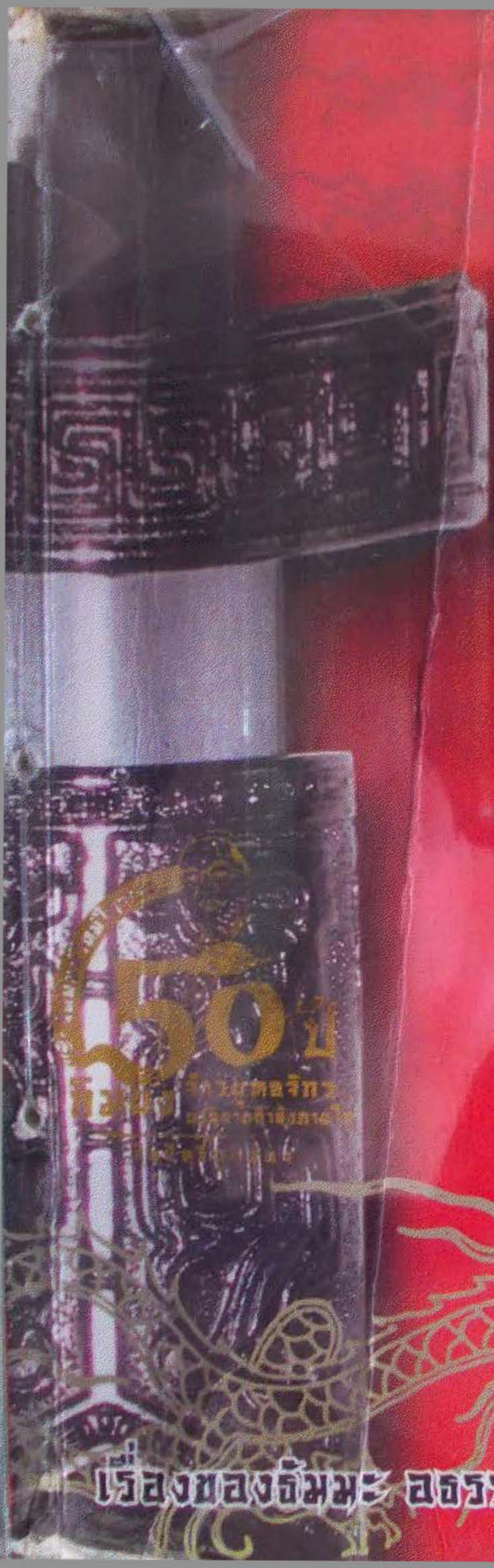

อมตะนวนิยายของกิมย้ง

กระบี่

เย้ยยุทธจักร

1

กิมย้ง (金庸) ประพันธ์

น.นพรัตน์ เรียบเรียง

เรื่องของธรรมะ อธรรม และวิญญูชนจอมปลอม

คำนำสำนักพิมพ์

หากเป็นคอนวนิยายจีนกำลังภายใน ชื่อของ “กิมย้ง” น้อยคนนักที่จะบอกว่าไม่รู้จัก เพราะกิมยังได้รับการยกย่องจากคนทั่วโลกว่าเป็นปรมาจารย์แห่งวงการนวนิยายจีนร่วมกับนักเขียนกระเดื่องนามอย่าง “โก้วเล้ง”

โกวเล้งได้ลาจากโลกนี้ไปอย่างสงบแล้ว แต่ยังคงฝากผลงานการบรรจงสร้างสรรค์ไว้อย่างสุดยอดบนผืนพิภพนี้

แต่กิมย้ง ยังคงอยู่

และในเดือนกุมภาพันธ์ปีนี้ยิ่งเป็นวันสำคัญของเขา เพราะเป็นเดือนที่ครบรอบ 50 ปี ที่กิมยังได้เริ่มจับปากกาสร้างนวนิยายจีนอันเลื่อนลั่นไปทั่วบ้านทั่วเมือง

กิมยังเริ่มต้นเขียนนวนิยายจีนกำลังภายในเป็นเรื่องแรกในปี 2498 ซึ่งมีชื่อเรื่องว่า “จือเกี่ยมอึงชิ่วลก” หรือจอมใจจอมยุทธ์ และก็หลงเสน่ห์ในมนต์ของนวนิยายจีน จึงได้เขียนเรื่องอื่นๆ ต่อมาเรื่อยๆ

จนมาถึงเรื่องที่สี่ ชื่อของกิมยังก็กลายเป็นชื่อที่ทุกคนในฮ่องกงต้องรู้จัก และเป็นเรื่องที่สร้างชื่อเสียงให้กับกิมยังมาจนถึงทุกวันนี้ นั่นก็คือเรื่อง “เสี่ยเดียวเอ็งยังตึ่ง” หรือ “มังกรหยก”

ซึ่งก็คือเรื่องราวความรักและการผจญยุทธจักรของก้วยเจ๋ง-อึ้งยัง

นั่นเอง ผลงานเรื่องนี้ได้รับการตีพิมพ์เป็นตอนๆ ลงในหนังสือพิมพ์ "เฮียงกั้งเซียงป่อ" และนวนิยายเรื่องนี้ก็ได้รับการยอมรับจากนักอ่านทุกๆท่าน และก็ได้กลายเป็นหนึ่งในผลงานอมตะของกิมย้งในเวลาต่อมา

จากความสำเร็จของมังกรหยกภาคแรกทำให้กิมย้งมีทั้งชื่อเสียงและเงินทอง เขานำเงินที่ได้มาตั้งหนังสือพิมพ์ของตัวเอง และทยอยเขียนภาคต่อๆ มาของมังกรหยกออกมาเรื่อยๆ รวมถึงนวนิยายเรื่องอื่นที่โด่งดังไม่แพ้กัน ไม่ว่าจะเป็น 8 เทพอสูรมังกรฟ้า, อุ้ยเซี่ยวป้อ และอีกหลายๆ เรื่อง

"Xiao Ao Jiang Hu" หรือชื่อไทยที่ว่า "กระบี่เย้ยยุทธจักร" เป็นหนึ่งในสุดยอดผลงานของกิมย้ง ที่ได้รับความนิยมไม่แพ้มังกรหยก มีการนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครหลายต่อหลายครั้ง ซึ่งคนทั่วไปเคยได้ยินในชื่อว่า "เดชคัมภีร์เทวดา"

กระบี่เย้ยยุทธจักรเป็นผลงานเรื่องแรกของกิมย้งที่เขียนขึ้นโดยไม่ได้นำประวัติศาสตร์วันเวลาเข้าไปเกี่ยวข้อง กล่าวคือไม่ได้อ้างถึงยุคไหนทั้งสิ้น เพราะจุดประสงค์หนึ่งในการเขียนกระบี่เย้ยยุทธจักรของกิมย้งนี้เพื่อเสียดสีการเมืองในสมัยนั้น ที่เมืองจีนเกิดการปฏิวัติขึ้น ตัวละครแต่ละตัวมีบุคลิกนิสัยใจคอคล้ายกับคนทั่วไปในสังคม มีการชิงอำนาจเล่นพรรคเล่นพวกกันตลอดทั้งเรื่อง

เรื่องนี้มีพระเอกที่ชื่อว่า "เหล็งฮู้ชง" เขาเป็นบุรุษที่ยึดมั่นในสัจจะและคุณธรรม ชื่นชมในอิสรเสรี ใฝ่หาความสันโดษ ชืดชาต่อชื่อเสียงเกียรติยศ แต่ก็มักถูกพายุแห่งการชิงดีชิงเด่นม้วนกลืนเข้าไปร่วมด้วย และทำให้หลายครั้งหลายคราเกือบต้องจบชีวิตใต้คมดาบ แต่กระนั้นเขาก็ยังคงยึดมั่นในสิ่งที่เขาเชื่อถือไม่ว่าคนรอบข้างจะมองเขาเช่นไร

งักปุกคุ้ง เจ้าสำนักฮั้วซัวที่มีนิสัยตรงกับสุภาษิตที่ว่า “ปากปราศรัยน้ำใจเชือดคอ” ภายนอกดูเป็นคนดีเป็นเจ้าสำนักที่มีชื่อเสียง ได้รับฉายาจากสหายร่วมแนวว่า “กระบี่วิญญูชน” แต่กลับประพฤติตัวยิ่งกว่าฝ่ายอธรรม วางแผนการอันชั่วร้ายเพื่อแย่งคัมภีร์ยุทธของลิ้มเพ้งจือ

นอกจากนั้นยังมีตัวละครอีกหลายตัวที่มีเอกลักษณ์ บุคลิกและลักษณะนิสัยมากมายที่แตกต่างกัน เหมือนกับสังคมของคนจริงๆ

ถึงแม้กิมยังจะตั้งใจเขียนนวนิยายเรื่องนี้เพื่อเสียดสีการเมือง แต่กระนั้นก็ยังไม่ลืมที่จะสอดแทรกความสนุกสนานตามแบบของนวนิยายจีนเข้าไปด้วย มีการต่อสู้ด้วยเพลงยุทธอันลึกล้ำมากมาย จึงทำให้ผลงานเรื่อง “กระบี่เย้ยยุทธจักร” จัดเป็นอีกหนึ่งผลงานอันยอดเยี่ยมของกิมยัง

ในวาระที่ครบรอบ 50 ปี การเขียนนวนิยายของกิมยังทางสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ เจ้าของลิขสิทธิ์ผลงานของกิมยังอย่างถูกต้องตามกฎหมาย จึงได้นำผลงานเรื่องเยี่ยมเรื่องนี้ของกิมยังกลับมาทำใหม่อีกครั้ง มีการแก้ไขปรับปรุงต้นฉบับให้มีความถูกต้องมากขึ้น เพื่อเป็นของสะสมสำหรับนักอ่านที่ชื่นชอบนวนิยายจีนกำลังภายในทกคน

และให้เป็นงานเรื่องแรกสำหรับผู้ที่กำลังเริ่มต้นในเส้นทางของนวนิยายจีนกำลังภายในได้ก้าวเข้ามาสู่ในยุทธจักรนี้

น้อมจิตคารวะ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

ประวัติผู้แต่ง

กิมยัง* มีชื่อจริงว่าจาเลี้ยงยัง** เป็นชาวอำเภอไฮ้เล้งมณฑลจิกัง (เจ้อเจียง) เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1924 (ตรงกับปี พ.ศ. 2467) เคยเป็นผู้สือข่าว พนักงานแปล และบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ทั้งเป็นผู้เขียนบทภาพยนตร์ และผู้กำกับการแสดงภาพยนตร์จอเงิน ปี ค.ศ. 1959 (ตรงกับปี พ.ศ. 2502) ก่อตั้งหนังสือพิมพ์เม้งป่อ (หมิงเป้า) ที่ฮ่องกง จัดพิมพ์หนังสือพิมพ์รายวัน นิตยสารรายสัปดาห์ รายเดือน และหนังสือพ็อกเกตบุ๊คต่างๆ ปี ค.ศ. 1993 (ตรงกับปี พ.ศ. 2536) เกษียณอายุตัวเอง ช่วงเวลาก่อนหน้านี้เขียนนวนิยายกำลังภายในรวม 15 เรื่อง ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายครองใจนักอ่านชาวจีนทั่วทุกมุมโลก ทั้งก่อนเกิดกระแสศึกษาวรรณศิลป์จินหยงขึ้นได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ O.B.E. รัฐบาลอังกฤษ ปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์มหาวิทยาลัยฮ่องกง ปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ของมหาวิทยาลัย UBC ประเทศแคนาดา เครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นอัศวินประเทศฝรั่งเศส ศาสตราจารย์กิตติมศักดิ์แห่งมหาวิทยาลัยปักกิ่ง ศาสตราจารย์กิตติมศักดิ์แห่งมหาวิทยาลัย Soko-gakkai ประเทศญี่ปุน สมาชิกกิตติมศักดิ์ของ มหาวิทยาลัยอ๊อกซ์ฟอร์ด และเคมบริจด์ประเทศอังกฤษ

---

* เป็นชื่อที่อ่านออกเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋ว หากออกเสียงเป็นภาษาจีนกลางจะอ่านว่าจินหยง

** เป็นชื่อที่อ่านออกเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋ว หากออกเสียงเป็นภาษาจีนกลางจะอ่านว่าจาเหลียงหยง

ศาสตราจารย์กิตติมศักดิ์มหาวิทยาลัยชิงหัว กรุงไทเป มหาวิทยาลัยหนันไค มหาวิทยาลัยซูโจว และวิทยาลัยครูหัวตงซือต้า ปัจจุบันเป็นสมาชิกสภาวิจัยวิชาการประเทศจีน มหาวิทยาลัยอ๊อกซ์ฟอร์ด ประเทศอังกฤษ ศาสตราจารย์กิตติมศักดิ์คณะวรรณคดีมหาวิทยาลัย UBC ประเทศแคนาดา อธิการบดีคณะวรรณคดี มหาวิทยาลัยเจ้อเจียง ชุดวรรณกรรมกำลังภายในของกิมยังได้รับการจัดพิมพ์พร้อมกันที่ฮ่องกง กวางโจว ไต้หวัน สิงคโปร์-มาเลย์พร้อมกัน ทั้งได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น เกาหลี ไทย เวียดนาม และอินโดนีเซีย

คำนำผู้แต่ง

นวนิยายเขียนขึ้นให้คนอ่าน เนื้อเรื่องในนวนิยายเขียนถึงคน นวนิยายเขียนถึงนิสัยใจคอ และอารมณ์ความรู้สึกของคนผู้หนึ่ง คนหลายคน คนกลุ่มหนึ่ง ตลอดจนผู้คนนับพันนับหมื่น นิสัยใจคอและอารมณ์ความรู้สึกของพวกเขา สะท้อนออกทางภาวะแวดล้อมในแนวขวาง สะท้อนออกทางโชคชะตาในแนวตรง สะท้อนออกทางด้านการคบหา และความสัมพันธ์ระหว่างคนต่อคน

ในนวนิยายเรื่องยาว ดูเหมือนมีแต่เรื่อง Robinson Crusoe* ที่เพียงเขียนถึงคนคนเดียว เขียนถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับธรรมชาติ แต่เมื่อเขียนถึงตอนท้าย ในที่สุดค่อยปรากฏตัวละครชื่อ "วันศุกร์" ออกมา

เรื่องสั้นที่เพียงเขียนถึงคนคนเดียวจะมีมากกว่า โดยเฉพาะในนวนิยายสมัยใหม่ยุคปัจจุบัน เขียนถึงคนผู้หนึ่งได้สัมผัสกับภาวะแวดล้อม แสดงออกถึงโลกภายนอกกับโลกในจิตใจของเขา โดยเน้นโลกในจิตใจเป็นพิเศษ ขณะที่นวนิยายบางเรื่องเขียนถึงสัตว์ เซียนวิเศษ ภูตผีปีศาจ อสูรมารร้าย แต่ก็เขียนถึงเสมือนหนึ่งเป็นผู้คน

ตามหลักทฤษฎีของนวนิยายตะวันตก ทำการแยกแยะผลงานชิ้นหลักจากภาวะแวดล้อม ตัวบุคคลและเค้าโครงเรื่องรวมสามทาง เนื่องจากลักษณะนิสัยและความรู้ความสามารถของผู้เขียนนวนิยายแตกต่างกัน จึงให้น้ำหนักที่แตกต่างกัน

---

* เรื่องโรบินสัน ครูโซ แต่งโดยนักเขียนชาวอังกฤษ Daniel Defoe

โดยพื้นฐานแล้ว นวนิยายกำลังภายในเป็นเช่นเดียวกับนวนิยายอื่น กล่าวคือ เขียนถึงคนเช่นกัน เพียงแต่ภาวะแวดล้อมเป็นยุคโบราณ ตัวละครสำคัญมีวิทยายุทธ์ เค้าโครงเรื่องเน้นหนักไปที่การต่อสู้ช่วงชิงอย่างรุนแรง

ไม่ว่านวนิยายใดจะเน้นหนักไปที่ด้านใดด้านหนึ่งเป็นพิเศษ นวนิยายรักเขียนถึงอารมณ์ความรู้สึกระหว่างชายหญิง นวนิยายที่สะท้อนตามความเป็นจริงจะพรรณนาถึงภาวะแวดล้อมและตัวบุคคลในยุคสมัยเป็นพิเศษเฉพาะวรรณคดีประเภทสามก๊กหรือผู้ใหญ่แห่งเขาเหลียงซาน จะบรรยายเหตุการณ์ต่อสู้ช่วงชิงของบุคคลกลุ่มใหญ่ ขณะที่นวนิยายสมัยปัจจุบันให้น้ำหนักไปที่อารมณ์ทางจิตใจของตัวละคร

นวนิยายเป็นศิลปะแขนงหนึ่ง เนื้อหาขั้นพื้นฐานของศิลปะคืออารมณ์ความรู้สึกและชีวิตของคน รูปแบบที่สำคัญคือความงาม ความงามที่ครอบคลุมความหมายอย่างกว้างขวาง และความงามในทางสุนทรียศาสตร์สำหรับนวนิยายแล้ว นั่นเป็นความงามทางภาษา ความงามของการวางเค้าโครง ประเด็นอยู่ที่การแสดงออกถึงโลกในจิตใจของตัวละครโดยผ่านทางรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งอย่างไร หรือว่าผู้เขียนทำการแยกแยะตามหลักอัตวิสัยหรือว่าบรรยายเรื่องราวตามหลักภววิสัย รวมถึงการแสดงออกทางภววิสัยผ่านทางความเคลื่อนไหว และถ้อยคำของตัวละครอย่างไรบ้าง

เมื่อนักอ่านจับนวนิยายเรื่องหนึ่ง จะหลอมรวมเนื้อเรื่องในนวนิยายเข้ากับสภาพจิตใจของตัวเอง นวนิยายเรื่องเดียวกัน บางคนเกิดความรู้สึกสั่นสะท้านจิตใจอย่างรุนแรง บางคนกลับรู้สึกซ้ำซากจำเจจนน่าเบื่อ ลักษณะนิสัยและอารมณ์ความรู้สึกของนักอ่าน พอสัมผัสกับลักษณะนิสัยและอารมณ์ความรู้สึกที่แสดงออกในนวนิยายจะบังเกิดเป็น "ปฏิกิริยาทางเคมี" ขึ้น

นวนิยายกำลังภายในเพียงเป็นรูปแบบพิเศษชนิดหนึ่งที่แสดงออกถึง

จิตใจของคน ในส่วนของนักประพันธ์เพลงหรือผู้อำนวยการเพลง หากต้องการแสดงอารมณ์อย่างหนึ่ง จะสื่อผ่านเปียโน ไวโอลิน ซิมโฟนีหรือการขับร้อง จิตรกรสามารถสื่อผ่านภาพสีน้ำมัน ภาพสีน้ำ ภาพหมึกจีนหรือภาพพิมพ์ ปัญหาไม่ได้อยู่ที่รูปแบบการแสดงออก หากแต่ฝีมือการแสดงออกดีหรือไม่ สามารถสื่อสารกับจิตใจของนักอ่านผู้ฟังหรือผู้ชม สร้างความรู้สึกร่วมของพวกเขาได้หรือไม่ นวนิยายเป็นรูปแบบทางศิลปะอย่างหนึ่ง มีทั้งศิลปะที่ดีและศิลปะที่ไม่ดี

ดีหรือไม่ดี ในทางศิลปะจัดอยู่ในขอบเขตของความงาม หาได้จัดอยู่ในขอบเขตของความเป็นจริงหรือความดีงามไม่ บรรทัดฐานที่ใช้ตัดสินความงามอยู่ที่ความงาม อยู่ที่อารมณ์ความรู้สึก หาใช่ความเป็นจริงหรือความไม่เป็นจริงตามหลักวิทยาศาสตร์ไม่ (ซึ่งในทางสรีรศาสตร์กับวิทยาศาสตร์ยังไม่ทราบว่าวิทยายุทธ์มีความเป็นไปได้หรือไม่) ทั้งไม่อาจตัดสินว่าเป็นส่วนดีหรือไม่ดีทางด้านศีลธรรม มีราคาหรือไร้ค่าทางด้านเศรษฐกิจ หรือว่าเป็นผลดีหรือผลเสียสำหรับผู้ปกครองบ้านเมือง แน่นอนไม่ว่าผลงานศิลปะแขนงใดล้วนมีผลสะท้อนต่อสังคม สามารถใช้ผลสะท้อนที่มีต่อสังคมเป็นเครื่องวัดคุณค่า หากทว่านั่นเป็นการประเมินค่าอีกชนิดหนึ่ง

ที่ยุโรปเมื่อสมัยศตวรรษกลาง ศาสนาคริสต์มีอิทธิพลอย่างมาก ฉะนั้นเมื่อพวกเราไปเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ยุโรปอเมริกา จะพบว่าภาพวาดในสมัยศตวรรษกลาง ล้วนถือพระคัมภีร์ไบเบิลเป็นหลัก การแสดงออกถึงความงามทางสรีระของสตรีเพศ ก็ต้องผ่านทางพระแม่มารี

จวบกระทั่งการฟื้นฟูทางวรรณคดี รูปแบบของสามัญชนค่อยแสดงออกทางภาพวาดและวรรณกรรม การฟื้นฟูทางวรรณคดีที่กล่าวมาหมายถึงการพรรณนาถึง "คน" ในยุคสมัยแห่งการฟื้นฟูทางวรรณคดีของกรีกและโรมัน โดยไม่เจาะจง พรรณนาแต่เทพเจ้าหรือพระผู้เป็นเจ้าอีก

ต่อไป

ด้านศิลปะของชาวจีน ที่ผ่านมาใช้ "ภาษาบันทึกภาวการณ์" ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดด้านศิลปะในยุคมืดช่วงศตวรรษกลางของยุโรป ยกตัวอย่างลำนำเพลงรักในหนังสือจิง* ดูเหมือนฝืนใจคล้อยตามว่าประชดประชันเจ้าผู้ครองแคว้น หรือสดุดียองเฮาพระสนม ลำนำเสียนฉิงฟู่ (ลำนำจิตว่าง) ของเถาเอียนหมิง** ลำนำความรักความคิดถึงของซือหม่ากวง*** โอวหยางซิว**** และเอี้ยนสู***** บ้างวิจารณ์ว่าเป็นตำหนิบนหยกขาว บ้างอธิบายว่าต้องการบ่งชี้อันใด พวกเขาไม่เชื่อว่าสิ่งที่แสดงออกทางศิลปะเป็นอารมณ์ความรู้สึก หากแต่เห็นว่าประสิทธิผลเพียงหนึ่งเดียวของภาษาคือการรับใช้การเมืองและสังคม

ข้าพเจ้าเขียนนวนิยายกำลังภายใน เพียงเพื่อสร้างสรรค์ตัวละครบางตัว บรรยายถึงชะตากรรมของพวกเขาในภาวะแวดล้อมของยุทธจักรที่จำเพาะเจาะจง (หมายถึงสังคมที่ไม่มีหลักการปกครอง หากใช้กำลังเข้าตัดสินกรณีพิพาท)

สังคมในตอนนั้นกับสังคมปัจจุบันแตกต่างอย่างมาก แต่นิสัยใจคอและอารมณ์ความรู้สึกไม่เปลี่ยนแปลงเท่าใด ความโศกศัลย์หรรษา การอยู่ร่วมพลัดพรากของบุคคลสมัยโบราณ ยังสามารถกระตุ้นอารมณ์สนองตอบต่อนักอ่านปัจจุบัน แน่นอน นักอ่านทั้งหลายมีความรู้สึกว่าฝีมือการแสดงออกที่อด้าน เทคนิคยังไม่สมบูรณ์ การบรรยายไม่ลึกซึ้งพอ หากวัด

---

* กวีนิพนธ์เล่มแรกของจีน รวบรวมโบราณโดยขงจื๊อมีทั้งสิ้นสามร้อยสิบเอ็ดบท

** กวีเอกในสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันออก แต่งลำนำอุทยานดอกท้อ ใฝ่ฝันเห็นดินแดนอันสงบสันติไร้การช่วงชิง

*** ปัญญาชนในราชวงศ์ซ้อง จัดทำหนังสือประวัติศาสตร์เรื่องยิ่งใหญ่คือจือฉือทงเจี้ยน

**** บุคคลในสมัยราชวงศ์ซ้อง แต่งลำนำได้ไพเราะจับใจที่สุด

***** ปัญญาชนสมัยราชวงศ์ซ้อง ได้รับการกล่าวขวัญคู่กับฟั่นจงเอียนและโอวหยางซิว

จากมุมมองด้านสุนทรียศาสตร์ เห็นว่าเป็นผลงานศิลปะชั้นต่ำ

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าไม่ต้องการบันทึกภาวการณ์อะไร ขณะที่ข้าพเจ้าเขียนนวนิยายกำลังภายใน ยังเขียนบทวิจารณ์ทางการเมือง และเขียนบทความเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ หลักปรัชญาและพุทธศาสนา ล้วนแต่แตกต่างจากนวนิยายกำลังภายใน ข้อความที่เกี่ยวเนื่องถึงความคิดเพื่อบอกเล่าต่อนักอ่าน นักอ่านอาจเห็นด้วยบางส่วน หรือปฏิเสธทั้งหมด

สำหรับนวนิยาย ข้าพเจ้าหวังว่านักอ่านเพียงบอกว่าชอบหรือไม่ชอบ และบอกว่าบังเกิดความตื้นตัน หรือมีความรู้สึกน่าเบื่อ ที่ข้าพเจ้ายินดีที่สุดคือนักอ่านรักชอบหรือเกลียดชังตัวละครบางตัวในนวนิยายของข้าพเจ้า ถ้าหากบังเกิดความรู้สึกเช่นกัน แสดงว่าตัวละครในนวนิยายของข้าพเจ้าเกิดความผูกพันทางจิตใจกับนักอ่านแล้ว ด้วยความคาดหวังอย่างเอกอุของผู้เขียนนวนิยายไม่มีอะไรเกินกว่าการสร้างสรรค์ตัวละครบางตัว จนกลายเป็นบุคคลที่มีชีวิตมีเลือดเนื้อในจิตใจของนักอ่าน

ศิลปะคือการสร้างสรรค์ ด้านดนตรีสร้างสรรค์สำเนียงอันไพเราะ การวาดภาพสร้างสรรค์รูปลักษณ์อันสุนทรีย์ ส่วนนวนิยายเป็นการสร้างตัวละครและถักทอเรื่องราว รวมทั้งการบรรยายถึงโลกในจิตใจของคน แม้หากเพียงหวังสะท้อนถึงโลกภายนอก ถ้าอย่างนั้นเมื่อมีเครื่องบันทึกเสียง มีกล้องถ่ายรูป เหตุใดต้องมีดนตรี มีภาพวาดอีก? เมื่อมีหนังสือพิมพ์ หนังสือประวัติศาสตร์ สารคดีทางโทรทัศน์ บันทึกข้อมูลทางสังคม ประวัติคนไข้ของหมอ แฟ้มบุคคลของพรรคกับทางตำรวจ ไยต้องมีนวนิยายอีก?

ถึงแม้ว่านวนิยายกำลังภายในเป็นผลงานที่พื้นเพธรรมดา อ่านได้ทุกเพศทุกวัย ให้ความบันเทิงเป็นหลัก แต่ถึงอย่างไรยังส่งผลสะท้อนต่อนักอ่านทั้งหลาย วัตถุประสงค์หลักที่ข้าพเจ้าต้องการถ่ายทอดคือ ขอให้รักและเคารพชาติบ้านเมือง และประชาชาติของตนเอง และให้การยกย่อง

ชาติบ้านเมืองและประเทศชาติของผู้อื่น สามารถอยู่ร่วมกันโดยสันติ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เล็งเห็นคุณค่าของคุณธรรมอันดีงาม ตลอดจนความผิดชอบชั่วดี ปฏิเสธการทำร้ายผู้อื่นเพื่อเอื้อประโยชน์ต่อตัวเอง ให้ความสำคัญกับสัจธรรม แซ่ซ้องสดุดีต่อความรัก และมิตรภาพอันบริสุทธิ์ ยกย่องเชิดชูพฤติกรรมที่ต่อสู้เพื่อความถูกต้องชอบธรรม ดูแคลนการช่วงชิงอำนาจยื้อแย่งผลประโยชน์ รวมถึงความคิดที่ต่ำช้าเห็นแก่ตัว

นวนิยายกำลังภายในไม่เพียงแต่สร้าง "ฝันกลางวัน" แก่นักอ่านขณะที่พลิกอ่าน หรือว่าใฝ่ฝันความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ หากทว่าต้องการให้นักอ่านยามนึกฝัน ขอให้นึกวาดว่าตัวเองเป็นคนดี เพียรพยายามกระทำความดีต่างๆ คาดหวังว่าตัวเองต้องรักชาติ รักสังคม ช่วยเหลือผู้อื่นให้ได้รับความสุข ผลจากการทำความดี การอุทิศอย่างมุ่งมั่น จะได้รับความชื่นชมจากคนที่ตนรัก

นวนิยายกำลังภายในไม่ใช่ผลงานของลัทธิอัตถนิยม มีนักวิจารณ์ไม่น้อยเห็นว่า วรรณกรรมเพียงเป็นหมวดหนึ่งของลัทธิอัตถนิยม นอกจากนี้ล้วนปฏิเสธทั้งสิ้น

นี่เท่ากับบอกว่าวิทยายุทธ์ของสำนักเสียวลิ้ม* ดีเลิศ นอกจากนี้แล้ววิชาการต่อสู้ของสำนักบู๊ตึง สำนักคงทัง ส่งเพลงหมัดไท่เก๊ก เพลงหมัดโป๊ยข่วย สำนักกระเรียนขาว วิชาคาราเต้ เทควันโด ยูโด และมวยไทยควรที่จะยกเลิกทั้งหมด พวกเราควรที่จะมีความเชื่อ และความคิดเห็นที่หลากหลาย ทั้งยกย่องว่าสำนักเสียวลิ้มเป็นผู้นำวิทยายุทธ์ และยินยอมให้ค่ายสำนักเล็กๆ อื่นดำรงคงอยู่ พวกเราอาจไม่เหนือกว่าสำนักเสียวลิ้ม แต่ต่างฝ่ายต่างมีแนวความคิด แนวทางสร้างสรรค์

ผู้ที่ชื่นชอบอาหารกวางตุ้ง ไม่จำเป็นต้องห้ามอาหารปักกิ่ง อาหารเสฉวน อาหารชานตุง อาหารอานฮุย อาหารหูหนาน อาหารหยาง

---

*ภาษาจีนกลางอ่านว่า เส้าหลิน

โจว อาหารหังโจว อาหารฝรั่งเศสหรืออาหารอิตาลี ตรงกับคำกล่าวที่ว่า "หัวไชเท้า ผักกาดเขียว ต่างคนต่างรสนิยม" หมายความว่าไม่จำเป็นต้องยกระดับของนวนิยายกำลังภายในจนสูงเกิน และไม่จำเป็นต้องมองข้ามไม่ว่าสิ่งใดก็ตามให้วางในตำแหน่งที่เหมาะสมก็ใช้ได้แล้ว

ข้าพเจ้าเขียนนวนิยายชุดรวมผลงานทั้งสิ้นสามสิบหกเล่ม ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1955 (พ.ศ. 2498) จนถึงปี ค.ศ. 1972 (พ.ศ. 2515) ประกอบด้วยนวนิยายเรื่องยาวสิบสองเรื่อง นวนิยายขนาดกลางสองเรื่อง นวนิยายขนาดสั้นเรื่องหนึ่ง บันทึกบุคคลในประวัติศาสตร์หนึ่งเรื่อง และบทความอ้างอิงทางประวัติศาสตร์อีกบางส่วน

ขั้นตอนในการจัดพิมพ์ผลงานดังกล่าวแปลกประหลาดมาก ไม่ว่าที่ฮ่องกง ไต้หวัน แถบโพ้นทะเลหรือว่าจีนแผ่นดินใหญ่ ล้วนแล้วแต่จัดพิมพ์ฉบับละเมิดลิขสิทธิ์ออกมาก่อน ต่อจากนั้นค่อยจัดพิมพ์ฉบับที่ผ่านการแก้ไขปรับปรุง มอบลิขสิทธิ์ให้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ที่จีนแผ่นดินใหญ่ก่อนที่จะจัดพิมพ์ฉบับสำนักพิมพ์ JOINT PUBLISHING CO., LTD. มีเพียงสำนักพิมพ์ไป่ฮวาเหวินอี้ เมืองเทียนสินที่ข้าพเจ้ามอบลิขสิทธิ์ให้จัดพิมพ์เรื่องจือเกี่ยมอึงชิ้วลก (จอมใจจอมยุทธ์) พวกเขาตรวจปรู๊ฟอย่างพิถีพิถัน จ่ายค่าลิขสิทธิ์ครบถ้วนตามสัญญา ข้าพเจ้าก็ชำระภาษีลิขสิทธิ์ ส่วนที่เหลือบริจาคให้แก่หน่วยงานด้านวัฒนธรรม และให้การสนับสนุนกิจกรรมหมากล้อม นับเป็นประสบการณ์ที่เบิกบานใจประการหนึ่ง

นอกจากสำนักพิมพ์ที่เอ่ยนามมา ล้วนเป็นฉบับละเมิดลิขสิทธิ์ทั้งสิ้น จนกระทั่งมอบลิขสิทธิ์ให้สำนักพิมพ์ JOINT PUBLISHING CO., LTD. นครปักกิ่งจัดพิมพ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งสัญญาที่ทำไว้กับสำนักพิมพ์ JOINT PUBLISHING CO., LTD. สิ้นสุดเมื่อปลายปี ค.ศ. 2002 (พ.ศ.

2545) หลังจากนี้ฉบับพิมพ์ในจีนแผ่นดินใหญ่ จะดำเนินการจัดพิมพ์โดยอีกสำนักพิมพ์หนึ่ง สาเหตุสำคัญคือมีพื้นที่อยู่ใกล้เคียง สะดวกในการร่วมมือทางธุรกิจ

ฉบับละเมิดลิขสิทธิ์ไม่ต้องจ่ายค่าลิขสิทธิ์ ยังเป็นเรื่องรองลงไปประการสำคัญคือฉบับละเมิดลิขสิทธิ์จำนวนมากจัดพิมพ์อย่างสุกเอาเผากินมีข้อผิดพลาดนานัปการ ยังมีคนแอบอ้างนามปากกากิมยัง ทำการเขียนและจัดพิมพ์นวนิยายกำลังภายในมากมาย ส่วนที่เขียนได้ดี ข้าพเจ้าไม่กล้าสวมรอยในส่วนที่เขียนฉากการต่อสู้อย่างไร้สาระ บรรยายฉากพิศวาสอย่างโจ๋งครึ่มออกจะไม่น่ายินดีไปแล้ว ยังมีบางสำนักพิมพ์แอบพิมพ์ผลงานของนักเขียนชาวฮ่องกง ไต้หวันท่านอื่น แต่อ้างนามปากกาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้รับจดหมายจากนักอ่านจำนวนมากเล่าความจริงให้ฟัง

นอกจากนี้ยังมีบางท่านทำการวิจารณ์ผลงานของข้าพเจ้า โดยที่ไม่ได้รับความยินยอมจากข้าพเจ้า นอกจากงานวิจารณ์ของคุณฟ่ง ฉี หยง อาจารย์เอี๋ยนเจียเอี๋ยน และคุณเฉินม่อ แห่งจีนแผ่นดินใหญ่ ที่มีวิทยายุทธ์สูงล้ำและทำงานด้วยความตั้งอกตั้งใจ เป็นที่นิยมเลื่อมใสของข้าพเจ้าแล้ว บทวิจารณ์อื่นๆ ล้วนตรงกันข้ามกับเจตนาเดิมของผู้แต่งอย่างลิบลับ ดีที่ขณะนี้ได้หยุดจัดพิมพ์จำหน่าย ผู้จัดพิมพ์ได้ทำหนังสือขอโทษ ข้อพิพาทถือว่ายุติลงแล้ว

ในฉบับละเมิดลิขสิทธิ์บางเล่ม ยังเขียนว่าข้าพเจ้ากับโก้วเล้งและเหง่ยคังร่วมกันตั้งหัวข้อกลอนคู่ว่า "ปิงปี่ปิงสุ่ยปิง" (ก้อนน้ำแข็งเย็นกว่าน้ำแข็ง) เพื่อประลองปัญญาว่าใครสามารถแต่งต่อ นับว่าล้อเล่นกันใหญ่แล้ว การแต่งกลอนคู่ของจีนมีหลักเกณฑ์ข้อหนึ่งว่า คำสุดท้ายของกลอนคู่แถวแรกจะลงด้วยเสียงวรรณยุกต์เสียงเจ้อ เพื่อที่กลอนคู่แถวหลังจะจบลงด้วยเสียงผิง พวกเราจะไม่ตั้งหัวข้อกลอนคู่แบบนี้กัน ปรากฏว่ามีนักอ่านในจีน

แผ่นดินใหญ่จำนวนมาก แต่งกลอนคู่แถวหลังส่งให้แก่ข้าพเจ้า ทุกคนออกจะสิ้นเปลืองเวลาสูญเสียแรงใจไปแล้ว

เพื่อให้นักอ่านง่ายแก่การแยกแยะ ข้าพเจ้าจึงนำตัวอักษรตัวแรกในนวนิยายเรื่องยาวและเรื่องขนาดกลางทั้งสิบสี่เรื่อง เรียงร้อยเป็นกลอนคู่มีความว่า "ปวยเซาะเลี่ยงเทียนเชี่ยแป๊ะเต็ก เชี่ยจือซิ้งเฮียบอีเพ็กอวง"* (เรื่องสั้นอ๊วกนึ่งเกี๋ยม กระบี่นางพญา) ไม่ได้นับรวมอยู่ภายใน หากทว่าท่านเฉินจู่เต๋อที่เป็นอาจารย์หมากล้อมของข้าพเจ้าบอกว่าชอบเรื่องอ๊วกนึ่งเกี๋ยมที่สุด

ขณะที่ข้าพเจ้าเขียนนวนิยายเรื่องแรก ไม่ทราบว่าจะเขียนนวนิยายเรื่องที่สองหรือไม่ ขณะที่เขียนนวนิยายเรื่องที่สอง ก็ไม่ได้นึกว่านวนิยายเรื่องที่สามมีพล็อตเรื่องอย่างไร ยิ่งไม่ทราบว่าจะใช้ชื่อเรื่องอะไร ฉะนั้นกลอนคู่บทนี้ขาดความประณีตสมบูรณ์ คำ "ปวยเซาะ" (หิมะเหิน) ก็ไม่สามารถคู่กับคำ "เชียจือ" (อักษรแย้มสรวล) คำ "เลียงเทียน" (จรดเวหา) ก็ไม่สามารถคู่กับคำ "ซิ้งเฮียบ" (เทพผู้กล้า) คำ "แป๊ะ" (ขาว) กับคำ "เพ็ก" (เขียว) ล้วนเป็นวรรณยุกต์เสียงผิง แต่หากเป็นการตั้งหัวข้อกลอนคู่ จะมีอิสระในการเลือกใช้คำ สามารถเลือกคำที่ค่อนข้างมีความหมายและถูกหลักเกณฑ์หลายคำ

มีนักอ่านไม่น้อยที่เขียนจดหมายถามคำถามเดียวกันว่า "ในนวนิยายที่คุณเขียนมาทั้งหมด คุณเห็นว่าเรื่องใดดีที่สุด? ชอบเรื่องไหนที่สุด?"

คำถามข้อนี้ยากจะตอบได้ ขณะที่ข้าพเจ้าสร้างสรรค์นวนิยายเหล่านี้มีความหวังเพียงประการเดียวคือ "อย่าได้ซ้ำกับตัวละคร เนื้อเรื่อง อารมณ์

---

* ข้อความเหล่านี้อ่านออกเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋ว และคุณประสิทธิ์ ฉกาจธรรม ได้ถอดความเป็นภาษาไทยว่า "หิมะเหินจรดขอบฟ้ายิงมฤคา (กวาง) สีขาวนวล อักษรแย้มสรวลยวนยาง (เปิดแมนดาริน) เขียวเทพผู้กล้าอิงคู่กัน"

ความรู้สึก ตลอดจนรายละเอียดข้อปลีกย่อยที่เคยเขียนมาแล้ว" ด้วยข้อจำกัดทางสติปัญญา ความหวังนี้อาจไม่บรรลุ แต่ก็พยายามมุ่งไปในทิศทางนี้ กล่าวโดยคร่าวๆ สามารถบอกได้ว่า นวนิยายทั้งสิบห้าเรื่องนี้มีความแตกต่างกัน เพราะได้ถ่ายเทอารมณ์ความรู้สึก และความคิดอ่านของข้าพเจ้าในตอนนั้นเข้าไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งอารมณ์ความรู้สึก ข้าพเจ้ารักชอบตัวละครที่ดีงามในนวนิยายทุกเรื่อง ชะตากรรมของพวกเขาให้ความรู้สึกที่สุขสันต์ อ้างว้างและเศร้าโศก บางครั้งถึงกับเศร้าโศกอย่างมาก ส่วนเทคนิคในการเขียน ผลงานยุคหลังมีความก้าวหน้ามากกว่า แต่เทคนิคหาใช่องค์ประกอบสำคัญไม่ ที่ให้ความสำคัญคือลักษณะนิสัยและอารมณ์ความรู้สึก

นวนิยายเหล่านี้ได้รับการดัดแปลงสร้างเป็นภาพยนตร์จอเงินกับละครโทรทัศน์ที่ฮ่องกง ไต้หวัน จีนแผ่นดินใหญ่และสิงคโปร์ บางเรื่องดัดแปลงสร้างถึงสามสี่ครั้ง นอกจากนี้ยังถูกนำไปสร้างเป็นละครวิทยุ งิ้วปักกิ่ง งิ้วกวางตุ้ง และละครประกอบดนตรี ดังนั้นสิ่งที่ตามมาคือคำถามข้อที่สองว่า "คุณเห็นว่าภาพยนตร์จอเงินหรือละครโทรทัศน์เรื่องใดดัดแปลงสร้างได้ดีที่สุด? นักแสดงชายหญิงใดเล่นได้สอดคล้องกับตัวละครในต้นฉบับเดิมที่สุด?"

เนื่องจากรูปแบบการแสดงออกของภาพยนตร์จอเงินกับละครโทรทัศน์ต่างกับนวนิยาย ยากที่จะนำมาเปรียบเทียบกัน ช่วงเวลาของละครโทรทัศน์ค่อนข้างยาว สามารถแสดงออกอย่างเต็มที่ ขณะที่ภาพยนตร์จอเงินมีข้อจำกัดด้านเวลา อีกประการ ขณะที่นักอ่านนวนิยายมีขั้นตอนของการสร้างรูปลักษณ์ตัวละครร่วมกันระหว่างผู้แต่งกับนักอ่านคนจำนวนมากอ่านนวนิยายเรื่องเดียวกัน ภาพตัวเอกชายหญิงในห้วงสมองไม่แน่ว่าจะตรงกัน เพราะนอกจากตัวอักษรในหนังสือแล้ว ยังเพิ่มพูนประสบการณ์ลักษณะนิสัย อารมณ์ความรู้สึกและความรักความชัง

ของตัวนักอ่านเอง ท่านอาจหลอมรวมตัวเอกชายหญิงในหนังสือเข้ากับตัวเองหรือคนรักของตัวเอง ขณะที่นักอ่านและคนรักของเขาต้องไม่ตรงกับตัวเอง แต่ภาพยนตร์จอเงินกับละครโทรทัศน์กลับกำหนดรูปลักษณ์ของตัวละครไว้ตายตัว คนดูไม่มีอิสระที่จะนึกจินตนาการได้ ฉะนั้นข้าพเจ้าไม่สามารถบอกว่าภาพยนตร์จอเงินหรือละครโทรทัศน์เรื่องไหนดีที่สุด แต่สามารถบอกว่า **การแก้ไขต้นฉบับเดิมจนละเทะ ทั้งหลงนึกว่าถูกต้อง เป็นการดูถูกเจ้าของบทประพันธ์และกลุ่มนักอ่านจำนวนมากอย่างที่สุด**

นวนิยายกำลังภายในสืบทอดแบบอย่างของวรรณคดีโบราณของจีน นวนิยายกำลังภายในยุคแรกสุดของจีน สมควรเป็นตำนานเรื่องราวของยอดคนสมัยราชวงศ์ถัง เช่นเรื่องประวัติวีรบุรุษเคราครึ้ม สตรีเส้นด้ายแดง นางเนี่ยอิ่นเหนียง และทาสคุนลุ้นเป็นต้น ถัดมาคือเรื่องผู้ยิ่งใหญ่แห่งเขาเหลียงซาน เรื่องซันเสียอู่อี้* และเรื่องเอ๋อหนีอิงสงจ้วน** เป็นต้น

นวนิยายกำลังภายในที่เขียนด้วยความจริงจังในปัจจุบัน ให้ความสำคัญกับคุณธรรมศักดิ์ศรีความเป็นคน การเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น ปราบภัยพาลอภิบาลคนดี จิตวิญญาณของประชาชาติ นักอ่านไม่จำเป็นต้องยกย่องงานเขียนบางส่วนที่บรรยายวิทยายุทธ์จนเกินจริง มีความเป็นจริงบางอย่างที่เป็นไปไม่ได้ ในเรื่องเนี่ยอิ่นเหนียง นางย่อตัวเล็กลง มุดไปในลำไส้ของผู้อื่น จากนั้นกระโดดออกทางปากของผู้อื่น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เชื่อว่าเป็นความจริง แต่ในระยะเวลาพันกว่าปีนี้ เรื่องราวของเนี่ยอิ่นเหนียงเป็นที่ชื่นชอบตลอดมา

ตอนแรกที่ข้าพเจ้าเขียนนวนิยาย มีความคิดยึดมั่นต่อราชวงศ์

---

* แปลตรงตัวว่าสามผู้กล้าห้าคุณธรรม ต่อมามีการแก้ไขปรับปรุงเป็นห้าผู้กล้าห้าคุณธรรม นามของเปาบุ้นจิ้นก็มาจากวรรณคดีชุดนี้

** แปลตรงตัวว่าตำนานวีรบุรุษกุลธิดา แต่งโดยเหวินถังสมัยราชวงศ์แมนจู

ของชาวฮั่นอย่างแรงกล้า จวบกระทั่งตอนท้าย ค่อยยึดถือว่าแต่ละชนเผ่าของชนชาติจีนเสมอภาคกัน เป็นเพราะว่ามุมมองทางประวัติศาสตร์ของข้าพเจ้ามีความก้าวหน้าขึ้น

ซึ่งปรากฏเห็นเด่นชัดในผลงานเรื่องเทียนเล้งโป๊ยโป้ว (แปดเทพอสูรมังกรฟ้า) แป๊ะเบ๊เช่าไซฮวง (เทพธิดาม้าขาว) และเรื่องเต็กเตี่ยกี (อุ้ยเซี่ยวป้อ) บิดาของอุ้ยเซี่ยวป้ออาจเป็นชาวฮั่น ชาวแมนจู ชาวมองโกลชนเผ่าอิสลามหรือชาวทิเบตก็ได้ แม้แต่ในนวนิยายเรื่องแรกคือจือเกี่ยมอึงชิ้วลก (จอมใจจอมยุทธ์) ตัวเอกตั้งแกลก ในภายหลังก็ทำความเข้าใจและมีความรู้สึกที่ดีต่อศาสนาอิสลามกว่าเดิม

ซึ่งความจริงแต่ละชนชาติ แต่ละศาสนา ทุกสาขาอาชีพมีทั้งคนดีและคนเลว มีฮ่องเต้ที่ไม่อยู่ในศีลในธรรม และก็มีฮ่องเต้อันประเสริฐ มีขุนนางกังฉิน และมีขุนนางตงฉิน ที่รักและห่วงใยราษฎร ชาวฮั่น ชาวแมนจู ชาวคีตัน ชาวมองโกล ชาวทิเบตในหนังสือ มีทั้งคนดีกับคนเลว ในเหล่าหลวงจีน นักพรต ลามะ นักศึกษา และนักบู๊ มีบุคลิกและลักษณะนิสัยต่างๆ นักอ่านบางท่านชอบแบ่งผู้คนจากหนึ่งเป็นสอง แบ่งแยกความดีเลวอย่างชัดแจ้ง ขณะเดียวกันก็นำเอาส่วนบุคคล ทำการอนุมานภาพรวมทั้งหมดนั่นหาใช่เจตนาดั้งเดิมของผู้แต่งไม่

เรื่องราวและบุคคลในประวัติศาสตร์ ต้องมองจากภาวะแวดล้อมของประวัติศาสตร์ตอนนั้น ช่วงราชวงศ์ซ้องกับอาณาจักรเหลียว* ช่วงราชวงศ์มองโกลกับราชวงศ์เหม็ง ช่วงราชวงศ์เหม็งกับราชวงศ์แมนจู ชาวฮั่นทำสงครามสู้รบกับชนเผ่าคีตัน มองโกล และแมนจูอย่างรุนแรง ชาวมองโกล ชาวแมนจูต่างอาศัยศาสนาเป็นเครื่องมือทางการเมือง สิ่งที่คิด

---

* สถาปนาโดยจักรพรรดิชาวคีตัน เริ่มรุกรานต่อราชวงศ์ซ้องในระหว่างปี ค.ศ. 1004 จนซ้องเจินจงฮ่องเต้ต้องทรงทำสัญญาลงบศึกกับจักรพรรดิคีตัน

บรรยายในนวนิยายเป็นความคิดและสภาพจิตใจของผู้คนสมัยนั้น แต่ไม่อาจนำความคิดของชนรุ่นหลังและสมัยปัจจุบันเป็นเครื่องชี้วัด

ข้าพเจ้าเขียนนวนิยายกำลังภายใน จุดประสงค์เพื่อสลักเสลาลักษณะนิสัย บรรยายถึงความยินดีหม่นหมอง ความหรรษาโศกศัลย์ในผู้คน นวนิยายไม่ต้องการสื่อถึงอะไร ถ้าหากมีการประณาม ต้องเป็นด้านมืดที่ต่ำช้าในนิสัยใจคอผู้คน ข้าพเจ้าเห็นว่ามุมมองทางการเมือง กระแสความคิดทางสังคมมักเปลี่ยนไปตามกาลเวลา แต่นิสัยใจคอของคนน้อยครั้งจะเปลี่ยนแปลง

ในหนังสือเรื่อง "ร่วมรับรู้โลกมนุษย์" ซึ่งเป็นผลงานร่วมกันของท่านหลิวไจ้ฟุ* กับผู้เป็นบุตรีหลิวเจี้ยนเหมย ซึ่งเขียนในรูปแบบของการเขียนจดหมายถึงกัน คุณเจี้ยนเหมยยกอ้างถึงคำสนทนาของเธอกับท่านหลี่ทวอท่านหลี่บอกว่า การเขียนนวนิยายเหมือนกับการเล่นเปียโน ไม่มีทางลัดใดทั้งสิ้น หากแต่เดินขึ้นไปทีละขั้น ต้องผ่านการฝึกอย่างหนักวันแล้ววันเล่า ถ้าอ่านหนังสือไม่มากพอจะทำไม่ได้

ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับทรรศนะข้อนี้ ทุกวันข้าพเจ้าจะอ่านหนังสืออย่างน้อยสี่ห้าชั่วโมง โดยไม่ว่างเว้นมาก่อน หลังจากที่เกษียณตัวเองจากสำนักงานหนังสือพิมพ์ ก็พากเพียรศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยทั้งในและนอกประเทศ หลายปีมานี้ถึงแม้ว่าความรู้ วิชาการและความเข้าใจมีความก้าวหน้าหากทว่าปัญญายังไม่เพิ่มพูน เพราะเหตุนี้นวนิยายเหล่านี้ถึงแม้แก้ไขปรับปรุงถึงครั้งที่สาม เชื่อว่าบุคคลจำนวนมากอ่านแล้วยังถอนหายใจออกมา

นี่เป็นเช่นเดียวกับนักเปียโนคนหนึ่ง หัดเล่นเปียโนวันละสิบสองชั่วโมง ถ้าหากไม่มีพรสวรรค์ จะไม่มีวันประสบความสำเร็จเท่ากับ Frederie

---

* นักวิชาการชาวจีน

Chopin ชาวโปแลนด์ Franz Liszt ชาวฮังกาเรียน Rachma Ninoff ชาวรัสเซียหรือคิดเป็น Viadimir Horowitz ชาวรัสเซีย คุณหลิวซือคุน คุณฟู่ชงซึ่งเป็นชาวจีนก็ทำไม่ได้

การปรับปรุงครั้งที่สามนี้ ได้แก้ไขคำผิดมากมาย ตลอดจนส่วนที่ขาดตกบกพร่องไป ส่วนใหญ่ได้รับการชี้แนะจากนักอ่าน มีอยู่หลายช่วงที่เขียนเพิ่มเติมใหม่ เป็นผลจากการดูดซับรับมาจากนักวิจารณ์ ตลอดจนข้อสรุปจากการเสวนา หากยังมีข้อบกพร่องที่เด่นชัดไม่สามารถแก้ไขได้ ด้วยข้อจำกัดในภูมิปัญญาของผู้แต่ง ซึ่งไม่อาจทำอย่างไรได้ แม้นว่านักอ่านทั้งหลายพบเห็นข้อผิดพลาดและส่วนที่ไม่ครบถ้วนจากในหนังสือ โปรดเขียนจดหมายถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่านักอ่านทุกท่านล้วนเป็นสหจย คำชี้แนะและความเอื้ออาทรของสหายทั้งหลาย ย่อมได้รับการตอบรับด้วยความยินดีตลอดไป

กิมยัง

เมษายน ค.ศ. 2002 ณ ฮ่องกง

คำนำผู้แปล

เรืองกระบี่เย้ยยุทธจักรเป็นวรรณกรรมกำลังภายในของกิมย้ง ปรมาจารย์แห่งยุทธจักรนิยาย สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของบทประพันธ์อย่างถูกต้องตามกฎหมาย

กิมย้งเริ่มเขียนนิยายกำลังภายในตั้งแต่ปี ค.ศ. 1955 (ตรงกับปี พ.ศ. 2498) ฉะนั้นหากนับจนถึงปัจจุบัน นับเป็นเวลากว่าห้าสิบปี การจัดพิมพ์ชุดวรรณกรรมของกิมย้งใหม่นี้ จึงเป็นการจัดพิมพ์เนื่องในโอกาสครบรอบ 50 ปี หรือครึ่งศตวรรษของกิมย้ง

ในส่วนของกระบี่เย้ยยุทธจักร กิมย้งเขียนลงในหนังสือพิมพ์เม้งป่อ (ภาษาจีนกลางอ่านออกเสียงว่าหมิงเป้า) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1967 (ตรงกับปี พ.ศ. 2510) โดยใช้ชื่อเรื่องว่าเชี่ยเหงากังโอ้ว (ยิ้มเย้ยยุทธจักร) ถือเป็นนิยายกำลังภายในเรื่องเดียวของกิมย้งที่ไม่ได้อิงประวัติศาสตร์ยุคใด หากทว่าเป็นนิยายกำลังภายในแนวการเมืองที่ดีที่สุดเท่าที่มีการเขียนมา เนื่องจากช่วงเวลานั้น จีนแผ่นดินใหญ่เกิดเหตุการณ์ปฏิวัติทางวัฒนธรรมขึ้น ซึ่งส่งผลกระทบอย่างรุนแรงและกว้างขวาง เป็นเหตุให้กิมย้งเขียนกระบี่เย้ยยุทธจักรเพื่อต้องการ "สื่อ" อะไรต่อการปฏิวัติวัฒนธรรมครั้งนั้น

หลังจากนั้นกระบี่เย้ยยุทธจักรได้รับการสร้างเป็นละครโทรทัศน์และภาพยนตร์จอเงินนับครั้งไม่ถ้วน โดยเฉพาะยอดผู้กำกับ

ฉีเคอะแห่งฮ่องกงได้ดัดแปลงสร้างเป็นภาพยนตร์จอเงินเรื่องเชี่ยเหงากังโอ้ว (เดชคัมภีร์เทวดา) ต่อด้วยเดชคัมภีร์เทวดา ภาค 2 ดังฮึงปุกป่าย (แปลตรงตัวว่าบูรพาไม่แพ้) จนได้รับการกล่าวขานตราบเท่าทุกวันนี้

กระบี่เย้ยยุทธจักร เริ่มเรื่องด้วยเหตุการณ์ฆ่าล้างตระกูลจนลิ้มเพ้งจือต้องออกเร่ร่อนในยุทธจักร ชักนำตัวเอกเหล็งฮู้ชงออกมาเป็นตำนานเรื่องราวที่เขียนถึงฝ่ายธัมมะ ชาวอธรรม และวิญญูชนจอมปลอมได้อย่างถ่องแท้ที่สุด ทั้งยังเป็นหนึ่งในผลงานที่ผู้แปลรักชอบที่สุด หากท่านเป็นแฟนพันธุ์แท้ของนิยายกำลังภายใน ต้องไม่พลาดกระบี่เย้ยยุทธจักรเป็นอันขาด

น.นพรัตน์

สารบัญ

บทที่ 1	ศึกล้างตระกูล	31
บทที่ 2	สดับความลับ	79
บทที่ 3	ยอดยุทธ์เหล็งฮู้ชง	111
บทที่ 4	นั่งประลองยุทธ์	145
บทที่ 5	น้ำใจอันนุ่มนวล	183
บทที่ 6	อ่างทองล้างมือ	245
บทที่ 7	ถ่ายทอดโน้ตเพลง	277
บทที่ 8	กักตัวสำนึกผิด	335
บทที่ 9	แขกไม่รับเชิญ	385
บทที่ 10	ถ่ายทอดยอดกระบี่	425

บทที่ 1
ตึกล้างตระกูล

ลมเย็นโชยลูบไล้กิ่งก้าน กลิ่นบุปผชาติหอมรวยริน เป็นฤดูใบไม้ผลิอันเพริศแพร้วของดินแดนภาคใต้

ถนนตะวันตกเมืองฮกจิวมณฑลฮกเกี้ยน ทางปูหินเขียวทอดเหยียดยาวถึงประตูเมืองตะวันตก เป็นที่ตั้งของตึกใหญ่โตโอฬารหลังหนึ่ง ฐานหินทางซ้ายขวาปักตั้งคันธงสูงสองวาข้างละต้น ผูกธงสีเขียวพัดพลิ้ว ธงขวามือใช้ด้ายสีเหลืองปักรูปสิงโตแยกเขี้ยวกางเล็บ ท่วงท่าดุร้ายเหี้ยมหาญตัวหนึ่ง เหนือหัวสิงโตยังใช้ด้ายดำปักรูปค้างคาวคู่กางปีกโบยบิน ธงซ้ายมือปักอักษรสีดำ "**ฮกอุ้ยเปียเก๊ก** *(สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี)*" ลายมือตวัดงดงาม เข้มแข็งมีพลัง

ประตูตึกใหญ่ลงรักสีชาด ห่วงประตูทองเหลืองโตเท่าถ้วยชาเป็นประกายวาววับ ป้ายขวางเหนือประตูเขียนอักษรสีทอง "**ฮกอุ้ยเปียเก๊ก** *(สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี)*" เบื้องล่างกำกับอักษรเล็กๆ "**จ้งฮ่อ** *(สำนักใหญ่)*" หลังประตูจัดม้านั่งสองแถว แยกย้ายนั่งไว้ด้วยชายฉกรรจ์ชุดรัดกุมท่วงท่าคึกคักเข้มแข็งแปดคน

ทันใด ลานตึกหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ชายฉกรรจ์ทั้งแปดพากันผุดลุกขึ้น ชิงกันออกจากประตู เห็นประตูข้างซ้ายมือของสำนักปรากฏม้าห้าตัวควบทะยานออกมาก ม้าตัวแรกขาวปลอดดั่งหิมะ บังโกลนม้าจัดทำจากเงินบริสุทธิ์ บนอานม้านั่งไว้ด้วยชายหนุ่มชุดแพร

อายุสิบแปดสิบเก้าปี บนไหล่ซ้ายเกาะไว้ด้วยเหยี่ยวตัวหนึ่ง หว่างเอวห้อยกระบี่ บนหลังสะพายคันเกาทัณฑ์ ควบขับม้าอย่างเร่งร้อน ที่ด้านหลังตามติดด้วยม้าสี่ตัว คนบนหลังม้าล้วนสวมเสื้อแขนสั้นสีเขียว

ขบวนม้าทั้งห้าพอควบถึงหน้าประตูสำนัก ในชายฉกรรจ์ทั้งแปดมีอยู่สามคนร้องว่า

"**เสียวเปียเท้า** *(หัวหน้าสำนักคนเล็ก)* จะออกไปล่าสัตว์อีกแล้ว"

ชายหนุ่มนั้นหัวร่อฮาฮา หวดแส้ม้าใส่อากาศ ม้าขาวเชิดหัวร้องก้องกังวาน พุ่งทะยานไปตามทางหินเขียว ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งร้องไล่หลังว่า

"**ซือเปาเปียว** *(ผู้คุ้มกันภัยแซ่ซือ)* ครั้งนี้ล่าหมูป่ากลับมาตัวหนึ่ง ทั้งหมดจะได้อิ่มหนำสำราญสักมื้อ"

คนอายุสิบเศษที่ด้านหลังชายหนุ่มผู้หนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเราจะเหลือหางหมูป่าให้เจ้า อย่าเพิ่งดื่มจนเมามายก่อน"

ในเสียงหัวร่อของทั้งหมด ขบวนม้าทั้งห้าล่วงหน้าไปไกลโขพอออกจากประตูเมือง หัวหน้าสำนักคนเล็ก*สิ้มเพ้งจือ*ใช้สองเท้าหนีบท้องม้า ม้าขาวตะกุยเท้าทั้งสี่เร่งล้ำนำหน้า ชั่วขณะก็ทอดทิ้งม้าตามหลังทั้งสี่จนไกลลิบลับ

เขาไสม้าขึ้นบนเนินเขา ปล่อยเหยี่ยวขึ้นฟ้า ต้อนกระต่ายคู่หนึ่งออกจากในดงไม้ เขาปลดคันเกาทัณฑ์ออกมา ดึงลูกเกาทัณฑ์ขนนกจากซองเกาทัณฑ์ข้างอาน ยิงเกาทัณฑ์ถูกกระต่ายตัวหนึ่ง ขณะจะยิงซ้ำ กระต่ายอีกตัวหนึ่งก็มุดหายไปในพงหญ้า

แต้เปาเปียวควบม้าติดตามมาถึง ชมว่าวิชาเกาทัณฑ์อันยอดเยี่ยม พนักงานรับใช้แป๊ะยี่ก็ส่งเสียงร้องจากดงไม้ซ้ายมือว่า

"เสียวเปียเท้ารีบมา ที่นี้มีไก่ป่า"

ลิ้มเพ้งจือกระตุ้นม้าไป เห็นไก่ป่าตัวหนึ่งบินออกมาจากในดงไม้ ลิ้มเพ้งจือปล่อยลูกเกาทัณฑ์ออก ไก่ป่าพอดีบินข้ามศีรษะไป เกาทัณฑ์ดอกนี้กลับยิงพลาดผิด ลิ้มเพ้งจือตวัดแส้ม้าหวดใส่กลางอากาศ ฟาดไก่ป่าตัวนั้นร่วงหล่นลงมา ขนนกหลากสีปลิวเวียนว่อน

คนทั้งห้าหัวร่อโดยพร้อมเพรียง ซือเปาเปียวกล่าวว่า

"แส้ของเสียวเปียเท้านี้อย่าว่าแต่ไก่ป่า ต่อให้เป็นนกเหยี่ยวก็ถูกฟาดร่วงลงมา"

คนทั้งห้าเข้าดงไม้ไล่ขับทวิบาทจัตุบาท เปาเปียวแซ่ซือแซ่แต้และพนักงานรับใช้แป๊ะยี่ ตั้งฉิกมักต้อนเหยื่อมาถึงเบื้องหน้าเสียวเปียเท้า ต่อให้ตัวเองมีโอกาสก็ไม่ลงมือ

ล่าเป็นเวลาสองชั่วยาม ลิ้มเพ้งจือยิงถูกกระต่ายอีกสองตัว ไก่ป่าอีกสองตัว แต่ไม่พบสัตว์จำพวกหมูป่าหรือกวาง รู้สึกไม่สมอยาก ร้องชักชวนว่า

"พวกเราเข้าป่าเบื้องหน้าไปค้นหาดู"

ซือเปาเปียวทราบว่า หากเข้าป่าด้วยนิสัยของเสียวเปียเท้าก่อนฟ้ามืดค่ำต้องไม่ยอมรามือ หากกลับไปคงถูกฮูหยินตำหนิติเตียน จึงกล่าว

"ฟ้าใกล้มืดค่ำแล้ว ในภูเขามีหินแหลม อาจทำร้ายถูกเท้าของม้าขาว พรุ่งนี้เช้าพวกเราค่อยมาล่าหมูป่า"

มันทราบว่าไม่ว่ากล่าวกระไร ยากจะเกลี้ยกล่อมกลับกลายเสียวเปียเท้า แต่ม้าขาวตัวนี้เป็นของโปรดของเขา เป็น**พั่วพั้ว** *(ยาย)* ของลิ้มเพ้งจือซื้อมาเป็นของขวัญวันเกิดปีที่สิบเจ็ดของเขา ลิ้มเพ้งจือไม่ยอมให้ม้ารับบาดเจ็บแน่นอน

จริงดังคาดหมาย ลิ้มเพ้งจือพอฟัง ก็ตบหัวม้ากล่าวว่า

"**เจ้าเซียวเซาะเล้ง** *(มังกรหิมะ)* ของเราฉลาดเฉลียว ไม่

เหยียบถูกหินแหลมเด็ดขาด แต่ม้าของพวกท่านน่ากลัวใช้ไม่ได้ เอาเถอะ ทั้งหมดกลับสำนัก อย่ากระแทกจนก้นของตั้งฉิกพังไป"

ในเสียงหัวร่อ คนทั้งห้าหันหัวม้ากลับ ลิ้มเพ้งจือไสม้าควบตะบึง แต่ไม่กลับเส้นทางเดิม หากแต่วกขึ้นเหนือ ควบตะบึงชั่วขณะค่อยสมอยาก เปลี่ยนเป็นควบเหยาะย่าง เห็นข้างทางเบื้องหน้าแขวนป้ายผ้าเขียนคำสุรา แต้เปาเปียวกล่าวว่า

"เสียวเปียเท้า พวกเราเข้าไปดื่มสักจอกเป็นอย่างไร? จะได้ผัดกระต่ายไก่ป่ามาแกล้มเหล้า"

ลิ้มเพ้งจือหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านตามเราออกมาล่าสัตว์ จุดประสงค์แท้จริงอยู่ที่ดื่มสุรา หากไม่เลี้ยงสุราท่าน วันพรุ่งนี้คงไม่ยอมตามเราออกมา"

พลางรั้งบังเหียนพลิ้วตัวลงจากหลังม้า เดินไปยังร้านสุรา

หากเป็นยามปรกติ เล่าฉั่ว *(คนแซ่ฉั่ว)* ที่เป็นเจ้าของร้านคงต้องออกมารับบังเหียนม้าในมือเขา พินอบพิเทาเฝ้าสรรเสริญเยินยอแต่คราครั้งนี้ในร้านสุราสงบเงียบ ข้างเตาสุรามีหญิงสาวชุดเขียวเกล้าผมสองมวย เสียบปิ่นไม้นางหนึ่งกำลังจัดสุราหันหน้าหาด้านในไม่เหลียวหน้ากลับมา

แต้เปาเปียวร้องเรียกเล่าฉั่ว แป๊ะยี่และตั้งฉิกลากม้านั่งโบกแขนเสื้อปัดฝุ่นเชิญลิ้มเพ้งจือนั่งลง เปาเปียวแซ่ซือแซ่แต้นั่งเป็นเพื่อนพนักงานรับใช้ทั้งสองยืดอีกโต๊ะหนึ่ง

ห้องด้านในบังเกิดเสียงกระแอมไอ ชายชราผมขาวผู้หนึ่งเดินออกมาทักทายว่า

"นายท่านเชิญนั่ง ต้องการดื่มสุราหรือ?"

ที่กล่าวเป็นสำเนียงภาคเหนือ แต้เปาเปียวกล่าวว่า

"ไม่ดื่มสุราหรือจะดื่มชา? นำสุราใบไผ่เขียวมาก่อนสามชั่ง

เป็นไรร้านสุราเปลี่ยนเจ้าของแล้วหรือ?"

ชายชราผมขาวรับคำว่า

"ทราบแล้ว อวงยี้ สุราใบไผ่เขียวสามชั่ง บอกต่อท่านทั้งหลายตามความสัตย์ เราแซ่สัก ความจริงเป็นชาวพื้นเมืองนี้ แต่ออกไปประกอบการค้าตั้งแต่เล็ก บุตรชายบุตรสะใภ้ล้วนตายแล้ว จึงนำหลานสาวกลับมายังบ้านเกิด มิคาดจากบ้านไปสี่สิบกว่าปี ไม่พบญาติสนิทมิตรสหายแม้สักคนเดียว ประจวบกับเล่าฉั่วไม่คิดค้าขายต่อไป จึงขายร้านสุรานี้แก่เราเป็นเงินสามสิบตำลึง"

หญิงสาวชุดเขียวก้มศีรษะ ยกถาดไม้ใบหนึ่ง เดินมาถึงเบื้องหน้าลิ้มเพ้งจือและพวก จัดถ้วยตะเกียบ วางป้านสุราสามใบลงบนโต๊ะ จากนั้นเดินก้มศีรษะไป ไม่กล้าเหลือบมองแขกแม้สักแวบเดียว

ลิ้มเพ้งจือเห็นหญิงสาวนี้รูปกายอ้อนแอ้น แต่ผิวกายหยาบดำ ใบหน้าคล้ายมีรอยฝีดาษไม่น้อย รูปโฉมขี้ริ้วอัปลักษณ์ คาดว่าเพิ่งทำงานขายสุราเป็นครั้งแรก ท่วงท่าจึงขัดเขิน ดังนั้นไม่เฉลียวใจ

ซือเปาเปียวส่งกระต่ายและไก่ป่าอย่างละตัว ให้ผู้เฒ่าสักนำไปผัดเป็นอาหารสองจาน แต้เปาเปียวก็แนะนำว่า ลิ้มกงจื้อผู้นี้เป็นหัวหน้าคนเล็กของสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี จับจ่ายอย่างมือเติบ หากปรุงอาหารเป็นที่ถูกใจ ไม่ถึงเดือนสองเดือน ผู้เฒ่าสักก็ถอนทุนสามสิบตำลึงนั้นกลับไปหมด

จากนั้น แต้เปาเปียวรินสุราให้กับลิ้มเพ้งจือและซือเปาเปียว รวมทั้งตัวเอง ยกถ้วยดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น แลบลิ้นเลียริมฝีปากกล่าวว่า

"ร้านสุราเปลี่ยนเจ้าของ รสสุรายังไม่เปลี่ยนแปลง"

พลางรินสุราอีกถ้วยหนึ่ง ขณะจะดื่มตามติด พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าสองตัวควบขับจากทางหลวงด้านทิศเหนือ

ม้าทั้งสองตัวควบเร็วยิ่ง ชั่วพริบตามาถึงหน้าร้านสุรา ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ที่นี้มีร้านสุรา เข้าไปดื่มสักสองชาม"

ชือเปาเปียวฟังสำเนียง แสดงว่าเป็นชาวเมืองเสฉวน ดังนั้นเบือนหน้ามองเห็นคนชุดเขียวทั้งสองคนผูกม้ากับใต้ต้นไม้หน้าร้านเดินเข้าร้านสุราทรุดนั่งลงอย่างเขื่องโข

คนทั้งสองศีรษะโพกผ้าขาว สวมชุดยาวสีเขียว คล้ายสุภาพเรียบร้อยแต่กลับเปลือยเท้าทั้งสองข้าง ใส่รองเท้าฟาง ชือเปาเปียวทราบว่าชาวเสฉวนมักแต่งกายเช่นนี้ ผ้าขาวที่โพกศีรษะเป็นการไว้ทุกข์ให้แก่**จูกัวะเหลียง** *(ขงเบ้ง)* ถือเป็นประเพณีสืบต่อกันมานับพันปี ได้ยินชายฉกรรจ์อายุน้อยกว่าร้องว่า

"นำสุรามา ภูเขาในฮกเกี้ยนของบิดามันมีมากมาย ม้าวิ่งห้อจนเหนื่อยแล้ว"

หญิงสาวชุดเขียวอวงยี้เดินกัมศีรษะถึงหน้าโต๊ะคนทั้งสองถามเบาๆ

"ต้องการดื่มสุราใด?"

สุ้มเสียงแม้แผ่วเบา แต่สดใสไพเราะยิ่ง ชายฉกรรจ์อายุน้อยกว่างงงันวูบ พลันยื่นมือขวาเชยคางอวงยี้ขึ้น จากนั้นหัวร่อออกมากล่าวว่า

"น่าเสียดาย น่าเสียดายนัก"

อวงยี้ใจหายวาบ รีบถดถอยไปด้านหลัง ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"น้องแซ่อื้อ โกวเนี้ยนี้รูปกายอ้อนแอ้น แต่โฉมหน้าคล้ายเปลือกทับทิมแตกปริเป็นรูปหน้าฝีดาษ"

คนแซ่อื้อหัวร่อฮาฮา ลิ้มเพ้งจือกลับบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น ตบ

โต๊ะร้องว่า

"**ชาติสุนัขที่ไม่พกพานัยน์ตาทั้งสองตัว กลับกล้ามาอาละวาดถึงเมืองฮกจิวเรา**"

คนแซ่อื้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"**เกี้ยเล่ายี่** *(อันดับสองแซ่เกี้ย)* ท่านคาดเดาว่าเจ้าลูกกระต่ายนี้ด่าผู้ใด?"

ลิ้มเพ้งจือมีหน้าตาประพิมพ์ประพายคล้ายมารดา หล่อเหลางดงามยิ่ง ปรกติขอเพียงมีบุรุษยักคิ้วหลิ่วตาให้ ก็ตวัดมือตบหน้าใส่ยามนี้ได้ยินคนแซ่อื้อเรียกขานเป็นเจ้าลูกกระต่าย ไหนเลยข่มกลั้นได้ หยิบฉวยป้านสุราบนโต๊ะขว้างใส่

คนแซ่อื้อเบี่ยงตัวหลบวูบ ป้านสุราตกลงบนพื้นหญ้าหน้าร้านสุรา สุราไหลเนืองนอง เปาเปียวแซ่ซือแซ่แต้พากันผุดลุกขึ้น คุกคามถึงข้างกายคนทั้งสอง แต้เปาเปียวชิงลงมือต่อยหมัดใส่หน้าคนแซ่อื้อ

คนแซ่อื้อพลิกมือขวาวูบ คว้าจับชีพจรมือแต้เปาเปียวกระชากวูบหนึ่ง แต้เปาเปียวก็ถลาเข้าหาโต๊ะอย่างเสียหลัก คนแซ่อื้อหักศอกซ้ายลงกระแทกใส่ต้นคอแต้เปาเปียว แต้เปาเปียวก็ล้มทับโต๊ะหักทั้งคนทั้งโต๊ะล้มครืนลง

แต้เปาเปียวแม้มิใช่มือดีในสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี แต่ไม่ถึงกับเป็นชนชั้นสวะ ซือเปาเปียวเห็นคนผู้นี้สามารถโค่นพวกพ้องในกระบวนท่าเดียว แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามมีความเป็นมาอยู่บ้าง จึงกล่าว

"ท่านที่นับถือเป็นใคร? เมื่อเป็นสหายร่วมแนว หรือไม่เห็นสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีอยู่ในสายตา?"

คนแซ่อื้อหัวร่อกล่าวว่า

"สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีหรือ? ไม่เคยได้ยินมา นั่นทำอะไร?"

ลิ้มเพ้งจือกระโดดปราดขึ้นตวาดว่า

"จัดการกับชาติสุนัขโดยเฉพาะ"

พลางกราดฝาดมือซ้ายออก กระบวนท่ายังไม่สุดสิ้นก็พุ่งมือขวาออกจากซอกแขนซ้าย เป็นกระบวนท่าใน**ฮวงเทียนเจี้ย** *(ฝ่ามือพลิกฟ้า)* ของตระกูลนาม**ฮุ้นลี้เคี้ยงคุน** *(ในเมฆาหวน)*

คนแซ่อื้อเหน็บแนมว่า "เจ้าตัวเอกมีฝีมืออยู่ท่าสองท่า" พลางยกมือปัดป่ายมือขวาคว้าใส่หัวไหล่ลิ้มเพ้งจือ ลิ้มเพ้งจือลดไหล่ขวาลงพุ่งหมัดซ้ายออก

คนแซ่อื้อเบี่ยงศีรษะหลบเลี่ยง มิคาดหมัดขวาของลิ้มเพ้งจือแบออก เปลี่ยนจากหมัดเป็นฝ่ามือ แปรจากต่อยตรงเป็นกวาดขวางใช้ออกด้วยท่า**บู่ลี้โท้ยฮวย** *(ชมบุปผาในหมอก)* เสียงฉาดเมื่อตบหน้ามันคราหนึ่ง คนแซ่อื้อบันดาลโทสะขึ้นมา ตวัดเท้าเตะใส่ลิ้มเพ้งจือ

ยามนั้นซือเปาเปียวก็ประมือกับคนแซ่เกี้ย แป๊ะยี่ประคองแต้เปาเปียวขึ้น แต้เปาเปียวแผดด่าเป็นการใหญ่ คิดเข้าไปกลัมรมคนแซ่อื้อ ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ไปช่วยซือเปาเปียว โจรร้ายนี้ปล่อยให้เราจัดการเอง"

พลางร่ายรำเพลงฝ่ามือพลิกฟ้าที่บิดาถ่ายทอดให้ออกมา

ลิ้มเพ้งจือก่อนนี้ประกระบวนท่ากับเปาเปียวในสำนักคุ้มกันภัยหนึ่งนั้นเพลงฝ่ามือประจำตระกูลชุดนี้สูงส่งไม่น้อย สองเปาเปียวทั้งหลายอ่อนข้อต่อนายเล็กผู้นี้อยู่สามส่วน ไม่มีผู้ใดโง่เขลาจนปะทะกับเขาตรงๆ ดังนั้นลิ้มเพ้งจือแม้มีฝีมือมิใช่ชั่วแต่ยังขาดประสบการณ์ต่อสู้ ครั้งนี้หักล้างอยู่สิบกว่ากระบวนท่า พบว่าฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือเข้มแข็งยิ่งความหยิ่งยโสค่อยลดทอนลง

คนแซ่อื้อมือประกระบวนท่า ปากยังคงกล่าวเหน็บแนมว่า

"น้องเรา เจ้ายิ่งดูยิ่งไม่คล้ายบุรุษ คาดว่าเป็นสตรีปลอมแปลงมา เจ้าให้เราหอมแก้มฟอดหนึ่ง บิดาจะไม่ลงมือแล้ว ดีหรือไม่?"

ลิ้มเพ้งจือเดือดดาลเป็นการใหญ่ ลงมืออย่างรวดเร็ว เสียงฉาดเมื่อตบหน้าคนแซ่อื้ออย่างหนักหน่วง คนแซ่อื้อบันดาลโทสะ แผดด่าคำ "เจ้าลูกเต่าที่ไม่รู้จักดีชั่ว" เพลงหมัดพลันเปลี่ยนแปร ต่อยใส่ดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง รุกไล่ถึงนอกร้านสุรา

ลิ้มเพ้งจือเห็นฝ่ายตรงข้ามต่อยตรงมา นึกถึงเคล็ด "สลาย" ที่บิดาถ่ายทอดให้ ดังนั้นยกมือซ้ายปัดป่ายพลังหมัด มิคาดคนแซ่อื้อมีกำลังแขนกล้าแข็ง ไม่อาจขับสลายได้ เสียงโครมเมื่อทรวงอกถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง

ลิ้มเพ้งจือส่ายโงนเงน คนแซ่อื้อพลันยื่นมือซ้ายคว้าจับปกเสื้อของเขา กระชากร่างท่อนบนของลิ้มเพ้งจือลงมา แขนขวาใช้กระบวนท่า**ทิมึ้งกำ** *(ธรณีประตูเหล็ก)* พาดกับต้นคอของเขา หัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งกล่าวว่า

"เจ้าลูกเต่า โขกศีรษะสามครั้ง เรียกเราเป็น**เจ่กเจ็ก** *(ท่านอา)* สามคำ เราค่อยปล่อยเจ้า"

เปาเปียวแซ่ซือแซ่แต้กลุ้มรุมคนแซ่เกี้ย ยังตกเป็นเบี้ยล่าง เห็นนายเล็กพลาดท่าเสียที คิดเข้ามาช่วยเหลือ แต่คนแซ่เกี้ยต่อยหมัดเตะเท้าสะกดคนทั้งสองไว้

พนักงานรับใช้แป๊ะยี่คว้าสามง่ามที่ใช้ล่าสัตว์แทงใส่กลางหลังคนแซ่อื้อร้องบอกให้ปล่อยมือ คนแซ่อื้อเตะเท้าซ้ายกลับหลัง เตะสามง่ามปลิวกระเด็น เท้าขวาเตะตามติดก็เตะแป๊ะยี่กลิ้งกระเด็นไปเจ็ดแปดทอด พนักงานรับใช้คนหนึ่งตั้งฉิกปากส่งเสียงด่าทอคนกลับถดถอยไปทีละก้าว

คนแซ่อื้อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โกวเนี้ยใหญ่ เจ้าจะโขกศีรษะหรือไม่?"

แขนขวาเพิ่มกำลัง กดศีรษะลิ้มเพ้งจือลง ยิ่งกดยิ่งต่ำ หน้า

ผากแทบกระทบกับพื้นดิน

ลิ้มเพ้งจือต่อยหมัดใส่ท้องมันแต่ไม่มีปัญญาต่อยถูก รู้สึกก้านคอปวดแปลบปลาบคล้ายจะหักสลาย ดาวทองระยิบระยับพร่าพรายแก้วหูลั่นอึงอล เขายื่นมือตะกุยตะกายพลันกระทบถูกของแข็งสิ่งหนึ่งที่ข้อเท้า ยามร้อนรุ่มไม่ขบคิดมากความ ใช้มือถอนดึงออกมาจ้วงแทงไปเบื้องหน้า กลับจมลึกไปในท้องน้อยคนแซ่อื้อ

คนแซ่อื้อส่งเสียงร้องคำหนึ่ง คลายมือถอยไปสองก้าว สีหน้าปรากฏแววหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้น เห็นบนท้องน้อยมันเพิ่มมีดสั้นเล่มหนึ่งจมลึกเสมอด้าม มันหันหน้าหาทิศตะวันตก แสงสีสนธยาส่องด้ามทองคำบนมีดสั้น สะท้อนประกายแววววับ มันอ้าปากคิดกล่าววาจาแต่พูดไม่ออก คิดถอนมีดสั้นแต่ก็ไม่กล้า

ลิ้มเพ้งจือก็แตกตื่นจนใจเต้นระทึกแทบกระเด็นจากปาก ถอยปราดไปหลายก้าว คนแซ่เกี้ยกับเปาเปียวแซ่ซือแซ่แต้พากันหยุดมือเหลียวมองคนแซ่อื้อด้วยความตระหนก คนแซ่อื้อส่ายร่างโงนเงนมือขวาจับด้ามมีดถอนดึงออกมา โลหิตสดๆ ฉีดพุ่งไปหลายเชียะ คนแซ่อื้อร้องว่า

"เกี้ย...บอกต่อบิดา...แก้...แก้แค้นให้แก่..."

สะบัดมือขวาไปด้านหลัง ชัดขว้างมีดสั้นออกไป คนล้มฟุบลงชักกระตุกหลายคราก็นิ่งเงียบงันไป

ซือเปาเปียวกล่าวเบาๆ "เตรียมอาวุธ" วิ่งถึงข้างอานม้า หยิบอาวุธมาถือมั่น มันมีประสบการณ์ช่ำชอง เห็นเกิดเรื่องถึงตาย ทราบว่าคนแซ่เกี้ยต้องเสี่ยงชีวิตแน่นอน

คนแซ่เกี้ยถลึงมองลิ้มเพ้งจือชั่วขณะ ถลันไปเก็บมีดสั้นขึ้น วิ่งถึงข้างม้าคู่ขากระโดดขึ้นบนหลังม้า สะบัดมีดสั้นตัดบังเหียน สองเท้าหนีบท้องม้ากระตุ้นม้าควบขับขึ้นเหนือไป

ลิ้มเพ้งจือไม่เคยฆ่าคนมาก่อน ยามนี้แตกตื่นจนหน้าถอดสี กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ซือ...ซือเปาเปียวทำ...อย่างไรดี? เราความจริง...ความจริง ไม่มีเจตนาฆ่ามัน"

ซือเปาเปียวครุ่นคิด สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีคุ้มกันสินค้ามาสามชั่วอายุคน การฆ่าฟันต่อยตีในยุทธจักรยากหลีกเลี่ยงได้ แต่คราครั้งนี้ผู้ตายไม่คล้ายเป็นโจร ทั้งเกิดเหตุที่ชานเมือง ชีวิตคนมีความสำคัญใหญ่หลวง อย่าว่าแต่นายเล็กของสำนักคุ้มกันภัย ต่อให้เป็นบุตรชายของข้าหลวงครองเมืองฆ่าคนก็ไม่อาจผลักภาระรับผิดชอบ ดังนั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า

"พวกเรารีบย้ายซากศพเข้าไปในร้าน ที่นี้อยู่ใกล้กับทางหลวง อย่าได้ถูกผู้คนพบเข้า"

ดีที่ตอนนั้นฟ้าใกล้มืดค่ำ บนทางหลวงไร้ผัคน พนักงานรับใช้แป๊ะยี่และดั้งฉิก หามซากศพคนแซ่อื้อเข้าไปในร้านสุรา ซือเปาเปียวถามลิ้มเพ้งจือมีเงินหรือไม่? ลิ้มเพ้งจือรับคำล้วงเงินยี่สิบกว่าตำลึงออก ซือเปาเปียวรับแล้ววางลงบนโต๊ะ กล่าวกับผู้เฒ่าสักว่า

"ผู้เฒ่าสัก คนต่างถิ่นนี้ลวนลามหลานสาวท่าน เสียวเปียเท้าเราช่วยด้วยคุณธรรม ถูกบังคับให้ฆ่าคนทั้งหมดล้วนเห็นกับตา เรื่องนี้สืบเนื่องจากท่าน หากลุกลามบานปลายออกไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจผลักภาระรับผิดชอบ เงินจำนวนนี้ท่านรับไปก่อน ทั้งหมดช่วยกันฝังศพไว้ แล้วค่อยหาทางกลบเกลื่อนเรื่องราว"

ผู้เฒ่าสักรับคำว่า

"ทราบแล้ว ทราบแล้ว"

ซือเปาเปียวชักชวนแป๊ะยี่และดั้งฉิกเคลื่อนย้ายซากศพคนแซ่อื้อไปฝังที่สวนผักหลังร้านสุรา จากนั้นใช้จอบเขี่ยดินกลบคราบโลหิต

หน้าร้านจนหมดสิ้น แต้เปาเปียวก็กล่าวกับผู้เฒ่าสักว่า

"ภายในสิบวัน พวกเราแน่ใจว่าข่าวคราวไม่รั่วไหลออกไป ค่อยส่งเงินห้าสิบตำลึงมาให้ท่าน หากท่านพูดพล่ามเหลวไหล สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีฆ่าคนนับไม่ถ้วน ต่อให้ฆ่าพวกท่านหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยอีกสองคนก็หานำพาไม่"

ผู้เฒ่าสักรีบกล่าวว่า

"ขอบคุณ ขอบคุณ ไม่กล้าบอก ไม่กล้าบอก"

เมื่อจัดการเสร็จเรียบร้อย ท้องฟ้าก็มืดค่ำลง ลิ้มเพ้งจือพกพาจิตใจที่หวั่นวิตกกลับสำนักคุ้มกันภัย พอเข้าสู่ห้องโถงเห็นบิดานั่งบนเก้าอี้กำลังหลับตาครุ่นคิด ดังนั้นร้องเรียกด้วยสีหน้าไม่เป็นปรกติว่า

"บิดา"

ลิ้มจิ้นน้ำมีสีหน้าปีติยินดี ถามว่า

"ไปล่าสัตว์หรือ? ล่าได้หมูป่าหรือไม่?"

ลิ้มเพ้งจือปฏิเสธคำหนึ่ง ลิ้มจิ้นน้ำยกกล้องยาเส้นในมือเคาะใส่หัวไหล่ของเขา ตวาดอย่างยิ้มแย้ม

"คืนกระบวนท่า"

ลิ้มเพ้งจือทราบว่า บิดายามปรกติมักลงมือทดสอบวิทยายุทธ์ของเขาโดยไม่คาดฝัน หากเป็นเมื่อปรกติ ท่านใช้กระบวนท่าที่ยี่สิบหกของ**ปี่เซี้ยเกี่ยมฮวบ** *(เพลงกระบี่พิชิตมาร)* นาม **ลิ้วแซปวยตุ่ย** *(ดาวตกร่วงลับ)* นี้ ควรตอบโต้ด้วยท่าที่สี่สิบหก นาม **ฮวยไคเกี่ยงฮุด** *(ดอกไม้บานพบพระ)* แต่ตอนนี้เขาจิตใจไม่อยู่กับตัว เข้าใจว่าบิดาล่วงรู้เรื่องที่ตนเองฆ่าคนในร้านสุรา ใช้กล้องยาเส้นสั่งสอน เขากลับไม่กล้าหลบหลีกร้องเรียกว่า

"บิดา"

กล้องยาเส้นของลิ้มจิ้นน้ำขณะห่างจากหัวไหล่บุตรชายสามนิ้ว

พลันหยุดยั้งชะงักไว้ ถามว่า

"เป็นไรแล้ว? หากออกท่องยุทธจักร พบพานศัตรูเข้มแข็งปฏิกิริยาเฉื่อยชาปานนี้ หัวไหล่ของเจ้ายังเหลืออยู่หรือ?"

ปากแม้กล่าวตำหนิ สีหน้ายังยิ้มแย้มดุจเดิม

ลิ้มเพ้งจือรับคำคราหนึ่ง ไหล่ซ้ายลดวูบ อ้อมปราดถึงด้านหลังบิดาคว้าไม้ปัดขนไก่บนโต๊ะเตี้ยขึ้น จี้ใส่กลางหลังด้วยท่าฮวยไคเกี่ยงฮุด (ดอกไม้บานพบพระ)

ลิ้มจิ้นน้ำผงกศีรษะชมเชย วกกล้องยาเส้นกลับหลังปัดป่ายพันไป ตีโต้ด้วยท่า**กังเจี่ยลั่งเชียว** *(เป่าขลุ่ยเหนือผิวน้ำ)* ลิ้มเพ้งจือปลุกปลอบสมาธิ ใช้ท่า**จี่คี่ตังไล้** *(พลังม่วงจากบูรพา)* เข้าคลี่คลาย

สองพ่อลูกหักล้างกันห้าสิบกว่ากระบวนท่า ลิ้มจิ้นน้ำจี้กล้องยาเส้นออกกระทบถูกราวนมของบุตรชาย ลิ้มเพ้งจือไม่ทันปิดป้องรัสึกแขนขวาชาวบ ไม้ปัดขนไก่ร่วงหลดจากมือ

ลิ้มจิ้นน้ำชมเชยว่า

"ประเสริฐ รอบเดือนมานี้ มีความรุดหน้าทุกวัน ครั้งนี้ต่อสู้เพิ่มได้อีกสี่กระบวนท่า"

พลางทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ บรรจุยาเส้นลงในกล้องยาเส้นกล่าวอีกว่า

"เพ้งยี้บอกกับเจ้า วันนี้สำนักเราได้รับข่าวดีประการหนึ่ง"

ลิ้มเพ้งจือล้วงหินเหล็กไฟตีจุดขึ้น จ่อกับยาเส้นของบิดา ปากกล่าวว่า

"บิดารับการค้าใหญ่อีกรายหนึ่งหรือ?"

ลิ้มจิ้นน้ำสั่นศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ขอเพียงสำนักเรามีพื้นฐานมั่นคง ยังกลัวไม่มีการค้าใหญ่หรือ? กลัวแต่ว่าการค้าใหญ่มาถึงที่ พวกเราไม่มีปัญญารับไว้ เมื่อครู่เตียเปา

เปียวส่งจดหมายมาว่า **อื้อกวนจู้** *(เจ้าอารามแซ่อื้อ)* แห่ง**ซังฮวงกวน** *(อารามเสียงสน)* สำนักแชเชี้ยมณฑลเสฉวน รับของขวัญที่พวกเราส่งไปแล้ว"

ลิ้มเพ้งจือพอฟังคำ *"อื้อกวนจู้"* และ *"มณฑลเสฉวน"* พลันใจเต้นระทึกขึ้นทวนคำว่า

"รับของขวัญของพวกเรา?"

"เรื่องภายในสำนัก ปรกติเราไม่บอกต่อเจ้า แต่เจ้านับวันจะเติบใหญ่ขึ้น ภาระที่บิดาแบกไว้นี้ จะค่อยๆ ถ่ายแก่เจ้า หลังจากนี้เจ้าควรสนใจเรื่องในสำนักให้มากไว้ เด็กเอย พวกเราคุ้มกันสินค้ามาสามชั่วอายุคน หนึ่งนั้นพึ่งพาบุญบารมีของ**เจ็งโจ้วแป๋** *(ทวด)* เจ้าเมื่อครั้งกระโน้น สองตระกูลเรามีวิทยายุทธ์มิใช่ชั่ว จึงได้เป็นสำนักคุ้มกันภัยที่ใหญ่ที่สุดทางดินแดนตอนใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง แต่เรื่องราวในยุทธจักรพึ่งเกียรติภูมิสองส่วน พึ่งวิทยายุทธ์สองส่วน ที่เหลืออีกหกส่วนล้วนพึ่งหวังสหายร่วมแนวให้เกียรติ ดังนั้นคำ *'การคบหา'* ยังสำคัญยิ่งกว่าวิชาฝีมืออีก"

ลิ้มเพ้งจือรับคำ หากเป็นปรกติได้ยินว่าบิดาคิดมอบภาระของสำนักคุ้มกันภัยแก่เขาย่อมลิงโลดยินดียิ่ง แต่ตอนนี้ในใจอกสั่นขวัญแขวนนึกถึงแต่คำ *"อื้อกวนจู้"* และ *"มณฑลเสฉวน"*

ลิ้มจิ้นน้ำพ่นควันอีกคำหนึ่ง กล่าวว่า

"วิทยายุทธ์ของบิดาเจ้า ย่อมสู้**เจ็งโจ้วแป๋** *(ทวด)* เจ้าไม่ได้ และไม่แน่นักว่าจะทัดเทียม**เอี่ยเอี้ย** *(ปู่)* เจ้า แต่เราขยายสำนักของสี่สาขาเพิ่มเป็นสิบสาขา เพราะมีเคล็ดลับอันใด กล่าวไปมีคำจำกัดความเพียง 'คบสหายให้มาก เพาะศัตรูให้น้อย' สำนักคุ้มกันภัยเราชื่อ**ฮกอุ้ย** *(บุญบารมี)* คำ **'ฮก'** *(บุญ)* นำหน้า คำ **'อุ้ย'** *(บารมี)* ตามหลัง แสดงว่าบุญวาสนาสำคัญกว่าอำนาจบารมี หากเปลี่ยนเป็น**อุ้ยฮก** *(บารมีบุญ)* ก็เปลี่ยน

เป็นใช้อำนาจบาตรใหญ่แล้ว ฮา ฮา ฮา”

ลิ้มเพ้งจือหัวร่ออย่างแห้งแล้งตาม แต่ในเสียงหัวร่อปราศจากความยินดีปรีดาแต่อย่างไร

ลิ้มจิ้นน้ำไม่ทันสังเกตเห็นอาการผิดปรกติของบุตรชาย กล่าวอีกว่า

“สำนักเราขยายสาขาไปยังสิบมณฑล คิดขยายถึงมณฑลเสฉวนเพียงแต่มณฑลเสฉวนเป็นที่*ชุมนุมมังกรซ่อนพยัคฆ์* รถสินค้าของสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีคิดเข้าเสฉวน ต้องคบหากับสำนักแชเชี้ยและง่อไบ๊ตั้งแต่เมื่อสามปีก่อน ทุกเทศกาลตรุษสารท เราจะจัดของขวัญล้ำค่าใช้คนส่งไปยังอารามเสียงสนสำนักแชเชี้ยกับวัดกิมเต้งสำนักง่อไบ๊ แต่เจ้าสำนักทั้งสองไม่ยอมรับไว้ กิมกวงเชี่ยงหยินแห่งสำนักง่อไบ๊ยังยอมให้เปาเปียวที่เราส่งไปเข้าพบ กล่าวขอบคุณหลายคำ เลี้ยงอาหารเจมื้อหนึ่งค่อยส่งมอบของขวัญกลับคืนโดยไม่แตะต้อง แต่อื้อกวนจู้อารามเสียงสนร้ายกาจนัก เปาเปียวที่ส่งของขวัญไปของพวกเราเพิ่งถึงไหล่เขาก็ถูกยันกลับมา อย่าว่าแต่ไม่ได้พบหน้าอื้อกวนจู้ กระทั่งประตูอารามเสียงสนมีลักษณะอย่างไรยังบอกไม่ถูก...คิดไม่ถึงครั้งนี้อื้อกวนจู้ยอมรับของขวัญของพวกเรา ยังบอกว่าจะจัดส่งศิษย์สี่คนมาเยี่ยมคำนับตอบถึงฮกเกี้ยน...”

ลิ้มเพ้งจือถามโพล่งว่า

“เป็นสี่คน มิใช่สองคน?”

“ใช่แล้ว ลองคิดดู อื้อกวนจู้ให้เกียรติสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีถึงเพียงไหน เมื่อครู่เราจัดม้าเร็วแจ้งต่อสาขา*มณฑลกังไซ โอ้วน้ำ โอ้วปัก* ให้ต้อนรับขับสู้แขกของสำนักแชเชี้ยทั้งสี่ให้ดี”

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

“บิดา สำนักแชเชี้ยแม้เป็นสำนักใหญ่ในยุทธจักร สำนักคุ้ม

กันภัยบุญบารมีและบิดาก็มีเกียรติภูมิไม่น้อย พวกเราส่งของขวัญไปยังเสฉวนทุกปี อื้อกวนจู้ส่งคนมายังที่นี่เพียงเป็นการคำนับตอบตามมารยาทเท่านั้น"

"เจ้าทราบอันใด? สำนักแชเซี้ย ง่อไบ๊มีประวัติศาสตร์หลายร้อยปี แม้ไม่เทียมเทียบสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง แต่ก็ทัดเทียมกับ *สำนักซงซัว ไท้ซัว ฮ่วงซัว ฮั้วซัว เห็งซัว ห้าสำนักกระบี่* ท่านทวดเอี้ยงโต้วเจ้าบัญญัติเจ็ดสิบสองท่ากระบี่พิชิตมาร พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน แต่เมื่อตกทอดถึงท่านปู่เจ้า บารมีก็ไม่เท่าท่านทวดเอี้ยงโต้ว บิดาเจ้าเกรงว่ายังด้อยกว่าเราสองพ่อลูกย่อมสู้ผู้อื่นที่มีกำลังพวกมากไม่ได้"

สองพ่อลูกสนทนาชั่วขณะ ลิ้มเพ้งจือไม่ทราบสมควรบอกเรื่องฆ่าคนต่อบิดาหรือไม่ คาดคิดว่ายังคงบอกต่อมารดาก่อน ค่อยบอกต่อบิดา

หลังจากรับประทานอาหารค่ำ ลิ้มจิ้นน้ำและบุตรภรรยาสามชีวิตสนทนากันที่ห้องโถงหลัง ที่เบื้องนอกพลันบังเกิดเสียงคนสับสน ผู้คนหลายคนวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา

ลิ้มจิ้นน้ำขมวดคิ้ว ดุด่า "ไม่มีมารยาท" เห็นพนักงานรับใช้สามคนวิ่งเข้ามา คนนำหน้าคือตั้งฉิก ร้องว่า

"จง...**จงเปียเท้า** *(หัวหน้าสำนัก)* แป๊ะ...แป๊ะยี่ตายแล้ว"

ลิ้มจิ้นน้ำใจหายวาบ ถามว่า

"ถูกผู้ใดฆ่าตาย? พวกเจ้าเล่นพนันต่อยตีกัน ใช่หรือไม่?"

"มิใช่ เมื่อครู่ลี้น้อยไปห้องน้ำ เห็นแป๊ะยี่นอนอยู่ในสวนผักข้างห้องน้ำ บนร่างปราศจากรอยบาดแผล ตลอดทั้งร่างเย็นเฉียบ ไม่ทราบตายอย่างไร คาดว่าป่วยเป็นโรคปัจจุบัน"

ลิ้มจิ้นน้ำระบายลมจากปาก บอกว่าจะไปดู เดินไปยังสวนผัก

ลิ้มเพ้งจือก็ตามติดอยู่ด้านหลัง

เมื่อบรรลุถึงสวนผัก เห็นเปาเปียวและพนักงานรับใช้เจ็ดแปดคนมุงเป็นกลุ่มก้อน ทุกผู้คนเห็นหัวหน้าสำนักมาถึง พากันเปิดทางให้ลิ้มจิ้นน้ำมองดูซากศพแป๊ะยี่ เห็นเสื้อผ้ามันถูกแก้ออก บนร่างปราศจากคราบโลหิต จึงสอบถามจกเปาเปียวที่ด้านข้างว่า

"มีบาดแผลหรือไม่?"

จกเปาเปียวตอบว่า

"เราตรวจดูโดยละเอียด บนร่างปราศจากริ้วรอยบาดแผลและไม่ได้ถูกพิษ"

ลิ้มจิ้นน้ำผงกศีรษะ สั่งว่า

"แจ้งต่อ**ตังชิงแซ** *(ท่านตัง)* ที่ห้องบัญชี จัดการเรื่องหลังของแป๊ะยี่ ส่งเงินร้อยตำลึงให้แก่ครอบครัวของแป๊ะยี่"

พนักงานรับใช้ผู้หนึ่งเสียชีวิตด้วยโรคปัจจุบัน ลิ้มจิ้นน้ำไม่จดจำใส่ใจเท่าใด หันกายกลับห้องโถงใหญ่ กล่าวกับบุตรชายว่า

"วันนี้แป๊ะยี่มิใช่ไปล่าสัตว์กับเจ้าหรือ?"

ลิ้มเพ้งจือตอบว่า

"ไปด้วย เมื่อกลับมายังเป็นปรกติดีอยู่ ไม่ทราบไฉนป่วยเป็นโรคปัจจุบัน"

ลิ้มจิ้นน้ำส่งเสียงดังอืมม์กล่าวว่า

"เรื่องดีเรื่องร้ายในโลก มักเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน"

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร่ำร้องว่า

"แต้เปาเปียวตายอีกแล้ว"

ลิ้มจิ้นน้ำสองพ่อลูกใจหายวาบ ลิ้มเพ้งจือกระโดดปราดขึ้นจากเก้าอี้ กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"เป็นพวกมันมาแก้..."

คำ "แค้น" ไม่ทันกล่าวจากปากก็กล้ำกลืนไว้ ตอนนั้นลิ้มจิ้นน้ำเดินไปที่หน้าประตูห้องโถง ไม่ได้สนใจถ้อยคำของบุตรชาย เห็นพนักงานรับใช้ตั้งฉิกวิ่งกระหืดกระหอบมา ร้องว่า

"จง...จงเปียเท้า แย่แล้ว แต้เปาเปียว...แต้เปาเปียวถูกปีศาจเสฉวน...ทวงชีวิตไปแล้ว"

ลิ้มจิ้นน้ำตวาดว่า

"ปีศาจเสฉวนอะไร? ล้วนเป็นวาจาเหลวไหล"

ตั้งฉิกไม่กล้ากล่าวต่อ เพียงเหลียวไปทางลิ้มเพ้งจือ สีหน้าปรากฏแววเศร้าสร้อยหวาดหวั่น ลิ้มจิ้นน้ำกล่าวว่า

"แต้เปาเปียวตายอย่างไร? ซากศพอยู่ที่ใด?"

ยามนั้นปรากฏเปาเปียวและพนักงานรับใช้อีกหลายคนรุดมา เปาเปียวผู้หนึ่งขมวดคิ้วกล่าวว่า

"น้องแซ่แต้เสียชีวิตที่คอกม้า มีสภาพเช่นเดียวกับแป๊ะยี่ บนร่างปราศจากรอยบาดแผล ใบหน้าไม่มีรอยบวมช้ำ หรือว่า...หรือว่าตอนที่ติดตามเสียวเปียเท้าออกไปล่าสัตว์ ต้องมนต์อาถรรพณ์อันใด?"

ลิ้มจิ้นน้ำแค่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

"เราบุกบั่นยุทธจักรมาครึ่งชีวิต ไม่เคยพบพานผีสางอันใด พวกเราไปชมดู"

พลางสาวเท้าออกจากห้องโถง ตรงไปยังคอกม้า เห็นแต้เปาเปียวนอนกับพื้นสองมือตะปบอานม้า แสดงว่าคิดปลดอานออก พลันเสียชีวิตอย่างกะทันหัน ไม่มีริ้วรอยต่อสู้กับผู้คน

ลิ้มจิ้นน้ำสั่งคนถือโคมกระดาษส่องอยู่ด้านข้าง ลงมือแก้เสื้อกางเกงของแต้เปาเปียวออกตรวจดูโดยละเอียด ทั้งยังบีบคลึงกระดูกทั่วร่างมัน แต่ไม่พบริ้วรอยบาดแผลกระดูกนิ้วก็ไม่หักแม้สักนิ้วเดียว ลิ้มจิ้นน้ำไม่เชื่อเรื่องผีสาง การตายของแป๊ะยี่ยังพอทำเนา แต่แต้เปาเปียวนอนกับพื้นสองมือตะปบอานม้า แสดงว่าคิดปลดอานออก พลันเสียชีวิตอย่างกะทันหัน ไม่มีริ้วรอยต่อสู้กับผู้คน

ลิ้มจิ้นน้ำสั่งคนถือโคมกระดาษส่องอยู่ด้านข้าง ลงมือแก้เสื้อกางเกงของแต้เปาเปียวออกตรวจดูโดยละเอียด ทั้งยังบีบคลึงกระดูกทั่วร่างมัน แต่ไม่พบริ้วรอยบาดแผลกระดูกนิ้วก็ไม่หักแม้สักนิ้วเดียว ลิ้มจิ้นน้ำไม่เชื่อเรื่องผีสาง การตายของแป๊ะยี่ยังพอทำเนา แต่แต้เปา

เปียวก็ตายด้วยสภาพเดียวกัน ความนี้ต้องมีสาเหตุเลศนัย คาดว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการไปล่าสัตว์ของบุตรชายในวันนี้ ดังนั้นหันกายไปถามลิ้มเพ้งจือว่า

"วันนี้ผู้ที่ไปล่าสัตว์กับเจ้า นอกจากแต้เปาเปียวและแป๊ะยี่แล้วยังมีซือเปาเปียวกับมันใช่หรือไม่?"

พลางชี้มือไปยังตั้งฉิก ลิ้มเพ้งจือผงกศีรษะรับ ลิ้มจิ้นน้ำสั่งคนทั้งสองตามตนเองไป พร้อมกับใช้พนักงานรับใช้ผู้หนึ่งไปตามซือเปาเปียวมา

คนทั้งสามไปยังห้องข้างตะวันออก ลิ้มจิ้นน้ำถามบุตรชายว่า

"ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

ลิ้มเพ้งจือค่อยบอกเล่าเหตุการณ์ที่ล่าสัตว์กลับมาดื่มสุราในร้านสุรา ชาวเสฉวนทั้งสองลวนลามหญิงสาวขายสุรา เกิดการปะทะกันขึ้น คนแซ่อื้อกดคอของเขาบังคับให้โขกหัว ตนเองจึงชักมือสั้นจากซอกรองเท้าฆ่าคนแซ่อื้อนั้น จากนั้นฝังมันในสวนผัก มอบเงินให้ชายชราขายสุราอย่าแพร่งพรายเรื่องราวออกไป

ลิ้มจิ้นน้ำฟังว่าผู้ตายแซ่อื้อ อดสะท้านใจมิได้ ซักถามถึงกระบวนท่าที่ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน พอฟังว่าคนแซ่อื้อเตะกลับหลังใส่แป๊ะยี่ กลับคลับคล้ายวิชา**บ้อเอี้ยฮ่วมคา** *(เท้ามายาไร้เงา)* ของสำนักแชเชี้ย

ลิ้มจิ้นน้ำคาดคะเนว่า คนแซ่อื้อนั้นต่อให้มิใช่บุตรหลานของอื้อกวนจู้ก็ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับสำนักแชเชี้ย ที่แท้เป็นผู้ใด สมควรไปชมดูด้วยตนเองสักครา

แต่จนบัดนี้ซือเปาเปียวยังไม่มา พนักงานรับใช้บอกว่าตามหาจนทั่วยังหาซือเปาเปียวไม่พบ ลิ้มจิ้นน้ำจึงร้องบอกให้เชิญเปาเปียวแซ่ชุยแซ่คุ้ยมา

เปาเปียวแซ่ชุยแซ่คุ้ยสุขุมหนักแน่นทำงานเรียบร้อย เป็นคนสนิทของลิ้มจิ้นน้ำ พวกมันเห็นแต้เปาเปียวเสียชีวิต ซือเปาเปียวหายสาบสูญ ก็รออยู่นอกห้องโถงแต่แรก พอได้ยินลิ้มจิ้นน้ำเรียกหา พากันเดินเข้ามา

ครั้นแล้วลิ้มจิ้นน้ำสองพ่อลูก ชุยเปาเปียว คุ้ยเปาเปียวและพนักงานรับใช้ตั้งฉิกควบม้าออกนอกเมือง มุ่งหน้าขึ้นเหนือ

ลิ้มเพ้งจือควบม้านำหน้า ไม่นานให้หลังมาถึงหน้าร้านสุราเล็กๆ นั้น เห็นประตูร้านปิดลง ลิ้มเพ้งจือตรงไปเคาะประตูร้องเรียกผู้เฒ่าสักรอคอยชั่วขณะภายในร้านไม่มีสุ้มเสียงใด

ชุยเปาเปียวมองดูลิ้มจิ้นน้ำ ยกมือทำท่าทลายประตู ลิ้มจิ้นน้ำผงกศีรษะรับ ชุยเปาเปียวผลักสองมือออกเสียงกร๊อบเมื่อกลอนประตูหักสะบั้น ประตไม้ทั้งสองบานเปิดผางไปด้านใน

ชุยเปาเปียวพอทลายประตู ก็ฉุดลากลิ้มเพ้งจือถลันหลบไปด้านข้าง เห็นภายในห้องไม่มีความเคลื่อนไหวใด จึงกวัดแกว่งชุดไฟเดินเข้าไปจ่อจุดกับตะเกียงน้ำมันบนโต๊ะ จากนั้นจ่อจุดกับโคมกระดาษอีกสองดวง

คนทั้งห้าตรวจค้นทั้งในนอก ไม่พบเห็นผู้คน หีบห่อและผ้าห่มภายในห้องล้วนอยู่ครบถ้วน ไม่ได้ถูกเคลื่อนย้ายไป ลิ้มจิ้นน้ำจึงกล่าว

"เฒ่าแซ่สักกลัวเกิดเรื่อง ที่นี้เกิดคดีฆ่าฟัน ซากศพฝังอยู่ในสวนผักของมัน มันกลัวเกิดเรื่องยุ่งยาก จึงหลบลี้หนีหน้าไป"

เมื่อเข้าสู่สวนผัก เห็นจอบเล่มหนึ่งพิงอยู่ข้างกำแพง ลิ้มจิ้นน้ำสั่งตั้งฉิกขุดศพขึ้นมาดู ตั้งฉิกปักใจเชื่อว่าเป็นภูตร้ายหลอกหลอน ใช้จอบขุดอยู่สองสามคราถึงกับมือเท้าอ่อนระทวยแทบล้มลง

ชุยเปาเปียวตำหนิมันคำหนึ่ง ยื่นมือชิงจอบมา ส่งโคมกระดาษแก่มันใช้จอบขุดดิน ขุดอยู่ไม่นานก็เผยเห็นเสื้อผ้าผู้ตาย พอขุดคุ้ยอีกหลายครา ก็กระทบถูกซากศพ ดังนั้นใช้จอบช้อนซากศพขึ้นมา

คนทั้งห้าพลันอุทานโดยพร้อมเพรียง ที่แท้ศพที่ขุดขึ้นมากลับเป็นศพของซือเปาเปียว ซากศพของคนแซ่อื้อไม่ทราบไปที่ใดแล้ว

ลิ้มจิ้นน้ำก้มกายลงตรวจดูซากศพซือเปาเปียว พบว่าบนร่างไม่มีรอยบาดแผล สภาพการตายเป็นเช่นเดียวกับแต้เปาเปียวและแป๊ะยี่

ลิ้มจิ้นน้ำเห็นว่าผู้เฒ่าแซ่สักนั้นน่าสงสัย ดังนั้นชิงโคมกระดาษกลับเข้าห้องไปตรวจดู คันตั้งแต่ไหสุรา หม้อเหล็กโต๊ะเก้าอี้ภายในร้าน แต่ไม่พบสิ่งผิดปรกติใด

ชุยเปาเปียว คุ้ยเปาเปียว ลิ้มเพ้งจือก็แยกย้ายออกตรวจค้น พลันได้ยินลิ้มเพ้งจือร้องว่า

"บิดา รีบมาทางด้านนี้"

ลิ้มจิ้นน้ำรุดมาตามเสียง เห็นบุตรชายยืนอยู่ในห้องของหญิงสาวขายสุรา มือถือผ้าเช็ดหน้าสีเขียวผืนหนึ่ง ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"บิดา สตรียากไร้ไฉนมีสิ่งของนี้?"

ลิ้มจิ้นน้ำยื่นมือรับมา รู้สึกมีกลิ่นหอมจางๆ โชยกระทบจมูก ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ลื่นนุ่ม ทั้งมีน้ำหนัก แสดงว่าทอจากเนื้อแพรชั้นดี ขอบผ้าเช็ดหน้าเดินเส้นด้วยด้ายสีเขียวสามชั้น มุมหนึ่งปักรูปปะการังสีแดงเล็กๆ ลายปักประณีตงดงามยิ่ง

ลิ้มจิ้นน้ำถามว่าผ้าเช็ดหน้านี้ค้นได้จากที่ใด ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ผ้าเช็ดหน้าตกอยู่ใต้เตียง คาดว่าพวกเขาจากไปอย่างรีบร้อน ตอนเก็บข้าวของไม่ทันพบเห็น"

ลิ้มจิ้นน้ำกล่าวกับชุยเปาเปียวว่า

"**เล่าชุย** *(คนแซ่ชุย)* ท่านเห็นเป็นอย่างไร?"

ซุยเปาเปียวกล่าวว่า

"เราเห็นว่าการตายของซือเปาเปียว แต้เปาเปียวและแป๊ะยี่ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยทั้งสองนี้ ไม่แน่ว่าเป็นการลงมือของพวกมัน"

คุ้ยเปาเปียวกล่าวเสริมขึ้น

"ชาวเสฉวนทั้งสองน่ากลัวเป็นพวกเดียวกับพวกมัน ไม่เช่นนั้นพวกมันไยต้องเคลื่อนย้ายซากศพคนแซ่อื้อนั้นไป?"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"คนแซ่อื้อลวนลามโกวเนี้ยนั้นชัดๆ ไหนเลยเป็นพวกเดียวกัน?"

ซุยเปาเปียวกล่าวว่า

"เสียวเปียเท้ายังไม่ทราบ ยุทธจักรเปี่ยมเล่ห์เพทุบาย พวกมันมักขุดหลุมพรางล่อให้ผู้คนมุดเข้าไป"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวอย่างนึกได้

"บิดา ท่านบอกว่าอื้อกวนจู้แห่งอารามเสียงสนส่งผู้คนสี่คนมาพวกมัน...พวกมันมิใช่มีทั้งสิ้นสี่คนหรอกหรือ?"

ลิ้มจิ้นน้ำงงงันวูบ จึงกล่าว

"สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีให้ความเคารพต่อสำนักแซเซี้ย ไม่เคยล่วงเกินพวกเขามาก่อน อื้อกวนจู้ส่งคนมารังควานเรา นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

คนทั้งสี่ท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน ชั่วครู่ไม่อาจกล่าววาจาใดได้ ผ่านไปเนิ่นนานลิ้มจิ้นน้ำจึงกล่าว

"เคลื่อนย้ายซากศพซือเปาเปียวเข้ามาในห้องแล้วค่อยว่ากล่าวเรื่องนี้เมื่อกลับถึงสำนัก ไม่ว่าผู้ใดอย่าได้เอ่ยถึง มิให้ล่วงรู้ถึงหูทางการเฮอะ ผู้แซ่ลิ้มเกรงอกเกรงใจต่อผู้คน ไม่ต้องการล่วงเกินสหาย แต่มิใช่คนเขลาที่ปล่อยให้ผู้คนทุบตี"

คุ้ยเปาเปียวร้องดังๆ ว่า

"จงเปียเท้า เลี้ยงทหารพันวัน ใช้ในฉับพลัน ทั้งหมดร่วมแรงร่วมใจไม่ขอกระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงสำนักเราเด็ดขาด"

ลิ้มจิ้นน้ำผงกศีรษะ กล่าวขอบใจคำหนึ่ง

คนทั้งห้าควบม้ากลับเข้าเมือง ขณะจะกลับถึงสำนัก มองแต่ไกลเห็นหน้าประตูจุดคบไฟโชติช่วง ชุมนุมด้วยผู้คนจำนวนมาก

ลิ้มจิ้นน้ำฉุกใจคิด กระตุ้นม้าเข้าไป เห็นเฮ้งฮูหยินผู้เป็นภรรยาหน้าเขียวคล้ำร้องอย่างขุ่นเคือง

"ท่านดู ผู้อื่นมารังควานถึงถิ่นเรา"

ที่แท้บนพื้นมีคันธงหักสองท่อน และธงเนื้อแพรสองผืนกลับเป็นธงหน้าสำนักคุ้มกันภัย รอยหักของคันธงเรียบเสมอ แสดงว่าถูกดาบวิเศษกระบี่คมกล้าฟันหักไป

เฮ้งฮูหยินไม่ได้พกพาอาวุธ พลันดึงกระบี่จากข้างเอวสามีสะบัดกระบี่วูบวาบตัดธงทั้งสองผืนจากคันธง ขยำเป็นก้อนกลมเดินเข้าประตูใหญ่ไป ลิ้มจิ้นน้ำก็สั่งว่า

"ชุยเปาเปียว พานฟันคันธงทั้งสองต้นนั้นทิ้ง เฮอะ คิดโค่นสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีไม่ง่ายนัก"

ชุยเปาเปียวรับคำ คุ้ยเปาเปียวกลับแผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ โจรสุนัขฉวยโอกาสที่จงเปียเท้าไม่อยู่บ้านแอบมากระทำลับๆ ล่อๆ อย่างต่ำช้า"

ลิ้มจิ้นน้ำกวักมือเรียกบุตรชาย สองพ่อลูกกลับเข้าห้องข้างตะวันออก เห็นเฮ้งฮูหยินปูธงทั้งสองผืนกับโต๊ะสองตัว ธงที่ปักรูปสิงโตเหลืองถูกเจาะนัยน์ตาไป ธงที่ปักอักษร "**ฮกอุ้ยเปียเก็ก** *(สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี)*" คำ "**อุ้ย** *(บารมี)*" ก็ถูกเจาะไป

ลิ้มจิ้นน้ำต่อให้มีขันติหนักแน่นกว่านี้ ก็ไม่อาจกลั้นกลืนสืบไป ยื่น

มือตบโต๊ะอย่างหนักหน่วง กระแทกขาโต๊ะของโต๊ะแปดเหลี่ยมไม้แข็งหักไปข้างหนึ่ง ลิ้มเพ้งจือกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"บิดา ล้วนเป็น...เป็นข้าพเจ้าไม่ดี ก่อเภทภัยนี้ขึ้นมา"

เฮ้งฮูหยินถามว่าเรื่องอันใด ลิ้มเพ้งจือจึงบอกเรื่องที่ตอนกลางวันฆ่าคนแซ่อื้อและเหตุการณ์ที่ซือเปาเปียวเสียชีวิตในร้านสุราออกไป

เฮ้งฮูหยินทราบเรื่องที่แป๊ะยี่กับแต้เปาเปียวเสียชีวิตแล้ว พอฟังว่าซือเปาเปียวเสียชีวิตอย่างพิสดาร เฮ้งฮูหยินแทนที่จะตื่นตระหนกกลับตบโต๊ะด้วยโทสะ ผุดลุกขึ้นร้องว่า

"**ตั่วกอ** *(พี่ใหญ่)* สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีไหนเลยปล่อยให้ผู้คนรังควานถึงถิ่นได้ พวกเรารวบรวมกำลังขึ้นเสฉวนไปถกเหตุผลกับสำนักแซเซี้ย เชิญบิดาและพี่น้องเราไปด้วย"

เฮ้งฮูหยินมีอารมณ์วู่วามตั้งแต่เล็ก **กิมตอมึ้ง** *(สำนักดาบทอง)* เมืองลกเอี้ยงของนางมีกำลังกล้าแข็ง ไม่ว่าผู้ใดล้วนเห็นแก่หน้าบิดานาง **กิมตอบ้อเต็ก** *(ดาบทองไร้ผู้ต่อต้าน)* เฮ้งง้วนป่า อ่อนข้อแก่นางสักสามส่วน ตอนนี้บุตรชายเติบโตเป็นหนุ่มนางยังเจ้าอารมณ์ดุจเดิม

ลิ้มจิ้นน้ำกล่าวว่า

"ฝ่ายตรงข้ามเป็นใคร ตอนนี้ยังไม่ทราบชัด ไม่แน่ว่าเป็นสำนักแซเซี้ย ในความเห็นเรา เป้าหมายพวกมันไม่เพียงอยู่ที่ฟันดันธงฆ่าเปาเปียว..."

เฮ้งฮูหยินสอดคำขึ้น

"พวกมันคิดทำอย่างไร?"

ลิ้มจิ้นน้ำกวาดตาไปยังบุตรชายแวบหนึ่ง เฮ้งฮูหยินเข้าใจจิตเจตนาของสามี ถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนไป

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"เรื่องนี้สืบเนื่องจากผู้บุตร ลูกผู้ชายกระทำเรื่องใดล้วนรับผิดชอบผู้บุตรก็...ก็ไม่กลัว"

ปากบอกว่าไม่กลัว แต่น้ำเสียงสั่นสะท้าน เฮ้งฮูหยินแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พวกมันคิดแตะต้องเจ้าแม้สักขุมขนหนึ่ง นอกจากฆ่ามารดาเจ้าก่อน"

ลิ้มจิ้นน้ำกล่าวเสริมขึ้น

"เราจะส่งคนไปตรวจดูทั้งในและนอกเมือง ดูว่ามีคนแปลกหน้าใดเข้าเมืองมาหรือไม่ พร้อมกับเพิ่มกำลังคน ตรวจตราทั้งในและนอกสำนัก ท่านอยู่เป็นเพื่อนกับเพ้งยี้ในที่นี้ อย่าปล่อยให้มันออกไปวิ่งเพ่นพ่าน"

เฮ้งฮูหยินรับคำ สองสามีภรรยาทราบแน่แก่ใจ ขั้นต่อไปศัตรูจะลงมือต่อบุตรชาย ศัตรูซ่อนเร้นฝ่ายตนเปิดเผย ขอเพียงก้าวออกจากสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีก้าวเดียวจะประสบเภทภัยถึงแก่ชีวิต

ลิ้มจิ้นน้ำไปที่ห้องโถงใหญ่ เรียกระดมเปาเปียวทั้งหมด ออกสืบเสาะลาดตระเวนตามที่ต่างๆ หลังจากจัดแบ่งกำลังส่งคนออกไปค่อยกลับเข้าตึกใน

ค่ำคืนนั้นลิ้มเพ้งจือนอนบนตั่งเตียงนอกห้องของบิดามารดา ลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยาเปิดประตูห้องวางอาวุธไว้ข้างหมอน กระทั่งเสื้อผ้ารองเท้าก็ไม่ถอดออกมา เหนือร่างห่มผ้าเบาบางผืนเดียว เพียงมีลางบอกเหตุ จะกระโดดปราดขึ้นสู้ศึกในบัดดล

คืนนี้กลับปลอดภัยไร้เรื่องราว วันที่สองฟ้าเพิ่งรุ่งสาง นอกหน้าต่างมีคนร้องเรียก "**เสียวเปียเท้า** *(หัวหน้าสำนักคนเล็ก)*" ลิ้มเพ้งจือเพิ่งเคลิ้มหลับเมื่อตอนใกล้รุ่งยามกะทันหันไม่ตื่น ลิ้มจิ้นน้ำจึง ถามว่า

"เรื่องอันใด?"

คนเบื้องนอกกล่าวว่า

"ม้า...ม้าของเสียวเปียเท้าตายแล้ว"

ลิ้มเพ้งจือโปรดม้าขาวตัวนี้ยิ่ง คนเลี้ยงม้าพอเห็นม้าตายรีบรุดมารายงาน ลิ้มเพ้งจือยามเคลิบเคลิ้มได้ยิน รีบพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะไปดู"

ลิ้มจิ้นน้ำทราบว่าเรื่องราวมีเลศนัย รีบรุดไปยังคอกม้า เห็นม้าขาวนอนกับพื้นสิ้นใจตายแต่แรก บนลำตัวไม่มีริ้วรอยบาดแผลแม้แต่น้อย

ลิ้มจิ้นน้ำซักถามคนเลี้ยงม้าว่า ตอนกลางคืนได้ยินเสียงม้าร้องหรือไม่ คนเลี้ยงม้าบอกว่าไม่ได้ยิน ลิ้มเพ้งจือลูบคลำซากม้าหลั่งน้ำตาออกมา

พนักงานรับใช้ตั้งฉิกพลันวิ่งกระหืดกระหอบมา กล่าวว่า

"จง...จงเปียเท้า แย่...แย่แล้ว เปาเปียว..เปาเปียวทั้งหลายถูกปีศาจร้ายทวงชีวิตไปแล้ว"

ลิ้มจิ้นน้ำสองพ่อลูกใจหายวาบ ลิ้มเพ้งจือร้องคำ "อะไร" คว้าจับคอเสื้อมันโยกคลอนหลายครา ตั้งฉิกกล่าวว่า

"เสียว...เสียวเปียเท้า...ตายแล้ว ล้วนตายแล้ว"

ลิ้มจิ้นน้ำได้ยินมันกล่าวคำ "เสียวเปียเท้าตายแล้ว" รู้สึกเป็นลางอัปมงคล อึดอัดกลัดกลุ้มอย่างบอกไม่ถูก พลันได้ยินเบื้องนอกบังเกิดเสียงคนสับสน มีคนถามหาจงเปียเท้า ลิ้มจิ้นน้ำจึงร้องดังๆ ว่า

"เราอยู่ที่นี้ เรื่องอันใด?"

เปาเปียวสองคนและพนักงานรับใช้สองคนรีบรุดมา เปาเปียวที่นำหน้ากล่าวว่า

"จงเปียเท้า พี่น้องที่พวกเราส่งออกไป ไม่กลับมาแม้สักคนเดียว"

ลิ้มจิ้นน้ำได้ยินเสียงคน คาดว่ามีคนตายอีก แต่เปาเปียวและพนักงานรับใช้ที่ส่งออกไปสืบเสาะเมื่อคืนมีทั้งสิ้นยี่สิบสามคน ไหนเลยล้มหายตายจากทั้งสิ้นได้ รีบถามว่า

"มีคนตายหรือ? พวกมันคงยังสืบเสาะอยู่ไม่ได้กลับมา"

เปาเปียวนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ตอนนี้พบศพแล้วสิบเจ็ดศพ..."

"อะไร สิบเจ็ดศพ"

"ถูกแล้ว สิบเจ็ดศพ ซากศพอยู่ที่ห้องโถง"

ลิ้มจิ้นน้ำไม่กล่าวมากความ สาวเท้าก้าวปราดไปยังห้องโถงใหญ่ เห็นโต๊ะเก้าอี้ในห้องโถงใหญ่ถูกเคลื่อนย้ายไป จัดเรียงไว้ด้วยซากศพสิบเจ็ดซาก

ต่อให้ลิ้มจิ้นน้ำผ่านคลื่นลมมาชั่วชีวิต พอเห็นสภาพเช่นนี้สองมืออดสั่นระริกมิได้ เข่าอ่อนระทวยแทบไม่อาจทรงกายมั่นกล่าวว่า

"เพราะ...เพราะ..."

รู้สึกลำคอแห้งผาก ปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา

ยามนั้นเบื้องนอกมีเสียงเอะอะ ที่แท้คนข้างบ้านสี่ห้าคน ใช้แผ่นไม้หามซากศพมาซากหนึ่ง กลับเป็นกอเปาเปียวซึ่งนอนตายอยู่กลางถนน พวกมันจึงส่งศพมา

ไม่นานให้หลัง มีคนส่งซากศพของเปาเปียวมาอีกสี่ซาก ลิ้มจิ้นน้ำนับจำนวนคนเมื่อคืนส่งออกไปยี่สิบสามคน ตอนนี้พบศพยี่สิบสองซาก เพียงไม่ได้พบศพของซู่เปาเปียวเท่านั้น

รู้สึกจิตใจว้าวุ่น ต้องเดินออกจากประตูใหญ่ ลิ้มจิ้นน้ำเหลียวมองป้ายยี่ห้อสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี ครุ่นคิดในใจ สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี มีชื่อในยุทธจักรหลายสิบปี คิดไม่ถึงวันนี้จะย่อยยับในเงื้อมมือตนเอง

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้ากุบกับ ม้าตัวหนึ่งก้าวเหยาะย่างมาบนหลังม้าพาดขวางด้วยคนผู้หนึ่ง ลิ้มจิ้นน้ำกระโดดปราดไปเห็นบนหลังม้าพาดขวางด้วยซากศพซากหนึ่งคือซู่เปาเปียวนั่นเอง คาดว่ามันถูกฆ่าในระหว่างทาง ซากศพถูกจัดวางบนหลังม้า ม้าตัวนี้จำทางได้ควบเหยาะย่างกลับมาเอง

ลิ้มจิ้นน้ำทอดถอนใจยาว หลั่งน้ำตาหยดหยาดลงบนร่างซู่เปาเปียว อุ้มซากศพของมันกลับเข้าห้องโถง เห็นเฮ้งฮูหยินยืนอยู่หน้าประตูห้องโถง มือขวาโอบดาบทองมือซ้ายชี้ไปยังลานที่ว่าง ด่าทอไม่ขาดปาก

ลิ้มจิ้นน้ำวางซากศพซู่เปาเปียวลงกับพื้น กล่าวเบาๆ

"**เนี่ยจื้อ** *(คำเรียกภรรยา)* มีความเคลื่อนไหวใด?"

เฮ้งฮูหยินร้องดังๆ ว่า

"ไม่มีความเคลื่อนไหวใด โจรสนัขเหล่านี้กลัวเจ็ดสิบสองท่ากระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้ม และกลัวดาบทองของมารดา"

พลางยื่นมือขวาจับด้ามดาบ กวัดแกว่งกลางอากาศรอบหนึ่ง

ยามนั้น ที่มุมหลังคาตึกพลันบังเกิดเสียงแค่นหัวร่อ เสียงขวับเมื่ออาวุธลับชิ้นหนึ่งซัดพุ่งมาพอดีซัดต้องดาบทอง เฮ้งฮูหยินรู้สึกข้อแขนชาวูบ ดาบทองหลุดออกจากมือไป

ลิ้มจิ้นน้ำตวาดเบาๆ ชักกระบี่ถือมั่น สะกิดเท้าโผพุ่งขึ้นบนหลังคา ร่ายรำกระบี่ด้วยท่า**เซ่าตั๋งคุ้งม้อ** *(กวาดล้างหมู่มาร)* กระบี่แผ่กระจายดุจบุปผา โถมแทงใส่ที่ซึ่งศัตรูซัดอาวุธลับมา มิคาดกระบี่นี้แทงใส่อากาศธาตุ ที่มุงหลังคาเว้งว่างเปล่า ไหนเลยมีเงาร่างผู้คน

เฮ้งฮูหยินกับลิ้มเพ้งจือถืออาวุธ กระโดดขึ้นมาสมทบ ทั้งสามค้นหาบนหลังคาเที่ยวหนึ่ง ยังไม่พบพานร่องรอยศัตรู ค่อยกระโดดลงที่ลานตึก ลิ้มจิ้นน้ำถามเบาๆ

"เป็นอาวุธลับใดซัดต้องดาบทองของท่าน?"

เฮ้งฮูหยินด่าคำ "โจรสุนัข" ค่อยบอกว่าไม่ทราบ ทั้งสามค้นหาที่ลานตึกไม่พบอาวุธลับใด แต่ที่ใต้ต้นอบเชยมีเศษอิฐเล็กละเอียดกระจายทั่วพื้นดิน แสดงว่าศัตรูใช้เศษอิฐซัดดาบทองในมือเฮ้งฮูหยินร่วงหล่น เศษอิฐก้อนหนึ่งแฝงพลังปานนี้ นับเป็นที่น่าหวาดหวั่นมากแล้ว

เฮ้งฮูหยินความจริงคิดด่าคำ "โจรสุนัข เจ้าเดียรัจฉาน" พอเห็นเศษอิฐเหล่านั้น อารมณ์ที่เดือดดาลกลับกลายเป็นหวาดหวั่นพรั่นพรึง หมุนตัวกลับเข้าข้างห้อง รอจนสามีและบุตรชายติดตามเข้ามาก็ปิดประตูลงกล่าวเบาๆ

"ศัตรูมีฝีมือกล้าแข็ง พวกเรามิใช่คู่มือด้วย นี่จะทำ..."

ลิ้มจิ้นน้ำกล่าวว่า

"พวกเราขอความช่วยเหลือจากสหาย ในยุทธจักรมักมีเรื่องเช่นนี้อยู่เสมอ"

เฮ้งฮูหยินกลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียงสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี ลิ้มจิ้นน้ำจึงออกความเห็นให้จัดงานวันเกิดแก่ภรรยา เชิญญาติสนิทมิตรสหายมา รอจนแขกเหรื่อมาถึงค่อยลอบบอกกล่าวให้ทราบ

จากนั้นลิ้มจิ้นน้ำเดินไปที่ห้องบัญชี คิดสั่งคนเขียนเทียบเชื้อเชิญสหาย กลับเห็นบ่าวฉกรรจ์สองคนวิ่งมารายงานว่า

"จอ...จงเปียเท้า เมื่อครู่ท่านเสมียนใช้ลิ้มฮกไปซื้อโลง มัน... มันพอออกนอกประตูถึงมุมถนนตะวันออกก็ล้มตายลง"

"มีเรื่องเช่นนี้ มันเล่า?"

"ยังอยู่ที่กลางถนน"

"ไปหามซากศพมันมา"

บ่าวฉกรรจ์ทั้งสองรับคำ แต่ไม่เคลื่อนไหว หนึ่งในสองตะกุก

ตะกักให้จงเปียเท้าออกไปดู ลิ้มจิ้นน้ำแค่นเสียงดังเฮอะเดินไปที่ประตูใหญ่ เห็นเปาเปียวสามคนพนักงานรับใช้ห้าคนยืนอออยู่หน้าประตู กวาดมองไปนอกประตูด้วยสีหน้าแตกตื่นลนลาน

ลิ้มจิ้นน้ำกวาดตามองตามเห็นบนทางศิลาหินเขียวนอกประตูใหญ่ใช้โลหิตสดๆ เขียนอักษร “ออกพ้นประตูสิบก้าวต้องตาย” ที่ซึ่งห่างจากประตูสิบก้าวตีเส้นโลหิตกว้างประมาณหนึ่งนิ้วเส้นหนึ่ง

ลิ้มจิ้นน้ำถามว่า

“ข้อความนี้เขียนตั้งแต่เมื่อใด? ไม่มีผู้ใดพบเห็นหรือ?”

เปาเปียวผู้หนึ่งกล่าวว่า

“เมื่อครู่ลิ้มฮกตายที่มุมถนน ทั้งหมดฮือไปชมดู หน้าประตูไม่มีคน ดังนั้นไม่ทราบผู้ใดเขียนขึ้น”

ลิ้มจิ้นน้ำร้องดังๆ ว่า

“ผู้แซ่ลิ้มรำคาญในการมีชีวิตต่อไป กลับต้องการดูว่าออกพ้นประตูสิบก้าวต้องตายอย่างไร?”

พลางก้าวยาวๆ ออกจากประตู เปาเปียวสองคนร้องเรียกจงเปียเท้า ลิ้มจิ้นน้ำโบกมือวูบหนึ่ง ก้าวข้ามเส้นโลหิตไป เห็นอักษรโลหิตเส้นโลหิตยังไม่แห้งสนิท ลิ้มจิ้นน้ำจึงยื่นเท้าลบอักษรโลหิตเหล่านั้น ค่อยกลับเข้าประตูใหญ่ กล่าวกับเปาเปียวทั้งสามว่า

“นี่เป็นลวดลายขู่ขวัญผู้คน กลัวมันไปไย? น้องทั้งสามไปที่ร้านขายโลง จากนั้นไปยังวัดเทียนเล่ง เชิญหลวงจีนมาทำพิธีสวดส่งวิญญาณขจัดปัดเป่าโรคห่า”

เปาเปียวทั้งสามเห็นหัวหน้าสำนักก้าวข้ามเส้นโลหิตไปโดยไร้เรื่องราว ค่อยส่งเสียงรับคำ เดินเคียงบ่าเคียงไหล่ออกจากประตูไป ลิ้มจิ้นน้ำมองจนพวกมันลดเลี้ยวมุมถนนไป ค่อยกลับเข้าสำนัก

ลิ้มจิ้นน้ำไปยังห้องบัญชี สั่ง**อึ้งชิงแช** *(ท่านผู้แซ่อึ้ง)* เขียนเทียบ

เชิญแขกมาร่วมงานวันเกิดของฮูหยิน พลันได้ยินเสียงฝีเท้าผู้คนดังมา จากนั้นเป็นเสียงโครม มีคนล้มฟาดกับพื้น

ลิ้มจิ้นน้ำรุดไปตามเสียง เห็นเป็นเด็กเปาเปียว ซึ่งเป็นหนึ่งในสามเปาเปียวที่ได้รับคำสั่งให้ออกไปซื้อโลง ดังนั้นยื่นมือประคองมันขึ้นมาถามว่า

"น้องแซ่เด็ก เป็นอย่างไร?"

"พวกเขาตายแล้ว เรา...เราหนีกลับมา"

"ศัตรูมีลักษณะอย่างไร?"

"ไม่...ไม่ทราบ"

ชักกระตุกคราหนึ่งแล้วสิ้นใจตาย

เพียงชั่วขณะ คนในสำนักล้วนทราบข่าว เฮ้งฮูหยินกับลิ้มเพ้งจือล้วนออกจากตึกใน ทุกผู้คนพูดถึงแต่คำ "ออกพ้นประตูสิบก้าวต้องตาย"

พลันได้ยินที่ตึกหลังมีคนร้องว่า

"อาจารย์ฮั้วอยู่ดีๆ ไฉนตายแล้ว?"

ลิ้มจิ้นน้ำตวาดถามว่าเป็นเรื่องราวใด พ่อบ้านในสำนักรุดมารายงานว่า

"จงเปียเท้า อาจารย์ฮั้วออกจากประตูหลังไปซื้อผัก กลับเสียชีวิตอยู่ที่ห่างไปสิบก้าว ที่ประตูหลังก็มี...มีอักษรโลหิตเหล่านั้น"

อาจารย์ฮั้วเป็นพ่อครัวในสำนัก มีฝีมือในการปรุงอาหารเป็นเลิศ อาหารประเภทพระกระโดดกำแพง แกงจืดฟักเขียว ปลานึ่ง มีชื่อเสื่องลือเมืองฮกจิว เป็นหนึ่งในทุนรอนที่ลิ้มจิ้นน้ำใช้ติดต่อกับขุนนางอำมาตย์และเศรษฐีมีทรัพย์ ลิ้มจิ้นน้ำใจสั่นสะท้านอีกครา ครุ่นคิดในใจ

'มันเพียงเป็นพ่อครัวธรรมดา มิใช่เปาเปียวและพนักงานรับใช้ตามกฎของยุทธจักร ต่อให้ตอนปล้นสินค้า จะไม่ฆ่าคนขับ คนแบกเกี้ยว

และคนแบกหาม ศัตรูลงมือด้วยอำมหิตปานนี้ หรือว่าคิดล้างสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีเราทั้งตระกูล?'

ยามนั้นปลอบขวัญทุกผู้คนอย่าได้แตกตื่นลนลาน ตนเองก้าวออกจากประตูสิบก้าวยังไร้เรื่องราว แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าก้าวออกนอกประตูแม้สักก้าวเดียวอีก

ค่ำคืนนั้นลิ้มจิ้นน้ำจัดให้เปาเปียวทั้งหลายเฝ้าเวร มิคาดเมื่อตนเองถือกระบี่ออกตรวจตรา เห็นเปาเปียวสิบกว่าคนนั่งล้อมวงอยู่ในห้องโถง กลับไม่มีผู้ใดออกไปเฝ้าเวร ลิ้มจิ้นน้ำทราบว่าศัตรูกล้าแข็งเกินไป ไม่อาจโทษว่าทุกผู้คนขลาดเขลา ดังนั้นกล่าวปลอบโยนอยู่หลายคำ สั่งคนส่งสุราอาหารมาดื่มเป็นเพื่อนกับเปาเปียวทั้งหลาย

หลังเที่ยงวันรุ่งขึ้น พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้า ม้าหลายตัวควบขับออกจากสำนัก ลิ้มจิ้นน้ำพอตรวจสอบดู ที่แท้ปรากฏเปาเปียวห้าคนไม่อาจทนอยู่สืบไป จากไปโดยไม่ลำลา ลิ้มจิ้นน้ำยอมรับว่าไม่มีปัญญาดูแลพี่น้องทั้งหลาย ทั้งหมดคิดไปก็เชิญตามสะดวก

พลบค่ำวันนั้น ม้าห้าตัวบรรทุกซากศพห้าซากกลับมา เปาเปียวทั้งห้าดิดหลบหนีจากห้วงอันตราย กลับจบชีวิตไปก่อน

ลิ้มเพ้งจือคับแค้นเดือดดาลสุดระงับ ถือกระบี่โถมออกจากประตูใหญ่หยุดยืนอยู่นอกเส้นโลหิต ร้องดังๆ ว่า

"ลูกผู้ชายกล้ากระทำกล้ารับผิดชอบ ชาวเสฉวนแซ่อื้อนั้นถูกเราลิ้มเพ้งจือฆ่าตายหาได้เกี่ยวข้องกับผู้อื่นไม่ หากคิดแก้แค้นก็มาหาเราลิ้มเพ้งจือ พวกท่านเข่นฆ่าสังหารคนดีงามซ้ำแล้วซ้ำอีก นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด? เราลิ้มเพ้งจืออยู่ที่นี้ หากเก่งกล้าก็เข้ามาฆ่าคน หากไม่กล้าปรากฏกายถือเป็นลูกเต่า"

เขายิ่งร้องยิ่งดัง สุดท้ายแบะปกเสื้อเปลือยอก คนสัญจรบน

ถนนมองดูอยู่แต่ไกล แต่ไม่กล้าเข้าใกล้มา

ลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยา ได้ยินเสียงร้องของบุตรชาย พากันติดตามออกไป แต่ทุกที่ทางเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง เฮ้งฮูหยินจึงกล่าว

"พอเถอะ โจรสุนัขรู้จักแต่ข่มเหงคนอ่อนแอ ไม่กล้าตอแยบุตรชายเรา"

พลางจูงมือลิ้มเพ้งจือกลับเข้าประตูใหญ่ ลิ้มเพ้งจือยังพลุ่งพล่านใจจนร่างสั่นระริก พอเข้าห้องนอนไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ฟุบร่างบนเตียงร้องไห้โฮออกมา

ลิ้มจิ้นน้ำลูบศีรษะเขา ชมว่า

"เด็กเอย เจ้าขวัญกล้าไม่น้อย สมกับเป็นทายาทตระกูลลิ้มเรา แต่ศัตรูไม่กล้าเผยโฉม จะทำอย่างไรได้?"

หลังอาหารค่ำ สามพ่อแม่ลูกเข้านอนแต่หัวค่ำ คนในสำนักล้วนฝากชีวิตกับลิขิตของฟ้า ไม่จัดคนเฝ้าเวรยามอีก

ลิ้มเพ้งจือหลับถึงกลางดึก รู้สึกมีคนตบไหล่ตนเองเบาๆ เขากระโดดปราดขึ้นคิดดึงกระบี่จากใต้หมอน ได้ยินเสียงของมารดาดังว่า

"เพ้งยี้ เป็นเรา บิดาเจ้าออกไปครึ่งค่อนคืนยังไม่กลับมา พวกเราไปตามหาเขา"

ลิ้มเพ้งจืออุทานดังอา ทั้งสองถืออาวุธออกจากห้อง ค้นหาตามที่ต่างๆ แต่ไม่พบเห็นร่องรอยลิ้มจิ้นน้ำ สองแม่ลูกยิ่งนานยิ่งแตกตื่นแต่ไม่กล้าร้องเอะอะ คนในสำนักอกสั่นขวัญแขวนอยู่แล้ว หากฟังว่าจงเปียเท้าหายสาบสูญ คงต้องแตกตื่นวุ่นวาย ยากจะควบคุมสถานการณ์ได้

ทั้งสองค้นหาถึงตึกหลัง ลิ้มเพ้งจือพลันได้ยินห้องเก็บอาวุธซ้ายมือบังเกิดเสียงแกร๊กเบาๆ บนหน้าต่างปรากฏแสงโคมไฟสาดลอดออกมา ดังนั้นกระโดดปราดไปใช้นิ้วมือทะลวงหน้าต่างกระดาษทะลุเป็นรู

ทาบสายตามองเข้าไปต้องโห่ร้องว่า

"บิดา ที่แท้ท่านอยู่ที่นี้"

ลิ้มจิ้นน้ำความจริงก้มเอวลง หันหน้าหาผนังด้านใน พอฟังเหลียวหน้ามา ลิ้มเพ้งจือเห็นสีหน้าบิดาปรากฏแวววาดหวั่นพรั่นพรึงถึงขีดสุด ถึงกับใจสั่นสะท้านแวววปีติยินดีค้างอยู่บนใบหน้า

เฮ้งฮูหยินผลักประตูห้องเข้าไป เห็นโลหิตเนืองนองทั่วพื้นดิน บนม้านั่งสามตัวเรียงซ้อนกันนอนไว้ด้วยคนเปลือยเปล่าผู้หนึ่ง ทรวงอกหน้าท้องถูกผ่าออก ดูจากใบหน้าซากศพ จดจำออกว่าเป็นคักเปาเปียว ซึ่งเป็นหนึ่งในห้าเปาเปียวที่ควบม้าหลบหนีไปเมื่อตอนกลางวัน ภายหลังม้าคู่ขาบรรทุกศพกลับมา

ลิ้มเพ้งจือก็เดินเข้าห้องเก็บอาวุธ ปิดประตูห้องลง ลิ้มจิ้นน้ำควักหัวใจที่โชกเลือดจากทรวงอกผู้ตายออกมา กล่าวว่า

"หัวใจทั้งดวงถกกระแทกเป็นแปดเก้าเสี่ยง ที่แท้เป็น...ที่แท้เป็น..."

เฮ้งฮูหยินกล่าวเสริมขึ้น

"เป็น**ชุยซิมเจี้ย** *(ฝ่ามือขยี้ใจ)* ของสำนักแชเซี้ย"

ลิ้มจิ้นน้ำผงกศีรษะรับ ลิ้มเพ้งจือค่อยทราบว่าบิดาผ่าศพชันสูตรเพื่อค้นหาสาเหตุการตายของทุกผู้คน

ลิ้มจิ้นน้ำวางหัวใจลง ใช้ผ้าน้ำมันห่อซากศพโยนทิ้งที่มุมห้อง ยื่นมือเช็ดคราบโลหิตกับผ้าน้ำมัน ชักชวนบุตรภรรยากลับเข้าห้องนอน กล่าวว่า

"ฝ่ายตรงข้ามเป็นยอดฝีมือสำนักแชเซี้ยจริงๆ เนี่ยจื้อ ท่านเห็นควรทำอย่างไร?"

ลิ้มเพ้งจือกระซากเสียงว่า

"เรื่องนี้สืบเนื่องจากผู้บุตร วันพรุ่งนี้ผู้บุตรจะออกไปท้าสู้กับมัน

หากสู้ไม่ได้ก็ปล่อยให้มันฆ่าตาย"

ลิ้มจิ้นน้ำสั่นศีรษะกล่าวว่า

"คนผู้นี้สามารถกระแทกหัวใจคนเป็นแปดเก้าเสี่ยงในฝ่ามือเดียว โดยที่บนซากศพผู้ตายปราศจากริ้วรอยบาดแผล ความสูงส่งของฝีมือคนผู้นี้ เกรงว่าจัดอยู่อันดับสูงในสำนักแชเซี้ย มันคิดฆ่าเจ้าคงฆ่าแต่แรกในความเห็นเรา ศัตรูมีจิตใจชั่วร้าย ไม่ยอมฆ่าพวกเราสามชีวิตโดยรวบรัดง่ายดายแน่นอน"

"มันคิดทำอย่างไร?"

"โจรสุนัขนี้คิดประพฤติเช่นแมวหยอกเย้ามุสิก เล่นจนพอใจให้มุสิกขวัญฝ่อตายเองจึงสาแก่ใจ"

เฮ้งฮูหยินกล่าวว่า

"ฝ่ายตรงข้ามเมื่อร้ายกาจปานนี้ ลูกผู้ชายยืดได้หดได้ พวกเราหลบมันสักครา"

ลิ้มจิ้นน้ำผงกศีรษะเห็นด้วย เฮ้งฮูหยินกล่าวสืบต่อ

"พวกเราออกเดินทางกลางคืนมุ่งสู่เมืองลกเอี้ยง ดีที่ล่วงรู้ประวัติความเป็นมาของศัตรู วิญญูชนคิดแก้แค้น สิบปีไม่สายเกิน"

ลิ้มจิ้นน้ำกล่าวว่า

"มิผิด **งักแป๋** *(พ่อตา)* มีการคบหาทั่วแผ่นดิน ต้องสามารถออกความคิดแทนพวกเรา รีบเก็บข้าวของมีค่าจากนั้นออกเดินทาง"

ลิ้มเพ้งจือกลับห้องตัวเองไปเก็บข้าวของ มองดูเสื้อผ้าของเล่นรู้สึกสิ่งนี้ตัดไม่ขาด สิ่งนั้นทิ้งไม่ลง กลับรวบรวมเป็นห่อผ้าขนาดใหญ่สองใบ ยังรู้สึกทิ้งสิ่งของมากเกินไป มือซ้ายหยิบม้าหยกบนโต๊ะ มือขวาม้วนหนังเสือดาว ซึ่งถลกจากเสือดาวที่ตนเองล่าได้ สะพายห่อผ้ากลับไปหาบิดามารดา เฮ้งฮูหยินเห็นเช่นนั้น อดขบขันมิได้กล่าวว่า

"พวกเราอยู่ในระหว่างลี้ภัย มิใช่ย้ายบ้านช่อง นำข้าวของ

เหล่านี้ไปทำอะไร?"

ลิ้มจิ้นน้ำทอดถอนใจ หวนนึกถึงพวกตนแม้เป็นชาติตระกูลบู๊ ลิ้มแต่บุตรชายได้รับการเลี้ยงดูอย่างเลิศเลอตั้งแต่เล็ก วันนี้ประสบเหตุแปรเปลี่ยนยากจะโทษว่ามันได้ ดังนั้นบังเกิดความรักเวทนาขึ้น กล่าวว่า

"บ้านของงั่วกง *(ตา)* เจ้ามีทุกสิ่ง ไม่ต้องพกพาสิ่งของมากเกินไป เพียงพกเงินทองของมีค่าไปบ้าง ห่อผ้ายิ่งเบายิ่งดี น้ำหนักเบาหนึ่งตำลึง ลงมือแคล่วคล่องอีกหนึ่งส่วน"

ลิ้มเพ้งจืออับจนปัญญา ได้แต่วางห่อผ้าลง เฮ้งฮูหยินถามว่า

"พวกเราจะควบม้าออกทางประตูใหญ่อย่างเปิดเผย หรือลอบออกทางประตูหลัง?"

ลิ้มจิ้นน้ำนั่งบนเก้าอี้ หลับตาทั้งสอง สูบกล้องยาเส้นพ่นควันคละคลังชั่วครู่ค่อยลืมตาขึ้น กล่าวว่า

"เพ้งยี้ เจ้าแจ้งให้ทุกผู้คนในสำนักเก็บข้าวของ พรุ่งนี้เช้าจะไปด้วยกัน สั่งห้องบัญชีแจกจ่ายเงินทองแก่ทั้งหมด หลังจากโรคระบาดพ้นผ่านทั้งหมดค่อยกลับมา"

ลิ้มเพ้งจือรับคำ ในใจลอบประหลาดใจ ไม่ทราบบิดาไฉนเปลี่ยนความตั้งใจ ลิ้มจิ้นน้ำรอจนบุตรชายออกจากห้อง จึงกล่าว

"เนี่ยจื้อ เราสองพ่อลูกผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าของพนักงานรับใช้ท่านปลอมเป็นสตรีรับใช้ พอฟ้าสางผู้คนร้อยกว่าคนแตกฮือออกไป ต่อให้ศัตรูมีฝีมือกล้าแข็งกว่านี้ก็มีเพียงคนสองคนจะไล่ตามผู้ใดดี"

เฮ้งฮูหยินชมเชยว่าแผนการนี้ดียิ่ง จากนั้นไปหยิบเสื้อผ้าสกปรกของพนักงานรับใช้มาสองชุด รอจนลิ้มเพ้งจือกลับมา ก็ให้พวกเขาสองพ่อลูกผลัดเปลี่ยน นางก็ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าสีเขียว ศีรษะโพกผ้าลายดอกไม้คราม นอกจากผิวพรรณขาวละเอียดอ่อนไปบ้าง ดู

ไปคล้ายสตรีรับใช้ที่ทำงานหนัก ลิ้มเพ้งจือรู้สึกเสื้อผ้าบนร่างเหม็นคละคลุ้งสุดทนทาน ในใจไม่ยินยอม แต่ก็จนปัญญา

ยามอรุณรุ่งสาง ลิ้มจิ้นน้ำสั่งให้เปิดประตูใหญ่ออก กล่าวกับคนทั้งหมดว่า

'ปีนี้เราโชคไม่ดี ในสำนักเกิดผีห่าอาละวาด ได้แต่หลบไปชั่วคราว พี่น้องทั้งหลายหากยังต้องการยึดอาชีพเปาเปียว ให้ไปยังสาขาจิกังและกังไซของสำนักเรา หัวหน้าเล้าและหัวหน้าเอ็กทางด้านนั้นย่อมยินดีรับพวกท่านเอง พวกเราไป"

ครั้นแล้ว ผู้คนร้อยกว่าคนพากันขึ้นบนหลังม้า ฮีออกจากประตูใหญ่ ลิ้มจิ้นน้ำปิดประตูใหญ่ใส่กุญแจ ส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง ก็ปรากฏม้าสิบกว่าตัวควบผ่านเส้นโลหิตไป คนมากขวัญเข้มแข็งทั้งหมดไม่หวาดกลัวเท่าใด เห็นว่าออกจากสำนักเร็วอีกครู่หนึ่งก็เพิ่มความปลอดภัยอีกหนึ่งส่วน

เสียงฝีเท้าม้าสับสน พากันควบขับไปยังประตูเมืองด้านทิศเหนือ ทุกผู้คนไม่มีความคิดอ่านอันใด เห็นผู้อื่นขึ้นเหนือ ตัวเองก็กระตุ้นม้าตามไป ลิ้มจิ้นน้ำกลับโบกมือทำท่าที่มุมถนน รั้งบุตรภรรยาไว้ กล่าวเบาๆ

"ปล่อยให้พวกมันขึ้นเหนือ พวกเราจะลงใต้"

เฮ้งฮูหยินกล่าวว่า

"ไปเมืองลกเอี๋ยง ไฉนลงใต้?"

"ศัตรูคำนวณแน่ว่าพวกเราต้องไปยังเมืองลกเอี๋ยง คงดักรออยู่ที่ประตูเมืองทิศเหนือ พวกเราพานลงใต้ อ้อมเป็นวงกว้างค่อยขึ้นเหนือ ให้โจรสุนัขคว้าน้ำเหลว"

ลิ้มเพ้งจือเรียกบิดา ลิ้มจิ้นน้ำถามว่ามีเรื่องใด ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ผู้บุตรคิดออกจากประตูเมืองทิศเหนือ เสี่ยงกับโจรร้ายให้แตกหักอย่างมากถูกฟาดหัวใจแตกเป็นเสี่ยงๆ เช่นเดียวกับคักเปาเปียว"

ลิ้มจิ้นน้ำหน้าเขียวคล้ำ กล่าวว่า

"ตระกูลลิ้มเราสามชั่วอายุคน หากดื้อรั้นถือทิฐิเช่นเจ้า สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีก็ล่มสลายเอง โดยไม่ต้องให้ผู้อื่นล้มล้างแล้ว"

ลิ้มเพ้งจือไม่กล้ากล่าวมากความ ติดตามบิดามารดาควบม้าลงใต้พอออกนอกเมืองวกไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ข้ามแม่น้ำมั่งกังถึงบริเวณน่ำสือ

ครึ่งวันนี้ห้อม้าโดยไม่หยุดยั้ง จวบกระทั่งเลยเที่ยง ค่อยหยุดพักผ่อนที่ร้านอาหารเล็กๆ ข้างทางแห่งหนึ่ง

ลิ้มจิ้นน้ำสั่งเจ้าของร้านว่ามีอาหารใดรีบยกมา เจ้าของร้านรับคำเข้าไป แต่ผ่านไปครึ่งค่อนวัน อาหารยังไม่ยกมา ลิ้มจิ้นน้ำรีบร้อนใคร่เดินทาง จึงร้องว่า

"เจ้าของร้าน รีบด่วนด้วย"

ร้องเรียกสองคำหามีเสียงตอบรับไม่ เฮ้งฮูหยินพลันผุดลุกขึ้นแก้ห่อผ้าออก หยิบดาบทองออกมาถือมั่น วิ่งไปที่หลังร้าน เห็นเจ้าของร้านล้มฟุบกับพื้น ที่ธรณีประตูนอนไว้ด้วยสตรีนางหนึ่ง แสดงว่าเป็นภรรยาเจ้าของร้าน เฮ้งฮูหยินยื่นมือรอที่ริมจมูกเจ้าของร้าน พบว่าไม่มีลมหายใจ แต่นิ้วมือกระทบถูกริมฝีปากมัน พบว่ายังอุ่นอยู่

ยามนั้นลิ้มจิ้นน้ำก็ชักกระบี่ สำรวจรอบร้านอาหารเที่ยวหนึ่ง ร้านอาหารนี้ปลูกโดดเดี่ยวอิงภูเขา ละแวกใกล้เคียงเป็นป่าสน หามีบ้านใกล้เรือนเคียงไม่ สามพ่อแม่ลูกยืนอยู่หน้าร้าน กวาดตามองรอบข้างไม่พบเห็นสิ่งผิดปรกติใด ลิ้มจิ้นน้ำขวางกระบี่กล่าวเสียงกังวาน

"สหายสำนักแซเซี้ย ผู้แซ่ลิ้มอยู่ที่นี้รอรับความตาย โปรดปรากฏออกพบพาน"

ร้องเรียกอยู่หลายคำ กลางป่าบังเกิดเสียงสะท้อน "ปรากฏ

ออกพบพาน ปรากฏออกพบพาน" นอกจากนั้นไม่มีสุ้มเสียงสำเนียงใด

ลิ้มเพ้งจือร้องดังๆ ว่า

"เราลิ้มเพ้งจืออยู่ที่นี้ พวกเจ้ามาฆ่าเราเถอะ โจรโสโครกชาติสุนัข เราคำนวณแน่ว่าเจ้ารู้จักแต่ลับๆ ล่อๆ ไม่กล้าปรากฏตัว"

ทันใด ในป่าสนบังเกิดเสียงหัวร่อดังยาวนาน ลิ้มเพ้งจือรู้สึกละลานตาวูบเบื้องหน้าเพิ่มคนผู้หนึ่ง เขาไม่ทันเพ่งพิจารณาก็เสือกกระบี่ด้วยท่า**ติ๊กเยี้ยวอึ้งเล้ง** *(จู่โจมมังกรเหลือง)* แทงใส่ทรวงอกผู้นั้น คนผู้นั้นอ้อมปราดถึงด้านซ้ายลิ้มเพ้งจือ ลิ้มเพ้งจือก็ฟาดฝ่ามือซ้ายกลับหลังวกกระบี่แทงใส่

ลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยาถืออาวุธคิดสะอึกเข้าไป แต่เห็นบุตรชายใช้เพลงกระบี่โดยไม่สับสนรวนเร จึงถอยห่างไปสองก้าว เห็นฝ่ายตรงข้ามสวมเสื้อเขียวหว่างเอวสะพายกระบี่ ใบหน้ายาวรี มีอายุยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี

คนผู้นั้นหลบหลีกด้วยมือเปล่า หาตีโต้กลับไปไม่ รอจนลิ้มเพ้งจือจู่โจมออกยี่สิบกว่ากระบี่ ค่อยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เพลงกระบี่พิชิตมารมีฝีมือเพียงนี้เอง"

พลางงอนิ้วดีดออก เสียงติงดราหนึ่ง ลิ้มเพ้งจือรู้สึกง่ามมือปวดแปลบกระบี่ร่วงหล่นลงกับพื้น คนผู้นั้นตวัดเท้าเตะออก ก็เตะลิ้มเพ้งจือกลิ้งตีลังกาไปหลายทอด

ลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยาถลันไปบดบังบุตรชายไว้ ลิ้มจิ้นน้ำกล่าวว่า

"ท่านที่นับถือมีนามสูงส่งใด? ใช่เป็นคนของสำนักแซเซี้ยหรือไม่?"

ชายหนุ่มนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"อาศัยสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีท่าน ยังไม่ควรถามชื่อแซ่เรา

แต่วันนี้เป็นการล้างแค้น สมควรให้ท่านรับทราบ บิดาเป็นคนของสำนักแชเชี้ยจริง"

"เราให้ความเคารพยกย่องอื้อกวนจู้ตลอดมา ทุกปีจะจัดส่งของขวัญไปยังแชเชี้ย ปีนี้อื้อกวนจู้ยังจัดส่งศิษย์สี่คนมายังเมืองฮกจิว ไม่ทราบล่วงเกินท่านที่ใด?"

"มิผิด ซือแป๋เราส่งศิษย์สี่คนมายังเมืองฮกจิว เราคือหนึ่งในจำนวนนั้น"

"ประเสริฐมาก ไม่ทราบท่านมีนามสูงส่งว่าอะไร?"

"เราแซ่อู เรียกว่า**อูนั้งเฮ้า** *(ห้าวหาญ)*"

ลิ้มจิ้นน้ำผงกศีรษะกล่าวว่า

"เอ็ง ฮ้ง เฮ้า เกี๊ยก **แชเชี้ยสี่ชิ่ว** *(สี่อัจฉริยะแชเชี้ย)* ที่แท้ท่านเป็นหนึ่งในสี่ศิษย์ใหญ่ของอื้อกวนจู้ มิน่าเล่าพลังฝ่ามือขยี้ใจบรรลุถึงขั้นฆ่าคนโดยไม่เห็นเลือด เลื่อมใส เลื่อมใสนัก **อูเอ็งฮ้ง** *(ผู้กล้าแซ่อู)* เดินทางมาเยือนผู้แซ่ลิ้มไม่ได้ออกต้อนรับนับว่าเสียมารยาทยิ่ง"

อูนั้งเฮ้ากล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านไม่ได้ออกต้อนรับ แต่กงจื้ออันเลอเลิศของท่านให้การต้อนรับแล้ว ทั้งยังฆ่าบุตรรักของซือแป๋ ไม่นับว่าเสียมารยาทอันใด"

ลิ้มจิ้นน้ำรู้สึกมีความเย็นแผ่ซ่านจากกระดูกสันหลัง เขาความจริงเข้าใจว่าผู้ที่ถูกบุตรชายฆ่าทิ้ง หากเป็นศิษย์ธรรมดาของสำนักแชเชี้ยยังมีหนทางประนีประนอมขอให้คนมีหน้ามีตาในยุทธจักรเสนอหน้ามาไกล่เกลี่ย ขอขมาต่ออีกฝ่ายหนึ่ง แต่ผู้ตายเมื่อเป็นบุตรรักของเจ้าสำนักแชเชี้ยอื้อซังไฮ้ นอกจากต่อสู้เสี่ยงตายแล้ว ไม่มีหนทางอื่นอีก ดังนั้นแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"อูเสียวเฮียบกล่าวล้อเล่นแล้ว ฟังว่าอื้อกวนจู้มีวิทยายุทธ์สูงส่งอบรมสั่งสอนเข้มงวด แต่ผู้ที่บุตรชายเราฆ่าทิ้ง กลับเป็นอันธพาล

ลวนลามสตรีดีงามในร้านสุรา ไหนเลยเป็นบุตรชายของอื้อกวนจู้ได้?"

อูนั่งเฮ้าหน้าเคร่งเครียดลง แต่ยามกะทันหันไม่อาจตอบโต้ได้ ในป่าสนพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"คำพังเพยว่าไว้ *'สองหมัดยากต้านทานสี่ฝ่ามือ'* ตอนอยู่ในร้านสุรา ลิ้มเสียวเปียเท้านำเปาเปียวสำนักคุ้มกันภัยยี่สิบสี่คนกลุ้มจู่โจมอื้อซือตี๋ ทั้งยังวางยาในสุรา ซัดอาวุธลับอาบยาพิษสิบเจ็ดชนิดใส่..."

ทางหนึ่งกล่าวทางหนึ่งเดินออกมา คนผู้นี้ศีรษะเล็กสมองเล็ก ในมือยังโบกพัดจีบเล่มหนึ่ง

ลิ้มจิ้นน้ำถามไถ่ชื่อแซ่มัน คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า**ปึงนั้งตี่** *(ปัญญา)*"

ลิ้มเพ้งจือเก็บกระบี่ยืนอยู่ด้านข้าง คิดโถมเข้าสู้ต่อ พอฟังปึงนั้งตี่กล่าวเหลวไหล ก็ตวาดว่า

"ผายลมของท่าน ข้าพเจ้ากับมันไม่มีความแค้นต่อกัน ไม่ทราบว่ามันเป็นคนของสำนักแซเซี้ย ยังทำร้ายมันไยกัน?"

ปึงนั้งตี่โคลงศีรษะกล่าวว่า

"ผายลมหรือ? เหม็นคลุ้งนัก ท่านกับอื้อซือตี๋เราเมื่อไม่มีความแค้นต่อกัน ไฉนซุ่มเปาเปียวและพนักงานรับใช้อยู่นอกร้านสามสิบกว่าคน อื้อซือตี๋เห็นท่านลวนลามสตรีงาม จึงสั่งสอนท่าน ไว้ชีวิตท่านคราหนึ่ง แต่ท่านมิเพียงไม่สำนึกพระคุณ กลับสั่งเปาเปียวสุนัขเหล่านั้นกลุ้มจู่โจมต่ออื้อซือตี๋"

ลิ้มเพ้งจือขุ่นแค้นแทบอกระเบิด ร้องดังๆ ว่า

"ที่แท้คนของสำนักแซเซี้ยล้วนเป็นอันธพาลหน้าด้านที่บิดเบือนข้อเท็จจริง"

"เจ้าลูกเต่าด่าคนหรือ?"

"ด่าท่านแล้วจะเป็นไร?"

"ด่าได้ประเสริฐ ไม่เป็นไร"

ลิ้มเพ้งจือกลับงงงันวูบ พลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งโถมถึงเบื้องหน้า ลิ้มเพ้งจือโบกสะบัดมือซ้ายคิดตอบโต้ แต่ยังชักช้าก้าวหนึ่ง เสียงฉาดเมื่อแก้มขวาถูกตบอย่างหนักหน่วง ดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า

ปึงนั้งตี่พอตบใส่ ก็ถอยปราดกลับไปที่เดิม ยกมือกุมแก้มขวาตัวเอง กระซากเสียงว่า

"เด็กน้อยไฉนตบตีคน? เจ็บยิ่งนัก ฮา ฮา"

เฮ้งฮูหยินเห็นบุตรชายถูกหยามอัปยศ พลันฟาดฟันดาบใส่ปึงนั้งตี่ ปึงนั้งตี่กลับหลบ คมดาบเฉียดผ่านแขนขวาอย่างหวุดหวิด ปึงนั้งตี่ไม่กล้าประมาทศัตรูอีก ชักกระบี่จากหว่างเอวเข้าปะทะ

ลิ้มจิ้นน้ำก็วาดกระบี่ กล่าวว่า

"สำนักแซเซี้ยคิดโค่นสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีง่ายดายยิ่ง แต่ในยุทธจักรผิดถูกย่อมมีความยุติธรรมเป็นเครื่องตัดสิน อเสียวเฮียบเชิญ"

อูนั้งเฮ้าชักกระบี่จากฝัก กล่าวว่า

"ลิ้มจงเปียเท้า เชิญ"

ลิ้มจิ้นน้ำครุ่นคิด ฟังว่าเพลงกระบี่เสียงสนสำนักแซเซี้ยทั้งเข้มแข็ง ทั้งแคล่วคล่อง ตนเองได้แต่ชิงเป็นฝ่ายรุก จึงมีความหวังได้ชัย ดังนั้นไม่เกรงอกเกรงใจ ขยับปลายกระบี่กวาดกระบี่ออก เป็นท่าเพลงในเพลงกระบี่พิชิตมารนาม**คุ้งเชี้ยปี้เอ็ก** *(หมู่มารหลีกลี้)*

อูนั้งเฮ้าเห็นสภาวะกระบี่นี้ดุร้ายยิ่ง จึงถลันหลบเลี่ยง ลิ้มจิ้นน้ำไม่รอให้กระบวนท่าใช้ถึงที่สุด ก็พลิกแพลงเป็นท่า**เจ็งคุ้ยกวกมัก** *(เจ็งคุ้ยควักนัยน์ตา... เจ็งคุ้ยเป็นเทพเจ้าปราบปีศาจของจีน)* ปลายกระบี่แทงใส่ดวงตาฝ่ายตรงข้าม อูนั้งเฮ้าชักเท้าพุ่งถอย ลิ้มจิ้นน้ำก็แทงกระบี่ที่สามมาถึง อูนั้งเฮ้ายกกระบี่ต้านเสียงดังคราหนึ่ง ทั้งสองล้วนสะท้านที่

ข้อมือ

ลิ้มจิ้นน้ำครุ่นคิด ที่แท้ท่านมีฝีมือเพียงนี้เอง ด้วยฝีมือเช่นนี้ไหนเลยใช้ฝ่ามือขยี้ใจอันร้ายกาจนั้นได้ เกรงว่ายังมีกำลังหนุนอื่นอีกนึกถึงตอนนี้อดสะท้านใจมิได้

อูนั้งเฮ้าควงกระบี่แล้วแทงปราดออก ก่อเกิดเป็นดาวเงินระยิบระยับ ปลายกระบี่จ้วงแทงเจ็ดตำแหน่ง ลิ้มจิ้นน้ำก็ตอบโต้อย่างรวดเร็ว ทั้งสองบัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย ชั่วพริบตาหักล้างกันยี่สิบกว่ากระบวนท่า

ทางด้านเฮ้งฮูหยิน ดาบทองคู่มือต้านกระบี่ไวของปึงนั้งตี่ไม่ได้ลิ้มเพ้งจือเห็นมารดาตกเป็นเบี้ยล่าง รีบถือกระบี่โถมเข้าไป พลันรู้สึกฝีเท้าซวนเซทรวงอกคล้ายถูกอันใดเกี่ยวไว้ เสียหลักล้มคว่ำลง

ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า "นอนลงเถอะ" ยกเท้าข้างหนึ่งเหยียบใส่ร่างเขา จากนั้นกลางหลังถูกของมีคมชนิดหนึ่งจ่อใส่ กลับเป็นมีดสั้นเล่มหนึ่ง

เฮ้งฮูหยินเห็นเช่นนั้น ต้องกรีดร้องคำ "อย่าฆ่ามัน" เพลงกระบี่ยิ่งสับสนวุ่นวาย ปึงนั้งตี่ฉกฉวยโอกาสหักศอกกระทุ้งใส่กระแทกนางล้มหงายลง ปึงนั้งตี่รีบจี้จุดสองแม่ลูกไว้ ส่วนผู้ที่เกี่ยวล้มเพ้งจือล้มลง คือคนแซ่เกี้ย ซึ่งต่อสู้กับเปาเปียวทั้งสองที่ร้านสุรานอกเมืองฮกจิวนั่นเอง

ลิ้มจิ้นน้ำเห็นบุตรภรรยาถูกศัตรูสยบไว้ สร้างความแตกตื่นลนลานสะบัดกระบี่ขวับๆ อย่างเร่งร้อนหลายกระบี่ อูนั้งเฮ้าหัวร่อดังยาวนาน ใช้ติดต่อกันหลายกระบี่ ชิงเป็นฝ่ายรุกไล่ สร้างความตื่นตระหนกแก่ลิ้มจิ้นน้ำยิ่ง ถามโพล่งว่า

"ท่าน...ท่านไฉนรู้จักเพลงกระบี่พิชิตมาร?"

ปึงนั้งตี่ที่ด้านข้างหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เพลงกระบี่พิชิตมารมีกระไรยอดเยี่ยม เราก็รู้จัก"

พลางร่ายรำกระบี่ด้วยท่า**คุ้งเชี้ยปี้เอ็ก** *(หมู่มารหลีกลี้)* **เจ็งคุ้ยกวกมัก** *(เจ็งคุ้ยควักนัยน์ตา)* **ปวยอี่ชวงลิ้ว** *(นางแอ่นทะลวงหลิว)* ติดต่อกันสามกระบวนท่า ล้วนเป็นเพลงกระบี่พิชิตมารทั้งสิ้น

พริบตานั้นลิ้มจิ้นน้ำคล้ายพบพานเรื่องน่าสะพรึงกลัวอันใด คิดไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามกลับรู้จักเพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูล ถึงกับสูญเสียความคิดต่อสู้ไปสิ้น

อูนั้งเฮ้าตวาดคำ "อยู่" ลิ้มจิ้นน้ำถูกกระบี่ที่เข่าขวาต้องคุกลงกับพื้น เขารีบกระโดดปราดขึ้น อูนั้งเฮ้าตวัดกระบี่วูบ จ่อใส่ทรวงอกของเขาไว้ ได้ยินคนแซ่เกี้ยนามเกี้ยนั้งตั๊กโห่ร้องชมเชยว่า

"**อูซือตี่** *(ศิษย์ผู้น้องแซ่อู)* กระบวนท่า**ลิ้วแซกั้วง้วย** *(ดาวตกขับจันทร์)* อันยอดเยี่ยม"

กระบวนท่าดาวตกขับจันทร์นี้ ก็เป็นกระบวนท่าในเพลงกระบี่พิชิตมาร

ลิ้มจิ้นน้ำทอดถอนใจยาว เหวี่ยงกระบี่ทิ้ง กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านรู้จักเพลงกระบี่พิชิตมาร...อย่างนั้นให้ความสะดวกแก่พวกเราเถอะ"

รู้สึกชาวูบที่กลางหลัง ถูกปิงนั้งตี่ใช้ด้ามกระบี่กระทุ้งจุดไว้ ได้ยินมันกล่าวว่า

"ในโลกไหนเลยมีเรื่องง่ายดายเช่นนี้ พวกท่านทั้งสามชีวิตไปพบซือแป้เราด้วยกัน"

เกี้ยนั้งตั๊กยื่นมือกระชากลิ้มเพ้งจือขึ้นมา ตบฉาดฉาดใส่หน้าเขาอย่างหนักหน่วง กล่าวว่า

"เจ้าลูกกระต่าย นับแต่นี้บิดาจะตบหน้าเจ้าทุกวัน ตบถึงภูเขาแซเชี้ย ตบจนหน้าตัวเอกของเจ้ากลายเป็นเจ้าหน้าลาย"

ลิ้มเพ้งจือบันดาลโทสะ ถ่มน้ำลายใส่มัน น้ำลายนี้พุ่งถูกดั้งจมูกมัน เกี้ยนั้งตั๊กเจ็บแค้นยิ่ง เหวี่ยงลิ้มเพ้งจือลงกับพื้นอย่างหนักหน่วง ยกเท้าหมายเหยียบใส่กลางหลัง ปึงนั้งตี่ทัดทานว่า

"พอเถอะ หากเหยียบมันตายคาเท้า จะว่ากล่าวกับซือแป๋อย่างไร? เด็กน้อยนี้หน้าตาคล้ายโกวเนี้ยใหญ่ ไม่อาจทนทานหมัดเท้าของท่านได้"

เกี้ยนั้งตั๊กมีฝีมือพื้นเพธรรมดา ความประพฤติต่ำช้า นอกจากซือแป๋ไม่ชมชอบ ศิษย์ผู้น้องร่วมสำนักก็ดูแคลนมัน เกี้ยนั้งตั๊กได้ยินปึงนั้งตี่กล่าวเช่นนี้กลับไม่กล้าเตะซ้ำ เพียงถ่มน้ำลายใส่ร่างลิ้มเพ้งจือเป็นการระบายโทสะ

ปึงนั้งตี่และอูนั้งเฮ้าคร่ากุมลิ้มจิ้นน้ำสามพ่อแม่ลูกเข้าร้านอาหาร โยนลงกับพื้น ปึงนั้งตี่บอกให้เกี้ยนั้งตั๊กไปหุงข้าว อูนั้งเฮ้ากล่าวว่า

"**ปึงซือกอ** *(ศิษย์ผู้พี่แซ่ปึง)* เฒ่าผู้นี้มีฝีมือมิใช่ชั่ว ต้องระวังป้องกันพวกมันคิดหนี"

ปึงนั้งตี่กล่าวว่า

"ง่ายดายยิ่ง หลังจากรับประทานอาหาร ก็ตัดเอ็นมือของพวกมัน ใช้เชือกร้อยกระดูกไหปลาร้าพวกมันเข้าด้วยกัน รับรองหนีไม่รอด"

ลิ้มเพ้งจือแผดด่าว่า

"หากเก่งกล้าก็ฆ่าพวกเราทั้งสามทิ้ง รังแต่เดียวเข็ญทรมานคนนับเป็นพฤติการณ์อันต่ำช้า"

ปึงนั้งตี่หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"เดียรัจฉานน้อยหากด่าอีกคำหนึ่ง เราจะไปหามูลสุนัขมายัดปากเจ้า"

คำพูดนี้ได้ผลจริงๆ ลิ้มเพ้งจือแม้ขุ่นแค้นแทบสิ้นสติ แต่ก็ปิดปากไม่กล้าด่าอีก

ปีงนั้งตี่หัวร่อพลางกล่าวว่า

"อูซือตี๋ ซือแป๋สอนเจ็ดสิบสองท่ากระบี่พิชิตมารต่อพวกเรา พวกเราทั้งสองใช้ได้ละม้ายเหมือนนัก ลิ้มจงเปียเท้าพอเห็นเข้า ถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ลิ้มจงเปียเท้า ตอนนี้ท่านคงครุ่นคิด สำนักแชเซี้ยใช้เพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้มได้อย่างไร?"

ตอนนั้นลิ้มจิ้นน้ำกำลังครุ่นคิดถึงปัญหาข้อนี้จริงๆ ไม่ว่าอย่างไร ก็ขบคิดไม่เข้าใจ

บทที่ 2
สัมผัสความลับ

ลิ้มเพ้งจือคิดดิ้นรนลุกขึ้น โถมเข้าไปเสี่ยงกับปืงนั้งตี่และอูนั้งเฮ้า แต่กลางหลังถูกจี้จุดหลายแห่ง ร่างท่อนล่างไม่อาจเคลื่อนไหว หวนนึกถึงหากถูกตัดเอ็นมือและถูกร้อยกระดูกไหปลาร้า นับแต่นี้กลับกลายเป็นคนพิการ มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า

ทันใด ห้องครัวด้านหลังบังเกิดเสียงร้องโอดโอย กลับเป็นเสียงร้องของเกี้ยนั้งตั๊ก ปืงนั้งตี่และอูนั้งเฮ้ากระโดดปราดขึ้น ถือกระบี่โถมไปยังด้านหลังโดยพร้อมเพียง

ยามนั้น หน้าประตูปรากฏเงาคนถลันวูบ คนผู้หนึ่งมุดปราดเข้ามาโดยไร้เสียงคว้าจับคอเสื้อของลิ้มเพ้งจือ ลิ้มเพ้งจืออุทานดังอา เห็นคนผู้นี้หน้าตะปุ่มตะป่ำเต็มไปด้วยรอยฝีดาษ กลับเป็นหญิงสาวอัปลักษณ์ที่ขายสุรา ซึ่งเป็นต้นเหตุแห่งเภทภัย

หญิงสาวอัปลักษณ์ฉุดลากเขาออกนอกประตู จวบกระทั่งถึงใต้ต้นไม้ที่ผูกม้าไว้ ยื่นมืออีกข้างหนึ่งคว้าจับสายรัดเอวของเขา หิ้วเขาขึ้นไปบนหลังม้าตัวหนึ่ง ชักกระบี่เล่มหนึ่ง ประกายสีขาววูบขึ้น กลับสะบัดกระบี่ตัดบังเหียนม้า จากนั้นแทงใส่สะโพกม้าเบาๆ ม้าตัวนั้นได้รับความเจ็บปวด ส่งเสียงร้องคำหนึ่งตะกุยเท้าทั้งสี่ควบตะบึงเข้าดงสน

ลิ้มเพ้งจือร้องเรียก "บิดา มารดา" ในใจห่วงใยบุพการี ไม่

ยอมหนีเอาชีวิตรอดเพียงลำพัง สองมือยันอานม้า กลิ้งตัวลงจากหลังม้า เกลือกกลิ้งร่างหลายทอดล้มตัวลงในพงหญ้า ม้าตัวนั้นไม่หยุดยั้งชะงัก ควบขับจากไปจนลิบลับ

ลิ้มเพ้งจือฉุดดึงกิ่งไม้บนพุ่มไม้ คิดยันกายขึ้น แต่สองเท้าไร้เรี่ยวแรง ได้ยินเสียงตวาดว่าและเสียงฝีเท้าสับสน แสดงว่ามีคนติดตามมา ลิ้มเพ้งจือรีบหมอบฟุบลงในพงหญ้า

ได้ยินเสียงปะทะอาวุธดังเร่งร้อน เกิดการต่อสู้อย่างดุเดือด ลิ้มเพ้งจือชะโงกศีรษะมองลอดร่องพงหญ้าออกไป เห็นคู่ต่อสู้ฝ่ายหนึ่งคือปิงนั้งตี่และอูนั้งเฮ้าแห่งสำนักแซเซี้ย อีกฝ่ายหนึ่งคือหญิงสาวอัปลักษณ์นั้น ยังมีบุรุษหนึ่งใช้ผ้าดำคลุมหน้า เผยเห็นผมเผ้าหงอกขาว ที่แท้เป็นชายชราผู้หนึ่ง

ลิ้มเพ้งจือองงันวูบ จากนั้นฉุกคิดว่าเป็นผู้เฒ่าสักซึ่งเป็นโจ้วแป่ *(ปู่)* ของหญิงสาวอัปลักษณ์นั้น ต้องครุ่นคิด ตนเองเข้าใจว่าคนทั้งสองเป็นคนของสำนักแซเซี้ย มิคาดโกวเนี้ยนั้นกลับมาช่วยตนเอง หากทราบว่านางมีฝีมือสูงเยี่ยม ตนเองไยต้องเสนอหน้าตอแยเภทภัยใส่ตัว

ปิงนั้งตี่ตวาดถามว่า

"เจ้า...เจ้าที่แท้เป็นใคร ไฉนรู้จักเพลงกระบี่สำนักแซเซี้ยเรา?"

ชายชรานั้นไม่ตอบคำ ทันใดประกายสีขาววูบคราหนึ่ง กระบี่ของปิงนั้งตี่หลุดลอยจากมือ สร้างความแตกตื่นแก่มัน จนรีบพุ่งถอยไปด้านหลัง อูนั้งเฮ้ารีบสะอึกเข้าไปด้านทานไว้

ชายชรานั้นเร่งมือจู่โจม อูนั้งเฮ้าร้องคำ "เจ้า..." ด้วยความตระหนก พลันได้ยินเสียงดังเคร้ง กระบี่ถูกบิดหลุดจากมืออีกเล่มหนึ่ง

หญิงสาวอัปลักษณ์ถลันวูบมาเสือกกระบี่แทงใส่ ชายชรานั้นสะบัดกระบี่ต้านไว้ร้องว่า

"อย่าได้ฆ่ามัน"

หญิงสาวอัปลักษณ์กล่าวว่า

"พวกมันอำมหิตนัก กลับฆ่าผู้คนมากหลาย"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"อย่าลืมคำสั่งของซือแป๋ พวกเราไปกันเถอะ"

หญิงสาวอัปลักษณ์ได้แต่รับคำ พุ่งปราดฝ่าดงสนออกไป ชายชรานั้นตามติดอยู่ด้านหลัง ชั่วพริบตาก็จากไปไกลโข

ปึงนั้งตี่และอูนั้งเฮ้าค่อยระงับขวัญอันแตกตื่น เก็บกระบี่ขึ้นจากพื้นสนทนากันหลายประโยค ถ้อยคำพาดพิงถึงลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยา จากนั้นหันกายกลับไป

ชั่วครู่ให้หลัง ได้ยินเสียงฝีเท้าม้ากุบกับ ปึงนั้งตี่และอูนั้งเฮ้าจูงม้าคนละตัวเข้าดงสน คนที่ถูกจับมัดบนหลังม้ากลับเป็นลิ้มจิ้นน้ำและเฮ้งฮูหยิน

ลิ้มเพ้งจืออ้าปากหมายร้องเรียก "บิดา มารดา" ดีที่กล้ำกลืนเอาไว้ ทราบว่าหากส่งเสียงผิดปรกติ มิเพียงตัวเองเสียชีวิต ทั้งยังพลาดโอกาสช่วยบุพการีไป

ที่หลังม้าทั้งสองยังมีคนผู้หนึ่งเดินกะโผลกกะเผลกกลับเป็นเกี้ยนั้งตั๊ก ผ้าขาวโพกศีรษะมันเปื้อนโลหิต ปากแผดด่าว่า

"บิดามันเถอะ เจ้าลูกเต่ามันช่วยลูกกระต่ายนั้นไป แต่ยังช่วยเฒ่าโสโครกทั้งสองนี้ไม่ได้ บิดาจะเชือดพวกมันวันละมีด เมื่อถึงภูเขาแชเซี้ย ดูว่าพวกมันยังมีอีกกี่ชีวิต"

ปึงนั้งตี่ร้องดังๆ ว่า

"เกี้ยซือตี๋ คนแซ่ลิ้มเป็นบุคคลที่ซือแป๋ท่านผู้เฒ่าต้องการตัว หากพวกมันเป็นไรไป ดูว่าซือแป๋จะถลกหนังท่านหรือไม่?"

เกี้ยนั้งตั๊กแค่นเสียงดังเฮอะ ไม่กล้ากล่าววาจาอีก

ลิ้มเพ้งจือฟังว่าคนของสำนักแชเชี้ยทั้งสามคร่าตัวบิดามารดาไป กลับคลายใจเล็กน้อย หวนนึกถึงพวกมันคุมตัวบิดามารดาขึ้นเขาแชเชี้ย ระหว่างทางคงไม่สร้างความลำบากแก่พวกท่าน จากฮกเกี้ยนถึงภูเขาแชเชี้ย เป็นหนทางนับหมื่นลี้ ตนเองไม่ว่าอย่างไรต้องหาทางช่วยบิดามารดาออกมา

ลิ้มเพ้งจือนอนสงบในพงหญ้า ปล่อยให้ยุงต่อย ผ่านไปหลายชั่วยาม ท้องฟ้ามืดมิดลง จุดที่ถูกปิดสกัดบริเวณกลางหลัง ในที่สุดคลายออกค่อยดิ้นรนคืบคลานถึงหน้าร้านอาหาร

หวนนึกถึงตนเองต้องปลอมแปลงโฉมเปลี่ยนเครื่องแต่งกายมิให้คนร้ายทั้งสองจดจำออก ดังนั้นลิ้มเพ้งจือเดินเข้าห้องของเจ้าของร้านตีหินเหล็กไฟจุดตะเกียงน้ำมันคิดหาเสื้อผ้าสักชุด คิดไม่ถึงคนชนบทยากจนข้นแค้น กระทั่งเสื้อผ้าสำหรับผลัดเปลี่ยนสักชุดก็ไม่มี

ลิ้มเพ้งจือออกมาที่ร้านอาหาร เห็นซากศพเจ้าของร้านสองสามีภรรยายังนอนกับพื้น ได้แต่ถอดเสื้อผ้าเจ้าของร้านผู้ตายออก รู้สึกมีกลิ่นเหม็นคลุ้งพลุ่งกระทบจมูก เห็นว่าสมควรนำไปซักล้างแล้วค่อยสวมใส่ แต่แล้วครุ่นคิด ตนเองหากนึกถึงความสะอาด ทำให้พลาดโอกาสช่วยบิดามารดา ไยมิใช่ต้องแค้นใจไปชั่วชีวิต ดังนั้นถอดเสื้อผ้าตัวเองออกไป สวมใส่เสื้อผ้าคนตายแทน

ลิ้มเพ้งจือจุดคบไฟอันหนึ่งส่องดูเห็นกระบี่ของบิดาและตนเองรวมทั้งดาบทองของมารดาล้วนตกอยู่บนพื้น จึงเก็บกระบี่ของบิดาขึ้นมาห่อหุ้มอยู่ในผ้าขาด เสียบอยู่ที่กลางหลัง เดินออกจากร้าน ได้ยินกบในท้องร่องร้องระงม พลันบังเกิดความหดหู่ถึงกับคิดร่ำไห้ออกมา

ลิ้มเพ้งจือโยนคบไฟกรีดฝ่าอากาศ เสียงฉี่เมื่อตกลงในหนองน้ำดับวูบไป รอบบริเวณกลับคืนสู่ความมืดมิด ตนเองรำพึงในใจ

'ลิ้มเพ้งจือเอยลิ้มเพ้งจือ หากเจ้าไม่ระวัง ไม่สะกดอดกลั้น

ตกไปในเงื้อมมือของโจรร้ายสำนักแชเชี้ย จะมีสภาพเช่นเดียวกับคบไฟตกลงในหนองน้ำ'

จากนั้นวิ่งปราดออกไป เดินทางตลอดคืน จนกระทั่งรุ่งสางแสงอรุณส่องมาปะทะหน้า ลิ้มเพ้งจือค่อยได้คิด หวนนึกถึงโจรร้ายทั้งสองคุมตัวบิดามารดาขึ้นเขาแชเชี้ย มณฑลเสฉวนอยู่ทางตะวันตกของฮกเกี้ยน ตนเองไฉนมุ่งสู่บูรพาทิศ

ลิ้มเพ้งจือรีบหันกาย เดินหันหลังให้กับแสงอาทิตย์ นึกถึงบิดามารดาถูกคุมตัวไปครึ่งค่อนวัน ตนเองเดินผิดทางอีกครึ่งคืนยิ่งห่างไกลจากพวกท่าน ควรซื้อม้าตัวหนึ่งเดินทางแทนเท้า พอล้วงมือไปในกระเป๋าต้องลอบคร่ำครวญในใจ

ที่แท้การออกเดินทางครั้งนี้ลิ้มเพ้งจือเก็บเงินทองของมีค่าอยู่ในถุงหนังข้างอานม้า ในตัวลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยาพกเงิน แต่ตนเองไม่ได้พกพาเงินทองแม้สักตำลึงเดียว จะอย่างไรช่วยบิดามารดาสำคัญกว่า ดังนั้นก้าวยาวๆ ออกเดินทาง

เดินทางถึงตอนกลางวัน ลิ้มเพ้งจือท้องลั่นโครกคราก เห็นข้างทางมีต้นลำไยหลายต้น ผลลำไยแม้ยังไม่สุก แต่สามารถรับประทานประทังหิว ดังนั้นยื่นมือหมายเด็ดลงมา แต่แล้วครุ่นคิดขึ้น

'ลำไยเหล่านี้มีเจ้าของ หากหยิบฉวยโดยไม่เอ่ยปาก ถือว่าเป็นโจร ตระกูลลิ้มสามชั่วอายุคนเป็นเปาเปียวคุ้มกันสินค้า ตั้งตัวเป็นอริกับโจรปล้นชิง เราไหนเลยประพฤติเป็นโจรได้ หากถูกผู้อื่นพบเข้าด่าทอเราเป็นโจรน้อยต่อหน้าบิดาเรา บิดาเราจะอยู่เป็นผู้คนได้อย่างไร?'

ตนเองได้รับการอบรมสั่งสอนตั้งแต่เล็ก ทราบว่ามหาโจรเกิดจากโจรน้อย โจรน้อยตอนแรกเพียงลักเล็กขโมยน้อย ยิ่งมายิ่งถลำลึก ไม่อาจไถ่ถอนตัวได้ ดังนั้นก้าวยาวๆ ไปเบื้องหน้า โดยไม่เหลียวมองต้นลำไยข้างทางอีก

เดินทางเป็นระยะทางหลายลี้ มาถึงหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง ลิ้มเพ้งจือเดินไปยังบ้านหลังหนึ่ง ตะกุกตะกักขออาหาร ในชีวิตเขามีความเป็นอยู่เลิศเลอ ไหนเลยเคยออกปากขออาหารจากผู้คน กล่าวเพียงคำสองคำก็หน้าแดงฉานสดใส

สตรีชาวนานั้นเพิ่งทะเลาะกับสามี ถูกทุบตีมาเที่ยวหนึ่ง กำลังขุ่นแค้นแน่นอก พอฟังลิ้มเพ้งจือขออาหาร ถึงกับด่าทอเป็นการใหญ่ สุดท้ายคว้าไม้กวาดหวดใส่

ลิ้มเพ้งจือบันดาลโทสะ ยกมือหมายตบใส่ แต่แล้วครุ่นคิดตนเองขออาหารไม่สำเร็จ กลับทุบตีสตรีชนบท ไยมิใช่เกินเลยไป ดังนั้นหดมือกลับมา

สตรีชาวนาลงมือจนสมใจค่อยหมุนตัวกลับเข้าบ้าน จากนั้นหอบข้าวโพดที่ต้มสุกสี่ฝักยื่นส่งให้ ลิ้มเพ้งจือคิดปฏิเสธ แต่แล้วหวนนึกถึงการช่วยเหลือบิดามารดา กอบกู้สานึกคุมกันภัยบุญบารมี ต้องกล้ำกลืนฝืนอัปยศอีกมากหลาย ถูกสตรีชนบทหยามหยันนับเป็นอย่างไรได้ จึงบอกขอบใจ กัดกินข้าวโพดนั้น

ลิ้มเพ้งจือขออาหารตลอดทาง บางครั้งปลิดผลไม้ป่าประทังหิว ดีที่ปีนี้มณฑลฮกเกี้ยนเก็บเกี่ยวอุดมสมบูรณ์ ทุกครัวเรือนมีอาหารเหลือมาตรว่าเขาถูกทาหน้าตามอมแมมแต่พูดจาสุภาพเรียบร้อย กลับขออาหารได้ไม่ยากนัก ระหว่างทางสืบเสาะหาข่าวคราวของบิดามารดาแต่หามีเบาะแสใดไม่

เดินทางเป็นเวลาแปดเก้าวัน เข้าสู่มณฑลกังไส ลิ้มเพ้งจือถามไถ่เส้นทาง จากนั้นรุดสู่เมืองน่ำเชียง คาดว่าทางสำนักมีสาขาที่เมืองน่ำเชียงสมควรมีข่าวคราวคืบหน้า ไม่เช่นนั้นก็ขอเงินทองซื้อม้าเร็วได้ตัวหนึ่ง

เมื่อเข้าสู่เมืองน่ำเชียง ถามถึงสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี คน

สัญจรบอกว่าสำนักถูกเผาราบเป็นหน้ากลองตั้งแต่แรก อัคคียังลามถึงบ้านใกล้เรือนเคียงหลายสิบหลังคาเรือน

ลิ้มเพ้งจือลอบคร่ำครวญในใจ เมื่อถึงที่ตั้งของสำนักสาขาเห็นถนนทั้งสายมีแต่เสาไม้ไหม้เกรียม ซากปรักหักพังเกลื่อนกล่นทราบว่าเป็นฝีมือของสำนักแซเซี้ย ความแค้นนี้ไม่ล้างเสียทีที่เป็นผู้คนจริงๆ

ลิ้มเพ้งจือรีบเดินทางต่อ วันนี้มาถึงเมืองเชี่ยงซัว ซึ่งเป็นเมืองหลวงของมณฑลโอ้วน้ำ คาดว่าสาขาโอ้วน้ำคงถูกสำนักแซเซี้ยเผาเช่นกัน มิคาดพอสืบเสาะถึงที่ตั้งสาขาโอ้วน้ำ เห็นสาขาแห่งนั้นยังคงอยู่

ลิ้มเพ้งจือเงยหน้าขึ้นพลันเห็นป้ายชื่อ *"สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีสาขาโอ้วน้ำ"* พลิกกลับ คันธงซ้ายมือผูกรองเท้าหญ้าคู่หนึ่ง คันธงขวามือกลับผูกกางเกงลายดอกไม้ของสตรีที่ขาดกะรุ่งกะริ่งตัวหนึ่ง

ลิ้มเพ้งจือตะลึงลาน ในสำนักพลันปรากฏคนอ้วนเตี้ยผู้หนึ่งออกมาขับไล่ ลิ้มเพ้งจือฟังสำเนียง คล้ายเป็นคนเสฉวน รีบหมุนตัวจากไป

ลิ้มเพ้งจือเข้าตรอกเล็กๆ ขอข้าวเย็นชามหนึ่งรับประทาน รอถึงยามสามค่อยล้วงกระบี่ออกมาเสียบที่ข้างเอว อ้อมถึงประตูหลังของสำนักคิดเข้าไปสืบดู

เมื่อกระโดดขึ้นบนกำแพง เห็นหลังกำแพงเป็นสวนผลไม้ ลิ้มเพ้งจือทิ้งตัวลงไป เดินคลำผนังตลอดเวลา ผ่านลานตีกสองหลัง เห็นห้องข้างตะวันออกมีแสงไฟสาดลอดออกมา ดังนั้นย่องเข้าไปย่อตัวอยู่ใต้หน้าต่าง

ภายในห้องมีผู้คนสองคนสนทนากัน คนหนึ่งแซ่ซิง คนหนึ่งแซ่กิก ล้วนเป็นศิษย์สำนักแซเซี้ย กลับยึดครองสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีไว้ ทั้งยังกวาดทรัพย์สินในสำนักไป

จากปากคำพวกมัน ลิ้มเพ้งจือค่อยทราบว่า คราครั้งนี้เจ้า

สำนักแซเซี้ยส่งศิษย์หลายสิบคน แยกย้ายโค่นสาขาต่างๆ ของสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี ด้านสำนักใหญ่ที่เมืองฮกจิว เจ้าสำนักแซเซี้ยถึงกับยกกำลังไปลงมือด้วยตนเอง

ลิ้มเพ้งจือรับฟังจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ที่แท้สำนักแซเซี้ยวางแผนบุกสำนักใหญ่และสาขามณฑลต่างๆ โดยพร้อมเพรียง หาใช่สืบเนื่องจากตนเองฆ่าคนแซ่อื้อไม่ ต่อให้ตนเองไม่ฆ่าคนแซ่อื้อพวกมันยังคงลงมือต่อสำนักคุ้มกันภัย เจ้าสำนักแซเซี้ยอื้อชังไฮ้ยังเดินทางถึงเมืองฮกจิว มิน่าเล่าฝ่ามือขยี้ใจมีความร้ายกาจปานนี้

คนในห้องทั้งสองยังสนทนากันว่า ก่อนที่พวกมันจะลงจากเขาซือแป๋ได้ซ้อมเพลงกระบี่พิชิตมารกับพวกมัน รู้สึกเพลงกระบี่ชุดนี้มีพลังซ่อนเร้นไม่น้อย ยามกะทันหันยากจะตีความเข้าใจได้

อีกผู้หนึ่งบอกว่า ซือแป๋สั่งให้ศิษย์ในสำนักไปชุมนุมที่ฮ่วงซัว คาดว่าปิงนั้งตี่และพวกคมตัวลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยาไปยังฮ่วงซัวแล้วพวกมันกลับต้องการดูว่าทายาทเพลงกระบี่พิชิตมารมีรูปลักษณะอย่างไร

ลิ้มเพ้งจือฟังว่าบิดามารดายังมีชีวิตอยู่ แค่ถูกคุมขังตัวไปที่ฮ่วงซัว ในใจทั้งปีติยินดีทั้งลำบากยากใจ

ยามนั้นภายในห้องดับไฟไป คนทั้งสองล้วนเข้านอน รอคอยชั่วขณะ ภายในห้องบังเกิดเสียงกรนดังขึ้น ลิ้มเพ้งจือค่อยลุกขึ้นยืนช้าๆ เห็นเป็นโอกาสล้างแค้นอันประเสริฐ มือขวาชักกระบี่จากหว่างเอว มือซ้ายผลักหน้าต่างก้าวข้ามไปภายในห้องภายใต้แสงจันทร์สาดส่องเห็นบนเตียงสองฟากข้างนอนไว้ด้วยคนสองคน บนโต๊ะหน้าเตียงวางไว้ด้วยห่อผ้าห้าใบและกระบี่สองเล่ม ของในห่อผ้าคงเป็นของมีค่าที่พวกมันค้นจากสำนักสาขาแล้ว

ลิ้มเพ้งจือยกกระบี่หมายฟันใส่ลำคอคนผู้หนึ่ง แต่แล้วครุ่นคิด

ตอนนี้ตนเองลอบฆ่าคนทั้งสอง ไหนเลยเป็นพฤติการณ์ของนักสู้ผู้กล้า ควรที่วันหน้าฝึกวิทยายุทธ์ประจำตระกูล ค่อยกวาดล้างเหล่าโจรสำนักแซเซี้ยให้หมดสิ้น

ดังนั้นลิ้มเพ้งจือหิ้วห่อผ้าทั้งห้าใบไปที่โต๊ะริมหน้าต่าง ค่อยผลักเปิดหน้าต่างก้าวออกไป เสียบกระบี่ไว้ที่หว่างเอว สะพายห่อผ้าสามใบไว้ที่กลางหลัง สองมือหิ้วห่อผ้าข้างละใบ ย่องไปยังลานตึกหลังเปิดประตูหลังออกจากสำนักสาขาไป

ลิ้มเพ้งจือจำแนกทิศทาง มุ่งไปยังประตูเมืองทิศใต้ รอจนประตูเมืองเปิดออกก็ทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึง อึดใจเดียวก็วิ่งเป็นระยะทางสิบกว่าลี้ ตั้งแต่ออกจากเมืองฮกจิว จนบัดนี้ค่อยบังเกิดความปลอดโปร่งโล่งใจ

ลิ้มเพ้งจือแวะรับประทานหมี่ที่ร้านขายหมี่ข้างทาง ค่อยเดินทางต่อ เดินทางอีกสามสิบกว่าลี้ บรรลุถึงเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง จึงเข้าโรงเตี๊ยมเปิดห้องพักแห่งหนึ่งปิดประตูหน้าต่างแก้ห่อผ้าทั้งห้าใบออกดู

เห็นห่อผ้าสี่ใบเป็นเงินทองอัญมณีของมีค่า ห่อผ้าเล็กๆ ใบที่ห้าเป็นกล่องแพรใบหนึ่ง บรรจุม้าหยกสูงห้านิ้วคู่หนึ่ง ลิ้มเพ้งจือครุ่นคิดในใจ

'สาขาโอ้วน้ำของสำนักเราแห่งเดียว ก็มีทรัพย์สมบัติมากมายปานนี้ มิน่าเล่าสำนักแซเซี้ยจึงคิดยึดครอง'

ครั้นแล้วหยิบเศษเงินออกมาพกติดตัว รวมผ้าห่อทั้งห้าใบเป็นใบเดียวสะพายไว้ที่กลางหลัง ซื้อม้าสองตัวผลัดเปลี่ยนควบขับนอนวันละสองสามชั่วยาม เดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน

ในที่สุดมาถึงเมืองฮ่วงซัว พอเหยียบย่างเข้าเมือง เห็นชาวยุทธจักรมากหน้าหลายตา ลิ้มเพ้งจือกริ่งเกรงเผชิญกับปิงนั้งตี่และพวก ดังนั้นเดิน

ก้มศีรษะ เสาะหาโรงเตี๊ยมพักพำนัก

มิคาดสอบถามโรงเตี๊ยมหลายแห่ง ล้วนมีแขกพักเต็ม ผู้รับใช้บอกว่าอีกสามวันจะเป็นวันที่**เล้าตั่วเอี้ย** *(นายแซ่เล้า)* ประกอบพิธีอ่างทองล้างมือ ชาวยุทธจักรล้วนมาพักเต็ม ลิ้มเพ้งจือไปยังโรงเตี๊ยมอื่นค่อยหาได้ห้องเล็กๆ หลังหนึ่ง

หวนนึกถึงตนเองแม้ทาหน้ามอมแมม แต่ปิงนั้งตี่มีไหวพริบปราดเปรียวเกรงว่าถูกมันจดจำออก ลิ้มเพ้งจือจึงไปที่ร้านขายยา ซื้อกอเอี๊ยะสามแผ่นปิดใบหน้าดึงคิ้วทั้งสองตกห้อยลงมา พลิกมุมปากด้านซ้ายขึ้น ผูกห่อผ้าใหญ่ที่บรรจุเงินทองของมีค่าแนบติดกับกลางหลัง สวมเสื้อผ้าทับลงไป งอเอวลงเล็กน้อยก็กลับกลายเป็นคนหลังค่อมกลางหลังโหนกนูนผู้หนึ่ง

ลิ้มเพ้งจือครุ่นคิด ตนเองมีสารรูปเช่นนี้ ต่อให้บิดามารดาพบเข้าก็จำไม่ได้มิต้องวิตกว่าถูกศัตรูจำออกแล้ว ดังนั้นออกไปเดินตามท้องถนน ภาวนาว่าสามารถพบพานบิดามารดา ไม่เช่นนั้นขอเพียงสืบทราบข่าวคราวของสำนักแซเซี้ยยังดีอยู่

เดินอยู่ครึ่งค่อนวัน พลันปรากฏละอองฝนโปรยลงมา ลิ้มเพ้งจือซื้อหมวกเล้ยจากข้างถนนใบหนึ่ง สวมบนศีรษะ เห็นขอบฟ้ามืดทะมึน ไม่มีวี่แววว่าฝนจะหยุดตก พอลดเลี้ยวมุมถนนแห่งหนึ่ง พบว่าในร้านสุรานั่งเต็มไปด้วยผู้คน จึงเดินเข้าไปเลือกโต๊ะว่างทรุดนั่งลง สั่งชาป้านหนึ่งและเม็ดฟักทองจานหนึ่ง ถั่วแขกอีกจานหนึ่ง กลับได้ยินผู้คนในร้านน้ำชาสนทนาถึงเรื่องอ่างทองล้างมือ

ที่แท้เล้าเจี่ยฮวงเล้าตั่วเอี้ยแห่งเมืองฮ่วงซัว เป็นซือตี่ของเจ้าสำนักฮ่วงซัว มีอายุห้าสิบเศษ วิทยายุทธ์อยู่ในช่วงเรืองโรจน์ พลันประกาศว่าจะทำพิธีอ่างทองล้างมือ นับแต่นี้ไม่ใช้หมัดแตะต้องกระบี่ไม่ถามไถ่บุญคุณความแค้นในยุทธจักรอีก

ผู้คนหลายคนแสดงความสงสัยที่เล้าเจี่ยฮวงประกาศว่าจะทำพิธีอ่างทองล้างมือ พลันมีคนอ้วนเตี้ยผู้หนึ่งตั้งข้อสังเกตว่าเล้าเจี่ยฮวงฝึกสามสิบหกท่า**ฮ้วยฮวงเลาะงังเกี่ยม** *(กระบี่ลมหวนห่านป่าร่วง)* ได้เหนือกว่าเจ้าสำนักฮ่วงซัวมกได้ซิงแซ มกได้ซิงแซสามารถแทงห่านป่าร่วงสามตัวในกระบี่เดียว เล้าเจี่ยฮวงสามารถแทงห่านป่าร่วงห้าตัวในกระบี่เดียว ดังนั้นสองซือเฮียตี๋ไม่ลงรอยกัน เล้าเจี่ยฮวงมีฐานะดีกิจการใหญ่โตไม่ต้องการชิงดีชิงเด่นกับซือเฮียเจ้าสำนัก จึงคิดทำพิธีอ่างทองล้างมือ

พลันได้ยินเสียงสีซออู้ดังขึ้น ชายชราผอมสูง หน้าซูบกรังสวมเสื้อสีเขียวซักฟอกจนขาว ท่าทางยากจนข้นแค้นผู้หนึ่ง สีซออู้พลางเดินเข้ามาพลาง คาดว่าเป็นคนขายเสียงหาเงินทอง

ชายชราสีซออู้พลันหยุดที่เบื้องหน้าคนอ้วนเตี้ยนั้น เอียงศีรษะมองดูมันอยู่ชั่วขณะ คนอ้วนเตี้ยกระซากเสียงว่า

"เฒ่าโสโครกทำอะไร?"

ชายชราสีซออู้สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ท่านกล่าวเหลวไหล"

พลางหันกายไป คนอ้วนเตี้ยบันดาลโทสะ ยื่นมือหมายตะปบใส่กลางหลังของเขา พลันเห็นประกายสีเขียววูบขึ้น กระบี่แคบเรียวเล่มหนึ่งยื่นถึงโต๊ะน้ำชา บังเกิดเสียงติงติงดังขึ้นหลายคราคนอ้วนเตี้ยใจหายวาบ พุ่งถอยไปด้านหลัง กริ่งเกรงกระบี่แทงถูกมัน กลับเห็นชายชราสีซออู้สอดกระบี่ไปยังส่วนล่างของซออู้ ตัวกระบี่จมหายเข้าไป ที่แท้กระบี่เล่มนี้ซ่อนอยู่ในซออู้ ดูจากเปลือกนอกล้วนดูไม่ออก

ชายชราสีซออู้สั่นศีรษะ กล่าวคำ "ท่านกล่าวเหลวไหล" อีกคราเดินช้าๆ ออกจากร้านน้ำชา ทุกผู้คนที่ใช้สายตาส่งเงาหลังของท่าน

หายลับกับสายฝน ริมโสตยังแว่วเสียงซออู้โศกซึ้งดังมา

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งอุทานดังอา ร้องว่า

“พวกท่านดู”

ทุกผู้คนมองตามปลายนิ้วมัน เห็นบนโต๊ะของคนอ้วนเตี้ยวางถ้วยชาเจ็ดใบ ขอบถ้วยแต่ละใบถูกฟันไปรอบหนึ่ง สูงประมาณครึ่งนิ้วเศษเคลือบทั้งเจ็ดวงตกลงอยู่ข้างถ้วยชา ถ้วยชาไม่พลิกล้มแม้สักใบเดียว

ผู้คนทั้งหลายสิบคนล้อมเข้ามาชมดู วิพากษ์วิจารณ์ดังสับสน บอกว่ากระบี่เดียวฟันถ้วยชาเจ็ดใบแตกไป โดยที่ถ้วยชาไม่พลิกล้ม นับเป็นเพลงกระบี่เลิศพิสดารปานใด ชายชราผู้นี้คงเป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มแล้ว

คนอ้วนเตี้ยมองดูถ้วยชาเจ็ดใบนั้น แตกตื่นจนหน้าซีดขาว ชายกลางคนสวมเสื้อแพรผู้หนึ่งกล่าวว่า

“เราเตือนท่านแล้วว่าอย่าได้ปากมาก เมืองฮ่วงซัวตอนนี้ซ่อนมังกร ซุมนุมพยัคฆ์ ไม่ทราบมียอดคนรุดมามากน้อยเท่าใด ผู้เฒ่าท่านนี้คงเป็นสหายกับมกได้ซิงแซ ได้ยินท่านนินทามกได้ซิงแซลับหลังย่อมต้องสั่งสอนท่านสักครา”

ชายชราไว้เคราขาวดอกเลาผู้หนึ่งกล่าวเย็นชา

“สหายของมกได้ซิงแซอันใด เขาคือเจ้าสำนักฮ่วงซัวฉายา **เชียวเชียงแม้โหว** *(พิรุณกลางราตรี)* มกได้ซิงแซ”

ทุกผู้คนใจหายวาบ พากันถามว่า

“อะไร เขาคือมกได้ซิงแซ ท่านทราบได้อย่างไร?”

ชายชราเคราขาวดอกเลากล่าวว่า

“เราย่อมทราบ มกได้ซิงแซชมชอบสีซออู้ บทเพลง**เชียวเชียงแม้โหว** *(พิรุณกลางราตรี)* ของเขาบีบคั้นจิตใจผู้รับฟังจนหลั่งน้ำตา เขาซ่อนกระบี่ในซออู้ กระบี่เปล่งเสียงซออู้ พี่ท่านเมื่อครู่บอกว่า**เล้าซาเอี้ย**

(นายที่สามแซ่เล้า) สามารถแทงห่านป่าห้าตัวในกระบี่เดียว มกได้ชิงแซ สามารถแทงเพียงสามตัว ดังนั้นฟันถ้วยชาเจ็ดใบในกระบี่เดียวให้ท่านดู พร้อมกับด่าท่านกล่าวเหลวไหล"

คนอ้วนเตี้ยก้มศีรษะต่ำไม่ตอบคำ ชายกลางคนสวมเสื้อแพรรีบชำระค่าน้ำชาฉุดลากมันจากไป ผู้คนที่หลงเหลือไม่กล้าปากมากอีกพากันชำระเงินจากไป ชั่วพริบตาร้านน้ำชาอันครึกครื้นเหลือแต่ลิ้มเพ้งจือและผัคนที่นั่งสัปหงกกับโต๊ะอีกสองคน

ลิ้มเพ้งจือมองดูถ้วยชาที่ถูกฟันแตกเจ็ดใบนั้น ครุ่นคิดขึ้น

'ชายชราสีซออู้ท่าทางซอมซ่อ คิดไม่ถึงสามารถฟันถ้วยชาเจ็ดใบในกระบี่เดียว เราหากไม่ออกจากเมืองฮกจิว ทราบได้อย่างไรว่าในโลกมียอดคนเช่นนี้ หากเราสามารถกราบคนผู้นี้เป็นอาจารย์อาจแก้แค้นสำเร็จได้'

นึกถึงตอนนี้ผุดลุกขึ้นหมายออกไปตามหามกได้ชิงแซ วิงวอนเขาช่วยบิดามารดารับตนเองเป็นศิษย์ แต่แล้วครุ่นคิด มกได้ชิงแซเป็นเจ้าสำนักฮ่วงซัว ห้าสำนักกระบี่กับสำนักแซเชี้ยมีไมตรีคบหากันเขาไหนเลยยอมล่วงเกินสหายเพราะคนไม่รู้จักมักคุ้นผู้หนึ่ง พอได้คิดต้องกระแทกนั่งลงอย่างท้อแท้

พลันได้ยินสุ้มเสียงสดใสไพเราะเสียงหนึ่งดังว่า

"ยี่ซือกอ (ศิษย์ผู้พี่ที่สอง) ฝนนี้ตกไม่หยุดยั้ง กระเซ็นจนเสื้อผ้าข้าพเจ้าเปียกชุ่ม เข้าไปดื่มน้ำชาสักถ้วยเถอะ"

ลิ้มเพ้งจือใจสั่นสะท้าน จดจำออกว่าเป็นเสียงของหญิงสาวอัปลักษณ์ที่ขายสุราซึ่งช่วยชีวิตตนเองคราหนึ่ง ดังนั้นรีบก้มศีรษะลง รู้สึกมีคนสองคนเดินเข้าร้านน้ำชาทรุดนั่งลงยังที่นั่งเยื้องกับลิ้มเพ้งจือ ลิ้มเพ้งจือชำเลืองมอง เห็นหญิงสาวอัปลักษณ์สวมชุดเขียว หันหลังให้กับตนเอง คนที่นั่งอยู่ด้านขวาคือผู้เฒ่าสัก ซึ่งแอบอ้างเป็นโจ้วแป๋ *(ปู่)*

ของนาง

ลิ้มเพ้งจือครุ่นคิด ที่แท้พวกนางเป็นซือเฮียม่วย กลับแอบอ้างเป็นปู่หลาน การไปยังเมืองฮกจิวของพวกนางคงมีจุดมุ่งหมาย ไม่ทราบพวกนางไฉนช่วยตนเอง ยังมี พวกนางอาจล่วงรู้ร่องรอยของบิดามารดาตนเอง

ชายชรานั้นส่งน้ำชาป้านหนึ่ง เหลือบเห็นถ้วยแตกเจ็ดใบนั้น ต้องอุทานดังเอ๊ะกล่าวว่า

"**เซี่ยวซือม่วย** *(ศิษย์ผู้น้องคนเล็กที่เป็นหญิง)* ท่านดู"

หญิงสาวชุดเขียวเห็นถ้วยแตกเจ็ดใบนั้น ก็ตื่นเต้นสงสัยดุจเดียวกัน ชายชรานั้นกล่าวเบาๆ ว่า

"เซี่ยวซือม่วย เราจะทดสอบท่านดู กระบี่เดียวจู่โจมเจ็ดคราฟันหยกตัดทองคำ ถ้วยน้ำชาเจ็ดใบนี้ถูกผู้ใดฟันแตกไป?"

หญิงสาวชุดเขียวกลอกตาตลบหนึ่ง พลันโห่ร้องว่า

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว สามสิบหกท่ากระบี่ลมหวนห่านป่าร่วงท่าที่สิบเจ็ด**เจ่กเกี่ยมเลาะเกางัง** *(กระบี่แทงเก้าห่านป่า)* นี่เป็นฝีมือของเล้าเจี่ยฮวงเล้าซาเอี้ย"

"เกรงว่าเพลงกระบี่ของเล้าซาเอี้ยยังไม่บรรลุถึงขั้นนี้ ท่านทายถูกเพียงครึ่งเดียว"

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว เป็นพิรุณกลางราตรีมกไต้ซิงแซ"

พลันบังเกิดสุ้มเสียงเจ็ดแปดเสียงดังขึ้นโดยพร้อมเพรียง บางคนปรบมือ บางคนส่งเสียงหัวร่อ กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

"ซือม่วยสายตาแหลมคมนัก"

ลิ้มเพ้งจือใจหายวาบ ไม่ทราบมีผู้คนมากมายปานนี้ตั้งแต่เมื่อใด เมื่อชำเลืองมองเห็นผู้คนที่นั่งสับหงกกับโต๊ะทั้งสองล้วนลุกขึ้นยืน ยังมีผู้คนอีกห้าคนเดินออกจากห้องชั้นในของร้านสุรา บางคนแต่งกาย

เป็นคนแบกเกี้ยว บางคนถือลูกคิด ยังมีอีกคนหนึ่งเลี้ยงวานรเล็กๆ เกาะอยู่บนหัวไหล่ คล้ายเป็นคนเล่นปาหี่

หญิงสาวชุดเขียวหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ที่แท้หลบซ่อนอยู่ที่นี้ทั้งสิ้น กลับขู่ขวัญข้าพเจ้าจนสะดุ้งเฮือก ตั่วซือกอ *(ศิษย์ผู้พี่คนโต)* เล่า?"

คนเลี้ยงวานรหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พอเอ่ยปากก็ถามถึงตั่วซือกอ ไฉนไม่ถามถึงลักซือกอ *(ศิษย์ผู้พี่ที่หก)*?"

หญิงสาวชุดเขียวขยี้เท้ากล่าวว่า

"เจ้าวานร ท่านอยู่ที่นี้ ไม่ได้เจ็บไข้ไม่ได้ตาย ถามถึงท่านไยกัน?"

"ตั่วซือกอก็ไม่ได้เจ็บไข้ไม่ได้ตาย ท่านถามถึงเขาไยกัน?"

"ไม่สนทนากับท่านแล้ว **สี่ซือกอ** *(ศิษย์ผู้พี่ที่สี่)* มีแต่ท่านเป็นคนดี ตั่วซือกอเล่า?"

คนแต่งกายเช่นคนแบกเกี้ยวคล้ายเป็นคนสัตย์ซื่อถือมั่น กล่าวว่า

"เมื่อวานพวกเราแยกทางกับตั่วซือกอที่เมืองฮ่วงเอี้ยง เขาใช้พวกเรามาก่อน ตอนนี้คงสร่างเมา อยู่ในระหว่างเดินทางมาสมทบ"

หญิงสาวชุดเขียวขมวดคิ้ว กล่าวว่า

"ดื่มจนเมามายอีกหรือ?"

คนแบกเกี้ยวรับคำ คนถือลูกคิดกล่าวเสริมขึ้น

"เที่ยวนี้ตั่วซือกอดื่มจนสมใจ ดื่มตั้งแต่เช้าจรดเที่ยง จากเที่ยงดื่มถึงตอนพลบค่ำ อย่างน้อยดื่มยี่สิบสามสิบชั่ง"

"ไฉนดื่มมากเพียงนี้ พบพานเรื่องน่ายินดีอันใดหรือ?"

"นี่ต้องถามตั่วซือกอเองแล้ว น่ากลัวเขาทราบว่า เมื่อมาถึงเมืองฮ่วงซัวจะได้พบหน้าเซี่ยวซือม่วย พอเบิกบานใจ ก็ร่ำดื่มเป็นการใหญ่"

หญิงสาวชุดเขียวกล่าวคำ “เหลวไหล” แต่น้ำเสียงปลาบปลื้มยินดีอยู่บ้าง

ลิ้มเพ้งจือฟังจากปากคำพวกเขาเหล่าซือเฮียม่วย โกวเน้ยนี้คล้ายหลงรักตั่วซือกอของนาง แต่ยี่ซือกอแก่เฒ่าปานนี้ ตั่วซือกอย่อมชราภาพกว่านี้ โกวเน้ยอายุสิบหกสิบเจ็ด ไฉนหลงรักชายชราผู้หนึ่ง จากนั้นฉุกคิดว่าโกวเน้ยนี้หน้าฝีดาษอัปลักษณ์ได้แต่หลงรักปีศาจสุราสูงอายุผู้หนึ่งแล้ว

ได้ยินหญิงสาวชุดเขียวถามอีกว่า

“เมื่อวานตั่วซือกอไฉนดื่มตั้งแต่เช้า?”

คนเลี้ยงวานรกล่าวว่า

“ไม่บอกเล่าต่อท่านให้กระจ่างชัด ท่านคงไม่ยอมปล่อยพวกเราเช้าเมื่อวานพวกเราทั้งแปดขณะจะออกเดินทาง ตั่วซือกอพลันสูดได้กลิ่นหอมของสรา ที่แท้เป็นขอทานผู้หนึ่งถือน้ำเต้าจ่อกับปากกำลังดื่มสรา

ตั่วซือกอพลันบังเกิดความอยากสุรา เข้าไปชวนสนทนา ชมว่าสุรานี้หอมยิ่งไม่ทราบเป็นสุราใด ขอทานนั้นบอกว่าเป็นสุราวานร ที่แท้วานรในป่าเขารู้จักเด็ดผลไม้ไปหมักเป็นสุรา ผลไม้ที่วานรเด็ดหอมหวานยิ่ง สุราที่วานรหมักก็มีรสชาติดียิ่ง ขอทานนั้นบังเอิญพบเห็นกลางป่า ประจวบกับฝูงวานรไม่อยู่ จึงขโมยน้ำเต้าสุราสามใบและจับวานรน้อยมาตัวหนึ่ง คือเจ้าตัวนี้เอง”

พลางชี้มือไปยังวานรบนหัวไหล่ วานรตัวนี้ขาหลังผูกเชือกเส้นหนึ่งอีกปลายหนึ่งผูกติดกับข้อแขนมัน เกาหัวเกาคางด้วยท่าทีขบขันยิ่ง

หญิงสาวชุดเขียวมองดูวานรตัวนั้น หัวร่อพลางกล่าวว่า

“ลักซือกอ มิน่าเล่าท่านฉายา**ลักเก้ายี้** *(วานรหก)* ท่านกับเจ้าตัวนี้คล้ายเป็นพี่น้องคู่หนึ่งจริงๆ”

คนเลี้ยงวานรกล่าวอย่างขึงขังว่า

"พวกเราไม่เพียงเป็นพี่น้อง ยังเป็นซือเฮียตี่ เจ้าตัวน้อยเป็นซือกอเรา เราเป็นเล่ายี่ *(อันดับสอง)*"

ทุกผู้คนหัวร่อครืนออกมา หญิงสาวชุดเขียวทราบว่ามันวกอ้อมด่าตั่วซือกอ ดังนั้นขู่ว่าจะฟ้องตั่วซือกอ จากนั้นถามว่า

"ลักซือกอ เจ้าตัวน้อยไฉนตกอยู่ในมือท่าน?"

วานรหกแสร้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"กล่าวไปยืดยาวยิ่ง ปวดเศียรเวียนเกล้านัก"

"ท่านไม่บอกข้าพเจ้าก็คาดเดาได้ คงเป็นตั่วซือกอขอวานรน้อยตัวนี้มาสั่งให้ท่านดูแล ภาวนาให้เจ้าตัวน้อยนี้กลั่นสุราแก่เขาสักเต้าหนึ่ง"

"ใช่แล้ว ท่านคาดเดาถูกต้อง"

หญิงสาวชุดเขียวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตั่วซือกอมักมีความคิดแปลกประหลาด วานรต้องอยู่ในป่าเขาจึงกลั่นสุรา เมื่อถูกจับมาเช่นนี้ ไหนเลยยอมปลิดผลไม้กลั่นสุรา ลักซือกอท่านยังไม่ได้บอกเล่าว่า ตั่วซือกอไฉนดื่มสุราตั้งแต่เช้าจรดค่ำ"

"ใช่แล้ว ตอนนั้นตั่วซือกอขอสุราจากขอทานนั้น ขอทานนั้นมีคราบไคลหนาสามนิ้ว บนเสื้อขาดมีตัวหมัดมุดเข้ามุดออก น้ำมูกน้ำตานองหน้ากลับหวงแหนสราวานรยิ่ง บอกว่าสราทั้งสามน้ำเต้าดื่มเหลือเพียงแค่ครึ่งน้ำเต้านี้ ตั่วซือกอจึงล้วงเงินออกมาหนึ่งตำลึงบอกว่าขอดื่มคำเดียว พอรับน้ำเต้าสุรามาจ่อกับปาก ก็ดื่มอึกๆ ไม่หยุดยั้ง ที่แท้ตั่วซือกอใช้ลมปราณที่ซือแป๋ถ่ายทอดให้ดื่มราวมังกรดูดน้ำ ดื่มสุราครึ่งน้ำเต้านั้นจนหมดสิ้น"

หญิงสาวชุดเขียวทอดถอนใจกล่าวว่า

"วิชาลมปราณนี้ลึกล้ำพิสดาร มีแต่เขาฝึกสำเร็จกลับใช้หลอก

สุราของขอทานนั้น"

น้ำคำรู้สึกเสียดาย แต่ก็แฝงความหมายทอดถอนชมเชย

วานรหกกล่าวว่า

"ตั่วซือกอดื่มจนหมดน้ำเต้า ขอทานนั้นย่อมไม่ยินยอม ฉุดดึงแขนเสื้อของเขาร่ำร้องว่าตกลงดื่มเพียงคำเดียว ไฉนดื่มสุราครึ่งน้ำเต้าจนหมดสิ้น

ตั่วซือกอกล่าวว่า *'เราดื่มเพียงคำเดียวจริงๆ ท่านเห็นเราเปลี่ยนลมหายใจหรือไม่ เมื่อไม่เปลี่ยนลมหายใจ ถือว่าเพียงคำเดียว ซึ่งความจริงเราดื่มเพียงครึ่งคำเท่านั้น คำเดียวหนึ่งตำลึง ครึ่งคำก็ห้าเหรียญ รีบทอนมาห้าเหรียญ'*

ขอทานนั้นร้อนรุ่มจนแทบร่ำไห้ ตั่วซือกอเห็นมันร้อนใจปานนี้แสดงว่าเป็นผู้รู้ใจในสุรา ดังนั้นชวนมันขึ้นเหลาสุราข้างทาง เลี้ยงสุรามันมื้อหนึ่ง ทั้งสองดื่มชามแล้วชามเล่า ดื่มจนหลังเที่ยง ขอทานนั้นก็เมามายไม่ได้สติ ตั่วซือกอยังรินเองดื่มเองแต่ลิ้นพองคับปาก สั่งพวกเราล่วงหน้ามาก่อน เขาจะตามหลังมา"

หญิงสาวชุดเขียวกล่าวคำ "ที่แท้เป็นเช่นนี้" เห็นเบื้องนอกฝนยังตกพรำ ดังนั้นพึมพำว่า

"หากว่าเมื่อวานมาด้วยกันก็ประเสริฐ วันนี้จะได้ไม่ต้องฝ่าสายฝนออกเดินทาง"

วานรหกกล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วย ฟังว่าท่านกับยี่ซือกอพบพานเรื่องประหลาดพิกลมากหลาย ลองบอกเล่ามาฟังดู"

"ท่านร้อนรุ่มอันใด รอสักครู่พบพานตั่วซือกอค่อยบอกเล่าก็ไม่สาย ข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องบอกเล่าอีกเที่ยวหนึ่ง"

"ท่านหลอกเราบอกเล่าเรื่องตั่วซือกอดื่มสุราวานร เรื่องของ

ตัวเองกลับไม่ยอมบอกออกมา"

หญิงสาวชุดเขียวกวาดมองเงาหลังลิ้มเพ้งจือแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ที่นี้มีหูตามากมาย พวกเราหาที่พักก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

วานรหกมีจิตใจรุ่มร้อน กล่าวเบาๆ ว่า

"เจ้าค่อมนี้น่ากลัวเป็นคนเสียสติ นั่งอยู่ครึ่งค่อนวันแล้ว สนใจมันไยกัน ยี่ซือกอ ท่านกับเซี่ยวซือม่วยไปยังเมืองฮกจิวสืบได้อันใด สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีถูกสำนักแชเซี้ยโค่นล้ม อย่างนั้นตระกูลลิ้มไม่มีวิทยายุทธ์แท้จริงแล้ว"

ลิ้มเพ้งจือได้ยินพวกเขาเอ่ยถึงสำนักคุ้มกันภัยตนเอง ยิ่งเงี่ยหูฟังกว่าเดิม ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ตั่วซือกอยังไม่มา ฝนก็ตกไม่หยุดยั้ง เราจะบอกเล่าเรื่องราวตั้งแต่ต้นทั้งหมดจะได้ทำความเข้าใจศิษย์สำนักแชเซี้ยกว่าเดิม เมื่อปลายปีก่อนตั่วซือกอทุบตีโฮ้วนั้งเอ็งและอั้งนั้งฮ้งแห่งสำนักแชเซี้ยที่เมืองฮั่นตง..."

วานรหกพลันหัวร่อคิกออกมา สอดคำขึ้น

"คนทั้งสองนี้เย่อหยิ่งยโสเรียกว่านั้งเอ็งนั้งฮ้งอะไรนั่น ในยุทธจักรถึงกับเรียกขานเป็นเอ็ง ฮ้ง เฮ้า เกี๊ยก สี่อัจฉริยะแชเซี้ย ยังสู้เราเล็กตั่วอู๋ ซึ่งไม่มีอะไรไม่ได้"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"ท่านอย่าตัดบทยี่ซือกอ"

วานรหกเล็กตั่วอู๋บอกว่าไม่ตัดบทก็ไม่ตัดบท แต่ยังหัวร่อคิดอีกครา หญิงสาวชุดเขียวขมวดคิ้วกล่าวว่า

"มีอันใดน่าหัวร่ออีก ท่านชมชอบก่อกวนผู้คนอยู่ร่ำไป"

วานรหกหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เราหวนนึกถึงโฮ้วนั้งเอ็งและอั้งนั้งฮ้งทั้งสองถูกตั่วซือกอเตะ

กลิ้งไปเจ็ดแปดทอดยังไม่ทราบคนที่เตะพวกมันเป็นใคร ยิ่งไม่ทราบอยู่ดีๆ ไฉนถูกเตะ ที่แท้ตั่วซือกอพอได้ยินชื่อพวกมันก็ขุ่นเคืองใจ ทางหนึ่งดื่มสุรา ทางหนึ่งร้องคำ *'หมีหมาหมูป่าสี่จัตุบาทแชเชี้ย'* คนแซ่โฮ้วแซ่อั้งย่อมบันดาลโทสะ โถมเข้าไปลงมือกลับถูกตั่วซือกอเตะกลิ้งลงจากเหลาสุรา ฮา ฮา"

ลิ้มเพ้งจือรับฟังจนสบใจ พลันบังเกิดความปรารถนาดีต่อตั่วซือกอผู้นี้ มาตรว่าเขาไม่รู้จักโฮ้วนั้งเอ็งและอั้งนั้งฮั้ง แต่คนทั้งสองเป็นซือเฮียตี่ของปึงนั้งตี่และอูนั้งเฮ้า กลับถูกตั่วซือกอเตะกลิ้งลงจากบันไดเท่ากับระบายโทสะแทนตนเอง ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ตั่วซือกอทุบตีคนแซ่โฮ้วแซ่อั้งนั้น ตอนนั้นพวกมันย่อมไม่ทราบว่าตั่วซือกอเป็นใคร ภายหลังย่อมสืบทราบได้ ดังนั้นอื้อกวนจู้เขียนจดหมายถึงซือแป๋ใช้ถ้อยคำเกรงอกเกรงใจ บอกว่าปล่อยปละละเลยศิษย์ล่วงเกินศิษย์ของสำนักท่าน จึงเขียนจดหมายขอขมา"

วานรหกกล่าวว่า

"คนแซ่อื้อก็กลอกกลิ้งยิ่ง มันเขียนจดหมายมาขอขมา แท้ที่จริงเป็นการฟ้องร้องต่อซือแป๋ ทำร้ายตั่วซือกอคุกเข่าอยู่หน้าประตูใหญ่หนึ่งวันหนึ่งคืน จวบกระทั่งซือเฮียตี่ทั้งหลายขอร้อง ซือแป๋ค่อยยกโทษให้"

หญิงสาวชุดเขียวกล่าวว่า

"ยกโทษอันใด ยังใช้กระบองโบยตีเขาสามสิบที"

วานรหกกล่าวว่า

"เราไปเป็นเพื่อนกับตั่วซือกอ ก็ถูกโบยตีสิบที แต่นึกถึงสภาพอันทุกลักทุเลที่คนแซ่โฮ้วแซ่อั้งถูกเตะกลิ้งลงจากเหลาสุรา ถูกโบยตีสิบทีก็คู่ควร ฮา ฮา"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"คำพูดที่ซือแป้ท่านผู้เฒ่าสั่งสอนตั๋วซือกอ ทุกผู้คนควรจดจำขึ้นใจ ซือแป้บอกว่าชาวยุทธจักรมีชื่อฉายามากหลาย ทุกคนล้วนตั้งเกินความจริงเช่น **อุ้ยจิ้นเทียนน้ำ** *(สะท้านฟ้าทักษิณ)* **ตุยฮวงเฮียบ** *(วีรบุรุษไล่ลม)* **เซ่าเจี่ยปวย** *(เหินบนยอดหญ้า)* อะไรนั่น เจ้าไหนเลยยุ่งเกี่ยวมากความได้ ผู้อื่นเรียกว่าเอ็ง ฮ้ง เฮ้า เกี๊ยก เจ้าก็ปล่อยให้มันเรียกไป หากว่ามันมีการกระทำสมกับเป็นวีรบุรุษผู้กล้า พวกเรายังจะยกย่องเขาไหนเลยผูกใจเคียดขึ้งได้ หากมันมิใช่วีรบุรุษผู้กล้า ชาวยุทธจักรย่อมวิพากษ์วิจารณ์เอง พวกเราไยต้องแยแสสนใจ"

วานรหกกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง สำนักแซเซี้ยมีแต่ชื่ออันจอมปลอม ล่วงเกินพวกมันไม่เห็นจะเป็นไร..."

ไม่ทันขาดคำ ชายชรานั้นตวาดว่า

"ลักซือตี๋ หากเจ้ากล่าวเหลวไหลอีก ระวังเราจะกลับไปเรียนต่อซือแป้โบยตีเจ้าอีกสิบที ตั๋วซือกอใช้กระบวนท่า**ป่าบ๊วยคา** *(เท้าหางเสือดาว)* เตะผู้อื่นลงจากเหลาหนึ่งนั้นฉวยโอกาสที่ผู้อื่นไม่ทันระวัง สองตั๋วซือกอเป็นศิษย์ที่เด่นล้ำของสำนักเรา เจ้ามีปัญญาเตะผู้อื่นลงจากเหลาหรือ?"

วานรโบกมือขวักไขว่ กล่าวว่า

"ท่านอย่านำเราไปเปรียบกับตั๋วซือกอ"

ชายชรานั้นหน้าเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวว่า

"เจ้าสำนักแซเซี้ยอื้อกวนจู้เป็นอัจฉริยะประหลาดในบู๊ลิ้ม ผู้ใดดูแคลนเขา ต้องพลาดท่าเสียที เซี่ยวซือม่วย ท่านเคยพบหน้าอื้อกวนจู้เห็นว่าเขาเป็นอย่างไร?"

หญิงสาวชุดเขียวกล่าวว่า

"อื้อกวนจู้ลงมืออำมหิต ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเกรงกลัวเขายิ่ง

นับแต่นี้ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ต้องการพบหน้าเขาอีก"

น้ำเสียงสั่นสะท้านเล็กน้อยคล้ายยังมีความหวาดหวั่นหลงเหลือ วานรหกถามว่า

"อื้อกวนจู้ลงมืออำมหิต ท่านเห็นเขาฆ่าคนหรือ?"

หญิงสาวชุดเขียวหดศีรษะไม่ตอบคำ ชายชรานั้นกล่าวสืบต่อ

"วันนั้นซือแป๋พอได้รับจดหมายของอื้อกวนจู้ ยามเดือดดาลโบยตีตั่วซือกอกับลักซือตี๋ วันรุ่งขึ้นเขียนจดหมายฉบับหนึ่งใช้เราส่งไปยังเขาแซเชี้ย ในจดหมายล้วนเป็นคำขออภัยต่ออื้อกวนจู้ บอกว่าศิษย์ประพฤติเหลวไหล ความจริงควรขับออกจากสำนักแต่หากทำเช่นนั้น ชาวยุทธจักรจะเข้าใจว่าสำนักพวกเรากินแหนงแคลงใจกัน ดังนั้นโบยตีศิษย์เหลวไหลทั้งสอง พร้อมกับส่งศิษย์ที่สองเล้าเต็กนับมาขอขมาให้อื้อกวนจู้เห็นแก่น้ำใจไมตรีของสำนักฮั้วซัวกับแซเชี้ย อย่าได้ถือเป็นอารมณ์ วันหน้าหากพบพานจะขอขมาต่ออื้อกวนจู้ด้วยตัวเอง"

ลิ้มเพ้งจือค่อยทราบว่าชายชรานี้เรียกว่าเล้าเต็กนับ เป็นคนของสำนักฮั้วซัว ซึ่งเป็นหนึ่งในห้าสำนักกระบี่ ฟังว่าสำนักฮั้วซัวกับแซเชี้ยมีน้ำใจไมตรีต่อกันอดสะท้านใจมิได้ ได้ยินเล้าเต็กนับกล่าวอีกว่า

"เราเมื่อถึงแซเชี้ย โฮ้วนั้งเอ็งยังพอทำเนา แต่อั้งนั้งฮ้งกลับพูดจากแดกดัน คิดทดสอบฝีมือกับเรา เราทราบว่าซือแป๋มอบงานต่อเราครั้งนี้ มิใช่เรามีฝีมือเด่นล้ำอันใด แต่เราอายุมาก รู้จักสะกดอดกลั้นดังนั้นเราสะกดกลั้นใจไม่อาละวาด รั้งอยู่ในอารามเสียงสนภูเขาแซเชี้ยหกวัน

เราพักอยู่ที่อารามเสียงสน ไม่ได้พบกับอื้อกวนจู้ รู้สึกไร้เรื่องราวกระทำ วันที่สามก็ตื่นแต่เช้าออกไปเดินเล่น เมื่อถึงลานฝึกซ้อมฝีมือที่หลังอาราม เห็นศิษย์สำนักแซเชี้ยหลายสิบคนกำลังฝึกซ้อมฝีมือ ในยุทธจักรถือสาเรื่องแอบดูผู้อื่นฝึกฝีมือ เราย่อมไม่สะดวกกับการดู

มากความ หันกายกลับห้องพัก แต่ปราดเดียวที่เห็น กลับสะกิดความสงสัยของเราขึ้น

ศิษย์หลายสิบคนนั้นล้วนใช้กระบี่ แสดงว่ากำลังฝึกเพลงกระบี่แนวทางเดียวกันชุดหนึ่ง เนื่องเพราะเพิ่งฝึกปรือ กระบวนท่าจึงขัดเขินเราเมื่อกลับห้องพัก ยิ่งครุ่นคิดยิ่งประหลาดใจ ศิษย์ทั้งหลายเข้าสังกัดสำนักก่อนหลังไม่เท่ากัน ไฉนเริ่มฝึกเพลงกระบี่ชุดหนึ่งพร้อมกัน โดยเฉพาะในศิษย์หลายสิบคนนั้นมีโฮ้วนั้งเอ็ง อั้งนั้งฮ้ง อูนั้งเฮ้า และล้อนั้งเกี๊ยก ในสี่อัจฉริยะแชเชี้ยอยู่ด้วย ซือตี๋ทั้งหลายหากประสบพบเหตุเช่นนี้ จะคาดคิดย่างไร?"

คนถือลูกคิดกล่าวว่า

"สำนักแชเชี้ยอาจได้คัมภีร์กระบี่เล่มหนึ่ง หรือว่าอื้อกวนจู้บัญญัติเพลงกระบี่ชุดใหม่ ดังนั้นถ่ายทอดแก่ศิษย์ทั้งหลาย"

เล่าเต็กนับกล่าวว่า

"ตอนนั้นเราก็คิดเช่นนั้น แต่เมื่อครุ่นคิดโดยละเอียดรู้สึกไม่ถูกต้อง หากบัญญัติเพลงกระบี่ชุดใหม่ หรือได้คัมภีร์กระบี่อันใด ย่อมเป็นกระบวนท่าอันสูงส่งศิษย์ธรรมดาไม่อาจเรียนรู้ได้ อย่างมากคัดเลือกศิษย์ฝีมือสูงส่งสามสี่คนถ่ายทอดให้ รับรองไม่ถ่ายทอดพร้อมกันสี่สิบกว่าคน

วันร่งขึ้น เราเตร็ดเตร่ไปที่หลังอารามอีก เมื่อผ่านลานฝึกซ้อมฝีมือเห็นพวกมันยังฝึกซ้อมกระบี่ เราไม่กล้าหยุดเท้าเพียงกวาดตามองแวบหนึ่ง จดจำไว้สองกระบวนท่าเพื่อกลับมาถามไถ่อาจารย์ ตอนนั้นอื้อกวนจู้ยังไม่เรียกตัวเราเข้าพบ เราจึงระแวงสงสัยว่าสำนักแชเชี้ยผูกใจอาฆาตต่อสำนักฮั้วซัวเรา อาจฝึกซ้อมท่ากระบี่ใหม่เพื่อจัดการกับสำนักเรา

เมื่อถึงวันที่สาม เราเดินเล่นถึงลานฝึกซ้อมฝีมือ แต่ทั่วทั้ง

ลานสงบเงียบ ไม่มีผู้คนแม้สักคนเดียว แสดงว่าจงใจหลีกเลี่ยงไม่ให้เราพบเห็น ค่ำคืนนั้นเรานอนอยู่บนเตียง ทบทวนหวนนึกไม่สามารถข่มตาหลับได้ พลันได้ยินเสียงอาวุธปะทะกันดังแว่วมาแต่ไกล

เราใจหายวาบ เข้าใจว่ามีศัตรูเข้มแข็งบุกรุกอาราม จากนั้นครุ่นคิดหรือว่าเป็นตั่วซือกอถูกซือแป๋ลงโทษ นึกขุ่นข้องหมองใจเข่นฆ่าเข้าอารามเสียงสน เราขึ้นเขาแซเชี้ยครั้งนี้ไม่ได้พกพาอาวุธ ยามฉุกละหุกหากระบี่ไม่พบ ได้แต่รุดไปด้วยมือเปล่า

เสียงอาวุธดังจากโบสถ์หลัง หน้าต่างโบสถ์หลังปรากฏแสงไฟสาดลอดออกมา เราย่อตัวเร้นกายเข้าใกล้ มองลอดร่องหน้าต่างเข้าไปค่อยพบว่าเป็นผู้คนสองคู่ซ้อมกระบี่กัน คู่หนึ่งเป็นโฮ้วนั้งเอ็งกับอั้งนั้งฮ้ง อีกคู่หนึ่งเป็นปึงนั้งตี่กับอูนั้งเฮ้า

ที่กลางโบสถ์หลังนั่งไว้ด้วยนักพรตชุดเขียวร่างเตี้ยเล็ก ใบหน้าซบเรียวอายห้าสิบเศษผู้หนึ่ง ยุทธจักรร่ำลือว่าเจ้าสำนักแซเชี้ยเป็นนักพรตเตี้ยเล็ก แต่หากมิใช่เห็นกับตา ไหนเลยทราบเขาเตี้ยปานนี้ รอบบริเวณยังยืนไว้ด้วยศิษย์หลายสิบคนจับจ้องมองศิษย์ทั้งสี่โดยไม่กะพริบ กระบวนท่าที่คนทั้งสี่ฝึกซ้อมกันคือท่ากระบี่ใหม่ที่พวกมันเพิ่งร่ำเรียนนั่นเอง

เราทราบว่าสถานการณ์ตอนนั้นอันตรายยิ่ง หากถูกเจ้าสำนักแซเชี้ยพบเห็นไม่เพียงเราต้องได้รับความอัปยศอดสู มิหนำซ้ำเรื่องราวแพร่สะพัดออกไปจะกระทบกระเทือนถึงเกียรติภูมิของสำนักเรา หลังจากลอบดูอยู่หลายท่า ก็ไม่กล้าดูต่อไป ฉวยโอกาสที่คนทั้งสี่ต่อสู้อย่างดุเดือด ลอบกลับห้องพักไป

สองคืนหลังจากนั้น เสียงปะทะกระบี่ยังดังแว่วมา แต่เราไม่กล้าไปดูอีก ซึ่งความจริงหากเราล่วงรู้พวกมันฝึกกระบี่ต่อหน้าอื้อกวนจู้ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่กล้าไปแอบดู ภายหลังอื้อกวนจู้เรียกตัวเราเข้าพบ

พูดจาเกรงอกเกรงใจ บอกว่าซือแป๋ลงโทษตั่วซือกอ ออกจะเห็นเป็นอื่นไปแล้ว สำนักฮั้วซัวกับแชเซี้ยมีไมตรีคบหาต่อกัน ศิษย์ทั้งหลายล้อเล่นกัน เฉกเช่นเด็กทารกวิวาท ผู้ใหญ่ไยต้องยึดถือเป็นจริงเป็นจัง

ค่ำคืนนั้น อื้อกวนจู้จัดเลี้ยงเรา เช้าวันรุ่งขึ้นเราบอกลา อื้อกวนจู้ยังส่งเราถึงหน้าประตูอารามเสียงสน เราเป็นผู้เยาว์ย่อมต้องคุกเข่ากราบลา เพิ่งงอเข่าซ้ายลง อื้อกวนจู้ก็ยื่นมือประคองเราขึ้นมา เรารู้สึกตลอดทั้งร่างเบาหวิว ไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อย หากเขาคิดสลัดเหวี่ยงเราไป เราก็ไม่อาจต่อต้านขัดขืนได้

อื้อกวนจู้ยิ้มพลางถามว่า *'ตั่วซือกอเจ้าเข้าสังกัดสำนักอาจารย์ก่อนเจ้ากี่ปี เจ้าเข้าฮั้วซัวโดยที่มีฝีมืออยู่ก่อนกระมัง?'*

ตอนนั้นเราถูกเขาประคองขึ้นมา ยามกะทันหันหายใจออกชั่วครู่ค่อยตอบว่า *'ถูกแล้ว ศิษย์เข้าฮั้วซัวโดยที่มีฝีมืออยู่ก่อน ตอนนั้นตั่วซือกอ กราบอาจารย์สิบสองปีแล้ว'*

อื้อกวนจู้ยิ้มพลางกล่าวว่า *'สิบสองปีมากอีกสิบสองปี'*

ตอนนั้นสีหน้าของเขาประหลาดพิกลยิ่ง ในความคาดคิดของเราคงหมายความว่าเรามีฝีมือธรรมดาสามัญ ต่อให้ตั่วซือกอฝึกฝีมือนานกว่าเราสิบสองปี ก็ไม่ประเสริฐเลิศกว่าเท่าใด

เราพอกลับถึงสำนักยื่นจดหมายตอบของอื้อกวนจู้ต่อซือแป๋ จดหมายนั้นย้ำถึงสัมพันธไมตรี ใช้ถ้อยคำถ่อมตนยิ่ง ซือแป๋พออ่านดูบังเกิดความยินดี ถามไถ่สภาพในอารามเสียงสน เราบอกเล่าเหตุการณ์ที่เหล่าศิษย์แชเซี้ยฝึกซ้อมกระบี่กลางวิกาลออกไป ซือแป๋สั่งเราแสดงกระบวนท่าออกมา เราจำได้เจ็ดแปดท่าจึงร่ายรำใช้ออกมา ซือแป๋มองดูแวบหนึ่งก็กล่าวว่า *'นี่เป็นเพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้ม สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี"*

ลิ้มเพ้งจือพอฟัง อดสะท้านคราหนึ่งมิได้ เล้าเต็กนับกล่าวอีกว่า

- - - -

"ตอนนั้นเราถามซือแป๋ว่า เพลงกระบี่พิชิตมารตระกูลลิ้ม มีอานุภาพนักหรือ สำนักแซเซี้ยไฉนตั้งใจฝึกปรือ?

ซือแป๋ไม่ตอบคำ หลับตาครุ่นคิดชั่วขณะจึงกล่าว 'เด็กนับก่อนเจ้าจะเข้าสำนักเราก็ออกท่องยุทธจักรนานปี เคยได้ยินว่าในยุทธจักรมีคำวิจารณ์ต่อพลังฝีมือของหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีลิ้มจิ้นน้ำหรือไม่?'

เราบอกว่าสหายชาวยุทธจักรกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า ลิ้มจิ้นน้ำใจกว้างชมชอบคบหาสหายทั้งหมดจึงไม่แตะต้องสินค้าของเขา วิทยายุทธ์แท้จริงเป็นอย่างไรไม่ทราบกระจ่างเท่าใด

ซือแป๋กล่าวว่า 'นั่นก็ใช่แล้ว **โจ้วแป๋** *(ปู่)* ของลิ้มจิ้นน้ำนามลิ้มเอี่ยงโต้วบัญญัติเจ็ดสิบสองท่ากระบี่พิชิตมาร ก่อตั้งสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี เคยพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน ซือแป๋ของอื้อกวนจู้ฉายาเชี่ยงแชจอเมื่อตอนหนุ่มฉกรรจ์ ก็เคยพ่ายแพ้แก่เพลงกระบี่พิชิตมารของลิ้มเอี่ยงโต้ว'

เราบอกอย่างนั้นเพลงกระบี่พิชิตมารก็ร้ายกาจมากแล้ว ซือแป๋กล่าวว่า 'เรื่องที่เชี่ยงแชจื้อสู้แพ้ ทั้งสองฝ่ายล้วนปิดปากสนิท ดังนั้นในยุทธจักรไม่มีผู้ใดล่วงรู้ เชี่ยงแชจื้อผู้อาวุโสเป็นสหายกับ**ซือโจ้ว** *(อาจารย์ของอาจารย์)* เจ้าจึงบอกต่อซือโจ้วเจ้า ยอมรับว่านี่เป็นความอัปยศในชีวิต ซือโจ้วเจ้าเคยซ้อมกระบวนท่ากับเขา คิดช่วยเขาค้นหาจุดอ่อนในเพลงกระบี่พิชิตมาร แต่เพลงกระบี่เจ็ดสิบสองท่านั้นดูไปธรรมดาสามัญแท้ที่จริงแฝงความลึกล้ำพิสดาร ไม่มีปัญญาคลี่คลายได้ ตอนนั้นเราเพิ่งเข้าสำนักอาจารย์ เป็นเด็กหนุ่มอายุสิบกว่าปี ทำหน้าที่รินน้ำชาคอยปรนนิบัติชมดูจนคุ้นตา เจ้าพอร่ายรำออกมา เราก็ทราบว่าเป็นเพลงกระบี่พิชิตมาร โอ วันเวลาเช่นสายน้ำ นั่นเป็นเรื่องเมื่อเนิ่นนานปีแล้ว'"

ลิ้มเพ้งจือนับแต่ถูกศิษย์สำนักแชเชี้ยรุกไล่พ่ายแพ้ ก็สูญเสียความเชื่อมั่นต่อวิทยายุทธ์ประจำตระกูล คิดกราบอาจารย์เลิศล้ำเพื่อล้างแค้น ยามนี้ได้ยินเล้าเต็กนับบอกเล่าเกียรติประวัติของเจ็งโจ้ว *(ทวด)* ตนเองถึงกับคึกคักอักโข ครุ่นคิดในใจ

'ที่แท้เพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูลเราสูงส่งเหนือธรรมดา ครั้งกระโน้นแม้แต่ชนชั้นผู้นำของฮั่วซัวและแชเชี้ยยังสู้ไม่ได้ แต่บิดาไฉนรับมือผู้เยาว์สำนักแชเชี้ยไม่ได้ คาดว่าบิดาท่านผู้เฒ่ายังไม่เรียนรู้ถึงแก่นแท้ของเพลงกระบี่นี้'

ได้ยินเล้าเต็กนับกล่าวว่า

"เราถามซือแป๋ว่า ภายหลังเชี่ยงแชจื้อผู้อาวุโสแก้แค้นหรือไม่ ซือแป๋กล่าวว่า 'ประลองฝีมือพ่ายแพ้ ความจริงไม่นับเป็นความแค้นอันใด อย่าว่าแต่ตอนนั้นลิ้มเอี่ยงโต้วมีชื่อลือเลื่อง เชี่ยงแชจื้อเป็นนักพรตหน่มที่เพิ่งออกท่องเที่ยว ผู้เยาว์ร่นหลังพ่ายแพ้แก่ผ้อาวโส นับเป็นอย่างไรได้ ซือโจ้วเจ้าก็เกลี้ยกล่อมเขาอย่าได้รื้อฟื้นถึงเรื่องนี้ ภายหลังเชี่ยงแชจื้อเสียชีวิตทั้งที่อายุเพียงสามสิบหกปี ไม่แน่นักว่าปลงไม่ตกเป็นเหตุให้ดรอมใจตาย เหตุการณ์ล่วงเลยมาหลายสิบปี อื้อชังไฮ้พลันสั่งให้เหล่าศิษย์ฝึกเพลงกระบี่พิชิตมาร เจ้าเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด?'

เราบอกว่าเหล่าศิษย์แชเชี้ยฝึกกระบี่อย่างคร่ำเคร่ง หรือว่าอื้อกวนจู้คิดยกกำลังบุกสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี แก้แค้นให้แก่อาจารย์

ซือแป๋ผงกศีรษะกล่าวว่า 'เราก็คิดเช่นนั้น เชี่ยงแชจื้อใจคับแคบทั้งทระนงถือดี คาดว่าก่อนตายคงสั่งเสียอันใดต่ออื้อชังไฮ้ ลิ้มเอี่ยงโต้วตายก่อนเชี่ยงแชจื้อ อื้อชังไฮ้คิดแก้แค้น ได้แต่เสาะหาบุตรชายของลิ้มเอี่ยงโต้วนามลิ้มตงฮั้ง แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใดกลับรอถึงบัดนี้ค่อยเคลื่อนไหว'

เราถามซือแป๋ว่า สำนักแชเชี้ยกับสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี

หากปะทะกันผลแพ้ชนะเป็นอย่างไร ซือแป๋ยิ้มพลางกล่าวว่า ‘พลังการฝึกปรือของอื้อซังไฮ้ยังเหนือล้ำกว่าเชี่ยงแชจื้อ พลังฝีมือของลิ้มจิ้นน้ำน่ากลัวสู้โจ้วแป๋ไม่ได้ ฝ่ายหนึ่งก้าวหน้า ฝ่ายหนึ่งเสื่อมถอย กอปรกับสำนักแชเซี้ยอยู่ที่มืด สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีอยู่ที่เปิดเผยยังไม่ทันประมือสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีก็พ่ายแพ้เสียเจ็ดส่วน...เต็กนับ เจ้าคิดไปชมดูความสนุกสนานหรือไม่?’

เรารับคำด้วยความยินดี ซือแป๋จึงถ่ายทอดเพลงกระบี่สำนักแชเซี้ยแก่เราหลายท่าใช้สำหรับป้องกันตัว”

วานรหกอุทานดังเอ๊ะ ถามสอดขึ้น

“ซือแป๋รู้จักเพลงกระบี่แชเซี้ยได้อย่างไร ใช่แล้ว ครั้งกระโน้นเชี่ยงแชจื้อประมือกับ**โจ้วซือเอี้ย** *(อาจารย์ของซือโจ้ว)* เราคงใช้เพลงกระบี่แชเซี้ยสู้กับเพลงกระบี่พิชิตมาร ซือแป๋ที่ด้านข้างพบเห็นเข้า”

เล้าเต็กนับกล่าวว่า

“ลักซือตี๋ ที่มาของฝีมือซือแป๋ พวกเราเหล่าศิษย์ไม่ต้องสันนิษฐานมากความ ซือแป๋ยังสั่งเราอย่าได้บอกต่อซือเฮียตี๋ร่วมสำนัก แต่เชี่ยวซือม่วยมีหูตาปราดเปรียวถูกนางสืบทราบเข้ารบเร้าซือแป๋ขอร่วมทางกับเรา พวกเราทั้งสองปลอมแปลงโฉมเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเปิดร้านขายสุราที่นอกเมืองฮกจิว ทุกวันจะไปดูลาดเลาที่สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี อื่นๆ ไม่พบเห็น เห็นแต่ลิ้มจิ้นน้ำสอนบุตรชายลิ้มเพ้งจือฝึกกระบี่ เชี่ยวซือม่วยชมดูจนสั่นศีรษะ บอกว่านี่เป็นเพลงกระบี่พิชิตมารอันใด หากว่ามารร้ายมาถึง ลิ้มกงจื้อท่านนี้คงหลีกลี้มากกว่า”

เหล่าศิษย์ฮั้วชัวหัวร่อครืนออกมา ลิ้มเพ้งจืออับอายจนหน้าแดงฉาน ครุ่นคิดในใจ

‘ที่แท้พวกเขาทั้งสองไปแอบดูที่สำนักเราหลายครั้ง พวกเรา

กลับไม่รู้สึกตัวนับว่าใช้ไม่ได้จริงๆ'

เล้าเต็กนับกล่าวสืบต่อ

"พวกเราอยู่นอกเมืองฮกจิวไม่กี่วัน ศิษย์สำนักแชเซี้ยก็ทยอยมาถึง ที่มาก่อนคือปึงนั้งตี่กับอูนั้งเฮ้า พวกมันไปดูลาดเลาที่สำนักทุกวัน เรากับเซี่ยวซือม่วยกลัวเผชิญหน้ากับพวกมัน ดังนั้นไม่ได้ไปอีก

วันนั้นประจวบเหมาะนัก ลิ้มกงจื้อมาอุดหนุนที่ร้านของเรา กับเซี่ยวซือม่วย เซี่ยวซือม่วยได้แต่ยกสุราให้กับมัน ตอนนั้นพวกเรายังวิตกว่าถูกมันล่วงรู้ข้อเท็จจริง แต่พอสนทนาด้วย ค่อยทราบว่ามันไม่ทราบระแคะระคาย จากนั้นอื้อนั้งปิงและเกี้ยนั้งตั๊กที่เหลวไหลที่สุดของสำนักแชเซี้ยก็มาอุดหนุนร้านเรา

อย่าได้เห็นลิ้มเสียวเปียเท้านั้นฝีมืออ่อนด้อย กลับมีคุณธรรมประจำใจ บุตรชายของอื้อชังไฮ้ นามอื้อนั้งปิงมีตาแต่ไร้แวว พูดจาลวนลามเซี่ยวซือม่วย ลิ้มกงจื้อนั้นก็สอดมือเข้าเกี่ยวข้อง อื้อนั้งปิงยามชะล่าใจกลับตายใต้เงื้อมมือลิ้มกงจื้อ

ค่ำคืนนั้นเรากับเซี่ยวซือม่วยไปที่สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีอีกเห็นอื้อกวนจู้นำโฮ้วนั้งเอ็ง อั้งนั้งฮังและศิษย์อีกสิบกว่าคนมาถึง พวกเรากริ่งเกรงถูกคนของสำนักแชเซี้ยพบเห็น จึงชมดูแต่ไกลเห็นพวกมันฆ่าเปาเปียวและพนักงานรับใช้ทีละคน ทางสำนักส่งเปาเปียวออกไปขอความช่วยเหลือ ก็ถูกพวกมันฆ่าตาย ส่งซากศพกลับไปทีละซาก

ตอนนั้นเราครุ่นคิด เจ้าสำนักแชเซี้ยรุ่นก่อนเชี่ยงแชจื้อประลองกระบี่พ่ายแพ้แก่ลิ้มเอี่ยงโต้ว อื้อกวนจู้คิดแก้แค้นควรไปท้าประลองกระบี่กับลิ้มจิ้นน้ำสองพ่อลูก ไฉนลงมือด้วยอำมหิตปานนี้ คงคิดล้างแค้นให้กับอื้อนั้งปิงแล้ว แต่พวกมันพานปล่อยปละละเว้นลิ้มเพ้งจือสามพ่อแม่ลูก เพียงบีบบังคับพวกมันออกจากสำนัก ลิ้มจิ้นน้ำพอนำคนในสำนักออกจากสำนักคุ้มกันภัย อื้อกวนจู้ก็เข้าไปยึดครองสำนัก

คุ้มกันภัยบุญบารมีไว้

ลิ้มจิ้นน้ำสามพ่อแม่ลูกปลอมแปลงโฉมเปลี่ยนเครื่องแต่งกายล้วนตกอยู่ในสายตาสำนักแชเซี้ย ปึงนั้งตี่ อูนั้งเฮ้าและเกี้ยนั้งตั๊กได้รับคำสั่งให้ติดตามไป เซี่ยวซือม่วยต้องการตามไปชมดูความสนุกสนานพวกเราจึงสะกดตามหลังปึงนั้งตี่และพวกอีกทอดหนึ่ง

เมื่อถึงร้านอาหารเล็กๆ เชิงเขาทิศใต้ อูนั้งเฮ้าและพวกทั้งสามปรากฏกายคร่ากุมลิ้มจิ้นน้ำสามพ่อแม่ลูกได้ เซี่ยวซือม่วยบอกว่าลิ้มกงจื้อฆ่าอื้อนั้งปิงเพราะสืบเนื่องจากนาง พวกเราไม่อาจเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ ดังนั้นเข้าครัวไปทุบเกี้ยนั้งตั๊กศีรษะแตกโลหิตหลั่งไหล ค่อยอ้อมไปด้านหน้า ปล่อยลิ้มกงจื้อหลบหนีไป

ปึงนั้งตี่และอูนั้งเฮ้าติดตามมา เราจึงใช้ท่า**ฮังปวยเม่งเม้ง** *(วิหคบินเลือนลับ) ของสำนักแชเซี้ย* บิดกระบี่พวกมันทั้งสองปลิวกระเด็นขึ้นฟ้า"

เล่าถึงตอนนี้ หญิงสาวชุดเขียวกล่าวเสริมขึ้น

"น่าเสียดายตอนนั้นยี่ซือกอใช้ผ้าดำคลุมหน้า ปึงนั้งตี่และอูนั้งเฮ้ายังไม่ทราบว่าพ่ายแพ้แก่สำนักฮั้วซัวเรา"

เล้าเต็กนับกล่าวว่า

"ไม่ทราบก็ประเสริฐสุด หาไม่เรื่องจะลุกลามใหญ่โต หากปะทะหักล้างกันเราไม่แน่ว่าจะเอาชนะปึงนั้งตี่และอูนั้งเฮ้าได้ เพียงแต่เราใช้เพลงกระบี่แชเซี้ยจู่โจมใส่จุดอ่อนในเพลงกระบี่พวกมันจึงจู่โจมประสบผล"

ศิษย์ทั้งหลายวิพากษ์วิจารณ์ดังสับสน กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่าตั่วซือกอหากล่วงรู้เรื่องนี้ต้องปีติยินดีแน่นอน

บทที่ 3
ขอดอกซือเหลียงฮู้ชง

ยามนั้นฝนยิ่งตกยิ่งหนัก ปรากฏเกี๊ยวหาบหนึ่งฝ่าสายฝนมาจอดอยู่ใต้ชายคาร้านน้ำชา ชายชราที่ขายเกี๊ยวเคาะแผ่นไม้ดังต๊กต๊ก ในหม้อปรากฏควันร้อนกรุ่นพลุ่งขึ้นมา

เหล่าศิษย์ฮั้วซัวหิวโหยแต่แรก พอเห็นคนหาบเกี๊ยวมาล้วนมีสีหน้ายินดี วานรหกเล็กตั่วอู๋ร้องว่า

"นี่ ปรงเกี๊ยวน้ำให้กับพวกเราเก้าชาม ใส่ไข่ด้วย"

ชายชราขายเกี๊ยวรับคำ เปิดฝาหม้อออก โยนเกี๊ยวลงในน้ำแกงเดือดไม่นานก็ปรุงเกี๊ยวน้ำห้าชามยกมา

วานรหกยกชามแรกให้กับยี่ซือกอเล้าเต็กนับ ชามที่สองให้กับซาซือกอเนี่ยฮวด จากนั้นยกให้กับสี่ซือกอซีไต้จื้อ โหงวซือกอกอกึงเม้ง ชามที่ห้าควรเป็นของตัวเอง แต่กลับส่งให้หญิงสาวชุดเขียว กล่าวว่า

"เชี่ยวซือม่วย ท่านรับประทานก่อน"

หญิงสาวชุดเขียวพูดจาหยอกล้อมันตลอดเวลา เห็นมันยกเกี๊ยวน้ำให้ กลับผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ขอบคุณลักซือกอ"

ลิ้มเพ้งจือซมดูอยู่ด้านข้าง คาดว่าสำนักอาจารย์พวกมันปกครองอย่างเข้มงวด ปรกติสามารถพูดจาหยอกล้อ แต่ไม่อาจละเลยลำดับอาวุโส เล้าเต็กนับและพวกลงมือรับประทาน แต่หญิงสาวชุด

• • • •

เขียวรอจนวานรหกและซือเฮียที่เหลือได้เกี๊ยวน้ำ จึงรับประทานด้วยกัน

เนี่ยฮวดถามว่า

"ยี่ซือกอ เมื่อครู่ท่านบอกว่าอื้อกวนจู้ยึดครองสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี ภายหลังเป็นอย่างไร"

เล้าเต็กนับกล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วยหลังจากช่วยลิ้มกงจื้อ ความจริงคิดติดตามปิงนั้งตี่และพวกไปหาโอกาสช่วยลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยาออกมา เราทัดทานว่าอื้อนั้งปิงลวนลามท่านกงจื้อช่วยด้วยคุณธรรม ท่านช่วยชีวิตเขา ถือเป็นการตอบแทนแล้ว สำนักแซเซี้ยกับสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีผูกความแค้นมาแต่รุ่นก่อน พวกเราไยต้องสอดมือเข้าไป

ดังนั้นพวกเราย้อนกลับเข้าเมืองฮกจิว เห็นศิษย์สำนักแซเซี้ยสิบกว่าคนเฝ้าสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีทั้งหน้าหลังอย่างแน่นหนาสร้างความสงสัยใจแก่พวกเรา ไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด พวกเรารอจนพลบค่ำฉวยโอกาสที่พวกมันเปลี่ยนเวรรับประทานอาหาร ถลันเข้าสวนผักซ่อนตัวไว้

พวกเราพอเหยียบย่างเข้าสำนัก เห็นศิษย์สำนักแซเซี้ยจำนวนมากเที่ยวรื้อกล่องทลายหิน ขุดผนังเจาะกำแพง แทบพลิกแผ่นดินของสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีขึ้นมา ในสำนักย่อมมีเงินมีทองของมีค่า ซึ่งไม่ทันหอบหิ้วไปไม่น้อย แต่พวกมันสุมไว้ด้านข้าง ไม่สนใจเท่าใด อย่างนั้นพวกมันกำลังค้นหาอะไร?"

ศิษย์สำนักฮั้วซัวสามสี่คนกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

"คัมภีร์กระบี่พิชิตมาร"

เล้าเต็กนับกล่าวว่า

"มิผิด เรากับเซี่ยวซือม่วยก็คาดคิดเช่นนี้ ดูท่าทีพวกมันหลังจากยึดครองสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีก็รื้อค้นเป็นการใหญ่ พวกเราความ

จริงคิดดูว่าพวกมันต้องการหาอะไร แต่ศิษย์สำนักแชเชี้ยตรวจซ้ายค้นขวากระทั่งห้องน้ำยังไม่เว้น เรากับเชี่ยวซือม่วยไม่มีที่ซ่อนตัว ได้แต่ถอนตัวจากไป"

ศิษย์ที่สี่ซีได้จื้อกล่าวว่า

"พวกมันรู้จักเพลงกระบี่พิชิตมารชัดๆ ไฉนยังค้นหาคัมภีร์กระบี่อีก?"

เล้าเต็กนับกล่าวว่า

"สี่ซือตี๋ลองคิดดู ครั้งกระโน้นลิ้มเอี่ยงโต้วสามารถโค่นเชี่ยงแชจื้อ ย่อมมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม แสดงว่าในเพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้มมีเคล็ดลับอีกชุดหนึ่ง สามารถเสริมอานุภาพของท่ากระบี่ชิ่งลิ้มจิ้นน้ำยังไม่เรียนรู้"

"แต่ตอนนี้สำนักแชเชี้ยจับตัวลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยาไป สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีทั้งสำนักใหญ่และสาขาถูกพวกมันโค่นล้มไปสิ้น ต่อให้เพลงกระบี่พิชิตมารมีเคล็ดลับอื่นอีก พวกมันค้นหาไปทำอะไร?"

เล้าเต็กนับถามว่า

"สี่ซือตี๋ วิทยายุทธ์ของสำนักแชเชี้ย เปรียบกับห้าสำนักกระบี่เราเป็นอย่างไร?"

"นี่...เกรงว่ายังสู้ไม่ได้"

"นั่นก็ใช่แล้ว ลองคิดดู อื้อกวนจู้มีนิสัยโสทระนง ไหนเลยไม่คิดสร้างชื่อลือเลื่อง หากว่าตระกูลลิ้มมีเคล็ดลับทำให้เพลงกระบี่พิชิตมารที่ธรรมดาสามัญเปล่งอานุภาพไพศาล หากดัดแปลงเคล็ดลับนี้เข้ากับเพลงกระบี่แชเชี้ยจะเป็นอย่างไร?"

ซีได้จื้อตะลึงลานชั่วขณะ พลันยื่นมือตบโต๊ะ ผุดลุกขึ้นร้องว่า

"เราเข้าใจแล้ว ที่แท้อื้อชังไฮ้คิดสร้างเสริมเพลงกระบี่แชเชี้ยพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน"

ยามนั้น บนถนนบังเกิดเสียงฝีเท้าผู้คนดังขึ้น ทุกผู้คนเหลียวหน้าไปเห็นผู้คนสิบกว่าคนวิ่งฝ่าสายฝนมา

คนเหล่านี้คลุมเสื้อกันฝนที่ตัดเย็บจากผ้าน้ำมัน พอวิ่งเข้าใกล้ค่อยเห็นชัดตาว่าเป็นแม่ชีขบวนหนึ่ง แม่ชีชรานำหน้าร่างโปร่งหยุดยืนที่หน้าร้านน้ำชา ตวาดว่า

"เหล็งฮู้ชง ออกมา!"

เล้าเต็กนับพอเห็นผู้มา จดจำออกว่าแม่ชีชรานี้ฉายาเตี่ยอิดเป็นเจ้าอารามเมฆขาว และเป็นศิษย์ผู้น้องของเจ้าสำนักเห็งซัวเตี่ยเอ้ยซือไถ่ ไม่เพียงมีศักดิ์ศรีในสำนักเห็งซัวสูงยิ่ง ชาวยุทธจักรล้วนอ่อนข้อแก่นางอยู่สามส่วน

ทุกผู้คนผุดลุกขึ้น น้อมคารวะอย่างนอบน้อม เล้าเต็กนับกล่าวว่า

"คำนับ**ซือเจ่ก** *(คำเรียกบุคคลรุ่นเดียวกับอาจารย์ แต่อายุอ่อนกว่า)*"

เตี่ยอิดซือไถ่กวาดตาผ่านหน้าทุกผู้คน ส่งเสียงแหบห้าวกว่าบุรุษว่า

"เหล็งฮู้ชงซ่อนตัวอยู่ที่ใด รีบไสหัวออกมาให้กับเรา"

เล้าเต็กนับกล่าวว่า

"เรียนซือเจ่ก **เหล็งฮู้ซือเฮีย** *(ศิษย์ผู้พี่แซ่เหล็งฮู้)* ไม่อยู่ที่นี้ ศิษย์ทั้งหลายล้วนรอเขาอยู่"

ลิ้มเพ้งจือพอฟังค่อยทราบว่าตั๋วซือกอที่พวกเขาสนทนาอยู่ครึ่งค่อนวันแซ่เหล็งฮู้นาม**ชง** *(ทะยาน)* คนผู้นี้ช่างมากเรื่องจริงๆ ไม่ทราบเพราะเหตุใดกลับล่วงเกินแม่ชีชรานี้

เตี่ยอิดซือไถ่กวาดสำรวจร้านน้ำชาเที่ยวหนึ่งหยุดนิ่งบนใบหน้าหญิงสาวชุดเขียว กล่าวว่า

"เจ้าคือ**เล้งซัง** *(ปะการังวิเศษ)* หรือ? ไฉนปลอมโฉมหน้าเช่น

นี้?"

หญิงสาวชุดเขียวหัวร่อพลางกล่าวว่า

"มีคนร้ายคิดรังควานข้าพเจ้า ได้แต่ปลอมแปลงโฉมหลบหน้ามัน"

"เฮอะ สำนักฮั้วซัวเจ้ายิ่งมายิ่งหย่อนยาน บิดาเจ้าปล่อยปละละเลยศิษย์เที่ยวประพฤติเหลวไหลที่เบื้องนอก หลังจากเสร็จเรื่องที่นี้เราจะขึ้นเขาฮั้วซัวไปถกเหตุผลกับเขา"

หญิงสาวชุดเขียวรีบกล่าวว่า

"ซือเจ่ก ท่านอย่าได้ไป ระหว่างนี้ตั่วซือกอถูกบิดาโบยตีสามสิบทีแทบเดินไม่ได้ ท่านหากบอกต่อบิดา เขาต้องถูกโบยอีกหกสิบทีไยมิใช่ถูกตีจนตายแล้ว?"

"เล้งซัง เจ้ากลับโป้ปดต่อหน้าเรา เหล็งฮู้ชงเดินไม่ได้อันใด หากเดินไม่ได้ ไฉนลักพาศิษย์คนเล็กของเราไป?"

คำพูดพอกล่าว เหล่าศิษย์สำนักฮั้วซัวล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป หญิงสาวชุดเขียวร้อนรุ่มจนแทบร่ำไห้ กล่าวว่า

"ซือเจ่ก ไม่หรอก ต่อให้ตั่วซือกอขวัญกล้าบังอาจกว่านี้ ก็ไม่กล้าล่วงเกินซือเจ้สำนักท่าน คงมีคนปั้นเรื่องมดเท็จใส่ความยุยงต่อซือเจ่ก"

เตี่ยอิดซือไถ่ร้องดังๆ ว่า

"เจ้ายังคิดแก้ตัวอีก งี้กวง คนของสำนักไท้ซัวบอกต่อเจ้าอย่างไร?"

แม่ชีกลางคนนางหนึ่งสืบเท้ามาหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"ซือเฮียสำนักไท้ซัวบอกว่า เทียนซังเต้าเจี้ยงเห็นเหล็งฮู้ซือเฮียอยู่ร่วมกับงี้นิ้มซือม่วย นั่งดื่มสุราบนเหลาสุราแห่งหนึ่งในเมืองเซียงเอี้ยง เหลาสุรานั้นเรียกว่า**ฮ้วยงังเล้า** *(เหลาห่านป่าหวน)* อะไรนั่นงี้นิ้มซือม่วย แสดงว่าถูกเหล็งฮู้ซือเฮียข่มขู่มิอาจไม่ดื่ม สีหน้า...สีหน้า

คับแค้นยิ่ง ผู้ที่ร่วมดื่มกับพวกเขายังมี ฉั้ง...ฉั้งแป๊ะกวงที่ก่อกรรมทำชั่วนั้น"

เตี่ยอิดซือไถ่ล่วงรู้เรื่องนี้แต่แรก ยามนี้ได้ยินเป็นคำรบสองยังอดตบโต๊ะอย่างหนักหน่วงมิได้ ชามเกี๊ยวสองชามกระดอนขึ้นมาเสียงเพลังเมื่อตกถึงพื้นแตกละเอียด เตี่ยอิดซือไถ่ร้องดังๆ ว่า

"เจ้าเดียรัจฉานเหล็งฮู้ชง กลับมั่วสุมกับเจ้าโจรโฉดฉั้งแป๊ะกวง นับว่าใฝ่ต่ำถึงเพียงไหน **บัวนลี้ตึกเกี้ย** *(ท่องโดดเดี่ยวหมื่นลี้)* ฉั้งแป๊ะกวงก่อกรรมทำเข็ญ อาตมาต้องกำจัดเภทภัยแผ่นดิน เพียงแต่เราพอทราบข่าวรุดไป เหล็งฮู้ชงกับฉั้งแป๊ะกวงก็ฉุดคร่างี้นิ้มจากไป เรา... เราเที่ยวตามหา แต่หาไม่พบ"

กล่าวถึงตอนท้าย สุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นแหบเครือ เหล่าศิษย์สำนักฮั้วซัวก็ใจเต้นระทึก เล้าเต็กนับตะกุกตะกักว่า

"เหล็งฮัซือเฮียไม่ทราบไปที่ใด หากหลานศิษย์ทั้งหลายเสาะพบเขาจะติเตียนด้วยคุณธรรม บอกให้มาโขกศีรษะขอขมาต่อซือเจ่กค่อยเรียนต่อซือแป๋เราลงทัณฑ์สถานหนัก"

เตี่ยอิดซือไถ่กระซากเสียงว่า

"ให้เราควบคุมเหล็งฮู้ชงแทนพวกเจ้าหรือ?"

ขาดคำพลันยื่นมือออก คว้าจับข้อมือของหญิงสาวชุดเขียวไว้ หญิงสาวชุดเขียวรู้สึกคล้ายถูกปลอกเหล็กรัดข้อมือ ต้องอุทานดังอาเรียกเสียงสั่นสะท้าน

"ซือ...ซือเจ่ก"

เตี่ยอิดซือไถ่ตวาดว่า

"สำนักฮั้วซัวเจ้าฉุดคร่างี้นิ้มเราไป เราก็คร่ากุมศิษย์สตรีสำนักฮั้วซัวผู้หนึ่งเป็นตัวประกัน พวกเจ้าปล่อยตัวงี้นิ้มคืนแก่เรา เราก็จะปล่อยตัวเล้งซัง"

พลางหันกายฉุดลากนางไป งักเล้งซังรู้สึกว่าร่างกายท่อนบนชาด้านถูกนางฉุดลากโซซัดโซเซไปอย่างลืมตัว

เล้าเต็กนับและเนี่ยฮวดพากันถลันไปขวางหน้า เล้าเต็กนับวิงวอนให้เตี่ยอิดซือไถ่อภัยผ่อนผัน เตี่ยอิดซือไถ่พลันยกแขนขวาขึ้นกวาดออก เล้าเต็กนับและเนี่ยฮวดรู้สึกมีพลังลมกล้าแข็งคุกคามมาลมหายใจถึงกับอึดอัดขาดห้วง ร่างลอยลิ่วไปด้านหลังอย่างเสียหลักเล้าเต็กนับกลางหลังปะทะกับประตูของร้านรวงฝั่งตรงข้าม เสียงกร๊อบเมื่อชนประตูหักเป็นสองท่อน

ส่วนเนี่ยฮวดลอยลิ่วใส่หาบเกี๊ยว เห็นแน่ชัดว่าจะขนหาบเกี๊ยวพลิกล้มลง ถูกน้ำร้อนในหม้อกระเซ็นใส่แล้ว ชายชราขายเกี๊ยวพลันยื่นมือซ้ายออกแตะกับแผ่นหลังเนี่ยฮวด เนี่ยฮวดก็ทรงกายอย่างมั่นคง

เตี่ยอิดซือไถ่เหลี่ยวหน้าไป ถลึงตาใส่ชายชราขายเกี๊ยว กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นท่าน"

ชายชราขายเกี๊ยวกล่าวว่า

"มิผิด เป็นเรา ซือไถ่ออกจะอารมณ์ร้อนแรงไปแล้ว"

ยามนั้น ที่มุมถนนมีคนสองคนกางร่มกระดาษน้ำมัน ถือโคมกระดาษวิ่งปราดมา ร้องว่า

"ท่านนี้เป็นยอดแม่ชีสำนักเห็งซัวกระมัง?"

เตี่ยอิดซือไถ่รับคำว่า

"เตี่ยอิดแห่งเห็งซัวอยู่ที่นี้ ท่านเป็นใคร?"

คนทั้งสองวิ่งเข้าใกล้ เห็นโคมกระดาษในมือพวกมันเขียนอักษรสีแดง "**เล้าฮู้** *(คฤหาสน์เล้า)*" คนนำหน้ากล่าวว่า

"ผู้เยาว์เฮี่ยงได้นี้พร้อมด้วย**ซือตี่** *(ศิษย์ผู้น้อง)* บี้อุ้ยหงี ได้รับ

คำสั่งอาจารย์เชิญ**เตี่ยอิดซือแป๊ะ** *(คำเรียกคนรุ่นเดียวกับอาจารย์ แต่อายุสูงวัยกว่า)* และซือเจ้ทุกท่านไปรับประทานอาหารเจที่ตึกเรา ผู้เยาว์ไม่ทราบท่านทั้งหลายมาถึงเมืองฮ่วงซัว ไม่ได้ออกจากเมืองไปต้อนรับโปรดให้อภัย"

พลางชักชวนศิษย์ผู้น้องน้อมคารวะ เตี่ยอิดซือไถ่เห็นทั้งสองเคารพนบนอบ จึงกล่าว

"ตกลง พวกเราจะไปเยือนเล้าซาเอี้ย"

เฮี่ยงได้นี้หันไปถามไถ่ชื่อแซ่ของเล้าเต็กนับและพวก พอทราบว่าเล้าเต็กนับและพวกเป็นศิษย์สำนักฮั้วซัว ก็ออกปากเชื้อเชิญไปยังคฤหาสน์เล้าด้วย เล้าเต็กนับเห็นเซี่ยวซือม่วยถูกเตี่ยอิดซือไถ่ฉุดคร่าไป ดูท่าไม่ยอมปลดปล่อย ได้แต่ร่วมทางไปกับนาง ดังนั้นรับคำ

เตี่ยอิดซือไถ่ชี้มือไปยังชายชราขายเกี๊ยว กล่าวว่า

"ท่านนี้ก็เชิญด้วยหรือไม่?"

เฮี่ยงได้นี้กวาดมองชายชราขายเกี๊ยวแวบหนึ่ง พลันฉุกใจคิดน้อมกายกล่าวว่า

"ที่แท้ฮ่อซือแป๊ะเขางังทังมาแล้ว นับว่าเสียมารยาทจริงๆ ขอเชิญฮ่อซือแป๊ะไปยังบ้านเรา"

ที่แท้ชายชราขายเกี๊ยวเป็นยอดฝีมือเขางังทังนามฮ่อซาฉิก คนผู้นี้หาบเกี๊ยวขายตั้งแต่เยาว์วัย หลังจากฝึกวิทยายุทธ์สำเร็จ ยังคงแบกเกี๊ยวหาบนี้ออกท่องยุทธจักร เกี๊ยวหาบนี้นับเป็นสัญลักษณ์ของเขา

ฮ่อซาฉิกรับคำ เก็บชามเกี๊ยวบนโต๊ะไป เล้าเต็กนับรีบกล่าวว่า

"ผู้เยาว์มีตาแต่ไร้แวว ขอผู้อาวุโสอย่าได้ตำหนิ"

ฮ่อซาฉิกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกท่านอุดหนุนเกี๊ยวของเรา เท่ากับเป็นผู้มีอุปการคุณของเรา ยังตำหนิอันใด เกี๊ยวเจ็ดชาม ชามละสิบหุน ทั้งสิ้นเจ็ดสิบหุน"

พลางแบมือซ้ายออก เล้าเต็กนับบังเกิดความกระอักกระอ่วนไม่ทราบฮ่อซาฉิกล้อเล่นหรือไม่ เตี่ยอิดซือไถ่กล่าวว่า

"รับประทานเกี๊ยวก็ต้องชำระเงิน ฮ่อซาฉิกไม่ได้บอกว่าจะเลี้ยงแขก"

ฮ่อซาฉิกกล่าวเสริมขึ้น

"ใช่แล้ว เราทุนรอนน้อยนิด โปรดชำระเงินสด"

เล้าเต็กนับรับคำ ไม่กล้าให้มากเกิน นับเงินอีแปะเจ็ดสิบหุนประคองส่งให้ ฮ่อซาฉิกรับแล้วหันกายไปยังเตี่ยอิดซือไถ่ แบมือออกกล่าวว่า

"ท่านทำชามเกี๊ยวเราสองใบ ช้อนสองคันแตกไป ต้องชดใช้มาสิบสี่หุน"

เตี่ยอิดซือไถ่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ปีศาจใจแคบ ขดรีดแม้กระทั่งบรรพชิต งี้กวง ชดใช้แก่เขา"

แม่ชีงี้กวงนับเงินสิบสี่หุนประคองส่งให้ ฮ่อซาฉิกรับไปเทลงในกระบอกไม้ไผ่ที่ข้างหาบ แบกหาบเกี๊ยวขึ้น เฮี่ยงได้นี้ก็บอกให้เจ้าของร้านน้ำชาจดค่าน้ำชากับบัญชีของเล้าเจี่ยฮวง

เฮี่ยงได้นี้ส่งร่มกระดาษน้ำมันแก่แขกเหรื่อ สาวเท้านำหน้าเตี่ยอิดซือไถ่ฉุดลากหญิงสาวชุดเขียวนามเล้งซัง เดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับฮ่อซาฉิก ศิษย์สำนักฮั้วซัวและเห็งซัว ตามติดอยู่ด้านหลัง

ลิ้มเพ้งจือครุ่นคิดตนเองลองติดตามไปดูว่าสามารถปะปนเข้าบ้านของเล้าเจี่ยฮวงหรือไม่ เห็นคนทั้งหมดเลี้ยวมุมถนนไปก็ผุดลุกขึ้นเดินตาม พบว่าคนทั้งหมดมุ่งหน้าขึ้นเหนือ ดังนั้นเดินเลียบชายคาตึกติดตามไป

ผ่านถนนสามสาย เห็นด้านซ้ายมีตึกใหญ่หลังหนึ่ง หน้าประตูจุดโคมกระดาษสี่ดวง ผู้คนสิบกว่าคนถือคบไฟ บ้างกางร่มคอยรับแขก

เตี่ยอิดซือไถ่และพวกพอเข้าไปเห็นมีแขกเหรื่อมาจากสองฟากข้างถนน ลิ้มเพ้งจือจึงปลุกปลอบกำลังขวัญปะปนเข้าไป พอเหยียบย่างเข้าห้องโถงได้ยินเสียงคนอึกทึกวุ่นวาย ผู้คนสองร้อยกว่าคนแยกย้ายนั่งอยู่ตามที่ต่างๆ สนทนาปราศรัยกัน ลิ้มเพ้งจือค่อยคลายใจลง ครุ่นคิดขึ้น

'ที่นี้มีคนมากมายปานนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สังเกตสนใจเรา ขอเพียงเสาะพบโจรร้ายสำนักแชเชี้ย จะสืบทราบร่องรอยของบิดามารดาแล้ว'

ดังนั้นเลือกโต๊ะเล็กๆ มุมห้องโถงทรุดนั่งลง ไม่นานให้หลังก็มีบ่าวไพร่ส่งน้ำชาอาหารว่างและผ้าเช็ดหน้าร้อนกรุ่นมา

ลิ้มเพ้งจือกวาดตามอง เห็นเหล่าแม่ชีสำนักเห็งซัวนั่งโต๊ะซ้ายมือ เหล่าศิษย์สำนักฮั้วซัวยึดอีกโต๊ะหนึ่ง หญิงสาวชุดเขียวนามเล้งซังก็อยู่ด้วย คาดว่าเตี่ยอิดซือไถ่ปลดปล่อยนางแล้ว แต่เตี่ยอิดซือไถ่และย่อซาฉิกไม่ได้อยู่ด้วย

ลิ้มเพ้งจือสำรวจดทีละโต๊ะ หัวใจพลันสั่นสะท้าน เลือดลมพลุ่งขึ้นมา เห็นปึงนั้งตี่ อูนั้งเฮ้าและผู้คนกลุ่มหนึ่งนั่งล้อมโต๊ะสองตัว แสดงว่าล้วนเป็นศิษย์สำนักแชเชี้ย แต่บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วย ไม่ทราบถูกคุมขังอยู่ที่ใด

ยามนั้นหน้าประตูพลันบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย ชายฉกรรจ์ชุดเขียวสองคนหามแผ่นไม้สองแผ่นเข้ามา บนแผ่นไม้นอนไว้ด้วยผู้คนสองคน เหนือร่างคลุมผ้าขาวแปดเปื้อนโลหิต ผู้คนในห้องโถงเห็นเช่นนั้น พากันเข้าไปมุงดู ส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังสับสน

คนบนแผ่นไม้ทั้งสองหนึ่งตายหนึ่งบาดเจ็บ คนบาดเจ็บคือนักพรตเทียนซังแห่งสำนักไท้ซัว แต่ผู้ตายอีกคนหนึ่งไม่ทราบเป็นใคร เห็นคนหนึ่งตาย หนึ่งบาดเจ็บ ทั้งสองถูกหามเข้าห้องโถงหลัง ดังนั้นมีผู้คนหลายคนติดตามเข้าไป

ไม่นานให้หลัง เฮี่ยงไต้นี้รีบรุดออกมา เดินถึงโต๊ะของเหล่า

ศิษย์สำนักฮั้วซัว กล่าวกับเล้าเด็กนับว่า

"เล้าซือเฮีย ซือแป๋เราขอเชิญ"

เล้าเด็กนับรับคำผุดลุกขึ้นติดตามมันไป ผ่านทางระเบียงสายหนึ่งเข้าสู่ห้องโถงจำลองหลังหนึ่ง เห็นเก้าอี้ห้าตัวตั้งคู่กัน มีอยู่สี่ตัวว่างเปล่า มีแต่เก้าอี้ด้านทิศตะวันออกนั่งไว้ด้วยนักพรตหน้าแดงร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่ง

เล้าเด็กนับทราบว่า เก้าอี้ทั้งห้าเป็นที่นั่งของเจ้าสำนักกระบี่ทั้งห้าสำนักซงซัว เห็งซัว ฮั้วซัวและฮ่วงซัวยังไม่มา ส่วนนักพรตหน้าแดงเป็นนักพรตสำนักไท้ซัวฉายาเทียนมึ้งเต้าหยิน

สองฟากข้างห้องโถงนั่งไว้ด้วยผู้อาวุโสชาวบู๊ลิ้มสิบเก้าท่านเตี่ยอิดซือไถ่แห่งเห็งซัว อื้อซังไฮ้แห่งแซเซี้ย ฮ่อซาฉิกแห่งงังทังล้วนอยู่ในจำนวนนั้น คนที่รั้งท้ายเป็นชายกลางคนสวมชุดแพรสีน้ำตาลรูปร่างอ้วนเตี้ยคล้ายปูโสมเฝ้าทรัพย์ คือเจ้าของสถานที่นี้นามเล้าเจี่ยฮวง

เล้าเด็กนับน้อมคำนับต่อเจ้าของสถานที่เล้าเจี่ยฮวงก่อน ค่อยคุกเข่ากราบกรานเทียนมึ้งเต้าหยิน กล่าวว่า

"ศิษย์สำนักฮั้วซัวเล้าเด็กนับ กราบพบเทียนมึ้งซือแป๊ะ"

เทียนมึ้งเต้าหยินหน้าบูดบึ้งขุ่นเคือง คล้ายมีโทสะอัดอก มือซ้ายตบที่เท้าแขนบนเก้าอี้อย่างหนักหน่วง ตวาดถามว่า

"เหล็งฮู้ชงเล่า?"

สุ้มเสียงนี้คล้ายอสนีบาตยามแล้ง สะท้านแก้วหูเล้าเด็กนับดังอึงอล คุกเข่ากับพื้นชั่วขณะค่อยผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เรียนซือแป๊ะ เหล็งฮู้ซือเฮียกับพวกผู้เยาว์แยกทางกันที่เมืองฮ่วงเอี้ยง นัดพบกันที่ฮ่วงซัว เพื่อร่วมงานของเล้าซือเจ่ก หากวันนี้ยังไม่มา คาดว่าจะมาในวันพรุ่งนี้"

เทียนมิ้งเต้าหยินกระซากเสียงว่า

"มันยังกล้ามาอีกหรือ เหล็งฮู้ชงเป็นศิษย์คนโตของเจ้าสำนักฮั้วซัวนับเป็นชนชาวธัมมะ กลับมั่วสุมกับโจรปล้นสวาทฉั่งแป๊ะกวงที่แท้ทำอะไร?"

"เท่าที่ศิษย์ทราบ ตั่วซือกอกับฉั่งแป๊ะกวงไม่รู้จักกัน ปรกติตั่วซือกอชมชอบดื่มสุรา น่ากลัวไม่ทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นฉั่งแป๊ะกวงดื่มสุรากับมันโดยไม่ตั้งใจ"

เทียนมิ้งเต้าหยินกระทืบเท้ากล่าวว่า

"เจ้ายังแก้ตัวให้กับเหล็งฮู้ชงอีก เทียนซังซือตี๋ เจ้าบอกต่อมันว่า เจ้าไฉนรับบาดเจ็บ เหล็งฮู้ชงรู้จักฉั่งแป๊ะกวงหรือไม่?"

แผ่นไม้ทั้งสองแผ่นนั้นจัดวางกับพื้นด้านขวามือ แผ่นไม้หนึ่งจัดวางด้วยซากศพซากหนึ่ง อีกแผ่นหนึ่งนอนไว้ด้วยนักพรตเครายาวหน้าตาซีดขาว บนหนวดเคราแปดเปื้อนคราบโลหิต ปากกล่าวว่า

"เช้าวันนี้...เรากับหลานศิษย์ชี้พบพานเหล็กฮู้ชง...ที่เหลาห่านป่าหวนเมืองฮ่วงเอี้ยง...ยังมีฉั่งแป๊ะกวงและแม่ชีน้อยนางหนึ่ง..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องหอบหายใจออกมา

เล้าเจี่ยฮวงได้ยินเทียนซังเต้าหยินบอกเล่าเหตุการณ์เที่ยวหนึ่งแล้ว ดังนั้นอาสาบอกเล่าแทน กล่าวกับเล้าเต็กนับว่า

"หลานแซ่เล้า ท่านกับหลานแซ่เหล็งฮู้ทั้งหลายให้เกียรติมาร่วมงานของเรา เราสำนึกขอบคุณยิ่ง แต่หลานแซ่เหล็งฮู้คบหากับฉั่งแป๊ะกวงได้อย่างไร พวกเราต้องสืบสวนให้กระจ่างชัด หากเป็นความผิดของหลานแซ่เหล็งฮู้ ห้าสำนักกระบี่เราความจริงเป็นครอบครัวเดียวกัน ย่อมต้องเกลี้ยกล่อมตักเตือนมัน"

เทียนมิ้งเต้าหยินกระซากเสียงว่า

"เกลี้ยกล่อมตักเตือนอันใด ควรชำระสำนัก ปลิดศีรษะมัน

ออกมา"

เล้าเต็กนับกล่าวว่า

"เล้าซือเจ่ก เรื่องนี้ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร ซือเจ่กโปรดประทานบอก"

เล้าเจี่ยฮวงกล่าวว่า

"เมื่อครู่เทียนซังเต้าเฮียบอกว่า เช้าวันนี้เขากับศิษย์ของเทียนมึ้งเต้าเฮียนามชี้แป๊ะเซี้ยไปดื่มสุราที่เหลาห่านป่าหวนเมืองฮ่วงเอี้ยง เห็นผู้คนสามคนนั่งดื่มกินบนเหลา คนทั้งสามนี้คือโจรราคะฉั้งแป๊ะกวง หลานแซ่เหล็งฮู้และศิษย์ของเตี่ยอิดซือไถ่ **งี้นิ้มเชี่ยวซือหู** *(คำเรียกแม่ชีอายุเยาว์)*

เทียนซังเต้าเฮียความจริงไม่รู้จักคนทั้งสาม เพียงแต่ดูจากอาภรณ์การแต่งกาย ทราบว่าคนหนึ่งเป็นศิษย์สำนักฮั้วซัว คนหนึ่งเป็นศิษย์สำนักเห็งซัว อีกคนหนึ่งเป็นบุรุษอายุสามสิบเศษแต่งกายหรูหราไม่ทราบว่าเป็นใคร ภายหลังได้ยินหลานแซ่เหล็งฮู้กล่าวว่า 'ฉั้งเฮียท่านแม้มีตัวเบาเป็นเลิศ แต่หากโชคชะตาไม่ดี ต่อให้มีตัวเบาสูงเยี่ยมกว่านี้ก็หนีไม่รอด'

มันเมื่อแซ่ฉั้ง ทั้งบอกว่ามีตัวเบาเป็นเลิศ ย่อมเป็นท่องโดดเดี่ยวหมื่นลี้ฉั้งแป๊ะกวงแล้ว ได้ยินฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า 'เราฉั้งแป๊ะกวงท่องทั่วแผ่นดิน ไหนเลยมีข้อกริ่งเกรงใด เมื่อพบพานแม่ชีน้อยนี้ก็ให้นางเป็นเพื่อนกับพวกเราในที่นี้...'

ตอนนั้นหลานแซ่ชี้ไม่อาจสะกดกลั้นใจ ตบโต๊ะแผดต่าว่า 'เจ้าคือโจรราคะฉั้งแป๊ะกวงหรือ ชาวยุทธจักรล้วนคิดฆ่าเจ้า เจ้ากลับกล่าวคุยโอ่ในที่นี้ คงรำคาญในการมีชีวิตต่อไปแล้ว'

พลางชักกระบี่เข้าไปลงมือ มิคาดกลับถูกฉั้งแป๊ะกวงฆ่าทิ้ง เทียนซังซือเฮียหนุนเนื่องเข้าไป ยามไม่ระวังกลับถูกฉั้งแป๊ะกวงฟันใส่

ดาบหนึ่ง ตอนนั้นหลานแซ่เหล็งฮู้ยังนั่งดื่มสุรากับโจรราคะฉั่งแป๊ะกวงออกจะละเลยลืมเลือนคำปฏิญาณของพวกเราห้าสำนักกระบี่ไปแล้ว"

เทียนมิ้งเต้าหยินกระซากเสียงว่า

"คำปฏิญาณของห้าสำนักกระบี่อันใด พวกเราผู้ฝึกวิชาบู๊ควรจำแนกความผิดถูกได้ กลับมั่วสุมกับโจรราคะ...โจรราคะเช่นนี้..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ขุ่นแค้นจนหน้าแดงฉาน เดราใต้คางลุกชี้ชัน ที่นอกประตูพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"ซือแป๋ ศิษย์มีเรื่องน้อมเรียน"

เทียนมิ้งเต้าหยินฟังออกว่าเป็นเสียงของศิษย์ จึงร้องบอกให้เข้ามา เห็นชายฉกรรจ์อายุสามสิบเศษ ท่วงท่าคึกคักเข้มแข็งผู้หนึ่งเดินเข้ามา น้อมคารวะต่อเจ้าของสถานที่เล้าเจี่ยฮวงก่อน ค่อยคารวะต่อผู้อาวุโสที่เหลือ จากนั้นกล่าวกับเทียนมิ้งเต้าหยินว่า

"ซือแป๋ เทียนแป๊ะซือเจ่กส่งข่าวมาว่า เขานำศิษย์สำนักเราออกค้นหาร่องรอยฉั่งแป๊ะกวงกับเหล็งฮู้ชง ยังหาไม่พบ กลับพบซากศพซากหนึ่งที่นอกเมืองฮ่วงเอี้ยง บนท้องน้อยปักไว้ด้วยกระบี่เล่มหนึ่ง เป็นกระบี่ของเหล็งฮู้ชง..."

เทียนมิ้งเต้าหยินซักถามว่า

"ผู้ตายเป็นใคร?"

คนผู้นั้นกวาดตาไปยังเจ้าสำนักแซเซี้ยอื้อชังไฮ้ กล่าวว่า

"เป็นศิษย์ในสังกัดอื้อซือเจ่ก ตอนนั้นพวกเราไม่รู้จัก เมื่อเคลื่อนย้ายซากศพเข้าเมืองฮ่วงซัว ค่อยมีคนจดจำออกว่าเป็นหนึ่งในสี่อัจฉริยะแซเซี้ย...ล้อนั้งเกี๊ยก ล้อซือเฮีย"

อื้อชังไฮ้อุทานดังอา ผุดลุกขึ้นถามโพล่งว่า

"เป็นนั้งเกี๊ยก? ซากศพเล่า?"

นอกประตูมีคนขานรับอยู่ที่นี้ อื้อชังไฮ้ระงับจิตใจลง กล่าวว่า

"รบกวนหลานเราหามซากศพเข้ามา"

นอกประตูบังเกิดเสียงขานรับคราหนึ่ง ผู้คนสองคนหามแผ่นไม้แผ่นหนึ่งเข้ามา คนทั้งสองหนึ่งเป็นศิษย์สำนักฮ่วงซัว หนึ่งเป็นศิษย์สำนักแชเชี้ย บนแผ่นไม้จัดวางด้วยซากศพซากหนึ่ง

ท้องน้อยของซากศพนี้ปักไว้ด้วยกระบี่เล่มหนึ่ง กระบี่นี้ปักใส่ท้องน้อยผู้ตายแทงเฉียงๆ ขึ้นไป ถึงกับแทงถึงคอหอย กระบวนท่าแทงจากล่างขึ้นไปเช่นนี้ กลับน้อยครั้งจะพบพาน

ศิษย์สำนักไท้ซัวนั้นกล่าวอีกว่า

"เทียนแป๊ะซือเจ่กส่งข่าวมาว่า เขายังควานหาโจรราคะทั้งสองทางที่ดีขอให้ซือแป๊ะซือเจ่กทางด้านนี้ส่งคนไปช่วยเหลือ"

เตี่ยอิดซือไถ่และอื้อชังไฮ้กล่าวโดยพร้อมเพรียง

"เราไปเอง"

ยามนั้น นอกประตูบังเกิดสุ้มเสียงอ่อนเยาว์เสียงหนึ่งดังว่า

"ซือแป๋ ข้าพเจ้ากลับมาแล้ว"

เตี่ยอิดซือไถ่หน้าแปรเปลี่ยนไป ตวาดว่า

"เป็นงี้นิ้ม รีบไสหัวเข้ามาให้กับเรา"

ทุกผู้คนกวาดตาไปยังหน้าประตู ต้องการดูว่าแม่ชีน้อยที่ดื่มสุรากับโจรราคะสองคนบนเหลาสุราอย่างเปิดเผย ที่แท้มีลักษณะอย่างไร

ม่านประตูเลิกวูบ ทุกผู้คนรู้สึกกระจ่างจ้าที่เบื้องหน้าสายตา แม่ชีน้อยนางหนึ่งเดินเข้าห้องโถงอย่างแผ่วเบา

เห็นนางมีอายุเพียงสิบหกสิบเจ็ดปี มาตรว่าถูกห่อหุ้มอยู่ในเสื้อจีวรหลวมกว้าง ยังไม่อาจปกปิดเรือนร่างที่อ้อนแอ้นแน่งน้อย เค้าใบหน้าก็สวยซึ้งผุดผาด นับเป็นหญิงงามนางหนึ่ง

นางเดินถึงเบื้องหน้าเตี่ยอิดซือไถ่ ย่อกายลงกราบกราน เรียก "ซือแป๋..." คำหนึ่ง พลันร้องไห้โฮออกมา

เตี่ยอิดซือไถ่กล่าวเสียงทุ้มหนัก

"เจ้า...เจ้ากระทำงามหน้านัก ไฉนกลับมาแล้ว?"

แม่ชีน้อยงี้นิ้มร่ำไห้พลางกล่าวว่า

"ซือแป้ ครั้งนี้...ครั้งนี้ศิษย์แทบไม่อาจพบหน้าท่านผู้เฒ่าแล้ว"

สุ้มเสียงนางอ่อนเยาว์ยิ่ง กล่าวพลางยื่นมือน้อยๆ ทั้งสองข้างเกาะกุมแขนเสื้อเตี่ยอิดซือไถ่ไว้ มือเรียวงามขาวจนแทบโปร่งใส ทุกผู้คนอดครุ่นคิดมิได้

'หญิงงามเช่นนี้ไฉนบวชเป็นแม่ชี?'

อื้อชังไฮ้เพียงกวาดมองหน้านางแวบหนึ่ง ก็จับจ้องมองกระบี่บนซากศพล้อนั้งเกี๊ยก เห็นพู่กระบี่เป็นสีเขียว ด้ามกระบี่สลักอักษรเล็กๆ *"เหล็งฮู้ชงแห่งฮั้วซัว"* สายตายามกวาดมองเห็นมีลักษณะเดียวกับกระบี่ที่หว่างเอวเล้าเต็กนับ พลันสะอึกเข้าไป ยื่นมือซ้ายปักใส่สองตาของมัน

พริบตานั้นปลายนิ้วกระทบถูกเปลือกตาเล้าเต็กนับ เล้าเต็กนับตื่นตระหนกยิ่ง ใช้ท่า**กี่อฮ้วยเลี้ยวเทียน** *(ชูไฟเผาฟ้า)* ยกสองมือปิดป้อง

อื้อชังไฮ้แค่นหัวร่อ มือซ้ายวกเป็นวง คว้าจับสองมือมันไว้ ยื่นมือขวาออกชักกระบี่จากหว่างเอวของมัน เห็นบนด้ามกระบี่สลักอักษร *"เล้าเต็กนับแห่งฮั้วซัว"* มีขนาดเท่ากับกระบี่ที่ปักอยู่บนซากศพของล้อนั้งเกี๊ยก ดังนั้นลดข้อมือวูบ จ่อปลายกระบี่กับท้องน้อยเล้าเต็กนับ กล่าวเสียงเย็นชา

"กระบี่นี้แทงเฉียงๆ ขึ้นไป เป็นกระบวนท่าใดในเพลงกระบี่ฮั้วซัว?"

เล้าเต็กนับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบลงจากหน้าผาก กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"เพลง...เพลงกระบี่ฮั้วซัวเรา ไม่...ไม่มีกระบวนท่านี้"

อื้อชังไฮ้ครุ่นคิดในใจ

'นั้งเกี๊ยกถูกกระบี่แทงจากท้องน้อยขึ้นมา ปลายกระบี่จ่อถึงคอหอย หรือว่าเหล็งฮู้ชงโน้มตัวลงแทงกระบี่จากล่างขึ้นมา มันหลังจากฆ่าคน ไฉนไม่ถอนกระบี่ จงใจทิ้งหลักฐานไว้ หรือมีเจตนาท้าทายสำนักแชเชี้ย'

พลันได้ยินงี้นิ้มกล่าวว่า

"อื้อซือแป๊ะ กระบวนท่าของ**เหล็งฮู้ตั่วกอ** *(พี่ใหญ่แซ่เหล็งฮู้)* นี้ น่ากลัวมิใช่เพลงกระบี่ฮั้วซัว"

อื้อชังไฮ้หันกายไปยังเตี่ยอิดซือไถ่ กล่าวเสียงเครียดว่า

"ซือไถ่ ท่านฟังศิษย์ของท่านเรียกโจรโฉดนั้นว่าอะไร?"

เตี่ยอิดซือไถ่กระซากเสียงว่า

"เราหูไม่หนวก ไหนเลยต้องให้ท่านเตือนสติ?"

นางได้ยินงี้นิ้มเรียกเหล็งฮู้ชงเป็นเหล็งฮู้ตั่วกอ ก็ขุ่นข้องใจอยู่ก่อน หากแม้นอื้อชังไฮ้พูดช้ากว่านี้ นางคงกล่าวตำหนิติเตียน จนใจที่มันพูดก่อน ดังนั้นนางกลับปกป้องศิษย์ตนเอง กล่าวเสริมว่า

"นางเรียกเพราะความเคยชิน ห้าสำนักกระบี่เรารวมเป็นสหพันธ์ศิษย์ของห้าสำนักล้วนเป็นซือเฮียตี่ ซือเจ้ม่วย มีอันใดน่าประหลาด?"

อื้อชังไฮ้กล่าวคำ "ประเสริฐ" เกร็งลมปราณจากจุดศูนย์ ดันมือซ้ายผลักเล้าเต็กนับออกไปปะทะกับผนังดังโครมใหญ่ ตวาดว่า

"เจ้าผู้นี้หรือเป็นตัวดีด้วย ตลอดรายทางแอบดูเรามีเจตนาใด?"

เล้าเต็กนับปะทะชนกับผนัง จนอวัยวะภายในปั่นป่วน หัวเข่าทั้งสองเมื่อยล้า ต้องยื่นมือยันผนัง ฝืนใจทรงกายไว้ พอฟังต้องลอบคร่ำครวญในใจ

'ที่แท้เรากับเซี่ยวซือม่วยลอบติดตามความเคลื่อนไหวของพวก

มัน ถูกนักพรตเตี้ยนี้พบเห็นแต่แรก'

เตี่ยอิดซือไถ่กล่าวว่า

"งี้นิ้ม ตามเรามา เจ้าไฉนพลั้งมือถูกพวกมันจับตัวไป ให้บอกเล่าต่อเราโดยละเอียด"

พลางฉุดดึงนางเดินไปยังนอกห้องโถง ทุกผู้คนทราบแน่แก่ใจแม่ชีน้อยงดงามนี้ตกอยู่ในเงื้อมมือโจรราคะเช่นฉั้งแป๊ะกวง ไหนเลยรักษาความบริสุทธิ์ไว้ได้ รายละเอียดของเรื่องราวย่อมไม่สะดวกกับการเปิดเผยต่อคนอื่น เตี่ยอิดซือไถ่คงนำพานางไปยังที่ลับตา ค่อยซักถามโดยละเอียด

พลันปรากฏเงาสีเขียวถลันวูบ อื้อชังไฮ้ยืนขวางประตูไว้กล่าวว่า

"เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชีวิตสองชีวิต ขอให้งี้นิ้มเซี่ยวซือหูบอกเล่าที่นี้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ชี้แป๊ะเซี้ยหลานแซ่ชี้เป็นคนในสำนักห้ากระบี่ คนในห้าสำนักกระบี่ถือเป็นซือเฮียตี่ มันถูกเหล็งฮู้ชงฆ่าตาย สำนักไท้ซัวอาจไม่ถือสาแต่ล้อนั้งเกี๊ยกศิษย์เรา ไม่มีคุณสมบัติเรียกพี่เรียกน้องกับเหล็งฮู้ชง"

เตี่ยอิดซือไถ่มีนิสัยแข็งกร้าว ปรกติแม้แต่ตั่วซือเจ้เตี่ยแจ๋ซือเจ้เจ้าสำนักเตี่ยเอ้ยยังอ่อนข้อแก่นางสามส่วน ไหนเลยยินยอมให้อื้อชังไฮ้ขวางหน้ากล่าวแดกดัน ดังนั้นเลิกคิ้วจางๆ ทั้งสองขึ้น

เล้าเจี่ยฮวงเห็นเช่นนั้นรีบเข้ามาไกล่เกลี่ย อื้อชังไฮ้ก็บอกว่าตนเองเพียงต้องการให้งี้นิ้มเซี่ยวซือหูบอกเล่าความจริงต่อทั้งหมด จากนั้นขยับกายวูบกลับไปนั่งที่เดิม

เตี่ยอิดซือไถ่ก็ฉุดลากงี้นิ้มกลับไปที่นั่งเดิม กล่าวว่า

"วันนั้นเจ้าหลังจากพลัดพรากจากพวกพ้อง เรื่องราวเป็น

อย่างไร?"

นางกริ่งเกรงงี้นิ้มอายุเยาว์ไม่รู้ความ บอกเรื่องราวที่สร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่สำนักอาจารย์ออกมา รีบกล่าวเสริมว่า

"เพียงเลือกกล่าวแต่ใจความสำคัญ ไม่ต้องพิรี้พิไรไป"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ศิษย์ไม่ได้ละเมิดคำสอนของอาจารย์ แต่เจ้าคนร้ายฉั้งแป๊ะกวง เขา...เขา..."

"เจ้าไม่ต้องกล่าวแล้ว เราทราบทั้งสิ้น เราต้องฆ่าโจรร้ายฉั้งแป๊ะกวงกับเหล็งฮู้ชงระบายโทสะให้กับเจ้า"

งี้นิ้มลืมตาสุกใสกระจ่าง สีหน้าปรากฏแววประหลาดใจ กล่าวว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอหรือ เขา...เขา..."

พลันหลั่งน้ำตาออกมา กล่าวว่า

"เขา...เขาตายแล้ว!"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนล้วนใจหายวาบ เทียนมึ้งเต้าหยินฟังว่าเหล็งฮู้ชงตายแล้ว เพลิงโทสะก็เสื่อมคลาย ร้องถามว่า

"มันตายอย่างไร ถูกผู้ใดฆ่าตาย?"

"คือ...คือคนร้ายสำนักแชเซี้ยผู้นี้"

พลางชี้มือไปยังซากศพล้อนั้งเกี๊ยก

อื้อชังไฮ้ลอบภาคภูมิใจ ที่แท้เหล็งฮู้ชงถูกล้อนั้งเกี๊ยกฆ่าตาย พวกมันทั้งสองกลับต่อสู้จนตกตายตามกัน ล้อนั้งเกี๊ยกนับว่าไม่ได้สร้างความเสื่อมเสียแก่สำนักแชเซี้ย ปากกลับแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หมายความว่าคนของห้าสำนักกระบี่เป็นคนดี คนของสำนักแชเซี้ยเราเป็นคนร้าย?"

งี้นิ้มหลั่งน้ำตากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ว่าอื้อซือแป๊ะท่าน ข้าพเจ้าเพียงแต่ว่ามัน"

พลางชี้มือไปยังซากศพล้อนั้งเกี๊ยกอีกครา

เตี่ยอิดซือไถ่ถลึงตาใส่อื้อซังไฮ้ กล่าวว่า

"ท่านข่มขู่เด็กทารกทำอะไร งี้นิ้ม คนผู้นี้เลวอย่างไร เจ้าล้วนบอกออกมา ซือแป๋อยู่ที่นี้ ผู้ใดกล้าสร้างความลำบากแก่เจ้า"

อื้อซังไฮ้กล่าวว่า

"บรรพชิตไม่มุสาวาจา เชี่ยวซือหู ท่านกล้าสาบานต่อพระโพธิสัตว์หรือไม่?"

มันกลับเกรงว่างี้นิ้มได้รับการเสี้ยมสอนจากซือแป๋ กล่าวหาล้อนั้งเกี๊ยกได้รับความเสียหาย

งี้นิ้มบอกว่านางไม่กล้าหลอกลวงอาจารย์ จากนั้นหันหน้าหาด้านนอก คุกเข่าประนมมือ กล่าวว่า

"ศิษย์งี้นิ้มจะบอกเล่าเรื่องราวต่อซือแป๋และซือเจ่กซือแป๊ะทั้งหลาย ไม่กล้าโป้ปดแม้สักคำเดียว พระโพธิสัตว์มากด้วยอิทธิฤทธิ์ โปรดพิจารณาด้วยเทอญ"

ทุกผู้คนได้ยินนางกล่าวอย่างจริงจัง ทั้งมีทีท่าน่าเวทนา ล้วนบังเกิดความปรารถนาดีต่อนาง นักศึกษาเคราดำผู้หนึ่งพลันกล่าวว่า

"เชี่ยวซือหูเมื่อสาบานเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็เชื่อถือ"

เตี่ยอิดซือไถ่กล่าวว่า

"**จมูกโค** *(คำด่านักพรต)* ได้ยินแล้วหรือไม่ **บุ่งชิงแซ** *(ท่านผู้แซ่บุ่ง)* ยังกล่าวเช่นนี้ ไหนเลยแปลกปลอมได้?"

นางทราบว่านักศึกษาไว้เคราผู้นี้แซ่บุ่ง ทุกผู้คนเรียกหาเป็นบุ่งชิงแซ แต่ไม่ทราบมีนามว่ากระไร เพียงทราบว่าเป็นชาวเซียมไซ ให้พูกันได้อย่างคล่องแคล่ว เป็นยอดฝีมือในการจี้จุดท่านหนึ่ง

ทุกผู้คนมองดูงี้นิ้ม เห็นนางหน้าตาผุดผาด คล้ายหยกงาม

บริสุทธิ์สมชื่องี้นิ้ม *(หยกงาม)* จริงๆ แม้แต่อื้อชังไฮ้ก็เชื่อว่านางไม่กล่าวโป้ปดดังนั้นสงบสุ้มเสียง รอให้นางเอ่ยปาก

ได้ยินงี้นิ้มกล่าวว่า

"เมื่อวานหลังเที่ยง ข้าพเจ้าติดตามซือแป๋และซือเจ้ทั้งหลายไปยังฮ่วงเอี้ยง เมื่อถึงกลางทางเกิดฝนตก เมื่อตอนลงจากเขาลื่นไถล ข้าพเจ้าจึงยื่นมือเกาะผนัง บนมือแปดเปื้อนตะไคร่คราบโคลน เมื่อถึงเชิงเขาข้าพเจ้าจึงปลีกตัวไปล้างมือที่ริมธาร

ทันใด ที่ข้างเงาของข้าพเจ้าในสายน้ำเพิ่มเงาของบุรุษผู้หนึ่ง ข้าพเจ้าใจหายวาบรีบผุดลุกขึ้น รู้สึกปวดแปลบที่กลางหลังถูกเขาจี้จุดไว้ ข้าพเจ้ากลัวยิ่งคิดร้องเรียกซือแป๋มาช่วยเหลือ แต่ปราศจากเสียงร้องออกมา

คนผู้นั้นคว้าร่างข้าพเจ้าเดินไปหลายวา จัดวางลงในถ้ำศิลาแห่งหนึ่ง ได้ยินซือเจ้ทั้งสามส่งเสียงร้องเรียกข้าพเจ้า แต่ไม่สืบเสาะถึงที่นี้ คนผู้นั้นรอจนซือเจ้ทั้งสามไปไกล ค่อยตบคลายจุดแก่ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ารีบหนีออกจากถ้ำ แต่คนผู้นี้ท่าร่างรวดเร็วยิ่ง ชิงขวางร่างอยู่ที่ปากถ้ำ ศีรษะข้าพเจ้าถูกทรวงอกเขา เขาหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า 'เจ้ายังคิดหนีหรือ?'

ข้าพเจ้ารีบพุ่งถอยไปด้านหลัง ชักกระบี่ออกมา แต่ศีลข้อแรกของสถาบันสงฆ์ห้ามไม่ให้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ดังนั้นกระบี่นี้ไม่ได้แทงออกไป เพียงพูดขู่ว่า 'ท่านขวางหน้าข้าพเจ้าทำอะไร หากไม่หลีกไป ข้าพเจ้าจะ...แทงทำร้ายท่านแล้ว'

คนผู้นั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม 'เซี่ยวซือหู เจ้ามีจิตใจดีงาม ไม่อาจหักใจฆ่าเราใช่หรือไม่?'

ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'เราท่านไม่มีความแค้นต่อกัน ไยต้องฆ่าท่าน?'

คนผู้นั้นกล่าวว่า 'อย่างนั้นนั่งลงสนทนากัน'

ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'ซือแป้ซือเจ้กำลังตามหาข้าพเจ้า อีกประการซือแป้ห้ามไม่ให้ข้าพเจ้าพูดคุยกับบุรุษ'

คนผู้นั้นยังกล่าววาจาอีกมากหลาย เพียงแต่ไม่ยอมให้ข้าพเจ้าออกไป บอกว่าข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าหน้าตางดงาม ให้ข้าพเจ้านอนกับมัน..."

เตี่ยอิดซือไถ่ตวาดว่า

"หยุดปาก คำพูดนี้ไหนเลยกล่าวจากปากได้?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"เป็นเขาพูดเอง ข้าพเจ้าไม่ได้นอนกับมัน"

เตี่ยอิดซือไถ่ตวาดห้ามอีกครา กล่าวว่า

"วาจาเหลวไหลไม่มีความสำคัญเหล่านี้ไม่ต้องเอ่ยถึงแล้ว เจ้าเพียงบอกว่าพบพานเหล็งอู้ชงแห่งฮั้วซัวอย่างไร?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้ามืดค่ำลงสร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง ยกกระบี่แทงใส่เขา ใช้ออกด้วยท่า**กิมจำโต่วเกียบ** *(เข็มทองผ่านเคราะห์กรรม)* เจตนาข้าพเจ้าเพียงคิดขู่ขวัญเขา มิคาดมันยื่นมือซ้ายออกตะปบใส่...ร่างข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารีบถลันหลบไปด้านข้าง กระบี่ในมือขวาก็ถูกเขาช่วงชิงไป คนผู้นี้มีฝีมือร้ายกาจยิ่ง มือขวาจับด้ามกระบี่ใช้นิ้วชี้นิ้วหัวแม่มือข้างซ้ายจับปลายกระบี่เพียงบิดเบาๆ เสียงเป๊าะเมือบิดปลายกระบีหักไปท่อนหนึงยาวประมาณหนึงนิว"

เตี่ยอิดซือไถ่และเทียนมึ้งเต้าหยินสบตากันวูบ ล้วนครุ่นคิดฉั้งแป๊ะกวงหากกระแทกกระบี่หักกลาง ก็ไม่มีใดน่าประหลาด แต่มันใช้นิ้วสองนิ้วหักปลายกระบี่ไปหนึ่งนิ้ว พลังนิ้วนี้นับว่ากล้าแข็งยิ่ง

เตี่ยอิดซือไถ่กล่าวว่า

"เจ้าผู้นี้คือฉั้งแป๊ะกวงกระมัง?"

งี้นิ้มรับคำ กล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"คนร้ายฉั้งแป๊ะกวงยื่นมือหมายฉีกกระชากเสื้อผ้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายกมือตบเขา สองมือก็ถูกเขาคว้าจับไว้ ยามนั้นนอกถ้ำ พลันบังเกิดเสียงหัวร่อฮาฮาฮาสามครั้ง หยุดครู่หนึ่งก็หัวร่ออีกสามครั้ง

ฉั้งแป๊ะกวงตวาดคำ 'ผู้ใด' จี้จุดข้าพเจ้า ตนเองพุ่งขวับออกไป แต่คนผู้นั้นซ่อนกายไว้ก่อน ฉั้งแป๊ะกวงหาไม่พบจึงกลับเข้าถ้ำ เพิ่งเดินถึงข้างกายข้าพเจ้า คนผู้นั้นก็หัวร่อฮาฮาฮาที่นอกถ้ำ

ฉั้งแป๊ะกวงย่อตัวลง ย่องถึงปากถ้ำคิดรอให้อีกฝ่ายหนึ่งหัวร่อก็จะโถมออกไป ข้าพเจ้ากริ่งเกรงคนผู้นั้นถูกจับได้ร้องเตือนว่า 'ระวังมันจะออกไปแล้ว'

คนผู้นั้นหัวร่อฮาฮาฮาที่ไกลตา กล่าวว่า 'ขอบใจท่าน แต่วิชาตัวเบาของมันใช้ไม่ได้ ตามเราไม่ทัน'

คนร้ายฉั้งแป๊ะกวงพลันหันขวับมาหยิกแก้มข้าพเจ้าคราหนึ่ง จากนั้นพ่งตัวออกไปร้องว่า 'โจรสนัข พวกเราประลองวิชาตัวเบากัน'

คราครั้งนี้ฉั้งแป๊ะกวงหลงกลแล้ว ที่แท้คนผู้นั้นซ่อนตัวอยู่ข้างถ้ำศิลา ฉั้งแป๊ะกวงพอโถมออกไป เขาก็ถลันเข้ามา กล่าวเบาๆ 'ไม่ต้องกลัว เรามาช่วยท่าน มันจี้จุดใดของท่าน?'

ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'เป็นไหล่ขวากับกลางหลัง คล้ายเป็นจุดโกยเจ็งกับไต้จุย ท่านเป็นใคร?'

คนผู้นั้นกล่าวว่า 'คลายจุดแล้วค่อยว่ากล่าว'

จากนั้นยื่นมือนวดเฟ้นกรุยเลือดลมที่จุดโกยเจ็งกับไต้จุยของข้าพเจ้า แต่คาดว่าข้าพเจ้าบอกตำแหน่งไม่ถูก ดังนั้นคลายจุดไม่ได้ ได้ยินฉั้งแป๊ะกวงส่งเสียงกู่ร้อง พุ่งย้อนกลับมา ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'ท่านรีบหนี มันพอกลับมา คงฆ่าท่านแล้ว'

คนผู้นั้นกล่าวว่า 'ห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสหพันธ์ ซือม่วยมี

ภัยไหนเลยไม่ช่วยเหลือได้'

เตี่ยอิดซือไถ่ฟังถึงตอนนี้ พลันถามว่า

"มันเป็นผู้ใดในห้าสำนักกระบี่?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ซือแป๋ เขาคือเหล็งฮู้ชงเหล็งฮู้ตั่วกอ"

เตี่ยอิดซือไถ่ เทียนมึ้งเต้าหยิน อื้อซังไฮ้ ฮ่อซาฉิก บุ่งซิงแซ และเล้าเจียฮวงล้วนส่งเสียงดังอ้อ เล้าเต็กนับก็ระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

งี้นิ้มกล่าวสืบต่อ

"ได้ยินเสียงกู่ร้องของฉั่งแป๊ะกวงใกล้เข้ามา เหล็งฮู้ตั่วกอพลันกล่าวคำ 'ล่วงเกิน' อุ้มข้าพเจ้าหลบออกมาจากถ้ำ ซ่อนตัวอยู่ในพงหญ้า

เพิ่งซ่อนตัวไว้ ฉั่งแป๊ะกวงก็เข้าถ้ำศิลา พอพบว่าข้าพเจ้าหายสาบสญก็แผดด่าเป็นการใหญ่ ข้าพเจ้าไม่ทราบด่าว่ากระไร เขาถือกระบี่หักฟาดฟันพงหญ้าวุ่นวาย ดีที่ค่ำคืนนั้นฝนตก ท้องฟ้าไร้เดือนไร้ประกาย เขาไม่เห็นพวกเราเพียงฟันกระบี่วุ่นวาย มีอยู่กระบี่หนึ่งเฉียดผ่านศีรษะข้าพเจ้าไป ห่างเพียงไม่กี่นิ้ว

ฉั่งแป๊ะกวงฟาดฟันชั่วขณะ ก็เดินผ่านหน้าไป ข้าพเจ้ารู้สึกมีหยดน้ำอุ่นระอุหยดลงบนใบหน้า พร้อมกับสูดได้กลิ่นคาวโลหิต ข้าพเจ้าใจหายวาบ ถามเบาๆ 'ท่านรับบาดเจ็บหรือ?'

เหล็งฮู้ตั่วกอยื่นมือมาปิดปากข้าพเจ้า ชั่วครู่ให้หลัง ได้ยินเสียงฟันต้นหญ้าของฉั่งแป๊ะกวงยิ่งมายิ่งห่างไกลไป เขาค่อยบอกว่าไม่เป็นไร พร้อมกับคลายมือออก

แต่โลหิตที่หยดลงบนใบหน้าข้าพเจ้า ยิ่งมายิ่งมาก ข้าพเจ้าบอกว่า 'ท่านรับบาดเจ็บควรห้ามโลหิตไว้ ข้าพเจ้ามี**เทียนเฮียงต๋วนชกกา** *(กาวฟ้าหอมต่อเชื่อม)*'

เหล็งฮู้ตั่วกอยกมือกดปากแผลตัวเอง สั่งข้าพเจ้าอย่าได้ส่งเสียง จากนั้นกล่าวเบาๆ 'ซือม่วย พวกเราหากทนทานได้อีกครึ่งชั่วยาม จุดที่ท่านถูกปิดสกัดเลือดลมจะโคจรสะดวกปลอดโปร่งขึ้น เราสามารถคลายจุดให้กับท่าน แต่เกรงว่าฉั่งแป๊ะกวงจะย้อนกลับมา พวกเราพานเสี่ยงอันตราย เข้าถ้ำไปหลบซ่อนสักครา'"

เล่าถึงตอนนี้ บุ่งซิงแซ ฮ่อซาฉิกและเล้าเจี่ยฮวงปรบมือราวกับนัดแนะกันไว้ บุ่งซิงแซกล่าวว่า

"ประเสริฐ มีกำลังขวัญ มีไหวพริบ"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าฟังว่าจะกลับเข้าถ้ำรู้สึกกลัวยิ่ง แต่ตอนนั้นข้าพเจ้าบังเกิดความเลื่อมใสเหล็งฮู้ตั่วกอ เขาเมื่อกล่าวเช่นนี้ คงไม่ผิดพลาดแล้ว ดังนั้นรับคำ

เหล็งฮู้ตั่วกออุ้มข้าพเจ้าขึ้นอีกมุดเข้าถ้ำศิลา วางข้าพเจ้าลงกับพื้น ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'ในกระเป๋าเสื้อข้าพเจ้ามีกาวฟ้าหอมต่อเชื่อมเป็นยอดยาสมานแผล ท่าน...ท่านล้วงออกมาพอกทาปากแผล'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ตอนนี้ไม่สะดวก รอให้มือเท้าท่านเคลื่อนไหวได้ ค่อยหยิบยื่นแก่เรา'

พลางชักกระบี่ตัดแขนเสื้อแถบหนึ่งพันไหล่ซ้ายไว้ ที่แท้ตอนซ่อนตัวในพงหญ้าฉั่งแป๊ะกวงฟันกระบี่ถูกหัวไหล่เขา เขาขบกรามไม่ส่งเสียง ตอนอยู่ในความมืด ฉั่งแป๊ะหวงกลับไม่พบเห็น ข้าพเจ้าเสียใจยิ่ง ไม่เข้าใจว่าการล้วงหยิบยามีอันใดไม่สะดวก..."

เตี่ยอิดซือไถ่แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าเหล็งฮู้ชงกลับเป็นวิญญูชนแล้ว"

งี้นิ้มลืมตากลมโตกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอย่อมเป็นคนดีอันดับหนึ่ง เขาไม่รู้จักข้าพเจ้า

กลับช่วยเหลือข้าพเจ้าโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยส่วนตัว หลังจากที่เขาพันบาดแผลให้กับตัวเอง ก็นวดเฟ้นกรุยเลือดลมของจุดเส้นบริเวณหัวไหล่และกลางหลังข้าพเจ้าอีก

ไม่นานให้หลัง นอกถ้ำบังเกิดเสียงสวบสาบ ฉั่งแป๊ะกวงฟาดฟันกระบี่ใส่พงหญ้า เดินมาถึงปากถ้ำ ข้าพเจ้ากลั้นลมหายใจไม่กล้าระบายออกโดยแรง พลันรู้สึกปวดแปลบที่หัวไหล่ อดอุทานเบาๆ มิได้

คราครั้งนี้ย่ำแย่แล้ว ฉั่งแป๊ะกวงพลันหัวร่อฮาฮาก้าวยาวๆ เข้ามากล่าวว่า 'ลูกแกะน้อย ที่แท้ยังอยู่ในถ้ำศิลา'

พลางยื่นมือตะปบใส่ข้าพเจ้า ได้ยินเสียงซี่ ถูกเหล็งฮู้ตั่วกอแทงใส่กระบี่หนึ่ง กระบี่หักร่วงหล่นลงกับพื้น

น่าเสียดายกระบี่ของเหล็งฮู้ตั่วกอนี้ไม่ได้แทงถูกจุดสำคัญ ฉั่งแป๊ะกวงพุ่งถอยไปด้านหลัง ชักดาบจากหว่างเอว ฟันใส่เหล็งฮู้ตั่วกอเสียงดังตัง เมื่อดาบกระบี่กระทบกันทั้งสองเปิดฉากต่อสู้กันขึ้น

พวกเขาไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เห็นผู้ใด เมื่อหักล้างกันหลายกระบวนท่า คนทั้งสองพากันพุ่งถอยไปด้านหลัง ได้ยินฉั่งแป๊ะกวงหัวร่อพลางกล่าวว่า 'เจ้าเป็นคนของสำนักฮั้วซัว เพลงกระบี่ฮั้วซัวมิใช่คู่มือเราเจ้าเรียกว่าอะไร?'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสหพันธ์ สำนักฮั้วซัวก็ดี สำนักเห็งซัวก็ดี ล้วนเป็นศัตรูกับโจรราคะท่าน...'

ไม่ทันขาดคำ ฉั่งแป๊ะกวงก็จู่โจมใส่ ที่แท้เขาล่อให้เหล็งฮู้ตั่วกอเอ่ยปากเพื่อคำนวณที่ซ่อนตัวของเขา ทั้งสองต่อสู้กันหลายกระบวนท่า เหล็งฮู้ตั่วกอก็อุทานดังอารับบาดเจ็บอีกครา

ตอนแรกข้าพเจ้าเจ็บแปลบที่หัวไหล่ ที่แท้จุดที่หัวไหล่คลายออกยามนั้นจุดที่กลางหลังก็เจ็บแปลบปลาบ ข้าพเจ้าคืบคลานช้าๆ ยื่นมือควานหากระบี่หักบนพื้น เหล็งฮู้ตั่วกอพอได้ยินเสียง ก็กล่าวด้วยความ

ยินดีว่า 'จุดของท่านคลายออกแล้วหรือ รีบหนี'

ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'ซือเฮียสำนักฮั้วซัว พวกเราเสี่ยงกับคนร้ายนี้เถอะ'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ท่านรีบหนี ต่อให้พวกเราผนึกกำลังก็สู้มันไม่ได้'

ฉั้งแป๊ะกวงหัวร่อพลางกล่าวว่า 'เจ้าทราบก็ประเสริฐ ไยต้องตายเปล่า เรากลับเลื่อมใสเจ้าเป็นนักสู้ผู้กล้าคนหนึ่ง เจ้าเรียกว่าอะไร?'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ท่านถามนามสูงส่งของเรา เราบอกต่อท่านก็หาเป็นไรไม่ แต่ท่านไร้มารยาทนัก บิดาไม่แยแสสนใจท่าน'

ซือแป๋ ท่านว่าน่าหัวร่อหรือไม่ เหล็งฮู้ตั่วกอมิใช่ผู้ให้กำเนิดของเขา กลับเรียกตัวเองเป็นบิดา"

เตี่ยอิดซือไถ่แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"นี่เป็นคำหยาบคาย มิใช่บิดาจริงๆ"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ซือม่วย ท่านรีบเข้าเมืองฮ่วงซัว พวกเรามีสหายอยู่ที่นั้นมากหลาย โจรร้ายนี้คงไม่กล้าเข้าเมืองฮ่วงซัวไปหาท่าน'

ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'หากข้าพเจ้าจากไป มันฆ่าท่านจะทำอย่างไร?'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'มันฆ่าเราไม่ได้หรอก เราจะพัวพันมันไว้ ท่านรีบหนี' ได้ยินเสียงตังตัง ดาบกระบี่กระทบกัน เหล็งฮู้ตั่วกอร้องโอยคำหนึ่ง รับบาดแผลอีกแห่งหนึ่ง สร้างความร้อนรุ่มแก่เขาจนร้องว่า 'หากท่านไม่ไป เราจะด่าท่านแล้ว'

ฉั้งแป๊ะกวงกล่าวเสริมขึ้น 'แม่ชีน้อยนี้ไม่อาจตัดใจจากเรา ดังนั้นไม่ยอมจากไป'

เหล็งฮู้ตั่วกอร้องว่า 'ท่านที่แท้จะไปหรือไม่?'

ยามนั้นข้าพเจ้าคลำพบกระบี่หักบนพื้นแล้ว จึงกล่าว 'ข้าพเจ้าไม่ไป'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ท่านไม่ไปเราจะด่าซือแป๋ท่านแล้ว เตี่ยเอ้ยเฒ่างมงายกลับอบรมเจ้างมงายน้อยออกมา'

ข้าพเจ้าปฏิเสธว่า เตี่ยเอ้ยซือแป๊ะไม่ใช่ซือแป๋ข้าพเจ้า เหล็งฮู้ตั่วกอเปลี่ยนเป็นด่าเตี่ยแจ๋ซือแป๊ะ ข้าพเจ้าปฏิเสธว่า เตี่ยแจ๋ซือแป๊ะก็ไม่ใช่อาจารย์ข้าพเจ้า เหล็งฮู้ตั่วกอจึงด่าซือแป๋ท่านแล้ว

ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'ท่านอย่าได้ด่าแล้ว พวกเราหนีไปด้วยกัน'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ท่านยืนอยู่ข้างกายเรา คอยขัดมือขวางเท้าทำให้เราไม่อาจใช้เพลงกระบี่ฮั้วซัวที่ร้ายกาจออกมาได้ ท่านพอออกไปเราจะฆ่าโจรร้ายนี้กับมือ'

ฉั่งแป๊ะกวงหัวร่อฮาฮาสอดคำขึ้น 'เจ้ากลับมากรักมากน้ำใจต่อแม่ซีน้อยนี้ น่าเสียดายกระทั่งชื่อแซ่เจ้านางยังไม่ทราบ'

ข้าพเจ้าเห็นว่าคนร้ายกล่าวไม่ผิด จึงกล่าว 'ซือเฮียสำนักฮั้วซัวท่านเรียกว่าอะไร ข้าพเจ้าจะเข้าเมืองฮ่วงซัว บอกต่อซือแป๋ว่าท่านเป็นคนช่วยชีวิตข้าพเจ้า'

เหล็งฮู้ตั่วกอร้องว่า 'รีบไป ไฉนพิรี้พิไรปานนี้ เราแซ่เล้าเรียกว่าเล้าเด็กนับ'"

เล้าเด็กนับฟังถึงตอนนี้ต้องงงงันวูบ ไม่ทราบตั่วซือกอไฉนแอบอ้างชื่อของตนเอง

เตี่ยอิดซือไถ่กวาดมองเล้าเด็กนับแวบหนึ่ง พึมพำว่า

"เหล็งฮู้ชงผู้นี้เสียมารยาทนัก กลับกล้าด่าเรา คงเกรงว่าหลังจากนั้นเราจะสืบสาวราวเรื่อง จึงป้ายความผิดใส่ผู้อื่น"

เล้าเจี่ยฮวงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซือไถ่ เหล็งฮู้ชงแอบอ้างชื่อของศิษย์ผู้น้องเพราะมีเหตุผล

หลานแซ่เล้าเข้าสำนักฮั้วซัวโดยที่มีฝีมืออยู่ก่อน เขาอายุสูงวัย สามารถเป็น**โจ้วแป๋** *(ปู่)* ของหลานศิษย์งี้นิ้ม"

เตี่ยอิดซือไถ่ค่อยทราบว่า เหล็งฮู้ชงกระทำไปเพราะเห็นแก่งี้นิ้ม ตอนนั้นภายในถ้ำมืดสนิท ไม่เห็นหน้ากันและกัน งี้นิ้มหลังจากเอาตัวรอด บอกว่าคนที่ช่วยนางเป็นเล้าเต็กนับแห่งฮั้วซัว ผู้อื่นย่อมไม่มีข้อครหา นี่ไม่เพียงรักษาความบริสุทธิ์ผุดผ่องของงี้นิ้ม ยังรักษาชื่อเสียงของสำนักเห็งซัว ดังนั้นอดยิ้มมิได้ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้คิดอ่านรอบคอบนัก งี้นิ้ม ภายหลังเป็นอย่างไร?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่ยอมไป กล่าวว่า 'เล้าตั่วกอ ท่านเสี่ยงภัยช่วยเหลือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไหนเลยหลบลี้หนีหน้าไปก่อนได้ หากซือแป๋ทราบว่าข้าพเจ้าไร้คุณธรรมเช่นนี้ ต้องฆ่าข้าพเจ้าแน่นอน สำนักเห็งซัวเราแม้เป็นสตรีแต่ด้านคุณธรรมไม่ยอมด้อยกว่าบุรุษ'

แต่เหล็งฮู้ตั่วกอกลับแผดด่าว่า 'แม่ชีน้อยบัดซบอยู่ที่นี้พิรี้พิไร ทำให้เราไม่อาจใช้เพลงกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านของสำนักฮั้วซัวได้ แล้วกันไปเถอะฉั้งแป๊ะกวง ท่านฆ่าบิดาในดาบเดียว วันนี้บิดายอมรับชะตากรรมแล้ว'

ข้าพเจ้าได้ยินเขายิ่งด่ายิ่งดุร้าย ได้แต่กล่าวว่า 'เล้าตั่วกอ ข้าพเจ้าไปแล้ว โอกาสหน้าพบกันใหม่'

เหล็งฮู้ตั่วกอด่าว่า 'ไสหัวไปหามารดาท่าน ไสหัวไปยิ่งไกลยิ่งดี พบพานแม่ชีพนันคราใดต้องพ่ายแพ้ ในชีวิตบิดาชมชอบพนันที่สุด ยังต้องการพบท่านทำอะไร'

ข้าพเจ้ากลัวเขามีโทสะ ได้แต่จากมา พอออกจากถ้ำ ได้ยินภายในถ้ำบังเกิดเสียงอาวุธปะทะดังเร่งร้อน ข้าพเจ้าคิดว่าหากคนร้ายฉั้งแป๊ะกวงชนะต้องมาจับตัวข้าพเจ้า หากว่าเล้าตั่วกอชนะ ออกมา

พบพานข้าพเจ้าก็จะพนันพ่ายแพ้ ดังนั้นกัดฟันวิ่งตะบึงไป

วิ่งถึงยามฟ้าสางสว่าง เห็นเมืองย่วงเอี้ยงอยู่เบื้องหน้าค่อยคลายใจลง คิดไม่ถึงยามนั้นฉั่งแป๊ะกวงติดตามมา ข้าพเจ้าพอเห็นเขาถึงกับเข่าอ่อนระทวย วิ่งไปไม่กี่ก้าวก็ถูกเขาคว้าจับไว้ ข้าพเจ้าหวนนึกถึงฉั่งแป๊ะกวงติดตามถึงที่นี้ เล้าตั่วกอคงประสบภัยแล้ว สร้างความเสียใจยิ่ง

ฉั่งแป๊ะกวงเห็นข้างทางมีคนสัญจร กลับไม่กล้าเสียมารยาทต่อข้าพเจ้า เพียงขู่ว่า 'เจ้าติดตามเราไปแต่โดยดี เราจะไม่ลงไม้ลงมือต่อเจ้า หากดื้อรั้นไม่เชื่อฟัง เราจะถอดเสื้อผ้าเจ้าออกมา ให้ผู้คนหัวร่อเยาะเจ้า'

ข้าพเจ้าไม่กล้าขัดขืน ได้แต่ติดตามเขาเข้าเมือง เมื่อถึงหน้าร้านสุราห่านป่าหวน ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า 'พวกเราขึ้นไปดื่มให้เมามาย จากนั้นหาความสุขกัน'

ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'บรรพชิตไม่ดื่มของมึนเมาทานอาหารคาวนี่เป็นกฎของอารามเมฆขาวเรา'

ฉั่งแป๊ะกวงยื่นมือคว้าปกเสื้อข้าพเจ้า ขู่ว่า 'เจ้าไม่ขึ้นไปดื่มสุราเป็นเพื่อนเรา เราจะฉีกกระชากเสื้อผ้าของเจ้า'

ข้าพเจ้าอับจนปัญญา ได้แต่ติดตามเขาขึ้นเหลาสุรา เขาเลวยิ่งนัก ข้าพเจ้าบอกว่าถือศีลกินเจ เขาพานสั่งเนื้อวัว เนื้อสุกร เป็ด ไก่ กุ้ง ปลามา บอกว่าหากข้าพเจ้าไม่รับประทาน เขาจะฉีกกระชากเสื้อผ้าข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมแตะต้องของคาวนั้น

ยามนั้นปรากฏคนผู้หนึ่งเดินขึ้นเหลาสุรา เขาสะพายกระบี่ที่หว่างเอว หน้าตาซีดขาว ร่างแปดเปื้อนคราบโลหิต ทรุดนั่งลงที่โต๊ะของพวกเรา ยกชามสุราเบื้องหน้าข้าพเจ้าขึ้น ดื่มรวดเดียวหมดสิ้น จากนั้นรินสุราอีกชามหนึ่ง ยกชามสุราต่อฉั่งแป๊ะกวงกล่าวคำ 'เชิญ'

ดื่มอีกชามหนึ่ง

ข้าพเจ้าพอได้ยินสุ้มเสียงเขา ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ที่แท้เขาคือเล้าตั่วกอนั้น ต้องขอบคุณฟ้าดินที่เขายังไม่ตาย เพียงแต่หลังโลหิตโซมกาย รับบาดเจ็บไม่น้อย

ฉั่งแป๊ะกวงสำรวจดูเขาเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า 'เป็นเจ้า'

คนผู้นั้นกล่าวว่า 'เป็นเรา'

ฉั่งแป๊ะกวงชูนิ้วหัวแม่มือ ชมว่า 'ลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง'

คนผู้นั้นก็ชูนิ้วหัวแม่มือ ชมว่า 'เพลงดาบอันยอดเยี่ยม'

คนทั้งสองหัวร่อฮาฮา ดื่มสุราโดยพร้อมเพรียง ฉั่งแป๊ะกวงพลันกล่าวว่า 'เจ้าไม่ใช่เล้าเต็กนับ เล้าเต็กนับเป็นเฒ่าโสโครก ไหนเลยเยาว์วัยเช่นเจ้า?'

ข้าพเจ้าแอบดูคนผู้นี้ เห็นเขามีอายุเพียงยี่สิบกว่าปี คนผู้นี้ยิ้มพลางกล่าวว่า 'เราไม่ใช่เล้าเต็กนับ'

ฉั่งแป๊ะกวงตบโต๊ะร้องว่า 'ใช่แล้ว เจ้าเป็นศิษย์อันดับหนึ่งแห่งฮั้วซัวเหล็งฮู้ชง'

เหล็งฮู้ตั่วกอก็ยอมรับ กล่าวว่า 'มิกล้า เหล็งฮู้ชงเป็นขุนพลพ่ายแพ้ในเงื้อมมือท่าน เป็นที่ละอายยิ่ง'

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า 'ไม่ต่อยตีไม่รู้จัก พวกเราคบหาเป็นสหายเป็นอย่างไร เหล็งฮู้เฮียเมื่อชอบพอแม่ชีน้อยนี้ เรายกให้แก่ท่านก็แล้วกัน'"

เตี่ยอิดซือไถ่หน้าเขียวคล้ำ กล่าวว่า

"โจรร้ายนี้สมควรตาย"

งี้นิ้มน้ำตาเอ่อคลอเบ้า กล่าวว่า

"ซือแป้ เหล็งฮู้ตั่วกอพลันด่าข้าพเจ้า กล่าวว่า 'แม่ชีน้อยนี้หน้าไม่มีสีเลือด ตลอดทั้งวันรู้จักแต่รับประทานผักสด ก้อนเต้าหู้ จะมี

รูปโฉมงดงามได้อย่างไร ฉั่งเฮีย ในชีวิตเราพอพบพานแม่ชีก็ขุ่นเคืองใจ คิดใคร่ฆ่าแม่ชีในโลกให้หมดสิ้น'

ฉั่งแป๊ะกวงถามไถ่สาเหตุ เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'บอกต่อฉั่งเฮียตามความสัตย์ ผู้น้องชมชอบการพนันเป็นชีวิตจิตใจ ขอเพียงเห็นลูกเต๋าไพ่เก้า ก็ลืมแม้แต่แซ่ตนเอง แต่พอพบหน้าแม่ชี วันนั้นก็ไม่ต้องเล่นพนัน ไม่ว่าพนันอะไรล้วนพ่ายแพ้ ไม่เพียงเราคนเดียว แม้แต่ซือเฮียตี๋ในสำนักฮั้วซัวเราก็เช่นกัน ดังนั้นศิษย์สำนักฮั้วซัวเรา พอเห็นซือเจ่กซือแป๊ะ ซือเจ้ซือม่วยของสำนักเห็งซัว เปลือกนอกแม้เคารพนบนอบ แต่ในใจล้วนคร่ำครวญว่าเป็นเคราะห์หามยามร้าย'"

เตี่ยอิดซือไถ่เดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวัดมือตบหน้าเล้าเต็กนับฉาดหนึ่ง นางลงมืออย่างรวดเร็วหนักหน่วง เล้าเต็กนับไม่ทันหลบเลี่ยงรู้สึกศีรษะมึนงงแทบล้มคว่ำลง

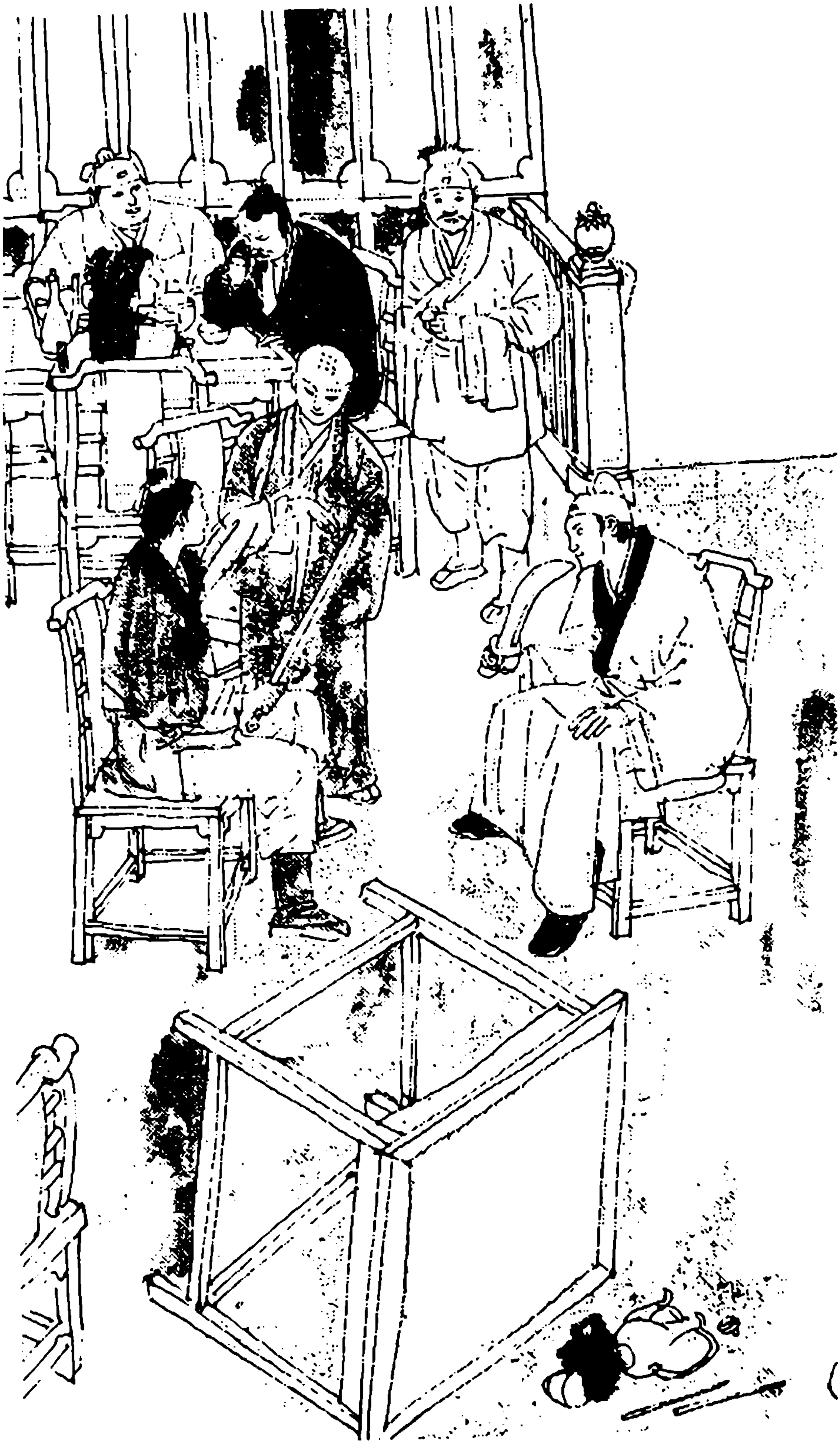

บทที่ 4
นั่งบรรทองยุทธ์

เล้าเจี่ยฮวงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซือไถ่ไยต้องมีโทสะ หลานศิษย์เหล็งฮู้คิดช่วยศิษย์ของท่าน จึงกล่าวเหลวไหลเช่นนั้น หลานศิษย์งี้นิ้ม ท่านว่าใช่หรือไม่?"

งี้นิ้มก้มศีรษะกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอเป็นคนดี เพียงแต่...เพียงแต่พูดจาหยาบคาย ซือแป๋เมื่อมีโทสะ ข้าพเจ้าไม่กล้ากล่าวต่อแล้ว"

เตี่ยอิดซือไถ่ตวาดว่า

"เจ้าบอก อย่าได้ตกหล่นแม้สักคำเดียว เราต้องการทราบว่ามันมีเจตนาดีหรือร้ายกันแน่"

งี้นิ้มได้แต่รับคำ กล่าวว่า

"ตอนนั้นฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า 'เหล็งฮู้เฮีย เราเข้าใจว่าท่านเป็นลูกผู้ชายไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน พอเอ่ยถึงแม่ชีไฉนเกรงกลัวปานนี้?'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'เราพอพบพานแม่ชี ต้องเคราะห์ร้ายมากหลาย ลองคิดดูเมื่อวานเรายังเป็นปรกติสุข กระทั่งพบหน้าแม่ชีน้อยนี้ ยังไม่ได้พบหน้าเพียงได้ยินเสียงของนาง ก็ถูกท่านฟันใส่สามดาบแทบเสียชีวิตไป ยังไม่นับว่าเคราะห์ร้ายอีกหรือ?'

ฉั้งแป๊ะกวงหัวร่อฮาฮาออกมา เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวอีกว่า 'ฉั้งเฮีย พวกเราลูกผู้ชายชาตรี คิดดื่มก็ดื่มให้เต็มที่ ท่านเรียกแม่ชีน้อยนี้ไสหัว

ไปเถอะ ไม่เช่นนั้นขอเพียงกระทบถูกนางจะโชคไม่ดีไปชั่วชีวิต นี่เป็นหนึ่งในสามพิษแดนดิน ท่านไหนเลยไม่หลบลี้หนีห่าง?'

ฉั้งแป๊ะกวงถามว่า 'สามพิษแดนดินอันใด?'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ฉั้งเฮียออกท่องยุทธจักร มีภูมิรอบรู้กว้างขวาง กระทั่งสามพิษแดนดินยังไม่รู้จัก คำพังเพยว่าไว้ แม่ชี สารหนู งูด้ายทอง ขวัญอ่อนหรือแข็งอย่าได้กระทบ แม่ชีเป็นพิษหนึ่ง สารหนูเป็นพิษหนึ่ง งูด้ายทองเป็นอีกพิษหนึ่ง ในสามพิษแดนดิน แม่ชีถึงกับจัดอยู่อันดับแรก'"

เตี่ยอิดซือไถ่แผดด่าว่า

"เจ้าเด็กน้อยเหล็งฮู้ชงปากโสโครก ไม่ทราบเป็นผู้ใดอบรมสั่งสอน?"

คำพูดนี้พลอยด่าเจ้าสำนักฮั้วซัวด้วย เล้าเจี่ยฮวงกล่าวว่า

"ซือไถ่ไม่ต้องมีโทสะ ฉั้งแป๊ะกวงมีฝีมือร้ายกาจ หลานศิษย์เหล็งฮู้สู้มันไม่ได้ ได้แต่ปั้นเรื่องโป้ปดคิดหลอกให้โจรราคะปลดปล่อยหลานศิษย์งี้นิ้ม หลานศิษย์เหล็งฮู้หากไม่เดารพยกย่องซือไถ่สำนักเห็งซัวไหนเลยนึกหาหนทางช่วยเหลือศิษย์สำนักท่าน?"

เตี่ยอิดซือไถ่พอฟัง สีหน้าค่อยผ่อนคลาย กล่าวถามงี้นิ้มว่า

"ฉั้งแป๊ะกวงยอมปลดปล่อยเจ้าหรือ?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ยังไม่ เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ฉั้งเฮีย ท่านแม้มีตัวเบาเป็นเลิศ แต่หากโชคชะตาไม่ดี ต่อให้มีตัวเบาสูงเยี่ยมกว่านี้ก็หนีไม่รอด'

ฉั้งแป๊ะกวงลังเลเล็กน้อย กวาดมองข้าพเจ้าแวบหนึ่ง กล่าวว่า 'เราฉั้งแป๊ะกวงท่องทั่วแผ่นดิน ไหนเลยมีข้อกริ่งเกรงอันใด เมื่อพบพานแม่ชีน้อยนี้ก็ให้นางเป็นเพื่อนกับพวกเราในที่นี้'

ยามนั้นที่โต๊ะข้างเคียงมีชายหนุ่มผู้หนึ่งชักกระบี่ สะอึกถึง

เบื้องหน้าฉั่งแป๊ะกวงตวาดว่า 'เจ้า...เจ้าคือโจรราคะฉั่งแป๊ะกวงหรือ?'

ฉั่งแป๊ะกวงย้อนถามว่าเป็นอย่างไร ชายหนุ่มนั้นกล่าวว่า 'ชาวยุทธจักรล้วนคิดฆ่าเจ้า เจ้ากลับกล่าวคุยโอ่ในที่นี้ คงรำคาญในการมีชีวิตต่อไปแล้ว'

พลางเสือกกระบี่แทงใส่ฉั่งแป๊ะกวง ดูจากท่ากระบี่ของเขาแสดงว่าเป็นเพลงกระบี่สำนักไท้ชัว คือซือเฮียท่านนี้"

พลางชี้มือไปยังซากศพบนแผ่นไม้นั้น ค่อยกล่าวต่อ

"ฉั่งแป๊ะกวงขยับกายวูบ ในมือก็เพิ่มดาบเล่มหนึ่งกล่าวคำ 'นั่งลงดื่มต่อ' จากนั้นสอดดาบคืนฝัก ซือเฮียสำนักไท้ชัวก็ถูกฟันที่ทรวงอกดาบหนึ่ง โลหิตฉีดพุ่งออกมา ถลึงตาใส่ฉั่งแป๊ะกวง ส่ายร่างโงนเงนหลายครา ล้มหงายลงกับพื้นเหลา"

นางกวาดตาไปยังเทียนซังเต้าหยินที่บาดเจ็บ กล่าวสืบต่อ

"ซือแป๊ะสำนักไท้ชัวท่านนี้กระโดดปราดถึงเบื้องหน้าฉั่งแป๊ะกวงตวาดพลางจู่โจมกระบี่ แต่ฉั่งแป๊ะกวงยังไม่ลุกขึ้น นั่งอยู่บนเก้าอี้ ชักดาบปิดป้อง ซือแป๊ะท่านนี้จู่โจมยี่สิบสามสิบกระบี่ ฉั่งแป๊ะกวงก็ด้านทานยี่สิบสามสิบกระบวนท่า เหล็งฮู้ตั่วกอพลันชักกระบี่แทงใส่ฉั่งแป๊ะกวงวกดาบปัดป่าย พลางผุดลุกขึ้น"

เตี่ยอิดซือไถ่กล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง เทียนซังเต้าหยินโถมแทงมันยี่สิบสามสิบกระบี่มันไม่ต้องลุกขึ้น เหล็งฮู้ชงเพียงแทงใส่หนึ่งกระบี่ ฉั่งแป๊ะกวงก็ผุดลุกขึ้น พลังฝีมือเหล็งฮู้ชงไหนเลยสูงล้ำกว่าเทียนซังเต้าหยินได้?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวมีเหตุผล เขาบอกว่า 'เหล็งฮู้เฮีย เรายึดถือท่านเป็นสหายท่านจู่โจมอาวุธใส่เรา หากเรายังนั่งนิ่งไม่เคลื่อนไหวแสดงว่าดูแคลนท่าน ดังนั้นไม่ว่าผลแพ้ชนะเป็นอย่างไร เราต้องผุดลุก

ขึ้นต่อต้าน'

เหล็งฮู้ตั่วกอแค่นเสียงดังเฮอะ บอกว่าขอบคุณที่ยกย่องสะบัดขวับ ขวับ ขวับ จู่โจมออกสามกระบี่ สามกระบี่นี้เกรี้ยวกราดยิ่งครอบคลุมใส่ร่างท่อนบนของฉั้งแป๊ะกวง

ฉั้งแป๊ะกวงรับกระบวนท่าหนึ่งก็ถอยกายไปก้าวหนึ่ง ถอยติดต่อกันสามก้าวชมว่าเป็นเพลงกระบี่ที่ดี เหลียวหน้าไปยังเทียนซังซือแป๊ะถามว่า 'จมูกโคเจ้าไฉนไม่กลุ้มรุมเข้ามา?'

ที่แท้เหล็งฮู้ตั่วกอพอลงมือเทียนซังซือแป๊ะก็ถอยห่างไป พอฟังกล่าวเสียงเย็นชา 'เราเป็นวิญญูชนสำนักไท้ชัว ไหนเลยยอมร่วมมือกับโจรราคะ?'

ข้าพเจ้าอดกล่าวมิได้ว่า 'ท่านอย่าปรักปรำเหล็งฮู้ซือเฮียท่านนี้เขาเป็นคนดี'

เทียนซังซือแป๊ะแค่นหัวร่อกล่าวว่า 'เขาเป็นคนดีอันยิ่งใหญ่ที่มั่วสุมกับฉั้งแป๊ะกวง'

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันร้องโอยออกมา สองมือกุมอก สีหน้าประหลาดพิกลยิ่ง ฉั้งแป๊ะกวงสอดดาบคืนฝัก กล่าวว่า 'นั่งลงดื่มต่อ'

ข้าพเจ้าเห็นร่องนิ้วของเทียนซังซือแป๊ะปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา ไม่ทราบฉั้งแป๊ะกวงใช้เพลงดาบใด ไม่เห็นเขายกแขนสะบัดมือเทียนซังซือแป๊ะก็ถูกดาบฟันใส่ สร้างความแตกตื่นแก่ข้าพเจ้าจนร้องว่า 'อย่า...อย่าฆ่าเขา'

ฉั้งแป๊ะกวงหัวร่อพลางกล่าวว่า 'นางงามน้อยบอกไม่ฆ่า เราก็ไม่ฆ่า'

เทียนซังซือแป๊ะมือกดปากแผล โถมลงจากเหลาสุรา เหล็งฮู้ตั่วกอคิดติดตามไปช่วยเหลือ ฉั้งแป๊ะกวงฉุดรั้งไว้ กล่าวว่า 'เหล็งฮู้เฮีย จมูกโคนี้ยอมตายไม่ยอมรับการช่วยเหลือจากท่าน ไยต้องแส่หาเรื่อง

ราวใส่ตัว?'

เหล็งฮู้ตั่วกอฝืนยิ้ม ดื่มสุราติดต่อกันสองชาม ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า 'จมูกโคนี้มีฝีมือมิใช่ชั่ว ดาบของเรานี้ไม่ชักช้า มันกลับหลบหลีกได้สามนิ้วรอดชีวิตจากดาบนี้'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ฉั่งเฮีย ดาบของท่านนี้หากฟันใส่ทรวงอกเรา พลังฝีมือเราสู้เทียนซังซือแป๊ะไม่ได้ ไม่อาจหลบรอดได้'

ฉั่งแป๊ะกวงยิ้มพลางกล่าวว่า 'เมื่อครู่เรายั้งมือไว้ไมตรีจริงเพื่อเป็นการตอบแทนน้ำใจที่ท่านไม่ฆ่าเราในถ้ำศิลา'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ตอนอยู่ในถ้ำศิลา เราลงมืออย่างสุดความสามารถจนใจที่สู้ไม่ได้'

ฉั่งแป๊ะกวงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า 'ตอนนั้นท่านกับแม่ชีน้อยนี้ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำศิลา แม่ชีน้อยนี้ส่งเสียงดังขึ้นถูกเราพบเห็น ฉุดดึงนางไว้ขอเพียงท่านสงบจิตใจรออีกชั่วขณะ รอจนเราเคลิบเคลิ้มงมงาย ค่อยแทงกระบี่ออก ย่อมสามารถปลิดชีวิตเรา'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'หากเรารออีกชั่วขณะ แม่ชีน้อยไยมิใช่ถูกท่านหยามย่ำยี มาตรว่าเราพบพานแม่ชีก็มีโทสะ แต่สำนักเห็งซัวเป็นหนึ่งในห้าสำนักกระบี่ ท่านข่มเหงรังแกพวกนาง เรายอมไม่อาจนิ่งดูดายได้'

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า 'มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น แต่กระบี่ของท่านขอเพียงเสือกแทงเข้ามาอีกสามสี่นิ้ว แขนของเราต้องพิการ ท่านพอแทงถูกหัวไหล่เรา ไฉนหดกระบี่กลับไป?'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ศิษย์สำนักฮั้วซัวเราไหนเลยลอบทำร้ายคนได้ ท่านฟันหัวไหล่เราดาบหนึ่ง เราก็แทงหัวไหล่ท่านกระบี่หนึ่ง ถือว่าเสมอกัน จากนั้นค่อยประมืออย่างเปิดเผย'

ฉั่งแป๊ะกวงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า 'ตกลง เราคบหาท่านเป็นสหาย

มาดื่มชามหนึ่ง'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'พลังฝีมือเราสู้ท่านไม่ได้ แต่ความสามารถในเชิงสุราท่านสู้เราไม่ได้'

ฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า 'นั่นไม่แน่นัก พวกเราประลองสักคราดื่มสักสามชามแล้วค่อยว่ากล่าว'

เหล็งฮู้ตั่วกอขมวดคิ้วกล่าวว่า 'ฉั้งเฮีย เราเข้าใจว่าท่านเป็นลูกผู้ชายที่ไม่ยอมเอาเปรียบผู้อื่น มิคาดไม่เป็นเช่นนั้น นับเป็นที่ผิดหวังของเรานัก'

ฉั้งแป๊ะกวงถามว่า 'เราเอาเปรียบท่านอย่างไร?'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ท่านทราบแก่ใจว่าเราชิงชังแม่ชี พอเห็นแม่ชีก็ตะครั่นตะครอ ดื่มกินไม่ลง ไหนเลยประลองสุรากับท่านได้'

ฉั้งแป๊ะกวงหัวร่อดังๆ อีกครา กล่าวว่า 'เหล็งฮู้เฮีย เราทราบว่าท่านเพียรพยายามช่วยเหลือแม่ชีน้อยนี้ แต่เราฉั้งแป๊ะกวงมัวเมาราคะเมื่อต้องตาแม่ชีน้อยงามหยดย้อยนี้ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมปล่อยนาง นอกจากท่านรับปากเงื่อนไขเราประการหนึ่ง'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ตกลง ท่านบอกมา ต่อให้ขึ้นเขากระบี่ลงกระทะน้ำมัน เราเหล็งฮู้ชงก็ไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า'

ฉั้งแป๊ะกวงรินสุราสองชาม ชักชวนดื่มก่อน ค่อยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า 'เหล็งฮู้เฮีย เราเมื่อยึดถือท่านเป็นสหายก็จะทำตามกฎในยุทธจักร ภรรยาสหายห้ามหยอกเย้า หากท่านรับปากตกแต่งแม่ชีน้อยนี้...แม่ชีน้อยนี้'"

เอ่ยถึงตอนนี้ สองแก้มแดงระเรื่อ ลดสายตาลงสุ้มเสียงยิ่งมายิ่งแผ่วเบา เมื่อถึงตอนท้ายแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน

เตี่ยอิดซือไถ่ตบโต๊ะตวาดว่า

"เหลวไหล ยิ่งมายิ่งต่ำช้า ภายหลังเป็นอย่างไร?"

งี้นิ้มกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอไม่รอฟังจบ ก็ร้องเพ้ยกล่าวว่า 'ท่านต้องการให้เราเคราะห์ร้ายไปชั่วชีวิตหรือ เรื่องนี้อย่าได้พูดถึงอีก'

ฉั้งแป๊ะกวงยังพร่ำกล่าวเหลวไหล บอกว่าเมื่อไว้ผมเผ้าก็ไม่ใช่แม่ชี ข้าพเจ้ายกมืออุดหูไม่ฟัง เหล็งฮู้ตั่วกอร้องว่า 'หยุดปาก ท่านคิดก่อกวนเราคลั่งใจตายหรือไร เมื่อไม่ปล่อยนาง พวกเราก็ต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตายกัน'

ฉั้งแป๊ะกวงหัวร่อพลางกล่าวว่า 'คิดต่อยตี ท่านสู้เราไม่ได้'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'หากยืนสู้กัน เราไม่ใช่คู่มือท่าน หากนั่งต่อสู้ท่านไม่ใช่คู่มือเรา'

ฉั้งแป๊ะกวงหัวร่อฮิฮะกล่าว 'เหล็งฮู้เฮีย ท่านยังไม่ทราบ เราเมื่อวัยหนุ่มเท้าเป็นโรคเหน็บชา มีอยู่สองปีที่นั่งฝึกเพลงดาบ ดังนั้นถนัดในการนั่งต่อสั เมื่อคร่ประกระบวนท่ากับจมกโคสำนักไท้ซัว กลับไม่ได้ดูแคลนมัน เพียงแต่คุ้นกับการนั่งใช้ดาบ ดังนั้นคร้านที่จะลุกขึ้นวิทยายุทธ์นี้ท่านสู้เราไม่ได้'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ท่านเพียงแต่เคยเป็นโรคเหน็บชา นั่งฝึกเพลงดาบสองปี แต่เรานั่งฝึกเพลงกระบี่อยู่ทุกวัน ดังนั้นบัญญัติเป็นเพลงกระบี่ชุดหนึ่งขึ้น'

ฉั้งแป๊ะกวงพอฟัง ถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า 'ที่แท้เป็นเช่นนี้ ภูมิปัญญาของเหล็งฮู้เฮีย เป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก'

เหล็งฮู้ตั่วกอหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า 'เพลงกระบี่ชุดนี้เหม็นคละคลุ้งอบอวลมีอันใดน่าเลื่อมใส'

ฉั้งแป๊ะกวงถามอย่างสงสัยใจว่า 'ไฉนเหม็นคละคลุ้งอบอวล?'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'บอกต่อฉั้งเฮียตามความสัตย์ เราถ่ายทุกข์ทุกเช้าตรู่ นั่งอยู่ในห้องส้วม เห็นแมลงวันบินว่อนไปมา รู้สึก

ชิงชังรังเกียจ ดังนั้นใช้กระบี่ไล่แทงแมลงวัน ตอนแรกแทงไม่ถูก นานเข้าบังเกิดความชำนาญ แทงถูกแมลงวัน อย่างแช่มช้าบังเกิดไหวพริบปฏิภาณ จากท่ากระบี่ไล่แทงแมลงวันบัญญัติเป็นเพลงกระบี่ชุดหนึ่งขึ้น'

เขากล่าวถึงตอนนี้ ข้าพเจ้าอดหัวร่อออกมามิได้ เหล็งฮู้ตั่วกอท่านนี้น่าขบขันยิ่ง ในโลกไหนเลยมีการฝึกเพลงกระบี่เช่นนี้

ฉั่งแป๊ะกวงพอฟัง ถึงกับหน้าเขียวคล้ำ กระชากเสียงว่า 'เหล็งฮู้เฮีย เรายึดถือท่านเป็นสหาย ท่านกลับเปรียบเทียบเราเป็นแมลงวันในห้องส้วม ตกลง พวกเรานั่งประลองยุทธ์กัน'

พลางชักดาบออกมาวางบนโต๊ะ ดวงตาทอประกายดุร้ายคล้ายบังเกิดความคิดฆ่าฟันขึ้น เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า 'นั่งใช้ดาบใช้กระบี่ท่านสู้เราไม่ได้ เหล็งฮู้ชงเป็นลูกผู้ชายชาตรีไม่คิดใช้วิชาที่ตัวเองถนัดจัดเจนเอาเปรียบสหาย'

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า 'นี่เป็นความยินยอมพร้อมใจของเราเอง ไม่อาจบอกว่าเจ้าเอาเปรียบเรา'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ตกลง อย่างนั้นพวกเราตรากฎข้อหนึ่งก่อนพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ผู้ใดลุกขึ้นก่อนเป็นฝ่ายแพ้'

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า 'มิผิด ก่อนพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ผู้ใดลุกขึ้นก่อนเป็นฝ่ายแพ้'

เหล็งฮู้ตั่วกอถามอีกว่า 'แพ้แล้วจะเป็นอย่างไร?'

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า 'ท่านเห็นควรทำอย่างไรก็ทำเช่นนั้น'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ให้เรานึกดู มีแล้ว หนึ่งนั้นคนที่สู้แพ้วันหน้าพบพานแม่ซีน้อยนี้ ห้ามไม่ให้ลบหลู่ล่วงเกิน พอพบหน้านางต้องคารวะอย่างนอบน้อม กล่าวว่า อาจารย์น้อย ศิษย์ฉั่งแป๊ะกวงน้อมคำนับ'

ฉั้งแป๊ะกวงร้องเพ้ยกล่าวว่า 'ท่านทราบได้อย่างไรว่าเราเป็นฝ่ายแพ้ หากท่านเป็นฝ่ายแพ้แล้ว?'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'เราก็เช่นกัน ผู้ใดเป็นฝ่ายแพ้ ผู้นั้นต้องย้ายเข้าสำนักเห็งซัวเป็นศิษย์ของแม่ชีน้อยนี้'

ซือแป๋ ท่านว่าเหล็งฮู้ตั่วกอน่าขบขันหรือไม่ พวกเขาทั้งสองประลองยุทธ์ไฉนแพ้แล้วต้องเข้าสังกัดเห็งซัว ข้าพเจ้าไหนเลยรับพวกเขาเป็นศิษย์ได้?"

เล่าถึงตอนนี้ ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ ขึ้น นางหน้าตาหมองหม่นตลอดเวลา ยามนี้เผยอแย้มยิ้ม ยิ่งเผยเห็นความงามกว่าเดิม

"คนหยาบช้าในยุทธจักร ไม่ว่าคำพูดใดล้วนกล่าวจากปากได้เจ้าไฉนยึดถือเป็นจริงเป็นจัง เหล็งฮู้ชงคิดกระตุ้นโทสะฉั้งแป๊ะกวงต่างหาก"

พลางหลับตาลงเล็กน้อย ครุ่นคิดว่าเหล็งฮู้ชงจะเอาชัยอย่างไร แต่แล้วยอมรับว่า ไหวพริบตนเองด้อยกว่าคนหยาบช้าเหล่านี้มากนัก ไม่จำเป็นต้องเปลืองสมองขบคิดมากความ เร่งรัดงี้นิ้มเล่าสืบต่อ

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ฉั้งแป๊ะกวงรับคำท้าว่า 'ตกลง ผู้ใดแพ้ต้องกราบแม่ชีน้อยนี้เป็นอาจารย์'

ข้าพเจ้ารีบกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าไม่อาจรับพวกท่านเป็นศิษย์สำนักเห็งซัวเรามีแต่สตรีไหนเลย...ไหนเลย...'

เหล็งฮู้ตั่วก่อโบกมือตัดบทว่า 'เราทำความตกลงกับฉั้งเฮีย ท่านไม่รับก็ต้องรับ' จากนั้นกล่าวกับฉั้งแป๊ะกวงว่า 'สอง ผู้ใดแพ้ต้องสะบัดดาบเชือดตัวเองเป็นขันที'

ซือแป๋ สะบัดดาบเชือดตัวเองเป็นขันทีเป็นเรื่องราวใด?"

นางพอเอ่ยปากถาม ทุกผู้คนล้วนหัวร่อออกมา เตี่ยอิดซือไถ่อดยิ้มมิได้ กล่าวว่า

"นั่นเป็นคำหยาบคาย เจ้าไม่เข้าใจก็ไม่ต้องถามแล้ว"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นคำหยาบคาย ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าเมื่อมีฮ่องเต้ต้องมีขันที ไม่นับเป็นอย่างไร ฉั่งแป๊ะกวงพอฟังก็ชำเลืองมองเหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'เหล็งฮู้เฮีย ท่านมีความมั่นใจได้ชัยจริงๆ?'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ย่อมแน่นอน หากยืนสู้กัน เราเหล็งฮู้ชงจัดอยู่ในอันดับที่แปดสิบเก้า หากนั่งสู้กันจัดอยู่อันดับสอง'

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า 'ท่านจัดอยู่อันดับสองเท่านั้น อันดับหนึ่งเป็นใคร?'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'เป็นหัวหน้านิกายอสูรตังฮึงปุกป่าย *(ผู้ไม่พ่ายแพ้แห่งบูรพาทิศ)*"

ทุกผู้คนพอฟังคำ "**ตังฮึงปุกป่าย**" ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป บ้างตื่นเต้นสงสัย บ้างประหวั่นพรั่นพรึง

งี้นิ้มเห็นเช่นนั้น กริ่งเกรงตนเองกล่าวผิดไป ถามว่า

"ซือแป๋ มีอันใดไม่ถูกต้อง?"

เตี่ยอิดซือไถ่กล่าวว่า

"เจ้าอย่าได้เอ่ยถึงชื่อคนผู้นี้ ฉั่งแป๊ะกวงบอกว่าอย่างไร?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ฉั่งแป๊ะกวงผงกศีรษะกล่าวว่า 'ท่านบอกว่าตังฮึงปุกป่ายจัดอยู่อันดับหนึ่ง เราไม่มีความเห็นเป็นอื่น แต่ท่านจัดตัวเองอยู่อันดับสองออกจะประโคมโอ่ไปแล้ว หรือท่านยังเหนือกว่าซือแป๋ท่านงักซิงแซ? *(ท่านผู้แซ่งัก)*'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'เราหมายถึงนั่งต่อสู้ หากยืนต่อสู้ซือแป๋เราจัดว่าอยู่อันดับแปด เราจัดอยู่อันดับแปดสิบเก้า ด้อยกว่าท่านผู้เฒ่ามากนัก'

ฉั่งแป๊ะกวงแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า 'เหล็งฮู้เฮีย ปากของท่านช่างเจรจานัก ท่านทราบได้อย่างไรว่าหากนั่งสู้กัน เราต้องแพ้แก่ท่าน และทราบได้อย่างไรว่าเราไม่อับอายกลายเป็นโทสะ ผุดลุกขึ้นฆ่าท่าน?'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'หากท่านรับปากว่าหลังจากแพ้แล้วไม่ฆ่าเรา อย่างนั้นข้อตกลงเชือดตัวเป็น...เป็นขันทีให้ยกเลิกไป มิต้องให้ท่านไร้บุตรไร้หลานสืบตระกูล วาจาไร้สาระอย่าได้กล่าว ลงมือเถอะ'

พลางผลักโต๊ะสุราล้มลง คนทั้งสองนั่งเผชิญหน้า คนหนึ่งถือดาบคนหนึ่งจับกระบี่มั่น

ทั้งสองขณะจะลงมือ ฉั่งแป๊ะกวงกวาดตามองมายังเราแวบหนึ่ง พลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า 'เหล็งฮู้เฮีย เรานับถือท่านแล้ว ที่แท้ท่านซุ่มซ่อนกำลังคนไว้ เราเมื่อนั่งสู้กับท่าน อย่าว่าแต่พวกพ้องของท่านจะฮือเข้ามา ขอเพียงแม่ชีน้อยนี้ลงมือต่อเราทางด้านหลัง ก็บีบบังคับเราลุกขึ้นยืน'

เหล็งฮู้ตั่วกอก็หัวร่อฮาฮากล่าวว่า 'ขอเพียงมีคนสอดมือเข้าช่วยเหลือถือว่าเหล็งฮู้ชงเป็นฝ่ายแพ้ แม่ชีน้อย ท่านต้องการให้เราสู้ชนะหรือสู้แพ้?'

ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'ย่อมต้องการให้ท่านเป็นฝ่ายชนะ ท่านนั่งต่อสู้จัดอยู่อันดับสองต้องไม่พ่ายแพ้แก่เขาแน่นอน'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'อย่างนั้นท่านเชิญเถอะ ไปยิ่งเร็วยิ่งดี ยิ่งไกลยิ่งดี แม่ชีน้อยศีรษะล้านเลี่ยนเช่นนี้ยืนเบื้องหน้าเรา เหล็งฮู้ชงไม่ทันต่อสู้ก็พ่ายแพ้แล้ว'

กล่าวจบ เสือกแทงกระบี่ใส่ฉั่งแป๊ะกวง ฉั่งแป๊ะกวงสะบัดดาบปัดป่าย หัวร่อพลางกล่าวว่า 'เลื่อมใส เลื่อมใสนัก แผนช่วยเหลือแม่ชีน้อยเอาตัวรอดอันประเสริฐ เหล็งฮู้เฮีย ท่านนับเป็นเผ่าพันธุ์มาก

รักจริงๆ เพียงแต่ออกจะพาตัวเสี่ยงอันตรายไปแล้ว'

ตอนนั้นข้าพเจ้าค่อยเข้าใจ ที่แท้เหล็งฮู้ตั่วกอกำหนดเงื่อนไขผู้ใดลุกขึ้นก่อน ผู้นั้นเป็นฝ่ายแพ้ เพื่อเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าหลบหนีนั่นเอง"

ทุกผู้คนฟังถึงตอนนี้ ล้วนทอดถอนชมเชยความตั้งใจของเหล็งฮู้ชง พลังฝีมือของเขาสู้ฉั่งแป๊ะกวงไม่ได้ นอกจากวิธีนี้แล้ว ไม่มีหนทางช่วยให้งี้นิ้มเอาตัวรอดได้

เตี่ยอิดซือไถ่กล่าวว่า

"คำ *'เผ่าพันธุ์มากรัก'* อะไรนั่น ล้วนเป็นคำหยาบคายภายหน้าอย่าได้เอ่ยถึง กระทั่งนึกก็ห้ามไม่ให้นึกถึง"

งี้นิ้มกัมศีรษะรับคำ จากนั้นเล่าว่า

"ข้าพเจ้าได้ยินเหล็งฮู้ตั่วกอเร่งรัด ได้แต่กราบกรานต่อเขากล่าวว่า 'ขอบพระคุณเหล็งฮู้ตั่วกอช่วยชีวิต'

พลางหันกายลงจากเหลา พอเดินถึงบันไดเหลา ได้ยินฉั่งแป๊ะกวงตวาดคำ 'อยู่' ข้าพเจ้าเหลียวหน้าไป ปรากฏโลหิตสองหยดกระเซ็นมาถูกเสื้อผ้าข้าพเจ้า ที่แท้เหล็งฮู้ตั่วกอถูกฟันใส่หัวไหล่ดาบหนึ่ง

ฉั่งแป๊ะกวงหัวร่อพลางกล่าวว่า 'เป็นอย่างไร เพลงกระบี่นั่งต่อสู้ที่สองของท่านธรรมดาสามัญยิ่ง'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'แม่ชีน้อยยังไม่ไป เราไหนเลยสู้ท่านได้ ดูท่าเราต้องเคราะห์ร้ายแน่แล้ว'

ข้าพเจ้าเห็นเหล็งฮู้ตั่วกอรั่งเกียจแม่ชี หากรั้งอยู่สืบต่อเกรงว่าจะทำร้ายเขาถึงแก่ชีวิตจริงๆ ได้แต่รีบลงจากเหลา พอลงมาถึงเบื้องล่าง ได้ยินเสียงดาบกระบี่ปะทะกันไม่ขาดหู ฉั่งแป๊ะกวงตวาดคำ 'อยู่'

ข้าพเจ้าใจหายวาบ คาดว่าเหล็งฮู้ตั่วกอถูกฟันอีกดาบหนึ่ง แต่ไม่กล้ากลับขึ้นเหลาไปชมดู ได้แต่ปีนขึ้นไปทางด้านข้าง จนกระทั่งถึงหลังคาเหลาสุรา ค่อยหมอบร่างบนแผ่นกระเบื้อง มองผ่านหน้าต่างลงไป เห็นเหล็งฮู้ตั่วกอยังถือกระบี่สู้ศึก หลั่งโลหิตโซมกาย แต่ฉั้งแป๊ะกวงไม่ได้รับบาดเจ็บแม้สักแห่งเดียว

ฉั้งแป๊ะกวงพลันตวาดคำ 'อยู่' ฟันดาบใส่แขนซ้ายเหล็งฮู้ตั่วกอจากนั้นรั้งดาบกลับ หัวร่อพลางกล่าวว่า 'เหล็งฮู้เฮีย กระบวนท่าของเรานี้ยั้งดาบไว้ไมตรี'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'เราย่อมทราบ ท่านหากลงมือหนักหน่วงกว่านี้ แขนของเราข้างนี้ต้องถูกท่านฟันหลุดจากบ่าแล้ว'

ฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า 'เราขอเตือนท่านยอมแล้วลุกขึ้นเถอะ ที่ลั่นปากไว้ไม่ต้องปฏิบัติตาม ท่านไม่ต้องกราบแม่ชีน้อยเป็นอาจารย์แล้ว'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ลูกผู้ชายลั่นปากไม่คืนคำ เมื่อกล่าวจากปากไหนเลยไม่ปฏิบัติตาม?'

ฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า 'เราพบพานลูกผู้ชายอันเข้มแข็งมามากหลาย แต่ชนชั้นเหล็งฮู้เฮีย ฉั้งแป๊ะกวงเพิ่งพบพานเป็นครั้งแรก เอาเถอะพวกเรานับว่าสู้เสมอ เป็นอย่างไร?'

เหล็งฮู้ตั่วกอมองดูเขาอย่างยิ้มแย้มไม่ตอบคำ โลหิตจากปากแผลต่างๆ หยดลงบนพื้นเหลา บังเกิดเสียงติ๊กติ๊ก ฉั้งแป๊ะกวงพลันกล่าวว่า 'เราจะใช้ดาบไวแล้ว หากชักช้าแม่ชีน้อยนั้นไม่ทราบหลบหนีไปที่ใดแล้ว'

เหล็งฮู้ตั่วกอพลันส่ายร่างโงนเงน ทั้งคนทั้งเก้าอี้ล้มลงกับพื้น เขาใช้สองมือยันพื้นคืนคลานไปช้าๆ เก้าอี้ตัวนั้นทับอยู่บนร่างเขา ยามกะทันหันลุกไม่ขึ้น

ฉั้งแป๊ะกวงกระหยิ่มยิ้มย่องยิ่ง หัวร่อพลางกล่าวว่า 'นั่งต่อสู้จัดอยู่อันดับสอง คลานสู้กันจัดอยู่อันดับเท่าใด?'

พลางลุกขึ้นยืน เหล็งฮู้ตั่วกอก็หัวร่อฮาฮากล่าวว่า 'ท่านแพ้แล้ว'

ฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า 'ท่านแพ้อย่างทุลักทุเลปานนี้ ยังบอกว่าเราแพ้อีก?'

เหล็งฮู้ตั่วกอฟุบร่างกับพื้น ถามว่า 'ก่อนนี้พวกเราทำความตกลงอย่างไร'

ฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า 'พวกเราตกลงกันว่าจะนั่งต่อสู้กัน ผู้ใดลุกขึ้นก่อน ก็...ก็...'

เขากล่าวคำ 'ก็' ติดต่อกันสองคำ ไม่สามารถกล่าวต่อค่อยรู้สึกตัวว่าหลงกล เขาลุกขึ้นยืน เหล็งฮู้ตั่วกอยังไม่ได้ลุกขึ้น กันไม่ได้ห่างจากเก้าอี้ แม้มีสภาพทุลักทุเล แต่ตามข้อตกลง ถือว่าเป็นฝ่ายชนะ"

ทุกผู้คนรับฟังถึงตอนนี้ อดปรบมือร้องชมเชยมิได้ แต่อื้อชังไฮ้แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เด็กน้อยใช้วิธีเช่นอันธพาลกับโจรราคะฉั้งแป๊ะกวง ไยมิใช่เสื่อมเสียหน้าของค่ายสำนักฝ่ายธัมมะ"

เตี่ยอิดซือไถ่กระซากเสียงว่า

"วิธีอันธพาลอันใด ลูกผู้ชายประลองปัญญาไม่ประลองกำลัง สำนักแชเชี้ยท่านไม่เห็นมีวีรบุรุษผู้กล้าที่ถือคุณธรรมความกล้าหาญเช่นนี้"

นางได้ยินงี้นิ้มบอกเล่าว่า เหล็งฮู้ชงเสี่ยงตายช่วยชีวิตงี้นิ้มรักษาหน้าของสำนักเห็งซัว ในใจบังเกิดความสำนึกขอบคุณ ความขุ่นข้องที่มีต่อเหล็งฮู้ชงในตอนแรกปลาสนาการสิ้น

งี้นิ้มเล่าอีกว่า

"ฉั่งแป๊ะกวงยืนตะลึงลาน ไม่ทราบทำอย่างไร เหล็งฮู้ตั่วกอร้องว่า 'เซี่ยวซือม่วยสำนักเห็งซัวลงมาเถอะ ขอแสดงความยินดีที่ท่านรับศิษย์ใหม่คนหนึ่ง'

ที่แท้ เขาทราบแต่แรกว่าข้าพเจ้าแอบดูบนหลังคา ฉั่งแป๊ะกวงผู้นี้แม้เลวร้าย แต่ยังไม่ตระบัดสัตย์ ความจริงสามารถฆ่าเหล็งฮู้ตั่วกอในดาบเดียว ค่อยวกกลับมาจัดการข้าพเจ้า แต่ฉั่งแป๊ะกวงร้องดังๆ ว่า 'แม่ชีน้อย ครั้งหน้าหากเราพบเจ้า เราจะฆ่าเจ้าในดาบเดียว'

กล่าวจบ สอดดาบคืนฝัก ก้าวยาวๆ ลงจากเหลาสุรา

ข้าพเจ้าค่อยกระโดดลงในเหลาสุรา ประคองเหล็งฮู้ตั่วกอขึ้น ล้วงกาวฟ้าหอมต่อเชื่อมออกมาพอกทาปากแผลของเขา เมื่อนับดูพบว่าเขารับบาดแผลใหญ่น้อยทั้งสิ้นสิบสามแห่ง

ข้าพเจ้าพอทายาเสร็จก็ประคองเขานั่งบนเก้าอี้ เหล็งฮู้ตั่วกอหอบหายใจไม่หยดยั้งกล่าวว่า 'รบกวนท่านรินสราแก่เราชามหนึ่ง'

ข้าพเจ้ารินสุราชามหนึ่งยื่นส่งแก่เขา พลันได้ยินเสียงขึ้นบันไดเหลาปรากฏผู้คนสองคนขึ้นมา คนหนึ่งคือเขา"

พลางชี้มือไปยังศิษย์สำนักแชเซี้ยที่หามซากศพล้อนั้งเกี๊ยกขึ้นมา กล่าวอีกว่า

"อีกคนหนึ่งคือคนร้ายล้อนั้งเกี๊ยก คนทั้งสองมองดูข้าพเจ้าเหลียวมองเหล็งฮู้ตั่วกอ แล้ววกสายตากลับมาดูข้าพเจ้า สีหน้าท่าทีเสียมารยาทยิ่ง

เหล็งฮู้ตั่วกอมองดูล้อนั้งเกี๊ยกแวบหนึ่ง กล่าวว่า 'ซือม่วยท่านทราบหรือไม่ว่า สำนักแชเซี้ยมีท่าไม้ตายใด?'

ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'ไม่ทราบ ฟังว่าสำนักแชเซี้ยมีวิชาสูงส่งมากหลาย'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'มิผิด สำนักแชเซี้ยมีวิชาสูงส่งมากหลาย

แต่กระบวนท่าที่ร้ายกาจที่สุด...เฮอะ เฮอะ เพื่อมิให้ผิดพ้องหมองใจยังคงอย่าได้กล่าวแล้ว'

ล้อนั้งเกี๊ยกพลันสะอึกเข้ามาถามว่า 'กระบวนท่าที่ร้ายกาจที่สุดคืออะไร ลองบอกมาฟังดู'

เหล็งฮู้ตั่วกอหัวร่อพลางกล่าวว่า 'เราความจริงไม่คิดบอกท่านต้องการให้เราบอก เราจะบอกออกไป **นั่นเป็นท่าพุ่ยโก้วเฮี่ยงอ้าวเพ้งซัวเลาะงังเส็ก** *(ท่าหันตะโพกห่านป่าร่อนหาดทราย)*'

ล้อนั้งเกี๊ยกตบโต๊ะตวาดว่า 'เหลวไหล ท่าหันตะโพกห่านป่าร่อนหาดทรายอันใด ไม่เคยได้ยินมาก่อน'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า 'นี่เป็นท่าไม้ตายของสำนักท่าน ไฉนไม่เคยได้ยินมา ท่านหันหลังไป เราจะแสดงให้ท่านดู'

ล้อนั้งเกี๊ยกแผดด่าหลายคำ ต่อยหมัดใส่เหล็งฮู้ตั่วกอ เหล็งฮู้ตั่วกอผดลกขึ้นหมายหลบเลี่ยง แต่เนื่องเพราะเสียโลหิตมากไป ไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่น้อย ส่ายโงนเงนก็กระแทกนั่งลงถูกหมัดต่อยใส่จมูกเลือดกำเดาไหลหลั่งออกมา

ล้อนั้งเกี๊ยกพุ่งหมัดต่อยซ้ำ ข้าพเจ้ารีบสอดมือเข้าปัดป้องกล่าวว่า 'เขารับบาดเจ็บสาหัส ท่านไม่เห็นหรือ ท่านรังแกคนบาดเจ็บนับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด?'

ล้อนั้งเกี๊ยกด่าว่า 'แม่ชีน้อยเห็นโจรน้อยหน้าดาหล่อเหลาบังเกิดจิตหวั่นไหวแล้ว รีบหลีกไป ไม่เช่นนั้นเราจะลงมือต่อเจ้าด้วย'

ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'ท่านกล้าลงมือต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะฟ้องซือแป๋ท่านอื้อกวนจู้'

ล้อนั้งเกี๊ยกหัวร่อฮาฮากล่าวว่า 'เจ้าผิดศีลละเมิดข้อห้าม ไม่ว่าผู้ใดล้วนจัดการได้'

พลางยื่นมือซ้ายออก ข้าพเจ้ายื่นมือปิดป้อง มิคาดกระบวน

ท่านี้เป็นท่าหลอกล่อ เขาเปลี่ยนเป็นยื่นมือขวาออก หยิกแก้มข้าพเจ้าคราหนึ่ง ทั้งยังหัวร่อฮาฮาออกมา

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ซือม่วยอย่าได้ลงมือ เราพอโคจรพลังก็ใช้ได้แล้ว'

ข้าพเจ้าเหลียวหน้ามอง เห็นเหล็งฮู้ตั่วกอหน้าซีดขาวไร้สีเลือด ล้อนั้งเกี๊ยกพลันวิ่งตะบึงเข้าหา กำหมัดต่อยใส่ เหล็งฮู้ตั่วกอยื่นมือซ้ายออกคว้าจับมันหมุนคว้างครึ่งรอบ จากนั้นเตะกราดออก พอดีเตะถูก...ตะโพกหลังของเขา ล้อนั้งเกี๊ยกไม่อาจยืนหยัดมั่น กลิ้งลงจากเหลา

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวว่า 'ซือม่วย นี่คือท่าไม้ตายของสำนักแซเซี้ยเรียกว่า ท่าหันตะโพกห่านป่าร่อนหาดทราย หันตะโพกให้ผู้อื่นเตะคล้ายห่านป่าร่อนลง ท่านว่าคล้ายหรือไม่'

ข้าพเจ้าคิดหัวร่อ แต่เห็นปากแผลเขาปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา คาดว่าเท้าเมื่อครู่ใช้กำลังเกินไป ปากแผลปริแตกออก จึงเกลี้ยกล่อมว่า 'ท่านพักผ่อนสักครู่ อย่าได้เอ่ยปาก'

ล้อนั้งเกี๊ยกพอกลิ้งตกลงจากเหลา ก็วิ่งขึ้นมาอีก ในมือเพิ่มกระบี่เล่มหนึ่งตวาดถามว่า 'เจ้าคือเหล็งฮู้ชงแห่งฮั้วซัว ใช่หรือไม่?'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า 'ยอดฝีมือสำนักท่านใช้ท่าหันตะโพกห่านป่าร่อนหาดทรายต่อเรา ท่านนับเป็นคนที่สาม มิน่าเล่า...'

พลางส่งเสียงไอไม่หยุดยั้ง ล้อนั้งเกี๊ยกกล่าวกับซือตี่ของเขาว่า 'ลี้ซือตี่ ท่านจัดการกับแม่ชีน้อยนี้'

คนร้ายแซ่ลี้รับคำจู่โจมกระบี่ใส่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้แต่ชักกระบี่หักออกมาต้านทาน เห็นล้อนั้งเกี๊ยกโถมแทงกระบี่ใส่เหล็งฮู้ตั่วกอ เหล็งฮู้ตั่วกอฝืนใจยกกระบี่ปิดป้องผ่านไปหลายกระบวนท่า ก็

ถูกกระแทกกระบี่ร่วงหล่น

ล้อนั้งเกี๊ยกจ่อกระบี่ใส่ทรวงอก กล่าวว่า 'เจ้าเรียกเราเป็นเอี่ยเอี้ย *(ปู่)* สำนักแชเชี้ยสามคำ เราจะไว้ชีวิตเจ้า'

เหล็งฮู้ตั่วกอกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า 'ตกลง เราเรียก หลังจากที่เราเรียกแล้ว ท่านจะถ่ายทอดท่าหันตะโพก...'

ไม่ทันกล่าวจบ ล้อนั้งเกี๊ยกก็เสือกกระบี่แทงใส่ทรวงอกเหล็งฮู้ตั่วกอ..."

เล่าถึงตอนนี้ น้ำตาสุกใสเกลือกกลิ้งลงอาบแก้มสะอึกสะอื้นพลางกล่าว

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าโถมเข้าไปหมายขัดขวาง แต่กระบี่ของล้อนั้งเกี๊ยกแทง...แทงใส่ทรวงอกเหล็งฮู้ตั่วกอแล้ว"

พริบตานั้น ในห้องโถงจำลองเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง อื้อซังไฮ้รัสีกมีสายตาที่เดียดแค้นชิงชังหลายค่จับจ้องมองมา จึงกล่าว

"คำบอกเล่าของเจ้า ไม่แน่ว่าจะตรงกับความจริง เจ้าเมื่อบอกว่าล้อนั้งเกี๊ยกฆ่าเหล็งฮู้ชงแล้ว เหตุใดล้อนั้งเกี๊ยกกลับตายใต้กระบี่ของเหล็งฮู้ชง"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอหลังจากถูกกระบี่ยังยิ้มออกมา กล่าวเบาๆ กับข้าพเจ้าว่า 'ซือม่วย เรา...เรามีความลับประการหนึ่งต่อท่าน คัมภีร์...คัมภีร์กระบี่พิชิตมารของสำนักคุ้มกันภัยบุญ...บุญบารมีอยู่...อยู่ที่'

เขายิ่งกล่าวยิ่งเบา ข้าพเจ้าไม่ได้ยินเขากล่าวอะไรอีก เพียงเห็นริมฝีปากเขาขยับเขยื้อน ล้อนั้งเกี๊ยกคล้ายกังวลสนใจต่อคัมภีร์กระบี่อะไรนั่นยิ่ง พลันเดินเข้ามากัมกายคิดฟังว่าคัมภีร์กระบี่นั้นอยู่ที่ใด

ทันใด เหล็งฮู้ตั่วกอหยิบฉวยกระบี่ที่ร่วงหล่นบนพื้นเหลาขึ้น

ตวัดมือแทงกระบี่ใส่ท้องน้อยล้อนั้งเกี๊ยก คนร้ายนี้หงายร่างล้มลง แขนขากระตุกหลายครา ก็ไม่เคลื่อนไหวอีก ที่แท้...ที่แท้เหล็งฮู้ตั่วกอจงใจหลอกเขาเดินเข้าใกล้ ฆ่าเขาเป็นการแก้แค้น"

นางพอเล่าจบ ก็ไม่อาจทรงกายสืบต่อ ส่ายร่างโงนเงนแล้วสิ้นสติไป เตี่ยอิดซือไถ่ยื่นมือโอบเอวของนางไว้ ถลึงตาใส่อื้อชังไฮ้

ทุกผู้คนนิ่งเงียบงัน นึกถึงเหตุการณ์ต่อสู้บนเหลาห่านป่าหวนในสายตาของยอดฝีมือเช่นเทียนมึ้งเต้าหยิน เล้าเจี่ยฮวง บุ่งซิงแซ และฮ่อซาฉิก พลังฝีมือของเหล็งฮู้ชงและล้อนั้งเกี๊ยกย่อมไม่นับเป็นอย่างไรได้ แต่ความสยดสยองของการต่อสู้ครั้งนี้กลับน้อยครั้งจะพบพาน เมื่อกล่าวจากปากแม่ชีเยาว์วัยที่บริสุทธิ์ผุดผาดเช่นงี้นิ้ม แสดงว่าไม่ได้ต่อเติมเสริมแต่งแม้แต่น้อย

อื้อชังไฮ้ไม่สู้สายตากับเตี่ยอิดซือไถ่ หันกายไปยังเล้าเต็กนับกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หลานแซ่เล้า สำนักแชเซี้ยเราที่แท้ล่วงเกินสำนักท่านที่ใดซือเฮียเจ้าจึงรังควาญต่อศิษย์สำนักแชเซี้ยเราซ้ำแล้วซ้ำเล่าอีก?"

เล้าเต็กนับรีบกล่าวว่า

"ศิษย์ไม่ทราบ นี่เป็นการพิพาทส่วนตัวระหว่างตั่วซือกอกับล้อเฮีย ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสัมพันธไมตรีระหว่างสำนักฮั้วซัวกับแชเซี้ย..."

อื้อชังไฮ้แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"คำ *'ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง'* อันประเสริฐ กลับผลักไสบ่ายเบี่ยงไปสิ้น..."

ไม่ทันขาดคำ หน้าต่างกระดาษด้านทิศตะวันตกถูกกระแทกเปิดออก คนผู้หนึ่งลอยลิ่วเข้ามา

คนในห้องโถงล้วนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ มีปฏิกิริยารวดเร็ว

แยกย้ายหลบเลี่ยงไปสองฟากข้าง ยกหมัดฝ่ามือคุ้มครองตน ยังไม่ทันเห็นชัดตาว่าเป็นใคร ปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งลอยลิ่วเข้ามา คนทั้งสองพอร่วงฟาดกับพื้น ก็ฟุบแน่นิ่ง ไม่เคลื่อนไหว

เห็นคนทั้งสองสวมชุดยาวสีเขียว เป็นเครื่องแบบของศิษย์สำนักแชเชี้ย เสื้อผ้าส่วนตะโพกประทับด้วยรอยเท้าเปื้อนโคลนคนละรอย ได้ยินนอกหน้าต่างบังเกิดสุ้มเสียงหยาบกร้านชราภาพเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่าหันตะโพกห่านป่าร่อนหาดทราย ฮา ฮา ฮา..."

อื้อชังไฮ้ขยับกายวูบ กราดฟาดสองมือออก พุ่งตัวตามสภาวะฝ่ามือทะลวงออกนอกหน้าต่าง มือซ้ายกดขอบหน้าต่างคราหนึ่ง หยิบยืมสภาวะโผพุ่งขึ้นบนหลังคาหยั่งเท้าซ้ายอยู่บนชายคาตึก สอดส่ายสายตามองรอบข้าง เห็นม่านวิกาลมืดมิด ฝนโปรยประดุจม่านปราศจากเงาร่างผู้คน

อื้อชังไฮ้ไม่เชื่อว่าคนผู้นี้สามารถจากไปในชั่วพริบตา คงต้องซุ่มซ่อนอยู่ละแวกใกล้เคียง ดังนั้นชักกระบี่ออก ทุ่มเทท่าร่างตรวจค้นคฤหาสน์เล้าอย่างรวดเร็วเที่ยวหนึ่ง ไม่ว่าตามมุมตึกสุมทุมพุ่มไม้ล้วนไม่เล็ดลอดจากสายตาของมัน ยังไม่พบสิ่งผิดปรกติใด

อื้อชังไฮ้กระโดดปราดกลับเข้าห้องโถงจำลอง เห็นศิษย์ทั้งสองยังฟุบร่างกับพื้น จึงพลิกตัวศิษย์คนหนึ่งกลับมา เห็นเป็นซิงนั้งจุ่ง อีกผู้หนึ่งไม่ต้องพลิกตัว ดูจากขนดำที่ท้ายทอยมัน แสดงว่าเป็นคู่หูของซิงนั้งจุ่ง นามกิกนั้งทง

อื้อชังไฮ้ยื่นมือตบใส่ชายโครงซิงนั้งจุ่ง ถามว่า

"เจ้าพลาดท่าเสียทีแก่ผู้ใด?"

ซิงนั้งจุ่งอ้าปากค้าง ปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา ที่แท้จุดที่ถูกปิดสกัดยังไม่ได้รับการตบคลาย

อื้อชังไฮ้ลอบตื่นตระหนก ได้แต่เกร็งกำลังภายในถ่ายทอดเข้า

ทางจุดเล้งไท้ที่กลางหลังซิงนั้งจุ่ง ชั่วครู่ให้หลังซิงนั้งจุ่งค่อยพูดได้ตะกุกตะกักว่า

"ซือ...ซือแป๋ ศิษย์ไม่เห็นฝ่ายตรงข้ามเป็นใคร"

"เฮอะ มันลงมือที่ใด?"

"ศิษย์กับกิกซือตี๋ออกไปปลดทุกข์ที่ด้านนอก รู้สึกชาวูบที่กลางหลัง พลาดท่าเสียทีแก่ลูกเต่านั้น"

อื้อชังไฮ้คาดเดาไม่ออกว่าฝ่ายตรงข้ามมีความเป็นมาอย่างไร พอเงยหน้าขึ้นเห็นเทียนมึ้งเต้าหยินหน้าตาซึมเซา คล้ายไม่กังวลสนใจต่อเรื่องนี้ ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสหพันธ์ นั้งเกี๊ยกฆ่าเหล็งฮู้ชง แม้แต่เทียนมึ้งเต้าหยินก็ตำหนิเรา'

จากนั้นครุ่นคิด คนลงมืออาจยังอยู่ในห้องโถงใหญ่ จึงกวักมือเรียกหาซิงนั้งจุ่งสาวเท้าก้าวปราดเข้าห้องใหญ่

ยามนั้นคนในห้องโถงใหญ่ยังวิพากษ์วิจารณ์ถึงการตายของศิษย์สำนักไท้ซัวและศิษย์สำนักแชเซี้ย พลันเห็นอื้อชังไฮ้เดินเข้ามา มีคนจดจำออกมาว่ามันเป็นเจ้าสำนักแชเซี้ย ดังนั้นสงบสุ้มเสียงไว้

อื้อชังไฮ้กวาดตาผ่านหน้าทุกผู้คน ผู้คนในห้องโถงล้วนเป็นบุคคลรุ่นที่สองมันรู้จักไม่มากนัก แต่ดูจากลักษณะการแต่งกายก็คำนวณสังกัดสำนักอาจารย์ออก มันกวาดมองทีละคน สายตาคมวาวพลันหยุดนิ่งบนร่างคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้หน้าตาอัปลักษณ์ ในหน้าปิดกอเอี๊ยะหลายแผ่น กลางหลังโหนกนูนที่แท้เป็นคนหลังค่อมผู้หนึ่ง

อื้อชังไฮ้พลันฉุกคิดถึงคนผู้หนึ่ง ต้องรำพึงในใจ

'หรือว่าเป็นมัน ฟังว่า**ซักปักเม้งเทาะ** *(เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่)* บักเกาฮงท่องเที่ยวอยู่นอกกำแพงใหญ่ น้อยครั้งจะเหยียบย่างเข้าแผ่น

ดินตงง้วน ทั้งไม่มีการคบหากับห้าสำนักกระบี่ ไฉนเข้าร่วมพิธีอ่างทองล้างมือของเล้าเจี่ยฮวง?'

ผู้คนในห้องโถงก็กวาดตามองตามสายตาอื้อซังไฮ้จ้องจับไปยังคนหลังค่อมนั้น ชาวยุทธจักรที่มีอายุสูงวัยหลายคนล้วนอุทานออกมา เล้าเจี่ยฮวงสืบเท้าไปประสานมือกล่าวว่า

"ไม่ทราบท่านให้เกียรติมา อภัยที่เสียมารยาท"

ซึ่งความจริง คนหลังค่อมนี้ไหนเลยเป็นยอดคนบู๊ลิ้มใด หากแต่เป็นเสียวเปียเท้าสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีลิ้มเพ้งจือนั่นเอง

ลิ้มเพ้งจือกริ่งเกรงถูกคนจดจำออก ดังนั้นก้มหน้าก้มตา ซ่อนตัวอยู่ที่มุมห้องโถง ยามนี้เห็นสายตาทุกคู่จับจ้องมองมา สร้างความกระดากยิ่ง รีบผุดลุกขึ้นคารวะตอบ กล่าวว่า

"ไม่กล้ารับ"

เล้าเจี่ยฮวงทราบว่า เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่บักเกาฮงเป็นคนภาคเหนือ คนผู้นี้กลับกล่าวสำเนียงชาวใต้ มิหนำซ้ำอายุก็แตกต่างกัน แต่ทราบว่าเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ร่องรอยลี้ลับ ไม่อาจคำนวณด้วยเหตุผลธรรมดา ยังคงกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ข้าพเจ้าเล้าเจี่ยฮวง ขอเรียนถามท่านกับบักไต้เฮียบ..."

ลิ้มเพ้งจือฉุกใจคิด ตนเองแซ่**ลิ้ม** *(ไม้สองตัว)* เมื่อถอดออกจะเป็นคำ **'บัก'** *(ไม้ตัวเดียว)* พอดี ดังนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่บัก"

เล้าเจี่ยฮวงกล่าวว่า

"**บักชิงแซ** *(ท่านผู้เฒ่าแซ่บัก)* เดินทางมายังฮ่วงชัว นับเป็นเกียรติแก่ผู้แซ่เล้านัก ไม่ทราบว่าท่านกับเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่บักไต้เฮียบ มีคำเรียกหาว่ากระไร?"

ลิ้มเพ้งจือไม่เคยได้ยินชื่อเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่บักไต้เฮียบ

มาก่อน แต่ฟังออกว่าเล้าเจี่ยฮวงบังเกิดความเคารพยำเกรงต่อคนแซ่บักผู้นี้ เห็นอื้อชังไฮ้คุมเชิงอยู่ด้านข้างด้วยท่าทีไม่เป็นมิตร จึงคล้อยตามว่า

"เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่บักไต้เฮียบหรือ นั่นเป็น...เป็นญาติอาวุโสของข้าพเจ้า"

อื้อชังไฮ้คำนวณว่า ศิษย์ทั้งสองถูกคนผู้นี้หยามหยัน หากเป็นเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่มาด้วยตนเอง มันยังมีข้อกริ่งเกรงอยู่บ้าง คนผู้นี้เมื่อเป็นบุตรหลานเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ ย่อมไม่เห็นอยู่ในสายตา ดังนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"สำนักแซเซี้ยกับบักซิงแซไม่เคยมีข้อกินแหนงแคลงใจ ไม่ทราบล่วงเกินท่านที่ใด?"

ลิ้มเพ้งจือยืนเผชิญหน้ากับนักพรตเตี้ยเล็กผู้นี้ หวนนึกถึงตนเองบ้านช่องพินาศ คนพลัดพราก บิดามารดาถูกคร่ากุม ล้วนสืบเนื่องจากนักพรตเตี้ยเล็กผู้นี้ ถึงกับเลือดลมพลุ่งพล่าน คิดชักอาวุธแทงใส่มัน แต่ระหว่างนี้ตนเองผ่านเคราะห์กรรม มิใช่หนุ่มสำอางแห่งเมืองฮกจิวที่แล้วมา ดังนั้นข่มเพลิงโทสะกล่าวว่า

"สำนักแซเซี้ยกระทำอุกอาจ บักไต้เฮียบพบเห็นเรื่องราวอยุติธรรม ย่อมสอดมือด้วยธัมมะ ไหนเลยสนใจท่านล่วงเกินเขาหรือไม่"

เล้าเจี่ยฮวงลอบหัวร่อในใจ เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่บักเกาฮงแม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่ความประพฤติต่ำช้า ไม่อาจรับคำ "**ไต้เฮียบ** *(วีรบุรุษ)*" ได้ ฟังจากปากคำลิ้มเพ้งจือ เข้าใจว่าเป็นบุตรหลานเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่จริงๆ กลับกริ่งเกรงอื้อชังไฮ้ลงมือทำร้ายมัน จึงกล่าว

"อื้อกวนจู้ บักเฮีย พวกท่านมาถึงที่นี้ ล้วนเป็นแขกของเรา

โปรดเห็นแก่หน้าผู้แซ่เล้า ดื่มสุราเชื่อมสามัคคีสักจอก พวกเรารินสุรามา”

บ่าวไพร่ภายในตึกรับคำรินสุรายกมา ลิ้มเพ้งจือหวนนึกถึงบิดามารดาไม่แน่นักว่าถูกนักพรตเตี้ยนี้ฆ่าด้วยอำมหิต ตนเองยินยอมถูกมันฟาดตายในฝ่ามือเดียว ไม่ยอมร่วมดื่มสุราด้วย ดังนั้นถลึงตาใส่อื้อชังไฮ้ไม่ยอมยื่นมือรับจอกสุรา

อื้อชังไฮ้เห็นอีกฝ่ายหนึ่งแสดงท่าทีไม่เป็นมิตรต่อตนถึงกับบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น ยื่นมือใช้วิชาคว้าจับ ตะปบข้อมือลิ้มเพ้งจือ กล่าวว่า

“ประเสริฐ เห็นแก่หน้าเล้าซาเอี้ย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเสียมารยาทในที่นี้ น้องแซ่บัก พวกเราสนิทสนมให้มากไว้”

ลิ้มเพ้งจือสะบัดดิ้นรน แต่ดิ้นไม่หลุด ได้ยินมันพอกล่าวจบคำกระดูกข้อมือปวดแปลบอย่างรุนแรง หน้าผากหลั่งเหงื่อเม็ดโป้งๆ ออกมา แต่กระทั่งแค่นเสียงยังไม่แค่นเสียง ไม่ยอมออกปากขอความกรุณาแม้สักคำเดียว

พลันบังเกิดสุ้มเสียงแหลมเล็กเสียงหนึ่งดังว่า

“อื้อกวนจู้ ไฉนมีอารมณ์ดีปานนี้ รังแกหลานของบักเกาฮง?”

ทุกผู้คนเหลียวหน้าไป เห็นหน้าประตูห้องโถงยืนไว้ด้วยคนหลังค่อมร่างอ้วนฉุผู้หนึ่ง คนผู้นี้ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยแผลเป็น กอปรกับหลังค่อมโหนกนูน รูปโฉมอัปลักษณ์พิกล กลับเป็นเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่บักเกาฮง

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ร่างอ้วนอุ้ยอ้าย แต่อากัปกิริยารวดเร็วปราดเปรียวยิ่ง ทุกผู้คนรู้สึกละลานตาวูบ มันก็คุกคามถึงข้างกายลิ้มเพ้งจือตบไหล่เขาคราหนึ่งกล่าวว่า

“หลานอันประเสริฐ เจ้ายกย่องเอี่ยเอี้ย *(ปู่)* ช่วยด้วยคุณธรรม

เอี่ยเอี้ยรับฟังจนสบใจยิ่ง"

พลางตบไหล่ลิ้มเพ้งจืออีกครา

เมื่อตบไหล่ครั้งแรก ลิ้มเพ้งจือพลันสะท้านทั้งร่าง อื้อชังไฮ้ก็รู้สึกข้อแขนร้อนผ่าวแทบต้องคลายมือออก จากนั้นเกร็งกำลังต่อต้านเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ยังกลัวกระแทกนิ้วมือของอื้อชังไฮ้ไม่หลุด ก็ตบไหล่ลิ้มเพ้งจือเป็นคำรบสอง ด้วยกำลังภายในสิบส่วน ลิ้มเพ้งจือรู้สึกหน้ามืดลำคอหวานวูบ โลหิตคำหนึ่งทะลักถึงลำคอแต่ยังกลืนโลหิตลงไป

อื้อชังไฮ้ง่ามมือปวดแปลบปลาบ ได้แต่คลายมือจากการคร่ากุมถอยกายไปหนึ่งก้าว ครุ่นคิดในใจ

'เฒ่าค่อมนี้มีจิตใจอำมหิตสมคำร่ำลือ เพราะเพื่อกระแทกนิ้วมือของเราคลายออกไม่คำนึงถึงการทำร้ายอวัยวะภายในของหลานชายมัน'

ลิ้มเพ้งจือฝืนหัวร่อกล่าวกับอื้อชังไฮ้ว่า

"อื้อกวนจู้ วิชาฝีมือของสำนักแซเชี้ยท่าน เปรียบกับบักไต้เฮียบท่านยังด้อยกว่ามากนัก เราเห็นว่าท่านมิสู้เข้าสังกัดบักไต้เฮียบขอรับการสอนสั่งจากเขา จะได้...จะได้มีความ...ความก้าวหน้า"

เขารับบอบช้ำภายใน คำพูดเหล่านี้กล่าวด้วยจิตใจพลุ่งพล่านพอกล่าวจบถึงกับส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง

อื้อชังไฮ้กล่าวว่า

"ประเสริฐ เจ้าเองสังกัดบักซิงแซ คงมีความสามารถสูงส่งเรากลับคิดรับการสอนสั่งดู"

คำพูดนี้ท้าสู้ลิ้มเพ้งจือ แต่ให้เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ชมดูอยู่ด้านข้าง อย่าได้สอดมือยุ่งเกี่ยว

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ถอยกายไปสองก้าว กล่าวอย่างยิ้ม

แย้มว่า

"หลานเรา เกรงว่าพลังการฝึกปรือเจ้ายังอ่อนด้อย ไม่ใช่คู่มือของเจ้าสำนักแซเซี้ย หากเข้าไปต้องถูกมันฟาดตาย ยากนักที่เอี่ยเอี้ยมีหลานชายเช่นเจ้า ไม่อาจตัดใจปล่อยให้เจ้าถูกคนฆ่าตาย เจ้ามิสู้คุกเข่าโขกศีรษะต่อเอี่ยเอี้ย ขอให้เอี่ยเอี้ยลงมือแทนเจ้า เป็นอย่างไร?"

ลิ้มเพ้งจือครุ่นคิดในใจ

'เราลิ้มเพ้งจือเป็นลูกผู้ชายชาตรี อยู่ดีๆ ไหนเลยเรียกเฒ่าค่อมนี้เป็นเอี่ยเอี้ยได้ เราเองได้รับความอัปยศยังพอทำเนา แม้แต่บิดายังพลอยอัปยศอดสูในชีวิตโงหัวไม่ขึ้น วันหน้าจะยืนหยัดในยุทธจักรได้อย่างไร?'

จากนั้นหวนนึกถึงสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีเผชิญการบีบคั้นจากสำนักแซเซี้ย ความอัปยศนานัปการประดังเข้าสู่ห้วงสมอง เห็นว่าลูกผู้ชายไม่อดกลั้นเรื่องเล็กน้อยจะกระทบกระเทือนถึงแผนการใหญ่ขอเพียงวันหน้าตนเองสามารถสร้างชื่อลือเลื่อง วันนี้ถูกหยามอัปยศจะเป็นอย่างไร ดังนั้นหันกายไปคุกเข่าต่อเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่โขกศีรษะกล่าวว่า

"เอี่ยเอี้ย อื้อชังไฮ้ฆ่าคนไร้ความผิด ปล้นสะดมชิงทรัพย์ ทุกผู้คนล้วนฆ่าได้ ขอให้ท่านผดุงความยุติธรรม ขจัดเภทภัยแก่ยุทธจักร"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"หลานประเสริฐ หลานที่น่ารัก พวกเราจะเล่นกันจริงๆ หรือ"

ปากเรียกหาลิ้มเพ้งจือแต่หันหน้าหาอื้อชังไฮ้ คำ *'หลานอันประเสริฐ หลานที่น่ารัก'* กลับคล้ายเรียกหามันก็มิปาน

อื้อชังไฮ้เดือดดาลกว่าเดิม แต่หวนนึกถึงการศึกในวันนี้ ไม่เพียงเกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของตนเอง ยังผูกพันถึงศักดิ์ศรีเกียรติภูมิของสำนักแซเซี้ย ดังนั้นลอบเกร็งกำลังพรักพร้อม ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"บักชิงแซคิดอวดโอ่ยอดวิชา ให้พวกเราได้เปิดหูเปิดตา อาตมาได้แต่สละชีวิตเข้าน้อมสนองแล้ว"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่เห็นนักพรตเตี้ยเล็กนี้รูปร่างคล้ายเด็กทารกอย่างมากมีน้ำหนักไม่ถึงแปดสิบชั่ง แต่ยามยืนหยัดกับที่คล้ายขุนเขาบรรพต สมกับเป็นปรมาจารย์สำนักหนึ่ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'สำนักแซเชี้ยกำเนิดยอดฝีมือติดต่อกัน จมูกโคนี้เป็นเจ้าสำนักย่อมมิใช่ชนชั้นธรรมดา เราอย่าได้เรือล่มในหนองตื้นไป'

มันมีนิสัยรอบคอบตลอดมา ยามกะทันหันไม่กล้าจู่โจมกระบวนท่าโดยพลการ

ขณะที่ทั้งสองตั้งท่าตระเตรียมลงมือ พลันบังเกิดเสียงดังหวีดผู้คนสองคนลอยลิ่วจากด้านหลัง ร่วงลิ่วลงกับพื้น จากนั้นนอนฟุบแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว

คนทั้งสองสวมชุดเขียว ที่ตะโพกล้วนมีรอยเท้ารอยหนึ่ง ได้ยินสุ้มเสียงสดใสของเด็กหญิงดังว่า

"นี่เป็นไม้ตายสำนักแซเชี้ย ท่าหันตะโพกห่านป่าร่อนหาดทราย"

อื้อชังไฮ้เดือดดาลเป็นการใหญ่ ไม่ชมดูว่าคนกล่าววาจาเป็นใคร กระโดดปราดไปยังต้นเสียง เห็นเด็กหญิงเสื้อขาวนางหนึ่งยืนอยู่ข้างโต๊ะ จึงยื่นมือคว้าแขนนางไว้ เด็กหญิงนั้นร้องเรียก "มารดา" ร้องไห้โฮออกมา

อื้อชังไฮ้ความจริงเข้าใจว่า ศิษย์สำนักแซเชี้ยที่พลาดท่าเสียทีทั้งสองนี้ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับนาง ท่าตะปบนี้จึงใช้กำลังรุนแรง จวบกระทั่งได้ยินนางร้องไห้ ค่อยฉุกคิดว่านี่เป็นเด็กหญิงเล็กๆ ไหนเลยลงมืออย่างรุนแรงได้ รีบคลายมือออก มิคาดเด็กหญิงนั้นยิ่งร้องยิ่งดัง ร้องว่า

"มารดา ข้าพเจ้าแขนหักแล้ว เจ็บปวดยิ่ง เจ็บปวดยิ่ง"

อื้อชังไฮ้ผ่านมรสุมมานับครั้งมิถ้วน แต่ไม่เคยมีสภาพกระอักกระอ่วนเช่นนี้มาก่อน เห็นสายตาทุกคู่จับจ้องมองมา แววตาล้วนตำหนิติเตียนและหยามเหยียดดูแคลน ต้องหน้าร้อนผะผ่าว กล่าวเบาๆ

"อย่าร้องไห้ แขนไม่หักหรอก"

เด็กหญิงนั้นร่ำร้องว่า

"หักแล้วผู้ใหญ่รังแกเด็ก หน้าด้านไร้ยางอาย เจ็บปวดยิ่ง"

ทุกผู้คนเห็นเด็กหญิงนี้อายุสิบสามสิบสี่ปี สามเสื้อผ้าขาว ผิวพรรณขาวเกลี้ยงเกลา หน้ารูปไข่คมคายน่ารัก ล้วนบังเกิดความเห็นใจต่อนาง มีบ้างบางคนถึงกับส่งเสียงแผดด่าอื้อชังไฮ้ออกมา

พลันปรากฏชายฉกรรจ์ชุดเขียวผู้หนึ่งเดินเข้ามา คือปึงนั้งตี่ที่มีไหวพริบดีที่สุดของสำนักแชเชี้ย มันกล่าวกับเด็กหญิงนั้นว่า

"โกวเนี้ยน้อยเสแสร้ง ซือแป๋เราไม่ได้กระทบถูกแม้แขนเสื้อเจ้าไหนเลยหักแขนเจ้าได้?"

เตี่ยอิดซือไถ่ที่ด้านข้างชมดูเดือดดาลแต่แรก พลันสะอึกเข้ามาตวาดไล่ปึงนั้งตี่ กุมมือเด็กหญิงนั้นไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวล

"เด็กเอย เจ็บที่ใด ให้เราดู เราจะรักษาให้กับเจ้า"

พอลูบคลำแขนนาง พบว่ายังไม่หัก ค่อยคลายใจลง ม้วนแขนเสื้อของนางขึ้น เห็นบนข้อแขนขาวผ่องกลมกลึงของนางปรากฏร้อยนิ้วเขียวคล้ำสี่รอยโดยชัดตา

เตี่ยอิดซือไถ่ตะคอกใส่ปึงนั้งตี่ว่า

"เด็กน้อย ซือแป๋เจ้าไม่ได้กระทบถูกข้อแขนนาง อย่างนั้นรอยนิ้วสี่รอยนี้ถูกผู้ใดบีบเค้น?"

เด็กหญิงนั้นร้องว่า

"ถูกเต่าบีบเค้น ถูกเต่าบีบเค้น"

ทางหนึ่งร้อง ทางหนึ่งชี้มือไปยังกลางหลังอื้อชังไฮ้ พริบตา

นั้นเหล่านักสู้ในห้องโถงหัวร่อครืนออกมา บ้างถึงกับหัวร่อจนตัวงอ

อื้อชังไฮ้ไม่ทราบทั้งหมดหัวร่ออะไร ปึงนั้งตี่พลันกระโดดปราดถึงด้านหลังอื้อชังไฮ้ แกะกระดาษแผ่นหนึ่งจากเสื้อผ้ากลางหลังมัน ขยำเป็นก้อนกลม อื้อชังไฮ้รับมาคลี่ออกดู เห็นกระดาษวาดรูปเต่าขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง

อื้อชังไฮ้ทั้งอับอายทั้งคั่งแค้น ครุ่นคิดขึ้น

'เต่าตัวนี้ย่อมวาดไว้อยู่ก่อน ผู้อื่นคิดลงไม้ลงมือต่อเรารับรองเป็นไปไม่ได้ คงเป็นทารกหญิงนี้ร่ำไห้คร่ำครวญ ฉวยโอกาสที่เราจิตใจว้าวุ่น ปิดกระดาษกับกลางหลังเรา เช่นนี้เป็นว่าต้องเป็นผู้ใหญ่เสี้ยมสอนแล้ว'

จากนั้นกวาดตาไปยังเล้าเจี่ยฮวง คาดว่าเด็กหญิงนี้เป็นคนตระกูลเล้า คงเป็นเล้าเจี่ยฮวงวางแผนก่อกวนตนเอง

เล้าเจี่ยฮวงเห็นมันกวาดตามองมา ทราบว่ามันโทษว่าตำหนิตัวเอง ดังนั้นเดินเข้ามา กล่าวกับเด็กหญิงนั้นว่า

"**เชี่ยวม่วยม่วย** *(น้องสาวเยาว์วัย)* เจ้าเป็นเด็กบ้านใด บิดามารดาเจ้าเล่า?"

คำพูดนี้หนึ่งนั้นยืนยันต่ออื้อชังไฮ้ว่าตนเองบริสุทธิ์ สองตนเองก็ต้องการทราบว่าเป็นผู้ใดนำพาเด็กหญิงนี้มา

เด็กหญิงนั้นกล่าวว่า

"บิดามารดาข้าพเจ้ามีเรื่องจากไป สั่งข้าพเจ้านั่งอยู่ที่นี้ บอกว่าอีกสักครู่จะมีคนสองคนบินเข้ามา นอนนิ่งไม่เคลื่อนไหว เป็นท่าไม้ตายของสำนักแชเชี้ย เรียกว่าท่าหันตะโพกห่านป่าร่อนหาดทรายอะไรนั่น นับว่าน่าดูจริงๆ"

พลางปรบมือหัวร่อร่า คราบน้ำตาสุกใสบนใบหน้านางยังไม่ปาดเช็ด กลับแย้มยิ้มพริ้มพราย

อื้อชังไฮ้ยื่นมือตะปบร่างศิษย์สำนักแชเชี้ยคนหนึ่ง พบว่าคนทั้งสองล้วนถูกจี้สะกัดจุด เป็นแนวทางเดียวกับที่ซิงนั้งจุ่งและกิกนั้งทงถูกสยบ คิดถ่ายทอดพลังคลายจุด ไม่อาจสำเร็จลุล่วงในเวลาอันสั้น จึงสั่งปึงนั้งตี่หามคนทั้งสองออกจากห้องโถงไปก่อน ตนเองซักถามเด็กหญิงนั้นว่า

"บิดาเจ้าเรียกว่าอะไร คำพูดเมื่อครู่เป็นบิดาเจ้าเสี้ยมสอนหรือ?"

เด็กหญิงนั้นไม่ตอบคำ กลับท่องสูตรคูณออกมา อื้อชังไฮ้ร้องดังๆ ว่า

"ลูกผู้ชายควรประพฤติเปิดเผย เป็นสหายท่านใดไม่พอใจอาตมาก็แสดงตนออกมา เสี้ยมสอนเด็กทารกผู้หนึ่งกล่าววาจาเช่นนี้นับเป็นนักสู้ผู้กล้าใด?"

มันแม้ร่างเตี้ยเล็ก แต่คำพูดเหล่านี้เปล่งจากจุดศูนย์อันลึกล้ำสะท้านแก้วหผัคนดังอึงอล พอกล่าวจบคำ ทั่วทั้งห้องโถงเงียบสงัดหามีคนตอบคำไม่

เด็กหญิงนั้นพลันกล่าวว่า

"**เล่าซือไถ่** *(คำเรียกแม่ชีสูงอายุ)* สำนักแชเชี้ยเขาใช่เป็นนักสู้ผู้กล้าหรือไม่?"

เตี่ยอิดซือไถ่เป็นชนชั้นผู้นำสำนักเห็งซัว มาตรว่าไม่พอใจต่อสำนักแชเชี้ย ก็ไม่กล้ากล่าวโจมตีค่ายสำนักโดยเปิดเผย ดังนั้นกล่าวอย่างคลุมเคลือว่า

"สำนักแชเชี้ย...สำนักแชเชี้ยรุ่นก่อนมีนักสู้ผู้กล้ามากหลาย"

"อย่างนั้นรุ่นนี้เล่า ยังมีนักสู้ผู้กล้าหลงเหลือหรือไม่?"

เตี่ยอิดซือไถ่บุ้ยปากไปยังอื้อชังไฮ้ กล่าวว่า

"เจ้าถามเจ้าสำนักแชเชี้ยท่านนี้เองเถอะ"

เด็กหญิงนั้นกล่าวว่า

"ท่านเจ้าสำนักแชเชี้ย หากผู้อื่นบาดเจ็บสาหัส ขยับเคลื่อนไหวไม่ได้ มีคนเข้าไปรังแก คนที่ฉวยโอกาสทำร้ายคนเช่นนี้ ใช่เป็นนักสู้ผู้กล้าหรือไม่?"

อื้อชังไฮ้ใจเต้นระทึกขึ้น ครุ่นคิดในใจ

'นางเป็นคนสำนักฮั้วซัวจริงๆ'

หวนนึกถึงท่าหันตะโพกห่านป่าร่อนหาดทราย เป็นเหล็งฮู้ชง เสกสรรค์ปั้นขึ้น ตอนนี้เด็กหญิงนี้รื้อฟื้นถึงเหตุการณ์ที่ล้อนั้งเกี๊ยกฆ่าเหล็งฮู้ชง แสดงว่านางมีส่วนเกี่ยวข้องกับสำนักฮั้วซัวแล้ว

งี้นิ้มพลุ่งพล่านใจจนร่างสั่นระริก บังเกิดความสำนึกขอบคุณต่อเด็กหญิงนี้ คำพูดนี้นางคิดถามไถ่อื้อชังไฮ้แต่แรก เพียงแต่นางนิสัยอ่อนโยน ทั้งเคารพต่อเบื้องสูง อื้อชังไฮ้จะอย่างไรเป็นผู้อาวุโส คำพูดนี้ไม่อาจเปล่งจากปากได้ ยามนี้หญิงสาวนี้ออกปากแทนตนเอง อดหดห่ใจมิได้ น้ำตาไหลหลั่งออกมา

อื้อชังไฮ้ถามว่า

"คำพูดนี้เป็นผู้ใดเสี้ยมสอนเจ้าถาม?"

เด็กหญิงนั้นกล่าวว่า

"สำนักแชเชี้ยมีคนผู้หนึ่งเรียกล้อนั้งเกี๊ยก เป็นศิษย์ของเต้าเจี้ยงกระมัง มันเห็นผู้อื่นรับบาดเจ็บสาหัส คนรับบาดเจ็บก็เป็นคนดี ล้อนั้งเกี๊ยกไม่ช่วยเหลือเขา กลับแทงเขาหนึ่งกระบี่ ท่านว่าล้อนั้งเกี๊ยกใช่เป็นนักสู้ผู้กล้าหรือไม่?"

อื้อชังไฮ้อับจนถ้อยคำ ได้แต่กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ที่แท้เป็นผู้ใดเสี้ยมสอนเจ้ามาถามเรา บิดาเจ้าใช่เป็นคนของสำนักฮั้วซัวหรือไม่?"

เด็กหญิงนั้นหันกายไปยังเตี่ยอิดซือไถ่ กล่าวว่า

"เล่าซือไถ่ เขาข่มขู่โกวเนี้ยน้อยเช่นนี้ ใช่นับเป็นลูกผู้ชายอัน

เปิดเผย ถือเป็นนักสู้ผู้กล้าหรือไม่?"

เตี่ยอิดซือไถ่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราตอบไม่ถูกแล้ว"

ทุกผู้คนยิ่งฟังยิ่งแปลกใจ คำพูดตอนแรกของเด็กหญิงนี้คงเป็นผู้ใหญ่เสี้ยมสอนต่อนาง แต่คำถามหลายประโยคนี้แสดงว่าเป็นนางพลิกแพลงตามสถานการณ์ กล่าวจากปากตนเอง คิดไม่ถึงนางอายุยังเยาว์ กลับร้ายกาจปานนี้

ในม่านสายตาเลอะเลือน งี้นิ้มมองดูเงาหลังอ้อนแอ้นของเด็กหญิงนี้ พลันฉุกใจคิด รู้สึกคล้ายเคยเห็นเชี่ยวม่วยม่วยผู้นี้จากที่ใด ขบคิดแล้วนึกออกในบัดดล

"ใช่แล้ว เมื่อวานบนเหลา*ห่านป่าหวน* นางก็อยู่ที่นั้น"

พริบตานั้น ภาพเหตุการณ์เมื่อวานผุดขึ้นในห้วงสมองอย่างชัดเจน

เช้าเมื่อวานนี้ นางถูกฉั่งแป๊ะกวงบีบบังคับขึ้นเหลา บนเหลาสุราความจริงมีผู้มาดื่มกินเจ็ดแปดโต๊ะ ภายหลังคนของสำนักไท้ซัวทั้งสองเข้ามาท้าสู้ ถูกฉั่งแป๊ะกวงฆ่าตายคนหนึ่ง ผู้มาดื่มกินทั้งหมดแตกฮือหลบหนีไปสิ้น ผู้รับใช้ก็ไม่กล้าส่งสุราอาหารเข้ามาอีก แต่ที่โต๊ะเล็กๆ ริมหน้าต่างติดถนน นั่งไว้ด้วยหลวงจีนร่างสูงใหญ่รูปหนึ่ง อีกโต๊ะหนึ่งนั่งไว้ด้วยผู้คนสองคน จวบกระทั่งเหล็งฮู้ชงถูกฆ่า ตนเองอุ้มซากศพเขาลงจากเหลา หลวงจีนและคนทั้งสองยังไม่จากไป

ตอนนั้นจิตใจนางประหวั่นลนลาน ไหนเลยมีกะใจใส่ใจหลวงจีนสูงใหญ่และคนทั้งสอง ยามนี้เห็นเงาหลังของเด็กหญิง ค่อยนึกออกว่าหนึ่งในสองคนที่นั่งโต๊ะริมหน้าต่างนั้นคือเด็กหญิงนางนี้

แต่อีกคนหนึ่งเป็นใคร นางเพียงจำแนกว่านั่นเป็นบุรุษผู้หนึ่งที่แท้เป็นชราหรือฉกรรจ์ แต่งกายอย่างไรล้วนจำไม่ได้แล้ว ยังมี จำได้

ว่าหลวงจีนสูงใหญ่นั้นเคยยกชามสุราขึ้นดื่ม หลวงจีนรูปนั้นเป็นใคร หลวงจีนไฉนเสพสุราของมีนเมา

งี้นิ้มนึกถึงเหตุการณ์เมื่อวาน เบื้องหน้าสายตาปรากฏภาพใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสของเหล็งฮู้ชง นึกถึงเขาก่อนตายล่อลวงล้อนั่งเกี๊ยกเข้ามาอย่างไร แทงกระบี่ใส่ท้องน้อยศัตรูอย่างไร นางโอบอุ้มซากศพเหล็งฮู้ชงโซซัดโซเซลงจากเหลาจิตใจเวิ้งว้างเลื่อนลอย ออกจากประตูเมืองเดินไปตามทางหลวงโดยไร้จุดหมาย

รู้สึกซากศพในวงแขนเย็นเฉียบลงทีละน้อย นางไม่รู้สึกหนักอึ้งและปราศจากความเศร้าโศก ยิ่งไม่ทราบจะโอบอุ้มซากศพนี้ไปที่ใด พลันพบว่ามาถึงข้างสระบัวแห่งหนึ่ง ดอกบัวเบ่งบานงดงาม ทรวงอกนางคล้ายถูกค้อนใหญ่กระทุ้งใส่ ไม่อาจทรงกายสืบไปล้มลงพร้อมกับซากศพเหล็งฮู้ชง สิ้นสติสมประดีไป

เมื่อฟื้นคืนสติมาช้าๆ รู้สึกแสงแดดชอนไชสายตา นางรีบยื่นมือโอบซากศพกลับโอบถูกอากาศธาตุนางกระโดดปราดขึ้นด้วยความตระหนก เห็นยังอยู่ข้างสระบัว ดอกบัวยังเบ่งบานงดงาม แต่ซากศพเหล็งฮู้ชงอันตรธานไปแล้ว

นางตื่นตระหนกยิ่ง มองดูเสื้อผ้าตนเองแปดเปื้อนคราบโลหิตแสดงว่าไม่ได้ฝันไป ถึงกับแทบสิ้นสติไปอีกครา ระงับสติแล้วตรวจตรารอบบริเวณเที่ยวหนึ่ง แต่ซากศพเหล็งฮู้ชงคล้ายติดปีกโบยบินไปจนไร้ร่องรอย น้ำในสระบัวตื้นยิ่ง นางเดินลงสระน้ำไปงมหาเที่ยวหนึ่งไหนเลยมีร่องรอยใด

ดังนั้นนางเข้าเมืองฮ่วงซัว ถามไถ่ที่ตั้งของคฤหาสน์เล้า เสาะพบซือแป๋ ในใจยังเฝ้าครุ่นคิด

'ซากศพเหล็งฮู้ตั่วกอไปที่ใดแล้ว เป็นคนผ่านทางมาเคลื่อนย้ายไป หรือถูกสัตว์ร้ายคาบไป?'

หวนนึกถึงเหล็งฮู้ชงช่วยชีวิตตนเองเป็นเหตุให้เสียชีวิต แต่ตนเองกระทั่งซากศพของเขายังดูแลรักษาไม่ได้ หากว่าเขาถูกสัตว์ร้ายคาบไปจริงๆ ตนเองไม่คิดมีชีวิตต่อไปแล้ว ซึ่งความจริง ต่อให้เหล็งฮู้ชงมีซากศพครบถ้วยสมบูรณ์ นางก็ไม่คิดมีชีวิตสืบไป

ทันใด ส่วนลึกของหัวใจนางบังเกิดความคิดประการหนึ่ง เป็นเรื่องที่นางไม่กล้าครุ่นคิดมาก่อน ในวันนี้ไม่ทราบบังเกิดความคิดนี้กี่ครั้ง แต่แล้วถูกนางสะกดไว้ ยามนี้มิเพียงสะกดไม่ได้ มิหนำซ้ำผุดขึ้นในห้วงสมองอย่างชัดแจ้ง

'ขณะที่เราโอบอุ้มซากศพเหล็งฮู้ตั่วกอ จิตใจสงบราบเรียบ ถึงกับบังเกิดความยินดีเล็กน้อย คล้ายกำลังนั่งกรรมฐานประกอบกิจวัตร ในใจไม่คิดอันใด คล้ายเพียงภาวนาว่าสามารถโอบอุ้มร่างของเขา เดินตามเส้นทางที่ว่างเปล่าไร้ผู้คนไปชั่วชีวิต เราไฉนคิดตามหาซากศพเขากลับมา เพราะไม่อาจตัดใจปล่อยให้ซากศพเขาถูกสัตว์ร้ายคาบไปหรือมิใช่ เราโอบอุ้มซากศพเขาหยุดลงที่ริมสระบัว ไฉนสิ้นสติไป ช่างสมควรตายจริงๆ เราไม่ควรมีความคิดเช่นนี้ นี่เป็นจิตมารซือแป๋ไม่อนุญาต พระโพธิสัตว์ก็ไม่อโหสิ แต่ว่า...แต่ว่าซากศพของเหล็งฮู้ตั่วกอเล่า'

นางจิตใจสับสนว้าวุ่น บัดเดี๋ยวคล้ายเห็นเหล็งฮู้ชงยิ้มอย่างไม่อนาทร บัดเดี๋ยวคล้ายเห็นเหล็งฮู้ชงด่าทอนางเป็น **"แม่ชีน้อยที่เคราะห์ร้าย"** รู้สึกทรวงอกปวดแปลบปลาบราวถูกมีดกรีดเชือดเฉือนก็มิปาน

แว่วเสียงอื้อชังไฮ้ดังอีกว่า

"ทารกหญิงนี้เป็นคนของสำนักฮั้วซัวเจ้า ใช่หรือไม่?"

เล้าเต็กนับกล่าวว่า

"มิใช่ ศิษย์เพิ่งพบเห็นเชี่ยวม่วยม่วยนี้เป็นครั้งแรก"

อื้อชังไฮ้กล่าวว่า

"เจ้าไม่ยอมรับก็แล้วกันไป"

พลางตวัดมือซัดเหล็กเหลี่ยมบินด้ามหนึ่งพุ่งใส่งี้นิ้ม ปาก ตวาดว่า

"เซี่ยวซือหู เจ้าดูนี่เป็นอะไร?"

งี้นิ้มครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม คิดไม่ถึงอื้อชังไฮ้กลับซัดอาวุธลับใส่ตนเอง ในใจพลันบังเกิดความสบใจขึ้น

นางความจริงไม่คิดมีชีวิตสืบต่อ ดังนั้นไม่คิดหลบเลี่ยง เห็นเหล็กเหลี่ยมบินพุ่งมาช้าๆ ผู้คนหลายคนร้องเตือน "ระวังอาวุธลับ" ไม่ทราบเพราะเหตุใด นางกลับบังเกิดความปลาบปลื้มเป็นสุขอย่างบอกไม่ถูก รู้สึกการมีชีวิตอยู่ช่างขื่นขม ยากจะทนทานรับความอ้างว้างหดหู่ได้ เหล็กเหลี่ยมบินนี้สามารถปลิดชีวิตตนเอง กลับเป็นเรื่องราวที่มุ่งมาดปรารถนา

เตี่ยอิดซือไถ่พลันลอยตัวมาขวางอยู่เบื้องหน้างี้นิ้ม พอยื่นมือออกก็รับเหล็กเหลี่ยมนั้นไว้ได้ มิคาดเหล็กเหลี่ยมตกลงแต่กลางคันตกอยู่เบื้องหน้านางสองเชียะ

ยามนั้น อื้อชังไฮ้ตวาดอีกครา ซัดก้อนกระดาษใส่หน้าเด็กหญิงนั้นกลับเป็นกระดาษที่วาดรูปเต่าแผ่นนั้น เตี่ยอิดซือไถ่ฉุกคิดขึ้น

'จมูกโคซัดเหล็กเหลี่ยม เพื่อชักนำเรามา หามีเจตนาทำร้ายงี้นิ้มไม่'

เห็นก้อนกระดาษเล็กๆ ซัดพุ่งอย่างเร่งร้อนยังกราดเกรี้ยว กว่าสภาวะเหล็กเหลี่ยมเมื่อครู่อีก ทั้งยังแฝงพลังไม่น้อย หากซัดขว้างถูกหน้าเด็กหญิงนั้น ต้องทำร้ายนางบาดเจ็บแน่นอน

เด็กหญิงนั้นพลันกระแทกนั่งลงกับพื้น ร้องไห้โฮว่า

"มารดา ผู้อื่นตีข้าพเจ้าแล้ว"

การกระแทกนั่งครั้งนี้รวดเร็วยิ่ง หลบรอดจากก้อนกระดาษ

ทันท่วงที แสดงว่ามีวิทยายุทธ์ติดตัว กลับดื้อรั้นดึงดันดั่งทารก เป็นที่น่าขบขันนัก

เตี่ยอิดซือไถ่เห็นอื้อชังไฮ้มีสีหน้ากระอักกระอ่วน ต้องลอบหัวร่อหวนนึกถึงสำนักแชเชี้ยอับอายขายหน้าไม่น้อย ไม่ต้องการพัวพันกับมันมากความ กล่าวกับงี้นิ้มว่า

"งี้นิ้ม บิดามารดาของเซี่ยวม่วยม่วยนี้ไม่ทราบไปที่ใดแล้ว เจ้าเป็นเพื่อนนางออกตามหา อย่าได้ปล่อยให้ผู้อื่นข่มเหงรังแก"

งี้นิ้มรับคำ เดินเข้าไปจูงมือเด็กหญิงนั้น เด็กหญิงนั้นยิ้มให้กับนาง ออกจากห้องโถงด้วยกัน

อื้อชังไฮ้แค่นหัวร่อ ไม่แยแสสนใจนางอีก หันหน้าไปยังเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่

บทที่ 5
น้ำใจอันนุ่มนวล

งี้นิ้มพอออกจากห้องโถงใหญ่ ก็ถามว่า

"โกวเนี้ยน้อย ท่านเรียกว่าอะไร?"

เด็กหญิงนั้นหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่เหล็งฮู้นามชง"

งี้นิ้มใจเต้นระทึกขึ้น จากนั้นหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถามแต่โดยดี ท่านไฉนล้อเล่นเช่นนี้?"

เด็กหญิงนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ล้อเล่นอันใด หรือมีแต่สหายของท่านเรียกว่าเหล็งฮู้ชง ข้าพเจ้าเรียกไม่ได้?"

งี้นิ้มทอดถอนใจ บังเกิดความหดหู่ใจ อดหลั่งน้ำตามิได้ กล่าวว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอช่วยชีวิตข้าพเจ้า ในที่สุดตายเพราะข้าพเจ้า ข้าพเจ้า...ไม่คู่ควรเป็นสหายของเขา"

เด็กหญิงนั้นจับมืองี้นิ้มไว้ กล่าวว่า

"เจ้เจ๊ ข้าพเจ้าแซ่เค็ก เรียกว่าฮุยอิง **เอี่ยเอี้ย** *(ปู่)* ข้าพเจ้าเรียกข้าพเจ้าว่า ฮุยฮุย ท่านก็เรียกข้าพเจ้าว่าฮุยฮุยเถอะ"

งี้นิ้มได้ยินนางบอกชื่อแซ่แท้จริง ค่อยคลายความขุ่นเคือง เพียงประหลาดใจที่นางไฉนทราบว่าตนเองคิดถึงเหล็งฮู้ชง ใช้ชื่อเขาหยอกล้อนางเล่น คาดว่าขณะที่นางบอกเล่าเรื่องราวต่อซือแป๋และพวก

โกวเนี้ยนางนี้แอบฟังอยู่นอกห้องโถงจำลอง จึงกล่าวว่า

"เด็กโกวเนี้ย พวกเราไปหาบิดามารดาท่านเถอะ ท่านทราบหรือไม่ว่าพวกเขาไปที่ใดแล้ว?"

เด็กฮุยอิงกล่าวกว่า

"ข้าพเจ้าทราบ แต่ข้าพเจ้าไม่คิดไป"

"ท่านไฉนไม่คิดไป?"

"บิดามารดาข้าพเจ้าถูกคนร้ายฆ่าตายแต่แรกแล้ว หากคิดเสาะหาพวกเขาต้องลงไปยังปรภพ"

งี้นิ้มกล่าวอย่างไม่พอใจ

"บิดามารดาท่านเมื่อลาโลกไป ไฉนกล่าวล้อเล่นได้ ข้าพเจ้าไม่เป็นเพื่อนท่านแล้ว"

เด็กฮุยอิงฉุดดึงมือซ้ายนาง วิงวอนว่า

"เจ้เจ๊อันประเสริฐ ข้าพเจ้าเป็นกำพร้าเดียวดาย ไม่มีผู้ใดเล่นเป็นเพื่อน ท่านอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้าสักครู่เถอะ"

งี้นิ้มเห็นนางกล่าวเป็นที่น่าเวทนา จึงกล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าอยู่เป็นเพื่อนท่านสักครู่ แต่ห้ามไม่ให้ท่านล้อเล่นไร้สาระ ข้าพเจ้าเป็นบรรพชิต ท่านเรียกข้าพเจ้าเป็นเจ้เจ๊ไม่ได้"

"ท่านอายุสูงวัยกว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเรียกท่านเป็นเจ้เจ๊มีอันใดไม่ถูกต้อง หรือจะให้ข้าพเจ้าเรียกท่านเป็น**ม่วยจื้อ** *(น้องสาว)* งี้นิ้มเจ้เจ๊ ท่านมิสู้อย่าได้เป็นแม่ชีแล้วได้หรือไม่?"

งี้นิ้มงงงันวูบ ถอยกายไปหนึ่งก้าว เด็กฮุยอิงกล่าวอีกว่า

"เป็นแม่ชีมีอันใดดี ไม่อาจรับประทานกุ้งปลาเป็ดไก่และไม่อาจรับประทานเนื้อวัวเนื้อแพะ เจ้เจ๊ ท่านรูปโฉมงดงาม โกนศีรษะล้านเลี่ยน ลดทอนความงามไปมากหลาย หากไว้ผมยาวดำขลับจึงน่าดูยิ่ง"

"เราเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ ทุกประการล้วนว่างเปล่า ไหนเลยสนใจต่อคราบร่างสังขาร?"

เด็กฮุยอิงเอียงหน้าพินิจพิจารณาใบหน้างี้นิ้ม ยามนั้นฝนอ่อนโทรมลงเมฆดำสลายคลาย แสงจันทร์สาดเฉียงๆ ลงมา ใบหน้านางเคลือบคลุมด้วยประกายสีเงินจางๆ ชั้นหนึ่ง ยิ่งงามผุดผาดกว่าเดิม เด็กฮุยอิงทอดถอนใจ กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"เจ้าเจ๊ ท่านงดงามจริงๆ มิน่าเล่าผู้อื่นครุ่นคิดถึงท่านปานนี้"

งี้นิ้มหน้าแดงวูบ กล่าวอย่างแง่งอนว่า

"ท่านว่าอะไร ท่านล้อเล่นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะไปแล้ว"

"ตกลง ข้าพเจ้าไม่พูดแล้ว ท่านมอบกาวฟ้าหอมต่อเชื่อมแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะนำไปช่วยเหลือคนผู้หนึ่ง"

"ซือแป๋มีคำสั่ง กาวฟ้าหอมต่อเชื่อมปรุงขึ้นอย่างยากเย็น หากคนรับบาดเจ็บเป็นคนเลว ไม่อาจช่วยเหลือเขา"

เด็กฮุยอิงกล่าวว่า

"เจ้าเจ๊ หากมีคนด่าว่าซือแป๋ท่านกับสำนักเห็งซัวท่าน คนผู้นี้ใช่เป็นคนเลวหรือไม่?"

"คนผู้นี้ด่าซือแป๋เรา ด่าสำนักเห็งซัวเรา ย่อมเป็นคนเลวแล้ว"

"อย่างนั้นประหลาดแท้ มีคนผู้หนึ่งบอกว่าพบพานแม่ชีล้วนเคราะห์ร้าย พนันคราใดต้องพ่ายแพ้ เขาทั้งด่าซือแป๋ท่าน ทั้งยังด่าท่านหากคนเลวนี้รับบาดเจ็บ..."

งี้นิ้มหน้าแปรเปลี่ยนไป ครุ่นคิดขึ้น

'เมื่อวานที่เหลาห่านป่าหวน นางนั่งคู่กับบุรุษผู้หนึ่ง จวบกระทั่งเหล็งฮู้ตัวกอเสียชีวิต เราอุ้มซากศพของเขาลงจากเหลาสุรา นางคล้ายยังอยู่ที่นั้น เหตุการณ์ทั้งหมดนางล้วนเห็นกับตาโดยไม่ต้องแอบฟังที่นอกห้องโถงจำลอง นางใช่ติดตามหลังเรา

ตลอดเวลาหรือไม่?'

นางคิดถามเด็กฮุยอิงคำหนึ่ง แต่หน้าแดงสดใส ไม่อาจกล่าวจากปากได้

เด็กฮุยอิงกล่าวว่า

"เจ้เจ๊ ข้าพเจ้าทราบว่าท่านคิดถามข้าพเจ้า *'ซากศพเหล็งฮู้ตั่วกอไปที่ใดแล้ว'* ใช่หรือไม่?"

"ถูกแล้ว โกวเนี้ยหากยินยอมบอก ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าสำนึกขอบคุณยิ่ง"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่มีคนผู้หนึ่งทราบ คนผู้นี้รับบาดเจ็บสาหัสชีวิตร่อแร่คับขัน เจ้เจ๊หากใช้กาวฟ้าหอมต่อเชื่อมช่วยชีวิตเขา เขาจะบอกที่ซ่อนซากศพเหล็งฮู้ตั่วกอต่อท่าน"

งี้นิ้มถามว่า

"คนผู้นี้เป็นใคร?"

"คนผู้นี้จะช่วยเหลือหรือไม่แล้วแต่ท่าน เพียงแต่สถานที่ไปของพวกเรามิใช่สถานที่ดีงามอันใด"

เพื่อเสาะหาซากศพเหล็งฮู้ชง ต่อให้เป็นดงดาบภูเขากระบี่ยังบุกบั่นไป ยังสนใจว่าเป็นสถานที่ดีงามหรือไม่ดีงามอันใด ดังนั้นงี้นิ้มผงกศีรษะกล่าวว่า

"พวกเราไปกันเถอะ"

ทั้งสองเดินทางไปที่ประตูใหญ่เห็นเบื้องนอกฝนตกยังโปรยปรายข้างประตูจัดวางไว้ด้วยร่มกระดาษน้ำมันหลายสิบคัน งี้นิ้มกับเด็กฮุยอิงหยิบฉวยคนละคัน ออกจากประตูเดินไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

ยามนั้นวิกาลดึกดื่น บนท้องถนนผู้คนบางตา ทั้งสองพอเดินผ่านภายในตรอกบังเกิดเสียงสุนัขเห่าดังขึ้น งี้นิ้มเห็นเด็กฮุยอิงเดินไปตามถนนที่คับแคบ ในใจเพียงห่วงใยที่ซ่อนซากศพ ไม่สนใจว่านางจะ

นำพาไปยังที่ใด

เดินอยู่ครู่ใหญ่ เค็กฮุยอิงถลันเข้าตรอกคับแคบสายหนึ่ง ด้านซ้ายมือมีประตูบานหนึ่ง แขวนโคมแดงเล็กๆ ดวงหนึ่ง

เค็กฮุยอิงเดินเข้าไปเคาะประตูสามครา มีคนเปิดประตูชะโงกศีรษะออกมา เค็กฮุยอิงกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูมันหลายคำ ยัดของสิ่งหนึ่งไปในมือมัน คนผู้นั้นออกปากเชื้อเชิญนางเข้าไป

เค็กฮุยอิงหันมากวักมือเรียกหา งี้นิ้มติดตามนางเดินเข้าประตู คนผู้นั้นมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย ชิงเป็นฝ่ายนำหน้า ผ่านลานตึกแถบหนึ่ง เลิกม่านประตูของห้องข้างขวามือขึ้น กล่าวว่า

"เสียวเจี้ยะ ซือหู เชิญนั่งทางนี้"

ม่านประตูพอเลิกขึ้น ปรากฏกลิ่นแป้งฝุ่นโชยมากระทบจมูกงี้นิ้ม พอเข้าประตูเห็นภายในห้องจัดตั้งเตียงใหญ่ใบหนึ่ง บนเตียงมีผ้าห่มหมอนหนุนปักลวดลาย ลายปักของโอ้วน้ำมีชื่อลือเลื่องทั้งแผ่นดิน บนผ้าห่มสีแดงสดปักรูปนกเป็ดน้ำเล่นน้ำคู่ด้วยฝีมือประณีตราวมีชีวิต

งี้นิ้มปลงผมบวชที่อารามเมฆขาวตั้งแต่เล็ก ห่มแต่ผ้าห่มเนื้อหยาบ ในชีวิตไม่เคยเห็นผ้างดงามเช่นนี้ นางมองแวบเดียวก็เบือนหน้าไป เห็นบนโต๊ะเตี้ยจุดเทียนไขแดงเล่มหนึ่ง ข้างเทียนไขจัดวางกระจกบานหนึ่ง หีบเครื่องประทินโฉมใบหนึ่ง บนพื้นหน้าเตียงมีรองเท้าแตะลายดอกไม้สองคู่ คู่หนึ่งเป็นของบุรุษ คู่หนึ่งเป็นสตรีจัดวางเคียงคู่กัน

งี้นิ้มใจเต้นระทึก พอเงยหน้าขึ้นเบื้องหน้าปรากฏใบหน้าแดงเปล่งปลั่งใบหนึ่งแฝงเค้าความกระอักกระอ่วนและเคลือบแคลงสงสัย กลับเป็นภาพใบหน้าตนเองที่ปรากฏอยู่บนกระจก

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น สตรีรับใช้นางหนึ่งยกชาเข้ามา สตรีรับใช้นี้สวมเสื้อผ้ารัดรูป ท่าทางยั่วยวนกวนราคะ เค็กฮุยอิงกระซิบที่ข้างหูนางหลายคำ สตรีรับใช้นั้นรับคำยกมือปิดป้องหัวร่อ

เดินบิดเอวส่ายสะโพกออกไป

งี้นิ้มอดถามมิได้ว่า

“ท่านพาข้าพเจ้ามาทำอะไร ที่นี้เป็นสถานที่ใด?”

เด็กฮุยอิงยิ้มพลางกล่าวว่า

“ที่นี้เป็นสถานที่อันเลื่องชื่อในเมืองฮ่วงซัว เรียกว่า คุ้งเง็กอี่ *(ตึกรวมหยก)*”

“ตึกรวมหยกอันใด?”

“ตึกรวมหยกเป็นซ่องคณิกาที่ใหญ่ที่สุดในเมืองฮ่วงซัว”

งี้นิ้มพอฟังคำ **“ซ่องคณิกา”** ถึงกับใจเต้นระทึกแทบสิ้นสติไป นางเห็นสภาพการตกแต่งภายในห้องก็รู้สึกไม่ถูกต้อง คิดไม่ถึงนี่กลับเป็นซ่องคณิกาแห่งหนึ่ง นางแม้ไม่เข้าใจว่าซ่องคณิกาเป็นสถานที่เยี่ยงไร แต่ได้ยินซือเจ้เพศฆราวาสที่ร่วมสำนักบอกว่านางคณิกาเป็นสตรีที่ต่ำช้าที่สดในโลก ไม่ว่าบรษใดขอเพียงมีเงินสามารถเรียกนางคณิกาไปอยู่เป็นเพื่อน เด็กฮุยอิงนำพาตนเองมายังซ่องคณิกาใช่ต้องการให้ตนเป็นนางคณิกาหรือไม่?

ยามนั้นที่ห้องข้างบังเกิดสุ้มเสียงบุรุษหัวร่อดังฮาฮา เสียงหัวร่อคุ้นหูยิ่ง กลับเป็นท่องโดดเดี่ยวหมื่นลี้ฉั่งแป๊ะกวง

งี้นิ้มเข่าอ่อนระทวย กระแทกนั่งลงบนเก้าอี้ อุทานเบาๆ ว่า

“เป็นฉั่ง...ฉั่งแป๊ะกวง”

เด็งฮุยอิงหัวร่อคิกกล่าวว่า

“มิผิด ข้าพเจ้าก็จำเสียงของมันออก มันเป็นศิษย์ของท่านฉั่งแป๊ะกวง”

ฉั่งแป๊ะกวงที่ห้องข้างร้องถามว่า

“ผู้ใดเอ่ยถึงบิดา?”

เด็กฮุยอิงร้องเรียกว่า

"นี่ ฉั้งแป๊ะกวง ซือแป๋ท่านอยู่ที่นี้ รีบเข้ามาโขกศีรษะ"

ฉั้งแป๊ะกวงกระชากเสียงว่า

"ซือแป๋อันใด เจ้ากล่าวเหลวไหล เราจะฉีกปากเจ้า"

"ท่านอยู่ที่เหลาห่านป่าหวนเมืองฮ่วงเอี้ยง มิใช่กราบงี้นิ้ม เซี่ยวซือหูเป็นอาจารย์หรอกหรือ นางอยู่ที่นี้ รีบเข้ามา"

งี้นิ้มกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้เขาเข้ามา และไม่ต้องการให้เขาโขกศีรษะ เขา...เขาไม่ใช่ศิษย์ข้าพเจ้า..."

ฉั้งแป๊ะกวงรีบกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เซี่ยวซือหูนี้ไม่ต้องการพบเรา"

เค็กฮุยอิงกล่าวว่า

"เอาเถอะ บอกต่อท่าน เมื่อครู่ตอนขามา มีโจรน้อยสองคนลับๆ ล่อๆ สะกดรอยตามพวกเรา ท่านขับไล่พวกมันไป เรื่องที่ท่านกราบเซี่ยวซือหูสำนักเห็งซัวเป็นอาจารย์ ข้าพเจ้าจะไม่รื้อฟื้นถึงอีก ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะป่าวประกาศต่อผู้คนทั้งแผ่นดิน"

ฉั้งแป๊ะกวงพลันตวาดคำ **"โจรน้อยบังอาจนัก"** จากนั้นทะลวงออกนอกหน้าต่างไปบนหลังคา บังเกิดเสียงเคร้งคร้างอาวุธสองเล่มร่วงหล่นบนแผ่นกระเบื้องแว่วเสียงแผดร้องโหยหวน เสียงฝีเท้าสับสนคนผู้หนึ่งหลบหนีไป

ฉั้งแป๊ะกวงกระโดดกลับเข้ามาในห้องข้าง กล่าวว่า

"เราฆ่าไปคนหนึ่ง เป็นโจรน้อยสำนักแชเซี้ย อีกคนหนึ่งหนีรอดไปได้"

เค็กฮุยอิงตำหนิว่า

"ช่างใช้การไม่ได้ ไฉนปล่อยให้มันหนีรอดได้?"

"คนผู้นั้นฆ่าไม่ได้ เป็น...เป็นแม่ชีสำนักเห็งซัว"

"ที่แท้เป็น**ซือแป๊ะ** *(คำเรียกบุคคลรุ่นเดียวกับอาจารย์ แต่อายุสูงวัยกว่า)* ท่านย่อมฆ่าไม่ได้"

ฉั้งแป๊ะกวงถามว่า

"โกวเนี้ยน้อย ท่านเป็นใคร?"

"ท่านไม่ต้องถาม หากท่านสงบปากคำ ซือแป๋ท่านจะไม่ไปคิดบัญชีกับท่าน"

ฉั้งแป๊ะกวงพอฟัง สงบปากคำไม่ส่งเสียงอีก

งี้นิ้มฟังว่าซือเจ้นางสืบเสาะมา จึงกล่าว

"เด็กโกวเนี้ย พวกเราไปกันเถอะ"

เด็กฮุยอิงกล่าวว่า

"ท่านยังไม่ได้พบกับคนรับบาดเจ็บนั้น ท่านมิใช่มีคำพูดถามเขาหรอกหรือ?"

พลางเดินถึงหน้าเตียง ยื่นมือผลักไสผนังขวามือ ประตบานหนึ่งก็เปิดออก ที่แท้บนผนังติดตั้งประตูลับ เด็กฮุยอิงกวักมือคราหนึ่ง พลางเดินเข้าไป

งี้นิ้มรู้สึกซ่องคณิกานี้เร้นลับยิ่ง แต่ฉั้งแป๊ะกวงอยู่ห้องข้างคิดห่างจากเขายิ่งไกลยิ่งดี ดังนั้นปลุกปลอบกำลังขวัญตามเข้าไป ภายในเป็นห้องอีกห้องหนึ่ง แต่ปราศจากแสงโคมไฟ อาศัยแสงเทียนที่สามารถสาดลอดมาจากประตูลับ เห็นห้องหับนี้แคบเล็ก มีเตียงไบหนึ่งม่านมุ้งปล่อยห้อยลง บนเตียงคล้ายนอนไว้ด้วยผู้คน

งี้นิ้มหยุดที่ข้างประตู ไม่กล้าเข้าไป เด็กฮุยอิงกล่าวว่า

"เจ้เจ๊ นำกาวฟ้าหอมต่อเชื่อมของท่านออกมารักษาบาดเจ็บแก่เขาเถอะ"

งี้นิ้มครุ่นคิด ขอเพียงมีโอกาสเสาะพบซากศพของเหล็งฮู้ตั่วกอจะไม่ปล่อยปละละเว้นเด็ดขาด ดังนั้นกล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะรักษาบาดเจ็บแก่เขา"

พลางกลับออกไปยังห้องด้านนอก หยิบฉวยเชิงเทียนเดินมาถึงหน้าเตียงข้างห้องด้านใน เลิกม่านมุ้งขึ้น เห็นคนผู้หนึ่งนอนหงายบนเตียง บนใบหน้าคลุมผ้าเช็ดหน้าสีเขียวผืนหนึ่ง พร้อมกับลมหายใจระบายเข้าออก ผ้าเช็ดหน้าสั่นไหวเล็กน้อย

งี้นิ้มไม่เห็นหน้าเขา ค่อยคลายใจลง เหลียวหน้าไปถาม

"เขารับบาดเจ็บที่ใด?"

เค็กฮุยอิงกล่าวว่า

"ที่ทรวงอก ปากแผลลึกยิ่ง แทบทำร้ายถูกหัวใจ"

งี้นิ้มเลิกผ้าห่มเบาบางคนผู้นั้นขึ้น เห็นคนผู้นี้เปลือยแผ่นอกกึ่งกลางทรวงอกมีบาดแผลสายหนึ่ง โลหิตแม้หยุดไหลแต่ปากแผลลึกยิ่ง ดังนั้นส่งเชิงเทียนแก่เค็กฮุยอิง ล้วงกล่องไม้ที่บรรจุกาวฟ้าหอมต่อเชื่อมจากอกเสื้อ เปิดฝากล่องวางลงบนโต๊ะเตี้ยที่หัวเตียง ยื่นมือกดรอบปากแผลคนผู้นั้นเบาๆ

เค็กฮุยอิงกล่าวเบาๆ ว่า

"จี้จุดห้ามโลหิตไว้แล้ว ไม่เช่นนั้นเขาไหนเลยมีชีวิตถึงบัดนี้?"

งี้นิ้มผงกศีรษะพบว่าจุดเส้นรอบปากแผลของคนผู้นั้นถูกปิดสกัดแต่แรก มิหนำซ้ำจี้อย่างแยบยลสุดที่ตนเองจะกระทำได้ ดังนั้นดึงสำลีที่ยัดอยู่ในปากแผลของเขาออกมาช้าๆ พอดึงสำลีออกมา โลหิตก็ไหลหลั่งในบัดดล

งี้นิ้มเคยเรียนวิชาปฐมพยาบาลจากสำนักอาจารย์ มือซ้ายกดปากแผล มือขวาทากาวฟ้าหอมต่อเชื่อมลงบนปากแผล ค่อยยัดสำลีเข้าไป กาวฟ้าหอมต่อเชื่อมเป็นยอดยาสมานแผลของสำนักเห็งซัว พอทาลงบนปากแผล ไม่นานโลหิตก็หยุดไหล

งี้นิ้มได้ยินคนผู้นี้หายใจเร่งร้อน ไม่ทราบมีชีวิตรอดหรือไม่

อดกล่าวมิได้

"ผู้กล้าท่านนี้ อาตมามีเรื่องหนึ่งคิดเรียนถาม"

เด็กฮุยอิงพลันเบี่ยงตัววูบหนึ่ง เชิงเทียนเอนเอียงเปลวเทียนดับวูบไป ภายในห้องมืดมิดสนิท งี้นิ้มยื่นมือไม่เห็นนิ้วทั้งห้า ยิ่งว้าวุ่นใจกว่าเดิม ครุ่นคิดขึ้น

'สถานที่ไม่สะอาดบริสุทธิ์เช่นนี้ ไหนเลยเป็นที่ซึ่งบรรพชิตจะมาได้ เรายังคงถามไถ่ที่ซ่อนซากศพเหล็งฮู้ตั่วกอ จากนั้นปลีกตัวจากไป'

ดังนั้นถามเสียงสั่นสะท้านว่า

"ผู้กล้าท่านนี้ ท่านรู้สึกเจ็บปวดหรือไม่?"

คนผู้นั้นแค่นเสียงดังเฮอะไม่ตอบคำ เด็กฮุยอิงกล่าวว่า

"เขาพิษไข้ขึ้นสูง ท่านลองลูบคลำหน้าผากของเขาดู"

พลางจับมือซ้ายงี้นิ้ม ทาบกับหน้าผากคนผู้นั้น นางหยิบผ้าเช็ดหน้าที่ปิดหน้าเขาไปแล้ว งี้นิ้มรู้สึกฝ่ามือคล้ายกระทบถูกถ่านไฟร้อนจนลวกมือ อดบังเกิดเวทนาจิตมิได้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังมียารักษาบาดเจ็บสำหรับรับประทาน ควรให้เขารับประทานลงไป"

พลางล้วงขวดเคลือบใบหนึ่งจากอกเสื้อ เปิดจุกขวดยาเทยาเม็ดออกมาสามเม็ด เด็กฮุยอิงกล่าวว่า

"*ส่งพระส่งถึงชมพูทวีป ช่วยคนช่วยถึงที่สุด* ท่านส่งยาเม็ดเข้าปากเขา ป้อนเขาดื่มน้ำชา ในความมืดเขาไม่เห็นท่านเป็นใครยังกลัวอันใดนี่เป็นถ้วยชา ท่านถือให้ดี"

งี้นิ้มยื่นมือออกช้าๆ รับถ้วยชาไว้ ครุ่นคิดในใจ

'ซือแป๋มักบอกว่า บรรพชิตถือหลักมุทิตา ช่วยคนชีวิตหนึ่งเลิศกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้น ต่อให้คนผู้นี้ไม่ทราบว่าซากศพเหล็งฮู้ตั่วกออยู่ที่ใด เมื่อมีชีวิตร่อแร่คับขันเราก็สมควรช่วยเขา'

ดังนั้นยื่นมือขวาออกช้าๆ หลังมือกระทบกับหน้าผากคนผู้นั้นก่อน จากนั้นพลิกมือวูบ ยัดยาเม็ด**แป๊ะฮุ้นฮิ้มต้าอี้** *(ยาเม็ดดีหมีเมฆขาว)* ทั้งสามเม็ดเข้าปากคนผู้นั้น คนผู้นั้นอ้าปากรับไว้ เมื่องี้นิ้มส่งถ้วยถึงมุมปาก คนผู้นั้นคล้ายกล่าวคำ **"ขอบคุณ"** คำหนึ่ง

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ผู้กล้าท่านนี้ ท่านรับบาดเจ็บสาหัส ความจริงสมควรพักรักษาตัว แต่ข้าพเจ้ามีเรื่องรีบร้อนคิดถามไถ่ **เหล็งฮู้เอ็งฮัง** *(ผู้กล้าแซ่เหล็งฮู้)* ถูกทำร้าย ซากศพของเขา..."

คนผู้นั้นส่งเสียงเลอะเลือนว่า

"ท่าน...ท่านถามถึงเหล็งฮู้ชง?"

"ถูกแล้ว ท่านทราบหรือไม่ว่าซากศพเหล็งฮู้เอ็งฮังอยู่ที่ใด?"

คนผู้นั้นส่งเสียงเลอะเลือนหลายคำ แต่สุ้มเสียงแผ่วเบายิ่งล้วนไม่ได้ยิน งี้นิ้มพลันฉุกคิดขึ้น

'กาวฟ้าหอมต่อเชื่อมกับยาเม็ดดีหมีเมฆขาวของสำนักเรามีประสิทธิภาพดียิ่ง แต่ตัวยาออกฤทธิ์รุนแรง โดยเฉพาะหลังจากรับประทานยาเม็ดดีหมีเมฆขาว สลบไสลไปครึ่งวัน ตอนนี้การรักษาบาดเจ็บดำเนินถึงขั้นคับขัน เราไหนเลยคาดคั้นถามเขาได้?'

ดังนั้นถอนใจเบาๆ ถอนตัวออกจากม่านมุ้ง คลำพบเก้าอี้หน้าเตียงตัวหนึ่งกระแทกนั่งลง

เค็กฮุยอิงถามว่า

"เจ้เจ๊ คนผู้นี้ไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิตกระมัง?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"หวังว่าเขาสามารถทุเลาหายดี เพียงแต่ปากแผลที่ทรวงอกเขาลึกยิ่ง เค็กโกวเนี้ย ท่านผู้นี้...เป็นใคร?"

เค็กฮุยอิงไม่ตอบคำ เงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"**เอี่ยเอี้ย** *(ปู่)* ข้าพเจ้าบอกว่า ท่านไม่ว่าเรื่องใดล้วนปลงไม่ตก ไม่ควรบวชเป็นแม่ชี"

"เอี่ยเอี้ยท่านรู้จักข้าพเจ้า? ท่าน...ท่านผู้เฒ่าทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าปลงไม่ตก?"

"เมื่อวานที่เหลาห่านป่าหวน เอี่ยเอี้ยข้าพเจ้านำพาข้าพเจ้าไปชมดูพวกท่านกับฉั่งแป๊ะกวงต่อยตีกัน"

งี้นิ้มอุทานดังอา กล่าวว่า

"ผู้ที่อยู่ร่วมกับท่านคือเอี่ยเอี้ยท่าน"

เด็กฮุยอิงกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เหล็งฮู้ตั่วกอของท่านช่างเจรจานัก ใช้อุบายเอาชนะฉั่งแป๊ะกวง ภายหลังเหล็งฮู้ตั่วกอถูกคนแทงตาย ท่านอุ้มซากศพเขาเดินไป เอี่ยเอี้ยข้าพเจ้าบอกว่า 'แม่ชีน้อยนี้เป็นเผ่าพันธุ์มากรัก เกรงว่าจะเสียสติ พวกเราตามไปชมด' ดังนั้นพวกเราติดตามไปชมด เห็นท่านโอบอุ้มคนตายไม่ยอมวางลง เอี่ยเอี้ยข้าพเจ้าบอกว่า 'ฮุยฮุย เจ้าดูแม่ชีน้อยนี้เสียใจปานนี้ หากเด็กน้อยเหล็งฮู้ชงไม่ตาย แม่ชีน้อยนี้ต้องคืนสู่เพศฆราวาสแต่งงานเป็นภรรยาของเขาแน่นอน'"

งี้นิ้มอับอายจนหน้าแดงสดใส ในความมืดรู้สึกใบหูและลำคอล้วนร้อนผ่าว เด็กฮุยอิงกล่าวว่า

"เจ้เจ๊ เอี่ยเอี้ยข้าพเจ้ากล่าวไม่ถูกต้องหรือ?"

"ข้าพเจ้าเป็นต้นเหตุทำร้ายผู้อื่น หากพระโพธิสัตว์เมตตา ให้ข้าพเจ้าตายไปเพื่อแลกกับการฟื้นคืนชีวิตของเหล็งฮู้ตั่วกอ ข้าพเจ้า... *ข้าพเจ้าแม้ตกนรกสิบแปดชั้นไม่มีวันผุดเกิดใหม่ ก็ยินยอมพร้อมใจ*"

คำพูดเหล่านี้กล่าวอย่างจริงใจ เด็กฮุยอิงถามว่า

"เจ้เจ๊ ท่านไฉนยอมตายเพื่อเหล็งฮู้ชง ท่านชมชอบเขาจริงๆ"

"ไม่ ข้าพเจ้าเป็นบรรพชิต ท่านอย่าได้กล่าวคำลบหลู่พุทธ

องค์เช่นนี้ เหล็งฮู้ตั่วกอกับข้าพเจ้าไม่รู้จักมาก่อน กลับตายเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจต่อเขา"

เด็กฮุยอิงกล่าวว่า

"หากว่าเขาสามารถฟื้นคืนชีวิต ท่านไม่ว่าเรื่องใดก็ยินยอมกระทำเพื่อเขาหรือ?"

"มิผิด ต่อให้ข้าพเจ้าต้องตายสักพันครั้ง ก็ปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ"

เด็กฮุยอิงพลันส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ ท่านฟัง งี้นิ้มเจ้เจ๊บอกจากปากเองแล้ว"

งี้นิ้มสมองลั่นอึงอล กล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน..."

ได้ยินเสียงแกรก เบื้องหน้าสว่างวูบ เด็กฮุยอิงตีหินเหล็กไฟจุดเทียนไขเลิกม่านขึ้น กวักมือต่องี้นิ้ม งี้นิ้มเดินเข้าใกล้ พลันรู้สึกมีดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า ล้มหงายไปด้านหลัง

เด็กฮุยอิงยื่นมือประคองนางไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องแตกตื่นตระหนก ท่านดูว่าเขาเป็นใคร?"

คนบนเตียงแม้หลับตาทั้งสอง แต่ใบหน้าสี่เหลี่ยม คิ้วเรียวงาม ฝีปากเบาบาง คือเหล็งฮั้ชงนั่นเอง

งี้นิ้มจับแขนเด็กฮุยอิง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"เขา...เขายังไม่ตาย?"

"ตอนนี้เขายังไม่ตาย แต่หากตัวยาของท่านไม่ได้ผล ก็ต้องตายแล้ว"

ยามตื่นเต้นยินดี ต้องร้องไห้ออกมา เด็กฮุยอิงกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เขายังไม่ตาย ท่านไฉนกลับร้องไห้ออกมา?"

งี้นิ้มเข่าอ่อนระทวย ไม่อาจทรงกายสืบไป ฟุบร่างลงที่หน้าเตียง สะอึกสะอื้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายินดียิ่ง เด็กโกวเนี้ย ต้องขอบคุณท่านมากแล้ว ที่แท้ท่านเป็นคนช่วย...ช่วยเหลิงฮู้ตั่วกอ"

"เป็นท่านช่วยเอง ข้าพเจ้าไม่มีความสามารถปานนั้น ข้าพเจ้าไม่มีกาวฟ้าหอมต่อเชื่อม"

งี้นิ้มฉุกใจคิด ลุกขึ้นช้าๆ จับมือเด็กฮุยอิงไว้ กล่าวว่า

"เอี่ยเอี้ยท่านเป็นคนช่วยเหลือ"

ทันใด เบื้องนอกมีคนร้องเรียก **"งี้นิ้ม"** กลับเป็นเสียงของเตี่ยอิดซือไถ่

งี้นิ้มใจหายวาบ ขณะจะขานรับ เด็กฮุยอิงพลันเป่าลมหายใจดับเทียนไขในมือ พลิกมือซ้ายปิดปากงี้นิ้มไว้ กระซิบที่ข้างหูนางว่า

"นี่เป็นสถานที่ใด อย่าได้ตอบรับ"

งี้นิ้มวาวุ่นใจยิ่ง นางอยู่ในซ่องคณิกา เป็นที่กระอักกระอ่วนแต่ได้ยินซือแป้ร้องเรียกโดยไม่ขานรับ ในชีวิตไม่เคยมีมาก่อน

ได้ยินเตี่ยอิดซือไถ่ร้องอีกว่า

"ฉั้งแป๊ะกวง ไสหัวออกมาให้กับเรา ปล่อยงี้นิ้มออกมา"

ได้ยินฉั้งแป๊ะกวงที่ห้องซ้ายมือหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ท่านคือเตี่ยอิดซือไถ่แห่ง*อารามเมฆขาวสำนักเห็งซัว*กระมัง ผู้เยาว์ความจริงสมควรออกไปกราบพบ เพียงแต่ข้างกายมีหญิงงามหลายนางอยู่เป็นเพื่อน ยามกะทันหันปลีกตัวไปไม่ได้"

จากนั้นปรากฏสตรีสี่ห้านางหัวร่อคิกคักโดยพร้อมเพรียงย่อมเป็นนางคณิกาในตึกรวมหยก มีอยู่นางหนึ่งกล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า

"เซียงกง อย่าได้สนใจนาง หอมแก้มข้าพเจ้าอีกครา"

พวกนางยิ่งส่งเสียงยิ่งดัง แสดงว่าได้รับคำสั่งฉั้งแป๊ะกวง คิดกระตุ้นให้เตี่ยอิดซือไถ่ผละจากนาง

เตี่ยอิดซือไถ่เดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า

"ฉั้งแป๊ะกวง เจ้าหากไม่ไสหัวออกมา เราต้องสับเจ้าเป็นผุยผง"

ฉั้งแป๊ะกวงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"หากเราไม่ไสหัวออกไป ท่านต้องสับเราเป็นผุยผง เราหากไสหัวออกไป ท่านก็จะสับเราเป็นผุยผง อย่างนั้นยังคงอย่าได้ไสหัวออกไปแล้ว เตี่ยอิดซือไถ่ บรรพชิตเช่นท่านไม่ควรมายังสถานที่นี้ ยังคงกลับไปแต่เนิ่นๆ ศิษย์ของท่านไม่อยู่ที่นี้ นางเป็นเซี่ยวซือหูที่เคร่งกฎวินัย ไหนเลยมายังสถานที่นี้"

เตี่ยอิดซือไถ่ได้รับรายงานจากศิษย์ว่า พบเห็นงี้นิ้มเดินเข้าตึกหลังนี้ชัดๆ นางเองยังถูกฉั้งแป๊ะกวงทำร้าย ไหนเลยแปลกปลอมได้ ขณะจะตวาดว่าบนหลังคาฝั่งตรงข้ามบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"ฉั้งแป๊ะกวง ศิษย์ของเราแพ้นั้งคี้ใช่ถูกเจ้าฆ่าตายหรือไม่?"

ที่แท้เจ้าสำนักแชเซี้ยอื้อชังไฮ้มาแล้ว ฉั้งแป๊ะกวงจึงกล่าวว่า

"เสียคารวะแล้ว แม้แต่เจ้าสำนักแชเซี้ยก็ให้เกียรติมา นับแต่นี้ตึกรวมหยกต้องมีชื่อเสียง การค้ารุ่งเรืองมีเด็กน้อยผู้หนึ่งถูกเราฆ่าตาย เพลงกระบี่มันธรรมดาสามัญคล้ายกระบวนท่าสำนักแชเซี้ยอยู่บ้าง ใช่เรียกว่าแพ้นั้งคี้หรือไม่ เราไม่มีเวลาถามมัน"

ได้ยินเสียงขวับ อื้อชังไฮ้ทะลวงเข้าห้อง จากนั้นเป็นเสียงตังดังอาวุธกระทบกันดังถี่ยิบ อื้อชังไฮ้กับฉั้งแป๊ะกวงประมือกันภายในห้อง

งี้นิ้มกุมมือเด็กฮุยอิง ใจกลางฝ่ามือชุ่มไปด้วยหยาดเหงื่อ ไม่ทราบการต่อสู้ระหว่างอื้อชังไฮ้กับฉั้งแป๊ะกวง ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ตามเหตุผลฉั้งแป๊ะกวงล่วงเกินนางหลายครั้งครา สมควรภาวนาให้อื้อชัง

ไฮ้โค่นมันพ่ายแพ้ แต่นางกลับภาวนาให้อื้อชังไฮ้เป็นฝ่ายแพ้ ทางที่ดีอื้อชังไฮ้รีบจากไป ซือแป๋ก็รีบจากไป ให้เหล็งฮู้ตั่วกอพักรักษาตัวในที่นี้อย่างสงบ

พลันได้ยินเสียงโครมใหญ่ จากนั้นเสียงปะทะอาวุธขาดหาย แว่วเสียงฉั่งแป๊ะกวงดังจากที่ห่างไปว่า

"อื้อกวนจู้ ภายในห้องคับแคบไป ไม่อาจสำแดงฝีมืออย่างเต็มที่ พวกเรามายังลานที่ว่าง ต่อสู้กันสักสามร้อยกระบวนท่า ดูว่าผู้ใดร้ายกาจกว่า หากท่านเป็นฝ่ายชนะ เง็กป้อยี้ที่งามหยดย้อยนี้ก็ยกให้ท่านเป็นอย่างไร?"

อื้อชังไฮ้ขุ่นแค้นแทบอกระเบิด โจรราคะนี้กล่าวเช่นนี้ กลับคล้ายกับตนเองต่อสู้กับมัน เพราะแย่งชิงนางคณิกาในตีกรวมหยกนางหนึ่งก็มิปาน ดังนั้นชะงักท่าร่างไว้

ยามกะทันหันรอบบริเวณเงียบสงัดงัน งี้นิ้มคล้ายได้ยินเสียงหัวใจตนเองเต้นตูมตาม ดังนั้นกระซิบที่ข้างหูเด็กฮุยอิงว่า

"พวกเขา...พวกเขาจะเข้ามาหรือไม่?"

ซึ่งความจริง เด็กฮุยอิงยังอายุน้อยกว่านางหลายปี แต่สถานการณ์คับขันงี้นิ้มสูญเสียความคิดอ่านของตัวเอง เด็กฮุยอิงก็ไม่ตอบคำยกมือปิดปากนาง

พลันได้ยินเล้าเจี่ยฮวงกล่าวว่า

"อื้อกวนจู้ ฉั่งแป๊ะกวงก่อกรรมทำเข็ญ วันหน้าต้องไม่ตายดี พวกเราไม่ต้องรีบร้อนจัดการมัน ซ่องคณิกานี้สกปรกโสมม ผู้น้องคิดทลายแต่แรก เรื่องนี้ปล่อยให้ผู้น้องจัดการเอง ได้นี้ อุ้ยหงี ทั้งหมดเข้าไปตรวจค้น อย่าปล่อยให้ผู้ใดจากไป"

ศิษย์ตระกูลเล้านามเฮี่ยงได้นี้ และบี้อุ้ยหงีรับคำโดยพร้อมเพรียง จากนั้นได้ยินเตี่ยอิดซือไถ่ออกคำสั่งให้ศิษย์ทั้งหลายล้อมรอบ

บริเวณไว้

งี้นิ้มยิ่งมายิ่งร้อนรุ่ม ได้ยินเหล่าศิษย์ตระกูลเล้าตรวจค้นห้องหับทีละห้อง ทุบตีผู้คุมซ่องและแม่เล้าดังโอดโอย เล้าเจี่ยฮวงและอื้อชังไฮ้คอยคุมเชิงด้านข้าง

เห็นแน่ชัดว่าคนของเล้าเจี่ยฮวงจะสืบเสาะมาถึง งี้นิ้มร้อนรุ่มจนแทบสิ้นสติไปครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป๋รุดมาช่วยเรา เรากลับไม่ขานรับ ดึกดื่นค่อนคืนในซ่องคณิกา เราร่วมห้องเดียวกับเหล็งฮู้ตั่วกอ มาตรว่าเขารับบาดเจ็บ แต่ศิษย์สำนักฮ่วงซัวและแชเซี้ยที่เป็นบุรุษ ฮือเข้ามาโดยพร้อมเพรียง ต่อให้เรามีร้อยปากก็ไม่อาจแก้ตัวได้ เราสร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่สำนักเห็งซัวปานนี้ จะสู้หน้าซือแป๋และซือเจ้ทั้งหลายได้อย่างไร'

ดังนั้นชักกระบี่ออก ปาดใส่ลำคอตัวเอง

เค็กฮุงอิงได้ยินเสียงชักกระบี่ ก็คาดการณ์ได้ พลิกมือซ้ายคร่ากุมข้อมือซ้ายนางไว้กล่าวว่า

"ทำไม่ได้ เราท่านจะฝ่าออกไป"

พลันได้ยินเสียงสวบสาบ เหล็งฮู้ชงบนเตียงลุกขึ้นนั่ง กล่าวเบาๆ

"จุดเทียนไขขึ้น"

เค็กฮุยอิงถามว่าทำอะไร เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราสั่งท่านจุดเทียนไขขึ้น"

น้ำเสียงทรงอำนาจอยู่บ้าง เค็กฮุยอิงไม่ถามมากความ ล้วงหินเหล็กไฟตีจุดจ่อกับเทียนไข

ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง งี้นิ้มเห็นเหล็งฮู้ชงหน้าซีดขาวราวคนตาย อดอุทานเบาๆ มิได้

เหล็งฮู้ชงชี้มือไปยังเสื้อคลุมของตนเองที่หัวเตียง กล่าวว่า

"คลุมลงบน...ร่างเรา"

งี้นิ้มร่างสั่นระริก ยื่นมือหยิบฉวยมา คลุมลงบนร่างของเขา เหล็งฮู้ชงดึงปกปิดคราบโลหิตและปากแผลที่ทรวงอกไว้ กล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองล้วนนอนบนเตียง"

เค็กฮุยอิงหัวร่อฮิฮะ รู้สึกน่าเล่นนัก ฉุดลากงี้นิ้มมุดเข้าผ้าห่ม

ยามนั้น ผู้คนเบื้องนอกเห็นแสงไฟในห้องนี้ ชักชวนกันรุดมา เหล็งฮู้ชงเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง เดินไปปิดประตูใส่กลอน หันกายกลับมาหน้าเตียงเลิกม่านมุ้งขึ้นกล่าวว่า

"ล้วนมุดเข้าผ้าห่ม"

พลางยื่นมือซ้ายกดศีรษะงี้นิ้มลงในผ้าห่ม มือขวาดึงผมยาวของเค็กฮุยอิงออกมาสยายบนหมอนหนุน เมื่อเคลื่อนไหวเช่นนี้ โลหิตก็ไหลจากปากแผลอีก เข่าอ่อนระทวยกระแทกนั่งลงที่ขอบเตียง

ได้ยินเสียงทุบประตูดังเร่งร้อน จากนั้นได้ยินเสียงโครมมีคนเตะประตูเปิดออก ผู้คนสามสี่คนฮือเข้ามา คนนำหน้าคือศิษย์สำนักแชเซี้ย อั้งนั้งฮ้ง

อั้งนั้งฮ้งพอเห็นเหล็งฮู้ชงต้องใจหายวาบ ร้องโพล่งว่า

"เหล็งฮู้...เป็นเหล็งฮู้ชง"

พลางถอยกายไปสองก้าว เฮี่ยงไต้นี้และบี้อุ้ยหงีไม่รู้จักเหล็งฮู้ชง แต่ทราบว่าเขาถูกล้อนั้งเกี๊ยกฆ่าตาย พอได้ยินอั้งนั้งฮ้งเรียกชื่อของเขา ล้วนใจสั่นสะท้าน ถอยกายไปอย่างลืมตัว

เหล็งฮู้ชงลุกขึ้นยืนช้าๆ กล่าวว่า

"พวกท่านมากมายปานนี้..."

อั้งนั้งฮ้งร้องโพล่งว่า

"เหล็งฮู้ชง ที่แท้ท่านยังไม่ตาย"

เหล็งอู้ชงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ไหนเลยตายได้โดยง่ายดาย"

อื้อชังไฮ้พลันแหวกฝ่ากลุ่มคนเข้ามา ร้องว่า

"เจ้าหรือคือเหล็งฮู้ชง ประเสริฐมาก"

เหล็งฮู้ชงกวาดมองมันแวบหนึ่ง หาตอบคำไม่ อื้อชังไฮ้กล่าวว่า

"เจ้าเข้าซ่องคณิกามาทำอะไร?"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"นี่เรียกว่าทราบดีแสร้งถาม เมื่อเข้าซ่องคณิกา ยังมาทำอะไร?"

อื้อชังไฮ้รอบรู้กว้างขวาง เห็นเหล็งฮู้ชงหน้าซีดเผือดร่างสั่นระริก แสดงว่ารับบาดเจ็บสาหัส ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'แม่ชีน้อยสำนักเห็งซัวบอกว่า เดียรัจฉานนี้ถูกนั้งเกี๊ยกฆ่าทิ้งที่แท้ยังไม่ตาย นางเรียกเหล็งฮู้ตั่วกอนั่นเหล็งฮู้ตั่วกอนี่ ไม่แน่ว่าคนทั้งสองมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกัน มีคนเห็นแม่ชีน้อยนี้มายังซ่องคณิกายามนี้กลับหายสาบสูญ คาดว่าถูกเดียรัจฉานนี้ซุกซ่อนไว้ เฮอะ ห้าสำนักกระบี่อวดอ้างเป็นค่ายสำนักฝ่ายธัมมะดูแคลนสำนักแซเซี้ยเราหากเรากระชากแม่ชีน้อยนั้นออกมา ไม่เพียงหยามหยันสำนักฮั้วซัวเห็งซัวแม้แต่ห้าสำนักกระบี่ก็อับอายขายหน้า'

สายตายามกวาดมอง เห็นภายในห้องไม่มีบุคคลอื่น คาดว่างี้นิ้มถูกซุกซ่อนอยู่บนเตียง จึงสั่งว่า

"นั้งฮ้ง เลิกม่านมุ้งขึ้น พวกเราลองดูว่าบนเตียงมีลวดลายใด"

อั้งนั้งฮ้งรับคำ สืบเท้าไปสองก้าว มันเคยถูกเหล็งฮู้ชงเตะกลิ้งลงจากเหลาสุรา อดกวาดมองเขาแวบหนึ่งมิได้

เหล็งฮู้ชงกล่าวกับอื้อชังไฮ้ว่า

"ท่านคิดทำอะไร?"

อื้อชังไฮ้กล่าวว่า

"ศิษย์สตรีสำนักเห็งซัวนางหนึ่งสูญหาย มีคนเห็นนางอยู่ใน

ซ่องคณิกานี้ พวกเราต้องตรวจค้นดู"

"เรื่องของห้าสำนักกระบี่ ต้องให้สำนักแชเซี้ยท่านยุ่งเกี่ยวมากความหรือ?"

"เรื่องในวันนี้ มิอาจไม่สืบสาวให้กระจ่างชัด นั้งฮังลงมือ"

อั้งนั้งฮังรับคำ ชักกระบี่ออกมา ยื่นกระบี่เขี่ยม่านมุ้งขึ้น งี้นิ้มกับเด็กฮุยอิงนอนกอดกันอยู่ในผ้าห่ม ได้ยินคำโต้ตอบของเหล็งฮู้ชงกับอื้อชังไฮ้อย่างชัดเจน ต้องลอบคร่ำครวญในใจ พอฟังว่า อั้งนั้งฮังเขี่ยม่านมุ้งขึ้นยิ่งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

ม่านมุ้งพอเลิก สายตาทุกผู้คนจ้องจับบนเตียง เห็นในผ้าห่มแดงปักลวดลายนกเป็ดน้ำห่อหุ้มคน บนหมอนหนุนสยายไว้ด้วยผมยาวดำขลับ ผ้าห่มสั่นระริก แสดงว่าคนในผ้าห่มหวาดหวั่นยิ่ง

อื้อชังไฮ้พอเห็นผมดำขลับบนหมอนหนุน บังเกิดความผิดหวังยิ่ง คนในผ้าห่มแสดงว่ามิใช่แม่ชีน้อยศีรษะล้านเลี่ยนนั้น ที่แท้เหล็งฮ้ชงนอนค้างกับหญิงคณิกาจริงๆ

เหล็งฮู้ชงกล่าวเสียงเย็นชา

"อื้อกวนจู้ ท่านแม้เป็นนักบวช แต่ฟังว่านักพรตแชเซี้ยไม่ห้ามการแต่งงาน ท่านมีภรรยาหลวงและน้อยหลายนาง ท่านเมื่องมงายในราคะต้องการดูหญิงเปลือยในซ่องคณิกา ไยไม่เลิกผ้าห่มชมดูให้สมใจ อ้างว่าเสาะหาศิษย์สตรีสำนักเห็งซัวไยกัน?"

อื้อชังไฮ้ตวาดว่า

"ผายลมสุนัขของเจ้า"

พลางกราดฟาดฝ่ามือขวาออก เหล็งฮู้ชงหลบวูบไปด้านข้าง เลี่ยงจากลมฝ่ามือ ยามบาดเจ็บเคลื่อนไหวไม่สะดวก ฝ่ามือของอื้อชังไฮ้ก็เกรี้ยวกราดยิ่ง ยังถูกริมฝ่ามือของมันกวาดใส่ลัมหงายลงบนเตียง เมื่อยันกายลุกขึ้น ก็อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง

อื้อชังไฮ้คิดฟาดซ้ำ นอกหน้าต่างพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า

"ผู้ใหญ่รังแกผู้เยาว์ หน้าด้านไร้ยางอาย"

คำ "อาย" ไม่ทันขาดหาย อื้อชังไฮ้ก็วกมือขวาฟาดใส่กรอบหน้าต่าง พุ่งตัวตามสภาวะฝ่ามือ ทิ้งตัวลงที่นอกหน้าต่าง เห็นคนหลังค่อมหน้าอัปลักษณ์ผู้หนึ่ง คิดเลี้ยวมุมกำแพงตึกหลบหนีไป จึงส่งเสียงตวาดห้ามไว้

คนหลังค่อมนั้นคือลิ้มเพ้งจือปลอมแปลงขึ้น เขาพอเผชิญหน้ากับอื้อชังไฮ้ในคฤหาสน์เล้าเจี่ยฮวง ฉวยโอกาสที่อื้อชังไฮ้มุ่งความสนใจไปยังเด็กฮุยอิง ลอบออกจากห้องโถง

ลิ้มเพ้งจือหวนนึกถึงผู้คนในห้องโถง เห็นคราบปลอมแปลงของตนเองแล้ว ไม่ทราบสมควรกลับคืนสู่โฉมหน้าแท้จริงหรือไม่ หลังค่อมที่โหนกนูนของตนพลันถูกตบเบาๆ คราหนึ่ง

ลิ้มเพ้งจือใจหายวาบ พอหันขวับไป เห็นเบื้องหน้ายืนไว้ด้วยคนหลังโหนกนูนผู้หนึ่งคือคนหลังค่อมตัวจริง ฉายาเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่บักเกาฮง

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่กล่าวว่า

"เจ้าค่อมปลอม คนหลังค่อมมีอะไรดี เจ้าไฉนแอบอ้างเป็นลูกศิษย์เรา?"

ลิ้มเพ้งจือทราบว่า คนผู้นี้มีนิสัยดุร้าย พลังฝีมือสูงเยี่ยม หากตอบไม่ถูกต้องจะประสบเภทภัยถึงแก่ชีวิต จึงกล่าว

"ผู้เยาว์ได้ยินคำร่ำลือว่า เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่บักไต้เฮียบมีชื่อลือเลื่อง ชมชอบขจัดทุกข์เข็ญให้กับผู้คน ในใจนับถือเลื่อมใส ดังนั้นแอบอ้างปลอมเป็นบักไต้เฮียบโดยไม่รู้สึกตัว"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่แม้ทราบว่าลิ้มเพ้งจือพูดปด แต่คำ

พูดเหล่านี้เป็นที่ระรื่นหู พอฟังต้องหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เจ้าคิดแอบอ้างชื่อเอี่ยเอี้ยเจ้า เที่ยวข่มขู่หลอกลวงคน อื้อชังไฮ้เป็นเจ้าสำนักแชเชี้ย พอกระดิกนิ้วก็สามารถปลิดชีวิตเจ้า เด็กน้อยกลับกล้าก้าวร้าวมัน นับว่าขวัญกล้าไม่น้อย"

ลิ้มเพ้งจือพอได้ยินชื่ออื้อชังไฮ้ก็เลือดลมพลุ่งพล่าน ร้องดังๆ ว่า

"หากผู้เยาว์ยังมีลมหายใจ ต้องประหารฆ่าโจรโฉดนี้"

"เจ้าเรียกว่าอะไร อื้อชังไฮ้กับเจ้ามีความแค้นใด?"

ลิ้มเพ้งจือหวนนึกถึงตนเองเพียงลำพัง ยากที่จะช่วยบิดามารดาได้ พานกราบกรานคนผู้นี้ ขอความช่วยเหลือจากเขา ดังนั้นคุกเข่าโขกศีรษะ กล่าวว่า

"ผู้เยาว์แซ่ลิ้ม บิดามารดาผู้เยาว์ตกอยู่ในเงื้อมมือโจรโฉดนี้ ขอให้ผู้อาวุโสช่วยด้วยธัมมะ"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่สั่นศีรษะกล่าวว่า

"เรื่องที่ไม่มีผลประโยชน์ เราไม่เคยกระทำมาก่อน บิดาเจ้าเป็นใคร หากช่วยมันจะอำนวยผลประโยชน์ใดแก่เรา"

เอ่ยถึงตอนนี้ ได้ยินศิษย์ตระกูลเล้ารายงานต่อเล้าเจี่ยฮวงว่าคนอยู่ในตึกรวมหยก สำนักแชเชี้ยมีคนถูกฆ่าทิ้ง ศิษย์สำนักเห็งซัวก็รับบาดเจ็บหลบหนีกลับมา

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่พอฟังจึงพักเรื่องของลิ้มเพ้งจือไว้ชักชวนเขาไปยังตึกรวมหยกเพื่อชมดูความสนุกสนาน เมื่อบรรลุถึงตึกรวมหยก ทั้งสองก็ซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ ชมดูความเคลื่อนไหวของผู้คนในลานตึก

เหตุการณ์ที่อื้อชังไฮ้ต่อสู้กับฉั่งแป๊ะกวง เล้าเจี่ยฮวงนำคนเข้าตรวจค้น เหล็งฮู้ชงแสดงตน ทั้งสองล้วนได้ยินกับหู เมื่ออื้อชังไฮ้คิดทำร้ายซ้ำเติมเหล็งฮู้ชง ลิ้มเพ้งจืออดร้องคำ **"ผู้ใหญ่รังแกผู้เยาว์ หน้า**

ด้านไร้ยางอาย" มิได้

ลิ้มเพ้งจือพอส่งเสียงร้องออกมา สำนึกตัวว่าหุนหันวู่วาม หันกายหมายหลบเลี่ยง มิคาดอื้อชังไฮ้ติดตามถึง กราดฟาดฝ่ามือครอบคลุมใส่ลิ้มเพ้งจือ ขอเพียงแผ่พุ่งพลังออก จะกระแทกลิ้มเพ้งจืออวัยวะภายในแหลกลาญ โครงกระดูกหักสะบั้น

อื้อชังไฮ้พอเห็นรูปลักษณะของลิ้มเพ้งจือ ก็รั้งพลังเอาไว้แค่นหัวร่อคำหนึ่ง กวาดตาไปยังเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ที่ด้านหลังลิ้มเพ้งจือวาเศษ กล่าวว่า

"คนแซ่บัก เจ้าเสี้ยมสอนเจ้าผู้เยาว์มารังแกเรา ที่แท้มีเจตนาใด?"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่หัวร่อฮาฮากล่าว

"คนผู้นี้บอกว่าเป็นผู้เยาว์ของเรา แต่เราไม่ได้ยอมรับมัน มันบอกว่าแซ่ลิ้มเราเองแซ่บัก หามีส่วนเกี่ยวข้องกันไม่"

อื้อชังไฮ้พอฟังลิงโลดยินดียิ่ง กล่าวว่า

"คนผู้นี้กับบักเฮียเมื่อไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน อาตมาก็ไม่ต้องเห็นแก่หน้าของท่านแล้ว"

ขณะจะแผ่พุ่งพลังออกจากใจกลางฝ่ามือ ภายในห้องพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"ผู้ใหญ่รังแกผู้เยาว์ หน้าด้านไร้ยางอาย"

อื้อชังไฮ้เหลียวหน้าไป เห็นคนผู้หนึ่งยืนอยู่ที่ริมหน้าต่าง คือเหล็งฮู้ชงนั่นเอง

อื้อชังไฮ้เดือดดาลกว่าเดิม แต่คำ **"ผู้ใหญ่รังแกผู้เยาว์ หน้าด้านไร้ยางอาย"** นับว่าจี้ถึงใจดำมัน คนทั้งสองนี้ฝีมืออ่อนด้อยกว่าตนเองมากนัก หากคิดฆ่าทิ้ง ลำบากเพียงยกมือเท่านั้น แต่หากลงมือ นับเป็น **"ผู้ใหญ่รังแกผู้เยาว์"** จริงๆ หากให้ปล่อยปละละเว้นคนทั้งสอง กลับไม่

อาจกล้ำกลืนโทสะครั้งนี้ได้

อื้อชังไฮ้แค่นหัวร่อ กล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"เรื่องของเจ้า วันหน้าเราจะคิดบัญชีกับซือแป๋เจ้า"

จากนั้นเหลียวหน้าไปกล่าวกับลิ้มเพ้งจือว่า

"เด็กน้อย เจ้าที่แท้สังกัดค่ายสำนักใด?"

ลิ้มเพ้งจือกระซากเสียงว่า

"โจรสุนัข ท่านทำร้ายบ้านช่องพินาศผู้คนล้มตาย ยังมีหน้าถามเราอีก?"

อื้อชังไฮ้ไม่รู้จักคนหลังค่อมอัปลักษณ์นี้ ไม่ทราบทำร้ายอีกฝ่ายหนึ่งบ้านช่องพินาศ ผู้คนล้มตายตั้งแต่เมื่อใด แต่ที่นี้มีผู้คนมากมายไม่สะดวกกับการเค้นถาม เหลียวหน้าไปกล่าวกับอั้งนั้งฮังว่า

"นั้งฮัง ฆ่าเด็กน้อยนี้ก่อน ค่อยคร่ากุมเหล็งฮู้ชง"

มันสั่งศิษย์สำนักแซเซี้ยลงมือ ย่อมไม่นับว่า "ผู้ใหญ่รังแกผู้เยาว์" อั้งนั้งฮังรับคำ ชักกระบี่สืบเท้าออกไป

ลิ้มเพ้งจือยื่นมือชักกระบี่ เพิ่งถือมั่นในมือ กระบี่แวววับของอั้งนั้งฮังก็จ่อถึงทรวงอก ลิ้มเพ้งจือร้องว่า

"อื้อชังไฮ้ เราลิ้มเพ้งจือ..."

อื้อชังไฮ้ใจหายวูบ ตบฟาดฝ่ามือซ้าย กระแทกกระบี่อั้งนั้งฮังเบนเบือน เฉียดผ่านแขนขวาลิ้มเพ้งจือไป จากนั้นอื้อชังไฮ้ถามว่า

"เจ้า...เจ้าคือลิ้มเพ้งจือแห่งสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี?"

ลิ้มเพ้งจือทราบว่าไม่สามารถปิดบังสืบไป พานตายอย่างโอ่อ่าเปิดเผย ยกสองมือแกะกอเอี๊ยะบนใบหน้าลงมา กล่าวเสียงกังวานว่า

"มิผิด เราคือลิ้มเพ้งจือแห่งสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี บุตรชายท่านลวนลามสตรีดีงาม ถูกเราฆ่าทิ้ง ท่านกลับทำร้ายเราบ้านช่องพินาศ คนล้มตาย ท่าน...ท่านคุมขังบิดามารดาเราไว้ที่ใด?"

เรื่องที่สำนักแชเชี้ยโค่นสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีในยุทธจักรโจษจันร่ำลือแต่แรก ครั้งกระโน้นเชี่ยงแชจื้อพ่ายแพ้แก่ลิ้มเอี่ยงโต้วไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ทุกผู้คนกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า สำนักแชเชี้ยคิดช่วงชิงคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้ม เหล็งฮู้ชงก็ได้ยินคำร่ำลือนี้ตอนอยู่ที่เหลาห่านป่าหวน จึงพูดจาล่อลวงให้ล้อนั้งเกี๊ยกกัมกายลงมาเสือกกระบี่ฆ่าทิ้ง

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ก็ได้ยินข่าวนี้ พอฟังว่าคนหลังค่อมตัวปลอมเบื้องหน้าคือลิ้มเพ้งจือแห่งสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี พลันฉุกใจคิด เห็นอื้อชังไฮ้ยื่นมือซ้ายคว้ามือขวาของลิ้มเพ้งจือ พลันตวาดคำ "ช้าก่อน" ลอยตัวเข้าไปยื่นมือคว้าจับข้อมือลิ้มเพ้งจือ ฉุดดึงวูบหนึ่ง

ลิ้มเพ้งจือสองแขนถูกพลังมหาศาลสองสายฉุดดึงกระดูกทั่วร่างลั่นเกรียวกราวเจ็บปวดจนแทบสิ้นสติไป

อื้อชังไฮ้ทราบว่า หากตนเองใช้กำลังอีก ต้องฉุดลากลิ้มเพ้งจือจนตาย ดังนั้นยื่นกระบี่ในมือขวาออก แทงปราดใส่เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ ปากตวาดว่า

"บักเฮียปล่อยมือ"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่สะบัดมือซ้ายวูบหนึ่ง เสียงดังเมื่อปัดป่ายกระบี่เบนเบือน ในมือเพิ่มดาบโค้งเปล่งประกายสีเขียวแววับเล่มหนึ่ง

อื้อชังไฮ้ร่ายรำเพลงกระบี่ แทงใส่เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่แปดเก้ากระบี่พลางกล่าวว่า

"บักเฮีย เราท่านไม่มีอริบาดหมาง ไยต้องผิดพ้องหมองใจเพราะเด็กน้อยนี้?"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่สะบัดดาบโค้ง ปัดป่ายสภาวะกระบี่พันไป กล่าวว่า

"เมื่อครู่เด็กน้อยนี้โขกศีรษะคำนับเรา เรียกเราเป็นเอี่ยเอี้ยกลางสาธารณชน ท่านกลับจับตัวมันไป ออกจะไม่ให้เกียรติแก่เราผู้เป็นเอี่ยเอี้ย ไม่ปกป้องหลานชาย วันหน้ายังมีผู้ใดเรียกเราเป็นเอี่ยเอี้ย?"

"เด็กน้อยนี้ฆ่าบุตรชายเรา ความแค้นของการฆ่าบุตรชายไหนเลยไม่ชำระล้างได้?"

"ตกลง ท่านล้างแค้นเถอะ ท่านดึงไปข้างหน้า เราดึงไปข้างหลังดึงตัวเด็กน้อยนี้เป็นสองท่อน"

จากนั้นส่งเสียงนับ "หนึ่ง สอง สาม" มือขวาเพิ่มกำลังฉุดดึงกระดูกร่างลิ้มเพ้งจือลั่นดังกว่าเดิม

อื้อชังไฮ้ใจหายวูบ มันยังไม่ได้ครอบครองคัมภีร์พิชิตมาร ไม่อาจทำร้ายลิ้มเพ้งจือถึงแก่ชีวิต ดังนั้นคลายมือออก ลิ้มเพ้งจือก็ถูกเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ดึงตัวไป

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ขอบคุณมากแล้ว อื้อกวนจู้มีน้ำใจสหายนัก เห็นแก่หน้าผู้แซ่บักก กระทั่งความแค้นฆ่าบุตรยังยอมยกเว้น"

อื้อชังไฮ้กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"บักเฮียทราบก็ประเสริฐ ครั้งนี้เราอ่อนข้อก้าวหนึ่ง หลังจากนี้ไม่มีครั้งที่สองอีก"

กล่าวจบโบกมือวูบหนึ่ง นำศิษย์ในสำนักล่าถอยไป

ยามนั้นเดี่ยอิดซือไถ่ร้อนรุ่มใคร่เสาะหางี้นิ้ม นำแม่ชีสำนักเห็งซัวค้นไปทางทิศตะวันตก เล้าเจี่ยฮวงก็นำศิษย์ตรวจค้นด้านทิศตะวันออก คนของสำนักแชเซี้ยพอจากไป หน้าตึกรวมหยกเพียงหลงเหลือลิ้มเพ้งจือกับเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่สองคน

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่หัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"เจ้ามิเพียงไม่หลังค่อม ที่แท้ยังเป็นเด็กน้อยหน้าตาหล่อเหลา เด็กน้อยไม่ต้องเรียกเราเป็นเอี่ยเอี้ย เราชมชอบเจ้า รับเจ้าเป็นศิษย์เป็นอย่างไร?"

ลิ้มเพ้งจือเมื่อครู่ถูกคนทั้งสองใช้กำลังภายในฉุดดึง ตลอดทั้งร่างปวดแปลบปลาบ ยังไม่ทันพักผ่อนหอบหายใจ พอฟังเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่กล่าวเช่นนี้ ครุ่นคิดขึ้น

'เฒ่าค่อมนี้มีพลังเหนือล้ำกว่าบิดาเราสิบเท่า อื้อชังไฮ้ก็บังเกิดจิตกริ่งเกรงต่อเขา หากเรากราบเขาเป็นอาจารย์ จะมีความหวังแก้แค้นได้ แต่เมื่อครู่เขาเห็นศิษย์สำนักแซเซี้ยชักกระบี่คิดฆ่าเรา ความจริงไม่แยแสสนใจ พอล่วงรู้ความเป็นมาของเราก็ลงมือแก่งแย่งกับอื้อชังไฮ้ ยามนี้คิดรับเราเป็นศิษย์ แสดงว่าไม่มีกุศลจิตเคลือบแฝง'

หวนนึกถึงคนผู้นี้มีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต ต่อให้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ตนเองก็ไม่กราบเขาเป็นอาจารย์ ดังนั้นบ่ายเบี่ยงว่า

"บักไต้เฮียบยอมรับผู้เยาว์เป็นศิษย์ นับเป็นที่มุ่งมาดปรารถนาของผู้เยาว์ เพียงแต่ผู้เยาว์เล่าเรียนวิทยายุทธ์จากตระกูล หากคิดกราบอาจารย์เลิศล้ำต้องขออนุญาตบิดาเราก่อน"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ผงกศีรษะ กล่าวว่า

"คำนี้มีเหตุผล แต่วันนี้เราผู้เฒ่าบังเกิดอารมณ์ชั่ววูบคิดรับเจ้าเป็นศิษย์ วันหน้าไม่แน่นักว่าจะมีอารมณ์ดีเช่นนี้ โอกาสดีงามยากเสาะแสวง เจ้าโขกศีรษะคำนับอาจารย์ก่อน เราค่อยบอกต่อบิดาเจ้า เชื่อว่าไม่กล้าไม่อนุญาต"

ลิ้มเพ้งจือฉุกคิด กล่าวว่า

"บักไต้เฮียบ บิดามารดาผู้เยาว์ตกอยู่ในเงื้อมมืออื้อชังไฮ้ ไม่ทราบเป็นตายร้ายดี ขอให้บักไต้เฮียบช่วยเหลือออกมา เมื่อถึงเวลายินดีปฏิบัติตามคำสั่งบักไต้เฮียบทุกประการ"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่คิดรับลิ้มเพ้งจือเป็นศิษย์ เพราะมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่คัมภีร์กระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้ม ดังนั้นตัดบทว่า

"เด็กน้อยพร่ำพิไรอันใด รีบคุกเข่าโขกศีรษะสามครั้ง หลังจากนั้นเจ้าจะเป็นศิษย์เราแล้ว บิดามารดาของศิษย์ ผู้เป็นอาจารย์ไหนเลยไม่ห่วงใยกังวลได้?"

ลิ้มเพ้งจือร้อนรุ่มใจใคร่ช่วยบิดามารดา ต่อให้ต้องรับความคับแค้นมากกว่านี้ก็ยินยอมรับไว้ ดังนั้นงอเข่าคุกลง ขณะจะโขกศีรษะเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่กลัวเขาเปลี่ยนความตั้งใจ จึงยื่นมือกดศีรษะของเขาลง เมื่อเป็นเช่นนี้ กระตุ้นปฏิกิริยาต่อต้านของลิ้มเพ้งจือขึ้น บังคับคอแข็งไม่ยอมให้มันกดลง เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่กระชากเสียงว่า

"เจ้าไม่โขกศีรษะหรือไม่?"

พลางเพิ่มพลังอีกหนึ่งส่วน ลิ้มเพ้งจือความจริงมีนิสัยทระนงถือดี เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่พอจับกดเช่นนี้ ก็สะกิดความดื้อรั้นของเขาขึ้น ร้องดังๆ ว่า

"ท่านรับปากช่วยบิดามารดาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกราบท่านเป็นอาจารย์ หากให้ข้าพเจ้าโขกศีรษะตอนนี้ ทำไม่ได้เด็ดขาด"

"เฮอะ ลองดูว่าทำไม่ได้จริงหรือไม่?"

พลางเพิ่มพลังอีกหนึ่งส่วน ลิ้มเพ้งจือสองมือยันพื้น ดิ้นรนโดยแรงแต่ไหนเลยดิ้นหลุดได้ ได้ยินกระดูกก้านคอตนเองลั่นกร๊อบแกร๊บ ศีรษะถูกจับกดลงไปทีละนิ้ว ห่างจากพื้นเพียงครึ่งเชียะ

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่กล่าวว่า

"เจ้าโขกศีรษะหรือไม่?"

พลางกดศีรษะของลิ้มเพ้งจือลงไปอีกสองนิ้ว

ทันใด ลิ้มเพ้งจือรู้สึกกลางหลังร้อนวูบ ปรากฏพลังอ่อนหยุ่นสายหนึ่งถ่ายทอดเข้าสู่ร่างกาย พลังกดดันเหนือศีรษะพลันผ่อนคลาย

สองมือยันพื้นลุกขึ้นได้ในบัดดล

คราครั้งนี้มิเพียงเหนือความคาดหมายลิ้มเพ้งจือ แม้แต่เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ก็ใจหายวาบ กำลังภายในที่สลายพลังมือของมันคล้ายเป็น**วิชาจี่เฮี้ยกง** *(ลมปราณเมฆม่วง)* ของสำนักฮั้วซัว วิชากำลังภายในนี้ตอนแรกที่ใช้ออกอ่อนนุ่มดุจปุยเมฆ แต่แฝงพลังหยุ่นเหนียว เมื่อถึงตอนท้ายถึงกับทะลักมาอย่างมืดฟ้ามัวดิน ดังนั้นขนานนามเมฆม่วง

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ยามตื่นเต้นสงสัยก็กดฝ่ามือใส่ศีรษะลิ้มเพ้งจืออีกครา ใจกลางฝ่ามือกระทบถูกศีรษะลิ้มเพ้งจือ ศีรษะของเขาก็ปรากฏพลังอ่อนหยุ่นอีกสายหนึ่งแผ่ซ่านขึ้นมา ผลจากการปะทะเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ข้อแขนชาวูบ ทรวงอกปวดแปลบปลาบ ดังนั้นถอยกายไปสองก้าว หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เป็นงักเฮียสำนักฮั้วซัว ไฉนซ่อนตัวอย่มมกำแพงล้อเล่นกับเรา?"

ที่มุมกำแพงบังเกิดเสียงหัวร่อดังกังวาน นักศึกษาเสื้อเขียวมือขวาโบกพัด ท่วงท่างามสง่าผู้หนึ่งเดินออกมา กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"บักเฮีย ไม่พบพานนานปียังมีบุคลิกดังเดิม นับเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่เห็นคนผู้นี้คือเจ้าสำนักฮั้วซัว ฉายา**กุนจื้อเกี่ยม** *(กระบี่วิญญูชน)* งักปุกคุ้งจริงๆ ในใจมันบังเกิดความกริ่งเกรงต่อคนผู้นี้ ยามนี้มันข่มเหงผู้เยาว์ฝีมืออ่อนด้อย พอดีถูกคนผู้นี้พบเห็นทั้งสอดมือเข้าช่วยเหลือ อดกระอักกระอ่วนมิได้ กล่าวว่า

"งักเฮียยิ่งมายิ่งเยาว์วัย เราถึงกับคิดกราบท่านเป็นอาจารย์ฝึกวิชาดูดเชื้อพลังเย็นจากท่าน"

งักปุกคุ้งร้องเพ้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"สหายเก่าพบหน้า ไม่โอภาปราศรัย กลับกล่าวเหลวไหล ผู้

น้องไหนเลยรู้จักอวิชชาชั่วร้ายนี้?"

อย่างนั้นท่านอายุเกือบหกสิบปี ไฉนกลับกลายจากชราคืนสู่ทารกดูไปคล้ายเป็นหลานชายของเราก็มิปาน"

ลิ้มเพ้งจือเห็นเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่คลายมือออกก็พุ่งถอยไปหลายก้าว เห็นนักศึกษานี้ไว้เครายาวห้าแฉก หน้าขาวราวสลักเสลาจากหยก เค้าใบหน้าเที่ยงธรรมในใจบังเกิดความนับถือเลื่อมใสขึ้น พอได้ยินเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่เรียกเขาเป็น **"งักเฮียแห่งสำนักฮั้วซัว"** พลันฉุกคิดขึ้น

'ยอดคนที่สูงสง่าดั่งเซียนวิเศษท่านนี้ หรือเป็นเจ้าสำนักฮั้วซัวงักซิงแซ แต่ท่านดูไปมีอายุสี่สิบเศษเท่านั้น เล้าเด็กนับที่เป็นศิษย์ของท่านอายุมากกว่าท่านอีก'

พอได้ยินเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ชมว่า ท่านรักษารูปโฉมไม่แก่เฒ่า หวนนึกถึงมารดาเคยบอกว่า ยอดฝีมือบู๊ลิ้มเมื่อฝึกวิชากำลังภายในถึงขั้นสูงสุดไม่เพียงมีอายุยืนยาว มิหนำซ้ำสามารถกลับชราสู่ทารก งักซิงแซท่านนี้คงมีพลังการฝึกปรือถึงระดับนี้ ในใจยิ่งนับถือเลื่อมใสกว่าเดิม

งักปุกคุ้งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"บักเฮีย เด็กหนุ่มนี้เป็นบุตรกตัญญู ทั้งมีคุณธรรมน่าส่งเสริมมิน่าเล่าท่านจึงนิยมชมชอบ เคราะห์กรรมของมันในวันนี้ สืบเนื่องจากตอนอยู่ที่เมืองฮกจิวยื่นมือช่วยบุตรีเราเล้งซัง ดังนั้นผู้น้องไม่อาจนิ่งดูดายได้ ขอให้บักเฮียเห็นแก่หน้าผู้น้อง อภัยละเว้นสักครา"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เป็นไร ด้วยฝีมืออันต้อยต่ำของเด็กน้อย กลับช่วยหลานเล้งซังได้ เกรงว่าคำพูดต้องย้อนกลับมากล่าว เป็นหลานเล้งซังชมชอบหนุ่มสำอาง"

งักปุกคุ้งทราบว่า เฒ่าค่อมนี้เป็นคนหยาบกระด้าง คำพูดหลังจากนี้ต้องไม่มีวาจาดีงาม ดังนั้นตัดบทว่า

"คนอยู่ในยุทธจักร สหายร่วมแนวมีภัย ไม่ว่าผู้ใดสมควรยื่นมือช่วยเหลือไม่ได้ขึ้นอยู่กับฝีมือสูงล้ำหรือต้อยต่ำ บักเฮีย หากท่านตั้งใจรับมันเป็นศิษย์ ลองให้เด็กหนุ่มนี้กราบเรียนต่อบิดามารดา ค่อยสังกัดสำนักท่าน ไยมิใช่ดีพร้อมทั้งสองฝ่าย?"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่เห็นงักปุกคุ้งสอดมือเข้ามา ทราบว่าเรื่องราวในวันนี้ไม่อาจสมมาดปรารถนา ดังนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เราเพียงนึกสนุก คิดรับมันเป็นศิษย์ ตอนนี้ไม่มีอารมณ์อีกต่อให้เด็กน้อยนี้โขกศีรษะเราหมื่นครั้ง เราก็ไม่รับแล้ว"

พลางตวัดเท้าซ้ายขึ้น เสียงฉาดเมื่อเตะลิ้มเพ้งจือกลิ้งตีลังกาไปทอดหนึ่ง

ครารครั้งเหนือความคาดหมายงักปุกคุ้ง คิดไม่ถึงมันกล่าวจบก็เตะใส่กลับไม่ทันลงมือขัดขวาง ดีที่ลิ้มเพ้งจือพอล้มฟาดพื้น ก็กระโดดปราดขึ้นคล้ายไม่ได้รับบาดเจ็บ งักปุกคุ้งจึงกล่าวว่า

"บักเฮีย ท่านไยต้องถือสาเด็กทารก ท่านจึงกลับกลายจากชราคืนสู่ทารกแล้ว"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่หัวร่อพลางกล่าวว่า

"งักเฮียวางใจ ต่อให้เรามีขวัญบังอาจเทียมฟ้า ก็ไม่กล้าล่วงเกิน ...ของท่านนี้ คิดไม่ถึงเจ้าสำนักฮั้วซัวอันลือเลื่องก็คิดและเล็มคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร"

งักปุกคุ้งสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ร้องดังๆ ว่า

"บักเฮีย ท่านกล่าววาจาใด?"

ขณะกล่าว สีหน้าปกคลุมด้วยพลังสีม่วง แต่ปรากฏวูบก็หายวับกลับคืนสู่ความขาวเกลี้ยงเกลาดุจเดิม

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ใจหายวูบ ทราบว่านั่นเป็นลมปราณเมฆม่วงของสำนักฮั้วชัว ไหนเลยกล้าล่วงเกิน ดังนั้นหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"เราก็ไม่ทราบคัมภีร์กระบี่พิชิตมารเป็นของใด เพียงแต่เห็นอื้อชังไฮ้คิดช่วงชิงอย่างไม่คิดชีวิต จึงกล่าวเหลวไหลโดยพล่อยปาก ของังักเฮียอย่าได้ถือสา"

พลางหันกายผละจากไป

งักปุกคุ้งมองดูเงาหลังมันหายลับกับความมืด ทอดถอนใจพึมพำว่า

"ด้วยพลังฝีมือของเขา ในยุทธจักรนับว่าหายากยิ่ง จนใจที่ประพฤติ..."

คำ *"ต่ำช้า"* กลั้ำกลืนไว้ ไม่กล่าวจากปาก เพียงสั่นศีรษะครา หนึ่ง

ลิ้มเพ้งจือพลันวิ่งปราดมา คุกเข่ากับพื้น โขกศีรษะไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

"ซือแป๋โปรดเมตตารับข้าพเจ้าเป็นศิษย์ ศิษย์จะเชื่อฟังคำสั่งสอนเคารพกฎวินัย ไม่กล้าบิดพลิ้วแม้แต่น้อย"

งักปุกคุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราหากรับเจ้าเป็นศิษย์ เฒ่าค่อมคงนินทาลับหลัง บอกว่าเราแย่งชิงศิษย์กับมัน"

ลิ้มเพ้งจือโขกศีรษะไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

"ศิษย์พอเห็นซือแป๋ บังเกิดความเคารพเลื่อมใส นี่เป็นศิษย์วิงวอนร้องขออย่างจริงใจ"

"เรารับอุปการะเจ้าไม่ยากนัก เพียงแต่เจ้ายังไม่ได้กราบเรียนบิดามารดา ไม่ทราบพวกเขายินยอมหรือไม่?"

"ซือแป๋หากเมตตารับศิษย์ไว้ บิดามารดาเราย่อมปีติยินดี

ไหนเลยไม่ยินยอม บิดามารดาเราถูกเหล่าโจรสำนักแชเชี้ยคร่ากุมไป ขอให้ซือแป้ยื่นมือช่วยเหลือ"

งักปุกคุ้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"ลุกขึ้นเถอะ พวกเราจะไปเสาะหาบิดามารดาเจ้า"

พลางเหลียวหน้าไปร้องเรียกว่า

"เด็กนับ อาฮวด ซังยี้ พวกเจ้าออกมา"

ที่มุมกำแพงปรากฏคนกลุ่มหนึ่งเดินออกมา เป็นเหล่าศิษย์สำนักฮั้วซัวเอง ที่แท้คนเหล่านี้มาถึงแต่แรก งักปุกคุ้งสั่งพวกมันซ่อนตัวอยู่หลังกำแพง จวบกระทั่งเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่จากไปค่อยปรากฏกาย มิให้เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ต้องลำบากใจ

เล้าเด็กนับและพวกแสดงความยินดีต่ออาจารย์ที่รับศิษย์ใหม่ งักปุกคุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพ้งจือ เจ้าพบพานซือเฮียเหล่านี้ที่ร้านน้ำชาแล้ว รีบคำนับซือเฮียทั้งหลาย"

ชายชราสูงอายุคือ**ยี่ซือเฮีย** *(ศิษย์ผู้พี่ที่สอง)* เล้าเด็กนับ ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ คือ**ซาซือเฮีย** *(ศิษย์ผู้พี่ที่สาม)* เนี่ยฮวด คนแต่งกายคล้ายคนแบกเกี้ยวคือ**สี่ซือเฮีย** *(ศิษย์ผู้พี่ที่สี่)* ซีไต้จื้อ คนถือลูกคิดคือ**โหงวซือเฮีย** *(ศิษย์ผู้พี่ที่ห้า)* กอกึงเม้ง **ลักซือเฮีย** *(ศิษย์ผู้พี่ที่หก)* วานรหกเล็กตัวอู๋ ล้วนเป็นบุคคลที่พบพานคราเดียวยากลืมเลือน นอกจากนี้ยังมี**ฉิกซือเฮีย** *(ศิษย์ผู้พี่ที่เจ็ด)* เทากึง **โป๊ยซือเฮีย** *(ศิษย์ผู้พี่ที่แปด)* เอ็งแป๊ะล้อ ซึ่งเป็นชายหนุ่มอายุเยาว์

ลิ้มพังจือคารวะทักทายโดยถ้วนทั่ว ที่ด้านหลังงักปุกคุ้งพลันบังเกิดเสียงหัวร่อเจื้อยแจ้ว สุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"บิดา ข้าพเจ้านับเป็น**ซือเจ้** *(ศิษย์ผู้พี่ที่เป็นหญิง)* หรือเป็น**ซือม่วย** *(ศิษย์ผู้น้องที่เป็นหญิง)*?"

ลิ้มเพ้งจือองงันงูบ จดจำออกว่าเป็นสุ้มเสียงของหญิงสาวขายสุรานั้น ศิษย์สำนักฮั้วซัวล้วนเรียกนางเป็นเซี่ยวซือม่วย ที่แท้นางเป็นบุตรีซือแป๋นั่นเอง

เห็นด้านหลังงักปุกคุ้งปรากฏครึ่งซีกหน้ารูปไข่ขาวผุดผาดชะโงกออกมา ตากลมโตกลิ้งกลอกหลายครา สำรวจมองลิ้มเพ้งจือเที่ยวหนึ่ง จากนั้นหดกลับไปด้านหลังงักปุกคุ้งอีกครา

ลิ้มเพ้งจือหวนนึกถึงหญิงสาวขายสุราหน้าฝีดาษอัปลักษณ์ไฉนกลับกลายเป็นเช่นนี้ จากนั้นฉุกคิดขึ้น

'ใช่แล้ว นางบอกว่าตนเองปลอมแปลงโฉม เปลี่ยนเครื่องแต่งกายไปขายสุราที่นอกเมืองฮกจิว เตี่ยอิดซือไถ่พอพบหน้านาง ก็บอกว่านางปลอมแปลงโฉมหน้าฝีดาษนั้นย่อมมิใช่โฉมหน้าแท้จริงของนาง'

งักปุกคุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทกผัคนในที่นี้เข้าสำนักทีหลังเจ้า ล้วนเรียกเจ้าเป็นเซี่ยวซือม่วย เจ้าต้องเป็นเซี่ยวซือม่วยตลอดไปแล้ว"

หญิงสาวนั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ไม่ได้ นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะเป็นซือเจ้ บิดา หลังจากนั้นท่านรับศิษย์อีกร้อยคน สองร้อยคน ล้วนต้องเรียกข้าพเจ้าเป็นซือเจ้"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งหมุนตัวออกจากด้านหลังงักปุกคุ้งภายใต้แสงจันทร์รางเลือน ลิ้มเพ้งจือเห็นใบหน้ารูปไข่ที่งามซึ้ง ตาดำขลับสุกใสคู่หนึ่งจับจ้องมองมา ดังนั้นประสานมือคารวะ กล่าวว่า

"งักซือเจ้ วันนี้ผู้น้องเพิ่งได้รับความเมตตาจากซือแป๋รับไว้เป็นศิษย์ ซือเจ้เข้าสำนักก่อนมีศักดิ์สูงกว่า ผู้น้องย่อมเป็นซือตี๋"

หญิงสาวงักเล้งซังปีติยินดียิ่ง กล่าวกับบิดาว่า

"บิดา เป็นเขายอมเรียกข้าพเจ้าเป็นซือเจ้เอง มิใช่ข้าพเจ้าข่มขู่เขา"

งักปุกคุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้อื่นเพิ่งเข้าสำนักเรา เจ้าก็กล่าวคำ *'ข่มขู่'* มันคงเข้าใจว่าศิษย์สำนักเราล้วนเป็นเช่นเจ้า ผู้ใหญ่ข่มเหงผู้น้อย ไยมิใช่ขู่มันจนขวัญฝ่อแล้ว?"

ศิษย์ทั้งหลายหัวร่อออกมา จากนั้นงักเล้งซังกล่าวว่า

"บิดา ตั่วซือกอซ่อนตัวรักษาบาดเจ็บอยู่ที่นี้ ทั้งถูกนักพรตโสโครกอื้อชังไฮ้ฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ เกรงว่าตกอยู่ในห้วงอันตราย พวกเรารีบไปดูเขา"

งักปุกคุ้งขมวดคิ้วเล็กน้อย สั่งว่า

"กึงเม้ง ไต้จื้อ พวกเจ้าเข้าไปหามตั่วซือกอออกมา"

กอกึงเม้งกับซีไต้จื้อรับคำโดยพร้อมเพรียง กระโดดข้ามหน้าต่างเข้าห้อง จากนั้นรายงานว่า

"ซือแป๋ ตั่วซือกอไม่อยู่ที่นี้ ภายในห้องไม่มีคน"

กล่าวจบภายในห้องปรากฏแสงไฟสาดลอดออกมา คนทั้งสองล้วนจุดเทียนไขขึ้น

งักปุกคุ้งขมวดคิ้วแนบแน่นกว่าเดิม แต่ท่านไม่ยอมเข้าสู่สถานที่โสมมเช่นนี้ จึงสั่งเล้าเต็กนับเข้าไปดู งักเล้งซังคิดเข้าไปด้วย งักปุกคุ้งคว้าแขนนางไว้ดุว่า

"เหลวไหล สถานที่เช่นนี้เจ้าเข้าไปไม่ได้"

งักเล้งซังร้อนรุ่มจนแทบร่ำไห้ออกมา กล่าวว่า

"แต่ว่า...แต่ว่าตั่วซือกอรับบาดเจ็บสาหัส...เกรงว่ามีอันตรายถึงแก่ชีวิต"

งักปุกคุ้งกล่าวเบาๆ ว่า

"ไม่ต้องกังวล มันพอกทากาวฟ้าหอมต่อเชื่อมของสำนักเห็งซัวไม่ตายแน่นอน"

งักเล้งซังทั้งตื่นเต้นยินดี กล่าวว่า

"บิดา ท่าน...ท่านทราบได้อย่างไร?"

งักปุกคุ้งไม่ตอบคำ เพียงบอกว่าอย่าได้ปากมาก

เหล็งฮู้ชงยามบาดเจ็บสาหัส ถูกลมฝ่ามืออี้อชังไฮ้กวาดซ้ำบาดแผลปวดแปลบปลาบ กระอักโลหิตอีกหลายคำ แต่ยังมีสติแจ่มใส ได้ยินอี้อชังไฮ้กับเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ถกเถียงกัน ทุกผู้คนทยอยล่าถอย จากนั้นซือแป๋มาถึงแล้ว

เหล็งฮู้ชงไม่กลัวฟ้ากลัวดิน เพียงกลัวซือแป๋ หวนนึกถึงตนเองก่อเรื่องเหลวไหลเช่นนี้ ไม่ทราบซือแป๋จะลงโทษอย่างไร ยามกะทันหันลืมความเจ็บปวดพลิกตัวลงจากเตียง กระซิบบอกว่า

"แย่แล้ว ซือแป๋เรามาเล้ว พวกเรารีบหนี"

พลางเกาะผนังเดินออกจากห้อง

เด็กฮุยอิงลากงี้นิ้ม มดออกจากผ้าห่มติดตามไป เห็นเหล็งฮู้ชงส่ายร่างโงนเงน ทั้งสองรีบเข้าไปประคอง เหล็งฮู้ชงขบกรามกรอดผ่านทางระเบียงสายหนึ่ง หวนนึกถึงซือแป๋มีหูตาปราดเปรียวเพียงไหน ขอเพียงออกไปต้องถูกพบเห็น ดังนั้นเดินเข้าห้องขวามือหลังหนึ่ง กล่าวว่า

"ปิด...ปิดประตูหน้าต่างลง"

เด็กฮุยอิงปฏิบัติตาม ปิดประตูลง จากนั้นปิดหน้าต่าง จากนั้นเหล็งฮู้ชงไม่อาจทรงกายสืบไป ล้มตัวลงบนเตียง หอบหายใจไม่หยุดยั้ง

คนทั้งสามเงียบงันไม่ส่งเสียง ผ่านไปเนิ่นนาน ค่อยได้ยินงักปุกคุ้งส่งเสียงจากที่ห่างไปว่า "มันไม่อยู่ที่นี้ พวกเราไปกันเถอะ"

เหล็งฮู้ชงค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่ง เด็กฮุยอิงพลันกล่าวว่า

"นี่ เหล็งฮู้ชง ท่านต้องตายหรือ?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราไหนเลยตายลงได้ หากเราตายไป จะเสื่อมเสียชื่อเสียงสำนักเห็งซัวเป็นที่ผิดหวังของผู้อื่นไปแล้ว"

"เพราะเหตุใด"

"เราทั้งรับประทานทั้งพอกทายาสมานแผลของสำนักเห็งซัว หากยังรักษาไม่หาย เหล็งฮู้ชงไยมิใช่เป็นที่...เป็นที่ผิดหวังของซือม่วยสำนักเห็งซัวนี้?"

เด็กฮุยอิงหัวร่อออกมา งี้นิ้มเห็นเขาบาดเจ็บสาหัสปานนี้ ยังมีกะใจกล่าวล้อเล่น ทั้งเลื่อมใสในกำลังขวัญของเขา ทั้งคลายใจลงกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ อื้อกวนจู้นั้นฟาดท่านอีกฝ่ามือ ให้ข้าพเจ้าดูปากแผลของท่านอีกครั้ง"

เด็กฮุยอิงจุดเทียนไขขึ้น งี้นิ้มเห็นปกเสื้อเหล็งฮู้ชงแปดเปื้อนด้วยโลหิต ดังนั้นเลิกเสื้อผ้าของเขา ดึกผ้าเช็ดตัวที่แขวนอยู่ข้างแคร่อ่างล้างหน้าผืนหนึ่ง ซับคราบโลหิตที่ปากแผลให้กับเขา ล้วงกาวฟ้าหอมต่อเชื่อมจากอกเสื้อ พอกทาลงบนปากแผลจนหมดสิ้น

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตัวยาอันล้ำค่าเช่นนี้ใช้กับเราอย่างฟุ่มเฟือย ออกจะน่าเสียดายไป"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอรับบาดเจ็บสาหัสเพราะข้าพเจ้า อย่าว่าแต่ตัวยาเพียงนี้ ต่อให้...ต่อให้..."

เอ่ยถึงตอนนี้ รู้สึกยากจะใช้คำพูดที่เหมาะสมได้ ตะกุกตะกักชั่วขณะจึงกล่าว

"แม้แต่ซือแป๋ท่านผู้เฒ่าก็ชมว่า ท่านเป็นวีรบุรุษผู้กล้าที่ถือคุณธรรมความกล้าหาญ ดังนั้นเป็นปากเสียงกับอื้อกวนจู้"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

“ชมเชยกลับไม่ต้อง ขอเพียงซือไถ่ท่านผู้เฒ่าไม่ด่าเรา ก็ขอบคุณฟ้าดินแล้ว”

“ซือแป้เราไหนเลย...ไหนเลยด่าท่าน เหล็งฮู้ตั่วกอ ขอเพียงท่านพักฟื้นสักสิบสองชั่วยาม ปากแผลไม่ปริแตกอีกก็จะไม่เป็นไรแล้ว”

พลางล้วงยาเม็ดดีหมีเมฆขาวอีกสามเม็ด ป้อนให้เขารับประทานลงไป

เด็กฮุยอิงหัวร่อพลางกล่าวว่า

“เจ้เจ๊ ท่านอยู่เป็นเพื่อนเขาในที่นี้ คอยป้องกันคนร้ายมาทำร้ายเขา เอี่ยเอี้ยยังรอข้าพเจ้าอยู่ ข้าพเจ้าต้องไปแล้ว”

งี้นิ้มรีบกล่าวว่า

“ไม่ ท่านไม่อาจไป ข้าพเจ้าไหนเลยอยู่ที่นี่เพียงคนเดียวได้?”

“เหล็งฮ้ตั่วกอมิใช่อยู่ที่นี่หรอกหรือ ท่านหาได้อยู่คนเดียวไม่”

พลางหันกายไป งี้นิ้มร้อนรุ่มใจยิ่ง รีบกระโดดปราดไป คว้าไหล่ของนางไว้ ร้องว่า

“ท่านอย่าได้ไป”

เด็กฮุยอิงร้องโอยกล่าวว่า

“ลงไม้ลงมือหรือ?”

งี้นิ้มหน้าแดงวูบ รีบคลายมือออก กล่าวว่า

“ขออภัย เด็กโกวเนี้ย ข้าพเจ้าสร้างความเจ็บปวดแก่ท่านหรือไม่”

“ข้าพเจ้ากลับไม่เจ็บ แต่เหล็งฮู้ชงคล้ายเจ็บปวดยิ่ง”

งี้นิ้มใจหายวูบ เลิกม่านมุ้งมองดู เห็นเหล็งฮู้ชงหลับตาลง เคลิ้มหลับไป นางยื่นมือรอที่ริมจมูกของเขา รู้สึกลมหายใจสม่ำเสมอ ค่อยคลายใจลง พลันได้ยินเด็งฮุยอิงหัวร่อคิก เสียงกรอบหน้าต่างดังขึ้น พอหันกายไป เห็นนางกระโดดหน้าต่างหลบหนีออกไปแล้ว

งี้นิ้มหน้าแปรเปลี่ยนไป ยามกะทันหันไม่ทราบทำอย่างไรดี เดินถึงหน้าเตียงกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ นาง...นางไปแล้ว"

แต่ตอนนั้นตัวยาออกฤทธิ์ เหล็งฮู้ชงสลบไสลไม่ตอบคำ งี้นิ้มร่างสั่นระริกบังเกิดความกลัวอย่างบอกไม่ถูก ชั่วครู่ค่อยปิดหน้าต่างลง

ในรัตติกาล ได้ยินเสียงสุนัขเห่ากรรโชกเป็นครั้งคราว นอกจากนี้มีแต่ความเงียบสงัดงัน คนในซ่องคณิกาหลบลี้หนีไปแต่แรก คล้ายกับนอกจากเหล็งฮู้ชงในม่านมุ้งแล้ว โลกนี้ไม่มีบุคคลอื่นอีก

นางนั่งบนเก้าอี้ ไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว ผ่านไปเนิ่นนานแว่วเสียงไก่ขันดังจากรอบข้าง ฟ้าใกล้รุ่งสางแล้ว งี้นิ้มร้อนรุ่มใจอีกคราครุ่นคิดขึ้น

'ฟ้าพอรุ่งสาง จะมีคนมาแล้ว อย่างนั้นจะทำอย่างไร?'

นางบวชเป็นแม่ชีตั้งแต่เล็ก ชั่วชีวิตอยู่ในการดูแลของเตี่ยอิดซือไถ่ ไม่มีประสบการณ์รับเหตุเปลี่ยนแปลง ยามนี้นอกจากร้อนรุ่มใจแล้วไม่อาจนึกหาวิธีใดได้

ขณะร้อนรุ่มลนลาน พลันได้ยินเสียงฝีเท้าผู้คนดังขึ้น มีคนสามสี่คนเข้าตรอกมาหยุดที่หน้าตึกรวมหยก คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"พวกเจ้าทั้งสองตรวจค้นด้านขวา พวกเราทั้งสองตรวจค้นด้านซ้าย หากพบเห็นเหล็งฮู้ชงให้จับเป็น มันรับบาดเจ็บสาหัส ไม่อาจต่อต้านขัดขืนได้"

งี้นิ้มตอนแรกได้ยินเสียงคน ถึงกับประหวั่นลนลาน พอฟังคนผู้นั้นบอกว่า จะคร่ากุมเหล็งฮู้ชง พลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น

'ไม่ว่าอย่างไรต้องรักษาความปลอดภัยของเหล็งฮู้ตั่วกอ ไม่อาจปล่อยให้เขาตกไปในเงื้อมมือคนร้าย'

พอตกลงใจ ความประหวั่นพรั่นพรึงค่อยผ่อนคลาย สมองแจ่มใสขึ้นมาสะอึกถึงข้างเตียง ตลบผ้าหุ้มร่างเหล็งฮู้ชงไว้ โอบอุ้มกับมือเป่าลมหายใจดับเปลวเทียนผลักเปิดประตูห้องเบาๆ ย่องออกไป

นางไม่จำแนกทิศทาง เพียงเร่งเดินไปยังทิศทางด้านตรงข้ามกับเสียงฝีเท้า ชั่วครูตัดผ่านสวนผักมาถึงประตูหลัง เห็นประตูปิดแง้มไว้ที่แท้คนของตีกรวมหยกหลบหนีอย่างเร่งร้อน พอเปิดประตูหลังออกไม่ได้ปิดลง นางอุ้มเหล็งฮู้ชงออกจากประตูหลังวิ่งไปยังตรอกเล็กๆ ไม่นานก็มาถึงเชิงกำแพงเมือง

งี้นิ้มหวนนึกถึงเหล็งฮู้ตั่วกอ มีศัตรูอยู่ในเมืองฮ่วงซัวมากหลายต้องรีบออกจากเมือง ดังนั้นเดินเลียบกำแพงเมือง พอเห็นประตูเมืองก็พุ่งขวับออกไป

อึดใจเดียววิ่งเป็นระยะทางเจ็ดแปดลี้ มุ่งเตลิดไปยังป่าเขารกร้างเมื่อถึงตอนท้ายถึงกับไร้เส้นทาง มาถึงหบเขาแห่งหนึ่งงี้นิ้มค่อยคลายใจลง กัมศีรษะมองดูเหล็งฮู้ชงเห็นเขาฟื้นตื่นมา จับจ้องมองนางอย่างยิ้มแย้ม

งี้นิ้มบังเกิดความประหม่าสองมือสั่นสะท้าน พลั้งมือปล่อยร่างเขาร่วงหล่นลง นางอุทานดังอารีบใช้ท่า**เก่งหงป้อเก็ง** *(ประเคนพระคัมภีร์)* กัมกายยื่นมือรับร่างเขาไว้ทันท่วงที แต่ตนเองต้องซวนเซเสียหลักคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ขออภัย ท่านเจ็บแผลหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังดีอยู่ ท่านพักผ่อนสักครู่เถอะ"

งี้นิ้มเพียงคิดพาเหล็งฮู้ชงหลบรอดจากการตามล่าของเหล่าศิษย์สำนักแชเซี้ย ลืมนึกถึงอาการเหนื่อยของตัวเอง ยามนี้พอหยุดนิ่งรู้สึกแขนขาคล้ายกับจะหลุดสลายจากกัน ฝืนใจวางร่างเหล็งฮู้ชงลงบน

พื้นหญ้า ตนเองกระแทกนั่งลง หอบหายใจไม่หยุดยั้ง

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเอาแต่วิ่งตะบึง ลืมโคจรพลังปรับลมหายใจ นับเป็นข้อห้ามของคน...คนฝึกวิชาบู๊ เช่นนี้จะรับบาดเจ็บ...บาดเจ็บได้โดยง่าย"

งี้นิ้มหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"ขอบคุณเหล็งฮู้ตั่วกอชี้แนะ ซือแป๋ก็เคยสอนข้าพเจ้า ยามร้อนรุ่มกลับลืมเลือนไป"

พลางถามถึงปากแผลของเขา เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ตอนนี้ไม่รู้สึกเจ็บปวดเท่าใด เพียงรู้สึกคันชาเล็กน้อย"

"ประเสริฐแท้ อาการคันชาแสดงว่าปากแผลใกล้ทุเลา คิดไม่ถึงท่านจะทุเลาเร็วปานนี้"

เหล็งฮู้ชงบอกว่านั่นเป็นประสิทธิภาพของตัวยาสำนักเห็งซัว พลันทอดถอนใจกล่าวอย่างแค้นเคือง

"น่าเสียดายเรารับบาดเจ็บสาหัส ต้องถูกชนชั้นมุสิกหยามหยัน เมื่อครู่หากตกไปในเงื้อมมือเด็กน้อยสำนักแชเซี้ย ต้องตายยังพอทำเนา เกรงว่ายังต้องเผชิญกับการหยามหยัน"

"อ้อ ที่แท้ท่านได้ยินหมดสิ้นแล้ว"

หวนนึกถึงตนเองโอบอุ้มเขาวิ่งเป็นเวลานาน ไม่ทราบเขาลืมตามองตนเองตั้งแต่เมื่อใด ถึงกับอับอายจนหน้าแดงสดใส

เหล็งฮู้ชงไม่ทราบนางบังเกิดความเอียงอาย เข้าใจว่านางวิ่งเป็นเวลานานบังเกิดความเหน็ดเหนื่อย ดังนั้นบอกให้นางนั่งโคจรพลังสักครู่ งี้นิ้มรับคำทรุดนั่งขัดสมาธิ โคจรพลังตามเคล็ดวิชาสำนักอาจารย์

แต่นางจิตใจว้าวุ่น ไม่สามารถคืนสู่ความสงบ เพียงชั่วขณะก็ลืมตามองดูเหล็งฮู้ชงแวบหนึ่ง ดูว่าอาการบาดเจ็บของเขามีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ เขาใช่มองดูตนเองหรือไม่ เมื่อมองดูเป็นคำรบสี่

พอดีสบตากับเหล็งฮู้ชง นางใจหายวูบรีบหลับตาลง เหล็งฮู้ชงกลับหัวร่อฮาฮาออกมา

งี้นิ้มสองแก้มแดงระเรื่อ กล่าวอย่างเอียงอาย

"ท่าน...ท่านหัวร่ออันใด?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ไม่มีใด ท่านยังเยาว์วัย พลังการฝึกปรืออ่อนด้อย เมื่อไม่สามารถสะกดจิตใจก็ไม่ต้องฝืนใจไป"

เขาหยุดพักผ่อนชั่วขณะ จึงกล่าวต่อ

"ท่านวางใจ พลังของเราเริ่มฟื้นฟู หากเด็กน้อยสำนักแซเชี้ยติดตามมาจะจัดการพวกมันตะโพกหันกลับ..."

งี้นิ้มยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เป็นท่าห่านป่าร่อนหาดทรายของสำนักแซเชี้ย"

"ใช่แล้ว ที่ว่าหันตะโพกออกจะไม่สภาพ พวกเราเปลี่ยนเป็นเรียกว่าท่าห่านป่า...ร่อนหาดทราย"

กล่าวถึงตอนท้าย แทบหายใจไม่ออก งี้นิ้มรีบกล่าวว่า

"ท่านอย่าพูดมาก นอนพักผ่อนอีกงีบเถอะ"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ซือแป๋เรามาถึงเมืองฮ่วงซัวแล้ว เราปรารถนาใคร่รุดหน้าไปยังบ้านของเล้าซือเจ่กชมดูเรื่องสนุกสนาน"

งี้นิ้มเห็นเขาริมฝีปากไหม้ ขอบตาแห้งผาก ทราบว่าเขาเสียโลหิตไปไม่น้อยสมควรดื่มน้ำให้มากไว้ จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าจะไปหาน้ำให้ท่านดื่ม ท่านคงคอแห้งใช่หรือไม่?"

"เมื่อขามาเราเห็นทุ่งนาซ้ายมือมีแตงโมมากหลาย ท่านไปปลิดมาสักหลายใบ"

งี้นิ้มรับคำผุดลุกขึ้น พอล้วงมือดู กลับไม่มีเงินแม้สักหุนเดียว

จึงกล่าว

"เหล็งฮู้ตั่วกอ ท่านมีเงินหรือไม่?"

"ทำอะไร?"

"ไปซื้อแตงโม"

"ซื้ออันใด ปลิดมาสักหลายใบก็แล้วกัน ละแวกนี้ไม่มีบ้านช่องผู้คน คนปลูกแตงโมคงอยู่ห่างไกล จะซื้อจากผู้ใด?"

งี้นิ้มตะกุกตะกักว่า

"หยิบฉวยโดยไม่บอกกล่าว ถือเป็น...ขโมย นี่เป็นศีลข้อที่สองในเบญจศีล ไม่อาจล่วงละเมิด หากว่าไม่มีเงิน ก็ขอบิณฑบาตจากพวกเขาสักใบหนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงรู้สึกรำคาญขึ้นมา กล่าวว่า

"แม่ชีน้อยท่าน..."

เขาคิดคำด่า *"แม่ชีน้อยงมงายนัก"* แต่หวนนึกถึงนางยื่นมือช่วยเหลือตนเอง ดังนั้นกล้ำกลืนคำพูดไว้

งี้นิ้มเห็นเขามีสีหน้าไม่พอใจ ไม่กล้ากล่าวมากความ สืบเสาะไปทางซ้ายมือเดินไปประมาณสองลี้ เห็นเป็นไร่แตงกว้างไพศาลหลายโป่ว *(ไร่จีน)* ออกผลเต็มไปหมด แต่รอบบริเวณปราศจากเงาร่างผู้คน นางเดินต่อไปอีกลี้เศษ ยืนบนเนินเขาลูกหนึ่ง ทอดสายตามองรอบข้าง มิเพียงไม่พบเห็นผู้คน กระทั่งกระท่อมชาวนาสักหลังก็ไม่มี ได้แต่กลับมายังไร่แตงอีกครา

นางยืนอยู่กลางไร่แตง ยื่นมือหมายปลิดแตงโม แต่แล้วนึกถึงคำสอนของซือแป่ห้ามไม่ให้ลักขโมยสมบัติผู้อื่น ขณะจะล่าถอยไปห้วงสมองพลันปรากฏภาพใบหน้าปากแห้งผากของเหล็งฮู้ชง ดังนั้นประนมมืออธิษฐานว่า

"พระโพธิสัตว์โปรดรับรู้ ศิษย์ไม่กล้ามีความคิดลักขโมย หาก

แต่เหล็งฮู้ตั่วกอ เหล็งฮู้ตั่วกอต้องการรับประทานแตงโม"

จากนั้นรู้สึกคำ *"เหล็งฮู้ตั่วกอต้องการรับประทานแตงโม"* ไม่นับเป็นเหตุผลอันใด ยามร้อนรุ่มน้ำตาทะลักจากเบ้า สองมือประคองแตงโมใบหนึ่งยกมือขึ้นเล็กน้อย ขั้วแตงโมก็หักจากกัน ในใจคุ่นคิดขึ้น

'ผู้อื่นช่วยชีวิตเจ้า ต่อให้เจ้าตกนรกหมกไหม้ชั่วกัปกัลป์ ก็ไม่นับเป็นอย่างไร เป็นเรางี้นิ้มประพฤติผิดข้อห้าม หามีส่วนเกี่ยวข้องกับเหล็งฮู้ตั่วกอไม่'

จากนั้นหอบแตงโมกลับไปหาเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงไม่ยึดถือมารยาทธรรมเนียมอันคร่ำครึ ไหนเลยคาดคิด งี้นิ้มเพราะปลิดแตงโมใบหนึ่ง ในใจบังเกิดความคิดขัดแย้งมากหลาย เห็นนางหอบแตงโมกลับมาจึงชมว่า

"ซือม่วยอันประเสริฐ โกวเนี้ยน้อยที่น่ารัก"

งี้นิ้มได้ยินเขาเรียกหาเช่นนี้ หัวใจพลันสั่นสะท้าน แทบทำแตงโมร่วงหล่น รีบใช้ชายจีวรช้อนรับไว้ เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไฉนลนลานปานนี้ ท่านขโมยแตงโม มีคนคิดจับตัวท่านหรือ?"

งี้นิ้มหน้าแดงวูบ ปฏิเสธคำหนึ่ง ทรุดนั่งลงช้าๆ ยามนั้นฟ้าเพิ่งแจ่มใส อาทิตย์ลอยขึ้นจากบูรพาทิศ ที่ซึ่งเหล็งฮู้ชงกับนางนั่งอยู่แสงอาทิตย์ส่องไม่ถึงแมกไม้ป่าเขาถูกน้ำฝนชะล้างเขียวชอุ่ม อากาศสดชื่นโชยมาปะทะหน้า

งี้นิ้มระงับสติ ชักกระบี่หักจากหว่างเอว พอเห็นรอยหักบนกระบี่ต้องคุ่นคิดขึ้น

'คนร้ายฉั่งแป๊ะกวงมีฝีมือร้ายกาจปานนี้ เมื่อวันก่อนหากมิใช่เหล็งฮู้ตั่วกอเสี่ยงตายช่วยเหลือตอนนี้เราไหนเลยนั่งอยู่ที่นี้ได้ เพราะเพื่อเขาต่อให้เราทำบาปมากกว่านี้ก็หาสำนึกเสียใจไม่ ขโมยแตงโมใบเดียวนับเป็นอย่างไร?'

พอได้คิด ค่อยสบายใจขึ้น ใช้ชายจีวรเช็ดกระบี่หัก ผ่าแตงโมออก กลิ่นหอมระรื่นแผ่กระจายออกในบัดดล

เหล็งฮู้ชงสูดดมหลายครา ชมว่า “แตงที่ดี” งิ้นิ้มผ่าแตงโมเป็นชิ้นๆ แกะเม็ดแตงออกส่งให้ชิ้นหนึ่ง เหล็งฮู้ชงรับมากัดกินคำหนึ่ง รู้สึกหอมหวานทั่วทั้งปาก รับประทานไม่กี่คำก็หมดสิ้น

งิ้นิ้มเห็นเขารับประทานอย่างเอร็ดอร่อย ในใจปีติยินดียิ่ง พร้อมกันนั้นเห็นเขารับประทาน หยดน้ำแปดเปื้อนปกเสื้อ กอปรกับใช้มือถือแตงโมเกรงว่าจะกระทบกระเทือนถูกปากแผล จึงหั่นแตงโมเป็นชิ้นเล็กๆ เข้าปากของเขา ,

เหล็งฮู้ชงรับประทานแตงโมครึ่งค่อนใบ ค่อยฉุกคิดว่างิ้นิ้มยังไม่ได้รับประทานแม้สักชิ้นเดียว จึงกล่าว

“ท่านก็รับประทานด้วย”

“ท่านรับประทานพอแล้ว ข้าพเจ้าค่อยรับประทาน”

“เราพอแล้ว ท่านรับประทานเถอะ”

งิ้นิ้มรู้สึกคอแห้งแต่แรก ดังนั้นป้อนเหล็งฮู้ชงอีกหลายชิ้น ค่อยส่งแตงโมชิ้นเล็กๆ เข้าปากตนเอง เห็นเหล็งฮู้ชงมองดูตัวเองโดยไม่กะพริบ สร้างความเอียงอายขึ้นมา หมุนตัวหันหลังให้

เหล็งฮู้ชงพลันชมเชยว่า

“งามจริงๆ”

งิ้นิ้มเอียงอายยิ่ง ไม่ทราบอยู่ดีๆ เขาไฉนชมตนเอง พริบตานั้นตลอดทั้งร่างร้อนผะผ่าว หน้าแดงฉานจรดลำคอ ได้ยินเหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

“ท่านดู งามยิ่งนัก”

งิ้นิ้มเบี่ยงตัวเล็กน้อย เห็นเขาชี้มือไปยังทิศตะวันตก เมื่อมองตามปลายนิ้วของเขา พบว่าที่ห่างไปมีรุ้งสายหนึ่งยื่นออกจากหลังต้นไม้

สะท้อนสีสันเจ็ดสีแพรวพราว ค่อยทราบว่าเหล็งฮู้ชงหมายถึงสายรุ้ง เมื่อครู่ตนเองกลับเข้าใจผิด อดเอียงอายมิได้ในความเอียงอายแฝงความผิดหวังอยู่บ้าง

เหล็งฮู้ชงกล่าวอีกว่า

"ท่านฟังให้ดี ได้ยินหรือไม่?"

งี้นิ้มเงี่ยหูฟัง ได้ยินทิศทางของสายรุ้งแว่วเสียงน้ำไหลหลั่งมา จึงกล่าว

"คล้ายเป็นน้ำตก"

"มิผิด หลายวันนี้ฝนตกหนัก ในภูเขาเต็มไปด้วยน้ำตก พวกเราลองเดินไปชมดู"

งี้นิ้มไม่อาจขัดใจเขา ประคองเขาลุกขึ้นยืน ใบหน้าพลันแดงซ่านอีกครา ครุ่นคิดขึ้น

'เราเคยอุ้มเขาสองครั้ง ครั้งแรกเข้าใจว่าเขาตายแล้ว ครั้งที่สองเป็นการหนีเอาชีวิตรอด ตอนนี้เขาแม้รับบาดเจ็บสาหัส แต่มีสติแจ่มใส เราไหนเลยอุ้มเขาได้อีก เขาต้องการไปที่น้ำตก หรือว่า...หรือว่าต้องการให้เรา...'

ขณะลังเล เห็นเหล็งฮู้ชงเก็บกิ่งไม้หักท่อนหนึ่งยันพื้นเดินช้าๆ ไปเบื้องหน้า ที่แท้ตนเข้าใจผิดอีกครา

งี้นิ้มรีบสะอึกไป ยื่นมือประคองต้นแขนเหล็งฮู้ชง ตำหนิตัวเองในใจ

'เราเป็นไรแล้ว เหล็งฮู้ตั่วกอเป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรม วันนี้เราไฉนครุ่นคิดไขว้เขว ระแวดระวังต่างๆ นานา ซึ่งความจริงเขากับฉั่งแป๊ะกวงต่างกันราวฟ้ากับดิน ไหนเลยวิจารณ์ร่วมกันได้?'

ทั้งสองลดเลี้ยวหุบเขาช้าๆ ได้ยินเสียงน้ำครืนครั่น พอตัดผ่านดงสนแถบหนึ่ง เห็นธารน้ำตกสายหนึ่งสาดเทลงจากหน้าผา เหล็ง

ฮู้ชงกล่าวอย่างลิงโลด

"**ที่ข้างเง็กนึ่งฮง** *(ยอดเขาเทพธิดา)* เขาฮั้วซัวเรา ก็มีน้ำตกสายหนึ่ง ยังมีขนาดใหญ่กว่านี้ แต่ลักษณะคล้ายคลึงกัน เล้งซังซือม่วยมักไปฝึกเพลงกระบี่กับข้าพเจ้าที่ข้างธารน้ำตก บางครั้งนางซุกซนขึ้นมา ถึงกับมุดเข้าธารน้ำตกไป"

งิ้นมได้ยินเขาเอ่ยถึงเล้งซังซือม่วย พลันฉุกคิดขึ้น

'เขายามบาดเจ็บสาหัส ต้องการมาที่ข้างธารน้ำตก ไม่แน่ว่าคิดชมทิวทัศน์ หากแต่คิดถึงเล้งซังซือม่วยของเขา'

ไม่ทราบเพราะเหตุใด พลันเจ็บแปลบปลาบใจ ราวถูกจู่โจมทำร้ายคราหนึ่ง ได้ยินเหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"มีอยู่ครั้งหนึ่งฝึกเพลงกระบี่ที่ข้างธารน้ำตก นางลื่นไถล แทบพลัดตกลงในบึงน้ำเบื้องล่าง ดีที่เราฉุดดึงนางไว้ทันท่วงที"

งิ้นมถามว่า

"ท่านมีซือม่วยมากหลายหรือ?"

"สำนักฮั้วซัวเรามีศิษย์สตรีทั้งสิ้นเจ็ดคน เล้งซังซือม่วยเป็นบุตรีของซือแป้ พวกเราเรียกนางว่าเซี่ยวซือม่วย ที่เหลืออีกหกคนล้วนเป็นศิษย์ที่**ซือบ้อ** *(อาจารย์หญิง)* รับไว้"

"ที่แท้นางเป็นเสียวเจี้ยะของงักซือแป๊ะ นาง...นางกับท่านสนิทสนมกันนักหรือ?"

เหล็งฮู้ชงทรุดนั่งลงช้าๆ กล่าวว่า

"เราเป็นกำพร้าไร้บิดามารดา เมื่อสิบห้าปีก่อนซือแป้กับซือบ้อรับไว้เป็นศิษย์ ตอนนั้นเซี่ยวซือม่วยอายุเพียงสามขวบ เราโตกว่านางมากนัก มักอุ้มนางไปเด็ดผลไม้ จับกระต่าย พวกเราเติบโตขึ้นมาด้วยกัน ซือแป้ซือบ้อไม่มีบุตรชาย รักเอ็นดูเราราวลูกในไส้ เซี่ยวซือม่วยเท่ากับเป็นน้องสาวเรา"

งี้นิ้มส่งเสียงดังอืมม์ ชั่วครู่จึงกล่าว

"เราก็เป็นกำพร้า ไร้บิดามารดา ซือแป๋รับไว้เป็นศิษย์ บวชเป็นแม่ชีตั้งแต่เล็ก"

"น่าเสียดาย น่าเสียดายนัก"

งี้นิ้มมองดูเขา ดวงตาทอแววถามไถ่ เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"หากมิใช่ท่านกราบเตี่ยอิดซือแป๊ะเป็นอาจารย์ เราจะขอให้ซือบ้อรับท่านเป็นศิษย์ พวกเราซือเฮียตี่เจ้ม่วยมีทั้งสิ้นยี่สิบกว่าคน หลังจากฝึกฝีมือเสร็จต่างชักชวนกันออกไปท่องเที่ยว ซือบ้อซือแป๋ไม่เข้มงวดเท่าใดนัก หากท่านพบพานเซี่ยวซือม่วย ต้องชมชอบนางแน่นอน"

"น่าเสียดายข้าพเจ้าไม่มีบุญวาสนาเช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าอยู่ในอารามเมฆขาว ซือแป๋และซือเจ้ทั้งหลายล้วนดีต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้า... ข้าพเจ้ามีความสุขยิ่ง"

"ใช่แล้ว เรากล่าวผิดไป เตี่ยอิดซือแป๊ะมีเพลงกระบี่สงเยี่ยม ซือแป๋ซือบ้อเราให้ความสำคัญยกย่องต่อซือแป๋ท่านยิ่ง สำนักเห็งซัวมีที่ใดสู้สำนักฮั้วซัวเราไม่ได้"

งี้นิ้มกลับเคลิบเคลิ้มคล้อยตาม หวนนึกถึงระหว่างที่อยู่ในอารามเมฆขาว ซือแป๋หน้าตาเย็นชา เคร่งในวินัย ซือเจ้ทั้งหลายแม้รักใคร่ห่วงใย แต่น้อยครั้งจะกล่าวล้อเล่น วัยเด็กของนางผ่านไปท่ามกลางความเงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว นอกจากนั่งกรรมฐานฝึกฝีมือก็เคาะไม้บักฮื้อสวดมนต์ หากมีโอกาสติดตามเขาขึ้นเขาฮั้วซัว ไยมิใช่สนุกสนานยิ่ง จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เราออกจากอารามครั้งนี้ เผชิญมรสุมใหญ่หลวงปานนี้ เมื่อกลับถึงอาราม ซือแป๋คงไม่อนุญาตเราออกมาอีก ต่อให้มีโอกาสไปยังฮั้วซัว เขาอยู่เป็นเพื่อนเซี่ยวซือม่วยเขาตลอดทั้งวัน เราไม่รู้จักผู้ใด ยังมีใครเล่นเป็นเพื่อนเรา?'

นึกถึงตอนนี้ บังเกิดความหดหู่ใจ ขอบตาแดงกร่ำ น้ำตาแทบไหลหลั่งออกมา

เหล็งฮู้ชงไม่ทันสนใจ มองดูธารน้ำตก กล่าวอีกว่า

"เรากับเซี่ยวซือม่วยกำลังคิดค้นเพลงกระบี่ชุดหนึ่ง ยืมแรงกระแทกของน้ำตกใช้กระบวนท่ากระบี่ออก ซือม่วย ท่านทราบหรือไม่ว่านั่นมีประโยชน์ใด?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

"พวกเราประมือกับผู้คน หากฝ่ายตรงข้ามมีกำลังภายในล้ำลึกในหมัดฝ่ามืออาวุธมักแฝงพลังอันร้ายกาจ กระแทกกระบี่พวกเราเบนเบือน เรากับเซี่ยวซือม่วยฝึกเพลงกระบี่ในน้ำตก เพื่อสมมติแรงน้ำตกเป็นกำลังภายในของศัตรู ทั้งยังยืมพลังใช้พลังชักนำพลังของฝ่ายตรงข้ามกระแทกใส่มันเอง"

งี้นิ้มได้ยินเขากล่าวด้วยความกระตือรือร้น จึงถามว่า

"พวกท่านฝึกสำเร็จหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ยังไม่ คิดบัญญัติเพลงกระบี่ชุดหนึ่ง ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก อีกประการพวกเราไม่ได้บัญญัติท่ากระบี่ใด เพียงแต่หาทางนำเพลงกระบี่ที่ซือแป๋ถ่ายทอดให้ ไปใช้ในน้ำตก นี่เป็นลวดลายที่คิดค้นขึ้นหากเผชิญศัตรไม่มีประโยชน์อันใด"

หยุดเล็กน้อยจึงกรีดวาดมือช้าๆ กล่าวว่า

"เรานึกได้กระบวนท่าหนึ่งแล้ว หลังจากทุเลาจากอาการบาดเจ็บค่อยกลับไปฝึกซ้อมกับเซี่ยวซือม่วย"

งี้นิ้มกล่าวเบาๆ ว่า

"เพลงกระบี่ของท่านชุดนี้เรียกว่าอะไร?"

"เราความจริงบอกว่านี่ไม่อาจตั้งชื่อ แต่เซี่ยวซือม่วยต้องการ

ให้ตั้งชื่อว่า**ชงเล้งเกี่ยมฮวบ** *(เพลงกระบี่ชงเล้ง)* เนื่องเพราะนั่นเป็นเรากับนางร่วมกันคิดค้นขึ้น"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"เพลงกระบี่ชงเล้ง ในเพลงกระบี่นี้มีชื่อของท่าน และมีชื่อของนาง ภายหน้าตกทอดถึงรุ่นหลัง ทุกผู้คนล้วนทราบว่าเป็นพวกท่าน...พวกท่านทั้งสองบัญญัติขึ้น"

"เชี่ยวชือม่วยมีนิสัยเช่นทารกจึงกล่าวเช่นนั้น ด้วยพลังการฝึกปรือของพวกเรา ไหนเลยบัญญัติเพลงกระบี่ใดได้ ท่านอย่าได้บอกต่อผู้อื่น หากถูกผู้อื่นล่วงรู้ ไยมิใช่หัวร่อจนฟันร่วงหมดปาก?"

งี้นิ้มรับคำ หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

"เรื่องที่ท่านบัญญัติเพลงกระบี่ ผู้อื่นล่วงรู้แต่แรกแล้ว"

"อะไร เป็นเล้งซังชือม่วยบอกต่อผู้อื่นหรือ?"

"เป็นท่านบอกต่อฉั่งแป๊ะกวงเอง ท่านมิใช่บอกว่าบัญญัติเพลงกระบี่นั่งแทงแมลงวันหรอกหรือ?"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เราพร่ำกล่าวเหลวไหล ยากนักที่ท่านจดจำขึ้นใจ"

เขาพอส่งเสียงหัวร่อ ก็กระทบกระทั่งถูกปากแผล อดขมวดคิ้วมิได้ งี้นิ้มร้องโอยกล่าวว่า

"ล้วนเป็นข้าพเจ้าไม่ดี กระทบกระเทือนถึงปากแผลท่าน ท่านอย่าได้กล่าววาจา นอนพักสักครู่เถอะ"

เหล็งฮู้ชงหลับตาลง แต่ผ่านไปครู่หนึ่งค่อยลืมขึ้นใหม่ กล่าวว่า

"เราเข้าใจว่าที่นี้ทิวทัศน์งดงาม แต่เมื่อถึงธารน้ำตกกลับไม่เห็นสายรุ้งแล้ว"

"น้ำตกมีความงดงามของน้ำตก สายรุ้งมีความงามของสายรุ้ง"

"ท่านกล่าวไม่ผิด ในโลกนี้ไม่มีเรื่องสมบูรณ์พร้อม คนผู้หนึ่ง

เสาะแสวงหาของสิ่งหนึ่งอย่างยากเย็น เมื่อได้ครอบครองก็มีเพียงนี้เอง กลับทิ้งขว้างสิ่งของที่ถืออยู่ในมือไป"

งี้นิ้มยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ คำพูดของท่านแฝงหลักปรัชญา น่าเสียดาย ข้าพเจ้าฟังไม่เข้าใจ หากซือแป๋ได้ยิน ต้องมีคำอธิบายแน่นอน"

"หลักปรัชญาอันใด เราก็ไม่เข้าใจ เราเหน็ดเหนื่อยยิ่ง"

พลางหลับตาลงช้าๆ ไม่นานก็เข้าสู่ห้วงนิทรา

งี้นิ้มเฝ้าอยู่ด้านข้าง หักกิ่งไม้ที่มีใบท่อนหนึ่ง คอยโบกไล่ยุงแมลงให้กับเขา นั่งอยู่หนึ่งชั่วยาม ตนเองก็เหนื่อยล้า เคลิบเคลิ้มหลับไหล แต่แล้วครุ่นคิดขึ้น

'เมื่อเขาตื่นขึ้นมาคงหิวโหย ที่นี่ไม่มีของใดรับประทาน เรายังคงไปปลิดแตงโมมาอีกหลายใบ ทั้งสามารถดับกระหาย และสามารถประทังหิว'

ดังนั้นรีบรุดไปยังไร่แตงโม ปลิดแตงโมมาอีกสองใบ นางเกรงว่าเมื่อจากไปชั่วขณะ อาจมีผู้คนหรือสัตว์ร้ายมารุกราน จึงรีบหวนกลับไป เห็นเหล็งฮู้ชงยังหลับสนิท ค่อยคลายใจลงทรุดนั่งลงที่ข้างกายของเขา

เหล็งฮู้ชงลืมตาขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเข้าใจว่าท่านกลับไปแล้ว"

งี้นิ้มทวนคำ *"กลับไป"* เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ซือแป๋และซือเจ้ท่านมิใช่กำลังตามหาท่านหรอกหรือ พวกนางคงห่วงใยยิ่ง"

งี้นิ้มไม่ได้คาดคิดถึงเรื่องนี้มาก่อน พอฟังก็ร้อนรุ่มใจขึ้นมา ครุ่นคิดขึ้น

'วันพรุ่งนี้พบพานซือแป๋ ไม่ทราบท่านผู้เฒ่าจะตำหนิหรือไม่'

เหล็งฮู้ชงกล่าวอีกว่า

"ซือม่วย ขอบใจท่านที่อยู่เป็นเพื่อนเราครึ่งวัน ชีวิตของเราได้รับการช่วยเหลือจากท่านแล้ว ท่านยังคงกลับไปเถอะ"

"ไม่ ท่านอยู่กลางป่าเขาเพียงลำพัง ไม่มีผู้คนคอยดูแล จะได้อย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านไปยังบ้านของเล้าซือเจ่กเมืองฮ่วงซัว กระซิบต่อเล้าซือตี๋เรา พวกมันจะมาดูแลเราเอง"

งี้นิ้มบังเกิดความหดหู่ใจ ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้เขาต้องการให้เซี่ยวซือม่วยเขาอยู่เป็นเพื่อน ภาวนาให้เราไปยิ่งเร็วยิ่งดี'

นึกถึงตอนนี้ ไม่อาจสะกดกลั้นสืบไป น้ำตาหยดหยาดลงมาทีละหยด

เหล็งฮู้ชงเห็นนางพลันหลั่งน้ำตา สร้างความสงสัยยิ่ง ถามว่า

"ท่าน...ท่านไฉนร้องไห้ กลัวว่ากลับไปถูกซือแป๋ดุด่าหรือ?"

งี้นิ้มสั่นศีรษะ น้ำตาไหลหลั่งมากกว่าเดิม เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวว่า

"เอาเถอะ นับว่าเรากล่าวผิดไป เราขออภัยต่อท่าน เซี่ยวซือม่วยท่านอย่าได้มีโทสะไป"

งี้นิ้มได้ยินเขาปลอบโยนอย่างนุ่มนวล ค่อยสบายใจขึ้น แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

'เขากล่าวเช่นนี้ แสดงว่าปรกติขอโทษขอโพยเซี่ยวซือม่วยจนเคยชิน ยามนี้กล่าวจากปากออกมาเอง'

ดังนั้นร้องไห้โฮออกมา ขยี้เท้าร้องว่า

"ข้าพเจ้าไม่ใช่เซี่ยวซือม่วยของท่าน ท่าน...ในใจท่านคิดถึงแต่เซี่ยวซือม่วยม่วย"

คำพูดพอกล่าว ค่อยฉุกคิดว่าตนเองครองเพศบรรพชิต ไหน

เลยกล่าวคำพูดเช่นนี้ได้ ถึงกับอับอายจนหน้าแดง รีบเบือนหน้าไป

เหล็งฮู้ชงเห็นนางพลันหน้าแดง ทั้งที่คราบน้ำตายังไม่เหือดแห้ง คล้ายดอกไม้แดงถูกสะเก็ดน้ำตากระเซ็นใส่ ต้องครุ่นคิดในใจ

'ที่แท้นางก็มีรูปโฉมงดงาม หาด้อยกว่าเล้งซังซือม่วยไม่'

ยามนั้นงงงันวูบ จึงกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านอายุน้อยกว่าเรา ห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสหพันธ์ทั้งหมดล้วนเป็นซือเฮียตี่เจ้ม่วย ท่านย่อมเป็นเซี่ยวซือม่วยของเรา เราล่วงเกินท่านที่ใด ท่านบอกต่อเราได้หรือไม่?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ท่านไม่ได้ล่วงเกินข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบแล้ว ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ารีบจากไป จะได้ไม่ต้องเคราะห์ร้าย ท่านบอกว่าพบพานแม่ชี พนันคราใด..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องร้องไห้อีกครา เหล็งฮู้ชงพอฟังจึงกล่าว

"เหล็งฮู้ชงสมควรตาย ตอนอยู่ที่เหลาห่านป่าหวนกลับกล่าวเหลวไหลล่วงเกินคนของสำนักท่าน สมควรตี สมควรตี"

พลางยกมือขึ้น เสียงฉาดฉาดเมื่อตบหน้าตนเองสองครา

งี้นิ้มรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีโทสะ เหล็งฮู้ตั่วกอ ท่าน...ท่านอย่าได้ตบตีตัวเองแล้ว"

"ท่านกระทั่งยิ้มก็ไม่ยิ้ม มิใช่มีโทสะหรอกหรือ?"

งี้นิ้มฝืนยิ้มคราหนึ่ง แต่ไม่ทราบโศกเศร้าเสียใจอันใด น้ำตาไหลรินลงอาบแก้ม รีบหันกายไป

เหล็งฮู้ชงเห็นนางสะอึกสะอื้นไห้ไม่หยุดยั้ง จึงทอดถอนใจยาว งี้นิ้มค่อยชะงักเสียงร่ำไห้...กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ท่าน...ท่านไฉนทอดถอนใจ?"

เหล็งฮู้ชงลอบหัวร่อ หวนนึกถึงงี้นิ้มจะอย่างไรเป็นโกวเนี้ยน้อย ในที่สุดหลงกลตนเอง ตนเองกับงักเล้งซังเป็นเพื่อนเล่นตั้งแต่เล็ก บางครั้งงักเล้งซังดื้นรั้นแง่งอนขึ้นมา ไม่ว่าปลอบโยนนางอย่างไร นางล้วนไม่แยแสสนใจ เหล็งฮู้ชงจะเสแสร้งแกล้งทำ สะกิดความสงสัยอยากรู้ของนางกลับเป็นฝ่ายถามไถ่ ดังนั้นเหล็งฮู้ชงทอดถอนใจอีกคราเบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง

งี้นิ้มถามว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ ท่านมีโทสะหรือ เมื่อครู่ข้าพเจ้าล่วงเกินท่าน...ท่าน...ท่านอย่าได้จดจำใส่ใจ"

"ท่านไม่ได้ล่วงเกินเรา"

งี้นิ้มเห็นเขาหน้าตาหม่นหมอง ไหนเลยทราบเขาลอบหัวร่อในใจ สีหน้านี้เสแสร้งดัดขึ้น สร้างความร้อนร่มใจขึ้นมา กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทำร้ายท่านตบหน้าตัวเอง ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะตบคืนท่าน"

พลางยกมือตบแก้มขวาตัวเองฉาดหนึ่ง ขณะจะตบฝ่ามือที่สองออก เหล็งฮู้ชงรีบลุกขึ้นนั่ง ยื่นมือคว้าข้อมือของนาง บาดแผลที่ปวดแปลบปลาบ อดแค่นเสียงออกมามิได้

งี้นิ้มอุทานดังอา กล่าวว่า

"รีบ...รีบนอนลง อย่ากระทบกระทั่งถูกปากแผล"

พลางประคองเขานอนลงช้าๆ ทางหนึ่งตัดพ้อตำหนิตัวเองว่า

"ข้าพเจ้าช่างโง่เขลาจริงๆ ไม่ว่าเรื่องใดล้วนกระทำไม่ถูกต้อง เหล็งฮู้ตั่วก่อท่าน...ท่านเจ็บหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงเจ็บแผลจริงๆ หากเป็นปรกติรับรองไม่ยอมรับ แต่ตอนนี้เขาวางแผน ให้นางหัวร่อทั้งน้ำตา ดังนั้นขมวดคิ้วนิ่วหน้า แค่นเสียงกล่าวว่า

“ยังปวดยิ่ง”

งี้นิ้มกลัดกลุ้มยิ่ง ไม่ทราบทำอย่างไร เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจกล่าวว่า

“หากว่าลัก...**ลักซือตี๋** *(ศิษย์ผู้น้องที่หก)* อยู่ที่นี้ก็ประเสริฐ”

“เป็นไร เขามียาระงับปวดหรือ?”

“ใช่แล้ว ปากของมันคือยาระงับปวด ก่อนหน้านี้เรารับบาดเจ็บลักซือตี๋จะเล่าเรื่องชวนขัน เราพอยินดีก็ลืมอาการเจ็บปวดไป มันหากอยู่ที่นี้ก็ประเสริฐ...โอย เจ็บปวดยิ่ง”

งี้นิ้มลำบากใจ ในสังกัดเตี่ยอิดซือไถ่ ทุกผู้คนนั่งสวดมนต์ภาวนานั่งกรรมฐานฝึกกระบี่ หากให้นางเล่าเรื่องชวนขำ นับว่ายากลำบากยิ่ง ยามนั้นครุ่นคิดในใจ

‘ลักซือตี๋ของเขาไม่อยู่ที่นี้ เหล็งฮู้ตั่วกอต้องการฟังเรื่องชวนขัน เราได้แต่เล่าให้เขาฟัง แต่ว่า...แต่ว่าเราไม่รู้จักเรื่องชวนขันแม้สักเรื่องเดียว’

พลันบังเกิดปฏิภาณวูบหนึ่ง กล่าวว่า

“เหล็งฮู้ตั่วกอ ข้าพเจ้าเล่าเรื่องชวนขันไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าเคยอ่านพระคัมภีร์เล่มหนึ่งจากในหอไตร มีความสนุกสนานยิ่ง เรียกว่า**แป๊ะยู้เกีย** *(พระคัมภีร์ร้อยอุปมัย)* ท่านเคยอ่านมาหรือไม่?”

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะกล่าวว่า

“เราไม่เคยอ่านหนังสือ ยิ่งไม่เคยท่องพระคัมภีร์”

“ใช่แล้ว ข้าพเจ้าโง่งมยิ่ง ท่านไม่ใช่ศิษย์สถาบันสงฆ์ ย่อมไม่ท่องพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ร้อยอุปมัยเล่มนี้แต่งโดยมหาสมณะชมพูทวีป ภายในนี้มีนิทานที่สนุกสนานมากหลาย”

“ประเสริฐ เราชอบฟังนิทานที่สนุกสนานที่สุด ท่านลองบอกเล่ามาฟังดู”

งี้นิ้มยิ้มเล็กน้อย นิทานในพระคัมภีร์ร้อยอุปมัยผ่านเข้ามาในหัวงสมองทีละเรื่องจากนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะเล่าเรื่องคันไถหัวแตกให้ฟัง กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมีคนศีรษะล้านผู้หนึ่ง บนศีรษะไม่มีเส้นผมแม้สักเส้นเดียว อยู่มาวันหนึ่งคนศีรษะล้านทะเลาะวิวาทกับชาวนาผู้หนึ่ง ชาวนานั้นคว้าคันไถตีศีรษะล้าน ตีจนเขาศีรษะแตกโลหิตหลั่งไหล คนศีรษะล้านไม่ปิดป้องกลับหัวร่อ ผู้คนข้างเคียงเห็นเช่นนั้น บังเกิดความประหลาดใจถามเขาไฉนไม่หลบหลีกปิดป้อง คนศีรษะล้านกล่าวว่า ชาวนาผู้นี้เป็นตัวโง่งม เห็นศีรษะเราไม่มีผม เข้าใจว่าเป็นก้อนหิน ดังนั้นใช้คันไถเคาะก้อนหิน เราหากหลบหลีก ไยมิใช่สอนให้มันฉลาดขึ้นมา?"

เล่าถึงตอนนี้ เหล็งฮู้ชงหัวร่อดังๆ ออกมา ชมว่า

"นิทานนี้สนุกสนานนัก คนศีรษะล้านนี้ฉลาดยิ่ง ต่อให้ถูกผู้คนตีจนตาย ก็ไม่อาจหลบหลีกปิดป้องเด็ดขาด"

งี้นิ้มเห็นเขาหัวร่อด้วยความเบิกบาน สร้างความยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะเล่าเรื่องแพทย์หลวงกับราชธิดาให้ฟัง กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีกษัตริย์องค์หนึ่ง ทรงประสูติราชธิดา กษัตริย์องค์นี้ร้อนพระทัย ทอดพระเนตรทารกเยาว์วัย ต้องการให้นางเติบใหญ่โดยเร็ว จึงรับสั่งแพทย์หลวงปรุงยาวิเศษให้องค์หญิงรับประทาน จะได้เติบใหญ่ทันที แพทย์หลวงกราบทูลว่า 'ยาวิเศษมีอยู่ แต่ต้องรวบรวมสมุนไพรทำการปรุงกลั่นขึ้นต้องใช้เวลาอยู่บ้าง กระหม่อมคิดพาองค์หญิงกลับบ้านพร้อมกับเร่งปรุงกลั่นตัวยา ขอฝ่าบาทอย่าได้ทรงเร่งรัด'

กษัตริย์องค์นั้นรับสั่งว่า 'ดีมาก ข้าฯ จะไม่เร่งรัดเจ้า' แพทย์หลวงจึงอุ้มองค์หญิงกลับบ้าน ทุกวันจะกราบทูลต่อกษัตริย์ว่ากำลังรวบรวมปรุงกลั่นยาวิเศษ ผ่านไปสิบสองปี แพทย์หลวงค่อยกราบทูลว่ายาวิเศษปรุงกลั่นเสร็จแล้ว วันนี้ให้องค์หญิงเสวยลงไป จากนั้นนำ

องค์หญิงมาถึงหน้าพระพักตร์ กษัตริย์องค์นั้นทอดพระเนตรพบว่าทารกแบเบาะเมื่อครั้นกระโน้นเติบโตเป็นเด็กสาวงามระหง ทรงชื่นชมยินดียิ่ง รับสั่งชมเชยแพทย์หลวงมีวิชาแพทย์ดีเยี่ยม พระราชทานแก้วแหวนเงินทองให้เป็นจำนวนมาก"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮาอีกแล้ว กล่าวว่า

"ท่านบอกว่า กษัตริย์นี้ร้อนพระทัย ความจริงไม่ร้อนพระทัยแม้แต่น้อย กลับทรงรอเป็นเวลาสิบสองปี หากว่าเราเป็นแพทย์หลวงขอเพียงวันเดียวก็จะเนรมิตองค์หญิงแบเบาะเป็นองค์หญิงงามระหงอายุสิบเจ็ดสิบแปดปีองค์หนึ่ง"

งี้นิ้มถามว่า

"ท่านมีวิธีใด?"

"ใช้กาวฟ้าหอมต่อเชื่อมพอกทา รับประทานยาเม็ดดีหมีเมฆขาวลงไป"

งี้นิ้มหัวร่อพลางกล่าวว่า

"นั่นเป็นยาสมานแผลรักษาบาดเจ็บ ไหนเลยช่วยให้ผู้คนเติบโตเร็วไวได้?"

"เราไม่สนใจว่าช่วยได้หรือไม่ ขอเพียงท่านยอมช่วยเหลือ ก็ใช้ได้แล้ว"

"ให้เราช่วยเหลือ?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"มิผิด เราหลังจากอุ้มองค์หญิงแบเบาะกลับบ้าน ก็ว่าจ้างช่างสี่คนมาวัดขนาดรูปร่างของท่าน เร่งตัดเย็บอาภรณ์องค์หญิงชุดหนึ่งทั้งคืน เช้าวันรุ่งขึ้นให้ท่านสวมใส่ศีรษะสวมมงกุฎหงส์ ใส่อาภรณ์แพรร้อยบุปผาเท้าสวมรองเท้ามุกเดินทอง เดินชดช้อยเข้าสู่ท้องพระโรงถวายบังคมกราบทูลว่า *'พระบิดา ผู้บุตรหลังจากรับประทานยาวิเศษของแพทย์*

หลวงเหล็งฮู้ชง ชั่วคืนเดียวก็เติบโตถึงเพียงนี้' กษัตริย์องค์นั้นพอทอดพระเนตรพบองค์หญิงที่งดงามน่ารักเช่นนี้ ยามชื่นชมโสมนัส ไหนเลยสนพระทัยว่าเป็นตัวจริงหรือตัวปลอม เราแพทย์หลวงฮู้ชงย่อมได้รับการปูนบำเหน็จรางวัลอย่างงามแล้ว"

งี้นิ้มหัวร่อคิกคักไม่หยุดยั้ง พอพังจบถึงกับหัวร่อจนตัวงอ ชั่วครู่จึงกล่าว

"ท่านฉลาดกว่าแพทย์หลวงในพระคัมภีร์ร้อยอุปมัยมากนัก น่าเสียดาย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าขี้ริ้วปานนี้ ไม่คล้ายกงจู้แม้แต่น้อย"

"หากท่านขี้ริ้ว ในโลกก็ไม่มีสตรีงดงามแล้ว นับแต่โบราณกาลมา มีองค์หญิงนับพันนับหมื่น ไหนเลยงดงามเช่นท่าน?"

งี้นิ้มได้ยินเขาชมตนเอง ในใจลอบยินดี ยิ้มพลางกล่าวว่า

"องค์หญิงนับพันนับหมื่น ท่านเคยพบเห็นมาหรือ?"

"ย่อมแน่นอน เราเห็นในความฝันทกคน"

"ท่านผู้นี้ไฉนฝันถึงองค์หญิงอยู่ร่ำไป?"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"กลางวันครุ่นคิดถึง..."

จากนั้นฉุกคิดว่า งี้นิ้มเป็นแม่ชีวัยเยาว์วัยที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสา ไหนเลยกล่าวเหลวไหลกับนางได้ ดังนั้นหน้าเคร่งขรึมลง แสร้งอ้าปากหาวคำหนึ่ง

งี้นิ้มอุทานดังอา กล่าวว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอท่านเหน็ดเหนื่อยแล้ว หลับตาพักผ่อนสักครู่"

"ตกลง เรื่องชวนหัวท่านได้ผลจริงๆ ปากแผลของเราไม่เจ็บแล้ว"

ตนเองให้งี้นิ้มเล่าเรื่องชวนหัว เพื่อหยอกนางยิ้มทั้งน้ำตา ยามนี้เห็นนางหัวร่อนับว่าสมความตั้งใจ จึงหลับตาลงช้าๆ

งี้นิ้มนั่งอยู่ข้างกายเขา โบกกิ่งไม้ไล่ยุงแมลง ได้ยินลำธารที่ห่างไป

บังเกิดเสียงกบร้องดังมา คล้ายเป็นบทเพลงกล่อมนิทรา งี้นิ้มรู้สึกเปลือกตาหนักอึ้งลืมไม่ขึ้น ในที่สุดเคลิ้มหลับไป

ในห้วงความฝัน คล้ายกับตนเองสวมแพรพรรณกงจู้ เดินเข้าท้องพระโรงอันรโหฐาน ข้างกายมีชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาผู้หนึ่งกุมมือตนเอง คลับคล้ายคลับคลาว่าเป็นเหล็งฮู้ชง จากนั้นใต้เท้าทั้งสองมีปุยเมฆ ส่งคนทั้งสองลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า

ทันใด แม่ชีชรานางหนึ่งถือกระบี่ไล่ตามมากลับเป็นซือแป๋ ได้ยินซือแป๋ตวาดว่า *"เดียรัจฉานน้อย เจ้าไม่รักษากฎวินัย กลับสวมรอยเป็นองค์หญิง ทั้งมั่วสุมกับคนเสเพลนี้"* พลางคว้าแขนนางฉุดดึงโดยแรง พริบตานั้นเบื้องหน้ามืดมิดสนิท เหล็งฮู้ชงหายสาบสูญ ซือแป๋ก็หายสาบสูญ ตนเองพลิกร่างหล่นลงจากเมฆดำทะมึน

งี้นิ้มร้องเรียก *"เหล็งฮู้ตั่วกอ"* หลายคำ พลันสะท้านตื่นขึ้นมาที่แท้เป็นความฝันดื่นหนึ่ง เห็นเหล็งฮู้ชงลืมตากลมโตมองดูตนเอง

งี้นิ้มสองแก้มแดงระเรื่อ กล่าวอย่างเอียงอายว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

"ท่านฝันไปหรือ?"

งี้นิ้มหน้าแดงวูบอีกครา กล่าวว่า

"ไม่ทราบใช่หรือไม่?"

เห็นเหล็งฮู้ชงมีสีหน้าประหลาดพิกล คล้ายกำลังข่มความเจ็บปวด รีบกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านเจ็บแผลหรือ?"

เหล็งฮู้ชงบอกว่ายังดีอยู่ แต่สุ้มเสียงสั่นสะท้าน ชั่วครู่ให้หลังหน้าผากปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ผุดขึ้นแสดงว่าเจ็บปวดรวดร้าวยิ่ง

งี้นิ้มล้วงผ้าเช็ดหน้าจากอกเสื้อ ซับเหงื่อบนหน้าผากให้ นิ้วก้อยพอกระทบถูกหน้าผากของเขา รู้สึกร้อนลวกราวถ่านไฟ นางเคย

ได้ยินซือแป๋บอกว่า คนผู้หนึ่งเมื่อรับบาดเจ็บ หากพิษไข้ขึ้นสูง สถานการณ์เลวร้ายยิ่ง ยามร้อนรุ่มอดสวดมนต์มิได้

"สรรพสิ่งสำสัตว์นับหมื่นแสนตกทุกข์ได้ยาก เมื่อสดับเสียงพระโพธิสัตว์ล้วนได้รับการปลดเปลื้อง หากศรัทธาในพระโพธิสัตว์ ต่อให้ตกอยู่ในกองไฟไม่อาจแผดเผา ต่อให้เผชิญอุทกภัย ก็แคล้วคลาดจากอันตราย..."

ตอนแรกสุ้มเสียงสั่นสะท้าน ท่องอยู่ชั่วขณะ จิตใจค่อยสงบลง เต็มไปด้วยศรัทธาต่อคำสวดนี้

เหล็งฮู้ชงยิ่งฟังยิ่งรู้สึกน่าหัวร่อ ในที่สุดหัวร่อออกมาคำหนึ่ง งี้นิ้มกล่าวอย่างสงสัยใจ

"มี...มีอันใดน่าหัวร่อ?"

"หากทราบเช่นนี้แต่แรก ไยต้องฝึกวิทยายุทธ์ หากมีศัตรูคนร้ายคิดทำร้ายฆ่าเรา เราขอเพียงเอ่ยชื่อพระโพธิสัตว์ ดาบกระบี่ของคนร้ายก็หักสะบั้นเป็นท่อนๆ ไยมิใช่อยู่รอดปลอดภัย?"

งี้นิ้มกล่าวอย่างจริงจัง

"เหล็งฮู้ตั่วกอ ท่านอย่าได้ลบหลู่พระโพธิสัตว์ หากขาดศรัทธาแม้สวดมนต์ก็ไม่มีประโยชน์"

พลางสวดมนต์ต่อไป เหล็งฮู้ชงได้ยินนางสวดด้วยศรัทธาจิต สุ้มเสียงแม้แผ่วเบา แต่ทั้งชีวิตจิตใจคล้ายร่ำร้องอธิษฐานต่อพระโพธิสัตว์ ขอให้พระโพธิสัตว์ช่วยตนเองพ้นทุกข์ คล้ายพร่ำภาวนาว่า

"พระโพธิสัตว์อันศักดิ์สิทธิ์ โปรดขจัดปัดเป่าความเจ็บปวดให้กับเหล็งฮู้ตั่วกอ ถ่ายเทความเจ็บปวดของเขามาที่ร่างข้าพเจ้า ต่อให้ข้าพเจ้าต้องกลายเป็นเดียรัจฉาน ต้องตกนรกหมกไหม้ก็ยินยอม..."

กล่าวถึงตอนท้ายเหล็งฮู้ชงไม่เข้าใจความหมายของคำสวด

แต่รู้สึกทุกถ้อยคำจริงจังและจริงใจ โดยไม่รู้สึกตัว ถึงกับน้ำตาเอ่อคลอหน่วย

เหล็งฮู้ชงกำพร้าบิดามารดามาตั้งแต่เล็ก มาตรว่าซือแป๋ซือบ้อ มีบุญคุณเลี้ยงดูเขาจะอย่างไรเขาดื้อดึงเกินไป มักโดนดุว่ามากกว่าเมตตา ระหว่างซือเฮียตี๋เจ้ม่วย ทุกผู้คนเห็นว่าเขาเป็นตั่วซือเฮียล้วนให้การเคารพยกย่อง เล้งซังซือม่วย แม้สนิทสนมกับเขาแต่ไม่เคยห่วงหาอาทร ถึงกับยอมแบกทุกข์เข็ญนานัปการในต่ำใต้เช่นนี้มาก่อน

เหล็งฮู้ชงรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน ในสายตาของเขา แม่ชีน้อยนี้คล้ายเปล่งประกายอันบริสุทธิ์สูงส่งชนิดหนึ่ง

เสียงสวดมนต์ของงี้นิ้มยิ่งมายิ่งนุ่มนวล เบื้องหน้าสายตานางคล้ายปรากฏพระโพธิสัตว์ในชุดขาวสะอาด มือถือกิ่งหลิวประพรมน้ำมนต์ ช่วยผู้ตกทุกข์ได้ยากองค์หนึ่ง คำ *"พระโพธิสัตว์อันศักดิ์สิทธิ์"* ทุกคำล้วนอธิษฐานบนบานให้กับเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงทั้งตื้นตันทั้งปลาบประโลมใจ ในเสียงสวดมนต์ที่นุ่มนวลจริงใจตนเองเข้าสู่ห้วงนิทรารมณ์แล้ว

บทที่ ๕
อ่างทองล้างมือ

กระบี่วิญญูชนงักปุกคุ้งหลังจากรับลิ้มเพ้งจือเป็นศิษย์ ก็นำศิษย์ทั้งหลายไปเยี่ยมคำนับเล้าเจี่ยฮวงที่คฤหาสน์ เล้าเจี่ยฮวงทั้ง ตื่นเต้นทั้งยินดี เจ้าสำนักฮั้วซัวอันกระเดื่องดังกลับเดินทางมาด้วย ตนเอง ดังนั้นรีบออกมาต้อนรับ กล่าวขอบคุณไม่ขาดปาก

งักปุกคุ้งสุภาพอ่อนโยน แสดงความยินดีอย่างยิ้มแย้ม จูงมือเล้าเจี่ยฮวงเดินเข้าประตูใหญ่ เทียนมิ้งเจ้าหยิน เตี่ยอิดซือไถ่ บุ่งซิงแซ ฮ่อซาฉิกและพวกล้วนลงบันไดมาต้อนรับ

เจ้าสำนักแซเซี้ยอื้อชังไฮ้มีใจหวาดระแวง ครุ่นคิดขึ้น

'เจ้าสำนักฮั้วซัวมาด้วยตนเอง อาศัยเล้าเจี่ยฮวงคงไม่มีหน้าตาถึงปานนี้ คาดว่ามาหาเราโดยเฉพาะ ห้าสำนักกระบี่แม้มีกำลังพวกมากสำนักแซเซี้ยเราก็มิใช่ตอแยได้โดยง่าย งักปุกคุ้งหากคิดก่อกวนหาเรื่องเราจะคาดคั้นถามถึงเรื่องเหล็งฮู้ชงเที่ยวซ่องคณิกา'

มิคาดงักปุกคุ้งพอพบเห็นมัน ยังคงประสานมือคารวะทักทายว่า

"อื้อกวนจู้ ไม่พบพานนานปี ยิ่งมีสุขภาพพลานามัยดี"

อื้อชังไฮ้ประสานมือคารวะตอบ กล่าวว่า

"งักซิงแซสบายดี"

ทุกผู้คนทักทายกันหลายคำ ปรากฏแขกเหรื่ออื่นทยอยมาถึง

คฤหาสน์เล้า ที่แท้วันนี้เป็นวันที่เล้าเจี่ยฮวงทำพิธีอ่างทองล้างมือ เห็นเวลาสายมากแล้ว เล้าเจี่ยฮวงจึงขอตัวเข้าตึกใน ปล่อยให้ศิษย์รับแขกแทน

ประมาณใกล้เที่ยง มีแขกเหรื่อมาห้าหกร้อยคน รองหัวหน้าพรรคกระยาจกเตียกิมเง้า ครูมวยผู้เฒ่าแฮ่สำนักลักฮะมึ้ง นำบุตรเขยทั้งสาม ทิเหลาแห่งช่องเขาซาเกี๊ยบ หัวหน้าพรรคทรายทะเลแห่งตังไฮ้ สองสหายเด็กกังทั้งหลายทยอยเดินทางมาถึง คนเหล่านี้บ้างรู้จักมักคุ้น บ้างได้ยินแต่ชื่อ ยามกะทันหันในห้องโถงบังเกิดเสียงทักทายปราศรัยดังวุ่นวาย

เทียนมึ้งเต้าหยินและเตี่ยอิดซือไถ่พักผ่อนในห้อง ไม่ทักทายกับทุกผู้คนเห็นว่าแขกเหรื่อที่มาในวันนี้ บ้างมีชื่อเสียงในยุทธจักร บ้างมีมลทินมัวหมอง เล้าเจี่ยฮวงเป็นยอดฝีมือสำนักฮ่วงซัว กลับคบหาโดยไม่กลั่นกรองเช่นนี้ ไยมิใช่เสื่อมเสียชื่อเสียงของห้าสำนักกระบี่

งักปุกคุ้งแม้ชื่อ **'ปุกคุ้ง'** *(ไม่รวมฝูง)* แต่ชมชอบคบหาสหายในแขกเหรื่อที่มามีคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม หรือชื่อเสียงด่างพร้อยอยู่มากหลาย แต่ขอเพียงเข้ามาพูดจาล้วนโอภาปราศรัยด้วย ไม่ได้วางก้ามเป็นเจ้าสำนักฮั้วซัวแม้แต่น้อย

เหล่าศิษย์ตระกูลเล้าบงการพ่อครัวบ่าวไพร่จัดโต๊ะทั้งในนอกสองร้อยกว่าโต๊ะ เครือญาติ พนักงานของเล้าเจี่ยฮวง เหล่าศิษย์เฮี่ยงไต้นี้ บี้ฮุ้ยหงีพากันเชิญแขกนั่งประจำโต๊ะ

ด้วยฐานะในยุทธจักร เจ้าสำนักไท้ซัวเทียนมึ้งเต้าหยินสมควรนั่งโต๊ะแรก แต่ห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสหพันธ์ เทียนมึ้งเต้าหยิน งักปุกคุ้งและเตี่ยอิดซือไถ่ ถือเป็นเจ้าภาพครึ่งหนึ่งไม่ยอมนั่งโต๊ะแรก

ที่นอกประตูพลันบังเกิดเสียงปืนใหญ่ดังขึ้นสองนัด จากนั้น

เสียงมโหรีเสียงม้าล่อดังขึ้น แสดงว่าเจ้าหน้าที่บ้านเมืองใดมาถึง เหล่านักสู้งงงันวูบ เห็นเล้าเจี่ยฮวงสวมชุดใหม่เอี่ยมลออรีบรุดออกจากตึกในอย่างเร่งร้อน

เหล่านักสู้กล่าวแสดงความยินดี เล้าเจี่ยฮวงประสานมือคราหนึ่ง เดินออกจากประตู ชั่วครู่ให้หลังชักนำเจ้าหน้าที่สวมเครื่องแบบเต็มยศผู้หนึ่งเข้ามา

งักปุกคุ้งและพวกทราบว่าเล้าเจี่ยฮวงเป็นเศรษฐีเมืองฮ่วงซัว ปรกติคบหากับเจ้าหน้าที่บ้านเมือง วันนี้เป็นวันมงคลของเขา เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมาแสดงความยินดีไม่มีใดน่าประหลาด

เห็นเจ้าหน้าที่นั้นเดินตรงเข้ามาหยุดยืนที่กลางห้อง พนักงานกรมเมืองที่ติดตามคุกเข่าขวาลง เทิดสองมือขึ้นเหนือศีรษะ เสนอถาดที่ปูแพรเหลืองใบหนึ่ง บนถาดจัดวางม้วนแพรใบหนึ่ง เจ้าหน้าที่นั้นน้อมกายรับม้วนแพรมากล่าวเสียงกังวาน

"มีราชโองการ เล้าเจี่ยฮวงรับราชโองการ"

เหล่านักสู้ใจหายวาบ เล้าเจี่ยฮวงทำพิธีอ่างทองล้างมือแขวนกระบี่ซ่อนตัว เป็นเรื่องราวในยุทธจักร มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับบ้านเมือง ย่องเต้ไฉนทรงมีราชโองการมา หรือเล้าเจี่ยฮวงวางแผนก่อการกบฏถูกทางการสืบทราบเข้า นั่นนับเป็นโทษตัดศีรษะเก้าชั่วโคตร ดังนั้นผดลกขึ้นยืน บ้างถึงกับเลื่อนมือแตะอาวุธแล้ว

มิคาดเล้าเจี่ยฮวงรักษาความเยือกเย็นดุจเดิม งอเข่าทั้งสองคุกลงโขกศีรษะต่อเจ้าหน้าที่นั้นสามครั้ง กล่าวเสียงกังวาน

"ข้าพระพุทธเจ้าเล้าเจี่ยฮวงรับราชโองการ ขอพระองค์ทรงมีพระชนมายุหมื่นปี หมื่นๆ ปี"

เจ้าหน้าที่นั้นคลี่ม้วนแพรออก อ่านว่า

"มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ด้วยข้าหลวงมณฑล

โอ้วน้ำกราบทูลว่าไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินเมืองฮ่วงซัวเล้าเจี่ยฮวงบำเพ็ญประโยชน์ช่วยราชการบ้านเมือง ควรแก่การใช้สอยทรงแต่งตั้งเป็นที่ปรึกษาทางทหาร รับใช้แก่ชาติบ้านเมือง อย่าได้เป็นที่ผิดหวังของข้าฯ"

เล้าเจี่ยฮวงโขกศีรษะอีกครา กล่าวว่า

"ข้าพระพุทธเจ้าเล้าเจี่ยฮวงสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ ขอพระองค์ทรงมีพระชนมายุหมื่นปี หมื่นๆ ปี"

พลางผุดลุกขึ้น น้อมกายกล่าวกับเจ้าหน้าที่นั้นว่า

"ขอบคุณเตี่ยตั่วนั้งสนับสนุน"

เจ้าหน้าที่นั้นยกมือลูบเครา กล่าวว่า

"ยินดีด้วย ที่ปรึกษาเล้า นับแต่นี้พวกเราเป็นข้าในพระองค์เดียวกัน ไยต้องเกรงอกเกรงใจ"

เล้าเจี่ยฮวงยังกล่าวขอบคุณท่านมหาเสนาบดี ท่านข้าหลวงและเตี่ยตั่วนั้งที่สนับสนุน พร้อมกับสั่งเสมียนมอบห่อผ้าแพรที่เตรียมไว้ให้กับเตี่ยตั่วนั้งนั้น ของในห่อผ้าแพรหากมิใช่เป็นเงินขาวๆ ก็ต้องเป็นทองคำแล้ว

เตี่ยตั่วนั้งยิ้มระรื่น คารวะสุราแก่เล้าเจี่ยฮวงสามจอก จากนั้นอำลาจากไป เล้าเจี่ยฮวงส่งถึงหน้าประตูใหญ่ ได้ยินเสียงม้าล่อดังขึ้น คฤหาสน์เล้ายิงปืนใหญ่น้อมส่งอีกครา

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายเหล่านักสู้ ทุกผู้คนหันไปมองหน้ากัน สีหน้าทั้งกระอักกระอ่วน ทั้งเคลือบแคลงสงสัย

ชาวยุทธจักรทระนงถือดี ปรกติไม่เห็นคนของบ้านเมืองอยู่ในสายตา ยามนี้เห็นฮ่องเต้เพียงทรงแต่งตั้งเป็นที่ปรึกษาทางทหารอันกระจ้อยร่อย เล้าเจี่ยฮวงก็สำนึกตื้นตัน แสดงท่าทีพินอบพิเทา ติดสินบนอย่างเปิดเผย ในใจนึกดูแคลนเขา แขกเหรื่อที่อายุสูงวัยล้วน

ครุ่นคิดขึ้น

'ดูท่าทีตำแหน่งของเขานี้คงใช้เงินทองซื้อมา เล้าเจี่ยฮวงประพฤติเที่ยงธรรม พอย่างเข้าวัยชรา ไฉนปล่อยให้ลาภยศมอมเมาจิตใจซื้อตำแหน่งหน้าที่โดยไม่เลือกวิธีที่ใช้'

เล้าเจี่ยฮวงเดินถึงเบื้องหน้าเหล่านักสู้ ประสานมือเชื้อเชิญทุกผู้คนนั่งประจำที่แต่ไม่มีผู้ใดยอมนั่งโต๊ะแรก เหล่านักสู้พอนั่งเรียบร้อยบ่าวไพร่ก็ยกสุราอาหารมา

เฮี่ยงได้นี้ยกโต๊ะเตี้ยมาตัวหนึ่ง บนโต๊ะปูแพรต่วน จากนั้นประคองอ่างทองคำสีทองแวววับ มีเส้นผ่าศูนย์กลางเชียะครึ่งใบหนึ่ง. วางลงบนโต๊ะเตี้ย ในอ่างบรรจุเต็มไปด้วยน้ำสะอาด เล้าเจี่ยฮวงตระเตรียมประกอบพิธีอ่างทองล้างมือแล้ว

ได้ยินนอกประตูบังเกิดเสียงปืนดังขึ้นสามนัด จากนั้นจุดประทัดดังเพียะพะ เล้าเจี่ยฮวงเดินถึงกลางห้องโถง ประสานมือคารวะโดยรอบ เหล่านักสู้ลุกขึ้นคารวะตอบ เล้าเจี่ยฮวงกล่าวเสียงกังวาน

"ผู้อาวุโสทุกท่าน สหายทั้งหลาย พวกท่านมาจากแดนไกลเป็นเกียรติแก่เล้าเจี่ยฮวง วันนี้ผู้น้องจะทำพิธีอ่างทองล้างมือ นับแต่นี้ไม่ถามเรื่องในยุทธจักร คาดว่าท่านทั้งหลายคงรู้สาเหตุแล้ว ผู้น้องได้รับความเมตตาจากบ้านเมือง แต่งตั้งเป็นขุนนางเล็กๆ เรื่องราวในยุทธจักรยึดถือคุณธรรม ราชการบ้านเมืองต้องยึดถือตัวบทกฎหมายทั้งสองประการหากเกิดการขัดแย้ง จะสร้างความลำบากใจแก่เราเล้าเจี่ยฮวง ดังนั้นเราขอถอนตัวออกจากยุทธจักร ขอให้ท่านทั้งหลายเป็นสักขีพยาน หลังจากนี้ท่านทั้งหลายมาถึงเมืองฮ่วงซัว ยังคงเป็นสหายของผู้แซ่เล้า แต่บุญคุณความแค้นในยุทธจักร อภัยที่ผู้น้องไม่ถามไถ่อีก"

เหล่านักสู้หวนนึกถึงเล้าเจี่ยฮวงคิดเป็นขุนนาง คนต่างมี

ปณิธานไม่อาจเคี่ยวเข็ญบังคับ จะอย่างไรเล้าเจี่ยฮวงไม่ได้ล่วงเกินตนเอง ถือว่านับแต่นี้วงนักเลงไม่มีบุคคลนี้ก็แล้วกัน

พริบตานั้นในห้องโถงเงียบสงัดไร้สุ้มเสียง ซึ่งความจริงในสภาพเช่นนี้ ทุกผู้คนสมควรแสดงความยินดีต่อเล้าเจี่ยฮวงยกย่องเชาเพียบพร้อมทั้งอายุวรรณะสุขะพละ ถอนตัวจากสายน้ำเชี่ยว แต่ผู้คนนับพันชุมนุมอยู่ด้วยกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล่าวจากปาก

เล้าเจียฮวงหันหน้าออกนอก กล่าวเสียงกังวานว่า

"ศิษย์เล้าเจี่ยฮวงได้รับความเมตตาจากสำนักอาจารย์รับไว้เป็นศิษย์ถ่ายทอดวิทยายุทธ์ให้ ไม่สามารถจรรโลงสำนักฮ่วงซัวระบือไกล เป็นที่ละอายยิ่ง ดีที่สำนักเรามีมกซือกอคอยดูแล หากเพิ่มผู้แซ่เล้าคนหนึ่งไม่มากเกิน ขาดผู้แซ่เล้าคนหนึ่งไม่น้อยไป นับแต่นี้ผู้แซ่เล้าขอล้างมือในอ่างทอง มุ่งสู่เส้นทางราชการ แต่ไม่ขอใช้วิชาฝีมือของอาจารย์ไต่เต้าเส้นทางราชการ หากผิดคำพด ขอให้เป็นเช่นกระบี่นี้" ขาดคำ ชักกระบี่จากใต้เสื้อยาว สองมือบิดวูบเสียงเพียะเมื่อบิดกระบี่หักเป็นสองท่อน คลายมือปล่อยกระบี่หักทั้งสองท่อนร่วงหล่นลง เสียงซี่ซี่เมื่อกระบี่หักปักลงในอิฐเขียว

เหล่าผู้กล้าล้วนตื่นตระหนก ฟังจากเสียงกระบี่หักปักใส่อิฐเขียวแสดงว่าเป็นกระบี่วิเศษอันคมกล้า เล้าเจี่ยฮวงหักกระบี่วิเศษโดยไม่ลำบากยากเย็น ความกล้าแข็งของพลังนิ้ว จัดเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งอย่างเต็มภาคภูมิ

บุ่งซิงแซทอดถอนใจ กล่าวคำ "น่าเสียดาย น่าเสียดาย" ไม่ทราบเสียดายต่อกระบี่วิเศษเล่มนี้ หรือเสียดายที่ยอดฝีมือเช่นเล้าเจี่ยฮวงยอมลดตัวสมัครเข้ารับราชการ

เล้าเจี่ยฮวงยิ้มเล็กน้อย ม้วนแขนเสื้อยื่นสองมือออก คิดหย่อนลงในอ่างทอง ที่นอกประตูพลันบังเกิดสุ้มเสียงตวาดว่า

"ช้าก่อน!"

เล้าเจี่ยฮวงใจหายวูบ พอเงยหน้าขึ้น เห็นชายฉกรรจ์เสื้อเหลืองสี่คนเดินเข้าประตูใหญ่มา

คนทั้งสี่พอเข้าประตู ก็แยกย้ายยืนหยัดอยู่สองฟากข้าง ปรากฏชายฉกรรจ์ชุดเหลืองร่างสูงอีกผู้หนึ่งเดินเข้ามาอย่างโอ่อ่าผ่าเผย ในมือคนผู้นี้เทิดทูนธงแพรห้าสี ประดับด้วยมุกมณีแพรวพราวผืนหนึ่ง

ผู้คนจำนวนมากจดจำธงผืนนี้ออก ล้วนใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

'ธงประกาศิตของประมุขห้าสำนักกระบี่มาแล้ว'

ชายฉกรรจ์ร่างสูงเดินถึงเบื้องหน้าเล้าเจี่ยฮวง ชูธงกล่าวว่า

"เล้าซือเจ่ก **จ้อเม้งจู้** *(ประมุขแซ่จ้อ)* แห่งสำนักกระบี่มีคำสั่งพิธีอ่างทองล้างมือของเล้าซือเจ่ก โปรดระงับไว้ชั่วคราว"

เล้าเจี่ยฮวงน้อมกายกล่าวว่า

"ไม่ทราบจ้อเม่งจู้ออกคำสั่งด้วยเจตนาใด?"

"ศิษย์เพียงทำตามคำสั่ง ไม่ทราบจิตใจเจตนาของเม่งจู้ ซือเจ่กโปรดให้อภัย"

เล้าเจี่ยฮวงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ไม่ต้องเกรงใจ หลานเราคือ**โชตึ๋งซัง** *(สนพันวา)* หลานแซ่ซือกระมัง?"

เขาแม้แย้มยิ้มแต่น้ำเสียงสั่นสะท้านเล็กน้อย แสดงว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน อดสะท้านหวั่นไหวมิได้

ชายฉกรรจ์นั้นเป็นศิษย์สำนักซงซัว ฉายาสนพันวาซือเต็งตั๊ก มันเห็นเล้าเจี่ยฮวงล่วงรู้ชื่อฉายาตนเอง อดภาคภูมิใจมิได้ น้อมกายเล็กน้อยกล่าวว่า

"ศิษย์ซือเต็งตั๊ก คำนับเล้าซือเจ่ก"

พลางนำชายฉกรรจ์ชุดเหลืองอีกสี่คนคำนับต่อเทียนมึ้งเต้าหยิน

งักปุกคุ้งและเตี่ยอิดซือไถ่ เรียกหาเป็นซือแป๊ะและซือเจ่ก

เล้าเจี่ยฮวงหน้าเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นห้าสำนักกระบี่เรารวมเป็นสหพันธ์ ทำความตกลงว่าจะร่วมรุกร่วมถอย ธำรงไว้ซึ่งคุณธรรมบู๊ลิ้ม หากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสำนักทั้งห้า ทั้งหมดต้องรับฟังคำสั่งเม่งจู้ ธงประกาศิตห้าสีนี้จัดสร้างโดยสำนักทั้งห้า พบธงประกาศิตเท่ากับพบเม่งจู้ แต่พิธีอ่างทองล้างมือของเราในวันนี้ เป็นเรื่องส่วนตัวของเราผู้แซ่เล้า ทั้งไม่ขัดกับคุณธรรมบู๊ลิ้ม และไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับห้าสำนักกระบี่ ย่อมไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของธงประกาศิต หลานแซ่ซือโปรดบอกต่อซือแป๋ท่านว่า ผู้แซ่เล้าไม่ทำตามธงประกาศิต ขอให้จ้อซือเฮียให้อภัยด้วย"

พลางเดินไปยังอ่างทอง

ซือเต็งตั๊กขยับวบ ขวางอยู่หน้าอ่างทอง มือขวาชธงประกาศิตขึ้นสูง ยืนกรานให้ระงับพิธีอ่างทองล้างมือ เตี่ยอิดซือไถ่จึงเสนอหน้าออกไกล่เกลี่ย เล้าเจี่ยฮวงค่อยกล่าวว่า

"เตี่ยอิดซือไถ่เมื่อกล่าวเช่นนี้ เรื่องอ่างทองล้างมือของเราขอเลื่อนไปเป็นเที่ยงวันพรุ่งนี้ สหายทุกท่านอย่าเพิ่งไป โปรดพักที่ฮ่วงซัวอีกวันหนึ่ง ให้เราถามไถ่หลานสำนักซงซัวทั้งหลายโดยละเอียด"

ยามนั้น ที่ตึกหลังบังเกิดสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งร้องว่า

"นี่ ท่านทำอะไร เราชมชอบเล่นกับผู้ใด ท่านยุ่งเกี่ยวได้หรือ?"

เหล่านักสู้งงงันวูบ จดจำออกว่าเป็นหญิงสาวเด็กฮุยอิงที่เกิดการขัดแย้งกับอื้อซังไฮ้เมื่อวันก่อน ได้ยินสุ้มเสียงบุรุษหนึ่งดังว่า

"เจ้ายืนสงบนิ่งให้กับเรา อย่าได้วิ่งเพ่นพ่านกล่าวเหลวไหลอีกสักครู่เราย่อมปล่อยเจ้าไป"

ได้ยินสุ้มเสียงสตรีอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"ม่วยม่วย อย่าได้สนใจมัน พวกเราไปจับผีเสื้อที่สวนหลังกัน"

บุรุษนั้นกล่าววว่า

"เล้าโกวเนี้ย โปรดอยู่ที่นี้สักครู่"

เล้าเจี่ยฮวงยิ่งฟังยิ่งมีโทสะ ไม่ทราบเป็นผู้ใดกระทำสามหาวในบ้านตนเองกลับกล้าล่วงเกินแชยี้ ศิษย์ที่สองของเล้าเจี่ยฮวงนามบี้อุ้ยหงีรีบรุดไปยังตึกหลัง เห็นซือม่วยของตน เล้าแชกับเด็กฮุยอิงจูงมือกันและกันยืนอยู่กลางลานตึก ชายหนุ่มชุดเหลืองผู้หนึ่งกางแขนขวางหน้าพวกนางไว้

บี้อุ้ยหงีพอเห็นอาภรณ์แต่งกายของคนผู้นี้ จดจำออกว่าเป็นศิษย์สำนักซงซัว อดมีโทสะมิได้ ส่งเสียงกระแอมกล่าววว่า

"ซือเฮียท่านนี้เป็นศิษย์สำนักซงซัวกระมัง ไยไม่ไปนั่งที่ห้องโถง"

คนผู้นั้นกล่าวด้วยทีท่าหยิ่งยโสว่า

"ไม่ต้องแล้ว เราได้รับคำสั่งเม่งจู้ ให้เฝ้าดูคนในครอบครัวตระกูลเล้า อย่าได้ปล่อยให้ผู้ใดหนีรอดไป"

คำพูดเหล่านี้ไม่ดังเท่าใด แต่ยโสโอหัง เล้าเจี่ยฮวงรับฟังจนเดือดดาลเป็นการใหญ่ กล่าวกับซือเต็งตั๊กว่า

"นี่กล่าวเริ่มจากที่ใด?"

ซือเต็งตั๊กร้องบอกว่า

"บ้วนซือตี่ ออกมาเถอะ พูดจาระวังไว้ เล้าซือเจ่กรับปากไม่ล้างมือแล้ว"

คนที่ตึกหลังรับคำ เดินเข้าสู่ห้องโถง น้อมกายต่อเล้าเจี่ยฮวงเล็กน้อยกล่าววว่า

"ศิษย์สำนักซงซัวบ้วนไต้เพ้ง คำนับเล้าซือเจ่ก"

เล้าเจี่ยฮวงขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริกเล็กน้อย กล่าวเสียงกังวานว่า

"สำนักซงซัวส่งศิษย์มามากน้อยเท่าใด ทั้งหมดล้วนปรากฏกายเถอะ"

เพิ่งขาดคำ บนหลังคาห้อง นอกประตูใหญ่ มุมห้องโถงลานตึกหลังปรากฏผู้คนหลายสิบคนรับคำว่า

"ทราบแล้ว ศิษย์สำนักซงซัวคำนับเล้าซือเจ่ก"

ผู้คนหลายสิบคนส่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียง สุ้มเสียงทั้งก้องกังวาน ทั้งคาดคิดไม่ถึง เหล่านักสู้ล้วนใจหายวาบ เห็นบนหลังคายืนไว้ด้วยผู้คนสิบกว่าคนสวมเสื้อสีเหลืองล้วน คนในห้องโถงกลับสวมใส่เสื้อผ้าผิดแผกแตกต่าง แสดงว่าปะปนเข้ามาเฝ้าคุมเชิงเล้าเจี่ยฮวง ในผู้คนพันกว่าคน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่พบเห็น

เตี่ยอิดซือไถ่ไม่อาจสะกดกลั้นใจได้เป็นบุคคลแรก ร้องว่า

"นี่หมายความอย่างไร ออกจะคุกคามคนไปแล้ว"

ซือเต็งตั๊กกล่าวว่า

"เตี่ยอิดซือแป๊ะโปรดให้อภัย ซือแป๋เรามีคำสั่ง ไม่ว่าอย่างไรต้องห้ามปรามไม่ได้เล้าซือเจ่กล้างมือในอ่างทอง ด้วยเกรงว่าเล้าซือเจ่กไม่ยอมรับคำสั่ง ได้แต่ล่วงเกินแล้ว"

ยามนั้นหลังตึกปรากฏผู้คนอีกสิบกว่าคนเดินออกมา กลับเป็น**ฮูหยิน** *(ภรรยา)* เล้าเจี่ยฮวง บุตรชายเยาว์วัยทั้งสอง และศิษย์ตระกูลเล้าอีกเจ็ดคน ที่ด้านหลังทุกผู้คนล้วนมีศิษย์สำนักซงซัวผู้หนึ่งถือมีดสั้นจ่อกับกลางหลังเล้าฮูหยินและพวก

เล้าเจี่ยฮวงกล่าวเสียงกังวานว่า

"สหายทุกท่าน มิใช่ผู้แซ่เล้าดื้อดึงยืนกราน แต่จ้อซือเฮียข่มขู่คุกคามเช่นนี้ ผู้แซ่เล้าหากยอมสยบ จะแบกหน้าพบพานคนได้อย่างไร จ้อซือเฮียห้ามไม่ให้ผู้แซ่เล้าล้างมือในอ่างทอง ผู้แซ่เล้ายอม

ให้ศีรษะถูกปลิดปลง ไม่ยอมก้มหัวให้"

พลางสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ยื่นสองมือไปในอ่างทอง

ซือเต็งตั๊กร้องคำ "ช้าก่อน" โบกธงประกาศิตขวางอยู่เบื้องหน้าเล้าเจี่ยฮวงยื่นมือซ้ายปราดออก ปักนิ้วสองนิ้วใส่ดวงตามัน ซือเต็งตั๊กไม่สามารถปิดป้อง ได้แต่ถอยปราดไป

เล้าเจี่ยฮวงคุกคามมันล่าถอยในคราเดียว ก็ยื่นสองมือไปยังอ่างทองอีก ได้ยินเสียงลมดังขึ้นที่ด้านหลัง ผู้คนสองคนโถมเข้ามา เล้าเจี่ยฮวงไม่เหลียวหน้ากลับไป เท้าซ้ายเตะย้อนกลับ เสียงโครมเมื่อเตะศิษย์สำนักซงซัวผู้หนึ่งปลิวกระเด็น มือขวายื่นปราดไปคว้าใส่ทรวงอกศิษย์สำนักซงซัวอีกคนหนึ่ง จับทุ่มใส่ซือเต็งตั๊ก

กระบวนท่าเท้าซ้ายเตะกลับหลัง มือขวาตะปบย้อนกลับคล้ายกับมีดวงตางอกเงยที่กลางหลัง คำนวณตำแหน่งเป็นมั่นเหมาะทั้งมีปฏิกิริยารวดเร็วสมกับยอดฝีมือจริงๆ ศิษย์สำนักซงซัวงงงันวูบไม่มีผู้ใดกล้าเข้ามาอีก ศิษย์สำนักซงซัวที่ยืนอยู่ด้านหลังบุตรชายเล้าเจี่ยฮวงร้องว่า

"เล้าซือเจ่ก หากท่านไม่หยุดมือ เราจะฆ่ากงจื้อท่านแล้ว"

เล้าเจี่ยฮวงเหลียวหน้าไป มองดูบุตรชายแวบหนึ่ง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"นักสู้ทั้งแผ่นดินอยู่ที่นี้ เจ้ากล้าแตะต้องบุตรชายเราแม้สักขุมขนหนึ่ง ศิษย์สำนักซงซัวทั้งหลายสิบคนต้องถูกสับร่างแหลกเละ"

คำพูดนี้มิใช่วาจาข่มขู่ หากศิษย์สำนักซงซัวนั้นทำร้ายบุตรเยาว์วัยของเขาจริงๆ ต้องกระตุ้นความแค้นส่วนรวมขึ้น ศิษย์สำนักซงซัวยากจะมีชีวิตรอดได้

เล้าเจี่ยฮวงหันกายยื่นมือไปยังอ่างทองอีกครา เห็นแน่ชัดว่าครั้งนี้ไม่มีผู้ใดขัดขวางได้ ทันใดประกายสีเงินวูบขึ้น อาวุธลับเล็ก

ละเอียดชั้นหนึ่งแหวกฝ่าอากาศมาถึง

เล้าเจี่ยฮวงถอยกายไปสองก้าว ได้ยินเสียงดิงเบาๆ อาวุธลับนั้นซัดต้องขอบอ่าง อ่างทองพลิกวูบลงสู่พื้น น้ำสะอาดเต็มอ่างหกเรี่ยราดเนืองนอง

พร้อมกันนั้น เงาสีเหลืองเคลื่อนไหววูบหนึ่ง คนผู้หนึ่งกระโดดลงจากหลังคา ยกเท้าขวาเหยียบใส่กันอ่างบนพื้น อ่างทองใบนั้นถูกเหยียบบี้แบนในบัดดล

คนผู้นี้มีอายุสี่สิบเศษ รูปร่างปานกลาง ใบหน้าซูบเรียว ริมฝีปากบนไว้หนวดมุสิก ประสานมือกล่าวว่า

"เล้าซือเฮีย ได้รับคำสั่งเม่งจู้ ห้ามไม่ให้ท่านล้างมือในอ่างทอง"

เล้าเจี่ยฮวงจดจำออกว่า คนผู้นี้เป็น**สี่ซือตี๋** *(ศิษย์ผู้น้องที่สี่)* ของเจ้าสำนักซงซัวจ้อแนเซี้ยง เรียกว่าฮุยปิง ได้รับฉายาว่า **ไต้ซงเอี้ยงชิ่ว** *(มือสุริยัน)* อ่างทองเมื่อถูกมันเหยียบบี้แบน ก็ไม่อาจทำพิธีล้างมือในอ่างทองได้ มีแต่ต่อสู้สักครา หวนนึกถึงสำนักซงซัวแม้เป็นผู้ถือธงประกาศิตของห้าสำนักกระบี่ แต่ดุกคามคนปานนี้ หรือนักสู้ผู้กล้านับพันในที่นี้ ล้วนไม่เสนอหน้าออกมากล่าววาจายุติธรรมสักคำ ดังนั้นประสานมือตอบกล่าวว่า

"ฮุยซือเฮียมาถึงไยไม่เข้ามาดื่มสุราสักจอก กลับซ่อนตัวบนหลังคาทนตากแดดตากลม สำนักซงซัวคิดจัดการผู้แซ่เล้า อาศัยฮุยซือเฮียคนเดียวก็เกินพอ แต่หากคิดจัดการกับนักสู้ผู้กล้ามากมายปานนี้เกรงว่ายังไม่เพียงพอ"

ฮุยปิงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เล้าซือเฮียไม่ต้องกล่าวกระตุ้นยุยง สำนักซงซัวไม่กล้าล่วงเกินผู้กล้าท่านใดในที่นี้ แม้แต่เล้าซือเฮียก็ไม่กล้าล่วงเกิน แต่เห็นแก่ชีวิตสหายร่วมแนวนับพันนับหมื่น ขอให้เล้าซือเฮียอย่าได้ล้างมือในอ่างทองได้

อ่างทอง"

คำพูดพอกล่าว เหล่านักสู้ในห้องโถงล้วนงงงันวูบ เล้าเจี่ยฮวงก็กล่าวว่า

"ฮุยซือเฮียกล่าวเช่นนี้ ออกจะยกย่องผู้น้องไปแล้ว ผู้แซ่เล้าเพียงเป็นมือชั้นธรรมดาในสำนักฮ่วงซัว บุตรธิดาล้วนเยาว์วัย รับศิษย์ใช้การไม่ได้เก้าคน ความเคลื่อนไหวของผู้แซ่เล้า ไหนเลยเกี่ยวพันถึงชีวิตสหายร่วมแนวนับพันนับหมื่นได้?"

เตี่ยอิดซือไถ่สอดคำอีกคราว่า

"ใช่แล้ว น้องแซ่เล้าล้างมือในอ่างทอง เพื่อเป็นขุนนางต้อยต่ำนั้น ขอบอกตามความสัตย์ อาตมาก็ไม่เห็นด้วย แต่คนต่างมีปณิธาน เขาคิดร่ำรวย เลื่อนยศ ผู้อื่นก็ไม่อาจขัดขวางได้ เราเห็นว่าน้องแซ่เล้ายังไม่มีความสามารถทำร้ายสหายร่วมแนวมากมายปานนี้"

ฮุยปิงกล่าวว่า

"เตี่ยอิดซือไถ่ ท่านเป็นศิษย์สถาบันสงฆ์ ย่อมไม่เข้าใจเล่ห์เพทุบายของผู้อื่น แผนอุบายนี้หากสำเร็จลุล่วง ไม่เพียงทำร้ายสหายร่วมแนวมากมายสุดคณานับ ทั้งยังเป็นภัยแก่ราษฎรทั้งแผ่นดิน ท่านทั้งหลายลองคิดดู เล้าซาเอี้ยแห่งสำนักฮ่วงซัวมีชื่อกระเดื่องเลื่องยุทธจักร ไฉนยอมลดตัวไปสอพลอขุนนางโฉดเหล่านั้น เล้าซาเอี้ยมีสมบัติพัสถาน ไหนเลยยังคิดร่ำรวยเลื่อนยศ ความนี้ต้องมีสาเหตุเคลือบแฝงแน่นอน"

เหล่านักสู้รู้สึกคำพูดนี้มีเหตุผล เล้าเจี่ยฮวงแทนที่จะมีโทสะกลับหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ฮุยซือเฮียคิดใส่ความคน ก็ต้องดูว่าแนบเนียนหรือไม่ ซือเฮียที่เหลือของสำนักซงซัว โปรดปรากฏกายโดยพร้อมเพรียงเถอะ"

บนหลังคาด้านทิศตะวันออกและตกบังเกิดเสียงขานรับดังขึ้น

ธงสีเหลืองเคลื่อนไหววูบวาบ ผู้คนสองคนยืนหยัดอยู่หน้าห้องโถง วิชาตัวเบานี้เป็นเช่นเดียวกับที่ฮุยปิงกระโดดลงมาเมื่อครู่ คนที่ยืนอยู่ด้านทิศตะวันออก เป็นคนอ้วนฉุร่างสูงตระหง่าน ที่แท้เป็น**ยี่ซือตี้** *(ศิษย์ผู้น้องที่สอง)* ของเจ้าสำนัก**ซงซัวเทาะทะชิ่ว** *(มือค้ำเจดีย์)* เด็งเมี่ยง ด้านทิศตะวันตกกลับผอมสูง ที่แท้เป็นบุคคลหมายเลขสามของสำนักซงซัว ฉายา**เชียนเฮาะชิ่ว** *(มือกระเรียนวิเศษ)* เล็กแป๊ะ

คนทั้งสองประสานมือโดยพร้อมเพรียง กล่าวว่า

"เล้าซาเฮี้ยเชิญ ผู้กล้าทั้งหลายเชิญ"

มือค้ำเจดีย์และมือกระเรียนวิเศษล้วนมีชื่อเสียงเกียรติภูมิในยุทธจักร เหล่านักสู้ผุดลุกขึ้นคารวะตอบ เห็นมือดีสำนักซงซัวทยอยเดินทางมาถึง ทุกผู้คนเริ่มคาดการณ์ว่าเรื่องราวในวันนี้ไม่อาจเลิกราโดยสันติ เกรงว่าเล้าเจี่ยฮวงต้องพลาดท่าเสียที

เล้าเจี่ยฮวงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ผู้แซ่เล้าทราบแล้ว คงเป็นมกซือกอเราไปฟ้องร้องต่อจ้อเม่งจู้เป็นเหตุให้ซือเฮียสำนักซงซัวมาจัดการกับผู้น้อง และควบคุมตัวบุตรภรรยาของผู้แซ่เล้าด้วย"

ที่แท้เล้าเจี่ยฮวงมีฐานะดี เจ้าสำนักฮ่วงซัวมกได้ซิงแซกลับยากจนขันแค้น ดังนั้นมกได้ซิงแซไม่ยอมเหยียบย่างบ้านตระกูลเล้าแม้สักก้าวเดียว สองซือเฮียตี๋ไม่ไปมาหาสู่กันหลายปี

ฮุยปิงสั่งซือเด็งตั๊กชูธงประกาศิตขึ้น ซือเด็งตั๊กรับคำ ชูธงประกาศิตขึ้นสูง ยืนอยู่ข้างกายฮุยปิง ฮุยปิงกล่าวอย่างเยือกเย็น

"เล้าซือเฮีย เรื่องในวันนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ้าสำนักฮ่วงซัวมกได้ซิงแซ ท่านไม่ต้องพาดพิงถึงเขา จ้อเม่งจู้สั่งการมาให้พวกเราสอบสวนว่า ท่านกับหัวหน้านิกายอสูรตังฮึงปุกป่ายลอบติดต่ออันใด วางแผนจัดการกับห้าสำนักกระบี่เรา และสหายร่วมแนวฝ่ายธัมมะ

อย่างไร?"

คำพูดพอว่ากล่าว เหล่านักสู้บังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา นิกายอสูรกับฝ่ายธัมมะผูกความแค้นร่วมร้อยปี ต่อสู้กันโดยไม่เลิกรา ในนักสู้พันกว่าคนนี้อย่างน้อยมีอยู่ครึ่งหนึ่งที่มีญาติอาวุโสถูกนิกายอสูรทำร้าย ห้าสำนักกระบี่ที่รวมเป็นสหพันธ์ สาเหตุสำคัญเพราะเพื่อรับมือนิกายอสูรเอง ทุกผู้คนพอได้ยินฮุยปิงกล่าวหาเล้าเจี่ยฮวงมีการติดต่อกับนิกายอสูร เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชีวิตตนเองและครอบครัว ความเห็นใจต่อเล้าเจี่ยฮวงพลันเสื่อมสลายไป

เล้าเจี่ยฮวงกล่าวว่า

"ในชีวิตเราไม่เคยพบหน้าหัวหน้านิกายอสูรตังฮึงปุกป่ายมาก่อน ที่ว่าลอบติดต่อวางแผน ไม่ทราบกล่าวเริ่มจากที่ใด"

ฮุยปิงเบือนหน้าไปยังซือเฮียมือกระเรียนวิเศษ ให้เขากล่าววาจามือกระเรียนวิเศษส่งเสียงแหลมเล็กว่า

"เล้าซือเฮีย คำพูดนี้เกรงว่าไม่ตรงกับความจริง ในนิกายอสูรมีผู้อาวุโสพิทักษ์กฎผู้หนึ่งเรียกเด็กเอี้ย ไม่ทราบเล้าเฮียรู้จักหรือไม่?"

เล้าเจี่ยฮวงความจริงหนักแน่นเยือกเย็น พอฟังคำ *"เด็กเอี้ย"* พลันหน้าแปรเปลี่ยนไป ปิดปากสนิทไม่ตอบคำ

มือค้ำเจดีย์นับแต่เข้าห้องโถง ไม่ได้เอ่ยปากแม้สักคำเดียว ยามนั้นพลันกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านรู้จักเด็กเอี้ยหรือไม่?"

เจ็ดคำนี้เปล่งจากปาก ทุกผู้คนแก้วหูลั่นอึงอล เล้าเจี่ยฮวงยังไม่ตอบคำ

พริบตานั้นสายตานับพันคู่จ้องจับบนใบหน้าเล้าเจี่ยฮวง ผ่านไปเนิ่นนานเล้าเจี่ยฮวงค่อยผงกศีรษะกล่าวว่า

"มิผิด เราไม่เพียงรู้จักเด็กเอี้ยเด็กตั่วกอ มิหนำซ้ำยังเป็นสหายผู้รู้ใจเพียงหนึ่งเดียวของเรา"

คำพูดนี้นับว่าเหนือความคาดหมายทุกผู้คนนัก พอกล่าวจบคำเหล่านักสู้พากันวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานา

ฮุยปิงยิ้มออกมากล่าวว่า

"ท่านเมื่อยอมรับก็ประเสริฐ เล่าเจี่ยฮวง จ้อเม่งจู้กำหนดทางสองสายให้ท่านเดิน"

เล้าเจี่ยฮวงคล้ายไม่ได้ยินคำพูดนี้ทรุดนั่งลงด้วยสีหน้าซึมเซา มือขวาหยิบป้านสุรารินสุราจอกหนึ่ง ยกจอกแตะริมฝีปาก ดื่มสุราช้าๆ

ฮุยปิงกล่าวเสียงกังวานว่า

"จ้อเม่งจู้บอกว่า เล้าเจี่ยฮวงเป็นยอดฝีมือที่ยากจะพบพานของสำนักฮ่วงซัว เพียงแต่คบหาคนพาลเดินทางผิด หากกลับใจได้สำนึก จะให้โอกาสเขาแก้ตัวใหม่ จ้อเม่งจู้สั่งไว้ภายในหนึ่งเดือนหากท่านฆ่าผู้อาวุโสนิกายอสูรเด็กเอี้ย ปลิดศีรษะไปเข้าพบ ความผิดที่แล้วมาจะไม่สืบสาวเอาความ นับแต่นี้ทั้งหมดยังคงเป็นพี่น้องกัน"

เหล่านักสู้เห็นว่าธัมมะและอธรรมไม่ยอมอยู่ร่วมรวมกัน จ้อเม่งจู้สั่งให้เล้าเจี่ยฮวงฆ่าเด็กเอี้ย เพื่อยืนยันความบริสุทธิ์ ไม่ถือว่าเกินเลยไป เล้าเจี่ยฮวงกลับยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"เด็กตั่วกอกับเราพอพบพานก็ถูกชะตา พวกเราพบปะสนทนากันสิบกว่าครั้ง บางครั้งพูดถึงความขัดแย้งระหว่างสำนัก เขามักทอดถอนใจ เห็นว่าทั้งสองฝ่ายไม่มีความจำเป็นต้องหักหาญผลาญชีวิต เรากับเด็กตั่วกอคบหากันเพียงค้นคว้าดนตรีการ เขาเป็นมือพิณเจ็ดสาย เราชมชอบเป่าขลุ่ย ทั้งสองฝ่ายพบกัน มักบรรเลงเพลงพิณขลุ่ยร่วมกัน ไม่เคยกล่าวขวัญถึงวิชาฝีมือมาก่อน"

เอ่ยถึงตอนนี้ ยิ้มเล็กน้อยกล่าวต่อ

"ท่านทั้งหลายอาจไม่เชื่อ แต่ทอดตาทั้งแผ่นดิน วิชาพิณของเด็กตั่วกอไม่มีผู้ใดเทียมเทียบได้ ด้านวิชาเป่าขลุ่ย เราก็ไม่เป็นที่สองรองใคร เด็กตั่วกอแม้เป็นสาวกนิกายอสูรฟ้า แต่จากเสียงพิณของเขาแสดงว่ามีใจกระจ่างดั่งจันทร์เพ็ญ ผู้แซ่เล้าแม้เป็นคนต่ำช้า แต่ไม่ยอมทำร้ายวิญญูชนผู้นี้เด็ดขาด"

เหล่านักสู้ยิ่งฟังยิ่งสงสัย คิดไม่ถึงเขากับเด็กเอี้ยคบหาด้วยเรื่องของดนตรีการ แต่ผู้ที่รู้จักสำนักฮ่วงซัวโดยถ่องแท้ ล้วนทราบว่ายอดฝีมือสำนักฮ่วงซัวนิยมชมชอบดนตรี เจ้าสำนักฮ่วงซัวรุ่นปัจจุบันมกได้ชิงแซถือซออู้ติดมือตลอดเวลา ถึงกับมีฉายาซ่อนกระบี่ในซออู้กระบี่เปล่งเสียงซออู้ เล้าเจี่ยฮวงชมชอบเป่าขลุ่ย อาจคบหาสมาคมกับเด็กเอี้ยก็ได้

ฮุยปิงกล่าวว่า

"ท่านกับอสูรแซ่เด็กคบหาด้วยเรื่องดนตรี จ้อเม่งจู้สืบทราบแต่แรก จ้อเม่งจู้บอกว่านิกายอสูรล่วงรู้ว่า ระหว่างนี้ห้าสำนักกระบี่เรืองรุ่งขึ้นมา สุดที่นิกายอสูรจะต่อต้านได้ ดังนั้นเฝ้าหาหนทางยุยงทำลาย บ้างหลอกล่อด้วยสมบัติ บ้างเย้ายวนด้วยสตรี เล้าซือเฮียมีความประพฤติสำรวม ก็ส่งเด็กเอี้ยมา ใช้ดนตรีเป็นเครื่องชักนำ เล้าซือเฮีย ก่อนนี้นิกายอสรไม่ทราบทำร้ายพวกเรามากมายเท่าใด ท่านไฉนงมงายไม่รู้สึก?"

เตี่ยอิดไถ่ซือกล่าวว่า

"ใช่แล้วฮุยซือตี๋กล่าวไม่ผิด ความน่ากลัวของนิกายอสูรไม่ใช่อยู่ที่วิชาฝีมือ หากแต่ใช้เล่ห์เพทุบาย ยากจะระวังป้องกันได้ เล้าซือตี๋ ท่านรีบฆ่าอสูรเด็กเอี้ยในกระบี่เดียวเถอะ"

เทียนมิ้งเต้าหยินผงกศีรษะกล่าวว่า

"เล้าซือตี๋ ท่านหลงกลคนต่ำช้า ไม่นับเป็นอย่างไรได้ ขอเพียงฆ่าอสูรเด็กเอี้ย ชนชาวธัมมะต่างต้องชูนิ้วหัวแม่มือ ชมท่านเป็นลูกผู้ชายที่จำแนกความผิดถูก พวกเราเป็นสหายของท่าน พลอยมีหน้ามีตา"

เล้าเจี่ยฮวงไม่กล่าวว่ากระไร กวาดตาไปยังงักปุกคุ้ง กล่าวว่า

"งักซือเฮีย ท่านเป็นวิญญูชนที่แท้ ยอดคนที่นี้บีบบังคับให้เราทรยศต่อสหาย ท่านคิดกล่าวว่ากระไร?"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"**เล้าเฮี้ยงตี๋** *(น้องผู้ปราดเปรื่องแซ่เล้า)* หากเป็นสหายแท้จริง ชนชาวเราต่อให้ถูกสองดาบเสียบชายโครง ก็ไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า แต่ผู้แซ่เด็กซ่อนดาบในรอยยิ้ม ปากปราศรัยใจเชือดคอ คิดทำร้ายท่านชื่อเสียงย่อยยับบ้านช่องพินาศคนล้มตาย คนเช่นนี้หากนับเป็นสหายไยมิใช่สร้างความมัวหมองแก่คำ *'สหาย'* คนโบราณกาลยอมล้างญาติเพื่อคุณธรรม อย่าว่าแต่จอมอสูรโจรโฉดชั่วที่ไม่นับเป็นสหายเช่นนี้"

เหล่านักสู้พอฟัง ล้วนโห่ร้องชมเชย เล้าเจี่ยฮวงรอจนเสียงคนสงบลง จึงกล่าว

"เรากับเด็กตั่วกอเมื่อเริ่มคบหา ก็คำนวณแน่ว่าจะเกิดเรื่องในวันนี้ ดูจากสภาพการณ์ อีกไม่นานห้าสำนักกระบี่กับนิกายอสูรต้องเกิดการปะทะหาญหัก ฝ่ายหนึ่งเป็นซือเฮียตี๋ร่วมสหพันธ์ ฝ่ายหนึ่งเป็นสหายผู้รู้ใจ ผู้แซ่เล้าไม่ตบตาผู้คน ยังบริจาคเงินซื้อตำแหน่งที่ปรึกษาทางทหาร คิดไม่ถึงจ้อเม่งจู้รอบรู้กว้างขวาง หมากของผู้แซ่เล้าตานี้ ไม่อาจตบตาเขาได้"

เหล่านักสู้พอฟัง ค่อยทราบสาเหตุที่เล้าเจี่ยฮวงคิดล้างมือในอ่างทอง ฮุยปิงและมือค้ำเจดีย์ มือกระเรียนวิเศษสบตากันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'หากมิใช่จ้อซือเฮียล่วงรู้แผนอุบายของท่าน ทำการขัดขวาง

ท่านคงทำการสำเร็จแล้ว'

เล้าเจี่ยฮวงกล่าวสืบต่อ

"นิกายอสูรกับฝ่ายธัมมะเราต่อสู้ช่วงชิงมาร้อยกว่าปี ผู้ใดถูกผู้ใดผิดยามกะทันหันกล่าวไม่รู้จบ ผู้แซ่เล้าเพียงคิดถอนตัวออกจากวังวนการฆ่าฟัน เป่าขลุ่ยสอนบุตรหลาน เป็นราษฎรที่สงบเสงี่ยมเจียมตัว ความคิดนี้หาได้ขัดกับกฎของสำนักเราและข้อตกลงของห้าสำนักกระบี่ไม่"

ฮุยปิงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หากทุกผู้คนเป็นเช่นท่าน คอยหลีกหนีภัยอันตราย ไยมิใช่ปล่อยให้นิกายอสูรกำเริบเสิบสานตามอำเภอใจ ท่านคิดถอนตัวจากเหตุการณ์ อสูรแซ่เค็กไฉนไม่ถอนตัวไป?"

เล้าเจี่ยฮวงกล่าวว่า

"เค็กตั่วกอบอกต่อเราแต่แรกว่า เขาสาบานต่อปรมาจารย์นิกายอสูรว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้ชิงชัยของนิกายอสูรกับฝ่ายธัมมะ มิหนำซ้ำพยายามไกล่เกลี่ยความเข้าใจผิดของทั้งสองฝ่าย เช้าวันนี้เค็กตั่วกอยังส่งคนบอกต่อเราว่า ศิษย์สำนักฮั้วซัวเหล็งฮู้ชงถูกทำร้ายบาดเจ็บสาหัส เขาเป็นคนยื่นมือช่วยเหลือเอง"

คำพูดพอกล่าวเหล่านักสู้บังเกิดความปั่นป่วนอีกครา โดยเฉพาะศิษย์สำนักฮั้วซัว เห็งซัว และแชเชี้ยถึงกับซุบซิบ งักเล้งซังแห่งฮั้วซัวอดถามมิได้

"เล้าซือเจ่ก ตั่วซือกอเราอยู่ที่ใด คน...ผู้อาวุโสแซ่เค็กนั้นเป็นคนช่วยชีวิตเขาจริงๆ?"

"เค็กตั่วกอกล่าวเช่นนี้ ย่อมไม่แปลกปลอม วันหน้าเจ้าหากพบพานหลานแซ่เหล็งฮู้ สามารถถามไถ่ด้วยตนเอง"

ฮุยปิงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“นี่มีอันใดน่าประหลาด สาวกนิกายอสูรหาทางเกลี้ยกล่อมท่านย่อมทำการเกลี้ยกล่อมศิษย์สำนักฮั้วซัวด้วย ไม่แน่ว่าเหล็งฮู้ชงบังเกิดความสำนึกตื้นตัน คิดตอบแทนบุญคุณช่วยชีวิตของมัน ห้าสำนักกระบี่เราอาจเพิ่มศิษย์ทรยศอีกคนหนึ่ง”

เล้าเจี่ยฮวงเลิกคิ้วกล่าวว่า

“ฮุยซือเฮียท่านกล่าวเช่นนี้หมายความว่าผู้แซ่เล้าเป็นศิษย์ทรยศของสำนักเราแล้ว ผู้แซ่เล้าคบหาสหาย นับเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่กล้าทรยศต่อสำนักเด็ดขาด คำ *‘ทรยศ’* ขอน้อมสนองคืนให้”

เขาความจริงนบนอบมีมารยาท ยามนี้กลับองอาจหาญกล้าแตกต่างกับที่แล้วมา

ฮุยปิงกล่าวว่า

“เช่นนี้เป็นว่า เล้าซือเฮียไม่ยอมเลือกเดินทางสายแรก ที่ให้ฆ่าจอมอสรเด็กเอี้ยแล้ว?”

เล้าเจี่ยฮวงกล่าวว่า

“จ้อเม่งจู้หากมีคำสั่ง ฮุยซือเฮียก็ฆ่าผู้แซ่เล้าทั้งครอบครัวเถอะ”

ฮุยปิงแค่นเสียงดังเฮอะ กวักมือเรียกซือเต็งตั๊ก ซือเต็งตั๊กสืบเท้าออกไปสามก้าว ฮุยปิงรับธงประกาศิตห้าสีจากมัน ชูธงขึ้นสูงกล่าวว่า

“เล้าเจี่ยฮวงรับฟังไว้ จ้อเม่งจู้มีคำสั่งหากท่านไม่ยอมฆ่าเด็กเอี้ยภายในหนึ่งเดือน ห้าสำนักได้แต่ชำระสำนัก ขุดรากถอนโคนมิให้เป็นเภทภัยภายหลัง ท่านนึกทบทวนให้ดี”

เล้าเจี่ยฮวงหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

“ผู้แซ่เล้าคบหาสหายควักหัวใจออกตีแผ่ ไหนเลยยอมทำร้ายสหายเพื่อเอาตัวรอด จ้อเม่งจู้เมื่อไม่ยอมให้อภัย เล้าเจี่ยฮวงกำลังอ่อนด้อย ไหนเลยต่อต้านกับจ้อเม่งจู้ได้ สำนักซงซัวคิดลงมือก็

ลงมือเถอะ"

ฮุยปิงโบกธงประกาศิต กล่าวเสียงกังวานว่า

"เทียนมิ้งซือเฮียแห่งไท้ซัว งักซือเฮียแห่งฮั้วซัว เตี่ยอิดซือไถ่แห่งเห็งซัว จ้อเม่งจู้สั่งไว้ นิกายอสูรกับห้าสำนักกระบี่เราผูกพันความแค้น ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน เล้าเจี่ยฮวงคบหากับศัตรูศิษย์ห้าสำนักกระบี่เราล้วนฆ่าได้ ผู้ที่ยอมรับคำสั่งโปรดยืนรวมอยู่ด้านซ้ายมือ"

เทียนมิ้งเจ้าหยินผุดลุกขึ้นก้าวยาวๆ ไปทางซ้ายมือ โดยไม่เหลือบแลเล้าเจี่ยฮวงอีก ศิษย์ในสำนักก็ติดตามไป ซือแป๋ของเทียนมิ้งเต้าหยินเสียชีวิตในเงื้อมมือของผู้อาวุโสสตรีนิกายอสูรผู้หนึ่ง ดังนั้นเขาแค้นนิกายอสูรจับใจ

งักปุกคุ้งผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"เล้าเฮี้ยงตี๋ ขอเพียงท่านผงกศีรษะ เราจะจัดการกับเด็กเอี้ยให้กับท่านเอง ท่านบอกว่าลูกผู้ชายไม่อาจทรยศต่อสหาย หรือในโลกมีแต่เด็กเอี้ยเป็นสหายท่าน ห้าสำนักกระบี่ และนักสู้ผู้กล้าที่มาร่วมพิธีอ่างทองล้างมือล้วนมิใช่สหายท่าน หรือว่าชีวิตของคนในครอบครัวท่าน ความผูกพันในห้าสำนักกระบี่ น้ำใจไมตรีของสหายร่วมแนวทั้งหมดนี้รวมกัน ยังไม่เท่าเด็กเอี้ยคนเดียว?"

เล้าเจี่ยฮวงสั่นศีรษะช้าๆ กล่าวว่า

"งักซือเฮีย ท่านเป็นนักศึกษา ย่อมทราบว่าลูกผู้ชายมีบ้างไม่พึงกระทำ ผู้อื่นบีบบังคับเราฆ่าเด็กเอี้ย เรื่องนี้ทำไม่ได้เด็ดขาดเช่นเดียวกันหากมีคนบีบบังคับเราทำร้ายงักซือเฮียท่านหรือสหายท่านใดในที่นี้ ผู้แซ่เล้าต่อให้ประสบภัยทั้งครอบครัวก็ไม่ยอมรับปากเด็ดขาด"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เล้าเฮี้ยงตี๋ ท่านคำนึงถึงคุณธรรมน้ำมิตร ความจริงเป็นที่

เลื่อมใสของผู้คน แต่ออกจะไม่แบ่งแยกธัมมะอธรรม เล้าเฮี้ยงตี๋เพียงเพราะบรรเลงเพลงพิณขลุ่ย ก็มอบชีวิตผู้คนทั้งครอบครัวแก่มัน ออกจะเข้าใจคำ *'คุณธรรม'* ผิดไปแล้ว"

เล้าเจี่ยฮวงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"งักซือเฮีย ท่านไม่ชมชอบดนตรีการ ไม่เข้าใจเจตนาของผู้น้อง ถ้อยร้อยอักษรสามารถปรุงแต่ง แต่สำเนียงพิณขลุ่ยเป็นสื่อทางใจไม่มีวันปลอมแปลงได้ เค็กตั่วกอเป็นสาวกนิกายอสูร แต่ไม่มีกลิ่นอายอันชั่วร้ายแม้แต่น้อย"

งักปุกคุ้งทอดถอนใจ เดินถึงข้างกายเทียนมิ้งเต้าหยิน เล้าเต็กนับ งักเล้งซัง วานรหกและพวกล้วนติดตามไป

เตี่ยอิดซือไถ่มองดูเล้าเจี่ยฮวง ถามว่า

"นับแต่นี้เราควรเรียกท่านเป็นเล้าเฮี้ยงตี๋หรือเล้าเจี่ยฮวง?"

เล้าเจี่ยฮวงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เล้าเจี่ยฮวงตกอยู่ในห้วงคับขันเป็นตาย ซือไถ่ไม่ต้องเรียกหาเราอีกแล้ว" เตี่ยอิดซือไถ่ประนมมือกล่าวคำ "อมิตตพุทธ บาปกรรม บาปกรรม" เดินช้าๆ ถึงข้างกายงักปุกคุ้ง เหล่าศิษย์สำนักเห็งซัวก็ติดตามไป

ฮุยปิงกล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องของเล้าเจี่ยฮวงแต่ผู้เดียว ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ศิษย์สำนักฮ่วงซัวขอเพียงไม่ยอมคล้อยตาม ให้ยืนอยู่ทางด้านซ้าย"

ในห้องโถงเงียบงันชั่วขณะ ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งกล่าวคำ "เล้าซือแป๊ะขอล่วงเกิน" จากนั้นปรากฏศิษย์สำนักฮ่วงซัวสามสิบกว่าคนเดินถึงข้างกายแม่ชีสำนักเห็งซัว คนเหล่านี้เป็นหลานศิษย์ของเล้าเจี่ยฮวงบุคคลรุ่นแรกของสำนักฮ่วงซัวล้วนไม่ได้มา

ฮุยปิงกล่าวอีกว่า

"ศิษย์โดยตรงของตระกูลเล้าก็ยืนอยู่ทางด้านซ้าย"

เฮี่ยงได้นี้กล่าวเสียงกังวานว่า

"พวกเราได้รับบุญคุณสำนักอาจารย์ ไม่ขอเอาใจออกห่างศิษย์ตระกูลเล้ายอมร่วมเป็นร่วมตายกับซือแป๋"

เล้าเจี่ยฮวงตื้นตันใจจนน้ำตาคลอหน่วย กล่าวว่า

"ประเสริฐ ได้นี้ เจ้ากล่าวเช่นนี้ นับเป็นที่ปลอบประโลมใจซือแป๋แล้ว พวกเจ้าไปเถอะ ซือแป๋คบหาสหาย หาเกี่ยวข้องกับพวกเจ้าไม่"

บี้อุ้ยหงีพลันชักกระบี่ยืนขวางอยู่เบื้องหน้าเล้าเจี่ยฮวง ร้องว่า

"ผู้ใดคิดทำร้ายซือแป๋เรา ต้องฆ่าผู้แซ่บี้ก่อน"

มือค้ำเจดีย์ตวัดมือซ้าย ซัดประกายสีเงินสายหนึ่งออกดุจสายฟ้า เล้าเจี่ยฮวงใจหายวาบ ยื่นมือผลักใส่สะบักขวาของบี้อุ้ยหงี กำลังภายในพอแผ่พุ่งผ่าน บี้อุ้ยหงีเซถลาไปทางซ้าย ประกายสีเงินจึงพุ่งใส่ทรวงอกของเล้าเจี่ยฮวง

เฮี่ยงได้นี้คิดคุ้มครองอาจารย์ รีบกระโดดปราดเข้ามา ได้ยินมันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เข็มเงินนั้นพอดีซัดต้องหัวใจสิ้นใจตายทันที

เล้าเจี่ยฮวงยื่นมือซ้ายช้อนซากศพของมันขึ้น ยื่นมือรอที่ริมจมูกของมันคราหนึ่ง เหลียวหน้าไปกล่าวกับมือค้ำเจดีย์ว่า

"เต็งเล่ายี่ *(อันดับสองแซ่เต็ง)* เป็นสำนักซงซัวท่านฆ่าศิษย์ของเราก่อน"

มือค้ำเจดีย์เต็งเมี่ยงกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"มิผิด เป็นพวกเราลงมือก่อนแล้วจะเป็นไร?"

เล้าเจี่ยฮวงยกซากศพของเฮี่ยงได้นี้ เกร็งกำลังทุ่มใส่มือค้ำเจดีย์ มือค้ำเจดีย์ลอบเกร็งกำลังภายใน ตระเตรียมรับซากศพไว้ จากนั้น

พุ่งย้อนกลับไป

มิคาดเล้าเจี่ยฮวงพุ่งเฉียง ยกสองมือเล็กน้อย กลับเสือกไสซากศพเฮี่ยงได้นี้ถึงเบื้องหน้าทรวงอกฮุยปิง ฮุยปิงไม่ทันระวัง ได้แต่ยกทั้งสองมือเกร็งกำลังต้านซากศพไว้ พลันรู้สึกซาวูบที่ใต้ซอกแขนถูกเล้าเจี่ยฮวงจี้จุดไว้

เล้าเจี่ยฮวงพอลงมือประสบผล มือซ้ายชิงธงประกาศิตในมือมัน มือขวาชักกระบี่พาดขวางกับลำคอมัน กระทุ้งศอกซ้าย ปิดสกัดจุดที่กลางหลังมันสามแห่ง ปล่อยให้ซากศพเฮี่ยงได้นี้ร่วงหล่นลงสู่พื้น

ความเคลื่อนไหวเหล่านี้รวดเร็วยิ่ง รอจนฮุยปิงถูกสยบ ธงประกาศิตห้าสีถูกช่วงชิงทุกผู้คนค่อยทราบว่า เล้าเจี่ยฮวงใช้ออกด้วยไม้ตายสำนักฮ่วงซัว นาม**แป๊ะเปี่ยงโชยฮ่วม ฮ่วงซัวฮุ้นบู่จับซาเส็ก** *(สิบสามท่าเมฆหมอกร้อยเปลี่ยนพันแปลง)*

งักปุกคุ้งเคยได้ยินซือแป๋บอกว่า สิบสามท่าเมฆหมอกร้อยเปลี่ยนพันแปลงนี้ บัญญัติโดยยอดฝีมือรุ่นก่อนของสำนักฮ่วงซัว ยอดฝีมือท่านนี้ยึดอาชีพเล่นปาหี่ ถนัดในการหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวาก่อกวนผู้คนตาพร่าพราย เมื่ออายุสูงวัย กลับใช้วิชากำลังภายในผสมผสานกับการละเล่นปาหี่ สร้างความตื่นตาตื่นใจแก่ผู้ชม ต่อมากลับดัดแปลงการละเล่นปาหี่เข้ากับฝึกวิชาฝีมือ เมื่อตกทอดถึงรุ่นหลัง กลายเป็นหนึ่งในสามสิบท่าไม้ตายของสำนักฮ่วงซัว

เล้าเจี่ยฮวงเป็นคนเงียบขรึมมิใคร่พูดจา นับแต่เล่าเรียนวิชาฝีมือชุดนี้จากซือแป๋ในชีวิตไม่เคยใช้ออก ยามนี้พอลงมือก็ประสบผลกลับสยบมือสุริยันฮุยปิง ซึ่งมีพลังฝีมือไม่ด้อยกว่าตนเองได้ เขาชูธงประกาศิตห้าสีจ่อกระบี่พาดคอฮุยปิงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เต็งซือเฮีย เล็กซือเฮีย ผู้แซ่เล้าบังอาจช่วงชิงธงประกาศิต

แต่ไม่กล้าขู่ท่านทั้งสอง เพียงคิดวิงวอนขอไมตรีต่อพวกท่าน"

มือค้ำเจดีย์และมือกระเรียนวิเศษสบตากัน เห็นฮุยซือตี๋ถูกสยบได้แต่ลองดูว่าเขามีคำพูดใดจะกล่าว ดังนั้นมือค้ำเจดีย์กล่าวว่า

"วิงวอนขอไมตรีอันใด?"

"ท่านทั้งสองโปรดบอกต่อจ้อเม่งจู้ อนุญาตผู้แซ่เล้าถอนตัวเร้นกาย นับแต่นี้ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวในบู๊ลิ้ม และไม่ขอพบพานหน้าเด็กตั๋วกออีก ผู้แซ่เล้าจะนำศิษย์และครอบครัวไปยังโพ้นทะเลตราบใดที่มีชีวิตอยู่ จะไม่ขอเหยียบย่างเข้าแผ่นดินตงง้วน"

เตี่ยอิดซือไถ่แม้เจ้าอารมณ์ แต่มีจิตใจเมตตากรุณา กล่าวขึ้นก่อนว่า

"เช่นนี้ก็ดี จะได้ไม่ผิดพ้องหมองใจกัน เต็งซือเฮีย เล็กซือเฮีย พวกท่านรับปากเล้าเฮี้ยงตี๋เถอะ เขาเมื่อไม่คบหากับสาวกนิกายอสูรยอมออกจากแผ่นดินตงง้วน เท่ากับไม่มีคนผ้นี้อย่ในโลก ไยต้องก่อการฆ่าฟันอีก"

เทียนมิ้งเต้าหยินผงกศีรษะ กล่าวว่า

"เช่นนี้ก็ดี งักเฮี้ยงตี๋เห็นเป็นอย่างไร?"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เล้าเฮี้ยงตี๋มีคำพูดหนักแน่นดุจขุนเขา เขาเมื่อกล่าวเช่นนี้พวกเราล้วนเชื่อถือ พวกเรากลับกลายจากอาวุธเป็นแพรพรรณเล้าเฮี้ยงตี๋ปลดปล่อยฮุยเฮี้ยงตี๋ ทั้งหมดดื่มสุราปรับความเข้าใจสักจอกเช้าวันพรุ่งนี้ ท่านนำศิษย์และครอบครัวออกจากเมืองฮ่วงซัวเถอะ"

มือกระเรียนวิเศษเล็กแป๊ะกลับกล่าวว่า

"เจ้าสำนักไท้ซัวและฮั้วซัวล้วนกล่าวเช่นนี้ เตี่ยอิดซือไถ่ก็ให้การช่วยเหลือเล้าเจี่ยฮวง พวกเราไหนเลยกล้าขัดความประสงค์ส่วนรวม แต่ฮุยซือตี๋ตอนนี้ถูกเล้าเจี่ยฮวงลอบทำร้าย หากพวกเรา

รับปาก ในยุทธจักรล้วนบอกว่าสำนักซงซัวเผชิญการข่มขู่จากเล้าเจี่ยฮวง มิอาจไม่ยอมก้มหัวยอมจำนน เรื่องราวแพร่สะพัดออกไป สำนักซงซัวยังมีหน้าอันใด?"

เตี่ยอิดไถ่ซือกล่าวว่า

"เล้าเฮี้ยงตี่วิงวอนขอไมตรีต่อสำนักซงซัว หาได้ข่มขู่คุกคามไม่ หากบอกว่า *'ก้มหัวยอมจำนน'* คนก้มหัวยอมจำนนคือเล้าเจี่ยฮวง หาใช่สำนักซงซัวไม่ อย่าว่าแต่พวกท่านฆ่าศิษย์ตระกูลเล้าไปคนหนึ่ง"

มือกระเรียนวิเศษแค่นเสียงดังเฮอะ ร้องสั่งว่า

"เด็กซิว เตรียมตัว"

ศิษย์สำนักซงซัวผู้หนึ่งรับคำ เสือกกระบี่สั้นในมือจ่อใส่กลางหลังบุตรคนโตของเล้าเจี่ยฮวง มือกระเรียนวิเศษกล่าวว่า

"เล้าเจี่ยฮวง หากท่านคิดวิงวอนขอไมตรีก็ตามพวกเราขึ้นเขาซงซัวไปพบจ้อเม่งจ้ วิงวอนขอไมตรีต่อจ้อเม่งจ้ พวกเราทำตามคำสั่ง ไม่อาจตัดสินใจได้ ตอนนี้ท่านคืนธงประกาศิตปล่อยฮุยซือตี่เรา"

เล้าเจี่ยฮวงหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวกับบุตรชายว่า

"เด็กเอย เจ้ากลัวตายหรือไม่?"

เล้ากงจือกล่าวว่า

"ผู้บุตรเชื่อฟังคำสั่งบิดา ผู้บุตรไม่กลัว"

เล้าเจี่ยฮวงชมว่า "เด็กอันประเสริฐ" มือกระเรียนวิเศษตวาดสั่งว่า

"ลงมือฆ่า!"

เด็กซิวเสือกกระบี่ไปเบื้องหน้า แทงใส่กลางหลังเล้ากงจื้อทะลุขั้วหัวใจออกไป พอถอนกระบี่สั้นออก เล้ากงจื้อก็ล้มฟุบลง โลหิตฉีดพุ่งจากปากแผลที่กลางหลัง

เล้าฮูหยินส่งเสียงร้องคำหนึ่ง โถมเข้าหาซากศพของบุตรชาย

มือกระเรียนวิเศษตวาดสั่งอีกว่า

"ลงมือฆ่า!"

เด็กซิวยกกระบี่จ้วงแทงลง แทงใส่กลางหลังเล้าฮูหยินอีกผู้หนึ่ง เตี่ยอิดซือไถ่เดือดดาลเป็นการใหญ่ ด่าคำ **"เดียรัจฉาน"** ฟาดฝ่ามือจู่โจมใส่เด็กซิว

มือค้ำเจดีย์สะอึกกายมา ฟาดออกหนึ่งฝ่ามือ ฝ่ามือทั้งสองปะทะ เตี่ยอิดซือไถ่เซถอยไปสามก้าว รู้สึกลำคอหวานวูบ โลหิตคำหนึ่งทะลักถึงมุมปาก แต่นางมีนิสัยชอบเอาชัย กลั้ำกลืนโลหิตลงท้องไป มือค้ำเจดีย์ยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ได้รับการออมมือ"

เตี่ยอิดซือไถ่ไม่มีปมเด่นที่พลังฝ่ามือ อย่าว่าแต่ฝ่ามือเมื่อครู่จู่โจมใส่เด็กซิวซึ่งเป็นผู้เยาว์รุ่นหลัง ย่อมไม่ลงมืออย่างสุดกำลัง มิคาดมือค้ำเจดีย์สอดมือเข้ามา พอลงมือก็ใช้ออกด้วยกำลังภายในสิบส่วน ผลจากการปะทะจึงกระแทกทำร้ายเตี่ยอิดซือไถ่บาดเจ็บ

เตี่ยอิดซือไถ่เดือดดาลเป็นการใหญ่ ขณะจะจู่โจมฝ่ามือที่สองออก พอเกร็งกำลัง จุดตังชั้งก็ปวดแปลบปลาบ ทราบว่ารับบาดเจ็บไม่น้อย ไม่สามารถลงมือสืบต่อ ดังนั้นโบกมือร้องคำ "พวกเราไป" พลางก้าวยาวๆ ออกนอกประตู เหล่าแม่ชีล้วนติดตามไป

มือกระเรียนวิเศษตวาดสั่งว่า

"ฆ่าอีก"

ศิษย์สำนักซงซัวสองคนเสือกกระบี่สั้นฆ่าศิษย์ตระกูลเล้าอีกสองคน มือกระเรียนวิเศษกล่าวว่า

"ศิษย์ตระกูลเล้ารับฟังไว้ หากต้องการมีชีวิต ก็คุกเข่าลงด่าประณามเล้าเจี่ยฮวง จะได้รับการไว้ชีวิต"

บุตรีของเล้าเจี่ยฮวงนามเล้าแซด่าว่า

"โจรโฉด สำนักซงซัวยังชั่วร้ายกว่านิกายอสูรอีก"

มือกระเรียนวิเศษออกคำสั่งฆ่า บ้วนไต้เพ้งยกกระบี่ฟันลงฟันไหล่ขวาของเล้าแชขาดลงมาถึงเอว ซือเต็งตั๊กและเหล่าศิษย์สำนักซงซัวก็ฆ่าศิษย์ตระกูลเล้าที่ถูกสยบจุดจนหมดสิ้น

เหล่านักสู้ในห้องโถงแม้หลั่งเลือดเลียคมดาบมาชั่วชีวิต แต่เมื่อเห็นฉากการฆ่าล้างผลาญเช่นนี้ อดอกสั่นขวัญแขวนมิได้ มีผู้อาวุโสบางท่านคิดไกล่เกลี่ยห้ามปราม แต่สำนักซงซัวลงมือรวดเร็วเกินไป พริบตาที่ลังเลในห้องโถงก็ทอดซากศพเกลื่อนกลาด

เข่นฆ่าถึงตอนนี้ เพียงหลงเหลือบุตรสุดท้องอายุสิบห้าปีของเล้าเจี่ยฮวงนามเล้ากึง มือกระเรียนวิเศษกล่าวกับซือเต็งตั๊กว่า

"ถามเด็กน้อยนี้วิงวอนขอความกรุณาหรือไม่ หากไม่เอ่ยปากวิงวอนก็ตัดจมูกเชือดใบหู ควักดวงตา แล่เนื้อมันออกเป็นชิ้นๆ"

ซือเต็งตกรบคำ คาดคนถามเล้ากึงว่า

"เจ้าวิงวอนขอความกรุณาหรือไม่?"

เล้ากึงหน้าขาวซีด ตลอดทั้งร่างสั่นระริก เล้าเจี่ยฮวงกล่าวว่า

"เด็กอันประเสริฐ กอกอเจ๊เจ้าเข้มแข็งเพียงไหน ตายก็ตายเถอะ ยังกลัวอันใด?"

เล้ากึงกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"แต่ว่า...บิดา พวกมันคิด...คิดตัดจมูก ควัก...ควักดวงตาข้าพเจ้า"

"ฮา ฮา เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ เจ้าเข้าใจว่าพวกมันจะปล่อยปละละเว้นพวกเราหรือ?"

"บิดา ท่าน...ท่านรับปากฆ่าเด็ก..**เด็กแป๊ะแปะ** *(ลุงแซ่เด็ก)* เถอะ..."

เล้าเจี่ยฮวงเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า

"ผายลม เดียรัจฉานน้อยว่าอะไร?"

ซือเต็งตั๊กยกกระบี่ขึ้น กรีดกรายอยู่เหนือจมูกของเล้ากึง กล่าวว่า

"เด็กน้อย หากไม่คุกเข่าขอความกรุณา เราจะฟันลงแล้วหนึ่ง...สอง..."

คำ *'สาม'* ยังไม่เปล่งจากปาก เล้ากึงก็คุกเข่าลงกับพื้น วิงวอนว่า

"อย่า...อย่าฆ่าข้าพเจ้า"

มือกระเรียนวิเศษกล่าวว่า

"ประเสริฐ ไว้ชีวิตเจ้าก็ได้ แต่เจ้าต้องด่าประณามเล้าเจี่ยฮวงต่อหน้านักสู้ทั้งแผ่นดิน"

เล้าเจี่ยฮวงรักษาความเยือกเย็นไว้ตลอดเวลา มาตรว่าเห็นบุตรภรรยาตกตายตำตา กล้ามเนื้อใบหน้าก็ไม่สั่นสะท้านกระตุกแม้แต่น้อย ยามนี้กลับเดือดดาลสุดระงับ ตวาดว่า

"เดียรัจฉานน้อย เจ้าแบกหน้าไปพบมารดาเจ้าได้หรือ?"

เล้ากึงเห็นซากศพของมารดา กอกอ เจ้เจ๊นอนจมกองเลือด ซือเต็งตั๊กถือกระบี่แกว่งไกวอยู่เบื้องหน้า สร้างความแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ กล่าวกับมือกระเรียนวิเศษว่า

"วิงวอนท่านให้อภัยเรา ให้อภัย...บิดาเรา"

มือกระเรียนวิเศษกล่าวว่า

"บิดาเจ้าคบหากับคนโฉดนิกายอสูร เจ้าว่าถูกต้องหรือไม่?"

เล้ากึงกล่าวเบาๆ ว่า

"ไม่...ไม่ถูกต้อง"

"คนเช่นนี้สมควรฆ่าหรือ?"

เล้ากึงกัมศีรษะไม่กล้าตอบคำ มือกระเรียนวิเศษกล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้ไม่พูด ฆ่ามันในกระบี่เดียวเถอะ"

ซือเต็งตั๊กทราบว่ามือกระเรียนวิเศษกล่าวข่มขู่ ดังนั้นยกกระบี่ทำท่าฟันลง เล้ากึงรีบกล่าวว่า

"สม...สมควรฆ่า"

มือกระเรียนวิเศษกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก นับแต่นี้เจ้าไม่ใช่คนของสำนักฮ่วงซัว และไม่ใช่บุตรชายของเล้าเจี่ยฮวง เราจะไว้ชีวิตเจ้า"

เล้ากึงคุกเข่ากับพื้น สองเท้าอ่อนระทวย กลับลุกไม่ขึ้น เล้าเจี่ยฮวงพลันทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ผู้แซ่เล็ก ท่านชนะ"

สะบัดมือขวาโยนธงประกาศิตห้าสีแก่มัน ยกเท้าซ้ายเตะฮุยปิงออกไปกล่าวเสียงกังวาน

"ผู้แซ่เล้าจะจัดการกับตัวเอง ไม่ต้องทำร้ายชีวิตผู้คนอีก"

ขาดคำ มือซ้ายขวางกระบี่ คิดปาดใส่ลำคอตนเอง

ยามนั้น พลันปรากฏร่างสีดำสายหนึ่งพุ่งปราดลงจากชายคาตึก ยื่นมือคว้าจับข้อมือซ้ายของเล้าเจี่ยฮวงไว้ ตวาดว่า

"วิญญูชนล้างแค้น สิบปียังไม่สายไป"

มือขวาควงวูบ ฉุดลากเล้าเจี่ยฮวงวิ่งตะบึงออกไป เล้าเจี่ยฮวงร้องโพล่งว่า

"เด็กตั่วกอ ท่าน..."

เหล่านักสู้พอฟังคำ *"เด็กตั่วกอ"* ทราบว่าคนชุดดำนี้คือผู้อาวุโสนิกายอสูรเด็กเอี้ย ล้วนใจหายวูบ

เด็กเอี้ยร้องคำ "ไม่ต้องกล่าวมากความ" พลางเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นวิ่งไปได้สามก้าว มือค้ำเจดีย์และมือกระเรียนวิเศษก็สะบัดฟาด

ฝ่ามือทั้งสี่ แยกย้ายฟาดใส่กลางหลังคนทั้งสอง

เด็กเอี้ยผลักฝ่ามือใส่หลังเล้าเจี่ยฮวง พร้อมกับเกร็งกำลังมา
ที่แผ่นหลังรับฝ่ามือของมือค้ำเจดีย์และมือกระเรียนวิเศษอย่างหักโหม
สียงโครมครามหนึ่งร่างเด็กเอี้ยลอยลิ่วออกไป จากนั้นอ้าปากกระอัก
ลหิตจากปากคำหนึ่ง แต่ยังสะบัดมือกลับซัดเข็มดำกลุ่มหนึ่งออกดุจ
ห่าฝน

มือกระเรียนวิเศษร้องว่า

"**เฮ็กฮ้วยชิ้งจำ** *(เข็มโลหิต)* **รีบหลบ"**

พลางถลันหลบไปด้านข้าง เหล่านักสู้ก็ได้ยินชื่อเข็มโลหิตดำ
องนิกายอสูรมานาน ล้วนอกสั่นขวัญแขวน หลบหลีกเป็นพัลวัน
ด้ยินผู้คนสิบกว่าคนร้องโอดโอย ห้องโถงใหญ่ชุมนุมผู้คนมากมาย
ข็มโลหิตดำทั้งแน่นหนาทั้งรวดเร็ว มีคนถูกเข็มพิษซัดทำร้ายไม่น้อย

ยามชุลมุนวุ่นวาย เด็กเอี้ยและเล้าเจี่ยฮวงหลบหนีไปไกลแล้ว

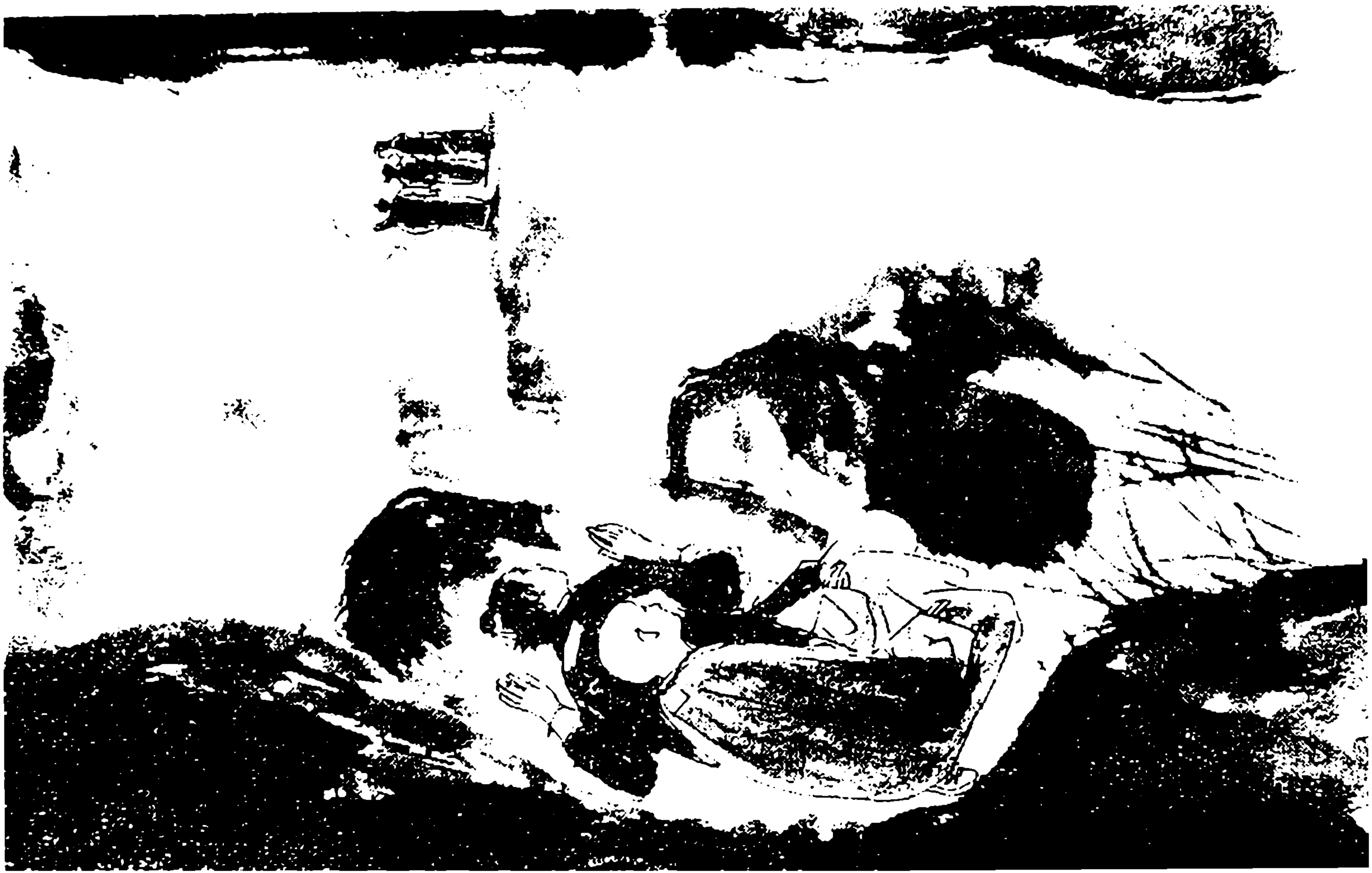

บทที่ 7
ถ่ายทอดโน้ตเพลง

เหล็งฮู้ชงแม้รับบาดเจ็บสาหัส แต่พอกทากาวฟ้าหอมต่อเชื่อมรับประทานยาเม็ดดีหมีเมฆขาวของสำนักเห็งซัว บวกกับเขาหนุ่มฉกรรจ์เลือดลมสมบูรณ์ เมื่อหลับพักผ่อนที่ข้างธารน้ำตกหนึ่งวันหนึ่งคืนปากแผลก็สมานตัวแล้ว

ในหนึ่งวันสองคืนนี้ เหล็งฮู้ชงเพียงรับประทานแตงโม เขาขอให้งี้นิ้มตกปลาจับกระต่าย นางไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยินยอม บอกว่าเหล็งฮู้ชงสามารถฟื้นคืนชีวิต เป็นพระโพธิสัตว์ทรงคุ้มครอง ทางที่ดีถือศีลกินเจสักปีสองปี เพื่อตอบแทนพระคุณพระโพธิสัตว์ หากให้นางฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ทำไม่ได้เด็ดขาด เหล็งฮู้ชงหัวร่อเยาะนางคร่ำครึงมงาย แต่ไม่อาจเคี่ยวเข็ญบังคับได้

พลบค่ำวันนี้ ทั้งสองนั่งพิงผนังศิลา มองดูหิ่งห้อยบินไปมาในพงหญ้า แสงไฟวับๆ แวมๆ งดงามน่าดูยิ่ง

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ฤดูร้อนเมื่อปีก่อน เราจับหิ่งห้อยหลายพันตัว บรรจุอยู่ในถุงแพรสิบกว่าใบแขวนอยู่ในห้อง ช่างน่าเล่นยิ่ง"

งี้นิ้มหวนนึกถึงนิสัยของเขา ต้องไม่ตัดเย็บถุงแพรสิบกว่าใบ ดังนั้นกล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วยใช้ท่านจับหิ่งห้อยมา ใช่หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านชาญฉลาดยิ่ง คาดเดาได้แม่นยำนัก ทราบได้อย่างไรว่าเชี่ยวชือม่วยใช้เราจับมา?"

"ท่านอารมณ์ร้อนปานนี้ ทั้งไม่ใช่เด็ก ไหนเลยมีอารมณ์จับหิ่งห้อยหลายพันตัวมาเล่น?"

จากนั้นซักถามรายละเอียดจากเขา เหล็งฮู้ชงเล่าว่า

"ชือม่วยแขวนถุงแพรอยู่ในมุ้งของนาง เห็นแสงสว่างวูบวาบอยู่รอบเตียง คล้ายนอนหลับอยู่ในปุยเมฆ พอลืมตาขึ้นทั้งซ้ายขวาหน้าหลังล้วนพราวพร่างด้วยดวงดาว"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"เชี่ยวชือม่วยท่านรักสนุก ท่านที่เป็นชือกอพลอยร่วมสนุกด้วย หากนางต้องการให้ท่านปลิดหมู่ดาวบนท้องฟ้า ท่านคงยินยอมด้วย"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"การจับหิ่งห้อย ความจริงสืบเนื่องจากปลิดดาวบนท้องฟ้า ค่ำคืนนั้นเรากับนางนั่งตากลมเห็นหมู่ดาวพราวฟ้า เชี่ยวชือม่วยพลันทอดถอนใจกล่าวว่า 'น่าเสียดายอีกสักครู่ต้องเข้านอน ข้าพเจ้าถึงกับคิดนอนกลางดิน เมื่อตื่นขึ้นกลางดึก เห็นหมู่ดาวเต็มฟ้า กะพริบตาให้ข้าพเจ้า คงสนุกสนานนัก แต่มารดาต้องไม่รับปากแน่นอน'

เราบอกว่า 'พวกเราจับหิ่งห้อย ปล่อยอยู่ในมุ้งของท่านมิใช่คล้ายหมู่ดาวหรอกหรือ?'

เชี่ยวชือม่วยกล่าวว่า 'หิ่งห้อยบินไปบินมา กระทบถูกใบหน้าร่างกาย น่าชิงชังแทบตาย ดีแล้ว ข้าพเจ้าเย็บถุงแพรจำนวนหนึ่ง บรรจุหิ่งห้อยไว้ภายใน'

ดังนั้นนางเย็บถุงแพร เราจับหิ่งห้อยวุ่นวายอยู่หนึ่งวันหนึ่งคืน น่าเสียดายดูเพียงคืนเดียว คืนที่สองหิ่งห้อยก็ตายหมดสิ้น"

งี้นิ้มสะท้านคราหนึ่ง กล่าวว่า

"หิ่งห้อยหลายพันตัวล้วนตายไปหรือ พวกท่าน...พวกท่านไฉน..."

"ท่านบอกว่าพวกเราอำมหิต ใช่หรือไม่ ซึ่งความจริงอากาศพอหนาวเย็นลง หิ่งห้อยจะแข็งตัวตายหมดสิ้น นั่นเพียงตายเร็วไปหลายวันจะเป็นไรไป?"

งี้นิ้มเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ซึ่งความจริง ผู้คนในโลกก็เช่นเดียวกัน บางคนตายเร็ว บางคนตายช้า บ้างเร็วบ้างช้า ในที่สุดต้องตาย พุทธองค์บอกว่าทุกผู้คนยากหลีกเลี่ยงจากการเกิดแก่เจ็บตาย แต่คิดเข้าใจลึกซึ้งแตกฉานหลุดพ้นจากวัฏสงสาร ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ดังนั้นท่านไยต้องนึกถึงแต่กฎวินัยห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ห้ามลักเล็กขโมยน้อยอันใด พระโพธิสัตว์หากยุ่งเกี่ยวทุกเรื่องราวคงวุ่นวายมากแล้ว"

งี้นิ้มเบือนหน้าไป ไม่ทราบกล่าวกระไรดี ยามนั้นท้องฟ้าด้านซ้ายมือมีดาวตกดวงหนึ่งกรีดผ่านไป ลากเป็นประกายไฟสายยาวเหยียด งี้นิ้มพลันกล่าวว่า

"งี้เจ๋งซือเจ้บอกว่า หากมีคนเห็นดาวตก รีบขมวดชายเสื้อเป็นเงื่อนปม พร้อมกับนึกอธิษฐานในใจ หากกระทำสำเร็จลุล่วงก่อนดาวตกเลือนลับ ความหวังจะกลายเป็นจริง ท่านว่าเป็นไปได้หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราไม่ทราบ พวกเราทดลองดู แต่เกรงว่าไม่มีความเคลื่อนไหวรวดเร็วปานนั้น"

พลางขมวดชายเสื้อขึ้น บอกให้นางเตรียมตัวด้วย

งี้นิ้มม้วนชายจีวร เหม่อมองขอบฟ้า ค่ำคืนฤดูร้อนมีดาวตกมากเป็นพิเศษ ชั่วครู่ให้หลังก็ปรากฏดาวตกดวงหนึ่งกรีดผ่านท้องฟ้า แต่ปรากฏวูบก็หายวับ งี้นิ้มเพิ่งขยับนิ้วมือ ดาวตกก็หายลับไป นางอุทานเบาๆ ได้แต่รอคอยใหม่

ดาวตกดวงที่สองกรีดจากทิศตะวันตกสู่ตะวันออกลากประกายสายยาวเหยียด งี้นิ้มมีปฏิกิริยารวดเร็ว กลับขมวดเป็นเงื่อนปมหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ประเสริฐ ท่านขมวดสำเร็จแล้ว พระโพธิสัตว์ทรงคุ้มครองต้องดลบันดาลให้ท่านสมปรารถนาแน่นอน"

"ข้าพเจ้าเอาแต่ขมวดจีวร ในใจไม่ทันนึกอธิษฐานอันใด"

"อย่างนั้นท่านนึกไว้ก่อน เมื่อถึงเวลาจะได้ไม่เอาแต่ขมวดเงื่อนปมลืมนึกอธิษฐานไป"

งี้นิ้มม้วนชายจีวร ครุ่นคิดในใจ

'เราอธิษฐานอันใด เราอธิษฐานอันใดดี?'

กวาดตามองเห็นเหล็งฮู้ชงแวบหนึ่ง พลันหน้าแดงระเรื่อรีบเบือนหน้าไป

ยามนั้นปรากฏดาวตกกรีดผ่านดวงแล้วดวงเล่า เหล็งฮู้ชงร่ำร้องตลอดเวลาว่า

"อีกดวงหนึ่งแล้ว ดวงนี้ลากหางยาวเหยียดนัก ท่านขมวดเงื่อนปมหรือไม่ อธิษฐานทันเวลาหรือไม่?"

งี้นิ้มสับสนว้าวุ่น ส่วนลึกของหัวใจบังเกิดความหวังประการหนึ่ง แต่ความหวังนี้กระทั่งคิดยังไม่กล้าคิด ยิ่งไม่กล้าบนบานต่อพระโพธิสัตว์ ยามกะทันหันใจเต้นระทึกตูมตาม บังเกิดความกลัวอย่างบอกไม่ถูก

และยินดีอย่างบอกไม่ถูก ได้แต่แหงนมองดาวตกกรีดผ่านท้องฟ้ากลับเหม่อมองจนซึมเซา

เหลิงฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านไม่บอก เราจะคาดเดาดู"

งี้นิ้มรีบกล่าวว่า

"ไม่ ไม่ ห้ามไม่ให้ท่านบอก"

"นั่นจะเป็นไร เราคาดเดาสามครั้ง ดูว่าคาดเดาถูกหรือไม่"

งี้นิ้มผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ท่านบอกออกมา ข้าพเจ้าจะไปแล้ว"

"ตกลงเราไม่บอก ต่อให้ท่านคิดเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว ก็ไม่มีใดน่าอับอาย"

งี้นิ้มงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'เขา...คงคาดเดาว่าเราคิดเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว เราไม่เคยมีความคิดเช่นนี้มาก่อน'

พลันได้ยินเสียงติงติงดังมาแต่ไกล คล้ายมีคนดีดพิณ เหลิงฮู้ชงและงี้นิ้มสบตากันวูบ ล้วนบังเกิดความสงสัย ไม่ทราบกลางป่าเขาไฉนมีคนดีดพิณ

เสียงพิณไพเราะรวยริน ชั่วครู่ให้หลังบังเกิดเสียงขลุ่ยนุ่มนวลสอดแทรกในเสียงพิณ เพิ่มความไพเราะเพราะพริ้ง สำเนียงพิณเสียงขลุ่ยคล้ายหนึ่งถามหนึ่งตอบ มิหนำซ้ำเคลื่อนไหวใกล้เข้ามาทีละน้อย

"เสียงดนตรีนี้ประหลาดนัก เกรงว่าไม่เป็นผลดีต่อพวกเรา ไม่ว่าเกิดเรื่องใด ท่านอย่าได้ส่งเสียง"

งี้นิ้มผงกศีรษะ ได้ยินเสียงพิณแหลมสูงขึ้น แต่เสียงขลุ่ยแผ่วทุ้มลงทีละน้อยโดยไม่ขาดหายไป คล้ายสายใยอันละเอียดอ่อน

ลอยพลิ้วตามลม

เห็นเงาร่างสามสายเดินอ้อมจากหลังก้อนหิน ยามนั้นแสงจันทร์ถูกเมฆบัง ม่านวิกาลรางเลือน เพียงจำแนกออกว่าคนทั้งสามหนึ่งเตี้ยสองสูง คนเตี้ยเป็นสตรี คนสูงเป็นบุรุษสองคน บุรุษทั้งสองเดินช้าๆ ถึงข้างก้อนหินทรุดกายนั่งลง คนหนึ่งดีดพิณ คนหนึ่งเป่าขลุ่ย สตรีนั้นยืนอยู่ข้างกายของคนดีดพิณ

เหล็งฮู้ชงซ่อนตัวอยู่หลังผนังศิลา ไม่กล้ามองดูอีก กริ่งเกรงถูกคนทั้งสามพบเห็น ได้ยินเสียงพิณและขลุ่ยผสมกลมกลืนต้องครุ่นคิดขึ้น

'เสียงน้ำตกครืนครั่น ไม่อาจกลบเสียงพิณและขลุ่ยอันนุ่มนวลได้ ดูท่าคนดีดพิณเป่าขลุ่ยทั้งสองมีพลังการฝึกปรือมิใช่ชั่ว พวกเขาดีดบรรเลงที่นี้ เนื่องเพราะที่นี้มีเสียงน้ำตก หามีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเราไม่'

พลันได้ยินเสียงพิณแปรเปลี่ยนไป คล้ายแฝงความคิดฆ่าฟัน แต่เสียงขลุ่ยยังอ่อนช้อยกลมกลืน ชั่วครู่ให้หลัง เสียงพิณก็เปลี่ยนเป็นนุ่มนวล ทันใดสำเนียงพิณเสียงขลุ่ยแปรเปลี่ยนไปคล้ายมีพิณเจ็ดแปดตัวขลุ่ยเจ็ดแปดเลาเป่าบรรเลงโดยพร้อมเพรียง

เหล็งฮู้ชงรับฟังจนเลือดลมพลุ่งพล่าน ผุดลุกขึ้นอย่างลืมตัวรับฟังอยู่ชั่วขณะ คลื่นเสียงแปรเปลี่ยนอีกครา เสียงขลุ่ยกลายเป็นเสียงหลัก พิณเจ็ดสายเพียงบรรเลงคลอเสียงขลุ่ย ยิ่งมายิ่งแหลมสูงขึ้น

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความหดหู่โดยไม่ทราบสาเหตุ เมื่อเหลียวหน้ามองงี้นิ้ม เห็นนางหลั่งน้ำตาออกมา พลันได้ยินเสียงติงเร่งร้อน เสียงพิณชะงักขาดหาย เสียงขลุ่ยก็หยุดชะงักลง รอบบริเวณเงียบสงัดงัน เพียงเห็นจันทร์กระจ่างอยู่กลางหาวเงาไม้ไหวโอนเอน

ได้ยินเสียงคนผู้หนึ่งกล่าวช้าๆ ว่า

"เล้าเฮี้ยงตี๋ วันนี้พวกเราต้องจบชีวิตในที่นี้ ถือเป็นคราเคราะห์เพียงแต่ผู้พี่โง่เขลาไม่ทันลงมือ เป็นเหตุให้บุตรภรรยาและศิษย์ของท่านต้องจบสิ้นชีวิต รู้สึกไม่สบายใจยิ่ง"

ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"เราท่านคบหาด้วยใจจริง ยังกล่าวเช่นนี้ไยกัน"

งี้นิ้มพอได้ยินเสียงของเขา พลันฉุกใจคิด กระซิบที่ข้างหูเหล็งฮู้ชงว่า

"เป็นเล้าเจี่ยฮวงซือเจ่ก"

คนทั้งสองไม่ทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นในคฤหาสน์เล้าเจี่ยฮวง พลันเห็นเล้าเจี่ยฮวงปรากฏขึ้นกลางป่าร้าง อีกคนหนึ่งกล่าวคำ "วันนี้พวกเราต้องจบชีวิตในที่นี้" อะไรนั่นย่อมตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

ได้ยินเล้าเจี่ยฮวงกล่าวสืบต่อ

"คนยากหลีกเลี่ยงความตาย สามารถพบพานผู้รู้ใจ แม้ตายก็ไม่อาลัย"

ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"เล้าเฮี้ยงตี๋ ฟังจากสำเนียงขลุ่ยท่าน คล้ายยังแฝงความคับแค้น ใช่สืบเนื่องจากบุตรชายท่านขลาดเขลากลัวตาย เสื่อมเสียเกียรติภูมิของท่านหรือไม่?"

เล้าเจี่ยฮวงกล่าวว่า

"เด็กตั่วกอคาดเดาไม่ผิด ปรกติเรารักเอ็นดูกึงยี้เกินไป ขาดการอบรมสั่งสอน คิดไม่ถึงมันไม่มีความเข้มแข็งแม้แต่น้อย"

ผู้คนอีกคนหนึ่งคือเด็กเอี้ย เด็กเอี้ยกล่าวว่า

"เข้มแข็งก็ดี ขลาดเขลาก็ดี ร้อยปีให้หลังล้วนต้องตายฝังร่างกับพสุธา ผู้พี่โง่เขลาซ่อนตัวอยู่บนหลังคา ความจริงสมควร

ลงมือแต่แรก แต่คาดว่าท่านไม่ต้องการผิดพ้องหมองใจกับห้าสำนักกระบี่เพราะเรา มิหนำซ้ำผู้พี่โง่เขลาเคยสาบานต่อท่านว่าจะไม่ทำร้ายชนชาวธัมมะ ดังนั้นรีรอลังเล ไหนเลยจะคาดคนของสำนักซงซัวจะลงมือด้วยอำมหิตปานนี้"

เล้าเจี่ยฮวงทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ชนชั้นอันคร่ำครึ ไหนเลยเข้าใจพวกเราที่คบหาด้วยดนตรีการ พวกมันวัดคำนวณด้วยเหตุผลธรรมดาย่อมคาดเดาว่า พวกเรามุ่งร้ายต่อห้าสำนักกระบี่และฝ่ายธัมมะ เด็กตั๋วก่อท่านรับบาดเจ็บที่จุดไต้จุยกระทบกระเทือนถึงชีพจรหัวใจหรือไม่?"

เด็กเอี้ยกล่าวว่า

"ถูกต้อง วิชากำลังภายในของสำนักซงซัวร้ายกาจจริงๆ คิดไม่ถึงเราใช้แผ่นหลังรับการจู่โจม พลังจู่โจมยังกระทบกระเทือนถึงท่าน กระแทกชีพจรหัวใจท่านขาดสะบั้นไป หากทราบว่าท่านก็ไม่รอดก็ไม่ต้องซัดเข็มโลหิตดำออกแล้ว ทำร้ายคนไร้ความผิด หามีส่วนช่วยต่อเรื่องราวไม่ ยังดีที่เข็มไม่ได้ฉาบพิษ"

เล้าเจี่ยฮวงหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"แต่เพราะเหตุนี้ เราท่านมีโอกาสบรรเลงเพลงร่วมกันอีก นับแต่นี้ในโลกจะไม่มีเสียงพิณและเสียงขลุ่ยนี้แล้ว"

"ครั้งกระโน้นกีคังก่อนถูกประหาร ดีดพิณก้วงเล้งซั่วทอดถอนรำพันว่า นับแต่นี้บทเพลงก้วงเล้งซั่วสาบสูญจากการถ่ายทอด แต่บทเพลงก้วงเล้งซั่วแม้ยอดเยี่ยมไหนเลยเทียมบทเพลงเชี่ยเหงากังโอ้ว *(ยิ้มเย้ยยุทธจักร)* ของพวกเรานี้ได้ เพียงแต่จิตใจของกีคังตอนนั้นกลับเป็นเช่นเดียวกับพวกเรา"

"เมื่อครู่เด็กตั๋วก่อยังปล่อยใจไม่นำพา ไฉนยืดถือขึ้นมา คืนนี้เราท่านบรรเลงร่วมกัน สรรค์สร้างบทเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักร ต่ำใต้

มีบทเพลงนี้ เราท่านก็ร่วมกันบรรเลงบทเพลงนี้ ยังมุ่งมาดปรารถนาอันใด?"

เด็กเอี้ยปรบมือสนับสนุน ชั่วครู่ให้หลังกลับทอดถอนใจออกมา เล้าเจี่ยฮวงกล่าวว่า

"ตั่วกอทอดถอนใจอันใด ใช่แล้ว คงยังห่วงใยในฮุยฮุย"

งี้นิ้มฉุกใจคิด หรือว่าเป็นเด็กฮุยอิง จริงดังคาดหมาย ได้ยินเสียงเด็กฮุยอิงดังว่า

"เอี่ยเอี้ย ท่านกับเล้ากงกงพักรักษาตัว จากนั้นพวกเราฆ่าคนร้ายสำนักซงซัวให้สิ้นซาก แก้แค้นให้กับเล้าพั่วพั้วและพวก"

พลันได้ยินเสียงหัวร่อดังยาวนาน เสียงหัวร่อยังไม่ขาดหาย หลังผนังปรากฏเงาดำสายหนึ่งถลันออกจากหลังผนังผา หยุดยืนอยู่เบื้องหน้าเด็กเอี้ยและเล้าเจี่ยฮวง มือถือกระบี่แววาวับคือมือสุริยันฮุยปิงแห่งสำนักซงซัว

ฮุยปิงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ทารกหญิงกล่าวเขื่องโขนัก กลับคิดฆ่าสำนักซงซัวให้สิ้นซากในโลกไหนเลยมีเรื่องสมมาดปรารถนาเช่นนี้?"

เล้าเจี่ยฮวงผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ฮุยปิง ท่านทำลายล้างเราทั้งครอบครัว ผู้แซ่เล้าก็ถูกพลังฝ่ามือของซือเฮียทั้งสองท่านฟาดใส่ ชีวิตร่อแร่คับขัน ท่านยังคิดทำอะไร?"

ฮุยปิงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ทารกหญิงนี้บอกว่าจะเข่นฆ่าให้สิ้นซาก เราก็จะเข่นฆ่าให้สิ้นซาก ทารกหญิงเข้ามารับความตายก่อนเถอะ"

เล้าเจี่ยฮวงกล่าวว่า

"ผู้แซ่ฮุย ท่านก็นับเป็นคนมีหน้ามีตาในสำนักมาตรฐาน

เด็กเอี้ยกับเล้าเจี่ยฮวงตกอยู่ในเงื้อมมือท่าน จะฆ่าจะฟันเชิญตามสะดวก แต่ท่านข่มเหงรังแกทารกหญิงผู้หนึ่งนับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด ฮุยฮุยรีบหนี"

เด็กฮุยอิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอตายร่วมกับเอี่ยเอี้ยและเล้ากงกง ไม่ขอมีชีวิตเพียงลำพัง"

เล้าเจี่ยฮวงคว้าแขนเด็กฮุยอิง กล่าวอย่างร้อนรน

"รีบหนี เรื่องของพวกเราเหล่าผู้ใหญ่ เกี่ยวข้องใดกับทารกหญิงเจ้า?"

แต่เขาถูกกำลังภายในสำนักซงซัวกระแทกทำร้ายชีพจรหัวใจขาดสะบั้น กอปรกับเมื่อครู่บรรเลงบทเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักรเหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ ในมือไร้เรี่ยวแรงอีก เด็กฮุยอิงกล่าวคำ "ข้าพเจ้าไม่หนี" สะบัดมือดิ้นหลุด ชักกระบี่สั้นจากหว่างเอวคู่หนึ่ง

พลันปรากฏประกายสีเขียววูบขึ้น ฮุยปิงแทงกระบี่ถึงเบื้องหน้าเด็กฮุยอิง เด็กฮุยอิงตวัดกระบี่สั้นข้างขวาปิดป้อง เสือกส่งกระบี่สั้นข้างขวาออก ฮุยปิงแค่นหัวร่อควงกระบี่ยาวเป็นวา เสียงเพียะเมื่อกระแทกถูกกระบี่สั้นข้างขวา เด็กฮุยอิงรู้สึกแขนขวาชาวูบ ง่ามมือปวดแปลบ กระบี่สั้นข้างขวาหลุดจากมือ

ฮุยปิงยื่นกระบี่เขี่ยวูบ ปักกระแทกกระบี่สั้นในมือซ้ายเด็กฮุยอิงปลิวลิ่วไป จากนั้นฮุยปิงยื่นกระบี่จ่อใส่ลำคอนาง กล่าวกับเด็กเอี้ยว่า

"ผู้อาวุโสเด็ก เราจะแทงตาซ้ายของหลานท่านก่อน ค่อยตัดจมูกของนาง เชือดใบหูทั้งสองข้าง..."

เด็กฮุยอิงส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พุ่งตัวเข้าหากระบี่ยาว ฮุยปิงหดกระบี่ยาวจี้นิ้วชี้ข้างซ้ายออก เด็กฮุยอิงก็หงายร่างล้มลง ฮุยปิงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"อสูรร้ายมารชั่วก่อกรรมทำเข็ญ คิดตายไม่ง่ายดายนัก แทงตาซ้ายเจ้าบอดก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

พลางยกกระบี่ขึ้น หมายแทงใส่ตาซ้ายของเด็กฮุยอิง

พลันได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงตวาด "ช้าก่อน" ฮุยปิงใจหายวาบ หันขวับกลับไป พร้อมกับวาดกระบี่คุ้มครองกาย ใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นชายหนุ่มผู้หนึ่งยืนเท้าสะเอวอยู่ จึงตวาดถามว่า

"เจ้าเป็นใคร?"

คนปรากฏกายย่อมเป็นเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้หลานเหล็งฮู้ชงแห่งฮั้วซัว น้อมคำนับฮุยซือเจ่ก"

พลางน้อมกายคารวะ ร่างกลับส่ายโงนเงน ไม่อาจยืนหยัดมั่น ฮุยปิงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นศิษย์คนโตของงักซือเฮีย เจ้าอยู่ที่นี้ทำอะไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้หลานถูกศิษย์สำนักแชเชี้ยทำร้าย รักษาบาดเจ็บในที่นี้โชคดีที่พบพานฮุยซือเจ่ก"

"เจ้ามาได้พอดี ทารกหญิงนี้เป็นอสูรร้ายมารชั่วของนิกายอสูร สมควรฆ่าทิ้งหากให้เราลงมือ จะถูกหาว่าผู้ใหญ่รังแกทารก เจ้าฆ่านางเถอะ"

พลันชี้มือไปยังเด็กฮุยอิง เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"**โจ้วแป้** *(ปู่)* ของทารกหญิงนี้ดบหากับเล้าซือเจ่ก นับแล้วนางต่ำกว่าเรารุ่นหนึ่ง หากผู้หลานฆ่านาง ในยุทธจักรก็ต้องบอกว่าเราสำนักฮั้วซัวเป็นผู้ใหญ่รักแกทารก อีกประการเล้าซือเจ่กและผู้อาวุโสแซ่เด็กล้วนรับบาดเจ็บสาหัส ข่มเหงรังแกผู้เยาว์ของพวกเขาต่อหน้าพวกเขา มิใช่พฤติการณ์ของนักสู้ผู้กล้า เรื่องนี้สำนักฮั้วซัวเราไม่กระทำเด็ดขาด"

ความหมายในคำพูดชัดแจ้งยิ่ง เรื่องที่สำนักฮั้วซัวไม่ลดตัวลงกระทำ หากสำนักซงซัวลดตัวกระทำ แสดงว่าสำนักซงซัวสู้สำนักฮั้วซัวไม่ได้แล้ว

ฮุยปิงเลิกคิ้วขึ้น ตาทอประกายดุร้าย กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ที่แท้เจ้าก็ลอบติดต่อกับมารร้ายนิกายอสูร ใช่แล้ว เมื่อครู่เล้าเจี่ยฮวงบอกว่าอสูรแซ่เด็กเคยรักษาบาดเจ็บช่วยชีวิตเจ้า คิดไม่ถึงศิษย์สำนักฮั้วซัวอันโอ่อ่า จะสวามิภักดิ์ต่อนิกายอสูรรวดเร็วปานนี้"

ขณะกล่าว กระบี่ในมือเต้นระริก ประกายเย็นเยียบสะท้อนวูบวาบ คล้ายกับจะเสือกแทงกระบี่ใส่เหล็งฮู้ชง

เล้าเจี่ยฮวงรีบกล่าวว่า

"หลานแซ่เหล็งฮู้ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับเจ้า ไม่ต้องเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้ รีบไปเถอะ อย่าได้สร้างความลำบากใจแก่ซือแป๋เจ้าในภายหน้า"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เล้าซือเจ่ก พวกเราอ้างตัวเป็นฝ่ายธัมมะ สาบานไม่ยอมอยู่ร่วมกับอสูรร้ายมารชั่ว คำ *'ธัมมะ'* นี้หมายความอย่างไร ข่มเหงรังแกคนบาดเจ็บบอบช้ำ ใช่นับเป็นธัมมะหรือไม่ เข่นฆ่าทำร้ายสตรีเยาว์วัยไร้ความผิด นับเป็นธัมมะหรือไม่ หากกระทั่งเรื่องเหล่านี้ยังทำได้ ยังมีข้อแตกต่างใดกับอสูรร้ายมารชั่ว?"

เด็กเอี้ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรื่องเช่นนี้นิกายอสูรเราไม่กระทำ น้องแซ่เหล็งฮู้ เจ้าเชิญตามสะดวกเถอะ สำนักซงซัวชมชอบกระทำเรื่องเช่นนี้ ก็ปล่อยให้พวกเขากระทำเถอะ"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจึงไม่ไป มือสุริยันฮุยได้เฮียบมีชื่อเสียงลือเลื่อง

เพียงแต่พูดข่มขู่ทารกหญิงไหนเลยกระทำเรื่องไร้ยางอายเช่นนี้จริงๆ"

พลางยกสองมือกอดอก ยืนพิงลำต้นสนต้นหนึ่งอย่างปลอดโปร่ง สีหน้าฮุยปิงปรากฏแววอำมหิตขึ้น แสยะยิ้มกล่าวว่า

"เจ้าเข้าใจว่าเมื่อใช้คำพูดตรึงเราไว้ สามารถบีบบังคับให้เราไว้ชีวิตมารร้ายทั้งสามนี้หรือ เฮอะ เฮอะ เจ้าเมื่อสวามิภักดิ์ต่อนิกายอสูร ผู้แซ่ฮุยฆ่าสามคนหรือฆ่าสี่คนก็เป็นเช่นเดียวกัน"

เหล็งฮู้ชงเห็นมันหน้าตาดุร้าย ต้องลอบตืนตระหนกครุ่นคิดหาวิธีคลี่คลายสถานการณ์ สีหน้ากลับข่มเป็นปรกติ กล่าวว่า

"ฮุยซือเจ่ก ท่านคิดฆ่าปิดปากเรา ใช่หรือไม่?"

ฮุยปิงกล่าวว่า

"เจ้าชาญฉลาดยิ่ง กล่าวไม่ผิดแม้แต่น้อย"

พลางสืบเท้าเข้ามา ยามนั้นปรากฏแม่ชีสาวนางหนึ่งเดินอ้อมผนังศิลาออกมากล่าวว่า

"ฮุยซือเจ่ก *ทะเลทกข์ไร้ขอบเขต กลับใจจะพบฝากฝั่ง* ตอนนี้ท่านเพียงบังเกิดจิตคิดร้าย ยังไม่ได้กระทำ หยุดม้าริมหน้าผา ยังไม่สายเกินการณ์"

นางคืองี้นิ้มนั่นเอง เหล็งฮู้ชงกำชับนางซ่อนตัวอยู่หลังผนังผา อย่าให้ถูกผู้คนพบพาน แต่นางเห็นเหล็งฮู้ชงตกอยู่ในห้วงคับขันไม่ทันขบคิดมากความ ยังเกลี้ยกล่อมให้ฮุยปิงเลิกรามือ

ฮุยปิงใจหายวาบ กล่าวว่า

"เจ้าเป็นศิษย์สำนักเห็งซัวใช่หรือไม่ เจ้าไฉนหลบๆ ซ่อนๆ อยู่ที่นี่?"

งี้นิ้มหน้าแดงวูบ ตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

เด็กฮุยอิงถูกจี้สกัดจุดนอนกับพื้น ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

ปากกลับร้องว่า

"งี้นิ้มเจ้เจ๊ ข้าพเจ้าคาดเดาแต่แรกว่าท่านกับเหล็งฮู้ตั่วกอต้องอยู่ด้วยกัน ท่านรักษาบาดเจ็บให้กับเขาแล้วจริงๆ น่าเสียดาย... น่าเสียดาย พวกเราต้องตายแล้ว"

งี้นิ้มสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่หรอก ฮุยซือเจ่กเป็นวีรบุรุษผู้กล้า ไหนเลยทำร้ายคนบาดเจ็บสาหัสและโกวเนี้ยน้อยเช่นท่านจริงๆ"

"เฮอะ มันเป็นวีรบุรุษผู้กล้าหรือ?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"สำนักซงซัวเป็นผู้นำห้าสำนักกระบี่ ไม่ว่ากระทำเรื่องราวใดล้วนถือคุณธรรมธัมมะ"

คำพูดเหล่านี้กล่าวจากใจจริง แต่เมื่อกระทบโสตฮุยปิงเข้าใจว่าเป็นคำแดกดัน ดังนั้นคร่นคิดขึ้น

'วันนี้เราพานลงมือด้วยอำมหิต หากปล่อยให้มีคนรอดชีวิตไปคงกระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงของเรา มาตรว่าคนที่ฆ่าเป็นมารร้ายนิกายอสูร แต่ทิ่มแทงสังหารคนรับบาดเจ็บ มิใช่พฤติการณ์ของวีรบุรุษผู้กล้า เกรงว่าจะถูกผู้คนดูแคลน'

ดังนั้นตวัดกระบี่จ่อจี้ใส่งี้นิ้ม กล่าวว่า

"เจ้าทั้งไม่ได้รับบาดเจ็บสาหัส และไม่ใช่โกวเนี้ยน้อยที่เคลื่อนไหวไม่ได้ เราสามารถฆ่าเจ้ากระมัง?"

งี้นิ้มใจหายวาบ ถอยกายไปหลายก้าว กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ข้าพเจ้า...ท่านไฉนคิดฆ่าข้าพเจ้า?"

ฮุยปิงกล่าวว่า

"เจ้าคบหากับมารร้ายนิกายอสูร เรียกหาฉันเจ้ม่วย ย่อมไม่อาจปล่อยปละละเว้นเจ้า"

พลางสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ขยับกระบี่หมายแทงใส่งี้นิ้ม
เหล็งฮู้ชงรีบถลันไปบดบังอยู่เบื้องหน้างี้นิ้ม ร้องว่า
"ซือม่วยรีบไป เชิญซือแป๋ท่านมาช่วยเหลือ"
เขาทราบว่า*น้ำไกลไม่อาจดับไฟใกล้ได้* ที่ใช้งี้นิ้มไปขอกำลังหนุน เพียงเพื่อต้องการให้นางหนีเอาชีวิตรอดไป
ฮุยปิงเสือกกระบี่แทงใส่ด้านขวาของเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงพุ่งเฉียงๆ หลบเลี่ยง ฮุยปิงสะบัดกระบี่ขวับๆ ใช้ออกสามกระบี่ รุกไล่เหล็งฮู้ชงคับขันร่อแร่ งี้นิ้มร้อนรุ่มใจยิ่ง รีบดึงกระบี่สั้นจากหว่างเอวแทงใส่หัวไหล่ฮุยปิง ร้องว่า
"เหล็งฮู้ตั่วกอ ท่านรับบาดเจ็บ รีบถอยไป"
ฮุยปิงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า
"แม่ชีน้อยบังเกิดจิตหวั่นไหว พบพานชายหนุ่มเยาว์วัยชีวิตตนเองก็ไม่ต้องการแล้ว"
พลางฟันกระบี่ออกอย่างหักโหม เสียงดังเมื่อกระบี่ทั้งสองเล่มปะทะกัน กระบี่หักในมืองี้นิ้มถึงกับถูกกระแทกหลุดจากมือ
ฮุยปิงเห็นคนที่ต้องฆ่ามีจำนวนห้าคน เพื่อป้องกันมิให้มีคนเล็ดลอดได้ พอลงมือก็ใช้ออกด้วยกระบวนท่าสังหาร ยามนั้นตวัดกระบี่ขึ้นแทงใส่ตำแหน่งหัวใจของงี้นิ้ม
เหล็งฮู้ชงโถมเข้าไป มือซ้ายปักนิ้วใส่ดวงตาฮุยปิง ฮุยปิงสะกิดเท้าพุ่งถอยไปด้านหลัง ขณะลากกระบี่กลับปัดวูบตามสภาวะก็กรีดแขนซ้ายเหล็งฮู้ชงเป็นบาดแผล
เหล็งฮู้ชงโถมเข้าไปคลี่คลายสถานการณ์ให้กับงี้นิ้ม ตัวเองต้องหอบหายใจส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง งี้นิ้มถลันเข้าไปประคองกล่าวเสียงสั่นเครือ
"ปล่อยให้เขาฆ่าพวกเราด้วยกันเถอะ"

เหล็งฮู้ชงหอบหายใจ กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านรีบหนี"

เด็กฮุยอิงสอดคำขึ้น

"หน้าโง่ จนบัดนี้ยังไม่เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นอีกหรือ นางคิดตายร่วมกับท่าน...."

ไม่ทันขาดคำ ฮุยปิงเสือกแทงกระบี่เข้ามา แทงใส่ขั้วหัวใจของนาง

เด็กเอี้ย เล้าเจี่ยฮวง เหล็งฮู้ชง และงี้นิ้มล้วนส่งเสียงอุทานออกมา ฮุยปิงแสยะยิ้ม สืบเท้าเข้าหาเหล็งฮู้ชงและงี้นิ้ม โลหิตที่ปลายกระบี่ก็หยดหยาดลงมาทีละหยด

เหล็งฮู้ชงจิตใจสับสนว้าวุ่น ครุ่นคิดขึ้น

'มันกลับฆ่าโกวเนี้ยน้อยนางหนึ่ง ช่างอำมหิตนัก เราก็จะตายแล้ว งี้นิ้มซือม่วยไฉนยอมตายร่วมกับเรา เราแม้เคยช่วยนาง แต่นางก็ช่วยเรา ตอบแทนบุญคุณของเราแล้ว ไม่จำเป็นต้องพลีชีวิตด้วยเป็นงี้นิ้มซือม่วยตายร่วมกับเรา หาใช่เล้งซังเซี่ยวซือม่วยเราไม่นาง...ตอนนี้นางทำอะไร?'

เห็นใบหน้าอันชั่วร้ายของฮุยปิงยื่นใกล้เข้ามาทีละน้อย เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจหลับตาลง

ทันใด แว่วเสียงซออู้อ้อยสร้อยดังขึ้น เสียงซออู้โศกซึ้ง คล้ายทอดถอนใจคล้ายสะอื้นไห้ หางเสียงสั่นสะท้าน เฉกเช่นหยาดน้ำฝนตกใส่ใบไม้ สร้างความสงสัยใจแก่เหล็งฮู้ชงจนลืมตาขึ้น

ฮุยปิงใจสั่นสะท้านครุ่นคิดขึ้น

'พิรุณกลางราตรีมกได้ชิงแซมาแล้ว'

ได้ยินเสียงซออู้ยิ่งมายิ่งหดหู่ มกได้ชิงแซยังไม่ปรากฏกาย ดังนั้นร้องว่า

"มกได้ซิงแซ ไยไม่ปรากฏออกพบกัน?"

เสียงซออู้พลันขาดหาย หลังต้นสนปรากฏเงาร่างผอมซูบสายหนึ่งเดินออกมา เหล็งฮู้ชงได้ยินชื่อมกได้ซิงแซมานาน แต่ไม่เคยพบหน้าท่านมาก่อน ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นท่านร่างซูบผอมราวไม้ซีก สองไหล่งองุ้ม คล้ายปีศาจวัณโรคที่ล้มตายได้ทุกเมื่อ คิดไม่ถึงเจ้าสำนักฮ่วงซัวอันยิ่งใหญ่ กลับมีสารรูปทรุดโทรมปานนี้

มกได้ซิงแซมือซ้ายถือซออู้ ประสานมือทั้งสองต่อฮุยปิง กล่าวว่า

"ฮุยซือเฮีย จ้อเม่งจู้สบายดี?"

ฮุยปิงเห็นอีกฝ่ายหนึ่งไม่มีท่าทีประสงค์ร้าย กอปรกับทราบว่ามกได้ซิงแซกับเล้าเจี่ยฮวงไม่ลงรอยกัน จึงกล่าว

"ขอบคุณมกได้ซิงแซ ซือกอเราสบายดี เล้าเจี่ยฮวงสำนักท่านคบหากับมารร้ายนิกายอสร คกคามต่อห้าสำนักกระบี่เรา มกได้ซิงแซท่านเห็นควรจัดการอย่างไร?"

มกได้ซิงแซเดินเข้าหาเล้าเจี่ยฮวงสองก้าว กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"สมควรฆ่า"

คำ *"ฆ่า"* เปล่งจากปาก ประกายเย็นเยียบวูบขึ้น ในมือเพิ่มกระบี่ทั้งเบาบางทั้งแคบเรียวเล่มหนึ่ง แทงกระบี่กลับหลัง จู่โจมใส่ทรวงอกฮุยปิง

กระบวนท่านี้รวดเร็วยิ่ง มิหนำซ้ำคล้ายมายาคล้ายความฝัน กลับเป็นท่าไม้ตายในสิบสามท่าเมฆหมอกร้อยเปลี่ยนพันแปลง ฮุยปิงเคยพลาดท่าแก่เล้าเจี่ยฮวงมาแล้วครั้งหนึ่ง ครั้งนี้ยังหลงกลซ้ำสอง ยามตื่นตระหนกถอยปราดไปด้านหลัง เสียงฉี่เมื่อทรวงอกถูกกรีดเป็นบาดแผลยาวเหยียด ปกเสื้อขาดหลุดลุ่ย กล้ามเนื้อทรวงอก

ก็ถูกบาดทำร้าย

ฮุยปิงจู่โจมกระบี่ตีโต้ แต่มกได้ซิงแซเมื่อชิงลงมือ ท่าตามติดก็หนุนเนื่องเข้าหา กระบี่บางเบาคล้ายงูอันปราดเปรียว เต้นระริกตลอดเวลา พุ่งไปมาในประกายกระบี่ของฮุยปิง ฮุยปิงถูกรุกไล่ถอยร่น ไม่อาจด่าทอแม้สักครึ่งคำ

เด็กเอี้ย เล้าเจี่ยฮวง และเหล็งฮู้ชงทั้งสามเห็นว่าท่ากระบี่ของมกได้ซิงแซพลิกแพลงเปลี่ยนแปร เร้นลับดุจภูตพราย อดขวัญสั่นวิญญาณสะท้านมิได้ เล้าเจี่ยฮวงฝึกวิทยายุทธ์สำนักเดียวกับเขาเป็นซือเฮียตี่มาหลายสิบปี คิดไม่ถึงเพลงกระบี่ของซือเฮียกลับลึกล้ำปานนี้

โลหิตเป็นจุดแต้มๆ สาดกระเซ็นออกจากกระบี่ทั้งสองเล่ม ฮุยปิงกระโดดหลบหลีก พยายามปิดป้องยังไม่อาจหลุดพ้นจากรัศมีกระบี่ของมกได้ซิงแซ อย่างแช่มช้า โลหิตผนึกเป็นวงกลมสีแดงอยู่รอบกายทั้งสองวงหนึ่ง

พลันได้ยินเสียงฮุยปิงแผดร้องดังยาวนาน กระโดดปราดขึ้นสูง มกได้ซิงแซถอยกายไปสองก้าว สอดกระบี่แคบเรียวไปในซออู้ หมุนตัวจากไป สีซออู้เป็นเพลงพิรุณกลางราตรี คลื่นเสียงห่างหายไปทีละน้อย

ฮุยปิงพอกระโดดปราดขึ้นก็ร่วงฟาดลง ทรวงอกปรากฏโลหิตลำหนึ่งฉีดพุ่งขึ้นมาดุจน้ำพุ การต่อสู้เมื่อครู่มันเกร็งกำลังภายในของสำนักซงซัวขึ้นหลังจากที่ทรวงอกถูกกระบี่แทงใส่ กำลังภายในยังไม่เสื่อมคลาย เป็นเหตุให้โลหิตฉีดพุ่งออกจากปากแผลอย่างเร่งร้อน ดูไปทั้งลี้ลับทั้งน่าสะพรึงกลัว

งี้นิ้มเกาะแขนเหล็งฮู้ชง แตกตื่นจนใจเต้นระทึกตูมตามถามเบาๆ ว่า

“ท่านไม่ได้รับบาดเจ็บกระมัง?”

เค็กเอี้ยทอดถอนใจกล่าวว่า

“เล้าเฮี้ยงตี๋ท่านเคยบอกว่า พวกท่านสองซือเฮียตี๋ไม่ลงรอยกัน คิดไม่ถึงยามคับขัน เขากลับลงมือช่วยเหลือท่าน”

เล้าเจี่ยฮวงกล่าวว่า

“ซือกอเรามีนิสัยประหลาดพิกล สุดที่ผู้คนจะคาดคิดคำนวณได้ พวกเราไม่ลงรอยกัน มิใช่เกิดจากความร่ำรวยหรือยากจน เพียงแต่ไม่ถูกชะตากัน”

เค็กเอี้ยสั่นศีรษะกล่าวว่า

“เพลงกระบี่ของเขาลึกล้ำปานนี้ แต่บทเพลงซออู้โศกซึ้งรันทดสะกิดให้ผู้คนหลั่งน้ำตา ออกจะคร่ำครีไปแล้ว”

“ถูกแล้ว ซือกอสีซออู้ ทุกท่วงทำนองเดินในเส้นทางสร้อยเศร้า กาพย์กลอนโคลงฉันท์ที่ดีถือความไพเราะโดยไม่ลามก โศกซึ้งโดยไม่เสียใจ บทเพลงที่ดีไยมิใช่เป็นเช่นเดียวกัน เราพอได้ยินเสียงซออู้ของเขา ก็คิดหลีกลี้หนีห่าง”

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

‘คนทั้งสองนี้รักดนตรีจนคลั่งไคล้ ยามคับขันเป็นตาย ยังถกบทเพลงโศกซึ้งโดยไม่เสียใจอันใด ดีที่มกซือแป๊ะรดมาทันเวลาช่วยชีวิตพวกเราไว้ น่าเสียดายเค็กเซี่ยวโกวเนี้ยถูกฮุยปิงฆ่าตายแล้ว’

ได้ยินเล้าเจี่ยฮวงกล่าวอีกว่า

“แต่ด้านพลังฝีมือเพลงกระบี่ เราไม่อาจเทียบเทียมได้ ปรกติเราขาดความเคารพยำเกรงต่อเขา ยามนี้ประหวัดหวนนึกบังเกิดความละอายยิ่ง”

เค็กเอี้ยก็ยกย่องชมเชยเจ้าสำนักฮ่วงซัว จากนั้นเหลียวหน้า

ไปยังเหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"น้องเรา เรามีเรื่องหนึ่งคิดขอร้อง ไม่ทราบเจ้ารับปากหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสมีคำสั่ง ย่อมต้องปฏิบัติตาม"

เด็กเอี้ยกวาดมองเล้าเจี่ยฮวงแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เรากับเล้าเฮี้ยงตี๋งมงายในดนตรีการ ใช้เวลาหลายปีแต่งบทเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักรขึ้น มั่นใจว่าความพิสดารของบทเพลงนี้ไม่เคยมีแต่โบราณกาล หลังจากนี้ในโลกแม้มีเด็กเอี้ยอีก ไม่แน่ว่าจะมีเล้าเจี่ยฮวงอีก มีเล้าเจี่ยฮวงไม่แน่ว่าจะมีเด็กเอี้ยอีก หากให้ผู้ที่แตกฉานดนตรีการ ทั้งมีกำลังภายในลึกล้ำและถูกอัธยาศัยใจคอร่วมกันแต่งบทเพลงนี้ นับว่ายากเย็นแสนเข็ญจริงๆ หากแม้นบทเพลงนี้สาบสูญจากการถ่ายทอด เรากับเล้าเฮี้ยงตี๋ในปรภพคงต้องผิดหวังเสียใจ"

เอ่ยถึงตอนนี้ ล้วงตำราจากอกเสื้อเล่มหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"นี่เป็นโน้ตเพลงพิณและขลุ่ยบทเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักร ขอให้น้องเราเห็นแก่ความเพียรพยายามของพวกเราทั้งสอง เก็บรักษาโน้ตเพลงพิณและขลุ่ยไว้เพื่อเสาะหาทายาทสืบต่อ"

เล้าเจี่ยฮวงกล่าวเสริมขึ้น

"บทเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักรหากสามารถตกทอดแก่อนุชนรุ่นหลัง เรากับเด็กตั๋วกอก็ตายตาหลับแล้ว"

เหล็งฮู้ชงน้อมกายรับโน้ตเพลงจากมือเด็กเอี้ย ซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ กล่าวว่า

"ท่านทั้งสองโปรดวางใจ ผู้เยาว์จะพยายามอย่างสุดความสามารถ"

ก่อนหน้านี้เขาฟังว่าเด็กเอี้ยมีเรื่องราวขอร้อง ยังเข้าใจว่าเป็นเรื่องลำบากแสนเข็ญยิ่ง กริ่งเกรงว่าจะกระทบกระเทือนถูกกฎของสำนัก พอทราบว่าเพียงต้องการให้ตนเองเสาะหาผู้คนสองคนเรียนพิณหัดขลุ่ยถึงกับคลายใจลง

เล้าเจี่ยฮวงกล่าวว่า

"หลานแซ่เหล็งฮู้ บทเพลงนี้ไม่เพียงกลั่นกรองจากมันสมองของพวกเราทั้งสอง ทั้งยังเกี่ยวพันถึงยอดคนท่านหนึ่ง เพลงพิณในบทเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักรมีอยู่ช่วงหนึ่งเป็นเค็กตั่วกอดัดแปลงจากบทเพลงก้วงเล้งซั่วของกีคังสมัยไซจิ้น"

เค็กเอี้ยภูมิใจต่อเรื่องนี้ยิ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตามคำร่ำลือ กีคังหลังจากเสียชีวิต บทเพลงก้วงเล้งซั่วก็สาบสูญจากการถ่ายทอด เจ้าคาดเดาว่าเราได้มาอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงไม่มีความรู้ด้านดนตรีการ อย่าว่าแต่พฤติการณ์ของคนทั้งสองผิดปรกติธรรมดา ตนเองไหนเลยคาดคำนวณได้ ดังนั้นกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสโปรดประทานบอก"

เค็กเอี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"กีคังปล่อยตัวไม่สำรวม ตอนนั้นเจ็งหวยเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ได้ยินกิตติศัพท์ของเขา เดินทางไปเยี่ยมเยียน กีคังเอาแต่ตีเหล็กหาแยแสสนใจไม่ เจ็งหวยได้แต่จากไป คนผู้นี้มีใจคับแคบ นึกขุ่นข้องหมองใจ ใส่ความกีคังต่อซีเบ๊เจียว ซีเบ๊เจียวจึงประหารฆ่ากีคัง แต่ที่ว่านับแต่นี้บทเพลงก้วงเล้งซั่วสาบสูญจากการถ่ายทอด ออกจะดูแคลนอนุชนรุ่นหลังเกินไป บทเพลงนั้นเขาไม่ได้เป็นคนแต่งขึ้น เขาเป็นคนสมัยไซจิ้น ต่อให้หลังไซจิ้นสาบสูญจากการถ่ายทอดหรือก่อนไซจิ้นจะหาไม่พบ ดังนั้นเราขุดหลุมฝังพระศพของฮ่องเต้

และขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในราชวงศ์ไซฮั่นตังฮั่น ซึ่งอยู่ก่อนไซจิ้น ขุดติดต่อกันยี่สิบเก้าหลัง ในที่สุดค้นพบโน้ตเพลงก้วงเล้งซั่ว"

เหล็งฮู้ชงตื่นตระหนกยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ผู้อาวุโสท่านนี้เพราะเพื่อค้นหาบทเพลงพิณเพลงหนึ่ง ถึงกับขุดหลุมฝังศพยี่สิบเก้าหลัง'

เห็นเด็กเอี๊ยสลายรอยยิ้มทีละน้อย กล่าวว่า

"น้องเรา เจ้าเป็นศิษย์สำนักมาตรฐาน เราความจริงไม่ควรฝากฝังเจ้า แต่คราคับขันได้แต่สร้างความลำบากแก่เจ้า ขออย่าได้ตำหนิ"

พลางเหลียวหน้าไปยังเล้าเจี่ยฮวง ชักชวนว่า

"เฮี้ยงดี๋ พวกเราไปได้แล้ว"

เล้าเจี่ยฮวงรับคำ พลางยื่นมือออก ทั้งสองจับมือกันและกัน ส่งเสียงหัวร่อโดยพร้อมเพรียง กำลังภายในพอแผ่พุ่งผ่าน พากันสะบั้นชีพจรหัวใจ หลับตาสิ้นลมปราณ

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบร้องเรียก "ผู้อาวุโส เล้าซือเจ่ก" ยื่นมือรอที่ริมจมูกคนทั้งสอง พบว่าไม่มีลมหายใจแล้ว

งี้นิ้มถามโพล่งว่า

"พวกเขา...พวกเขาตายแล้ว?"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ซือม่วย พวกเรารีบฝังศพคนทั้งสี่ไว้ มิให้มีคนสืบเสาะมาอีก เรื่องที่ฮุยปิงถูกมกได้ชิงแซฆ่าทิ้ง อย่าได้แพร่งพรายออกไปเด็ดขาด"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ทราบแล้ว หากซือแป๋ถามถึง ข้าพเจ้าสมควรบอกหรือไม่?"

"ไม่ว่าผู้ใดล้วนบอกไม่ได้ ท่านหากบอกไป มกได้ชิงแซมา

ประลองกระบี่ซือแป๋ท่านไยมิใช่ย่ำแย่แล้ว?"

งี้นิ้มหวนนึกถึงเพลงกระบี่ของมกไต้ซิงแซ อดสยิวกายเฮือกหนึ่งมิได้ รีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่บอก"

เหล็งฮู้ชงก้มกายช้าๆ เก็บกระบี่ของฮุยปิง ทิ่มแทงซากศพของฮุยปิงเป็นรูสิบเจ็ดสิบแปดรู งี้นิ้มไม่อาจหักใจอำมหิต กล่าวว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ คนตายแล้วไยต้องย่ำยีทำลายซากศพอีก?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"กระบี่ของมกไต้ซิงแซทั้งแคบทั้งเบาบางผู้เชี่ยวชาญขอเพียงเห็นปากแผลของฮุยซือเจ่ก จะทราบว่าเป็นการลงมือของผู้ใด เราไม่ได้ย่ำยีทำลายซากศพมัน หากแต่ทิ่มแทงทะลวงปากแผลบนร่างมันทำลายรองรอยเบาะแสไป"

งี้นิ้มทอดถอนใจ รัสีกในยทธจักรเปี่ยมเล่ห์เพทบาย ยากที่จะปรับตัวได้ เห็นเหล็งฮู้ชงทิ้งกระบี่ เก็บก้อนหินทุ่มใส่ซากศพฮุยปิง ดังนั้นรีบกล่าวว่า

"ท่านอย่าเคลื่อนไว นั่งลงพักผ่อน ให้ข้าพเจ้าจัดการเอง"

พลางเก็บก้อนหินวางบนซากศพฮุยปิงเบาๆ คล้ายกริ่งเกรงว่าซากศพมีความรู้สึกกดทับมันเจ็บปวดก็มิปาน

นางใช้ก้อนหินกลบบดบังซากของเล้าเจี่ยฮวงทั้งสี่ กล่าวกับกองก้อนหินของเด็กฮุยอิงว่า

"**เชี่ยวซือม่วย** *(น้องสาว)* หากมิใช่เรา ท่านคงไม่ประสบเคราะห์กรรมเช่นนี้ หวังว่าท่านได้ขึ้นสวรรค์ ชาติหน้าจุติเป็นชายหมั่นสร้างบุญกุศลไว้ ในที่สุดไปถึงแดนสุขาวดี อมิตตพุทธ พระโพธิสัตว์ส่งเสริมมวลสำสัตว์"

เหล็งฮู้ชงนั่งพิงก้อนหิน หวนนึกถึงเด็กฮุยอิงมีบุญคุณช่วย

ชีวิตตนเอง นางอายุเยาว์ กลับเสียชีวิตโดยไร้ความผิด ดังนั้นอดสวดคำ *"อมิตตพุทธ"* ตามงี้นิ้มมิได้

พักผ่อนชั่วขณะ อาการเจ็บแผลของเหล็งฮู้ชงค่อยทุเลา ดังนั้นล้วงโน้ตเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักรจากอกเสื้อ พลิกดูวูบหนึ่ง เห็นทั้งเล่มเขียนแต่ตัวหนังสือประหลาดพิกลกลับไม่รู้จักแม้สักคำเดียว

เหล็งฮู้ชงรู้จักหนังสือไม่มากนัก หาทราบไม่ว่าโน้ตเพลงล้วนเป็นตัวหนังสือประหลาด ยังเข้าใจว่าเป็นข้อความอันลึกล้ำ ดังนั้นซุกเก็บโน้ตเพลงไว้ในอกเสื้อ แหงนหน้าระบายลมจากปากยาวๆ ครุ่นคิดขึ้น

'เล้าซือเจ่กคบหาสหาย เป็นเหตุให้จบชีวิตทั้งครอบครัว มาตรว่าที่คบหาเป็นผู้อาวุโสนิกายอสูร แต่ทั้งสองควักหัวใจตีแผ่กัน เป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก วันนี้เล้าซือเจ่กล้างมือในอ่างทอง คิดถอนตัวออกจากบึลิ้มไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับเพาะความแค้นกับสำนักซงซัว นับว่าประหลาดนัก'

นึกถึงตอนนี้ เห็นด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือปรากฏประกายสีเขียววูบวาบหลายครา ประกายกระบี่เกลื่อนกล่น ดูไปคุ้นตายิ่ง คล้ายเป็นยอดฝีมือสำนักฮั้วซัวประลองกระบี่กับผู้คน

"เซี่ยวซือม่วย ท่านรอเราอยู่ที่นี้สักครู่ เราไปแล้วจะกลับมา"

งี้นิ้มเอาแต่สุมซ้อนก้อนหิน ไม่ทันเห็นประกายสีเขียวนั้นเข้าใจว่าเหล็งฮู้ชงคิดไปถ่ายทุกข์ ดังนั้นผงกศีรษะรับ

เหล็งฮู้ชงใช้กิ่งไม้ยันกาย เดินไปสิบกว่าก้าว เก็บกระบี่ของฮุยปิงเสียบไว้ที่หว่างเอว เดินเข้าหาประกายสีเขียว เดินอยู่ชั่วขณะได้ยินเสียงอาวุธปะทะกันดังถี่ยิบ ดังนั้นย่อกายลง เคลื่อนเข้าใกล้ช้าๆ ซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ชะโงกศีรษะมองออกไป

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นนักศึกษาผู้หนึ่งถือกระบี่ยืน

หยัดกับที่คือซือแป๋ตนเองงักปุกคุ้ง มีนักพรตเตี้ยเล็กผู้หนึ่งวิ่งวนอยู่รอบกายของเขา โถมแทงกระบี่อย่างว่องไว พอวิ่งวนรอบหนึ่งก็แทงออกสิบกว่ากระบี่ คือเจ้าสำนักแชเซี้ยอื้อชังไฮ้

เหล็งฮู้ชงพลันเห็นซือแป๋ประมือกับผู้คน คู่ต่อสู้ยังเป็นเจ้าสำนักแชเซี้ยถึงกับคึกคักอักโข เห็นซือแป๋ท่วงท่าปลอดโปร่ง อื้อชังไฮ้พอแทงออกกระบี่หนึ่งเขาก็ยกกระบี่ปิดป้อง อื้อชังไฮ้อ้อมถึงด้านหลังของเขา เขาไม่หมุนตัวตาม เพียงสะบัดกระบี่คุ้มครองหลังไว้ท่างท่าสุภาพสง่างาม สมกับที่ได้รับขนานฉายากระบี่วิญญูชนจริงๆ

งักปุกคุ้งน้อยครั้งจะประมือกับผู้คน เหล็งฮู้ชงเพียงเห็นเขาประกระบวนท่ากับ**ซือบ้อ** *(อาจารย์หญิง)* แสดงให้ศิษย์ชมดู แต่นั่นเป็นการสู้หลอกๆ ย่อมแตกต่างกับการต่อสู้จริงๆ จากนั้นเห็นอื้อชังไฮ้พอแทงออกกระบี่หนึ่ง ต้องบังเกิดเสียงฉี่ฉี่ แสดงว่าพลังกระบี่กล้าแข็งยิง เหล็งฮู้ชงต้องครุ่นคิด

'เราดูแคลนสำนักแชเซี้ยตลอดมา ไหนเลยจะคาดนักพรตเตี้ยเล็กนี้ฝีมือร้ายกาจปานนี้ ต่อให้เราไม่ได้รับบาดเจ็บก็มิใช่คู่มือของเขา ครั้งหน้าหากพบพาน ยังคงหลบลี้หนีหน้าแต่เนิ่นๆ'

ชมดูอีกครู่หนึ่ง เห็นอื้อชังไฮ้ยิ่งวิ่งวนยิ่งรวดเร็ว คล้ายกลับกลายเป็นเงาสีเขียวกลุ่มหนึ่ง ล้อมกักงักปุกคุ้งเอาไว้ เสียงกระบี่กระทบกันเร่งร้อนเกินไป ไม่เป็นเสียงติงติงตังตัง หากแต่ร้อยรวมเป็นเสียงยาวต่อเนื่อง

เหล็งฮู้ชงเห็นว่าหลายสิบกระบี่นี้หากจู่โจมใส่ตนเอง เกรงว่าตนเองต้านทานไม่ได้แม้สักกระบี่เดียว ถูกทิ่มแทงเป็นหลายสิบรูนักพรตต่ำเตี้ยนี้เปรียบกับฉั่งแป๊ะกวงคล้ายยังสูงล้ำกว่าครึ่งขั้น เห็นซือแป๋ยังต้านรับโดยไม่ตีโต้ อดวิตกกังวลมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

'นักพรตเตี้ยมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมเพียงนี้ ซือแป๋หากชะล่า

เลินเล่อคงต้องพ่ายแพ้ใต้เพลงกระบี่ของมัน'

พลันได้ยินเสียงเช้งใหญ่ อื้อชังไฮ้พุ่งถอยไปด้านหลังวาเศษดุจเกาทันฑ์ จากนั้นยืนหยัดมั่น กระบี่ไม่ทราบสอดคืนฝักไปตั้งแต่เมื่อใด เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ เมื่อเหลียวมองซือแป๋ เห็นงักปุกคุ้งก็สอดกระบี่คืนฝักยืนหยัดอย่างเงียบงัน เหล็งฮู้ชงกลับดูไม่ออกว่าผู้ใดชนะ ไม่ทราบมีคนรับบาดเจ็บบอบช้ำหรือไม่

ทั้งสองยืนประจันชั่วขณะ อื้อชังไฮ้พลันแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ประเสริฐ แล้วพบกันใหม่"

พลางพลิ้วปราดไปทางขวา งักปุกคุ้งร้องดังๆ ว่า

"อื้อกวนจู้อย่าเพิ่งไป ลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยาเป็นไรแล้ว?"

พลางขยับกายวูบติดตามไป หางเสียงยังไม่ขาดหาย เงาร่างทั้งสองก็สาบสญไร้ร่องรอย

เหล็งฮู้ชงฟังจากถ้อยคำทั้งสอง ทราบว่าซือแป๋ได้ชัยอื้อชังไฮ้ ลอบลิงโลดในใจ ครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป๋ไล่ตามอื้อชังไฮ้ไป ทั้งสองทุ่มเทวิชาตัวเบา เพียงชั่วขณะคงล่วงหน้าไปหลายลี้'

เขาใช้กิ่งไม้พยุงกาย คิดกลับไปสมทบกับงี้นิ้ม ในดงไม้ซ้ายมือ พลันบังเกิดเสียงแผดร้องโหยหวนดังมา

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน เดินไปยังดงไม้หลายก้าว ในพงไม้ปรากฏมุมกำแพงชั้นหนึ่ง คล้ายเป็นศาลเจ้าหลังหนึ่ง เหล็งฮู้ชงกริ่งเกรงว่าเป็นศิษย์ผู้น้องร่วมสำนักต่อสู้กับศิษย์สำนักแชเชี้ยรับบาดเจ็บ ดังนั้นรีบเดินไป

ขณะอยู่ห่างหลายวา ภายในศาลเจ้าบังเกิดสุ้มเสียงแหลม

เล็กชราภาพเสียงหนึ่งดังว่า

"คัมภีร์กระบี่พิชิตมารอยู่ที่ใด พอเพียงบอกต่อเราตามความสัตย์เราจะล้างสำนักแชเชี้ย แก้แค้นให้กับท่าน"

เหล็งฮู้ชงตอนอยู่บนเตียงในตึกรวมหยก ได้ยินคนผู้นี้กล่าววาจาทราบว่าเป็นเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่บักเกาฮง ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป๋กำลังตามหาลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยา ที่แท้คนทั้งสองตกอยู่ในเงื้อมมือของเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่'

ได้ยินสุ้มเสียงบุรุษผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เราไม่ทราบมีคัมภีร์กระบี่พิชิตมารอันใด เพลงกระบี่ตระกูลลิ้มเราถ่ายทอดด้วยปากเปล่า หามีคัมภีร์กระบี่ไม่"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'คนกล่าววาจาคงเป็นบิดาของลิ้มซือตี่...หัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยบัญบารมีลิ้มจิ้นน้ำ'

ได้ยินลิ้มจิ้นน้ำกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสยอมแก้แค้นแทนเรา เราย่อมสำนักตื้นตัน อื้อซังไฮ้แห่งแชเชี้ยก่อกรรทำเข็ญ วันหน้าต้องไม่มีผลบั้นปลายที่ดี ต่อให้ไม่ถูกผู้อาวุโสฆ่าทิ้ง ก็ต้องตายใต้ดาบกระบี่ของวีรบุรุษผู้กล้าท่านอื่น"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าท่านไม่ยอมบอกแล้ว ฉายาของเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ท่านคงเคยได้ยินมา"

"ผู้อาวุโสแซ่บักมีชื่อสะท้านบู๊ลิ้ม ผู้ใดไม่ล่วงรู้?"

"สะท้านบู๊ลิ้มกลับไม่แน่นัก แต่ผู้แซ่บักลงมือด้วยอำมหิตไม่เคยมีจิตใจดีงาม คาดว่าท่านคงเคยได้ยินมา"

"ผู้อาวุโสแซ่บักกลับเดี่ยวเข็ญต่อเรา นับเป็นเรื่องในความคาดคิดแต่แรก อย่าว่าแต่ตระกูลลิ้มเราไม่มีคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร

ต่อให้มีจริง ไม่ว่าผู้อื่นข่มขู่บีบคั้น หรือหลอกล่อด้วยลาภยศ ก็ไม่ขอบอกออกไป ผู้แซ่ลิ้มนับแต่ถูกสำนักแซเซี้ยคร่ากุม ก็เผชิญทัณฑ์ทุกวี่วัน ผู้แซ่ลิ้มแม้มีฝีมือต้อยต่ำแต่กระดูกยังแข็งอยู่"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่กล่าวว่า

"ท่านโง่เขลาเบาปัญญา ลิ้มฮูหยินอาจเข้าใจได้ดีว่า ความรักต่อบุตรหลานมารดาการุณย์มักเหนือกว่าบิดาเข้มงวด"

ลิ้มฮูหยินพลันกรีดร้องว่า

"ท่านว่าอะไร นี่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับเพ้งยี้ เพ้งยี้...อยู่ที่ใด?"

"เด็กน้อยลิ้มเพ้งจือฉลาดปราดเปรื่อง เล่าฮูบังเกิดความนิยมชมชอบ เด็กผู้นี้กลับทราบสถานการณ์ ล่วงรู้ว่าเล่าฮูมีวิทยายุทธ์ร้ายกาจ ดังนั้นกราบเล่าฮูเป็นอาจารย์"

ลิ้มฮูหยินรีบกล่าวว่า

"เพ้งยี้อยู่ที่ใด ผู้อาวุโสแซ่บัก วิงวอนท่านตามตัวบุตรชายเรามาพบหน้าเราสองสามีภรรยาเป็นครั้งสุดท้าย"

"ตกลง เราจะตามตัวให้ เพียงแต่บักเกาฮงไม่เคยรับการใช้สอยไหว้วานจากผู้คน หากให้เราตามตัวบุตรชายท่านมา พวกท่านต้องบอกที่ซ่อนของคัมภีร์กระบี่พิชิตมารออกมาก่อน"

ลิ้มจิ้นน้ำทอดถอนใจกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่บักไม่ยอมเชื่อก็จนปัญญา เราสองสามีภรรยามีชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย เกรงว่าไม่อาจพบหน้าบุตรชายเป็นครั้งสุดท้าย หากมีคัมภีร์กระบี่พิชิตมารอันใด ต่อให้ท่านไม่ถาม เราก็จะขอให้ผู้อาวุโสถ่ายอดบอกต่อบุตรชายเรา"

"นั่นก็ใช่แล้ว ท่านชีพจรหัวใจขาดสะบั้น ไม่อาจมีชีวิตอีกชั่วครู่ชั่วยาม ท่านแม้ตายยังไม่ยอมบอกที่ซ่อนของคัมภีร์กระบี่ ย่อมต้องการรักษาวิทยายุทธ์ของตระกูลลิ้มไว้ แต่หลังจากที่ท่านตาย

แล้ว บุตรชายท่านยังตายตาม คัมภีร์กระบี่เล่มนี้ทิ้งในโลก จะมีประโยชน์ใดต่อตระกูลลิ้มท่าน"

ลิ้มฮูหยินกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"บุตรชายเรา...บุตรชายเราปลอดภัยดีหรือ?"

"ตอนนี้ย่อมปลอดภัยไร้เรื่องราว ท่านบอกที่ซ่อนของคัมภีร์กระบี่ออกมา เราหลังจากหยิบฉวยมา รับรองว่าจะมอบต่อบุตรชายท่าน มันดูไม่เข้าใจ เราจะค่อยชี้แนะ ไยมิใช่ดีกว่าฟาดบุตรชายท่านตายในฝ่ามือเดียวหรอกหรือ?"

จากนั้นบังเกิดเสียงเกรียวกราว แสดงว่ามันฟาดทลายข้าวของในศาลเจ้าชิ้นหนึ่ง

ลิ้มฮูหยินถามโพล่งว่า

"ไฉน...ไฉนฟาดบุตรชายเราตายในฝ่ามือเดียว?"

"ฮา ฮา ลิ้มเพ้งจือเป็นศิษย์เรา เราให้มันมีชีวิต มันก็มีชีวิต หากให้มันตาย มันก็ต้องตาย หากเราพอใจฟาดมันตายในฝ่ามือเดียวเมื่อใดก็ฟาดออกเมื่อนั้น"

ได้ยินเสียงเกรียวกราวหลายครา แสดงว่าใช้พลังฝ่ามือฟาดทำลายข้าวของอันใดอีก

ลิ้มจิ้นน้ำกล่าวว่า

"เนี่ยจื้อ ไม่ต้องกล่าวแล้ว บุตรชายพวกเราต้องไม่ตกอยู่ในเงื้อมมือมัน ไม่เช่นนั้นมันไหนเลยไม่คุมเพ้งยี้มาข่มขู่บีบคั้นพวกเรา"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เราบอกว่าท่านโง่เขลา ท่านโง่เขลาจริงๆ เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่คิดฆ่าบุตรชายท่าน มีอันใดยากลำบาก ต่อให้ตอนนี้มันไม่ตกอยู่ในเงื้อมมือเรา หากเราตั้งใจไล่ล่าฆ่ามัน หรือว่าทำไม่ได้?"

ลิ้มฮูหยินกล่าวเบาๆ ว่า

"เชียงกง หากมันคิดรังควานบุตรชายพวกเราจริงๆ..."
เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่สอดคำขึ้น

"ใช่แล้ว พวกท่านบอกออกมา ต่อให้พวกท่านสองสามีภรรยาไม่อาจรักษาชีวิตไว้ สามารถรักษาชีวิตลิ้มเพ้งจือ ไยมิใช่ประเสริฐยิ่ง?"

ลิ้มจิ้นน้ำหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ฮูหยิน หากพวกเราบอกที่ซ่อนของคัมภีร์กระบี่พิชิตมารแก่มัน เฒ่าค่อมนี้ต้องไปหาคัมภีร์กระบี่เป็นอันดับแรก ฆ่าบุตรชายพวกเราเป็นอันดับสอง หากพวกเราไม่บอก เฒ่าค่อมนี้ต้องการคัมภีร์กระบี่ ก็ต้องรักษาชีวิตของเพ้งยี้ไว้ วันใดที่เพ้งยี้ไม่บอก วันนั้นเฒ่าค่อมก็ไม่กล้าทำร้ายมัน"

ลิ้มฮูหยินกล่าวว่า

"มิผิด เฒ่าค่อม ท่านรีบฆ่าเราสองสามีภรรยาเถอะ"

เหล็งฮู้ชงฟังถึงตอนนี้ ทราบว่าเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ต้องเดือดดาลเป็นการใหญ่ หากไม่หาทางออกล่อมันจากไป ลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยายากรักษาชีวิตไว้ ดังนั้นกล่าวเสียงกังวาน

"ผู้อาวุโสแซ่บัก ศิษย์สำนักฮั้วซัวเหล็งฮู้ชงได้รับคำสั่งอาจารย์ขอเชิญผู้อาวุโสแซ่บักไปหารือ"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ความจริงยกมือหมายจะกระแทกลงยังศีรษะลิ้มจิ้นน้ำพอฟังใจหายวาบ ปรกติมันน้อยครั้งจะอ่อนข้อแก่ผู้ใด แต่ยังบังเกิดจิตกริ่งเกรงต่อเจ้าสำนักฮั้วซัวงักปุกคุ้ง โดยเฉพาะตอนที่อยู่นอกตึกรวมหยก รับทราบความร้ายกาจของลมปราณเมฆม่วงของงักปุกคุ้งมาแล้ว มันข่มขู่บังคับลิ้มจิ้นน้ำ เป็นพฤติการณ์ที่ชนชาวธัมมะหยามเหยียดชิงชัง คาดว่างักปุกคุ้งสองอาจารย์กับศิษย์แอบฟังอยู่เบื้องนอกเป็นเวลานานแล้ว ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'งักปุกคุ้งเรียกเราออกไป ยังมีเรื่องใดคิดหารือ คาดว่าเปลือกนอกกล่าวเกลี้ยกล่อม แท้จริงประชดแดกดันเราสักครา ลูกผู้ชายไม่ถือสาพลาดท่าตำตา ยังคงหลบลี้หนีหน้าแต่เนิ่นๆ'

พอตกลงใจกล่าวว่า

"ผู้แซ่บักยังมีเรื่องต้องกระทำ ไม่อาจน้อมสนอง โปรดบอกต่ออาจารย์ท่านวันหน้าหากมีเวลาว่าง ขอเชิญไปเที่ยวที่นอกกำแพงใหญ่ ผู้แซ่บักจะปัดกวาดห้องหับคอยต้อนรับ"

พลางถีบเท้าพุ่งออกจากโบสถ์ สะกิดเท้าขวาคราหนึ่ง ก็ทะยานขึ้นบนหลังคา จากนั้นทิ้งตัวลงที่หลังศาลเจ้า จากไปดุจสายลมหอบหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงเห็นมันหลบลี้หนีหน้า ต้องลอบยินดี ครุ่นคิดในใจ *'ที่แท้เฒ่าค่อมนี้กลัวซือแป๋เราแทบตายจริงๆ หากมันไม่ไปลงไม้ลงมือต่อเราสถานการณ์คงเลวร้ายยิ่ง'*

ดังนั้นใช้กิ่งไม้ยันพื้น เดินเข้าศาลเจ้า ภายในโบสถ์มืดมิดไร้แสงไฟ เห็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีจำนวนสองคนครึ่งนั่งครึ่งนอนอิงพิงด้วยกัน จึงน้อมกายกล่าวว่า

"ผู้หลานเป็นศิษย์สำนักฮั้วซัวเหล็งฮู้ชง ตอนนี้นับเป็นศิษย์ร่วมสำนักกับเพ้งจือซือตี๋ ขอกราบพบลิ้มแป๊ะแป๋ลิ้มแป๊ะบ้อ (ลุงและป้า)"

ลิ้มจิ้นน้ำกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เสียวเฮียบมากมารยาท เราไม่กล้ารับ เล่าฮูสองสามีภรรยารับบาดเจ็บสาหัสไม่อาจคารวะตอบได้ บุตรชายของเรากราบงักได้เฮียบสำนักฮั้วซัวเป็นอาจารย์จริงๆ?"

กล่าวถึงตอนท้ายสุ้มเสียงระริก ชื่อเสียงของงักปุกคุ้งกระเดื่องดังกว่าอื้อซังไฮ้มากนัก ลิ้มจิ้นน้ำเพื่อประจบอื้อซังไฮ้ ทุกปี

ใช้คนส่งของขวัญไป แต่งักปุกคุ้งและพวกเป็นผู้นำของห้าสำนักกระบี่ลิ้มจิ้นน้ำสำนึกตัวว่าไม่คู่ควรคบหา กระทั่งของขวัญยังไม่กล้าส่งไป เห็นเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ดุร้ายหมายขวัญ พอได้ยินชื่อเสียงสำนักฮั้วซัวก็หลบลี้หนีหน้า บุตรชายของตนเองกลับมีวาสนาเข้าสำนักฮั้วซัวย่อมปีติยินดียิ่ง

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เฒ่าค่อมนั้นคิดบังคับบุตรท่านเป็นศิษย์ บุตรชายท่านยืนกรานไม่ยินยอม เฒ่าค่อมนั้นขณะจะทำร้าย ซือแป๋เราพอดีผ่านไปยื่นมือช่วยเหลือ บุตรชายท่านวิงวอนร้องขอเข้าสำนักเรา ซือแป๋เราเห็นว่าเขามีความจริงใจ ทั้งเป็นส่วนสัดสามารถส่งเสริมจึงรับเอาไว้ เมื่อครู่ซือแป๋เราประกระบี่กับอื้อชังไฮ้โค่นมันพ่ายแพ้หลบหนีซือแป๋เราติดตามไป คิดถามไถ่ร่องรอยของลิ้มแป๊ะแป๋ลิ้มแป๊ะบ้อ คิดไม่ถึงท่านทั้งสองกลับอยู่ที่นี่"

ลิ้มจิ้นน้ำกล่าวว่า

"หวังว่า...หวังว่าเพ้งยี้สามารถรุดมาในบัดดล หากชักช้า... หากชักช้าก็ไม่ทันการณ์"

เหล็งฮู้ชงเห็นลิ้มจิ้นน้ำลมหายใจร่อแร่รวยริน ทราบว่าชีวิตคับขันร่อแร่จึงกล่าว

"ลิ้มแป๊ะแป๋ ท่านอย่าได้เอ่ยปาก ซือแป๋เราหลังจากคิดบัญชีกับอื้อชังไฮ้จะมาหาท่าน ท่านผู้เฒ่าต้องมีวิธีรักษาท่านแน่นอน"

ลิ้มจิ้นน้ำฝืนยิ้มหลับตาลง ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าวเบาๆ

"น้องแซ่เหล็งฮู้ เรา...เราไม่รอดแล้ว เพ้งยี้เข้าสำนักฮั้วซัวเรายินดียิ่ง ขอให้...ขอให้ท่านช่วยเหลือ...ช่วยเกื้อกูลดูแลมัน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"แป๊ะแป๋วางใจ พวกเราสำกัดสำนักอาจารย์เดียวกัน เฉก

เช่นพี่น้องร่วมสายเลือด วันนี้ผู้หลานได้รับฝากฝังจากแป๊ะแป่ ย่อมต้องดูแลลิ้มซือตี่เพิ่มมากกว่าเดิม”

ลิ้มจิ้นน้ำลมหายใจกระชั้นถี่เร็ว กล่าวกระท่อนกระแท่นว่า

“โปรด...โปรดบอกต่อบุตรชายเรา สมบัติในห้องใต้ดินที่บ้านเก่าตรอกทานตะวันเมืองฮกจิว เป็น...เป็นมรดกตกทอดของตระกูลลิ้ม ต้อง...ต้องเก็บรักษาให้ดี แต่...แต่ทวดของมันท่านเอี่ยงโต้วสั่งเสียไว้บุตรหลานเราห้ามไม่ให้พลิกดู หาไม่จะเป็นภัยมหันต์ ให้...ให้มันจดจำไว้”

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะกล่าวว่า

“ทราบแล้ว เราจะถ่ายทอดบอกให้”

“ขอบ...ขอบ...”

คำ **“คุณ”** ไม่ทันกล่าวจากปากก็สิ้นใจตาย ก่อนนี้ลิ้มจิ้นน้ำกล้ำกลืนฝืนยืนหยัดเพียงภาวนาว่าสามารถพบหน้าบุตรชาย สั่งเสียคำพูดเหล่านี้ ยามนี้เหล็งฮู้ชงรับปากว่าจะถ่ายทอดวาจาให้ กอปรกับทราบว่าบุตรชายมีที่ฝากฝัง ดังนั้นไม่ห่วงพะวงอีก ลาโลกไปอย่างสงบ

ลิ้มฮูหยินกล่าวว่า

“โปรดบอกต่อบุตรชายเรา อย่าลืมความแค้นของบิดามารดา”

จากนั้นพุ่งศีรษะชนใส่เสาของศาลเจ้าโดยแรง นางความจริงรับบาดเจ็บไม่น้อย การพุ่งชนครั้งนี้จึงเสียชีวิตไป

เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจ ครุ่นคิดขึ้น

‘อื้อชังไฮ้กับเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่บีบบังคับเขาบอกที่ซ่อนคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร เขายอมตายไม่ยอมบอก ตอนนี้ทราบว่าวาระสุดท้ายมาถึง มิอาจไม่ฝากฝังคำพูดต่อเรา แต่เขายังกลัวเราหยิบฉวยคัมภีร์กระบี่ตระกูลลิ้ม ดังนั้นกล่าวคำ **‘ห้ามไม่ให้พลิกดู หาไม่จะ**

เป็นภัยมหันต์' *เฮอะ ท่านเข้าใจว่าเราเหล็งฮู้ชงเป็นคนเยี่ยงไร ไหน เลยหมายปองคัมภีร์กระบี่ตระกูลลิ้มท่าน'*

ยามนั้น เขาเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย ทรุดนั่งพิงเสาหลับตาลงพักผ่อน

ผ่านไปเนิ่นนาน นอกศาลเจ้าบังเกิดสุ้มเสียงงักปุกคุ้งดังว่า

"พวกเจ้าเข้าศาลเจ้าไปชมดู"

เหล็งฮู้ชงรีบร้องเรียกว่า

"ซือแป๋ ซือแป๋"

งักปุกคุ้งกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เป็นชงยี้หรือ?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ เกาะเสาลุกขึ้นช้าๆ ยามนั้นฟ้าใกล้รุ่งสาง งักปกคังพอเดินเข้าศาลเจ้า เห็นซากศพลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยาต้องขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เป็นลิ้มเปียเท้าสองสามีภรรยา?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ บอกเล่าเรื่องราวที่เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ข่มขู่บีบคั้น ตนเองแอบอ้างชื่อซือแป๋ขู่ขวัญมันไป ลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยาเสียชีวิตให้ทราบ ทั้งยังถ่ายทอดคำสั่งเสียของลิ้มจิ้นน้ำต่อซือแป๋ด้วย

งักปุกคุ้งกล่าวอย่างครุ่นคิด

'ครั้งนี้อื้อชังไฮ้เพียรพยายามสูญเปล่า กลับก่อกรรมไม่น้อย'

เหล็งฮู้ชงถามว่า

"ซือแป๋ อื้อต่ำเตี้ยขอขมาต่อท่านแล้วหรือไม่?"

"อื้อกวนจู้มีฝีเท้ารวดเร็ว เราติดตามเป็นเวลานานไม่อาจตามทันวิชาตัวเบาของสำนักแชเซี้ย นับว่าเหลือล้ำกว่าฮั้วซัวขั้นหนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"สำนักแชเชี้ยมันมีวิชาหันตะโพกหลบลี้หนีหน้าเหนือกว่าค่ายสำนักอื่นจริงๆ"

งักปุกคุ้งหน้าเครียดลง ตำหนิว่า

"ชงยี้ เจ้าปากคอระราน พูดจาไม่สุภาพ จะเป็นตัวอย่างอันดีของศิษย์ผู้น้องทั้งหลายได้อย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงเบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง แลบลิ้นออกมา ปากส่งเสียงรับคำ งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เจ้ารับปากก็รับปาก ไฉนแลบลิ้นออกมา ไยมิใช่ไม่จริงจัง?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ เขาได้รับการเลี้ยงดูจากงักปุกคุ้งจนเติบใหญ่ มีน้ำใจฉันพ่อลูก แม้เคารพยำเกรงต่อซือแป๋ แต่ไม่สำรวมเท่าใด ถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"ซือแป๋ ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าแลบลิ้น?"

"กล้ามเนื้อที่ใบหูเจ้าสั่นกระตุก ไม่ใช่แลบลิ้นเป็นอะไร เจ้ากำเริบเสิบสานครั้งนี้พลาดท่าเสียที อาการบาดเจ็บเจ้าดีขึ้นหรือไม่?"

"ถูกแล้ว ดีขึ้นมากนัก"

งักปุกคุ้งล้วงพลุไฟจากอกเสื้อ เดินถึงลานตึก กวัดแกร่งชุดไฟจ่อจุดขึ้นซัดขว้างขึ้นไป พลุไฟยิงขึ้นฟ้า แตกระเบิดที่กลางอากาศกลับกลายเป็นรูปกระบี่สีเงินยวงค้างอยู่กลางอากาศชั่วขณะค่อยตกลงมาช้าๆ ตกลงสิบกว่าวา ก็กลับกลายเป็นดาวตกเต็มฟ้า

นี่เป็นพลุสัญญาณที่เจ้าสำนักฮั้วซัวเรียกประชุมศิษย์ในสำนัก ไม่ถึงชั่วหม้อข้าวเดือด ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งมาทางด้านนี้ ไม่นานให้หลังศิษย์ที่ห้ากอกึงเม้งส่งเสียงจากนอกศาลเจ้าว่า

"ซือแป๋ ท่านผู้เฒ่าอยู่ที่นี้หรือไม่?"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เราอยู่ในศาลเจ้า"

กอกึงเม้งวิ่งเข้าศาลเจ้า น้อมกายเรียก "ซือแป๋" เห็นเหล็งฮู้ชงอยู่ด้านข้าง ดังนั้นกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ตั่วซือกอ ท่านสบายดีหรือ ฟังว่าท่านรับบาดเจ็บสาหัสทั้งหมดเป็นห่วงนัก"

เหล็งฮู้ชงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"นับว่าชะตากล้าแข็ง ครั้งนี้ยังไม่ตาย"

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาอีก ครั้งนี้ผู้มาคือศิษย์ที่สองเล้าเต็กนับและวานรหกเล็กตั่วอู๋ วานรหกพอเห็นเหล็งฮู้ชง ไม่ทันเรียกซือแป๋ก็โถมเข้ามาสวมกอดเหล็งฮู้ชงไว้ ร่ำร้องเรียกหาด้วยความยินดี

จากนั้นศิษย์ที่สามเนี่ยฮวด และศิษย์ที่สี่ซีได้จื้อทยอยเข้าศาลเจ้าอีกประมาณชั่วน้ำเดือด ศิษย์ที่เจ็ดเทากึง ศิษย์ที่แปดเอ็งแป๊ะล้อบตรีงักปกคังนามงักเล้งซังตลอดจนลิ้มเพ้งจือที่เพิ่งเข้าสำนักล้วนมาถึง

ลิ้มเพ้งจือเห็นซากศพของบิดามารดา ก็โถมเข้าฟุบร่างบนซากศพเปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา ศิษย์ร่วมสำนักอดหดหู่ใจมิได้

งักเล้งซังเห็นเหล็งฮู้ชงปลอดภัยไร้เรื่องราว ความจริงดีนเต้นยินดียิ่ง แต่เห็นลิ้มเพ้งจือเศร้าเสียใจปานนี้ ย่อมไม่สะดวกกับการกล่าววาจาน่ายินดีอันใดต่อเหล็งฮู้ชง เดินเข้าไปเกาะกุมมือขวาของเขา กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่าน...ท่านไม่เป็นไรหรือ?"

เหล็งฮู้ชงบอกไม่เป็นไร หลายวันมานี้ งักเล้งซังเฝ้าเป็นห่วงตั่วซือกอ ยามนี้ได้พบพาน อารมณ์อันพลุ่งพล่านที่สั่งสมมาหลายวันสุดที่จะสะกดระงับไว้ พลันร้องไห้โฮออกมา

เหล็งฮู้ชงตบไหล่นางเบาๆ กล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วยเป็นไรแล้ว มีคนรังแกท่านหรือ? เราจะ

ระบายโทสะให้กับท่าน"

งักเล้งซังไม่ตอบคำ เอาแต่ร่ำไห้ ร่ำไห้ชั่วขณะค่อยปลอดโปร่งใจ ดึงแขนเสื้อเหล็งฮู้ชงไปเช็ดคราบน้ำตา กล่าวว่า

"ท่านยังไม่ตาย ท่านยังไม่ตาย"

"เรายังไม่ตาย"

"ฟังว่าท่านถูกอื้อชังไฮ้แห่งแชเซี้ยฟาดใส่อีกฝ่ามือ ฝ่ามือขยี้ใจของคนผู้นี้ฆ่าคนโดยไม่เห็นเลือด ข้าพเจ้าเคยเห็นมันฆ่าคนไม่น้อยขู่จนข้าพเจ้า...ขู่จนข้าพเจ้า..."

นึกถึงความห่วงหาอาทรในหลายวันนี้ น้ำตาอดไหลหลั่งออกมามิได้

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดีที่ฝ่ามือของมันไม่ได้ฟาดถูกเรา เมื่อครู่ซือแป๋ขับอื้อชังไฮ้หลบหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต นั่นจึงน่าดูยิ่ง น่าเสียดายที่ท่านไม่ได้เห็น"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เรื่องทั้งหมดนี้อย่าได้แพร่งพรายต่อบุคคลภายนอก"

เหล็งฮู้ชงและศิษย์ทั้งหลายรับคำโดยพร้อมเพรียง งักเล้งซังมองดูเหล็งฮู้ชงเห็นเขาใบหน้าซูบซีด ปราศจากสีเลือดแม้แต่น้อย ในใจบังเกิดความรักเวทนายิ่ง กล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ครั้งนี้...ครั้งนี้ท่านรับบาดเจ็บไม่น้อย เมื่อกลับสำนักต้องพักรักษาตัวให้ดี"

งักปุกคุ้งเห็นลิ้มเพ้งจือยังฟุบร่างบนซากศพบิดามารดา เฝ้าคร่ำครวญหวนไห้จึงกล่าว

"เพ้งยี้ อย่าร้องไห้แล้ว จัดการเรื่องหลังของบิดามารดาเจ้าสำคัญกว่า"

ลิ้มเพ้งจือรับคำผุดลุกขึ้น เห็นศีรษะใบหน้ามารดาเนืองนอง

ด้วยโลหิต น้ำตาอดไหลหลั่งออกมาอีกมิได้ กล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้พบหน้าบิดามารดาเป็นครั้งสุดท้ายไม่ทราบ... ไม่ทราบพวกท่านมีคำพูดใดคิดกล่าวกับข้าพเจ้า?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ลิ้มซือตี๋ บิดามารดาท่านก่อนตายให้เราดูแลท่าน บิดาท่านยังสั่งเสียไว้ให้เราถ่ายทอดบอกต่อท่าน"

ลิ้มเพ้งจือน้อมกายกล่าวว่า

"ตั่วซือกอ...บิดามารดาเราก่อนตายมีท่านอยู่เป็นเพื่อน ผู้น้อง...ผู้น้องสำนึกขอบคุณยิ่ง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"บิดามารดาท่านถูกคนโฉดสำนักแชเซี้ยเคี่ยวเข็ญลงทัณฑ์เค้นถามถึงร่อยรอยคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร ทั้งสองไม่ยอมสยบเป็นเหตุให้ถูกสะบั้นชีพจรหัวใจ ภายหลังเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ก็บีบบังคับต่อบิดาท่านอีก เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ความจริงเป็นคนต่ำช้ายังพอทำเนา อี้อชังไฮ้เสียทีที่เป็นเจ้าสำนักหนึ่งกลับมีพฤติการณ์ชั่วช้าปานนี้"

ลิ้มเพ้งจือขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"แค้นนี้ไม่ล้าง ลิ้มเพ้งจือเสียทีที่เป็นผู้คนแล้ว"

พลางทุบหมัดใส่เสาไม้อย่างหนักหน่วง งักเล้งซังกล่าวว่า

"ลิ้มซือตี๋ เรื่องนี้ต้นเหตุสืบเนื่องจากเรา วันหน้าท่านคิดแก้แค้น เราผู้เป็นซือเจ้าจะไม่นิ่งดูดายเด็ดขาด"

ลิ้มเพ้งจือน้อมกายกล่าวขอบคุณ งักปุกคุ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"หลักการของสำนักฮั้วซัวเราคือ *'คนไม่รุกรานเรา เราไม่รุกรานคน'* นอกจากยึดถือนิกายอสูรเป็นศัตรูคู่อาฆาต ไม่มีข้อกินแหนงแคลง

ใจกับสำนักอื่น นับแต่นี้สำนักแชเชี้ย...สำนักแชเชี้ย...โอ เมื่อเข้าสู่ยุทธจักร ไหนเลยไม่ล่วงเกินได้"

เล้าเต็กนับกล่าวว่า

"เชี่ยวซือม่วย ลิ้มซือตี๋ เภทภัยครั้งนี้มิใช่สืบเนื่องจากลิ้มซือตี๋ฆ่าบุตรชั่วช้าของอื้อชังไฮ้ หากแต่อื้อชังไฮ้คิดและเล็มคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้มซือตี๋ ครั้งกระโน้นเจ้าสำนักแชเชี้ยเชี่ยงแชจื้อพ่ายแพ้แก่เพลงกระบี่พิชิตมารของลิ้มเอี่ยงโต้ว ซึ่งเป็นทวดของลิ้มซือตี๋ ก็เพาะเป็นชนวนเภทภัยตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"มิผิด ชาวยุทธจักรชอบเอาชนะคะคาน พอฟังว่ามีคัมภีร์วิทยายุทธ์อันใด ไม่สนใจว่าเป็นจริงหรือปลอม ต้องฉกฉวยช่วงชิงโดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ ซึ่งความจริงยอดฝีมือเช่นอื้อกวนจู๋และเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ ไม่จำเป็นต้องละโมบคิดครอบครองคัมภีร์กระบี่ของตระกูลลิ้มเจ้า"

ลิ้มเพ้งจือรีบกล่าวว่า

"ซือแป๋ บ้านศิษย์ไม่มีคัมภีร์กระบี่พิชิตมารอันใดจริงๆ เพลงกระบี่พิชิตมารทั้งเจ็ดสิบสองท่า เป็นบิดาถ่ายทอดด้วยปากเปล่าให้ศิษย์ท่องจดจำไว้ หากมีคัมภีร์กระบี่อันใดจริงๆ ต่อให้บิดาไม่แพร่งพรายต่อคนอื่น ก็ไม่ปิดบังศิษย์เด็ดขาด"

งักปุกคุ้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"เราก็ไม่เชื่อว่ามีคัมภีร์กระบี่พิชิตมารอะไรอีก ไม่เช่นนั้นอื้อชังไฮ้ ก็ไม่ใช่คู่มือของบิดาเจ้าแล้ว"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ลิ้มแป๊ะแป๋สั่งเสียว่า ที่บ้านเก่าตรอกทานตะวันเมืองฮกจิว..."

งักปุกคุ้งโบกมือกล่าวว่า

"นี่เป็นคำสั่งเสียของบิดาเพ้งยี้ เจ้าบอกต่อเพ้งยี้ตามลำพัง บุคคลอื่นไม่จำเป็นต้องล่วงรู้"

ลิ้มเพ้งจือรับคำ งักปุกคุ้งสั่งอีกว่า

"เด็กนับ กึงเม้ง พวกเจ้าทั้งสองเข้าเมืองฮ่วงซัวไปซื้อโลงมาสองใบ"

หลังจากเก็บศพลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยา ว่าจ้างคนแบกโลงถึงริมแม่น้ำ ขบวนคนทั้งหมดโดยสารเรือใหญ่ลำหนึ่งขึ้นเหนือไป

เมื่อเข้าเขตมณฑลฮ่อหนำ เปลี่ยนเป็นใช้ทางบก เหล็งฮู้ชงนอนพักรักษาตัวในรถ อาการบาดเจ็บทุเลาตามลำดับ

วันนี้มาถึงเชิงเขาเง็กนึ่งฮง (ยอดเขาเทพธิดา) บรรพตฮั้วซัว โลงลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยา ฝากอยู่ในศาลเจ้าเล็กๆ ที่เชิงเขาชั่วคราว เพื่อเลือกวันบรรจุฝัง

กอกึงเม้งกับวานรหกล่วงหน้าขึ้นเขาไปส่งข่าว ศิษย์อีกยี่สิบกว่าคนของสำนักฮั้วซัว พากันลงจากเขามากราบอาจารย์ ลิ้มเพ้งจือเห็นศิษย์เหล่านั้นที่อายุมากอยู่ในวัยสามสิบเศษ ที่อายุเยาว์เพียงสิบห้าสิบหกปี ในจำนวนนี้มีศิษย์สตรีหกนาง พอเห็นงักเล้งซังก็พร่ำพูดไม่หยุดยั้ง

เล้าเด็กนับแนะนำเหล่าศิษย์ต่อลิ้มเพ้งจือ กฎของสำนักฮั้วซัวถือลำดับอาวุโสจากการสังกัดสำนักก่อนหลัง ดังนั้นต่อให้ซูคี้ที่อายุน้อยที่สุด ลิ้มเพ้งจือยังต้องเรียกเป็นซือเฮีย

เมื่อเดินทางขึ้นเขา ลิ้มเพ้งจือเห็นภูเขาลาดชันอันตราย ต้นไม้ใหญ่ร่มรื่น เสียงนกร้องเซ็งแซ่ ลำธารน้ำไหลรินมีสิ่งก่อสร้างเป็นตึกใหญ่สี่ห้าหลังปลูกอิงเนินเขาสูงต่ำไม่เท่ากัน

หญิงงามกลางคนนางหนึ่งเดินเข้ามาช้าๆ งักเล้งซังวิ่งปราด

ไปโถมไปในอ้อมอกของนางร้องว่า

"มารดา ข้าพเจ้ามีซือตี๋อีกคนหนึ่ง"

พลางชี้มือมายังลิ้มเพ้งจือ

ลิ้มเพ้งจือทราบจากซือเฮียทั้งหลายว่า อาจารย์หญิงงักฮูหยินเล่งตงเจ่ก ความจริงเป็นซือเฮียม่วยร่วมสำนักกับซือแป๋ ความสูงส่งของเพลงกระบี่ หาด้อยกว่าซือแป๋ไม่ ดังนั้นรีบเข้าไปคุกเข่าโขกศีรษะ กล่าวว่า

"ศิษย์ลิ้มเพ้งจือคำนับซือบ้อ *(อาจารย์หญิง)*"

งักฮูหยินบอกให้ลุกขึ้น กล่าวกับงักปุกคุ้งว่า

"ท่านลงจากเขาคราใด หากไม่กวาดของวิเศษกลับมาสักหลายสิ่งต้องไม่สมอยาก งานชุมนุมที่ฮ่วงซัวครั้งนี้ เราคาดว่าอย่างน้อยท่านต้องรับศิษย์สักสี่คน ไฉนรับเพียงคนเดียว?"

งักปกคังกล่าวว่า

"ท่านมักบอกว่าทหารเน้นคุณภาพไม่เน้นปริมาณ ท่านเห็นว่าคนผู้นี้เป็นอย่างไร?"

"นับว่าหล่อเหลายิ่ง ไม่คล้ายเป็นคนฝึกวิชาบู๊ มิสู้ท่องตำราสี่ซูโหงวเก็งกับท่าน วันหน้าไปสอบเป็นจอหงวน"

ลิ้มเพ้งจือหน้าแดงวูบ ครุ่นคิดในใจ

'ซือบ้อตำหนิว่าเราอ่อนแอ เราต้องเพียรพยายาม ไล่ตามซือเฮียทั้งหลายทันให้จงได้'

งักปุกคุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"สำนักฮั้วซัวหากกำเนิดจอหงวนคนหนึ่งก็ดี จะได้โจษจันร่ำลือกัน"

งักฮูหยินถลึงตาใส่เหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"ต่อยตีผู้คนรับบาดเจ็บอีกใช่หรือไม่ ไฉนหน้าตาปั้นยากปานนี้

รับบาดเจ็บสาหัสหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดีขึ้นมากแล้ว ครั้งนี้หากมิใช่ชะตากล้าแข็ง ศิษย์แทบไม่ได้พบหน้าซือบ้ออีก ดาบไวของฉั่งแป๊ะกวง ชงยี้ต้านทานไม่ได้ คิดขอรับการสอนสั่งจากซือบ้อ"

งักฮูหยินพอฟังว่าเหล็งฮู้ชงรับบาดเจ็บในเงื้อมมือฉั่งแป๊ะกวง สีหน้าค่อยผ่อนคลาย กล่าวว่า

"ที่แท้ต่อยตีกับฉั่งแป๊ะกวง เรายังเข้าใจว่าเจ้าตอแยแส่หาเรื่องอีก เพลงดาบไวของมันเป็นอย่างไร พวกเราจะวิเคราะห์ดูครั้งหน้าค่อยต่อสู้กับมันใหม่"

ตามรายทางที่ผ่านมา เหล็งฮู้ชงเรียนถามถึงวิธีทำลายดาบไวของฉั่งแป๊ะกวง งักปุกคุ้งไม่ยอมบอก ให้เขากลับฮั้วซัวมาเรียนถามซือบ้อ งักฮูหยินพอฟังก็สะกิดความกระตือรือร้นสนใจขึ้น

ขบวนผู้คนเข้าสู่**เรือนอู่ซ่อปุกอุ้ยฮึง** *(เรือนไม่พึงกระทำ)* อันเป็นที่อยู่ของงักปุกคุ้ง บอกเล่าประสบการณ์หลังพรากจากกันและกัน ทั้งหมดดื่มน้ำชารับประทานอาหารว่าง งักฮูหยินก็ให้เหล็งฮู้ชงร่ายรำเพลงดาบของฉั่งแป๊ะกวงออกมาพร้อมกับถามว่าหักล้างกับมันอย่างไร

เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ฉั่งแป๊ะกวงมีเพลงดาบสูงเยี่ยม ตอนนั้นศิษย์ชมดูจนตาพร่าพราย ไหนเลยคลี่คลายได้?"

งักฮูหยินกล่าวว่า

"เด็กน้อยเจ้าเมื่อต้านไม่ได้ คงใช้เล่ห์เหลี่ยมแฝงอุบายเข้าช่วยแล้ว"

เหล็งฮู้ชงได้รับการเลี้ยงดูจากนางจนเติบใหญ่ งักฮูหยินไหนเลยไม่ล่วงรู้นิสัยใจคอและพลังฝีมือของเขา เหล็งฮู้ชงรับฟังจนหน้า

แดงวูบ กล่าวว่า

"ตอนนั้นต่อสู้กันที่นอกถ้ำซือม่วยสำนักเห็งซัวผละจากไปศิษย์ไม่มีที่ห่วงพะวง ดังนั้นต่อสู้กับฉั่งแป๊ะกวงอย่างสุดกำลัง มิคาดต่อสู้ไม่นาน ฉั่งแป๊ะกวงก็ร่ายรำเพลงดาบไวออกมา ศิษย์ต้านเพียงสองท่า ก็ลอบคร่ำครวญ *'คราครั้งนี้ชีวิตต้องจบสิ้นแล้ว'* ในใจพร้อมกับหัวร่อฮาฮาออกมา

ฉั่งแป๊ะกวงรั้งดาบกลับกล่าวว่า 'มีอันใดน่าหัวร่อ ท่านต้านเพลงดาบ**ปวยซัวเจ้าเจี๊ยะ** *(หินทรายคละคลุ้ง)* ทั้งสิบสามท่าของเราได้หรือ?'

ศิษย์กล่าวว่า 'ที่แท้ฉั่งแป๊ะกวงอันกระเดื่องดัง กลับเป็นศิษย์ที่ถูกอัปเปหิของสำนักฮั้วซัวเรา นับว่าคิดไม่ถึงจริงๆ'

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า 'ศิษย์ที่ถูกอัปเปหิของฮั้วซัวอันใด ล้วนเป็นวาจาเหลวไหล ผู้แซ่ฉั่งบัญญัติวิทยายทธ์ขึ้นเอง มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับสำนักฮั้วซัวท่าน?'

ศิษย์หัวร่อพลางกล่าวว่า 'เพลงดาบของท่านมีทั้งสิ้นสิบสามท่าใช่หรือไม่ ที่เรียกว่าหินทรายคละคลุ้ง เป็นท่านตั้งขึ้นเอง เราเคยเห็นซือแป๋กับซือบ้อประกระบวนท่ากันมาก่อน เป็นซือบ้อเรานึกได้ตอนปักดอกไม้ บัญญัติเป็นเพลงกระบี่ขึ้น เรียกว่า**เง็กนึ่งกิมจับซาเกี่ยม** *(สิบสามกระบี่เทพธิดาเข็มทอง)* ใช่เพลงดาบของท่านเมื่อครู่ลอกเลียนจากท่าที่แปดของซือบ้อเรานาม**จิบนึ่งชวงซอ** *(หญิงทอผ้าซัดกระสวย)* เสแสร้งแกล้งดัดเป็นหญิงทอผ้านั่งอยู่ข้างเครื่องทอผ้า ตวัดมือเรียวงามซัดกระสวยไปทางด้านนี้ซัดไปทางด้านนั้น ไยมิใช่น่าหัวร่อนัก...'"

ไม่ทันขาดคำ งักเล้งซังและเหล่าศิษย์สตรีก็หัวร่อคิกคักออกมา

งักปุกคุ้งอดยิ้มมิได้ ดุคำ *'เหลวไหล'* งักฮูหยินร้องเพ้ยกล่าวว่า

"เจ้าไฉนกล่าวพาดพิงถึงซือบ้อเจ้าด้วย สมควรตีจริงๆ"

เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวว่า

"ซือบ้อยังไม่ทราบ ฉั่งแป๊ะกวงทระนงตนยิ่ง พอได้ยินศิษย์เปรียบเปรยมันเป็นสตรี และบอกว่าเพลงดาบของมันเป็นซือบ้อบัญญัติขึ้น ต้องโต้เถียงแน่นอนไม่รีบร้อนฆ่าศิษย์ จริงดังคาดหมาย มันใช้เพลงดาบชุดนั้นออกมาอย่างแช่มช้า ทีละท่าเมื่อใช้ท่าหนึ่งก็ถามคำหนึ่ง 'นี่เป็นซือบ้อท่านบัญญัติขึ้นหรือ?'

ศิษย์แสร้งเป็นครุ่นคิด ในใจลอบจดจำเพลงดาบของมัน รอจนมันใช้ครบสิบสามท่า ค่อยกล่าวว่า 'เพลงดาบของท่านชุดนี้ส่วนใหญ่คล้ายคลึงกับซือบ้อเราบัญญัติขึ้น ท่านขโมยหัดจากสำนักฮั้วซัวได้อย่างไร นับว่าประหลาดแท้'

ฉั่งแป๊ะกวงกระชากเสียงว่า 'ท่านต้านเพลงดาบเราไม่ได้ ก็เล่นลิ้นบอกว่าสำนักท่านมีเพลงดาบชุดนี้ ก็ใช้ออกมาให้เราเปิดหูเปิดตา'

ศิษย์กล่าวว่า 'สำนักเราใช้กระบี่ไม่ใช่ดาบ อีกประการเพลงกระบี่เทพธิดาเข็มทองของซือบ้อเรา เพียงถ่ายทอดแก่ศิษย์สตรี ไม่ถ่ายทอดแก่ศิษย์บุรุษ พวกเราลูกผู้ชายชาตรีกลับใช้เพลงกระบี่อิสตรีเช่นนี้ ไยมิใช่ถูกสหายชาวยุทธจักรหัวร่อเยาะ?'

ฉั่งแป๊ะกวงเดือดดาลกว่าเดิม กล่าวว่า 'หัวร่อเยาะก็ตาม ไม่หัวร่อเยาะก็ตาม วันนี้ต้องให้ท่านยอมรับว่า สำนักฮั้วซัวไม่มีวิชาฝีมือชุดนี้'

ตอนนั้นศิษย์หากไม่เสกสรรค์ปั้นเพลงกระบี่เทพธิดาเข็มทองออกมา คงต้องมีอันตรายถึงแก่ชีวิต ดังนั้นลอกเลียนเพลงดาบของ

มัน ต่อเติมท่าเพลงกระบิดกระบวนร่ายรำใช้ออกมา"

งักเล้งซังฟังถึงตอนนี้ ถามว่า

"ท่าเพลงกระบิดกระบวนของท่านใช้ได้ละม้ายเหมือนหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ปรกติเห็นท่านใช้จนคุ้นตา ไหนเลยไม่เหมือนได้?"

งักเล้งซังร้องว่า

"ท่านหัวร่อเยาะผู้อื่นใช้กระบี่กระบิดกระบวน ข้าพเจ้าไม่แยแสสนใจท่านสามวัน"

งักฮูหยินนั่งครุ่นคิดตลอดเวลา ยามนั้นค่อยกล่าวว่า

"ซังยี้ มอบกระบี่ของเจ้าแก่ตั่วซือกอ"

งักเล้งซังชักกระบี่ หันด้ามกระบี่ออกนอก ยื่นส่งต่อเหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"มารดาต้องการดท่ากระบิดกระบวนของท่าน"

งักฮูหยินกล่าวว่า

"ชงยี้ อย่าได้ฟังซังยี้กล่าวเหลวไหล ตอนนั้นเจ้าใช้ออกอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงทราบว่า ซือบ้อต้องการดูเพลงดาบของฉั่งแป๊ะกวง ดังนั้นรับกระบี่มาน้อมคารวะต่อซือแป๋ซือบ้อ กล่าวว่า

"ซือแป๋ ซือบ้อ ศิษย์จะแสดงเพลงดาบของฉั่งแป๊ะกวง"

งักปุกคุ้งผงกศีรษะ วานรหกอธิบายต่อลิ้มเพ้งจือว่า

"ลิ้มซือตี๋ ตามกฎของสำนักเราชนชั้นผู้เยาว์คิดร่ายรำหมัดสำแดงกระบี่ต่อหน้าผู้อาวุโส ต้องขออนุญาตก่อน"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ทราบแล้ว ขอบคุณลักซือกอแนะนำ"

เหล็งฮู้ชงยิ้มเล็กน้อย อ้าปากหาวคำหนึ่งยกสองมืออย่าง

อ่อนล้าคล้ายคิดบิดขี้เกียจ พลันขยับข้อมือขวา ฟาดฟันติดต่อกันสามกระบี่ ด้วยความรวดเร็วดุจสายฟ้า ศิษย์ทั้งหลายใจหายวาบ ศิษย์สตรีหลายคนถึงกับอุทานดังอาออกมา

เหล็งฮู้ชงร่ายรำเพลงกระบี่ออก ดูไปสับสนไม่เป็นระเบียบแบบแผน แต่ในสายตางักปุกคุ้งและงักฮูหยิน เห็นหลายสิบกระบวนท่านี้อย่างชัดเจน รู้สึกท่วงท่าที่ทิ่มแทงฟาดฟัน ทั้งรวดเร็วทั้งดุดัน

เหล็งฮู้ชงรั้งกระบี่กลับ น้อมคารวะต่อซือแป๋ซือบ้อ งักเล้งซังรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย กล่าวว่า

"รวดเร็วเพียงนี้?"

งักฮูหยินผงกศีรษะ กล่าวว่า

"สมควรรวดเร็วเช่นนี้ เพลงดาบไวทั้งสิบสามท่า แต่ละท่าแฝงความพลิกแพลงสามสี่ประการ ชั่วพริบตาใช้ออกสี่สิบกว่ากระบวนท่า นับเป็นดาบไวที่น้อยครั้งจะพบพาน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ขณะที่ฉั่งแป๊ะกวงใช้ออก ยังรวดเร็วกว่าศิษย์มากนัก"

งักปุกคุ้งและงักฮูหยินสบตากันวูบ ในใจล้วนทอดถอนชมเชย งักฮูหยินหันกายไปดึงกระบี่จากหว่างเอวศิษย์สตรีผู้หนึ่ง กล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"ใช้ดาบไว?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ ใช้กระบี่อ้อมร่างงักฮูหยิน จู่โจมใส่ชายโครงด้านหลังของนาง งักเล้งซังต้องอุทานว่า

"มารดา ระวัง"

งักฮูหยินดีดตัวออกไป โดยไม่สนใจกระบี่ที่ด้านหลังเหล็งฮู้ชง กระบี่ในมือมุ่งใส่ทรวงอกเหล็งฮู้ชง ด้วยความรวดเร็วดุจเดียวกัน งักเล้งซังเปลี่ยนเป็นอุทานว่า

"ตั่วซือกอ ระวัง"

เหล็งฮู้ชงก็ไม่ปิดป้อง ฟันกระบี่กลับหลัง กล่าวว่า

"ซือบ้อ มันยังรวดเร็วกว่ามากนัก"

งักฮูหยินสะบัดกระบี่ขวับๆ โถมแทงสามกระบี่ เหล็งฮู้ชงก็ตีโต้สามกระบี่ ทั้งสองใช้ความเร็วสู้ความเร็ว ล้วนแล้วแต่เป็นกระบวนท่ารุก ไม่มีกระบวนท่าที่ปิดป้องต้านทาน ชั่วพริบตาสองอาจารย์กับศิษย์หักล้างกันยี่สิบกระบวนท่า

ลิ้มเพ้งจือชมดูจนปากอ้าตาค้าง ครุ่นคิดขึ้น

'ตั่วซือกอปรกติคลุ้มๆ คลั่งๆ กลับมีฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ วันหน้าเราต้องคร่ำเคร่งฝึกฝีมือ จึงไม่ถูกผู้คนดูแคลน'

ยามนั้นงักฮูหยินเสือกกระบี่ปราด จ่อปลายกระบี่กับคอหอยเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงไม่สามารถหลบเลี่ยง เพียงกล่าวว่า

"เขาต้านรับได้"

งักฮูหยินกล่าวคำ "ประเสริฐ" ร่ายรำเพลงกระบี่ออกหลายกระบวนท่าให้หลังก็จ่อใส่ขั้วหัวใจเหล็งฮู้ชงอีก เหล็งฮู้ชงยังกล่าวว่า

"เขาต้านรับได้"

ความหมายในวาจาคือ เขาแม้ต้านทานรับมือซือบ้อไม่ได้ แต่ฉั่งแป๊ะกวงมีเพลงดาบรวดเร็วมากนัก สองกระบวนท่านี้ล้วนต้านรับได้

ทั้งสองยิ่งต่อสู้ยิ่งรวดเร็ว เมื่อถึงตอนท้าย เหล็งฮู้ชงไม่มีเวลากล่าวคำ *'เขาต้านรับได้'* ทุกครั้งที่ถูกกระบี่ของงักฮูหยินสยบไว้ เพียงสั่นศีรษะเป็นความหมายว่า กระบี่นี้ยังไม่สามารถปลิดชีวิตฉั่งแป๊ะกวง

งักฮูหยินพลันกู่ร้องเสียงสดใส คุมกระบี่โถมแทงอยู่รอบกายเหล็งฮู้ชง ประกายสีเงินพุ่งวนเวียน ทุกผู้คนชมดูจนตาพร่าพราย ทันใดนางเสือกกระบี่ออก แทงใส่ขั้วหัวใจเหล็งฮู้ชงอย่างรวดเร็วดุจ

สายฟ้า

เหล็งฮูชงใจหายวาบ ร้องเรียก *"ซือบ้อ"* ตอนนั้นปลายกระบี่แทงทะลุเสื้อผ้าของเขาแล้ว งักฮูหยินยังเสือกมือขวาไปเบื้องหน้า กระบี่กระทบถูกทรวงอก เหล็งฮูชงเห็นแน่ชัดว่ากระบี่นี้ต้องแทงทะลุร่างของเขาไปแล้ว

งักเล้งชังอุทานคำ *"มารดา"* ได้ยินเสียงติงติงตังตัง งักฮูหยินหัวร่อฮาฮา หดมือกลับมาเห็นกระบี่ในมือนางเหลือเพียงด้ามกระบี่เท่านั้น งักปุกคุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซือม่วย ท่านมีกำลังภายในรุดหน้าเพิ่มพูน แม้แต่เรายังไม่ล่วงรู้"

สองสามีภรรยาเป็นศิษย์ร่วมสำนัก เมื่ออายุเยาว์เรียกหาจนติดปาก หลังจากแต่งงานยังคงเรียกหาฉันซือเฮียม่วย

งักฮูหยินกล่าวถ่อมตนอย่างยิ้มแย้ม เหล็งฮูชงมองดูกระบี่หักบนพื้นด้วยความตระหนก ค่อยทราบกระบี่ของซือบ้อนี้แทงออกอย่างสุดกำลัง แต่ปลายกระบี่พอกระทบถูกผิวกาย ก็หดรั้งพลังกลับมา เปลี่ยนพลังตรงเป็นพลังขวาง เมื่อกระแทกกระทั้นโดยแรง ก็กระแทกกระบี่หักเป็นท่อนๆ ความพิสดารของการใช้พลัง บรรลุถึงขั้นสุดยอดจริงๆ ดังนั้นกล่าวว่า

"เพลงดาบฉั่งแป๊ะกวงต่อให้รวดเร็วกว่านี้ ก็ไม่อาจหนีรอดจากกระบี่นี้"

ลิ้มเพ้งจือเห็นเสื้อผ้าซ้ายขวาหน้าหลังของเหล็งฮู้ชงมีรูพรุนล้วนถูกกระบี่งักฮูหยินแทงทะลุ ต้องครุ่นคิดในใจ

'คิดไม่ถึงในโลกนี้มีเพลงกระบี่เช่นนี้ ขอเพียงเราเล่าเรียนได้หลายส่วนก็แก้แค้นให้กับบิดามารดาได้'

งักฮูหยินภาคภูมิใจยิ่งกล่าวว่า

"ชงยี้ เจ้าเมื่อบอกว่ากระบี่นี้สามารถปลิดชีวิตฉั่งแป๊ะกวง เราจะถ่ายทอดแก่เจ้า"

เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวขอบคุณซือบ้อ งักเล้งซังกล่าวว่า

"มารดา ข้าพเจ้าจะร่ำเรียนด้วย"

งักฮูหยินสั่นศีรษะกล่าวว่า

"พลังการฝึกปรือของเจ้ายังไม่ลึกล้ำกล้าแข็งพอ กระบี่นี้ฝึกไม่ได้"

งักเล้งซังเชิดปากเล็กน้อยๆ ด้วยความไม่ยินยอม ฉุดดึงแขนเสื้อบิดา กล่าวว่า

"บิดา ท่านถ่ายทอดวิชาคลี่คลายกระบี่นี้แก่ข้าพเจ้า มิให้ตั่วซือกอหลังจากเรียนกระบี่นี้ใช้ข่มเหงรังแกข้าพเจ้า"

งักปุกคุ้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"กระบี่ของมารดาเจ้านี้เรียกบ้อซังบ้อตุ่ย เล่งสีเจ่กเกี่ยม *(กระบี่เดียวนางเล่งสีไร้คู่ไร้เคียง)* พิชิตไป โดยไร้ผู้ต่อต้าน เราไหนเลยมีวิธีทำลายได้?"

งักฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านยกยอเราไม่เป็นไร หากโจษจันร่ำลือออกไป สหายร่วมแนวคงหัวร่อจนฟันร่วงแล้ว"

กระบี่ของงักฮูหยินนี้คิดค้นด้วยอารมณ์ชั่ววูบ แฝงไว้ด้วยกำลังภายในสำนักฮั้วซัว และความสำเร็จในเชิงกระบี่ ยามคิดค้นย่อมไม่มีชื่ออันใด งักปุกคุ้งความจริงคิดตั้งชื่อเป็น**งักฮูหยินบ้อเด็กเกี่ยม** *(กระบี่ไร้ผู้ต่อต้านของงักฮูหยิน)* แต่แล้วหวนนึกถึงฮูหยินมีนิสัยทระนง หลังจากแต่งงานแล้ว ยังชมชอบให้สหายร่วมแนวเรียกนางเป็น "**เล่งนึ่งเฮียบ** *(วีรสตรีแซ่เล่ง)*" ควรทราบว่าคำเล่งนึ่งเฮียบยกย่องความสำเร็จส่วนตัวนาง คำ *"งักฮูหยิน"* ออกจะพึ่งพาบารมีของสามี ปาก

นางกล่าวตำหนิสามี ในใจรักชอบต่อชื่อ “กระบี่เดียวนางเล่งสีไร้คู่ไร้เคียง” นี้ยิ่ง นึกชมสามีเป็นนักศึกษา ตั้งชื่อกระบี่ให้กับนางได้ไพเราะน่าฟัง

งักเล้งซังกล่าวว่า

“บิดา ท่านก็บัญญัติวิชา**บ้อปี้บ้อเต็ก งักแกกับเกี่ยม** *(สิบกระบี่ตระกูลงักไร้ต้านไร้ทาน)* ถ่ายทอดแก่บุตรี จะได้ประลองกับตั่วซือกอดู”

งักปุกคุ้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ทำไม่ได้ บิดาไม่ฉลาดเท่ามารดา บัญญัติกระบวนท่าใหม่ไม่ได้”

งักเล้งซังโน้มหน้าถึงหูบิดา กล่าวเบาๆ

“ท่านมิใช่บัญญัติไม่ได้ หากแต่กลัวภรรยาไม่กล้าบัญญัติ”

งักปุกคุ้งหัวร่อฮาฮา หยิกแก้มนางเบาๆ งักฮูหยินกล่าวว่า

“ซังยี้ อย่าได้รบเร้าบิดาแล้ว เต็กนับ เจ้าไปจัดเตรียมธูปเทียนให้ลิ้มซือตี่กราบป้ายสถิตวิญญาณของปรมาจารย์สำนักเรา”

เล้าเต็กนับรับคำคราหนึ่ง

ชั่วครู่ให้หลังตระเตรียมเสร็จสิ้น งักปุกคุ้งนำทุกผู้คนเข้าสู่ตึกหลัง ลิ้มเพ้งจือเห็นป้ายขวางบนขื่อเขียนคำ **“อีคี่งื่อเกี่ยม** *(ลมปราณคุมกระบี่)”* ผนังสองฟากข้างแขวนเต็มไปด้วยกระบี่ ฝักกระบี่สีดำพู่กระบี่เก่าคร่ำคร่า คาดว่าเป็นกระบี่ประจำตัวของปรมาจารย์รุ่นก่อน ดังนั้นครุ่นคิดในใจ

‘สำนักกระบี่ฮั้วซัวที่มีชื่อเสียงเกริกไกรเช่นนี้ ไม่ทราบมืออสูรร้ายมารชั่วมากน้อยเท่าใด ตายใต้กระบี่ของปรมาจารย์เหล่านี้’

งักปุกคุ้งคุกเข่าที่หน้าโต๊ะบูชา โขกศีรษะสี่ครั้ง อธิษฐานว่า

“ศิษย์งักปุกคุ้งวันนี้รับลิ้มเพ้งจือแห่งเมืองฮกจิวเป็นศิษย์ ขอให้วิญญาณบนสรวงสวรรค์ของปรมาจารย์ทุกท่านดลบันดาลให้ลิ้มเพ้งจือตั้งใจฝึกปรือประพฤติปฏิบัติโดยชอบธรรม รักษากฎของสำนัก

อย่าได้สร้างความเสื่อมเสียแก่สำนักฮั้วซัว"

ลิ้มเพ้งจือได้ยินซือแป๋กล่าวเช่นนี้ รีบคุกเข่าลง งักปุกคุ้งลุกขึ้นยืนกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"ลิ้มเพ้งจือ วันนี้เจ้าเข้าสำนักฮั้วซัว ต้องรักษากฎโดยเคร่งครัด หากฝ่าฝืนต้องถูกลงโทษตามความหนักเบา มาตรว่าเป็นความผิดร้ายแรง ต้องถูกฆ่าโดยไม่ละเว้น สำนักเราก่อตั้งเป็นเวลาหลายร้อยปี บางครั้งเข้มแข็งบางครั้งอ่อนแอ แต่ประการสำคัญคือศิษย์สำนักเราล้วนรักหวงแหนชื่อเสียงของสำนักอาจารย์ประการนี้เจ้าต้องจดจำให้ดี"

ลิ้มเพ้งจือรับคำว่า

"ถูกแล้ว ศิษย์ขอจดจำคำสอนของซือแป๋"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชง ท่องกฎของสำนักเราต่อลิ้มเพ้งจือ"

เหล็งฮู้ชงรับคำกล่าวว่า

"ลิ้มซือตี่ ท่านฟังให้ดี กฎข้อห้ามของสำนักเรา ข้อแรก ห้ามไม่ให้ทรยศอาจารย์ขาดสัมมาคารวะผู้อาวุโส ข้อสอง ห้ามข่มเหงคนอ่อนแอ ทำร้ายผู้ไร้ความผิด ข้อสาม ห้ามบังเกิดจิตราคะลวนลามสตรีเพศ ข้อสี่ ห้ามมิให้อิจฉาศิษย์ร่วมสำนัก ประหารฆ่ากันเอง ข้อห้า ห้ามไม่ให้เห็นลาภยศลืมคุณธรรม ลักขโมยทรัพย์สิน ข้อหก ห้ามไม่ให้เย่อหยิ่งยโส ล่วงเกินสหายร่วมแนว ข้อเจ็ด ห้ามไม่ให้คบหาคนชั่วช้า มั่วสุมกับหมู่มาร นี่เป็นเจ็ดบัญญัติฮั้วซัว ศิษย์สำนักเราล้วนต้องยึดถือปฏิบัติตาม"

ลิ้มเพ้งจือรับคำกล่าวว่า

"ทราบแล้ว ผู้น้องจะขอจดจำเจ็ดบัญญัติฮั้วซัวนี้ ปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด"

งักปุกคุ้งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ประเสริฐ สำนักเราไม่คล้ายสำนักอื่นที่มีกฎวินัยมากหลาย ขอเพียงเจ้ายึดถือบัญญัติทั้งเจ็ดประการ นึกถึงคุณธรรม เป็นวิญญูชนที่แท้ ซือแป๋ซือบ้อก็ปลาบปลื้มยินดีแล้ว"

ลิ้มเพ้งจือรับคำ โขกศีรษะต่อซือแป๋ซือบ้ออีกครา พร้อมกับประสานมือคารวะซือเฮียเจ้ทั้งหลาย งักปุกคุ้งกล่าวอีกว่า

"เพ้งยี้ พวกเราจะฝังศพบิดามารดาเจ้าก่อน ให้เจ้าทำหน้าที่ของผู้เป็นบุตรค่อยถ่ายทอดวิชาขั้นพื้นฐานของสำนักอาจารย์เราให้"

ลิ้มเพ้งจือหมอบกราบขอบคุณซือแป๋ซือบ้อด้วยน้ำตาคลอหน่วย งักปุกคุ้งยื่นมือประคองขึ้นมา กล่าวเสียงอ่อนโยน

"สำนักเราสนิทสนมกันดุจคนในครอบครัวเดียวกัน ไม่ว่าผู้ใดเกิดเรื่อง ทุกผู้คนล้วนห่วงใยกังวล นับแต่นี้ไม่ต้องมากมารยาท"

จากนั้นเหลียวหน้าไปสำรวจมองเหล็งฮู้ชงเที่ยวหนึ่ง ชั่วครู่จึงกล่าว

"ชงยี้ เจ้าลงจากเขาครั้งนี้ ละเมิดกฎข้อห้ามในเจ็ดบัญญัติฮั้วซัวกี่ข้อ?"

เหล็งฮู้ชงในหายวาบ ทราบว่าปรกติซือแป๋รักเมตตาศิษย์ทั้งหลาย แต่หากมีผู้ใดละเมิดกฎของสำนัก ต้องลงโทษโดยเคร่งครัด ดังนั้นคุกเข่าลงที่หน้าโต๊ะบูชา กล่าวว่า

"ศิษย์ทราบความผิดแล้ว ศิษย์ไม่เชื่อคำสอนของซือแป๋ซือบ้อละเมิดบัญญัติข้อที่หก ที่ห้ามไม่ให้หยิ่งยโส ล่วงเกินสหายร่วมแนวตอนที่อยู่เหลาห่านป่าหวนเมืองฮกจิว กลับฆ่าล้อนั้งเกี๊ยกสำนักแชเชี้ย"

งักปุกคุ้งแค่นเสียงดังเฮอะ สีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา งักเล้งชังรีบกล่าวว่า

"บิดา นั่นเป็นล้อนั้งเกี๊ยกรังแกตั่วซือกอ ตอนนั้นตั่วซือกอต่อสู้กับฉั้งแป๊ะกวงรับบาดเจ็บสาหัส ล้อนั้งเกี๊ยกฉวยโอกาสทำร้ายซ้ำ

เดิม ตั่วซือกอไหนเลยรามือรอความตายได้?"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เจ้าไม่ต้องยุ่งเกี่ยว เรื่องนี้สืบเนื่องจากซงยี้เตะทำร้ายศิษย์สำนักแซเซี้ย ทั้งสองหากมิใช่มีข้อบาดหมางอยู่ก่อน ล้อนั้งเกี๊ยกอยู่ดีๆ ไฉนฉวยโอกาสทำร้ายซ้ำเติมซงยี้"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ตั่วซือกอเตะศิษย์สำนักแซเซี้ย ท่านโบยตีเขาสามสิบทีแล้ว ตอนนี้ตั่วซือกอรับบาดเจ็บ ไม่อาจถูกโบยตีอีก"

งักปุกคุ้งถลึงตาใส่บุตรี กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ตอนนี้กำลังถกถึงกฎข้อห้ามสำนักเรา เจ้าเป็นศิษย์ฮั้วซัวห้ามไม่ให้เอ่ยปากสอดคำ"

งักเล้งซังน้อยครั้งจะเห็นบิดาเกรี้ยวกราดต่อตนเองเช่นนี้ ในใจได้รับความคับแค้น ขอบตาแดงก่ำ คล้ายกับจะร้องไห้ หากเป็นปรกติต่อให้งักปุกคุ้งไม่แยแสสนใจ งักฮูหยินก็จะพูดปลอบโยน แต่ตอนนี้งักปุกคุ้งชำระสำนัก ในฐานะเจ้าสำนักงักฮูหยินไม่สะดวกกับการยุ่งเกี่ยว ได้แต่แสร้งเป็นไม่ได้ยิน

งักปุกคุ้งกล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"ล้อนั้งเกี๊ยกฉวยโอกาสที่เจ้ารับบาดเจ็บลงมือหยามหยันเจ้า ยอมตายไม่ยอมสยบนับเป็นพฤติการณ์ของลูกผู้ชายชาตรีนั่นยังพอทำเนา แต่เจ้าไฉนเสียมารยาทต่อสำนักเห็งซัว บอกว่าพอพบพานแม่ชีพนันคราใดต้องพ่ายแพ้อะไรนั่น?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ตอนนั้นศิษย์เพียงต้องการให้ซือม่วยสำนักเห็งซัวรีบจากไป ศิษย์สำนึกตัวว่าไม่ใช่คู่มือฉั่งแป๊ะกวง ไม่สามารถช่วยเหลือซือม่วยสำนักเห็งซัว แต่นางคำนึงถึงคุณธรรมของสหายร่วมแนว ไม่ยอมล่า

ถอยไปก่อน ศิษย์ได้แต่กล่าวเหลวไหล คำพูดเหล่านั้นเมื่อเข้าหูซือเจ่กซือแป๊ะของสำนักเห็งซัว นับว่าเสียมารยาทจริงๆ"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ยังมี เจ้าพักรักษาตัวที่ตึกรวมหยก กล่าวได้ว่าเกิดจากความจำเป็น แต่เจ้าซุกซ่อนหลานศิษย์งี้นิ้ม และนางอสูรนิกายอสูรไว้ในผ้าห่ม บอกต่ออื้อกวนจู้แห่งสำนักแซเซี้ยว่าเป็นนางคณิกาในเมืองฮ่วงซัว เรื่องนี้เสี่ยงอันตรายเพียงไหนหากว่าเรื่องราวถูกเปิดโปง สำนักฮั้วซัวเราชื่อเสียงย่อยยับ ยังเป็นเรื่องรองลงไป ทั้งยังทำลายชื่อเสียงของสำนักเห็งซัว พวกเราจะกล่าวกับผู้อื่นได้อย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงหลั่งเหงื่อโซมกาย กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"เรื่องนี้ศิษย์ประหวัดหวนนึกในภายหลัง ก็อกสั่นขวัญแขวนที่แท้ซือแป๋ทราบแต่แรกแล้ว"

"เด็กเอี้ยแห่งนิกายอสรส่งเจ้าไปรักษาตัวที่ตึกรวมหยก เราค่อยทราบในภายหลัง แต่ขณะที่เจ้าสั่งทารกหญิงทั้งสองซ่อนตัวในผ้าห่ม เราอยู่ที่นอกหน้าต่าง"

"ซือแป๋ ดีที่ท่านทราบว่าศิษย์ไม่ใช่คนเสเพลอันต่ำช้า"

งักปุกคุ้งกล่าวเสียงเย็นชา

"หากว่าเจ้าเที่ยวสตรีในซ่องคณิกาจริง เราก็ปลิดศีรษะเจ้าออกมาแต่แรก ไหนเลยจะปล่อยให้เจ้ามีชีวิตถึงบัดนี้?"

"ถูกแล้ว"

งักปุกคุ้งสีหน้ายิ่งเคร่งเครียด ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"เจ้าทราบว่าทารกหญิงแซ่เด็กเป็นคนในนิกายอสูร ไยไม่ฆ่านางในกระบี่เดียว มาตรว่า**โจ้วแป๋** *(ปู่)* ของนางมีบุญคุณช่วยชีวิตเจ้า แต่คนของนิกายอสูรแผ่พระคุณโดยแฝงอุบายลึกล้ำ แม้แต่เล้าเจี่ยฮวงยังพลาดท่าหลงกล สุดท้ายชื่อเสียงย่อยยับบ้านช่องพินาศ คน

ล้มตาย แต่ระหว่างทางที่พวกเราเดินทางกลับมา เราไม่ได้ยินเจ้ากล่าวตำหนินิกายอสูรแม้สักคำเดียว"

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงค่ำคืนกลางป่าร้าง เด็กเอี้ยกับเล้าเจี่ยฮวงบรรเลงเพลงพิณขลุ่ยร่วมกัน หากบอกว่าเด็กเอี้ยมีจิตคิดร้ายต่อเล้าเจี่ยฮวง นับว่าเป็นไปไม่ได้

งักปุกคุ้งเห็นเหล็งฮู้ชงมีสีหน้าลังเล แสดงว่าไม่เชื่อคำพูดของตนจึงกล่าว

"ซงยี้ เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความรุ่งเรืองหรือเสื่อมโทรมของสำนักฮั้วซัวเรา และเกี่ยวพันถึงความสำเร็จหรือล้มเหลวในชีวิตเจ้า เราเพียงถามเจ้า วันหน้าเจ้าพบพานสาวกนิกายอสูร ใช่จะประหารฆ่าโดยไม่ละเว้นหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงเหม่อมองซือแป๋ ในใจบังเกิดความคิดไม่หยุดยั้ง

'วันหน้าเราหากพบพานสาวกนิกายอสูร ใช่สมควรชักดาบฆ่าฟัน โดยไม่ถามไถ่ความผิดถูกหรือไม่?'

รู้สึกคำถามนี้ยากจะตอบได้จริงๆ งักปุกคุ้งเห็นเหล็งฮู้ชงไม่ยอมตอบ ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนนี้ต่อให้บังคับเจ้าตอบ ก็ไม่มีประโยชน์ เจ้าลงจากเขาครั้งนี้สร้างความเสื่อมเสียแก่สำนักเรา ดังนั้นลงโทษเจ้ากักตัวเองหนึ่งปีนึกทบทวนเรื่องราวตั้งแต่ต้นเที่ยวหนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงน้อมกายกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ศิษย์ยอมรับการลงโทษ"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"กักตัวเองหนึ่งปี อย่างนั้นในหนึ่งปีนี้ต้องกักขังตัวเองวันละกี่ชั่วยาม?"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"กี่ชั่วยามอันใด ทุกวันนับแต่เช้าจรดค่ำ นอกจากรับประทานข้าว นอนหลับต้องกักตัวเองสำนักผิด"

"นั่นจะได้อย่างไร อย่างนั้นไยมิใช่ต้องอึดอัดใจตาย?"

"กักตัวเองหนึ่งปีจะเป็นไร ครั้งกระโน้นซือโจ้วเจ้าละเมิดกฎเคยกักตัวเองบนยอดเขาเทพธิดาสามปีหกเดือน ไม่ลงจากเขาแม้สักก้าวเดียว"

งักเล้งซังแลบลิ้นออกมา กล่าวว่า

"อย่างนั้นกักตัวเองหนึ่งปี ถือเป็นการลงโทษสถานเบาแล้ว ซึ่งความจริงตั่วซือกอที่พบพานแม่ชี พนันคราใดต้องพ่ายแพ้ล้วนมีเจตนาช่วยคน หาใช่จงใจด่าคนไม่"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เนื่องเพราะเป็นเจตนาช่วยคน ค่อยลงโทษมันกักตัวเองหนึ่งปี หากกล่าวด้วยอกศลจิต เราไม่เคาะฟันในปาก ตัดลิ้นของมันก็แปลกไปแล้ว"

งักฮูหยินกล่าวเสริมขึ้น

"ซังยี้ อย่าได้รบเร้าบิดาแล้ว ตั่วซือกอกักตัวเองบนยอดเขาเทพธิดาเจ้าอย่าติดตามไปในสนทนากับเขา ไม่เช่นนั้นกุศลจิตคิดส่งเสริมเขาของบิดา ต้องถูกเจ้าทำลายไป"

งักเล้งซังร่ำร้องว่า

"จองจำตั่วซือกอบนยอดเขาเทพธิดาหนึ่งปี ยังบอกว่าส่งเสริมเขาอีก ห้ามไม่ให้ข้าพเจ้าไปสนทนากับเขา อย่างนั้นจะมีผู้ใดสนทนาแก้เหงากับตั่วซือกอ ในหนึ่งปีนี้จะให้ผู้ใดฝึกกระบี่กับข้าพเจ้า?"

งักฮูหยินกล่าวว่า

"เจ้าไปสนทนากับเขา เขายังกักตัวเองสำนึกผิดอันใด ในสำนักมีซือเฮียซือเจ้มากมาย ไม่ว่าผู้ใดสามารถฝึกซ้อมกระบี่กับเจ้า"

"อย่างนั้นตั่วซือกอรับประทานอันใด ในหนึ่งปีห้ามไม่ให้ลงจากเขา ไยมิใช่อดตาย?"

"เจ้าวางใจ ย่อมมีคนส่งอาหารแก่เขาเอง"

บทที่ 8
ศึกชิงสำนึกผิด

พลบค่ำวันนั้น เหล็งฮู้ชงกราบลาซือแป๋ซือบ้อล่ำลาซือตี๋ซือม่วยทั้งหลาย พกพากระบี่เล่มหนึ่งไปยังหน้าผาอันตรายบนยอดเขาเทพธิดา

บนหน้าผามีถ้ำศิลาแห่งหนึ่ง เป็นที่ลงโทษศิษย์สำนักฮั้วซัวที่ละเมิดกฎ บนหน้าผาปราศจากต้นหญ้างอกเงย ไร้ต้นไม้แม้สักต้นเดียว นอกจากถ้ำศิลาแล้ว ไม่มีสิ่งอื่นอีก ปรมาจารย์สำนักฮั้วซัวที่เลือกหน้าผานี้เป็นที่ลงโทษศิษย์ ประการสำคัญคือที่นี้ไร้ต้นไม้ใบหญ้าปราศจากวิหคนกกา ศิษย์ที่ถกลงโทษจะได้ทบทวนการกระทำของตนเองโดยไม่ถูกสภาพแวดล้อมรอบกายรบกวน

เหล็งฮู้ชงเดินเข้าถ้ำ เห็นบนพื้นมีหินใหญ่เรียบลื่นก้อนหนึ่ง ดังนั้นครุ่นคิดในใจ

'หลายร้อยปีมานี้สำนักฮั้วซัวเราไม่ทราบมีผู้อาวุโสมากน้อยเท่าใดเคยนั่งอยู่ที่นี้ นั่งจนหินใหญ่เรียบลื่นปานนั้น เหล็งฮู้ชงเป็นจอมวุ่นวายของสำนักฮั้วซัวยุคปัจจุบัน หินใหญ่ก้อนนี้ไม่ให้เรานั่งจะให้ผู้ใดนั่ง?'

พลางยื่นมือตบก้อนหิน กล่าวว่า

"ก้อนหินเอยก้อนหินเจ้าเงียบเหงามานานปี วันนี้เหล็งฮู้ชงมาเป็นเพื่อนเจ้าแล้ว"

เมื่อทรุดนั่งลงบนก้อนหิน สายตาก็ห่างจากผนังเพียงเชียะเศษ

เห็นซ้ายมือสลักอักษร *"ฮวงเซ็งเอี้ยง"* ลายมือเข้มแข็งเปี่ยมพลัง จมลึกไปในเนื้อหินครึ่งนิ้ว เหลิงฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ฮวงเซ็งเอี้ยงท่านนี้เป็นใคร คงเป็นผู้อาวุโสสำนักเรา ถูกลงโทษให้กักตัวเองอยู่ที่นี้ ใช่แล้ว **โจ้วซือเอี้ย** *(อาจารย์ของซือโจ้ว)* เราจัดอยู่ในรุ่น *'ฮวง'* ผู้อาวุโสแซ่ฮวงท่านนี้คงเป็นไท้ซือเจ่กหรือไท้ซือแป๊ะเรา ซือแป๋ซือบ้อไฉนไม่เคยเอ่ยถึงมาก่อน คาดว่าผู้อาวุโสท่านนี้ไม่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้แล้ว'

หลับตาโคจรพลังครึ่งชั่วยาม ค่อยลุกขึ้นเดินยืดเส้นยืดสายชั่วขณะ จึงกลับเข้าถ้ำศิลา หันหน้าหาผนัง ทบทวนหวนนึกในใจ

'วันหน้าเราพบพานสาวกนิกายอสูร จะชักกระบี่ฆ่าฟันพวกมันจริงๆ หรือว่าในนิกายอสูรไม่มีคนดีแม้สักคนเดียว แต่หากเป็นคนดีไฉนเข้านิกายอสูร ต่อให้เราหลงเดินทางผิด ก็สมควรถอนตัวออกมา เมื่อไม่ถอนตัวออกมา แสดงว่าคิดก่อกรรมทำชั่วแล้ว'

พริบตานั้น หวนนึกถึงพฤติการณ์ชั่วร้ายของสาวกนิกายอสูร ซึ่งซือแป๋ซือบ้อและผู้อาวุโสซาวยุทธจักรกล่าวขวัญถึง ครูมวยเฒ่าแซ่อูแห่งมณฑลกังไซและครอบครัวยี่สิบสามคนถูกนิกายอสูรจับตัวไว้จับตรึงกับต้นไม้ใหญ่ แม้แต่เด็กอายุสามขวบยังไม่ละเว้น บุตรชายของครูมวยเฒ่าแซ่อูครวญครางอยู่สามวันสามคืนค่อยเสียชีวิต ยังมีเจ้าสำนักดาบมังกรหงส์เมืองจี่น้ำตกแต่งสะใภ้ สาวกนิกายอสูรพลันบุกเข้ามา ปลิดศีรษะของคู่บ่าวสาว จัดวางอยู่หน้าโต๊ะ บอกว่าเป็นของขวัญ ยังมีผู้เฒ่าฮักเมืองฮั่นเอี้ยงจัดงานวันเกิดครบเจ็ดสิบปี มิคาดนิกายอสูรฝังดินระเบิดไว้ในห้อง พอจุดสายชนวนก็เกิดระเบิดขึ้น นักสู้ผู้กล้าถูกระเบิดบาดเจ็บล้มตาย กี้ซือเจ่กแห่งไท้ซัวก็เสียแขนข้างหนึ่ง นี่เป็นกี้ซือเจ่กบอกจากปากเอง ย่อมไม่แปลกปลอม

นึกถึงตอนนี้ จำได้ว่าเมื่อสองปีก่อนผ่านเมืองแต้จิว พบ

พานซุนซือเจ่กสำนักซงซัว มือเท้าของเขาถูกตัดขาด ดวงตาก็ถูกควักออกมา ร่ำร้องบอกว่านิกายอสูรทำร้ายเขา ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'สาวกนิกายอสูรก่อกรรมทำเข็ญเช่นนี้ เค็กเอี้ยสองปู่หลานยื่นมือช่วยเรา ต้องไม่มีกุศลเจตนา ซือแป๋ถามเรา วันหน้าพบพานสาวกนิกายอสูร ใช่จะประหารฆ่าโดยไม่ละเว้นหรือไม่ ย่อมต้องชักกระบี่ฆ่าฟันแล้ว'

พอได้คิด ค่อยปลอดโปร่งใจ กู่ร้องดังยาวนาน พุ่งถอยออกจากถ้ำพลิกตัวกลางอากาศวูบหนึ่ง กระโดดปราดไปเบื้องหน้า พอทิ้งตัวลงกับพื้นยืนหยัดมั่นค่อยลืมตาขึ้น พบว่าสองเท้ายืนอยู่ริมหน้าผาห่างเพียงสองเชียะ เมื่อครู่หากกระโดดโลดแล่นล้ำหน้าไปอีกสองเชียะก็จะพลัดตกลงสู่ก้นเหว กลับกลายเป็นเลือดเนื้อเละเลือนแล้ว

เหล็งฮู้ชงรู้สึกตนเองขวัญไม่กล้าแข็งพอสมควรกระโดดล้ำหน้าไปอีกหนึ่งเชียะค่อยน่าเล่น พลันได้ยินเสียงปรบมือดังขึ้นที่ด้านหลังคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ตั่วซือกอ น่าเล่นยิ่ง"

กลับเป็นเสียงของงักเล้งซัง เหล็งฮู้ชงหันกายไป เห็นงักเล้งซังหิ้วตะกร้าอาหารใบหนึ่ง ที่แท้นางส่งอาหารมาให้กับตน

งักเล้งซังวางตะกร้าอาหารเดินเข้าถ้ำศิลา หมุนตัวทรุดนั่งลงบนก้อนหินกล่าวว่า

"วิธีหลับตาหมุนตัวของท่านน่าเล่นยิ่ง ข้าพเจ้าก็จะทดลองดู"

เหล็งฮู้ชงหวนถึงการเล่นนี้หวาดเสียวอันตราย พลังฝีมืองักเล้งซังไม่เท่าเทียมตน หากควบคุมพลังไม่ได้ ก็ย่ำแย่แล้ว แต่เห็นนางบังเกิดความกระตือรือร้น จึงไม่ขัดขวางเดินไปหยุดยืนที่ริมหน้าผา

งักเล้งซังตั้งใจเอาชนะตั่วซือกอ คำนวณตำแหน่งเป็นมั่นเหมาะสะกิดเท้าพุ่งถอยออกไป พลิกตัวกลางอากาศอย่างสวยงาม เมื่อทิ้ง

ร่างลง พลันนึกกลัวขึ้นมา พอลืมตาขึ้นเห็นเบื้องหน้าเป็นหุบเหว ลึกล้ำไม่เห็นกัน สร้างความแตกตื่นจนกรีดร้องออกมา

เหล็งฮู้ชงยื่นมือฉุดดึงแขนซ้ายของนาง งักเล้งซังทิ้งตัวลงกับพื้น พบว่าสองเท้าห่างจากริมหน้าผาประมาณหนึ่งเชียะ นางระงับขวัญอันแตกตื่น ค่อยกล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ข้าพเจ้าพุ่งไกลกว่าท่านอีก"

เหล็งฮู้ชงเห็นนางแตกตื่นจนหน้าถอดสี ดังนั้นตบหลังนางเบาๆ กล่าวว่า

"การละเล่นนี้เล่นไม่ได้อีก หากซือแป๋ซือบ้อทราบเข้า คงต้องลงโทษเรากักตัวเองอีกหนึ่งปี"

"อย่างนั้นข้าพเจ้าก็ต้องถูกลงโทษด้วย พวกเราทั้งสองกักตัวเองอยู่ที่นี้ด้วยกัน ไยมิใช่น่าเล่นยิ่ง?"

เหล็งฮู้ชงกวาดตาไปในถ้ำศิลาแวบหนึ่ง อดวาบหวามใจมิได้ครุ่นคิดขึ้น

'เรากับเชี่ยวซือม่วยหากอยู่ด้วยกันที่นี้หนึ่งปี ไยมิใช่สุขสราญกว่าเซียนวิเศษ โอ ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้?'

นึกถึงตอนนี้กล่าวว่า

"เกรงว่าซือแป๋ลงโทษท่านกักตัวเองในเรือนเที่ยงธรรมอย่างนั้นพวกเราก็ไม่ได้พบหน้ากันหนึ่งปีแล้ว"

งักเล้งซังก็ทราบว่าบิดามารดาไม่ให้ตนเองอยู่เป็นเพื่อนกับตั่วซือกอบนหน้าผา ดังนั้นหันเหหัวเรื่องว่า

"ตั่วซือกอ มารดาความจริงมอบหมายให้วานรหกส่งอาหารแก่ท่านทุกวัน ข้าพเจ้าบอกต่อวานรหกว่า 'ลักซือกอ ท่านปีนป่ายผาสำนึกผิดทุกวี่วัน ถึงแม้ท่านเป็นวานรหกจะอย่างไรลำบากยากเย็นมิสู้ให้ข้าพเจ้ากระทำแทน เพียงไม่ทราบท่านจะขอบคุณข้าพเจ้าอย่างไร?'

วานรหกบอกว่า 'ซือบ้อมอบงานแก่เรา เราไม่กล้าเกียจคร้าน อีกประการตั่วซือกอดีต่อเรายิ่ง เราส่งอาหารให้เขา ได้พบหน้าเขาทุกวัน ในใจปีติยินดียิ่ง กลับเป็นท่านไม่ได้พบหน้าตั่วซือกอแล้ว'

ข้าพเจ้าขุ่นเคืองขึ้นมา พานร้องไห้ออกมา วานรหกค่อยปลอบโยนข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าส่งอาหารแก่ท่าน"

เหล็งฮู้ชงเห็นดวงตานางบวมแดงเล็กน้อย แสดงว่าผ่านการร้องไห้จริงๆ อดตื้นตันใจมิได้ ครุ่นคิดในใจ

'นางดีต่อเราเช่นนี้ ต่อให้เราต้องตายเพื่อนางร้อยครั้งพันครั้งก็ยินยอม'

งักเล้งซังเปิดตะกร้าอาหาร หยิบผักออกมาสองจาน จากนั้นหยิบชามสองใบวางลงบนก้อนหิน เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"มีถ้วยตะเกียบสองชุดหรือ?"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะรับประทานกับท่าน ท่านดูนี่เป็นอะไร?"

พลางหยิบน้ำเต้าสุราใบเล็กๆ ออกจากก้นตะกร้า เหล็งฮู้ชงรักการดื่มเป็นชีวิตจิตใจ พอเห็นสุรจรีบผุดลุกขึ้น รีบประสานมือคารวะต่องักเล้งซัง กล่าวว่า

"ขอบคุณท่านแล้ว เรากำลังกังวลว่าในปีนี้ไม่มีสุราดื่ม"

งักเล้งซังเปิดจุกน้ำเต้า ส่งน้ำเต้าสุราแก่เหล็งฮู้ชง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เพียงแต่ดื่มมากไม่ได้ ข้าพเจ้าได้แต่ขโมยมาให้ท่านเพียงนี้ หากมากเกินไปเกรงว่าจะถูกมารดาพบเห็น"

เหล็งฮู้ชงค่อยๆ ดื่มสุราจนหมดสิ้น ค่อยรับประทานอาหาร ตามกฎสำนักฮั้วซัวระหว่างที่ศิษย์กักตัวเองบนผาสำนึกผิด ต้องถือศีลกินเจ ดังนั้นห้องครัวปรุงผักจานหนึ่งเต้าหู้จานหนึ่งให้กับเหล็งฮู้ชง

งักเล้งซังหวนนึกถึงตนเองร่วมทุกข์ร่วมสุขกับตั่วซือกอกลับรับประทานอย่างมีรสชาติ

ทั้งสองหลังจากรับประทานอาหาร งักเล้งซังยังสนทนานั่นสนทนานี่กับเหล็งฮู้ชงอีกครึ่งชั่วยาม เห็นฟ้ามืดค่ำแล้ว ค่อยเก็บถ้วยตะเกียบลงจากเขา

นับแต่นั้นทุกวันยามพลบค่ำงักเล้งซังส่งอาหารขึ้นมา ทั้งสองรับประทานด้วยกัน เที่ยงวันรุ่งขึ้น เหล็งฮู้ชงจะรับประทานข้าวที่เหลือจากเมื่อวาน

เหล็งฮู้ชงแม้อยู่บนผาสำนึกผิดเพียงลำพัง กลับไม่รู้สึกเงียบเหงา ทุกเช้านั่งโคจรลมปราณ ทบทวนฝึกลมปราณและเพลงกระบี่ พร้อมกับหวนนึกถึงเพลงดาบไวของฉั่งแป๊ะกวง ตลอดจนกระบี่เดียวนางเล่งสีไร้คู่ไร้เคียงที่ซือบ้อบัญญัติขึ้น

กระบี่เดียวนางเล่งสีแม้มีเพียงหนึ่งกระบี่ แต่หลอมรวมวิชาลมปราณและเพลงกระบี่สำนักฮั้วซัว เหล็งฮู้ชงสำนึกตัวว่าพลังการฝึกปรือยังไม่บรรลุถึงขั้นนี้ ดังนั้นไม่ได้ฝึกปรือ เพียงทบทวนวิชาฝีมือทุกวัน เมื่อเป็นเช่นนี้แม้ถูกลงโทษให้กักตัวเองสำนึกผิด แท้ที่จริงไม่ได้กักตัวเองและไม่ได้สำนึกผิดอันใด

เวลาผ่านไปสองเดือนเศษ บนยอดเขาฮั้วซัวหนาวเย็นลงทุกวัน งักฮูหยินตัดเย็บเสื้อนวมให้กับเหล็งฮู้ชงตัวหนึ่ง สั่งวานรหกส่งมาให้กับเขา

เช้าวันนี้ลมหนาวกระโชก เมื่อถึงตอนกลางวันปรากฏหิมะตกลงมา เหล็งฮู้ชงเห็นบนท้องฟ้าเมฆหนาทึบ หิมะครั้งนี้ต้องตกหนักไม่น้อย ดังนั้นครุ่นคิด

'ทางภูเขาลาดชันอันตราย หิมะนี้ตกยามพลบค่ำ พื้นใต้เท้าลื่นไถล เชี่ยวซือม่วยไม่ควรส่งอาหารมาอีก'

ในใจแม้ครุ่นคิด แต่ไม่มีปัญญาส่งข่าวลงไป เพียงภาวนาว่าซือแป้ซือบ้อทัดทานเซี่ยวซือม่วย เห็นท้องฟ้ามืดค่ำลงทีละน้อย งักเล้งซังไม่มาจริงๆ

เหล็งฮู้ชงค่อยคลายใจลง คาดว่าเมื่อฟ้าสางสว่าง วานรหกจะส่งอาหารมาแทน ขณะจะกลับเข้าถ้ำไปพักผ่อน บนทางภูเขาที่ทอดขึ้นหน้าผา พลันบังเกิดเสียงสวบสาบแว่วเสียงงักเล้งซังร้องเรียกว่า

"ตั่วซือกอ ตั่วซือกอ..."

เหล็งฮู้ชงทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ถลันถึงริมหน้าผา ใต้เกล็ดหิมะปลิวโปรยดุจขนห่าน เห็นงักเล้งซังเดินขึ้นเขามาทีละก้าว เหล็งฮู้ชงอยู่ในระหว่างรับโทษ ไม่กล้าลงจากเขาแม้สักก้าวเดียว ได้แต่ยื่นแขนออกรับนาง จวบกระทั่งมือซ้ายของงักเล้งซังกระทบถูกมือขวาของเขา ค่อยฉุดดึงนางลอยขึ้นบนหน้าผา

ในม่านพลบค่ำรางเลือน เห็นนางขาวโพลนไปทั่วร่าง หน้าผากข้างซ้ายกลับบวมปูดขึ้นมา มีโลหิตหลั่งไหล สร้างความแตกตื่นแก่เหล็งฮู้ชงจนร้องโพล่งว่า

"ท่าน....ท่าน..."

งักเล้งซังแบะปากน้อยๆ คล้ายจะร้องไห้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหกล้ม ทำตะกร้าอาหารร่วงหล่นลงในหบเหวท่าน...คืนนี้ท่านต้องอดอยากแล้ว"

เหล็งฮู้ชงทั้งตื้นตันทั้งรักเวทนา ยกแขนเสื้อกดปากแผลของนางกล่าวเสียงนุ่มนวล

"เซี่ยวซือม่วย ทางภูเขาลื่นปานนี้ ท่านไม่ควรขึ้นมาจริงๆ"

"ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านไม่มีข้าวรับประทาน อีกประการ...อีกประการข้าพเจ้าต้องการพบท่าน"

"เชี่ยวซือม่วย ท่านรับปากเรา นับแต่นี้อย่าได้เสี่ยงภัยเพื่อเราอีก หากท่านพลัดตกลงไป เราต้องกระโดดตามท่านลงไปแน่นอน"

งักเล้งซังตาทอประกายปีติยินดี กล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ซึ่งความจริงท่านไม่ต้องร้อนใจ ข้าพเจ้าส่งอาหารให้ท่านพลาดพลั้งพลัดตกลงไป เป็นตัวเองไม่ระวัง ท่านไยต้องไม่สบายใจ?"

"มิใช่เพราะไม่สบายใจ หากว่าคนส่งอาหารมาเป็นลักซือตี๋มันพลาดพลั้งพลัดตกลงสู่หุบเหวเสียชีวิต เราจะเลี้ยงดูบิดามัน ดูแลครอบครัวของมันโดยไม่กระโดดตามลงไป"

งักเล้งซังกล่าวเบาๆ ว่า

"แต่หากข้าพเจ้าตายไป ท่านก็ไม่คิดมีชีวิตต่อไป?"

"ใช่แล้ว เชี่ยวซือม่วย นั่นมิใช่เพราะท่านส่งอาหารให้เราหากว่าท่านส่งอาหารให้กับผู้อื่นได้รับอันตราย เราก็ไม่ขอมีชีวิตสืบไป"

งักเล้งซังกุมมือทั้งสองของเขา เรียก "ตั่วซือกอ" เบาๆ เหล็งฮู้ชงคิดกางแขนโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก แต่ก็ไม่กล้า คนทั้งสองสบสายตาแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว หิมะโปรยปรายต่อไปอย่างแช่มช้า คล้ายจะสุมคนทั้งสองเป็นมนุษย์หิมะสองคน

ผ่านไปเนิ่นนาน เหล็งฮู้ชงค่อยกล่าวว่า

"คืนนี้ท่านกลับลงไปไม่ได้แล้ว ซือแป๋ซือบ้อล่วงรู้การมาของท่านหรือไม่ ทางที่ดีส่งคนมารับท่านลงไป"

"เช้าวันนี้บิดาได้รับจดหมายจาก**จ้อเม่งจู้** *(ประมุขแซ่จ้อ)* แห่งสำนักซงซัวบอกว่ามีเรื่องสำคัญคิดหารือ ดังนั้นลงจากเขาไปพร้อมกับมารดา"

"เช่นนี้เป็นว่า ไม่มีผู้ใดทราบว่าท่านขึ้นมาแล้ว"

งักเล้งซังยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่มี ยี่ซือกอ ซาซือกอ สี่ซือกอและวานรหกติดตามบิดามารดาไปที่ซงซัว ไม่เช่นนั้นวานรหกต้องแย่งส่งอาหารกับข้าพเจ้าใช่แล้ว เด็กน้อยลิ้มเพ้งจือเห็นข้าพเจ้าขึ้นมา แต่ข้าพเจ้าสั่งกำชับเขาห้ามไม่ให้ปากมาก ไม่เช่นนั้นวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะทุบตีเขา"

"โอ้โฮ ซือเจ้าช่างวางก้ามนัก"

"ย่อมแน่นอน เพิ่งมีคนเรียกข้าพเจ้าเป็นซือเจ้ ไหนเลยไม่วางก้ามได้?"

ทั้งสองหยอกล้อกันชั่วขณะ เหล็งฮู้ชงค่อยกล่าวว่า

"คืนนี้ท่านไม่อาจกลับไป ได้แต่หลบอยู่ในถ้ำศิลาคืนหนึ่งพรุ่งนี้ค่อยลงไป"

พลางจูงมือนางเดินเข้าถ้ำศิลา ภายในถ้ำศิลาคับแคบ ทั้งสองนั่งหันหน้าเข้าหากัน สนทนาถึงยามดึกดื่น งักเล้งซังยิ่งพูดยิ่งแผ่วเบา ในที่สุดม่อยหลับไป

เหล็งฮู้ชงกลัวนางได้รับความเย็น จึงถอดเสื้อนวมที่สวมใส่ออกคลุมลงบนร่างนาง ประกายหิมะนอกถ้ำสาดสะท้อนเข้ามา เห็นหน้าน้อยๆ ของนางอย่างเลือนราง เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'เชี่ยวซือม่วยดีต่อเราปานนี้ ต่อให้เราร่างแหลกลาญเป็นผุยผงเพราะเพื่อนางก็ยินยอมพร้อมใจ'

หวนนึกถึงตนเองกำพร้าบิดามารดาได้รับการเลี้ยงดูจากซือแป๋ซือบ้อจนเติบใหญ่ ตนเองยังเป็นศิษย์คนโตของเจ้าสำนักฮั้วซัววันหน้าต้องสืบตำแหน่งแทนซือแป๋ เพียงแต่ตนเองมีนิสัยปล่อยตัวไม่สำรวม มักก่อกวนซือแป๋ซือบ้อมีโทสะ เป็นที่ผิดหวังของท่านทั้งสอง วันหน้าควรกลับตัวกลับใจจึงถูกต้อง ไม่เช่นนั้นมิเพียงละอายต่อซือแป๋ซือบ้อทั้งละอายต่อเชี่ยวซือม่วยด้วย

เหล็งฮู้ชงมองดูเรืองผมของงักเล้งซังอย่างเคลิบเคลิ้ม พลัน

ได้ยินนางร้องเบาๆ ว่า

"เด็กแซ่ลิ้มไม่เชื่อฟังวาจา เข้ามา เราจะตีท่าน"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ เห็นนางหลับตาพริ้ม ลมหายใจสม่ำเสมอ ค่อยทราบว่านางละเมอ อดหัวร่อไม่ได้ ครุ่นคิดในใจ

'นางพอเป็นซือเจ้ ก็ยกตนข่มผู้อื่น แม้ในฝันยังไม่ลืมด่าคน'

เหล็งฮู้ชงเฝ้าอยู่ข้างกายของนาง จวบกระทั่งฟ้าสางสว่างไม่ได้นอนแม้สักงีบเดียว งักเล้งซังเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียหลับถึงยามซี้ง *(แปดนาฬิกา)* ค่อยตื่นขึ้นมาเห็นเหล็งฮู้ชงมองดูตนเองอย่างยิ้มแย้ม จึงอ้าปากหาวคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านตื่นแต่เช้า"

เหล็งฮู้ชงไม่ได้บอกว่าไม่ได้นอนทั้งคืน กล่าวว่า

"ท่านฝันอะไร ลิ้มซือตี๋ถูกท่านทุบตีหรือ?"

"ท่านได้ยินคำละเมอของข้าพเจ้ากระมัง ข้าพเจ้าฝันว่าชวนเขาไปฝึกกระบี่ที่ธารน้ำตก เขาบ่ายเบี่ยงเกี่ยงงอนไม่ยอมไป ข้าพเจ้าจึงหลอกเขาถึงข้างธารน้ำตก ผลักเขาลงไป"

เหล็งฮู้ชงร้องโอยกล่าวว่า

"อย่างนั้นไยมิใช่เกิดคดีถึงแก่ความตาย?"

"เฮอะ เด็กน้อยนี้ใช้ไม่ได้ เพลงกระบี่ขั้นพื้นฐานฝึกเป็นเวลาสามเดือนไม่มีความคืบหน้าอันใด ข้าพเจ้าหากคิดฆ่าเขา ไหนเลยต้องคิดเพียงตวัดกระบี่ก็ฆ่าทิ้ง"

พลางยกมือขวากวาดขวาง ทำท่าใช้เพลงกระบี่ฮั้วซัวท่าหนึ่ง เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"**แป๊ะฮุ้นชุกชิ่ว** *(เมฆขาวพันช่องเขา)* คนแซ่ลิ้มศีรษะหลุดจากบ่า"

งักเล้งซังหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าใช้ท่าเมฆขาวพันช่องเขาจริงๆ เขาต้องศีรษะหลุดจากบ่าแน่นอน"

"ท่านเป็นซือเจ้ เพลงกระบี่ซือตี๋ใช้ไม่ได้ สมควรชี้แนะเขาจึงถูกต้อง อยู่ดีๆ ก็คิดสะบัดกระบี่ฆ่าคน หากแม้นซือแป๋รับศิษย์ร้อยคน เพียงไม่กี่วันถูกท่านฆ่าไปเก้าสิบเก้าคน จะทำอย่างไรดี?"

"ท่านกล่าวถูกต้อง ข้าพเจ้าฆ่าเพียงเก้าสิบเก้าคน ต้องเหลือไว้คนหนึ่ง หากเข่นฆ่าสังหารสิ้น จะให้ผู้ใดเรียกข้าพเจ้าเป็นซือเจ้?"

เหล็งฮู้ชงเห็นหิมะหยุดตกแล้ว เกรงว่าซือตี๋ซือม่วยทั้งหลายไม่เห็นงักเล้งซัง หากกล่าวซุบซิบนินทาจะเป็นผลเสียต่อเซี่ยวซือม่วย จึงเร่งรัดนางลงจากเขา งักเล้งซังอาลัยอาวรณ์ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะเล่นอีกครู่หนึ่ง บิดามารดาล้วนไม่อยู่บ้าน ช่างอึดอัดแทบตาย"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ซือม่วยที่ดี หลายวันนี้เรานึกเพลงกระบี่ชงเล้งได้อีกหลายท่า เมื่อเราลงจากเขา จะเป็นเพื่อนท่านไปฝึกกระบี่ที่ธารน้ำตก"

พูดจากหลอกล่ออยู่ชั่วขณะ งักเล้งซังค่อยลงจากเขา

พลบค่ำวันนั้น ศิษย์ที่ห้ากอกึงเม้งส่งอาหารขึ้นมา บอกว่างักเล้งซังถกความเย็นคกคามป่วยเป็นไข้ตัวร้อน นอนซมบนเตียง แต่ยังเป็นห่วงตั่วซือกอ สั่งมันเมื่อตอนส่งอาหารขึ้นมาอย่าลืมพกพาสุรามาด้วย

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ทราบว่าเมื่อคืนนางหกล้มได้รับความตื่นกลัว ถึงกับคิดลงจากเขาไปเยี่ยมเยียนนาง เขาแม้ไม่ได้รับประทานอาหารมาสองวันหนึ่งคืน แต่เมื่อยกชามข้าวขึ้น รู้สึกลำคอตีบตันยากจะกลืนอาหารลงคอ

กอกึงเม้งทราบว่าตั่วซือกอกับเซี่ยวซือม่วยรักชอบกัน พอฟังว่านางไม่สบายจึงร้อนรุ่มใจยิ่ง จึงปลอบโยนว่า

"ตั่วซือกอไม่ต้องเป็นห่วงไป เมื่อวานหิมะตกหนัก เซี่ยวซือม่วยคงเล่นหิมะ เป็นเหตุให้ถูกความเย็น พวกเราล้วนฝึกวิชากำลังภายใน ถูกความเย็นสักเล็กน้อยจะเป็นไร รับประทานยาสักเทียบสองเทียบก็หายดีแล้ว"

คิดไม่ถึงงักเล้งซังล้มป่วยเป็นเวลาสิบกว่าวัน จวบกระทั่งงักปุกคุ้งสองสามีภรรยากลับสำนัก ใช้กำลังภายในขับความเย็นให้กับนางค่อยทุเลาตามลำดับ เมื่อนางขึ้นเขามาอีก ก็เป็นเวลายี่สิบกว่าวันให้หลังแล้ว

ทั้งสองจากกันเนิ่นนานค่อยพบหน้า ต่างเศร้าสร้อยและยินดี งักเล้งซังมองดูใบหน้าเหล็งฮู้ชง อุทานว่า

"ตั่วซือกอ ท่านก็ไม่สบายหรือ ไฉนซบผอมปานนี้?"

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เราไม่ได้ไม่สบาย เรา..."

งักเล้งซังพลันได้คิด ร้องไห้ออกมากล่าวว่า

"ท่าน...ท่านเป็นห่วงข้าพเจ้า เป็นเหตุให้ซูบผอมปานนี้ ตั่วซือกอตอนนี้ข้าพเจ้าหายดีแล้ว"

เหล็งฮู้ชงกุมมือนาง กล่าวเบาๆ ว่า

"หลายวันมานี้ เราเฝ้ามองเส้นทางนี้ทุกเช้าค่ำวันคืน เพียงรอคอยเวลาขอบคุณฟ้าดิน ในที่สุดท่านมาแล้ว"

"แต่ข้าพเจ้าเห็นท่านอยู่ทุกเมื่อ"

"ท่านเห็นเราอยู่ทุกเมื่อ?"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าตอนไม่สบาย พอหลับตาลงก็เห็นท่าน วันนั้นพิษไข้ขึ้นสูงมารดาบอกว่าข้าพเจ้าเฝ้าละเมอถึงท่าน ตั่วซือกอ

มารดาทราบเรื่องที่ข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านในคืนนั้นแล้ว"

เหล็งฮู้ชงหน้าแดงวูบ กล่าวด้วยความหวั่นวิตกว่า

"ซือบ้อมีโทสะหรือไม่?"

"มารดาไม่มีโทสะ แต่ว่า...แต่ว่า..."

เอ่ยถึงตอนนี้ สองแก้มแดงระเรื่อไม่กล่าวต่อ เหล็งฮู้ชงซักถามว่า

"แต่ว่าอะไร?"

"ข้าพเจ้าไม่บอก"

เหล็งฮู้ชงเห็นนางมีท่วงท่าเอียงอาย อดวาบหวิวใจมิได้ระงับสติแล้วกล่าว

"เซี่ยวซือม่วย ท่านเพิ่งหายดี ไม่ควรขึ้นเขามาเร็วปานนี้ เราทราบว่าอาการของท่านดีขึ้นตามลำดับแล้ว โหงวซือตี๋กับวานรหกตอนส่งอาหารขึ้นมาบอกต่อเราอยู่เสมอ"

"อย่างนั้นท่านไฉนยังซูบผอมปานนี้?"

"เมื่อท่านหายดี เราจะอ้วนท้วนแล้ว"

เอ่ยถึงตอนนี้ ลมหนาวหอบหนึ่งโชยมา งักเล้งซังต้องสยิวกายเฮือกหนึ่ง

ตอนนั้นเป็นฤดูหนาว บนหน้าผาไม่มีต้นไม้กำบังลม ยอดเขาฮั้วซัวความจริงหนาวเย็นยิ่ง หน้าผานี้ยิ่งเยียบเย็นกว่าเดิม เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วย ท่านยังไม่ทุเลาโดยสิ้นเชิง ช่วงเวลานี้ไม่อาจถูกความหนาวอีก รีบลงจากเขาเถอะ รอให้มีแสงแดด ร่างกายท่านแข็งแรงค่อยมาเยี่ยมเรา"

"ข้าพเจ้าไม่หนาว หลายวันนี้มิใช่ลมโชยพัดก็เกิดหิมะตก ไม่ทราบเมื่อใดจึงมีแสงแดด"

"หากท่านไม่สบายดี จะทำอย่างไร เรา...เรา..."

งักเล้งซังเห็นเหล็งฮู้ชงหน้าตาซูบซีด ต้องครุ่นคิดขึ้น

'หากว่าเราไม่สบายอีกเขาก็ต้องล้มป่วยแน่นอน บนหน้าผาไม่มีผู้คนปรนนิบัติ อย่างนั้น ไยมิใช่คร่าชีวิตเขาไป?'

ดังนั้นได้แต่กล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าไปแล้ว ท่านต้องถนอมตัว ดื่มสุราน้อยลง รับประทานข้าวให้มากกว่านี้"

เหล็งฮู้ชงรับคำว่า

"ทราบแล้ว **ม่วยจือ** *(น้องสาว)* อันประเสริฐ"

งักเล้งซังสองแก้มแดงระเรื่อ กล่าวเบาๆ

"ท่านเรียกข้าพเจ้าว่าอะไร?"

เหล็งฮู้ชงรู้สึกกระดาก กล่าวว่า

"เราเรียกโดยไม่ยั้งคิด เซี่ยวซือม่วยอย่าได้ตำหนิ"

"ข้าพเจ้าไหนเลยตำหนิ ข้าพเจ้าชมชอบให้ท่านเรียกหาเช่นนี้"

เหล็งฮู้ชงหัวใจร้อนผ่าว ถึงกับคิดกางแขนโอบรั้งนางเข้ามาในอ้อมอก แต่แล้วหวนนึกถึงนางปฏิบัติต่อตนเช่นนี้ ตนเองสมควรเคารพนาง ไหนเลยล่วงเกินนางได้ ดังนั้นรีบเบือนหน้าไป กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านลงจากเขาต้องค่อยๆ เดิน เมื่อเหน็ดเหนื่อยก็หยุดพักผ่อนอย่าได้วิ่งลงจากเขาในอึดใจเดียวเช่นกาลก่อน"

งักเล้งซังรับคำ หันกายช้าๆ เดินไปที่ริมหน้าผา

เหล็งฮู้ชงได้ยินเสียงฝีเท้าของนางเคลื่อนห่างไป ค่อยหันหน้ากลับมาเห็นงักเล้งซังยืนอยู่ใต้หน้าผา เหม่อมองมาที่ตน ทั้งสองสบสายตากันเนิ่นนาน เหล็งฮู้ชงค่อยกล่าวว่า

"ท่านค่อยๆ เดิน ไปได้แล้ว"

งักเล้งซังรับคำ ค่อยหันกายลงจากเขาจริงๆ

วันนี้เหล็งฮู้ชงบังเกิดความปีติยินดีอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน นั่งอยู่บนก้อนหิน อดหัวร่อออกมามิได้ พลันเปล่งเสียงกู่ร้อง ในเสียงกู่คล้ายร่ำร้องว่า

"เราดีใจยิ่ง เราดีใจยิ่ง"

วันที่สองมีหิมะตก งักเล้งซังไม่ได้มาอีก เหล็งฮู้ชงทราบจากปากคำวานรหกว่านางทุเลาเร็วยิ่ง แข็งแรงขึ้นทุกวัน สร้างความปลาบปลื้มปีติยิ่ง

ผ่านไปยี่สิบกว่าวัน งักเล้งซังหิ้วขนมจ้างตะกร้าหนึ่งขึ้นเขามา สำรวจมองหน้าเหล็งฮู้ชงชั่วขณะ จึงกล่าว

"ท่านไม่ได้หลอกข้าพเจ้า อ้วนท้วนขึ้นจริงๆ"

เหล็งฮู้ชงเห็นสองแก้มนางมีสีเลือด ก็กล่าวว่า

"ท่านก็ทเลาหายดีแล้ว เราเห็นท่านเป็นเช่นนี้ ก็เบิกบานใจยิ่ง"

"ข้าพเจ้ารบเร้าส่งอาหารมาให้ท่าน แต่มารดาไม่อนุญาต ข้าพเจ้าบอกว่าตั่วซือกออยู่บนหน้าผาทุกวันคืน ไม่เห็นเขาเจ็บไข้ได้ป่วย มารดาบอกว่าตั่วซือกอมีกำลังภายในกล้าแข็ง ไหนเลยเปรียบเทียบกันได้ มารดาชมท่านลับหลัง ท่านดีใจหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะอย่างยิ้มแย้ม งักเล้งซังกล่าวอีกว่า

"เมื่อวานข้าพเจ้าช่วยมารดาห่อขนมจ้างทั้งวัน ในใจคิดรุ่นคิดหากหยิบฉวยขนมจ้างมาให้ท่านสักหลายใบก็ดี มิคาดวันนี้ไม่ทันเอ่ยปาก มารดาก็บอกว่าขนมจ้างตะกร้านี้ เจ้ายกไปให้ชงยี้รับประทาน"

เหล็งฮู้ชงตื้นตันใจยิ่ง ครุ่นคิดในใจ

'ซือบ้อดีต่อเราจริงๆ'

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ขนมจ้างเพิ่งนึ่งเสร็จ ยังร้อนอยู่ ข้าพเจ้าจะแกะให้ท่านรับประทานสักสองใบ"

พลางหิ้วขนมจ้างเข้าถ้ำศิลา แก้เชือกมัดขนมจ้างออก

เหล็งฮู้ชงสูดกลิ่นหอมเย้ายวน เห็นงักเล้งซังแกะขนมจ้างส่งให้ จึงรับมากัดกินคำหนึ่ง ขนมจ้างแม้สอดไส้ของเจ แต่เห็ดหอมเห็ดฟาง เม็ดถั่วเมื่อคลุกเคล้ารวมกัน มีกลิ่นหอมยิ่ง งักเล้งซังกล่าวว่า

"เห็ดฟางนี้เป็นข้าพเจ้ากับลิ้มน้อยเด็ดมาเมื่อวันก่อน..."

เหล็งฮู้ชงทวนคำ *"ลิ้มน้อย"* งักเล้งซังยิ้มพลางกล่าวว่า

"คือลิ้มซือตี๋ ระหว่างนี้ข้าพเจ้าเรียกเขาว่าลิ้มน้อย เมื่อวันก่อนเขาบอกต่อข้าพเจ้าว่า ใต้ต้นสนเนินเขาตะวันออกมีเห็ดฟางเป็นเพื่อนข้าพเจ้าไปเด็ดอยู่ครึ่งค่อนวัน เด็ดได้เพียงครึ่งตะกร้า แม้มีจำนวนไม่มากนัก แต่รสชาติดียิ่งใช่หรือไม่?"

"รสชาติสดจริงๆ เราแทบกลืนลิ้นลงไปด้วย เซี่ยวซือม่วยท่านไม่ด่าลิ้มซือตี๋แล้วหรือ?"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ไฉนไม่ด่า เพียงแต่ระหว่างนี้เขาเชื่อฟังกว่าเดิม ข้าพเจ้าจึงด่าน้อยไปหลายคำ เขาพูดภาษาฮกเกี้ยน ซือเฮียซือเจ้ทั้งหลายฟังไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าเคยไปที่เมืองฮกจิวเข้าใจภาษาของเขา บิดาจึงสั่งข้าพเจ้าหากมีเวลาว่าง ก็ชี้แนะวิชาฝีมือแก่เขา ตั่วซือกอข้าพเจ้าไม่สามารถขึ้นเขามาหาท่าน อยู่นิ่งเฉยไร้เรื่องราว จึงถ่ายทอดวิทยายุทธ์แก่เขาหลายท่า"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แท้ซือเจ้ทำหน้าที่ของอาจารย์ด้วย เขาย่อมไม่กล้าไม่เชื่อฟังวาจาท่านแล้ว"

"เชื่อฟังวาจากลับไม่แน่นัก เมื่อคืนข้าพเจ้าชวนเขาไปจับไก่ป่า

เขาไม่ยินยอมบอกว่ากระบวนท่าแป๊ะฮั้งก่วงยิก (รุ้งขาวพุ่งหาอาทิตย์) และท่า**เทียนชิงต้อคั่ว** *(สายคาดฟ้าห้อยย้อย)* ยังฝึกไม่สำเร็จ ต้องคร่ำเคร่งฝึกปรือ"

เหล็งฮู้ชงสงสัยใจอยู่บ้าง กล่าวว่า

"เขาขึ้นเขาฮั้วซัวไม่กี่เดือนก็ฝึกท่ารุ้งขาวพุ่งหาอาทิตย์และท่าสายคาดฟ้าห้อยย้อยแล้ว เซี่ยวซือม่วย เพลงกระบี่สำนักเราต้องฝึกตามลำดับขั้น ไม่อาจรีบร้อนผลีผลาม"

"ข้าพเจ้าไม่สอนเขาวู่วาม ลิ้มน้อยชอบเอาชนะ ฝึกทั้งกลางวันและกลางคืนเมื่อสนทนากับเขา เขาพูดไม่ถึงสามประโยค ก็ถามถึงเพลงกระบี่ ผู้อื่นต้องใช้เวลาสามเดือน เขาฝึกเพียงครึ่งเดือนก็ฝึกสำเร็จ ข้าพเจ้าฉุดลากเขาไปเล่นเป็นเพื่อน เขากลับไม่ยอมไป"

เหล็งฮู้ชงนิ่งเงียบงัน พลันรู้สึกหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก ขนมจ้างใบนั้นรับประทานเพียงสองคำ ก็ไม่รับประทานต่อ

งักเล้งซังกระตุกแขนเสื้อของเขา ถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตั่วซือกอกลืนลิ้นลงไปในท้องแล้วหรือ ไฉนไม่พูดจา?"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ ส่งขนมจ้างที่เหลือเข้าปาก ขนมจ้างที่ทั้งสดทั้งหอมกลับเปลี่ยนเป็นฝืดคอ ต้องฝืนใจกลืนลงไป ครุ่นคิดขึ้น

'เราไฉนโง่งมนัก เซี่ยวซือม่วยรักสนุก เราไม่สามารถลงจากเขา นางฉุดลากลิ้มซือตี่ไปเป็นเพื่อน เป็นเรื่องธรรมดายิ่ง เรากลับมีใจคับแคบปานนี้?'

นึกถึงตอนนี้ จิตใจค่อยสงบลง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขนมจ้างนี้เป็นท่านห่อ นับว่าห่อได้เหนียวจริงๆ ถึงกับพันทั้งลิ้นทั้งฟันของเราไว้"

งักเล้งซังหัวร่อคิกคัก ชั่วครู่กล่าวว่า

"ตั่วซือกอที่น่าเวทนา ถูกคุมขังอยู่บนหน้าผา กลับตะกลาม

ปานนี้"

ครั้งนี้ผ่านไปอีกสิบกว่าวัน งักเล้งซังค่อยขึ้นเขามา นอกจากข้าวปลาอาหารแล้ว ยังหิ้วตะกร้าเล็กๆ บรรจุผลสนและเกาลัดอยู่ครึ่งตะกร้า

เหล็งฮู้ชงเฝ้ารอจนคอยืดยาว สิบกว่าวันนี้ถามถึงเซี่ยวชือม่วยต่อวานรหกที่ส่งอาหารมา วานรหกมักมีสีหน้าประหลาดพิกลตอบด้วยท่าทีฝืนใจ เหล็งฮู้ชงกลางวันรอคอยกลางคืนครุ่นคิด เมื่อพบพานงักเล้งซัง ไหนเลยไม่ยินดี

งักเล้งซังเห็นเหล็งฮู้ชงมองดูนาง พลันหน้าแดงวูบกล่าวว่า

"ตั่วชือกอ หลายวันนี้ไม่ได้มาเยี่ยมท่าน ท่านตำหนิข้าพเจ้าหรือไม่?"

"เราไหนเลยตำหนิท่าน คงเป็นชือแป๋ชือบ้อไม่อนุญาตท่านขึ้นเขามาใช่หรือไม่?"

"ใช่แล้วมารดาสอนเพลงกระบี่แก่ข้าพเจ้าบอกว่าเพลงกระบี่ชุดนี้สับสนซับซ้อน หากข้าพเจ้าขึ้นเขามาหาท่าน รังแต่เสียสมาธิไป"

"เป็นเพลงกระบี่ใด?"

งักเล้งซังกล่าวอย่างภาคภูมิ

"บอกต่อท่าน เป็นเง็กนึ่งเกี่ยมจับเกาเส็ก *(สิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดา)*"

"ท่านเริ่มฝึกสิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดาแล้ว นั่นเป็นเพลงกระบี่ที่สับสนซับซ้อนจริงๆ"

ขณะกล่าว รู้สึกคลายใจลง เพลงกระบี่เทพธิดาชุดนี้แม้มีเพียงสิบเก้าท่าแต่ทุกกระบวนท่าพลิกแพลงซับซ้อน หากจดจำไม่ได้ก็ไม่อาจใช้ออกแม้สักกระบวนท่า งักปุกคุ้งเคยบอกว่า "สิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดา พลิกแพลงเปลี่ยนแปร แตกต่างกับแนวทางใช้ลมปราณคุม

กระบี่ของสำนักเรา ศิษย์สตรีกำลังข้ออ่อนด้อย หากพบพานศัตรูเข้มแข็ง สามารถใช้เพลงกระบี่นี้ฉาบฉวยเอาชัย แต่ศิษย์บุรุษไม่ต้องฝึกปรือแล้ว"

ดังนั้นเหล็งฮู้ชงไม่ได้เรียนเพลงกระบี่นี้ แต่ยังจำได้ว่าซือแป๋ซือบ้อเคยฝึกซ้อมเพลงกระบี่นี้ให้ดู ตอนนั้นซือแป๋ใช้เพลงกระบี่ทุกค่ายสำนักรุกจู่โจม ซือบ้อเพียงใช้สิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดาเข้าปิดป้องกลับต่อสู้กันหลายร้อยกระบวนท่าโดยไม่เพลี่ยงพล้ำ ศิษย์ทั้งหลายชมดูจนตาพร่าพราย งักเล้งซังรบเร้าขอเล่าเรียน งักฮูหยินบอกว่าพลังการฝึกปรือของนางยังไม่สามารถฝึกปรือ เรื่องนี้ผ่านไปเกือบสองปีหลังจากนั้นไม่ได้พูดถึงอีก คิดไม่ถึงซือบ้อจะสอนแก่นาง

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ยากนักที่ซือแป๋มีอารมณ์ดี ป้อนกระบวนท่าให้ท่านทุกวัน"

เพลงกระบี่ชุดนี้เน้นที่พลิกแพลงตามสถานการณ์ ต้องมีคนคอยป้อนกระบวนท่าให้ ในสำนักฮั้วซัว มีแต่งักปุกคุ้งกับเหล็งฮู้ชงเรียนรู้เพลงกระบี่สำนักอื่น งักเล้งซังหากคิดฝึกปรือสิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดา ต้องให้งักปุกคุ้งคอยป้อนกระบวนท่าให้

งักเล้งซังหน้าแดงระเรื่อ กล่าวว่า

"บิดาจึงไม่มีเวลา เป็นลิ้มน้อยใช้เพลงกระบี่พิชิตมารป้อนกระบวนท่าให้กับข้าพเจ้า"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

งักเล้งซังถามว่า

"ตั่วซือกอ ท่านไม่ยินดีหรือ?"

"เราไหนเลยไม่ยินดี ท่านฝึกเพลงกระบี่อันเลิศล้ำชุดหนึ่งเรามีแต่ความยินดี"

"แต่ข้าพเจ้าดูสีหน้าท่าน แสดงว่าไม่ยินดีด้วย"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านให้ลิ้มซือตี๋ป้อนกระบวนท่า คงรุกไล่เขาจนไม่มีปัญญาตีโต้ได้กระมัง?"

"คิก คิก อาศัยเพลงกระบี่พิชิตมารที่คล้ายแมวสามขาของเขา ยังคิดตีโต้หรือ?"

เหล็งฮู้ชงทราบว่าเซี่ยวซือม่วยมีนิสัยชอบเอาชนะ ลิ้มเพ้งจือฝีมือต้อยต่ำ ย่อมเป็นคู่มือที่สบอารมณ์นาง ความอึดอัดขุ่นข้องพลันสลาย กล่าวว่า

"อย่างนั้นให้เราป้อนกระบวนท่าแก่ท่านสักหลายท่า ดูว่าสิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดาของท่านฝึกถึงขั้นใดแล้ว"

"ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าขึ้นเขามาวันนี้เพื่อคิด..."

พลางยิ้มอย่างเอียงอาย ชักกระบี่ออกมา เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านขึ้นเขามาวันนี้ เพื่อคิดแสดงเพลงกระบี่ชุดใหม่ต่อเราอย่างนั้นลงมือเถอะ"

"ท่านยังไม่ชักกระบี่อีก?"

เหล็งฮู้ชงบอกไม่ต้องรีบร้อน มือซ้ายประกบนิ้วตั้งท่ามือขวาแหวกพุ่งออกไป กล่าวว่า

"นี่คือเพลงกระบี่เสียงสนของสำนักแชเซี้ย กระบวนท่านี้เรียก**ชังทิ้วยู่ลุ้ย** *(คลื่นสนดังอสนี)*"

พลางใช้ฝ่ามือต่างกระบี่ แทงใส่หัวไหล่งักเล้งซัง งักเล้งซังสลับเท้าถอยปราดสะบัดกระบี่ฟันใส่ฝ่ามือของเขา ร้องว่า

"ระวัง"

"ไม่ต้องเกรงใจ หากเราต้านไม่ได้ ย่อมชักกระบี่เอง"

งักเล้งซังคร่ำเคร่งฝึกสิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดา เข้าใจว่ามีเพลงกระบี่รุดหน้า คราครั้งนี้ขึ้นเขามา คิดแสดงฝีมือน่าตระหนกสร้างความแตกตื่นเลื่อมใสแก่เหล็งฮู้ชง คิดไม่ถึงเขากลับดูแคลนนาง

ใช้ฝ่ามือเลือดเนื้อรับสิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดา ดังนั้นปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

"ใต้คมกระบี่ข้าพเจ้าหากทำร้ายท่าน ท่านอย่าได้โทษตำหนิและไม่อาจบอกต่อบิดามารดา"

เหล็งฮู้ชงรับคำ พลันกราดฟาดฝ่ามือซ้ายออกดังหวือใหญ่ปากตวาดว่า

"ระวังให้ดี"

งักเล้งซังใจหายวาบ ร้องว่า

"ท่าน...มือซ้ายท่านก็ใช้กระบี่ด้วย?"

เหล็งฮู้ชงหากฟาดฝ่ามือถึงที่สุด ต้องกระแทกทำร้ายหัวไหล่ของงักเล้งซัง ยามนั้นรั้งพลังไม่ปล่อยออก กล่าวว่า

"สำนักแซเซี้ยมีบ้างบางคนใช้กระบี่คู่"

งักเล้งซังค่อยได้คิดตอบโต้ออกหนึ่งกระบี่ เหล็งฮู้ชงเห็นสภาวะกระบี่แผ่วพลิ้ว คล้ายเป็นกระบวนท่าในเพลงกระบี่เทพธิดา ดังนั้นชมว่า

"กระบี่นี้ดียิ่ง เพียงแต่ไม่เร็วพอ"

งักเล้งซังบังเกิดความขุ่นเคืองใจ ใช้กระบี่ดุจสายลม ร่ายรำสิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดาที่ฝึกปรือในหลายวันมานี้ออกมาทีละท่า สิบเก้าท่ากระบี่นี้นางจำได้เพียงเก้าท่า ในเก้าท่านี้ใช้ได้เพียงหกท่า แต่หกท่ากระบี่นี้ก็แฝงอานุภาพไม่น้อย เพลงกระบี่จี้ใส่ที่ใด คุกคามเหล็งฮู้ชงไม่อาจเข้าใกล้ได้

เหล็งฮู้ชงพุ่งวนอยู่รอบกายนาง หักหาญกันชั่วขณะ เห็นนางทบทวนใช้เพียงหกกระบวนท่า พลันเข้าใจในบัดดล สืบเท้าไปเบื้องหน้า กราดฟาดฝ่ามือขวาออก ปากตวาดว่า

"ท่าไม้ตายของกระบี่เสียงสนมาแล้ว"

งักเล้งซังเห็นฝ่ามือของเขากราดฟาดใส่**ศีรษะ** สภาวะฝ่ามือหนักหน่วงยิ่ง ดังนั้นตวัดเขี่ยกระบี่ขึ้นไป กระบวนท่านี้อยู่ในความคาดคิดของเหล็งฮู้ชง พลันยื่นมือซ้ายไปเบื้องหน้า ดีดนิ้วกลางออก เสียงดังเมื่อดีดถูกคมกระบี่

งักเล้งซังง่ามมือปวดแปลบ ไม่อาจกุมกระบี่มั่น ปล่อยกระบี่หลุดลอยจากมือ ร่วงลิ่วลงสู่ก้นเหว พริบตานั้นถลึงมองเหล็งฮู้ชง ใช้ฟันบนขบริมฝีปากล่าง ไม่กล่าวว่ากระไร

เหล็งฮู้ชงร้องโอยคำหนึ่ง รีบโถมถึงริมหน้าผา แต่กระบี่ร่วงลิ่วลงสู่ก้นหุบเหวลึกล้ำโดยไร้ร่องรอยแล้ว ทันใด ริมหน้าผาปรากฏเงาสีเขียวถลันวูบ คล้ายเป็นชายเสื้อมุมหนึ่ง เมื่อเพ่งตามองก็ไม่เห็นอันใด

งักเล้งซังเหลียวหน้าไปยังก้นหุบเหวแวบหนึ่ง ร้องว่า

"กระบี่เล่มนั้น กระบี่เล่มนั้น..."

เหล็งฮู้ชงสะท้านใจอีกครา ทราบว่ากระบี่ของเซี่ยวซือม่วยเป็นศัสตราวุธที่ฟันเหล็กดั่งฟันหยวก เรียกว่า**เพ็กจุ้ยเกี่ยม** *(กระบี่วารีเขียว)* เมื่อสามปีก่อนซือแป๋ได้จากธารเล้งจั้วมณฑลจิกัง เซี่ยวซือม่วยบังเกิดความนิยมชมชอบ ร้องขอต่อซือแป๋หลายครั้ง ซือแป๋ไม่ยอมยกให้ จวบกระทั่งวันเกิดปีที่สิบแปดของนางปีนี้ ซือแป๋ค่อยมอบให้เป็นของขวัญวันเกิด คราครั้งนี้ร่วงหล่นลงสู่ก้นหุบเหว ไม่อาจหยิบฉวยกลับมาได้อีก

งักเล้งซังขยี้เท้าสองคราน้ำตากลิ้งกลอกไปมาในเบ้าตา หมุนตัวจากไป เหล็งฮู้ชงร้องเรียก "เซี่ยวซือม่วย" งักเล้งซังไม่แยแสสนใจ วิ่งลงจากหน้าผา เหล็งฮู้ชงติดตามถึงหน้าผา ยื่นมือหมายฉุดดึงนาง นิ้วมือกระทบถูกแขนเสื้อนางก็หดกลับมา มองดูนางจากไปโดยที่นางไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความอัดอั้นตันใจ ครุ่นคิดในใจ

'ปรกติเราอ่อนข้อแก่นางทุกเรื่องราว วันนี้ไฉนดีดกระแทกกระบี่ของนางร่วงหล่น หรือว่าซือบ้อถ่ายทอดสิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดาแก่นาง เรากลับบังเกิดจิตริษยาไม่ ไม่มีเรื่องเช่นนั้น สิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดาเป็นเพลงกระบี่ของศิษย์สตรี อย่าว่าแต่เซี่ยวซือม่วยฝึกฝีมือยิ่งมาก เรายิ่งยินดี คาดว่าจับเจ่าอยู่กับหน้าผาเป็นเวลานาน มีอารมณ์หงุดหงิดหวังว่าวันพรุ่งนี้นางขึ้นเขามา เราจะขออภัยต่อนาง'

ค่ำคืนนี้เหล็งฮู้ชงไม่ว่าอย่างไรก็นอนไม่หลับ นั่งขัดสมาธิโคจรพลังบนหินใหญ่ รู้สึกจิตใจยากจะสงบลง ดังนั้นไม่กล้าเคี่ยวเข็ญตัวเองฝึกฝีมือ แสงจันทร์สาดเฉียงๆ เข้าถ้ำ เหล็งฮู้ชงมองดูคำ *"ฮวงเซ็งเอี้ยง"* บนผนัง ก็ยื่นมือขีดเขียนตาม

ทันใด เบื้องหน้าสายตาสลัวลงวูบ เงาร่างหนึ่งบดบังผนังศิลา เหล็งฮู้ชงยามตื่นตระหนก รีบหยิบฉวยกระบี่ข้างกาย ไม่ทันชักกระบี่จากฝัก ก็แทงย้อนไปด้านหลัง

เมื่อใช้กระบี่ถึงกลางคัน เหล็งฮู้ชงร้องเรียก "เซี่ยวซือม่วย" ด้วยความยินดี ยั้งพลังเอาไว้ หันกายกลับไป เห็นปากถ้ำที่ห่างไปวาเศษ ยืนไว้ด้วยบุรุษร่างผอมสูงสวมอาภรณ์ชุดเขียวผู้หนึ่ง

คนผู้นี้หันหลังให้กับแสงจันทร์ ใบหน้าคลุมผ้าเขียว เผยเห็นแต่ดวงตาทั้งคู่ จากรูปร่างลักษณะ แสดงว่าไม่เคยเห็นมาก่อน เหล็งฮู้ชงตวาดถามว่า

"ท่านเป็นใคร?"

พลางกระโดดปราดออกจากถ้ำศิลา ชักกระบี่ออกมา

คนผู้นั้นไม่ตอบคำ ยื่นมือขวาออกฟาดฟันสองครา กลับใช้ออกด้วยกระบวนท่าในสิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดา เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่งความคิดเป็นศัตรูค่อยเสื่อมคลาย กล่าวว่า

"ท่านเป็นผู้อาวุโสสำนักเราหรือ?"

ทันใดนั้น กระแสลมสายหนึ่งพุ่งมาปะทะหน้า เหล็งฮู้ชงไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ สะบัดกระบี่ฟันออก พลันรู้สึกปวดแปลบที่ไหล่ซ้าย ถูกฝ่ามือคนผู้นั้นฟาดใส่ เพียงแต่คนผู้นั้นคล้ายไม่ได้แผ่พุ่งพลังออก สร้างความตระหนกแก่เหล็งฮู้ชงจนถลันหลบไปทางซ้ายหลายก้าว

คนผู้นั้นไม่ตะลุยรุกไล่ ใช้ฝ่ามือต่างกระบี่ ชั่วพริบตาใช้หกกระบวนท่าในสิบเก้าท่าเทพธิดาออกมา ทุกกระบวนท่าล้วนเป็นท่าที่งักเล้งซังใช้ออกเมื่อตอนกลางวัน แต่คนผู้นี้ร้อยรวมหลายสิบกระบวนท่านั้นเข้าด้วยกัน คล้ายเป็นกระบวนท่าเดียว ความรวดเร็วของฝีมือ สุดที่จะคาดคิดคำนวณได้

เหล็งฮู้ชงยามกะทันหันอ้าปากค้าง ยืนแข็งทื่อกับที่ คนผู้นั้นโบกแขนเสื้อยาวเหยียด หันกายไปยังหลังหน้าผา

เหล็งฮู้ชงร้องเรียก "ผู้อาวุโส" ติดตามไปยังที่หลังหน้าผา เห็นแสงจันทร์สาดส่องพื้นพสุธา ไหนเลยมีผู้คน ต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ครุ่นคิดขึ้น

'เขาเป็นใคร บุคคลเช่นเขาใช้สิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดา อย่าว่าแต่เราไม่อาจดีดกระแทกกระบี่ในมือเขาร่วงหล่น ทุกกระบวนท่าของเขาล้วนสามารถฟันมือเราลงมา ไม่ ไหนเลยเพียงฟันมือของเราเขาต้องการฟันที่ใดก็ฟันที่นั้น ใต้เพลงกระบี่เทพธิดาทั้งหกท่า เราเหล็งฮู้ชงได้แต่รามือรอความตายถ่ายเดียว ที่แท้เพลงกระบี่ชุดนี้กลับทรงอานุภาพปานนี้?'

จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'นี่มิใช่ขึ้นอยู่กับอานุภาพกระบี่ หากแต่อยู่ที่วิธีการใช้กระบี่ของเขา การใช้กระบี่เช่นนี้ ต่อให้เป็นกระบวนท่าที่พื้นเพธรรมดา เราก็

ต้านทานรับไม่ได้ คนผู้นี้เป็นใคร ไฉนอยู่บนฮั้วซัว?'

ครุ่นคิดเป็นเวลานาน ไม่ได้ความนัยใด คาดว่าซือแป๋ซือบ้อคงล่วงรู้ความเป็นมาคนผู้นี้ วันพรุ่งนี้เซี่ยวซือม่วยขึ้นเขามาจะฝากให้นางไปเรียนถามซือแป๋ซือบ้อดู

แต่วันที่สอง งักเล้งซังไม่ได้ขึ้นเขามา วันที่สามที่สี่ยังไม่ขึ้นมา จวบกระทั่งวันที่สิบแปด นางค่อยขึ้นเขามาพร้อมกับวานรหก

เหล็งฮู้ชงรอคอยอยู่สิบแปดวันสิบแปดคืน ค่อยพบหน้านางมีคำพูดเต็มอกคิดใคร่กล่าว จนใจที่วานรหกอยู่ข้างเดียง ไม่สามารถเอ่ยปากหลังจากรับประทานอาหาร วานรหกรู้ใจเหล็งฮู้ชงเป็นอย่างดีกล่าวว่า

"ตั่วซือกอ เซี่ยวซือม่วย พวกท่านไม่พบกันนานวัน ให้สนทนาอีกครู่หนึ่ง เราจะหิ้วตะกร้าอาหารลงไปก่อน"

งักเล้งซังหัวร่อพลางกล่าวว่า

"วานรหกคิดหนีหรือ มาด้วยกันก็กลับไปด้วยกัน"

พลางผุดลุดขึ้น เหล็งฮู้ชงรีบกล่าว

"เซี่ยวซือม่วย เรามีคำพูดคิดกล่าวกันท่าน กระบี่วารีเขียวของท่านเล่มนั้น..."

งักเล้งซังชิงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบอกต่อมารดาว่า ตอนฝึกสิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดาพลาดพลั้งทำกระบี่ร่วงหล่นลงสู่ก้นหุบเหว ข้าพเจ้าร้องไห้พักหนึ่ง มารดามิเพียงไม่ด่าข้าพเจ้า กลับปลอบโยนข้าพเจ้า บอกว่าครั้งหน้าจะหากระบี่ที่ดีให้เล่มหนึ่ง เรื่องนี้ผ่านพ้นไปแล้วยังเอ่ยถึงไยกัน?"

นางยิ่งไม่นำพา เหล็งฮู้ชงยิ่งไม่สบายใจ ครุ่นคิดขึ้น

'วันก่อนเซี่ยวซือม่วยใช้สิบเก้ากระบี่เทพธิดา เราไฉนใช้เพลงกระบี่เสียงสนของสำนักแชเซี้ยเข้าหาญหักกับนาง หรือว่าในใจเราคิด

จัดการกับลิ้มซือตี๋ สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีของเขาล่มสลายในเงื้อมมือสำนักแชเซี้ย เราไฉนประชดประชันเขา เราเหตุใดใจคับแคบปานนี้?'

จากนั้นหวนนึกถึงตอนอยู่ที่ตึกรวมหยกเมืองฮ่วงซัว ตนเองแทบตายใต้ฝ่ามือของอื้อซังไฮ้ เป็นลิ้มเพ้งจือร้องคำ **"ผู้ใหญ่รังแกผู้เยาว์ หน้าด้านไร้ยางอาย"** อื้อซังไฮ้ค่อยยั้งพลังฝ่ามือไว้ กล่าวไปลิ้มเพ้งจือมีบุญคุณช่วยชีวิตตนเอง ดังนั้นระบายลมจากปากคำหนึ่งกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ลิ้มซือตี๋ได้รับการชี้แนะเพลงกระบี่จากท่าน คงมีความรุดหน้ากระมัง น่าเสียดายปีนี้เราไม่สามารถลงจากเขา ไม่เช่นนั้นเขามีบุญคุณต่อเรา เราสมควรสอนเพลงกระบี่แก่เขาจึงถูกต้อง"

งักเล้งซังเลิกคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า

"ลิ้มน้อยไฉนมีบุญคุณต่อท่าน ข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินเขากล่าวถึงมาก่อน"

เหล็งฮ้ชงบอกว่าลิ้มเพ้งจือย่อมไม่บอก จากนั้นบอกเล่าเหตุการณ์วันนั้นออกมา งักเล้งซังรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม กล่าวว่า

"มิน่าเล่าบิดาชมว่าเขามีคุณธรรมประจำใจ ดังนั้นช่วยเขาจากเงื้อมมือเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ ข้าพเจ้าเห็นเขาโง่งม ไม่มีกระไรยอดเยี่ยม"

เอ่ยถึงตอนนี้อดหัวร่อคิกมิได้ กล่าววา

"ด้วยฝีมือของเขา กลับช่วยศิษย์คนโตของสำนักฮั้วซัว ฆ่าบุตรโทนของสำนักแชเซี้ยให้กับบุตรีสำนักฮั้วซัว เพียงสองประการนี้ก็เพียงพอกับการสะท้านบู๊ลิ้ม แต่ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึง ลิ้มเพ้งจือได้เฮียบท่านนี้มีฝีมือธรรมดาสามัญยิ่ง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"วิทยายุทธ์สามารถฝึกปรือ แต่คุณธรรมประจำใจมีมาแต่กำเนิดและเป็นการแบ่งแยกบุคลิกลักษณะของคน"

งักเล้งซังยิ้มพลางกล่าวว่า

"บิดามารดาก็กล่าวเช่นนี้ ตั่วซือกอนอกจากคุณธรรมแล้วท่านกับลิ้มน้อยยังมีธาตุทระนงชนิดหนึ่ง"

วานรหกพลันสอดคำขึ้น

"ตั่วซือกอเป็นผู้นำของซือเฮียม่วยทั้งหลาย สมควรมีธาตุทระนง แต่ผู้แซ่ลิ้มเป็นตัวอะไร กลับคู่ควรมีธาตุทระนงด้วย?"

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความไม่เป็นมิตรต่อลิ้มเพ้งจือ เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ จึงกล่าว

"วานรหก ลิ้มเพ้งจือล่วงเกินท่านที่ใด?"

"มันไม่ได้ล่วงเกินเรา แต่มันไม่สงบเสงี่ยมเจียมตน เราผู้แซ่เล็กไม่อภัยละเว้นมัน"

งักเล้งซังถามว่า

"เขาไม่สงบเสงี่ยมเจียมตนเมื่อใด?"

"มัน...มัน..."

"ที่แท้เป็นเรื่องใด ไฉนอ้ำๆ อึ้งๆ ปานนี้?"

"เฮอะ หวังว่าเราวานรหกดูผิดไป"

งักเล้งซังหน้าแดงระเรื่อ ไม่ถามไถ่อีก วานรหกร่ำร้องว่าจะจากไป งักเล้งซังจึงลงจากเขาพร้อมกับมัน

เหล็งฮู้ชงยืนอยู่ริมหน้าผา เหม่อมองหลังคนทั้งสองลดเลี้ยวกับมุมเขา ทันใดแว่วเสียงเพลงของงักเล้งซังดังมา ท่วงทำนองระรื่นสดใส เหล็งฮู้ชงเติบโตขึ้นมาพร้อมกับนาง เคยได้ยินนางร้องเพลงอยู่เสมอ บทเพลงนี้กลับไม่เคยได้ยินมาก่อน

เหล็งฮู้ชงเงี่ยหูฟังเนื้อร้อง เพียงจำแนกออกว่าเป็นคำ "เจ้ม่วยขึ้นเขาไปเด็ดใบชา" แต่นางออกเสียงประหลาดยิ่ง มักฟังความหมายไม่ออก ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เซี่ยวซือม่วยต่อเพลงใหม่นี้ตั้งแต่เมื่อใด ไพเราะน่าฟังยิ่งครั้งหน้าขึ้นเขามาจะขอให้นางร้องสักเที่ยวหนึ่ง'

ทันใด ทรวงอกคล้ายถูกค้อนเหล็กกระแทกใส่ เข้าใจในบัดดล "นี่เป็นเพลงภูเขาของฮกเกี้ยน เป็นลิ้มซือตี๋สอนแก่นาง"

ค่ำคืนนั้น เหล็งฮู้ชงบังเกิดความคิดสับสน ไม่สามารถข่มตาหลับได้ เฝ้าดำหนิตนเองในใจ

'เหล็งฮู้ชงเอยเหล็งฮู้ชง ปรกติเจ้าโอ่อ่าผ่าเผยเพียงไหน วันนี้เพราะบทเพลงเพลงหนึ่งก็ปลงไม่ตกเพียงนี้ นับว่าเสียทีเป็นลูกผู้ชายชาตรีแล้ว'

แม้สำนึกตัวว่าไม่บังควร แต่เพลงภูเขาของฮกเกี้ยนของงักเล้งซัง ยังวนเวียนอยู่ข้างหูมิรู้คลาย เหล็งฮู้ชงเจ็บปวดใจ หยิบกระบี่ฟาดฟันใส่ผนังศิลาว่นวาย รัสึกมีกำลังภายในทะลักขึ้นจากจดตังชั้ง ดังนั้นเสือกกระบี่แทงออกด้วยท่วงท่ากระบี่เดียวนางเล่งสีไร้คู่ไร้เดียง เสียงสวบเมื่อกระบี่แทงทะลุผนังเข้าไปจมลึกเสมอด้าม

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบใหญ่ ถอนกระบี่ออกมา รู้สึกผนังศิลาเป็นเพียงชั้นเบาบาง หนาประมาณสามนิ้ว ถัดไปกลวงว่างเปล่า ด้วยความสงสัยอยากรู้ จึงแทงออกอีกกระบี่ เสียงเพียะเมื่อกระบี่หักเป็นสองท่อน ที่แท้ครั้งนี้ใช้พลังไม่พอ ไม่สามารถแทงทะลุแผ่นศิลาหนาสามนิ้วได้

เหล็งฮู้ชงส่งเสียงด่าคำหนึ่ง ออกจากถ้ำไปเก็บหินใหญ่ก้อนหนึ่งเกร็งกำลังทุบใส่ผนังศิลา แว่วเสียงสะท้อนดังจากหลังผนัง แสดงว่าด้านหลังเป็นที่ว่าง เมื่อทุกอีกคราบังเกิดเสียงดังโครม ก้อนหินทะลวงทะลุผนังศิลา ตกลงยังอีกด้านหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงเก็บหินก้อนใหม่ ทุบอยู่ไม่กี่ครา ผนังศิลาถูก

ทะลวงเป็นช่องสามารถยื่นศีรษะเข้าไป ดังนั้นทุบช่องแตกบนผนังศิลาขยายใหญ่ขึ้น จุดคบไฟอันหนึ่งมุดเข้าไป เห็นภายในเป็นทางเดินคับแคบ พอก้มศีรษะลง เห็นข้างเท้ากลับมีโครงกระดูกโครงหนึ่ง สภาพเช่นนี้เหนือความคาดหมายเหลิงฮู้ชงนัก ระงับสติแล้วครุ่นคิดขึ้น

'หรือว่านี่เป็นหลุมฝังศพของคนรุ่นก่อน แต่โครงกระดูกไฉนนอนคว่ำโดยไม่นอนหงาย ทางคับแคบนี้ก็ไม่คล้ายเป็นทางสุสาน'

เห็นเสื้อผ้าของโครงกระดูกเปื่อยสลายกลายเป็นเถ้าธุลี ดังนั้นเก็บขวานขึ้นมาเล่มหนึ่ง รู้สึกหนักอึ้งมีน้ำหนักไม่ต่ำว่าสี่สิบชั่ง เมื่อยกขวานจามใส่ผนังศิลาข้างกาย บังเกิดเสียงดับฉับ ฟันหินร่วงหล่นลงมาก้อนใหญ่

เหลิงฮู้ชงตะลึงลานอีกครา ขวานเล่มนี้คมกล้าปานนี้ คงเป็นอาวุธของผู้อาวุโสชาวบู๊ลิ้ม จากนั้นเห็นรอยขวานจามบนผนังเรียบลื่นยิ่ง ที่ข้างเคียงก็มีรอยขวานจามใส่ พอขบคิดเล็กน้อย ถึงกับแตกตื่นตะลึงลาน

เหลิงฮู้ชงถือคบไฟเดินไปตลอดทาง พบว่าทั่วทั้งถ้ำเต็มไปด้วยริ้วรอยขวานจาม ต้องครุ่นคิดด้วยความตื่นตระหนก

'ที่แท้ทางสายนี้เป็นคนผู้นี้ใช้ขวานจามขึ้น ใช่แล้ว เขาถูกคุมขังอยู่ในภูเขา ดังนั้นใช้ขวานจามภูเขา คิดทลายภูเขาออกมา แต่ล้มเหลวในช่วงสุดท้าย ห่างจากถ้ำทางออกไม่กี่นิ้ว ก็สิ้นเรี่ยวแรงเสียชีวิต'

เดินไปสิบกว่าวา เส้นทางยังไม่สุดสิ้น เดินต่อไปหลายก้าว เห็นบนพื้นมีโครงกระดูกสองซาก ซากหนึ่งนั่งพิงภูเขา ซากหนึ่งขดเป็นก้อนกลม

เหลิงฮู้ชงค่อยทราบว่า ผู้ที่ถูกคุมขังอยู่ในภูเขาไม่เพียงมีคนเดียว จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ที่นี้เป็นสถานที่สำคัญของสำนักฮั้วซัว คนภายนอกยากที่จะเข้ามาได้ หรือว่าโครงกระดูกเหล่านี้ล้วนเป็นผู้อาวุโสสำนักเราที่ละเมิดกฎถูกจับกุมคุมขังที่นี้'

เดินไปอีกหลายวา เปลี่ยนเป็นลดเลี้ยวซ้าย เบื้องหน้าปรากฏว่าเป็นถ้ำศิลาขนาดใหญ่ สามารถบรรจุผู้คนนับพันคน ภายในถ้ำมีโครงกระดูกเจ็ดซาก บ้างนั่งบ้างนอน ข้างกายล้วนมีอาวุธประกอบด้วยป้ายเหล็กคู่หนึ่ง พู่กันคู่หนึ่ง กระบองเหล็กด้ามหนึ่ง กระบองทองเหลืองด้ามหนึ่ง ด้ามหนึ่งคล้ายกั้นหยั่น ยังมีดาบสองคมสามเหลี่ยมเต็มไปด้วยเขี้ยวขยักเล่มหนึ่ง และอาวุธที่คล้ายกระบี่อีกเล่มหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงฉุกใจคิด ผู้ตายใช้ขวานและอาวุธนอกสารบบย่อมมิใช่ศิษย์สำนักฮั้วซัว เห็นบนพื้นที่ห่างไปทิ้งกระบี่สิบกว่าเล่ม ดังนั้นเดินไปเก็บขึ้นมาเล่มหนึ่ง

กระบี่นี้สั้นกว่ากระบี่ทั่วไป แต่ตัวกระบี่กว้างกว่าเท่าตัว รู้สึกหนักอึ้งแสดงว่าเป็นกระบี่สำนักไท้ซัว กระบี่สองเล่มเบาและอ่อนนุ่ม เป็นอาวุธของสำนักเห็งซัว ยังมีกระบี่คดงอ เป็นกระบี่ชนิดหนึ่งที่สำนักฮ่วงซัวใช้กัน นอกจากนั้นมีกระบี่ที่ปราศจากคม แต่ปลายแหลมยิ่ง เป็นอาวุธที่ผู้อาวุโสสำนักชงซัวนิยมใช้กัน นอกจากนั้นยังมีกระบี่อีกสามเล่ม มีความยาวสั้นหนักเบาตรงตามมาตรฐานของสำนักฮั้วซัว

เหล็งฮู้ชงยิ่งมายิ่งตื่นเต้นสงสัย ที่นี้ทิ้งเต็มไปด้วยอาวุธของห้าสำนักกระบี่ ไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด เมื่อชูคบไฟตรวจดูผนังรอบข้าง เห็นผนังขวามือมีแท่นศิลาหนึ่ง ผนังด้านนั้นสลักข้อความว่า

"ห้าสำนักกระบี่ ต่ำช้าไร้ยางอาย ประลองไม่ได้ชัย ใช้อุบายลอบทำร้าย"

อักษรแบ่งเป็นสี่แถว ทุกตัวกว้างยาวเชียะเศษ จมลึกไปในเนื้อหินหลายนิ้ว แสดงว่าสลักจากอาวุธมีคม ข้างตัวหนังสือใหญ่ยังสลักเต็มไปด้วยอักษรเล็กๆ ล้วนเป็นคำด่าประณาม เช่น ฉ้อฉลโฉดชั่วหน้าด้านไร้ยางอาย ต่ำช้าและขลาดเขลา

เหล็งฮู้ชงขุ่นแค้นยิ่ง ครุ่นคิดในใจ

'ที่แท้คนเหล่านี้ถูกห้าสำนักกระบี่เราจับกุมคุมขังที่นี้ ยามคั่งแค้นไม่มีที่ระบายจึงสลักถ้อยคำด่าคนบนผนัง พฤติการณ์เช่นนี้จึงต่ำช้าไร้ยางอาย เพียงไม่ทราบคนเหล่านี้เป็นใคร เมื่อตั้งตัวเป็นศัตรูกับสำนักห้ากระบี่ ย่อมมิใช่คนดีแล้ว'

เมื่อชูคบไฟส่องดูผนัง เห็นสลักอักษรแถวหนึ่งว่า

"ฮ่วมซัง เตี่ยเฮาะทำลายเพลงกระบี่เห็งซัวอยู่ที่นี้"

ที่ด้านข้างมีรูปคนมากมายสุดคณานับ รูปคนสองคนรวมเป็นคู่หนึ่ง คนหนึ่งใช้กระบี่ อีกคนหนึ่งใช้ขวาน คำนวณโดยคร่าวๆ อย่างน้อยมีคนห้าหกร้อยคน แสดงว่ารูปคนใช้ขวานทำลายเพลงกระบี่ของคนใช้กระบี่

ที่ข้างรูปคนเหล่านี้ยังมีอักษรแถวหนึ่งว่า

"เตียเซ่งฮุ้น เตียเซ่งฮวงทำลายสิ้นเพลงกระบี่ฮั้วซัว"

เหล็งฮู้ชงเดือดดาลเป็นการใหญ่ ครุ่นคิดในใจ

'ชนชั้นมุกสิกไร้ยางอาย ช่างกำเริบเสิบสานนัก เพลงกระบี่ฮั้วซัว ลึกล้ำพิสดารผู้ใดกล้ากล่าวคำ 'ทำลาย' ยิ่งมีผู้ใดกล้าบอกว่าทำลายสิ้น?'

ดังนั้นหันกลับไปเก็บกระบี่หนักของสำนักไท้ซัว เกร็งกำลังฟันใส่อักษรแถวนั้น เสียงดังเมื่อประกายไฟแลบพุ่ง คำ 'สิ้น' ถูกฟันไปมุมหนึ่ง แต่จากกาฟันครั้งนี้พบว่าเนื้อหินแข็งแกร่ง คิดวาดภาพเขียนอักษรบนผนัง แม้มีอาวุธคมกล้ากลับไม่ง่ายนัก

เมื่อเพ่งตามอง เห็นข้างอักษรมีรูปภาพรูปหนึ่ง รูปคนใช้กระบี่แม้ขีดวาดด้วยลายเส้นไม่กี่เส้น แต่จากท่วงท่าดูออกว่า นั่นเป็นกระบวนท่าในเพลงกระบี่ขั้นพื้นฐานของสำนัก นามอู่หงไล้งี้ *(หงสามาสถิต)* รูปคนที่หักหาญด้วยมือถืออาวุธรูปเส้นตรง ไม่ทราบเป็นกระบองหรือหอกทวน แต่ปลายอาวุธจ่อจี้ใส่ปลายกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม

ท่าหงสามาสถิตนี้มีท่าตามติดห้าประการ แต่กระบอกของคนผู้นี้คล้ายแฝงท่าตามติดหกเจ็ดประการ สามารถสะกดท่าตามหลังของท่าหงสามาสถิตได้ เหล็งฮู้ชงชมดูจนบังเกิดความตระหนกครุ่นคิดขึ้น

'กระบวนท่าหงสามาสถิตของสำนักเราความจริงธรรมดาสามัญ แต่ท่าตามติดมีอานุภาพกล้าแข็ง กระบองของฝ่ายตรงข้ามนี้กลับทำลายท่าหงสามาสถิตของสำนักเราไปได้ นี่...นี่...'

พริบตานั้น ในใจบังเกิดความประหวั่นพรั่นพรึง เหม่อมองรูปคนทั้งสองรูป ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด พลันรู้สึกมือขวาปวดแปลบที่แท้คบไฟไหม้ถึงที่สุด เผาถูกมือตนเอง

เหล็งฮู้ชงโยนคบไฟทิ้ง วิ่งออกไปยังถ้ำด้านหน้า รวบรวมกิ่งสนที่ใช้ก่อไฟเพิ่มความอบอุ่นสิบกว่าท่อน กลับไปที่ถ้ำด้านหลัง จ่อจุดกับคบไฟที่เผาไหม้ใกล้หมดสิ้น จากนั้นเบือนหน้ามองรูปคนรูปที่สอง

เห็นคนใช้กระบี่ใช้ออกด้วยท่าซังซังเง้งแบะ (สนโบราณรับแขก) ของสำนักตนเอง เหล็งฮู้ชงถึงกับคึกคักอักโข ครั้งกระโน้นตนใช้เวลาหนึ่งเดือนค่อยฝึกกระบวนท่านี้ได้ นับเป็นหนึ่งในท่าไม้ตายที่ใช้สยบศัตรู ไม่ทราบอีกฝ่ายหนึ่งจะทำลายอย่างไร

เมื่อมองดูรูปคนที่ใช้กระบอง เห็นในมือมันมีเงากระบองห้าสาย

แยกย้ายจู่โจมใส่ร่างท่อนล่างของคนใช้กระบี่ห้าตำแหน่ง หมายความว่าจู่โจมติดต่อกันห้ากระบอง ครอบคลุมร่างท่อนล่างของฝ่ายตรงข้ามห้าแห่ง แต่มันรวดเร็วตนเองก็รวดเร็ว มันไม่แน่ว่าใช้ติดต่อกันห้ากระบวนท่าได้ จะอย่างไรทำลายท่านสนโบราณรับแขกนี้ไม่ได้

ขณะภาคภูมิใจ เหล็งฮู้ชงพลันฉุกคิด

'มันไม่ได้ใช้ติดต่อกันห้ากระบอง หากแต่จู่โจมออกกระบองใดกระบองหนึ่ง ในห้ากระบองนี้ เราจะหลบหนีอย่างไร?'

ดังนั้นเก็บกระบี่ของสำนักตนเองเล่มหนึ่งขึ้น ใช้ท่าสนโบราณรับแขกออกมา แต่ฝ่ายตรงข้ามหากเห็นรูปภาพบนผนังนี้รู้จักตีโต้เช่นนี้ ไม่ว่าใช้หอกใช้ทวนหรือใช้กระบอง ตนเองแม้ไม่ตายก็ต้องรับบาดเจ็บ

เหล็งฮู้ชงยิ่งคิดยิ่งอกสั่นขวัญแขวน หลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา พึมพำว่า

"เป็นไปไม่ได้ หากว่าท่าสนโบราณรับแขกมีวิธีทำลายเช่นนี้ เหตุใดซือแป๋ไม่ล่วงรู้ เหตุใดไม่เตือนสติเรา?"

เมื่อมองดูต่อไป พบว่าท่ากระบี่บนผนัง ล้วนเป็นท่าไม้ตายของสำนักแต่ฝ่ายตรงข้ามล้วนใช้กระบี่ท่าที่แยบยลพิสดาร และดุดันอำมหิตเข้าคลี่คลายทำลาย รอจนชมดูถึงท่า*บ้อเปียงเลาะบัก (ไม้ร่วงไร้ขอบเขต)* เห็นท่ากระบองของฝ่ายตรงข้ามอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง ล้วนเป็นท่าตั้งรับ ค่อยระบายลมจากปาก ครุ่นคิดในใจ

'ท่านจะอย่างไรทำลายกระบวนท่านี้ไม่ได้'

จำได้ว่าเมื่อปลายปีก่อน ซือแป๋เห็นหิมะปลิวโปรย บังเกิดความกระตือรือร้น รีบประชุมศิษย์ อธิบายท่ากระบี่ สุดท้ายใช้ท่าไม้ร่วงไร้ขอบเขตนี้ออกมา เห็นกระบี่ของเขายิ่งมายิ่งรวดเร็ว ทุกกระบี่แทงถูกเกล็ดหิมะที่พัดพลิ้วอยู่กลางอากาศ แม้แต่ซือบ้อที่มีนิสัย

ชอบเอาชนะซือแป๋ ยังปรบมือชมเชย

เหลียวดูรูปคนที่ใช้กระบอง เห็นมันขดตัวเป็นก้อนกลม ท่วงท่าไม่สุภาพ เป็นลักษณะที่ถูกทุบตีถ่ายเดียว เหล็งฮู้ชงรู้สึกน่าหัวร่อแต่แล้วรอยยิ้มบนใบหน้าชะงักค้าง จับจ้องมองกระบองในมือคนผู้นั้นโดยไม่กะพริบ ยิ่งดูยิ่งรู้สึกตำแหน่งกระบองแยบยลถึงที่สุด

กระบวนท่าไม้ร่วงไร้ขอบเขตนี้ ต่อให้แทงออกเก้ากระบี่สิบกระบี่ทุกกระบี่ต้องแทงถูกกระบอง กระบองนี้ดูไปเทอะทะ แท้ที่จริงพิสดารสภาวะอ่อนล้าความจริงกล้าแข็งยิ่ง นับว่าสอดคล้องกับหลักการ “ใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว ใช้ความเทอะทะคลี่คลายความพิสดาร” อย่างแท้จริง

พริบตานั้น เหล็งฮู้ชงสูญเสียความเชื่อมั่นต่อวิชาฝีมือของสำนัก รู้สึกต่อให้ตนเองฝึกปรือเพลงกระบี่ถึงขั้นซือแป๋ หากพบพานคนใช้กระบอง ก็ถูกมัดมือมัดเท้าไม่สามารถต่อสัขัดขืนได้ อย่างนั้นเพลงกระบี่ของสำนักฝึกปรือไปจะมีประโยชน์ใด

เห็นโครงกระดูกภายในถ้ำเปื่อยสลายเป็นเวลานานอย่างน้อยผ่านไปสามสี่สิบปี แต่จนบัดนี้ห้าสำนักกระบี่ยังครองความเป็นใหญ่ในบู๊ลิ้ม ไม่เคยได้ยินว่ามีเพลงกระบี่สำนักใดถูกคนทำลายได้ แต่หากบอกว่ารูปภาพบนผนังเพียงเป็นการถกยุทธวิธีบนกระดาษ กลับไม่แน่นัก ตนเองแตกฉานเพลงกระบี่ฮั้วซัว ทราบว่าหากพบพานคู่ต่อสู้ที่ใช้กระบี่ท่าสูงส่งเช่นนี้ ต้องพ่ายแพ้อย่างยับเยินแน่นอน

เหล็งฮู้ชงคล้ายถูกคนจี้สกัดจุด ยืนตะลึงลานกับที่ ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ได้ยินคนร้องเรียกว่า

“ตั่วซือกอ ตั่วซือกอ ท่านอยู่ที่ใด?”

เหล็งฮู้ชงใจหายวูบ รีบหมุนตัวออกจากถ้ำศิลา ตัดผ่าน

ทางคับแคบมุดออกจากช่องเจาะ กลับไปยังถ้ำด้านหน้า ได้ยินวานรหกร้องเรียกอยู่ที่ห่างไป จึงกระโดดออกจากถ้ำ อ้อมไปยังก้อนหินที่หลังผา ทรุดนั่งขัดสมาธิบนก้อนหินค่อยร้องตอบว่า

"เรานั่งขัดสมาธิอยู่ที่นี้ ลักซือตี๋มีเรื่องใด?"

วานรหกสืบเสาะมาตามเสียง กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ตั่วซือกออยู่ที่นี้เอง เราส่งอาหารมาให้ท่าน"

เหล็งฮู้ชงสำรวจดูกระบวนท่าบนผนังตั้งแต่ตอนรุ่งสาง ไม่รับรู้เวลาที่ผ่านพ้น ตอนนี้กลับเป็นหลังเที่ยงแล้ว ถ้ำศิลาที่เขาอยู่อาศัยเป็นที่สำนึกผิด วานรหกไม่กล้าเข้าไปโดยพลการ ถ้ำศิลาตื้นยิ่งวานรหกพอเห็นเหล็งฮู้ชงไม่อยู่ภายใน ก็ไปหาทางด้านอื่น

เหล็งฮู้ชงเห็นแก้มขวามันพอหญ้าสมุนไพร ยังมีโลหิตไหลซึมออกมาแสดงว่ารับบาดเจ็บไม่น้อย เมื่อถามไถ่มัน วานรหกบอกว่าเช้าวันนี้มีฝึกกระบี่วกกระบี่กลับมากรีดถกใบหน้าตัวเอง

เหล็งฮู้ชงเห็นมันมีสีหน้าขุ่นแค้นมากกว่าละอาย ทราบว่าต้องมีเบื้องหลังอื่นอีก จึงเค้นถามข้อเท็จจริง วานรหกค่อยกล่าวว่า

"เช้าวันนี้ข้าพเจ้ากับลิ้มซือตี๋ฝึกซ้อมกระบี่ มันเพิ่งเรียนรู้ท่าหงสามาสถิต ข้าพเจ้าไม่ทันระวัง ถูกมันกรีดใส่ใบหน้า"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ซือเฮียตี๋ซ้อมกระบวนท่า อาจพลั้งมือได้ ไยต้องมีโทสะลิ้มซือตี๋เพิ่งฝึกปรือ ไม่อาจปล่อยออกรั้งเข้าตามใจนึก อย่าได้โทษว่ามัน"

"แต่ข้าพเจ้าคิดไม่ถึงผู้แซ่ลิ้มเข้าสำนักไม่กี่เดือน ก็เรียนรู้ท่าหงสามาสถิต ข้าพเจ้ากราบอาจารย์ถึงปีที่ห้า ซือแป๋ค่อยสั่งท่านถ่ายทอดกระบวนท่านี้แก่ข้าพเจ้า"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ หวนนึกถึงลิ้มซือตี๋เข้าสำนักไม่กี่เดือนก็เรียนรู้ท่าหงสามาสถิต ระดับเช่นนี้ออกจะเร็วเกินไปแล้ว วานรหก

กล่าวอีกว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าชมดูจนใจหายวาบ ดังนั้นถูกมันกรีดทำร้ายเชี่ยวชือม่วยที่ด้านข้างยังปรบมือหัวร่อร่า กล่าวว่า 'วานรหกแม้แต่ศิษย์ของเรายังสู้ไม่ได้ วันหน้ายังกล้าอวดโอ่โอหังต่อหน้าเราหรือไม่?'

เด็กแซ่ลิ้มสำนึกตัวว่าไม่ควร เข้ามาพันบาดแผลให้กับข้าพเจ้ากลับถูกข้าพเจ้าเตะกลิ้งไปทอดหนึ่ง ตั่วชือกอที่แท้เป็นเชี่ยวชือม่วยลอบถ่ายทอดแก่มัน"

พริบตานั้น เหล็งฮู้ชงบังเกิดเป็นรสชาติสุดบรรยาย กระบวนท่าหงสามาสถิตยากฝึกปรือ ท่าตามติดทั้งห้าพลิกแพลงซับซ้อน เชี่ยวชือม่วยถ่ายทอดกระบวนท่านี้แก่ลิ้มชือตี๋ คงต้องทุ่มเทความเพียรพยายามไม่น้อย ระหว่างนี้นางไม่ขึ้นเขามา ที่แท้อยู่กับลิ้มชือตี๋ตลอดทั้งวัน

ชั่วครู่ให้หลัง จิตใจเหล็งฮู้ชงค่อยสงบลง กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ท่านไฉนฝึกซ้อมกระบี่กับลิ้มชือตี๋?"

"เมื่อวาน ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านหลายคำ เชี่ยวชือม่วยไม่พึงพอใจ เมื่อลงจากเขาพร่ำบ่นพึมพำ เช้าวันนี้ฉุดลากข้าพเจ้าไปประกระบวนท่ากับลิ้มชือตี๋ คิดไม่ถึงเชี่ยวชือม่วยลอบสอนท่าไม้ตายแก่เด็กแซ่ลิ้มหลายท่า ข้าพเจ้าไม่ทันระวังจึงเสียทีมัน"

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงท่าไม้ตายที่ทำลายท่าหงสามาสถิตบนผนังศิลาถ้ำด้านหลัง ดังนั้นเก็บกิ่งไม้บนพื้นท่อนหนึ่ง ยกมือวาดท่วงท่าคิดถ่ายทอดกระบวนท่านี้แก่วานรหก แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

'ลักชือตี๋แค้นเคืองลิ้มชือตี๋อยู่แล้ว กระบวนท่านี้พอใช้ออกต้องทำร้ายมันบาดเจ็บ ชือแป๋ชือบ้อสืบสาวราวเรื่อง พวกเราทั้งสองต้องถูกตำหนิติเตียน เรื่องนี้ทำไม่ได้เด็ดขาด'

ดังนั้นกล่าวว่า

"พลาดท่าครั้งหนึ่ง รับบทเรียนสักครา วันหน้าอย่าได้หลงกลอีกก็แล้วกัน ผลแพ้ชนะระหว่างซือเฮียตี๋ไม่ต้องนำพาปรารมภ์"

"ตั่วซือกอ ข้าพเจ้าไม่นำพา ท่าน...ท่านก็ไม่นำพาหรือ?"

เหล็งฮู้ชงทราบว่า มันหมายถึงงักเล้งซัง ถึงกับเจ็บแปลบปลาบใจอย่างรุนแรง กล้ามเนื้อใบหน้ากระตุกบิดเบี้ยว วานรหกทราบว่าคำพูดนี้สั้นใจดำตั่วซือกอ รีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ากล่าวผิดแล้ว"

เหล็งฮู้ชงจับมือมันไว้ กล่าวช้าๆ

"ท่านกล่าวไม่ผิด เราไหนเลยไม่นำพา แต่ว่า...แต่ว่า..."

เงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"ลักซือตี๋ เรื่องนี้พวกเราอย่าได้เอ่ยถึงอีก"

วานรหกรับคำ กล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ท่าหงสามาสถิตนั้นเป็นท่านสอนแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะฝึกซ้อมให้ดีให้เด็กแซ่ลิ้มทราบว่า ผู้ที่ตั่วซือกอสอนเข้มแข็งกว่า หรือผู้ที่เซี่ยวซือม่วยสอนเข้มแข็งกว่า"

เหล็งฮู้ชงยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"กระบวนท่าหงสามาสถิตความจริงไม่นับเป็นอย่างไรได้"

วานรหกเห็นเหล็งฮู้ชงมีท่าทีหงอยเหงา เข้าใจว่าเซี่ยวซือม่วยชาเย็นต่อเขา ดังนั้นไม่กล้ากล่าวอะไรอีก ดื่มกินสุราอาหารเป็นเพื่อนกับเขา เก็บถ้วยชามจากไป

เหล็งฮู้ชงหลับตาพักผ่อน จากนั้นจุดคบไฟต้นสนอันหนึ่งไปถ้ำด้านหลัง ชมดูท่ากระบี่บนผนังศิลาอีก

ตอนแรกนึกถึงแต่งักเล้งซังถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่ลิ้มเพ้งจืออย่างไร ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจผนึกสมาธิดูรูปภาพบนผนังศิลา รูป

คนบนผนังคล้ายกลับกลายเป็นงักเล้งซังกับลิ้มเพ้งจือ คนหนึ่งสอนสั่ง คนหนึ่งฝึกปรือด้วยท่าทีสนิทสนม ที่ปรากฏแก่สายตา ล้วนเป็นเค้าใบหน้าอันหล่อเหลาของลิ้มเพ้งจือ เหล็งฮู้ชงต้องทอดถอนใจครุ่นคิดขึ้น

'ลิ้มซือต่อหน้าตาหล่อเหลากว่าเราสิบเท่า อายุน้อยกว่าเรามากนัก สูงวัยกว่าเซี่ยวซือม่วยเพียงปีสองปี คนทั้งสองย่อมเข้ากันได้โดยง่ายดาย'

พลันเห็นรูปภาพบนผนังมีคนใช้กระบี่ออกกระบี่หนึ่ง ท่วงท่าสภาวะกลับเป็นท่ากระบี่เดียวนางเล่งสีไร้คู่ไร้เคียงของงักฮูหยิน เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'กระบวนท่าของซือบ้อ เป็นนางบัญญัติขึ้นเองชัดๆ บนผนังศิลาไฉนสลักไว้แต่แรก นับว่าประหลาดแท้'

เมื่อชมดูรูปภาพโดยละเอียด ค่อยพบว่าท่ากระบี่บนผนังศิลาเข้มแข็งมพลังกว่า รวบรัดจากัดกว่าท่ากระบี่งักฮูหยินบัญญัติขึ้น แสดงว่าเป็นผลงานของบุรุษ กระบี่พอใช้ออก มีเพียงกระบี่เดียว ไม่คล้ายกระบี่ของงักฮูหยินที่แฝงท่าตามติดมากมายสุดคณานับ เนื่องเพราะกระชับกว่า จึงเกรี้ยวกราดกว่าเดิม

เหล็งฮู้ชงลอบผงกศีรษะ ค่อยทราบว่าท่ากระบี่ที่งักฮูหยินบัญญัติขึ้นที่แท้สอดคล้องกับสำนักกระบี่ของคนรุ่นก่อน พลังฝีมือและภูมิปฏิภาณของคนทั้งสองใกล้เคียงกัน กระบวนท่าที่บัญญัติออกมากจึงมีส่วนคล้ายคลึงกัน จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เช่นนี้เป็นว่าท่ากระบี่บนผนังศิลานี้ มีอยู่มากหลายที่แม้แต่ซือแปซือบ้อยังไม่ล่วงรู้ หรือว่าซือแปไม่ได้เรียนรู้เพลงกระบี่ของสำนักเราจนหมดสิ้น?'

เห็นกระบองของฝ่ายตรงข้ามก็จี้ออกโดยตรง ปลายกระบองจ่อใส่ปลายกระบี่ หนึ่งกระบี่หนึ่งกระบองรวมเป็นเส้นสายเดียวกัน

เหล็งฮู้ชงถึงกับอุทานคำ “แย่แล้ว” คบไฟในมือร่วงหล่นกับพื้นภายในถ้ำกลับกลายเป็นมืดมิด ในใจครุ่นคิดด้วยความประหวั่นพรั่นพรึง

‘ทำอย่างไรดี ทำอย่างไรดี?’

กระบี่อ่อนนุ่มกระบองกล้าแข็ง ทั้งสองฝ่ายล้วนจี้ออกอย่างสุดกำลัง อย่างนั้นกระบี่ยาวต้องหักกลางแน่นอน ทั้งสองฝ่ายใช้พลังตามติดไม่สิ้นสุด ไม่เพียงแต่กระบองจะจี้พุ่งต่อไป มิหนำซ้ำพลังตามหลังของกระบี่จะกระแทกทำร้ายถูกตัวเอง ไม่มีหนทางคลี่คลายได้

เหล็งฮู้ชงล้วงหินเหล็กไฟตีขึ้น จ่อจุดกับคบไฟ มองดูผนังต่อไป เห็นท่ากระบี่ยิ่งมายิ่งลึกล้ำ หลายสิบกระบวนท่าสุดท้ายแปรเปลี่ยนสุดหยั่งคาด แต่ไม่ว่ากระบี่ร้ายกาจปานใด เมื่อถึงที่สุดของเพลงกระบี่ฮั้วซัว แกะสลักรูปคนใช้กระบี่ทิ้งกระบี่คุกเข่าอยู่เบื้องหน้าคนใช้กระบอง

ค่ำคืนนั้น เหล็งฮู้ชงเดินไปมาที่ถ้ำด้านหลัง ไม่ทราบเดินวนอยู่กี่ร้อยกี่พันรอบ ในชีวิตไม่เคยได้รับความกระทบกระเทือนอย่างใหญ่หลวงถึงเพียงนี้มาก่อน ครุ่นคิดในใจ

‘สำนักฮั้วซัวจัดอยู่ในห้าสำนักกระบี่ เป็นค่ายสำนักมาตรฐานที่มีชื่อเสียงเกียรติภูมิมานาน ไหนเลยจะคาด วิชาฝีมือของสำนักเรากลับไม่อาจทนทานการจู่โจมเช่นนี้ ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามล่วงรู้วิธีจู่โจมทำลาย ยอดฝีมือของสำนักเราได้แต่ทิ้งกระบี่ยอมจำนน หากไม่ยอมรับการพ่ายแพ้ ได้แต่ฆ่าตัวตายแล้ว’

ยามนั้น คบไฟดับแต่แรกแล้ว ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เหล็งฮู้ชงค่อยจุดคบไฟขึ้นใหม่ มองดูรูปคนที่คุกเข่ายอมจำนน ยิ่งคิดยิ่งขุ่นเคือง หยิบฉวยกระบี่คิดฟันใส่ผนังศิลา ปลายกระบี่ขณะจะกระทบถูกผนัง พลันฉุกคิดขึ้น

‘ลูกผู้ชายควรโอ่อ่าเปิดเผย แพ้ก็แพ้ ชนะก็ชนะ สำนักฮั้วซัว

เราสู้ผู้อื่นไม่ได้ ยังมีคำพูดใดจะกล่าว?'

ดังนั้นโยนกระบี่ทิ้ง ทอดถอนใจยาวออกมา เหลียวดูรูปภาพอื่นบนผนังศิลา เห็นท่ากระบี่ของสำนักซงซัว ฮ่วงซัว ไท้ซัว เห็งซัว ทั้งสี่สำนักล้วนถูกฝ่ายตรงข้ามจู่โจมทำลายไปสิ้น สุดท้ายก็คุกเข่ายอมจำนน

เหล็งฮู้ชงสังกัดอาจารย์มานาน มีภูมิรอบรู้กว้างขวาง เคยได้ยินผู้คนเอ่ยถึงข้อใหญ่ใจความของท่ากระบี่อีกสี่สำนัก เห็นท่ากระบี่ของสำนักทั้งสี่สลักบนผนังศิลาล้วนเป็นกระบวนท่าที่สูงส่งกราดเกรี้ยว แต่ทุกกระบวนท่าล้วนถูกฝ่ายตรงข้ามทำลายสิ้น หลังความตื่นตระหนก เต็มไปด้วยความเคลือบแคลงสงสัย ครุ่นคิดในใจ

'ฮ่วงเซ้ง เตี่ยเฮาะ เตียเซ่งฮวง เตียเซ่งฮุ้นเหล่านี้ที่แท้มีความเป็นมาอย่างไร ไฉนแกะสลักวิธีทำลายท่ากระบี่ของห้าสำนักกระบี่เราไว้บนผนัง ทั้งไม่เคยได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของพวกมันมาก่อน'

รู้สึกว่าเพลงกระบี่ของห้าสำนักที่สร้างชื่อลือเลื่องในยุทธจักรจนถึงบัดนี้ออกจะเป็นความจอมปลอม คนของห้าสำนักทั้งหลายพันคนที่สามารถยืนหยัดอยู่ได้ ล้วนสืบเนื่องจากรูปภาพบนผนังศิลาไม่ได้แพร่งพรายออกไป เหล็งฮู้ชงพลันครุ่นคิดขึ้น

'เราไยไม่ใช้ขวานจามรูปภาพบนผนังศิลาไปสิ้น ไม่ทิ้งร่องรอยอยู่ในโลก อย่างนั้นห้าสำนักกระบี่จะรักษาชื่อเสียงอยู่สืบไป'

เขาหมุนตัวไปหยิบขวานใหญ่ กลับมายังหน้าผนังศิลา แต่เมื่อเห็นกระบวนท่าอันลึกล้ำพิสดารบนผนัง กลับไม่อาจจามขวานลง ครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน ในที่สุดร้องดังๆ ว่า

"วิธีการอันต่ำช้าไร้ยางอายนี้ ไหนเลยเป็นที่ประพฤติปฏิบัติของเราเหล็งฮู้ชง?"

พริบตานั้นประหวัดนึกถึงผู้คนคลุมหน้าชุดเขียวนั้น คนผู้นี้มี

เพลงกระบี่ลึกล้ำปานนี้ คาดว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับรูปภาพในถ้ำ คนผู้นี้เป็นใคร?

เหล็งฮู้ชงกลับออกมายังถ้ำด้านหน้า ครุ่นคิดอยู่ครึ่งค่อนวัน ย้อนกลับไปยังถ้ำด้านหลัง ชมดูรูปภาพบนผนัง ไม่ทราบไปๆ มาๆ กี่ครั้ง เห็นท้องฟ้ามืดค่ำลง พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น งักเล้งซังหิ้วตะกร้ามาหารขึ้นมา

เหล็งฮู้ชงลิงโลดยินดียิ่ง รีบรุดถึงริมหน้าผา ร้องเรียกเสียงสั่นสะท้านว่า

"เซี่ยวซือม่วย"

งักเล้งซังไม่ตอบคำ เมื่อขึ้นถึงริมหน้าผา ก็ทิ้งตะกร้าลงบนก้อนหินอย่างหนักหน่วง ไม่เหลือบมองเหล็งฮู้ชงแม้สักแวบเดียว เหล็งฮู้ชงร้อนร่มใจยิ่ง ร้องว่า

"เซี่ยวซือม่วย ท่านเป็นไรแล้ว?"

งักเล้งซังแค่นเสียงดังเฮอะ สะกิดเท้าพุ่งปราดลงจากหน้าผา ต่อให้เหล็งฮู้ชงเรียกหาอย่างไรก็ไม่ขานรับ และไม่เหลียวมองเขาแม้สักแวบเดียว

เหล็งฮู้ชงพลุ่งพล่านใจ ยามกะทันหันไม่ทราบทำอย่างไรดี เมื่อเปิดตะกร้าอาหารออก เห็นมีข้าวสวยชามหนึ่ง แต่ไม่มีน้ำเต้าสุรา เหล็งฮู้ชงรับประทานข้าวคำเดียว รู้สึกลำคอขมฝาดกลืนไม่ลง ในที่สุดวางตะเกียบไม่รับประทานต่อ ครุ่นคิดในใจ

'เซี่ยวซือม่วยหากโกรธขึ้งเรา ไฉนส่งอาหารมาด้วยตนเอง หากไม่โกรธขึ้งเรา เหตุใดไม่พูดจาแม้สักคำเดียว กระทั่งหางตาก็ไม่เหลือบแลเรา?'

ยามกะทันหัน ครุ่นคิดคาดเดาความในใจงักเล้งซัง ลืมเลือน

วิชาฝีมือบนผนังถ้ำด้านหลังโดยสนิท

พลบค่ำวันรุ่งขึ้น งักเล้งซังส่งอาหารมาอีก ยังคงไม่เหลือบแลเหล็งฮู้ชง และไม่เอ่ยปาก เมื่อตอนลงจากหน้าผา กลับร้องเพลงชาวเขาของฮกเกี้ยน เหล็งฮู้ชงเจ็บแปลบปลาบใจ ค่อยทราบว่านางจงใจกระตุ้นโทสะตน

ค่ำวันที่สาม งักเล้งซังยังคงทิ้งตะกร้าอาหารลงบนก้อนหินอย่างหนักหน่วง หันกายจากไป เหล็งฮู้ชงไม่อาจสะกดกลั้นใจ ร้องเรียกว่า

"เซี่ยวซือม่วยชะงักเท้า เรามีคำพูดจะกล่าว"

งักเล้งซังหันกายมา เห็นนางหน้าเคร่งเครียดเย็นชา ดั่งราวเคลือบคลุมด้วยน้ำแข็งชั้นหนึ่ง กล่าวว่า

"มีคำพูดโปรดบอกมา"

"ท่าน...ท่าน..."

"ข้าพเจ้าเป็นอย่างไร?"

"เรา...เรา..."

"ท่านไม่มีคำพูดจะกล่าว ข้าพเจ้าไปแล้ว"

พลันหันกายไป เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงนางไปครั้งนี้ ต้องรอถึงวันคืนพรุ่งนี้ค่อยมาใหม่ อย่าว่าแต่ดูจากสีหน้าท่าทีของนาง ไม่แน่ว่าคืนพรุ่งนี้ไม่มาอีก ยามร้อนรุ่มยื่นมือออกฉุดดึงแขนเสื้อข้างซ้ายของนางไว้

งักเล้งซังร้องคำ "ปล่อยมือ" พลางสะบัดดิ้นรนโดยแรง เสียงควากเมื่อแขนเสื้อครึ่งข้างขาดออก เผยเห็นข้อแขนอันขาวผ่อง งักเล้งซังทั้งร้อนรุ่มทั้งอับอาย นางแม้เป็นคนวิชาบู๊ ไม่ถือสาข้อปลีกย่อยเช่นดรุณีในห้องหอ แต่พลันเปลือยข้อแขนช่วงใหญ่ สร้างความทุลักทุเลยิ่ง ร้องว่า

"ท่าน...บังอาจนัก"

เหล็งฮู้ชงรีบกล่าว

"เซี่ยวซือม่วย ขอ...ขออภัย เรา...เราไม่ตั้งใจ"

งักเล้งซังพลิกแขนเสื้อข้างขวา ปิดบังข้อแขนซ้ายไว้ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านที่แท้คิดกล่าวอันใด?"

"เราไม่เข้าใจ ท่านไฉนปฏิบัติต่อเราเช่นนี้ หากเราล่วงเกินท่านจริงๆ ท่าน...ท่านก็ชักกระบี่แทงใส่ร่างเราเป็นรูสิบเจ็ดสิบแปดรู เรา...เราแม้ตายก็ไม่มีคำตัดพ้อตำหนิ"

งักเล้งซังแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านไม่เข้าใจ ท่านใช้วานรหกไปฟ้องบิดามารดา ท่านกลับเข้าใจแล้ว"

"เราใช้ลักซือกอไปฟ้องร้องบิดามารดา ฟ้องร้องท่านหรือ?"

"ท่านทราบว่าบิดามารดารักข้าพเจ้า ฟ้องร้องข้าพเจ้าก็ไม่มีประโยชน์ กลับฟ้องร้อง...ฟ้องร้อง...เฮอะ ท่านไม่ทราบจริงๆ หรือ"

เหล็งฮู้ชงเข้าใจในบัดดล กลับคับแค้นใจกว่าเดิม กล่าวว่า

"ลักซือตี๋ประลองกระบี่กับลิ้มซือตี๋รับบาดเจ็บ ซือแป๋ซือบ้อทราบเรื่องเข้า จึงตำหนิลิ้มซือตี๋ ใช่หรือไม่?"

"ซือเฮียตี๋ประลองกระบี่ คนหนึ่งพลั้งมือไป หามีเจตนาทำร้ายคนไม่ บิดากลับปกป้องวานรหก ดุด่าลิ้มน้อยพักใหญ่บอกว่าพลังฝีมือลิ้มน้อยไม่เพียงพอ ไม่ควรฝึกกระบวนท่าหงสามาสถิต ไม่อนุญาตข้าพเจ้าถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่เขาอีก เอาเถอะท่านชนะแล้ว แต่ว่า...แต่ว่าข้าพเจ้าจะไม่สนใจท่านอีก ไม่สนใจท่านตลอดกาล"

คำ *"ไม่สนใจท่านตลอดกาล"* เป็นถ้อยคำที่นางกล่าวกับเหล็งฮู้ชงอยู่เสมอ แต่ก่อนหน้านี้ยามกล่าววาจา ดวงตากลิ้งกลอกมุมปาก

แฝงรอยยิ้ม ไหนเลยมีทีท่า "ไม่สนใจท่าน" แม้แต่น้อย คราครั้งนี้กลับปั้นหน้าเคร่งเครียด น้ำเสียงตั้งใจตัดความสัมพันธ์จริงๆ

เหล็งฮู้ชงสืบเท้าไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"เชี่ยวซือม่วย เรา..."

เขาความจริงคิดบอกว่า "เราไม่ได้ใช้ลักซือตี๋ไปฟ้องร้องซือแป๋ซือบ้อ" แต่แล้วหวนนึกถึงตนไม่ละอายแก่ใจไม่ได้กระทำเรื่องเช่นนี้ไยต้องวิงวอนขอความกรุณาต่อนาง ดังนั้นกล่าวคำ "เรา" ไม่ได้กล่าวสืบต่อ

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ท่านเป็นอย่างไร?"

"เราไม่เป็นอย่างไร เราเพียงครุ่นคิด ต่อให้ซือแป๋ซือบ้อไม่อนุญาตท่านถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่ลิ้มซือตี๋ ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอันใดไยต้องโกรธแค้นเราถึงขั้นนี้"

งักเล้งซังหน้าแดงวูบ ร้องว่า

"ข้าพเจ้าจะโกรธแค้นท่าน ท่านเข้าใจว่า ข้าพเจ้าเมื่อไม่ถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่ลิ้มซือตี๋ จะมาอยู่เป็นเพื่อนท่านทุกวัน เฮอะ ข้าพเจ้าไม่สนใจท่านตลอดกาล"

พลางขยี้เท้าอย่างหนักหน่วง ลงจากหน้าผาไป

ครั้งนี้เหล็งฮู้ชงไม่กล้ายื่นมือฉุดรั้งอีก บังเกิดความคับแค้นขื่นขมเต็มอก หวนนึกถึงนางเพียงเพราะไม่สามารถถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่ลิ้มเพ้งจือ ก็โกรธแค้นตนเองถึงเพียงนี้ ต้องครุ่นคิดในใจ

'เรากับนางเติบโตขึ้นมาด้วยกัน เป็นน้ำใจลึกซึ้งเพียงไหน ลิ้มซือตี๋ขึ้นเขาฮั้วซัวไม่กี่เดือน ก็ให้ความสนิทสนมถึงเพียงนี้'

ค่ำคืนนี้เหล็งฮู้ชงเดินจากถ้ำด้านหน้าถึงริมหน้าผา จากริมหน้าผาเดินถึงถ้ำด้านหน้า ไม่ทราบเดินอยู่กี่รอบกี่ร้อยเที่ยว วันรุ่ง

ขึ้นก็เป็นเช่นนี้

จวบกระทั่งพลบค่ำ วานรหกยกอาหารขึ้นมา มันวางข้าวปลาอาหารลงบนก้อนหิน ตักข้าวชามหนึ่งกล่าวว่า

"ตั่วซือกอ รับประทานข้าว"

เหล็งฮู้ชงส่งเสียงดังอืมม์ หยิบตะเกียบพุ้ยข้าวสองคำก็กลืนไม่ลง กวาดตาไปที่ใต้หน้าผาแวบหนึ่ง วางชามข้าวลงช้าๆ วานรกหกกล่าวว่า

"เห็ดนี้เป็นข้าพเจ้าเด็ดมาให้ท่าน ท่านลองลิ้มรสดู"

เหล็งฮู้ชงไม่อาจขัดใจมัน คีบเห็ดสองชิ้นรับประทาน ชมว่ารสดียิ่ง ซึ่งความจริงเห็ดแม้สดใหม่ แต่เขาไม่รับรู้ถึงรสหอมหวานแม้แต่น้อย

วานรหกหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ขอแจ้งข่าวดีต่อท่าน ตั้งแต่เมื่อวานนี้ ซือแป๋ซือบ้อห้ามไม่ให้ลิ้มน้อยเรียนเพลงกระบี่กับเซี่ยวซือม่วยแล้ว"

เหล็งฮู้ชงกล่าวเสียงเย็นชา

"เจ้าประลองกระบี่สู้ลิ้มซือตี๋ไม่ได้ ก็ร่ำไห้ร้องเรียนซือแป๋ซือบ้อใช่หรือไม่?"

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าสู้มันไม่ได้ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเพียงแต่..."

เอ่ยถึงตอนนี้กล้ำกลืนคำพูดไว้ เหล็งฮู้ชงทราบว่าวานรหกฟ้องร้องซือแป๋เพราะตน ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้ซือตี๋ซือม่วยทั้งหลายล้วนเวทนาเรา เข้าใจว่าเซี่ยวซือม่วยไม่ดีต่อเรา เพียงแต่ลักซือตี๋กับเราสนิทสนมเป็นพิเศษ จึงหาทางกอบกู้ให้กับเรา เฮอะ ลูกผู้ชายไหนเลยรับความเวทนาจากผู้คน'

พริบตานั้นเดือดดาลปานคลุ้มคลั่ง หยิบชามข้าวชามผักขว้างลงในหุบเหวลึกล้ำ ปากร้องว่า

"ผู้ใดให้เจ้ายุ่งเกี่ยว ผู้ใดให้เจ้ายุ่งเกี่ยว"

วานรหกใจหายวาบ ปรกติมันเคารพยำเกรงตั่วซือกอ คิดไม่ถึงจะกระตุ้นเขาเดือดดาลปานนี้ รีบกล่าวว่า

"ตั่วซือกอ เป็นข้าพเจ้าไม่ดีต่อท่าน...ตีข้าพเจ้าเถอะ"

เหล็งฮู้ชงหันกายไป กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านมีอันใดไม่ดี?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจยาว จับมือวานรหกไว้ กล่าวเสียงอ่อนโยน

"ลักซือตี๋ ขอโทษด้วย เป็นเราอึดอัดใจเอง ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน"

วานรหกถอนหายใจโล่งอก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะลงไปนำอาหารมาให้ท่านใหม่"

"ไม่ต้องแล้ว เราไม่ต้องการรับประทาน"

วานรหกเห็นข้าวปลาอาหารในตะกร้าเมื่อวานไม่ได้แตะต้องถูกต้องกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

"ตั่วซือกอ เมื่อวานท่านก็ไม่ได้รับประทานอาหาร"

"ท่านไม่ต้องยุ่งเกี่ยว หลายวันนี้เราไม่เจริญอาหาร"

วานรหกไม่กล้ากล่าวมากความ หลังเที่ยงวันรุ่งขึ้นก็หิ้วอาหารมา ทั้งยังจัดสุราน้ำเต้าหนึ่ง ตั้งใจเกลี้ยกล่อมตั่วซือกอรับประทานข้าวอีกหลายชาม พอขึ้นถึงบนหน้าผา เห็นเหล็งฮู้ชงนอนหลับบนก้อนหินภายในถ้ำ สีหน้าซูบซีดอิดโรย วานรหกใจหายวาบ ปลุกเรียกว่า

"ตั่วซือกอ ท่านดูนี่เป็นอะไร?"

พลางหยิบน้ำเต้าสุราขึ้นมา เปิดจุกน้ำเต้าออก กลิ่นหอมของสุราอบอวลไปทั่วทั้งถ้ำ เหล็งฮู้ชงรับมาดื่มรวดเร็วครึ่งน้ำเต้า ชมว่า

"สุรานี้ไม่เลว"

"ข้าพเจ้าจะตักข้าวให้ท่าน"

"ไม่ หลายวันนี้เราไม่คิดรับประทานข้าว"

วานรหกคะยั้นคะยอให้รับประทานสักชาม พลางตักข้าวให้ชามหนึ่ง เหล็งฮู้ชงได้แต่กล่าวว่า

"ตกลง เราดื่มสุราเสร็จค่อยรับประทานข้าว"

แต่เหล็งฮู้ชงจะอย่างไรไม่ได้รับประทานข้าวชามนี้ วันรุ่งขึ้นวานรหกส่งอาหารขึ้นมา เห็นข้าวชามนั้นยังวางอยู่บนก้อนหิน เหล็งฮู้ชงกลับนอนหลับกับพื้น

วานรหกเห็นเหล็งฮู้ชงหน้าแดงก่ำ เมื่อยื่นมือแตะหน้าผาก เขารู้สึกร้อนจนลวกมือ กลับมีไข้ขึ้นสูง อดเป็นห่วงมิได้ เรียกเบาๆ

"ตั่วซือกอ ท่านไม่สบายหรือ?"

เหล็งฮู้ชงพึมพำว่า

"สุรา นำสุรามา"

วานรหกแม้นำสุรามา แต่ไม่กล้าหยิบยื่นให้เทน้ำชามหนึ่งส่งถึงมุมปากของเขา เหล็งฮู้ชงลุกขึ้นนั่ง ดื่มน้ำจนหมดชาม ชมว่าเป็นสุราที่ดี ล้มหงายลงนอนอีกครา

วานรหกเห็นเหล็งฮู้ชงป่วยหนักไม่น้อย จนใจที่ซือแป๋ซือบ้อเช้าวันนี้ลงจากเขา ดังนั้นโลดแล่นลงจากเขาไปบอกต่อซือเฮียทั้งหลายงักปุกคุ้งแม้มีคำสั่ง นอกจากคนส่งอาหารแล้ว ห้ามมิให้ศิษย์ขึ้นเขาไปพบกับเหล็งฮู้ชง แต่ตอนนี้ เหล็งฮู้ชงไม่สบายสมควรขึ้นมาเยี่ยมไข้ได้ ทั้งหมดจึงทยอยขึ้นเขามาเยี่ยมไข้

วานรหกส่งข่าวต่องักเล้งซัง นางยังไม่คลายความขุ่นเคืองบอกว่าตั่วซือกอมีกำลังภายในลึกล้ำ ไหนเลยไม่สบายได้ แต่เหล็งฮู้ชงป่วยหนักจริงๆ ถึงกับหลับไหลไม่ตื่นสี่วันสี่คืน งักเล้งซังค่อย

ทราบว่าไม่แปลกปลอม ขึ้นเขามาพร้อมกับวานรหก

เห็นเหล็งฮู้ชงสองแก้มตอบลึก เคราครึ้มอยู่สองข้างแก้ม ไม่งามสง่าเช่นกาลก่อน งักเล้งซังบังเกิดความเสียใจ เดินถึงข้างกายของเขา กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ตั่วซือกอ ข้าพเจ้ามาเยี่ยมท่าน ท่านอย่าได้มีโทสะแล้วดีหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงสีหน้าเฉื่อยชา ลืมตามองดูนาง ดวงตาทอแววเลื่อนลอยคล้ายไม่รู้จัก งักเล้งซังกล่าวอีกว่า

"ตั่วซือกอ เป็นข้าพเจ้า ท่านไฉนไม่สนใจข้าพเจ้า?"

เหล็งฮู้ชงยังเหม่อมองนาง ผ่านไปเนิ่นนานค่อยหลับตาลง จวบกระทั่งงักเล้งซังกับวานรหกจากไป เขายังไม่ตื่นขึ้นมา

เหล็งฮู้ชงล้มป่วยเป็นเวลาเดือนเศษ ค่อยทุเลาตามลำดับ ในรอบเดือนมานี้งักเล้งซังและมาเยี่ยมเยียนสามครั้ง ครั้งที่สองเหล็งฮู้ชงฟื้นฟูสติสัมปชัญญะ พอพบเห็นนาง บังเกิดความปีติยินดียิ่ง เมื่อนางแวะมาเป็นครั้งที่สาม เหล็งฮู้ชงสามารถลุกขึ้นนั่งรับประทานอาหารว่างที่นางนำมาหลายชิ้น แต่หลังจากนั้นนางไม่ได้เหยียบย่างขึ้นเขามาอีก

เหล็งฮู้ชงเมื่อลุกขึ้นเดินเหินได้ ต้องยืนอยู่ที่ริมหน้าผา รอคอยเชี่ยวชือม่วยอยู่ครึ่งค่อนวัน แต่ภาพที่เห็นหากมิใช่ขุนเขาเปลี่ยวร้าง ก็เป็นร่างงองุ้มของวานรหกที่สาวเท้าก้าวปราดขึ้นเขา

บทที่ ๘
แอบไม่รับเชิญ

พลบค่ำวันนี้ เหล็งฮู้ชงยืดคอรอคอยที่ริมหน้าผาอีก พลันเห็นเงาร่างสองสายโลดแล่นขึ้นเขาอย่างรวดเร็ว ดั่งเดินเหินบนพื้นที่ราบ กลับเป็นซือแป๋ซือบ้อ

เหล็งฮู้ชงยินดียิ่ง ร้องเรียก “ซือแป๋ ซือบ้อ” เพียงชั่วขณะงักปุกคุ้งกับงักฮูหยินพากันกระโดดปราดขึ้นบนหน้าผา ในมืองักฮูหยินหิ้วตะกร้าอาหาร

ตามกฎของสำนักฮั้วชัว ศิษย์ที่ถูกลงโทษให้กักตัวเองสำนึกผิดบนผาสำนึกผิด ศิษย์ร่วมสำนักนอกจากทำหน้าที่ส่งอาหาร ห้ามไม่ให้ขึ้นเขามาสนทนา ต่อให้ศิษย์ของผู้ที่รับโทษ ก็ห้ามไม่ให้ขึ้นเขามาคำนับซือแป๋ คิดไม่ถึงงักปุกคุ้งสองสามีภรรยากลับขึ้นมาด้วยตนเอง เหล็งฮู้ชงรีบหมอบกราบลง กอดขางักปุกคุ้งไว้ ร้องว่า

“ซือแป๋ ซือบ้อ ศิษย์คิดถึงท่านแทบตายแล้ว”

งักปุกคุ้งขมวดคิ้ว ทราบว่าศิษย์คนโตผู้นี้ปล่อยตัวตามอารมณ์ไม่อยู่ภายใต้กำหนดกฎเกณฑ์ นับเป็นข้อห้ามของการฝึกยอดลมปราณสำนักฮั้วชัว ทั้งสองสามีภรรยาก่อนขึ้นเขา ก็ถามไถ่ต้นเหตุที่เหล็งฮู้ชงล้มป่วย ศิษย์ทั้งหลายแม้ไม่เรียนตรงๆ แต่พอคาดเดาออกว่าสืบเนื่องจากงักเล้งซัง ยามนี้เหล็งฮู้ชงตกเป็นทาสของอารมณ์ แสดงว่าครึ่งปีที่อยู่บนผาสำนึกผิด ไม่มีความสำนึกแม้แต่น้อย ต้อง

ลอบไม่พอใจ

งักฮูหยินยื่นมือประคองเหล็งฮู้ชงขึ้น เห็นเขาหน้าตาอิดโรยสร้างความสมเพชเวทนา กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ชงยี้ ซือแป๋เจ้ากับเราเพิ่งกลับจากนอกกำแพงใหญ่ ฟังว่าเจ้าล้มป่วยลง ตอนนี้ดีขึ้นหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงทรวงอกร้อนวูบ น้ำตาแทบทะลักจากเบ้า กล่าวว่า

"ศิษย์หายดีแล้ว ซือแป๋ซือบ้อตรากตรำเดินทาง ตอนนี้เพิ่งกลับมาก็ขึ้นมา...ขึ้นมาเยี่ยมศิษย์"

เอ่ยถึงตอนนี้ สุ้มเสียงสั่นเครือ เบือนหน้าไปลอบเช็ดน้ำตา

งักฮูหยินหยิบน้ำโสมชามหนึ่งจากในตะกร้าอาหาร กล่าวว่า

"นี่เป็นน้ำโสมที่ต้มจากโสมภูเขานอกกำแพงใหญ่ซึ่งเรานำติดมือมา มีประโยชน์ในการบำรุงร่างกาย รีบดื่มเถอะ"

เหล็งฮู้ชงตื้นตันใจยิ่งมือที่รับชามสั่นระริก กลับทำน้ำโสมกระเซ็นออกมาเล็กน้อย งักฮูหยินยื่นมือหมายป้อนให้ เหล็งฮู้ชงรีบดื่มน้ำโสมจนหมด กล่าวว่า

"ขอบคุณซือแป๋ซือบ้อ"

งักปุกคุ้งยื่นมือแตะชีพจรเหล็งฮู้ชง พบว่าชีพจรเต้นเร็วด้านพลังการฝึกปรือกลับลดน้อยถอยลง ยิ่งไม่พอใจกว่าเดิม ถามว่า

"ชงยี้ เจ้าอยู่บนผาสำนึกผิดมาหลายเดือน ที่แท้ทำอะไรกำลังภายในมิเพียงไม่รุดหน้า กลับเสื่อมถอยลง"

เหล็งฮู้ชงก้มศีรษะยอมรับผิด งักฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ชงยี้ไม่สบาย ร่างกายยังไม่หายดี กำลังภายในย่อมไม่เหมือนก่อน"

งักปุกคุ้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เราตรวจสอบพลังการฝึกปรือของมันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับล้มป่วยหรือไม่ วิชาลมปราณของสำนักเราขอเพียงหมั่นฝึกปรือ แม้ยามนอนก็มีความรุดหน้า อย่าว่าแต่ชงยี้ฝึกวิชาลมปราณของสำนักเราสิบปี หากมิใช่ตกเป็นทาสอารมณ์เกิดตัณหา ไหนเลยล้มป่วยได้?"

งักฮู้หยินทราบว่าสามีกล่าวไม่ผิด จึงกล่าว

"ชงยี้ ซือแป๋ลงโทษเจ้าอยู่บนผาสำนึกผิดเพียงลำพัง แท้ที่จริงไม่ใช่ลงโทษจริงๆ เพียงไม่ต้องการให้เจ้าถูกรบกวนจากภายนอกในหนึ่งปีที่ลมปราณและเพลงกระบี่รุดหน้าเพิ่มพูน มิคาด...มิคาด..."

เหล็งฮู้ชงกัมศีรษะกล่าวว่า

"ศิษย์ทราบความผิดแล้ว นับแต่นี้จะคร่ำเคร่งฝึกฝีมือ"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ในยุทธจักรเกิดการเปลี่ยนแปลง ระหว่างนี้เรากับซือบ้อเจ้าเที่ยววิ่งเต้น ยังไม่อาจยับยั้งเค้าเภทภัยได้ วันหน้าต้องเกิดเป็นภัยร้ายแรง เจ้าเป็นศิษย์คนโตของสำนัก เรากับซือบ้อเจ้าล้วนฝากความหวังที่เจ้า หวังว่าวันหน้าเจ้าสามารถแบ่งเบาภาระของพวกเรากลับจมอยู่กับน้ำใจของชายหญิง ละเลยพลังฝีมือนับเป็นที่ผิดหวังของพวกเรานัก"

เหล็งฮู้ชงเห็นซือแป๋มีเค้าความกังวล ยิ่งหวาดหวั่นละอายกว่าเดิม หมอบกราบกับพื้นกล่าวว่า

"ศิษย์...ศิษย์สมควรตาย เสียทีที่ซือแป๋ซือบ้อฝากความหวังไว้"

งักปุกคุ้งยื่นมือประคองเขาลุกขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าสำนึกผิดก็แล้วกันไป ครึ่งเดือนให้หลังค่อยมาทดสอบเพลงกระบี่ของเจ้า"

พลางหันกายไป เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"ซือแป๋ มีเรื่องหนึ่ง..."

เขาคิดเรียนบอกเรื่องรูปภาพบนผนังถ้ำศิลาด้านหลัง และผู้คลุมหน้าชุดเขียวนั้น แต่งักปุกคุ้งโบกมือคราหนึ่ง ลงจากหน้าผาไป งักฮูหยินกล่าวเบาๆ

"ครึ่งเดือนนี้ต้องคร่ำเคร่งฝึกกระบี่ เรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอนาคตชั่วชีวิตเจ้า อย่าได้ชะล่าใจเด็ดขาด"

เหล็งฮู้ชงรับคำ เรียก "ซือบ้อ" คำหนึ่ง คิดบอกเรื่องท่ากระบี่บนผนังถ้ำศิลาและผู้คนคลุมหน้าชุดเขียวออกไปอีก งักฮูหยินชี้ไปที่เงาหลังของงักปุกคุ้งโบกมือเล็กน้อย จากนั้นเร่งฝีเท้าติดตามสามีไป

เหล็งฮู้ชงขบคิดไม่เข้าใจว่า ซือบ้อไฉนบอกว่าเรื่องฝึกกระบี่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอนาคตชั่วชีวิตตน พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่งถึงกับใจเต้นระทึกตูมตาม ไม่กล้าครุ่นคิดโดยละเอียด ส่วนลึกของหัวใจบังเกิดความหวังประการหนึ่งขึ้น

"หรือว่าซือแป้ซือบ้อทราบว่าเราล้มป่วยด้วยเรื่องของเซี่ยวซือม่วย กลับยอมยกเซี่ยวซือม่วยแก่เรา เพียงแต่ให้เราคร่ำเคร่งฝึกฝีมือ สืบทอดวิชาลมปราณและเพลงกระบี่ของซือแป้ ซือแป้ไม่สะดวกกับการบอกตรงๆ ซือบ้อยึดถือเราเป็นเช่นบุตรในสายเลือดกลับบอกเป็นนัยต่อเรา ไม่เช่นนั้นยังมีเรื่องใดเกี่ยวพันถึงอนาคตชั่วชีวิตของเรา"

นึกถึงตอนนี้ ถึงกับคึกคักอักโข หยิบฉวยกระบี่ฝึกซ้อมท่าเพลงที่ลึกล้ำยากลำบากเที่ยวหนึ่ง แต่รูปภาพบนผนังศิลาถ้ำด้านหลังประทับอยู่ในห้วงสมอง ไม่ว่าใช้กระบวนท่าใด ในใจจะบังเกิดวิธีจู่โจมทำลายขึ้น ต้องหยุดกระบี่แต่กลางคัน ครุ่นคิดในใจ

'ครั้งนี้ไม่ทันเรียนบอกรูปภาพบนผนังศิลาถ้ำด้านหลังต่อซือแป้ซือบ้อ ครึ่งเดือนหลังท่านผู้เฒ่าทั้งสองขึ้นเขามาอีก ย่อม

สามารถคลี่คลายความสงสัยแก่เรา'

คำบอกของงักฮูหยิน แม้ทำให้เหล็งฮู้ชงคึกคักอักโข แต่ในครึ่งเดือนนี้วิชาลมปราณและเพลงกระบี่ไม่มีความก้าวหน้าอันใด นึกถึงแต่ปัญหาที่ว่าซือแป๋ซือบ้อหากยกเซี่ยวซือม่วยแก่ตน ไม่ทราบนางยินยอมหรือไม่

ชั่วลัดนิ้วมือเดียวผ่านไปครึ่งเดือน หลังเที่ยงวันนี้ งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาขึ้นมายังผาสำนึกผิดอีก ผู้ที่ร่วมทางยังมีศิษย์ที่สี่ซีได้จื้อวานรหกและงักเล้งซัง

เหล็งฮู้ชงเห็นเซี่ยวซือม่วยก็ร่วมทางมา ขณะเรียก "ซือแป๋ซือบ้อ" แม้แต่สุ้มเสียงก็สั่นสะท้าน งักฮูหยินเห็นเหล็งฮู้ชงหน้าตาแจ่มใสผิดแผกกับเมื่อครึ่งเดือนก่อน ดังนั้นผงกศีรษะอย่างยิ้มแย้ม สั่งว่า

"ซังยี้ ตักข้าวให้กับตั่วซือกอ ให้เขารับประทานอิ่มก่อนค่อยฝึกซ้อมกระบี่"

งักเล้งซังรับคำ หิ้วตะกร้าอาหารเข้าถ้ำ วางบนก้อนหินหยิบชามตะเกียบออกมาตักข้าวสวยเต็มชาม กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ตั่วซือกอ รับประทานข้าว"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ขอบ...ขอบคุณ"

หวนนึกถึงภายภาคหน้าระหว่างที่ตนเองรับประทานข้าว หากแม้นนางสามารถอยู่ข้างกาย ชั่วชีวิตนี้ตนเองก็ไม่มีความมุ่งมาดปรารถนาอื่น ยามนั้นไหนเลยมีกะใจรับประทานข้าว พุ้ยข้าวไม่กี่คำก็อิ่มหนำ

เมื่อออกจากถ้ำ เห็นงักปุกคุ้งสองสามีภรรยานั่งเคียงบ่าเคียงไหล่บนก้อนหิน เหล็งฮู้ชงเดินเข้าไปน้อมคารวะคิดกล่าวกระไร แต่

รู้สึกไม่กล้ากล่าวกระไรก็ไม่ถูกต้อง

งักปุกคุ้งสำรวจมองหน้าเหล็งฮู้ชง ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"เมื่อวานกึงเม้งกลับจากเมืองเชี่ยงอันบอกว่าฉั่งแป�ะกวงประกอบคดีที่เมืองเชี่ยงอันหลายคดี"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ กล่าวว่า

"ฉั่งแป�ะกวงมาถึงเชี่ยงอัน ที่กระทำคงไม่ใช่เรื่องดีแล้ว"

"นี่ยังต้องกล่าว มันปล้นครอบครัวใหญ่ในเมืองเชี่ยงอันค่ำคืนเดียวเจ็ดราย นี่ยังพอทำเนา มิหนำซ้ำยังเขียนข้อความทิ้งอยู่ทุกบ้านว่า ท่องโดดเดี่ยวหมื่นลี้ฉั่งแป�ะกวงหยิบยืม"

เหล็งฮู้ชงกระชากเสียงว่า

"เชี่ยงอันอยู่ใกล้กับฮั้วซัว มันทิ้งข้อความนี้แสดงว่าท้าทายต่อสำนักฮั้วซัวเรา จนใจที่ศิษย์มิใช่คู่มือโจรร้ายนี้ อย่าว่าแต่ศิษย์อยู่ในระหว่างต้องโทษ ไม่สามารถลงจากเขาไปตามล่ามัน นับเป็นที่แค้นใจจริงๆ"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"หากว่าเจ้ามั่นใจว่าสามารถกำจัดโจรร้ายนี้ เราจะอนุญาตเจ้าลงจากหน้าผา ทำความดีความชอบลบล้างความผิด เจ้าลองใช้ท่ากระบี่เดียวนางเล่งสีไร้คู่ไร้เคียงของซือบ้อออกมา จากนั้นขอคำแนะนำจากซือบ้อ ไม่แน่ว่าจะสู้โจรร้ายแซ่ฉั่งไม่ได้"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ ซือบ้อหาได้ถ่ายทอดเพลงกระบี่นี้แก่ตนเองไม่ แต่พอขบคิดก็เข้าใจในบัดดล

'วันที่ซือบ้อใช้กระบี่นี้ แม้ไม่ได้ถ่ายทอดให้โดยตรง แต่ด้วยพลังการฝึกปรือของเรา สมควรเข้าใจแก่นแท้ของท่ากระบี่ ดังนั้นซือแป๋คาดคิดว่า ในครึ่งปีนี้เราสมควรเรียนรู้ได้แล้ว'

ตอนแรกที่มายังผาสำนึกผิด เหล็งฮู้ชงเคยฝึกซ้อมท่ากระบี่นี้

แต่หลังจากที่เห็นรูปภาพบนผนังถ้ำศิลาด้านหลัง พบว่าท่ากระบี่ของสำนักฮั้วซัวล้วนถูกผู้คนทำลาย ท่ากระบี่เดียวนางเล่งสียิ่งพ่ายแพ้อย่างยับเยินอดสูญเสียความเชื่อมั่นต่อเพลงกระบี่นี้ไม่ได้

งักปุกคุ้งเห็นเหล็งฮู้ชงมีสีหน้าผิดปรกติ จึงกล่าวว่า

"กระบวนท่านี้เจ้าฝึกไม่สำเร็จก็ไม่เป็นไร นี่เป็นท่ากระบี่ขั้นสุดยอดของสำนักฮั้วซัวเรา พลังการฝึกปรือของเจ้าไม่เพียงพอย่อมฝึกไม่ถึงแก่นแท้ วันหน้าจะหาทางชดเชยเอง"

งักฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ชงยี้ ยังไม่รีบกราบขอบคุณซือแป๋ ซือแป๋รับปากถ่ายทอดเคล็ดลมปราณเมฆม่วงแก่เจ้าแล้ว"

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน รีบกล่าวขอบคุณซือแป๋ ขณะจะคุกเข่าลงงักปุกคุ้งยื่นมือทัดทานไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ลมปราณเมฆม่วงเป็นวิชากำลังภายในสุดสูงของสำนักเรา เราที่ไม่ถ่ายทอดให้มิใช่หวงแหนอันใด เพียงแต่คิดฝึกวิชาลมปราณนี้ไม่อาจมีความคิดฟุ้งซ่าน ไม่อาจสะดุดหยุดยั้งแต่กลางคัน หาไม่จะเป็นผลร้ายต่อผู้ฝึกปรือถึงขั้นธาตุไฟเข้าแทรก ชงยี้ เราจะทดสอบความรุดหน้าในครึ่งปีนี้ของเจ้า ค่อยตกลงใจว่าจะถ่ายทอดเคล็ดลมปราณเมฆม่วงต่อเจ้าหรือไม่"

ซีไต้จื้อ วานรหกและงักเล้งซังพอฟังว่า ตั่วซือกอจะได้ฝึกลมปราณเมฆม่วงล้วนมีสีหน้ายินดีเลื่อมใส คนทั้งสามทราบว่าลมปราณเมฆม่วงมีอานุภาพใหญ่หลวงถึงกับมีคำกล่าวขวัญ "เก้ายอดยุทธฮั้วซัว เมฆม่วงอยู่อันดับหนึ่ง" คิดไม่ถึง ซือแป๋จะถ่ายทอดยอดลมปราณของสำนักแก่เหล็งฮู้ชงรวดเร็วปานนี้ วานรหกรีบกล่าวว่า

"ตั่วซือกอขยันขันแข็งยิ่ง ทุกวันข้าพเจ้าส่งข้าวมา เขาหากมิใช่โคจรพลังก็คร่ำเคร่งฝึกกระบี่"

งักเล้งซังค้อนมันแวบหนึ่ง ลอบแสยะหน้าใส่ ครุ่นคิดขึ้น

'วานรหกโป้ปดต่อหน้า เพียงคิดช่วยตั่วซือกอ'

งักฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซงยี้ใช้กระบี่เถอะ เราสามอาจารย์กับศิษย์ไปสู้กับฉั่งแป๊ะกวงก่อนออกศึกลับทวนยังดีกว่าไม่ลับ"

เหล็งฮู้ซงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ซือบ้อ ท่านบอกว่าหากเราทั้งสามจะไปสู้กับฉั่งแป๊ะกวง?"

"เจ้าท้าสู้กับมัน เรากับซือแป๋เจ้าลอบช่วยเหลือเจ้า ไม่ว่าผู้ใดฆ่ามันล้วนบอกว่าเจ้าเป็นคนฆ่า มิให้ชาวยุทธจักรกล่าวหาเรากับซือบ้อเจ้าเสื่อมเสียศักดิ์ศรี"

ขาดคำ ชักกระบี่จากหว่างเอว แทงใส่จุดสำคัญของเหล็งฮู้ซงอย่างไม่คาดหมาย

เหล็งฮู้ซงมีปฏิกิริยารวดเร็ว ชักกระบี่เข้าปัดป่าย เสียงดังเมื่อกระบี่สองเล่มปะทะกัน เหล็งฮู้ซงถอยกายไปหนึ่งก้าว งักฮูหยินสะบัดกระบี่ขวับ แทงติดต่อกันหกกระบี่ เสียงดังตังดังหกครั้ง เมื่อเหล็งฮู้ซงปัดป่ายคลี่คลายไปสิ้น

งักฮูหยินตวาดคำ "รีบตีโต้" เพลงกระบี่พลันเปลี่ยนแปร ยกกระบี่โหมฟาดฟัน โดยไม่ใช้เพลงกระบี่ฮั้วซัว เหล็งฮู้ซงเข้าใจในบัดดล ซือบ้อใช้เพลงดาบไวของฉั่งแป๊ะกวงกระตุ้นตนเองนึกหาวิธีจู่โจมทำลาย จะได้ประหารฆ่าศัตรูเข้มแข็ง

พลันเห็นเหล็งฮู้ซงลดไหล่ซ้าย มือซ้ายยื่นศอกขวาหดวูบใช้ออกด้วยท่าหงสามาสถิต กระบวนท่านี้ใช้ในจังหวะเวลาพอดีเป็นที่สุด งักปุกคุ้งชมดูจนร้องชมเชยออกมา

มิคาดกระบี่ของเหล็งฮู้ซงนี้แทงเฉียงๆ ไร้เรี่ยวแรง ไม่สามารถทะลวงม่านกระบี่ของงักฮูหยินออกไป งักฮูหยินไม่ยั้งมือไว้ไมตรี

ใช้ติดต่อกันสามกระบี่คุกคามเหล็งฮู้ชงมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน

งักปุกคุ้งเห็นเหล็งฮู้ชงใช้เพลงกระบี่อย่างสับสน ไม่เป็นระเบียบแบบแผน ระหว่างที่ต้านรับในสิบกระบวนท่า มีอยู่สองสามส่วนไม่ใช่เพลงกระบี่ของสำนัก สีหน้ายิ่งมายิ่งปั้นยาก เพียงแต่เพลงกระบี่ของเหล็งฮู้ชง แม้สับสนวุ่นวาย แต่ยังต้านสภาวะจู่โจมอันเกรี้ยวกราดของงักฮูหยินไว้

เหล็งฮู้ชงถอยหลังถึงหน้าผนัง ไม่มีหนทางถอยอีก เริ่มลงมือตีโต้พลันเสาะพบโอกาส ใช้ออกด้วยท่าสนโบราณรับแขกประกายกระบี่จุดแต้มๆ แทงใส่หว่างคิ้วของงักฮูหยิน

งักฮูหยินสะบัดกระบี่ปัดป่ายดังตัง รีบควงกระบี่คุ้มครองกาย นางทราบว่าท่าสนโบราณรับแขกนี้แฝงท่าตามติดหลายประการ ดังนั้นเปลี่ยนจากรุกเป็นรับ ตั้งท่ารอคอย มิคาดเหล็งฮู้ชงแทงกระบี่เฉียงๆ สภาวะเชื่องช้าอ่อนล้า ไม่เป็นผลคุกคามแม้แต่น้อย

งักฮูหยินโหมฟาดฟันสามกระบี่ คุกคามเหล็งฮู้ชงพุ่งถอยหลบเลี่ยง ร้องว่า

"ไฉนใช้ท่าสนโบราณรับแขกเช่นนี้ หลังจากล้มป่วยก็คืนเพลงกระบี่แก่ซือแป๋จนหมดสิ้นหรือ?"

เหล็งฮู้ชงรับคำด้วยสีหน้าละอาย ตีโต้กลับไปสองกระบี่งักฮูหยินพลันเปลี่ยนเป็นวิ่งวน เสื้อผ้าสีเขียวกลับกลายเป็นเงาสีเขียวผืนหนึ่งประกายกระบี่แปลบปลาบ จำแนกท่ากระบี่ไม่ออกอีก

เหล็งฮู้ชงสมองสับสนเลอะเลือน บังเกิดความคิดนานัปการประดังเข้าสู่จิตใจ

'เราหากใช้ท่าเอี้ยแบ๊ชีพุง (ม้าป่าโลดตะบึง) ฝ่ายตรงข้ามใช้ท่ากระบองออกก็จะจู่โจมทำลายได้ ภายใต้การตีโต้ เราต้องรับบาดเจ็บสาหัสแน่นอน'

ทุกครั้งที่นึกถึงเพลงกระบี่ของสำนัก อดนึกถึงวิธีจู่โจมทำลายบนผนังศิลามิได้ ก่อนหน้านี้เขาใช้ท่าหงสามาสถิตและสนโบราณรับแขก เนื่องเพราะนึกถึงวิธีทำลายกระบวนท่าทั้งสอง ทำให้หดกระบี่กลับมาแต่กลางคัน

งักฮูหยินใช้กระบี่ไว ความจริงคิดล่อให้เหล็งฮู้ชงใช้ท่ากระบี่เดียวนางเล่งสีไร้คู่ไร้เคียงออกมา แต่เหล็งฮู้ชงจิตใจไม่อยู่กับตัว ท่าทางหวาดหวั่นขลาดเขลา นับเป็นเรื่องไม่เคยมีมาก่อน ต้องตวาดอย่างขุ่นเคืองว่า

"ยังไม่ใช้กระบี่นั้นอีก?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ ยกกระบี่โถมแทงออก ท่วงท่าและวิธีใช้พลังเป็นท่ากระบี่เดียวนางเล่งสีไร้คู่ไร้เคียงนั้น แต่แล้วครุ่นคิดขึ้น

'กระบวนท่านี้ใช้ไม่ได้ ยังคงต้องพ่ายแพ้'

ยามนั้นงักฮหยินถลันหลบเลี่ยง วกกระบี่เขี่ยวบ กลับเขี่ยกระบี่เหล็งฮู้ชงหลุดจากมือ เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ อุทานดังอาออกมา งักฮู้หยินคุมกระบี่ดุจสายรุ้ง ใช้ออกด้วยท่ากระบี่เดียวนางเล่งสีไร้คู่ไร้เคียงออกมา

นางเห็นเหล็งฮู้ชงใช้ท่ากระบี่ของนางตอนแรกยังคลับคล้ายแต่พอใช้ถึงกลางคันกลับผิดเพี้ยนไป นับว่า "วาดเสือให้สำเร็จกลายเป็นสุนัข" สร้างความขุ่นเคืองใจยิ่งใช้กระบวนท่านี้ออกมา นางแม้ไม่มีเจตนาทำร้ายศิษย์ แต่กระบี่นี้อานุภาพไพศาลกระบี่ยังไม่บรรลุพลังกระบี่ก็ครอบคลุมร่างเหล็งฮู้ชงไว้

งักปุกคุ้งลอบร้องคำ "ผิดท่า" รีบดึงกระบี่จากข้างกายบุตรีสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ขอเพียงงักฮูหยินเสือกส่งกระบี่ออก เขาก็จะใช้กระบี่ปิดป้อง หวังว่าเหล็งฮู้ชงรับบาดเจ็บสถานเบาเท่านั้น พริบตาดุจประกายไฟ เหล็งฮู้ชงยื่นมือลูบถูกฝักกระบี่ที่หว่างเอว พลันย่อ

ร่างลงวูบ จ่อฝักกระบี่กับกระบี่ที่งักฮูหยินจู่โจมมา

กระบวนท่านี้แกะสลักบนผนังถ้ำด้านหลัง คนใช้กระบองจ่อกระบองกับกระบี่ที่จู่โจมมา ร้อยรวมเป็นเส้นตรง เหล็งฮู้ชงจิตใจสับสนว้าวุ่น เห็นว่าไม่อาจต้านรับกระบี่ของงักฮูหยิน เพื่อช่วยชีวิตจึงล้วงฝักกระบี่ที่หว่างเอว ใช้กระบวนท่าบนผนังศิลาออกมา

กระบวนท่าพอใช้ออก ก็แผ่พุ่งพลังออกมาจากแขน ได้ยินเสียงฉับกระบี่ของงักฮูหยินกลับสอดใส่ฝักกระบี่ งักฮูหยินใจหายวาบง่ามมือปวดแปลบ กลับถูกเหล็งฮู้ชงใช้ฝักกระบี่พรากกระบี่หลุดมือ

กระบวนท่าของเหล็งฮู้ชงนี้แฝงท่าตามติดมากหลาย ต้องใช้ออกโดยไม่อาจควบคุมรั้งยั้ง เสือกฝักกระบี่จี้ใส่คอหอยงักฮูหยิน ที่จี้ใส่จุดสำคัญบนลำคอของนางคือด้ามกระบี่ของงักฮูหยินเอง

งักปุกคุ้งทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาลสะบัดกระบี่กระแทกใส่ฝักกระบี่ของเหล็งฮู้ชง กระบี่นี้แฝงพลังลมปราณเมฆม่วง เหล็งฮู้ชงรัสึกตลอดทั้งร่างร้อนผ่าวเซถึงถึงถอยไปสามก้าว กระแทกนั่งลงกันพื้น ฝักกระบี่อันนั้นพร้อมกับกระบี่ในฝักหักสะบั้นเป็นสามสี่ท่อน ร่วงหล่นลงกับพื้น หลังจากนั้นกระบี่ของเหล็งฮู้ชงค่อยตกวูบลงจากกลางอากาศปักฉึกลงกันพื้น

ซีไต้จื้อ วานรหก และงักเล้งซังชมดูจนตาพร่าพรายตะลึงลานกับที่ งักปุกคุ้งสะอึกถึงเบื้องหน้าเหล็งฮู้ชง ดวัดมือขวาตบฉาดๆ ใส่หน้าเขากระชากเสียง

"เดียรัจฉานน้อย เจ้าทำอะไร?"

เหล็งฮู้ชงตาลายพร่าพราย ส่ายร่างโงนเงน คุกเข่าลงกับพื้นกล่าวว่า

"ซือแป๋ ซือบ้อ ศิษย์สมควรตาย"

งักปุกคุ้งตวาดด้วยโทสะว่า

“ในครึ่งปีนี้เจ้าอยู่บนผาสำนึกผิดอะไร ฝึกวิชาฝีมือใด?”

“ศิษย์..ศิษย์ ไม่ได้ฝึกวิชาฝีมือใด”

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

“อย่างนั้นกระบวนท่าที่เจ้าใช้ต่อซือบ้อ นึกคิดได้อย่างไร?”

“ศิษย์...ศิษย์ไม่ได้นึกมาก่อน เห็นว่าตกอยู่ในห้วงคับขันจึงใช้ออกมา”

งักปุกคุ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

“เราก็คาดว่าเจ้าใช้ออกโดยไม่ได้นึกคิด เพราะเหตุนี้เราจึงมีโทสะเจ้าทราบหรือไม่ว่าตัวเองเดินสู่เส้นทางอธรรม แทบไม่อาจถอนตัวได้?”

ยามนั้น งักฮูหยินค่อยระงับสติลง เห็นเหล็งฮู้ชงถูกสามีตบจนสองแก้มบวมพอง ต้องบังเกิดความเวทนาจิตขึ้น กล่าวว่า

“เจ้าลุกเถอะ ความนัยของเรื่องนี้ เจ้าความจริงไม่ทราบ”

พลางหันไปกล่าวกับสามีว่า

“ซือกอ ชงยี้ฉลาดปราดเปรื่องไป ครึ่งปีนี้ไม่ได้พบหน้าพวกเราทั้งสอง ฝึกวิชาฝีมือเอง เป็นเหตุให้เดินสู่เส้นทางอธรรม ตอนนี้ยังแก้ไขทันท่วงที”

งักปุกคุ้งผงกศีรษะ สั่งให้เหล็งฮู้ชงลุกขึ้น เหล็งฮู้ชงผุดลุกขึ้นยืนมองดูกระบี่และฝักกระบี่หักทั้งสามท่อนบนพื้น ในใจเลื่อนลอยสงสัยไม่ทราบซือแป๋ซือบ้อไฉนบอกว่าตนเองเดินสู่เส้นทางอธรรม

งักปุกคุ้งกวักมือต่อซีไต้จื้อและพวก กล่าวว่า

“พวกเจ้าเข้ามา”

ซีไต้จื้อ วานรหกและงักเล้งซังรับคำ เดินถึงเบื้องหน้าเขา งักปุกคุ้งทรุดนั่งลงบนก้อนหิน กล่าวช้า

“เมื่อยี่สิบห้าปีก่อน วิชาฝีมือของสำนักเราความจริงแบ่งเป็น

แนวทางเที่ยงธรรมและอธรรม”

เหล็งฮู้ซงและพวกสงสัยใจยิ่ง วิชาฝีมือสำนักฮั้วซัวก็คือวิชาฝีมือสำนักฮั้วซัว ไฉนแบ่งเป็นเที่ยงธรรมและอธรรม ก่อนนี้เหตุใดไม่เคยได้ยินซือแป๋เอ่ยถึง งักเล้งซังกล่าวว่า

“บิดา ที่พวกเราฝึกคงเป็นแนวทางเที่ยงธรรมแล้ว”

“ย่อมแน่นอน เพียงแต่แนวทางอธรรมก็อ้างตัวเป็นฝ่ายเที่ยงธรรม กล่าวหาพวกเราเป็นแนวอธรรม แต่เวลาพอนานเข้า ย่อมพิสูจน์ชัดเอง ในที่สุดแนวทางอธรรมล่มสลาย ไม่ดำรงคงอยู่ในโลกอีก”

“มิน่าเล่า ข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินบิดาพูดถึงมาก่อน บิดาแนวทางอธรรมเมื่อล่มสลาย ก็ไม่ต้องแยแสสนใจแล้ว”

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

“เจ้าทราบอันใด ที่ว่าแนวทางอธรรมไม่ใช่อสูรร้ายมารชั่ว ยังคงเป็นวิชาฝีมือของสำนักเรา เพียงแต่วิธีการฝึกแตกต่างกันไป เราถ่ายทอดวิทยายุทธ์แก่พวกเจ้าก่อนอื่นฝึกปรืออันใด?”

พลางเพ่งตามองเหล็งฮู้ซง เหล็งฮู้ซงจึงกล่าวว่า

“ก่อนอื่นถ่ายทอดเคล็ดวิชาโคจรพลัง ฝึกปรือลมปราณก่อน”

“ใช่แล้ว วิชาฝีมือสำนักฮั้วซัวเน้นที่ ‘ลมปราณ’ เมื่อฝึกลมปราณสำเร็จ ไม่ว่าใช้หมัดเท้า ร่ายรำดาบกระบี่ล้วนประสบผลนี่คือแนวทางเที่ยงธรรมของสำนักเรา แต่มีบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งของสำนักเรา เห็นว่าวิชาฝีมือของสำนักเราควรเน้นที่ ‘กระบี่’ ขอเพียงฝึกกระบี่สำเร็จ ต่อให้มีกำลังภายในธรรมดาสามัญก็สามารถสยบศัตรูเอาชัย นี่คือข้อแตกต่างระหว่างเที่ยงธรรมและอธรรม”

งักเล้งซังกล่าวว่า

“บิดา บอกไปท่านอย่าได้มีโทสะ ข้าพเจ้าเห็นว่าวิชา

ลมปราณของสำนักเราแม้สำคัญ แต่เพลงกระบี่ก็ไม่อาจละเลย หากมีลมปราณร้ายกว่าฝึกเพลงกระบี่ไม่ถึงขั้นก็ไม่อาจเปล่งอานุภาพของสำนักเรา"

"ผู้ใดว่าเพลงกระบี่ไม่สำคัญ แต่จะอย่างไรต้องเน้นลมปราณเป็นหลัก"

"ทางที่ดีให้เน้นทั้งกระบี่และลมปราณ"

งักปุกคุ้งกระซากเสียงว่า

"อาศัยคำพูดนี้ แสดงว่าเดินสู่เส้นทางอธรรมแล้ว เมื่อเน้นทั้งสองทางหมายความว่าทั้งสองทางล้วนไม่เป็นหลักใหญ่ คำพูดของเจ้านี้ หากกล่าวเมื่อสามสิบปีก่อนฝ่ายลมปราณเข้าใจว่าเจ้ายกระดับฐานะฝ่ายกระบี่ ฝ่ายกระบี่เห็นว่าเจ้าคิดสร้างสถานการณ์สับสนเกรงว่าไม่ถึงครึ่งค่อนวัน ศีรษะเจ้าต้องถูกปลิดปลงลงมา"

"กล่าวผิดคำเดียว ศีรษะก็ต้องถูกปลิดปลงหรือ ซึ่งความจริงผู้ใดผิดผู้ใดถูกประลองดูก็ทราบเอง"

งักปุกคุ้งทอดถอนใจ กล่าวช้าๆ ว่า

"เมื่อสามสิบกว่าปีก่อน ฝ่ายลมปราณมีจำนวนน้อยกว่าซือเจ่กซือแป๊ะฝ่ายกระบี่มีจำนวนมากกว่า อีกประการวิชากระบี่ฝึกได้โดยง่ายเห็นผลทันตา สิบปีแรกฝ่ายกระบี่ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ เมื่อถึงปีที่ยี่สิบค่อยคู่คี่ก้ำกึ่งกัน หลังปีที่ยี่สิบฝ่ายลมปราณยิ่งมายิ่งกล้าแข็งเมื่อถึงปีที่สามสิบ ฝ่ายกระบี่ก็ไม่อาจเห็นหลังฝ่ายลมปราณได้"

"เมื่อถึงตอนท้าย ฝ่ายกระบี่ยอมรับการพ่ายแพ้ ใช่หรือไม่?"

"พวกมันต่อสู้ถึงที่สุด ไม่ยอมรับการพ่ายแพ้ การประลองกระบี่ครั้งใหญ่บนยอดเขาเทพธิดาแม้พ่ายแพ้ แต่ผู้คนส่วนใหญ่... ผู้คนส่วนใหญ่ ขวางกระบี่เชือดคอตาย ที่หลงเหลือก็ถอนตัวเร้นกายไม่เผยโฉมในยุทธจักรอีก"

เหล็งฮู้ชงและงักเล้งซังอุทานดังอา งักเล้งซังกล่าวว่า

"ต่างเป็นซือเฮียตี่ร่วมสำนัก ประลองกระบี่แพ้พ่ายจะเป็นไร ไฉนปลงไม่ตกปานนี้?"

"นี่เป็นจุดประสงค์หลักของการฝึกฝีมือ กลับมิใช่เรื่องเล็กน้อย ครั้งกระโน้นห้าสำนักกระบี่ช่วงชิงตำแหน่งเม่งจู้ (ประมุข) สำนักเรามียอดฝีมือคับดั่งที่สุด ฝีมือเข้มแข็งที่สุด แต่เนื่องเพราะเกิดการพิพาทภายใน การประลองกระบี่ครั้งใหญ่บนยอดเขาเทพธิดา สูญเสียยอดฝีมือยี่สิบกว่าท่าน ฝ่ายกระบี่แม้พ่ายแพ้ ฝ่ายลมปราณก็ประสบความสูญเสียไม่น้อย เป็นเหตุให้ตำแหน่งเม่งจู้ถูกสำนักซงซัวช่วงชิงไป"

เหล็งฮู้ชงและพวกผงกศีรษะเห็นพ้องด้วย งักปุกคุ้งกล่าวอีกว่า

"สำนักเราไม่ได้เป็นเม่งจู้ของห้าสำนักกระบี่ยังพอทำเนา สำนักฮั้วซัวเสื่อมเสียชื่อเสียงยังพอทำเนา ประการสำคัญซือเฮียตี่ในสำนักเกิดการแตกแยกประหารฆ่าฟันกันเอง หวนนึกถึงสำนักฮั้วซัวเมื่อครั้งกระโน้น ทุกผู้คนล้วนอกสั่นขวัญแขวน จนบัดนี้ยังหวาดหวั่นไม่คลาย"

พลางกวาดตาไปยังงักฮูหยิน กล้ามเนื้อใบหน้างักฮูหยินสั่นกระตุกเล็กน้อย คาดว่าหวนนึกถึงความหลังที่ยอดฝีมือในสำนักฆ่าฟันกันเอง อดหวาดกลัวมิได้

งักปุกคุ้งเปลี่องเสื้อผ้าออกช้าๆ เผยเห็นทรวงอก งักเล้งซังอุทานคำหนึ่ง ร้องว่า

"บิดา...ท่าน...ท่าน..."

เห็นทรวงอกของบิดามีรอยแผลเป็นยาวสองเชียะ ตั้งแต่ไหล่ซ้ายพาดเฉียงๆ ถึงทรวงอกด้านขวา รอยแผลแม้สมานตัวเป็นเวลานาน แต่ยังเป็นสีแดงจางๆ คาดว่าครั้งกระโน้นรับบาดแผล

สาหัสแทบถึงแก่ชีวิต เหล็งฮู้ชงและงักเล้งซังเดิบโตที่สำนักฮั้วซัว จนบัดนี้ค่อยทราบว่าบนร่างของซือแป๋มีรอยแผลเป็นเช่นนี้

งักปุกคุ้งสวมใส่เสื้อผ้าดังเดิม กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นการประลองกระบี่ครั้งใหญ่บนยอดเขาเทพธิดา เราถูกซือเจ่กของสำนักฟันใส่กระบี่หนึ่ง สิ้นสติสมประดี เขาเข้าใจว่าเราตายแล้ว ไม่ได้แยแสสนใจ หากว่าเขาแทงซ้ำอีกกระบี่ เฮอะเฮอะ"

งักเล้งซังหัวร่อพลางกล่าวว่า

"บิดามิเพียงไม่มีชีวิต งักเล้งซังก็ไม่ทราบถือกำเนิดที่ใด"

งักปุกคุ้งยิ้มเล็กน้อย จากนั้นหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า

"นี่เป็นความลับของสำนักเรา ไม่ว่าผู้ใดก็ห้ามไม่ให้แพร่งพรายออกไป คนของค่ายสำนักอื่นแม้ทราบว่าสำนักฮั้วซัวสูญเสียยอดฝีมือยี่สิบกว่าคนในคืนเดียว แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบสาเหตุแท้จริง พวกเราเพียงบอกว่า เผชิญโรคห่าคุกคาม ต้นสายปลายเหตุของเรื่องนี้เราที่บอกต่อพวกเจ้า เนื่องเพราะเรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง ซงยี้หากเดินทางสายนี้ต่อไป ไม่ถึงสามปีจะเป็นสภาพ 'กระบี่สำคัญกว่าลมปราณ' อย่างนั้นมิเพียงทำลายตัวเจ้าเอง ทำลายวิชาฝีมือฝ่ายลมปราณที่เหล่าผู้อาวุโสใช้ชีวิตเข้าแลกมา แม้แต่สำนักฮั้วซัวก็ถูกเจ้าทำลายไป"

เหล็งฮู้ชงรับฟังจนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ศิษย์กระทำความผิดร้ายแรง ขอซือแป๋ซือบ้อลงโทษสถานหนัก"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เจ้าผิดโดยไม่ตั้งใจ ไม่ทราบไม่มีผิด ครั้งกระโน้นซือเจ่กซือ

แป๊ะฝ่ายกระบี่ก็คิดจรรโลงเกียรติภูมิสำนักเรา เพียงแต่เดินทางผิด เมื่อถึงตอนท้ายก็ไม่อาจไถ่ถอนตัวเองได้ วันนี้เราหากไม่เตือนสติเจ้า ด้วยนิสัยลักษณะของเจ้าจะเดินสู่ทางลัดของฝ่ายกระบี่ได้โดยง่าย"

เหล็งฮู้ชงรับคำ งักฮูหยินถามว่า

"ชงยี้ เมื่อครู่เจ้านึกกระบวนท่าที่ใช้ฝึกกระบี่ชิงกระบี่ของเราได้อย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวด้วยความละอายว่า

"ศิษย์เพียงคิดต้านท่าจู่โจมอันเกรี้ยวกราดของซือบ้อ คิดไม่ถึง...คิดไม่ถึง..."

งักฮูหยินกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว ตอนนี้เจ้าคงทราบความเหลื่อมล้ำต่ำสูงระหว่างฝ่ายลมปราณและฝ่ายกระบี่แล้ว กระบวนท่าของเจ้าแม้พิสดาร แต่เมื่อเผชิญกับลมปราณขั้นสูงของซือแป๋เจ้า ต่อให้เป็นกระบวนท่าพิสดารกว่านี้ก็ไม่มีประโยชน์ ครั้งกระโน้นการประลองกระบี่ครั้งใหญ่บนยอดเขาเทพธิดา ยอดฝีมือฝ่ายกระบี่ใช้ท่ากระบี่ร้อยเปลี่ยนแปลง แต่**ซือโจ้ว** *(อาจารย์ของอาจารย์)* เจ้าอาศัยลมปราณเมฆม่วง ใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว โค่นยอดฝีมือฝ่ายกระบี่สิบกว่าคนพ่ายแพ้ ปรับรากฐานอันมั่นคงให้กับฝ่ายลมปราณสำนักเรา ดังนั้นทั้งหมดต้องจดจำไว้ วิชาฝีมือของสำนักเราอาศัยลมปราณเป็นหลัก กระบี่เป็นรอง ลมปราณเป็นตาข่าย กระบี่เป็นช่องตาข่าย หากฝึกลมปราณไม่สำเร็จ ต่อให้มีเพลงกระบี่กล้าแข็งกว่านี้ก็ไม่มีประโยชน์"

เหล็งฮู้ชงและพวกน้อมกายรับการสอนสั่ง งักปุกคุ้งกล่าวเสริมขึ้น

"ชงยี้ เราความจริงคิดถ่ายทอดเคล็ดวิชาลมปราณเมฆม่วงแก่เจ้า จากนั้นนำเจ้าลงจากเขาไปฆ่าโจรร้ายฉั้งแป๊ะกวง แต่เรื่องนี้

ต้องพักเอาไว้ก่อน ในสองเดือนนี้เจ้าฝึกวิชาลมปราณให้ดี ลืมเพลงกระบี่แนวทางอธรรมไปให้หมดสิ้น หลังจากนั้นเราค่อยทดสอบว่าเจ้ามีความรุดหน้าหรือไม่"

เอ่ยถึงตอนนี้ น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราด กล่าวว่า

"หากเจ้ายังงมงายไม่รู้สำนึก เดินทางอธรรมของฝ่ายกระบี่ต่อไป สถานหนักจะปลิดชีวิตเจ้า สถานเบาทำลายพลังฝีมือเจ้า ขับไล่ออกจากสำนัก เมื่อถึงเวลาอย่าได้โทษว่าเราไม่บอกกล่าวล่วงหน้า"

เหล็งฮู้ชงหลั่งเหงื่อเย็นเยียบลงจากหน้าผาก กล่าวว่า

"ถูกแล้ว ศิษย์ไม่กล้าเด็ดขาด"

งักปุกคุ้งหันหน้าไปทางบุตรี กล่าวว่า

"ซังยี้ เจ้ากับตั่วอู๋ล้วนเป็นปีศาจใจร้อน คำพูดที่เราสั่งสอนตั่วซือกอพวกเจ้าก็จดจำไว้"

วานรหกรับคำ งักเล้งซังกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากับลักซือกอแม้ใจร้อน แต่ไม่ฉลาดปราดเปรื่องเท่าตั่วซือกอ ไม่อาจบัญญัติท่ากระบี่ได้ บิดาโปรดวางใจ"

งักปุกคุ้งแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เจ้ากับชงยี้มิใช่บัญญัติเพลงกระบี่ชงเล้งชุดหนึ่งหรอกหรือ?"

เหล็งฮู้ชงและงักเล้งซังล้วนหน้าแดงสดใส งักเล้งซังกล่าวว่า

"นั่นเป็นเรื่องเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่รู้ความล้อเล่นกับตั่วซือกอ บิดาไฉนทราบด้วย?"

"ศิษย์ในสำนักเราบัญญัติท่ากระบี่ คิดก่อตั้งค่ายสำนัก ผู้เป็นเจ้าสำนักหากยังไม่ทราบ ไยมิใช่โง่งมไป"

งักเล้งซังกระตุกแขนเสื้อบิดา กล่าวว่า

"บิดาท่านหัวร่อเยาะผู้อื่น"

เหล็งฮู้ชงเห็นสีหน้าและน้ำเสียงของซือแป๋ไม่มีท่าทีกล่าวล้อเล่น

อดสะท้านใจมิได้ งักปุกคุ้งผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"วิชาฝีมือสำนักเราเมื่อฝึกถึงขั้นล้ำลึก สามารถปลิดบุปผาชัดใบไม้ ทำร้ายผู้คน บุคคลอื่นเข้าใจว่าสำนักฮั้วซัวมีปมเด่นที่เพลงกระบี่ ออกจะดูแคลนสำนักเราไปแล้ว"

พลางโบกแขนเสื้อข้างซ้ายม้วนวูบ กระบี่ที่หว่างเอววานรหกก็ดีดพุ่งออกจากฝัก จากนั้นงักปุกคุ้งโบกแขนเสื้อข้างขวาปาดใส่ตัวกระบี่เสียงเพียะเมื่อกระบี่หักเป็นสองท่อน สร้างความตื่นตระหนกแก่เหล็งฮู้ชงและพวกยิ่ง ประกายตาที่งักฮูหยินมองดูสามี ล้วนเต็มไปด้วยแววนับถือเลื่อมใส

งักปุกคุ้งกล่าวคำ "ไปกันเถอะ" นำฮูหยินลงจากหน้าผาก่อน งักเล้งซังและซีไต้จื้อตามติดอยู่ด้านหลัง เหล็งฮู้ชงมองดูกระบี่หักบนพื้นทั้งสองเล่ม ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ค่อยทราบว่าวิชาฝีมือของสำนักร้ายกาจปานนี้ ไม่ว่าเพลงกระบี่ใด เมื่อใช้ออกโดยซือแป๋ ยังมีผู้ใดทำลายได้ จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'รูปภาพที่แกะสลักบนผนังถ้ำศิลาด้านหลัง ระบุว่าทำลายท่าไม้ตายของสำนักห้ากระบี่ไปสิ้น แต่ห้าสำนักกระบี่ยังรักษาเกียรติภูมิตราบเท่าทุกวันนี้ ที่แท้ ทุกค่ายสำนักล้วนมีวิชาลมปราณอันลึกล้ำหนุนเสริม ยากที่จะจู่โจมทำลายได้ เหตุผลข้อนี้ความจริงธรรมดาสามัญยิ่ง เรากลับละเลยลืมเลือนไป ซึ่งความจริงท่าหงสามาสถิตเดียวกัน หากใช้ออกโดยลิ้มซือตี่ หรือใช้ออกโดยซือแป๋ ไหนเลยวิจารณ์ร่วมกันได้?'

พอได้คิด ความกลัดกลุ้มกังวลในหลายเดือนนี้ปลาสนาการไปสิ้น มาตรว่าซือแป๋ไม่ถ่ายทอดลมปราณเมฆม่วงให้ ยิ่งไม่ได้ยกงักเล้งซังให้ แต่ตนเองไม่รู้สึกท้อแท้กลับบังเกิดความยินดีที่ฟื้นฟูความเชื่อมั่นต่อวิชาฝีมือของสำนัก เพียงแต่หวนนึกถึงครึ่งเดือนมานี้

ละเมอเพ้อฝันว่า ซือแป่ ซือบ้อจะยกบุตรีให้อดละอายใจมิได้

พลบค่ำวันรุ่งขึ้น วานรหกส่งอาหารขึ้นมา บอกว่าฉั่งแป๊ะกวงไปก่อคดีที่เมืองเอี้ยงอันอีกหลายคดี ดังนั้นเช้าวันนี้ซือแป่ซือบ้อออกเดินทางไปที่มณฑลเซียมไซแล้ว

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงซือแป่ซือบ้อออกศึก ฉั่งแป๊ะกวงต้องถูกปลิดปลงแน่นอน ส่วนลึกในหัวใจ อดบังเกิดความเสียดายมิได้ ฉั่งแป๊ะกวงงมงายในราคะ ย่อมมีความผิดสมควรตาย แต่คนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม นิสัยเปิดเผยห้าวหาญ นับเป็นลูกผู้ชายชาตรีคนหนึ่ง

สองวันหลังจากนั้น เหล็งฮู้ชงฝึกปรือวิชาลมปราณ อย่าว่าแต่ไม่ได้ดูรูปภาพบนผนัง คราใดที่นึกถึง ก็รีบสลัดออกจากห้วงสมอง ครุ่นคิดขึ้น

'ดีที่ซือแป่ห้ามปรามทันเวลา เราค่อยไม่หลงเดินทางผิด ไม่เช่นนั้นต้องกลับกลายเป็นคนบาปของสำนักไปแล้ว'

พลบค่ำวันนี้ หลังจากรับประทานอาหาร นั่งโคจรพลังหนึ่งชั่วยาม พลันได้ยินเสียงคนขึ้นสู่หน้าผา ฝีเท้าคล่องแคล่วว่องไว แสดงว่าผู้มามีฝีมือมิใช่ชั่ว เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้มิใช่คนของสำนักเรา มันขึ้นมาทำอะไร หรือว่าเป็นผู้คลุมหน้าชุดเขียวนั้น?'

ดังนั้นวิ่งไปยังถ้ำด้านหลังเก็บกระบี่ของสำนักมาเล่มหนึ่ง สะพายไว้ที่หว่างเอว ค่อยกลับออกไปยังถ้ำด้านหน้า เพียงชั่วขณะคนผู้นั้นก็ขึ้นสู่หน้าผาร้องเรียกว่า

"เหล็งฮู้เฮีย สหายเก่ามาเยือน"

สุ้มเสียงคุ้นหูยิ่ง กลับเป็นท่องโดดเดี่ยวหมื่นลี้ฉั่งแป๊ะกวง

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ซือแป่ซือบ้อลงจากเขาไปตามล่าคนผู้นี้มันกลับกล้าขึ้นสู่ฮั้วซัว ไม่ทราบคิดทำอะไร ดังนั้นเดินออกจากถ้ำ

กล่าวว่า

“ฉั่งเฮียดั้นด้นมาเยือน ช่างคิดไม่ถึงจริงๆ”

เห็นฉั่งแป๊ะกวงแบกหาบขึ้นเขามา พอวางหาบลง ก็ล้วงไหสุราขนาดใหญ่จากในเข่งไม้ไผ่ขึ้นมาข้างละใบ ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ฟังว่าเหล็งเฮียต้องโทษบนยอดเขาฮั่วซัว ปากคงจืดชืดยิ่ง เราได้สุราเก่าเก็บหนึ่งร้อยสามสิบปีจากห้องโถงใต้ดินของเตียะเซียนเล้า *(เหลาสุราปลิดเซียน)* เมืองเชี่ยงอันสองไห คิดดื่มกับเหล็งฮู้ชงให้สมใจ”

เหล็งฮู้ชงเดินเข้าไป ใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นบนไหสุราขนาดใหญ่ทั้งสองใบ ปิดกระดาษแดงเขียนอักษรทอง “เหลาสุราปลิดเซียน” จริงๆ กระดาษและไหสุราก็เก่าเก็บ สร้างความยินดียิ่ง กล่าวว่า

“ฉั่งเฮียหาบสุราร้อยกว่าชั่งขึ้นสู่ยอดเขาฮั่วซัว นับเป็นน้ำใจลึกล้ำนัก มา มา มา พวกเราดื่มสุรากัน”

พลางเข้าถ้ำไปหยิบชามใหญ่มาสองใบ ฉั่งแป๊ะกวงก็ตบดินที่ปิดปากไหออก กลิ่นหอมของสุราระเหยออกมา ยังไม่ทันดื่มสุรา เหล็งฮู้ชงก็บังเกิดความมึนเมาแล้ว

ฉั่งแป๊ะกวงยกไหสุรา รินสุราให้ชามหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านลองลิ้มรสดูว่าเป็นอย่างไร?”

เหล็งฮู้ชงยกชามขึ้นดื่มคำหนึ่ง ชมว่าสุราที่ดี ดื่มสุราจนหมดชาม ชูนิ้วหัวแม่มือ กล่าวว่า

“ยอดสุราของแผ่นดิน ยากยิ่งจะร่ำดื่ม”

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า

“เราเคยได้ยินผู้คนบอกว่า ยอดสุราในแผ่นดินภาคเหนือคือสุราฮุงจิ้ว ภาคใต้คือสุราเสียวจิ้ว สุราฮุงที่ดีที่สุด ไม่ได้อยู่ที่ซัวไซ หากแต่อยู่ที่เชี่ยงอัน สุราเชี่ยงอันถือว่าเหลาปลิดเซียน ซึ่งจอมกวีลี้แป๊ะไปดื่มจนเมามายเลิศที่สุด ทอดตาทั้งแผ่นดิน นอกจากสุราสอง

ไหนี้แล้ว ไม่มีสุราไหที่สามอีก"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"หรือว่าในห้องเก็บสุราของเหลาปลิดเซียนเหลือสุราสองไหนี้เท่านั้น?"

"เราหลังจากหยิบสุราทั้งสองไหนี้เห็นในห้องเก็บสุรายังมีสุราอีกสองร้อยกว่าไห หวนนึกถึงขุนนางราชการเศรษฐีมีทรัพย์ในเมืองเชี่ยงอัน ขอเพียงมีเงินก็สามารถขึ้นเหลาปลิดเซียนไปดื่มสุราชนิดนี้ ไหนเลยเน้นเห็นถึงความเด่นล้ำของเหล็งฮู้ชงได้เฮียบแห่งฮั้วซัว ดังนั้นเข้าไปทุบทำลายไหสุรา กลิ่นหอมของสุราหอมอบอวล น้ำสุราท่วมถึงช่วงเอว"

"อะไร ฉั่งเฮียทุบทำลายสุราทั้งสองร้อยกว่าไหไปสิ้น?"

"สุรานี้เหลือเพียงสองไห ค่อยเห็นถึงคุณค่าของของขวัญนี้ ฮา ฮา ฮา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวขอบคุณ ดื่มสุราอีกชามหนึ่ง กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงฉั่งเฮียหาบสุราจากเชี่ยงอันถึงฮั้วซัวเป็นความยากลำบากเพียงไหน อย่าว่าแต่เป็นยอดสุราในแผ่นดิน ต่อให้เป็นน้ำเปล่าสองไห เหล็งฮู้ชงก็ขอรับน้ำใจของท่าน"

ฉั่งแป๊ะกวงชูนิ้วหัวแม่มือ กล่าวว่า

"ลูกผู้ชายอันเข้มแข็ง ผู้แซ่ฉั่งเป็นโจรราคะที่ก่อกรรมทำเข็ญเคยฟันท่านบาดเจ็บสาหัส วันนี้หาบสุรามา เหล็งฮู้เฮียกลับดื่มด้วยความปลอดโปร่ง ไม่กลัวว่าในสุรามีพิษ มีแต่ลูกผู้ชายใจกว้างเช่นนี้จึงคู่ควรดื่มยอดสุราของแผ่นดินนี้"

"ฉั่งเฮียหัวร่อเยาะแล้ว ผู้น้องประมือกับฉั่งเฮียสองครั้งทราบว่าท่านไม่ลดตัวกระทำเรื่องลอบทำร้ายคน อีกประการ พลังฝีมือท่านเหนือล้ำกว่าเรามากนัก หากต้องการชีวิตเรา ก็ชักดาบฆ่า

ทิ้ง ไยต้องยุ่งยากลำบากไป?"

"เหล็งฮู้เฮียกล่าวถูกต้อง แต่ท่านทราบหรือไม่ว่า สุราสองไหนี้ไม่ได้หาบจากเชี่ยงอันมายังฮั้วซัว เราหาบสุราสองไหนี้ไปประกอบคดีที่เซียมไซตอนเหนือ จากนั้นไปประกอบคดีที่เซียมไซฟากตะวันออก ค่อยขึ้นเขาฮั้วซัว"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด ขบคิดแล้วค่อยเข้าใจกล่าวว่า

"ที่แท้ฉั่งเฮียก่อคดีไม่หยุดยั้ง จงใจล่อซือแป๋ซือบ้อเราไปเพื่อจะได้ขึ้นเขามาหาผู้น้อง ฉั่งเฮียลำบากลำบนเช่นนี้ ไม่ทราบมีคำสอนสั่งได้?"

"เหล็งฮู้เฮียลองคาดเดาดู"

เหล็งฮู้ชงบอกว่าไม่คาดเดา รินสุราชามใหญ่ กล่าวว่า

"ฉั่งเฮีย ท่านมาเป็นแขกที่ฮั้วซัว ภูเขาร้างไม่มีของคารวะขอยืมดอกไม้บูชาพระ ท่านก็ดื่มยอดสุราแห่งแผ่นดินสักชาม"

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวขอบคุณ ดื่มสุราจนหมดชาม เหล็งฮู้ชงก็ดื่มเป็นเพื่อนชามหนึ่ง จากนั้นตวัดเท้าขวาเตะออก เตะสุราทั้งสองไหลงสู่หุบเหวเบื้องล่าง ผ่านไปเนิ่นนานกันหุบเหวค่อยบังเกิดเสียงทึบหนักๆ ดังมา ฉั่งแป๊ะกวงถามโพล่งว่า

"เหล็งฮู้เฮียเตะไหสุราทิ้ง นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

"พวกเราอุดมการณ์ไม่สอดคล้อง ไม่ขออยู่ร่วมกัน เหล็งฮู้ชงเห็นแก่ท่านโอ่อ่าผ่าเผย จึงดื่มสุรากับท่านสามชาม น้ำใจพบหน้าสิ้นสุดแต่เพียงนี้ อย่าว่าแต่สุราสองไหต่อให้กองสุมอัญมณีจินดาในโลกอยู่เบื้องหน้าเข้าใจว่าสามารถซื้อตัวเหล็งฮู้ชงได้หรือ?"

พลางชักกระบี่จากฝัก ร้องว่า

"ฉั่งแป๊ะกวง วันนี้เราขอรับทราบเพลงดาบไวของท่านใหม่"

ฉั่งแป๊ะกวงไม่ชักดาบ สั่นศีรษะกล่าวว่า

"เหล็งฮู้เฮีย สำนักท่านมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม แต่ท่านอายุยังเยาว์ พลังการฝึกปรือไม่เพียงพอ ตอนนี้ยังไม่ใช่คู่มือของเรา"

เหล็งฮู้ชงขบคิดเล็กน้อย ยอมรับว่าภายในสิบปี ตนเองไม่สามารถฆ่าฉั่งแป๊ะกวงได้ ดังนั้นสอดกระบี่คืนฝัก กล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงเพียงเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนามในยุทธจักร ฉั่งเฮียดั้นด้นมายังฮั้วซัวคงไม่ใช่ต้องการศีรษะบนบ่าเรา เราท่านเป็นศัตรูมิใช่สหาย ไม่ว่าท่านมีคำสั่งใด เราล้วนไม่ยอมรับปาก"

"ท่านยังไม่ทราบเราคิดกล่าวกระไร ก็ชิงปฏิเสธแล้ว"

"ถูกต้อง ไม่ว่าท่านให้เราทำอะไรเราล้วนไม่ปฏิบัติราม แต่เราสู้ท่านไม่ได้ มีแต่หลบลี้หนีหน้าแล้ว"

พลางขยับกายวูบอ้อมไปหลังหน้าผา เขาทราบว่าคนผู้นี้ฉายาท่องโดดเดี่ยวหมื่นลี้มีตัวเบาสงเยี่ยม พอท่มเทฝีมือวิ่งตะบึงจึงทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

มิคาดเหล็งฮู้ชงอ้อมรวดเร็ว ฉั่งแป๊ะกวงรวดเร็วยิ่งกว่า เหล็งฮู้ชงวิ่งไปไม่กี่วาก็เห็นฉั่งแป๊ะกวงสกัดขวางหน้าไว้ เหล็งฮู้ชงหมุนตัวคิดกระโดดลงจากหน้าผาวิ่งไปได้สิบกว่าก้าว ฉั่งแป๊ะกวงก็ติดตามทัน ยื่นมือขวางหน้าไว้ เหล็งฮู้ชงถอยกายไปสามก้าวร้องว่า

"หนีไม่รอด ได้แต่ลงมือ เราจะร้องเรียกหาผู้ช่วยแล้ว"

ฉั่งแป๊ะกวงยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากเราเห็นซือแป๋ท่านงักชิงแซรุดมา ผู้แซ่ฉั่งได้แต่หลบหนีแต่งักชิงแซกับงักฮูหยินตอนนี้อยู่ไกลกว่าห้าร้อยลี้ ซือตี่ซือม่วยของเหล็งฮู้เฮียแม้มีพวกมาก เมื่อขึ้นเขายังมิใช่คู่มือของเรา บุรุษรังแต่ตายเปล่า ส่วนสตรี...เฮอะ เฮอะ"

เสียงหัวร่อแฝงอกุศลจิต เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'ผาสำนึกผิดห่างไกลจากตึกใหญ่ฮั้วซัว ต่อให้เราร่ำร้องตะโกนก้อง ซือตี๋ซือม่วยทั้งหลายก็ไม่ได้ยิน คนผู้นี้เป็นโจรราคะอันอื้อฉาว หากเชี่ยวซือม่วยถูกมันพบเห็น เราแม้ตายหมื่นครั้งก็ไม่อาจไถ่ถอนโทษทัณฑ์ได้'

นึกถึงตอนนี้ ตกลงใจว่าจะถ่วงเวลาจนซือแป๋ซือบ้อกลับสำนัก ดังนั้นกล่าวว่า

"ตกลง เหล็งฮู้ชงคิดสู้ก็สู้ท่านไม่ได้ คิดหนีก็หนีไม่รอด ได้แต่ยอมรับชะตากรรมแล้ว"

ฉั่งแป๊ะกวงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เหล็งฮู้เฮียอย่าได้เข้าใจผิด คิดว่าเราสร้างความลำบากใจแก่ท่าน เราเพียงคิดเชิญท่านไปพบงี้นิ้มเชี่ยวซือหู *(คำยกย่องแม่ชีน้อย)* สักครา"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ กล่าวว่า

"งี้นิ้มซือม่วยตกอยู่ในเงื้อมมือโจรร้ายท่านอีก ท่านประพฤติชั่วช้า กลับกล้าล่วงเกินต่อซือแป๋ตัวเอง"

"ผู้แซ่ฉั่งมีอาจารย์อื่น สิ้นบุญไปนานปี นับแต่นี้อย่าได้พาดพิงถึงงี้นิ้มเชี่ยวซือหู นางคิดถึงท่านอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน เราไม่กล้าไม่คารวะต่อนางแม้แต่น้อย ท่านวางใจได้ พวกเราไปกันเถอะ"

"ไม่ไป ไม่ไปเด็ดขาด"

"ท่านเมื่อยืนกรานปานนี้ ผู้แซ่ฉั่งได้แต่ล่วงเกินแล้ว"

พลางชักดาบออกมา เหล็งฮู้ชงสวนคำว่า

"ท่านบังเกิดจิตคิดคร่ากุมเรา ล่วงเกินเราแต่แรก ผาสำนึกผิดของฮั้วซัวจะเป็นที่ฝังสังขารเราเหล็งฮู้ชง"

พลางกู่ร้องเสียงสดใส ชักกระบี่ออกมาถือมั่น ฉั่งแป๊ะกวงถอยกายไปหนึ่งก้าว ขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เหล็งฮู้เฮีย พวกเราไม่มีความแค้นต่อกัน ไยต้องหักหาญผลาญชีวิต มิสู้พนันสักครา"

"พนันอะไร เราชนะก็ไม่ไป แม้แพ้พ่ายก็ไม่ไป"

"เหล็งฮู้เฮีย ขอเพียงท่านต้านรับดาบไวของเราได้สามสิบกระบวนท่า ผู้แซ่ฉั่งจะสะบัดก้นจากไป ไม่พิรี้พิไรต่อท่านอีก แต่หากผู้แซ่ฉั่งโชคดีเอาชนะท่านได้ในสามสิบกระบวนท่า ท่านได้แต่ติดตามเราลงจากเขา ไปพบหน้างี้นิ้มเซี่ยวซือหูสักครา"

เหล็งฮู้ชงขบคิดอย่างว่องไว นึกทบทวนเพลงดาบของฉั่งแป๊ะกวงเที่ยวหนึ่ง ครุ่นคิดในใจ

'หลังจากที่เราต่อสู้กับมันสองครั้ง เรานึกทบทวนเพลงดาบอันเกรี้ยวกราดของมันตลอดเวลา ทั้งยังเรียนถามซือแป๋ซือบ้อ ขอเพียงเราใช้วิธีตั้งรับหรือว่าไม่อาจต้านได้สามสิบกระบวนท่า?'

ดังนั้นตวาดว่า

"ตกลง รับท่านสามสิบกระบวนท่า"

ขาดคำ จู่โจมกระบี่ใส่ พอลงมือก็ใช้ออกด้วยท่าหงสามาสถิต ตัวกระบี่สั่นพลิ้วดังอึงอล ครอบคลุมร่างท่อนบนของฉั่งแป๊ะกวงอยู่ใต้ประกายกระบี่โดยสิ้นเชิง

ฉั่งแป๊ะกวงชมเชยว่าเป็นเพลงกระบี่ที่ดี สะบัดดาบปัดป่าย ถอยกายไปหนึ่งก้าว เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"ท่าทีหนึ่ง"

จากนั้นจู่โจมออกด้วยท่าสนโบราณรับแขก ฉั่งแป๊ะกวงชมเชยว่าเป็นเพลงกระบี่ที่ดีอีกครา ทราบว่ากระบวนท่านี้แฝงท่าตามติด ไม่กล้าตวัดดาบปิดป้อง สลับเท้าหลบเลี่ยงไป

เหล็งฮู้ชงทางหนึ่งรับกระบวนท่า ทางหนึ่งลงมือโดยไม่หยุดยั้ง จู่โจมติดต่อกันห้ากระบวนท่า ฉั่งแป๊ะกวงบ้างหลบหลีกบ้างปิดป้องไม่

ลงมือตีโต้ เหล็งฮู้ชงนับถึงท่าที่ห้า ขณะที่ใช้ท่าที่หกเขี่ยจากล่างขึ้นไป ฉั้งแป๊ะกวงพลันตวาดก้องฟาดฟันดาบออก ดาบกระบี่พอปะทะกระบี่ในมือเหล็งฮู้ชงตกวูบลง ฉั้งแป๊ะกวงตวาดว่า

"ท่าที่หก ท่าที่เจ็ด ท่าที่แปด ท่าที่เก้า ท่าที่สิบ"

ปากนับกระบวนท่าหนึ่งก็ฟาดฟันออกดาบหนึ่ง ทุกกระบวนท่าล้วนฟันใส่ศีรษะอย่างหักโหม ฟันติดต่อกันห้าดาบ

หลายดาบนี้ยิ่งมายิ่งหนักหน่วง เมื่อฟันถึงดาบที่หก เหล็งฮู้ชงถูกพลังดาบกดคุกคามจนหอบหายใจไม่ออก รวบรวมเรี่ยวแรงยกกระบี่ต้านปะทะ เสียงเช้งคราหนึ่งข้อแขนปวดชา กระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น ฉั้งแป๊ะกวงฟันดาบลงอีก เหล็งฮู้ชงพานหลับตาลง

ฉั้งแป๊ะกวงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ทั้งสิ้นกี่กระบวนท่า?"

เหล็งฮู้ชงลืมตาขึ้น กล่าวว่า

"เพลงดาบท่านเหนือล้ำกว่าเรา กำลังแขนก็กล้าแข็งกว่าเรา เหล็งฮู้ชงไม่ใช่คู่มือของท่าน"

"อย่างนั้นไปกันเถอะ"

"เราไม่ไป"

ฉั้งแป๊ะกวงหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"เหล็งฮู้เฮีย เราให้ความเคารพท่านเป็นลูกผู้ชายรักษาสัจจะท่านเมื่อพ่ายแพ้ในสามสิบกระบวนท่า ไฉนกลับคำพูด?"

"เราไม่เชื่อว่าท่านสามารถเอาชนะเราภายในสามสิบกระบวนท่า ตอนนี้เราแพ้แล้ว แต่เราใช่บอกหลังจากพ่ายแพ้จะตามท่านไปหรือไม่?"

ฉั้งแป๊ะกวงหวนนึกถึงคำพูดนี้เป็นมันกล่าวเอง เหล็งฮู้ชงไม่ได้บอกจริงๆ ดังนั้นแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"แซ่ของท่านมีคำ '**ฮู้**' *(จิ้งจอก)* นับว่าสมชื่อจริงๆ ท่านไม่ได้

บอกแล้วจะเป็นไร?"

"เมื่อครู่เราพ่ายแพ้เพราะเรี่ยวแรงสู้ท่านไม่ได้ รู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจให้เราพักผ่อนสักครู่ พวกเราค่อยประลองกันใหม่"

"ตกลง จะให้ท่านพ่ายแพ้อย่างยินยอมพร้อมใจ"

พลางทรุดนั่งลงบนก้อนหิน มองดูเหล็งฮู้ชงอย่างยิ้มแย้ม

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงฉั่งแป๊ะกวงฟาดฟันใส่ตนติดต่อกันหกดาบเพลงดาบธรรมดาสามัญ แต่แฝงพลังหนักหน่วงดุดัน ไม่ทราบคลี่คลายอย่างไรดี แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

'เมื่อค่ำคืนกลางป่าร้าง เจ้าสำนักฮ่วงซัวมกได้ชิงแซฆ่ามือสุริยันฮุยปิง เพลงกระบี่ฮ่วงซัวแคล่วคล่องว่องไว ใช้ต่อสู้กับฉั่งแป๊ะกวงไม่แน่ว่าจะพ่ายแพ้แก่มัน บนผนังศิลาถ้ำด้านหลังสลักท่าเพลงกระบี่ฮ่วงซัว เราร่ำเรียนสักสามสี่สิบกระบวนท่าก็สามารถต่อสู้กับฉั่งแป๊ะกวงแล้ว'

เพียงแต่เพลงกระบี่ฮ่วงซัวลึกล้ำพิสดาร ยามกะทันหันไหนเลยเรียนรู้ได้ ตนเองครุ่นคิดฟุ้งซ่านเหลวไหลไปแล้ว

ฉั่งแป๊ะกวงเห็นเหล็งฮู้ชงสีหน้าบัดเดี๋ยวปีติ บัดเดี๋ยวกลัดกลุ้มใจจึงกล่าว

"เหล็งฮู้เฮียนึกหาอุบายทำลายเพลงดาบของเราได้แล้วหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงได้ยินมันเน้นคำ "อุบาย" เป็นพิเศษ ต้องบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น ร้องดังๆ ว่า

"คิดทำลายเพลงดาบของท่าน ไยต้องใช้อุบาย ท่านอยู่ที่นี้พิรี้พิไรทำให้เรายากจะใช้ความคิดได้ เราจะเข้าถ้ำไปนึกทบทวนให้ดี ท่านอย่าได้ตามไปรังควาน"

กล่าวจบเดินเข้าถ้ำศิลา จุดเทียนไขมุดเข้าถ้ำด้านหลัง เดินถึงหน้าผนังศิลาที่สลักเพลงกระบี่ฮ่วงซัว เห็นเพลงกระบี่พลิกแพลง

เปลี่ยนแปร หากมิใช่เห็นกับตา ไม่เชื่อว่าในโลกมีเพลงกระบี่ร้อยเปลี่ยนพันแปลงเช่นนี้ ต้องครุ่นคิดในใจ

'เพียงชั่วครู่ชั่วยามคิดร่ำเรียนเพลงกระบี่อันใด ย่อมเป็นไปไม่ได้ เราได้แต่เลือกจดจำท่าเพลงที่ประหลาดพิกล ออกไปตะลุยรุกไล่ใส่มัน ไม่แน่ว่าจะจู่โจมจนอีกฝ่ายหนึ่งไม่ทันตั้งตัว'

เขาทางหนึ่งจดจำ ทางหนึ่งกรีดวาดมือ ใช้เวลาครึ่งชั่วยามศึกษาท่าแปรเปลี่ยนยี่สิบกว่ากระบวนท่า พลันได้ยินฉั้งแป๊ะกวงที่เบื้องนอกร้องว่า

"เหล็งฮู้เฮีย ท่านหากไม่ออกมา เราจะบุกเข้าไปแล้ว"

เหล็งฮู้ชงถือกระบี่กระโดดปราดออกไป ร้องว่า

"ตกลง เรารับท่านอีกสามสิบกระบวนท่า"

ฉั้งแป๊ะกวงถามว่า

"ครั้งนี้เหล็งฮู้เฮียหากพ่ายแพ้อีก จะทำอย่างไร?"

"นั่นมิใช่การพ่ายแพ้ครั้งแรก พ่ายแพ้อีกครั้งจะเป็นไร?"

ขณะกล่าว กระบี่ในมือโหมจู่โจมออกเจ็ดกระบวนท่า เจ็ดกระบวนท่านี้ล้วนเล่าเรียนจากผนังศิลาถ้ำด้านหลัง เต็มไปด้วยความพลิกแพลงเปลี่ยนแปร

ฉั้งแป๊ะกวงคิดไม่ถึงในเพลงกระบี่ฮั้วซัวมีท่าเปลี่ยนแปรเช่นนี้ กลับถูกรุกไล่ถอยร่นไปด้านหลัง เมื่อถึงท่าที่สิบ ค่อยกู่ร้องคำหนึ่งสะบัดดาบตีโต้ไป

พลังดาบของมันเข้มแข็งแกร่งกร้าว เพลงกระบี่ของเหล็งฮู้ชงยากที่จะพลิกแพลงเปลี่ยนแปรได้ เมื่อถึงท่าที่สิบเก้า ดาบกระบี่ของทั้งสองปะทะกัน กระบี่เหล็งฮู้ชงถูกกระแทกปลิวกระเด็นอีกครา

เหล็งฮู้ชงพุ่งถอยไปสองก้าว ร้องว่า

"เราเพิ่งฟื้นไข้ พละกำลังไม่เพียงพอ ถูกท่านชิงเป็นฝ่ายมี

เปรียบหากประกระบวนท่า ไหนเลยรับสามสิบกระบวนท่าของท่านไม่ได้?"

"เราจึงไม่หลงกลท่าน ใช้เพลงดาบเอาชัยก็ดี ใช้พละกำลังเข้าเอาชัยก็ดี แพ้เป็นแพ้ ชนะเป็นชนะ เล่นลิ้นคารมจะมีประโยชน์ใด?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ตกลง เราจะกลับไปนึกหาเพลงกระบี่อีกสามสิบท่าประลองกับท่านใหม่ ท่านอย่าได้หลบหนีไป"

ฉั่งแป๊ะกวงหัวร่อฮาฮา ถอยกายไปสองก้าว ทรุดนั่งลงบนก้อนหิน เหล็งฮู้ชงกลับเข้าถ้ำด้านหลัง ครุ่นคิดในใจ

'ฉั่งแป๊ะกวงเคยทำร้ายเทียนซังเต้าเจี้ยงแห่งสำนักไท้ซัว ต่อสู้กับงี้นิ้มซือม่วยสำนักเห็งซัว เมื่อครู่เราใช้เพลงกระบี่ฮ่วงซัวต่อสู้กับมัน แต่วิชาฝีมือของสำนักซงซัวไม่แน่ว่าล่วงรู้'

ดังนั้นสืบเสาะถึงผนังศิลาที่สลักเพลงกระบี่สำนักซงซัวร่ำเรียนอยู่สิบกว่าท่า หวนนึกถึงยังมีไม้ตายสำนักฮ่วงซัวสิบกว่าท่าไม่ได้ใช้ออก ตกลงใจว่าจะสอดแทรกไปในเพลงกระบี่ซงซัว พร้อมกับใช้เพลงกระบี่ของสำนักฮั้วซัว ไม่แน่ว่าจะก่อกวนจนฉั่งแป๊ะกวงตาลายพร่าพราย

เหล็งฮู้ชงไม่รอให้ฉั่งแป๊ะกวงเรียกหา ก็ออกจากถ้ำไปลงมือท่ากระบี่บัดเดี๋ยวเป็นซงซัว บัดเดี๋ยวเป็นฮ่วงซัว บัดเดี๋ยวใช้ท่าไม้ตายของสำนักฮั้วซัวออกไป

ฉั่งแป๊ะกวงร้องคำ "ประหลาด ประหลาด" แต่เมื่อสู้ถึงท่าที่ยี่สิบสอง ยังคงตวัดดาบพาดคอเหล็งฮู้ชง บังคับให้เหล็งฮู้ชงทิ้งกระบี่ยอมจำนน เหล็งฮู้ชงจึงกล่าว

"ครั้งแรกเราเพียงรับมือท่านห้ากระบวนท่า เมื่อใช้ความคิดก็รับท่านได้สิบแปดกระบวนท่า หลังจากขบคิดใคร่ครวญก็รับมือท่าน

ได้ยี่สิบเอ็ดกระบวนท่า ฉั้งเฮียท่านกลัวหรือไม่?"

"เรากลัวอันใด?"

"เราใช้ความคิดตลอดเวลา ผ่านไปอีกหลายครั้ง ก็จะรับมือท่านได้สามสิบกระบวนท่า ครุ่นคิดอีกหลายครั้ง จะพลิกสถานะจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัยแล้ว"

ฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"ผู้แซ่ฉั้งออกท่องยุทธจักร ในคู่มือที่พบพาน นับเหล็งฮู้เฮียฉลาดปราดเปรื่องที่สุด น่าเสียดายพลังฝีมือของท่านห่างจากเราช่วงใหญ่ ต่อให้ท่านรุดหน้าก้าวไกลภายในไม่กี่ชั่วยาม ก็ไม่มีทางเอาชนะผู้แซ่ฉั้งได้"

เหล็งฮู้ชงขอตัวต่อฉั้งแป๊ะกวง เดินช้าๆ เข้าถ้ำ ตนพร่ำกล่าวเหลวไหล คล้ายไม่นำพาปรารมภ์ แท้ที่จริงในใจยิ่งมายิ่งหวั่นวิตก ครุ่นคิดขึ้น

'โจรร้ายนี้ทราบว่าซือแป๋ซือบ้อกำลังตามล่ามัน ไฉนมีกะใจประลองกับเรา หลังจากสยบเรา ทั้งไม่ฆ่าเรา หรือจี้สกัดจุดเรา เหตุใดปล่อยเราครั้งแล้วครั้งเล่า ที่แท้มีเจตนาใด?'

คาดว่าฉั้งแป๊ะกวงมายังฮั้วซัวด้วยแผนอุบายอันลึกล้ำ ที่แท้เป็นแผนอุบายใด หวนนึกถึงซือแป๋ซือบ้อไม่อยู่บนเขา ตนเองได้แต่แบกภาระนี้ไว้ไม่ว่าฉั้งแป๊ะกวงมีแผนอุบายใด ตนเองจะพัวพันกับมันถึงที่สุด ขอเพียงมีโอกาสจะฆ่ามันในกระบี่เดียว

เหล็งฮู้ชงพอตกลงใจก็ศึกษารูปภาพบนผนังศิลาใหม่ ครั้งนี้เลือกจำแต่ท่าไม้ตายอันอำมหิต เมื่อเดินออกจากถ้ำ ท้องฟ้าก็รุ่งสางสว่างแล้ว

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความคิดฆ่าฟัน สีหน้ากลับยิ้มแย้มแจ่มใสกล่าวว่า

"ฉั่งเฮียให้เกียรติมาฮั้วซัว ผู้น้องไม่ได้ทำหน้าที่ผู้เหย้า ผู้น้องจะเลี้ยงผลิตผลพื้นเมืองต่อฉั่งเฮียสักครา"

ฉั่งแป๊ะกวงยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นขอบใจมากแล้ว"

"ผู้น้องยิ่งคิดยิ่งรู้สึกมิใช่คู่มือฉั่งเฮีย"

ไม่ทันขาดคำก็เสือกแทงกระบี่ออก ปลายกระบี่แทงถึงเบื้องหน้าฉั่งแป๊ะกวงสามเชียะ เปลี่ยนเป็นวกวูบ แทงใส่เบื้องซ้ายของฉั่งแป๊ะกวง

ฉั่งแป๊ะกวงวกดาบปิดป้อง เหล็งฮู้ชงไม่รอให้ดาบกระบี่กระทบกัน เปลี่ยนเป็นเขี่ยใส่ร่างท่อนล่างของมัน กระบวนท่านี้เผ็ดร้อนดุร้ายยิ่ง ฉั่งแป๊ะกวงพุ่งถอยด้วยความตระหนก เหล็งฮู้ชงฉวยโอกาสรุกไล่ สะบัดกระบี่ขวับๆ ทุกกระบี่จู่โจมจุดสำคัญของฉั่งแป๊ะกวง

ฉั่งแป๊ะกวงสูญเสียโอกาสรุก ดังนั้นตกเป็นเบี้ยล่าง สะบัดดาบปิดซ้ายป้องขวา เหล็งฮู้ชงพลันเสือกกระบี่ แทงทะลุขากางเกงข้างขวาของมันไป ห่างจากเลือดเนื้อไม่ถึงหนึ่งนิ้ว ฉั่งแป๊ะกวงพลันต่อยหมัดออก ต่อยเหล็งฮู้ชงกลิ้งตีลังกาไปทอดหนึ่ง กระชากเสียงว่า

"ท่านมุ่งร้ายหมายชีวิตเรา นี่นับเป็นการประลองฝีมือหรือ?"

เหล็งฮู้ชงกระโดดปราดขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ว่าเราจู่โจมอย่างไร ก็ไม่อาจทำร้ายฉั่งเฮียแม้สักขุมขนหนึ่งหมัดซ้ายของท่านกลับหนักหน่วงไม่น้อย คล้ายกระแทกกระดูกซี่โครงเราหักไปสามซี่"

พลางเดินเข้าใกล้ เปลี่ยนเป็นถือกระบี่ด้วยมือซ้าย แทงย้อนออกไปกลับเป็นท่าไม้ตายของสำนักเห็งซัว

ฉั่งแป๊ะกวงใจหายวาบ เห็นปลายกระบี่ห่างจากท้องน้อยไม่กี่

นิ้ว รีบกลิ้งตัวหลบเลี่ยง เหล็งฮู้ชงจ้วงแทงติดต่อกันสี่กระบี่รุกไล่ ฉั่งแป๊ะกวงมีสภาพทุลักทุเล เห็นแน่ชัดว่าจู่โจมอีกหลายกระบวนท่า ก็สามารถปักกระบี่ตรึงร่างมันกับพื้น มิคาดฉั่งแป๊ะกวงตวัดเท้าซ้ายเตะใส่ข้อมือของเขา จากนั้นตวัดเท้าขวาเตะตามติด พอดีเตะถูกท้องน้อยของเขา เหล็งฮู้ชงปล่อยกระบี่หลุดจากมือ ล้มหงายไปด้านหลัง ฉั่งแป๊ะกวงกระโดดปราดขึ้น จ่อดาบพาดคอเหล็งฮู้ชง แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เพลงกระบี่ที่ดุร้ายนัก ผู้แซ่ฉั่งแทบตายในเงื้อมมือท่านครั้งนี้ยอมรับนับถือแล้วหรือไม่?"

"ย่อมไม่ยอม พวกเราตกลงกันว่าประลองกระบี่ ท่านกลับใช้ทั้งหมัดเท้า กระบวนท่านี้จะนับอย่างไร?"

ฉั่งแป๊ะกวงรั้งดาบกลับ แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ต่อให้นับรวมทั้งหมัดเท้า ยังไม่ครบสามสิบกระบวนท่า"

เหล็งฮู้ชงผุดลุกขึ้น กระชากเสียงว่า

"ท่านโค่นเราพ่ายแพ้ในสามสิบกระบวนท่า นับว่าท่านมีฝีมือกล้าแข็ง แต่นั่นจะเป็นไร ท่านจะฆ่าก็ฆ่า ไยต้องหัวร่อเยาะเรา ท่านจะหัวร่อก็หัวร่อไยต้องแค่นหัวร่อ?"

"เหล็งฮู้เฮียตำหนิถูกต้อง ผู้แซ่ฉั่งขออภัย ณ ที่นี้"

พลางประสานมือคารวะจริงๆ เหล็งฮู้ชงคิดไม่ถึงมันต่อสู้ได้ชัยกลับยอมขออภัย หวนนึกถึงคนผู้นี้ให้ความเคารพตนปานนี้ ไม่ทราบมีเจตนาใด ดังนั้นพานถามตรงๆ ว่า

"ฉั่งเฮีย เหล็งฮู้ชงมีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ ไม่ทราบท่านยอมบอกกล่าวตรงๆ หรือไม่?"

"เราฉั่งแป๊ะกวงกระทำเรื่องราว ไม่มีใดไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คน"

"อย่างนั้นขอถามฉั่งเฮีย ท่านชักนำซือแป๋เราไป จากนั้นขี้นเขาฮั้วซัวต้องการให้เราติดตามท่านไป ที่แท้มีเจตนาใด?"

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"ผู้แซ่ฉั่งบอกแต่แรกแล้วว่า คิดเชื้อเชิญท่านไปพบหน้างี้นิ้มเซี่ยวซือหูสักครา เพื่อปลอบโยนความคิดคะนึงหาของนาง"

"เรื่องนี้พิสดารจนเหลือเชื่อ เหล็งฮู้ชงไม่ใช่ทารกอมมือไหนเลยเชื่อได้?"

"ผู้แซ่ฉั่งเคารพท่านเป็นนักสู้ผู้กล้า ท่านกลับยึดถือเราเป็นคนปลิ้นปล้อน ผู้แซ่ฉั่งหากกล่าววาจาแปลกปลอม ขอให้ต่ำช้ากว่าสุกร สุนัขอีก"

เหล็งฮู้ชงเห็นมันกล่าวอย่างจริงจัง บันดาลให้มิอาจไม่เชื่อสร้างความสงสัยใจยิ่ง กล่าวว่า

"ฉั่งเฮียกราบงี้นิ้มซือม่วยเป็นอาจารย์ เพียงเป็นเรื่องล้อเล่นไฉนยอมดั้นด้นเป็นพันลี้ มาเชิญเราลงจากเขาเพราะนาง?"

"เฮอะ ความนี้ย่อมมีเบื้องหลัง อาศัยความสามารถของนางไหนเลยเป็นซือแป๋เราได้"

"ที่แท้มีเบื้องหลังใด ฉั่งเฮียโปรดประทานบอก"

ฉั่งแป๊ะกวง กล่าวว่า

"นี่เป็นเคราะห์หามยามร้ายของเรา ท่านไยต้องซักไซ้ไล่เลียง สรุปแล้วฉั่งแป๊ะกวงหากไม่สามารถเชิญท่านลงจากเขา หนึ่งเดือนให้หลังต้องตายอย่างอนาถ"

"มีเรื่องเช่นนั้น?"

ฉั่งแป๊ะกวงเปลื้องเสื้อผ้าเปลือยอก ชี้ไปที่จุดแดงโตเท่าเหรียญอีแปะที่ใต้ราวนมสองจุด กล่าวว่า

"ฉั่งแป๊ะกวงถูกคนจี้จุดชีวิต ทั้งแพร่พิษร้ายแรง ถูกบังคับ

ให้มาเชิญท่านไปพบงี้นิ้มเซี่ยวซือหู หากเชิญท่านไปไม่ได้ หนึ่งเดือนให้หลังจุดแดงทั้งสองจุดนี้เกิดการเน่าเปื่อย ค่อยๆ ลุกลามออกไป นับแต่นั้นไม่มียารักษาได้ ในที่สุดตลอดทั้งร่างเน่าเปื่อยหมดสิ้นเสียชีวิต"

มันหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวว่า

"เหล็งฮู้เฮีย เราบอกความจริงต่อท่าน มิใช่ต้องการให้ท่านเวทนาหากแต่ต้องการให้ท่านทราบว่า ไม่ว่าท่านขัดขืนอย่างไร เราต้องเชิญท่านไปให้จงได้ เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของเรา หากท่านไม่ไปจริงๆ เราไม่ว่าเรื่องใดก็กระทำได้"

เหล็งฮู้ซงครุ่นคิดในใจ

'ดูท่าเรื่องนี้เป็นความจริงไม่แปลกปลอม ขอเพียงเราไม่ติดตามมันลงจากเขา หนึ่งเดือนให้หลังพิษภายในกายกำเริบ โจรร้ายนี้จะถูกลบชื่อไปจากโลก โดยที่เราไม่ต้องลงมือด้วยตนเอง'

ดังนนกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ไม่ทราบเป็นยอดฝีมือท่านใด สร้างความลำบากแก่ฉั่งเฮีย ฉั่งเฮียไม่ทราบถูกพิษใด ไม่ว่าเป็นยาพิษร้ายแรงเพียงไหน สมควรมีวิธีขจัดรักษา"

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"คนจี้จุดแพร่พิษเป็นใคร ไม่ต้องเอ่ยถึงแล้ว หากคิดคลายจุดขจัดพิษ นอกจากคนลงมือแล้ว มีแต่**ซัวะนั้งเมี้ยอุย** *(จอมแพทย์ฆ่าคน)* เพ้งอิดจี้ แต่มันย่อมไม่ยอมรักษาเยียวยาเรา สรุปแล้ว หากว่าเราเชิญท่านไปไม่ได้ผู้แซ่ฉั่งแม้ไม่รอด ท่านก็อย่าหมายอยู่รอดปลอดภัย"

"ขอเพียงฉั่งเฮียพิชิตเรายอมรับนับถือทั้งปากและใจ เหล็งฮู้ซงอาจติดตามท่านลงจากเขาไป ฉั่งเฮียรอสักครู่ เราจะเข้าถ้ำไปใช้ความคิดอีก"

ฉั่งแป๊ะกวงร้องทัดทานว่า

"ช้าก่อน ภายในถ้ำมีความพิสดารอันใด ซุกซ่อนคัมภีร์วิทยายุทธ์หรือไม่ ท่านเข้าถ้ำไปครั้งหนึ่ง เมื่อออกมาไฉนมีกระบวนท่าประหลาดพิกลมากหลาย?"

พลางสาวเท้าไปยังถ้ำศิลา เหล็งฮูชงใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'หากแม้นมันพบเห็นรูปภาพบนผนังศิลา เกรงว่าย่ำแย่แล้ว'

สีหน้ากลับแสร้งเป็นลิงโลดยินดี จากนั้นปั้นสีหน้าวิตกกังวล กางแขนออกกล่าวว่า

"ภายในถ้ำซุกซ่อนไว้ด้วยคัมภีร์วิทยายุทธ์ของสำนักเรา ฉั่งเฮียไม่ใช่ศิษย์สำนักฮั้วซัว ห้ามไม่ให้เข้าไปชมดู"

ฉั่งแป๊ะกวงเห็นเหล็งฮู้ชงมีสีหน้าลิงโลดยินดีปรากฏวูบแล้วหายวับ จากนั้นแสร้งเป็นวิตกกังวล พลันฉุกคิดขึ้น

'มันพอฟังว่าเราคิดเข้าถ้ำ ไฉนมีสีหน้าลิงโลดยินดี แสดงว่าต้องการให้เราบุกเข้าถ้ำไป ภายในถ้ำคงติดตั้งกลไกกับดัก หรือว่าซุบเลี้ยงงูพิษสัตว์ร้ายใด เราจึงไม่หลงกล'

พอได้คิด กล่าวว่า

"ที่แท้ภายในถ้ำมีคัมภีร์วิทยายุทธ์ของสำนักท่าน ผู้แซ่ฉั่งกลับไม่สะดวกกับการเข้าไปชมดู"

หลังจากนั้น เหล็งฮู้ชงเข้าถ้ำไปหลายครั้ง ร่ำเรียนกระบวนท่าประหลาดพิกลมากหลาย ไม่เพียงใช้ท่าไม้ตายของห้าสำนักกระบี่ทั้งยังท่าประหลาดที่ทำลายเพลงกระบี่ของห้าสำนัก เพียงยามฉุกละหุกยากจะหลอมรวมเข้าด้วยกันได้ ดังนั้นไม่สามารถต้านรับดาบไวของฉั่งแป๊ะกวงครบสามสิบกระบวนท่า

เห็นล่วงเลยยามเที่ยงแล้ว ฉั่งแป๊ะกวงสยบเหล็งฮู้ชงไว้อีกครั้ง จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ท่ากระบี่ที่มันใช้ออกตอนนี้ ส่วนใหญ่เป็นของสำนักซงซัว หรือว่าในถ้ำศิลาชุมนุมด้วยยอดฝีมือของห้าสำนักกระบี่ ทุกครั้งที่มันเข้าถ้ำ จะมียอดฝีมือถ่ายทอดกระบวนท่าแก่มัน ใช้มันออกมาต่อสู้กับเรา ดีที่เราไม่ได้บุกเข้าถ้ำโดยผลีผลาม ไม่เช่นนั้นไหนเลยสู้เหล่า' ยอดฝีมือของห้าสำนักกระบี่ได้?'

นึกถึงตอนนี้ ถามว่า

"พวกมันไฉนไม่ออกมา?"

เหล็งฮู้ชงถามว่า

"ผู้ใดไม่ออกมา?"

"ผู้อาวุโสที่สอนเพลงกระบี่แก่ท่านเหล่านั้น"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ จากนั้นเข้าใจด้วยปัญญาไว หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสเหล่านั้นไม่...ไม่ต้องการลงมือต่อฉั้งเฮีย ฉั้งเฮีย หากมีอารมณ์สนุกลองเข้าถ้ำไปรับการสอนสั่งจากผู้อาวุโสทั้งสิบเอ็ดท่านนั้นดู"

ตนทราบว่าฉั้งแป๊ะกวงก่อกรรมทำเข็ญ เพาะศัตรูจำนวนมาก ปรกติเคลื่อนไหวด้วยความระมัดระวัง มันเมื่อคาดเดาว่าภายในถ้ำมียอดฝีมือทุกค่ายสำนัก ต้องไม่บุกเข้าถ้ำไปแน่นอน

จริงดังคาดหมาย ฉั้งแป๊ะกวงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสอันใด เกรงว่ามีแต่ชื่อจอมปลอม ไม่เช่นนั้นถ่ายทอดกระบวนท่าแก่ท่านครั้งแล้วครั้งเล่า ไฉนไม่อาจรับมือเราครบสามสิบกระบวนท่า?"

"นั่นเนื่องเพราะเราเหล็งฮู้ชงโง่เขลา พลังการฝึกปรืออ่อนด้อย ไม่อาจเรียนรู้ถึงแก่นแท้ของฝีมือผู้อาวุโสเหล่านั้น ฉั้งเฮียต้องระวังปากคำไว้ อย่าได้ตอแยพวกเขา ไม่ว่าผู้อาวุโสท่านใดลงมือ ก็

สามารถปลิดศีรษะท่านทันที"

"หากลองบอกมาว่า ภายในถ้ำมีผู้อาวุโสกี่ท่าน?"

เหล็งฮู้ชงปั้นสีหน้าเร้นลับ กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสเหล่านั้นเร้นกายเป็นเวลานาน ไม่ถามไถ่เรื่องภายนอกแต่แรก พวกเขาชุมนุมอยู่ที่นี้ ยิ่งไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับฉั้งเฮีย อย่าว่าแต่ผู้อาวุโสหลายท่านไม่อาจแพร่งพรายชื่อฉายา ต่อให้บอกออกไป ฉั้งเฮียก็ไม่รู้จัก"

ฉั้งแป๊ะกวงเห็นเขามีสีหน้าประหลาดพิกล แสดงว่าพยายามปกปิดจึงกล่าว

"ในสำนักซงซัว ไท้ซัว ฮ่วงซัว และเห็งซัว อาจยังมีผู้อาวุโสเลิศฝีมือเหลืออยู่ แต่สำนักท่านไม่มีผู้อาวุโสสืบทอดมาในยุทธจักรล้วนทราบดี เหล็งฮู้เฮียกล่าวเขื่องโขยากจะเชื่อถือได้"

"ใช่แล้ว ครั้งกระโน้นสำนักเราเกิดโรคห่า ผู้อาวุโสรุ่นก่อนเสียชีวิตแทบหมดสิ้น ฉั้งเฮียกล่าวไม่ผิด ในถ้ำศิลาไม่มียอดฝีมือสำนักเราจริงๆ"

ฉั้งแป๊ะกวงเมื่อปักใจว่าเหล็งฮู้ชงหลอกลวงมัน เหล็งฮู้ชงบอกว่าสำนักฮั้วซัวไม่มียอดฝีมือเหลืออยู่ หมายความว่าต้องมี ขบคิดชั่วขณะพลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง ตบขาอ่อนร้องว่า

"เรานึกออกแล้ว ที่แท้เป็นฮวงเซ็งเอี้ยงผู้อาวุโส"

เหล็งฮู้ชงพลันนึกถึงบนผนังศิลาภายในถ้ำสลักคำ *"ฮวงเซ็งเอี้ยง"* ต้องอุทานดังเอ๊ะออกมา คราครั้งนี้กลับไม่ได้เสแสร้งแกล้งดัด หรือว่าผู้อาวุโสแซ่ฮวงยังมีชีวิตอยู่ ในใจครุ่นคิด รีบโบกมือกล่าวว่า

"ฉั้งเฮียอย่าได้กล่าวเหลวไหล *ฮวง...ฮวง.."*

หวนนึกถึงชื่อฮวงเซ็งเอี้ยงมีคำ **"ฮวง"** นับเป็นบุคคลสูงศักดิ์กว่าซือแป๋ซึ่งจัดอยู่ในรุ่น **"ปุก"** ขั้นหนึ่ง ดังนั้นกล่าวสืบต่อ

"**ฮวงไท้ซือเจ่ก** *(บุคคลสูงศักดิ์กว่าอาจารย์หนึ่งรุ่น)* เร้นกายนานปี ไม่ทราบไปยังที่ใด ไหนเลยอยู่ที่ฮั้วซัว ทางที่ดีเข้าถ้ำไปชมดูจะทราบเอง"

ฉั่งแป๊ะกวงเห็นเหล็งฮู้ชงเชื้อเชิญตนเองเข้าถ้ำ ยิ่งไม่ยอมหลงกลครุ่นคิดในใจ

'มันแตกตื่นลนลานปานนี้ แสดงว่าเราคาดเดาไม่ผิด ฟังว่าครั้งกระโน้นผู้อาวุโสสำนักฮั้วซัวล้มตายหมดในค่ำคืนเดียว มีแต่ฮวงเซ็งเอี้ยงไม่อยู่บนเขา จึงรอดจากชะตากรรม ที่แท้มันยังมีชีวิตอยู่ในโลก แต่ไม่ว่าอย่างไร สมควรมีอายุเจ็ดสิบแปดสิบปี ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ พละกำลังก็เสื่อมโทรม เรายังกลัวมันไยกัน?'

พอได้คิดกล่าวว่า

"เหล็งฮู้เฮีย พวกเราต่อสู้กันหนึ่งวันหนึ่งคืน หากสู้ต่อไปท่านยังคงสู้เราไม่ได้ ต่อให้ฮวงไท้ซือเจ่กท่านคอยชี้แนะก็ไม่มีประโยชน์ ท่านยังคงติดตามเราลงจากเขาแต่โดยดี"

เหล็งฮู้ชงขณะจะตอบคำ ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"หากว่าเราชี้แนะสักหลายกระบวนท่าจริงๆ หรือยังจัดการเด็กน้อยเจ้าไม่ได้?"

บทที่ 10
ท่ายอดกระบี่

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ พอเหลียวหน้าไป เห็นปากถ้ำยืนไว้ด้วยชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลน ท่าทีหม่นหมอง ใบหน้าซีดขาวดั่งทองทา สวมอาภรณ์ชุดเขียวผู้หนึ่ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'ผู้เฒ่าท่านนี้หรือเป็นผู้คลุมหน้าชุดเขียวเมื่อคืนนั้น เขามาจากที่ใด ไฉนยืนอยู่ด้านหลังเรา โดยที่เราไม่รู้สึกตัวแม้แต่น้อย?'

ในใจครุ่นคิด ได้ยินฉั้งแป๊ะกวงกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่าน...ท่านคือฮวงเล่าซิงแซ (ผู้สูงอายุแซ่ฮวง)?"

ชายชราชุดเขียวทอดถอนใจกล่าวว่า

"ยากนักที่ในโลกยังมีคนรู้จักชื่อผู้แซ่ฮวง เด็กน้อยเหล็งฮู้ชง เราจะสอนเจ้า เจ้าใช้ท่า**แป๊ะฮ้วงก่วงยิก** *(รุ้งขาวพุ่งหาอาทิตย์)* ตามด้วยท่า**อู่หงไล้งี้** *(หงสามาสถิต)* ค่อยใช้ท่า**กิมงังฮ้วยคง** *(ห่านป่าทองพาดฟ้า)* จากนั้นเป็นท่า**โจ้ยเกี่ยมเส็ก** *(ท่าสกัดกระบี่)*"

ปากกล่าวโดยไม่หยุดยั้งขาดตอน ท่องออกมาสามสิบกระบวนท่า

เหล็งฮู้ชงเคยร่ำเรียนสามสิบกระบวนท่านี้มา แต่ตำแหน่งท่าเท้าและการใช้กระบี่ ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจร้อยรวมเข้าด้วยกัน ชายชราชุดเขียวกล่าวว่า

"เจ้าลังเลอันใด? อืมม์ ด้วยพลังการฝึกปรือของเจ้าตอนนี้

ไม่อาจใช้สามสิบกระบวนท่าในอึดใจเดียวจริงๆ เจ้าลองฝึกซ้อมเที่ยวหนึ่ง"

เขาเสียงแผ่วทุ้ม ท่าทางหดหู่ คล้ายมีความในใจอยู่เต็มอก แต่น้ำเสียงแฝงอำนาจชนิดหนึ่ง เหล็งฮู้ชงเห็นว่าทดลองสักคราก็ไม่เป็นไร ดังนั้นใช้ท่ารุ้งขาวพุ่งหาอาทิตย์ ปลายกระบี่ชี้ฟ้า เมื่อถึงท่าสองหงสามาสถิต ก็ไม่อาจใช้ออกได้ ต้องงงงันวูบ

ชายชราชุดเขียวกล่าวว่า

"หน้าโง่ มิน่าเล่าจึงเป็นศิษย์ของงักปุกคุ้ง ช่างคร่ำครึงมงายจริงๆ หลักการของกระบี่ เน้นที่แคล่วคล่องดุจเมฆพลิ้วละลิ่วล่อง ใช้ออกตามใจปรารถนา เจ้าเมื่อใช้ท่ารุ้งขาวพุ่งหาอาทิตย์ ปลายกระบี่ชี้ขึ้น หรือไม่รู้จักลากลงมา ในท่ากระบี่แม้ไม่มีท่วงท่าหรือว่าไม่รู้จักใช้ผสมกลมกลืน?"

เหล็งฮู้ชงค่อยได้คิด เหนี่ยวรั้งกระบี่ยาว ก็ใช้ออกด้วยท่าหงสามาสถิตไม่รอให้ท่ากระบี่ใช้ถึงที่สุด ก็เปลี่ยนเป็นท่าห่านป่าทองพาดฟ้า กระบี่กรีดผ่านเบื้องบนศีรษะ ก็พลิกแพลงเป็นท่าสกัดกระบี่ดังนั้นใช้ต่อไปทีละท่า จวบกระทั่งถึงท่าเจ้งโก้วชี้เม้ง *(กลองระฆังย่ำพร้อมเพรียง)* รั้งกระบี่กลับมา พอดีครบสามสิบกระบวนท่า สร้างความปีติยินดีอย่างบอกไม่ถูก

แต่ชายชราชุดเขียวไม่มีท่าทีนิยมชมเชย กล่าวว่า

"ใช่นั่นใช่อยู่ เพียงแต่ทิ้งริ้วรอยมากเกินไป และเทอะทะเกินไป ไม่อาจใช้ต่อยอดฝีมือ แต่คงจัดการกับเด็กน้อยนี้ได้ เข้าไปทดลองดูเถอะ"

เหล็งฮู้ชงไม่เคยได้ยินซือแป๋ซือบ้อบอกว่า ในสำนักมีผู้อาวุโสอยู่ท่านหนึ่ง ยังไม่เชื่อว่าคนผู้นี้เป็นไท้ซือเจ่กของตน แต่ชายชราชุดเขียวนับเป็นสุดยอดฝีมือโดยไม่ต้องสงสัย ดังนั้นน้อมกายรับคำ หัน

ไปกล่าวกับฉั่งแป๊ะกวงว่า

"ฉั่งเฮียเชิญ"

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"เราเห็นท่านร่ายรำสามสิบกระบวนท่านี้แล้ว ยังต่อสู้กับท่านอันใด?"

"ฉั่งเฮียไม่ยอมลงมือ ก็เชิญตามสะดวก เรายังมีเรื่องเรียนถามผู้อาวุโสท่านนี้ ไม่มีเวลาอยู่เป็นเพื่อนฉั่งเฮีย"

ฉั่งแป๊ะกวงร้องดังๆ ว่า

"นี่เป็นวาจาใด ท่านไม่ตามเราลงจากเขา ชีวิตผู้แซ่ฉั่งไยมิใช่ต้องจบสิ้นในเงื้อมมือท่าน?"

พลางเหลียวหน้าไปยังชายชราชุดเขียว กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่ฮวง ฉั่งแป๊ะกวงเป็นผู้เยาว์รุ่นหลัง ไม่คู่ควรประกระบวนท่ากับท่าน ท่านหากลงมือก็ออกจะเสื่อมเสียศักดิ์ศรีไป"

ชายชราชุดเขียวผงกศีรษะทอดถอนใจ เดินช้าๆ ถึงหน้าก้อนหินทรุดกายนั่งลง

ฉั่งแป๊ะกวงคลายใจลง ตวาดคำ "รับดาบ" ฟาดฟันดาบใส่เหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง แทงกระบี่สวนไป ใช้ออกด้วยท่าสกัดกระบี่ อันเป็นท่าที่สี่ของชายชราชุดเขียว

กระบี่พอใช้ออก ท่าตามติดก็ทะลักหนุนเนื่อง กระบวนท่าที่ใช้บ้างเป็นท่าที่ชายชราชุดเขียวเอ่ยถึง บ้างกลับอยู่นอกเหนือกำหนดสามสิบกระบวนท่าของชายชราชุดเขียว เหล็งฮู้ชงเมื่อเข้าใจแก่นแท้ของคำ "กระบี่คล้ายเมฆพลิ้วละลิ่วล่อง ใช้ออกตามในปรารถนา" เพลงกระบี่พลันรุดหน้ากลับหักล้างกับฉั่งแป๊ะกวงร้อยกว่ากระบวนท่า

ฉั่งแป๊ะกวงพลันตวาดก้องยกดาบฟันใส่ เหล็งฮู้ชงเห็นว่าไม่สามารถหลบเลี่ยง พลันสะบัดมือวูบ จ่อกระบี่ใส่ทรวงอกมัน

ฉั้งแป๊ะกวงวกดาบฟันกระบี่ เสียงดังเมื่อดาบกระบี่กระทบกัน ฉั้งแป๊ะกวงพลันทิ้งดาบกระโดดปราดเข้ามา สองมือบีบคอเหล็งฮู้ชงไว้

เหล็งฮู้ชงหายใจไม่ออก กระบี่ก็หลุดจากมือ ฉั้งแป๊ะกวงตวาดว่า

"เจ้าไม่ติดตามเราลงจากเขา บิดาจะบีบเจ้าตายคามือ"

มันความจริงเรียกพี่น้องกับเหล็งฮู้ชง พูดจาเกรงอกเกรงใจแต่เมื่อต่อสู้ร้อยกว่ากระบวนท่า กลับกลายเป็นบ้าคลั่ง หลังจากบีบคอเหล็งฮู้ชง กลับเรียกตนเองเป็นบิดา

เหล็งฮู้ชงถูกบีบคอหน้าเขียวคล้ำ แต่ยังสั่นศีรษะ ฉั้งแป๊ะกวงขบกราม กล่าวว่า

"ร้อยกระบวนท่าก็ดี สองร้อยกระบวนท่าก็ดี บิดาชนะแล้วเจ้าต้องตามเราลงจากเขา กำหนดสามสิบกระบวนท่าของมารดามันบิดาไม่สนใจแล้ว"

เหล็งฮู้ชงคิดหัวร่อ แต่ถูกนิ้วทั้งสิบของมันบีบเค้นลำคอ ไม่ว่าอย่างไรก็หัวร่อไม่ออก พลันได้ยินชายชราชุดเขียวกล่าวว่า

"หน้าโง่ นิ้วมือก็คือกระบี่ กระบวนท่า**กิมเง็กมั่วตึ้ง** *(ทองหยกเต็มบ้านเรือน)* ต้องมีกระบี่จึงใช้ออกได้หรือ?"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความคิดวูบขึ้นดุจสายฟ้า มือซ้ายประกบนิ้วทั้งห้าใช้ออกด้วยท่าทองหยกเต็มบ้านเรือน นิ้วชี้นิ้วกลางทิ่มใส่จุดทั้งตงฮวกของฉั้งแป๊ะกวง ฉั้งแป๊ะกวงคราง**หนักๆ** ล้มระทวยลงกับพื้น นิ้วมือที่บีบเค้นลำคอเหล็งฮู้ชงพลันคลายออก

เหล็งฮู้ชงคิดไม่ถึงตนเองเพียงทิ่มสกัดออก ก็จี้ท่องโดดเดี่ยวหมื่นลี้ฉั้งแป๊ะกวงล้มลง เห็นโจรราคะขดตัวกับพื้นชักกระตุกเบาๆ สองตาเหลือกขาวสิ้นสติไป ในใจทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี บังเกิดความเคารพเลื่อมใสชายชราชุดเขียวถึงที่สุด เดินถึงเบื้องหน้าของเขา

หมอบกราบลงกับพื้น โขกศีรษะกล่าวว่า

"ไท้ซือเจ่ก อภัยที่หลานศิษย์ก่อนหน้านี้เสียมารยาท"

ชายชราชุดเขียวยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เจ้าไม่ระแวงสงสัยว่าเราคิดหลอกตัมเจ้าหรือ?"

"หลานศิษย์ไม่กล้า หลานศิษย์มีวาสนาได้กราบพบฮวงไท้ซือเจ่กของสำนักเรา นับเป็นที่น่ายินดีจริงๆ"

ชายชราฮวงเช็งเอี้ยงสั่งให้ลุกขึ้น เหล็งฮู้ชงโขกศีรษะอย่างนอบน้อมสามครั้ง ค่อยลุกขึ้นยืน เห็นฮวงเช็งเอี้ยงหน้าตาอมโรคจึงกล่าวว่า

"ไท้ซือเจ่ก ท่านหิวหรือไม่ ในถ้ำหลานศิษย์มีเสบียงกรังอยู่บ้าง"

ขณะจะไปหยินฉวย ฮวงเช็งเอี้ยงชิงบอกว่าไม่ต้อง หรี่ตามองดูอาทิตย์แวบหนึ่ง กล่าวเบาๆ

"แสงแดดอบอุ่นนัก ไม่ได้ตากแดดเป็นเวลานานแล้ว"

เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่ง แต่ไม่ได้ถามไถ่ ฮวงเช็งเอี้ยงกวาดมองฉั้งแป๊ะกวงที่นอนขดตัวอยู่บนพื้นแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เจ้าจี้จุดทั้งตงฮวกของมัน ด้วยพลังฝีมือของมัน หนึ่งชั่วยามให้หลังจะฟื้นคืนสติมา เมื่อถึงเวลายังจะรบเร้าพัวพันเจ้า เจ้าต้องโค่นมันพ่ายแพ้ บีบบังคับมันสาบานว่าจะไม่บอกเรื่องของเราออกไป"

"เมื่อครู่หลานศิษย์ได้ชัยด้วยโชคช่วย เพลงกระบี่อย่างไรสู้มันไม่ได้ หากคิดสยบมัน..."

ฮวงเช็งเอี้ยงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เจ้าเป็นศิษย์งักปุกคุ้ง เราความจริงไม่คิดถ่ายทอดพลังฝีมือแก่เจ้า แต่ครั้งกระโน้น...ครั้งกระโน้นเราสาบานว่าในชีวิตจะไม่ประ

มือกับผู้คนอีก ค่ำคืนนั้นที่ทดสอบเพลงกระบี่กับเจ้า เพียงเพื่อต้องการให้เจ้าทราบว่า หากฝึกสิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดาถึงที่สุด ไหนเลยปล่อยให้ผู้คนดีดกระบี่ร่วงหลุดมือได้ เราหากไม่ยืมมือเจ้าจัดการยากจะบีบบังคับฉั้งแป๊ะกวงปกปิดเป็นความลับได้ เจ้าตามเรามา"

พลางเดินเข้าถ้ำศิลา อาศัยช่องเจาะเดินเข้าสู่ถ้ำด้านหลัง เหล็งฮู้ชงก็ติดตามไป

ฮวงเช็งเอี้ยงชี้มือไปยังรูปภาพบนผนังศิลา กล่าวว่า

"ท่าเพลงกระบี่ของสำนักฮั้วซัวบนผนังนี้ เจ้าคงดูจนขึ้นใจเพียงแต่เมื่อร่ายรำใช้ออก ล้วนใช้การไม่ได้"

พลางสั่นศีรษะ เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'เราชมดูรูปภาพในที่นี้ ที่แท้ถูกไท้ซือเจ่กพบเห็นแต่แรก คาดว่าทุกครั้งที่เราชมดูจนเคลิบเคลิ้ม ไม่รู้สึกตัวว่าภายในถ้ำมีบุคคลอื่นอีก'

ได้ยินฮวงเช็งเอี้ยงกล่าวต่อ

"เด็กน้อยงักปุกคุ้งคร่ำครึงมงายจนเหลวไหลบัดซบจริงๆ เจ้าความจริงมีส่วนสัดอันประเสริฐเลิศ กลับถูกมันฝึกสอนจนกลายเป็นวัวควายอันโง่เขลา"

เหล็งฮู้ชงได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งพาดพิงถึงอาจารย์ผู้มีพระคุณต้องมีโทสะคุกรุ่น เชิดหน้ากล่าวว่า

"ไท้ซือเจ่ก ท่านไม่ต้องสอนแล้ว เราจะออกไปบังคับฉั้งแป๊ะกวงสาบานไม่แพร่งพรายเรื่องของท่านเอง"

ฮวงเช็งเอี้ยงงงงันวูบ จากนั้นเข้าใจสาเหตุความนัย กล่าวว่า

"เจ้าโทษว่าเราด่าซือแป๋เจ้ากระมัง เอาเถอะ หลังจากนี้เราจะไม่เอ่ยถึงมัน มันเรียกเราเป็นซือเจ่ก เราสามารถเรียกมันเป็น 'เด็กน้อย' กระมัง?"

"ไท้ซือเจ่กไม่ด่าอาจารย์ผู้มีพระคุณ หลานศิษย์ย่อมรับคำ

สอนสั่ง"

ฮวงเชิงเอี้ยงชี้มือไปยังที่รูปภาพเพลงกระบี่สำนักฮั้วซัวบนผนังศิลา กล่าวว่า

"กระบวนท่าเหล่านี้เป็นไม้ตายของสำนักเราจริงๆ มีอยู่ครึ่งหนึ่งที่สาบสูญจากการถ่ายทอด แม้แต่งัก...แม้แต่ซือแป๋เจ้ายังไม่ล่วงรู้เพียงแต่กระบวนท่าแม้พิสดารเมื่อแยกใช้ออกทีละท่า ยังคงถูกผู้คนจู่โจมทำลาย...."

เหล็งฮู้ชงฟังถึงตอนนี้ พลันฉุกใจคิด นึกถึงแก่นแท้ของเพลงกระบี่อีกขั้นหนึ่ง อดมีสีหน้าลิงโลดมิได้ ฮวงเชิงเอี้ยงจึงกล่าว

"เจ้าเข้าใจอะไร ลองบอกมาฟังดู"

"ไท้ซือเจ่กหมายความว่า หากหล่อหลอมทุกกระบวนท่าเข้าด้วยกัน ศัตรูก็ไม่สามารถจู่โจมทำลายได้"

"เราบอกแล้วว่า เจ้ามีส่วนสัดไม่เลว นับว่ามีไหวพริบปราดเปรียวจริงๆ ผู้อาวุโสนิกายอสูรเหล่านี้..."

พลางชี้มือไปยังรูปคนถือกระบองบนผนังศิลา เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"นี่เป็นผู้อาวุโสนิกายอสูร?"

"เจ้าไม่ทราบหรือ โครงกระดูกทั้งสิบซากนี้คือสิบผู้อาวุโสนิกายอสูร"

"สิบผู้อาวุโสนิกายอสูร ไฉนเสียชีวิตอยู่ที่นี้?"

ฮวงเชิงเอี้ยงกล่าวว่า

"อีกหนึ่งชั่วยามฉั่งแป๊ะกวงจะฟื้นคืนสติมา เจ้าเอาแต่ถามถึงเรื่องราวดราวหนหลัง ยังมีเวลาฝึกฝีมือหรือ?"

"ถูกแล้ว ไท้ซือเจ่กโปรดชี้แนะ"

ฮวงเชิงเอี้ยงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสนิกายอสูรเหล่านี้นับเป็นอัจฉริยะอันเลิศล้ำ กลับ

ทำลายกระบวนท่าของห้าสำนักกระบี่ไปสิ้น เพียงแต่พวกมันไม่ทราบว่ากระบวนท่าที่ร้ายกาจที่สุดในโลกมิใช่วิทยายุทธ์ หากแต่เป็นแผนการอุบายและกลไกกับดัก เมื่อติดกับของผู้อื่นต่อให้มีกระบวนท่าสูงส่งกว่านี้ก็ไม่มีประโยชน์..."

พลางเงยหน้าขึ้น แววตาเลื่อนลอย แสดงว่าหวนนึกถึงความหลังครั้งอดีต เหล็งฮู้ชงไม่กล้าเอ่ยปากสอดคำ ครุ่นคิดในใจ

'หรือห้าสำนักกระบี่เราประลองฝีมือสู้ไม่ได้ กลับลอบทำร้ายคนจริงๆ ฮวงไท้ซือเจ่กแม้เป็นคนของห้าสำนักกระบี่ กลับไม่พอใจต่อวิธีการอันต่ำช้านี้ แต่ยามจัดการนิกายอสูร ต่อให้ใช้เล่ห์อุบายก็ไม่อาจบอกว่าไม่ถูกต้อง'

ฮวงเซ็งเอี้ยงกล่าวว่า

"ด้านวิชาบู๊ เหล่าผู้อาวุโสนิกายอสูรไม่อาจบอกว่าบรรลุถึงจุดสุดยอดของวิชาฝีมือ พวกมันไม่เข้าใจว่ากระบวนท่าเป็นของตายตัว คนใช้กระบวนท่ากลับมีชีวิต ต่อให้ทำลายกระบวนท่าตายตัวได้ เมื่อพบพานกระบวนท่าเป็น รังแต่ถูกมัดมือมัดเท้าแล้ว ดังนั้นเจ้าต้องจดจำไว้ หัดกระบวนท่าต้องหัดให้เป็น ใช้กระบวนท่าต้องใช้ให้เป็น หากยึดถือคร่ำครึ ต่อให้ฝึกท่าไม้ตายหลายร้อยหลายพันกระบวนท่าในที่สุดยังถูกผู้คนทำลายไปสิ้น"

เหล็งฮู้ชงลิงโลดยินดียิ่ง เขามีนิสัยคึกคักคะนอง คำพูดของฮวงเซ็งเอี้ยงเหล่านี้เป็นที่ถูกใจเขายิ่ง รับคำว่า

"ถูกแล้ว ต้องหัดให้เป็นใช้ให้เป็น"

"หัดให้เป็นใช้ให้เป็น เพียงเป็นขั้นที่หนึ่ง ต้องกระทำถึงขั้นไร้กระบวนท่า ค่อยก้าวเข้าสู่สุดยอดของฝีมือ เจ้าบอกว่า 'หล่อหลอมทุกกระบวนท่าเข้าด้วยกัน ศัตรูก็ไม่สามารถจู่โจมทำลายได้' นับว่ากล่าวถูกเพียงครึ่งหนึ่ง ซึ่งความจริงมิใช่ 'หล่อหลอม' หากแต่

กลายเป็นไร้กระบวนท่า ท่ากระบี่ของเจ้าต่อให้หล่อหลอมอย่างไร ขอเพียงมีริ้วรอยอยู่ให้สืบสาว ศัตรูยังมีช่องว่างฉกฉวย แต่หากเจ้าไร้ซึ่งกระบวนท่า ศัตรูจะจู่โจมทำลายกระบวนท่าของเจ้าได้อย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงใจเต้นระทึก ใจกลางฝ่ามือร้อนผ่าวพึมพำว่า

"ไร้ซึ่งกระบวนท่า จะจู่โจมทำลายอย่างไร?"

พริบตานั้นคล้ายก้าวเข้าสู่อาณาจักรใหม่ที่ในชีวิตไม่เคยผ่านพบมาก่อน กระทั่งฝันยังนึกฝันไม่ถึง

ฮวงเซ็งเอี้ยงกล่าวว่า

"คิดหั่นเนื้อ ต้องมีเนื้อให้หั่น คิดผ่าฟืน ต้องมีฟืนให้ผ่า ศัตรูคิดทำลายท่ากระบี่ของเจ้า เจ้าต้องมีท่ากระบี่จึงปล่อยให้ทำลายได้ คนธรรมดาที่ไม่เคยฝึกฝีมือมาก่อนผู้หนึ่ง ถือกระบี่ฟาดฟันวุ่นวาย ต่อให้เจ้ารอบรู้กว้างขวางกว่านี้ก็คาดเดาไม่ออกว่ากระบี่ต่อไปของมันจะฟันใส่ที่ใด ต่อให้มีเพลงกระบี่ลึกล้ำกว่านี้ก็ทำลายกระบวนท่าของมันไม่ได้ เพียงแต่คนที่ไม่มีฝีมือแม้ไร้กระบวนท่า กลับถูกผู้คนโค่นล้มได้โดยง่ายดาย เพลงกระบี่สุดสูงที่แท้ต้องสามารถสยบคน โดยไม่ถูกผู้คนสยบไว้"

พลางเก็บกระดูกเท้าของคนตายขึ้นจากพื้นท่อนหนึ่ง จ่อปลายหนึ่งใส่เหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"เจ้าจะทำลายกระบวนท่าของเรานี้อย่างไร"

เหล็งฮู้ชงไม่ทราบว่านี่เป็นกระบวนท่าอันใด งงงันวูบจึงกล่าว

"นี่มิใช่กระบวนท่า ดังนั้นทำลายไม่ได้"

"นั่นก็ใช่แล้ว คนฝึกวิชาบู๊ใช้อาวุธ ร่ายรำหมัดเท้าสมควรมีกระบวนท่า ขอเพียงเจ้ารู้จักวิธีทำลาย พอลงมือก็สามารถทำลายกระบวนท่าสยบศัตรู"

"หากว่าศัตรูก็ไม่มีกระบวนท่าเล่า?"

ฮวงเซ็งเอี้ยงกล่าวว่า

"อย่างนั้นมันก็นับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง ทั้งสองสู้ถึงขั้นใดก็สู้ถึงขั้นนั้น ไม่แน่ว่าเจ้าเหนือล้ำกว่า ไม่แน่ว่ามันเหนือล้ำกว่า"

ทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"ยอดฝีมือเช่นนี้ยากจะพบพาน ขอเพียงได้พบพานสักคนหนึ่งนับเป็นโชควาสนาของเจ้า ชั่วชีวิตของเราก็พบพานเพียงสามคน"

เหล็งฮู้ชงถามว่าสามคนใด ฮวงเซ้งเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในศิษย์ของงักปุกคุ้ง กลับมีเด็กน้อยที่ชมชอบยุ่งเกี่ยวเรื่องไร้สาระ ไม่ยอมฝึกกระบี่ นับว่าประเสริฐแท้"

เหล็งฮู้ชงหน้าแดงวูบ รีบน้อมกายกล่าวว่า

"ศิษย์ทราบความผิดแล้ว"

"เจ้าไม่ผิด เด็กน้อยเจ้าคิดอ่านประเปรียว ถูกใจเรานัก เพียงแต่ตอนนี้มีเวลาไม่มาก เจ้าหล่อหลอมท่ากระบี่สำนักฮั้วซัวสามสี่สิบกระบวนท่านี้เข้าด้วยกัน จากนั้นลืมมันไป ลืมให้หมดสิ้น อย่าได้จดจำแม้สักกระบวนท่าเดียว รอสักครู่ใช้เพลงกระบี่ที่ไม่มีกระบวนท่าเข้าต่อสู้กับฉั่งแป๊ะกวง"

เหล็งฮู้ชงทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี รับคำดราหนึ่ง ชมดูรูปภาพบนผนังศิลาอย่างจดจ่อ หลายเดือนมานี้เหล็งฮู้ชงจดจำท่ากระบี่ของสำนักตนเองที่สลักบนผนังศิลาจนขึ้นใจ ยามนี้ไม่ต้องเสียเวลาหัดกระบวนท่าอีก เพียงหาทางร้อยรวมท่ากระบี่เข้าด้วยกันก็ใช้ได้แล้ว

ฮวงเซ็งเอี้ยงกล่าวว่า

"ทุกประการปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติ เมื่อเดินไม่ได้ก็ไม่เดิน ร้อยรวมไม่ได้ก็แล้วกันไป อย่าได้บังคับแข็งขืนแม้แต่น้อย"

เหล็งฮู้ชงรับคำ คิดปล่อยตัวตามธรรมชาติ นับว่าง่ายดายยิ่งเพียงชั่วขณะก็ร้อยรวมท่ากระบี่สำนักฮั้วซัวทั้งสามสี่สิบกระบวนท่านั้น

เข้าด้วยกัน ถือกระบี่ฟันซ้ายป่ายขวา โดยไม่นึกถึงท่ากระบี่บนผนังศิลา ไม่ว่าเหมือนก็ดี ไม่เหมือนก็ดี เพียงสะบัดปัดป่ายตามอำเภอใจเท่านั้น

เหล็งฮู้ชงกราบอาจารย์ฝึกกระบี่สิบกว่าปี ทุกครั้งที่ฝึกฝีมือต้องตั้งสติสมาธิไม่กล้าชะล่าใจแม้แต่น้อย งักปุกคุ้งอบรมศิษย์อย่างเข้มงวด เหล็งฮู้ชงเป็นศิษย์คนโต ยิ่งถูกเคี่ยวเข็ญเป็นพิเศษ คิดไม่ถึงฮวงเช็งเอี้ยงสอนกระบี่ด้วยแนวตรงกันข้าม ให้เขาปล่อยตัวปล่อยใจสร้างความปลอดโปร่งใจแก่เขา ยิ่งกว่าดื่มสุราเก่าเก็บหลายสิบปีอีก

ขณะร่ายรำกระบี่ พลันได้ยินฉั้งแป๊ะกวงร้องเรียกที่เบื้องนอกว่า

"เหล็งฮู้เฮีย เชิญออกมา พวกเราประลองกันใหม่"

เหล็งฮู้ชงใจหายวูบ รั้งกระบี่กลับ กล่าวกับฮวงเช็งเอี้ยงว่า

"ไท้ซือเจ่ก ท่ากระบี่ฟาดฟันวุ่นวายของเรานี้ สามารถต้านดาบไวของมันหรือไม่?"

ฮวงเช็งเอี้ยงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ต้านไม่ได้ ยังห่างไกลอีกมากนัก"

"อะไร ต้านไม่ได้?"

"คิดต้านย่อมต้านไม่ได้ แต่เจ้าไยต้องต้านด้วย?"

เหล็งฮู้ชงเข้าใจในบัดดล ครุ่นคิดขึ้น

'ใช่แล้ว มันต้องการให้เราลงจากเขา ไม่กล้าฆ่าเรา ไม่ว่ามันใช้เพลงดาบใด เราไม่ต้องแยแสสนใจ เพียงรุกจู่โจมก็ใช้ได้แล้ว'

ดังนั้นถือกระบี่ออกจากถ้ำ ฉั้งแป๊ะกวงขวางดาบรอคอยอยู่ก่อนร้องว่า

"เหล็งฮู้เฮีย ท่านหลังจากได้รับการชี้แนะจากผู้อาวุโสแซ่ฮวงมีเพลงกระบี่รุดหน้าจริงๆ แต่เมื่อครู่เราเลินเล่อจึงถูกท่านจี้ล้มลง ผู้

แซ่ฉั้งไม่ยินยอมพร้อมใจ พวกเราประลองกันใหม่"

เหล็งฮู้ชงรับคำ ถือกระบี่แทงเฉียงๆ ออก ตัวกระบี่ง่อนแง่นไร้พลังแม้แต่น้อย ฉั้งแป๊ะกวงสงสัยใจยิ่ง ทดลองฟันใส่เบาๆ ดาบหนึ่ง เหล็งฮู้ชงไม่หลบหลีกเลี่ยงหนี แทงกระบี่ใส่ท้องน้อยมัน ฉั้งแป๊ะกวงร้องคำ "ประหลาด" วกดาบกลับมาต้านทาน

ทั้งสองหักล้างกันหลายกระบวนท่า เหล็งฮู้ชงก็ร่ายรำเพลงกระบี่ฮั้วซัวที่สลักบนผนังศิลาเหล่านั้นออกมา ฉั้งแป๊ะกวงถูกรุกไล่มือไม้ปั่นป่วน ร้องว่า

"ท่านหากไม่ต้านดาบของเรานี้ จะฟันแขนท่านลงมาแล้ว"

เหล็งฮู้ชงกล่าวคำ "ไม่ง่ายดายนัก" สะบัดขวับๆ สามกระบี่ทิ่มแทงฟาดฟันจากทิศทางที่ประหลาดพิกล ฉั้งแป๊ะกวงสายตาแหลมคมมือว่องไว นับว่าต้านทานได้ ขณะจะตีโต้ เหล็งฮู้ชงพลันโยนกระบี่ขึ้นฟ้า ฉั้งแป๊ะกวงเงยหน้ามองดกระบี่ จมกก็ถกเหล็งฮู้ชงต่อยใส่อย่างหนักหน่วง ต่อยจนเลือดกำเดาไหลออกมา

ฉั้งแป๊ะกวงยามตื่นตระหนก เหล็งฮู้ชงประกบนิ้วต่างกระบี่แทงปราดออกทิ่มสกัดจุดทั้งตงฮวกของมันอีกครา ฉั้งแป๊ะกวงล้มลงข้างๆ สีหน้าแตกตื่นทั้งเดือดดาล

เหล็งฮู้ชงหันกายไป ฮวงเซ็งเอี้ยงกวักมือเรียกหาเขาเข้าถ้ำกล่าวว่า

"เจ้ามีเวลาฝึกกระบี่อีกครึ่งชั่วยาม ครั้งนี้มันถูกทำร้ายหนักหน่วงกว่าเดิม ไม่ฟื้นคืนสติเร็วเท่าครั้งแรก เพียงแต่การต่อสู้ครั้งต่อไป ไม่แน่ว่ามันจะเสี่ยงชีวิต ต้องระวังให้มากไว้ ตอนนี้เจ้าฝึกซ้อมเพลงกระบี่สำนักฮ่วงซัว"

เหล็งฮู้ชงเมื่อได้รับการชี้แนะจากฮวงเซ็งเอี้ยง เพลงกระบี่เปลี่ยนจากมีกระบวนท่าเป็นไร้กระบวนท่า เหลือสำนึกของกระบวนท่า

ปราศจากรูปทรงของกระบวนท่า เพลงกระบี่สำนักฮ่วงซัว ความจริงแปรเปลี่ยนสุดหยั่งคาดอยู่แล้ว คราครั้งนี้ยิ่งปราศจากร่องรอยให้สืบสาว ฉั่งแป๊ะกวงเมื่อฟื้นคืนสติมา ต่อสู้เจ็ดแปดสิบกระบวนท่า ก็ถูกเหล็งฮู้ชงโค่นล้มลงอีกครา

เห็นท้องฟ้ามืดค่ำแล้ว วานรหกส่งอาหารขึ้นสู่หน้าผา เหล็งฮู้ชงซุกซ่อนฉั่งแป๊ะกวงอยู่หลังก้อนหิน ส่วนฮวงเช็งเอี้ยงอยู่ที่ถ้ำด้านหลังไม่ออกมา เหล็งฮู้ชงบอกว่าหลายวันมานี้ตนเองเจริญอาหาร ให้วานรหกส่งอาหารมามากขึ้น วานรหกก็รับคำด้วยความยินดี

วานรหกเมื่อลงจากหน้าผา เหล็งฮู้ชงก็คลายจุดให้กับฉั่งแป๊ะกวง ชักชวนมันกับฮวงเช็งเอี้ยงรับประทานอาหารกับตนเอง ฮวงเช็งเอี้ยงรับประทานข้าวเพียงครึ่งชามก็อิ่ม ฉั่งแป๊ะกวงขุ่นแค้นแน่นอก ทางหนึ่งพุ้ยข้าว ทางหนึ่งด่าคน มือซ้ายใช้กำลังมากเกินไป เสียงเพียะเมื่อบีบชามเคลือบแตกเป็นสิบกว่าชิ้น เศษเคลือบและเม็ดข้าวร่วงหล่นใส่ร่างกายและพื้นดิน

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ฉั่งเฮียไยต้องระบายโทสะต่อชามข้าวด้วย?"

ฉั่งแป๊ะกวงกระชากเสียงว่า

"มารดามันเถอะ พวกเราประลองฝีมือกัน เด็กน้อยเจ้าเอาแต่รุกโดยไม่รับ เจ้าลองบอกว่ายุติธรรมหรือไม่ หากเราไม่อ่อนข้อแก่เจ้า ภายในสามสิบกระบวนท่า คงตัดศีรษะเจ้าลงมา เฮอะแม่ชีน้อย...แม่ชีน้อย..."

มันแสดงว่าคิดด่างี้นิ้ม แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด คำพูดมาถึงมุมปากกลับไม่ด่าออกมา ผุดลุกขึ้นชักดาบ ร้องว่า

"เหล็งฮู้ชงหากเก่งกล้าสามารถก็ต่อสู้กันใหม่"

เหล็งฮู้ชงรับคำท้า เสือกกระบี่เข้าหา ยังคงใช้วิธีเดิม ไม่

คลี่คลายดาบไวของฉั่งแป๊ะกวง คิดใช้กระบวนท่าพลิกแพลงเข้าเอาชัย มิคาดครั้งนี้ฉั่งแป๊ะกวงลงมืออย่างหนักหน่วง หักล้างอยู่ยี่สิบกว่ากระบวนท่า พลันสะบัดดาบขวับๆ ดาบหนึ่งฟันถูกต้นขาเหล็งฮู้ชง ดาบหนึ่งฟันใส่แขนซ้ายเขาเป็นบาดแผล เหล็งฮู้ชงยามเจ็บปวดเพลงกระบี่สับสนรวนเร หลายกระบวนท่าให้หลังก็ถูกฉั่งแป๊ะกวงเตะล้มลง

ฉั่งแป๊ะกวงจ่อดาบพาดคอเหล็งฮู้ชง ตวาดว่า

"ยังจะสู้อีกหรือไม่ ครั้งต่อไปจะฟันเจ้าสักหลายดาบ แม้ไม่ฆ่าเจ้าก็จะให้เจ้าหลั่งโลหิตโซมกาย"

"ย่อมสู้ต่อ ต่อให้เหล็งฮู้ชงสู้ท่านไม่ได้ หรือฮวงไท้ซือเจ่กเราจะนิ่งดูดาย ปล่อยให้ท่านกระทำการตามอำเภอใจ?"

"ผู้อาวุโสแซ่ฮวงเป็นยอดคนรุ่นก่อน ย่อมไม่ลงมือต่อเรา"

พลางรั้งดาบกลับ ในใจหวั่นหวาดอยู่บ้าง กริ่งเกรงว่าฟันเหล็งฮู้ชงบาดเจ็บ ฮวงเช็งเอี้ยงอาจลงมือด้วยโทสะ คนผู้นี้แม้ชราภาพแต่มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ไม่จำเป็นต้องสะบัดกระบี่ฆ่าคน ขอเพียงขับไล่ตนลงจากเขาก็ย่ำแย่แล้ว

เหล็งฮู้ชงฉีกแขนเสื้อพันบาดแผลสองแห่ง เดินเข้าถ้ำศิลาฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ไท้ซือเจ่ก เจ้าผู้นี้เปลี่ยนยุทธวิธีเป็นฆ่าฟันจริงๆ หากว่าถูกมันฟันใส่แขนขวาใช้กระบี่ไม่ได้ ก็ยากจะเอาชนะมันแล้ว"

ฮวงเช็งเอี้ยงกล่าวว่า

"ดีที่ท้องฟ้ามืดค่ำแล้ว เจ้านัดต่อสู้กับมันใหม่ในเช้าวันพรุ่งนี้ คืนนี้เจ้าไม่ต้องนอน เราจะถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่เจ้าสามกระบวนท่า"

เหล็งฮู้ชงทวนคำ "สามกระบวนท่า" เห็นว่าเพลงกระบี่เพียง

สามท่าไยต้องเรียนตลอดทั้งคืน ฮวงเช็งเอี้ยงกล่าวว่า

"หากว่าเจ้าชาญฉลาดจริงๆ คืนนี้อาจเรียนรู้เพลงกระบี่ทั้งสามท่าได้ หากว่าไหวพริบปฏิภาณจำกัด อย่างนั้น...อย่างนั้นพรุ่งนี้เช้าไม่ต้องต่อสู้กับมันอีก ให้เจ้ายอมรับการพ่ายแพ้ติดตามมันลงจากเขาแต่โดยดี"

เหล็งฮู้ชงได้ยินไท้ซือเจ่กกล่าวเช่นนี้ ทราบว่าเพลงกระบี่ทั้งสามยากฝึกปรือ ดังนั้นสะกิดความคิดใคร่เอาชัยของตนกล่าวว่า

"ไท้ซือเจ่ก หลานศิษย์หากไม่อาจเรียนรู้สามกระบวนท่านี้ในคืนเดียว ยินยอมถูกมันฆ่าตายในดาบเดียว ไม่ยอมติดตามมันลงจากเขาเด็ดขาด"

ฮวงเช็งเอี้ยงผงกศีรษะชมเชย ขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว

"คิดเล่าเรียนสามกระบวนท่าในคืนเดียวออกจะเคี่ยวเข็ญบังคับผัดนเกินไป ท่าที่สองยังไม่ต้องฝึก พวกเราเพียงฝึกท่าที่หนึ่งและท่าที่สาม แต่ว่าท่าที่สามมีเคล็ดความพลิกแพลงมากหลายที่ต่อเนื่องจากท่าที่สอง เอาเถอะ พวกเราจะตัดทอนเคล็ดความพลิกแพลงที่เกี่ยวเนื่องกันทิ้งไป ดูว่าใช้ได้หรือไม่"

เหล็งฮู้ชงพอฟัง รู้สึกคันที่หัวใจยากจะเกา กระบวนท่าที่ยิ่งยากลำบาก ย่อมมีอานุภาพกล้าแข็งกว่าเดิม ได้ยินฮวงเช็งเอี้ยงพึมพำว่า

"ท่าที่หนึ่งมีเคล็ดความพลิกแพลงสามร้อยหกสิบประการ หากตัดทิ้งไปประการหนึ่ง จะกระทบกระเทือนถึงท่าที่สอง อย่างนั้นนับว่าลำบากมากแล้ว"

เหล็งฮู้ชงฟังว่ากระบวนท่าแรกมีเคล็ดความพลิกแพลงสามร้อยหกสิบประการ ต้องใจหายวาบ เห็นฮวงเช็งเอี้ยงงอนิ้วนับ ท่องว่า

"กะหมุนเขาหาเปี้ย เปี้ยหมุนเข้าหาแก แกหมุนเข้าหาคุ้ย

จื้อสัมพันธ์กับทิ่ว ซิ้งสัมพันธ์กับจี้ โง้วสัมพันธ์กับบี่ พายุอสนีเป็นความเปลี่ยนแปลงหนึ่ง ขุนเขาลำธารเป็นความเปลี่ยนแปลงหนึ่ง สายน้ำอัคคีเป็นความเปลี่ยนแปลงหนึ่ง เคี้ยงหักล้างกับคุณ จิ้นหักล้างกับด้วย ลี้หักล้างกับสุ่ง..."

ยิ่งท่องสีหน้ายิ่งหมกมุ่นกังวล ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซงยี้ ครั้งกระโน้นเราฝึกกระบวนท่านี้ ต้องใช้เวลาสามเดือนให้เจ้าเล่าเรียนสองกระบวนท่าในคืนเดียว ออกจะล้อเล่นไปแล้ว...เมื่อครู่เราท่องว่าอะไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เมื่อครู่ได้ยินไท้ซือเจ่กท่องว่ากะหมุนเข้าหาเปี้ย เปี้ยหมุนเข้าหาแก แกหมุนเข้าหาคุ้ย..."

พลางท่องต่อไป ท่องได้กว่าครึ่งค่อยจำไม่ได้ ฮวงเซ็งเอี้ยงสงสัยใจยิ่งกล่าวว่า

"เคล็ดวิชาต๊กโกวเกาเกี่ยม *(เก้ากระบี่เดียวดาย)* เจ้าเคยฝึกปรือหรือ?"

"หลานศิษย์ไม่เคยเรียนมาก่อน ไม่ทราบว่าเรียกว่าเก้ากระบี่เดียวดาย"

"เจ้าไม่เคยเรียน ไหนเลยท่องได้?"

"เมื่อครู่เราได้ยินไท้ซือเจ่กท่องเช่นนี้"

ฮวงเซ็งเอี้ยงตบขาอ่อนดังฉาดใหญ่ กล่าวว่า

"มีหนทางแล้ว ชั่วค่ำคืนเดียวแม้เล่าเรียนไม่ได้ แต่สามารถท่องจำไว้ กระบวนท่าแรกไม่ต้องเรียน ท่าที่สามเรียนเพียงครึ่งหนึ่งฟังให้ดี..."

พลางท่องออกมาท่องติดต่อกันสามร้อยกว่าคำ ค่อยสั่งให้เหล็งฮู้ชงทดลองท่องดู

เหล็งฮู้ชงคอยจดจำแต่แรก ดังนั้นท่องได้ตามนั้น ท่องผิดเพียงสิบกว่าคำ ฮวงเช็งเอี้ยงทำการแก้ไข เหล็งฮู้ชงท่องเที่ยวที่สองผิดเพียงเจ็ดคำ เมื่อท่องครั้งที่สาม ก็ไม่ผิดพลาดอีก

ฮวงเช็งเอี้ยงปลาบปลื้มยินดียิ่ง ถ่ายทอดเคล็ดวิชาอีกสามร้อยกว่าคำรอจนเหล็งฮู้ชงจดจำได้ ค่อยถ่ายทอดอีกสามร้อยกว่าคำ เคล็ดวิชาของเก้ากระบี่เดียวดายมีทั้งสิ้นสามพันกว่าคำ มิหนำซ้ำใจความไม่ต่อเนื่องกัน ต่อให้เหล็งฮู้ชงมีความจำเป็นเลิศก็ต้องใช้เวลาหนึ่งชั่วยาม ค่อยจำได้หมดสิ้น

ฮวงเช็งเอี้ยงให้เหล็งฮู้ชงท่องตั้งแต่ต้นจนจบเที่ยวหนึ่ง แน่ใจว่าเหล็งฮู้ชงจำได้หมดสิ้น จึงกล่าว

"เคล็ดวิชานี้เป็นใจความสำคัญของเก้ากระบี่เดียวดาย ตอนนี้เจ้าแม้จำได้ แต่ยังไม่เข้าใจสาเหตุความนัยวันหน้าลืมได้โดยง่าย นับแต่นี้ต้องท่องทั้งกลางวันกลางคืน"

เหล็งฮู้ชงรับคำ ฮวงเช็งเอี้ยงกล่าวว่า

"ท่าที่หนึ่งของเก้ากระบี่เดียวดาย เรียกว่า**จงกวกเส็ก** *(ท่าเคล็ดวิชารวมทำลายกระบี่)* ใช้ทำลายเพลงกระบี่ทุกค่ายสำนัก ตอนนี้ก็ไม่ต้องรีบร้อนร่ำเรียน ท่าที่สาม**พั่วตอเส็ก** *(ท่าทำลายดาบ)* ใช้ทำลายเพลงดาบเดี่ยว ดาบคู่ ดาบใบหลิว ดาบหัวตัด ดาบใหญ่ ดาบฟันขาม้า ฉังแป๊ะกวงใช้เพลงดาบไวจัดอยู่ในประเภทดาบเดี่ยว คืนนี้จะร่ำเรียนวิธีทำลายเพลงดาบของมันโดยเฉพาะ"

เหล็งฮู้ชงพอฟังว่าท่าที่หนึ่งของเก้ากระบี่เดียวดายสามารถทำลายเพลงกระบี่ทุกค่ายสำนัก ท่าที่สามสามารถทำลายเพลงดาบทุกชนิด สร้างความตื่นเต้นยินดียิ่งกล่าวว่า

"เก้ากระบี่นี้ลึกล้ำพิสดารปานนี้ หลานศิษย์ไม่เคยได้ยินมาก่อน"

"เก้ากระบี่เดียวดายนี้ แม้แต่ซือแป๋เจ้ายังไม่เคยรับทราบมาก่อน

เพียงแต่เคยได้ยินชื่อกระบี่ โดยไม่ยอมบอกต่อพวกเจ้าเท่านั้น"

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

ฮวงเซ็งเอี้ยงไม่ตอบคำ กล่าวว่า

"ท่าที่สาม ท่าทำลายดาบ เน้นที่ความเบาสบายหนักหน่วง ใช้ความเร็วสยบเชื่องช้า เพลงดาบไวของฉั่งแป๊ะกวงรวดเร็วยิ่ง เจ้าต้องรวดเร็วกว่า ดังนั้นเจ้าต้องใช้กระบวนท่าก่อนมัน คำนวณว่ามันใช้กระบวนท่าใด ชิงเป็นฝ่ายสยบ ศัตรูไม่ทันยกมือขึ้น กระบี่ของเจ้าก็จี้ใส่จุดสำคัญของมัน ต่อให้มันรวดเร็วกว่านี้ ก็ไม่รวดเร็วเท่าเจ้า"

จากนั้นอธิบายแยกแยะเคล็ดความพลิกแพลงในการทำลายเพลงดาบไวของท่ากระบี่ที่สามโดยละเอียด เหล็งฮู้ชงรับฟังจนเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำคล้ายเด็กหนุ่มชนบทผู้หนึ่งเข้าสู่ปราสาทราชวัง ที่ได้ยินได้เห็นล้วนแล้วแต่เป็นความแปลกใหม่

ท่าที่สามนี้พลิกแพลงซับซ้อน เหล็งฮู้ชงยามกะทันหันเรียนรู้ได้เพียงเศษสองส่วนสาม ที่เหลือได้แต่จดจำใส่ใจ คนหนึ่งเรียนอย่างแข็งขัน คนหนึ่งสอนอย่างตั้งใจ กลับไม่รับรู้เวลาที่พ้นผ่าน พลันได้ยินฉั่งแป๊ะกวงร้องเรียกที่เบื้องนอกว่า

"เหล็งฮู้เฮีย ฟ้าสว่างแล้ว ตื่นแล้วหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงอุทานคำหนึ่ง ฮวงเซ็งเอี้ยงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"น่าเสียดายเวลาฉุกละหุกไป แต่เจ้าเรียนรู้รวดเร็วยิ่ง ยังนอกเหนือกว่าที่เราตั้งความหวังไว้อีก เจ้าออกไปสู้กับมันเถอะ"

เหล็งฮู้ชงรับคำ พลางหลับตาลง นึกทบทวนเคล็ดวิชาที่เล่าเรียนในคืนนี้เที่ยวหนึ่ง ค่อยลืมตาขึ้นกล่าวว่า

"ไท้ซือเจ่ก หลานศิษย์มีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ เหตุใดเคล็ดความพลิกแพลงทุกประการล้วนเป็นกระบวนท่ารุก โดยไม่ตั้งรับ?"

"เก้ากระบี่เดียวดายมีแต่รุกไม่มีถอย ทุกกระบวนท่าล้วนบุก

จู่โจม จู่โจมใส่ตำแหน่งที่ศัตรูมิอาจต้านรับได้ ตนเองย่อมไม่ต้องตั้งรับแล้ว ผู้ที่บัญญัติเพลงกระบี่นี้คือตักโกวคิ้วป่ายผู้อาวุโส ชื่อของท่านผู้เฒ่าเรียกคิ้วป่าย *(หาความพ่ายแพ้)* ในชีวิตคิดแสวงหาความพ่ายแพ้แต่ไม่ได้มา เพลงกระบี่นี้เมื่อใช้ออก พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน หากมีคนสามารถคุกคามท่านผู้เฒ่าวกกระบี่กลับไปต้านรับ ท่านผู้เฒ่าย่อมเบิกบานใจมากแล้ว"

เหล็งฮู้ชงพึมพำคำ *"ตักโกวคิ้วป่าย"* หวนนึกถึงผู้อาวุโสท่านนี้พกพากระบี่ท่องทั่วยุทธจักร พิชิตไปโดยไร้ผู้ต่อต้าน คิดเสาะหาคู่มือบังคับให้ท่านวกกระบี่กลับไปปิดป้องยังไม่มี นับเป็นที่น่าแตกตื่นเลื่อมใสจริงๆ

ได้ยินฉั่งแป๊ะกวงร้องเรียกอีกว่า

"รีบออกมา ให้เราฟันอีกสองดาบ"

เหล็งฮู้ชงถือกระบี่ออกจากถ้ำ แสร้งเป็นอ้าปากหาว บิดขี้เกียจคราหนึ่ง ขยี้ตางัวเงีย กล่าวว่า

"ฉั่งเฮียตื่นเช้านัก เมื่อคืนไม่ได้หลับสนิทหรือ?"

ขณะกล่าว ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ขอเพียงเราสามารถผ่านด่านเฉพาะหน้า กลับไปเรียนอีกหลายชั่วยาม ก็ไม่ต้องกลัวมันอีกตลอดกาล'

ฉั่งแป๊ะกวงตวัดดาบขึ้น กล่าวว่า

"เหล็งฮู้เฮีย เราไม่มีเจตนาทำร้ายท่าน แต่ท่านดื้อดึงเกินไป ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมติดตามเราลงจากเขา เมื่อเป็นเช่นนี้ เราได้แต่ฟันท่านสิบดาบยี่สิบดาบแล้ว ลงมือเถอะ"

"ฉั่งเฮียเชิญ"

ฉั่งแป๊ะกวงกวัดแกว่งดาบหลอกล่อ จากนั้นฟันดาบที่สองออกประกายดาบสะท้อนแสงอาทิตย์ สภาวะดุร้ายยิ่ง เหล็งฮู้ชงคิด

ใช้กระบี่ที่สามในกระบี่เดียวดายเข้าทำลาย มิคาดเพลงดาบฉั่งแป๊ะกวงรวดเร็วเกินไป เพิ่งใช้กระบี่ออก เพลงดาบของฝ่ายตรงข้ามก็วกวูบในที่สุดเชื่องช้าก้าวหนึ่ง สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง ลอบร้องในใจ

'แย่แล้ว เพลงกระบี่ที่เพิ่งร่ำเรียน ไม่อาจใช้ได้ ไท้ซือเจ่กคงต้องด่าเราโง่เขลาแน่นอน'

ไหนเลยจะคาด ในสายตาของฉั่งแป๊ะกวง เห็นเพลงกระบี่เขาเกรี้ยวกราดยิ่ง ทุกกระบวนท่าล้วนเป็นดาวข่มของเพลงดาบตนเอง สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'เพลงกระบี่ของมันนี้สามารถปลิดชีวิตเราชัดๆ ไฉนจงใจชักช้าก้าวหนึ่ง ใช่แล้ว มันยั้งมือไว้ไมตรี ต้องการให้เราถอนตัวไป แต่เรามิอาจไม่ต่อสู้ถึงที่สุด'

ในใจครุ่นคิดไม่กล้าใช้ดาบออกอย่างสุดกำลัง ทั้งสองล้วนบังเกิดจิตกรุงเกรง ดังนั้นหักล้างด้วยความระมัดระวัง

ต่อสู้ชั่วขณะ เพลงดาบฉั่งแป๊ะกวงเร่งเร็วขึ้น เหล็งฮู้ชงก็คุ้นเคยกับท่ากระบี่ที่สามของต๊กโกวคิ้วป่ายทีละน้อย เงาดาบประกายกระบี่แปลบปลาบ ยิ่งประมือยิ่งรวดเร็ว พลันได้ยินฉั่งแป๊ะกวงตวาดก้อง ตวัดเท้าขวาเตะถูกท้องน้อยเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงปลิวลิ่วไปด้านหลัง ขบคิดอย่างว่องไว

'ขอเพียงเรามีเวลาอีกหนึ่งวันหนึ่งคืน พรุ่งนี้เวลานี้ต้องพิชิตมันได้แน่นอน'

ดังนั้นแสร้งทำกระบี่หลุดจากมือ หลับตากลั้นลมหายใจทำท่าสิ้นสติไป

ฉั่งแป๊ะกวงทราบว่าเหล็งฮู้ชงกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ไม่กล้าก้มลงตรวจดูว่าเขาสิ้นสติจริงหรือไม่ กริ่งเกรงเหล็งฮู้ชงจู่โจมลงมือ ดังนั้นขวางดาบสืบเท้าไปหลายก้าว ร้องถามว่า

"เหล็งฮู้เฮีย เป็นไรแล้ว?"

ร้องเรียกอยู่หลายคำ เหล็งฮู้ชงค่อยฟื้นคืนสติมาช้าๆ กล่าวเสียงอ่อนล้า

"พวกเรา...พวกเราสู้กันใหม่"

พลางดิ้นรนหมายลุกขึ้น แต่แล้วเท้าพลันอ่อนระทวย ทรุดฮวบลงกับพื้น ฉั่งแป๊ะกวงจึงกล่าว

"ท่านไม่สามารถลงมืออีก มิสู้พักผ่อนหนึ่งวัน วันพรุ่งนี้ติดตามเราลงจากเขาเถอะ"

เหล็งฮู้ชงไม่กล่าวกระไร ใช้มือยันพื้น เดินกะโผลกกะเผลกเข้าถ้ำศิลา

ฮวงเซ็งเอี้ยงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เจ้าใช้วิชานี้แลกมาซึ่งเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืน โดยไม่ลำบากยากเย็นแม้แต่น้อย แต่ออกจะต่ำช้าไร้ยางอายอยู่บ้าง"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"กับคนต่ำช้าไร้ยางอาย ได้แต่ใช้วิธีต่ำช้าไร้ยางอายแล้ว"

"อย่างนั้นวิญญูชนอันเที่ยงธรรมเล่า?"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ จึงกล่าวว่า

"ต่อให้เป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรม หากคิดฆ่าเรา เราก็ไม่อาจรามือรับการจับกุม เมื่อถึงคราคับขัน ได้แต่ใช้วิธีต่ำช้าไร้ยางอายบ้างแล้ว"

ฮวงเซ็งเอี้ยงยินดียิ่ง กล่าวเสียงกังวาน

"ประเสริฐ เจ้ากล่าวเช่นนี้แสดงว่ามิใช่วิญญูชนที่แอบอ้างธัมมะลูกผู้ชายชาตรีคิดทำอะไรก็ทำเช่นนั้น กระทำตามใจปรารถนา กฎเกณฑ์บู๊ลิ้มหรือข้อบังคับสำนักอันใด ล้วนถือเป็นลมสุนัขของมารดามัน"

เหล็งฮู้ชงยิ้มเล็กน้อย คำพูดของฮวงเซ็งเอี้ยงนี้กล่าวตรงกับ

ใจตนเองจริงๆ รู้สึกสมใจอย่างบอกไม่ถูก แต่ปรกติซือแป๋อบรมสั่งสอนยินยอมเสียชีวิตไม่อาจละเมิดข้อบังคับของสำนัก ผิดกฎเกณฑ์ของบู๊ลิ้ม ดังนั้นไม่กล้าสนับสนุนคำพูดของไท้ซือเจ่กโดยเปิดเผย อย่าว่าแต่คำ *"วิญญูชนจอมปลอมที่แอบอ้างธัมมะ"* คล้ายกล่าว กระทบกระเทือนฉายากระบี่วิญญูชนของซือแป๋ ดังนั้นไม่เอ่ยปากตอบคำ

ฮวงเซ็งเอี้ยงยื่นมือซูบกรังลูบศีรษะเหล็งฮู้ชง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เด็กทารกถูกใจเรานัก มามามา พวกเราฝึกกระบี่ที่หนึ่งและกระบี่ที่สามของต๊กโกวคิ้วป่ายได้เฮียบเพิ่มเติม"

จากนั้นอธิบายเคล็ดวิชาสำคัญของกระบี่ที่หนึ่งแห่งเก้ากระบี่เดียวดาย รอจนเหล็งฮู้ชงเข้าใจ ค่อยอธิบายเคล็ดความพลิกแพลงของกระบี่ที่สาม พร้อมกับทำท่าประกอบ ถ้ำด้านหลังทิ้งกระบี่เกลื่อนกลาด ทั้งสองล้วนใช้กระบี่ของฮั้วซัวฝึกซ้อมกัน เหล็งฮู้ชงตั้งใจจดจำ เมื่อมีที่ใดไม่เข้าใจก็ถามไถ่

วันนี้มีเวลาเหลือเฟือ ไม่รีบร้อนเช่นเมื่อคืนก่อน สามารถฝึกซ้อมทุกกระบี่ทุกท่วงท่าโดยละเอียด หลังอาหารค่ำ เหล็งฮู้ชงนอนพักผ่อนสองชั่วยาม จากนั้นฝึกกระบวนท่าต่อ

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉั่งแป๊ะกวงเข้าใจว่าเมื่อวานเหล็งฮู้ชงรับบาดเจ็บไม่น้อย กลับไม่ส่งเสียงร้องท้าทาย เหล็งฮู้ชงก็ฉวยโอกาสฝึกกระบี่ที่ถ้ำด้านหลัง จวบกระทั่งหลังเที่ยงค่อยเรียนรู้เคล็ดวิชาความพลิกแพลงของท่ากระบี่ที่สามจนหมดสิ้น ฮวงเซ็งเอี้ยงจึงกล่าว

"วันนี้หากยังสู้มันไม่ได้ ก็ไม่เป็นไร ลองฝึกอีกหนึ่งวันหนึ่งคืน ไม่ว่าอย่างไร วันพรุ่งนี้ต้องชนะแน่นอน"

เหล็งฮู้ชงรับคำ หยิบฉวยกระบี่ที่ผู้อาวุโสในสำนักทิ้งไว้เล่มหนึ่งเดินช้าๆ ออกจากถ้ำ เห็นฉั่งแป๊ะกวงยืนอยู่ริมหน้าผา ดังนั้นแสร้ง

อุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"ฉั่งเฮีย ท่านยังไม่ไป?"

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"เรากำลังน้อมรอ เมื่อวานลงมือล่วงเกิน วันนี้รู้สึกดีขึ้นหรือไม่?"

"ไม่เห็นดีขึ้น ที่เท้าถูกฉั่งเฮียฟันใส่ดาบหนึ่ง ยังเจ็บปวดนัก"

"ตอนต่อสู้ที่เมืองฮ่วงเอี้ยง เหล็งฮู้เฮียบาดเจ็บสาหัสกว่านี้มากนัก ยังไม่ปริปากแม้สักครึ่งคำ เราทราบว่าท่านเจ้าเล่ห์เพทุบายแสร้งเป็นอ่อนแอเช่นนี้ แสดงว่าคิดจู่โจมต่อเราโดยไม่คาดหมาย เราจึงไม่หลงกล"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านเมื่อหลงกล ตอนนี้ต่อให้ได้คิดก็ไม่ทันท่วงที รับกระบวนท่า"

เสียงดังจู่โจมกระบี่ออก แทงใส่ทรวงอกมัน ฉั่งแป๊ะกวงยกดาบปิดป้อง กลับปิดป้องผิด เหล็งฮู้ชงแทงกระบี่ที่สองมาอีก ฉั่งแป๊ะกวงรีบขวางดาบตั้งรับ

เหล็งฮู้ชงกระแทกกระบี่ที่สามที่สี่ตามติดออก พอลงมือก็จู่โจมกระบี่แล้วกระบี่เล่า กระบี่ยิ่งมายิ่งรวดเร็ว นับว่าบรรลุถึงแก่นแท้ของเพลงกระบี่เดียวดาย "เก้ากระบี่เดียวดาย มีแต่รุกไม่มีถอย" ทุกกระบี่ล้วนเป็นท่ารุกจู่โจม

สิบกว่ากระบี่พอพ้นผ่าน ฉั่งแป๊ะกวงอกสั่นขวัญแขวน ไม่ทราบปิดป้องอย่างไรดี เหล็งฮู้ชงแทงหนึ่งกระบี่ มันก็ถอยกายไปหนึ่งก้าว เหล็งฮู้ชงแทงออกสิบกระบี่ มันก็ถอยร่นถึงริมหน้าผา

เหล็งฮู้ชงไม่ผ่อนคลายการจู่โจม สะบัดกระบี่ขวับๆ แทงติดต่อกันสี่กระบี่ ล้วนมุ่งใส่จุดสำคัญของมัน ฉั่งแป๊ะกวงรวบรวม

เรี่ยวแรงปัดป่ายสองกระบี่ ไม่อาจปัดป่ายกระบี่ที่สามได้ ถอนเท้าขวาไปด้านหลังกลับเหยียบถูกอากาศธาตุ

ฉั่งแป๊ะกวงทราบว่า ด้านหลังเป็นหุบเหวอันลึกล้ำ หากพลัดตกลงไปต้องร่างแหลกลาญเป็นผุยผง ยามคับขันเป็นตายพลันฟันดาบใส่พื้นดินหยุดร่างเอาไว้ กระบี่ที่สี่ของเหล็งฮู้ชงก็จ่อใส่คอหอยมัน ฉั่งแป๊ะกวงหน้าซีดขาว กระซากเสียงว่า

"จะฆ่าก็ฆ่า ยังรีรออันใด?"

เหล็งฮู้ชงหดมือขวากลับ พุ่งถอยไปด้านหลัง กล่าวว่า

"ฉั่งเฮียเลินเล่อ ถูกผู้น้องฉวยโอกาสรุก ไม่อาจยึดถือได้ พวกเราประลองกันใหม่"

ฉั่งแป๊ะกวงแค่นเสียงดังเฮอะ ร่ายรำดาบโหมจู่โจมเข้ามาดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง ร้องว่า

"ครั้งนี้เราเป็นฝ่ายรก ไม่เปิดโอกาสให้ท่านอีก"

เหล็งฮู้ชงเห็นดาบของมันฟาดฟันมาถึง ก็แทงกระบี่เฉียงๆ ใส่ท้องน้อยมัน เบี่ยงร่างท่อนบนเลี่ยงจากคมดาบของมัน ฉั่งแป๊ะกวงเห็นกระบี่นี้เร่งร้อนยิ่ง ดังนั้นวกดาบกระแทกใส่ตัวกระบี่ ถือดีว่ามีกำลังกล้าแข็งกว่า ขอเพียงปะทะอาวุธ จะกระแทกกระบี่ของเขาปลิวกระเด็น

เหล็งฮู้ชงใช้เพียงกระบี่เดียวก็ชิงเป็นฝ่ายรุก จู่โจมกระบี่ที่สองที่สามออก ทุกกระบี่ทั้งแม่นยำทั้งดุดัน ปลายกระบี่ไม่ห่างจากจุดสำคัญของฝ่ายตรงข้าม ฉั่งแป๊ะกวงไม่ทันต้านทาน ได้แต่ล่าถอยอีกครา สิบกว่ากระบวนท่าพอพ้นผ่านไป ประวัติศาสตร์กลับซ้ำรอยถอยร่นถึงริมหน้าผาอีก

เหล็งฮู้ชงฟันกระบี่ลง คุกคามมันควงดาบคุ้มครองร่างท่อนล่าง จากนั้นยื่นมือซ้ายปราดออก เล็ดลอดช่องว่างเข้าไปจ่อนิ้วทั้งห้าใส่จุด

ทั้งตงฮวกที่ทรวงอกมัน ห่างประมาณสองนิ้ว

ฉั้งแป๊ะกวงเคยถูกเหล็งฮู้ชงจี้นิ้วใส่จุดทั้งตงฮวกสองครั้ง ครั้งนี้หากถูกจี้ซ้ำมิใช่ล้มลงกับพื้น หากแต่พลัดตกลงสู่หุบเหวเบื้องล่าง เห็นเหล็งฮู้ชงหยุดนิ้วไว้ แสดงว่ามีเจตนาอ่อนข้อให้

เหล็งฮู้ชงพุ่งถอยไปด้านหลังอีก ฉั้งแป๊ะกวงทรุดนั่งลงบนก้อนหิน หลับตาพักผ่อนชั่วขณะ พลันคำรามก้อง ควงดาบโหมจู่โจมอย่างดุร้าย ครั้งนี้มันคำนวณทิศทางเป็นมั่นเหมาะ หันหลังให้กับภูเขา ต่อให้ถูกคุกคามล่าถอยอีก ก็จะล่าถอยเข้าถ้ำศิลา ไม่ว่าอย่างไรขอสู้ตายสักครา

ยามนี้เหล็งฮู้ชงล่วงรู้เคล็ดความพลิกแพลงของเพลงกระบี่เดียวดายจนหมดสิ้น เห็นฉั้งแป๊ะกวงฟันดาบมาถึง ก็เบี่ยงตัวไปทางขวา ฟันกระบี่ใส่แขนซ้ายของมัน ฉั้งแป๊ะกวงวกดาบกลับไปปิดป้องเหล็งฮู้ชงก็เปลี่ยนเป็นแทงกระบี่ใส่ชายโครงข้างซ้ายของมัน ฉั้งแป๊ะกวงไม่ทันลดดาบคุ้มครองเอว ได้แต่หลบไปทางขวาครึ่งก้าว

เหล็งฮู้ชงตวัดกระบี่แทงใส่แก้มซ้ายมัน ฉั้งแป๊ะกวงตวัดดาบปิดป้องปลายกระบี่พลันจ่อจี้ใส่เท้าขวามัน ฉั้งแป๊ะกวงได้แต่สืบเท้าไปทางขวาอีกหนึ่งก้าว เหล็งฮู้ชงใช้กระบี่แล้วกระบี่เล่า จู่โจมใส่เบื้องซ้ายของมันคุกคามฉั้งแป๊ะกวงหลบไปทางขวาก้าวแล้วก้าวเล่า ไม่นานก็คุกคามถึงริมหน้าผาด้านขวามือ

ปรากฏหินใหญ่ก้อนหนึ่งขวางหนทางถอยไป ฉั้งแป๊ะกวงหลังพิงก้อนหิน ควงดาบเป็นประกายดาบเจ็ดแปดวง ไม่สนใจเหล็งฮู้ชงจู่โจมกระบี่อย่างไรอีก ได้ยินเสียงฉี่ฉี่ แขนเสื้อข้างซ้าย เสื้อผ้าด้านซ้าย ขากางเกงข้างซ้ายถูกกรีดติดต่อกันหกกระบี่

หกกระบี่นี้เพียงกรีดเสื้อผ้าขาด ไม่ทำร้ายถูกผิวเนื้อ แต่ฉั้งแป๊ะกวงทราบกระจ่างแก่ใจ หกกระบี่นี้ล้วนสามารถฟันแขนตัดขา

แหวะอกผ่าท้องมัน พริบตานั้นบังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัย อ้าปากกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงคุกคามมันตกอยู่ในห้วงความเป็นความตายติดต่อกันสามครั้ง ก่อนหน้านี้ไม่กี่วัน คนผู้นี้ยังมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าตนเอง ยามนี้กลับกุมชะตากรรมมันไว้ในมือ มิหนำซ้ำได้ชัยโดยง่ายดาย สร้างความลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง พอเห็นฉั่งแป๊ะกวงกระอักโลหิตค่อยบังเกิดความเสียใจ กล่าวว่า

"ฉั่งเฮีย แพ้ชนะเป็นเรื่องธรรมดา ไยต้องทำเช่นนี้ ผู้น้องก็เคยพ่ายแพ้แก่ท่านหลายครั้ง"

ฉั่งแป๊ะกวงโยนดาบทิ้ง สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่ฮวงมีเพลงกระบี่ลึกล้ำไร้ผู้ต่อต้าน เรามิใช่คู่มือของท่านตลอดกาล"

"ฉั่งเฮียกล่าวไม่ผิด ผู้น้องโชคดีได้ชัย ล้วนได้รับการชี้แนะจากฮวงไท้ซือเจ่ก ฮวงไท้ซือเจ่กขอให้ฉั่งเฮียรับปากเรื่องหนึ่ง"

"ชีวิตผู้แซ่ฉั่งตกอยู่ในเงื้อมมือท่าน ยังมีคำพูดใดต้องกล่าวอีก?"

"ฮวงไท้ซือเจ่กเร้นกายนานปี ไม่ถามไถ่เรื่องทางโลก ฉั่งเฮียหลังจากลงจากเขา อย่าได้เอ่ยถึงเรื่องของท่านผู้เฒ่าต่อผู้ใด เราจะสำนึกขอบคุณยิ่ง"

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านเพียงแทงกระบี่เข้ามาก็สามารถฆ่าคนปิดปาก ไยมิใช่รวบรัดหมดจดกว่า?"

"ก่อนหน้านี้ฉั่งเฮียมีวิทยายุทธ์เหนือกว่าเรา หากฆ่าเราในดาบเดียว ไหนเลยมีเรื่องวันนี้ เราขอให้ฉั่งเฮียอย่าได้แพร่งพรายร่องรอยของฮวงไท้ซือเจ่ก นี่เป็นคำขอร้อง ไม่กล้ามีเจตนาข่มขู่"

"ตกลง เรารับปากท่าน"

เหล็งฮู้ชงประสานมือกล่าวขอบคุณ ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"เราได้รับคำสั่งให้เชิญท่านลงจากเขา แต่ทำไม่ได้ หากคิดต่อสู้ ชั่วชีวิตของเราสู้ท่านไม่ได้ แต่ไม่แน่ว่าจะยอมเลิกรา เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชีวิตเราได้แต่พัวพันถึงที่สุด เหล็งเฮีย แล้วพบกันใหม่"

พลางประสานมือแล้วหันกายไป เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงมันถูกพิษคราครั้งนี้ลงจากเขา อีกไม่นานพิษก็จะกำเริบเสียชีวิต หลายวันมานี้ตนเองต่อสู้กับมัน กลับบังเกิดความสนิทสนมโดยไม่รู้ตัว ยามพลุ่งพล่านแทบโพล่งคำ "เราจะติดตามท่านลงจากเขา" ออกไป แต่แล้วหวนนึกถึงตนเองถูกลงโทษอยู่บนผาสำนึกผิด หากไม่ได้รับอนุญาตจากซือแป๋ห้ามไม่ให้ลงจากเขาแม้สักก้าวเดียว อย่าว่าแต่คนผู้นี้เป็นโจรราคะที่ก่อกรรมทำเข็ญ ไหนเลยมั่วสุมกับมันได้ ดังนั้นกล้ำกลืนคำพูดไว้

เห็นฉั่งแป๊ะกวงลงจากหน้าผา เหล็งฮู้ชงค่อยกลับเข้าถ้ำศิลาหมอบกราบต่อฮวงเช็งเอี้ยง กล่าวว่า

"ไท้ซือเจ่กไม่เพียงช่วยชีวิตศิษย์ ยังถ่ายทอดวิชากระบี่แก่หลานศิษย์ บุญคุณนี้ยากที่จะตอบแทนได้"

ฮวงเช็งเอี้ยงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ยอดวิชากระบี่...ยังห่างไกลอีกมากนัก"

ในรอยยิ้มแฝงความอ้างว้างหดหู่ เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"หลานศิษย์อุกอาจ ขอให้ไท้ซือเจ่กถ่ายทอดเก้ากระบี่เดียวดายให้จนหมดสิ้น"

"เจ้าคิดฝึกเก้ากระบี่เดียวดาย วันหน้าไม่สำนึกเสียใจหรือ?"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ ไม่ทราบวันหน้าไยต้องสำนึกเสียใจ จาก

นั้นครุ่นคิดขึ้น

'ใช่แล้ว เก้ากระบี่เดียวดายไม่ใช่เพลงกระบี่ของสำนักเรา ไท้ซือเจ่กหมายความว่าหากซือแป๋ล่วงรู้จะตำหนิเรา แต่ซือแป๋ความจริงไม่ได้ห้ามเราศึกษาเพลงกระบี่สำนักอื่น อย่าว่าแต่เราหัดเพลงกระบี่ของสำนักซงซัว ไท้ซัว ฮ่วงซัว เห็งซัว ตลอดจนวิชาฝีมือของสิบผู้อาวุโสนิกายอสูรจากรูปภาพบนผนังศิลาไม่น้อย อย่าว่าแต่เก้ากระบี่เดียวดายลึกล้ำพิสดารปานนี้ เป็นยอดวิชาที่ผู้ฝึกวิชาบู๊เฝ้าฝันใฝ่หากเราได้รับถ่ายทอดจากผู้อาวุโสของสำนัก นับเป็นบุญวาสนานัก'

ดังนั้นหมอบกราบกราน กล่าวว่า

"นี่เป็นบุญวาสนาของหลานศิษย์ วันหน้ามีแต่ตื้นตัน ไม่สำนึกเสียใจเด็ดขาด"

ฮวงเซ็งเอี้ยงกล่าวว่า

"ตกลง เราถ่ายทอดแก่เจ้า เก้ากระบี่เดียวดายนี้หากเราไม่ถ่ายทอดแก่เจ้า อีกไม่กี่ปีเพลงกระบี่ชุดนี้คงสาบสูญจากโลกแล้ว"

ขณะกล่าว ยิ้มด้วยความยินดี พอกล่าวจบสีหน้าเปลี่ยนเป็นหดหู่ ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"ฉั้งแป๊ะกวงคงไม่ยอมเลิกราในลักษณะนี้ แต่ต่อให้ย้อนกลับมาคงต้องอีกสิบวันครึ่งเดือนให้หลัง เจ้ามีฝีมือเหนือล้ำกว่ามันเล่ห์เหลี่ยมอุบายก็เหนือล้ำกว่ามัน ไม่ต้องเกรงกลัวมันอีก พวกเรามีเวลาเหลือเฟือ สมควรฝึกตั้งแต่ต้นใหม่"

จากนั้นถ่ายทอดเคล็ดวิชาของกระบี่ที่หนึ่ง ท่าเคล็ดวิชารวมอธิบายทีละประโยค พร้อมกับถ่ายทอดความพลิกแพลงของเคล็ดวิชาเหล่านี้

หนึ่งซราหนึ่งเยาว์วัยทำการถ่ายทอดและฝึกปรือเก้ากระบี่เดียวดายบนผาสำนึกผิด เริ่มตั้งแต่ท่าเคล็ดวิชารวม ท่าทำลายกระบี่

ท่าทำลายดาบ ตลอดจนท่า**พั่วเชียเส็ก** *(ท่าทำลายทวน)* **พั่วเปียงเส็ก** *(ท่าทำลายแส้)* **พั่วเซาะเส็ก** *(ท่าทำลายโซ่)* **พั่วเจี้ยเส็ก** *(ท่าทำลายฝ่ามือ)* **พั่วจี่เส็ก** *(ท่าทำลายเกาทัณฑ์)* และกระบี่สุดท้าย**พั่วคี่เส็ก** *(ท่าทำลายลมปราณ)*

ท่าทำลายทวนครอบคลุมถึงการทำลายทวนยาว หอกใหญ่ กระบองใหญ่ กระบองเขี้ยวสุนัขป่า ไม้เท้าพระธรรม พลั่วเหล็ก เหล่าอาวุธยาว ท่าทำลายแส้ ทำลายแส้เหล็กกล้า ฉมวก มีดสั้นขวาน ค้อนแปดเหลี่ยม เหล็กสามเหลี่ยมเหล่าอาวุธสั้น ท่าทำลายโซ่ทำลายโซ่ยาว แส้อ่อน กระบองสามท่อน ทวนร้อยสายโซ่ ร่างแหค้อนดาวตกเหล่าอาวุธอ่อน แม้เป็นเพียงหนึ่งท่าหนึ่งกระบี่ แต่พลิกแพลงเปลี่ยนแปร ฝึกถึงตอนท้าย กระบวนท่าต้นเชื่อมโยงกับกระบวนท่าหลัง มีอานุภาพเพิ่มพูนทวีคูณ

สามกระบี่สุดท้ายยิ่งยากฝึกปรือ เพลงหมัด ฝ่ามือ ดรรชนีและท่าเท้าในโลกสลับซับซ้อนยิ่ง ท่าทำลายฝ่ามือครอบคลุมถึงการทำลายเพลงหมัดยาว สู้ประชิดใกล้ วิชาคว้าจับ จี้สกัดจุด ท่ากรงเล็บ ฝ่ามือทราย เหล็กทั้งหลาย ท่าทำลายเกาทัณฑ์แม้ชื่อ *"เกาทัณฑ์"* แต่ครอบคลุมถึงอาวุธลับทุกชนิด เมื่อฝึกกระบี่นี้ ต้องฝึกวิชาฟังเสียงลมจำแนกอาวุธลับก่อน ไม่เพียงใช้กระบี่เล่มหนึ่ง ปักกระแทกอาวุธลับที่ศัตรูซัดจู่โจมมา ยังต้องยืมพลังฟาดหลัง ใช้อาวุธลับของศัตรูซัดย้อนทำร้ายศัตรู

สำหรับกระบี่ที่เก้าท่าทำลายลมปราณ ฮวงเซ็งเอี้ยงเพียงถ่ายทอดเคล็ดวิชาและวิธีฝึกให้ กล่าวว่า

"กระบวนท่านี้ ใช้จัดการกับคู่มือที่มีวิชากำลังภายในลึกล้ำหลักการใช้ขึ้นอยู่กับใจ ครั้งกระโน้นผู้อาวุโสต๊กโกวพกพากระบี่ท่องทั่วแผ่นดิน หวังความพ่ายแพ้แต่ไม่สมปรารถนา เนื่องเพราะท่านผู้

เฒ่ามีเพลงกระบี่ถึงขั้นสุดยอด ต่างเป็นเพลงกระบี่ฮั้วซัวเมื่อใช้ออกมีอานุภาพต่างกัน เก้ากระบี่เดียวดายก็เช่นกัน หากเจ้าคิดชนะมากกว่าแพ้ต้องคร่ำเคร่งฝึกปรืออีกยี่สิบปี จึงสามารถชิงชัยกับยอดยุทธ์ทั้งแผ่นดิน

เหล็งฮู้ชงยิ่งฝึกมาก ยิ่งรู้สึกว่าเก้ากระบี่นี้แปรเปลี่ยนไม่สิ้นสุด ไม่ทราบเมื่อใดจึงสามารถค้นพบความเร้นลับพิสดารทั้งหมด พอฟังไท้ซือเจ่กบอกว่าตนต้องฝึกอีกยี่สิบปี ไม่รู้สึกตื่นเต้นสงสัยแม้แต่น้อย คุกเข่ารับการสั่งสอน กล่าวว่า

"หลานศิษย์หากสามารถทำความเข้าใจกับเก้ากระบี่เดียวดายภายในยี่สิบปีก็ยินดีมากแล้ว"

"เจ้าก็ไม่ต้องดูแคลนตัวเอง ผู้อาวุโสต๊กโกวเป็นคนชาญฉลาด คิดฝึกเพลงกระบี่ของเขา เคล็ดลับอยู่ที่การทำความเข้าใจ มิใช่เฝ้าท่องจดจำ เมื่อเข้าใจถึงสำนึกกระบี่ของเก้ากระบี่นี้ ต่อให้ลืมเคล็ดความพลิกแพลงทั้งมวล ก็ไม่เป็นไร เมื่อเผชิญศัตรู ยิ่งต้องลืมให้หมดสิ้น จะได้ไม่ต้องถูกเพลงกระบี่ดั้งเดิมผูกมัดไว้ เจ้ามีภูมิปฏิภาณเหมาะกับการฝึกเพลงกระบี่ชุดนี้ นับแต่นี้ให้ตั้งใจฝึกปรือเอง เราต้องไปแล้ว"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ไท้ซือเจ่ก ท่าน...ท่านคิดไปที่ใด?"

"เราความจริงอยู่ที่หลังเขาเป็นเวลาหลายสิบปี เมื่อวันก่อนบังเกิดอารมณ์ปีติค่อยออกมาถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่เจ้า เพียงเพราะไม่ต้องการให้ยอดวิชาของผู้อาวุโสต๊กโกวสาบสูญจากการถ่ายทอดไหนเลยไม่กลับไปได้?"

"ที่แท้ไท้ซือเจ่กอยู่ที่หลังเขา นับว่าประเสริฐแท้ หลานศิษย์จะได้ปรนนิบัติทุกเช้าค่ำ คลายความเงียบเหงาของไท้ซือเจ่ก"

ฮวงเชิงเอี้ยงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

“นับแต่นี้เราไม่ต้องการพบคนของสำนักฮั้วซัวอีก แม้แต่เจ้าก็ไม่มีข้อยกเว้น”

เห็นเหล็งฮู้ชงมีสีหน้าประหวั่นลนลาน ดังนั้นกล่าวเสียงอ่อนลงว่า

“ชงยี้ เรากับเจ้าทั้งมีวาสนา ทั้งถูกชะตา ในบั้นปลายของชีวิต เรามีศิษย์เช่นเจ้ารับถ่ายทอดเพลงกระบี่เรา เป็นที่ปลาบปลื้มประโลมใจนัก ในใจเจ้าหากยังมีเราไท้ซือเจ่ก วันหน้าก็อย่าได้มาพบเรา จะได้ไม่สร้างความลำบากใจแก่เรา”

เหล็งฮู้ชงหดหู่ใจยิ่ง กล่าวว่า

“ไท้ซือเจ่ก นั่นเป็นเพราะเหตุใด?”

ฮวงเชิงเอี้ยงสั่นศีรษะกล่าวว่า

“เรื่องที่เจ้าพบกับเรา แม้แต่ซือแป๋เจ้า ก็อย่าได้เอ่ยถึง”

เหล็งฮู้ชงรับคำด้วยน้ำตาคลอ ฮวงเชิงเอี้ยงลูบคลำศีรษะของเขากล่าวว่า

“เด็กอันประเสริฐ เด็กอันประเสริฐ”

พลางหันกายไป เหล็งฮู้ชงติดตามถึงริมหน้าผา มองดูเงาร่างซูบผอมของเขาพลิ้วลงจากหน้าผา หายลับกับหลังเขา อดหดหู่ใจมิได้

เหล็งฮู้ชงกับฮวงเชิงเอี้ยงอยู่ร่วมกันสิบกว่าวัน มาตรว่าเพียงได้ยินท่านวิจารณ์แต่เพลงกระบี่ แต่ก็บังเกิดความนิยมเลื่อมใสในบุคลิกของท่าน มิหนำซ้ำถูกชะตาอย่างบอกไม่ถูก ฮวงเชิงเอี้ยงมีศักดิ์สูงกว่าเหล็งฮู้ชงสองรุ่น แต่ในใจของเหล็งฮู้ชงยึดถือเป็นผู้รู้ในรุ่นเดียวกัน เปรียบกับงักปุกคุ้ง คล้ายยังสนิทสนมกว่ามากนัก ยามนั้นครุ่นคิดในใจ

'ไท้ซือเจ่กท่านนี้เมื่อเยาว์วัย คงมีนิสัยคล้ายคลึงกับเราที่ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน ขณะที่เขาถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่เรา มักบอกว่า 'เป็นคนใช้เพลงกระบี่มิใช่เพลงกระบี่ใช้คน' ทั้งบอกว่า 'คนมีชีวิต เพลงกระบี่เป็นของตาย คนเป็นไม่ควรถูกเพลงกระบี่ตายควบคุมไว้' นี่เป็นเหตุผลที่จริงแท้แน่นอน ซือแป๋ไฉนไม่เคยเอ่ยถึงมาก่อน?'

จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เพลงกระบี่ของไท้ซือเจ่ก ย่อมบรรลุถึงขั้นสูงสุดยอด น่าเสียดาย ท่านผู้เฒ่าไม่ได้แสดงฝีมือให้เราเปิดหูเปิดตา เปรียบกับซือแป๋เพลงกระบี่ของไท้ซือเจ่กย่อมเหนือล้ำกว่าขั้นหนึ่ง'

หวนนึกถึงฮวงเซ็งเอี้ยงหน้าตาอมโรค สิบกว่าวันนั้นบางครั้งท่านทอดถอนใจ แสดงว่ามีเรื่องเศร้าเสียใจ ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด ดังนั้นเหล็งฮู้ชงถอนใจเบาๆ ถือกระบี่เดินออกจากถ้ำ ร่ายรำเพลงกระบี่ออกมา

ฝึกอยู่ครู่หนึ่ง เหล็งฮู้ชงแทงออกกระบี่หนึ่ง กลับเป็นท่าหงสามาสถิตต้องงงงันวูบ พึมพำคำ "ผิดแล้ว" ร่ายรำเพลงกระบี่ใหม่ไม่นานก็ใช้ออกด้วยท่าหงสามารถสถิตอีก อดขุ่นเคืองใจ ครุ่นคิดขึ้น

'เราฝึกเพลงกระบี่ของสำนักจนช่ำชองชำนาญ ฝังรกรากอยู่ในจิตใจ เมื่อร่ายรำใช้กระบี่ ก็อดแทรกท่ากระบี่ที่คุ้นเคยเข้าไป ไม่ใช่เพลงกระบี่เดียวดายอีก'

จากนั้นบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น

"ไท้ซือเจ่กบอกว่าเมื่อใช้กระบี่ ควรปล่อยตัวตามธรรมชาติอย่างนั้นใช้เพลงกระบี่ของสำนักจะเป็นไร ต่อให้สอดแทรกเพลงกระบี่สำนักไท้ซัว ฮ่วงซัว หรือวิชาฝีมือของสิบผู้อาวุโสนิกายอสูรเข้าไปก็จะเป็นไร หากยืนกรานแบ่งแยกว่าใช้เพลงกระบี่นี้ ไม่อาจใช้เพลงกระบี่นั้น ออกจะคร่ำครึงมงายไปแล้ว"

หลังจากนั้นใช้กระบวนท่าตามอำเภอใจ สอดแทรกเพลงกระบี่ของสำนักและกระบวนท่าบนผนังศิลาเข้าไป รู้สึกเป็นความสุขสนุกสนานอย่างยิ่งยวด แต่เพลงกระบี่ของห้าสำนักกระบี่ นอกจากผิดแผกแตกต่าง ผู้อาวุโสนิกายอสูรทั้งสิบก็มาจากหกเจ็ดสำนัก คิดหล่อหลอมวิชาฝีมือแนวทางต่างๆ เหล่านี้เข้าด้วยกันคล้ายเป็นไปไม่ได้ เหลิงฮู้ชงฝึกเป็นเวลานาน ยังไม่สามารถหล่อหลอมกลมกลืน พลันครุ่นคิดขึ้น

'หล่อหลอมเข้าด้วยกันไม่ได้จะเป็นไร ไยต้องบังคับแข็งขืนไป?'

ดังนั้นไม่จำแนกว่าเป็นกระบวนท่าใด ขอเพียงนึกได้ ก็สอดแทรกไปในเก้ากระบี่เดียวดาย แต่ใช้ไปใช้มา รู้สึกใช้ท่าหงสามาสถิตมากที่สุด เหลิงฮู้ชงฉุกคิดขึ้น

'หากว่าเซี่ยวซือม่วยเห็นเราใช้ท่าหงสามาสถิตเช่นนี้ ไม่ทราบจะครุ่นคิดอย่างไร?'

ในใจครุ่นคิด หยุดกระบี่ไม่เคลื่อนไหว ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันนุ่มนวลขึ้น

วันเวลาที่ผ่านมา เหลิงฮู้ชงคร่ำเคร่งฝึกกระบี่ แม้อยู่ในความฝันยังนึกฝันแต่เคล็ดความพลิกแพลงของเก้ากระบี่เดียวดาย ยามนี้พอหวนนึกถึงงักเล้งซัง ก็ไม่อาจควบคุมตัวเองได้ จากนั้นครุ่นคิดในใจ

'ไม่ทราบนางลอบถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่ลิ้มซือตี๋อีกหรือไม่ ซือแป้แม้สั่งห้ามไว้ แต่เซี่ยวซือม่วยถือดีที่ซือบ้อรักเอ็นดู ไม่แน่ว่าถ่ายทอดกระบี่ให้อีกต่อให้ไม่ถ่ายทอดกระบี่ ทั้งสองอยู่ด้วยกันทุกเช้าค่ำ คงสนิทสนมกว่าเดิม'

อย่างแช่มช้า รอยยิ้มบนใบหน้าเปลี่ยนเป็นฝืนยิ้ม เมื่อนึกถึงตอนท้ายกระทั่งรอยยิ้มแม้แต่น้อยก็ไม่มี

เหลิงฮู้ชงบังเกิดความท้อแท้หดหู่ รั้งกระบี่กลับช้าๆ พลัน

ได้ยินวานรหกเล็กตั่วอู่ร้องเรียกอย่างร้อนรุ่ม

"ตั่วซือกอ ตั่วซือกอ"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ฉั่งแป๊ะกวงพ่ายแพ้ลงจากเขา บอกว่าไม่ยอมเลิกรา จะพัวพันถึงที่สุด หรือว่ามันสู้ตนเองไม่ได้ กลับฉุดคร่าเชี่ยวซือม่วยไป ดังนั้นรีบรุดถึงหน้าผา เห็นวานรหกหิ้วตะกร้าอาหารวิ่งกระหือกระหอบขึ้นมา ร้องว่า

"ตั่ว...ตั่วซือกอ ผิด...ท่าแล้ว"

เหล็งฮู้ชง รีบถามว่า

"เชี่ยวซือม่วยเป็นไรแล้ว?"

วานรหกกระโดดขึ้นบนหน้าผา วางตะกร้าลงบนก้อนหินกล่าวว่า

"เชี่ยวซือม่วยไม่เป็นไร แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องราวไม่ถูกต้อง"

"เรื่องใดไม่ถกต้อง"

"ซือแป๋ซือบ้อกลับมาแล้ว แต่เพิ่งนั่งพักไม่กี่ชั่วยาม ก็มีผู้คนหลายคนมาเยือนสำนัก ประกอบด้วยคนของสำนักซงซัว ฮ่วงซัว ไท้ซัว"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พวกเราห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสหพันธ์ สำนักซงซัวทั้งหลายมีคนมาหาซือแป๋เป็นเรื่องธรรมดายิ่ง"

"ไม่ ท่านยังไม่ทราบ ยังมีผู้คนสามคนขึ้นเขามาพร้อมกับพวกมัน บอกว่าเป็นคนของสำนักฮั้วซัว แต่ซือแป๋ไม่เรียกพวกมันเป็นซือเฮียซือตี๋"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างสงสัยใจ

"มีเรื่องเช่นนี้ คนทั้งสามมีรูปลักษณะอย่างไร?"

"คนหนึ่งหน้าตาเหลืองซีด บอกว่าแซ่ฮง เรียกว่าฮงปุก

เพ้งอะไรนั่น ยังมีนักพรตคนหนึ่ง คนต่ำเตี้ยอีกคนหนึ่งล้วนเรียกว่าปุกอะไร กลับเป็นบุคคลในรุ่น *'ปุก'* เดียวกับซือแป๋"

"อาจบางทีเป็นศิษย์ทรยศสำนักเรา ถูกขับออกจากสำนักแต่แรก"

วานรหกกล่าวว่า

"ตั่วซือกอคาดเดาไม่ผิด ซือแป๋พอพบหน้าพวกมันก็ไม่พอใจยิ่ง กล่าวว่า 'ฮงเฮียพวกท่านไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสำนักฮั้วซัวแต่แรก ยังขึ้นเขามาไยกัน?'

ฮงปุกเพ้งร้องดังๆ ว่า 'ท่านยึดครองตำแหน่งเจ้าสำนักฮั้วซัวมายี่สิบปี วันนี้สมควรสละตำแหน่งแล้วกระมัง?'

ซือแป๋ยิ้มพลางกล่าวว่า 'ท่านทั้งหลายยกกำลังมายังฮั้วซัวที่แท้ต้องการช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักของเรา ฮงเฮียหากเห็นว่าสามารถรับตำแหน่งเจ้าสำนัก เราก็ยินดียกให้'

ฮงปุกเพ้งกล่าวว่า 'ครั้งกระโน้นซือแป๋ท่านใช้เล่ห์อุบายช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักเราไป ตอนนี้เราเรียนบอกต่อจ้อเม่งจู้ *(ประมุขแซ่จ้อ)* ได้รับธงประกาศิตเดินทางมารับตำแหน่งเจ้าสำนักฮั้วซัว'

พลางล้วงธงเล็กๆ จากอกเสื้อผืนหนึ่งคลี่กางออก เห็นธงประกาศิตห้าสีของห้าสำนักกระบี่จริงๆ"

เหล็งฮู้ชงกระซากเสียงว่า

"จ้อเม่งจู้ยุ่งเกี่ยวมากความไปแล้ว เรื่องภายในของสำนักฮั้วซัวเราไม่ต้องให้มันยุ่งเกี่ยว มันอาศัยศักดิ์ศรีใดถอดถอนแต่งตั้งเจ้าสำนักฮั้วซัว?"

วานรหกกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ตอนนั้นซือแป๋ซือบ้อก็กล่าวเช่นนี้ แต่เฒ่าโสโครกมือกระเรียนวิเศษเล็กแป๊ะซึ่งเคยพบพานที่บ้านของเล้าซือเจ่กแห่ง

ฮ่วงซัว กลับให้การหนุนหลังฮงปุกเพ้ง คนของสำนักไท้ซัวกับฮ่วงซัวก็เป็นพวกของฮงปุกเพ้ง พวกมันสามสำนักรวมหัวกันสร้างความลำบากแก่สำนักฮั้วซัว มีแต่สำนักเห็งซัวไม่ส่งคนเข้าร่วม ตั่ว... ตั่วซือกอเงาเป็นว่าผิดท่า จึงรีบรุดมาส่งข่าวต่อท่าน"

เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"สำนักอาจารย์มีภัย พวกเราที่เป็นศิษย์ขอเพียงยังมีลมหายใจก็ต้องรับใช้ต่อซือแป๋ ลักซือตี๋ พวกเราไป"

"ใช่แล้ว ซือแป๋เห็นท่านรับใช้ท่านผู้เฒ่า คงไม่ตำหนิท่านลงจากหน้าผาโดยพลการ"

"ต่อให้ซือแป๋ตำหนิ ก็ไม่เป็นไร ซือแป๋เป็นสุภาพบุรุษ ไม่ชมชอบถกเถียงกับผู้คน ไม่แน่ว่าจะยกตำแหน่งเจ้าสำนักแก่ผู้อื่นจริงๆ อย่างนั้นก็ย่ำแย่แล้ว..."

พลางท่มเทวิชาตัวเบา โลดแล่นลงจากหน้าผา

ระหว่างวิ่งตะบึง บนทางภูเขาด้านตรงข้ามพลันบังเกิดเสียงร้องดังว่า

"เหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชง ท่านอยู่ที่ใด?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้ใดเรียกเรา?"

ได้ยินผู้คนหลายคนร้องถามโดยพร้อมเพรียง

"ท่านคือเหล็งฮู้ชง?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ พลันเห็นเงาร่างสองสายถลันวูบ ขวางทางเอาไว้

ทางภูเขาคับแคบ ด้านหนึ่งเป็นหุบเหวลึกล้ำ คนทั้งสองปรากฏขึ้นบนทางภูเขาอย่างกะทันหัน เหล็งฮู้ชงกำลังวิ่งตะบึง แทบปะทะชนถูกพวกมัน รีบชะงักเท้าลง เห็นคนทั้งสองหน้าตะปุ่มตะป่ำทั้งเต็มไปด้วยรอยย่นน่าสะพรึงกลัวยิ่ง สร้างความแตกตื่นแก่เหล็ง

ฮู้ชงจนพุ่งถอยไปด้านหลังวาเศษ ตวาดถามว่า

"เป็นผู้ใด?"

มิคาดที่ด้านหลังก็มีใบหน้าอัปลักษณ์สองใบ ยังคงหน้าตะปุ่มตะป่ำเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น ห่างจากตนเองไม่ถึงครึ่งเชียะ จมูกกับจมูกแทบปะทะชนกัน เหล็งฮู้ชงตื่นตระหนกยิ่ง หลบไปด้านข้างหนึ่งก้าว เห็นทางภูเขาด้านติดกับหุบเหว ก็ยืนไว้ด้วยคนหน้าตาอัปลักษณ์เช่นเดียวกับสี่คนแรกอีกสองคนรวมเป็นตัวประหลาดหกคน

พริบตานั้น เหล็งฮู้ชงถูกตัวประหลาดหกคนเบียดอยู่ในพื้นที่ซึ่งกว้างยาวไม่ถึงสามเชียะ ดังนั้นรีบยื่นมือชักกระบี่ แต่นิ้วมือเพิ่งกระทบถูกด้ามกระบี่ ตัวประหลาดทั้งหกพากันสืบเท้าคนละครึ่งก้าวเบียดมายังหว่างกลาง ถึงกับเบียดจนเหล็งฮู้ชงไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

ได้ยินวานรหกที่อย่ด้านหลังร้องถามว่า

"นี่ พวกท่านทำอะไร?"

ต่อให้เหล็งฮู้ชงมีไหวพริบปราดเปรียว ยามกะทันหันก็แตกตื่นจนขวัญหาย คิดยกแขนผลักคนเบื้องหน้าทั้งสองออก แต่แขนทั้งสองถูกพวกมันเบียดไว้ ไหนเลยผลักออกไปได้ พลันฉุกคิดขึ้น

'นี่คงเป็นพวกเดียวกับฮงปุกเพ้งเหล่ามารร้าย'

พลันรู้สึกตลอดทั้งร่างตึงวูบ แทบหายใจไม่ออก ที่แท้ตัวประหลาดสี่คนเบียดเสียดเข้ามา เบียดจนกระดูกในกายเขาลั่นเกรียวกราว

เหล็งฮู้ชงไม่กล้าเผชิญหน้ากับตัวประหลาดเบื้องหน้า รีบหลับตาลงได้ยินสุ้มเสียงแหลมเล็กเสียงหนึ่งดังว่า

"เหล็งฮู้ชง พวกเราจะพาท่านไปพบแม่ชีน้อย"

เหล็งฮู้ชงค่อยทราบว่า คนเหล่านี้เป็นพวกเดียวกับฉั่งแป๊ะกวง

ดังนั้นร้องว่า

"พวกท่านไม่ปล่อยเรา เราจะชักกระบี่ฆ่าตัวตาย เหล็งฮูชงยอมตาย..."

พลันรู้สึกสองแขนถูกฝ่ามือสองข้างคว้าจับไว้ มือทั้งสองข้างแข็งแกร่งดุจคีมเหล็ก เสียทีที่เหล็งฮู้ชงฝึกเก้ากระบี่เดียวดาย กลับไม่อาจใช้ออกได้

ได้ยินผู้คนอีกคนหนึ่ง กล่าวว่า

"แม่ชีน้อยต้องการพบท่าน ท่านเชื่อฟังวาจา จะได้เป็นเด็กดี"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"ตายแล้วไม่ดี ท่านหากฆ่าตัวตาย เราจะจัดการท่านร่อแร่ปางตาย"

ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"มันเมื่อตายแล้ว ท่านยังจะจัดการมันร่อแร่ปางตายทำอะไร?"

คนแรกนั้นกล่าวว่า

"หากท่านคิดขู่มัน ก็ไม่อาจบอกให้มันได้ยิน มันพอได้ยินก็ขู่ไม่สำเร็จแล้ว"

คนที่สองกล่าวว่า

"เราพานจะขู่ ท่านจะทำอย่างไร?"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"เราเห็นว่าเกลี้ยกล่อมมันประเสริฐกว่า"

ผู้คนสองคนกลับทุ่มเถียงไม่เลิกรา เหล็งฮู้ชงฟังถึงตอนนี้ครุ่นคิดขึ้น

'ตัวประหลาดทั้งหกแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่ก็ไม่โง่เขลานัก'

ดังนั้นร้องว่า

"ขู่ก็ไม่มีประโยชน์ เกลี้ยกล่อมก็ไม่มีประโยชน์ พวกท่านไม่ปล่อยเรา เราจะกัดลิ้นฆ่าตัวตายแล้ว"

พลันรู้สึกปวดแปลบที่แก้ม มีคนยื่นมือบีบแก้มของเขาไว้ สุ้มเสียงอีกเสียงหนึ่งกล่าวว่า

"เด็กน้อยนี้ดื้อรั้นยิ่ง หากกัดลิ้นเขาพูดไม่ได้ แม่ชีน้อยก็ไม่ชมชอบแล้ว"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"กัดลิ้นขาดก็ตายแล้ว ไหนเลยเพียงพูดไม่ได้เท่านั้น?"

ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"ดีแล้ว ให้มันทดลองดู"

จากนั้นได้ยินวานรหกร้องโอยออกมา แสดงว่าถูกตัวประหลาดเหล่านั้นจับตัวไว้ ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เจ้าลองกัดลิ้นตัวเอง ดูว่าตายหรือไม่ รีบกัด"

วานรหกร้องว่า

"เราไม่กัด เมื่อกัดต้องตายแน่นอน"

เหล็งฮู้ชงเกร็งกำลังใส่สองแขน ดิ้นรนโดยแรง ถึงกับปวดแปลบที่ข้อมือ ไหนเลยดิ้นหลุดได้ ยามร้อนรุ่มบังเกิดไหวพริบ ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง แสร้งเป็นสิ้นสติไป

ตัวประหลาดทั้งหกอทานโดยพร้อมเพรียง คนที่บีบแก้มเหล็งฮู้ชงคลายมือออก คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"คนผู้นี้ถูกขู่จนขวัญฝ่อตายแล้ว"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"ท่านคว้าจับหนักหน่วงเกินไป บีบเค้นมันจนตาย"

ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"ที่แท้ตายอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงร้องดังๆ ว่า

"เราปิดกั้นชีพจรฆ่าตัวตาย"

ตัวประหลาดทั้งหกได้ยินเขาเอ่ยปาก ล้วนสะท้านเฮือก จากนั้นหัวร่อโดยพร้อมเพรียง กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

"ที่แท้ไม่ตาย หากแต่แสร้งตาย"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราไม่ได้แสร้งตาย เราหลังจากตายแล้ว ค่อยฟื้นคืนชีพมา พวกท่านหากไม่ปล่อยเรา เราจะปิดชีพจรอีก ครั้งนี้หลังจากตายแล้วไม่อาจฟื้นคืนชีพได้"

ตัวประหลาดที่คว้าจับข้อมือของเหล็งฮู้ชงทั้งสองพากันคลายมือออก กล่าวว่า

"ท่านตายไม่ได้ ท่านตายก็ย่ำแย่แล้ว"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"หากไม่ให้เราตาย พวกท่านต้องหลีกทาง เรามีเรื่องสำคัญต้องกระทำ"

ตัวประหลาดที่ขวางหน้าทั้งสองสั่นศีรษะโดยพร้อมเพรียง คนหนึ่งส่ายไปทางซ้าย คนหนึ่งสายไปทางขวา กล่าวว่า

"ไม่ได้ ท่านต้องตามเราไปพบแม่ชีน้อย"

เหล็งฮู้ชงเกร็งลมปราณกระโดดปราด คิดโลดข้ามศีรษะคนทั้งสองไป มิคาดตัวประหลาดทั้งสองกระโดดตาม ร่างทั้งสองคล้ายกำแพงชั้นหนึ่งขวางอยู่เบื้องหน้า เหล็งฮู้ชงพอปะทะชนกับร่างตัวประหลาดทั้งสองก็ร่วงหล่นลงไป

เหล็งฮู้ชงขณะลอยอยู่กลางอากาศ ก็ยื่นมือแตะด้ามกระบี่ดึงมือออกนอก คิดชักกระบี่ พลันรู้สึกหัวไหล่ตึงวูบ ตัวประหลาดที่ด้านหลังทั้งสองยื่นมือกดไหล่ของเขา ฝ่ามือทั้งสองแฝงพลังหลายร้อยชั่ง

เหล็งฮู้ชงถึงกับร่างย่อเตี้ยลง อย่าว่าแต่ชักกระบี่ กระทั่งยืนก็ยืนไม่ได้

ตัวประหลาดทั้งสองพอกดร่างเหล็งฮู้ชงลง พากันกล่าวว่า

"หามมันไป"

ตัวประหลาดที่ยืนอยู่เบื้องหน้าทั้งสองพากันยื่นมือออก คว้าจับข้อเท้าเหล็งฮู้ชง หามเหล็งอู้ชงขึ้น

วานรหกร้องว่า

"นี่ พวกท่านทำอะไร?"

ตัวประหลาดตัวหนึ่งกล่าวว่า

"คนผู้นี้พิรี้พิไร ฆ่ามัน"

พลางยกมือหมายฟาดใส่ศีรษะวานรหก เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"ฆ่าไม่ได้"

ตัวประหลาดนั้นกล่าวว่า

"ตกลง ไม่ฆ่าก็ไม่ฆ่า จี้จุดใบ้ของมัน"

มันไม่หมุนตัว จี้นิ้วกลับหลัง พลังดรรชนีแหวกฝ่าอากาศจี้จุดใบ้ของวานรหกไว้ เสียงร้องของวานรหกพลันขาดหาย คล้ายถูกคนใช้กรรไกรตัดขาดไป จากนั้นขดตัวเป็นก้อนกลมกับพื้น เหล็งฮู้ชงเห็นวิชาจี้จุดของคนผู้นี้จำแนกจุดอย่างแม่นยำ ใช้พลังกล้าแข็ง ยิ่งต้องโห่ร้องชมเชยว่า

"ฝีมือที่ดี"

ตัวประหลาดนั้นภาคภูมิใจยิ่ง กล่าวว่า

"เรายังมีฝีมือที่ดีกว่านี้อีกมากหลาย จะแสดงให้ท่านชมดู"

หากเป็นปรกติ เหล็งฮู้ชงต้องเปิดหูเปิดตาแน่นอน แต่ตอนนี้ห่วงใยความปลอดภัยของซือแป๋ ดังนั้นร้องว่า

"เราไม่ต้องการดู"

ตัวประหลาดนั้นกระชากเสียงว่า

"ไฉนไม่ต้องการดู เราพานให้ท่านดู"

พลางกระโดดปราดขึ้น ลอยข้ามศีรษะเหล็งฮู้ชงและตัวประหลาดทั้งสี่ที่จับตัวเหล็งฮู้ชงเอาไว้ พลิ้วขวางกลางอากาศดุจนางแอ่นอันปราดเปรียว ท่วงท่าสวยงามยิ่ง เหล็งฮู้ชงอดร้องชมเชยมิได้ว่า

"วิเศษแท้"

ตัวประหลาดนั้นพลิ้วกายลงกับพื้นโดยที่ฝุ่นละอองไม่คละคลุ้ง เมื่อหันกายกลับมาใบหน้ายาวดุจม้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

คนผู้นี้มีอายุหกเจ็ดสิบปี กลับมีนิสัยคล้ายทารก พอได้ยินผู้คนกล่าวชมเชยคำหนึ่ง ก็อวดโอ่โดยไม่เลิกรา

เหล็งฮู้ชงฉุกคิดขึ้น

'ซือแป๋ซือบ้อเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ฝ่ายตรงข้ามได้รับการสนับสนุนจากไท้ซัว ซงซัว ต่อให้เรารดไปก็ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว ไยไม่หลอกตัวประหลาดเหล่านี้ไปคลี่คลายสถานการณ์ให้กับซือแป๋ ซือบ้อ'

พอได้คิดสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ตอนนี้ที่ภูเขาเบื้องหน้าชุมนุมไว้ด้วยมือดีสำนักซงซัว ไท้ซัว ฮ่วงซัวและฮั้วซัว ด้วยฝีมือของพวกท่าน กล้าไปตอแยหรือไม่?"

ตัวประหลาดนั้นกล่าวว่า

"ตอแยก็ตอแย มีอันใดไม่กล้า พวกมันอยู่ที่ใด"

ตัวประหลาดอีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"พวกเราชนะพนันแม่ชีน้อย แม่ชีน้อยเรียกพวกเรามาจับตัวเหล็งฮู้ชง ไม่ให้เรียกพวกเรามาตอแยมือดีสำนักซงซัวอะไรนั่น ยังคงไปเถอะ"

เหล็งฮู้ชงคลายใจลง ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้พวกมันเป็นคนที่ยี้นิ้มซือม่วยใช้มา หาใช่ศัตรูคู่อริของเรา

ไม่ ดูท่าพวกมันแพ้พนัน มิอาจไม่มาจับตัวเรา กลับบอกว่าชนะพนัน'

ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ใช่แล้ว มือดีสำนักซงซัวนั้นบอกว่า มันดูแคลนตัวประหลาดหน้าม้า ผิวเปลือกส้มทั้งหกนั้นที่สุด พอยื่นมือก็บดขยี้พวกมันตายไป ราวบดขยี้มดปลวกก็มิปาน"

ตัวประหลาดทั้งหกพอฟัง ต้องส่งเสียงร้องด้วยความขุ่นแค้นสี่ประหลาดที่หามเหล็งฮู้ชง วางร่างของเขาลง ร่ำร้องบอกให้พาพวกมันไป แต่มีตัวประหลาดผู้หนึ่งขวัญอ่อนยิ่ง กล่าวว่า

"พวกเราไม่เสาะหามัน หากถูกมันบดขยี้ตายราวบดขยี้มดปลวกจะทำอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงลอบหัวร่อกล่าวว่า

"ใช่แล้ว คิดหนีก็รีบหนี หากว่ามันทราบข่าวรุดมา พวกท่านก็หนีไม่รอดแล้ว"

ตัวประหลาดขวัญอ่อนนั้นพอฟัง ก็โลดลิ่วจากไป ขยับวูบเดียวก็หายวับ สร้างความตื่นตระหนกแก่เหล็งฮู้ชง คิดไม่ถึงคนผู้นี้มีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมปานนี้ ได้ยินตัวประหลาดผู้หนึ่งกล่าวว่า

"**ลักดี๋** *(น้องหก)* กลัวเกิดเรื่อง ปล่อยให้มันหนีไปเถอะ แต่พวกเราต้องต่อสู้กับมือดีสำนักซงซัวนั้นสักครา"

ตัวประหลาดที่เหลือสี่คนกล่าวว่า

"ใช่แล้ว **ท้อก๊กลักเซียน** *(หกเซียนหุบเขาท้อ)* ไร้ผู้ต่อต้าน ยังกลัวมันไยกัน?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราจะพาท่านไป เพียงแต่เมื่อพบพานมัน ห้ามไม่ให้กล่าวเหลวไหล ลงมือโดยวู่วาม มิให้เหล่านักสู้ผู้กล้าหัวร่อเยาะหกเซียนหุบเขาท้ออ่อนเยาว์ไร้เดียงสา ไม่รู้มารยาทธรรมเนียม ทุก

ประการต้องทำตามคำสั่งเรา ไม่เช่นนั้นมิเพียงเราเสื่อมเสียหน้าทั้งหมดก็ไม่มีหน้ามีตา"

ตัวประหลาดทั้งห้าพอฟัง กลับรับปากโดยพร้อมเพรียงกล่าวว่า

"พวกเราไม่อาจให้ผู้อื่นหัวร่อเยาะว่าหกเชียนหุบเขาท้ออ่อนเยาว์ไร้เดียงสา ไม่รู้มารยาทธรรมเนียม"

ดูท่าหกเชียนหุบเขาท้อได้ยินคำวิจารณ์ "อ่อนเยาว์ไร้เดียงสาไม่รู้มารยาทธรรมเนียม" มาหลายครั้ง ยึดถือเป็นความอัปยศอดสูคำพูดเหล็งฮู้ชงพอดีจี้ใจดำพวกมัน

เหล็งอ็ชงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตกลง ท่านทั้งหลายตามเรามา"

พลางสาวเท้าไปตามทางภูเขา ตัวประหลาดทั้งห้าตามติดอยู่ด้านหลัง

เดินทางเป็นระยะทางหลายลี้ เห็นตัวประหลาดขวัญอ่อนนั้นซ่อนตัวอยู่หลังโขดหิน ชะโงกศีรษะมองออกมา เหล็งฮู้ชงเห็นว่าสมควรให้กำลังใจคนผู้นี้ จึงกล่าว

"มือดีสำนักชงชัวนั้นฝีมือด้อยกว่าท่านมากนัก ไม่ต้องกลัวมันพวกเราจะไปคิดบัญชีกับมัน ท่านก็ไปด้วย"

ตัวประหลาดขวัญอ่อนนั้นลิงโลดยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ตกลง เราก็ไปด้วย"

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงชายชราทั้งหกนี้มีนิสัยสัตย์ซื่อโง่งม ไม่คล้ายเป็นคนชั่วร้าย กลับสมควรคบหาสักครา ดังนั้นกล่าวว่า

"เราได้ยินนามยิ่งใหญ่ของท่านทั้งหก เฉกเช่นอสนีบาตฟาดกรอกหู วันนี้ได้พบพาน นับว่าสมดังคำร่ำลือ เพียงไม่ทราบท่านทั้งหกมีนามสูงส่งใด?"

ตัวประหลาดทั้งหกไหนเลยคาดคิดว่าคำพูดนี้ขัดแย้งในตัวเอง พอฟังว่าเหล็งฮู้ซงได้ยินนามยิ่งใหญ่ของพวกมัน เฉกเช่นอสนีบาตฟาดกรอกหู ถึงกับหัวใจพองโตด้วยความยินดี ตัวประหลาดผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เราเป็นพี่ใหญ่ เรียกว่า**ท้อกึงเซียน** *(เซียนรากท้อ)*"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"เราเป็น**ยี่กอ** *(พี่รอง)* เรียกว่า**ท้อกั่งเซียน** *(เซียนลำต้นท้อ)*"

ตัวประหลาดคนหนึ่งกล่าวว่า

"เราไม่ทราบเป็น**ซากอ** *(พี่สาม)* หรือ**สี่กอ** *(พี่สี่)* เรียกว่า**ท้อกีเซียน** *(เซียนกิ่งท้อ)*"

พลางชี้มือไปยังตัวประหลาดอีกผู้หนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"มันไม่ทราบเป็นซากอหรือสี่กอ เรียกว่า**ท้อเฮียะเซียน** *(เซียนใบท้อ)*"

เหล็งฮู้ซงกล่าวอย่างสงสัยใจ

"พวกท่านผู้ใดเป็นซากอหรือสี่กอ แม้แต่ตัวเองก็ไม่ทราบ?"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"มิใช่พวกเราทั้งสองไม่ทราบ หากแต่บิดามารดาเราลืมไป"

เซียนใบท้อกล่าวว่า

"บิดามารดาท่านเมื่อคลอดท่าน หากลืมว่าคลอดท่านออกมาตอนนั้นท่านเป็นทารก ทราบได้อย่างไรว่าในโลกมีคนเช่นท่าน?"

เหล็งฮู้ซงกลั้นหัวร่อ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"ถูกแล้ว แต่บิดามารดาท่านไฉนลืมไป?"

เซียนใบท้อกล่าวว่า

"ตอนแรกที่บิดามารดาคลอดเราสองพี่น้อง ยังจำได้ว่าผู้ใดใหญ่ผู้ใดเล็ก แต่หลายปีให้หลังก็ลืมไป ดังนั้นไม่ทราบว่าผู้ใดเป็น

เล่าซา *(อันดับสาม)* ผู้ใดเป็นเล่าสี่ *(อันดับสี่)*"

พลางชี้มือไปยังเซียนกิ่งท้อ กล่าวสืบต่อ

"มันคิดแก่งแย่งเป็นเล่าซา เราไม่ยอมเรียกมันเป็นซากอ มันคิดทุบตีเรา เราได้แต่อ่อนข้อแก่มัน"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'มีบิดามารดาเลอะเทอะเช่นนี้ มิน่าเล่าถึงกำเนิดบุตรชายเหลวไหลออกมาหกคน'

ดังนั้นกล่าวกับตัวประหลาดที่เหลือทั้งสองว่า

"ท่านทั้งสองมีคำเรียกหาอย่างไร"

ตัวประหลาดขวัญอ่อนนั้นกล่าวว่า

"เราบอกเองเราเป็น**ลักตี๋** *(น้องหก)* เรียกว่า**ท้อชิกเซียน** *(เซียนผลท้อ)* **โหงวกอ** *(พี่ห้า)* ของเราเรียกว่า**ท้อฮวยเซียน** *(เซียนดอกท้อ)*"

เหล็งฮู้ชงอดหัวร่อมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

'เซียนดอกท้อหน้าตาอัปลักษณ์ปานนี้ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่รับกับคำ **'ดอกท้อ'** *แม้แต่น้อย'*

เซียนดอกท้อเห็นเหล็งฮู้ชงเผยอยิ้ม จึงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ในหกพี่น้อง ชื่อของเราไพเราะที่สุด ไม่ว่าผู้ใดก็สู้เราไม่ได้"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ชื่อเซียนดอกท้อไพเราะจริงๆ แต่รากท้อ ลำต้นท้อ กิ่งท้อ ใบท้อ ผลท้อก็ไพเราะยิ่ง หากว่าเรามีชื่อที่ไพเราะน่าฟังเช่นนี้ คงดีใจแทบตายแล้ว"

หกเซียนหุบเขาท้อหัวใจพองโตด้วยความยินดี รู้สึกคนผู้นี้เป็นคนดีอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินจริงๆ เหล็งฮู้ชงกล่าวอีกว่า

"พวกเราไปกันเถอะ ขอให้พี่ท้อท่านใดคลายจุดให้กับชือตี๋เรา

วิชาจี้จุดของพวกท่านสูงเยี่ยมยิ่ง เราไม่ว่าอย่างไรก็คลายไม่ได้"

หกเซียนหุบเขาท้อได้ยินคำสรรเสริญเยินยออีก พากันฮือเข้าไปแก่งแย่งกันคลายจุดให้กับวานรกหก

จากผาสำนึกผิดถึงตึกเที่ยงธรรมของสำนักฮั้วซัว เป็นระยะทางสิบเอ็ดลี้ นอกจากวานรหกแล้ว ที่หลงเหลือมีฝีเท้ารวดเร็วยิ่งชั่วขณะก็บรรลุถึง

เมื่อบรรลุถึงตึกเที่ยงธรรม เห็นเล้าเต็กนับ เนี่ยฮวด ซีไต้จื้อ งักเล้งซัง ลิ้มเพ้งจื้อ เหล่าซือตี่ซือม่วย ล้วนชุมนุมอยู่นอกตึกด้วยสีหน้าหมกมุ่นกังวล พอเห็นตั่วซือกอมาถึง ค่อยคลายใจลง เล้าเต็กนับสะอึกเข้ามากล่าวเบาๆ

"ตั่วซือกอ ซือแป๋ซือบ้อรับแขกอยู่ภายใน"

เหล็งฮู้ชงเหลียวหน้าไปวาดมือทำท่าต่อหกเซียนหุบเขาท้อสั่งพวกมันยืนแน่นิ่งอย่าได้เคลื่อนไหว กล่าวเบาๆ

"คนทั้งหกนี้เป็นสหายของเรา ไม่ต้องสนใจ เราจะไปชมดู"

พลางเดินถึงริมหน้าต่าง มองเข้าไปภายใน ซึ่งความจริง งักปุกคุ้งกับงักฮูหยินรับแขก ผู้เป็นศิษย์ไม่ควรลอบดูอยู่เบื้องนอก แต่ตอนนี้ในสำนักเผชิญปัญหายุ่งยากศิษย์ทั้งหลายเห็นว่าเหล็งฮู้ชงทำเช่นนี้ ไม่มีใดไม่ถูกต้อง

จบเล่ม 1

อมตะนวนิยายของกิมย้ง

กระบี่

เย้ยยุทธจักร

2

กิมย้ง (金庸) ประพันธ์

น.นพรัตน์ เรียบเรียง

เรื่องของธรรมะ อธรรม และวิญญูชนจอมปลอม

สารบัญ

บทที่ 11 หกเซียนหุบเขาท้อ 31

บทที่ 12 สู้ศึกยามวิกาล 75

บทที่ 13 เพลงพิณอันสดใส 135

บทที่ 14 วิจารณ์เชิงเมรัย 181

บทที่ 15 ดรุณีขี้โรค 219

บทที่ 16 หัวหน้านิกายห้าเซียน 249

บทที่ 17 เทพธิดาหยาดฟ้า 279

บทที่ 18 จอมยุทธ์ผู้ห้าวหาญ 341

บทที่ 19 สี่สหายกึงหนำ 391

บทที่ 20 ยอดคนในห้องขัง 439

บทที่ 11
หกเซียนหุบเขาต้อ

เหล็งฮู้ชงมองเข้าไปในห้องโถง เห็นที่นั่งผู้เยือนนั่งไว้ด้วยชายชราผอมสูง มือขวาถือธงประกาศิตของห้าสำนักกระบี่ คือมือกระเรียนวิเศษเล็กแป๊ะแห่งซงซัว

ที่ถัดไปนั่งไว้ด้วยนักพรตกลางคนผู้หนึ่ง และชายชราอายุห้าสิบเศษผู้หนึ่ง ดูจากเสื้อผ้าการแต่งกายแสดงว่าสังกัดสำนักไท้ซัวและฮ่วงซัว ถัดจากนั้นนั่งไว้ด้วยผู้คนสามคน ล้วนมีอายุห้าหกสิบปี กระบี่ที่หว่างเอวล้วนเป็นอาวุธของฮั้วซัว คนแรกหน้าตาดุร้าย คาดว่าเป็นฮงปุกเพ้งที่วานรหกเอ่ยถึง

ซือแป๋ซือบ้อนั่งสนทนาในตำแหน่งผู้เหย้า บนโต๊ะยังจัดวางน้ำชาและอาหารว่าง

ได้ยินชายชราสำนักฮั้วซัวนั้นกล่าวว่า

"งักเฮีย เรื่องภายในสำนักท่าน พวกเราคนนอกไม่สะดวกกับการสอดปากคำ เพียงแต่พวกเราห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสหพันธ์ หากว่าสำนักใดกระทำการไม่ถูกต้อง เป็นที่หัวร่อเยาะของสหายร่วมแนวสำนักที่เหลือทั้งสี่พลอยอัปยศอดสูด้วย"

ชายชราผู้นี้ตาเป็นสีเหลือง คล้ายป่วยเป็นโรคดีซ่านก็มิปาน

เหล็งฮู้ชงพอฟัง ค่อยคลายใจลง ที่แท้พวกมันยังถกถึงเรื่องนี้ ซือแป๋ยังไม่สละตำแหน่งให้ ได้ยินงักฮูหยินกล่าวว่า

"ลู่ซือเฮียกล่าวเช่นนี้ หมายความว่าสำนักเรากระทำไม่ถูกต้องพลอยเสื่อมเสียถึงสำนักท่านแล้ว?"

ชายชราแซ่ลู่ยิ้มอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ฟังว่าเล่งนึ่งเฮียบ *(วีรสตรีแซ่เล่ง)* สำนักฮั้วซัวเป็นที่ปรึกษาเจ้าสำนัก ก่อนนี้เราไม่เชื่อ วันนี้ได้พบพาน ค่อยพบว่าสมคำร่ำลือ"

งักฮูหยินกระซากเสียงว่า

"ลู่ซือเฮียมาเป็นแขกที่ฮั้วซัว เราไม่สะดวกกับการล่วงเกินแต่ชนชั้นผู้กล้าของสำนักฮ่วงซัวกลับกล่าวเหลวไหลเช่นนี้ ครั้งหน้าพบพานมกได้ซิงแซ กลับต้องขอรับคำสอนสั่งจากเขา"

"เนื่องเพราะเราเป็นแขก งักฮูหยินไม่อาจล่วงเกิน หากว่าที่นี้ไม่ใช่ฮั้วซัว งักฮูหยินคงสะบัดกระบี่ปลิดศีรษะเราแล้ว ใช่หรือไม่?"

"นั่นกลับไม่กล้า สำนักฮั้วซัวไหนเลยกล้ายุ่งเกี่ยวกับเรื่องของสำนักท่าน คนของสำนักท่านคบหากับนิกายอสูร จ้อเม่งจู้แห่งสำนักซงซัวย่อมจัดการท่านเอง"

เล้าเจี่ยฮวงแห่งฮ่วงซัวกับผู้อาวุโสนิกายอสูรเด็กเอี้ยเสียชีวิตที่นอกเมืองฮ่วงซัว ในยุทธจักรล้วนทราบว่าทั้งสองถูกสำนักซงซัวฆ่าทิ้ง นางรื้อฟื้นถึงเรื่องนี้ หนึ่งนั้นเพื่อสะกิดแผลเก่าของสำนักฮ่วงซัว สองแดกดันว่าชายชราแซ่ลู่ไม่แก้แค้นให้กับซือเฮียตี๋ กลับร่วมทางมากับคนของสำนักซงซัว สร้างความลำบากแก่พวกตนสองสามีภรรยา

ชายชราแซ่ลู่รับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"นับแต่โบราณกาล ค่ายสำนักใดไม่มีศิษย์ทรยศ พวกเรามายังฮั้วซัว เพื่อผดุงความยุติธรรม ช่วยฮงตั่วกอชำระชนชั้นโฉดชั่วในสำนัก".

งักฮูหยินเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ กล่าวอย่างเยือกเย็น

"ผู้ใดเป็นชนชั้นโฉดชั่ว สามีเราฉายากระบี่วิญญูชน ท่านมี

ฉายาใด?"

ชายชราแซ่ลู่หน้าแดงวูบหนึ่ง ตาเหลืองอร่ามถลึงมองงักฮูหยินแต่ไม่ตอบคำ เหล็งฮู้ชงไม่ทราบความเป็นมาของมันหันไปกระซิบถามเล้าเต็กนับ ซึ่งรอบรู้มากกว่า เล้าเต็กนับกล่าวเบาๆ

"เฒ่าผู้นี้เรียกว่าลู่เลี่ยงยัง ฉายาทางการเรียกว่า**กิมงั่งเตียว** *(เหยี่ยวตาทอง)* แต่มันปากมากน่าชิงชัง ชาวยุทธจักรเมื่ออยู่ลับหลังเรียกมันว่า **กิมงั่งโอวอา** *(อีกาตาทอง)*"

ได้ยินลู่เลี่ยงยังร้องดังๆ ว่า

"กระบี่วิญญูชนอันใด หลังคำวิญญูชนสมควรเติมคำ *'จอมปลอม'* เข้าไปด้วย"

เหล็งฮู้ชงได้ยินมันลบหลู่ซือแป๋ต่อหน้า ไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ร้องดังๆ ว่า

"อีกาตาบอด หากเก่งกล้าก็ไสหัวออกมาให้กับเรา"

งักปุกคุ้งได้ยินคำสนทนาของเหล็งฮู้ชงกับเล้าเต็กนับที่เบื้องนอกแต่แรก ดังนั้นดุว่า

"ชงยี้ ห้ามมิให้เสียมารยาท ลู่ซือแป๋เป็นแขก เจ้าไหนเลยกล่าวโดยไร้ที่ต่ำที่สูงได้?"

ลู่เลี่ยงยังขุ่นแค้นจนดวงตาแทบมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา ศิษย์คนโตของสำนักฮั้วซัว เหล็งฮู้ชงก่อเรื่องที่เมืองฮ่วงซัว มันได้ยินผู้คนกล่าวขวัญขึ้น ดังนั้นด่าว่า

"เราเข้าใจว่าเป็นใคร ที่แท้เป็นเด็กน้อยที่เที่ยวซ่องคณิกาในเมืองฮ่วงซัว"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"มิผิด เราเที่ยวซ่องคณิกาเมืองฮ่วงซัว รู้จักกับนางคณิกาแซ่ลู่นางหนึ่ง"

ลู่เลี่ยงยังเดือดดาลกว่าเดิม หมุนตัวตวัดเท้าซ้าย เตะหน้าต่างบานหนึ่งลอยลิ่วไป มันไม่รู้จักเหล็งฮู้ซง ดังนั้นชี้มือไปยังเหล่าศิษย์สำนักฮั้วซัวดวาดว่า

"คนกล่าววาจาเมื่อครู่เป็นเดียรัจฉานใด?"

เหล่าศิษย์สำนักฮั้วซัวนิ่งเงียบงัน ลู่เลี่ยงยังด่าสำทับว่า

"มารดามันเถอะ คนกล่าววาจาเมื่อครู่เป็นเดียรัจฉานใด?"

เหล็งฮู้ซงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เมื่อครู่เป็นท่านกล่าวเอง เราไหนเลยทราบว่าเป็นเดียรัจฉานใด?"

ลู่เลี่ยงยังเดือดดาลสุดระงับ ส่งเสียงคำรามก้อง โถมตรงเข้าหาเหล็งฮู้ซง

เหล็งฮู้ซงพุ่งถอยหลบเลี่ยง พลันปรากฏเงาคนถลันวูบ คนผู้หนึ่งพลิ้วออกจากห้องโถง ประกายสีเงินวูบขึ้น เสียงเช้งเช้งดังสดใส ลู่เลี่ยงยังเมื่อต่อสู้กับลู่เลี่ยงยังกลับเป็นงักฮูหยิน

นางออกจากห้องโถง ชักกระบี่ ต้านปะทะ ตีโต้ไปกระทำติดต่อกันในอึดใจเดียว ท่วงท่าอ่อนช้อยงดงามยิ่ง

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ทั้งหมดเป็นพวกเดียวกัน มีคำพูดค่อยๆ ว่ากล่าว ไยต้องลงมือ?"

พลางเดินช้าๆ ออกจากห้องโถง ดึงกระบี่จากข้างเอวเล้าเด็กนับเสือกส่งแล้วพลิกวูบ ก็กดกระบี่ของลู่เลี่ยงยังและงักฮูหยินไว้ ลู่เลี่ยงยังเกร็งกำลังงัดกระบี่ขึ้น กลับไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย ต้องหน้าแดงวูบ

งักปุกคุ้งเหลียวหน้าไปยังเหล็งฮู้ซง ดุว่า

"เจ้ากล่าวเหลวไหล ยังไม่ขอขมาต่อลู่ซือแป๊ะอีก?"

เหล็งฮู้ชงได้แต่เดินเข้าไป น้อมกายคารวะกล่าวว่า

"ลู่ซือแป๊ะ ศิษย์ตาบอดไม่รู้จักหนักเบา ร่ำร้องราวอีกาโสโครก นับว่าต่ำช้ากว่าเดียรัจฉานอีก ท่านผู้เฒ่าอย่าได้มีโทสะ เราไม่ได้ด่าท่าน อีกาโสโครกร้องวุ่นวาย พวกเราถือว่ามันกำลังผายลม"

เขากล่าวอีกาโสโครกนั่นอีกาโสโครกนี่ ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าเหล็งฮู้ชงด่ากระทบลู่เลี่ยงยัง ผู้อื่นยังสะกดกั้นได้ งักเล้งซังกลับหัวร่อดิกออกมา

งักปุกคุ้งพบว่าลู่เลี่ยงยังใช้พลังติดต่อกันสามครั้ง ดังนั้นยิ้มเล็กน้อยรั้งกระบี่กลับส่งคืนแก่เล้าเต็กนับ ลู่เลี่ยงยังรู้สึกพลังกดดันบนกระบี่พลันเสื่อมคลาย รีบตวัดแขนขึ้น ได้ยินเสียงดังตัง กระบี่หักสองท่อนร่วงหล่นลงพื้น กระบี่ในมือมันกับงักฮูหยินล้วนหักเหลือครึ่งท่อน เมื่อเป็นเช่นนี้กระบี่หักครึ่งท่อนตวัดรั้งขึ้นมา แทบฟันถูกหน้าผากตนเอง รีบสะกดยับยั้งไว้ แต่ก็ว่นวายจนมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน ร่ำร้องว่า

"ท่าน...สองคนกลุ้มรุมคนเดียว"

จากนั้นฉุกคิดว่ากระบี่ของงักฮูหยินก็ถูกงักปุกคุ้งใช้กำลังภายในกดกระแทกหัก เห็นมือกระเรียนวิเศษ ฮงปุกเพ้งและพวกเดินออกจากห้องโถงมาชมดู ทุกผู้คนดูออกว่างักปุกคุ้งเจรจาหย่าศึกทั้งสอง ไม่ได้ปกป้องฝ่ายใด และกระบี่ของภรรยาถูกสามีกดกระแทกหักหาเป็นไรไม่ ลู่เลี่ยงยังกลับทนทานไม่ได้กระทืบโถมลงจากเขา

งักปุกคุ้งเมื่อกดกระแทกกระบี่ของทั้งสองหักไป ก็เหลือบเห็นหกเซียนหุบดอกท้อ ที่ด้านหลังเหล็งฮู้ชงรู้สึกคนทั้งหกมีสารรูปประหลาดพิกล ดังนั้นประสานมือ กล่าวว่า

"ท่านทั้งหกมายังฮั้วซัว ไม่ได้ออกต้อนรับ ต้องขออภัยด้วย"

หกเซียนหุบเขาท้อถลึงตามองงักปุกคุ้ง ทั้งไม่คารวะตอบ

และไม่ตอบคำ เหล็งฮู้ชงกล่าวเสริมว่า

"นี่เป็นซือแป้เรา เจ้าสำนักฮั้วซัวงักซิงแซ.."

ไม่ทันกล่าวจบ ฮงปุกเพ้งสอดคำขึ้น

"เป็นซือแป้เจ้าจริง แต่ไม่แน่ว่าใช่เป็นเจ้าสำนักฮั้วซัวหรือไม่ งักซือเฮียลมปราณเมฆม่วงของท่านนี้ยอดเยี่ยมยิ่ง แต่สำนักฮั้วซัวเป็นหนึ่งในห้าสำนักกระบี่ สำนักกระบี่ย่อมฝึกกระบี่เป็นหลัก ท่านเอาแต่ฝึกลมปราณ เท่ากับเดินทางสู่เส้นทางอธรรมแล้ว"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ห้าสำนักกระบี่ล้วนใช้กระบี่จริง แต่ไม่ว่าค่ายสำนักใด ล้วนยึดหลักใช้ลมปราณคุมกระบี่ เพลงกระบี่เป็นวิชาภายนอก ลมปราณเป็นวิชาภายใน ต้องฝึกทั้งภายในและภายนอก จึงประสบความสำเร็จด้านฝีมือ"

ฮงปกเพ้งกล่าวว่า

"เราก็มิได้บอกว่าฝึกลมปราณไม่ดี เพียงแต่วิชาเที่ยงธรรมของสำนักฮั้วซัวเราเป็นเพลงกระบี่ ท่านกลับฝึกวิชาแนวอธรรม ไม่แน่จะฝึก**ขิบแซไต้ฮวบ** *(ยอดวิชาดูดดาว)* ของนิกายอสูร นับว่าสร้างเภทภัยแก่ศิษย์ ก่อนเกิดผลร้ายอย่างมหันต์"

เหล็งฮู้ชงพลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น

'ฮวงไท้ซือเจ่กเพียงสอนเราฝึกกระบี่ ท่าน...ท่านน่ากลัวเป็นฝ่ายกระบี่ เราฝึกกระบี่กับท่านผู้เฒ่า ใช่...ใช่ผิดพลาดหรือไม่?'

งักปุกคุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำ *'สร้างเภทภัยแก่ศิษย์ ก่อเกิดเป็นผลร้ายอย่างมหันต์'* กลับไม่แน่นัก"

คนต่ำเตี้ยที่อยู่ข้างกายฮงปุกเพ้ง พลันร้องดังๆ ว่า

"ท่านอบรมศิษย์ที่ใช้การไม่ได้เหล่านี้ออกมา ยังมิใช่ *'สร้าง*

เภทภัยแก่ศิษย์ ก่อเกิดเป็นผลร้ายอย่างมหันต์ หรอกหรือ ท่านที่แท้จะสละตำแหน่งเอง หรือต้องการให้ผู้คนฉุดลากท่านลงจากตำแหน่ง"

ยามนั้น วานรหกถึงนอกห้องโถง เห็นตั่วซือกอมองดูคนต่ำเตี้ยนั้นอย่างสงสัยใจ จึงกล่าวเบาๆ ว่า

"ตั่วซือกอ คนต่ำเตี้ยนี้เรียกว่าเซ้งปุกอิว"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เซ้งเฮีย ฝ่ายกระบี่ท่านถอนตัวออกจากสำนักเราตั้งแต่ยี่สิบห้าปีก่อน วันนี้ไฉนมารังควานหาเรื่องอีก หากว่าพวกท่านเข้าใจว่ามีฝีมือสูงเยี่ยม ไยไม่ก่อร่างตั้งสำนักขึ้นในยุทธจักร สะกดสำนักฮั้วซัวเราไว้ อย่างนั้นแม้แต่ผู้แซ่งักก็นับถือเลื่อมใส"

เซ้งปุกอิวกล่าวว่า

"ท่านยึดครองตำแหน่งเจ้าสำนักฮั้วซัว สอนศิษย์ฝึกลมปราณไม่ฝึกกระบี่ เป็นเหตุให้ชื่อเสียงสำนักฮั้วซัวเสื่อมโทรมลง ท่านย่อมไม่อาจผลักภาระรับผิดชอบได้ ดังนั้นจ้อเม่งจู้ในฐานะผู้นำห้าสำนักกระบี่จึงถ่ายทอดธงประกาศิตมา ให้ท่านสละตำแหน่ง"

งักปุกคุ้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ความนี้คงมีสาเหตุเลศนัย จ้อเม่งจู้เป็นคนหลักแหลม โดยเหตุและผลต้องไม่ส่งธงประกาศิตให้สำนักฮั้วซัวเปลี่ยนตัวเจ้าสำนักเด็ดขาด"

"หรือว่าธงประกาศิตนี้เป็นของปลอม?"

"ธงประกาศิตไม่แปลกปลอม แต่ธงประกาศิตเป็นใบ้พูดไม่ได้"

มือกระเรียนวิเศษแห่งซงซัวความจริงสงบปากคำ ยามนี้พลันกล่าวว่า

"งักซือเฮียบอกว่าธงประกาศิตเป็นใบ้ หรือเราก็เป็นใบ้ด้วย?"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

. . . . . .

"ไม่กล้า เรื่องราวมีความสำคัญ เราต้องเข้าพบจ้อเม่งจู้ค่อยตัดสินใจ"

เซ้งปุกอิวกล่าวว่า

"กล่าวไปกล่าวมา ท่านไม่ยอมสละ**ตำแหน่งเจ้าสำนัก** ใช่หรือไม่ใช่?"

เมือกล่าวคำ "ตำแหน่งเจ้าสำนัก" ก็ชักกระบือออก พอกล่าวคำ "ใช่" ก็แทงออกกระบี่หนึ่ง กล่าวคำ "หรือ" แทงออกอีกกระบี่ กล่าวคำ "ไม่" แทงออกอีกกระบี่ กล่าวคำ "ใช่" แทงอีกกระบี่หนึ่ง คำ "ใช่หรือไม่ใช่" กล่าวในอึดใจเดียว แทงติดต่อกันสี่กระบี่

สี่กระบี่นี้รวดเร็วยิ่ง มิหนำซ้ำใช้กระบวนท่าผิดแผกแตกต่างกระบี่แรกแทงทะลุเสื้อผ้าไหล่ซ้ายของงักปุกคุ้ง กระบี่สองแทงทะลุเสื้อผ้าไหล่ขวา กระบี่สามแทงทะลุเสื้อผ้าชายโครงข้างซ้าย กระบี่ที่สี่แทงทะลุเสื้อผ้าชายโครงข้างขวา ทุกกระบี่เฉียดผ่านผิวกายงักปุกคุ้งห่างเพียงครึ่งนิ้ว ความรวดเร็วของฝีมือ ความแม่นยำของการคำนวณความรุนแรงของสภาวะ สมกับเป็นชนชั้นยอดฝีมือเหล่าศิษย์ฮั้วซัวนอกจากเหล็งฮู้ชงแล้ว ล้วนชมดูจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

แต่มือกระเรียนวิเศษ ฮงปุกเพ้งและพวกบังเกิดความเคารพเลื่อมใสงักปุกคุ้งยิ่งกว่า เห็นเซ้งปุกอิวแทงติดต่อกันสี่กระบี่ ทุกกระบี่ล้วนเป็นท่าสังหาร แต่งักปกคังยิ้มรับอย่างปลอดโปร่ง ขันตินี้สุดที่ผู้คนทั่วไปจะกระทำได้ มาตรว่าไม่ได้ลงมือ แต่ก็แสดงออกซึ่งบารมีน่าเกรงขาม

เหล็งฮู้ชงเห็นสี่กระบี่ที่เซ้งปุกอิวแทงออก เป็นกระบวนท่าหนึ่งของเพลงกระบี่ฮั้วซัวที่สลักบนผนังศิลาถ้ำด้านหลัง แต่ถอดจากหนึ่งเป็นสี่ดูไปคล้ายเป็นสี่กระบวนท่า แท้ที่จริงมีเพียงกระบวนท่าเดียว ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'กระบวนท่าของฝ่ายกระบี่ต่อให้พิสดารกว่านี้ ก็ไม่นอกเหนือจากที่แกะสลักบนผนังศิลา'

ได้ยินงักฮูหยินกล่าวว่า

"เซ็งเฮีย สามีเราเห็นท่านทั้งหลายเป็นแขก จึงอ่อนข้อให้ท่านแทงใส่เสื้อผ้าเขาสี่กระบี่ หากยังไม่รู้จักดีชั่ว สำนักฮั้วซัวต่อให้เคารพแขกกว่านี้ ก็มีขอบเขตจำกัด"

เซ้งปุกอิวกล่าวว่า

"แขกเหรื่ออันใด อ่อนข้อไยกัน งักฮูหยิน ขอเพียงท่านทำลายเพลงกระบี่สี่ท่านี้ ผู้แซ่เซ้งจะลงจากเขา ไม่ขอเหยียบย่างขึ้นสู่ยอดเขาเทพธิดาอีก"

มันคิดกระตุ้นงักฮูหยินลงมือ สยบนางเอาไว้ เมื่อถึงเวลางักปุกคุ้งอาจมีจิตกริ่งเกรง ยินยอมสยบต่อพวกตน ไม่เช่นนั้นก็สับสนวุ่นวายเปิดโอกาสให้ฮงปุกเพ้งฉกฉวยได้

งักฮูหยินแม้ไม่มีความมั่นใจเอาชัยสี่ท่ากระบี่มัน แต่เห็นมันคุกคามคนปานนี้ ไหนเลยแสดงความอ่อนแอได้ ดังนั้นชักกระบี่ออกมา

เหล็งฮู้ชงชิงกล่าวว่า

"ซือบ้อ วิธีการฝึกของฝ่ายกระบี่เดินสู่เส้นทางอธรรม ไหนเลยเปรียบกับแนววิชาอันเที่ยงธรรมของสำนักเราได้ ให้ศิษย์สู้กับมันก่อน หากว่าวิชาลมปราณของศิษย์ยังไม่ถึงขั้น ซือบ้อค่อยขับไล่มันก็ไม่สาย"

ไม่รอให้งักฮูหยินอนุญาต ก็กระโดดปราดไปขวางหน้านาง ในมือกลับหยิบฉวยไม้กวาดชำรุด ซึ่งเก็บจากมุมกำแพงมาด้ามหนึ่ง กวัดแกว่งไม้กวาด กล่าวกับเซ้งปุกอิวว่า

"เซ้งซือหู ท่านมิใช่คนของสำนักเรา ดังนั้นไม่ต้องเรียกหา

เป็นซือเจ่กซือแป๊ะอันใด หากท่านกลับใจได้สำนึก กลับเข้าสำนักเรา ไม่ทราบซือแป๋ยอมรับท่านหรือไม่ ต่อให้ซือแป๋ยอมรับ ท่านก็ต้องเรียกเราเป็นซือเฮีย เชิญเถอะ"

เซ้งปุกอิวเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า

"เด็กโสโครกกล่าวเหลวไหล ขอเพียงเจ้าต้านรับสี่กระบี่เมื่อครู่ของเราได้ เซ้งปุกอิวจะกราบท่านเป็นอาจารย์"

"เราจึงไม่รับศิษย์เช่นท่าน..."

ไม่ทันขาดคำ เซ้งปุกอิวก็ร้องว่า

"ชักกระบี่รับความตาย"

"ใต้ลมปราณแผ่พุ่งผ่าน แม้หญ้าฟางก็เป็นกระบี่ฆ่าคน คิดต้านรับกระบวนท่าอันต้อยต่ำของเซ้งเฮีย ไยต้องใช้กระบี่ด้วย?"

งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาทราบว่าคนผู้นี้มีฝีมือสูงกว่าเหล็งฮู้ชงมากนัก ไม้กวาดด้ามหนึ่งไหนเลยใช้การได้ คิดใช้มือเปล่าต้านกระบี่มัน นับว่าเสี่ยงอันตรายยิ่ง ดังนั้นตวาดโดยพร้อมเพรียง

"ชงยี้ถอยไป"

เห็นประกายสีขาววูบขึ้น เซ้งปุกอิวเสือกกระบี่แทงใส่เหล็งฮู้ชง เป็นกระบวนท่าที่แทงใส่งักปุกคุ้งเมื่อครู่จริงๆ

มันไม่พลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า หนึ่งนั้นกระบวนท่าเหล่านี้เป็นไม้ตายประจำตัวของมัน สอง มันลั่นปากไว้ก่อน สามตนเองทบทวนใช้กระบวนท่าเดิม อีกฝ่ายหนึ่งมีการเตรียมตัว ทั้งสองฝ่ายถือว่าเสมอกัน หาใช่ตนเองเอาเปรียบในเชิงอาวุธไม่

เหล็งฮู้ชงเมื่อท้าสู้กับมัน ก็นึกหาวิธีคลี่คลายกระบวนท่ารูปภาพที่สลักผนังศิลาในถ้ำด้านหลัง ล้วนใช้อาวุธนอกสารบบเข้าทำลายกระบี่ ไม้กวาดด้ามนี้สามารถใช้แทนกั้นหยั่นได้ เห็นเซ้งปุกอิวแทงกระบี่มา ก็กวาดไม้กวาดใส่หน้ามัน

กระบวนท่าเหล็งฮู้ชงนี้เสี่ยงอันตรายยิ่ง กั้นหยั่นหลอมจากเหล็กกล้าหากกวาดถูกศัตรู แม้ไม่ตายก็บาดเจ็บสาหัส หากว่าในมือของเขาถือกั้นหยั่นจริงๆ ท่ากวาดจู่โจมนี้ต้องคุกคามฝ่ายตรงข้ามวกกระบี่กลับไปคุ้มครองตน แต่ไม้กวาดชำรุดด้ามนี้สามารถบังเกิดผลคุกคามอันใด อย่างมากเพียงกวาดใบหน้าเซ้งปุกอิวเป็นคราบโลหิตหลายสาย กระบี่ของเซ้งปุกอิวกลับแทงทะลุอกของเขาไป เพียงแต่เหล็งฮู้ชงคำนวณแน่ว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ต้องไม่ปล่อยให้ไม้กวาดที่สกปรกด้ามนี้กวาดถูกใบหน้าตัวเอง ต่อให้แทงตนเองตายในกระบี่เดียวก็ไม่อาจล้างความอัปยศที่ถูกไม้กวาด กวาดใบหน้าไปได้

จริงดังคาดหมาย ในเสียงอุทานของทุกผู้คน เซ้งปุกอิวเบี่ยงหน้าหลบเลี่ยง วกกระบี่ฟันใส่ไม้กวาด เหล็งฮู้ชงลดไม้กวาดลงเลี่ยงจากกระบี่นี้

เซ้งปุกอิวถูกเหล็งฮู้ชงคุกคามให้รั้งกระบี่กลับไปป้องกันตัวเองในกระบวนท่าเดียว อดหน้าร้อนผะผ่าวไม่ได้ มันไหนเลยทราบว่าท่าไม้กวาดของเหล็งฮู้ชงนี้ เป็นผู้อาวุโสนิกายอสูรทั้งสิบเค้นสมองครุ่นคิดขึ้น เพื่อใช้สะกดกระบวนท่าของมันนี้ ยังเข้าใจว่าเหล็งฮู้ชงจู่โจมเปะปะ ทำลายกระบวนท่าของตนโดยบังเอิญ ยามอับอายขุ่นแค้นพลันจ้วงแทงกระบี่ที่สองออก กระบี่นี้ไม่ได้ใช้ตามลำดับเมื่อครู่ หากแต่เป็นกระบี่ที่สี่ที่เคยแทงใส่ชายโครงงักปุกคุ้ง

เหล็งฮู้ชงเบี่ยงตัววูบ เปลี่ยนเป็นถือไม้กวาดด้วยมือซ้าย คล้ายคิดหลบเลี่ยงจากกระบี่นี้ แต่ไม้กวาดพุ่งทะลวงออกดุจสายฟ้าจี้ใส่ทรวงอกเซ้งปุกอิว ไม่กวาดยาวกระบี่สั้น ใช้ทีหลังบรรลุถึงก่อนเซ้งปุกอิวไม่ทันวกกระบี่กลับมา ซี่ไม้กวาดหลายซี่ก็แทงถูกทรวงอกมัน จากนั้นกระบี่ของเซ้งปุกอิวค่อยฟันไม้กวาดร่วงหล่นลง

แต่ยอดฝีมือที่ชมดูอยู่ด้านข้างดูออกว่า กระบวนท่านี้เซ้งปุกอิวเป็นฝ่ายแพ้ หากว่าเหล็งฮู้ชงไม่ได้ใช้ไม้กวาดด้ามหนึ่ง หากแต่ถืออาวุธประเภทกั้นหยั่น พลั่ววงเดือน เซ้งปุกอิวต้องถูกกระแทกทำร้ายทรวงอกบาดเจ็บสาหัสแล้ว

หากฝ่ายตรงข้ามเป็นชนชั้นยอดฝีมือ เซ้งปุกอิวได้แต่ทิ้งกระบี่ยอมรับการพ่ายแพ้ แต่เหล็งฮู้ชงเป็นศิษย์รุ่นที่สอง ตนเองกลับพ่ายแพ้แก่ไม้กวาดด้ามหนึ่ง ยังมีหน้าอันใด ดังนั้นสะบัดกระบี่ขวับๆ แทงออกสามกระบี่

สามกระบวนท่านี้มีอยู่สองกระบวนท่าที่แกะสลักบนผนังศิลาถ้ำด้านหลัง อีกกระบวนท่าถึงแม้เหล็งฮู้ชงไม่เคยเห็นมาก่อน แต่นับแต่ฝึกท่าทำลายกระบี่ในเก้ากระบี่เดียวดายก็สามารถทำลายท่ากระบี่ทั้งหลาย ดังนั้นถลันหลบฝ่ายตรงข้ามหนึ่งกระบี่ จากนั้นใช้ท่ากระบองทำลายกระบี่บนผนังศิลา ยืดถือไม้กวาดต่างกระบองปัดกระบี่ของเซ้งปุกอิวเบนเบือน จากนั้นเสือกกระทุ้งใส่ปลายกระบี่ของมัน

หากว่าเหล็งฮู้ชงถือกระบองเหล็กย่อมกระแทกกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามหักสะบั้นไป แต่ยามกะทันหันไม่ทันคาดคิดว่า ตนเองถือด้ามไม้กวาดที่ทำจากต้นไผ่ เสียงฉึกเมื่อกระบี่สอดใส่ด้ามไม้ไผ่ จมลึกเสมอด้าม

เหล็งฮู้ชงกลับมีปฏิกิริยารวดเร็ว กวาดกระแทกมือขวาใส่ด้ามไม้กวาด ไม้กวาดที่สอดไว้ด้วยกระบี่ยาวพุ่งเฉียงๆ ออกไป

เซ้งปุกอิวทั้งอับอายทั้งขุ่นแค้น มือซ้ายพลิกวูบ ประทับใส่ทรวงอกเหล็งฮู้ชง มันมีพลังการฝึกปรือหลายสิบปี เหล็งฮู้ชงไหนเลยรับได้ ถูกฟาดกระอักโลหิตจากปากล้มหงายไปด้านหลัง

ทันใด เงาคนถลันวูบวาบ มือเท้าของเซ้งปุกอิวถูกคนจับยกขึ้น ได้ยินมันแผดร้องคำหนึ่ง โลหิตและตับไตไส้พุงสาดกระจาย คนคน

หนึ่งถูกฉีกกระชากเป็นสี่ส่วน มือเท้าตกอยู่ในเงื้อมมือตัวประหลาดหน้าตาอัปลักษณ์สี่คน *กลับเป็นสี่เซียนหุบเขาท้อฉีกกระชากเซังปุกอิวเป็นสี่ท่อน!*

เหตุแปรเปลี่ยนกะทันหัน ทุกผู้คนแตกตื่นตะลึงลาน งักเล้งซังชมดูจนหน้ามืดวูบวาบสิ้นสติไป แม้แต่ยอดฝีมือที่มีภูมิรอบรู้กว้างขวางเช่นงักปุกคุ้งและพวกก็สะท้านใจอย่างรุนแรง

ขณะที่สี่เซียนหุบเขาฉีกกระชากร่างเซังปุกอิว เซียนดอกท้อและเซียนผลท้อก็ชิงร่างเหล็งฮู้ชงที่นอนอยู่บนพื้นขึ้น วิ่งตะบึงลงจากเขา งักปุกคุ้งและฮงปุกเพ้งจู่โจมกระบี่ออก แทงใส่กลางหลังเซียนลำต้นท้อ และเซียนใบท้อ คนทั้งสองพากันดึงกระบองสั้นออกมาด้ามหนึ่ง เสียงเช้งเช้งเมื่อปัดป่ายกระบี่เบนเบือน สี่เซียนหุบเขาท้อพากันทุ่มเทวิชาตัวเบาจากไป

ชั่วพริบตา หกเซียนหุบเขาท้อและเหล็งฮู้ชงล้วนจากไปจนไร้ร่องรอย

งักปุกคุ้งและพวกหันไปมองหน้ากัน เห็นตัวประหลาดทั้งหกจากไปอย่างรวดเร็วปานนี้ ทราบว่าไม่อาจติดตามทัน ทุกผู้คนมองดูเศษสังขารทั้งสี่ส่วนของเซังปุกอิว และคราบโลหิตที่เนืองนอง ในใจทั้งหวาดหวั่นพรั่นพรึง ทั้งละอายแก่ใจ

เหล็งฮู้ชงถูกเซังปุกอิวฟาดทำร้ายบาดเจ็บสาหัส จากนั้นถูกสองเซียนหุบเขาท้อหามลงจากเขา ไม่นานก็สิ้นสติไป เมื่อฟื้นคืนสติมา เห็นหน้ายาวดุจม้าสองหน้า ใช้ดวงตาสองคู่มองดูตนเอง สีหน้าเต็มไปด้วยแววห่วงใยกังวล

เซียนดอกท้อเห็นเหล็งฮู้ชงลืมตาขึ้น ก็กล่าวด้วยความยินดีว่า "ฟื้นแล้ว เด็กน้อยนี้ไม่ตายแล้ว"

เซียนผลท้อกล่าวว่า

"ย่อมไม่ตาย ถูกคนฟาดใส่เบาๆ ไหนเลยตายได้?"

"ท่านกลับกล่าวอย่างปลอดโปร่ง ฝ่ามือนี้ฟาดถูกท่านย่อมไม่อาจทำร้ายท่าน แต่เมื่อฟาดถูกเด็กน้อยนี้ อาจจะฟาดมันตาย"

"มันไม่ตายุชัดๆ ท่านไหนเลยบอกว่าฟาดมันตาย"

"เรามิใช่บอกว่าต้องตาย เราบอกว่าอาจจะต้องตาย"

"มันเมื่อฟื้นคืนชีวิต ก็ไม่อาจบอกว่า *'อาจจะต้องตาย'* อีก"

เหล็งฮู้ชงได้ยินสองพี่น้องทุ่มเถียงกันไม่เลิกรา แม้รู้สึกน่าหัวร่อแต่เห็นคนทั้งสองห่วงใยกังวลต่อความเป็นตาย ตนเองอดตื้นตันใจมิได้กล่าวว่า

"ท่านทั้งสองวางใจ เหล็งฮู้ชงไม่ตาย"

เซียนผลท้อลิงโลดยิ่ง กล่าวกับเซียนดอกท้อว่า

"ท่านฟัง มันเองบอกว่าไม่ตาย เมื่อคร่ท่านยังบอกว่าอาจจะต้องตาย"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"ขณะที่เรากล่าวคำพูดนี้ มันยังไม่ได้เอ่ยปาก"

เซียนผลท้อกล่าวว่า

"มันเมื่อลืมตาขึ้น ย่อมสามารถเอ่ยปาก ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดได้"

เหล็งฮู้ชงเห็นว่าหากปล่อยให้ทั้งสองทุ่มเถียงต่อไป ไม่ทราบเมื่อใดจึงเลิกราจึงกล่าว

"เราความจริงคิดตาย แต่ได้ยินว่าท่านทั้งสองไม่ต้องการให้เราตาย หวนนึกถึงหกเซียนหุบเขาท้อมี...มีอานุภาพเพียงไหน พวกท่านไม่ต้องการให้เราตาย เราไหนเลยกล้าตาย"

สองเซียนหุบเขาท้อรับฟังจนหัวใจพองโต กล่าวว่า

"ใช่แล้ว คนผู้นี้กล่าวมีเหตุผล พวกเราไปบอกต่อตั่วกอและพวก"

พลางวิ่งปราดออกไป เหล็งฮู้ชงค่อยพบว่าตนเองนอนอยู่บนเตียงไม้ มุ้งเหนือศีรษะเก่าขาด ไม่ทราบเป็นสถานที่เยี่ยงไร พอหมุนศีรษะเล็กน้อยรู้สึกทรวงอกปวดแปลบสุดทนทาน ได้แต่นอนนิ่งไม่กล้าเคลื่อนไหว

ไม่นานให้หลัง เซียนรากท้อและพวกทั้งสี่เดินเข้าห้องมา คนทั้งหกเรากล่าวคำหนึ่ง ท่านกล่าวคำหนึ่ง บ้างอวดโอ่ความดีความชอบ บ้างชมเชยเหล็งฮู้ชงชะตากล้าแข็ง บ้างบอกว่าตอนนั้นรีบร้อนช่วยคนไม่มีเวลาคิดบัญชีกับสุนัขเฒ่าสำนักซงซัว ไม่เช่นนั้นจะฉีกกระชากมันเป็นสี่ส่วน ดูว่ายังจะบดขยี้หกเซียนหุบเขาท้อได้ราวกับขยี้มดปลวกหรือไม่

เหล็งฮู้ชงก็ปลุกปลอบสติสมาธิ กล่าวสนับสนุนหกเซียนหุบเขาท้ออีกหลายคำ จากนั้นสิ้นสติไปอีกครา

ยามเคลิบเคลิ้มรู้สึกทรวงอกอึดอัด เลือดลมโคจรย้อนกลับขัดข้องอย่างบอกไม่ถูก ผ่านไปเนิ่นนาน ค่อยฟื้นคืนสติมาทีละน้อย รู้สึกร่างคล้ายอยู่ในเตาหลอมขนาดใหญ่ใบหนึ่ง อดส่งเสียงครางมิได้ พลันได้ยินคนผู้หนึ่งตวาดว่า

"อย่าส่งเสียง"

เหล็งฮู้ชงลืมตาขึ้น เห็นบนโต๊ะจุดตะเกียงริบหรี่ ตนเองร่างเปลือยเปล่านอนอยู่บนพื้น มือเท้าถูกสี่เซียนหุบเขาท้อยึดจับไว้ อีกสองคนหนึ่งทาบฝ่ามือกับท้องน้อยตน หนึ่งทาบฝ่ามือกับ *จุดแป๊ะหวยฮวก*บนขม่อมตนเอง

เหล็งฮู้ชงยามตื้นตระหนกรู้สึกมีพลังความร้อนสายหนึ่งแผ่ซ่านขึ้นจากส้นเท้าซ้าย ผ่านเท้าซ้าย ท้องน้อย ทรวงอกถึงแขนขวา

ใจกลางฝ่ามือขวาก็ปรากฏพลังความร้อนอีกสายหนึ่งถ่ายเทลงยังเบื้องล่าง ผ่านแขนซ้าย ทรวงอก ท้องน้อย เท้าขวาถึงส้นเท้าขวา พลังความร้อนทั้งสองสายโคจรวนเวียน รมจนเหล็งฮู้ชงหลั่งเหงื่อโซมกายร้อนรุ่มสุดทนทาน

เหล็งฮู้ชงทราบว่าหกเซียนหุบเขาท้อใช้วิชากำลังภายในรักษาบาดเจ็บแก่ตนเอง ในใจบังเกิดความตื้นตัน ลอบโคจรลมปราณฮั้วชัวคิดเพิ่มพลังอีกส่วนหนึ่ง มิคาดเพิ่งเกร็งพลังขึ้นจากจุดตังชั้งท้องน้อยพลันปวดแปลบอย่างรุนแรง คล้ายถูกอาวุธเล่มหนึ่งปักใส่ต้องกระอักโลหิตออกมา

หกเซียนหุบเขาท้อพากันร้องคำ “ผิดท่า” เซียนใบท้อฟาดฝ่ามือกระแทกใส่ศีรษะเหล็งฮู้ชง กระแทกเหล็งฮู้ชงสิ้นสติไป

หลังจากนั้นเหล็งฮู้ชงตกอยู่ในอาการสลบไสล ร่างบัดเดี๋ยวร้อนบัดเดี๋ยวหนาว พลังความร้อนทั้งสองสายวนเวียนอยู่รอบกายบางครั้งปรากฏพลังความร้อนหลายสายหักล้างกันเอง ยิ่งทรมานสุดทนทาน

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เหล็งฮู้ชงค่อยมีสมองแจ่มใสได้ยินหกเซียนหุบเขาท้อทุ่มเถียงวุ่นวาย ดังนั้นลืมตาขึ้น เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

“พวกท่านดู เหงื่อของมันหยุดไหล ดวงตาก็ลืมขึ้น ใช่เป็นวิธีของเราถูกต้องหรือไม่ กำลังภายในของเราผ่านตงตักถึงฮวงฉีฮ้วงเถียว ย้อนกลับมาทางเอียงเอ็ก ต้องรักษาอาการบอบช้ำของมันได้แน่นอน”

เซียนรากท้อกล่าวว่า

“ท่านยังประโคมโอ่อีก เมื่อวันก่อนหากไม่ใช่วิธีของเราใช้กำลังภายในกรุยชีพจรจกเดียกอิมต้าเก็ง เด็กน้อยนี้ต้องตายแต่แรก

ไหนเลยถึงรอบท่านถ่ายทอดพลังย้อนกลับมายังเอียงเอ็ก"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"มิผิด แต่วิธีของตั่วกอแม้รักษาอาการบอบช้ำของเขา เท้าทั้งสองเคลื่อนไหวไม่ได้ นับว่าไม่สมบูรณ์พร้อม ยังคงเป็นวิธีของเราดีกว่า เด็กน้อยนี้รับบาดเจ็บบอบช้ำที่ใจ ต้องใช้ลมปราณกรุยชีพจรเสียงลกซาเจียว"

เซียนรากท้อกระซากเสียงว่า

"ท่านไม่ได้มุดเข้าร่างมัน ทราบได้อย่างไรว่ามันรับบาดเจ็บบอบช้ำที่ใจ ล้วนเป็นวาจาเหลวไหล"

เซียนใบท้อพลันกล่าวว่า

"เราเห็นว่าการถ่ายทอดพลังย้อนกลับมาทางเอียงเอ็กไม่ถูกต้อง ยังคงรักษาชีพจรเสียวอิมเสียงเก็งที่เท้าของมันก่อน"

ไม่รอให้ผู้อื่นเห็นพ้อง ก็ทาบฝ่ามือกับจดอิมก๊กที่หัวเข่าซ้ายเหล็งฮู้ชง ถ่ายทอดพลังความร้อนสายหนึ่งเข้าไป เซียนลำต้นท้อบันดาลโทสะกระซากเสียงว่า

"ท่านขัดคอเราอีกแล้ว พวกเราทดลองดูว่าผู้ใดถูกกันแน่"

พลางเร่งเร้าพลัง ถ่ายทอดกำลังภายในเพิ่มเติม

เหล็งฮู้ชงทั้งคิดอาเจียนและคิดกระอักโลหิต ได้แต่ร้องร่ำครำครวญในใจ

'แย่แล้ว คนทั้งหกมีกุศลจิต คิดช่วยชีวิตเรา แต่หกพี่น้องความคิดไม่ตรงกัน รักษาเราตามวิธีการของตัวเอง ครั้งนี้เราเหล็งฮู้ชงต้องย่ำแย่แล้ว'

ตนเองคิดส่งเสียงโต้แย้ง ร้องบอกให้หกเซียนหุบเขาท้อหยุดมือ จนใจที่ไม่สามารถเอ่ยปากได้

รู้สึกมีกำลังภายในหกสายหักล้างกันในร่างกายตนเอง

บริเวณตับไต ปอดหัวใจ กระเพาะลำไส้ อวัยวะในส่วนต่างๆ กลับกลายเป็นที่ประลองกำลังภายในของหกพี่น้องไป

เหล็งฮู้ชงเดือดดาลถึงขีดสุด ลอบด่าในใจ

'หากครั้งนี้เราไม่ตาย วันหน้าค่อยสับพวกเจ้าเหล่าสุนัขทั้งหกให้แหลกเละ'

ส่วนลึกของหัวใจของเขาทราบว่า หกเซียนหุบเขาท้อกระทำไปด้วยกุศลจิต มิหนำซ้ำการถ่ายทอดลมปราณรักษาบาดเจ็บนี้เสื่อมสูญพลังมากหลาย หากมิใช่มีไมตรีคบหาอย่างลึกล้ำไม่ยอมยื่นมือรักษาโดยง่ายดาย แต่ตอนนี้ร่างกายคล้ายถูกต้มเดี่ยวแผดเผาทรมานสุดทนทาน หากสามารถเอ่ยปาก คงต้องแผดด่าถ้อยคำที่สาหัสสากรรจ์ที่สุดออกไปแล้ว

หกเซียนหุบเขาท้อทางหนึ่งถ่ายทอดพลังรักษาบาดเจ็บให้กับเหล็งฮู้ชงตามวิธีการตนเอง ทางหนึ่งท่มเถียงไม่ขาดปาก หาทราบไม่ว่าวันเวลาที่ผ่านมาก่อกวนจุดชีพจรภายในกายเหล็งฮู้ชงจนสับสนวุ่นวาย ไม่เป็นรูปเป็นร่างอีก ยังดีที่เหล็งฮู้ชงฝึกวิชากำลังภายในสำนักฮั้วซัว ปรับพื้นฐานหนักแน่นลึกล้ำ ค่อยรักษาชีวิตไว้ได้ ไม่เช่นนั้นคงถูกหกเซียนหุบเขาท้อจัดการจนจบชีวิตไปแล้ว

หกเซียนหุบเขาท้อถ่ายทอดพลังเป็นเวลานาน เห็นเหล็งฮู้ชงลมหายใจอ่อนล้า หัวใจเต้นแผ่วลง คล้ายกับจะสิ้นลมปราณ อดวิตกกังวลมิได้ เซียนผลท้อกล่าวว่า

"เราไม่ทำแล้ว หากกระทำต่อไป ทำร้ายมันตาย เด็กน้อยนี้ต้องกลับกลายเป็นปีศาจพยาบาทตามรังควานเรา"

พลางรั้งมือกลับจากจุดเส้นบนร่างกายเหล็งฮู้ชง เซียนรากท้อกระชากเสียงว่า

"หากว่าเด็กน้อยนี้ตายไป ต้องโทษว่าท่านเป็นคนแรก มัน

กลับกลายเป็นปีศาจพยาบาท ตามหลอกหลอนท่านไม่เลิกรา"

เซียนดอกท้อขวัญอ่อนอยู่แล้ว พอฟังส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ทะลวงหน้าต่างหลบหนีไป เซียนลำต้นท้อ เซียนกิ่งท้อทยอยหดมือกลับ บ้างขมวดคิ้ว บ้างสั่นศีรษะ ไม่ทราบทำอย่างไรดี

เซียนใบท้อกล่าวว่า

"ดูท่าเด็กน้อยนี้ไม่รอดแล้ว จะทำอย่างไรดี?"

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"พวกท่านไปบอกต่อแม่ชีน้อยว่า มันถูกเจ้าต่ำเตี้ยฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือเสียชีวิต พวกเราแก้แค้นให้กับมัน ฉีกกระชากเจ้าต่ำเตี้ยเป็นสี่ส่วน"

เซียนรากท้อถามว่า

"อย่างนั้นจะบอกเรื่องที่พวกเราถ่ายทอดพลังรักษาบาดเจ็บแก่มันหรือไม่?"

"เรื่องนี้บอกไม่ได้"

"แต่แม่ชีน้อยหากถามว่าพวกเราไฉนไม่หาทางรักษาบาดเจ็บแก่เขาจะตอบว่าอย่างไร?"

"อย่างนั้นพวกเราได้แต่บอกว่ารักษาอยู่ เพียงแต่รักษาไม่รอด"

"เมื่อรักษาไม่รอด แม่ชีน้อยไยมิใช่โทษว่าหกเซียนหุบเขาท้อใช้การไม่ได้ ยังต่ำทรามกว่าสุนัขหกตัวอีก"

เซียนลำต้นท้อกระชากเสียงว่า

"แม่ชีน้อยด่าพวกเราเป็นสุนัขหกตัว ออกจะไร้เหตุผลไปแล้ว"

"แม่ชีน้อยไม่ได้ด่า เป็นเราว่าเอง"

"นางเมื่อไม่ได้ด่า ท่านทราบได้อย่างไร?"

"นางไม่แน่ว่าจะด่า"

"และไม่แน่ว่าจะด่า ท่านมิใช่กล่าวเหลวไหลหรอกหรือ?"

เหล็งฮู้ชงนอนร่อแร่รวยรินอยู่บนเตียงทุ่มเถียงไม่เลิกรา อดรู้สึกน่าหัวร่อมิได้ ไม่ทราบเพราะเหตุใด ปรากฏเลือดลมกลุ่มหนึ่งพลุ่งขึ้น กลับสามารถส่งเสียงว่า

"สุนัขหกตัว ยังดีกว่าพวกท่านมากนัก"

ห้าเซียนหุบเขาท้อรับฟังจนงงงันวูบ ไม่ทันเอ่ยปากได้ยินเซียนผลท้อที่นอกหน้าต่างถามว่า

"สุนัขหกตัวไฉนดีกว่าพวกเรา?"

ห้าเซียนหุบเขาท้อก็ถามย้ำเที่ยวหนึ่ง เหล็งฮู้ชงเพียงคิดอ้าปากแผดด่า จนใจที่ไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่น้อย กล่าวกระท่อนกระแท่นว่า

"พวก...พวกท่านส่งเรากลับ...กลับไปยังฮั้วซัว มี...มีแต่ซือแป๋สามารถช่วย...ช่วยชีวิตเรา"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"อะไร มีแต่ซือแป๋ท่านสามารถช่วยชีวิตท่าน หรือว่าซือแป๋ท่านยังร้ายกาจกว่าพวกเราหกเซียนหุบเขาท้อ?"

เซียนดอกท้อแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เรียกซือแป๋มันมาประลองฝีมือกับพวกเรา"

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"พวกเราทั้งสี่คว้าจับมือเท้าซือแป๋มัน ฉีกกระชากเป็นสี่ส่วน"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"แม้แต่แมว สุนัข แพะ สุกร เป็ด ไก่ กุ้ง ปลา บนภูเขาฮั้วซัวก็คว้าจับข้อเท้าไว้ฉีกกระชากเป็นสี่ส่วน"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"กุ้งปลามีมือเท้าอันใด ไหนเลยคว้าจับมือเท้าได้?"

เซียนดอกท้องงงันวูบจึงกล่าว

“จับหัวจับหาง ครีบทั้งสองข้าง มิใช่ใช้ได้แล้วหรือ?”

“หัวปลามิใช่มือเท้าของปลา”

“เมื่อมิใช่มือเท้า แสดงว่าคำพูดประโยคแรกของท่านพูดผิดไป” เชียนดอกท้อแม้ทราบว่าถูกมันจับผิดได้ ยังทุ่มเถียงว่า

“คำพูดประโยคแรกของเราพูดผิดอย่างไร?”

“ท่านบอกว่าแม้แต่แมว สุนัข แพะ สุกร เป็ด ไก่ กุ้ง ปลา บนภูเขาฮั่วซัวก็คว้าจับมือเท้าไว้ ฉีกกระชากเป็นสี่ส่วน ท่านกล่าวเช่นนี้หรือไม่?”

“เรากล่าวจริง แต่นี่มิใช่คำพูดประโยคแรกของเรา วันนี้เรากล่าวหลายร้อยหลายพันคำ ท่านไฉนบอกว่านี่เป็นคำพูดประโยคแรก หากนับตั้งแต่เราออกจากครรภ์มารดา เราไม่ทราบกล่าวกี่ร้อยหมื่นคำ ยิ่งไม่ใช่คำพูดประโยคแรก”

เชียนกิ่งท้ออ้าปากค้าง ไม่อาจกล่าวกระไรได้

เหล็งฮู้ชงได้ยินพวกมันทุ่มเถียงไม่ยอมเลิกรา หากมิใช่ตนเองมีชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย ถึงกับคิดหัวร่อดังๆ สักครา หวนนึกถึงตนเองกลับพบพานตัวประหลาดสุดฟ้าสุดดินหกตนนี้ ช่างสมควรร่ำดื่มสักจอก นึกถึงตอนนี้ ต้องร้องว่า

“เรา...เราต้องการดื่มสุรา”

หกเชียนหุบเขาท้อพอฟัง ล้วนมีสีหน้ายินดี กล่าวว่า

“ประเสริฐ มันคิดดื่มสุรา แสดงว่าไม่ตายแล้ว”

“ตายก็...ก็ดี ไม่...ไม่ตายก็ดี ต้อง...ต้องดื่มให้สมใจแล้ว...แล้วค่อยว่ากล่าว”

เชียนกิ่งท้อรับคำออกไป ไม่นานก็ยกสุรามาป้านหนึ่ง เหล็งฮู้ชงสูดได้กลิ่นหอมของสุรา ถึงกับดึกดักอักโข กล่าวว่า

“ท่านป้อนเราดื่ม”

เซียนกิ่งท้อยื่นจะงอยปากป้านไปในปากเหล็งฮู้ชง เทสุราเข้าไปช้าๆ เหล็งฮู้ชงดื่มจนหมดป้าน สมองยิ่งปราดเปรื่องกว่าเดิม กล่าวว่า

"ซือแป๋เรา...มักบอกว่า...ยอดยุทธ์ที่...ร้ายกาจที่สุดคือหก...หก..."

หกเซียนหุบเขาท้อคันที่หัวใจยากจะเกา ถามโดยพร้อมเพรียง

"ยอดยุทธ์ที่ร้ายกาจที่สุดคืออะไร?"

"คือหก...หก..."

"หกเซียนหุบเขาท้อ"

"ใช่แล้ว ซือแป๋เราบอกว่า...ต้องการดื่มกับหกเซียนหุบเขาท้อสักหลายจอก...คบหาเป็นสหาย ขอให้ยอด...ยอดยุทธ์ทั้งหกแสดงยอดวิชา...ต่อหน้าศิษย์ทั้งหลาย"

หกเซียนหุบเขาท้อพากันกล่าวว่า

"ซือแป๋ท่านทราบได้อย่างไรว่าพวกเรามีฝีมือสงเยี่ยม?"

"เจ้าสำนักฮั้วซัวเป็นคนดี พวกเราไม่อาจแตะต้องสำนักฮั้วซัวแม้หญ้าสักต้นไม้สักท่อน"

"ย่อมแน่นอน ผู้ใดแตะต้องสำนักฮั้วซัวแม้หญ้าสักต้นไม้สักท่อนพวกเราจะไม่ยอมเลิกรากับมันเด็ดขาด"

"พวกเรายินยอมคบหาซือแป๋ท่านเป็นสหาย ขึ้นเขาฮั้วซัวกันเถอะ"

เหล็งฮู้ชงกล่าวเสริมขึ้น

"ใช่แล้ว ขึ้นเขาฮั้วซัวกันเถอะ"

หกเซียนหุบเขาท้อหามเหล็งฮู้ชงออกเดินทาง เดินอยู่ครึ่งค่อนวัน เซียนรากท้อพลันร้องโอยออกมา กล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง แม่ชีน้อยต้องการให้พวกเราพาเด็กน้อยนี้ไปพบนาง ไฉนพามันขึ้นเขาฮั้วซัว หากไม่พาเด็กน้อยนี้ไม่พบแม่ชีน้อย

พวกเราไยไม่ใช่...ไยมิใช่ชนะอีกตาหนึ่ง?"

ห้าเซียนที่หลงเหลือเห็นพ้องด้วย หมุนตัวเดินทางลงใต้อีก เหล็งฮู้ชงร้อนรุ่มใจยิ่ง ถามว่า

"แม่ชีน้อยต้องการพบคนเป็น หรือว่าคนตาย?"

เซียนรากท้อกล่าววา

"ย่อมต้องการพบเด็กน้อยเป็น ไม่ต้องการพบเด็กน้อยตาย"

"พวกท่านไม่ส่งเรา...ขึ้นเขาฮั้วซัว เราจะปิดกลั้นชีพจร...ฆ่าตัวตาย"

หกเซียนหุบเขาท้อหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"แม่ชีน้อยต้องการพบท่าน หามีอกุศลจิตไม่"

"แต่เราหากไม่...เรียนขออนุญาตซือแป๋ ไม่อาจทำตามคำสั่ง อย่าว่าแต่ซือแป๋ ซือบ้อเราต้องการพบพวกท่านหก...หก..."

"หกยอดยุทธ์"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะ เซียนรากท้อจึงกล่าว

"ตกลง พวกเราจะส่งท่านกลับสำนักฮั้วซัว"

หลายชั่วยามให้หลัง ขบวนผู้คนทั้งเจ็ดขึ้นเขาฮั้วซัวอีกครา

ศิษย์สำนักฮั้วซัวพอเห็นคนทั้งเจ็ด รีบรายงานต่องักปุกคุ้ง งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาฟังว่าตัวประหลาดทั้งหกคร่ากุมเหล็งฮู้ชงไปแล้วย้อนกลับมา รีบนำเหล่าศิษย์ออกมารับหน้า

หกเซียนหุบเขาท้อมาเร็วยิ่ง งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาเพิ่งออกจากตึกเที่ยงธรรม ก็เห็นคนทั้งหกมาตามทางหินเขียว สองในจำนวนนั้นหามแคร่ใบหนึ่ง เหล็งฮู้ชงนอนอยู่บนแคร่

งักฮูหยินรีบเดินเข้าไปตรวจดู เห็นเหล็งฮูชงสองแก้มตอบลึกใบหน้าเหลืองซีด พอแตะตรวจชีพจรของเขา พบว่าชีพจรสับสนยุ่งเหยิง

ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย ต้องอุทานว่า

"ชงยี้"

เหล็งฮู้ชงลืมตาขึ้น กล่าวเบาๆ ว่า

"ซือ...ซือบ้อ..."

งักฮูหยินน้ำตาคลอหน่วย กล่าวว่า

"ชงยี้ ซือบ้อจะแก้แค้นให้กับเจ้า"

พลางชักกระบี่จากฝัก คิดแทงใส่เซียนดอกท้อที่หุ้มแคร่ งักปุกคุ้งร้องทัดทานไว้ ประสานมือต่อหกเซียนหุบเขาท้อ กล่าวว่า

"ท่านทั้งหกให้เกียรติมายังฮั้วซัว ไม่ได้ออกต้อนรับ ยังหวังให้อภัย ไม่ทราบว่าท่านทั้งหกมีนามสูงส่งใด สังกัดค่ายสำนักไหน?"

หกเซียนหุบเขาท้อพอฟัง ทั้งขุ่นเคืองทั้งผิดหวัง พวกมันฟังจากถ้อยคำเหล็งฮู้ชง เข้าใจว่างักปุกคุ้งนับถือเลื่อมใสพวกมันหกพี่น้องจริงๆ มิคาดงักปุกคุ้งพอเอ่ยปากก็ถามชื่อแซ่ แสดงว่าไม่รู้จักหกเซียนหุบเขาท้อ เซียนรากท้อกล่าวว่า

"ท่านบอกว่ายอดยุทธ์ที่ร้ายกาจที่สุดในแผ่นดินคือหกเซียนหุบเขาท้อ หาทราบไม่ว่าพวกเราคือหกเซียนหุบเขาท้อ นี่ไม่อาจโทษว่าตำหนิได้"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"ตั่วกอ มันบอกว่าปรารถนาใคร่ดื่มกับหกเซียนหุบเขาท้อสักหลายจอก คบหาเป็นสหาย ยามนี้พวกเราหกพี่น้องขึ้นเขามา มันกลับไม่รู้จักช่างน่าหัวร่อนัก"

งักปุกคุ้งฟังจนมึนงงสงสัย กล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านทั้งหลายเรียกตัวเองเป็นหกเซียนหุบเขาท้อ ผู้แซ่งักเป็นชนชั้นธรรมดา ไม่กล้าคบหากับมนุษย์เซียนทั้งหก"

หกเซียนหุบเขาท้อมีสีหน้ายินดี เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"นั่นก็ไม่เป็นไร พวกเราหกเซียนคบหาศิษย์ของท่านเป็นสหาย คบท่านเป็นสหายด้วย ก็หาเป็นไรไม่"

เซียนผลท้อกล่าวว่า

"พวกเราจะแสดงยอดวิชาให้คนของสำนักฮั้วซัวเปิดหูเปิดตา สักครา เป็นอย่างไร?"

งักฮูหยินไม่ทราบว่าคนทั้งหกไร้เดียงสา ไม่รู้มารยาทธรรมเนียม พอฟังผู้วกมันกล่าววาจาสามหาว จึงบันดาลโทสะ ตวัดกระบี่จ่อใส่ทรวงอกเซียนผลท้อ กล่าวว่า

"ตกลง เราจะรับทราบเพลงอาวุธของท่าน"

เซียนผลท้อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"หกเซียนหุบเขาท้อประมือกับผู้คน น้อยครั้งจะใช้อาวุธ ท่านบอกว่านิยมเลื่อมใสยอดวิชาของพวกเรา ไฉนไม่ทราบด้วย?"

งักฮูหยินเข้าใจว่าเป็นวาจาเหยียดหยามผู้คนอีก ดังนั้นแทงกระบี่ปราดออก ปากตวาดว่า

"เราจึงไม่ทราบ"

กระบี่นี้รวดเร็วยิ่ง สภาวะกระบี่ก็เกรี้ยวกราด เซียนผลท้อไม่มีความประสงค์ร้ายต่อนางคิดไม่ถึงนางบอกแทงก็แทง ชั่วพริบตาปลายกระบี่แทงถึงทรวงอกของมัน ด้วยพลังฝีมือของมันความจริงต้านทานได้ เพียงแต่มันขวัญอ่อนเกินไป กลับแตกตื่นจนไม่อาจเคลื่อนไหว เสียงฉึกเมื่อกระบี่ทะลุอกเข้าไป

เซียนกิ่งท้อสะอึกเข้ามา ฟาดฝ่ามือใส่หัวไหล่งักฮูหยิน งักฮูหยินส่ายโงนเงนถอยไปสองก้าว คลายมือทิ้งกระบี่ กระบี่ยาวยังปักตรึงกับทรวงอกเซียนผลท้อ ส่ายวูบวาบไปมา เซียนกิ่งท้อรีบอุ้มเซียนผลท้อล่าถอยไป สี่เซียนที่หลงเหลือถลันเข้ามาคว้าจับมือเท้างักฮูหยินยกร่างขึ้นมา

งักปุกคุ้งทราบว่าคนทั้งสี่จะลงมือฉีกกระชากร่างงักฮูหยินเป็นสี่ส่วน ต่อให้เขาหนักแน่นเยือกเย็นตลอดมา ขณะที่แทงกระบี่แยกย้ายจู่โจมใส่เซียนรากท้อและเซียนใบท้อ ข้อมือกลับสั่นระริก

เหล็งฮู้ชงนอนอยู่บนแคร่ เห็นซือบ้อตกอยู่ในห้วงคับขันอันตราย ดังนั้นกระโดดปราดขึ้นร้องว่า

"อย่าได้ทำร้ายซือบ้อเรา หาไม่เราจะปิดกลั้นชีพจร"

คำพูดพอกล่าว ปากกระอักโลหิตสิ้นสติไป

เซียนรากท้อหลบเลี่ยงจากกระบี่ของงักปุกคุ้ง ร้องว่า

"เด็กน้อยจะปิดกลั้นชีพจร พวกเราไว้ชีวิตนางเฒ่านี้"

สี่เซียนวางร่างงักฮูหยินลง เนื่องเพราะห่วงใยชีวิตของเซียนผลท้อ ดังนั้นไล่ติดตามเซียนกิ่งท้อและเซียนผลท้อไป

งักปุกคุ้งและงักเล้งซังพากันถลันถึงข้างกายงักฮูหยิน คิดยื่นมือประคองงักฮูหยินพลันกระโดดปราดขึ้น ใบหน้ากลับกลายเป็นซีดขาวไร้สีเลือด ร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง งักปุกคุ้งกล่าวเบาๆ

"ซือม่วยไม่ต้องมีโทสะ พวกเราต้องหาทางแก้แค้น คนทั้งหกเป็นศัตรูเข้มแข็ง ดีที่ท่านฆ่าทิ้งไปคนหนึ่ง"

งักฮูหยินหวนนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่เซ้งปุกอิวถูกหกเซียนหุบเขาท้อฉีกกระชากสังขาร หัวใจถึงกับเต้นระทึกถี่เร็ว กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"นี...นี..."

ยามกะทันหันกลับพูดไม่ออก งักปุกคุ้งทราบว่าภรรยารับความตระหนกไม่น้อย ดังนั้นสั่งงักเล้งซังประคองมารดาเข้าไปพักผ่อน เมื่อเหลียวดูเหล็งฮู้ชงเห็นใบหน้าทรวงอกของเขาแปดเปื้อนโลหิต ลมหายใจร่อแร่รวยริน ดูท่าไม่อาจมีชีวิตสืบไป

งักปุกคุ้งยกมือทาบกับจุดเล้งไท้ที่กลางหลังฮู้ชง คิดถ่ายทอด

พลังยึดชีวิตให้ พอถ่ายทอดพลังเข้าไปพบว่าภายในร่างของเขามีพลังเร้นลับหลายสายกระแทกสะท้อนกลับมา แทบกระแทกมือของตนเบนเบือน เมื่อเปลี่ยนเป็นทาบฝ่ามือกับจุดทั้งตงที่ทรวงอกเหล็งฮู้ชง ก็สะท้านที่ใจกลางฝ่ามืออีกครา กระทบกระเทือนจนทรวงอกปวดแปลบสร้างความตื่นตระหนกแก่งักปุกคุ้งกว่าเดิม

รู้สึกภายในร่างเหล็งฮู้ชงมีกระแสพลังหลายสายโคจรพลุกพล่านแต่ละสายแม้ด้อยกว่าลมปราณเมฆม่วงของตนเองอยู่บ้าง แต่ขอเพียงรวมพลังสองสายเข้าด้วยกัน ตนเองก็ต้านทานไม่ได้ เมื่อตรวจดูโดยละเอียด พบว่ากระแสพลังภายในกายของเขามีทั้งสิ้นหกสายทุกสายล้วนประหลาดพิกล ดังนั้นงักปุกคุ้งรั้งมือกลับ ครุ่นคิดขึ้น

'กระแสพลังนี้มีทั้งสิ้นหกสาย ย่อมเป็นตัวประหลาดทั้งหกนั้นถ่ายทอดเข้าสู่ร่างชงยี้ ตัวประหลาดทั้งหกนี้มีเจตนาชั่วร้าย กลับถ่ายทอดพลังเข้าส่ชีพจรหกสายให้ชงยี้ทนทกข์ทรมาน คิดตายก็ไม่สำเร็จ คิดมีชีวิตก็ไม่สมปรารถนา'

ดังนั้นสั่งกอกึงเม้งและวานรหกหามเหล็งฮู้ชงเข้าห้องด้านในตนเองและไปเยี่ยมภรรยา

งักฮูหยินได้รับความตระหนกไม่น้อย นั่งอยู่ที่ขอบเตียง จับมือบุตรีไว้ พอเห็นงักปุกคุ้ง รีบถามว่า

"ชงยี้ เป็นอย่างไร อาการบาดเจ็บสาหัสหรือไม่?"

งักปุกคุ้งบอกสภาพของเหล็งฮู้ชง ที่มีกำลังภายในหกสายหักล้างกันอยู่ในร่างกายออกไป งักฮูหยินกล่าวว่า

"อย่างนั้นต้องขับสลายกำลังภายในชั่วร้ายทั้งหกสายนั้นไปไม่ทราบทันท่วงทีหรือไม่?"

งักปุกคุ้งครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน จึงกล่าว

"ซือม่วย ท่านว่าตัวประหลาดทั้งหกทรมานชงยี้เช่นนี้มี

เจตนาใด?"

"คาดว่าต้องการให้ชงยี้คุกเข่ายอมจำนน หรือเค้นถามความลับของสำนักเรา ชงยี้ยอมตายไม่ยอมสยบ ตัวประหลาดอัปลักษณ์ทั้งหก จึงลงทัณฑ์ทรมาน"

"สำนักเราไม่มีความลับใด อีกประการหากคิดเค้นถาม ควรนำพาไปจากฮั้วซัว ค่อยๆ คาดคั้นเค้นถาม ไยต้องนำพามันกลับสำนัก?"

"อย่างนั้นที่แท้เป็นเพราะเหตุใด?"

งักปุกคุ้งหน้าเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวว่า

"คิดอาศัยอาการบาดเจ็บของชงยี้ ลิดรอนกำลังภายในของเรา"

งักฮูหยินกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"มิผิด เพื่อช่วยชีวิตชงยี้ ท่านต้องใช้กำลังภายในขับสลายลมปราณทั้งหกสายให้กับมัน ขณะจะสำเร็จล่วง ตัวประหลาดทั้งหกพลันปรากฏกาย เพียงยกมือก็สามารถปลิดชีวิตพวกเรา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ดีที่ตอนนี้พวกมันเหลือเพียงห้าประหลาด ซือกอ เมื่อครู่พวกมันคร่ากุมเราไว้ชัดๆ พอได้ยินชงยี้ตวาดว่า ไฉนปลดปล่อยเรา?"

เอ่ยถึงเรื่องเมื่อครู่ ยังหวาดหวั่นไม่คลาย สุ้มเสียงอดสะท้านมิได้ งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว ท่านฆ่าพวกมันคนหนึ่งเป็นความแค้นลึกล้ำเพียงไหน แต่พวกมันกลัวว่าชงยี้จะฆ่าตัวตาย ยอมปลดปล่อยท่าน ความนี้หากมิใช่มีแผนอุบายอันลึกล้ำ ตัวประหลาดทั้งหกนี้ไหนเลยรักถนอมชีวิตของชงยี้ปานนี้?"

งักฮูหยินเห็นพ้องด้วย ครุ่นคิดในใจ

'ตัวประหลาดเหล่านี้ฉีกกระชากร่างเซ้งปุกอิว ความอำมหิต

ของฝีมือนับว่าน้อยครั้งจะพบเห็น พวกมันเมื่อสอดมือเข้ามาก่อกวน ฮงปุกเพ้งได้แต่พักเรื่องช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักไว้ ติดตามคนของสำนักซงซัวและไท้ซัวลงจากเขา ตัวประหลาดทั้งหกนี้กลับแก้ปัญหายุ่งยากให้กับฮั้วซัวชั่วคราว คิดไม่ถึงพวกมันขึ้นมารังควานอีก ซือกอคงคาดเดาไม่ผิดแล้ว'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านไม่อาจใช้กำลังภายในรักษาบาดเจ็บให้กับชงยี้ กำลังภายในของเราแม้สู้ท่านไม่ได้ แต่หวังว่าสามารถรักษาชีวิตมันชั่วคราว"

พลางเดินไปยังประตูห้อง งักปุกคุ้งเรียกรั้งไว้ กล่าวว่า

"ไม่มีประโยชน์หรอก พลังเร้นลับของตัวประหลาดทั้งหกลึกล้ำยิ่ง"

"มีแต่ลมปราณเมฆม่วงของท่านจึงขับสลายได้ ใช่หรือไม่แล้วนี่จะทำอย่างไร?"

"ตอนนี้ได้แต่มุ่งหน้าแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ยืดชีวิตชงยี้ต่อไปนั่นไม่สูญเสียกำลังภายในเท่าใด"

สามพ่อแม่ลูกเดินเข้าห้องนอนของเหล็งฮู้ชง งักฮูหยินเห็นศิษย์คนโตหลงเหลืออลมหายใจร่อแร่รวยริน อดหลั่งน้ำตามิได้ ยื่นมือหมายแตะชีพจรของเขา

งักปุกคุ้งยื่นมือออกกุมมือภรรยา ส่ายหน้าเล็กน้อย ค่อยปลดปล่อยนางยื่นสองมือทาบกับใจกลางฝ่ามือเหล็งฮู้ชง ถ่ายทอดกำลังภายในเข้าไปช้าๆ กำลังภายในพอกระทบกับลมปราณภายในกายเหล็งฮู้ชง พลันสะท้านคราหนึ่ง ใบหน้าปรากฏแววสีม่วงวูบหนึ่งถอยกายไปหนึ่งก้าว

เหล็งฮู้ชงพลันกล่าวว่า

"ลิ้ม...ลิ้มซือตี๋"

งักเล้งซังกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"มันเสาะหาลิ้มน้อยทำอะไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวทั้งที่หลับตาว่า

"บิดามัน...ก่อนตาย มีคำพูดให้เรา...ถ่ายทอดบอกต่อมัน เรา...เราไม่มีโอกาสกล่าวกับมัน...เราไม่รอดแล้ว รีบ...ตามมันมา"

งักเล้งซังน้ำตาคลอหน่วย ยกมือปิดหน้าวิ่งปราดออกไป เหล่าศิษย์ฮั้วซัวล้วนเฝ้าหน้าห้องลิ้มเพ้งจือ พอได้ยินงักเล้งซังถ่ายทอดวาจาก็เดินเข้าห้องมาถึงหน้าเตียงกล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ท่านถนอมตัว"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เป็น...เป็นลิ้มซือตี่หรือ?"

"เป็นผู้น้องเอง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"บิดา...ท่านก่อนสิ้นลม เราอยู่ข้าง...ข้างกายเขา เขาให้เราบอก...บอกต่อท่านว่าให้ท่านเก็บ...เก็บรักษาสมบัติที่...ที่บ้านเก่าตรอกดอกทานตะวัน อย่า...อย่าได้พลิกดู หาไม่...หาไม่จะเป็นภัยมหันต์"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"บ้านเก่าที่ตรอกดอกทานตะวัน ที่นั่นไม่มีผู้อาศัยแต่แรก บิดาห้ามไม่ให้เราพลิกดูอะไร?"

"เราไม่ทราบ บิดาท่าน...ให้เราถ่ายทอดบอก...บอกต่อท่านเช่นนี้ หลังจากนั้นพวกเขาก็ตายแล้ว"

กล่าวถึงตอนท้าย สุ้มเสียงแผ่วเบาลง ทั้งสี่รอคอยชั่วขณะ เหล็งฮู้ชงยังไม่เอ่ยปาก งักปุกคุ้งทอดถอนใจ กล่าวกับลิ้มเพ้งจือและงักเล้งซังว่า

"พวกเจ้าอยู่เป็นเพื่อนกับตั่วซือกอ หากว่าอาการมันเกิดการ

เปลี่ยนแปลง รีบแจ้งต่อเรา"

ลิ้มเพ้งจือและงักเล้งซังรับคำ งักปุกคุ้งค่อยชักชวนภรรยาออกไป

เหล็งฮู้ชงเผชิญการเคี่ยวกรำจากลมปราณทั้งหกสายของหกเซียนหุบเขาท้อ ยามเคลิบเคลิ้มเห็นงักเล้งซังยืนอยู่เบื้องหน้า จึงกล่าวโพล่งว่า

"เซี่ยวซือม่วย เรา...เราคิดถึงท่านนัก ท่านใช่รักลิ้มซือตี๋ไม่สนใจเราอีกหรือไม่?"

งักเล้งซังคิดไม่ถึงเหล็งฮู้ชงกลับถามคำถามนี้ต่อหน้าลิ้มเพ้งจือ สร้างความอับอายจนหน้าแดงสดใส ได้ยินเหล็งฮู้ชงกล่าวอีกว่า

"เซี่ยวซือม่วย เราท่านเติบโตขึ้นมาด้วยกัน วิ่งเล่นด้วยกัน ฝึกกระบี่ด้วยกัน เรา...เราไม่ทราบล่วงเกินท่านที่ใด ท่านโกรธเคืองเรา สามารถด่าเราตีเรา ต่อให้...ต่อให้ใช้กระบี่แทงร่างเราเป็นรูหลายรู เราก็ไม่มีคำตัดพ้อตำหนิ เพียงแต่ท่านอย่าได้ชาเย็นต่อเราเช่นนี้..."

หลายเดือนมานี้ คำพูดเหล่านี้ไม่ทราบทบทวนหวนนึกอยู่กี่เที่ยว หากว่ามีสติแจ่มใส ต่อให้อยู่กับงักเล้งซังสองต่อสอง ก็ไม่กล้าบอกออกไป แต่ตอนนี้ไม่สามารถควบคุมตนเอง ดังนั้นระบายความในใจออกมา

ลิ้มเพ้งจือกระอักกระอ่วนยิ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าออกไปสักครู่"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ไม่ ท่านอยู่ที่นี้คอยดูแลตั่วซือกอ"

พลางวิ่งออกจากห้อง มาถึงหน้าห้องของบิดามารดา กลับได้ยินบุพการีปรึกษาหารือถึงเรื่องของหกเซียนหุบเขาท้อ

งักปุกคุ้งสำนึกตัวว่าไม่ใช่คู่มือของห้าตัวประหลาดที่เหลือ

ลูกผู้ชายยืดได้หดได้ เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ได้แต่หลบไปชั่วคราว ขอเพียงพวกตนไม่บอกต่อผู้ใด คนภายนอกก็ไม่ล่วงรู้เรื่องนี้

งักฮูหยินคล้อยตามสามี เสนอให้พาเหล็งฮู้ชงไปด้วย ค่อยๆ หาทางรักษาบาดเจ็บแก่เขา แต่งักปุกคุ้งบอกว่าเหล็งฮู้ชงรับบาดเจ็บสาหัส หากนำพาเขารีบรุดเดินทาง ไม่ถึงครึ่งชั่วยามต้องเสียชีวิต

งักฮูหยินจึงเสนอให้ถ่ายทอดลมปราณเมฆม่วงแก่เหล็งฮู้ชง ต่อให้เหล็งฮู้ชงบาดเจ็บสาหัส ไม่สามารถตีความแตกฉาน ยังดีกว่าไม่ฝึก ไม่เช่นนั้นก็ทิ้งคัมภีร์เมฆม่วงไว้ให้เหล็งฮู้ชงฝึกปรือเอง

งักปุกคุ้งบอกว่า เหล็งฮู้ชงบาดเจ็บสาหัสปานนี้ ไหนเลยสดับฟังเคล็ดวิชาโคจรพลังได้ หากทิ้งคัมภีร์เมฆม่วงไว้ ตัวประหลาดทั้งห้ากลับขึ้นเขามาช่วงชิงยอดคัมภีร์ไป ฝึกลมปราณเมฆม่วงสร้างเภทภัยแก่แผ่นดิน ตนเองไยมิใช่เป็นคนบาปอย่างมหันต์

งักฮูหยินเห็นว่าสามีกล่าวมีเหตุผล ได้แต่หลั่งน้ำตา งักปุกคุ้งทอดถอนใจ รื้อหมอนหยิบฉวยกล่องเหล็กลักษณะแบนออกมาใบหนึ่ง เปิดฝากล่องหยิบตำราปกแพรเล่มหนึ่งยัดไว้ในอกเสื้อ ผลักประตูออกไป งักเล้งซังที่หน้าประตูรีบกล่าวว่า

"บิดา ตั่วซือกอคล้าย...คล้ายไม่รอดแล้ว"

งักปุกคุ้งถามโพล่งว่า

"เป็นไรหรือ?"

"เขากล่าววาจาเหลวไหล สติยิ่งมายิ่งเลอะเลือน"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เจ้าถ่ายทอดคำสั่งเรา ให้ทั้งหมดชุมนุมกันที่ตึกเที่ยงธรรม"

"ทราบแล้ว ตั่วซือกอเล่า จะให้ผู้ใดดูแลเขา?"

"ให้วานรหกดูแล"

งักเล้งซังรับคำ ถ่ายทอดคำสั่งของบิดาออกไป

ชั่วครู่ให้หลัง เหล่าศิษย์ฮั้วซัวชุมนุมอยู่ที่ตึกเที่ยงธรรม ยืนเรียงตามลำดับขั้น

งักปุกคุ้งทรุดนั่งบนเก้าอี้นวมที่กึ่งกลาง งักฮูหยินนั่งอยู่ด้านข้าง งักปุกคุ้งกวาดตามองเห็นเหล่าศิษย์ นอกจากเหล็งฮู้ชงและวานรหกแล้ว ที่เหลือล้วนมาครบถ้วน จึงกล่าวว่า

"ในผู้อาวุโสรุ่นก่อนของสำนักเรา มีคนมุ่งฝึกเพลงกระบี่ละเลยวิชาลมปราณ น่าสะทกสะท้อนพวกเขางมงายไม่รู้สำนึก ตั้งตัวเป็นฝ่ายกระบี่แห่งฮั้วซัว กล่าวหาฝ่ายลมปราณเราเป็นแนวทางอธรรม ฝ่ายกระบี่และลมปราณเกิดการพิพาทหลายสิบปี ก่อเกิดผลเสียหายแก่สำนักเรา นับเป็นที่น่าเสียดายนัก"

เอ่ยถึงตอนนี้ทอดถอนใจยาว งักฮูหยินครุ่นคิดในใจ

'ตัวประหลาดทั้งห้าจะย้อนกลับมา ท่านยังเท้าความถึงเรื่องราวคราวหนหลังอีก'

พลางค้อนสามีวงหนึ่ง แต่ไม่สอดคำ งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"แต่ระหว่างธัมมะอธรรม ในที่สุดปรากฏชัดแจ้งเมื่อยี่สิบห้าปีก่อน ฝ่ายกระบี่ประสบความพ่ายแพ้ ถอนตัวจากสำนักฮั้วซัว ซือแป๋จึงรับตำแหน่งเจ้าสำนักตราบเท่าทุกวันนี้ มิคาดเมื่อหลายวันก่อน ฮงปุกเพ้ง เซ้งปุกอิวเหล่าศิษย์ที่ถูกอัปเปหิ ไม่ทราบใช้เล่ห์กลใดหลอกลวงจ้อเม่งจู้แห่งห้าสำนักกระบี่ ถือธงประกาศิตมาบีบบังคับเราสละตำแหน่ง เราเองเป็นเจ้าสำนักหรือไม่ ความจริงเป็นเรื่องเล็กน้อย เพียงแต่ฝ่ายกระบี่หากปกครองสำนักเรา รากฐานอันลึกล้ำของสำนักเราต้องถูกทำลายย่อยยับในคราเดียว พวกเราหลังจากตายแล้ว จะแบกหน้าไปพบปรมาจารย์รุ่นก่อนได้อย่างไร?"

เล้าเต็กนับและพวกกล่าวโดยพร้อมเพรียง

"ถูกแล้ว นั่นจะได้อย่างไร?"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เพียงฮงปุกเพ้งและคนของฝ่ายกระบี่ไม่กี่คน ไม่ควรแก่การวิตก แต่พวกมันเมื่อเชิญธงประกาศิตของห้าสำนักกระบี่มา ทั้งติดต่อกับคนสำนักซงซัว ไท้ซัว และฮ่วงซัว กลับไม่อาจดูแคลนได้ ดังนั้น..."

พลางกวาดตาไปยังเหล่าศิษย์ กล่าวอีกว่า

"พวกเราจะออกเดินทาง ขึ้นเขาซงซัวไปพบจ้อเม่งจู้ ถกเหตุผลกับเขาสักครา"

ศิษย์ทั้งหลายใจสั่นสะท้าน สำนักซงซัวเป็นผู้นำห้าสำนักกระบี่ เจ้าสำนักซงซัวจ้อแนเชี้ยงยิ่งเป็นชนชั้นยอดคน มิเพียงมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยังมีปัญญาหลักแหลมในยุทธจักรเอ่ยถึงการถกเหตุผล ไม่เพียงถกเถียงเท่านั้น หากพูดจาแตกหัก มักลงไม้ลงมือ ศิษย์ทั้งหลายครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป่แม้มีฝีมือสงเยี่ยม แต่ไม่แน่ว่าเป็นค่มือของจ้อเม่งจ้ อย่าว่าแต่จ้อเม่งจู้มีซือตี่สิบกว่าคน ในยุทธจักร ขนานฉายาซงซัวจับซาไท้เป๋า (สิบสามองครักษ์ซงซัว) มาตรว่ามือสุริยันฮุยปิงเสียชีวิต ยังเหลืออีกสิบสองคน ผู้คนสิบสองคนนี้สุดที่ศิษย์รุ่นที่สองของสำนักฮั้วซัวจะต้านทานได้ พวกเราขึ้นเขาซงซัวไปก่อเรื่อง ไยมิใช่ว่ามเกินไป?'

ในใจแม้ครุ่นคิดเช่นนี้ กลับไม่กล้าเอ่ยปากกล่าววาจา งักฮูหยินพอฟังต้องโห่ร้องชมเชยในใจ

'แผนของซือกอแยบยลยิ่ง พวกเราคิดหลบเลี่ยงห้าประหลาดหุบเขาท้อสละที่มั่นของฮั้วซัว หลบลี้ไปยังที่อื่น วันหน้าชาวยุทธจักรทราบเรื่อง สำนักฮั้วซัวจะรักษาหน้าได้อย่างไร แต่หากขึ้นเขาไปถกเหตุผล บุคคลอื่นทราบเข้ากลับชมเชยกำลังขวัญของพวกเรา จ้อเม่งจู้มิใช่คนดื้อรั้นไร้เหตุผล ขึ้นเขาซงซัว ไม่แน่ว่าต้องเสียชีวิต

อาจยังมีหนทางทำความตกลงได้'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ฮงปุกเพ้งและพวกถือธงประกาศิตของห้าสำนักกระบี่ขึ้นเขาซงซัวมาพิรี้พิไร ทราบได้อย่างไรว่าธงประกาศิตนี้ไม่ใช่ขโมยมา ต่อให้ธงประกาศิตเป็นจ้อเม่งจู้มอบให้ นี่เป็นเรื่องภายในของฮั้วซัวเรา สำนักซงซัวไม่ต้องยุ่งเกี่ยว สำนักซงซัวแม้มีพวกมากจ้อเม่งจู้มีพลังฝีมือสูงสุดยอด แต่สำนักฮั้วซัวเรายอมตายไม่ยอมสยบ หากผู้ใดขวัญอ่อนก็รั้งอยู่ที่นี้"

ศิษย์ทั้งหลายไหนเลยยอมรับว่าตัวเองขวัญอ่อน พากันกล่าวว่า

"ซือแป้ซือบ้อมีคำสั่ง ศิษย์แม้บุกน้ำลุยไฟไม่ขอบ่ายเบี่ยง"

งักฮูหยินกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก เรื่องไม่อาจชักช้า ทั้งหมดเก็บข้าวของภายในครึ่งชั่วยามจะลงจากเขา"

นางแวะไปเยี่ยมเหล็งฮู้ชงอีก เห็นเหล็งฮู้ชงหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน สร้างความรันทดหดหู่ยิ่ง แต่ตัวประหลาดทั้งห้าจะย้อนกลับมาทุกเมื่อ ไม่อาจปล่อยให้สำนักฮั้วซัวต้องล่มสลายเพราะเหล็งฮู้ชงคนเดียว ดังนั้นสั่งวานรหกเคลื่อนย้ายเหล็งฮู้ชงไปยังห้องหับช่วงหลัง คอยเฝ้าดู กล่าวว่า

"ตั่วอู๋ เพื่อรากฐานของสำนักเรา พวกเราจะขึ้นเขาซงซัวไปถกเหตุผลกับจ้อเม่งจู้ การเดินทางครั้งนี้เสี่ยงอันตราย หวังว่าซือแป้เจ้าสามารถผดุงคุณธรรม กลับมาโดยปลอดภัย ซงยี้รับบาดเจ็บสาหัสเจ้าต้องคอยดูแล หากมีศัตรูภายนอกบุกรุก พวกเจ้าพยายามอดทนหลีกเลี่ยง อย่าได้พลีชีวิตสูญเปล่า"

วานรหกเล็กตั่วอู๋น้ำตาคลอ รับคำคราหนึ่ง

วานรหกส่งซือแป๋ซือบ้อและซือเฮียดี่ทั้งหลายลงจากเขา จากนั้นกลับมายังห้องหับที่เหล็งฮู้ชงนอนพักผ่อน

บนยอดเขาฮั้วซัวอันไพศาล เพียงหลงเหลือตั่วซือกอที่สลบไสล และตนเองเพียงเดียวดาย เห็นท้องฟ้ามือค่ำลงทีละน้อย อดประหวั่นพรั่นพรึงมิได้

วานรหกเข้าครัวไปต้มข้าวต้มหม้อหนึ่ง ตักข้าวต้มชามหนึ่งประคองเหล็งฮู้ชงลุกขึ้นรับประทาน เหล็งฮู้ชงรับประทานสองคำเมื่อรับประทานถึงคำที่สาม ก็พ่นข้าวต้มออกมา ข้าวต้มสีขาวกลับกลายเป็นสีแดงระเรื่อ กลับพ่นโลหิตในท้องออกมาด้วย

วานรหกรีบประคองเหล็งฮู้ชงนอนลง วางชามข้าวต้มเหม่อมองความมืดนอกหน้าต่าง ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด แว่วเสียงนกเค้าแมวร่ำร้องดังมาแต่ไกล ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น *'นกเค้าแมวร่ำร้องหมายความว่ากำลังนับขนคิ้วของผู้ป่วย หากว่ามันนับได้หมด ผู้ป่วยก็ต้องตาย'*

ดังนั้นใช้นิ้วจุ่มน้ำลาย ถูทาคิ้วของเหล็งฮู้ชง มิให้นกเค้าแมวนับจำนวนขนคิ้วได้

ทันใด บนเส้นทางขึ้นเขาบังเกิดเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบาดังมา วานรหกรีบเป่าลมหายใจดับโคมไฟ ชักกระบี่เฝ้าอยู่หน้าเตียง กลับได้ยินเสียงฝีเท้าม่งตรงมายังห้องหับนี้

วานรหกใจเต้นระทึกแทบกระดอนจากปาก ศัตรูกลับล่วงรู้ว่าตั่วซือกอพักรักษาตัวอยู่ที่นี้ มันจะคุ้มครองความปลอดภัยได้อย่างไร? พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งเรียกเบาๆ ว่า

"วานรหก ท่านอยู่ในห้องหรือไม่?"

กลับเป็นเสียงของงักเล้งซัง วานรหกยินดียิ่ง รีบกล่าวว่า

"เป็นเซี่ยวซือม่วยหรือ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้"

พลางกวัดแกว่งชุดไฟจุดตะเกียงน้ำมันขึ้น งักเล้งซังผลักประตูเข้ามาถามว่า

"ตั่วซือกอเป็นอย่างไร?"

"กระอักโลหิตออกมาอีก"

งักเล้งซังเดินถึงข้างเตียง ยื่นมือลูบคลำหน้าผากเหล็งฮู้ชงรู้สึกร้อนจนลวกมือ ต้องขมวดคิ้วถามว่า

"ไฉนกระอักโลหิตมาอีก?"

เหล็งฮู้ชงพลันกล่าวว่า

"เซี่ยว...เซี่ยวซือม่วย เป็นท่านหรือ?"

"ถูกแล้ว ตั่วซือกอรู้สึกเป็นอย่างไร?"

"ไม่...ไม่เป็นอย่างไร"

งักเล้งซังล้วงห่อผ้าใบหนึ่งจากอกเสื้อ กล่าวเบาๆ

"ตั่วซือกอ นี่เป็นคัมภีร์เมฆม่วง บิดาบอกว่า..."

"คัมภีร์เมฆม่วง?"

"ถูกแล้ว บิดาบอกว่าภายในกายท่านสั่งสมกำลังภายในของยอดฝีมือฝ่ายอธรรม ต้องใช้วิธีโคจรลมปราณขั้นสูงของสำนักเราขับสลาย วานรหก ท่านท่องเคล็ดวิชาให้ตั่วซือกอฟังทีละคำ ตัวเองห้ามมิให้ฝึกปรือ ไม่เช่นนั้นถูกบิดาล่วงรู้...เฮอะ ท่านคงทราบว่าจะมีผลสุดท้ายอย่างไร?"

วานรหกยินดียิ่ง รีบกล่าวว่า

"เราเป็นตัวอะไร ไหนเลยกล้าขโมยฝึกยอดลมปราณของสำนักเรา เซี่ยวซือม่วยวางใจเถอะ ซือแป๋เพื่อช่วยชีวิตตั่วซือกอยินยอมละเมิดกฎมอบคัมภีร์ให้ คราครั้งนี้ตั่วซือกอมีหนทางรอดแล้ว"

งักเล้งซังกล่าวเบาๆ

"เรื่องนี้ท่านอย่าได้บอกต่อผู้ใด คัมภีร์เล่มนี้เป็นเราขโมยจากใต้หมอนของบิดา"

"อะไร ท่านขโมยคัมภีร์...คัมภีร์วิชากำลังภายในของซือแป่ท่านผู้เฒ่าพบเข้าจะทำอย่างไร?"

"หรือว่าบิดาจะฆ่าข้าพเจ้า อย่างมากคงดุด่าทุบตีข้าพเจ้าหากสามารถช่วยตัวซือกอ บิดามารดายามปีติ คงไม่ถือสาแล้ว"

วานรหกเห็นพ้องด้วย เหล็งฮู้ชงพลันกล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วย ท่านนำกลับไปคืน...คืนแก่ซือแป่"

งักเล้งซังกล่าวอย่างสงสัยใจ

"เพราะเหตุใด ข้าพเจ้าขโมยคัมภีร์อย่างยากเย็น เร่งรุดกลับมาเป็นระยะทางหลายสิบลี้ ท่านไฉนไม่ต้องการ นี่มิใช่การขโมยฝีกฝีมือ หากแต่เป็นการช่วยชีวิต"

วานรหกก็กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ตั่วซือกอ ท่านเพียงขับพลังลี้ลับชั่วร้ายทั้งหกสายนั้นไป จากนั้นคืนคัมภีร์แก่ซือแป่ ท่านเป็นศิษย์คนโตของสำนักเรา คัมภีร์เมฆม่วงนี้ไม่ถ่ายทอดแก่ท่านจะถ่ายทอดแก่ผู้ใด ปัญหาอยู่ที่ช้าหรือเร็วเท่านั้น"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เรา...เรายอมตาย ไม่ยอมขัดคำสั่งซือแป่ ซือแป่บอกว่าเราไม่อาจ...ไม่อาจฝึกลมปราณเมฆม่วง เซี่ยว...เซี่ยวซือม่วย..."

เรียกหาอยู่สองคำ ลมหายใจอึดอัดติดขัด สิ้นสติไปอีกครา

งักเล้งซังยื่นมือรอที่ริมจมูกของเขา พบว่ายังมีลมหายใจอยู่ ดังนั้นทอดถอนใจกล่าวกับวานรหกว่า

"ข้าพเจ้าต้องรีบรุดกลับไป หากไม่สามารถรีบรุดกลับศาลเจ้าก่อนฟ้าสว่าง บิดามารดาคงร้อนรุ่มใจแทบตาย ท่านเกลี้ยกล่อม

ตั่วซือกอ ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องฝึกคัมภีร์เมฆม่วงเล่มนี้ อย่าได้...อย่าได้ราน..."

เอ่ยถึงตอนนี้หน้าแดงวูบ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"อย่าได้เสียความตั้งใจของข้าพเจ้า"

วานรหกรับคำว่า

"เราจะเกลี้ยกล่อมเขา เซี่ยวซือม่วย ซือแป๋และพวกพักอยู่ที่ใด?"

"คืนนี้พวกเราพักที่ศาลเจ้าม้าขาว"

"ศาลเจ้าม้าขาวห่างจากที่นี้สามสิบลี้ เซี่ยวซือม่วย ท่านเดินทางไปกลับเป็นระยะทางหกสิบลี้ ตั่วซือกอต้องไม่ลืมเลือนตลอดกาล"

งักเล้งซังขอบตาแดงระเรื่อ กล่าวเสียงสั่นเครือ

"เราเพียงหวังเขาสามารถฟื้นฟูสู่สภาพเดิมก็พอ เรื่องนี้เขาจดจำได้หรือไม่จะเป็นไร?"

พลางวางคัมภีร์เมฆม่วงลงที่หัวเตียงเหล็งฮู้ชง จับจ้องมองเขาชั่วขณะ ค่อยวิ่งปราดออกไป

"เซี่ยว...ซือม่วย"

"เซี่ยวซือม่วยไปแล้ว"

เหล็งฮู้ชงร้องคำ "ไปแล้ว" พลันผุดลุกขึ้นนั่ง คว้าจับปกเสื้อของวานรหกไว้ วานรหกใจหายวาบ กล่าวว่า

"ถูกแล้ว เซี่ยวซือม่วยบอกว่าหากไม่สามารถกลับไปก่อนฟ้าสว่าง บิดามารดาจะเป็นห่วง ตั่วซือกอ ท่านนอนลงพักผ่อน"

เหล็งฮู้ชงไม่ได้รับฟังคำพูดมัน กล่าวว่า

"นาง...นางไปแล้ว นางร่วมทางกับลิ้มซือตี๋?"

"นางร่วมทางกับซือแป๋ซือบ้อ"

เหล็งฮู้ชงลืมตาค้าง กล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุก วานรหกกล่าวเบาๆ

"ตั่วซือกอ เซี่ยวซือม่วยเป็นห่วงท่าน ดึกดื่นค่อนคืนมาจากศาลเจ้าม้าขาว นางเป็นอิสตรี เดินทางไปกลับเป็นระยะทางหกสิบลี้ มีน้ำใจต่อท่านอย่างลึกซึ้ง ก่อนไปนางกำชับว่า ไม่ว่าอย่างไรท่านต้องฝึกคัมภีร์เมฆม่วงเล่มนี้ อย่าได้ราน...ราน น้ำใจที่ท่านมีต่อนาง"

"นางกล่าวเช่นนี้จริงๆ"

"ถูกแล้ว หรือข้าพเจ้ากล้าปั้นเรื่องโป้ปดต่อท่าน?"

เหล็งฮู้ชงไม่อาจนั่งสืบต่อ ล้มหงายไปด้านหลัง เสียงโครมเมื่อท้ายทอยปะทะกับขอบเตียง กลับไม่รู้สึกเจ็บปวด

วานรหกในหายวาบอีกครา กล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ข้าพเจ้าจะท่องให้ท่านฟัง"

พลางหยิบคัมภีร์เมฆม่วงเล่มนั้นขึ้น พลิกเปิดหน้าแรกอ่านว่า

"วิทยายุทธ์ในต่ำใต้ มุ่งฝึกลมปราณเป็นหลัก ลมปราณเที่ยงธรรมได้รับการประทานจากฟ้า ผู้คนธรรมดา ไม่รู้เพาะสร้าง กลับกลายเป็นพลังสัปยุทธ์ภัยของผู้ฝึกวิชาบู๊ เกิดจากโทสะจริต ความลำพอง ความอำมหิต นิสัยโจร โทสะจริต ทำให้ลมปราณสับสน ความลำพองทำให้ลมปราณคล้อยเคลื่อน ความอำมหิตทำให้ลมปราณ เสื่อมสูญ นิสัยโจรทำให้ลมปราณติดขัด ทั้งสี่ประการล้วนเป็นเครื่องบั่นทอนลมปราณ..."

เหล็งฮู้ชงถามว่า

"ท่านท่องอะไร"

"นี่เป็นบทแรกของคัมภีร์เมฆม่วง"

"นี่เป็นเคล็ดวิชาเร้นลับของสำนักเรา ท่านท่องเหลวไหลเท่ากับละเมิดกฎของสำนัก รีบซุกเก็บไว้"

"ตั่วซือกอ ลูกผู้ชายควรพลิกแพลงตามสถานการณ์ ไยต้องยึดถือคร่ำครึ ตอนนี้พวกเราช่วยชีวิตสำคัญกว่า เราจะท่องให้ท่านฟังต่อ"

จากนั้นท่องเคล็ดวิธีฝึกลมปราณเมฆม่วงออกมา เหล็งฮู้ชงพลันตวาดว่า

"หยุดปาก"

วานรหกงงงันวูบ เงยหน้าขึ้นกล่าวต่อ

"ตั่วซือกอ ท่านเป็นไรแล้ว มีที่ใดไม่สบาย?"

"เราได้ยินท่านท่องเคล็ดวิชากำลังภายใน รู้สึกอึดอัดขัดข้องไปทั่วร่าง ท่านต้องการให้เราเป็น*คนไร้สัตย์ซื่อ ไร้คุณธรรม*ใช่หรือไม่?"

"ไหนเลยไร้สัตย์ซื่อ ไร้คุณธรรม?"

"เมื่อวันก่อน ซือแป้นำคัมภีร์เมฆม่วงเล่มนี้ไปยังผาสำนึกผิดคิดถ่ายทอดแก่เรา แต่แล้วพบว่าไม่สอดคล้องกับแนวทางฝีมือข้องเราค่อยเปลี่ยน...เปลี่ยนความตั้งใจ"

เอ่ยถึงตอนนี้ หอบหายใจไม่หยุดยั้ง วานรหกกล่าวว่า

"คราครั้งนี้เพื่อช่วยชีวิต มิใช่ขโมยฝึกฝีมือ ย่อมผิดแผกแตกต่างกัน"

"พวกเราที่เป็นศิษย์เห็นว่าชีวิตตนเองสำคัญกว่าหรือว่าคำสั่งอาจารย์สำคัญกว่า?"

"ซือแป้ซือบ้อต้องการให้ท่านมีชีวิตอยู่ จึงเป็นเรื่องสำคัญที่สุด อย่าว่าแต่...อย่าว่าแต่เซี่ยวซือม่วยส่งคัมภีร์มากลางวิกาล ท่านไหนเลยรานน้ำใจของนางได้"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความหดหู่ใจ น้ำตาแทบทะลักจากเบ้า กล่าวว่า

"เนื่องเพราะเป็นนาง...เป็นนางส่งมาให้กับเรา เราเหล็งฮู้ชง

เป็นลูกผู้ชายชาตรี ไหนเลยรับความเวทนาจากผู้คน?"

คำพูดพอกล่าว อดสะท้านทั้งร่างมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

'เราเหลิงฮู้ชงความจริงมิใช่คนคร่ำครึงมงาย เพื่อช่วยชีวิต ฝึกวิชาฝีมือของสำนักอาจารย์จะเป็นไร ที่แท้เราไม่ยอมฝึกลมปราณเมฆม่วง เพราะโกรธเซี่ยวซือม่วย ส่วนลึกของหัวใจเราแค้นเซี่ยวซือม่วยดีต่อลิ้มซือตี๋ ชาเย็นต่อเรา เหลิงฮู้ชงเอยเหลิงฮู้ชง เจ้าไฉนจิตใจคับแคบปานนี้?'

แต่หวนนึกถึงพอฟ้าสว่าง งักเลิ้งซังก็จะสมทบกับลิ้มเพ้งจือเดินทางสู่ซงซัว ระหว่างทางไม่ทราบสนทนากันมากน้อยเท่าใด ไม่ทราบร้องเพลงภูเขากี่เพลง สร้างความขมขื่นใจ ในที่สุดน้ำตาไหลหลั่งออกมา

วานรหกกล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ท่านอย่าได้คิดฟังซ่านไปแล้ว ท่านกับเซี่ยวซือม่วยเติบโตขึ้นมาด้วยกัน เฉกเช่น...เฉกเช่นพี่น้องร่วมสายเลือด"

เหลิงฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'เราไม่ต้องการเป็นพี่น้องร่วมสายเลือดกับนาง'

แต่คำพูดนี้ยากกล่าวจากปากได้ วานรหกกล่าวอีกว่า

"ตั่วซือกอ เพื่อให้ท่านทุเลาโดยเร็ว ข้าพเจ้าไม่ว่าอย่างไรต้องท่องออกมา คัมภีร์เมฆม่วงเล่มนี้ ท่านไม่ได้กระทบถูก เคล็ดวิชาในคัมภีร์ท่านไม่ได้ดูแม้สักคำเดียว ท่านนอนป่วยอยู่บนเตียง เป็นเราเล็กตั่วอู๋บังคับท่านฝึกเอง ท่านฟังให้ดี วิทยายุทธ์ในตำใต้ มุ่งฝึกลมปราณเป็นหลัก ลมปราณเที่ยงธรรมได้รับการประทานจากฟ้า..."

เหลิงฮู้ชงความจริงไม่ต้องการฟัง แต่ถูกถ้อยคำชอนไชเข้าหู พลันส่งเสียงครางออกมา วานรหกถามโพล่งว่า

"ตั่วซือกอ รู้สึกเป็นอย่างไร?"

"ท่านจัดหมอน...หมอนของเราสูงขึ้น"

วานรหกรับคำ ยื่นมือออกจัดหมอน เหล็งฮู้ชงพลันยื่นนิ้วออก เกร็งกำลังทิ่มใส่จุดทั้งตงที่ทรวงอกมัน วานรหกไม่ทันครวญคราง ก็ฟุบระทวยอยู่บนเตียง

เหล็งฮู้ชงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ลักซือตี๋ ต้องขออภัยต่อท่านแล้ว ท่านนอนอยู่บนเตียงสักหลายชั่วยาม จุด...จุดจะคลายออกเอง"

พลางดิ้นรนลงจากเตียง มองดูคัมภีร์เมฆม่วงเล่มนั้นชั่วขณะ ค่อยถอนหายใจเดินถึงข้างประตู หยิบฉวยกลอนไม้ที่พิงอยู่มุมห้อง ใช้ต่างไม้เท้าเดินออกไป

วานรหกร้อนร่มใจยิ่ง ร้องว่า

"ตั่ว...ตั่ว...ไป...ไป...ที่...ที่..."

ซึ่งความจริงจุดทั้งตงเมื่อถูกจี้สกัด ก็พูดไม่ได้แม้สักคำเดียว แต่เหล็งฮู้ชงเรี่ยวแรงอ่อนล้า การจี้สกัดครั้งนี้ เพียงจี้วานรหกมือเท้าอ่อนล้าไปชั่วขณะ

เหล็งฮู้ชงเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ลักซือตี๋ เหล็งฮู้ชงจะไปให้ไกลจากคัมภีร์เมฆม่วงเล่มนี้ อย่าให้ผู้อื่นเห็นข้างซากศพเราทิ้งไว้ด้วยคัมภีร์ เข้าใจว่าเราขโมยฝึกคัมภีร์ไม่สำเร็จเสียชีวิต...ปล่อยให้ลิ้มซือตี๋ดูแคลนเรา..."

เอ่ยถึงตอนนี้ กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง ดังนั้นไม่กล้าเสียเวลาอยู่สืบต่อ ใช้กลอนไม้ยันพื้น หอบหายใจเดินต่อไป ในที่สุดเลือนลับไปทีละน้อย

เหล็งฮู้ชงเดินไปสิบกว่าวาก็หยุดพักหอบหายใจชั่วขณะ ประมาณครึ่งชั่วยามเดินทางเป็นระยะทางครึ่งลี้ รู้สึกฟ้าหมุนคว้าง ดินโคลงเคลงแทบล้มคว่ำลง ในพงหญ้าเบื้องหน้าพลันบังเกิดเสียงครวญครางดังขึ้น

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน ร้องถามว่า

"ผู้ใด?"

คนผู้นนรองตอบว่า

"เหล็งฮู้เฮียหรือ? เราคือฉั้งแป๊ะกวง"

เอ่ยถึงตอนนี้ร้องโอยออกมา เหล็งฮู้ชงถามโพล่งว่า

"ฉั้ง...ฉั้งเฮีย ท่าน...ท่านเป็นไรแล้ว?"

"เราใกล้ตายแล้ว เหล็งฮู้เฮียโปรดสร้างบุญกุศล รีบฆ่าเราเถอะ"

เหล็งฮัชงฟังถึงตอนนี้ สองเท้าอ่อนระทวยล้มฟบลงกลิ้งไปยังข้างทาง ฉั้งแป๊ะกวงถามโพล่งว่า

"ท่านก็รับบาดเจ็บหรือ เป็นผู้ใดทำร้ายท่าน?"

"กล่าวไปยืดยาวยิ่ง ฉั้ง...เฮีย เป็นผู้ใดทำร้ายท่าน?"

ฉั้งแป๊ะกวงทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราไม่ทราบ"

"ไฉนไม่ทราบ?"

"เรากำลังเดินทาง แต่แล้วสองมือสองเท้าถูกคนคว้าจับไว้ ร่างถูกยกขึ้นกลางอากาศ เรามองไม่เห็นว่าเป็นมือของผู้ใด"

เหล็งฮู้ชงยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นหกเซียนหุบเขาท้ออีก...ฉั้งเฮีย ท่านมิใช่พวกเดียวกับพวกมันหรือ?"

"พวกเดียวอันใด?"

"ท่านมาเชิญเราไปพบงี้...งี้นิ้มซือม่วย พวก...พวกมันก็มาเชิญเราไปพบนาง..."

ฉั้งแป๊ะกวงคีบคลานออกจากพงหญ้า แผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ ย่อมมิใช่พวกเดียวกัน พวกมันขึ้นเขาฮั้วซัวมาหาคนผู้หนึ่ง ถามเราว่าคนผู้นั้นอยู่ที่ใด เราถามพวกมันต้องการหาผู้ใด พวกมันบอกว่าพวกมันจับตัวเราไว้ สมควรเป็นคนถามเรา มิใช่เป็นเราถามพวกมัน พวกมันบอกว่าหากเรามีความสามารถก็จับตัวพวกมันไว้ อย่างนั้น...อย่างนั้นก็สามารถถามพวกมันแล้ว"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮา หัวร่อสองครั้ง รู้สึกเลือดลมติดขัดหัวร่อไม่ออก ฉั้งแป๊ะกวงเล่าว่า

"เราถูกยกลอยอยู่กลางอากาศ ขอบอกตามความสัตย์ ในใจหวาดกลัวยิ่ง ปากยังร้องว่า 'มีเรื่องรีบถาม เราจะปล่อยควันพิษออกมาแล้ว'

คนผู้หนึ่งถามว่า 'ปล่อยควันพิษอะไร?'

เราบอกว่า 'ลมของเราเหม็นคลุ้งสุดทนทาน เมื่อสูดเข้าไปต้องกินไม่ได้สามวันสามคืน ยังต้องคายอาหารที่รับประทานลงไปเมื่อสามวันก่อนออกมา'

คนทั้งสี่พอฟัง พากันส่งเสียงร้องออกมา เหวี่ยงเราลงกับพื้นอย่างหนักหน่วงแยกย้ายผละหนีไป เรากระโดดปราดขึ้น เห็น

ชายชราประหลาดหกคนยกมืออุดจมูก แสดงว่ากลัวลมเหม็นคละคลุ้งของเรา เหล็งฮู้เฮียท่านบอกว่าคนทั้งหกนี้เรียกว่าหกเซียนหุบเขาท้ออะไรนั่น?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ กล่าวว่า

"น่าเสียดายเราไม่ได้ชาญฉลาดเท่าฉั่งเฮีย ตอนนี้ไม่ได้ใช้อุบาย...ลมเหม็นคละคลุ้งขู่ขวัญพวกมันล่าถอย อุบายของฉั่งเฮียนี้หาด้อยกว่าอุบายเมืองว่างของขงเบ้งใช้ขู่ขวัญ สุมาอี้ถอนทัพไปไม่"

ฉั่งแป๊ะกวงฝืนหัวร่อ ด่าคำ "มารดามันเถอะ" กล่าวว่า

"เราทราบว่าตัวประหลาดทั้งหกนี้ยากตอแย จนใจที่ทิ้งอาวุธอยู่บนผาสำนึกผิดของท่าน ดังนั้นชักเท้าวิ่งหนี มิคาดคนทั้งหกยกมืออุดจมูก ยืนเรียงรายขวางหน้าเราราวกำแพงชั้นหนึ่ง เราฝ่าออกไปไม่ได้ จึงหมุนตัวกลับ คนทั้งหกก็หมุนตัวตาม ขวางเราเอาไว้

เราหมุนตัวติดต่อกันหลายครั้ง ไม่อาจฝ่าออกไปได้ ดังนั้นล่าถอยทีละก้าว ในที่สุดปะทะกับผนังศิลา ตัวประหลาดทั้งหกยินดียิ่งกล่าวโดยพร้อมเพรียงกันว่า 'พวกเราล้อมท่านไว้ ท่านไม่มีทางหนี ต้องตอบคำถามพวกเรามา'

คนผู้หนึ่งกล่าวว่า 'หากท่านล้อมพวกเราไว้ พวกเราไม่มีทางหนี ท่านถามพวกเรา พวกเราได้แต่ตอบคำถามแต่โดยดี'

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า 'มันมีเพียงคนเดียว ไหนเลยล้อมพวกเราทั้งหกได้?'

คนแรกนั้นกล่าวว่า 'หากมันกางแขนโอบพวกเราไว้ ไยมิใช่ล้อมไว้?'

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า 'หนึ่งนั้นไม่มีคนแขนยาวเช่นนี้ สองต่อให้มีจริงอย่างน้อยคนเบื้องหน้าไม่มีแขนยาวปานนั้น สามต่อให้มันโอบพวกเราทั้งหกไว้ ก็เป็นการโอบ หาใช่ล้อมไว้ไม่'

คนแรกนั้นอับจนถ้อยคำ แต่ยังไม่ยอมรับการพ่ายแพ้ ตะลึงลานชั่วขณะ พลันหัวร่อดังๆ ร้องว่า 'มีแล้ว หากมันผายลมเหม็นคลุ้ง ทำให้พวกเราไม่กล้าวิ่งหนี ใช้ลมเหม็นคลุ้งล้อมไว้ นับเป็นการล้อมหรือไม่?'

ตัวประหลาดอีกสี่คนปรบมือโดยพร้อมเพรียง กล่าวว่า 'ใช่แล้ว เด็กน้อยนี้มีวิธีล้อมพวกเราไว้'

เราบังเกิดปฏิภาณวูบ ชักเท้าวิ่งหนี ทางหนึ่งบอกว่าจะล้อมพวกมันแล้ว คาดว่าพวกมันกลัวลมเหม็นคลุ้งของเรา ไม่ติดตามมา มิคาดตัวประหลาดทั้งหกลงมือรวดเร็วยิ่ง เราวิ่งไปเพียงสองก้าว ก็ถูกพวกมันยึดจับไว้ กดเรานั่งบนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ต่อให้เราผายลมจริงๆ ลมเหม็นคลุ้งก็ไม่ระเหยออกมา

จากนั้นคนผู้หนึ่งถามว่า 'ลมผายออกทางด้านใด?'

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า 'ลมออกทางลำไส้ ย่อมสังกัดชีพจรเอี้ยงเม้งได้ตั้งเก็งต้องจี้จุดเอี้ยง ฮะก๊ก เค็กตี้ และเง่งเฮียงของมัน'

ขณะกล่าว ลงมือจี้จุดของเราสี่แห่ง ความรวดเร็วของฝีมือความรวดเร็วของการจำแนกจุด ในชีวิตเราไม่เคยพบพานมาก่อน

มันหลังจากจี้จุดเรา ตัวประหลาดทั้งหกค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า 'เจ้าตัวหนอนเหม็นคละคลุ้งไม่อาจผายลมเหม็นคลุ้งออกได้'

คนจี้สกัดจุดนั้นถามว่า 'นี่ คนผู้นั้นที่แท้อยู่ที่ใด หากท่านไม่บอกเราจะไม่คลายจุดแก่ท่าน ให้ท่านมีลมผายไม่ออก อัดอั้นสุดทนทาน'

ตอนนี้เราครุ่นคิด ตัวประหลาดทั้งหกมีฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ เมื่อขึ้นเขาฮั้วซัวย่อมไม่มาเสาะหาคนธรรมดา เป้าหมายของตัวประหลาดทั้งหก คงเป็นฮวงเซ็งเอี้ยงผู้อาวุโสแล้ว"

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน รีบกล่าวว่า

"ท่านบอกหรือไม่?"

ฉั้งแป๊ะกวงร้อยเพ้ย กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"ท่านเห็นเราเป็นคนเยี่ยงไร ผู้แซ่ฉั้งเมื่อรับปากว่าจะไม่แพร่งพรายร่องรอย ผู้อาวุโสแซ่ฮวง หรือว่าคำพูดที่กล่าวจากปากเรา เฉกเช่นลมที่ผายออกมา?"

"ถูกแล้ว ผู้น้องพลั้งปากไป ฉั้งเฮียอย่าได้ตำหนิ"

ฉั้งแป๊ะกวงเล่าสืบต่อ

"ตัวประหลาดทั้งหกคาดคั้นถามเราตลอดเวลา เราร้องดังๆ ว่า 'เราทราบว่าคนที่พวกท่านต้องการหาอยู่ที่ใด แต่พานไม่บอก ภูเขาฮั้วซัวมีเทือกทิวเขาซับซ้อน ถ้ำหุบเขามากมายสุดคณานับ หากเราไม่บอก ชั่วชีวิตพวกท่านอย่าหมายเสาะพบมัน'

ตัวประหลาดทั้งหกเดือดดาลเป็นการใหญ่ เคี่ยวเข็ญทรมานเรา แต่เราไม่แยแสสนใจพวกมันอีก เหล็งฮู้เฮีย ตัวประหลาดทั้งหกมีฝีมือประหลาดพิกล ท่านรีบไปเรียนผู้อาวุโสแซ่ฮวง เพื่อระวังป้องกันตัว"

เหล็งฮู้ชงทราบว่าคำ *"หกประหลาดเคี่ยวเข็ญทรมานเรา"* ไม่ทราบครอบคลุมทัณฑ์ทรมานอันชั่วร้ายมากน้อยเท่าใด หกเซียนหุบเขาท้อคิดรักษาอาการบาดเจ็บของตนยังสร้างความทุกข์ทรมานแก่ตน เมื่อเค้นถามฉั้งแป๊ะกวง ฝีมือที่ใช้ย่อมร้ายกาจยิ่งต้องบังเกิดความเสียใจ กล่าวว่า

"ท่านยอมตายไม่ยอมแพร่งพรายร่องรอยของฮวงไท้ซือเจ่กนับว่ารักษาสัจจะจริงๆ แต่ว่า...แต่ว่าหกเซียนหุบเขาท้อตามหาเป็นเราหาใช่ฮวงไท้ซือเจ่กไม่"

"อะไร พวกมันคิดเสาะหาท่านทำอะไร?"

“พวกมันก็ได้รับไหว้วานจากงี้นิ้มซือม่วย ตามเราไป...ไปพบนาง”

ฉั้งแป๊ะกวงอ้าปากค้าง ไม่อาจตอบคำได้ ชั่วครู่ให้หลังฉั้งแป๊ะกวงจึงกล่าว

“หากทราบว่าตัวประหลาดทั้งหกคิดเสาะหาท่าน เราสมควรบอกต่อพวกมัน ตัวประหลาดทั้งหกเชิญท่านไป เราติดตามอยู่ด้านหลัง คงไม่ถึงกับพิษกำเริบเสียชีวิตบนฮั้วซัวแล้ว”

“ฉั้งเฮีย ท่านบอกว่าพิษกำเริบ ต้องเสียชีวิตบนฮั้วซัว?”

“เราบอกแล้วว่าเราถูกจี้จุดชีวิต แพร่พิษร้ายแรง สั่งเราเชิญท่านไปพบงี้นิ้มเซี่ยวซือหูภายในหนึ่งเดือน จากนั้นจะคลายจุดขจัดพิษแก่เรา ตอนนี้เราเชิญท่านไปไม่ได้ สู้ก็สู้ไม่ได้ ทั้งยังถูกตัวประหลาดทั้งหกทุบตีบาดเจ็บ เมื่อนับคำนวณดู ตอนนี้ห่างจากกำหนดเวลาพิษกำเริบเพียงสิบวัน”

เหล็งฮู้ชงถามว่า

“งี้นิ้มซือม่วยอยู่ที่ใด จากที่นี้ไปไม่ทราบต้องเดินทางกี่วัน?”

“ท่านยอมไปแล้ว?”

“ท่านไว้ชีวิตเราหลายครั้ง มาตรว่าท่านประพฤติตัวไม่ดีแต่เหล็งฮู้ชงไม่อาจเบิกตาดูท่านพิษกำเริบเสียชีวิตเพราะเรา คราก่อนท่านเคี่ยวเข็ญบังคับเราไม่ยอมสยบ แต่ตอนนี้สภาพการณ์ผิดแผกแตกต่างไป”

ฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า

“งี้นิ้มเซี่ยวซือหูอยู่ที่มณฑลซัวไซ หากว่าพวกเราทั้งสองมีร่างกายแข็งแรง ควบขับม้าเร็วหกเจ็ดวันก็บรรลุถึง แต่ตอนนี้พวกเรารับบาดเจ็บถึงขั้นนี้ ยังมีคำพูดใดจะกล่าว?”

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"จะอย่างไรเราอยู่บนเขา รังแต่รอความตาย มิสู้ไปเป็นเพื่อนท่าน ไม่แน่ว่าฟ้าดินคุ้มครอง พวกเราลงจากเขาว่าจ้างรถม้าภายในสิบวันสามารถบรรลุถึงซัวไซ"

"ตกลง เราตายที่ระหว่างทาง กับตายบนภูเขาฮั้วซัว ไม่มีข้อแตกต่างใด ท่านลุกขึ้นได้หรือไม่ เราจะประคองท่าน"

มันกล่าวคำ *"เราจะประคองท่าน"* ตนเองกลับลุกไม่ขึ้น เหล็งฮู้ชงยื่นมือหมายประคอง แต่ไหนเลยมีเรี่ยวแรงแม้แต่น้อย ทั้งสองดิ้นรนอยู่ครึ่งค่อนวัน ล้วนไม่มีประโยชน์ พลันส่งเสียงหัวร่อฮาฮาราวกับนัดแนะกันไว้

ฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"ผู้แซ่ฉั้งท่องทั่วยุทธจักร ในชีวิตไม่มีผู้รู้ใจ สามารถตายร่วมกับเหล็งฮู้เฮีย กลับเบิกบานใจนัก"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"วันหน้าซือแป๋พบเห็นซากศพพวกเราทั้งสอง คงเข้าใจว่าพวกเราต่อสู้จนบาดเจ็บล้มตายตามกัน ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึงพวกเราทั้งสองก่อนตายกลับเรียกพี่เรียกน้องกัน"

เพิ่งขาดคำ ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงหัวร่อดังขึ้น คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ศิษย์อันดับหนึ่งของฝ่ายลมปราณแห่งฮั้วซัว กลับใฝ่ต่ำถึงขั้นนี้ คบหากับโจรราคะของบู๊ลิ้ม"

ฉั้งแป๊ะกวงตวาดถาม "ผู้ใด?" เหล็งฮู้ชงกลับคร่ำครวญในใจอย่างหวนโหย

'เรารับบาดเจ็บสาหัสยากรักษา แม้ตายก็ไม่เป็นไร แต่กระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงเกียรติภูมิของซือแป๋ นับว่าย่ำแย่แล้ว'

ในความมืด เห็นเงาร่างสายหนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้า คนผู้นี้ถือ

กระบี่สะท้อนประกายแวววับ ปากแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชง หากท่านยอมกลับใจ รับกระบี่เล่มนี้ไปฆ่าโจรราคะแซ่ฉั่งทิ้ง จะไม่มีผู้ใดตำหนิท่านคบหากับมัน"

พลางซัดกระบี่ปักใส่พื้นดินดังฉึกใหญ่ เหล็งฮู้ชงเห็นตัวกระบี่กว้างใหญ่ แสดงว่าเป็นกระบี่ของสำนักซงซัว ดังนั้นถามว่า

"ท่านเป็นท่านใดในสำนักซงซัว?"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ท่านมีสายตาหลักแหลมนัก เราคือ**เด็กซิว**แห่งสำนักซงซัว"

"ที่แท้เป็นเด็กซือเฮีย ไม่ทราบท่านมายังฮั้วซัวด้วยกิจธุระใด?"

"ซือแป๊ะเจ้าสำนักสั่งเรามาตรวจตราที่ฮั้วซัว ดูว่าศิษย์สำนักฮั้วซัวใช่ต่ำช้าดังคำร่ำลือหรือไม่ คิดไม่ถึงพอขึ้นเขาฮั้วซัว ก็ได้ยินท่านเรียกพี่เรียกน้องกับโจรราคะนี้"

ฉั่งแป๊ะกวงแผดด่าว่า

"โจรสุนัข สำนักซงซัวมีอันใดดี ไม่รู้จักสำรวมตัวเอง กลับยุ่งเกี่ยวมากความ"

เด็กซิวตวัดเท้าเตะใส่ศีรษะฉั่งแป๊ะกวงฉาดหนึ่ง ตวาดว่า

"ความตายกรายถึงศีรษะ ยังไม่สำรวมปากคำอีก"

ฉั่งแป๊ะกวงยังแผดด่าว่า "โจรสุนัข โจรโสโครก" ไม่ขาดปาก เด็กซิวหากต้องการปลิดชีวิตของมัน ย่อมง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ แต่มันคิดหยามย่ำยีเหล็งฮู้ชงก่อน ดังนั้นกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชง ท่านไม่ยอมฆ่ามันแน่นอนกระมัง?"

เหล็งฮู้ชงเดือดดาลเป็นการใหญ่ ร้องว่า

"เราฆ่ามันหรือไม่ เกี่ยวข้องใดกับท่าน ท่านหากเก่งกล้าก็ฆ่าเหล็งฮู้ชงในกระบี่เดียว หากไม่มีกำลังขวัญ ก็หลุบหางไสหัวลงจากฮั้วซัวให้กับเรา"

"หมายความว่าท่านยึดถือโจรราคะนี้เป็นสหาย ไม่ยอมฆ่ามันแน่นอน?"

"ไม่ว่าเราคบหาผู้ใดเป็นสหาย ยังดีกว่าคบหาท่านเป็นสหาย"

ฉั่งแป๊ะกวงโห่ร้องชมเชยว่า

"กล่าวได้ประเสริฐ"

เด็กชิวกล่าวว่า

"ท่านคิดกระตุ้นโทสะเรา ให้เราฆ่าท่านในกระบี่เดียว ในโลกไม่มีเรื่องราวง่ายดายปานนี้ เราจะถอดเสื้อผ้าพวกท่านจับมันติดกัน จากนั้นจี้จุดใบ้ของพวกท่านนำไปประจานในบู๊ลิ้ม บอกว่าเจ้าเครา ครึ้มกับเด็กหน้าขาวคิดมั่วสวาทกัน ถูกเราคร่ากุมไว้ ดูว่างักปุกคุ้งยังกล้าแอบอ้างฉายา*กระบี่วิญญูชน*อีกหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงพอฟัง ถึงกับขุ่นแค้นจนแทบสิ้นสติไป ฉั่งแป๊ะกวงแผดดาวว่า

"โจรโสโครก..."

เด็กชิวตวัดเท้าเตะใส่จุดเส้นที่ข้างเอวมัน จากนั้นยื่นมือหมายถอดเสื้อผ้าเหล็งฮู้ชงออก ที่ด้านหลัง พลันบังเกิดสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ตั่วก่อท่านนี้ ท่านอยู่ที่นี้ทำอะไร?"

เด็กชิวใจหายวาบเหลียวหน้าไป ในแสงสลัวรางเลือนเห็นเป็นเงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่ง จึงกล่าว

"แล้วท่านอยู่ที่นี้ทำอะไร?"

ฉั่งแป๊ะกวงจดจำออกว่าสุ้มเสียงสตรีนั้นคืองี้นิ้ม สร้างความยินดียิ่งร้องว่า

"เซี่ยว...เซี่ยวซือหู ท่านมาแล้ว โจรโสโครกนี้คิด...คิดทำร้ายเหล็งฮู้ตั่วกอของท่าน"

มันความจริงคิดบอกว่า *"โจรโสโครกนี้คิดทำร้ายเรา"* แต่แล้วฉุกคิดว่ามันไม่มีน้ำหนักในจิตใจงี้นิ้ม ดังนั้นเปลี่ยนเป็น *"เหล็งฮู้ตั่วกอของท่าน"*

งี้นิ้มพอฟังว่าคนนอนอยู่บนพื้นกลับเป็นเหล็งฮู้ชง ไหนเลยไม่ร้อนรุ่มใจได้ รีบกระโดดปราดมา ร้องว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ เป็นท่านหรือ?"

เด็กซิวเห็นนางไม่ระวังป้องกันมัน ดังนั้นประกบนิ้วข้างซ้ายหมายจี้ใส่ใต้ซอกแขนของนาง นิ้วมือขณะจะกระทบถูกเสื้อผ้าของนาง พลันรู้สึกตึงวูบที่ท้ายทอย ร่างถูกกระชากลอยขึ้นจากพื้นหลายเชียะ

เด็กซิวตื่นตระหนกยิ่ง หักศอกขวาไปด้านหลังกลับกระทุ้งใส่อากาศธาตุ เมื่อเตะเท้าซ้ายกลับหลัง ก็เตะถูกความว่างเปล่า ยามนั้นลำคอถูกมืออวบใหญ่คู่หนึ่งบีบเค้นไว้ ถึงกับหายใจไม่ออก เรี่ยวแรงเสื่อมสูญสิ้น

เหล็งฮู้ชงฟื้นคืนสติมาช้าๆ ได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งร้องเรียกอย่างร้อนรุ่มว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ เหล็งฮู้ตั่วกอ"

เหล็งฮู้ชงจำคลับคล้ายคลับคลาว่าเป็นเสียงของงี้นิ้ม พอลืมตาขึ้นใต้ประกายดาวริบหรี่ ปรากฏเป็นใบหน้ารูปไข่ที่ขาวผุดผาดใบหนึ่ง มิใช่งี้นิ้มเป็นผู้ใดได้ยินสุ้มเสียงก้องกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"นิ้มยี้ ปีศาจขี้โรคนี้เป็นเหล็งฮู้ชงหรือ?"

เหล็งฮู้ชงกวาดตาไปตามเสียง ถึงกับสะท้านเฮือก เห็นหลวงจีนอ้วนฉุสูงใหญ่รูปหนึ่งยืนหยัดดุจเจดีย์เหล็ก มือซ้ายยื่นไปข้างหน้า ยกร่างเด็กซิวลอยอยู่กลางอากาศ เด็กซิวมือเท้าตกห้อยลงไม่ทราบเป็นหรือตาย

งี้นิ้มกล่าวว่า

"บิดา เขา...เขาคือเหล็งฮู้ตั่วกอ แต่มิใช่ปีศาจขี้โรค"

ขณะกล่าว สายตายังจ้องจับอยู่ที่เหล็งฮู้ชง ดวงตาเต็มไปด้วยแววรักเวทนา คล้ายคิดยื่นมือลูบคลำใบหน้าของเขา แต่ก็ไม่กล้า

เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ท่านเป็นแม่ชีน้อย ไฉนเรียกหลวงจีนใหญ่นี้เป็นบิดา หลวงจีนกำเนิดบุตรีนับเป็นที่น่าตระหนกอยู่แล้ว บุตรียังเป็นแม่ชีน้อยนางหนึ่งนับว่าพิสดารจนเหลือเชื่อ'

หลวงจีนสูงใหญ่หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงที่เจ้าครุ่นคะนึงหา เราเข้าใจว่าเป็นนักสู้ผู้กล้าที่สูงใหญ่เพียงไหน ที่แท้เป็นเศษสวะที่นอนกับพื้น ถูกคนข่มเหงโดยไม่อาจตีโต้ได้ เราไม่ต้องการรับปีศาจขี้โรคนี้เป็นบุตรเขย พวกเราอย่าได้สนใจมัน ไปกันเถอะ"

งี้นิ้มทั้งร้อนรุ่มทั้งอับอาย กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอน

"ผู้ใดครุ่นคะนึงหา ท่าน...ท่านกล่าวเหลวไหล"

เหล็งฮู้ชงได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งด่าตนเองเป็น "ปีศาจขี้โรค" ยังด่าเป็น "เศษสวะ" พลันบันดาลโทสะกล่าวว่า

"ท่านจะไปก็ไป ผู้ใดต้องการให้ท่านสนใจ?"

ฉั่งแป๊ะกวงร้องว่า

"ไปไม่ได้ จุดชีวิตของเราต้องให้มันตบคลาย ยาขจัดพิษก็อยู่ที่ตัวมัน มันหากจากไป เราไยมิใช่จบสิ้นแล้ว?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"กลัวอะไร เราบอกว่าจะตายร่วมกับท่าน ท่านพิษกำเริบเสียชีวิต เราจะเชือดคอตายเอง"

หลวงจีนสูงใหญ่หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ประเสริฐ ที่แท้เด็กน้อยเจ้ามีความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ถูก

รสนิยมของเรานัก แต่มีเรื่องหนึ่งต้องถามให้กระจ่างชัด มันดื่มสุรา หรือไม่?"

งี้นิ้มไม่ทันตอบคำ เหล็งฮู้ชงร้องดังๆ ว่า

"ย่อมดื่ม บิดาดื่มเช้าดื่มเย็น ยามหลับยังดื่ม ท่านหากเห็นสภาพดื่มสุราของเรารับรองหลวงจีนใหญ่ที่งดเว้นของคาว งดเว้นสุรา งดเว้นฆ่าฟัน และงดเว้นพูดปด ต้องขุ่นแค้นจนคลั่งใจตาย"

หลวงจีนสูงใหญ่หัวร่อพลางกล่าวว่า

"นิ้มยี้ เจ้าบอกต่อมันว่าบิดามีฉายาใด"

งี้นิ้มยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ บิดาฉายา**ปุกก่าย** *(ไม่งดเว้น)* ท่านผู้เฒ่าแม้สังกัดสถาบันสงฆ์แต่ไม่ยึดถือกฎข้อห้ามอันใด กล่าวไปอย่าได้หัวร่อเยาะ ท่านผู้เฒ่าดื่มสุรารับประทานของคาว ฆ่าคนขโมยเงินทองไม่ว่าเรื่องใดล้วนกระทำ มิหนำซ้ำ...ยังให้กำเนิดข้าพเจ้า"

เอ่ยถึงตอนนี้ อดหัวร่อคิกมิได้ เหล็งฮู้ชงก็หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"**เล่าแป๊ะ** *(ลุงผู้สูงอายุ)* ท่านเมื่อกระทำทุกเรื่องราว ไยไม่คืนสู่เพศฆราวาส ยังครองจีวรทำอะไร?"

หลวงจีนปุกก่ายกล่าวว่า

"เจ้ายังไม่ทราบ เราเนื่องเพราะกระทำทุกเรื่องราว จึงเป็นหลวงจีน เราก็เป็นเช่นเดียวกับเจ้า หลงรักแม่ชีสะคราญโฉมนางหนึ่ง..."

งี้นิ้มสอดคำขึ้น

"บิดา ท่านกล่าวเหลวไหลอีกแล้ว?"

ขณะกล่าว ใบหน้าแดงสดใส ดีที่ยามวิกาลเห็นไม่ชัดเจน

หลวงจีนปุกก่ายกล่าวว่า

"ลูกผู้ชายควรโอ่อ่าเปิดเผย เมื่อกระทำลงไปผู้อื่นจะหัวร่อ

เยาะก็ดี ดุด่าก็ดี เราหลวงจีนปุกก่ายยังกลัวผู้ใด?"

เหล็งฮู้ชงและฉั้งแป๊ะกวงล้วนโห่ร้องว่า

"กล่าวถูกต้อง"

หลวงจีนปุกก่ายได้ยินทั้งสองชมเชย บังเกิดความยินดียิ่ง กล่าวสืบต่อ

"เราหลงรักแม่ชีสะคราญโฉมนั้น ซึ่งคือมารดาของนาง"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'ที่แท้บิดาของงี้นิ้มซือม่วยเป็นหลวงจีน มารดาเป็นแม่ชี'

หลวงจีนปุกก่ายกล่าวว่า

"ตอนนั้นเราเป็นคนฆ่าสุกร หลงรักมารดานาง มารดานางไม่แยแสสนใจเรา เราจนปัญญา ได้แต่บวชเป็นหลวงจีน เข้าใจว่าแม่ชีหลวงจีนเป็นพวกเดียวกัน แม่ชีไม่รักคนฆ่าสัตว์ คงรักหลวงจีน ต่อมาค่อยทราบว่าเมื่อเป็นหลวงจีนก็ไม่อาจใกล้ชิดกับสตรี แม้แต่แม่ชีก็ไม่ได้ ดังนั้นเราไม่คิดเป็นหลวงจีน มิคาดซือแป๋เราบอกว่าเรามีรากปัญญาอันใด นับเป็นศิษย์สถาบันสงฆ์ที่แท้จริง ห้ามมิให้เราคืนสู่เพศฆราวาส มารดานางก็ตื้นตันต่อรักแท้ของเรา คลอดแม่ชีน้อยออกมาคนหนึ่ง ชงยี้ ครั้งนี้เราให้ความสะดวกแก่เจ้า เมื่อคิดใกล้ชิดกับบุตรีเรา ไม่ต้องบวชเป็นหลวงจีน"

เหล็งฮู้ชงกระอักกระอ่วนยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'งี้นิ้มซือม่วยถูกฉั้งแป๊ะกวงหน่วงเหนี่ยวกักขังไว้ เราพบเห็นเรื่องอยุติธรรมชักดาบเข้าช่วยเหลือ นางเป็นแม่ชีสำนักเห็งซัว ไหนเลยยังเกิดความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับสามัญชนคนธรรมดา นางใช้ฉั้งแป๊ะกวงและหกเซียนหุบเขาท้อมาเชิญเราไปพบพาน คาดว่าเกิดจากอารมณ์หวั่นไหวชั่ววูบ เราสมควรรีบผละจากไป หากกระทบกระเทือนถึงเกียรติภูมิของสำนักฮั้วซัวและเห็งซัว เราแม้ตายไป

ซือแป่ซือบ้อยังจะตำหนิ เล้งซังซือม่วยก็จะดูแคลนเรา'

งี้นิ้มเอียงอายยิ่ง กล่าวว่า

"บิดา เหล็งฮู้ตั่วกอมี...มีนางในดวงใจแต่แรก ไหนเลยเห็นผู้อื่นอยู่ในสายตา ท่าน...ท่านอย่าได้เอ่ยถึงเรื่องนี้อีก"

หลวงจีนปุกก่ายกระซากเสียงว่า

"เด็กน้อยมีนางในดวงใจอื่นอีก? ช่างน่าคลั่งใจแทบตายแล้ว"

พลางยื่นแขนขวาออก ใช้มือที่โตเท่าพัดใบลานตะปบใส่ทรวงอกเหล็งฮู้ชง ยกร่างเหล็งฮู้ชงขึ้น หลวงจีนปุกก่ายมือซ้ายคว้าจับคอเสื้อเด็กซิว มือขวาตะปบคว้าอกเสื้อเหล็งฮู้ชงยื่นสองแขนออกคล้ายหาบคนสองคนไว้ก็มิปาน งี้นิ้มรีบร้องว่า

"บิดา รีบวางเหล็งตั่วกอลง ท่านไม่วางลง ข้าพเจ้าจะมีโทสะแล้ว"

หลวงจีนปกก่ายพอฟังบตรีกล่าวคำ "มีโทสะ" ถึงกับกลัวเกรงยิ่งกว่าสิ่งใด วางร่างเหล็งฮู้ชงลง พึมพำว่า

"มันชมชอบแม่ชีน้อยสะคราญโฉมใด ช่างเหลวไหลบัดซบจริงๆ"

มันเองหลงรักแม่ชีสะคราญโฉม เข้าใจว่าในโลกนอกจากแม่ชีสะคราญโฉมแล้ว ไม่มีคนน่ารักอื่นอีก

งี้นิ้มกล่าวว่า

"นางในดวงใจของเหล็งฮู้ตั่วกอ เป็นซือม่วยของเขางักเสียวเจี๊ยะ"

หลวงจีนปุกก่ายขู่คำรามว่า

"โกวเนี้ยแซ่งัก มิใช่แม่ชีน้อยสะคราญโฉมหรอกหรือ นั่นมีอันใดน่ารัก ครั้งหน้าถูกเราพบพาน จะบดขยี้เอียเท้าโสโครกนี้ตายคามือ"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'หลวงจีนปุกก่ายเป็นคนหุนหันพลันแล่น กลับมีส่วนคล้ายคลึงกับหกเซียนหุบเขาท้อ เกรงว่ามันพูดได้กระทำได้ หากทำร้ายเซี่ยวซือม่วยจริงๆ จะทำอย่างไรดี?'

งี้นิ้มร้อนรุ่มใจยิ่ง กล่าวว่า

"บิดาเหล็งฮู้ตั่วกอรับบาดเจ็บสาหัส ท่านรีบหาทางรักษาเขาเรื่องอื่นค่อยๆ ว่ากล่าวก็ไม่สาย"

หลวงจีนปุกก่ายเชื่อฟังวาจางี้นิ้มตลอดมา กล่าวว่า

"รักษาบาดเจ็บก็รักษาบาดเจ็บ มีอันใดยุ่งยากด้วย?"

พลางสะบัดเหวี่ยงเต๊กซิวไปด้านหลัง ร้องถามเหล็งฮู้ชงว่า

"เจ้ารับบาดเจ็บที่ใด?"

ได้ยินเต็กซิวร้องโอดโอย กลิ้งตกลงจากเนินเขา เหล็งฮู้ชงก็กล่าวว่า

"เราถูกผู้คนฟาดใส่ทรวงอกหนึ่งฝ่ามือ นั่นไม่เป็นไร..."

"ทรวงอกถูกฝ่ามือ คาดว่าชีพจรหยิมรับความกระทบกระเทือน เราจะรักษาชีพจรหยิมของเจ้า"

"ไม่ เราถูกหก..."

หลวงจีนปุกก่ายชิงกล่าวว่า

"หกเจ็ดอันใด จุดเส้นทั่วร่างไม่มีชื่อนี้ เจ้าอย่าได้กล่าวเหลวไหล"

พลางยื่นมือจี้สกัดจุดใบ้เหล็งฮู้ชง กล่าวอีกว่า

"เราจะใช้กำลังภายในกรุยจุด*เซ้งเจี่ย เทียนตุก ทั้งตง คิวบ๊วย กื่อข่วย คี้ไฮ้ กวนง้วน ตงก๊ก* บนชีพจรหยิมของเจ้า รับรองว่าพลังถึงบาดเจ็บทุเลาพักผ่อนสักเจ็ดแปดวัน จะกลับคืนเป็นเด็กน้อยที่กระปรี้กระเปร่า"

กล่าวจบ ยื่นมือขวาทาบกับจุดเซ้งเจี่ยที่ปลายคางเหล็งฮู้ชง

มือซ้ายทาบกับจุดตงเก๊กที่ท้องน้อยของเขา ถ่ายทอดกำลังภายในเข้าไป แต่กำลังภายในทั้งสองสายพอกระทบกับลมปราณของหกเซียนหุบเขาท้อที่สั่งสมอยู่ในกายเหลิงฮู้ชง สองมือแทบถูกกระแทกเบนเบือน

หลวงจีนปุกป่ายส่งเสียงร้องคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ในร่างมันมีลมปราณประหลาดหลายสาย หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า ทั้งสิ้นห้าสายไม่ถูกต้อง ยังมีอีกสายหนึ่ง มารดามันเถอะ กลับมีถึงหกสาย ลมปราณของเราสองสายจะสู้กับลมปราณของมารดาเจ้าทั้งหกสาย ดูว่าผู้ใดร้ายกาจกว่า"

พลางทาบฝ่ามือทั้งสองกับจุดของเหลิงฮู้ชงสองแห่ง เบื้องบนศีรษะปรากฏควันขาวพวยพุ่งเป็นเส้นสาย ตอนแรกยังร่ำร้องตะโกนก้อง เมื่อถึงตอนท้ายถ่ายทอดพลังถึงขั้นคับขัน กลับพูดไม่ออกแม้สักคำเดียว

ยามนั้น ฟ้าสางสว่างทีละน้อย เห็นควันขาวบนศีรษะเขายิ่งมายิ่งหนาแน่น คล้ายหมอกควันกลุ่มหนึ่ง ห่อหุ้มศีรษะอันใหญ่โตไว้อีกเนิ่นนานให้หลัง หลวงจีนปุกก่ายค่อยรั้งมือกลับ ส่งเสียงหัวร่อฮา ฮา ฮา แต่แล้วเสียงหัวร่อชะงักขาดหาย ร่างล้มโครมลงกับพื้น

งี้นิ้มใจหายวาบ ร้องเรียก "บิดา" รีบเข้าไปประคอง แต่หลวงจีนปุกก่ายร่างหนักอึ้งเกินไป ประคองขึ้นมาครึ่งหนึ่ง ทั้งสองต้องกระแทกนั่งลงกับพื้น หลวงจีนปุกก่ายหลังเหงื่อชุ่มโชก ปากหอบหายใจไม่หยุดยั้ง ปากกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"เรา...เรา...มารดามันเถอะ..."

งี้นิ้มเห็นบิดาออกเสียงได้ ค่อยคลายใจลง ถามว่า

"บิดา ท่านเป็นอย่างไร เหน็ดเหนื่อยนักหรือ?"

"มารดามันเถอะ ภายในกายเด็กน้อยนี้มีลมปราณอันร้ายกาจหกสาย คิด...คิดประลองเวทกับบิดา ดังนั้นบิดาเร่งเร้า

ลมปราณสะกดพลังชั่วร้ายทั้งหกสายนั้นเอาไว้ เจ้าวางใจ เด็กน้อยนี้ไม่ตายแล้ว"

งี้นิ้มเหลียวหน้ามอง เห็นเหล็งฮู้ชงลุกขึ้นช้าๆ จริงๆ ฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"ลมปราณของหลวงจีนใหญ่ร้ายกาจจริงๆ เพียงชั่วขณะก็รักษาบาดเจ็บให้กับเหล็งฮู้เฮียได้"

หลวงจีนปุกก่ายได้ยินมันกล่าวชมเชย บังเกิดความยินดีกล่าวว่า

"เด็กน้อย เจ้าก่อกรรมทำเข็ญ ความจริงคิดบดขยี้เจ้าตายคามือ เห็นแก่เจ้าเสาะพบเหล็งฮู้ชง นับว่ามีความดีความชอบอยู่บ้าง ดังนั้นไว้ชีวิตเจ้าสักครา เจ้จไสหัวไปให้กับเราแต่โดยดี"

ฉั้งแป๊ะกวงกระชากเสียงว่า

"มารดาท่านเถอะ ท่านกล่าวภาษามนุษย์หรือไม่ ท่านบอกว่าภายในหนึ่งเดือนหากเราเสาะพบเหล็งฮู้ชง ท่านจะคลายจุดชีวิตขจัดพิษแก่เรา ตอนนี้กลับคิดคืนคำ ท่านไม่คลายจุดขจัดพิษ นับเป็นหลวงจีนโสโครกที่ต่ำช้ากว่าสุกรสุนัขอีก"

หลวงจีนปุกก่ายถูกด่าประณาม กลับไม่มีโท่สะ หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เด็กโสโครกกลัวตายปานนี้ เกรงว่าเราหลวงจีนใหญ่มิอาจไม่มอบยาขจัดแก่เจ้า"

พลางล้วงยาขจัดออกมา แต่เมื่อครู่ใช้กำลังมากเกินไป มือข้างนั้นสั่นระริกแทบทำขวดเคลือบร่วงหล่นลง งี้นิ้มยื่นมือรับไปเปิดจุกขวดให้ หลวงจีนปุกก่ายกล่าวต่อ

"เมื่อมอบยาแก่มันสามเม็ด รับประทานเม็ดหนึ่งเว้นอีกสามวันรับประทานอีกเม็ดหนึ่ง เว้นอีกหกวันรับประทานเม็ดที่สาม เก้า

วันนี้หากถูกคนฆ่าตาย หาเกี่ยวข้องกับหลวงจีนใหญ่ไม่"

ฉั่งแป๊ะกวงรับยาขจัดจากงี้นิ้ม กล่าวว่า

"ยังมีจุดชีวิตบนร่างเราเล่า?"

"ฮาฮา เราจี้จุดของเจ้า เจ็ดวันให้หลังก็คลายออก แต่แรกหลวงจีนใหญ่หากจี้จุดของเจ้าจริงๆ เด็กน้อยเจ้าไหนเลยมีชีวิตถึงบัดนี้?"

ฉั่งแป๊ะกวงตรวจพบแต่แรกว่าจุดเส้นบนร่างคลายออกแล้ว พอฟังหลวงจีนปุกก่ายกล่าวยืนยัน ค่อยคลายใจลง ด่าว่าหลวงจีนหลอกลวงคน เหลียวหน้าไปกล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"เหล็งฮู้เฮีย ท่านกับเซี่ยวซือหูคงมีคำพูดคิดกล่าว เราไปแล้ว โอกาสหน้าพบกันใหม่"

พลางประสานมือ หันกายไปยังเส้นทางที่ทอดลงจากเขา เหล็งฮู้ชงเรียกรั้งไว้กล่าวว่า

"ฉั่งเฮีย เหล็งฮู้ชง ได้รับการไว้ไมตรีจากท่านหลายครั้ง คบหาท่านเป็นสหายมีเรื่องหนึ่งคิดน้อมเตือนท่าน หากท่านไม่แก้ไขกลับกลาย พวกเราไม่อาจเป็นสหายสืบไป"

"ท่านไม่บอกเราก็ทราบ ท่านเกลี้ยกล่อมเราอย่าได้ข่มขืนย่ำยีสตรีดีงาม ตกลงเราเชื่อฟังท่าน ในโลกมีสตรีแพศยาร่านราคะมากหลาย ผู้แซ่ฉั่งไม่จำเป็นต้องทำร้ายสตรีดีงามอีก เหล็งฮู้เฮียที่*ตีกรวมหยกเมืองฮ่วงซัว*มิใช่พิศวาสชวนวาบหวามหรอกหรือ?"

เหล็งฮู้ชงและงี้นิ้ม ได้ยินมันรื้อฟื้นถึงรวมหยกเมืองฮ่วงซัว อดหน้าแดงวูบมิได้ ฉั่งแป๊ะกวงหัวร่อฮาฮา สาวเท้าออกไป แต่แล้วเข่าอ่อนระทวย ล้มกลิ้งตีลังกาไปทอดหนึ่ง มันดิ้นรนลุกขึ้นนั่งหยิบยาขจัดเม็ดหนึ่งกลืนกินลงไป พริบตานั้นปวดท้องราวถูกบิด ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว มันทราบว่านี่เป็นอาการของการขจัดพิษร้ายกลับไม่แตกตื่นลนลาน

เมื่อครู่หลวงจีนปุกก่ายถ่ายทอดลมปราณสองสายเข้าสู่ร่างเหล็งฮู้ชง สะกดลมปราณทั้งหกสายของหกเซียนหุบเขาท้อไว้ เหล็งฮู้ชงรู้สึกอาการอึดอัดที่ทรวงอกเสื่อมคลาย ใต้เท้ามีเรี่ยวแรงขึ้นมา ดังนั้นเดินเข้าไปน้อมคารวะต่อหลวงจีนปุกก่ายกล่าวว่า

"ขอบคุณไต้ซือช่วยชีวิตผู้เยาว์"

หลวงจีนปุกก่ายกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"หลังจากนี้พวกเราเป็นครอบครัวเดียวกัน เจ้าเป็นบุตรเขยเรา เราเป็นพ่อตาเจ้า ยังขอบคุณอันใด?"

งี้นิ้มหน้าแดงสดใส กล่าวว่า

"บิดาท่าน...ท่านกล่าวเหลวไหลอีกแล้ว ผู้ใด...ผู้ใด..."

ยามนั้นบนทางภูเขาบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น ผู้คนสองคนเคียงบ่าเคียงไหล่ขึ้นเขา กลับเป็นงักปุกคุ้งและงักเล้งซังสองพ่อ เหล็งฮู้ชงทั้งแตกตื่นทั้งยินดีรีบเดินเข้าไป กล่าวว่า

"ซือแป๋ เซี่ยวซือม่วย พวกท่านย้อนกลับมาอีก ซือบ้อเล่า?"

งักปุกคุ้งเห็นเหล็งฮู้ชงมีสติคึกคักแจ่มใส ไม่คล้ายเมื่อวานที่หลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน สร้างความยินดียิ่ง ยามกะทันหันไม่มีเวลาซักถาม ประสานมือต่อหลวงจีนปุกก่าย กล่าวว่า

"ไต้ซือท่านนี้มีคำเรียกอย่างไร ให้เกียรติมายังสถานที่นี้ ไม่ทราบมีคำสอนสั่งใด?"

หลวงจีนปุกก่ายกล่าวว่า

"เราเรียกหลวงจีนปุกก่าย ให้เกียรติมายังสถานที่นี้เพื่อเสาะหาบุตรเขยเรา"

พลางชี้มือไปยังเหล็งฮู้ชง คนผู้นี้ความจริงเป็นคนฆ่าสัตว์ ไม่เข้าใจถ้อยร้อยความเรียง งักปุกคุ้งกล่าวคำ *"ให้เกียรติมายังสถานที่นี้"* เป็นความหมายถ่อมตน เขากลับกล่าวคำ *"ให้เกียรติมายังสถาน*

ที่นี้" เช่นกัน

งักปุกคุ้งไม่เข้าใจประวัติความเป็นมาคนผู้นี้ ได้ยินเขากล่าวคำ *"เสาะหาบุตรเขย"* เข้าใจว่าหยอกล้อตนเอง ต้องลอบขุ่นเคืองใจ แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า กล่าวกับฉั่งแป๊ะกวงว่า

"ฉั่งแป๊ะกวง เจ้าบังอาจนัก"

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"เรากับศิษย์ของท่านพูดจาถูกคอ หาบสุราสองไหขึ้นมาดื่มกับมัน ไม่ต้องมีขวัญกล้าบังอาจใด"

งักปุกคุ้งหน้าเคร่งเครียดเย็นชา เหลียวหน้าไปถามเหล็งฮู้ชงว่า

"คำพูดนี้เป็นความจริง?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ซือแป๋ เรื่องนี้ยืดยาวยิ่ง ศิษย์จะค่อยๆ เรียนบอก"

"ฉั่งแป๊ะกวงมาที่ฮั้วซัวกี่วัน?"

"ประมาณครึ่งเดือน"

"เฮอะ เจ้าทราบว่าคนผู้นี้ก่อกรรมทำเข็ญ ไยไม่ชักกระบี่ฆ่ามัน ต่อให้สู้มันไม่ได้ก็ปล่อยให้มันฆ่าทิ้ง ไฉนคบกับมันด้วยความขลาดเขลากลัวตาย?"

ฉั่งแป๊ะกวงนั่งกับพื้น ไม่สามารถดิ้นรนลุกขึ้น สอดคำว่า

"เป็นเราไม่คิดฆ่ามัน มันจะทำอย่างไรได้ หรือว่ามันสู้เราไม่ได้ก็จะชักกระบี่ฆ่าตัวตายต่อหน้าเรา?"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"อยู่เบื้องหน้าเรา ไหนเลยมีที่ให้เจ้ากล่าววาจา?"

จากนั้นกล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"เจ้าลงมือฆ่ามัน"

งักเล้งซังอดกล่าวมิได้

"บิดา ตั่วซือกอรับบาดเจ็บสาหัส ไหนเลยต่อสู้กับผู้คนได้?"

"หรือผู้อื่นไม่ได้รับบาดเจ็บ เจ้าเป็นห่วงอันใด เราอยู่ที่นี้ไหนเลยปล่อยให้โจรร้ายทำร้ายศิษย์ของเราได้?"

ตนเองสั่งเหล็งฮู้ชงฆ่าฉั้งแป๊ะกวง เพื่อกำจัดเภทภัยให้กับบู๊ลิ้ม คาดว่าฉั้งแป๊ะกวงยามบาดเจ็บสาหัส ต่อให้สามารถต่อสู้กับเหล็งฮู้ชงก็ไม่อาจต้านตนเองแม้สักดรรชนีเดียว มิคาดเหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ซือแป๋ ฉั้งเฮียรับปากศิษย์แล้วว่าจะกลับตัวกลับใจไม่ข่มขืนสตรีดีงามอีก ศิษย์เชื่อว่ามันรักษาสัจจะ มิสู้..."

งักปุกคุ้งกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"โจรร้ายที่สมควรตายหมื่นครั้งเช่นนี้ยังรักษาสัจจะอันใด ใต้คมดาบของมันทำร้ายคนไร้ความผิดมากน้อยเท่าใด คนเช่นนี้ไม่ฆ่าทิ้งชนชาวเราฝึกวิชาบู๊ไปไย? ซังยี้ มอบกระบี่แก่ตั่วซือกอ"

งักเล้งซังรับคำ ชักกระบี่ออกมา ยื่นส่งด้ามกระบี่ต่อเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงลำบากใจยิ่ง ตนไม่กล้าขัดคำสั่งอาจารย์ แต่ก่อนหน้านี้ตนเองคบหากับฉั้งแป๊ะกวงเป็นสหาย มันก็รับปากกลับตัวกลับใจ หากฆ่ามันตอนนี้ออกจะไร้คุณธรรมไป

เหล็งฮู้ชงรับกระบี่จากงักเล้งซัง เดินส่ายโงนเงนเข้าหาฉั้งแป๊ะกวง เดินไปสิบกว่าก้าว แสร้งเป็นสองเท้าอ่อนระทวย งอเข่าซ้ายถลาไปเบื้องหน้า เสียงฉึกเมื่อกระบี่ปักใส่ขาอ่อนข้างซ้ายของตัวเอง

คราครั้งนี้ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึง ล้วนอุทานออกมา งี้นิ้มกับงักเล้งซังพากันวิ่งปราดเข้าหา งี้นิ้มก้าวเท้าออก ก็หยุดยั้งลง หวนนึกถึงตนเองเป็นศิษย์สถาบันสงฆ์ ไหนเลยแสดงความห่วงใยกังวลต่อชายหนุ่มผู้หนึ่งต่อหน้าผู้อื่นได้ งักเล้งซังกลับวิ่งถึงข้างกายเหล็งฮู้ชง ร้องถามว่า

"ตั่วซือกอ ท่านเป็นไรแล้ว?"

เหล็งฮู้ชงหลับตาไม่ตอบคำ งักเล้งซังจับด้ามกระบี่ ถอนกระบี่ออกมาโลหิตฉีดพุ่งจากปากแผล นางล้วงยาสมานแผลของสำนักออกมาพอกทาลงบนปากแผลที่เท้าของเหล็งฮู้ชง พอเงยหน้าขึ้นเห็นงี้นิ้มหน้าขาวซีดไร้สีเลือด สีหน้าเต็มไปด้วยความห่วงใยกังวลต้องใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

'แม่ชีน้อยนี้กลับห่วงใยต่อตั่วซือกอปานนี้'

นางถือกระบี่ผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"บิดา ให้บุตรีฆ่าโจรร้ายนี้เอง"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เจ้าฆ่าโจรร้ายนี้ กลับเสื่อมเสียชื่อเสียงตัวเอง มอบกระบี่แก่เรา"

ฉั่งแป๊ะกวงมีชื่ออื้อฉาว หากตายในเงื้อมมือเสียวเจี๊ยะ คงมีคนต่อเติมแต้มสีว่า ฉั่งแป๊ะกวงข่มขืนไม่สำเร็จถูกฆ่าทิ้ง งักเล้งซังพอฟัง จึงยื่นด้ามกระบี่ออกไป

งักปุกคุ้งไม่รับกระบี่ โบกแขนเสื้อข้างขวา ห่อหุ้มกระบี่ยาวไว้ พอโบกจู่โจมออก กระบี่ก็พุ่งวาบใส่ฉั่งแป๊ะกวงที่ห่างไปสิบกว่าวา หลวงจีนปุกก่ายร้องคำ "ทำไม่ได้" ถอดรองเท้าหญ้าทั้งสองข้างออกมาซัดขว้างออก

กระบี่หนักรองเท้าเบา กระบี่ยังซัดพุ่งออกก่อน แต่กล่าวไปประหลาดนัก รองเท้าหญ้าทั้งสองข้างซัดทีหลังบรรลุถึงก่อน ทั้งยังวกอ้อมไปดักหน้า แยกย้ายเกี่ยวด้ามกระบี่ไว้ ลากพาไปหลายวา กระบี่ค่อยปักลงกับพื้น รองเท้าหญ้าทั้งสองข้างยังห้อยแขวนบนด้ามกระบี่

หลวงจีนปุกก่ายร้องว่า

"แย่แล้ว วันนี้บิดารักษาบาดเจ็บให้สามีเจ้า สูญเสียเรี่ยวแรงอักโข กระบี่พุ่งถึงกลางคันก็ตกลงมา ความจริงสมควรตกลงที่เบื้องหน้าของซือแป๋สามีเจ้า เป็นการขู่ขวัญมันสักครา"

งี้นิ้มเห็นงักปุกคุ้งสีหน้าไม่เป็นมิตร จึงกล่าวเบาๆ ว่า

"บิดา อย่าได้กล่าวแล้ว"

พลางเดินไปเก็บรองเท้าทั้งสองข้าง ถอนกระบี่ออกมา รู้สึกลังเลเล็กน้อยทราบว่าเหล็งฮู้ชงไม่ต้องการฆ่าฉั้งแป๊ะกวง หากคืนกระบี่ต่องักเล้งซัง มันลงมือต่อฉั้งแป๊ะกวงอีก ไยมิใช่ทำร้ายจิตใจเหล็งฮู้ชง?

งักปุกคุ้งใช้พลังแขนเสื้อบังคับกระบี่ ความจริงคิดแทงทะลุหัวใจฉั้งแป๊ะกวงไป คิดไม่ถึงรองเท้าหญ้าของหลวงจีนปุกก่ายมีพลังปานนี้และพิสดารถึงเพียงนี้ หลวงจีนใหญ่ร่ำร้องเรียกตัวเองเป็นบิดาแม่ชีน้อย เรียกหาเหล็งฮู้ชงเป็นบุตรเขยแสดงว่าเป็นหลวงจีนวิกลจริต กลับมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง ยอดฝีมือเมื่อลงมือล้มเหลวไหนเลยทดลองได้อีก ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"เลื่อมใส เลื่อมใสนัก ไต้ซือเมื่อคิดปกป้องโจรร้ายนี้ วันนี้เราก็ไม่สะดวกกับการลงมือ"

งี้นิ้มพอฟังว่างักปุกคุ้งบอกว่า วันนี้ไม่ฆ่าฉั้งแป๊ะกวงอีก จึงประคองกระบี่เดินถึงเบื้องหน้างักเล้งซัง น้อมกายกล่าวว่า

"เจ้เจ๊ ท่าน..."

งักเล้งซังแค่นเสียงดังเฮอะ ตะปบคว้าด้ามกระบี่ โดยไม่ก้มลงมองดู ก็สอดคืนฝักดังฉับ ฝีมือรวบรัดหมดจดยิ่ง

หลวงจีนปุกก่ายชมเชยคำหนึ่ง หันไปกล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"เขยเราไปกันเถอะ ซือม่วยเจ้างดงามยิ่ง เจ้าร่วมทางกับนางเราไม่ใคร่วางใจนัก"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

“ไต้ซือล้อเล่นแล้ว คำพูดที่กระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงของสำนักฮั้วซัวและเห็งซัว ขออย่าได้กล่าวจากปาก”

หลวงจีนปุกก่ายกล่าวอย่างงุนงงว่า

“เป็นไร เสาะพบเจ้าอย่างยากเย็น ช่วยชีวิตเจ้าไว้ เจ้าไม่ยอมตบแต่งบุตรีเราแล้ว?”

“บุญคุณช่วยชีวิตของไต้ซือ เหล็งฮู้ชงไม่กล้าลืมเลือนสำนักเห็งซัวของงี้นิ้ม ซือม่วยตรากฎเข้มงวด ไต้ซือหากกล่าวเช่นนี้อีกจะเสื่อมเสียหน้าถึงเตี่ยเอี๊ยะ เตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสอง

หลวงจีนปุกก่ายเกาศีรษะกล่าวว่า

“นิ้มยี้ เจ้า...สามีเจ้าเป็นไรแล้ว”

งี้นิ้มยกมือปิดหน้า ร้องว่า

“บิดา อย่าได้กล่าวแล้ว เขาคือเขา ข้าพเจ้าคือข้าพเจ้า มี...มีส่วนเกี่ยวข้องใด?”

กล่าวถึงตอนนี้ร้องไห้โฮออกมา วิ่งตะบึงลงจากเขา สร้างความงุนงงสงสัยแก่หลวงจีนปุกก่ายยิ่ง พึมพำว่า

“ประหลาด เมื่อไม่พบหน้า ต้องการพบหน้าเขาอย่างไม่คิดชีวิต พอพบหน้ามัน ก็ไม่ต้องการพบแล้ว นับว่าเป็นเช่นเดียวกับมารดานาง ความในใจของแม่ชีน้อยเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ”

เห็นบุตรีล่วงหน้าไปไกล จึงติดตามไป ฉั่งแป๊ะกวงก็ดิ้นรนลุกขึ้น กล่าวคำอำลาเหล็งฮู้ชง หันกายโซซัดโซเซจากเขา

งักปุกคุ้งรอจนฉั่งแป๊ะกวงไปไกล ค่อยกล่าวว่า

“ชงยี้ เจ้ามีคุณธรรมต่อโจรร้ายนี้นัก ยอมแทงใส่ตัวเองหนึ่งกระบี่โดยไม่ยอมฆ่ามัน”

เหล็งฮู้ชงมีสีหน้าละอาย ทราบว่าซือแป้มีสายตาแหลมคม การแสรังแกล้งของตน ไม่อาจตบตาท่านผู้เฒ่าได้ ได้แต่ก้มศีรษะกล่าวว่า

"ซือแป้ คนผู้นี้แม้ประพฤติชั่ว แต่หนึ่งนั้นมันรับปากกลับตัวกลับใจ สองมันเคยสยบศิษย์หลายครั้ง แต่ไม่ลงมือฆ่าทิ้ง"

งักปุกคุ้งแค่นหัวร่อ ทราบว่าศิษย์คนโตกลอกกลิ้งตั้งแต่เล็ก ตนเองไม่สืบสาวเอาความตลอดมา คดีฉั้งแป๊ะกวงได้แต่พักไว้ชั่วคราว ดังนั้นยื่นมือออก กล่าวว่า

"คัมภีร์เล่า?"

เหล็งฮู้ชงทราบว่า ซือแป้กับซือม่วยไปแล้วย้อนกลับมา แสดงว่าเรื่องขโมยคัมภีร์ถูกพบเห็น ซือแป้เดินทางกลับมาทวงถาม จึงกล่าว

"อยู่ที่ลักซือตี๋ เซี่ยวซือม่วยกระทำไปเพื่อช่วยศิษย์ ขอซือแป้อย่าได้ตำหนิ แต่ก่อนที่จะได้รับคำสั่งอาจารย์ ศิษย์ไม่กล้าแตะต้องคัมภีร์เล่มนั้น เคล็ดวิชาบนคัมภีร์ยิ่งไม่กล้าเหลือบแลแม้สักตัวเดียว"

งักปุกคุ้งสีหน้าผ่อนคลาย ยิ้มพลางกล่าวว่า

"สมควรทำเช่นนี้ เรามิใช่ไม่ยอมถ่ายทอดแก่เจ้า แต่สำนักเราเผชิญปัญหาสำคัญ สถานการณ์รีบร้อนคับขัน ไม่มีเวลาชี้แนะต่อเจ้า หากปล่อยให้เจ้าฝึกเองเกรงว่าจะหลงเดินทางผิด ประสบเภทภัยไม่คาดฝัน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"หลวงจีนใหญ่นั้นคลุ้มๆ คลั่งๆ กลับมีกำลังภายในลึกล้ำมันเป็นคนขับสลายลมปราณทั้งหกสายให้กับเจ้าหรือ เจ้ารู้สึกเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ศิษย์ไม่รู้สึกอึดอัดขัดข้อง อาการร้อนหนาวก็เสื่อมคลาย

เพียงตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง"

งักปุกคุ้งบอกว่านี่เป็นอาการที่เพิ่งทุเลาจากบาดเจ็บ หวนนึกถึงจนบัดนี้ยังไม่พบพานร่องรอยของหกเซียนหุบเขาท้อค่อยคลายใจลง แต่ก็ไม่ต้องการรั้งอยู่บนเขานานไป กล่าวว่า

"พวกเราซักชวนวานรหกขึ้นเขาชงชัวด้วย ชงยี้ เจ้าสามารถตรากตรำเดินทางหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงรับคำว่าสามารถ สามอาจารย์และศิษย์กลับมาถึงห้องหับข้างตึกเที่ยงธรรม งักเล้งซังเร่งฝีเท้านำหน้า ผลักประตูเข้าไปพลันกรีดร้องออกมา งักปุกคุ้งและเหล็งฮู้ชงถลันเข้าไป ชะโงกศีรษะมอง เห็นวานรหกเล็กตั๋วอู๋นอนแข็งทื่อกับพื้น เหล็งฮู้ชงกล่าว

"ซือม่วยไม่ต้องแตกตื่น เป็นเราจี้จุดมันเอง"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ท่านกลับขู่ขวัญข้าพเจ้าแทบตาย ไฉนจี้จุดวานรหก?"

"มันเห็นเราไม่ยอมอ่านดูคัมภีร์ จึงท่องเคล็ดวิชาในคัมภีร์ต่อเรา เราทัดทานไม่ได้ ได้แต่จี้จุดมัน ไม่ทราบไฉน..."

งักปุกคุ้งพลันอุทานดังเอ๊ะ ก้มกายยื่นมือรอที่ริมจมูกวานรหก จากนั้นแตะตรวจชีพจรของมันอุทานว่า

"มัน...มันไฉนตายแล้ว ชงยี้ เจ้าจี้จุดใดของมัน?"

เหล็งฮู้ชงฟังว่าวานรหกตายแล้ว ถึงกับหน้าแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ส่ายร่างโงนเงนแทบสิ้นสติไป กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"เรา...เรา..."

พอยื่นมือลูบคลำใบหน้าวานรหก รู้สึกเย็นเฉียบ แสดงว่าเสียชีวิตเป็นเวลานาน อดร้องไห้ออกมามิได้ รำพันว่า

"ลัก...ลักซือตี๋ ท่านตายแล้วจริงๆ"

งักปุกคุ้งถามว่า

"คัมภีร์เล่า?"

เหล็งฮู้ชงลืมตาขึ้น ไม่พบเห็นคัมภีร์เมฆม่วงเล่มนั้น รีบล้วงมือไปในอกเสื้อของวานรหก แต่ไม่พบคัมภีร์แม้แต่เงา จึงกล่าว

"ขณะที่ศิษย์จี้จุดของเขาล้มลง จำได้ว่าคัมภีร์เล่มนั้นกางอยู่บนโต๊ะ ไฉนหายสาบสูญแล้ว?"

งักเล้งซังตรวจค้นบนเตียง ข้างโต๊ะ ใต้เก้าอี้ มุมประตูจนทั่ว แต่ไหนเลยมีร่องรอยของคัมภีร์เมฆม่วง? นี่เป็นคัมภีร์ยอดวิชากำลังภายในของฮั้วซัว พลันหายสาบสูญ งักปุกคุ้งไหนเลยไม่ร้อนรุ่มใจได้ ดังนั้นตรวจดูซากศพวานรหกโดยละเอียดไม่พบริ้วรอยบาดแผลถึงแก่ชีวิต เมื่อตรวตตราห้องหับทั้งหน้าหลังก็ไม่มีร่องรอยคนภายนอกเดินผ่าน ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เมื่อไม่มีคนภายนอกแวะมา ย่อมไม่ใช่หกเซียนหุบเขาท้อและหลวงจีนใหญ่นั้นหยิบฉวยไปแล้ว'

ดังนั้นกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ชงยี้ เจ้าที่แท้จี้จุดอันใด?"

เหล็งฮู้ชงคุกเข่าลงที่เบื้องหน้าซือแป๋ กล่าวว่า

"ศิษย์เกรงว่าขณะที่บาดเจ็บสาหัส มือเท้าไร้เรี่ยวแรง คิดไม่ถึง...คิดไม่ถึงพลั้งมือทำร้ายงักซือตี๋ถึงแก่ชีวิต"

พลางยื่นมือชักกระบี่ที่หว่างเอววานรหก คิดปาดใส่ลำคอตัวเอง งักปุกคุ้งงอนิ้วดีดออก ดีดกระแทกกระบี่ปลิวลิ่วไป กล่าวว่า

"ต่อให้คิดตายก็ต้องหาคัมภีร์เมฆม่วงจนพบก่อน เจ้าที่แท้ซ่อนคัมภีร์ไว้ที่ใด?"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป๋กลับระแวงสงสัยว่าเราซุกซ่อนคัมภีร์เมฆม่วงไว้'

ดังนั้นร้องดังๆ ว่า

"ซือแป้ วันนี้ศิษย์ขอสัตย์สาบานว่า โลกนี้หากมีคนขโมยคัมภีร์เมฆม่วงของซือแป้ มาตรว่ามีสิบคน ศิษย์จะฆ่าสิบคน มีร้อยคนศิษย์จะฆ่าร้อยคน ซือแป้หากระแวงสงสัยว่าศิษย์ขโมยไปขอให้ซือแป้ฟาดศิษย์ตายคามือ"

งักปุกคุ้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เจ้าลุกขึ้น เจ้าเมื่อบอกว่าไม่ใช่ย่อมไม่ใช่ เจ้ากับวานรรักใคร่สนิทสนมย่อมไม่มีเจตนาฆ่ามัน อย่างนั้นคัมภีร์เมฆม่วงเป็นผู้ใดขโมยไป"

งักเล้งซังหลั่งน้ำตากล่าวว่า

"บิดาล้วนเป็นบุตรีไม่ดี ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าอวดฉลาด ขโมยคัมภีร์เมฆม่วงของบิดา มิคาดตั่วซือกอไม่ยอมดู กลับทำร้ายลักซือกอถึงแก่ชีวิต บุตรี...ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเสาะหาคัมภีร์ให้พบ"

งักปุกคุ้งชักชวนศิษย์คนโตและบุตรีค้นหาทุกซอกมุมของห้องหับโดยละเอียดมิเพียงไม่พบคัมภีร์ ทั้งไม่พบเห็นร่องรอยน่าสงสัยใด งักปุกคุ้งจึงกล่าวกับบุตรีว่า

"เรื่องนี้อย่าได้เปิดเผยออกไป นอกจากเราจะบอกกล่าวกับมารดาเจ้าแล้ว อย่าได้พาดพิงต่อผู้ใด พวกเราฝังศพวานรหกลงจากเขาเถอะ"

เหล็งฮู้ชงมองดูใบหน้าของวานรหก อดหดหู่ใจมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

'ในซือตี่ร่วมสำนัก ลักซือตี่สนิทสนมกับเราที่สุด คิดไม่ถึงเรากลับพลั้งมือจี้จุดมันถึงแก่ชีวิต นี่นับเป็นเรื่องคาดคิดไม่ถึงจริงๆ ต่อให้เราไม่ได้รับบาดเจ็บก็ไม่สามารถปลิดชีวิตมันในดรรชนีเดียว หรือว่าในร่างกายเรามีพลังชั่วร้ายของหกเซียนหุบเขาท้อ เป็นเหตุให้มีพลังดรรชนีผิดธรรมดา หากแม้นเป็นเช่นนั้น คัมภีร์เมฆม่วงไฉนอันตรธานไป ซือแป้ระแวงสงสัยเราโต้แย้งไปก็ไม่มีประโยชน์ไม่ว่า

อย่างไรต้องสืบสาวเรื่องนี้ให้กระจ่างชัด ค่อยฆ่าตัวตายลุแก่โทษแก่ลักซือตี๋

ดังนั้นปาดเช็ดน้ำตา เสาะหาจอบเล่มหนึ่งขุดหลุมฝังศพของวานรหก สร้างความเหน็ดเหนื่อยจนหอบหายใจไม่หยุดยั้ง ยังคงเป็นงักเล้งซังคอยช่วยอยู่ด้านข้างค่อยฝังศพเสร็จสิ้น

สามอาจารย์กับศิษย์มาถึงศาลเจ้าม้าขาว งักฮูหยินเห็นเหล็งฮู้ชงรอดชีวิต สามารถร่วมทางมา ย่อมปีติยินดี งักปุกคุ้งบอกว่าวานรหกเสียชีวิต คัมภีร์เมฆม่วงหายสาบสูญ งักฮูหยินต้องหลั่งน้ำตาออกมา

คัมภีร์เมฆม่วงหายสาบสูญแม้เป็นเรื่องใหญ่โต แต่ในความคาดคิดของนาง สามีฝึกสำเร็จแตกฉาน รักษาคัมภีร์ไว้ได้หรือไม่ไม่มีความสำคัญเท่าใดแต่วานรหกสังกัดสำนักฮั้วซัวเป็นเวลานานสามารถเข้าถึงทุกผู้คน ยามนี้เสียชีวิตอย่างอนาถย่อมบังเกิดความเศร้าเสียใจ

ศิษย์ทั้งหลายเห็นซือแป๋ซือบ้อ ตั่วซือกอและเซี่ยวซือม่วยทั้งสี่หน้าตาหม่นหมอง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าสนทนาด้วยเสียงอันดังครั้นแล้วงักปุกคุ้งสั่งเล้าเต็กนับว่าจ้างรถใหญ่สองคัน คันหนึ่งให้งักฮูหยินและงักเล้งซังนั่งโดยสาร คันหนึ่งให้เหล็งฮู้ชงนอนพักรักษาตัว ขบวนผู้คนมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันออก มีเป้าหมายอยู่ที่ภูเขาซงซัว

วันนี้เดินทางถึงเมืองอุ้ยลิ้ม ท้องฟ้าใกล้มืดค่ำ ภายในเมืองมีโรงเตี๊ยมเพียงแห่งเดียว พักไว้ด้วยผู้คนไม่น้อย สำนักฮั้วซัวมีสตรีร่วมทาง ไม่สะดวกกับการพักอาศัย งักปุกคุ้งจึงสั่งให้เดินทางต่อไปยังเมืองเบื้องหน้า แล้วค่อยว่ากล่าว

มิคาดเดินทางไม่ถึงสามลี้ รถโดยสารของงักฮูหยินล้อหลุดจาก

แกนไม่สามารถเดินทางต่อ งักฮูหยินและงักเล้งซังได้แต่ลงจากรถ ศิษย์ที่สี่ซีไต้จื้อชี้มือไปยังมุมทิศตะวันออกเฉียงใต้ กล่าวว่า

"ซือแป้ ในดงไม้ด้านนั้นมีศาลเจ้าหลังหนึ่ง พวกเราเข้าไปพักอาศัยดีหรือไม่?"

งักปุกคุ้งสั่งให้ไปขออนุญาตหลวงจีนในศาลเจ้าดูก่อน ซีไต้จื้อรับคำวิ่งปราดไป ไม่นานก็เร่งรุดกลับมา ร้องบอกแต่ไกลว่า

"ซือแป้ เป็นศาลเจ้าหลังหนึ่ง หามีหลวงจีนไม่"

ทุกผู้คนยินดียิ่ง พอบรรลุถึงหน้าศาลเจ้า ขอบฟ้าบูรพาก็ปรากฏเมฆดำสุมซ้อนลอยเลื่อนเคลื่อนมา คาดว่าจะเกิดฝนตก ดังนั้นเดินเข้าโบสถ์ เห็นประดิษฐานเทวรูปหน้าเขียว ร่างคลุมใบไม้ถือหญ้าแห้งองค์หนึ่ง กลับเป็น**ชิ้งลังซีเอียะอ้วงผ่อสัก** *(ราชาแห่งยาและเทพกสิกรรม)*

งักปกคังนำเหล่าศิษย์แสดงความเคารพต่อเทวรูป ยังไม่ทันปูเสื่อปรากฏสายฟ้าแลบแปลบปลาบ อสนีบาตฟาดทลาย จากนั้นฝนเม็ดโป้งๆ ตกกระหน่ำลงมาซัดกระเบื้องดังเกรียวกราว

ศาลเจ้าร้างมีรอยรั่วหลายแห่ง ทุกผู้คนไม่ปูเสื่อ เลือกทรุดนั่งตามพื้นที่แห้ง เนื่ยฮวด กอกึงเม้งและศิษย์สตรีสามนางปลีกตัวไปหุงข้าว เหล็งฮู้ชงนั่งพิงแคร่ระฆังที่มุมโบสถ์ มองดูน้ำฝนที่สาดเทลงมาจากชายคาตึก คล้ายม่านน้ำชั้นหนึ่ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'หากว่าลักซือตี่ยังมีชีวิตอยู่ ทั้งหมดพูดจาหยอกล้อ นับว่าเบิกบานใจกว่าเดิมมากนัก'

ระหว่างทาง ตนเองน้อยครั้งจะสนทนากับงักเล้งซัง บางครั้งเห็นนางอยู่ร่วมกับลิ้มเพ้งจือก็หลีกลี้ไปไกล ในใจเฝ้าครุ่นคิด

*'เซี่ยวซือม่วยยินยอมถูกซือแป้ดุด่า ขโมยคัมภีร์เมฆม่วงมารักษาบาดเจ็บของเราแสดงออกซึ่งน้ำใจอันลึกล้ำ เราเมื่อตั้งใจว่าหลัง

จากเสาะพบคัมภีร์จะฆ่าตัวตายลุแก่โทษที่กระทำต่อลักซือตี๋ ไยต้องตอแยนางอีก นางกับลิ้มซือตี๋นับเป็นคู่อันเหมาะสมหวังว่านางลืมเราได้สิ้นเชิง หลังจากที่เราตายนางไม่หลั่งน้ำตาแม้สักหยดเดียว'

ในใจแม้ครุ่นคิดเช่นนี้ แต่เมื่อเห็นนางเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับลิ้มเพ้งจือพรอดพร่ำอย่างสนิทสนม มักหดหู่จับใจ

หลังจากรับประทานอาหารค่ำ ทุกผู้คนแยกย้ายเข้านอน ฝนบัดเดี๋ยวหนักบัดเดี๋ยวเบา เหล็งฮู้ชงจิตใจหงุดหงิด ยากจะข่มตาหลับได้ พลันได้ยินทิศตะวันออกเฉียงใต้บังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าสิบกว่าตัวควบขับมาตามทางหลวง

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน ยามวิกาลไฉนมีคนควบม้าฝ่าสายฝน หรือว่ามีจุดมุ่งหมายอยู่ที่พวกตน ดังนั้นพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง ได้ยินงักปุกคุ้งตวาดเบาๆ

"ทั้งหมดอย่าได้ส่งเสียง"

ไม่นานให้หลัง ม้าสิบว่าตัวนั้นควบขับผ่านศาลเจ้าไป ยามนั้นคนของสำนักฮั้วซัวล้วนตื่นขึ้นมา ทุกผู้คนเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่เตรียมพร้อม แว่วเสียงฝีเท้าม้าเคลื่อนห่างออกไป ทุกผู้คนระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ขณะจะล้มตัวลงนอนใหม่ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าวกอ้อมกลับมา ม้าสิบกว่าตัวหยุดยั้งที่หน้าศาลเจ้า สุ้มเสียงกังวานเสียงหนึ่งร้องว่า

"งักซิงแซแห่งฮั้วซัวอยู่ในศาลเจ้าหรือ พวกเรามีเรื่องเรียนถาม"

เหล็งฮู้ชงเป็นศิษย์คนโตของสำนัก ปรกติเป็นคนเสนอหน้าตลอดมา ดังนั้นเดินถึงข้างประตู ถอดกลอนประตูออกกล่าวว่า

"ยามวิกาลดึกดื่น เป็นสหายเส้นทางใดมาเยือน?"

สายตายามกวาดมอง เห็นขบวนคนและม้าสิบห้าตัว เรียงรายอยู่หน้าศาลเจ้า มีผู้คนหกเจ็ดคนถือโคมไฟส่องต้องใบหน้าเหล็งฮู้ชง

ชอนไชจนผู้คนตาลายพร่าพรายพฤติการณ์นี้ไร้มารยาทยิ่ง แสดงออกถึงความไม่เป็นมิตร

เหล็งฮู้ชงตากลมโต เห็นผู้มาล้วนสวมถุงคลุมหน้าสีดำ เผยเห็นแต่ช่องนัยน์ตา ดังนั้นฉุกคิดขึ้น

'คนเหล่านี้หากมิใช่เป็นคนรู้จักมักคุ้นกับพวกเรา ก็กริ่งเกรงพวกเราจดจำโฉมหน้าออก'

ได้ยินคนซ้ายสุดกล่าวว่า

"เชิญงักปุกคุ้งซิงแซออกมาพบพาน"

"ท่านที่นับถือเป็นใคร โปรดบอกนามสูงส่ง จะได้เรียนต่อซือแป๋เรา"

"พวกเราเป็นใคร ท่านไม่จำเป็นต้องถาม ท่านบอกต่อซือแป๋ท่านว่า ฟังว่าสำนักฮั้วซัวได้ครอบครองคัมภีร์พิชิตมาร พวกเราคิดขอยืมดสักครา"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้นกล่าวว่า

"สำนักฮั้วซัวมีวิชาของสำนักเอง ต้องการคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของผู้อื่นไปไย อย่าว่าแต่พวกเราไม่ได้ถือครอง ต่อให้ครอบครองท่านเสียมารยาทปานนี้ ยังเห็นสำนักฮั้วซัวอยู่ในสายตาหรือ?"

คนผู้นั้นหัวร่อฮาฮา ที่หลงเหลืออีกสิบสี่คนก็เปล่งเสียงหัวร่อตาม เสียงหัวร่อก้องกังวาน ถ่ายทอดไปไกลโข แสดงว่าทุกผู้คนล้วนมีกำลังภายในมิใช่ชั่ว ในเสียงหัวร่อของทั้งหมด คนผู้หนึ่งกล่าวเสียงกังวาน

"ฟังว่าเด็กแซ่ลิ้มแห่งสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีเข้าสังกัดสำนักฮั้วซัว กระบี่วิญญูชนงักซิงแซแห่งฮั้วซัวมีเพลงกระบี่สูงสุดย่อมไม่แยแสเหลือบแลคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร พวกเราเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนามในยุทธจักร คิดขอหยิบยืมจากงักซิงแซสักครา"

ผู้คนสิบสี่คนส่งเสียงหัวร่อไม่ขาดหู แต่เสียงของผู้นี้ยังก้องกังวานไม่ถูกคลื่นเสียงหัวร่อกลบไป แสดงว่ามีกำลังภายในเหนือล้ำกว่าบุคคลอื่นขั้นหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านที่นับถือที่แท้เป็นใคร..."

คำพูดเหล่านี้แม้แต่ตนเองยังไม่ได้ยิน ต้องใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'หรือกำลังภายในที่เราเพียรเพาะสร้างขึ้นมาสิบกว่าปี กลับไม่หลงเหลืออยู่แม้แต่น้อย?'

นับแต่ลงจากเข้าฮั้วซัว เหล็งฮู้ชงเคยฝึกโคจรกำลังภายในของสำนัก แต่พอโคจรพลัง กำลังภายในกายก็พลุกพล่านสับสนยากแก่การควบคุมได้ หากไม่ยุติการโคจรพลังแทบถึงสิ้นสติไป ทดลองอยู่หลายครั้งล้วนเป็นเช่นนี้ ดังนั้นเรียนถามแต่งักปุกคุ้ง แต่งักปุกคุ้งเพียงกวาดมองเขาอย่างเย็นชา ไม่ตอบว่ากระไร

เหล็งฮู้ชงทราบว่าซือแป๋ระแวงสงสัยว่า ตนเองฮุบคัมภีร์เมฆม่วงขโมยฝึกตามลำพังจะอย่างไรตนเองไม่มีชีวิตยืนยาว ยังจะฝึกกำลังภายในไปไย ดังนั้นไม่ฝึกต่ออีก มิคาดยามนี้เกร็งลมปราณกล่าววาจา กลับถูกเสียงหัวร่อของฝ่ายตรงข้ามกลบไป

ได้ยินงักปกคังถ่ายทอดเสียงจากในศาลเจ้าว่า

"พวกท่านล้วนเป็นคนมีชื่อเสียงเกียรติภูมิ ไฉนถ่อมตนว่าไร้ชื่อเสียงเรียงนามผู้แซ่งักไม่กล่าววาจาโป้ปด คัมภีร์กระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้มหาได้อยู่ที่พวกเราไม่"

คำพูดหลายประโยคนี้แฝงลมปราณเมฆม่วงสอดแทรกไปในเสียงหัวร่อของผู้คนสิบกว่าคน ทั้งในและนอกศาลเจ้าล้วนได้ยินอย่างชัดเจน

คนผู้หนึ่งกล่าวเสียงแหบแห้งว่า

"ผู้แซ่งัก ท่านจะมอบออกมาหรือไม่ หากไม่มอบออกมาแต่โดยดีพวกเราได้แต่ลงไม้ลงมือเข้าไปตรวจค้นแล้ว"

งักฮูหยินกล่าวเบาๆ

"ศิษย์สตรีรวมกลุ่มกัน หันหลังชนกัน ศิษย์บุรุษชักกระบี่"

เสียงเปรื่องปร่างหลายคราทุกผู้คนชักกระบี่ออกถือมั่น

เหล็งฮู้ชงยืนอยู่หน้าประตู เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ ยังไม่ชักกระบี่ก็ปรากฏผู้คนสองคนกระโดดลงจากหลังม้าโถมตรงมา เหล็งฮู้ชงเบี่ยงตัววูบ ขณะจะชักกระบี่คนผู้หนึ่งพลันตวาดคำ "ไสหัวไป" ตวัดเท้าเตะเหล็งฮู้ชงตีลังกาไปทอดหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงลอยลิ่วไปหลายวา ร่วงหล่นในพุ่มไม้เตี้ยๆ สมองสับสนว้าวุ่นครุ่นคิดขึ้น

'เท้าของมันนี้ไม่ร้ายกาจเท่าใด ร่างท่อนล่างของเขาไฉนอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง?'

พลางดิ้นรนหมายลุกขึ้นนั่ง แต่แล้วเลือดลมในอกพลุ่งพล่านปั่นป่วน ลมปราณเจ็ดแปดสายวิ่งวนไปมา กระทั่งคิดกระดิกนิ้วยังทำไม่ได้ สร้างความตื่นตระหนกแก่เหล็งฮู้ชงยิ่ง อ้าปากหมายร่ำร้องแต่ปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา

สภาพเช่นนี้คล้ายฝันร้ายไป มาตรว่ามีสมองแจ่มใส แต่ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้ ได้ยินเสียงปะทะอาวุธไม่ขาดหู ซือแป๋ซือบ้อยี่ซือตี๋และพวกโถมออกจากศาลเจ้าต่อสู้กับผู้คลุมหน้าเจ็ดแปดคน ผู้คลุมหน้าอีกหลายคนกลับโถมเข้าศาลเจ้า ลงมือต่อศิษย์สตรีฮั้วซัว

ยามนั้นฝนตกกว่าเดิม โคมหลายดวงถูกโยนทิ้งกับพื้นเปล่งแสงเรื่อเหลืองส่องต้องประกายกระบี่แวววับ เงาคนพลุ่งพล่านสับสน

ไม่นานให้หลัง ในศาลเจ้าบังเกิดเสียงกรีดร้องของสตรีดังขึ้น

เหล็งฮู้ชงร้อนใจกว่าเดิม ศัตรูล้วนเป็นบุรุษ เสียงกรีดร้องของสตรีนี้แสดงว่าในเหล่าซือม่วยมีคนรับบาดเจ็บ

เห็นซือแป้ควงกระบี่ อาศัยหนึ่งต้านรับสี่ ซือบ้อต่อสู้กับศัตรูสองคน ยี่ซือตี๋เล้าเต็กนับก็ส่งเสียงตวาด อาศัยหนึ่งต้านรับศัตรูสอง คนสามคนต้านศัตรูแปดคนสถานการณ์ล่อแหลมยิ่ง แต่สภาพในศาลเจ้าเกรงว่าคับขันกว่า ซือตี๋ซือม่วยทั้งหลายแม้มีพวกมา แต่ปราศจากยอดฝีมือ ได้ยินเสียงแผดร้องดังติดต่อกัน มีอยู่หลายคนพลาดท่าเสียที เหล็งฮู้ชงต้องอธิษฐานในใจ

'ฟ้าดินโปรดคุ้มครอง ให้เราฟื้นฟูเรี่ยวแรงสักครึ่งชั่วยาม ขอเพียงเหล็งฮู้ชงเข้าศาลเจ้า ย่อมต้องคุ้มครองความปลอดภัยของเซี่ยวซือม่วย ต่อให้เราถูกศัตรูรุมสับเป็นหมื่นท่อนก็ยินยอมพร้อมใจ'

พลันรู้สึกมีพลังหกสายทะลักถึงทรวงอก จากนั้นปรากฏลมปราณสองสายสะกดพลังทั้งหกสายไว้ตลอดทั้งร่างกายโปร่งโล่งจนว่างเปล่า ค่อยเข้าใจในบัดดล

ที่แท้หกเซียนหุบเขาท้อแก่งแย่งกันถ่ายทอดพลังรักษาบาดเจ็บแก่เขา ลมปราณหกสายถ่ายทอดเข้าทางชีพจรต่างๆ นอกจากรักษาอาการบาดเจ็บไม่ได้ พลังทั้งหกสายยังสั่งสมอยู่ภายในกายยากขับออกได้แต่พานพบกับหลวงจีนปุกก่ายที่อารมณ์วู่วาม ถ่ายทอดลมปราณสองสายสะกดลมปราณของหกเซียนหุบเขาท้อเอาไว้ยามกะทันหันคล้ายทุเลาจากอาการบาดเจ็บ แท้ที่จริงภายในร่างเพิ่มลมปราณอีกสองสายคอยสะกดหักล้างกันและกัน ทำให้กำลังภายในดั้งเดิมไม่คงเหลืออยู่ กลับกลายเป็นคนสูญเสียพลังฝีมือ

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความหดหู่ใจ ครุ่นคิดขึ้น

'วันนี้สำนักอาจารย์มีภัย เรากลับไม่อาจใช้เรี่ยวแรงแม้แต่น้อย เหล็งฮู้ชงเสียทีที่เป็นศิษย์คนโตของสำนักฮั้วซัว ได้แต่นอนกับพื้น

เบิกตาดูซือแป่ซือบ้อถูกข่มเหง ซือตี่ซือม่วยถูกเชือดเฉือน นับว่าเสียทีที่เป็นผู้คนแล้ว เอาเถอะ เราไปตายร่วมกับเชี่ยวซือม่วย'

ตนเองทราบว่าขอเพียงโคจรพลัง จะกระตุ้นชักนำลมปราณภายในกายทั้งแปดสาย ตลอดทั้งร่างไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ดังนั้นถ่วงลมปราณลงยังจุดตังชั้งก็เคลื่อนไหวมือเท้าได้ ลุกขึ้นยืนช้าๆ ดึงกระบี่ยาวออกมา เดินเข้าศาลเจ้าไปทีละก้าว

พอเหยียบย่างเข้าศาลเจ้า ก็สูดได้กลิ่นคาวเลือด บนแท่นบูชาจุดโคมสองดวง เห็นเนี่ยฮวด ซีไต้จื้อ กอกึงเม้ง เหล่าซือตี่กำลังอาบเลือดสู้ศัตรู ซือตี่ซือม่วยหลายคนนอนกับพื้น ไม่ทราบเป็นตายร้ายดี งักเล้งซังกับลิ้มเพ้งจือเดียงบ่าเดียงไหล่สู้ศัตรูคลุมหน้าคนหนึ่ง

งักเล้งซังผมหลุดลุ่ยสยาย ลิ้มเพ้งจือถือกระบี่ด้วยมือซ้าย แสดงว่ามือขวาถูกศัตรูทำร้าย ผู้คลุมหน้านั้นถือทวนสั้นด้ามหนึ่ง เพลงทวนคล่องแคล่วปราดเปรียวเห็นพู่แดงบนทวนพลิ้วกระจายเสียงฉึกเมื่อปลายทวนแทงใส่ไหล่ขวาลิ้มเพ้งจือ

งักเล้งซังโถมแทงสองกระบี่ ดุกคามศัตรูถอยไปหนึ่งก้าวปากร้องว่า

"ลิ้มน้อย รีบพันบาดแผล"

ผู้คลุมหน้านั้นหัวร่อดังยาวนาน ขวางด้ามทวนหวดใส่ชายโครงงักเล้งซังฉาดหนึ่ง งักเล้งซังคลายมือทิ้งกระบี่ เจ็บปวดจนย่อตัวลง

เหล็งฮู้ชงตื่นตระหนกยิ่ง ถือกระบี่สะอึกเข้าไป เกร็งลมปราณแทงกระบี่ออก ปลายกระบี่ยื่นออกไปหนึ่งเชียะ กำลังภายในทะลักขึ้นมา แขนขวาก็ตกห้อยลง ผู้คลุมหน้านั้นรู้สึกสงสัยใจยามกะทันหันไม่ขบคิดมากความ กวาดเท้าซ้ายเตะออก เหล็งฮู้ชงถูกเตะลอยลิ่วออกจากศาลเจ้า เสียงโครมเมื่อร่วงฟาดลงในคราบน้ำ

ที่เจิ่งนองอยู่นอกศาลเจ้า ดวงตา จมูก ปาก ใบหูของเขาล้วนเป็นคราบโคลน ยามกะทันหันไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

เห็นเล้าเต็กนับถูกจี้จุดล้มลง ศัตรูทั้งสองแยกย้ายไปกลุ้มรุมงักปุกคุ้งสองสามีภรรยา ไม่นานให้หลังในศาลเจ้าปรากฏศัตรูอีกสองคนฮือออกมา เปลี่ยนเป็นงักปุกคุ้งสู้ศัตรูเจ็ดคน งักฮูหยินหาญสู้ศัตรูสามคน

ได้ยินงักฮูหยินกับศัตรูผู้หนึ่งตวาดโดยพร้อมเพรียง ทั้งสองล้วนรับบาดเจ็บที่เท้า ศัตรูนั้นล่าถอยไป งักฮูหยินแม้ลดทอนศัตรูคนหนึ่ง แต่ที่เท้าถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง รับบาดเจ็บไม่น้อย ผ่านไปหลายกระบวนท่า หัวไหล่งักฮูหยินถูกสันดาบของศัตรูกระแทกใส่ ล้มระทวยลงกับพื้น ผู้คลุมหน้าทั้งสองหัวร่อฮาฮา จี้จุดที่กลางหลังนางหลายแห่ง

ยามนั้น เหล่าศิษย์ในศาลเจ้ารับบาดเจ็บถูกสยบสิ้น ฝ่ายตรงข้ามแสดงวามแผนอันอก เพียงทำร้ายหรือจุดศิษย์สำนักฮั่วซัวโดยไม่ฆ่าฟันถึงแก่ชีวิต ผู้คนทั้งสิบห้าคนรายล้อมอยู่รอบกายงักปุกคุ้ง มือดีแปดคนแบ่งเป็นแปดทิศต่อสู้กับงักปุกคุ้ง ที่เหลือเจ็ดคนถือโคมไฟชอนไชใส่ดวงตางักปุกคุ้งแทบลืมตาไม่ขึ้น

งักปุกคุ้งทราบว่าวันนี้สำนักฮั่วซัวต้องย่อยยับอัปรา เห็นแน่ชัดว่าต้องพินาศสิ้นแต่ยังร่ายรำกระบี่คุ้มครองคน อาศัยกำลังภายในอันลึกลับ เพลงกระบี่ที่รัดกุมสู้ศัตรู เมื่อแสงโคมพวยพุ่งมาก็กัมสายตาลง ยามกะทันหันศัตรูทั้งแปดไม่อาจทำอย่างไรเขาได้

ผู้คลุมหน้าคนหนึ่งร้องว่า

"งักปุกคุ้ง ท่านยอมจำนนหรือไม่?"

งักปุกคุ้งกล่าวเสียงกังวาน

"ผู้แซ่งักยอมตายไม่ยอมถูกหยามอัปยศ จะฆ่าก็ฆ่าเถอะ"

"ท่านไม่ยอมจำนน เราจะฟันแขนขวาฮูหยินท่านก่อน"

พลางตวัดดาบหัวตัดสันหนาคมเบาบาง เคลือบสีคราม แววววับเล่มหนึ่ง จ่อใส่หัวไหล่งักฮูหยิน

งักปุกคุ้งพลันสูดลมหายใจคำหนึ่ง ใบหน้าเปล่งแววสีม่วง สะบัดกระบี่ฟันใส่ผู้คนทางซ้ายสุด คนผู้นั้นยกดาบปิดป้อง มิคาดกระบี่ของงักปุกคุ้งนี้แฝงลมปราณเมฆม่วง กลับกดคุกคามดาบย้อนกลับไป หนึ่งดาบหนึ่งกระบี่ล้วนฟันใส่แขนขวามัน ฟันแขนขวาขาดเป็นสองท่อน โลหิตฉีดกระจาย

งักปุกคุ้งพอลงมือประสบผล ก็เสือกแทงกระบี่ใส่เท้าซ้ายของศัตรูอีกคนหนึ่ง แต่กลางหลังของตนเองก็ถูกลูกตุ้มร้อยสายโซ่ด้ามหนึ่งกระทุ้งใส่ ต้องกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง ศัตรูรอบข้างล้วนโห่ร้องว่า

"เฒ่าแซ่งักรับบาดเจ็บแล้ว คอยพัวพันมันจนเหน็ดเหนื่อยขาดใจตาย"

ศัตรูที่ต่อสู้กับงักปุกคุ้งทั้งหกเห็นกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะก็ขยายวงล้อมกว้างออกเมื่อเป็นเช่นนี้ งักปุกคุ้งก็ไม่มีโอกาสให้ฉกฉวยได้

งักปุกคุ้งฟังสำเนียงพวกมัน พบว่ามีทั้งชาวเหนือและใต้ แนววิชาก็สับสนแสดงว่าไม่ได้สังกัดสำนักเดียวกัน แต่ยามรุกถอยประสานสอดคล้อง ที่แท้มีความเป็นมาอย่างไร นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจ ที่น่าประหลาดคือผู้คนทั้งสิบห้าคนนี้ไม่ใช่ชนชั้นอ่อนแอ ด้วยภูมิรอบรู้ของตน กลับไม่สมควรจดจำมือดีถึงสิบห้าคนไม่ออก

ขณะครุ่นคิดไม่หยุดยั้งชะงักมือ ใช้ลมปราณเมฆม่วงออกปลายกระบี่เปล่งประกายจางๆ สิบกว่ากระบวนท่าให้หลัง ปรากฏศัตรูอีกคนหนึ่งถูกกระบี่ที่หัวไหล่ แส้เหล็กกล้าในมือร่วงหล่นลงกับพื้น ผู้คลุมหน้าที่นอกวงผู้หนึ่งสะอึกเข้ามารับมือแทน คนผู้นี้ถือดาบฟัน

เลื่อยอันหนักอึ้ง ตัวดาบติดตาขอคอยเกี่ยวกระบี่ของงักปุกคุ้ง

งักปุกคุ้งมีกำลังภายในเปี่ยมล้น ยิ่งต่อสู้ยิ่งเข้มแข็ง พลันพลิกมือซ้ายฟาดใส่ทรวงอกคนผู้หนึ่ง ฟาดกระดูกชายโครงของมันหักไปสองซี่ คนผู้นั้นคลายมือปล่อยไม้เท้าร่วงหล่นลง แต่กลับกลิ้งเรียดดินเข้ามา กางแขนโอบเท้าซ้ายงักปุกคุ้งไว้

งักปุกคุ้งใจหายวาบ สะบัดกระบี่ฟันใส่กลางหลังมัน ที่ด้านข้างปรากฏดาบสองเล่มยื่นเข้ามาปิดป้อง งักปุกคุ้งไม่อาจฟันกระบี่ลง เปลี่ยนเป็นยกเท้าขวาเตะใส่ศีรษะคนผู้นั้น คนผู้นั้นกลับเป็นยอดฝีมือเชิงคว้าจับ กางแขนซ้ายโอบเท้าขวาไว้อีกข้างหนึ่ง จากนั้นกลิ้งตัวคราหนึ่ง

งักปุกคุ้งต่อให้มีฝีมือเข้มแข็งกว่านี้ ก็ไม่อาจทรงกายมั่นเสียหลักล้มลงกับพื้น พริบตานั้นปรากฏดาบเดี่ยว ทวนสั้น กระบี่ยาว ลูกตุ้มร้อยสายโซ่จู่โจมโหมใส่ใบหน้าทรวงอกและลำคอของเขา งักปุกคุ้งทอดถอนใจ คลายมือทิ้งกระบี่ หลับตารอความตาย

รู้สึกจุดเส้นที่ลำคอ ราวนม ซอกแขนและชายโครงถูกจี้สกัดไว้ จากนั้นผู้คลุมหน้าสองคนฉุดลากงักปุกคุ้งขึ้นมา สุ้มเสียงชราภาพเสียงหนึ่งดังว่า

"กระบี่วิญญูชน**งักชิงแซ** *(ท่านผู้แซ่งัก)* มีฝีมือสูงส่งสมคำร่ำลือ พวกเราทั้งสิบห้าคนจัดการท่านคนเดียว ยังมีผัดคนสี่ห้าคนรับบาดเจ็บ ก่อนคร่ากุมท่านได้ เป็นที่เลื่อมใสนัก แต่คำพูดต้องย้อนกลับมากล่าว พวกเรามีสิบห้าคน พวกท่านมียี่สิบกว่าคนสมควรบอกว่าพวกเราใช้คนน้อยเอาชนะพวกมาก โค่นสำนักฮั้วชัวล่มสลายการศึกนี้ได้ชัยไม่ง่ายนักใช่หรือไม่?"

ผู้คลุมหน้าที่หลงเหลือกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ได้ชัยไม่ง่ายนัก"

ชายชรานั้นกล่าวอีกว่า

"งักชิงแซ พวกเราไม่มีความแค้นต่อกัน คืนนี้ที่ล่วงเกินเพียงเพราะต้องการหยิบยืมคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร คัมภีร์กระบี่เล่มนั้นความจริงไม่ใช่เป็นของสำนักฮั้วซัวท่าน ท่านวางแผนรับเด็กหนุ่มแซ่ลิ้มแห่งสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีเป็นศิษย์ ย่อมมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่คัมภีร์กระบี่เล่มนี้ เรื่องนี้ขาดความโอ่อ่าเปิดเผย สหายร่วมแนวล้วนเดือดดาลคั่งแค้น เล่าฮูขอน้อมเตือนท่านมอบคัมภีร์กระบี่ออกมาเถอะ"

งักปุกคุ้งเดือดดาลเป็นการใหญ่ กล่าวว่า

"ผู้แซ่งักเป็นคนเยี่ยงไร ในยุทธจักรล้วนทราบดี ท่านคิดฆ่าผู้แซ่งักง่ายดายยิ่ง หากคำทำลายชื่อเสียงเรา อย่าได้เพ้อฝันไป"

ผู้คลุมหน้าคนหนึ่งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"คิดทำลายชื่อเสียงท่านง่ายดายยิ่ง ฮูหยิน บุตรีและศิษย์สตรีของท่านล้วนมีรปโฉมไม่เลว พวกเรามิสั้แบ่งปันไป รับเป็นภรรยาน้อย คราครั้งนี้งักชิงแซท่านจะมีชื่อเสียงกระเดื่องดังแล้ว"

งักปุกคุ้งขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริก เห็นผู้คลุมหน้าผลักไสศิษย์บุรุษสตรีทั้งหมดออกจากศาลเจ้า ศิษย์เหล่านั้นล้วนถูกจี้สกัดจุดบ้างหลั่งโลหิตนองหน้า บ้างพอออกมาก็เสียหลักล้มลง แสดงว่ารับบาดเจ็บที่เท้า งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"แล้วกันไปเถอะ ท่านเมื่อไม่เชื่อก็ค้นร่างพวกเรา ดูว่ามีคัมภีร์กระบี่พิชิตมารอันใดหรือไม่?"

ผู้คลุมหน้าคนหนึ่งกล่าวว่า

"เราเตือนท่านมอบออกมาเองเถอะ หากค้นทีละคน ค้นถึงตัวบุตรีและภรรยาท่าน เกรงว่าไม่เหมาะสมแล้ว"

ลิ้มเพ้งจือร้องดังๆ ว่า

"เภทภัยทั้งหมดล้วนเกิดจากเราลิ้มเพ้งจือ เราบอกต่อพวก

ท่านตระกูลลิ้มมณฑลยกเกี้ยน เราไม่มีคัมภีร์กระบี่พิชิตมารอันใด เชื่อหรือไม่แล้วแต่พวกท่าน"

พลางเก็บไม้เท้าเหล็กที่ถูกกระแทกร่วงหล่นขึ้นจากพื้นด้ามหนึ่ง หวดใส่หน้าผากตนเอง เพียงแต่สองแขนของเขาถูกจี้สกัดจุด อ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง เพียงกระแทกหนังศีรษะถลอกไป แต่พฤติการณ์ของเขาชัดเจนยิ่ง แสดงว่าคิดพลีชีวิตตนเอง ยืนยันว่าไม่มีคัมภีร์กระบี่อันใดตกอยู่ในสำนักฮั้วซัว

ชายชราคลุมหน้านั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ลิ้มกงจื้อ ท่านกลับมีคุณธรรมอันห้าวหาญนัก พวกเรากับบิดาผู้ล่วงลับท่านมีไมตรีคบหากัน งักปุกคุ้งทำร้ายบิดาท่าน ฮุบคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของตระกูลท่าน วันนี้พวกเราจึงสอดมือเข้าเกี่ยวข้องชือแป๋ท่านเสียทีที่มีฉายากระบี่วิญญูชน แต่ไม่มีความประพฤติของวิญญูชน ท่านมิสู้เปลี่ยนเป็นเข้าสังกัดสำนักเรา รับรองว่าสามารถฝึกยอดวิชาท่องทะยานทั่วบู๊ลิ้ม

ลิ้มเพ้งจือร้องว่า

"บิดามารดาเราถูกอื้อซังไฮ้แห่งแซเซี้ยและเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ทำร้ายถึงแก่ชีวิต เกี่ยวข้องใดกับชือแป๋เรา ข้าพเจ้าเป็นศิษย์สำนักฮั้วซัวอันเที่ยงธรรม ยามคับขันไหนเลยขลาดเขลากลัวตายได้?"

ศิษย์ที่สามเนี่ยฮวดร้องว่า

"กล่าวประเสริฐ สำนักฮั้วซัวเรา..."

ผู้คลุมหน้าคนหนึ่งตวาดว่า

"สำนักฮั้วซัวเจ้าเป็นอย่างไร?"

สะบัดดาบวูบ ฟันศีรษะเนี่ยฮวดหลุดจากบ่า โลหิตพุ่งจากคอขาดดุจน้ำพุ ในเหล่าศิษย์ฮั้วซัวมีผู้คนแปดเก้าคนอุทานออกมา

งักปุกคุ้งบังเกิดความคิดวูบวาบสับสน ยังคงนึกไม่ออกว่าคน

เหล่านี้มีความเป็นมาอย่างไร ฟังจากปากคำชายชราคลุมหน้าสมควรเป็นมิจฉาชีพหรือคณะซ่องโจรอันใด แต่ค่ายโจรละแวกแถบถิ่นนี้ไม่มีมือดีมากมายปานนี้

ผู้คลุมหน้านั้นหลังจากฆ่าเนี่ยฮวดในดาบเดียว ก็แผดเสียงหัวร่อดังเดินถึงเบื้องหน้างักฮูหยิน กวัดแกว่งดาบเปื้อนเลือดทำท่าฟันลงสร้างความแตกตื่นแก่งักเล้งซังจนกรีดร้องว่า

"อย่าทำร้ายมารดาเรา"

จากนั้นสิ้นสติไป งักฮูหยินเป็นวีรสตรีอันเข้มแข็ง ภาวนาให้มันฆ่าตนเองในดาบเดียว จะได้ไม่ต้องถูกหยามอัปยศ ดังนั้นเชิดหน้าแผดด่าว่า

"โจรสวะ หากเก่งกล้าก็ฆ่าเรา"

ยามนั้นด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือ บังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าหลายสิบตัวควบขับมา ชายชราคลุมหน้าร้องว่า

"ผู้ใด ลองรุดไปชมดู"

ผู้คลุมหน้าสองคนรับคำ กระโดดขึ้นม้าดาหน้าไป ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเคลื่อนใกล้เข้ามา จากนั้นเป็นเสียงปะทะอาวุธ มีคนร้องโอดโอยแสดงว่าเกิดการต่อสู้ มีคนได้รับบาดเจ็บ

งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาและเหล่าศิษย์สำนักฮั้วซัวทราบว่ามีผู้ช่วยมาถึงสร้างความยินดียิ่ง ใต้แสงโคมสลัวรางเลือนเห็นม้าสามสี่สิบตัวควบขับมาตามทางหลวงอย่างเร่งร้อน ชั่วขณะก็หยุดม้าที่หน้าศาลเจ้า ล้อมไว้อย่างแน่นหนา คนผู้หนึ่งร้องว่า

"เป็นสหายสำนักฮั้วซัว เอ๊ะ นั่นมิใช่งักเฮียหรอกหรือ?"

งักปุกคุ้งกวาดตาไปตามเสียง สร้างความกระอักกระอ่วนยิ่งที่แท้คนผู้นี้คือองครักษ์อันดับสามของสำนักซงซัว ซึ่งเมื่อหลายวัน

ก่อนถือธงประกาศิตขึ้นเขาฮั้วซัว *ฉายามือกระเรียนวิเศษเล็กแป๊ะ*

คนทางขวารูปร่างสูงใหญ่กลับเป็นองครักษ์อันดับสองสำนักซงซัว ฉายามือค้ำเจดีย์เต็งเมี่ยง คนทางซ้ายมือคือศิษย์ฝ่ายกระบี่ที่ถูกอัปเปหิของสำนักฮั้วซัวนามฮงปุกเพ้ง มือดีสำนักซงซัวและฮ่วงซัวที่ขึ้นเขาฮั้วซัววันนั้นล้วนอยู่ด้วยเพียงแต่มีจำนวนเพิ่มขึ้นใต้แสงโคมเลือนสลัวจดจำได้ไม่หมดสิ้น

ได้ยินมือกระเรียนวิเศษกล่าวว่า

"งักเฮีย วันนั้นท่านไม่ยอมรับธงประกาศิต จ้อเม่งจู้ไม่พอใจจึงสั่ง**เต็งซือกอ** *(ศิษย์ผู้พี่แซ่เต็ง)* **ทึงซือตี๋** *(ศิษย์ผู้น้องแซ่ทึง)* นำธงประกาศิตมาเยือนใหม่ คิดไม่ถึงจะพบพานในที่นี้กลางวิกาล"

งักปุกคุ้งเงียบงันไม่ส่งเสียง ชายชราคลุมหน้านั้นประสานมือกล่าวว่า

"ที่แท้เป็น**เต็งยี่เฮียบ** *(ผู้กล้าที่สองแซ่เต็ง)* **เล็กซาเฮียบ** *(ผู้กล้าที่สามแซ่เล็ก)* *ทึงชิกเฮียบ* **(ผู้กล้าที่เจ็ด)** แห่งสำนักซงซัวมาถึงยินดีที่ได้พบ"

องครักษ์อันดับเจ็ดแห่งซงซัวทึงเอ็งงักกล่าวว่า

"ไม่กล้ารับท่านมีนามสูงส่งใด เหตุใดไม่ยอมเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงต่อผู้คน?"

ชายชราคลุมหน้ากล่าวว่า

"พวกเราเหล่าพี่น้อง ล้วนเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนามในยุทธจักร หากบอกชื่อฉายาออกไป รังแต่เป็นที่ระคายหู เห็นแก่หน้าทุกท่านทั้งหมด ไม่กล้าเสียมารยาทต่องักฮูหยินและงักเสียวเจี๊ยะ แต่มีเรื่องหนึ่งคิดขอให้ท่านทั้งหลายผดุงความยุติธรรม"

ทึงเอ็งงักถามว่าเรื่องอันใด ชายชราคลุมหน้าเท้าความว่าสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีถูกล้มล้าง ลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยาถูกฆ่าตาย

ตระกูลลิ้มมีคัมภีร์กระบี่พิชิตมารเล่มหนึ่ง บันทึกเพลงกระบี่อันลึกล้ำ หากฝึกสำเร็จสามารถพิชิตไปโดยไร้ผู้ต่อต้าน กระบี่วิญญูชนงักปุกคุ้งกลับล่อลวงบุตรชายของลิ้มจิ้นน้ำเข้าสังกัดสำนักฮั้วซัว คัมภีร์กระบี่เล่มนั้นย่อมตกเป็นของสำนักฮั้วซัว พวกมันเคยได้รับของขวัญจากสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีสิบกว่าปี ครั้งนี้ฟังว่าลิ้มจิ้นน้ำบ้านช่องพินาศคนล้มตายเพราะคัมภีร์กระบี่เล่มนี้ จึงสะกิดความแค้นส่วนรวมขึ้น รุดมาคิดบัญชีกับงักปุกคุ้ง

ทึงเอ็งงักพอฟังจบ หันไปถามไถ่ศิษย์ผู้พี่ทั้งสองว่า เรื่องนี้ควรจัดการอย่างไร มือค้ำเจดีย์กล่าวว่า

"จ้อเม่งจู้บอกว่าตำแหน่งเจ้าสำนักฮั้วซัวสมควรเป็นของฮงซิงแซ วันนี้งักปุกคุ้งยังกระทำเรื่องต่ำช้าไร้ยางอายเช่นนี้ เรื่องนี้ปล่อยให้ฮงซิงแซชำระสำนักเองเถอะ"

ทกผัดนบนหลังม้ากล่าวโดยพร้อมเพรียง

"เต็งยี่เฮียบตัดสินถูกต้อง เรื่องของสำนักฮั้วซัว ควรให้เจ้าสำนักฮั้วซัวสะสางเอง ไม่ให้ชาวยุทธจักรกล่าวหาพวกเรายุ่งเกี่ยวมากความ"

ฮงปุกเพ้งพลิกตัวลงมาจากหลังม้า ประสานมือคารวะโดยรอบกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายให้เกียรติแก่เรา เป็นที่ตื้นตันใจของเรานัก งักปุกคุ้งฮุบตำแหน่งเจ้าสำนักเรา ก่อกวนจนคนพิโรธฟ้าดาลเดือด บัดนี้ยังกระทำเรื่องฆ่าบิดาผู้คนช่วงชิงคัมภีร์กระบี่ บังคับรับศิษย์เราไร้ความสามารถความจริงไม่คู่ควรรับตำแหน่งเจ้าสำนักฮั้วซัว แต่เนื่องเพราะไม่อาจทนดูสำนักฮั้วซัวต้องถูกทำลายในเงื้อมมืองักปุกคุ้งได้แต่ยอมรับหน้าที่นี้"

ยามนั้น ผู้คนบนหลังม้ามีอยู่เจ็ดแปดคนจุดคบไฟขึ้น แสง

ไฟส่องต้องใบหน้าฮงปุกเพ้ง เห็นมันมีสีหน้าลิงโลดยินดี ได้ยินฮงปุกเพ้ง กล่าวสืบต่อ

"งักปุกคุ้งมีความผิดร้ายแรง ไม่อาจอภัยละเว้น ควรประหารฆ่าในบัดดล พังซือตี๋ท่านชำระสำนัก ฆ่าศิษย์ทรยศงักปุกคุ้งสองสามีภรรยา"

คนอายุห้าสิบเศษผู้หนึ่งรับคำ ชักกระบี่เดินถึงเบื้องหน้างักปุกคุ้งแสยะยิ้มกล่าวว่า

"ผู้แซ่งัก ท่านนำความเสื่อมเสียมาสู่สำนัก วันนี้ควรรับกรรมสนองเช่นนี้"

งักปุกคุ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ประเสริฐ ฝ่ายกระบี่เพราะช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนัก กลับวางแผนชั่วร้ายเช่นนี้ พังปุกคี่วันนี้ท่านฆ่าเรา วันหน้าสามารถแบกหน้าไปพบปรมาจารย์สำนักฮั้วซัวหรือ?"

พังปุกคี่หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ผู้ใดประกอบกรรมต้องตาย ตัวเองกระทำบาปกรรมมากมายปานนี้ เราหากไม่ฆ่าท่าน ท่านก็ต้องตายในเงื้อมมือคนนอก"

ฮงปุกเพ้งตวาดว่า

"พังซือตี๋ กล่าวมากความไม่มีประโยชน์ ลงมือเถอะ"

พังปุกคี่รับคำ ยกกระบี่ขึ้น แสงไฟส่องต้องคมกระบี่ บัดเดี๋ยวแดง บัดเดี๋ยวเขียวปัด

งักฮูหยินร้องว่า

"ช้าก่อน คัมภีร์กระบี่พิชิตมารที่แท้อยู่ที่ใด จับโจรจับของกลาง พวกท่านปรักปรำคนเช่นนี้ จะให้ผู้คนยอมรับนับถืออย่างไร?"

พังปุกคี่หัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ใช่แล้ว คัมภีร์กระบี่พิชิตมารเล่มนั้นน่ากลัวซุกซ่อนอยู่ใน

กายท่าน เราสมควรตรวจค้นดู มิให้ท่านกล่าวหาพวกเราปรักปรำคน"

พลางยื่นมือซ้ายหมายล้วงใส่อกเสื้องักฮูหยิน งักฮูหยินรับบาดเจ็บที่เท้าทั้งถูกจี้สกัดจุดสองแห่ง พลางร้องเรียกว่า

"เต็งซือเฮียแห่งซงซัว"

มือค้ำเจดีย์เต็งเมี่ยงคิดไม่ถึงนางร้องเรียกตนเอง จึงกล่าวว่า

"เรืองอันใด?"

"จ้อเม่งจู้เป็นผู้นำห้าสำนักกระบี่ สำนักฮั้วซัวเราก็อยู่ใต้ร่มธงของจ้อเม่งจู้ ท่านกลับปล่อยให้คนต่ำช้าไร้ยางอายเช่นนี้หยามย่ำยีเราสตรีเพศ นับเป็นกฎอันใด?"

"นี่..."

งักฮูหยินกล่าวอีกว่า

"ศิษย์ทรยศสำนักฮั้วซัวทั้งสองนี้ หากต่อสัตัวต่อตัวสามารถเอาชนะสามีเรา พวกเราจะมอบตำแหน่งเจ้าสำนักให้ แม้ตายก็ไม่มีคำตัดพ้อตำหนิ ไม่เช่นนั้นยากจะปิดปากนักสู้ผู้กล้าทั้งแผ่นดินได้"

เอ่ยถึงตอนนี้ ร้องเพ้ยคำหนึ่ง ถ่มน้ำลายใส่หน้าพังปุกคี่ พังปุกคี่ไม่ทันหลบเลี่ยง ถูกน้ำลายพ่นใส่หว่างคิ้ว ต้องแผดด่าว่า

"มารดาเจ้าเถอะ"

งักฮูหยินกระชากเสียงว่า

"เจ้าศิษย์ทรยศฝ่ายกระบี่ฝีมือต้อยต่ำ มิต้องให้สามีเราลงมือเราที่เป็นสตรีหากมิใช่ถูกลอบทำร้ายจี้สกัดจุดไว้ สามารถฆ่าท่านอย่างง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ"

มือค้ำเจดีย์พลันกระตุ้นม้าเข้ามา อ้อมถึงด้านหลังงักฮูหยิน หันแส้ม้าใช้ด้ามแส้ทิ่มใส่จุดเส้นที่กลางหลังนางสามแห่ง งักฮูหยิน

สะท้านคราหนึ่ง จุดที่ถูกจี้สกัดทั้งสองแห่งล้วนคลายออก

งักฮูหยินทราบว่ามือค้ำเจดีย์ต้องการให้ตนเองประลองกับพังปุกคี่ การศึกเฉพาะหน้าไม่เพียงเกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของครอบครัว ทั้งยังเป็นเครื่องตัดสินความรุ่งเรืองหรือเสื่อมโทรมของสำนักฮั้วซัว ดังนั้นเก็บกระบี่ที่ถูกกระแทกร่วงหล่นขึ้นมา ขวางกระบี่อยู่เหนืออก ตั้งท่าพรักพร้อม พลันรู้สึกเท้าซ้ายอ่อนระทวยแทบคุกเข่าลงกับพื้น

พังปุกคี่หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ท่านบอกว่าตนเองเป็นสตรี ทั้งแสร้งเป็นบาดเจ็บที่เท้า ยังประลองกระบี่อันใด ต่อให้เอาชนะท่าน ก็ไม่มีหน้ามีตา"

งักฮูหยินไม่ต้องการกล่าวมากความกับมัน ตวาดคำ "รับกระบี่" สะบัดกระบี่ขวับขวับขวับ แทงออกสามกระบี่ คมกระบี่แฝงพลังกล้าแข็ง สภาวะกระบี่ยิ่งมายิ่งรวดเร็ว จ่อจี้ใส่จุดสำคัญของฝ่ายตรงข้าม

พังปุกคี่ถอยปราดไปสองก้าว งักฮูหยินความจริงสามารถฉวยโอกาสตะลุยไล่ แต่นางไม่กล้าขยับเคลื่อนเท้า ดังนั้นยืนหยัดกับที่พังปุกคี่ตวัดกระบี่ตีโต้ งักฮูหยินสะบัดกระบี่ปัดป่าย จากนั้นกระบี่ที่สามเปลี่ยนจากรับเป็นรุก แทงใส่ท้องน้อยศัตรู

งักปุกคุ้งยืนอยู่ด้านข้าง เห็นภรรยาเจ็บที่เท้ายังหาญสู้ศัตรูเข้มแข็ง พังปุกคี่มีท่ากระบี่ลึกล้ำ พลิกแพลงปราดเปรียวกว่าภรรยาทั้งสองหลังจากหักล้างกับสิบกว่ากระบวนท่า งักฮูหยินไม่อาจเคลื่อนไหวท่อนล่าง ฝ่ายลมปราณสำนักฮั้วซัวจัดเจนในการใช้กำลังภายในสยบศัตรู แต่นางหลังจากรับบาดเจ็บเรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อเพลงกระบี่ถูกพังปุกคี่ครอบงำทีละน้อย

เหล็งฮู้ชงมองดูคนทั้งสองต่อสู้กัน เห็นพังปุกคี่มีวิถีกระบี่เกลื่อนกล่น ใช้กระบวนท่าไม่ใช้พลัง แตกต่างจากที่ซือแป๋ถ่ายทอด

ให้ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'มิน่าเล่า สำนักเราแบ่งเป็นฝ่ายลมปราณและฝ่ายกระบี่ แนวทางฝีมือของทั้งสองฝ่ายผิดแผกแตกต่างกันจริงๆ'

ขณะครุ่นคิด ยันกายลุกขึ้นช้าๆ ยื่นมือเก็บกระบี่ขึ้นจากพื้นเล่มหนึ่ง หวนนึกถึงวันนี้สำนักฮั้วซัวพินาศสิ้น แต่ซือบ้อและซือม่วยต้องรักษาความบริสุทธิ์ไว้ ดูท่าซือบ้อไม่ใช่คู่มือคนผู้นี้ ดังนั้นตกลงใจฆ่าซือบ้อซือม่วยก่อน จากนั้นค่อยเชือดคอตายรักษาไว้ซึ่งเกียรติภูมิของสำนักฮั้วซัว

เห็นเพลงกระบี่งักฮูหยินเริ่มสับสน พลันวกกระบี่วูบ แทงปราดออกด้วยท่า*กระบี่เดียวนางเล้งสีไร้คู่ไร้เคียง* กระบี่นี้เกรี้ยวกราดยิ่ง มาตรว่าในยามบาดเจ็บ ยังแฝงอานุภาพเปี่ยมล้น

พังปุกคี่ใจหายวาบ พุ่งถอยไปด้านหลัง หลบรอดอย่างหวุดหวิด งักฮูหยินหากไม่ได้รับบาดเจ็บที่เท้า สามารถฉวยโอกาสจู่โจมสังหารแต่ตอนนี้หน้าซีดเผือด ใช้กระบี่ยันพื้น หอบหายใจไม่หยุดยั้ง พังปุกคี่ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เป็นไร ท่านสิ้นเรี่ยวแรงแล้วกระมัง ยิมยอมให้เราตรวจค้นสักคราหรือไม่?"

พลางกางนิ้วข้างซ้าย คุกคามเข้าหาทีละก้าว งักฮูหยินตวัดกระบี่แทงออกแต่แขนขวาหนักนับพันชั่ง ไม่ว่าอย่างไรก็ยกไม่ขึ้น

เหล็งฮู้ชงร้องคำ "ช้าก่อน" สาวเท้าถึงเบื้องหน้างักฮูหยินร้องเรียกว่า

"ซือบ้อ"

พลางยกกระบี่หมายปลิดชีวิตนาง รักษาความบริสุทธิ์ของนางไว้ งักฮูหยินดวงตาทอแววปีติ ผงกศีรษะกล่าวว่า

"เด็กอันประเสริฐ"

ขณะกล่าว ไม่อาจยืนหยัดสืบไป กระแทกนั่งลงในน้ำโคลน

พังปุกคี่ตวาดคำ “ไสหัวไป” ตวัดกระบี่เขี่ยใส่คอหอยเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงเห็นกระบี่แทงถึง ทราบว่ามือเท้าไร้เรี่ยวแรง หากใช้กระบี่ปิดป้อง ต้องถูกกระแทกกระบี่ปลิวกระเด็น ดังนั้นตวัดกระบี่แทงใส่ลำคอมัน

นี่เป็นวิธีการต่อสู้แลกชีวิต สภาวะกระบี่ไม่รวดเร็ว แต่คำนวณตำแหน่งเป็นมั่นเหมาะ เป็นกระบวนท่าในการทำลายกระบี่ของเก้ากระบี่เดียวดาย

พังปุกคี่ใจหายวาบคิดไม่ถึงชายหนุ่มร่างมอมแมมผู้นี้พลันใช้กระบวนท่านี้ออกมา ยามร้อนรุ่มกลิ้งตัวตามพื้นดิน เกลือกกลิ้งออกไปวาเศษ ค่อยหลบรอดได้

ผู้คนที่ชมอยู่รอบข้างเห็นพังปุกคี่มีสภาพทุลักทุเลเมื่อกระโดดปราดขึ้นตามศีรษะใบหน้ามือเท้าร่างกายแปดเปื้อนดินโคลนมีบ้างบางคนอดหัวร่อมิได้ แต่หลังจากครุ่นคิด นอกจากเกลือกกลิ้งร่างหลบเลี่ยงไม่มีวิธีคลี่คลายกระบวนท่านี้ได้

พังปุกคี่พอได้ยินเสียงหัวร่อ ยิ่งอับอายคั่งแค้นกว่าเดิม คุมกระบี่โถมแทงใส่เหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงตกลงใจว่าจะใช้เพลงกระบี่ที่ไท้ซือเจ่กถ่ายทอดให้เข้าหักหาญกับมัน โดยไม่แฝงกำลังภายใน พริบตานั้น กระบวนท่าอันซับซ้อนพิสดารของท่าทำลายกระบี่ผุดขึ้นในห้วงสมอง ดูช่องโหว่ในกระบวนท่าของพังปุกคี่ออก ตวัดกระบี่ชี้เฉียงจ่อจี้ใส่ท้องน้อยมัน

พังปุกคี่กระโดดปราดมา เท้ายังไม่ตกถึงพื้น ก็พบว่าตัวเองตกอยู่ในห้วงอันตรายรีบสะบัดกระบี่ฟันใส่กระบี่ของเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงคาดคำนวณได้แต่แรก ยกกระบี่ขึ้นสองเชียะ ปลายกระบี่จ่อจี้ใส่ทรวงอกพังปุกคี่

พังปุกคี่ส่งเสียงร้องดังพิกล เห็นแน่ชัดว่าจะปะทะกับปลายกระบี่ของเหล็งฮู้ชง ฮงปุกเพ้งพลันกระโดดปราดขึ้น ยื่นมือตะปบใส่กลางหลังพังปุกคี่ แต่ยังชักช้าก้าวหนึ่งได้ยินเสียงฉึก ปลายกระบี่เหล็งฮู้ชงแทงทะลุกระดูกสะบักของพังปุกคี่ไป

ฮงปุกเพ้งตะปบพลาดผิด ก็ชักกระบี่ฟันใส่ต้นคอเหล็งฮู้ชง ตามหลักกระบี่เหล็งฮู้ชงต้องกระโดดไปด้านข้าง ค่อยหาโอกาสตีโต้แต่เหล็งฮู้ชงกำลังภายในสับสนไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อย ยามอับจนปัญญาได้แต่ถอนกระบี่จากร่างพังปุกคี่ ใช้กระบวนท่าในเก้ากระบี่เดียวดาย แทงกระบี่ย้อนกลับไป จ่อจี้ใส่สะดือของฮงปุกเพ้ง กระบวนท่านี้คล้ายเป็นการต่อสู้แลกชีวิต แต่ท่าแทงย้อนกลับพิสดารยิ่ง กระบี่แทงใส่สะดือศัตรู อาวุธของศัตรูค่อยแทงถูกร่างของเขา มาตรว่าห่างกันชั่วพริบตา แต่ก็มีการแบ่งลำดับก่อนหลัง

ฮงปุกเพ้งใจหายวาบ ถอยปราดไปด้านหลัง สูดลมหายใจคราหนึ่ง ใช้เจ็ดกระบี่สัมพันธ์ กระบี่ยิ่งมายิ่งรวดเร็ว จู่โจมโหมใส่ดุจพายุร้าย เหล็งฮู้ชงไม่นำพาต่อความเป็นตายแต่แรก นึกถึงแต่เพลงกระบี่ที่ฮวงเซ็งเอี้ยงถ่ายทอดให้ บางครั้งบังเกิดปฏิภาณวูบ นึกถึงท่ากระบี่บนผนังศิลาถ้ำด้านหลังก็ใช้ออกไป ชั่วขณะหักล้างกับฮงปุกเพ้งเจ็ดสิบกว่ากระบวนท่า

ทั้งสองไม่ได้ปะทะกระบี่แม้สักคราเดียว รุกรับด้วยท่าเพลงลึกล้ำพิสดาร ทุกผู้คนชมดูจนตาลายพร่าพราย นึกโห่ร้องในใจ ได้ยินเหล็งฮู้ชงหอบหายใจอย่างหนักหน่วงแสดงว่าเรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อ แต่ใช้ท่ากระบี่เลิศพิสดารออกโดยไม่หยุดยั้ง ฮงปุกเพ้งเมื่อพบพานกระบวนท่าที่ต้านทานรับไม่ได้ ก็ฟันกระบี่ใส่อย่างหักโหม บังคับให้เหล็งฮู้ชงรั้งกระบวนท่ากลับไป

ทุกผู้คนเห็นฮงปุกเพ้งต่อสู้ราวอันธพาลมีบ้างบางคนอดไม่

พอใจมิได้ นักพรตสำนักไท้ซัวผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ศิษย์ฝ่ายลมปราณมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ซือเจ่กฝ่ายกระบี่มีลมปราณกล้าแข็งนี่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

ฮงปุกเพ้งหน้าแดงวูบ ร่ายรำกระบี่ดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง มันเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของฝ่ายกระบี่สำนักฮั้วซัว มีเพลงดาบสูงเยี่ยมยิ่ง เหล็งฮู้ชงไม่อาจขยับเคลื่อนกายต้องฝืนใจยืนหยัด เป็นเหตุให้พลาดโอกาสไปมากหลาย

หักล้างอีกสามสิบกว่ากระบวนท่า เหล็งฮู้ชงพบว่าตนเองหากใช้กระบี่วุ่นวายฝ่ายตรงข้ามต้องมือไม้ปั่นป่วน ยากจะต้านทานได้ แต่หากใช้เพลงกระบี่ฮั้วซัว หรือกระบวนท่าของสี่สำนักกระบี่ที่เหลือซึ่งจารึกบนผนังศิลาถ้ำด้านหลัง ฮงปุกเพ้งจะฉวยโอกาสตีโต้ทำลายท่ากระบี่ของตนไป ยามคับขันประหวัดนึกถึงคำพูดของฮวงเช็งเอี้ยงขึ้นมา

"กระบี่เจ้าไร้กระบวนท่า ศัตรูเจ้าก็ไม่มีปัญญาทำลายได้ ไร้กระบวนท่าเหนือกว่ามีกระบวนท่า นับเป็นแก่นแท้ของเพลงกระบี่"

ตอนนั้นเหล็งฮู้ชงต่อสู้กับฮงปุกเพ้งเกือบสองร้อยกระบวนท่า ยิ่งมายิ่งทำความเข้าใจกระบวนท่าลึกล้ำในเก้ากระบี่เดียวดาย ไม่ว่าฮงปุกเพ้งจู่โจมอย่างเกรี้ยวกราดดุร้ายเพียงใด ตนเองมองปราดเดียวก็พบเห็นช่องโหว่ในท่าเพลงของมัน ขอเพียงใช้กระบี่ออก ต้องคุกคามมันวกกระบี่กลับไปป้องกันตัวเมื่อฉุกคิดถึงเคล็ดวิชา *"ใช้ไร้กระบวนท่าทำลายกระบวนท่า"* ของฮวงเช็งเอี้ยงก็ระบายลมจากปากคำหนึ่งแทงเฉียงๆ ออกกระบี่หนึ่ง

กระบี่นี้ไม่อยู่ในกระบวนท่าใด ถึงกับไม่ใช่เพลงกระบี่ในท่าทำลายกระบี่ ปลายกระบี่ชี้เฉียง แม้แต่ตนเองก็ไม่ทราบจี้ใส่ทิศทางใด ฮงปุกเพ้งงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'นี่เป็นกระบวนท่าอันใด?'

ยามกะทันหันไม่ทราบคลี่คลายอย่างไรดี ได้แต่ควงกระบี่คุ้มครองร่างท่อนบนไว้ เหล็งฮู้ชงใช้กระบี่ ความจริงไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ เห็นฝ่ายตรงข้ามคุ้มครองร่างท่อนล่าง ก็ขยับสั่นพลิ้วปลายกระบี่แทงใส่หว่างเอวของมัน

ฮงปุกเพ้งคิดไม่ถึงเหล็งฮู้ชงพลิกแพลงกระบวนท่าพิสดารเพียงนี้ ยามแตกตื่นพุ่งถอยไปสามก้าว เหล็งฮู้ชงไม่มีเรี่ยวแรงทะยานตามติด ผลจากการต่อสู้เป็นเวลานานต้องยกมือซ้ายกุมอก หอบหายใจไม่หยุดยั้ง

ฮงปุกเพ้งเห็นเหล็งฮู้ชงไม่ตะลุยไล่ ไหนเลยยอมเลิกรา กระโดดปราดเข้ามาสะบัดกระบี่ขวับ ขวับ ขวับ ขวับ แทงใส่ทรวงอก ท้องน้อย หัวไหล่ ชายโครงของเหล็งฮู้ชงสี่แห่ง เหล็งฮู้ชงขยับข้อมือเสือกกระบี่แทงใส่ดวงตาข้างซ้ายของมัน ฮงปุกเพ้งอุทานคำหนึ่งพุ่งถอยไปอีกสามก้าว

นักพรตสำนักไท้ซัวนั้นกล่าวอีกว่า

"ประหลาด **เพลงกระบี่ของคนผู้นี้**เป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก"

ทุกผู้คนเห็นพ้องด้วย ทราบว่าที่ว่า **"เพลงกระบี่ของคนผู้นี้"** หมายถึงเพลงกระบี่ของเหล็งฮู้ชง หาใช่เพลงกระบี่ของฮงปุกเพ้งไม่

ฮงปุกเพ้งครุ่นคิดในใจ

'เราเป็นผู้อาวุโสฝ่ายกระบี่ คิดเข้าปกครองสำนักฮั่วซัว หากพ่ายแพ้ในเชิงกระบี่แก่ศิษย์ฝ่ายลมปราณผู้หนึ่ง มิเพียงแต่ความหวังเป็นเจ้าสำนักฮั่วซัวจะสลายเป็นอากาศธาตุ มิหนำซ้ำไม่มีหน้าออกท่องยุทธจักรอีก เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ เรายังปกปิดอันใด?'

นึกถึงตอนนี้ แหงนหน้าคู่ร้องดังสดใส สืบเท้าเฉียงๆ ใช้กระบี่ฟันขวางออกอย่างรวดเร็ว เพียงห้าหกกระบวนท่า สภาวะกระบี่ก็บังเกิดเสียงดังปานพายุ

วิชาค้วงฮวงไขว่เกี่ยม *(กระบี่ลมพายุ)* ชุดนี้ เป็นเพลงกระบี่ที่ฮงปุกเพ้งใช้เวลาสิบห้าปีเร้นกายในภูเขาตงเตี้ยวซัวบัญญัติขึ้น ท่ากระบี่ยิ่งมายิ่งรวดเร็ว กระแสลมที่ก่อเกิดขึ้น ก็ยิ่งมายิ่งรุนแรง คนผู้นี้มีใจทะเยอทะยาน ไม่เพียงคิดเป็นเจ้าสำนักฮั้วซัว ยังคิดกรุยทางไปสู่ประมุขห้าสำนักกระบี่ ที่ถือดีคือเพลงกระบี่ลมพายุหนึ่งร้อยแปดกระบวนท่านี้

ฮงปุกเพ้งความจริงไม่ต้องการสำแดงยอดวิชานี้โดยพลการ หากใช้ออกมาวันหน้าต่อสู้กับชนชั้นยอดฝีมือ ฝ่ายตรงข้ามจะตื่นตัวล่วงหน้า ยากที่จะเผด็จศึกโดยไม่คาดหมายได้ แต่ตอนนี้เฉกเช่นขี่อยู่บนหลังเสือ หากไม่โค่นเหล็งฮู้ชงพ่ายแพ้ ก็ไม่อาจรักษาหน้าไว้ได้ ดังนั้นได้แต่ใช้ออกมา

เพลงกระบี่ลมพายุชุดนี้มีอานุภาพไพศาลจริงๆ พลังกระบี่ขยายวงกว้างออกทีละน้อย ผู้คนที่ชมดู รู้สึกมีพลังความเย็นคุกคามคน ถูกกระแสลมขูดใบหน้าจนปวดแปลบ ต้องถดถอยไปด้านหลังขยายวงล้อมกว้างออกไป

ยามนี้ต่อให้เป็นยอดฝีมือสำนักฮั้วซัว ไท้ซัว ฮ่วงซัวตลอดจนงักปุกคุ้งสองสามีภรรยาไม่กล้ามีความคิดดูแคลนฮงปุกเพ้งอีก รู้สึกคนผู้นี้ไม่เพียงมีท่ากระบี่พิสดาร ทั้งสภาวะกระบี่เกรี้ยวกราดยิ่ง

ในสายตาทุกผู้คน เหล็งฮู้ชงคล้ายเรือน้อยกลางมรสุม ตกอยู่ท่ามกลางลมพายุคลื่นรุนแรงดั่งขุนเขา เรือน้อยสะท้อนขึ้นลงตามกระแสคลื่น ในที่สุดไม่ได้ถูกเกลียวคลื่นม้วนกลืนหายไป

ฮงปุกเพ้งยิ่งโหมจู่โจม เหล็งฮู้ชงยิ่งรู้ซึ้งถึงแก่นแท้ของกระบี่ฮวงเช็งเอี้ยงชี้แนะ ต่อสู้อีกชั่วขณะ ทำความเข้าใจเพิ่มอีกหลายส่วน ยิ่งเห็นซึ้งถึงกระบวนท่า ยิ่งเพิ่มความเชื่อมั่น ดังนั้นไม่รีบร้อนเอาชัย เพียงจับจ้องมองเคล็ดความพลิกแพลงในท่ากระบี่ของฝ่ายตรงข้าม

กระบี่ลมพายุรวดเร็วยิ่ง เพียงชั่วขณะก็ใช้ครบหนึ่งร้อยแปดท่า ฮงปุกเพ้งเห็นไม่อาจทำอันใดฝ่ายตรงข้าม ยังเกิดความร้อนรุ่มใจดวาดด้วยโทสะ สะบัดกระบี่โหมฟาดฟัน คิดคุกคามฝ่ายตรงข้ามต้านปะทะให้จงได้

เหล็งฮู้ชงเห็นมันต่อสู้เสี่ยงชีวิต ไม่กล้าพัวพันสืบไป ขยับกระบี่แทงออกสี่ครั้งแยกย้ายแทงถูกแขนซ้ายแขนขวา เท้าซ้ายเท้าขวาฮงปุกเพ้ง เสียงดังเมื่อกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น เหล็งฮู้ชงไร้เรี่ยวแรงสี่กระบี่นี้แทงเบายิ่ง

พริบตานั้นฮงปุกเพ้งสีหน้ากลายเป็นซีดขาว กล่าวคำ “แล้วกันไปเถอะ” หันกายไปประสานมือต่อมือคำเจดีย์และพวกทั้งสามกล่าวว่า

“ซือเฮียสำนักซงซัวทั้งสาม โปรดกราบเรียนต่อจ้อเม่งจู้ว่ากุศลเจตนาของท่านผู้เฒ่า เราสำนึกตื้นตันยิ่ง เพียงแต่...เพียงแต่ฝีมือสู้ไม่ได้ ไม่อาจ...ไม่อาจแบกหน้า...”

พลางประสานมืออีกครา สาวเท้าจากไปวิ่งไปสิบกว่าก้าวค่อยหยุดยั้งลง ร้องว่า

“ชายหนุ่มผู้นี้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม เรานับถือเลื่อมใสนักแต่เพลงกระบี่เช่นนี้แม้งักปุกคุ้งก็สู้ไม่ได้ ขอถามนามอันสูงส่งเป็นยอดคนท่านใดถ่ายทอดเพลงกระบี่ให้?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเหล็งฮู้ชง เป็นศิษย์คนโตของงักซิงแซ ได้รับการออมมือจากผู้อาวุโส โชคดีได้ชัยครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลง ไยต้องกล่าวอ้างด้วย?"

ฮงปุกเพ้งทอดถอนใจยาว น้ำเสียงท้อแท้รันทด เดินช้าๆ หายลับกับความมืด มือคำเจดีย์และพวกทั้งสามสบตากันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

‘วิจารณ์ตามเพลงกระบี่ เราน่ากลัวสู้ฮงปุกเพ้งไม่ได้ ยิ่งมิใช่

คู่มือของเหล็งฮู้ชง หากฮือเข้าไปกลุ้มรุมสังหารสามารถฆ่ามันในบัดดล แต่ตอนนี้มือดีทุกค่ายสำนักอยู่ด้วย ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจกระทำเช่นนี้'

คนทั้งสามมีใจตรงกัน ล้วนผงกศีรษะคราหนึ่ง มือค้ำเจดีย์กล่าวเสียงกังวาน

"หลานแซ่เหล็งฮู้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ทำให้ผู้คนได้เปิดหูเปิดตา โอกาสหน้าพบกันใหม่"

องครักษ์อันดับเจ็ดทึงเอ็งงักกล่าวเสริมขึ้น

"ทั้งหมดไปกันเถอะ"

พลางโบกมือซ้ายหันหัวม้า สองเท้าหนีบท้องม้า กระตุ้นม้าควบขับจากไป ที่หลงเหลือก็ติดตามหลัง ชั่วขณะควบม้าหายลับกับความมืด ที่หน้าศาลเจ้าโอสถนอกจากคนของสำนักฮั้วซัวแล้ว มีแต่ผู้คลุมหน้าชุดดำเหล่านั้น

ชายชราคลุมหน้าฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"**เหล็งฮู้เสียวเฮียบ** *(ผู้กล้าอายุเยาว์แซ่เหล็งฮู้)* มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมทั้งหมดล้วนนับถือเลื่อมใส งักปุกคุ้งมีฝีมือด้อยกว่าท่าน ตามเหตุผลสมควรให้ท่านเป็นเจ้าสำนักฮั้วซัวจึงถูกต้อง"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"คืนนี้ได้รับทราบเพลงกระบี่อันเลิศล้ำของท่าน ความจริงสมควรถอนตัวล่าถอย แต่พวกเราเมื่อล่วงเกินสำนักท่าน วันนี้ต้องขุดรากถอนโคน ฉวยโอกาสที่ท่านรับบาดเจ็บ ได้แต่ใช้พวกมากเข้าเอาชัยแล้ว"

พลางกู่ร้องคำหนึ่ง ผู้คลุมหน้าที่หลงเหลือทั้งสิบสี่คนก็รายล้อมเข้ามา

ขณะที่มือค้ำเจดีย์และพวกจากไป ก็ทิ้งคบไฟกับพื้น ยามกะทันหันไม่ดับไป เพียงส่องต้องร่างท่อนล่างของทั้งหมด ตำแหน่ง

เหนือเอวขึ้นมา ไม่อาจเห็นชัดตา ผู้คลุมหน้าทั้งสิบห้าคนถืออาวุธคุกคามเข้าหาเหล็งฮู้ชงทีละก้าว

เหล็งฮู้ชงต่อสู้กับฮงปุกเพ้ง เหน็ดเหนื่อยจนหลั่งเหงื่อโซมกาย ที่สามารถเอาชัยยอดฝีมือฝ่ายกระบี่สำนักฮั้วซัว เพราะอาศัยเก้ากระบี่เดียวดาย มีเปรียบในเชิงกระบวนท่า แต่ผู้คลุมหน้าทั้งสิบห้าคนใช้อาวุธผิดแผกแตกต่าง จู่โจมกระบวนท่าคนละแนวทาง ไหนเลยคลี่คลายได้จนหมดสิ้น ตนเองสูญเสียพลังฝีมือ กระทั่งกระโดดลอยตัวยังทำไม่ได้ ไหนเลยฝ่าวงล้อมของมือดีทั้งสิบห้าคนนี้ไปได้

เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจยาว กวาดตาไปยังงักเล้งซัง ทราบว่านี่เป็นการมองคราครั้งสุดท้าย เพียงภาวนาว่าจากแววตาของนางสามารถได้รับการปลอบประโลมใจ

จริงดังคาดหมาย งักเล้งซังเพ่งตามองมา ดวงตาแฝงแววรอนรุมกังวล เหล็งฮู้ชงบังเกิดความยินดี แต่เห็นมือเรียวงามของนางตกห้อยลง กลับเกาะกุมมือของบุรุษผู้หนึ่ง ที่แท้เป็นลิ้มเพ้งจือ เหล็งฮู้ชงถึงกับบังเกิดความหดหู่จู่โจมจิตใจ ปราศจากความคิดต่อสู้ คิดทิ้งกระบี่ยอมรับการเชือดเฉือน

ผู้คลุมหน้าทั้งสิบห้าคนครั่นคร้ามในฝีมือที่เหล็งฮู้ชงต่อสู้กับฮงปุกเพ้ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าชิงเป็นฝ่ายรุก คุกคามเข้ามาทีละครึ่งก้าว เหล็งฮู้ชงหันกายไปช้าๆ เห็นดวงตาทั้งสามสิบข้างของผู้คนทั้งสิบห้าคนทอประกายวาววับ คล้ายดวงตาของสัตว์ร้าย เต็มไปด้วยแววดุร้ายอำมหิต พลันบังเกิดความคิดวูบขึ้นดุจสายฟ้า

'กระบี่ที่แปดของเก้ากระบี่เดียวดายนามท่าทำลายเกาทัณฑ์ มุ่งทำลายอาวุธลับ ต่อให้ศัตรูยิงห่าเกาทัณฑ์เข้ามา หรือผู้คนหลายสิบคนซัดอาวุธลับใส่ ขอเพียงใช้กระบวนท่านี้ ก็สามารถกระแทกอาวุธลับทั้งหมดร่วงหล่นลง'

ได้ยินชายชราคลุมหน้าตวาดสั่งว่า

"ทั้งหมดฮือเข้าไป ใช้ห่าดาบรุมสับสังขาร"

เหล็งฮู้ชงไม่มีเวลาขบคิดมากความ ยื่นกระบี่ปราดออก ใช้ออกด้วยท่าทำลายเกาทัณฑ์ในเก้ากระบี่เดียวดาย ปลายกระบี่สั่นพลิ้วจี้ใส่ดวงตาของผู้คนทั้งสิบห้าคน

ได้ยินเสียงแผดร้องโอดโอยดังไม่ขาดหู จากนั้นเป็นเสียงเครังคร้างโครมครามของอาวุธร่วงหล่นลงกับพื้น พริบตานั้นดวงตาสามสิบข้างของผู้คลุมหน้าสิบห้าคน ถูกเหล็งฮู้ชงใช้ฝีมืออันรวดเร็วแทงใส่จดหมดสิ้น

ท่าทำลายเกาทัณฑ์ในเก้ากระบี่เดียวดาย ใช้จู่โจมใส่อาวุธลับนับร้อยพันประกายนับร้อยๆ พันๆ จุด แม้แบ่งลำดับก่อนหลังแต่ใช้กระบี่รวดเร็วเกินไป คล้ายกับใช้ออกโดยพร้อมเพรียง ทุกกระบี่ต้องแทงถูกเป้าหมาย หากแทงผิดจุดหนึ่ง ก็ต้องถูกอาวุธลับของศัตรูซัดใส่ กระบวนท่าของเหล็งฮู้ชงนี้ยังไม่ช่ำชองชำนาญ แต่คิดแทงดวงตาของศัตรูที่คุกคามเข้าใกล้ จะอย่างไรง่ายกว่ากระแทกอาวุธที่ซัดพุ่งมาแต่ไกล พอแทงออกสามสิบกระบี่ ก็แทงถูกดวงตาทั้งสามสิบข้าง

เหล็งฮู้ชงพอแทงถูก ก็โถมออกจากกลุ่มคน มือซ้ายเกาะขอบประตูส่ายร่างโงนเงน จากนั้นปล่อยกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น เห็นผู้คลุมหน้าทั้งสิบห้าคนยกมือปิดตา ในร่องนิ้วปรากฏโลหิตไหลซึมออกมาบ้างย่อตัวลง บ้างเกลือกกลิ้งไปมาในโคลนเลน

ผู้คลุมหน้าทั้งสิบห้าคนพลันรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน จากนั้นปวดแปลบสุดทนทาน ยามตื่นตระหนกได้แต่ยกมือปิดตาส่งเสียงร้องร่ำครำครวญ หากสามารถระงับสติกลุ้มรุมสืบต่อ เหล็งฮู้ชงคงต้องถูกผู้คนทั้งสิบห้าคนรุมสับร่างแหลกเละแล้ว

เหล็งฮู้ชงยามคับขันเป็นตายกลับจู่โจมคราเดียวประสบผล บังเกิดความลิงโลดยิ่ง แต่เห็นสภาพอันอเนจอนาถของผู้คนทั้งสิบห้าคน ถึงกับประหวั่นพรั่นพรึง ทั้งบังเกิดความเสียใจ

งักปุกคุ้งตื่นเต้นยินดียิ่ง ตวาดสั่งว่า

"ชงยี้ ตัดเอ็นเท้าพวกมัน ค่อยๆ คาดคั้นเค้นถาม"

เหล็งฮู้ชงรับคำ ก้มกายเก็บกระบี่ มิคาดเมื่อครู่ใช้กระบวนท่ากระทบกระทั่งถูกกำลังภายใน ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวยไม่ว่าอย่างไรก็เก็บกระบี่ไม่ขึ้น สองเท้าอ่อนระทวย กระแทกนั่งลงกับพื้น ชายชราคลุมหน้าร้องว่า

"ทั้งหมดมือขวาเก็บอาวุธ มือซ้ายยึดจับสายรัดเอวของพวกพ้องตามเราไป"

ผู้คลุมหน้าทั้งสิบสี่คนมือไม้ปั่นป่วน พอฟังค่อยก้มกายลงยื่นมือคลำหาไม่ว่าคลำพบอาวุธใดล้วนเก็บขึ้นมา ทุกผู้คนมือซ้ายยึดจับสายรัดเอวของพวกพ้องร้อยเป็นพวง ติดตามชายชราคลุมหน้าเหยียบย่ำโคลนเลนจากไป

คนของสำนักฮั้วซัวนอกจากงักฮูหยินกับเหล็งฮู้ชงแล้ว ทุกผู้คนล้วนถูกจี้สกัดจุดไม่อาจเคลื่อนไหว งักฮูหยินรับบาดเจ็บที่เท้ายากก้าวเดิน เหล็งฮู้ชงก็อ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง ล้มระทวยลงกับพื้น ทุกผู้คนเห็นผู้คลุมหน้าทั้งสิบห้าคนไม่สามารถสู้สืบต่อชัดๆ แต่ไม่มีปัญญาเหนี่ยวรั้งไว้

บทที่ 13
เพลงพิณอันสดใส

ในความเงียบสงัด เพียงได้ยินเสียงหอบหายใจอันหนักหน่วงของศิษย์บุรุษสตรีทั้งหลาย งักปุกคุ้งพลันกล่าวเสียงเย็นชา

"เหล็งฮู้ชง**เหล็งฮู้ไต้เฮียบ** *(วีรบุรุษแซ่เหล็งฮู้)* ท่านยังไม่คลายจุดแก่เรา หรือยังต้องให้เราขอร้องท่านต่อหน้าทุกผู้คน?"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ กล่าวเสียงสะท้านว่า

"ซือแป๋ ท่าน...ท่านไฉนล้อเล่นเช่นนี้ เรา...เราจะคลายจุดให้กับซือแป๋ในบัดดล"

พลางดิ้นรนลุกขึ้น เดินส่ายโงนเงนถึงเบื้องหน้างักปุกคุ้ง ถามเสียงสั่นสะท้านว่า

"ซือ...ซือแป๋ คลายจุดอันใด?"

งักปุกคุ้งขุ่นแค้นยิ่ง หวนนึกถึงก่อนหน้านี้ เหล็งฮู้ชงบนภูเขาฮั้วซัวแสร้งกระแทกกระบี่ใส่ตัวเอง โดยไม่ยอมฆ่าฉั้งแป๊ะกวง คราครั้งนี้เล่นละครซ้ำสองปลดปล่อยให้ผู้คลุมหน้าสิบห้าคน ไม่ยอมคลายจุดแก่ตนเอง เกรงว่าตนเองจะไล่ล่าฆ่าผู้คลุมหน้าเหล่านั้น ดังนั้นกระชากเสียงว่า

"ไม่ต้องลำบากแล้ว"

พลางโคจรลมปราณเมฆม่วง ทะลวงจุดที่ถูกปิดสกัด แต่เมื่อถูกจี้สกัดจุดอานุภาพของลมปราณเมฆม่วงลดทอนลง ยาม

กะทันหันกลับคลายจุดไม่ได้

เหล็งฮู้ชงคิดคลายจุดให้กับซือแป๋โดยไว แต่ไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อย ฝืนใจยกแขนขึ้นหลายครา กลับตาลายพร่าพราย แก้วหูลั่นอึงอลแทบสิ้นสติไป ได้แต่นอนอยู่ข้างกายงักปุกคุ้ง รอให้ซือแป๋คลายจุดเอง

เห็นฟ้าสางรำไร ฝนซาเม็ดทีละน้อย ทุกผู้คนค่อยเห็นหน้ากันและกันชัดเจนขึ้น งักปุกคุ้งปรากฏหมอกขาวคลุมขม่อม ใบหน้าเปล่งประกายสีม่วง พลันกู่ร้องดังยาวนาน จุดเส้นที่ถูกจี้สกัดคลายออกหมดสิ้น

งักปุกคุ้งกระโดดปราดขึ้น สองมือบ้างตบ บ้างฟาด บ้างจี้ บ้างบีบเค้นชั่วขณะก็คลายจุดให้กับทุกผู้คน จากนั้นถ่ายทอดกำลังภายในให้กับงักฮูหยิน ช่วยกรุยเลือดลมให้กับนาง งักเล้งซังก็พันแผลที่เท้าให้กับมารดา

งักเล้งซังหวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืน คล้ายกับเริ่มชีวิตใหม่ กอกึงเม้งซีไต้จื้อและพวกมองดูภาพการตายของเนี่ยฮวดที่ศีรษะหลุดจากบ่า ต้องหลั่งน้ำตาด้วยความรันทด ศิษย์สตรีหลายนางถึงกับเปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

ทุกผู้คนล้วนครุ่นคิด ดีที่ตั่วซือกอโค่นโจรร้ายขบวนนี้พ่ายแพ้ ไม่เช่นนั้นผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด กอกึงเม้งเห็นเหล็งฮู้ชงยังนอนอยู่ในโคลนเลน จึงเข้าไปประคองเขาลุกขึ้น งักปุกคุ้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“ชงยี้ ผู้คลุมหน้าสิบห้าคนนั้นมีความเป็นมาอย่างไร เจ้ากับพวกมันมีไมตรีคบหาอย่างไร?”

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างตื่นตระหนก

“ศิษย์...ศิษย์ไม่ทราบ ก่อนหน้านี้ศิษย์ไม่เคยพบพานพวกมัน

มาก่อน"

"อย่างนั้นเราสั่งเจ้ารั้งตัวพวกมันไว้สอบปากคำ เจ้าไฉนไม่แยแสสนใจ?"

"ศิษย์...ศิษย์อ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง ตอนนี้...ตอนนี้..."

พลางส่ายร่างโงนเงน แสดงว่ากระทั่งยืนยังลำบากยากเย็น

งักปุกคุ้งแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เจ้าเล่นละครได้แนบเนียนนัก"

เหล็งฮู้ชงงอเข่าคุกลงกับพื้น กล่าวว่า

"ศิษย์กำพร้าตั้งแต่เล็ก ได้รับความเมตตาจากซือแป๋ซือบ้อเลี้ยงดูราวลูกในไส้ ศิษย์แม้อกตัญญู แต่ก็ไม่กล้าหลอกลวงซือแป๋ซือบ้อ"

"เจ้าไม่กล้าหลอกลวงเรากับซือบ้อ อย่างนั้นเพลงกระบี่ของเจ้าร่ำเรียนจากที่ใด หรือว่าเป็นเซียนวิเศษเข้าฝันเจ้า พลันร่วงหล่นจากฟ้า?"

เหล็งฮู้ชงโขกศีรษะกล่าวว่า

"ซือแป๋โปรดให้อโหสิ ผู้อาวุโสที่ถ่ายทอดเพลงกระบี่สั่งไว้ห้ามไม่ให้ศิษย์แพร่งพรายที่มาของเพลงกระบี่ต่อผู้ใด แม้แต่ซือแป๋ซือบ้อก็ไม่อาจเรียนบอก"

"ย่อมแน่นอนแล้วเจ้ามีพลังฝีมือถึงระดับนี้ ไหนเลยเห็นซือแป๋ซือบ้อเจ้าอยู่ในสายตา พลังฝีมืออันต้อยต่ำของสำนักเรา ไหนเลยต้านทานกระบี่เทพยดาของเจ้าได้ ชายชราคลุมหน้านั้นมิใช่บอกว่าตำแหน่งเจ้าสำนักฮั้วซัวสมควรยกแก่เจ้าหรือ?"

เหล็งฮู้ชงไม่กล้าตอบคำ เอาแต่โขกศีรษะ ครุ่นคิดในใจ

'หากเราไม่บอกเล่าเหตุการณ์ที่ฮวงไท้ซือเจ่กถ่ายทอดเพลงกระบี่ให้ซือแป๋ซือบ้อต้องไม่ยอมให้อภัย แต่ลูกผู้ชายควรมีสัจจะฉั้งแป๊ะกวงเป็นโจรราคะ ขณะที่ถูกหกเซียนหุบเขาท้อเคี่ยวเข็ญลง

ทัณฑ์ยังไม่ยอมแพร่งพรายร่องรอยของฮวงไท้ซือเจ่ก เหล็งฮู้ชงได้รับพระคุณยิ่งใหญ่ไม่อาจผิดคำพูดต่อท่าน ความเคารพที่เรามีต่อซือแป้ซือบ้อ สามารถตีแผ่ต่อฟ้า ได้รับความคับแค้นชั่วคราวนับเป็นอย่างไรได้?'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ซือแป้ซือบ้อ มิใช่ศิษย์บังอาจขัดคำสั่งอาจารย์ หากแต่มีความลับคับใจยากจะกล่าวจริงๆ วันหน้าศิษย์จะร้องขอต่อผู้อาวุโสท่านนั้น อนุญาตให้ศิษย์บอกเล่าเหตุการณ์ต่อซือแป้ซือบ้อ เมื่อถึงเวลาย่อมไม่กล้าปิดบังอำพราง"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ตกลง เจ้าลุกขึ้นเถอะ"

เหล็งฮู้ชงโขกศีรษะอีกครา ขณะจะลุกขึ้น แต่แล้วเข่าอ่อนระทวย คกเข่าลงอีกครา ลิ้มเพ้งจือพอดีอย่ข้างกายเขา ดังนั้นยื่นมือฉุดดึงเขาขึ้นมา

งักฮูหยินกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เมื่อคืนหากมิใช่พึ่งพาเพลงกระบี่อันเลิศล้ำของชงยี้ สำนักฮั้วซัวคงต้องล่มสลาย พวกเราเหล่าสตรีก็ต้องถูกหยามอัปยศ ไม่ว่าผู้อาวุโสที่ถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่ชงยี้เป็นใคร พวกเราได้รับบุญคุณไม่น้อย สำหรับที่มาของโจรร้ายทั้งสิบห้าคนนี้ วันหน้าย่อมสืบทราบได้ชงยี้ไหนเลยมีไมตรีคบหากับพวกมัน พวกมันมิใช่คิดรุมสับสังขารชงยี้ก็ทิ่มแทงดวงตาพวกมันบอดไปหรอกหรือ?"

งักปุกคุ้งเงยหน้าครุ่นคิดอย่างเลื่อนลอย คล้ายไม่ได้รับฟังคำพูดของงักฮูหยิน

ศิษย์ทั้งหลายบ้างก่อไฟหุงอาหาร บ้างขุดหลุมกลบฝังซากศพของเนี่ยฮวด หลังจากรับประทานอาหารเช้า ทุกผู้คนหยิบ

เสื้อใหม่จากในห่อผ้า ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าที่เปียกโชก เหลียวหน้ามองงักปุกคุ้ง ล้วนครุ่นคิดในใจ

'ใช่ยังจะขึ้นเขาซงซัวไปถกเหตุผลกับจ้อเม่งจู้หรือไม่ ฮงปุกเพ้ง เมื่อพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ของตั่วซือกอ คงไม่อาจแบกหน้ามาช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักฮั้วซัวอีก'

งักปุกคุ้งกล่าวกับงักฮูหยินว่า

"ซือม่วย ท่านเห็นว่าพวกเราไปที่ใดดี?"

งักฮูหยินกล่าวว่า

"ตอนนี้ไม่ต้องขึ้นเขาซงซัวแล้ว แต่เมื่อออกมา ไม่ต้องรีบร้อนกลับฮั้วซัว"

ที่แท้นางเกรงกลัวหกเซียนหุบเขาท้อ ไม่กล้ากลับสำนักในบัดดล งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เมื่อไร้เรื่องราว ออกท่องเที่ยวก็ไม่เลว จะได้เป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ของเหล่าศิษย์"

งักเล้งซังยินดียิ่ง เสนอแนะว่า

"บิดา พวกเราไปเที่ยวที่บ้านของลิ้มน้อย ข้าพเจ้ากับยี่ซือกอไปยังเมืองฮกจิว น่าเสียดายครั้งนั้นปลอมเป็นเอียเท้าอัปลักษณ์ ไม่สะดวกกับการออกไป ลำไยของฮกเกี้ยนทั้งโตทั้งหอมหวาน ยังมีผลสัม ดอกซ่ยเซียน..."

งักฮูหยินสั่นศีรษะกล่าวว่า

"จากที่นี้ถึงฮกเกี้ยนเป็นระยะทางนับหมื่นลี้ พวกเราไหนเลยมีค่าเดินทางมากมายปานนั้น หรือจะให้พรรคฮั้วซัวเรากลายเป็นพรรคกระยาจก เที่ยวภิกขาจารไปตลอดทาง?"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ซือแป๋ซือบ้อ อีกไม่กี่วันพวกเราจะเข้าเขตมณฑลฮ่อหนำ

บ้านงั่วพั้ว *(ยาย)* ของศิษย์อยู่ที่เมืองลกเอี้ยง"

งักฮูหยินส่งเสียงดังอืมม์กล่าวว่า

"งั่วโจ้วแป๋ *(ตา)* เจ้า**กิมตอบ้อเด็ก** *(ดาบทองไร้ผู้ต่อต้าน)* เฮ้งง้วนป่าเป็นชาวเมืองลกเอี้ยง"

"ถูกแล้ว ศิษย์สูญเสียบิดามารดา คิดไปกราบเรียนงั่วกงงั่วพั้ว ซือแป๋ซือบ้อและซือเฮีย ซือเจ้ทั้งหลายหากยอมให้เกียรติ ไปพักที่บ้านงั่วพั้วของศิษย์สักหลายวัน งั่วกงงั่วพั้วเราคงยินดียิ่ง จากนั้นพวกเราค่อยท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ ไปยังบ้านเราที่ฮกเกี้ยน ศิษย์ช่วงชิงอัญมณีจินดาจากสำนักแชเชี้ยกลับมาไม่น้อย ซุกซ่อนอยู่ที่สาขาเมืองเชี่ยงซัว เรื่องค่าเดินทาง...กลับไม่ต้องกังวลใจ"

งักปุกคุ้งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"งั่วกงของเพ้งจือดาบทองไร้ผู้ต่อต้าน มีชื่อสะท้านตงง้วนเรานับถือเลื่อมใสมาตลอด แต่ไม่มีโอกาสรัจัก เมืองโพวฉั้งมณฑลฮกเกี้ยนเป็นที่ตั้งสำนักเสียวลิ้มฝ่ายใต้ ย่อมมียอดฝีมือมากหลาย พวกเราจะไปยังเมืองลกเอี้ยง เข้ามณฑลฮกเกี้ยนสักครา"

ศิษย์ทั้งหลายฟังว่าซือแป๋รับปากไปท่องเที่ยวที่มณฑลฮกเกี้ยนล้วนปีติยินดี ลิ้มเพ้งจือกับงักเล้งซังสบตายิ้มให้แก่กัน ล้วนอิ่มเอมเปรมใจ ในจำนวนนี้มีแต่เหล็งฮู้ชงที่สะทกสะท้านครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป๋ซือบ้อไม่ไปที่ใด พานไปหางั่วกงของลิ้มซือตี๋ ที่เมืองลกเอี้ยง จากนั้นรอนแรมไปเป็นแขกที่มณฑลฮกเกี้ยน ไม่ต้องบอกก็ทราบได้ แสดงว่าตกลงใจยกเชี่ยวซือม่วยแก่เขา เราเป็นกำพร้าที่ไร้บิดามารดาไร้ญาติขาดมิตร ไหนเลยเปรียบกับสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีที่มีสาขาทั่วแผ่นดินได้ ลิ้มซือตี่ไปกราบงั่วกง งั่วพั้วที่เมืองลกเอี้ยง เราติดตามไปทำอะไร?'

เห็นซือตี่ซือม่วยทั้งหลายล้วนยิ้มแย้มแจ่มใส ลืมเรื่องการ

ตายของเนี่ยฮวดโดยสนิทใจ ยิ่งขุ่นข้องใจกว่าเดิม ตกลงว่าคืนนี้หลังจากค้างแรมจะลอบปลีกตัวจากไป

ทุกผู้คนเมื่อออกเดินทาง เหล็งฮู้ชงติดตามหลัง ยิ่งเดินยิ่งเชื่องช้า ยิ่งมายิ่งทอดระยะห่างจากทุกผู้คน เมื่อถึงยามเที่ยง หยุดพักผ่อนหอบหายใจบนก้อนหิน กลับเป็นเล้าเต็กนับสาวเท้าปราดกลับมา กล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ท่านเดินทางเหน็ดเหนื่อยกระมัง เราจะรอท่าน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ตกลง รบกวนท่านแล้ว"

"ซือบ้อว่าจ้างรถที่ตัวเมืองข้างหน้า อีกสักครู่จะมารับท่าน"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความอบอุ่นใจ ครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป๋แม้ระแวงสงสัยเรา ซือบ้อยังดีต่อเรา'

ไม่นานให้หลัง ปรากฏรถคันหนึ่งใช้ลาลากเทียมแล่นตะบึงมา เหล็งฮู้ชงขึ้นรถเล้าเต็กนับนั่งเป็นเพื่อนอยู่ด้านข้าง

ค่ำคืนนั้นทั้งหมดพำนักโรงเตี๊ยม เล้าเต็กนับนอนห้องเดียวกับเหล็งฮู้ชง สองวันหลังจากนั้น เล้าเต็กนับไม่คลาดคลาจากเขาแม้สักก้าวเดียว เหล็งฮู้ชงเห็นมันดูแลตนเองที่เจ็บไข้ได้ป่วย บังเกิดความตื้นตันใจยิ่ง เมื่อถึงคืนที่สามเหล็งฮู้ชงขณะหลับตาพักผ่อนบนเตียงได้ยินซือตี๋คนเล็กซูคี้กระซิบถามที่หน้าประตูว่า

"ยี่ซือกอ ซือแป๋ถามว่าวันนี้ตั่วซือกอมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติใด?"

เล้าเต็กนับส่งเสียงดังซู่ กล่าวว่า

"อย่าได้ส่งเสียงออกไป"

เหล็งฮู้ชงพอฟังคำตอบโต้นี้ ถึงกับเย็นวาบไปทั่วร่าง ค่อยทราบว่าซือแป๋ระแวงสงสัยตนไม่คลาย กลับส่งเล้าเต็กนับมาเฝ้า

ควบคุมตนเอง

ได้ยินซูคี้ย่องฝีเท้าจากไป เล้าเต็กนับมาถึงหน้าเตียง ตรวจดูว่าเหล็งฮู้ชงหลับสนิทหรือไม่ เหล็งฮู้ชงบันดาลโทสะ คิดกระโดดปราดขึ้นด่าทอมัน แต่แล้วครุ่นคิดขึ้น

'เรื่องนี้เกี่ยวข้องใดกับมัน มันได้รับคำสั่งอาจารย์ ไหนเลยขัดขืนได้?'

ดังนั้นข่มเพลิงโทสะแสร้งเป็นหลับสนิท เล้าเต็กนับค่อยย่องฝีเท้าออกจากห้องคาดว่าไปรายงานความเคลื่อนไหวของเขาต่อซือแป๋

เหล็งฮู้ชงลุกขึ้นนั่ง คลุมเสื้อผ้าสวมใส่รองเท้า ครุ่นคิดในใจ

'ซือแป๋เมื่อไม่ยึดถือเราเป็นศิษย์ กลับระวังป้องกันราวกับโจร เราอยู่ที่สำนักฮั้วซัวยังมีรสชาติใด มิสู้ปลีกตัวจากไป วันหน้าซือแป๋เข้าใจก็ดี ไม่เข้าใจก็ดี ล้วนแล้วแต่ท่านผู้เฒ่าเอง'

มคาดยามนน เบองนอกบงเกดเสยงกระซบกระซาบกน บอกว่าหมอบนิ่งอย่าได้เคลื่อนไหว กลับเป็นซือตี๋เยาว์วัยสองคนซุ่มอยู่ที่ลานตึก ป้องกันตนเองหลบหนีไป

เหล็งฮู้ชงกำหมัดแนบแน่น กระดูกข้อนิ้วลั่นเกรียวกราว ครุ่นคิดขึ้น

'เราหากจากไปเช่นนี้ กลับแสดงว่าประพฤติเป็นโจรใจขลาดเขลา เอาเถอะเราพานไม่ไป ดว่าพวกท่านจะจัดการเราอย่างไร'

ดังนั้นร้องดังๆ ว่า

"ผู้รับใช้ นำสุรามา"

ร้องเรียกชั่วขณะ ผู้รับใช้ค่อยรับคำส่งสุรามา เหล็งฮู้ชงดื่มจนเมามายไม่ได้สติ เช้าวันรุ่งขึ้นปล่อยให้เล้าเต็กนับประคองขึ้นรถปากยังร่ำร้องเรียกสุรา

หลายวันให้หลัง คนของสำนักฮั้วซัวมาถึงเมืองลกเอี้ยง พักที่โรงเตี๊ยมใหญ่หลังหนึ่ง ลิ้มเพ้งจือไปบ้านงั่วกงเพียงลำพัง งักปุกคุ้งและพวกล้วนผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าตัวใหม่

เหล็งฮู้ชงหลังจากสู้ศึกที่ศาลเจ้าโอสถ ก็ไม่ได้ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า วันนี้ยังคงร่างกายมอมแมม ตาหรี่ปรือด้วยฤทธิ์สุรา งักเล้งซังหยิบเสื้อผ้ายาวชุดหนึ่งเดินเข้ามากล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ท่านผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ดีหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"นี่เป็นเสื้อผ้าของซือแป๋ ไฉนให้เราสวมใส่?"

"อีกสักครู่ลิ้มน้อยจะเชิญพวกเราไปยังบ้านของเขา ท่านผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าของบิดาเถอะ"

"ไปยังบ้านของเขา ต้องสวมเสื้อผ้าสวยงามหรือ?"

พลางสำรวจมองนาง เห็นงักเล้งซังสวมเสื้อแพรสีเขียวเข้มกระโปรงแพรสีเขียวอ่อน ใบหน้าพอกทาแป้งฝุ่น ผมเผ้าหวีสางจนมันวาว จอนผมเสียบดอกไม้มุกจำได้ว่ามีแต่วันตรุษ นางจึงตกแต่งประทินโฉมเช่นนี้ สร้างความหดหู่ใจ คิดกล่าวเหน็บแนมนางสักหลายคำแต่แล้วหวนนึกถึงลูกผู้ชายชาตรี ไยต้องใจคับแคบปานนี้ ดังนั้นกลั้ำกลืนคำพูดไว้

งักเล้งซังถูกจ้องมองจนขวยเขินเอียงอาย เห็นเหล็งฮู้ชงไม่ยอมเปลี่ยนเสื้อผ้าจึงหอบเสื้อผ้าจากไป ได้ยินนอกประตูบังเกิดสุ้มเสียงก้องกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"เจ้าสำนักแซ่งักมาจากแดนไกล เราไม่ได้ออกต้อนรับ นับว่าเสียมารยาทยิ่ง"

งักปุกคุ้งทราบว่า ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านเฮ้งง้วนป่ามาพบที่โรงเตี๊ยมต้องสบตายิ้มให้ฮูหยิน พากันออกไปรับหน้า

เห็นดาบทองไร้ผู้ต่อต้านเฮ้งง้วนป่ามีอายุเจ็ดสิบเศษ ใบหน้าแดงเปล่งปลั่งใต้คางไว้เคราขาวยาวจรดอก มือซ้ายเล่นลูกกลมทองคำโตเท่าไข่ห่านสองลูก ชาวยุทธจักรเล่นลูกกลมเหล็กเป็นเรื่องธรรมดายิ่ง แต่ล้วนหลอมจากเหล็ก ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านกลับถือลูกกลมทองคำเหลืองอร่าม มิเพียงหนักกว่าลูกกลมเหล็กเท่าตัว ทั้งยังแสดงออกถึงฐานะอันร่ำรวย

ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านพอเห็นงักปุกคุ้ง ก็หัวร่อฮายฮา กล่าวว่า

"เจ้าสำนักแซ่งักมีชื่อกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม วันนี้มาถึงเมืองลกเอี้ยงนับเป็นเรื่องน่ายินดีของยุทธจักรแคว้นตงจิว"

พลางจับมืองักปุกคุ้ง โยกคลอนด้วยความยินดี งักปุกคุ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราสองสามีภรรยานำศิษย์ออกท่องเที่ยวเยี่ยมเยียนสหายเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ บุคคลแรกที่คิดเยี่ยมเยียนคือดาบทองไร้ผู้ต่อต้าน เฮ้งเล่าเอี้ยจื้อ พวกเราเหล่าอาคันตุกะไม่รับเชิญทั้งหลายสิบคนนับว่ามาอย่างอุกอาจแล้ว"

ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านร้องดังๆ ว่า

"เมื่ออยู่เบื้องหน้าเจ้าสำนักแซ่งัก ไม่ว่าผู้ใดก็ห้ามไม่ให้กล่าวคำ **'ดาบทองไร้ผู้ต่อต้าน'** ไม่เช่นนั้นมิใช่ยกย่องเรา หากแต่เป็นการเหน็บแนมเรา งักชิงแซท่านรับอุปการะหลานชายเรา เฉกเช่นชุบชีวิตใหม่ นับแต่นี้สำนักฮั้วซัวกับ**กิมตอมึ้ง** *(สำนักดาบทอง)* ถือเป็นครอบครัวเดียวกัน พวกเราอย่าได้แบ่งเขาแบ่งเราอีก มา มา มา ทั้งหมดไปยังบ้านเรา หากไม่พักสักหกเดือนหนึ่งปี ห้ามไม่ให้ผู้ใดไปจากเมืองลกเอี้ยงแม้สักก้าวเดียว"

พลางเหลียวหน้าไปยังบุตรชายที่ด้านหลังทั้งสอง สั่งว่า

"แป๊ะฮุ่ง ตงเคี้ยง รีบโขกศีรษะคำนับงักซือเจ่กและงักซือบ้อ"

งักปุกคุ้งเห็นเฮ้งแป๊ะฮุ่งและเฮ้งตงเคี้ยงล้วนมีรูปร่างสูง เพียงแต่เฮ้งตงเคี้ยงอ้วนกว่ามากนัก ทั้งสองขมับนูนสูงเด่น เอ็นมือขึ้นโปน แสดงว่ามีวิชากำลังภายในและภายนอกสูงเยี่ยม ดังนั้นรีบกล่าวว่า

"คำซือเจ่กไม่กล้ารับ หากนับจากเพ้งจือ พวกเราถือเป็นรุ่นเดียวกัน"

ลิ้มเพ้งจือยืนอยู่ด้านข้าง คอยแนะนำศิษย์สำนักฮั้วซัวต่องั่วกงทีละคน ศิษย์ทั้งหลายทยอยโขกศีรษะคำนับ ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านมือเติบยิ่ง จัดเตรียมของขวัญพบหน้าไว้แต่แรก เป็นเงินคนละสี่สิบตำลึง โดยที่สองพี่น้องตระกูลเฮ้งทำหน้าที่แจกจ่าย

เมื่อลิ้มเพ้งจือแนะนำงักเล้งซัง ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านก็กล่าวกับงักปุกคุ้งว่า

"งักเล่าตี๋ บุตรีท่านหน้าตาหมดจดงดงาม ใช่มีคู่หมั้นหมายแล้วหรือไม่?"

งักปุกคุ้งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บุตรีอายุยังน้อย อีกประการโกวเนี้ยน้อยของตระกูลบู๊ตลอดทั้งวันเอาแต่ควงดาบร่ายรำกระบี่ ไม่รู้จักหุงหาอาหาร ยังมีผู้ใดต้องการ?"

ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เล่าตี๋ถ่อมตนไปแล้ว นางสิงห์ตระกูลขุนพล บุตรหลานตระกูลธรรมดาย่อมไม่กล้าอาจเอื้อมแล้ว"

เล้าเด็กนับประคองเหล็งฮู้ชงออกจากห้อง เหล็งฮู้ชงฝีเท้าซวนเซ เมื่อพบพานดาบทองไร้ผู้ต่อต้านสามพ่อลูก ก็ไม่โขกศีรษะคำนับเพียงน้อมกายคารวะกล่าวว่า

"ศิษย์เหล็งฮู้ชงกราบพบเฮ้งเล่าเอี๊ยจื้อและซือเจ่กทั้งสอง"

งักปุกคุ้งขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ไฉนไม่โขกศีรษะ?"

ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านได้รับรายงานจากหลานชาย ทราบว่าเหล็งฮู้ชงรับบาดเจ็บ ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หลานแซ่เหล็งฮู้ร่างกายไม่สบาย ไม่ต้องมีมารยาทแล้ว งักเล่าตี๋วิชากำลังภายในของสำนักฮั้วซัวเป็นเอกในห้าสำนักกระบี่ ความสามารถในเชิงสุราคงสูงส่งยิ่ง พวกเราดื่มสักสิบชาม"

พลางกุมแขนงักปุกคุ้ง เดินออกจากโรงเตี๊ยม งักฮูหยินเฮ้งแป๊ะฮุ่ง เฮ้งตงเคี้ยง และเหล่าศิษย์สำนักฮั้วซัวล้วนติดตามหลัง

พอออกจากประตูโรงเตี๊ยม เห็นเบื้องหน้าจัดเตรียมรถลาม้าพ่วงพี บุรุษขี่ม้า สตรีโดยสารรถ ม้าทุกตัวล้วนประดับอานบังโกลนใหม่เอี่ยม นับแต่ลิ้มเพ้งจือไปส่งข่าว จวบกระทั่งดาบทองไร้ผู้ต่อต้านมารับแขก เป็นเวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม ยามฉุกละหุกสามารถจัดเตรียมรถและรถม้า แสดงว่าตระกูลเฮ้งเมืองลกเอี้ยงมีฐานะมั่นคงยิ่ง

เมื่อถึงตึกตระกูลเฮ้ง เห็นบ้านช่องสูงใหญ่ ประตูใหญ่ลงรักสีชาด ห่วงประตูทองเหลืองทั้งสองอันขัดถูจนเป็นมันแวววับ ชายฉกรรจ์แปดคนยืนห้อยมือสำรวม รออยู่หน้าประตูใหญ่ พอผ่านเข้าประตู เห็นบนขื่อห้องแขวนป้ายขวางลงรักสีดำ จารึกอักษรสีทอง **"ห้าวหาญถือคุณธรรม"** ด้านล่างลงนามผู้ตรวจการมณฑลฮ่อหนำ

ค่ำคืนนั้น ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านจัดโต๊ะเลี้ยงต้อนรับงักปุกคุ้งและเหล่าศิษย์ไม่เพียงเชื้อเชิญยอดฝีมือเมืองลกเอี้ยงมาเป็นเพื่อน ในจำนวนแขกเหรื่อยังมีคนมีหน้ามีตาและพ่อค้าวานิชไม่น้อย

เหล็งฮู้ชงเป็นศิษย์คนโตของสำนักฮั้วซัว หากนับศักดิ์ศรีถือว่าเพียงรองจากงักปุกคุ้ง แต่กลับสวมใส่เสื้อผ้าซอมซ่อ ท่าทางอิดโรยนั่งโต๊ะตัวที่สองโดยมีเฮ้งแป๊ะฮุ่งนั่งเป็นเพื่อน

สุราผ่านไปสามรอบ เฮ้งแป๊ะฮุ่งเห็นเหล็งฮู้ชงสีหน้าเย็นชา

ถามไปสามคำเหล็งฮู้ชงมักตอบคำหนึ่ง ต้องลอบขุ่นเคืองใจ ซึ่งความจริงเหล็งฮู้ชงไม่มีอคติต่อแป๊ะฮง แต่เห็นตระกูลเฮ้งฟุ้งเฟ้อปานนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับตนเองที่เป็นเด็กน้อยยากไร้เฉกเช่นฟ้าดิน ลิ้มเพ้งจือเมื่อถึงบ้านงั่วกง ก็ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดยาวเนื้อแพรยิ่งหล่อเหลาราวสลักจากหยก สร้างความละอายแก่เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'อย่าว่าแต่เซี่ยวซือม่วยสนิทสนมกับลิ้มซือตี๋ตั้งแต่อยู่บนเขา ต่อให้นางดีต่อเราดุจเดิม นางอยู่กับคนยากไร้เช่นเรา จะมีความก้าวหน้าอันใด?'

จิตใจของเขาวนเวียนอยู่แต่งักเล้งซัง ไม่ว่าเฮ้งแป๊ะฮุ่งถามไถ่อันใด ย่อมไม่ได้ยินไม่ได้ฟังแล้ว

เฮ้งแป๊ะฮุ่งความจริงคิดอาละวาด แต่หนึ่งนั้นนึกถึงเจ้เจ๊ *(พี่สาว...หมายถึงลิ้มฮูหยิน)* ผู้ล่วงลับ สองเห็นว่าบิดาให้ความเคารพต่อสำนักฮั้วซัว ดังนั้นข่มเพลิงโทสะคารวะสุราแก่เหล็งฮู้ชงตลอดเวลา

เหล็งฮู้ชงดื่มจอกแล้วจอกเล่า โดยไม่รู้สึกตัว ดื่มลงไปสี่สิบกว่าจอก เขาความจริงมีความสามารถในเชิงสุราเป็นเยี่ยม ต่อให้ดื่มร้อยจอกก็ไม่เมามาย แต่ตอนนี้สูญเสียกำลังภายใน ความสามารถลดทอนลง บวกกับสุราราดรดลำไส้ทุกข์ ยิ่งเมามายง่ายดายกว่าเดิม เมื่อดื่มสี่สิบกว่าจอก ก็มีท่าทางมึนเมาแล้ว

เฮ้งแป๊ะฮุ่งเห็นเช่นนั้น ตกลงใจว่าจะกรอกสุราเหล็งฮู้ชงให้เมามาย แสดงความทุเรศต่อหน้าทุกผู้คน ดังนั้นสั่งบ่าวไพร่เปลี่ยนเป็นชามใหญ่ให้กับเหล็งฮู้ชง ในชีวิตเหล็งฮู้ชงผู้อื่นรินสุราให้ เขาไม่เคยปฏิเสธมาก่อน ดังนั้นดื่มอีกห้าหกชาม ฤทธิ์สุราพลุ่งขึ้น กลับกวาดถ้วยตะเกียบเบื้องหน้าลงกับพื้น

เฮ้งแป๊ะฮุ่งยังรินสุราให้อีกชามหนึ่ง เหล็งฮู้ชงยกชามสุราดื่มลงไป กลับมีสุราครึ่งชามราดรดใส่ปกเสื้อ พลันส่ายร่างโงนเงน อ้า

ปากอาเจียนสุราอาหารในท้องใส่โต๊ะ ผู้ร่วมโต๊ะพากันหลบเลี่ยง เฮ้ง แป๊ะฮุ่งกลับแค่นหัวร่อไม่หยุดยั้ง

เหล็งฮู้ชงพออาเจียนออกมา สายตาหลายร้อยคู่ในห้องโถงล้วนจับจ้องมองมา เล้าเต็กนับและลิ้มเพ้งจือพากันเข้ามาประคองเหล็งฮู้ชง ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ข้าพเจ้าประคองท่านไปพักผ่อน"

เหล็งฮู้ชงหรี่ตามองดูลิ้มเพ้งจือ กล่าวว่า

"ลิ้มน้อย ท่านไฉนไม่ไปอยู่เป็นเพื่อนกับเซี่ยวซือม่วย ฉุดดึงเราทำอะไร?"

เล้าเต็กนับกล่าวเบาๆ

"ตั่วซือกอ พวกเราไปพักผ่อน ที่นี้มีคนมาก อย่าได้กล่าวเหลวไหล"

เหล็งฮู้ชงกระซากเสียงว่า

"เรากล่าวเหลวไหลอันใด ซือแป๋ให้ท่านมาเฝ้าควบคุมเราท่าน...ท่านค้นพบหลักฐานอันใดหรือไม่?"

เล้าเต็กนับเกรงว่าเหล็งฮู้ชงยามเมามายกล่าวโดยไม่ยั้งคิด ดังนั้นชักชวนลิ้มเพ้งจือหิ้วปีกเหล็งฮู้ชงไปพักผ่อนยังห้องข้างเขตตึกหลัง

งักปุกคุ้งพอฟังเหล็งฮู้ชงกล่าวคำ "ซือแป๋ให้ท่านมาเฝ้าควบคุมเรา ท่านค้นพบหลักฐานใดหรือไม่" ต่อให้เขามีตบะข่มกลั้นกว่านี้ ก็อดหน้าแปรเปลี่ยนไม่ได้ ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"งักเล่าตี๋ ผู้เยาว์รุ่นหลังดื่มสุราเมามายกล่าวเหลวไหลสนใจมันไยกัน ดื่มสุราเถอะ"

งักปุกคุ้งฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เด็กชนบทอ่อนต่อโลก เป็นที่หัวร่อเยาะของเฮ้งเล่าเอี้ยจื้อ

อีกแล้ว"

หลังงานเลี้ยงเลิกรา งักปุกคุ้งสั่งเล้าเต็กนับไม่ต้องติดตามเหล็งฮู้ชงอีก เพียงแต่ลอบจับตาดูเท่านั้น

เหล็งฮู้ชงเมามายครั้งนี้ จวบกระทั่งหลังเที่ยงวันรุ่งขึ้นค่อยตื่นขึ้นมา ตอนนั้นตนเองพูดว่ากระไร จำไม่ได้แม้สักคำเดียว รู้สึกปวดศีรษะแทบระเบิด เห็นตนเองนอนอยู่ในห้องเพียงลำพัง ที่นอนหมอนมุ้งสะอาดสะอ้านยิ่ง

เหล็งฮู้ชงเดินออกจากห้อง ไม่พบซือตี๋แม้สักคนเดียว เมื่อถามไถ่บ่าวไพร่ค่อยพบว่าไปฝึกซ้อมกับบุตรหลานตระกูลเฮ้งสำนักดาบทอง เหล็งฮู้ชงไม่ต้องการอยู่ร่วมกับคนเหล่านั้น จึงออกไปเที่ยวเตร็ดเตร่

ลกเอี้ยงเคยเป็นราชธานีหลายยุคสมัย เค้าโครงโอ่อ่าตระการแต่ตัวเมืองไม่รุ่งเรืองเท่าใด เหล็งฮู้ชงรู้จักหนังสือไม่มากนัก ไม่ทราบที่มาของปูชนียสถานทั้งหลายภายในเมือง ดูไปรู้สึกจืดชืดไร้รสชาติ ดังนั้นเตร็ดเตร่เข้าตรอกเล็กๆ สายหนึ่ง เห็นอันธพาลเจ็ดแปดคนเล่นลูกเต๋าในร้านสุราเล็กๆ แห่งหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงเบียดเสียดเข้าไป ล้วงห่อของขวัญแรกพบหน้าที่ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านมอบให้ หยิบเงินออกมา เล่นพนันกับพวกมันจนพลบค่ำ ดื่มที่ร้านสุราจนมึนเมาค่อยกลับไป

หลายวันหลังจากนั้น เหล็งฮู้ชงเล่นพนันดื่มสุรากับอันธพาลกลุ่มนั้น หลายวันแรกยังโชคดีไม่น้อย เล่นชนะหลายตำลึง วันที่สี่กลับพ่ายแพ้ย่อยยับ เงินสี่สิบตำลึงเล่นเสียจนหมดสิ้น อันธพาลเหล่านั้นไม่ยอมให้เล่นอีก

เหล็งฮู้ชงพานปลดกระบี่ที่หว่างเอวออกมา ร้องบอกให้นำไป

จำนำ อันธพาลคนหนึ่งต้องการเงินของเขา จึงหอบกระบี่ไป จากนั้นกลับมาพร้อมกับเงินสามตำลึง เหล็งฮู้ชงเล่นพนันกับอันธพาลเหล่านั้นใหม่ เล่นถึงยามพลบค่ำ เงินสามตำลึงนั้นก็อันตรธานไปอีก

เหล็งฮู้ชงเล่นพนันพลางดื่มสุราพลาง ดังนั้นออกปากขอยืมเงินจากอันธพาลตั้งปากเบี้ยว ตั้งปากเบี้ยวไม่ยอมให้หยิบยืม ทั้งกล่าววาจาเหน็บแนมเหล็งฮู้ชงดื่มจนเมามายอยู่หลายส่วน ดังนั้นตวัดมือตบหน้ามัน ยื่นมือชิงเงินที่เบื้องหน้ามันมา

ตั้งปากเบี้ยวส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ชักชวนพวกพ้องฮือเข้าไปกลุ้มรุมทำร้ายเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงไม่มีกระบี่ ทั้งสูญเสียพลังฝีมือถูกอันธพาลเหล่านั้นจับกดกับพื้น ชั่วพริบตาก็ถูกทุบตีจนหน้าตาฟกช้ำดำเขียว

พลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าพ่วงพีหลายตัวควบขับผ่านมา กลับเป็นลิ้มเพ้งจือ งักเล้งซัง บุตรีของเฮ้งแป๊ะฮ่งสองคน กับบุตรชายของเฮ้งตงเคี้ยงสองคน คนทั้งหกออกไปท่องเที่ยวตามวัดวาในเมืองลกเอี๋ยง ตั้งแต่เช้าจนบัดนี้ค่อยกลับมา กลับพบเห็นเหล็งฮู้ชงถูกทุบตี จึงใช้แส้ม้าขับไล่อันธพาลเหล่านั้นไป

เหล็งฮู้ชงกลับตึกตระกูลเฮ้ง พักรักษาตัวอยู่หลายวันค่อยฟื้นคืนสู่สภาพเดิม งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาฟังว่า เหล็งฮู้ชงเล่นพนันกับอันธพาลเสียพนันถูกทุบตี ล้วนขุ่นเคืองใจ ไม่มาเยี่ยมเยียนเขา

วันที่ห้า บุตรชายของเฮ้งตงเคี้ยงนามเฮ้งแกจุ่งและเฮ้งแกกู่แวะมายังห้องของเหล็งฮู้ชง บอกว่าพวกมันเสาะพบอันธพาลทั้งเจ็ดคนนั้น ใช้แส้ฟาดโบยระบายโทสะให้กับเหล็งฮู้ชง แต่เหล็งฮู้ชงไม่ติดใจต่อเรื่องนี้ บอกว่าไม่จำเป็น

คราครั้งนี้เฮ้งแกจุ่งยังได้รับคำสั่งลุงใหญ่และบิดามาสอบปากคำเหล็งฮู้ชง ดังนั้นทวงถามคัมภีร์กระบี่พิชิตมารจากเหล็งฮู้ชง

กล่าวหาว่าลิ้มจิ้นน้ำ ซึ่งมีศักดิ์เป็นโกวเตี้ย *(น้องเขยของบิดา)* ก่อนตายมอบคัมภีร์กระบี่เหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงไฉนไม่คืนแก่ลิ้มเพ้งจือ

เหล็งฮู้ชงได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งกล่าวปรักปรำ ถึงกับขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริก ปิดปากไม่พูดจา เฮ้งแกจุ่งบอกว่าเหล็งฮู้ชงเคยแทงยอดฝีมือสิบห้าคนในกระบี่เดียว คาดว่าฝึกจากคัมภีร์กระบี่พิชิตมารแล้ว

เหล็งฮู้ชงค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้ซือแป๋ซือบ้อและซือตี่ซือม่วยทั้งหลายเข้าใจว่าตนเองฮุบคัมภีร์กระบี่พิชิตมารได้ พวกเขาไม่เคยเห็นเก้ากระบี่เดียวดายมาก่อน ตนเองก็ไม่ยอมแพร่งพรายความลับที่ฮวงไท้ซือเจ่กถ่ายทอดกระบี่ให้ ทุกผู้คนเห็นตนเองพลันมีเพลงกระบี่รุดหน้า หากมิใช่ตนเองฝึกจากคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร เพลงกระบี่นี้มาจากที่ใด ผู้อื่นระแวงสงสัยไม่ประหลาด แต่ซือแป๋ซือบ้อเลี้ยงดูตนเองจนเติบใหญ่ ตนเองกับซือม่วยสนิทสนมฉันพี่น้องกลับไม่ไว้วางใจตนด้วย

เฮ้งแกกู่เห็นเหล็งฮู้ชงสงบปากคำ จึงคาดคั้นถามถึงคัมภีร์กระบี่พิชิตมารอีก เหล็งฮู้ชงพานสาบานว่า ในชีวิตตนเองไม่เคยเห็นคัมภีร์กระบี่พิชิตมารอันใด หากปกปิดอำพราง ขอให้ฟ้าดินลงโทษสถานหนัก

เฮ้งแกจุ่งสองพี่น้องยืนกรานตรวจค้นร่างเหล็งฮู้ชง สืบเท้าเข้ามา เหล็งฮู้ชงยกมือขวาขวางกั้น เฮ้งแกกู่พลันลงมือ จับบิดข้อมือเหล็งฮู้ชงกดลง กลับกระตุกข้อศอกของเหล็งฮู้ชงหักไป

เฮ้งแกกู่มีฝีมืออำมหิต ยังบิดแขนซ้ายของเหล็งฮู้ชง จนไหล่หลุดจากกัน ร้องบอกให้พี่ชายตรวจค้น เฮ้งแกจุ่งล้วงมือไปในอกเสื้อเหล็งฮู้ชง กลับค้นพบตำราเบาบางเล่มหนึ่ง จึงดึงออกมา

สองพี่น้องตระกูลเฮ้งรีบพลิกดูตำรา เห็นหน้าแรกเขียนอักขระโบราณ "บทเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักร" พวกมันไม่รู้จักอักขระโบราณ

ดูไม่เข้าใจ เมื่อพลิกดูต่อไป เห็นเป็นตัวหนังสือประหลาดพิกล พวกมันไม่ทราบว่าเป็นโน้ตเพลงพิณและขลุ่ย ดังนั้นปักใจเชื่อว่าเป็นคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร เฮ้งแกจุ่งถือโน้ตเพลงพิณและขลุ่ยวิ่งออกจากห้องไปก่อน เฮ้งแกกู่ถ่มน้ำลายใส่หน้าเหล็งฮู้ชง วิ่งตามออกไป

ทั้งสองออกไปไม่นานก็เร่งรุดกลับมา ฉุดคร่าเหล็งฮู้ชงออกจากห้อง คุมตัวเข้าสู่ห้องโถงจำลองด้านหลัง

เห็นงักปุกคุ้งสองสามีภรรยาและดาบทองไร้ผู้ต่อต้านเฮ้งง้วนป่านั่งในตำแหน่งผู้เหย้าผู้เยือน เฮ้งแป๊ะฮุ่ง และฮ้งตงเคี้ยงอยู่ด้านล่างของดาบทองไร้ผู้ต่อต้าน เหล็งฮู้ชงพอเหยียบย่างเข้าไป ก็แผดด่าว่า

"ดาบทองตระกูลเฮ้ง ต่ำช้าไร้ยางอาย ในยุทธจักรไม่เคยมีครอบครัวที่สกปรกโสมมเช่นนี้มาก่อน"

งักปกคังหน้าแดงเคร่งเครียดลง ตวาดว่า

"ชงยี้ หยุดปาก"

เหล็งฮู้ชงได้ยินซือแป๋ตวาดว่า ค่อยสงบปากคำไว้ ถลึงตาใส่ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านอย่างเดือดดาล ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านมือถือโน้ตเพลงพิณและขลุ่ยเล่มนั้น กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"หลานแซ่เหล็งฮู้ คัมภีร์กระบี่พิชิตมารเล่มนี้เจ้าได้จากที่ใด?"

เหล็งฮู้ชงแหงนหน้าหัวร่อดังๆ งักปุกคุ้งดุว่า

"ชงยี้ ญาติอาวุโสถามเจ้า ต้องตอบตามความสัตย์ เจ้าเสียมารยาทเช่นนี้ นับเป็นกฎอันใด?"

เฮ้งตกเคี้ยงกล่าวว่า

"หากเป็นแขกที่ดี ตระกูลเฮ้งเราไม่ว่าอย่างไรก็ไม่กล้าล่วงเกิน แต่ท่านรับไหว้วานจากผู้คน กลับยึดครองคัมภีร์กระบี่พิชิตมารไว้ นับเป็นพฤติการณ์เช่นโจร ดาลทองตระกูลเฮ้ง ไหนเลยยึดถือเป็น

สหายได้อีก?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสามรุ่นกล่าวเป็นเสียงเดียวว่า นี่เป็นคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร พวกท่านเคยเห็นคัมภีร์พิชิตมารหรือไม่ ทราบได้อย่างไรว่านี่เป็นคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร?"

เฮ้งตงเคี้ยงงงงันวูบจึงกล่าว

"คัมภีร์เล่มนี้ค้นจากร่างท่าน งักซือเฮียก็บอกว่า นี่มิใช่คัมภีร์วิชาฝีมือของสำนักฮั้วซัว มิใช่คัมภีร์พิชิตมารเป็นอะไร?"

เหล็งฮู้ชงคั่งแค้นจนแผดหัวร่อ กล่าวว่า

"ท่านบอกว่าเป็นคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร ก็ถือว่าเป็นคัมภีร์กระบี่พิชิตมารเถอะ หวังว่าดาบทองตระกูลเฮ้งฝึกตามท่วงท่าสามารถฝึกเพลงกระบี่ไร้ผู้ต่อต้านสำเร็จ ฮา ฮา ฮา"

ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านกล่าวว่า

"หลานแซ่เหล็งฮู้ หลานชายเราล่วงเกิน เจ้าก็อย่าได้ถือสาเจ้าเมื่อมอบคัมภีร์กระบี่ออกมา เห็นแก่หน้าซือแป๋เจ้า พวกเราจะไม่สืบสาวเอาความ เราจะต่อกระดูกไหล่ให้เจ้าก่อน แล้วค่อยว่ากล่าว"

พลางผุดลุกขึ้นเดินเข้ามา เหล็งฮู้ชงถอยกายไปสองก้าวกระชากเสียงว่า

"เราเหล็งฮู้ชงมิใช่มนุษย์ท่อนไม้ ปล่อยให้ท่านหักแขนต่อแขนตามอำเภอใจ"

พลางเดินถึงเบื้องหน้างักฮูหยิน เรียก "ซือบ้อ" คำหนึ่งงักฮูหยินทอดถอนใจ เชื่อมต่อกระดูกสองแขนให้กับเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ซือบ้อ นี่เป็นโน้ตเพลงพิณเจ็ดสายกับโน้ตเพลงขลุ่ย ตระกูลเฮ้งไม่รู้จักหนังสือ กล่าวหาว่าเป็นเพลงกระบี่พิชิตมาร ไยมิใช่เป็น

เรื่องน่าหัวร่อนัก?"

งักฮูหยินขอยืมโน้ตเพลงจากดาบทองไร้ผู้ต่อต้าน รับมาพลิกดูหลายหน้า ก็ไม่เข้าใจความนัย กล่าวว่า

"เราไม่เคยเห็นโน้ตเพลงพิณและขลุ่ย แต่เคยเห็นคัมภีร์กระบี่มา ตำราเล่มนี้ไม่คล้ายกับคัมภีร์กระบี่ เฮ้งเล่าเอี้ยจื้อ ตึกท่านใช่มีคนรู้จักดีดพิณเป่าขลุ่ยหรือไม่ ลองเชิญมันมาพิสูจน์ดูจะทราบเอง"

ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านลังเลเล็กน้อย เกรงว่าหากเป็นโน้ตเพลงพิณและขลุ่ยก็จะเสื่อมเสียหน้ามากแล้ว ยามกะทันหันนิ่งครุ่นคิด เฮ้งแกกู่เป็นคนไม่มีมันสมองดังนั้นร้องดังๆ ว่า

"เอี่ยเอี้ย เอ็กซือเอี้ยที่ห้องบุญชีพวกเราสามารถเป่าขลุ่ย ลองเรียกมันมาชมดู"

งักฮูหยินส่งเสียงสนับสนุน ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านอับจนปัญญาได้แต่สั่งเฮ้งแกกู่ไปเชิญเอ็กซือเอี้ยมา

เอ็กซือเอี้ยเป็นชายร่างผอมเล็ก มีอายุห้าสิบเศษ ใต้คางไว้เคราหร็อมแหร็ม สามใส่เสื้อผ้าสะอาดหมดจด ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านส่งโน้ตเพลงพิณและขลุ่ยเล่มนั้นให้มันดูว่า นี่เป็นโน้ตเพลงพิณและขลุ่ยธรรมดาหรือไม่ เอ็กซือเอี้ยรับไปพลิกดู ตอนแรกดูโน้ตเพลงพิณไม่เข้าใจ เมื่อพลิกถึงโน้ตเพลงขลุ่ยถึงกับตากระจ่างวูบ ฮัมเพลงเบาๆ เคาะนิ้วกับโต๊ะเป็นจังหวะ แต่แล้วพบว่าท่วงทำนองเปลี่ยนไปแม้แต่ตนเองก็เป่าไม่ได้

เอ็กซือเอี้ยบอกว่าที่ตัวเมืองตะวันออก มีคนผู้หนึ่งเรียกว่า **เล็กเต็กอง** *(ผู้เฒ่าไผ่เขียว)* สามารถดีดพิณและเป่าขลุ่ย อาจเป่าท่วงทำนองเหล่านี้ได้ งักฮูหยินจึงเสนอให้ไปเยี่ยมเยียนคนผู้นี้สักครา ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านได้แต่นำบุตรหลาน งักปุกคุ้งสองสามีภรรยา ลิ้มเพ้งจือและงักเล้งซังไปยังตัวเมืองตะวันออก

เอ็กซือเอี้ยทำหน้าที่นำทาง ผ่านถนนเล็กๆ หลายสายมาถึงตรอกคับแคบสายหนึ่ง สุดตรอกเป็นกอไผ่แถบหนึ่ง ต้นไผ่เอนลู่ตามลมบรรยากาศรื่นรมย์

ทุกผู้คนเพิ่งเหยียบย่างเข้าตรอก ได้ยินเสียงพิณดังติงตัง มีคนกำลังดีดพิณ งักฮูหยินกล่าวเบาๆ ว่า

"ผู้เฒ่าไผ่เขียวผู้นี้มีอารมณ์สุนทรีย์นัก"

ยามนั้นเสียงเปรื่องคราหนึ่ง เสียงพิณก็ขาดหายไป สุ้มเสียงชราภาพเสียงหนึ่งดังว่า

"แขกผู้มีเกียรติมายังบ้านซอมซ่อ ไม่ทราบมีคำสอนสั่งใด?"

เอ็กซือเอี้ยกล่าวว่า

"ที่นี้มีโน้ตเพลงพิณและขลุ่ยที่ประหลาดพิสดารเล่มหนึ่ง ขอให้ท่านผู้เฒ่าตรวจดู"

ผู้เฒ่าไผ่เขียวกล่าวว่า

"มีโน้ตพิณและขลุ่ยให้เราตรวจดู นี่ออกจะยกย่องเราช่างจักสานไปแล้ว"

ที่แท้ผู้เฒ่าไผ่เขียวเป็นช่างจักสานธรรมดา ปรกติสานตะกร้าหวาย สานเสื่อหาเลี้ยงชีพ เอ็กซือเอี้ยไม่ทันตอบคำ เอ้งแกกู่ชิงกล่าวเสียงกังวาน

"เฮ้งเล่าเอี้ยจื้อแห่งสำนักดาบทองมาเยือน"

มันแบกป้ายยี่ห้อของเอี่ยเอี้ยออกมา เข้าใจว่าด้วยเกียรติภูมิของเอี่ยเอี้ย ช่างจักสานผู้หนึ่งต้องออกมาต้อนรับแน่นอน มิคาดผู้เฒ่าไผ่เขียวแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ดาบเงินดาบทองยังสู้มีดขี้นสนิมของเราเฒ่าจักสานไม่ได้ เฒ่าจักสานไม่ไปเยือนเฮ้งเล่าเอี้ยจื้อ เฮ้งเล่าเอี้ยจื้อก็ไม่ต้องมาเยือนเฒ่าจักสาน"

เฮ้งแกกู่เดือดดาลเป็นการใหญ่ ร้องดังๆ ว่า

"เอี่ยเอี้ย เฒ่าจักสานนี่เป็นคนโง่เขลางมงาย พบมันไยกัน พวกเรามิสู้กลับกันเถอะ"

งักฮูหยินกล่าวว่า

"ในเมื่อมาแล้ว ก็ขอให้ผู้เฒ่าไผ่เขียวนี้ชมดูโน้ตเพลงพิณและขลุ่ยเล่มนี้สักครา"

ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านแค่นเสียงดังเฮอะ ส่งโน้ตเพลงให้กับเอ็กซือเอี้ย เอ็กซือเอี้ยรับโน้ตเพลงเดินเข้ากอไผ่ไป ได้ยินผู้เฒ่าไผ่เขียวกล่าวว่า

"ท่านวางลงเถอะ"

เอ็กซือเอี้ยกล่าวว่า

"ขอถามนี่เป็นโน้ตเพลงจริงๆ หรือเป็นเคล็ดวิชาฝีมือที่เขียนเป็นโน้ตเพลง?"

"เคล็ดวิชาฝีมือ ยากนักที่ท่านนึกเพ้อฝันเช่นนี้ นี่ย่อมเป็นโน้ตเพลงพิณ"

จากนั้นได้ยินเสียงพิณดังขึ้น เหล็งฮู้ชงเงี่ยหูฟัง จดจำออกว่าเป็นเพลงพิณที่เด็กเอี้ยบรรเลงขึ้น ตอนนี้บทเพลงคงอยู่คนล้มตายอดหดหู่ใจมิได้

บรรเลงชั่วขณะ เสียงพิณยิ่งมายิ่งแหลมสูง เสียงเปรื่องเมื่อสายพิณขาดไปเส้นหนึ่ง เมื่อดีดบรรเลงอีกหลายเสียง สายพิณก็ขาดไปอีกเสียงหนึ่ง

ผู้เฒ่าไผ่เขียวอุทานดังเอ๊ะกล่าวว่า

"โน้ตเพลงพิณนี้ประหลาดนัก เราจะทดลองโน้ตเพลงขลุ่ยดู"

จากนั้นเสียงขลุ่ยลอดออกจากกอไผ่ ตอนแรกดังอ้อยสร้อยรำพัน ภายหลังเสียงขลุ่ยยิ่งมายิ่งแผ่วทุ้มแทบไม่ได้ยิน เมื่อเป่าอีก

หลายเสียง เสียงขลุ่ยกลับกลายเป็นแหบแห้ง สุดที่จะทนฟังได้

ผู้เฒ่าไผ่เขียวทอดถอนใจ กล่าวว่า

"**เอ็กเล่าตี่** *(น้องแซ่เอ็ก)* ท่านเป็นคนเป่าขลุ่ย เสียงต่ำเช่นนี้ไหนเลยเป่าออกมาได้ ท่านกลับไปก่อน ให้เราวิเคราะห์โดยละเอียด" เอ็กซือเอี้ยรับคำ ล่าถอยออกจากกอไผ่ เฮ้งตงเคี้ยงถามว่า

"คัมภีร์กระบี่เล่า?"

เอ็กซือเอี้ยกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าไผ่เขียวเก็บเอาไว้ บอกว่าต้องการวิเคราะห์โดยละเอียด" เฮ้งตงเคี้ยงกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"รีบไปนำกลับมา นี่เป็นคัมภีร์กระบี่อันล้ำค่า ไหนเลยปล่อยให้คนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเก็บรักษาไว้ได้?"

เอ็กซือเอี้ยรับคำ ขณะจะกลับเข้ากอไผ่ไป ผู้เฒ่าไผ่เขียวพลันกล่าวว่า

"**โกวโกว** *(อาหญิง)* ท่านไฉนออกมาแล้ว?"

ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านถามเอ็กซือเอี้ยเบาๆ

"ผู้เฒ่าไผ่เขียวมีอายุเท่าใด?"

เอ็กซือเอี้ยบอกว่าประมาณเจ็ดสิบเศษ ทุกผู้คนล้วนครุ่นคิดขึ้น

'ผู้เฒ่าอายุเจ็ดแปดสิบยังมีโกวโกวคนหนึ่ง อย่างนั้นเล่าพั่วพั่ว (คำเรียกสตรีสูงอายุ) ไยมิใช่มีอายุร้อยกว่าปีแล้ว'

ได้ยินสตรีนางหนึ่งรับคำเบาๆ ผู้เฒ่าไผ่เขียวกล่าวว่า

"โกวโกวโปรดดู โน้ตเพลงพิณนี้ประหลาดนัก"

สตรีนั้นรับคำดังอืมม์ เสียงพิณดังขึ้น จากนั้นหยุดไปชั่วขณะ คล้ายเปลี่ยนสายพิณที่ขาดไป ปรับสายพิณแล้วดีดบรรเลงออกมา ตอนแรกสอดคล้องกับที่ผู้เฒ่าไผ่เขียวบรรเลง เมื่อถึงตอนท้ายเสียงพิณยิ่งมายิ่งสูง แต่ยังบรรเลงต่อไปได้โดยไม่ขาดตอน

เหล็งฮู้ชงทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี จำคลับคล้ายคลับคลาว่าเป็นท่วงทำนองเพลงที่เด็กเอี้ยดีดบรรเลงเมื่อคืนนั้น เหล็งฮู้ชงแม้ไม่เข้าใจดนตรีการ แต่รู้สึกว่าที่พั่วพั้วนางนี้ดีดบรรเลง แม้เป็นท่วงทำนองเดียวกับเด็กเอี้ย แต่จิตสำนึกผิดแผกแตกต่าง พั่วพั้วนางนี้บรรเลงในท่วงทำนองราบเรียบเสมอ บันดาลให้ผู้คนรู้สึกถึงความไพเราะของดนตรี แต่ไม่ชวนให้เลือดลมพลุ่งพล่านดังที่เด็กเอี้ยดีดบรรเลง

ดีดบรรเลงอยู่เนิ่นนาน ท่วงทำนองพิณค่อยเชื่องช้าลง คล้ายกับคนดีดพิณล่วงหน้าจากไปหลายลี้ เสียงพิณแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยินอีก กลับบังเกิดเสียงขลุ่ยดังขึ้น คล้ายกับคนเป่าขลุ่ยทางหนึ่งเป่าทางหนึ่งเดินใกล้เข้ามา

เสียงขลุ่ยบัดเดี๋ยวสูงบัดเดี๋ยวต่ำ บัดเดี๋ยวดังบัดเดี๋ยวเบา แม้ต่ำแม้แผ่วเบา ทุกจังหวะยังได้ยินอย่างชัดเจน อย่างแช่มช้า ในเสียงเบาคล้ายไข่มกร่วงหล่นลงบนจานหยก จากนั้นเพิ่มเสียงมากขึ้นเฉกเช่นลำธารน้ำไหลริน กลับกลายเป็นร้อยสกุณาร้องขับขาน มวลบุปผาเบ่งบาน อย่างแช่มช้า สกุณาบินเลือนลับ บุปผาร่วงโรยรา ได้ยินเสียงฝนตกพรำ คล้ายมีคล้ายไม่มี ในที่สุดทุกประการคืนสู่ความสงบ

เสียงขลุ่ยขาดหายไปเนิ่นนาน ทุกผู้คนค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน ดาบทองไร้ผู้ต่อต้าน งักปุกคุ้งและพวกแม้ไม่เข้าใจดนตรีการ แต่ก็รับฟังจนเคลิบเคลิ้ม เอ็กซือเอี้ยถึงกับลุ่มหลงงมงาย

งักฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า

"เลื่อมใส เลื่อมใสนัก ชงยี้ นี่เป็นบทเพลงใด?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"นี่เป็น*เพลงยิ้มเย้ยยุทธจักร* พั่วพั้วท่านนี้สูงส่งยิ่ง ยากนักที่แตกฉานทั้งพิณและขลุ่ย"

งักฮูหยินกล่าวว่า

"โน้ตเพลงนี้แม้พิสดาร แต่ต้องเป็นคนแตกฉานพิณและขลุ่ย เช่นพั่วพั้วท่านนี้จึงบรรเลงออกมาได้ เสียงดนตรีอันไพเราะนี้ เจ้าเพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรกกระมัง?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ไม่ ก่อนหน้านี้ศิษย์ได้ยินผู้คนสองคนบรรเลงร่วมกัน คนหนึ่งดีดพิณคนหนึ่งเป่าขลุ่ย บรรเลงเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักรนี้..."

ไม่ทันขาดคำ ในกอไผ่บังเกิดเสียงพิณติงตังสามครา พั่วพั้วนั้นพึมพำเบาๆ คล้ายกับกล่าวว่า

"พิณขลุ่ยบรรเลงร่วมกัน โลกนี้จะเสาะพบได้อย่างไร?"

ได้ยินผู้เฒ่าไผ่เขียวกล่าวเสียงกังวานว่า

"เอ็กซือเอี้ย นี่เป็นโน้ตเพลงพิณและขลุ่ยจริงๆ เมื่อครู่โกวโกวเราดีดบรรเลงแล้ว ท่านรับกลับไปเถอะ"

เอ็กซือเอี้ยรับคำ เดินเข้ากอไผ่ ประคองโน้ตเพลงเล่มนั้นออกมา ผู้เฒ่าไผ่เขียวกล่าวอีกว่า

"โน้ตเพลงเล่มนี้เลิศพิสดารปานดุริยทิพย์ ของล้ำค่าเช่นนี้ไม่ควรตกไปอยู่ในเงื้อมมือสามัญชนธรรมดา ท่านไม่รู้จักดีดเป่าอย่าหมายฝืนใจร่ำเรียน หาไม่รังแต่เป็นผลเสียต่อท่าน"

เอ็กซือเอี้ยรับคำ ส่งโน้ตเพลงแก่ดาบทองไร้ผู้ต่อต้าน ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านได้ยินเพลงพิณและขลุ่ย ทราบว่าไม่แปลกปลอม ดังนั้นส่งโน้ตเพลงคืนแก่เหล็งฮู้ชง กล่าวอย่างกระดากว่า

"หลานแซ่เหล็งฮู้ ล่วงเกินแล้ว"

เหล็งฮู้ชงแค่นหัวร่อ รับโน้ตเพลงมา ขณะจะกล่าวแดกดันสักหลายคำ งักฮูหยินสั่นศีรษะ เหล็งฮู้ชงจึงกล้ำกลืนคำพูดไว้ ดาบทองไร้ผู้ต่อต้าน ห้าปู่หลานรู้สึกเสื่อมเสียหน้า ปลีกตัวจากไปก่อน

งักปุกคุ้งและพวกก็ติดตามไป

เหล็งฮู้ชงหอบโน้ตเพลงเล่มนั้น ยืนซึมเซากับที่ งักฮูหยินกล่าวว่า

"ชงยี้ เจ้าไม่กลับไปหรือ?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ศิษย์คิดอยู่อีกครู่หนึ่งค่อยกลับไป"

ทุกผู้คนเมื่อจากไป ภายในตรอกเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง บางครั้งลมโชยพัดใบไผ่ บังเกิดเสียงซ่าซ่าเบาๆ

เหล็งฮู้ชงมองดูโน้ตเพลงในมือ หวนนึกถึงค่ำคืนนั้น เล้าเจี่ยฮวงกับเด็กเอี้ยบรรเลงเพลงขลุ่ยและพิณร่วมกัน พั่วพั้วในกอไผ่แม้สามารถดีดพิณเป่าขลุ่ย น่าเสียดายได้แต่แยกบรรเลง ผู้เฒ่าไผ่เขียวไม่สามารถบรรเลงร่วมกับนาง เกรงว่านับแต่นี้ไม่ได้ยินเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักรที่บรรเลงร่วมกันอีก จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เล้าซือเจ่กกับผู้อาวุโสแซ่เด็ก หนึ่งเป็นยอดฝีมือฝ่ายธัมมะ หนึ่งเป็นผู้อาวุโสนิกายอสูร คนทั้งสองหนึ่งธัมมะหนึ่งอธรรม มีสภาพเฉกเช่นน้ำกับไฟ แต่มีใจรักดนตรีการ คบหาเป็นผู้รู้ใจ แต่งบทเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักรขึ้น คนทั้งสองเมื่อจูงมือกันตกตาย ในใจปราศจากความอาลัยอาวรณ์อีก ยังดีกว่าเราที่มีชีวิตอยู่เพียงเดียวดาย ถูกซือแป๋ระแวงสงสัย ถูกซือม่วยทอดทิ้ง ซือตี่ที่เคารพรักเราก็ตายในเงื้อมมือเรา'

นึกถึงตอนนี้ บังเกิดความหดหู่จู่โจมจิตใจ น้ำตาหยดหยาดลงบนโน้ตเพลงส่งเสียงสะอึกสะอื้นออกมา

ในกอไผ่บังเกิดเสียงผู้เฒ่าไผ่เขียวดังว่า

"สหายท่านนี้ไฉนร้องไห้?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์เศร้าเสียใจในชาติกำเนิด และนึกถึงการตายของผู้อาวุโสที่แต่งบทเพลงนี้ทั้งสอง ดังนั้นเสียกิริยาไป รบกวนท่านผู้เฒ่าแล้ว"

พลางหันกายไป ผู้เฒ่าไผ่เขียวกล่าวว่า

"สหายน้อย เรามีคำพูดเรียนถาม ขอเชิญมาสนทนาเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงเมื่อครู่ได้ยินคนผู้นี้ยโสเย็นชาต่อดาบทองไร้ผู้ต่อต้าน คิดไม่ถึงจะเกรงอกเกรงใจต่อตนที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ดังนั้นรับคำเดินช้าๆ เข้าดงไผ่ เห็นเบื้องหน้ามีบ้านเล็กๆ ห้าหลัง แบ่งเป็นซ้ายสองขวาสาม ล้วนประกอบจากไม้ไผ่เนื้อหยาบ ชายชราผู้หนึ่งเดินออกจากบ้านน้อยขวามือ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"สหายน้อย เชิญเข้ามาดื่มชา"

เหล็งฮู้ชงเห็นผู้เฒ่าไผ่เขียวร่างงองุ้มเล็กน้อย ผมเผ้าหร็อมแหร็ม มือใหญ่เท้าใหญ่ แต่ยังมีสติแจ่มใส ดังนั้นน้อมกายคารวะกล่าวว่า

"ผู้เยาว์เหล็งฮู้ชง ขอกราบผู้อาวุโส"

"เล่าฮิว *(คำถ่อมตนของชายชรา เปรียบตนเองเป็นไม้ใกล้ฝั่ง)* เพียงอายุมากกว่าไม่กี่ปี ไม่ต้องมีมารยาท เชิญเข้ามา"

เหล็งฮู้ชงติดตามเขาเดินเข้าบ้านน้อย เห็นโต๊ะเก้าอี้ตั่งเตียงล้วนจัดทำจากไม้ไผ่ ผนังแขวนภาพไม้ไผ่ที่เขียนไว้ด้วยหมึกดำ บนโต๊ะจัดวางพิณตัวหนึ่ง ขลุ่ยเลาหนึ่ง

ผู้เฒ่าไผ่เขียวเทน้ำชาสีเขียวใส่ให้ถ้วยหนึ่ง จากนั้นถามว่า

"สหายน้อย โน้ตเพลงของท่านเล่มนี้ได้จากที่ใด สามารถบอกกล่าวหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ ที่มาของโน้ตเพลงเล่มนี้แฝงความลับมากหลาย แม้แต่ซือแป้ซือบ้อยังไม่เรียนบอก แต่ครั้งกระโน้นเล้าเจี่ยฮวงมอบโน้ตเพลงเล่มนี้แก่ตน เพื่อต้องการให้ถ่ายทอดบทเพลงนี้แก่อนุชนรุ่นหลัง ผู้เฒ่าไผ่เขียวกับโกวโกวของนางแตกฉานดนตรีการไยไม่มอบโน้ตเพลงเล่มนี้ ดังนั้นกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสที่แต่งเพลงนี้ทั้งสองหนึ่งแตกฉานเพลงพิณ หนึ่งถนัดในการเป่าขลุ่ย คนทั้งสองคบหาเป็นผู้รู้ใจ ร่วมกันแต่งเพลงนี้ขึ้น น่าเสียดายประสบเภทภัย เสียชีวิตพร้อมกัน ก่อนตายมอบโน้ตเพลงเล่มนี้แก่ผู้เยาว์ สั่งให้ผู้เยาว์เสาะหาผู้รับสืบทอด เมื่อครู่ผู้เยาว์ได้ยินโกวโกวของผู้อาวุโสดีดพิณเป่าขลุ่ยเป็นที่ยินดีว่าบทเพลงนี้พบพานเจ้าของแท้จริง ขอให้ผู้อาวุโสรับโน้ตเพลงเล่มนี้ไว้เพื่อส่งมอบต่อพั่วพั้ว"

พลางประคองส่งโน้ตเพลงนี้ ผู้เฒ่าไผ่เขียวกลับไม่ยอมรับกล่าวว่า

"เราต้องขออนุญาตโกวโกวก่อน ไม่ทราบนางอนุญาตหรือไม่"

ภายในบ้านน้อยซ้ายมือพลันบังเกิดเสียงพั่วพั้วนางนั้นร้องว่า

"เหล็งฮู้ชิงแซยอมมอบบทเพลงให้ พวกเรารับด้วยความละอาย ไม่ทราบผู้อาวุโสที่แต่งเพลงทั้งสองเป็นใคร?"

สุ้มเสียงกลับไม่ชราภาพเท่าใด เหล็งฮู้ชงจึงกล่าว

"ผู้อาวุโสสอบถาม ย่อมต้องเรียนบอก ผู้อาวุโสทั้งสองหนึ่งคือเล้าเจี่ยฮวงเล้าซือเจ่ก หนึ่งคือเค็กเอี้ยผู้อาวุโสแซ่เค็ก"

พั่วพั้วอุทานดังอา แสดงว่าตื่นเต้นสงสัยยิ่ง กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นคนทั้งสอง"

"ผู้อาวุโสรู้จักคนทั้งสองหรือ?"

พั่วพั้วไม่ตอบคำ ขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

"เล้าเจี่ยฮวงเป็นยอดฝีมือสำนักฮ่วงซัว เด็กเอี้ยกลับเป็นผู้อาวุโสนิกายอสูร ทั้งสองฝ่ายผูกความแค้นมาหลายชั่วอายุคน ไฉนแต่งเพลงนี้ขึ้นมาด้วยกัน?"

เหล็งฮู้ชงแม้ไม่เคยพบหน้าพั่วพั้วนั้น แต่หลังจากได้ยินนางดีดพิณเป่าขลุ่ย รู้สึกนางเป็นยอดคนผู้อาวุโสที่ทั้งสูงสง่าทั้งเมตตาการุณย์ รับรองไม่หักหลังตนเอง ดังนั้นบอกเล่าเหตุการณ์ที่เล้าเจี่ยฮวงทำพิธีอ่างทองล้างมือ จ้อเม่งจู้แห่งสำนักซงซัวส่งธงประกาศิตยับยั้ง เล้าเจี่ยฮวงและเด็กเอี้ย ถูกพลังฝ่ามือของยอดฝีมือซงซัวฟาดทำร้าย จากนั้นบรรเลงเพลงพิณและขลุ่ยกันกลางป่าร้าง ก่อนตายมอบโน้ตเพลงแก่ตนให้ทราบ เพียงแต่ปกปิดเรื่องที่มกได้ชิงแซฆ่ามือสุริยันฮุยปิงเอาไว้

พั่วพั้วนั้นพอฟังจบ กล่าวว่า

"นี่เป็นโน้ตเพลงชัดๆ ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านนั้น ไฉนบอกว่าเป็นคัมภีร์วิทยายุทธ์?"

เหล็งฮู้ชงจึงบอกเล่าเรื่องราวที่ลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยาถูกสำนักแชเซี้ยะและเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ทำร้าย ก่อนตายสั่งเสียตนถ่ายทอดบอกต่อลิ้มเพ้งจือ คนของตระกูลเฮ้งกลับระแวงสงสัยว่าตนเองฮุบคัมภีร์กระบี่พิชิตมารเอาไว้ พั่วพั้วนั้นค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ความนัยของเรื่องนี้ ขอเพียงท่านบอกต่อซือแป๋ซือบ้อ มิใช่คลายความสงสัยไปหรอกหรือ เราเป็นคนแปลกหน้าไม่รู้จัก เหตุใดท่านจึงบอกกล่าวตรงๆ?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์เองก็ไม่เข้าใจสาเหตุความนัย คาดว่าหลังจากสดับฟังเพลงพิณและขลุ่ยของผู้อาวุโส บังเกิดความเคารพเลื่อมใส ปราศ

จากความเคลือบแคลงสงสัยใดๆ"

"เช่นนี้เป็นท่านกลับเคลือบแคลงสงสัยซือแป้ซือบ้อท่านแล้ว?"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ไม่กล้า เพียงแต่...ซือแป้ผู้มีพระคุณระแวงสงสัยผู้เยาว์โอ นี่ไม่อาจโทษว่าซือแป้ผู้มีพระคุณได้"

พั่วพั้วนั้นกล่าวอีกว่า

"เราฟังเสียงของท่าน รู้สึกอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง ระหว่างนี้ท่านป่วยหนักหรือว่าได้รับบาดเจ็บบอบช้ำ?"

"ผู้เยาว์รับบอบช้ำภายใน"

พั่วพั้วนั้นสั่งว่า

"หลานเรา พาชายหนุ่มผู้นี้มาที่ใต้หน้าต่างเรา ให้เราแตะตรวจชีพจรดู"

ผู้เฒ่าไผ่เขียวรับคำ ชักนำเหล็งฮู้ชงถึงริมหน้าต่างบานซ้ายมือ สั่งเหล็งฮู้ชงยื่นมือลอดม่านมู่ลี่ไม้ไผ่เข้าไป หลังม่านมู่ลี่ยังคลุมแพรเบาบางชั้นหนึ่ง เหล็งฮู้ชงเพียงเห็นเงาร่างสายหนึ่ง ไม่อาจเห็นเค้าใบหน้าได้ รู้สึกมีนิ้วมือเย็นเฉียบสามนิ้วแตะลงบนชีพจรข้อมือของตนเอง พั่วพั้วนั้นพลันอุทานดังเอ๊ะ เปลี่ยนเป็นแตะตรวจชีพจรข้อมือทางขวา หลังจากนั้นเงียบงันไม่กล่าววาจา

เหล็งฮู้ชงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสไม่ต้องกังวลต่อความเป็นตายของผู้เยาว์ ผู้เยาว์สำนึกตัวว่าไม่อาจมีชีวิตยืนยาว"

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าไม่อาจมีชีวิตยืนยาว?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์พลั้งมือฆ่าซือตี่ ทำคัมภีร์เมฆม่วงของสำนักสูญหาย เพียงหวังว่าสามารถเสาะพบคัมภีร์ส่งคืนแก่ซือแป้ จากนั้นฆ่าตัวตาย

เพื่อลุแก่โทษซือตี๋"

"คัมภีร์เมฆม่วงไม่นับเป็นวัตถุล้ำค่าอันใด ท่านไฉนพลั้งมือฆ่าซือตี๋?"

เหล็งฮู้ชงจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่หกเซียนหุบเขาท้อรักษาบาดเจ็บแก่ตน ถ่ายทอดลมปราณหกสายเข้าสู่ร่าง จากนั้นเซี่ยวซือม่วยขโมยคัมภีร์ของสำนักอาจารย์มารักษาบาดเจ็บแก่ตน ตนเองปฏิเสธไม่ยอมรับ วานรหกจึงท่องให้ฟัง ถูกตนจี้สกัดจุดล้มลง เนื่องเพราะลงมือรุนแรงเกินไป เป็นเหตุให้วานรหกเสียชีวิตต่อนาง

พั่วพั้วนั้นพอฟังจบ กล่าวว่า

"ซือตี๋ท่านไม่ได้ถูกท่านฆ่าตาย"

"อะไร ไม่ได้ถูกเราฆ่าตาย?"

"ท่านไม่อาจใช้พลัง เมื่อจี้จุดเช่นนั้น ต้องไม่ทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต ซือตี๋ท่านถูกผู้อื่นฆ่าทิ้ง"

เหล็งฮู้ชงพึมพำว่า

"อย่างนั้นเป็นผู้ใดฆ่าลักซือตี๋?"

"คนขโมยคัมภีร์ แม้ไม่แน่ว่าจะเป็นคนทำร้ายซือตี๋ท่าน แต่ทั้งสองประการควรมีส่วนเกี่ยวข้องกัน"

เหล็งฮู้ชงระบายลมจากปากยาวๆ ตอนนั้นตนก็ครุ่นคิดตนเองจี้จุดวานรหกเบาๆ ไหนเลยทำร้ายคนถึงแก่ชีวิต แต่ต่อให้วานรหกไม่ได้ถูกตนเองจี้จุดเสียชีวิต ก็ตายเพราะตนเอง ลูกผู้ชายชาตรีไหนเลยผลักภาระรับผิดชอบได้ วันเวลาที่ผ่านมา งักเล้งซังกับลิ้มเพ้งจือสนิทสนมคลอเคลียกัน เหล็งฮู้ชงยามผิดหวังเสียใจ เพียงนึกถึงความตาย ยามนี้ได้ยินพั่วพั้วนั้นกล่าวถึง ค่อยบังเกิดความพลุ่งพล่านดาลเดือด คิดแก้แค้นให้กับลักซือตี๋

พั่วพั้วนั้นกล่าวอีกว่า

"ท่านบอกว่าภายในกายมีลมปราณหกสายหักล้างกัน แต่เราพบว่าในชีพจรของท่านมีลมปราณถึงแปดสาย นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

เหล็งฮู้ชงจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่หลวงจีนปุกก่ายรักษาอาการบาดเจ็บแก่ตนเองให้ทราบ พั่วพั้วหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านมีนิสัยเปิดเผย ชีพจรแม้สับสน แต่ไม่ขาดตอน เราจะดีดบรรเลงเพลงพิณให้ท่านฟังอีกเพลงหนึ่ง"

จากนั้นเสียงเพลงดังขึ้นอีกครา ครั้งนี้ดังในท่วงทำนองนุ่มนวลคล้ายคนผู้หนึ่งถอนใจเบาๆ และคล้ายน้ำค้างหล่อเลี้ยงกลีบดอกไม้ลมอรุณลูบไล้ยอดหลิวก็ปาน

เหล็งฮู้ชงฟังอยู่ไม่นาน เปลือกตายิ่งมายิ่งหนักอึ้ง ต้องร่ำร้องในใจ

'หลับไม่ได้ เราสดับฟังผู้อาวุโสดีดพิณ หากเคลิ้มหลับไปไยมิใช่แสดงออกถึงความไม่คารวะ'

มาตรแม้นปลุกปลอบสติ ยังไม่อาจต้านทานความง่วงเหงาไม่นานเปลือกตาก็ปิดลง ลืมไม่ขึ้นอีก ล้มระทวยกับพื้นหลับไหลไปในความฝันยังแว่วเสียงพิณอันนุ่มนวล คล้ายมีมือนุ่มนิ่มไล้ศีรษะตนเองดั่งราวกับหวนกลับไปสู่วัยเด็ก นอนออดอ้อนอยู่ในอ้อมอกซือบ้อ

เนิ่นนานให้หลัง เสียงพิณค่อยชะงักขาดหาย เหล็งฮู้ชงรู้สึกตัวตื่นในบัดดล สร้างความละอายยิ่ง กล่าวว่า

"ผู้เยาว์สมควรตาย ไม่ได้ตั้งใจสดับฟังเสียงพิณของผู้อาวุโสกลับเคลิ้มหลับไป"

พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องตำหนิตัวเอง บทเพลงของเรามีเจตนากล่อมนิทราหวังว่าสามารถปรับลมปราณภายในกายท่าน ท่านลองโคจรพลังดูว่าดีขึ้นหรือไม่"

เหล็งฮู้ชงยินดียิ่ง ทรุดนั่งขัดสมาธิกับพื้น โคจรกำลังภายในรู้สึกลมปราณทั้งหกสายยังหักล้างกันเอง แต่ไม่มีอาการคิดอาเจียนอีก เมื่อโคจรพลังอีกชั่วขณะ กลับรู้สึกศีรษะมึนงงสมองพองโต ล้มตัวลงกับพื้น ผู้เฒ่าไผ่เขียวจึงประคองเหล็งฮู้ชงกลับเข้าห้อง

พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"หกเซียนหุบเขาท้อและหลวงจีนปุกก่ายมีกำลังภายในลึกล้ำ อาศัยเสียงพิณของเรา ไม่อาจปรับลมปราณให้ท่าน กลับทำให้ท่านได้รับความเจ็บปวดแล้ว"

เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวคำ "หามิได้" ผู้เฒ่าไผ่เขียวรีบหยิบพู่กันจุ่มหมึกในจานฝนหมึก เขียนข้อความบนกระดาษว่า

"ขอให้ถ่ายทอดบทเพลงนี้ จะเป็นประโยชน์ชั่วชีวิต"

เหล็งฮู้ชงเข้าใจในบัดดล รีบกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ขอให้ผู้อาวุโสถ่ายทอดบทเพลงนี้ จะได้ปรับลมปราณเอง"

พั่วพั้วนั้นไม่ตอบคำในบัดดล ชั่วครู่จึงกล่าว

"วิชาพิณของท่านเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"ผู้เยาว์ไม่เคยเรียนมาก่อน กลับขอเรียนเพลงพิณอันสูงส่งของผู้อาวุโสนับว่าอุกอาจไปแล้ว"

พลางประสานมือคารวะต่อผู้เฒ่าไผ่เขียวจรดพื้น กล่าวคำอำลา พั่วพั้วนั้นเรียกรั้งไว้ กล่าวว่า

"ท่านมอบโน้ตเพลงให้ ไม่มีของตอบแทน ท่านรับบาดเจ็บบอบช้ำเราก็รู้สึกไม่สบายใจ หลานเรา วันพรุ่งนี้เจ้าถ่ายทอดวิชาพิณแก่เหล็งฮู้เสียวเฮียบ หากว่ามีความอดทน สามารถพักอยู่ที่ลกเอี้ยงเรา...เราก็จะถ่ายทอดบทเพลง**เซ็งซิมโพวเสียงจิ่ว** *(เพลงชำระใจใฝ่*

บริสุทธิ์) แก่เขา"

คำพูดสองประโยคสุดท้าย แผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน

เช้าวันรุ่งขึ้น เหล็งฮู้ชงก็มาหัดพิณที่บ้านไม้ไผ่ในตรอกน้อย ผู้เฒ่าไผ่เขียวนำพิณหางไหม้มาตัวหนึ่ง ถ่ายทอดหลักดนตรีให้ กล่าวว่า

"ดนตรีมีสิบสองเสียง *ประกอบด้วยอึ้งเจ็ง ไต้ลื่อ ไห้จก เกี๋ยมเจ็ง โกวโซ้ย ตงลื่อ ซุยปิง ลิ้มเจ็ง อี้เจ่ก น่ำลื่อ บ้อเสี่ย เอ่งเจ็ง* ตามคำร่ำลือกษัตริย์หวางตี้มีพระบัญชาให้จัดทำเสียงดนตรี นักดนตรีฟังเสียงของหงส์ร้องแยกเป็นสิบสองเสียงพิณมีเจ็ดสาย ประกอบด้วยห้าสำเนียง ยังมีห้าท่วงทำนอง"

จากนั้นอธิบายแยกแยะโดยละเอียด เหล็งฮู้ชงแม้ไม่มีความเข้าใจในดนตรีการมาก่อน แต่ก็ฉลาดปราดเปรื่อง พอได้รับการชี้นำก็เข้าใจปรุโปร่ง

ผู้เฒ่าไผ่เขียวยินดียิ่ง ถ่ายทอดวิชากรีดนิ้วสอนให้เหล็งฮู้ชงบรรเลงเพลงท่องทะยานฟ้า เหล็งฮู้ชงเรียนอยู่หลายเที่ยว ก็สามารถดีดบรรเลงได้

พั่วพั้วนั้นฟังอยู่ที่ห้องข้างเคียง พอฟังจบเพลง ต้องถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"เหล็งฮู้เสียวกุน ท่านหัดพิณรวดเร็วปานนี้ อีกไม่นานคงหัดเพลงชำระใจใฝ่บริสุทธิ์ได้แล้ว"

ผู้เฒ่าไผ่เขียวกล่าวเสริมขึ้น

"โกวโกว น้องแซ่เหล็งฮู้เพิ่งหัดพิณ แต่สำนึกในพิณยังสูงกว่าศิษย์ พิณเป็นสำเนียงจากใจ คาดว่าสืบเนื่องจากเขามีจิตใจเปิดเผยกว้างขวาง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวถ่อมตน จากนั้นกล่าวว่า

"ไม่ทราบอีกนานเท่าใด ผู้เยาว์จึงสามารถบรรเลงเพลงยิ้ม

เย้ยยุทธจักรเช่นผู้อาวุโสได้?"

พั่วพั้วนั้นอุทานว่า

"ท่าน...ท่านก็คิดบรรเลงเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักร?"

เหล็งฮู้ชงหน้าแดงวูบกล่าวว่า

"เมื่อวานผู้เยาว์ได้ยินผู้อาวุโสดีดพิณเป่าขลุ่ย บังเกิดความนิยมเลื่อมใส แต่แม้กระทั่งผู้อาวุโสไผ่เขียวยังดีดบรรเลงไม่ได้ ผู้เยาว์ไหนเลยจะกระทำได้?"

พั่วพั้วนั้นเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าวเบาๆ

"หากท่านสามารถดีดบรรเลงย่อมประเสริฐ..."

สุ้มเสียงแผ่วเบาลง จากนั้นถอนใจเบาๆ ออกมา

ยี่สิบกว่าวันหลังจากนั้น เหล็งฮู้ชงมาหัดพิณที่บ้านไม้ไผ่ในตรอกน้อย จวบกระทั่งพลบค่ำค่อยกลับไป แม้อาหารกลางวันก็รับประทานกับผู้เฒ่าไผ่เขียว มาตรว่าเป็นผักเขียวก้อนเต้าหู้ แต่ก็มีรสชาติกว่าหมูเห็ดเป็ดไก่ในตึกตระกูลเฮ้ง มิหนำซ้ำทุกมื้อล้วนมีสุราเลิศรส

ความสามารถในเชิงสุราของผู้เฒ่าไผ่เขียวไม่สูงส่งนัก แต่สุราที่เก็บสะสมไว้ล้วนเป็นชั้นเยี่ยม ทั้งมีความรู้ในเชิงสุรา ไม่เพียงล่วงรู้ที่มาของสุรา พอลิ้มชิมรส ก็ทราบว่าผลิตจากที่ใด ปีไหน เหล็งฮู้ชงไม่เพียงหัดพิณ ทั้งยังเรียนวิชาสุราจากเขา มีอยู่หลายวันผู้เฒ่าไผ่เขียวออกไปขายผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่ เหล็งฮู้ชงจึงขอคำแนะนำจากพั่วพั้วนั้นโดยกั้นด้วยม่านมู่ลี่ชั้นหนึ่ง

จนบัดนี้เหล็งฮู้ชงยังไม่ได้พบหน้าพั่วพั้วนั้นแม้สักคราเดียว ได้ยินนางสุ้มเสียงนุ่มนวล กลับคล้ายเป็นเสียวเจี๊ยะสูงศักดิ์ ไหนเลยคล้ายหญิงชราในตรอกซอมซ่อ?

วันนี้พั่วพั้วนั้นถ่ายทอดเพลงคะนึงหาแก่เหล็งฮู้ชง นี่เป็น

เพลงโบราณสมัยราชวงศ์ฮั่น ท่วงทำนองอ้อยสร้อย เหล็งฮู้ชงฟังอยู่หลายเที่ยว จากนั้นดีดบรรเลงออกมา

ระหว่างดีดบรรเลง หวนนึกถึงตนเองกับงักเล้งซังเติบโตขึ้นมาด้วยกัน วิ่งเล่นด้วยกัน ต่อมาฝึกกระบี่กลางน้ำตก ส่งอาหารขึ้นผา สำนึกผิด เชี่ยวชือม่วยมีน้ำใจต่อตนอย่างลึกซึ้ง ภายหลังเพิ่มลิ้มเพ้งจือเชี่ยวชือม่วยกลับชาเย็นต่อตน

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความหดหู่ใจ ทันใด ท่วงทำนองพิณแปรเปลี่ยนไป กลับแฝงทำนองเพลงชาวเขาของฮกเกี้ยน ซึ่งงักเล้งซังร่ำร้องตอนลงจากหน้าผา สร้างความแตกตื่นแก่เหล็งฮู้ชงจนหยุดบรรเลง

พั่วพั้วนั้นกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เพลงคำนึงหานี้ ท่านความจริงบรรเลงได้ดียิ่ง สอดใส่อารมณ์เข้าไป คาดว่าหวนนึกถึงเรื่องราวคราวหนหลัง แต่แล้วปรากฏสำเนียงฮกเกี้ยนขึ้น นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

เหล็งฮู้ชงความจริงมีนิสัยเปิดเผย ระหว่างนี้พั่วพั้วก็ดีต่อตนเอง ดังนั้นอดบอกเล่าความในใจที่มีต่องักเล้งซังออกไปมิได้ คล้ายยึดถือพั่วพั้วนั้นเป็น**โจ้วบ้อ** *(ย่า)* เป็นมารดา เป็นเจ้เจ๊ของตนก็มิปาน พอบอกเล่าจบ ค่อยบังเกิดความละอายใจ กล่าวว่า

"พั่วพั้ว ผู้เยาว์พิรี้พิไรอยู่ครึ่งค่อนวัน ช่าง...ช่าง..."

พั่วพั้วนั้นกล่าวเบาๆ

"เรื่องบุพเพสันนิวาสไม่อาจบังเกิดแข็งขืน เหล็งฮู้เสียวเฮียบวันนี้ท่านแม้พลาดรัก วันหน้าไม่แน่ว่าจะไม่พบคู่ครองที่ดี"

"ผู้เยาว์ไม่ทราบมีชีวิตอีกกี่วัน ไม่คิดหวังมีครอบครัวแล้ว"

พั่วพั้วนั้นไม่กล่าวกระไร ดีดบรรเลงพิณออกมา กลับเป็นเพลงชำระใจใฝ่บริสุทธิ์นั้น เหล็งฮู้ชงฟังอยู่ชั่วขณะ ก็เคลิบเคลิ้มคิดหลับไหล พั่วพั้วนั้นหยุดการดีดพิณ กล่าวว่า

"ตอนนี้เราจะถ่ายทอดบทเพลงนี้แก่ท่าน ประมาณสิบวันก็เรียนหมดสิ้น วันหน้าท่านดีดพิณทุกวัน แม้ไม่สามารถฟื้นฟูพลังฝีมือจะมากจะน้อยสมควรมีประโยชน์อยู่"

จากนั้นถ่ายทอดวิธีกรีดนิ้วกับโน้ตเพลงให้ เหล็งฮู้ชงก็เฝ้าจดจำไว้ หัดอยู่สี่วัน เมื่อถึงวันที่ห้า เหล็งฮู้ชงขณะจะไปหัดพิณที่ตรอกน้อยอีก เล้าเต็กนับพลันรีบรุดมากล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ซือแป๋สั่งว่าพวกเราจะออกเดินทางในวันพรุ่งนี้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พรุ่งนี้จะไปแล้ว? เรา...เรา..."

เขาคิดบอกว่า "เพลงพิณของเรายังเรียนไม่จบ" แต่แล้วกลั้ำกลืนเอาไว้ เล้าเต็กนับกล่าวว่า

"ซือบ้อสั่งท่านเก็บข้าวของ พรุ่งนี้จะออกเดินทางตั้งแต่เช้า"

เหล็งฮู้ชงรับคำ รีบรุดไปยังบ้านน้อยกลางกอไผ่ กล่าวกับพั่วพั้วนั้นว่า

"พรุ่งนี้ผู้เยาว์ต้องขออำลาแล้ว"

พั่วพั้วนั้นงงงันวูบ ชั่วครู่จึงกล่าว

"ไฉนรีบร้อนนัก ท่าน...ท่านยังหัดเพลงนี้ไม่จบ"

"ผู้เยาว์ก็คิดเช่นนี้ แต่คำสั่งอาจารย์ยากขัดขืน อีกประการพวกเราพักอยู่เป็นแขก ไม่อาจอาศัยในบ้านผู้อื่นนานไป"

พั่วพั้วนั้นส่งเสียงดังอืมม์ ถ่ายทอดวิธีกรีดนิ้วและโน้ตเพลงให้เช่นปรกติ เมื่อถึงยามพลบค่ำก่อนแยกจาก เหล็งฮู้ชงบังเกิดความอาลัยอาวรณ์ต่อพั่วพั้วนั้นกับผู้เฒ่าไผ่เขียว เดินถึงริมหน้าต่างคุกเข่ากราบกรานหลายครา พั่วพั้วที่หลังม่านมู่ลี่ก็คุกเข่าคารวะตอบ ได้ยินนางกล่าวว่า

"เราแม้ถ่ายทอดวิชาพิณแก่ท่าน แต่เป็นการตอบแทนบุญ

คุณที่ท่านกำนัลโน้ตเพลงให้ เหล็งฮู้เสียวกุนไยต้องมากมารยาท?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"จากกันวันนี้ ไม่ทราบเมื่อใดจึงมีโอกาสสดับฟังเพลงพิณของผู้อาวุโส เหล็งฮู้ชงหากไม่ตายต้องกลับมายังเมืองลกเอี้ยง เพื่อเยี่ยมเยียนพั่วพั้วกับผู้เฒ่าไผ่เขียว"

หวนนึกถึงคนทั้งสองอายุสูงวัย ไม่ทราบมีอายุอีกกี่ปี ครั้งหน้าตนเองมาถึงเมืองลกเอี้ยง ไม่แน่ว่าจะได้พบพานอีก ดังนั้นสุ้มเสียงแปรเปลี่ยนเป็นสั่นเครือ

พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"เหล็งฮู้เสียวเฮียบ ก่อนจากกันเรามีคำพูดคิดน้อมเตือน"

"ผู้อาวุโสโปรดสอนสั่ง"

พั่วพั้วนั้นไม่เอ่ยปาก ผ่านไปเนิ่นนานจึงกล่าวเบาๆ ว่า

"ยุทธจักรมากเภทภัย ถนอมตัวให้มากไว้"

เหล็งฮู้ชงรับคำ น้อมกายกล่าวคำอำลาผู้เฒ่าไผ่เขียว ได้ยินบ้านไม้ซ้ายมือบังเกิดเสียงพิณดังขึ้น กลับบรรเลงเป็นเพลงคะนึงหา

วันรุ่งขึ้น งักปุกคุ้งและพวกกล่าวคำอำลาดาบทองไร้ผู้ต่อต้าน สองพ่อลูกนั่งเรือล่องแม่น้ำลกจุ้ยขึ้นเหนือ ปู่หลานทั้งห้าติดตามส่งถึงเรือมอบของขวัญมากหลาย

นับแต่เฮ้งแกจุ่งและเฮ้งแกกู่สองพี่น้องหักแขนเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงก็ไม่พูดจากับปู่หลานตระกูลเฮ้งอีก ตอนนี้ก่อนจากกันก็เหลือกตาขาวโพลน คล้ายมองไม่เห็นดาบทองไร้ผู้ต่อต้านทั้งหลายก็ปาน

เหล็งฮู้ชงชมดูอยู่ด้านข้าง เห็นตระกูลเฮ้งส่งของขวัญหีบใหญ่หีบเล็กห่อใหญ่ห่อเล็กแก่งักเล้งซังมากที่สุด บ่าวสตรีบอกว่านี่เป็นของกินในระหว่างทาง บ้างก็บอกว่านี่เป็นเสื้อผ้า บ้างบอกว่านี่

เป็นเครื่องประดับ คล้ายยึดถืองักเล้งซังเป็นญาติก็ปาน พลันปรากฏชายชราสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบผู้หนึ่งเดินมาถึงหัวเรือร้องเรียกว่า

"เหล็งฮู้เสียวเฮียบ"

เหล็งฮู้ซงเห็นเป็นผู้เฒ่าไผ่เขียว ต้องงงงันวูบ รีบออกไปต้อนรับผู้เฒ่าไผ่เขียวกล่าวว่า

"โกวโกวเราสั่งเรามอบของขวัญเล็กน้อยนี้แก่เหล็งฮู้เสียวเฮียบ"

พลางประคองส่งห่อผ้ายาวรีมาใบหนึ่ง ผ้าที่ใช้ห่อเป็นผ้าเนื้อหยาบสีครามลายดอกไม้ขาว เหล็งฮู้ซงก็น้อมกายรับด้วยความขอบคุณ

เฮ้งแกจุ่ง เฮ้งแกกู่สองพี่น้องเห็นเหล็งฮู้ซงให้ความเคารพต่อชายชราสวมเสื้อเนื้อหยาบผู้หนึ่ง แต่ไม่แยแสเหลือบแลดาบทองไร้ผู้ต่อต้านย่อมมีโทสะเห็นผู้เฒ่าไผ่เขียวหลังจากส่งมอบห่อผ้า ก็เหยียบย่ำไม้กระดานที่พาดบนหัวเรือคิดกลับขึ้นฝั่ง สองพี่น้องสบตากันวูบแยกย้ายเป็นซ้ายขวาเบียดใส่ผู้เฒ่าไผ่เขียว

คนทั้งสองหนึ่งยืดไหล่ซ้าย หนึ่งยืดไหล่ขวา ขอเพียงชนถูกเบาๆ ชายชราผู้นี้ย่อมต้องตกน้ำ มาตรว่าริมฝั่งน้ำตื้นไม่จมน้ำตาย แต่ก็เท่ากับฉีกหน้าเหล็งฮู้ซง

เหล็งฮู้ซงรีบร้องคำ "ระวัง" ยื่นมือหมายตะปบใส่คนทั้งสอง ค่อยฉุกคิดว่าตนเองสูญเสียพลังฝีมือ อย่าว่าแต่คราครั้งนี้ตะปบสองพี่น้องตระกูลเฮ้งไม่ถูก ต่อให้ตะปบถูกก็ไม่มีประโยชน์

ได้ยินเสียงปงคราหนึ่ง หัวไหล่สองพี่น้องชนถูกผู้เฒ่าไผ่เขียวพลันปรากฏร่างสองสายลอยลิ่วขึ้น แยกย้ายเป็นซ้ายขวาหล่นตูมลงในน้ำกลับเป็นสองพี่น้องตระกูลเฮ้ง ที่แท้ผู้เฒ่าไผ่เขียวคล้ายลูกหนังที่อัดลมเข้าไป สองพี่น้องตระกูลเฮ้งพอปะทะชนถูกก็ดีดกระดอนออกมา ตนเองกลับคล้ายไม่มีเรื่องราวใด เดินข้ามไม้กระดานขึ้นสู่ฝั่ง

สองพี่น้องตระกูลเฮ้งพอตกน้ำ บนเรือก็ปั่นป่วนวุ่นวาย มี

ลูกเรือกระโดดลงไปช่วยคนทั้งสองขึ้นมา ตอนนั้นเป็นต้นฤดูใบไม้ผลิ น้ำแข็งในแม่น้ำลกจุ้ยแม้ละลายแต่สายน้ำยังเย็นเฉียบ สองพี่น้องตระกูลเฮ้งยังไม่รู้จักวิชาทางน้ำ ดื่มน้ำเข้าไปหลายอึกหนาวจนตัวสั่นงันงกสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านตื่นเต้นสงสัยยิ่ง พอเพ่งตามองยิ่งตื่นตระหนกกว่าเดิม เห็นกระดูกไหล่และข้อศอกของหลานชายทั้งสองล้วนหลุดจากข้อ เป็นสภาพเดียวกับที่พวกมันทั้งสองหักแขนของเหล็งฮู้ชงไม่ผิดเพี้ยน

เฮ้งตงเคี้ยงเห็นบุตรชายทั้งสองพลาดท่าเสียที จึงกระโดดขึ้นฝั่งสกัดขวางหน้าผู้เฒ่าไผ่เขียวไว้ ตวาดว่า

"ยอดคนสารทิศใด กลับแสดงฝีมือต่อคนของตระกูลเฮ้งเมืองลกเอี๋ยง"

ผู้เฒ่าไผ่เขียวคล้ายไม่ได้ยิน ยังคงเดินค้อมกายต่อไป จวบจนถึงเบื้องหน้าเฮ้งตงเคี้ยง เฮ้งตงเคี้ยงตวาดคำ "ไปเถอะ" ยื่นสองมือตะปบใส่กลางหลังมัน เห็นแน่ชัดว่านิ้วมือมันจะกระทบถูกแผ่นหลังผู้เฒ่าไผ่เขียว ทันใดร่างสูงใหญ่ของเฮ้งตงเคี้ยงลอยหวือขึ้นปลิวลิ่วไปหลายวา ตีลังกากลางอากาศครึ่งรอบ ค่อยตกวูบลงสู่พื้น

ผู้เฒ่าไผ่เขียวเดินเข้าไปช้าๆ กลับกระแทกเฮ้งตงเคี้ยงปลิวลิ่วไป แม้แต่งักปุกคุ้งและดาบทองไร้ผู้ต่อต้านยังดูไม่ออกว่า ชายชราผู้นี้ใช้ฝีมือใด

ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านทราบว่าบุตรคนรองรับสืบทอดฝีมือจากตนเองจนหมดสิ้น นอกจากมีเพลงดาบดุดันอำมหิต วิชาหมัดเท้าและพลังการฝึกปรือไม่ด้อยกว่าตนเองเมื่อวัยฉกรรจ์ แต่คนทั้งสองไม่ทันประมือแม้สักกระบวนท่าเดียวก็ถูกฝ่ายตรงข้ามกระแทกกระเด็น นับเป็นเรื่องไม่เคยพบเห็นมาก่อน เห็นบุตรชายพลาดท่าเสียทียังคิด

โถมเข้าไปลงมือ รีบร้องว่า

"ตงเคี้ยง กลับมา"

เฮ้งตงเคี้ยงหันกายกลับ กระโดดขึ้นบนหัวเรือถ่มน้ำลายคำหนึ่ง แผดด่าว่า

"เฒ่าโสโครกน่ากลัวใช้คาถาอาคม"

ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านกล่าวเบาๆ

"รู้สึกเป็นอย่างไร รับบาดเจ็บหรือไม่?"

เฮ้งตงเคี้ยงสั่นศีรษะ ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านครุ่นคิด ด้วยพลังการฝึกปรือของตนเอง ไม่แน่ว่าจัดการชายชราผู้นี้ได้ หากให้งักปุกคุ้งลงมือช่วยเหลือ แม้ได้ชัยก็ไร้เกียรติ จะอย่างไรชายชราผู้นี้ยังมือไว้ไมตรี ไม่ได้กระแทกทำร้ายบุตรชาย นับว่าไว้หน้าตนเอง เห็นผู้เฒ่าไผ่เขียวจากไปไกลทีละน้อย ในใจบังเกิดเป็นรสชาติบอกไม่ถูกครุ่นคิดขึ้น

'เฒ่าผู้นี้ย่อมเป็นสหายของเหล็งฮู้ชง เพียงเพราะหลานเรา หักแขนของเหล็งฮู้ชง มันก็กระแทกแขนของพวกเราทั้งสองหักเป็นการแก้แค้น เราเป็นผู้ใหญ่ในลกเอี้ยงมาชั่วชีวิต หรือในบั้นปลายของชีวิตกลับต้องพลาดท่าเสียที?'

ยามนั้นเฮ้งแป๊ะฮุ่งเชื่อมกระดูกหักให้กับหลานชายทั้งสอง สั่งเกี้ยวสองคันหามชายหนุ่มร่างเปียกชุ่มโชกทั้งสองกลับไป ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านจึงกล่าวกับงักปุกคุ้งว่า

"งักซิงแซคนผู้นี้มีความเป็นมาอย่างไร เล่าฮิวตาฝ้าฟางจดจำยอดคนไม่ออก"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ซงยี้มันเป็นใคร?"

เหล็งฮู้ซงกล่าวว่า

"เขาคือผู้เฒ่าไผ่เขียว"

ดาบทองไร้ผู้ต่อต้านและงักปุกคุ้งอุทานดังอา ดราก่อนพวกเขาแม้รุดสู่ตรอกน้อย แต่ไม่ได้พบหน้าผู้เฒ่าไผ่เขียว เอ็กซือเอี้ยที่รู้จักผู้เฒ่าไผ่เขียว ไม่ได้ติดตามส่งถึงท่าเรือ ดังนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่รู้จักคนผู้นี้

งักปุกคุ้งชี้มือไปยังห่อผ้าสีครามใบนั้น กล่าวว่า

"มันมอบของใดแก่เจ้า?"

เหล็งฮู้ชงก็ไม่ทราบ แก้ห่อผ้าออก เห็นเป็นพิณสั้นตัวหนึ่ง ตัวพิณเก่าแก่โบราณที่ท้ายพิณสลักอักขระโบราณ "อี้งื่อ" ยังมีตำราเล่มหนึ่ง ปกตำราเขียนคำ "ชำระใจใฝ่บริสุทธิ์"

เหล็งฮู้ชงทรวงอกร้อนผ่าว อุทานว่า

"ผู้อาวุโสท่านนี้ไม่เพียงมอบพิณแก่เราตัวหนึ่ง ยังคัดลอกโน้ตพิณแก่เรา"

พลางพลิกดูโน้ตพิณ แต่ทุกหน้านอกจากเขียนโน้ตตัวเล็กๆ ยังกำกับอักษรบอกวิธีกรีดนิ้ว ปรับสาย ดีดพิณโดยละเอียด กระดาษขาวหมึกสีดำแสดงว่าพั่วพั้วนั้นเพิ่งเขียนขึ้น หวนนึกถึงผู้อาวุโสท่านนี้ดีต่อตนเองปานนี้ สร้างความตื้นตันใจจนน้ำตาคลอหน่วย

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าไผ่เขียวเป็นยอดคนงำประกาย ที่แท้เป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม ซงยี้ทราบหรือไม่ว่ามันสังกัดค่ายสำนักใด?"

คาดว่าเหล็งฮู้ชงแม้ทราบ ก็ไม่ตอบตามความสัตย์เพียงแต่คนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม หากไม่ซักไซ้ไล่เลียงยากจะสบายใจได้ จริงดังคาดหมายเหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์เพียงหัดพิณกับผู้อาวุโสท่านนี้ ไม่ทราบว่าเขามีฝีมือติดตัว"

ครั้นแล้ว งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาประสานมือลำลาดาบทองไร้ผู้ต่อต้าน และเฮ้งแป๊ะฮุ่ง เฮ้งตงเคี้ยงสองพี่น้อง ถอนสมอแล่นเรือขึ้นเหนือ

เรือแล่นออกจากฝั่ง ศิษย์ทั้งหลายวิพากษ์วิจารณ์เรื่องของผู้เฒ่าไผ่เขียวเป็นการใหญ่ เหล็งฮู้ชงนั่งที่ท้ายเรือ พลิกดูโน้ตเพลงพิณวางนิ้วลงบนสายพิณกริ่งเกรงปลุกซือแป๋ซือบ้อ เพียงยกนิ้วทำท่าไม่กล้าดีดบรรเลงส่งเสียงดัง

งักฮูหยินเห็นเรือโดยสารแล่นไปตามกระแสน้ำอย่างรวดเร็ว หวนนึกถึงรูปลักษณะอันลี้ลับของผู้เฒ่าไผ่เขียว บังเกิดความคิดพลุ่งพล่าน พลันได้ยินสุ้มเสียงสามีดังขึ้นที่ข้างหูว่า

"ท่านเห็นว่าผู้เฒ่าไผ่เขียวมีความเป็นมาอย่างไร?"

คำพูดนี้เป็นคำที่นางคิดถามสามีมาตรว่างักปุกคุ้งถามขึ้นก่อน งักฮูหยินยังถามว่า

"ท่านเห็นว่าเขามีความเป็นมาอย่างไร?"

"คนผู้นี้ท่าทางเร้นลับ มือไม่ขยับ เท้าไม่ยกขึ้น ก็กระแทกสามพ่อลูกตระกูลเฮ้งปลิวลิ่วไปหลายวา เกรงว่ามิใช่แนววิชาฝ่ายธัมมะ"

"แต่เขาดีต่อชงยี้ยิ่ง และไม่คล้ายคิดรังควานตระกูลเฮ้งจริงๆ"

งักปุกคุ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"หวังว่าเรื่องนี้ยุติแต่เพียงนี้ ไม่เช่นนั้นเฮ้งเล่าเอี้ยจื้อสร้างสมชื่อเสียงมาชั่วชีวิตไม่แน่ว่าจะมีผลสรุปที่ดี"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"พวกเราแม้เดินทางทางน้ำ แต่ยังคงระมัดระวังตัวไว้"

งักฮูหยินกล่าวว่า

"ท่านหมายความว่ามีคนขึ้นเรือมารังควานหาเรื่อง?"

งักปุกคุ้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"พวกเราอยู่ที่เปิดเผย ศัตรูอยู่ในที่มืด อาคันตุกะคลุมหน้าสิบห้าคนนั้นที่แท้มีความเป็นมาอย่างไรยังไม่ทราบ อนาคตข้างหน้าไม่แน่ว่าจะสงบสันติ"

งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาสั่งศิษย์เพิ่มการป้องกันทั้งกลางวันกลางคืน แต่ระหว่างทางไม่เกิดเหตุไม่คาดหมายใด ยิ่งไกลจากเมืองลกเอี้ยง ทุกผู้คนยิ่งคลายใจความคิดระวังป้องกันค่อยผ่อนคลาย

บทที่ 14
วีรจารณ์เชิงแรม

วันนี้ใกล้ถึงเมืองไคฮง งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาสนทนาถึงชาวยุทธจักรในเมืองไคฮงกับเหล่าศิษย์ งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ไคฮงแม้เป็นเมืองใหญ่ แต่กำเนิดยอดฝีมือไม่มากนัก พวกเราเพียงเที่ยวชมโบราณสถานในเมืองไคฮง ไม่ต้องเยี่ยมเยียนสหายแล้ว"

งักฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า

"เมืองไคฮงมีคนมีชื่อเสียงผู้หนึ่ง รักษาคนหนึ่งฆ่าคนหนึ่ง ฆ่าคนหนึ่งรักษาคนหนึ่ง รักษาคนฆ่าคนเท่าเทียมกัน ไม่กระทำการค้าขาดทุนเด็ดขาด ซือกอไฉนลืมเลือนแล้ว?"

งักปุกคุ้งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"**ซัวะนั้งเมี้ยอุย** *(จอมแพทย์ฆ่าคน)* **เพ้งอิดจี้** ย่อมมีชื่อเสียงเลื่องลือเพียงแต่มันมีนิสัยประหลาดพิกล พวกเราไปเยี่ยมเยียนมันมันไม่แน่ว่ายอมพบหน้า"

งักเล้งซังกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"บิดา มารดา ไฉนเรียกว่าจอมแพทย์ฆ่าคน เมื่อฆ่าคนไฉนเป็นจอมแพทย์?"

งักฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพ้งเล่าซิงแซผู้นี้มีวิชาแพทย์สูงส่งยิ่ง ไม่ว่าเป็นอาการบาดเจ็บหรือป่วยไข้หนักหนาสาหัสปานใด ขอเพียงมันรับปากรักษา ไม่มีผู้

ใดรักษาไม่ได้ เพียงแต่เขามีลักษณะพิกล บอกว่าในโลกมีประชากรมากน้อยเท่าใด สวรรค์เบื้องบนและยมบาลไม่พอใจ ดังนั้นสัตย์สาบานว่า เมื่อช่วยชีวิตคนผู้หนึ่งเป็นการลบล้างหากว่าฆ่าผู้หนึ่ง ก็จะช่วยชีวิตผู้คนหนึ่งเป็นการทดแทน เมื่อเป็นเช่นนี้ สวรรค์เบื้องบนก็ไม่ตำหนิมันทำลายล้างชีวิตผู้คน"

ศิษย์ทั้งหมดหัวร่อออกมา งักเล้งซังกล่าวว่า

"เพ้งอิดจี้ *(นิ้วเดียว)* ผู้นี้สนใจยิ่ง เขาไฉนตั้งชื่อประหลาดเช่นนี้ เขามีเพียงนิ้วเดียวหรือ?"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"แพทย์แซ่เพ้งมีสิบนิ้วครบถ้วน ที่ตั้งชื่อเจ่กจี้ หมายความว่าเขาฆ่าคนรักษาคนใช้เพียงนิ้วเดียวเท่านั้น หากคิดฆ่าคนเพียงจี้ออกดรรชนีหนึ่ง คิดรักษาคนเพียงใช้นิ้วเดียวแตะชีพจรเท่านั้น"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ตั่วซือกอ เช่นนี้เป็นว่าอาการบาดเจ็บของท่าน ไม่อาจขอให้เขาทำการรักษาแล้ว"

เหล็งฮู้ชงนั่งอยู่ที่ข้างประตูท้ายเรือ ได้ยินซือแป๋ซือบ้อบอกเล่าถึงนิสัยอันประหลาดพิกลของจอมแพทย์ฆ่าคน พอฟังเชี่ยวซือม่วยกล่าวเช่นนี้ จึงกล่าว

"ใช่แล้ว เกรงว่าเขาหลังจากรักษาอาการบาดเจ็บของเราจะสังเราฆ่าเชียวซือม่วยของเรา"

เหล่าศิษย์ฮั้วซัวหัวร่อออกมา งักเล้งซังหัวร่อพลางกล่าวว่า

"แพทย์แซ่เพ้งกับข้าพเจ้าไม่มีความแค้นต่อกัน ไฉนสั่งท่านฆ่าข้าพเจ้า?"

พลางเหลียวหน้าไปถามบิดาว่า

"บิดา แพทย์แซ่เพ้งผู้นี้ที่แท้เป็นคนดีหรือคนร้าย?"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ฟังว่าเขากระทำการตามอำเภอใจ เป็นคนกึ่งธัมมะกึ่งอธรรม ไม่อาจบอกว่าเป็นคนดี และไม่อาจนับเป็นคนร้าย ถือเป็นตัวประหลาดตนหนึ่ง"

"เกรงว่าคำร่ำลือในยุทธจักรประโคมเกินความจริง เมื่อถึงเมืองไคฮง ข้าพเจ้ากลับไปคิดเยี่ยมเยียนแพทย์แซ่เพ้งผู้นี้สักครา"

งักปุกคุ้งและงักฮูหยินพากันตวาดคำ "อย่าได้เหลวไหล" งักเล้งซังเห็นบิดามารดาหน้าตาเคร่งขรึมจริงจัง จึงถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

งักปุกคุ้งหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"คนเช่นนี้ไหนเลยพบได้ พวกเราออกท่องเที่ยวชมทิวทัศน์อย่าได้ตอแยแส่หาเรื่อง"

งักเล้งซังเห็นบิดามีโทสะ ดังนั้นไม่กล้ากล่าวมากความ แต่กับจอมแพทย์ฆ่าคนเพ้งอิดจี้ผู้นี้ กลับเต็มไปด้วยความสงสัยอยากรู้

เช้าวันรุ่งนี้ เรือแล่นถึงไคฮง แต่ยังห่างจากใจกลางเมืองอีกช่วงหนึ่ง งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ห่างจากสถานที่นี้ไม่ไกลมีสถานที่หนึ่ง เป็นที่ซึ่งตระกูลงักเราเคยสร้างชื่อลือเลื่อง กลับมิอาจไม่ไป"

งักเล้งซังประมือร้องว่า

"ใช่แล้ว นั่นเป็นเมืองจูเซียงติ่ง เป็นที่ซึ่งงักฮุยงักเอี่ยเอี้ยรบชนะทหารได้กิม"

ขอเพียงเป็นผู้ฝึกปรือวิชาบู๊ ล้วนนิยมเลื่อมใสต่อวีรกรรมที่งักฮุยต้านอริราชศัตรู จูเซียงติ่งเป็นที่ซึ่งงักฮุยเคยพิชิตทัพได้กิม ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไปชมดู งักเล้งซังกระโดดขึ้นสู่ท่าเรือเป็นบุคคลแรก ร้องว่า

"พวกเรารีบไปยังเมืองจูเซียงติ่ง ค่อยเข้าเมืองไคฮงไปรับประทานอาหารเที่ยง"

ทุกผู้คนพากันขึ้นฝั่ง เหล็งฮู้ชงกลับนั่งอยู่ที่ท้ายเรือไม่เคลื่อนไหว งักเล้งซังร้องถามว่า

"ตั่วซือกอ ท่านไม่ไปหรือ?"

เหล็งฮู้ชงหลังจากสูญเสียพลังฝีมือ ก็มีอาการเหนื่อยล้าครั้นที่จะเคลื่อนไหวกอปรกับเห็นลิ้มเพ้งจืออยู่ข้างกายงักเล้งซังอย่างสนิทสนม ยิ่งท้อแท้ใจกว่าเดิม กล่าวว่า

"เราไม่มีเรี่ยวแรงเดินเหิน"

"อย่างนั้นท่านพักผ่อนในเรือ ข้าพเจ้าเมื่อถึงเมืองไคฮงจะซื้อสุรามาให้ท่านสักหลายชั่ง"

เหล็งฮู้ชงเห็นนางกับลิ้มเพ้งจือเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ล่ำหน้าทกผัดน ต้องบังเกิดความหดห่ใจ รัสึกว่าต่อให้หัดเพลงชำระใจใฝ่บริสทธิ์รักษาอาการบาดเจ็บได้จะมีประโยชน์อันใด เห็นแม่น้ำฮวงโหไหลเชี่ยวเป็นเกลียว ความทุกข์โทมนัสของผู้คนก็ไม่มีวันสุดสิ้น

งักเล้งซังกับลิ้มเพ้งจือเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ ชี้ชมทิวทัศน์ตลอดทาง งักฮูหยินพลันกระตุกแขนเสื้อสามี กล่าวเบาๆ ว่า

"ซังยี้กับเพ้งยี้อายุยังเยาว์ ร่วมทางกลางป่าเขายังพอทำเนาเมื่อเข้าเมืองเกรงว่าไปไม่เหมาะสม พวกเราติดตามไปเป็นเพื่อนกับพวกมันเถอะ"

พลางเร่งฝีเท้าถึงข้างกายบุตรี คนทั้งสี่ถามไถ่เส้นทางจากคนสัญจรเร่งรุดสู่เมืองจูเซียงติ่ง

ขณะจะบรรลุถึงตัวเมือง เห็นข้างทางมีศาลเจ้าขนาดใหญ่หลังหนึ่ง ป้ายขวางจารึกอักษรสีทอง **"ศาลเจ้าแม่ทัพเอี้ย"** งักเล้งซัง

ร้องว่า

"บิดา ข้าพเจ้าทราบแล้ว *นี่เป็นศาลเจ้าของแม่ทัพเอี้ยไจ่เฮง ท่านเดินผิดทางถูกทหารไต้กิมยิงเกาทัณฑ์ถึงแก่ชีวิต*"

งักปุกคุ้งผงกศีรษะกล่าวว่า

"ถูกต้อง แม่ทัพเอี้ยพลีชีพเพื่อชาติ เป็นที่เลื่อมใสของผู้คน พวกเราเข้าศาลเจ้าไปแสดงความเคารพ"

เห็นศิษย์ทั้งหลายยังอยู่ห่างไกล คนทั้งสี่ไม่รอให้ที่เหลือมาครบถ้วนก็เข้าศาลเจ้าไปก่อน เห็นรูปปั้นเอี้ยไจ่เฮงสวมใส่เกราะเงิน หน้าตาหล่อเหลางามสง่า งักเล้งซังเหลียวมองลิ้มเพ้งจือแวบหนึ่ง นึกเปรียบเทียบอยู่ในใจ

ยามนั้น นอกศาลเจ้าบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"เราว่าที่ประดิษฐานในศาลเจ้าแม่ทัพเอี้ย ต้องเป็นเอี้ยไจ่เฮง"

งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาพอฟัง ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่โดยพร้อมเพรียง ได้ยินผู้คนอีกคนหนึ่ง กล่าวว่า

"แม่ทัพแซ่เอี้ยในต่ำใต้มีอยู่มากหลาย ทราบได้อย่างไรว่าเป็นเอี้ยไจ่เฮง ไม่แน่ว่าเป็นดาบทองเอี้ยเหล็งกง และไม่แน่ว่าเป็น**เอี้ยลักนึ้ง** *(บุรุษที่หกแซ่เอี้ย)* **เอี้ยฉิกนึ่ง** *(บุรุษที่เจ็ดแซ่เอี้ย)*

ยังมีอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"หากเป็นแม่ทัพตระกูลเอี้ย ไม่แน่ว่าเอี้ยเหล็งกง เอี้ยลักนึ้ง เอี้ยฉิกนึ้ง อาจบางทีเป็นเอี้ยจงเป้า เอี้ยยุ้นก้วง"

งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาได้ยินคนแรกกล่าววาจา ก็ทราบว่าเป็นห้าในหกเซียนหุบเขาท้อมาถึง ดังนั้นโบกมือทำท่าชักชวนบุตรีกับลิ้มเพ้งจือซ่อนตัวหลังรูปปั้น สองสามีภรรยาซ่อนตัวอยู่ทางซ้าย งักเล้งซังกับลิ้มเพ้งจือซ่อนตัวอยู่ทางขวา

ได้ยินคนเหล่านั้นทุ่มเถียงไม่ขาดหู ในที่สุดคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

• • • • • • • • • • • • • • • • **ก๊มผ้ง** เซียน. น.นพรัตน์ แปล

"พวกเราเข้าไปดูว่าศาลเจ้านี้ตั้งพระโพธิสัตว์โสโครกใดกันแน่"

ผู้คนห้าคนฮือเข้ามาโดยพร้อมเพรียง คนผู้หนึ่งร้องดังๆ ว่า

"ท่านดู ที่นี้มิใช่เขียนคำ **'เอี้ยกงไจ่เฮง จือซิ่ง'** *(รูปปั้นเอี้ยไจ่เฮง...คำ 'กง' เป็นคำเรียกขานบรรพชนด้วยความเคารพ)* นี่ย่อมเป็นเอี้ยไจ่เฮงแล้ว"

คนกล่าววาจาคือเซียนกิ่งท้อ เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"ที่นี้เรียกว่าเอี้ยกงไจ่ มิใช่เอี้ยไจ่เฮง ที่แท้แม่ทัพท่านนี้แซ่เอี้ย นามกงไจ่ นามอันไพเราะนัก"

เซียนกิ่งท้อเดือดดาลเป็นการใหญ่ ร้องว่า

"นี่คือเอี้ยไจ่เฮงชัดๆ ท่านไฉนกล่าวเหลวไหล เรียกเป็นเอี้ยกงไจ่?"

เซียนลำต้นท้อทุ่มเถียงว่า

"ที่นี้เรียกว่าเอี้ยกงไจ่ชัดๆ หาใช่เอี้ยไจ่เฮงไม่"

ห้าเซียนหุบเขาท้อทุ่มเถียงชั่วขณะ เซียนดอกท้อพลันกล่าวว่า

"แม่ทัพเอี้ยเอยแม่ทัพเอี้ย ขอเพียงท่านคุ้มครองลักตี๋ *(น้องหก)* เราไม่ตาย บิดาจะโขกศีรษะต่อท่านสักหลายครั้ง เราขอโขกศีรษะก่อน"

พลากคุกเข่าโขกศีรษะต่อรูปปั้นเอี้ยไจ่เฮง

งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาสบตากันวูบ ล้วนมีสีหน้ายินดีครุ่นคิดขึ้น

'ฟังจากปากคำของมัน ตัวประหลาดนั้นแม้ถูกแทงใส่หนึ่งกระบี่แต่ยังไม่ตาย'

ห้าเซียนหุบเขาท้อเลอะเทอะ เหลวไหล ไม่ทราบมีความเป็นมาอย่างไร สองสามีภรรยาไม่ต้องการเพาะศัตรูเช่นนี้

เซียนกิ่งท้อถามว่า

"หากลักตี๋ตายแล้วเล่า?"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราจะทุบทำลายรูปปั้นนี้ จากนั้นราดรดปัสสาวะใส่"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"ต่อให้ท่านทุบทำลายรูปปั้น ราดรดปัสสาวะถึงกับอุจจาระใส่ลักตี๋ตายไปแล้ว ท่านโขกศีรษะก่อน นับว่าเสียเปรียบไป"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"กล่าวมีเหตุผล ตอนนี้ไม่ต้องรีบร้อนโขกศีรษะ พวกเราไปถามให้กระจ่างชัด ลักตี๋รักษาได้หรือไม่ รักษาได้มาโขกศีรษะ รักษาไม่ได้ก็จะราดรดปัสสาวะใส่"

คนทั้งห้ากล่าวพลางสาวเท้าก้าวปราดออกจากศาลเจ้า งักปุกคุ้งเห็นว่าความเป็นตายของเซียนผลท้อมีความสำคัญยิ่ง ดังนั้นคิดติดตามไปชมดู แต่งักฮูหยินไม่ต้องให้สามีเสี่ยงภัยเพียงลำพัง อาสาร่วมทางไปด้วย

ทั้งสองออกจากศาลเจ้า มองแต่ไกลเห็นตัวประหลาดทั้งห้าอาศัยทางน้อยลดเลี้ยวเข้าหุบเขาแห่งหนึ่ง ทั้งสองไม่กล้าคุกคามเข้าใกล้เกินไป เพียงติดตามแต่ไกล ดีที่คนทั้งห้าทุ่มเถียงด้วยเสียงอันดังมาตรว่าอยู่ห่างไกล ยังล่วงรู้ตำแหน่งคนทั้งห้า

เมื่อเดินตามทางภเขา ผ่านต้นหลิวสิบกว่าต้น เห็นริมลำธารปลูกบ้านมุงกระเบื้องหลายหลัง แว่วเสียงทุ่มเถียงของตัวประหลาดทั้งห้าดังออกจากภายในบ้าน งักปุกคุ้งจึงชักชวนภรรยาอ้อมไปหลังบ้าน ที่หลังบ้านมีต้นหลิวแถวหนึ่ง ทั้งสองซ่อนตัวอยู่หลังต้นหลิว พลันได้ยินตัวประหลาดทั้งห้าร้องว่า

"ท่านฆ่าลักตี๋แล้ว"

"ไฉน...ผ่าอกของมัน?"

"โจรสุนัขเฒ่าต้องชดใช้ชีวิต"

งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาตื่นตระหนกยิ่ง ทั้งสองโบกมือเป็นสัญญาณเดินค้อมกายถึงใต้หน้าต่าง มองลอดช่องหน้าต่างเข้าไปเห็นภายในห้องจุดโคมสว่างไสวเจ็ดแปดดวง กึ่งกลางห้องจัดตั้งเตียงขนาดใหญ่ บนเตียงนอนหงายด้วยบุรุษร่างเปลือยเปล่า ทรวงอกถูกผ่าออกมา โลหิตไหลทะลัก สองตาหลับสนิท คล้ายเสียชีวิตเป็นเวลานานดูจากเค้าหน้าของมัน กลับเป็นเซียนผลท้อที่เคยถูกงักฮูหยินแทงใส่หนึ่งกระบี่

ตัวประหลาดทั้งห้ารายล้อมอยู่ข้างเตียง ชี้หน้าคนอ้วนเตี้ยผู้หนึ่ง ร่ำร้องเป็นการใหญ่ คนอ้วนเตี้ยศีรษะใหญ่โตไว้เคราหนวดมุสิกท่าทางตลกขบขัน สองมือชุ่มไปด้วยโลหิต มือขวาถือดาบสั้นแววับเล่มหนึ่ง บนดาบก็แปดเปื้อนด้วยคราบโลหิต

คนอ้วนเตี้ยถลึงตาใส่ตัวประหลาดทั้งห้า ชั่วครู่จึงกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ผายลมหมดแล้วหรือไม่?"

ห้าเซียนหุบเขาท้อกล่าวโดยพร้อมเพรียงกันว่า

"ผายหมดแล้ว ท่านมีลมอันใดคิดผาย?"

คนอ้วนเตี้ยกล่าวว่า

"เจ้าผู้นี้ถูกกระบี่แทงใส่ทรวงอก พวกเจ้าพอกทายาสมานแผลแก่มันรอนแรมเป็นพันลี้ ขอให้เราช่วยชีวิต พวกเจ้ามาสายเกินไป ปากแผลตกสะเก็ดชีพจรล้วนสับสน หากคิดช่วยชีวิตมันก็ได้แต่หลังจากช่วยชีวิตต้องสูญเสียพลังฝีมือ มิหนำซ้ำร่างท่อนล่างกลายเป็นอัมพาต ต่อให้รักษาได้จะมีประโยชน์ใด?"

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"ท่านเมื่อไม่มีปัญญารักษาลักตี๋เรา ไฉนผ่าอกของมันออกมา?"

"เฮอะ เรามีฉายาว่ากระไร?"

"ฉายาลมสุนัขของท่านเรียกว่าจอมแพทย์ฆ่าคน"

งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาใจสั่นสะท้าน สบตากันวูบครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้คนอ้วนเตี้ยสารรูปประหลาดพิกลนี้ กลับเป็นจอมแพทย์ฆ่าคน ใช่แล้วคนผู้นี้มีวิชาแพทย์เป็นเลิศ เซียนผลห้อรับบาดเจ็บสาหัสพวกมันย่อมส่งมาให้จอมแพทย์ฆ่าคนรักษาพยาบาล'

จอมแพทย์ฆ่าคนเพ้งอิดจี้กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราผ่าอกเจ้าผู้นี้ออกมา เชื่อมต่อชีพจรใหม่ หลังจากรักษาทุเลาวิชากำลังภายในและภายนอกล้วนไม่เป็นผลกระทบกระเทือน นี่จึงเป็นฝีมือของจอมแพทย์ฆ่าคน"

ห้าเซียนหุบเขาท้อลิงโลดยิ่ง กล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"ที่แท้ท่านสามารถช่วยชีวิตลักตี๋เรา กลับเข้าใจท่านผิดไปแล้ว"

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"ท่านไฉน...ไฉนยังไม่ลงมือรักษาลักตี๋ ถูกท่านผ่าท้องออกมาหลั่งโลหิตไม่หยุดยั้ง หากไม่เร่งรีบรักษา จะไม่ทันการณ์แล้ว"

จอมแพทย์ฆ่าคนกล่าวว่า

"เจ้าเป็นจอมแพทย์ฆ่าคน หรือว่าเราเป็นจอมแพทย์ฆ่าคน"

"ย่อมเป็นท่าน นี่ยังต้องถามอีก?"

"เมื่อเป็นเรา เจ้าทราบได้อย่างไรว่าไม่ทำตาม อีกประการเราหลังจากผ่าอกมันความจริงคิดรักษา พวกเจ้าห้าปีศาจที่น่าชังพิรี้-พิไรไม่หยุดยั้ง จะให้เรารักษาอย่างไร เราสั่งพวกเจ้าไปเล่นที่ศาลเจ้าแม่ทัพเอี้ยสักครึ่งค่อนวัน ไฉนรีบกลับมา?"

"อย่างนั้นรีบรักษาเถอะ เป็นท่านพิรี้พิไรเอง ยังบอกว่าพวกเราพิรี้พิไร"

จอมแพทย์ฆ่าคนถลึงตามองมันอีกครา พลันตวาดว่า

"นำเข็มและด้ายมา"

เสียงตวาดไม่คาดหมาย ห้าเซียนหุบเขาท้อและงักปุกคุ้งสองสามีภรรยาล้วนใจหายวาบ เห็นสตรีกลางคนร่างผอมสูง เบ้าตาลึกกลวงใบหน้าขาวซีดไร้สีเลือดนางหนึ่ง ยกถาดไม้หนึ่งเดินเข้าห้องวางลงบนโต๊ะโดยไม่ส่งเสียงร้องแม้สักคำเดียว

จอมแพทย์ฆ่าคนกล่าวว่า

"พวกเจ้าขอให้เราช่วยชีวิตคนผู้นี้ เราบอกกฎต่อพวกเจ้าแต่แรกแล้วใช่หรือไม่?"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"ใช่แล้ว พวกเราทั้งรับปากทั้งสาบาน ไม่ว่าท่านคิดฆ่าผู้ใดขอเพียงท่านสั่งมา เราหกพี่น้องจะทำตามคำสั่ง"

"ตอนนี้เรายังไม่ทราบคิดฆ่าผู้ใด รอสักครู่นึกออกค่อยบอกต่อพวกเจ้า พวกเจ้ายืนอยู่ด้านข้างให้กับเรา ห้ามไม่ให้ส่งเสียงแม้สักคำเดียว ขอเพียงเอ่ยปากเราจะหยุดมือทันที คนผู้นี้จะเป็นจะตายเราก็ไม่สนใจแล้ว"

หกเซียนหุบเขาท้อนอนร่วมห้องเดียวกัน รับประทานร่วมโต๊ะเดียวกันตั้งแต่เล็ก ไม่เคยหยุดปากแม้ชั่วครู่ชั่วยาม แม้อยู่ในฝันก็ทุ่มเถียงไม่เลิกรา ยามนี้ท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน ทุกผู้คนมีวาจาเต็มอกคิดระบายออก แต่หวนนึกถึงขอเพียงออกปากคำเดียวจะเป็นเหตุให้ลักตี๋เสียชีวิต ได้แต่พยายามสะกดกลั้นไว้

จอมแพทย์ฆ่าคนหยิบเข็มขนาดใหญ่จากในถาด ร้อยด้ายโปร่งใส เย็บทรวงอกที่ถูกผ่าของเซียนผลท้อ นิ้วทั้งสิบของมันทั้งหยาบทั้งสั้น คล้ายหัวผักกาดสิบหัว มิคาดอากัปกิริยาแคล่วคล่องยิ่งใช้เข็มดั่งติดปีกบิน ชั่วขณะก็เย็บแผลที่ยาวเก้านิ้วเสร็จเรียบร้อย จากนั้นหยิบยาผงจากขวดเคลือบต่างๆ พอกลงบนปากแผล ง้าง

ปากเซียนผลท้อ กรอกยาลงไปหลายชนิด จากนั้นใช้ผ้าเปียกน้ำเช็ดคราบโลหิตบนร่างมัน สตรีผอมสูงคอยช่วยเหลือที่ด้านข้าง ส่งเข็มส่งยา อากัปกิริยาช่ำชองชำนาญยิ่ง

จอมแพทย์ฆ่าคนเหลียวมองห้าเซียนหุบเขาท้อแวบหนึ่ง เห็นคนทั้งห้าขยับเขยื้อนริมฝีปาก ทุกผู้คนรุ่มร้อนใคร่กล่าววาจา จึงกล่าวว่า

"คนผู้นี้ยังไม่ฟื้น รอให้มันฟื้นคืนชีวิต พวกเจ้าค่อยกล่าวก็ไม่สาย"

พลางทรุดนั่งลงที่ด้านข้าง สตรีผอมสูงก็เก็บเข็ม ด้ายและมีดออกไป

งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาซ่อนตัวอยู่นอกหน้าต่าง พากันกลั้นลมหายใจ ยามนี้ภายในห้องเงียบสงัดปราศจากสุ้มสียง นอกหน้าต่างขอเพียงมีความเคลื่อนไหว ทุกผู้คนภายในห้องจะรู้สึกตัวในบัดดล

ผ่านไปเนิ่นนาน จอมแพทย์ฆ่าคนค่อยผุดลุกขึ้น เดินถึงข้างกายเซียนผลท้อ พลันยื่นมือตบใส่จุดแป๊ะหวยฮวกบนขม่อมของเซียนผลท้อ ผู้คนหกคนอุทานดังอา ห้าในหกคือเซียนหุบเขาท้อ อีกผู้หนึ่งกลับเป็นเซียนผลท้อที่นอนสลบไสลไม่ได้สติอยู่บนเตียง

เซียนผลท้อพอส่งเสียงอุทาน ก็ผุดลุกขึ้นนั่ง แผดด่าว่า

"มารดาเจ้าเถอะ ไฉนฟาดศีรษะเรา?"

จอมแพทย์ฆ่าคนก็แผดด่าว่า

"มารดาเจ้าเถอะ บิดาไม่ถ่ายทอดพลังกรุยจุดแป๊ะหวยของเจ้า เจ้าไหนเลยทุเลาเร็วปานนี้?"

"บิดาทุเลาเร็วทุเลาช้า เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

"เจ้าทุเลาช้า ไยมิใช่แสดงว่าเราจอมแพทย์ฆ่าคนด้อยฝีมือ

เจ้าเอาแต่นอนอยู่ในห้องของเรา ไยมิใช่น่าชังยิ่ง?"

"ท่านชิงชังเรา บิดาก็จะไปในบัดดล"

พลางผุดลุกขึ้นยืน สาวเท้าออกไป ห้าเซียนหุบเขาท้อเห็นมันบอกไปก็ไป ถึงกับทั้งหน้าแตกตื่นทั้งยินดี ตามติดอยู่ด้านหลัง

งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาตื่นตระหนกยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'จอมแพทย์ฆ่าคนมีวิชาแพทย์น่าตระหนก มิหนำซ้ำมีกำลังภายในลึกล้ำ เมื่อครู่ตบฝ่ามือใสจุดแป๊ะหวยฮวกของเซียนผลท้อ คงถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่าง จึงช่วยให้มันฟื้นคืนสติมาในบัดดล'

คนทั้งสองลังเลเล็กน้อย เห็นหกเซียนหุบเขาท้อ จอมแพยท์ฆ่าคนก็เข้าสู่ห้องหับอีกหลังหนึ่ง งักปุกคุ้งจึงโบกมือต่อภรรยาชักชวนกันล่าถอยจากมา

งักปุกคุ้งเห็นว่าหกเซียนหุบเขาท้อเมื่ออยู่ที่นี้ พวกตนก็จะไปจากเมืองไคฮงแต่เนิ่นๆ อย่าได้รบเร้าพัวพันกับพวกมันอีก

ทั้งสองกลับถึงศาลเจ้าแม่ทัพเอี้ย เห็นงักเล้งซัง ลิ้มเพ้งจือเล้าเต็กนับและเหล่าศิษย์ล้วนรออยู่ที่โบสถ์หลัง งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"พวกเรารีบกลับกันเถอะ"

ทุกผู้คนล้วนทราบว่าห้าเซียนหุบเขาท้ออยู่ที่นี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ถามมากความ กลับไปยังเรือโดยสาร

งักปุกคุ้งขณะจะสั่งเจ้าของเรือออกเรือ พลันได้ยินห้าเซียนหุบเขาท้อร้องโดยพร้อมเพรียงกันว่า

"เหล็งฮู้ชง ท่านอยู่ที่ใด?"

งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาและเหล่าศิษย์หน้าแปรเปลี่ยนไป เห็นผู้คนหกคนวิ่งตะบึงมาถึงท่าเรือ นอกจากห้าเซียนหุบเขาแล้วอีกผู้หนึ่งคือจอมแพทย์ฆ่าคนเพ้งอิดจี้

ห้าเซียนหุบเขาท้อจดจำงักปุกคุ้งสองสามีภรรยาออก พอ

เห็นแต่ไกลพากันโห่ร้องออกมา คนทั้งห้าลอยตัวขึ้น กระโดดปราดมายังเรือโดยสาร งักฮูหยินชักกระบี่ คิดแทงใส่ทรวงอกเซียนรากท้อ งักปุกคุ้งยื่นกระบี่ออก กดกระบี่ภรรยาไว้ กล่าวเบาๆ ว่า

"อย่าได้วู่วาม"

รู้สึกหัวเรือจมลงวูบ ห้าเซียนหุบเขาท้อยืนเรียงรายที่หัวเรือ เซียนรากท้อร้องว่า

"เหล็งฮู้ชง ท่านหลบซ่อนอยู่ที่ใด ไฉนไม่ออกมา?"

เหล็งฮู้ชงกระชากเสียงว่า

"เรากลัวพวกท่านหรือ ไยต้องหลบซ่อนด้วย?"

ยามนั้นตัวเรือสั่นไหวเล็กน้อย ที่หัวเรือเพิ่มคนอีกคนหนึ่ง คือจอมแพทย์ฆ่าคนเพ้งอิดจี้ งักปุกคุ้งลอบตื่นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น

'เรากับซือม่วยเพิ่งกลับเรือ เฒ่าอ้วนเตี้ยนี้ก็ติดตามมา หรือมันพบพวกเราแอบดูอยู่นอกหน้าต่าง ห้าเซียนหุบเขาท้อก็ยากรับมืออยู่แล้ว เมื่อเพิ่มบุคคลอันร้ายกาจนี้ เกรงว่างักปุกคุ้งสองสามีภรรยาต้องจบชีวิตที่เมืองไคฮงแล้ว'

ได้ยินจอมแพทย์ฆ่าคนกล่าวว่า

"ท่านใดเป็นน้องแซ่เหล็งฮู้?"

ถ้อยคำกลับเกรงอกเกรงใจยิ่ง เหล็งฮู้ชงเดินช้าๆ ถึงหัวเรือ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเหล็งฮู้ชง ท่านมีนามสูงส่งใด มีเรื่องใดคิดสอนสั่ง?"

จอมแพทย์ฆ่าคนสำรวจมองเหล็งฮู้ชงเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"มีคนไหว้วานเรามารักษาบาดเจ็บของท่าน"

พลางจับข้อมือเหล็งฮู้ชง แตะนิ้วชี้กับชีพจรข้อมือเหล็งฮู้ชง แต่แล้วอุทานดังเอ๊ะออกมา พึมพำคำ "ประหลาด" ผ่านไปเนิ่นนาน เปลี่ยนเป็นแตะตรวจชีพจรอีกข้างหนึ่งของเหล็งฮู้ชง พลันส่งเสียง

จามออกมา กล่าวว่า

"ประหลาดแท้ ในชีวิตเล่าฮูไม่เคยพบพานเรื่องเช่นนี้มาก่อน"

เซียนรากท้ออดกล่าวมิได้ว่า

"มีอันใดน่าประหลาด มันรับบาดเจ็บที่ใจ เราใช้กำลังภายในรักษาให้กับมันแล้ว"

เซียนลำต้นท้อ เซียนกิ่งท้อ เซียนใบท้อและเซียนดอกท้อก็อวดโอ่ความดีความชอบของตัวเอง จอมแพทย์ฆ่าคนพลันตวาดว่า

"ผายลมพวกเจ้าทั้งหกพี่น้อง ภายในกายน้องแซ่เหล็งฮู้มีลมปราณค่อนข้างกล้าแข็งสองสาย คล้ายเป็นหลวงจีนปุกก่ายถ่ายทอดเข้าไป ยังมีลมปราณค่อนข้างอ่อนด้อยหกสาย น่ากลัวเป็นของพวกเจ้าหกตัวโง่งมแล้ว"

งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาสบตากับวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'จอมแพทย์ฆ่าคนผู้นี้สูงส่งจริงๆ พอแตะชีพจรก็ตรวจพบว่าภายในร่างเหล็งฮู้ชงมีลมปราณที่แตกต่างแปดสาย นี่ยังไม่น่าประหลาดที่น่าประหลาดคือสามารถบอกต้นตอที่มา ทราบว่ามีอยู่สองสายเป็นของหลวงจีนปุกก่าย'

เซียนดอกท้อยื่นนิ้วนิ้วหนึ่ง แสร้งเป็นแตะตรวจชีพจรข้อมือขวาของเหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"จากการตรวจชีพจรของเรา เป็นหกเซียนหุบเขาท้อให้กำลังภายในสะกดลมปราณของหลวงจีนปุกก่ายจนไม่สามารถ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันส่งเสียงร้องออกมา นิ้วมือข้างนั้นคล้ายถูกคนกัดใส่คำหนึ่งรีบหดรั้งกลับมา

จอมแพทย์ฆ่าคนหัวร่อฮาฮา ทุกผู้คนล้วนทราบว่ามันถ่ายทอดพลังผ่านร่างเหล็งฮู้ชง กระแทกใส่เซียนดอกท้อคราหนึ่ง

จอมแพทย์ฆ่าคนพลันปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

"พวกเจ้าล้วนรออยู่ในห้องท้องเรือให้กับเรา ไม่ว่าผู้ใดก็ห้ามไม่ให้ส่งเสียง"

เซียนใบท้อกล่าวว่า

"ท่านเป็นท่าน เราเป็นเรา เราไยต้องเชื่อฟังวาจาท่าน?"

จอมแพทย์ฆ่าคนกล่าวว่า

"เชื่อฟังวาจาหรือไม่แล้วแต่พวกท่าน หากไม่เชื่อฟัง เราจะสั่งพวกท่านฆ่าเซียนผลท้อ"

ห้าเซียนหุบเขาท้อกระโดดปราดขึ้น ท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน ในที่สุดล่าถอยเข้าท้องเรือ นั่งสำรวมแน่วนิ่ว

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่เพ้ง ฟังว่าท่านรักษาโรคช่วยชีวิตผู้คนมีกฎข้อหนึ่ง หลังจากช่วยชีวิต จะให้คนผู้นั้นฆ่าคนผู้หนึ่งให้กับท่าน"

จอมแพทย์ฆ่าคนกล่าวว่า

"มิผิด มีกฎเช่นนี้จริง"

"ผู้เยาว์ไม่ต้องการฆ่าคนให้กับท่าน ดังนั้นท่านก็ไม่ต้องรักษาโรคให้กับเรา"

จอมแพทย์ฆ่าคนพอฟังสำรวจมองดูเหล็งฮู้ชงตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าเที่ยวหนึ่งคล้ายกำลังมองดูวัตถุใด ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"หนึ่งนั้นท่านป่วยหนัก เรารักษาไม่ได้ สอง ต่อให้รักษาได้ ย่อมมีคนรับปากฆ่าคนให้กับเรา มิต้องให้ท่านลงมือด้วยตนเอง"

นับแต่งักเล้งซังปันใจไปเป็นอื่น เหล็งฮู้ชงแม้ทอดอาลัยในชีวิต แต่พอฟังจอมแพทย์ที่มีความสามารถชุบชีวิต ผู้คนบอกว่าโรคของตนไม่สามารถรักษาเยียวยา ยังอดหดหู่ใจมิได้

งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาสบตาอีกครา ล้วนครุ่นคิดขึ้น

'ผู้ใดมีหน้ามีตาถึงเพียงนี้ กลับเชิญจอมแพทย์ฆ่าคนออกจาก

ที่พักมาตรวจรักษาคนไข้ได้ คนผู้นี้กับชงยี้มีไมตรีคบหาอันใด?'

จอมแพทย์ฆ่าคนกล่าวว่า

"น้องแซ่เหล็งฮู้ ลมปราณทั้งแปดสายภายในกายท่านขับไม่ออกสะกดไม่อยู่ไม่ว่าใช้วิธีฝังเข็มหรือเจียดยา ก็ไม่อาจรักษาได้ นับแต่เราเป็นแพทย์มาไม่เคยประสบอาการเช่นนี้มาก่อน รู้สึกละอายยิ่ง"

พลางล้วงขวดเคลือบใบหนึ่งจากอกเสื้อ เทยาเม็ดสีแดงสดออกมาสิบเม็ด กล่าวว่า

"**ยาเม็ดติ่งซิ้มลี้คี่อี้** *(ยาเม็ดสงบจิตสางลมปราณ)* ทั้งสิบเม็ดนี้มีส่วนผสมของตัวยาอันล้ำค่า ทานทุกสิบวันรับประทานหนึ่งเม็ดสามารถยืดชีวิตร้อยวัน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวขอบคุณ ยื่นสองมือรับมา จอมแพทย์ฆ่าคนหันกายหมายขึ้นฝั่ง แต่แล้วเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ภายในขวดนั้นยังมีตัวยาอีกสองเม็ด พานมอบต่อท่านเถอะ"

เหล็งฮู้ชงไม่ยอมรับ กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสหวงแหนเช่นนี้ แสดงว่าตัวยาต้องมีประสิทธิภาพพิสดาร มิสู้เก็บรักษาไว้ช่วยคน ผู้เยาว์มีชีวิตอีกแปดวันสิบวัน กับตัวเองกับผู้อื่น หามีประโยชน์อันใดไม่"

จอมแพทย์ฆ่าคนเอียงศีรษะมองดูเหล็งฮู้ชงอีกชั่วขณะ จึงกล่าวว่า

"ชืดชาต่อความเป็นตาย สมเป็นลูกผู้ชายจริงๆ มิน่าเล่า... น่าเสียดาย น่าเสียดาย"

พลางสั่นศีรษะ กระโดดขึ้นฝั่ง สาวเท้าก้าวปราดจากไป

จอมแพทย์ฆ่าคนคิดมาก็มา คิดไปก็ไป กลับไม่เห็นเจ้าสำนักฮั้วซัวงักปุกคุ้งอยู่ในสายตา

งักปุกคุ้งลอบขุ่นเคืองใจ เพียงแต่ในห้องท้องเรือยังมีตัว

ประหลาดอยู่ห้าตนจะขับไล่อย่างไร นับเป็นที่เปลืองสมองแล้ว

เหล็งฮู้ชงหมุนตัวกลับเข้าท้องเรือ ร้องถามห้าเซียนหุบเขาท้อว่า

"นี่ พวกท่านอยู่ที่นี้ทำอะไร?"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"นั่งสงบเสงี่ยม ไม่ทำอะไรทั้งสิ้น"

"พวกเราจะออกเรือแล้ว พวกท่านเชิญขึ้นฝั่งเถอะ"

"จอมแพทย์ฆ่าคนสั่งพวกเรานั่งรออยู่ในห้องท้องเรือ ไม่เช่นนั้นจะสั่งพวกเราฆ่าพี่น้องของเรา ดังนั้นพวกเราได้แต่นั่งอย่างสงบเสงี่ยม ไม่กล้าว่ากล่าวไม่กล้าเคลื่อนไหว"

เหล็งฮู้ชงอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"แพทย์แซ่เพ้งขึ้นฝั่งไปแต่แรก พวกท่านสามารถว่ากล่าวสามารถเคลื่อนไหว"

เซียนรากท้อยังสั่นศีรษะ พลันบังเกิดสุ้มเสียงแหบแห้งเสียงหนึ่งดังจากบนฝั่งว่า

"ตัวประหลาดไม่คล้ายคนไม่คล้ายผีสางทั้งห้าอยู่ที่ใด?"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"มันกำลังเรียกพวกเรา"

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"ไฉนเรียกพวกเรา พวกเราไฉนเลยไม่คล้ายคนไม่คล้ายผีสาง?"

สุ้มเสียงแหบแห้งนั้นดังอีกว่า

"ที่นี้มีตัวประหลาดไม่คล้ายคนไม่คล้ายผีสาง แพทย์แซ่เพ้งเพิ่งรักษาอาการบาดเจ็บให้กับมัน พวกเจ้าต้องการหรือไม่ หากไม่ต้องการ เราจะโยนลงแม่น้ำฮวงโหไปป้อนเป็นอาหารเต่า"

ห้าเซียนหุบเขาท้อพอฟัง พากันกระโดดปราดออกจากห้องท้องเรือ ทิ้งตัวลงที่ริมฝั่ง เห็นสตรีกลางคนที่เป็นผู้ช่วยของจอม

แพทย์ฆ่าคน ยื่นมือซ้ายไปเบื้องหน้ายกแคร่อันหนึ่ง เซียนผลท้อนอนอยู่บนแคร่เอง

สตรีนางหนึ่งหน้าตาอมโรค กลับมีพละกำลังมหาศาล ใช้มือข้างเดียวยกแคร่ที่บรรทุกเซียนผลท้อที่หนักนับร้อยชั่ง กลับไม่มีเรื่องราวใด

เซียนรากท้อรีบกล่าวว่า

"ย่อมต้องการ ไฉนไม่ต้องการ?"

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"ท่านไฉนบอกว่าพวกเราไม่คล้ายคนไม่คล้ายผีสาง?"

เซียนผลท้อนอนอยู่บนแคร่ ปากกล่าวว่า

"ดูจากสารรูปของท่าน ยังไม่คล้ายคนไม่คล้ายผีสางยิ่งกว่าพวกเรา"

ที่แท้เซียนผลท้อพอได้รับการเย็บปากแผล รับประทานตัวยาถูกพลังฝ่ามือตบใส่ขม่อม ก็ลุกขึ้นเดินได้ แต่จะอย่างไรเสียโลหิตมากเกินไป เดินไปไม่นานก็สิ้นสติอีกครา ถูกสตรีกลางคนหิ้วกลับไป มันแม้รับบาดเจ็บสาหัส แต่ยังปากแข็ง อดทุ่มเถียงกับนางมิได้

สตรีกลางคนกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พวกเจ้าทราบหรือไม่ว่า ในชีวิตแพทย์แซ่เพ้งกลัวอะไรที่สุด?"

หกเซียนหุบเขาท้อกล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"ไม่ทราบ มันกลัวอะไร?"

"มันกลัวภรรยาที่สุด"

"ฮาฮา ที่แท้มันไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน กลับกลัวภรรยา น่าหัวร่อนัก"

"มันอันใดน่าหัวร่อ เราเป็นภรรยาของมันเอง"

หกเซียนหุบเขาท้อสงบปากคำไว้ สตรีกลางคนกล่าวว่า

"เราออกคำสั่งใด มันไม่กล้าไม่ฟัง เราต้องการฆ่าผู้ใด มันจะสั่งพวกเจ้าฆ่า"

หกเซียนหุบเขาท้อรับคำว่า

"ทราบแล้ว ไม่ทราบเพ้งฮูหยินคิดฆ่าผู้ใด?"

"ตอนนี้เรายังนึกไม่ออกว่าคิดฆ่าผู้ใด แต่แพทย์แซ่เพ้งบอกว่าในเรือนี้มีเหล็งฮู้ชงกงจื้อผู้หนึ่ง เป็นคนที่เขาเคารพยกย่อง พวกเจ้าต้องปรนนิบัติเขาให้ดี จวบกระทั่งเขาสิ้นใจตาย"

"ปรนนิบัติเขาจวบกระทั่งตาย"

"มิผิด แต่เขามีชีวิตอีกเพียงร้อยวัน ในร้อยวันนี้ พวกเจ้าต้องเชื่อฟังเขาทุกเรื่องราว"

หกเซียนหุบเขาท้อฟังว่าเหล็งฮู้ชงมีชีวิตอีกเพียงร้อยวัน ถึงกับยินดีขึ้นมาพากันกล่าวว่า

"ปรนนิบัติเขาร้อยวัน กลับไม่ยากลำบากนัก"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"กุศลเจตนาของผู้อาวุโสแซ่เพ้ง ผู้เยาว์สำนึกตื้นตันยิ่ง เพียงแต่ผู้เยาว์ไม่กล้ารบกวนให้หกเซียนหุบเขาท้อดูแล ขอเชิญพวกเขาขึ้นฝั่ง ผู้เยาว์ก็จะขออำลา"

สตรีกลางคนเพ้งฮูหยินหน้าเย็นชากระด้าง ปราศจากความรู้สึกใด กล่าวว่า

"แพทย์แซ่เพ้งบอกว่า อาการบอบช้ำของเหล็งฮู้กงจื้อถูกตัวบัดซบทั้งหกนี้ทำร้าย ต้องลงโทษพวกมันทั้งหกสักครา แพทย์แซ่เพ้งความจริงคิดสั่งให้พวกมันฆ่าพี่น้องกันเองคนหนึ่ง ตอนนี้เพียงลงโทษสถานเบา ให้พวกมันปรนนิบัติเหล็งฮู้กงจื้อ หากตัวบัดซบทั้งหกไม่เชื่อฟังวาจา เหล็งฮู้กงจื้อ แพทย์แซ่เพ้งทราบเข้าต้องปลิดชีวิตพวกมันผู้หนึ่งผู้ใดแน่นอน"

หกเซียนหุบเขาท้อรับปากรับคำ บ้างแอบอ้างคุณธรรมน้ำมิตรเป็นการใหญ่ เพ้งฮูหยินค้อนพวกมันวงหนึ่ง ปลีกตัวจากไป

เหล็งฮู้ชงเห็นว่าไม่อาจปฏิเสธคนทั้งหกร่วมทางจึงกล่าว

"พี่ท้อทั้งหก พวกท่านคิดร่วมทางกับเรา ไม่เห็นจะไม่ได้ แต่ต้องให้ความเคารพต่อซือแป๋ซือบ้อเรา นี่เป็นคำสั่งข้อแรกของเรา หากพวกท่านไม่ยอมเชื่อฟัง เราก็ไม่ต้องการให้ท่านปรนนิบัติแล้ว"

เซียนใบท้อกล่าวว่า

"หากเซียนหุบเขาท้อความจริงเป็นสุภาพบุรุษอันนุ่มนวล อย่าว่าแต่ซือแป๋ซือบ้อท่าน ต่อให้ลูกศิษย์หลานศิษย์ของท่าน พวกเราก็จะให้ความเคารพดุจเดียวกัน"

เหล็งฮู้ชงได้ยินมันกลับเรียกตัวเองเป็น *"สุภาพบุรุษอันนุ่มนวล"* อดหัวร่อมิได้ กล่าวกับงักปุกคุ้งว่า

"ซือแป๋ พี่ท้อทั้งหกคิดโดยสารเรือของพวกเรามุ่งสู่บรพาซือแป๋เห็นเป็นอย่างไร?"

งักปุกคุ้งครุ่นคิด ตอนนี้คนทั้งหมดคงไม่สร้างความลำบากแก่สำนักฮั้วซัว พวกมันแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่คลุ้มๆ คลั่งๆ หากสู้ด้วยปัญญา ไม่แน่ว่าจะรับมือไม่ได้ ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"พวกมันคิดโดยสารเรือก็ได้ เพียงแต่เรามีนิสัยรักความสงบไม่ชมชอบฟังพวกมันทุ่มเถียงไม่หยุดยั้ง"

เซียนลำต้นกล่าวว่า

"งักชิงแซกล่าวผิดว่า คนถือกำเนิดมา ไฉนมีปากมากหนึ่งปากนี้นอกจากรับประทานข้าวแล้วยังใช้กล่าววาจา ไฉนมีใบหูสองข้างย่อมใช้ฟังผู้คนกล่าววาจา ท่านหากรักความสงบ เท่ากับรานกุศลเจตนาที่สวรรค์เบื้องบนเนรมิตปากปากหนึ่งและใบหูสองข้างแก่ท่านแล้ว"

งักปุกคุ้งทราบว่าขอเพียงตนเองเอ่ยปากต่อคำ พวกมัน

ทั้งห้าพี่น้องต้องสอดปากคำเข้ามา ไม่ทราบว่าจะทุ่มเถียงถึงเมื่อใด ดังนั้นยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เจ้าของเรือ ออกเรือ"

เซียนใบท้อกล่าวว่า

"งักชิงแซ ท่านเมื่อมีนิสัยรักความสงบ ขณะที่สั่งเจ้าของเรือออกเรือ สมควรยกมือทำท่าให้มันออกเรือจึงถูกต้อง"

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"เจ้าของเรืออยู่ที่ท้ายเรือ งักชิงแซอยู่ที่ห้องเรือช่วงกลาง เขายกมือทำท่าเจ้าของเรือมองไม่เห็นก็ไม่มีประโยชน์"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"หรือว่ามันไม่รู้จักไปยกมือทำท่าที่ท้ายเรือ?"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"หากเจ้าของเรือไม่เข้าใจท่าทำมือของมัน แปลความหมายออกเรือเป็นจมเรือ ไยมิใช่ย่ำแย่แล้ว?"

ในเสียงทุ่มเถียงของหกเซียนหุบเขาท้อ เจ้าของเรือถอนสมอออกเรือแล้ว

งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาเหลียวมองเหล็งฮู้ชงแวบหนึ่ง ล้วนครุ่นคิดเรื่องเดียวกัน

'จอมแพทย์ฆ่าคนบอกว่าได้รับไหว้วานจากผัคนมารักษาโรคของชงยี้ จากปากคำของเขา ผู้ที่ไหว้วานเขามีศักดิ์ศรีสูงส่ง ดังนั้นเขาแม้ไม่เห็นเจ้าสำนักฮั้วซัวอยู่ในสายตา กลับเกรงอกเกรงใจต่อศิษย์สำนักฮั้วซัวผู้หนึ่ง ที่แท้เป็นผู้ใดไหว้วานเขามารักษาโรคให้กับชงยี้?'

หากเป็นยามปรกติ สองสามีภรรยาต้องเรียกตัวเหล็งฮู้ชงมาซักถามโดยละเอียด แต่ตอนนี้ระหว่างอาจารย์กับศิษย์เกิดการหมาง

เมินขึ้น ทั้งสองล้วนทราบว่ายังไม่ถึงเวลาซักถามเหล็งฮู้ชง

งักฮูหยินหวนนึกถึงจอมแพทย์ฆ่าคนยังรักษาเหล็งฮู้ชงไม่ได้ บอกว่าศิษย์คนโตมีชีวิตเพียงร้อยวัน ต้องบังเกิดความเสียใจ อดหลั่งน้ำตาไม่ได้

เรือล่องไปตามกระแสน้ำ แล่นฉิวปลิวลม คืนนี้จอดทอดสมออยู่ที่ซึ่งห่างจากเมืองลั้งฮงไม่ไกล เจ้าของเรือหุงข้าวปลาอาหาร ทุกผู้คนขณะจะรับประทานอาหาร บนฝั่งพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"ขอถามเหล่าผู้กล้าสำนักฮั้วซัวโดยสารเรือลำนี้หรือไม่?"

งักปุกคุ้งไม่ทันตอบคำ เซียนกิ่งท้อชิงกล่าวว่า

"หกเซียนหุบเขาท้อกับเหล่านักสู้ผู้กล้าสำนักฮั้วซัวล้วนอยู่บนเรือ มีเรื่องอันใด?"

คนผู้นั้นกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ประเสริฐแท้ พวกเราออยู่ที่นี้หนึ่งวันหนึ่งคืนแล้ว รีบยกมา"

เห็นชายฉกรรจ์สิบกว่าคนแบ่งเป็นสองแถว เดินออกจากเพิงพักหญ้าฟางที่ริมฝั่ง ทุกผู้คนประคองกล่องไม้สีแดงใบหนึ่ง ชายฉกรรจ์สวมเสื้อสีครามมือเปล่าผู้หนึ่งเดินถึงหน้าเรือโดยสาร น้อมกายกล่าวว่า

"นายเหนือเราทราบว่า**เหล็งฮู้ชงเสียวเฮียบ** *(ผู้กล้าอายุเยาว์แซ่เหล็งฮู้)* ร่างกายไม่สบาย เป็นที่ห่วงใยยิ่ง ความจริงสมควรมาเยี่ยมเยียนแต่ไม่ทันเร่งรุดกลับมา ดังนั้นส่งข่าวทางนกพิราบสื่อสาร สั่งผู้ต่ำต้อยส่งของขวัญเล็กน้อยมา"

เหล่าฉกรรจ์เดินขึ้นหัวเรือ วางกล่องสิบกว่าใบนั้นลงบนหัวเรือสร้างความสงสัยใจแก่งเหล็งฮู้ชงจนกล่าวว่า

"นายเหนือท่านเป็นใคร มอบของขวัญล้ำค่าให้เช่นนี้ เหล็งฮู้ชงละอายไม่กล้ารับ"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"เหล็งฮู้เสียวเฮียบมีบุญวาสนาลึกล้ำ ย่อมสามารถฟื้นคืนสุขภาพโปรดถนอมตัวให้มากไว้"

พลางน้อมกายคารวะ นำชายฉกรรจ์ทั้งหมดจากไป เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ไม่ทราบเป็นผู้ใดส่งของขวัญแก่เรา นับว่าประหลาดแท้"

หกเซียนหุบเขาท้อไม่อาจสะกดกลั้นใจแต่แรก กล่าวโดยพร้อมเพรียง

"แก้ออกดูก่อน"

ทั้งหมดลงไม้ลงมือ เปิดฝากล่องทีละใบ เห็นภายในกล่องบรรจุไว้ด้วยอาหารอันโอชะ ไก่รมควัน **ฮ้วยคา** *(หมูแฮม)* สำหรับแกล้มสุรา ยังมียาบำรุงประเภทโสม เขากวาง รังนกและเห็ดเงินสองกล่องสุดท้ายกลับบรรจุไว้ด้วยเงินแท่งทองคำแท่ง สำหรับให้เหล็งฮู้ชงใช้สอยในระหว่างทาง ที่ว่าของขวัญเล็กน้อยแท้จริงมิใช่จำนวนเล็กน้อย

ห้าเซียนหุบเขาท้อพอเห็นขนมหวานอาหารว่าง ก็หยิบฉวยไปรับประทาน เหล็งฮู้ชงรื้อดูกล่องสิบกว่าใบ ทั้งไม่มีตำหนิ และไม่มีลวดลายหลักฐานใด คนส่งของขวัญที่แท้เป็นใคร ไม่มีหลักฐานให้สืบสาว ดังนั้นกล่าวกับงักปุกคุ้งว่า

"ซือแป๋ คนส่งของขวัญไม่คล้ายมือกุศลจิต และไม่คล้ายล้อเล่น"

พลางประคองอาหารว่างคารวะแก่ซือแป๋ซือบ้อ จากนั้นแจกจ่ายแก่ซือตี่ซือม่วยทั้งหลาย งักปุกคุ้งก็ถามว่า

"เจ้ามีสหายชาวบู๊ลิ้มพักอยู่ละแวกนี้หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะปฏิเสธ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น

ม้าแปดตัวควบขับเลียบริมน้ำมา มีคนร้องถามว่า

"เหล็งฮู้เสียวเฮียบแห่งสำนักฮั้วซัวอยู่ที่นี้หรือไม่?"

ห้าเซียนหุบเขาท้อร้องว่า

"อยู่ที่นี้ คิดส่งของใดมาอีก?"

คนผู้นั้นร้องว่า

"ปังจู้ *(หัวหน้าพรรค)* เราทราบว่าเหล็งฮู้เสียวเฮียบมาถึงเมืองลั้งฮง และฟังว่าเหล็งฮู้เสียวเฮียบชมชอบดื่มสุรา ดังนั้นสั่งผู้ต่ำต้อยจัดสุราเก่าเก็บสิบหกไห ส่งมาให้เหล็งฮู้ชงเสียวเฮียบดื่มกินบนเรือ"

ม้าหกตัวควบขับเข้าใกล้ เห็นบนอานม้าทุกตัวผูกสุราสองไห บนไหสุราบ้างเขียนคำ **"สุราก่งชั้นเยี่ยม"** บ้างเขียนคำ **"สุราฮุงชั้นดี"** บางเขียนคำ **"จอหงวนอั้งเมืองเสียวเฮง"** สุราทั้งสิบหกไหคล้ายไม่เหมือนกัน

เหล็งฮั้ชงเห็นสรามากมายปานนี้ ยังยินดียิ่งกว่าสิ่งของใดมาให้ตน รีบเดินถึงหัวเรือ ประสานมือกล่าวว่า

"อภัยที่เราตาต่ำ ไม่ทราบพรรคท่านเป็นพรรคใด พี่ท่านมีนามสูงส่งใด?"

คนผู้นั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ปังจู้เรากำชับมิให้เอ่ยถึงชื่อพรรคเราต่อเหล็งฮู้เสียวเฮียบ ท่านผู้เฒ่าบอกว่านี่เป็นของขวัญอันเล็กน้อย บอกชื่อพรรคเราไปรู้สึกกระดากยิ่ง"

พลางโบกมือวูบ ผู้คนบนหลังม้าก็ขนย้ายสุรามา จัดวางที่หัวเรือ

งักปุกคุ้งในห้องท้องเรือจับตาดูชายฉกรรจ์ทั้งแปดเห็นทุกผู้คนมีผ้ามือแคล่วคล่องยกไหสุราข้างละใบ กระโดดเบาๆ ก็ขึ้นถึงหัวเรือ ผู้คนทั้งแปดหลังจากส่งสุราทั้งสิบไหขึ้นเรือ ก็น้อมกายคารวะ

ต่อเหล็งฮู้ชง ขึ้นม้าควบขับจากไป

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"หกเชียนหุบเขาท้อ ที่นี้มีสุรา พวกท่านดื่มหรือไม่?"

หกเชียนหุบเขาท้อร้องคำ "ไหนเลยไม่ดื่มได้" เชียนรากท้อและเชียนลำต้นท้อยกสุราสองไห ตบดินที่ปากไหออก เทลงในชาม ปรากฏกลิ่นหอมอบอวลจริงๆ คนทั้งหกล้วนไม่เกรงอกเกรงใจ ดื่มสุราเป็นการใหญ่

เหล็งฮู้ชงก็รินสุราชามหนึ่ง ประคองถึงเบื้องหน้างักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ซือแป๋ ท่านลองลิ้มดู สุรานี้ไม่เลว"

งักปุกคุ้งขมวดคิ้ว ส่งเสียงดังอืมม์ เล้าเต็กนับกล่าวว่า

"ซือแป๋ ความคิดระแวงคนมิอาจไม่มี สุรานี้ไม่ทราบเป็นผู้ใดส่งมา ไหนเลยแน่ใจได้ว่าในสุราไม่มีความนัยเคลือบแฝง?"

งักปุกคุ้งผงกศีรษะ ตักเตือนเหล็งฮู้ชงระมัดระวังไว้ เหล็งฮู้ชงพอสูดได้กลิ่นหอมสุรา ไหนเลยอดกลั้นได้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ศิษย์ไม่มีชีวิตยืนยาวอยู่แล้ว สุรานี้มีพิษหรือไม่ ไม่มีข้อแตกต่างอันใด"

สองมือประคองชาม ดื่มสุราจนหมดสิ้น ชมว่า

"สุราที่ดี สุราที่ดี"

ยามนั้นบนฝั่งก็บังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"สุราที่ดี สุราที่ดี"

เหล็งฮู้ชงกวาดตาไปตามเสียง เห็นใต้ต้นหลิวมีนักศึกษาตกยากสวมเสื้อผ้าซอมซ่อ มือโบกพัดเก่าขาดผู้หนึ่ง แหงนหน้าสูดดมกลิ่นหอมของสุราที่ลอยจากบนเรือ ชมว่า

"เป็นสุราที่ดีจริงๆ"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ท่านนี้ยังไม่ได้ลองลิ้มชิมรส ทราบได้อย่างไรว่าสุรานี้ดีหรือเลว?"

นักศึกษานั้นกล่าวว่า

"เราลองสูดกลิ่นสุรา ก็ทราบว่านี่เป็นสุราฮุงที่เก็บสะสมมาหกสิบสองปี ไหนเลยไม่ดีได้?"

เหล็งฮู้ชงนับแต่ได้รับการชี้แนะจากผู้เฒ่าไผ่เขียว นับว่ามีความรู้ในเชิงสุราไม่น้อย ทราบว่านี่เป็นสุราฮุงที่เก็บสะสมเป็นเวลาหกสิบปีจริงๆ แต่นักศึกษาผู้นี้บอกว่าเก็บสะสมมาหกสิบสองปี ออกจะคุยโอ่เกินความจริง ดังนั้นกล่าวว่า

"พี่ท่านหากไม่รังเกียจ เชิญเข้ามาดื่มสักหลายจอกเป็นไร?"

"เราท่านไม่รู้จักมักคุ้น พบพานโดยบังเอิญ สูดกลิ่นหอมของสรา นับว่ารบกวนมากแล้ว ไหนเลยกล้าแตะต้องสราของพี่ท่านทำไม่ได้เด็ดขาด"

"ผู้คนทั้งสี่ทะเลล้วนเป็นพี่น้อง ฟังจากปากคำพี่ท่าน แสดงว่าเป็นผู้รอบรู้ในเชิงสุรา เรากำลังคิดขอรับการสอนสั่ง"

นักศึกษานั้นเดินช้าๆ มา ประสานมือกล่าวว่า

"เราแซ่โจ้ว แปลว่าบรรพบุรุษ มีนามโชยชิว หมายความว่ามีอายุร้อยปี ขอถามนามสูงส่งของพี่ท่าน"

"เราแซ่เหล็งฮู้นามชง *(ทะยาน)*"

โจ้วโชยชิวชมว่าแซ่ที่ดี ชื่อที่ดี ทางหนึ่งกล่าวทางหนึ่งข้ามไม้กระดานขึ้นถึงหัวเรือ เหล็งฮู้ชงเห็นคนผู้นี้มีอายุห้าสิบเศษ ใบหน้าเหลืองซีดจมูกแดงฉาน สองตาไร้ประกาย ไว้เคราหร็อมแหร็มไม่กี่เส้น ปกเสื้อแปดเปื้อนคราบน้ำมัน เล็บนิ้วทั้งสิบดำมะเมื่อม ดังนั้นรินสุราชามหนึ่งยื่นส่งต่อโจ้วโชยชิว กล่าวว่า

"เชิญดื่มสุรา"

โจ้วโชยชิวไม่ยอมรับ กล่าวว่า

"เหลิงฮู้ชงแม้มีสุราดี แต่ขาดภาชนะเลิศ น่าเสียดาย น่าเสียดายนัก"

"ระหว่างการเดินทาง มีแต่ถ้วยชามเนื้อหยาบ โจ้วโชยชิว *(ท่านผู้แซ่โจ้ว)* ก็ดื่มสักเล็กน้อยเถอะ"

"ทำไม่ได้ ท่านดื่มสุราอย่างลวกๆ แสดงว่าไม่รู้ซึ้งถึงวิธีการดื่มสุรา ดื่มสุราควรยึดถือภาชนะ ดื่มสุราใดก็ใช้ภาชนะไหน ดื่มสุราฮุงควรใช้จอกหยกจึงสามารถเพิ่มสีสันสุรา"

เหลิงฮู้ชงรับคำ โจ้วโชยชิวชี้มือไปยังสุราไหหนึ่ง กล่าวว่า

"เหล้าขาวนอกกำแพงใหญ่ไหนี้รสดียิ่ง น่าเสียดาย ขาดกลิ่นหอมจรุง ทางที่ดีบรรจุในถ้วยนอแรด ควรทราบว่าจอกหยกเพิ่มสีสันสุรา ถ้วยนอแรดเพิ่มความหอมของสุรา มิอาจไม่จดจำไว้"

เหลิงฮู้ชงเคยได้ยินผู้เฒ่าไผ่เขียวบ่งบอกทีมาและรสสุรา วิธีหมักสุราและการเก็บสะสม แต่ไม่มีความรู้ด้านภาชนะสุรา พอฟังนับว่าขจัดความโง่เขลาจากใจ ได้ยินโจ้วโชยชิวกล่าวอีกว่า

"สำหรับเหล้าองุ่น ย่อมต้องใช้ถ้วยประกายราตรี ควรทราบว่าเหล้าองุ่นเป็นสีแดงสด พวกเราเหล่าบุรุษดื่มกิน ออกจะขาดความห้าวหาญ หลังจากบรรจุเหล้าองุ่นลงในถ้วยประกายราตรี สีเหล้าคล้ายโลหิตสดๆ ดื่มเหล้าราวดื่มโลหิต ไยมิใช่หาญฮึกนัก?"

เหลิงฮู้ชงผงกศีรษะรับ โจ้วโชยชิวชี้มือไปยังสุราไหหนึ่ง กล่าวว่า

"สำหรับเหล้าเกาเหลียง เป็นเหล้าโบราณที่สุด เมื่อสมัยแฮ่อู๋* งี้เด็กตั้มเหล้าถวายกษัตริย์อู๋ ที่พระองค์เสวยคือเหล้าเกาเหลียงเอง

---

* ก่อนคริสตกาล 2,205 ปี

เหล็งฮู้เฮียชนชาวโลกสายตาแคบสั้น เข้าใจว่ากษัตริย์อู้ทรงทดน้ำเอื้ออำนวยประโยชน์สุขแก่อนุชนรุ่นหลัง แต่ท่านทราบหรือไม่ว่าคุณประโยชน์ที่ใหญ่หลวงที่สุดของกษัตริย์อู้คืออะไร?"

เหล็งฮู้ชงและหกเซียนหุบเขาท้อกล่าวโดยพร้อมเพรียง

"คือตัมเหล้า"

โจ้วโซยชิวรับคำ กล่าวอีกว่า

"ดื่มเหล้าเกาเหลียง ควรใช้ภาชนะทองเหลือง ค่อยมีกลิ่นอายโบราณ ยังมีสุราร้อยสมุนไพร ไหนี้กลั่นจากสมุนไพรร้อยชนิด หากดื่มสุราร้อยสมุนไพรควรใช้จอกหวายโบราณ เมื่อเทลงในจอกหวายโบราณร้อยปี จะเพิ่มความหอมจรุงของสุรา"

"จอกหวายโบราณร้อยปี กลับหายากยิ่ง"

"เหล็งฮู้เฮียกล่าวผิดแล้ว สุรารสร้อยปียังหายากยิ่งกว่าจอกหวายโบราณร้อยปี ลองคิดดู สุราสร้อยปีเมื่อดื่มลงไปก็มลายหายจอกหวายโบราณใบหนึ่ง แม้ดื่มร้อยครั้งพันครา ยังอยู่ดังเดิม"

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าไม่รู้ความ ขอรับการสอนสั่ง"

โจ้วโซยชิวกล่าวว่า

"ดื่มสุราจอหงวนอั้งเมืองเสียงเฮง ควรใช้จอกเคลือบโบราณทางที่ดีเป็นจอกเคลือบสมัยปักซ้อง จอกเคลือบสมัยน่ำซ้องก็พอใช้ได้ สำหรับจอกเคลือบราชวงศ์มองโกล ออกจะหยาบเกินไป คิดดื่มสุราลี้ฮวยไหนี้ สมควรใช้จอกมรกต หากดื่มสุราน้ำค้างหยก ย่อมใช้ถ้วยกระจก สุราน้ำค้างหยกมีฟองราวกับมุก เมื่อดื่มในถ้วยกระจกโปร่งใสจึงประเสริฐสุด"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซิงแซมีความรู้ในเชิงสุราปานนี้ ไฉนไม่ดื่มสุรา?"

“เราบอกแล้วว่า หากไม่มีภาชนะเลิศ รังแต่ย่ำยีสุราดีงาม”

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

“ท่านกล่าวประโคมโอ่ บอกว่าจอกมรกตถ้วยประกายราตรีอันใดในโลก ไหนเลยมีจอกสุราเช่นนี้ แม้มีก็เพียงใบสองใบ มีผู้ใดจัดเตรียมพรักพร้อมหมดสิ้น”

โจ้วโชยชิวกล่าวว่า

“หากเป็นผู้มีรสนิยมในเชิงสุรา ย่อมจัดเตรียมพรักพร้อม”

“อย่างนั้นท่านเล่า ท่านพกพาจอกสุราที่ใช้ดื่มสุราเลิศรสทั้งแปดชนิดกี่ใบ?”

“ไม่มากไม่น้อย ทั้งสิ้นแปดใบ”

หกเซียนหุบเขาท้อร้องโดยพร้อมเพรียง

“ประโคมโอ่นัก”

เซียนรากท้อกล่าวว่า

“เราพนันกับท่าน หากท่านมีจอกสุราแปดใบนี้ เราจะรับประทานลงไปทีละใบ หากท่านไม่มีจะเป็นไร?”

โจ้วโชยชิวกล่าวว่า

“อย่างนั้นเราจะลงโทษตัวเอง ดื่มจอกสุราชามสุราเหล่านี้ลงไปทีละใบ”

หกเซียนหบเขาท้อกล่าวโดยพร้อมเพรียง

“วิเศษแท้ ดูว่ามัน...”

ไม่ทันขาดคำ โจ้วโชยชิวสอดมือไปในอกเสื้อ ล้วงจอกสุรานวลใยเป็นประกายออกมาใบหนึ่ง กลับเป็นจอกหยกขาว

หกเซียนหุบเขาท้อใจหายวาบ ไม่กล้ากล่าวต่อไป เห็นโจ้วโชยชิวล้วงจอกสุราออกจากอกเสื้อทีละใบ ประกอบด้วยจอกมรกตถ้วยนอแรด ภาชนะทองเหลืองถ้วยประกายราตรี ถ้วยกระจก

จอกเคลือบโบราณ จอกหวายโบราณร้อยปี

โจ้วโชยชิวหลังจากล้วงจอกสุราทั้งแปดใบออกมา ยังล้วงต่ออีก มีทั้งจอกทองคำที่เหลืองอร่าม จอกเงินที่สลักเสลางดงาม ถ้วยหินที่มีลายดอกไม้ นอกจากนั้นยังมีถ้วยงาช้าง ถ้วยเขี้ยวเสือ ถ้วยหนังวัว ถ้วยกระบอกไม้ไผ่ ถ้วยไม้จันทน์ม่วงบ้างใหญ่บ้างเล็ก มีขนาดแตกต่างกัน

ทุกผู้คนชมดูจนปากอ้าตาค้าง ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงในอกเสื้อของหนอนตำรายากไร้ กลับซุกซ่อนจอกสุรามากมายปานนี้

โจ้วโชยชิวกล่าวกับเซียนรากท้อว่า

"เป็นอย่างไร?"

เซียนรากท้อหน้าซีดสลด กล่าวว่า

"เราแพ้แล้ว เราจะรับประทานถ้วยสุราทั้งแปดใบนี้เอง"

พลางหยิบจอกหวายร้อยปีใบนั้นกัดเป็นสองท่อน ยัดชิ้นหนึ่งเข้าปาก ขบเคี้ยววุ่นวาย กลืนลงท้องไป

ทุกผู้คนชมดูตื่นตระหนกยิ่ง เซียนรากท้อยังยื่นมือหมายหยิบฉวยถ้วยนอแรดใบนั้น โจ้วโชยชิวสะกดห้ามปรามไว้ กล่าวว่า

"เรานับถือท่านแล้ว ถ้วยสุราทั้งแปดใบนี้ถือว่าท่านรับประทานลงไปแล้ว"

ทุกผู้คนหัวร่อออกมา งักเล้งซังตอนแรกยังเกรงกลัวหกเซียนหุบเขาท้อ แต่เมื่ออยู่ด้วยกันเป็นเวลานาน เห็นพวกมันไม่แสดงท่าทีดุร้าย มิหนำซ้ำพูดจาขบขันจึงปลุกปลอบกำลังขวัญถาม เซียนรากท้อว่า

"นี่ รสชาติของจอกหวายร้อยปีดีหรือไม่?"

เซียนรากท้อแลบลิ้นเลียริมฝีปากกล่าวว่า

"ขมยิ่งนัก มีอันใดน่ารับประทาน"

โจ้วโชยชิวขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ท่านรับประทานจอกหวายร้อยปีใบหนึ่ง กลับทำลายเรื่องสำคัญของเราไป เมื่อไม่มีจอกหวายร้อยปี ได้แต่ใช้ถ้วยไม้บรรจุสุราร้อยสมุนไพรแล้ว"

พลางล้วงผ้าเช็ดหน้าจากอกเสื้อผืนหนึ่ง เช็ดจอกหวายร้อยปีที่ถูกเซียนรากท้อกัดหักไปครึ่งหนึ่ง ค่อยเช็ดถ้วยไม้จันทน์ม่วงทั้งในและนอก

ทุกผู้คนเห็นผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นทั้งดำทั้งเปียกชื้น ไม่เช็ดยังพอทำเนา เมื่อเช็ดยิ่งเช็ดยิ่งสกปรก โจ้วโชยชิวเช็ดอยู่ครึ่งค่อนวัน ค่อยวางถ้วยไม้ลงบนโต๊ะ จอกทั้งแปดใบเรียงเป็นแถวเดียว ส่วนจอกเงินจอกทองที่เหลือ ล้วนซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ จากนั้นเทสุราฮุงเหล้าองุ่น สุราจอหงวนอั้งและอื่นๆ ทั้งแปดชนิดลงในจอกสุราทั้งแปดใบ ค่อยระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า

"เหล็งฮู้เฮีย สุราแปดจอกนี้ท่านทยอยดื่มลงไป จากนั้นเราจะดื่มเป็นเพื่อนท่านแปดจอก พวกเราค่อยวิเคราะห์ดูว่าต่างกับสุราที่ท่านเคยดื่มลงไปหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ ยกถ้วยไม้จันทน์ม่วง ดื่มสุราไปรู้สึกมึกลิ่นเผ็ดร้อนพวยพุ่งถึงท้องน้อย ต้องใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'กลิ่นรสของสุรานี้ไฉนประหลาดปานนี้?'

โจ้วโชยชิวกล่าวว่า

"จอกสุราของเราเหล่านี้ นับเป็นของวิเศษสุด เพียงแต่คนขวัญอ่อนพอลิ้มรสสุราผิดปรกติ หลังจากดื่มจอกแรก ไม่กล้าดื่มจอกที่สอง นับแต่โบราณกาลมา ไม่เคยมีคนดื่มติดต่อกันแปดจอกมาก่อน"

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงต่อให้สุรามีพิษ ตนเองจะอย่างไรไม่มี

ชีวิตยืนยาว ยินยอมถูกพิษเสียชีวิต ไม่ยอมแสดงความขลาดเขลา ดังนั้นยกจอกสุราดื่มติดต่อกันอีกสองจอก รู้สึกจอกหนึ่งขมยิ่ง จอกหนึ่งฝาดยิ่ง มิใช่รสของสุราชั้นดี เมื่อยกจอกที่สี่ขึ้น เซียนรากท้อพลันร้องโอดโอย กล่าวว่า

"แย่แล้ว ท้องเราร้อนราวถูกไฟไหม้"

โจ้วโซยชิวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านรับประทานจอกหวายร้อยปีของเราลงไป ไหนเลยไม่ปวดท้องได้ หวายร้อยปีแข็งประดุจเหล็ก ไม่อาจย่อยได้ รีบรับประทานยาถ่ายออกมา หากถ่ายไม่ออก ได้แต่ขอให้จอมแพทย์ฆ่าคนผ่าท้องล้วงออกมาแล้ว"

เหล็งฮู้ชงฉุกคิดขึ้น

'จอกสุราทั้งแปดใบนี้ต้องมีเลศนัยเคลือบแฝง เซียนรากท้อรับประทานจอกหวายร้อยปี ต่อให้หวายร้อยปีไม่ย่อย เพียงแต่ปวดท้อง ไหนเลยร้อนลวกได้ เฮอะ ลูกผู้ชายเห็นการตายดุจคืนกลับมาตุภูมิ พิษของมันยิ่งร้ายแรงยิ่งดี'

ดังนั้นดื่มสุราจอกแล้วจอกเล่า สุราเหล่านี้ทั้งเปรี้ยวทั้งเค็มถึงกับมีรสเหม็น สองจอกสุดท้าย จอกหนึ่งแสบคอราวถูกมีดบาด จอกหนึ่งมีกลิ่นยา พลุ่งกระทบจมูก ไหนเลยเป็นสุรา หากแต่ยังฉุนเฉียวกว่าตัวยาอีกสามส่วน

หกเซียนหุบเขาท้อเห็นเหล็งฮู้ชงมีสีหน้าประหลาดพิกล ล้วนสงสัยอยากรู้ ถามว่า

"สุราแปดจอกนี้มีรสชาติอย่างไร?"

โจ้วโซยชิวกล่าวว่า

"ทั้งแปดจอกดื่มพร้อมเพรียง หอมกลมกล่อมสุดเปรียบปาน"

เซียนล้ำต้นท้อกล่าวคำ "เหลวไหล" ไม่ทราบส่งสัญญาณ

อันใด ส่งผู้คนสี่คนสะอึกเข้าไปโดยพร้อมเพรียง แยกย้ายจับมือเท้าโจ้วโชยชิวไว้ ฝีมือนี้ทั้งรวดเร็วทั้งพิกล ต่อให้โจ้วโชยชิวมีฝีมือมิใช่ชั่ว ยังถูกสี่เซียนหุบเขาท้อคว้าจับมือเท้ายกลอยขึ้น

คนของเจ้าสำนักฮั้วซัวเคยเห็นสี่เซียนหุบเขาท้อฉีกกระชากร่างเซ้งปุกอิว อดอุทานอย่างแตกตื่นมิได้

โจ้วโชยชิวขบคิดอย่างว่องไว จากนั้นร้องว่า

"ในสุรามีพิษ ต้องการยาขจัดหรือไม่?"

สี่เซียนหุบเขาท้อที่คว้าจับมือเท้าโจ้วโชยชิวล้วนดื่มสุราเข้าไปไม่น้อย พอฟังว่าในสุรามีพิษ ล้วนงงงันวูบ โจ้วโชยชิวฉวยโอกาสนั้นร้องว่า

"ผายลม ผายลม"

สี่เซียนหุบเขาท้อรู้สึกมือไม้ลื่นวูบ กลับคว้าถูกอากาศธาตุ จากนั้นเป็นเสียงโครม ประทุนเรือถูกทะลวงทะลุเป็นช่อง โจ้วโชยชิวทลายประทุนเรือออกไปจนไร้ร่องรอย เซียนรากท้อและเซียนกิ่งท้อสองมือเท้าเปล่า เซียนใบท้อและเซียนดอกท้อกลับถือถุงเท้าเหม็นคลุ้งข้างหนึ่ง และรองเท้าเปื้อนดินโคลนข้างหนึ่ง

หกเซียนหุบเขาท้อก็มีท่าร่างรวดเร็วยิ่ง พอขยับกายวูบก็ขึ้นถึงฝั่ง แต่โจ้วโชยชิวสาบสูญจนไร้ร่องรอยแล้ว ทั้งหมดขณะจะทุ่มเทตัวเบาไล่ล่าตามที่สุดถนนพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า

"เจ้าโสโครกโจ้วโชยชิว รีบคืนยาเม็ดแก่เรา"

ห้าเซียนหุบเขาท้อเหลียวหน้ามอง เห็นลูกหนังใบหนึ่งกลิ้งหลุนๆ มา พอกลิ้งเข้ามาใกล้ ค่อยเห็นชัดตาว่าลูกหนังนี้กลับเป็นคนมีชีวิตผู้หนึ่ง

คนผู้นี้อ้วนยิ่งเตี้ยยิ่ง ไม่มีช่วงคอ ศีรษะที่ทั้งกว้างทั้งแบนประทับบนบ่า คล้ายกับตอนแรกเกิดมา ถูกคนใช้ค้อนทุบศีรษะยุบลงไป

จมูกปากและแก้มล้วนฉีกออก สารรูปน่าขบขันยิ่ง คนผู้นั้นมาถึงหัวเรือ ร้องถามว่า

"โจรโสโครกโจ้วโชยชิวหลบซ่อนอยู่ที่ใด?"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"โจรโสโครกหนีไปแล้ว มันมีฝีมือรวดเร็วยิ่ง ท่านกลิ้งช้าเพียงนี้รับรองตามไม่ทัน"

คนผู้นั้นใช้ตากลมเล็กถลึงมองมัน พลันร้องว่า

"ยาเม็ดของเรา ยาเม็ดของเรา"

พลางกระทืบเท้า ร่างที่คล้ายลูกหนังโถมเข้าห้องท้องเรือขยับจมูกสูดดมหลายครา ตะปบจอกเปล่าบนโต๊ะใบหนึ่งขึ้น สูดดมคราหนึ่ง สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป

คนผู้นั้นหน้าปั้นยากอยู่แล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ยิ่งพิกลพิการเศร้าเสียใจถึงที่สุด มันทยอยหยิบจอกสราที่เหลืออีกเจ็ดใบขึ้น สูดดมคราหนึ่ง กล่าวคำ *"ยาเม็ดของเรา"* คำหนึ่ง เมื่อกล่าวถึงคำที่แปดพลันกระแทกนั่งกับพื้น ร้องไห้โฮออกมา

หกเซียนหุบเขาท้อสงสัยใจกว่าเดิม ห้อมล้อมอยู่รอบกายมันถามไถ่มันร้องไห้อันใด คนผู้นั้นร่ำไห้รำพันว่า

"ยาเม็ดของเราถูกมันผสมกับสุรา รับประทานลงไปแล้ว"

เหล็งฮู้ชงฉุกใจคิด กล่าวว่า

"เป็นยาเม็ดอันใด?"

"เราใช้เวลาสิบสองปี รวมรวมโสมพันปี ใบเล้งจือ เขากวางรากไม้ซิ่วอู ฮกเหล็ง ไขวิเศษ ดีหมี ฉั่งฉิก ชะมดเชียงอันล้ำค่าทั้งหลาย ต้มเก้าครั้งตากเก้าครา ปรุงเป็น**ยาเม็ดซกเมี่ยโป๊ยอี้** *(แปดยาเม็ดยืดชีวิต)* ที่สามารถชุบชีวิตผู้คนแปดเม็ด กลับถูกเจ้าอุบาทว์ชาติชั่วโจ้วโชยชิวขโมยมาผสมกับสุรารับประทานลงไป"

เหล็งฮู้ชงตื่นตระหนกยิ่ง ถามว่า

"ยาเม็ดของท่านทั้งแปดเม็ด มีรสชาติเหมือนกันหรือไม่?"

"ย่อมไม่เหมือนกัน บ้างเหม็นยิ่ง บ้างขมที่สุด บ้างแสบคอราวถูกมีดบาด บ้างร้อนราวถูกไฟลวก ขอเพียงรับประทานแปดยาเม็ดยืดชีวิตลงไป ไม่ว่ารับบาดเจ็บบอบช้ำเพียงไหน ล้วนสามารถฟื้นคืนชีวิต"

เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"แย่แล้ว โจ้วโชยชิวขโมยแปดยาเม็ดยืดชีวิตของท่านมา มิใช่รับประทานเอง หากแต่...หากแต่ผสมในสุรา หลอกให้เรารับ-ประทานลงไป เราไม่ทราบว่าในสุรามีตัวยาล้ำค่า ยังเข้าใจว่ามันวางยาเสียอีก"

"วางยามารดาเจ้า เจ้ารับประทานแปดยาเม็ดยืดชีวิตของเราจริงๆ?"

"โจ้วโชยชิวเทสุราลงในจอกสุราทั้งแปดใบ ให้เราดื่มลงไป บ้างขมยิ่ง บ้างเหม็นยิ่ง บ้างแสบคอราวถูกมีดบาด บ้างร้อนลวกราวถูกไฟไหม้จริงๆ แต่เราไม่เห็นยาเม็ดอันใด"

คนผู้นั้นถลึงมองเหล็งฮู้ชง กล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุกไม่หยุดยั้ง พลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ดีดกายโถมใส่เหล็งฮู้ชง

ห้าเซียนหุบเขาท้อเห็นมันมีสีหน้าไม่เป็นมิตรแต่แรก ลอบระมัดระวังอยู่ก่อนคนผู้นั้นกระโดดปราดขึ้น สี่เซียนหุบเขาท้อก็ลงมือดุจสายฟ้า คว้าจับมือเท้าของมันไว้

เหล็งฮู้ชงรีบร้องว่า

"อย่าทำร้ายมัน"

แต่ทว่าประหลาดนัก มือเท้าคนผู้นั้นถูกสี่เซียนหุบเขาท้อยึดจับไว้ กลับหดรั้งแขนขา ยิ่งคล้ายลูกหนังใบหนึ่ง สี่เซียนหุบเขาท้อ

สงสัยใจยิ่ง ส่งเสียงตวาดคำหนึ่งดึงแขนขาของมันออกมา แต่ยิ่งดึงยิ่งยาว คล้ายขาของเต่าตัวหนึ่งถูกดึงออกจากกระดองก็มิปาน

เหล็งฮู้ชงรีบร้องบอกว่าอย่าได้ทำร้ายมัน สี่เซียนหุบเขาท้อคลายมือเล็กน้อยแขนขาคนผู้นั้นก็หดกลับไป ลื่นหลุดจากมือของสี่เซียนหุบเขาท้อ ได้ยินเสียงโครมกันท้องเรือถูกมันชนแตกเป็นช่องแหวกว่ายหลบหนีไป ทุกผู้คนอุทานแตกตื่น เห็นน้ำไหลทะลักเข้ามาทางช่องแตก งักปุกคุ้งร้องสั่งว่า

"ทั้งหมดหยิบฉวยสัมภาระ กระโดดขึ้นฝั่ง"

ช่องแตกที่กันท้องเรือมีรัศมีประมาณสี่เชียะ น้ำไหลทะลักเข้ามาอย่างรวดเร็ว ไม่นานให้หลัง น้ำในห้องท้องเรือท่วมถึงเข่า ยังดีที่เรือจอดอยู่ริมฝั่ง ทุกผู้คนล้วนขึ้นฝั่งเจ้าของเรือหน้านิ่วคิ้วขมวดไม่ทราบทำอย่างไรดี

เหล็งฮู้ชงบอกว่าจะชดใช้ค่าเสียหายให้ ในใจครุ่นคิดขึ้น

'เรากับโจ้วโชยชิวนั้นไม่รู้จักกันมาก่อน มันไฉนขโมยตัวยาล้ำค่านี้หลอกให้เรารับประทานลงไป?'

เมื่อโคจรพลังเล็กน้อย รู้สึกจุดตังชั้นที่ท้องน้อยคล้ายสะท้านอัคคีกลุ่มหนึ่ง แต่ลมปราณทั้งแปดสายยังหักล้างกัน ไม่สามารถรวมตัวได้

เล้าเต็กนับว่าจ้างเรืออีกลำหนึ่ง ขนย้ายข้าวของทั้งหมดไป เหล็งฮู้ชงก็หยิบเงินที่ไม่ทราบเป็นผู้ใดมอบให้ ชดใช้แก่เจ้าของเรือที่เสียหาย งักปุกคุ้งรู้สึกที่นี้มีบุคคลประหลาดมากหลาย เกิดเรื่องพิสดารไม่หยุดหย่อน ความจริงคิดจากไปโดยเร็วจนใจที่ฟ้ามืดค่ำไม่สะดวกกับการเดินเรือ

หกเซียนหุบเขาท้อพลาดท่าสองครั้งสองครา ปล่อยให้โจ้วโชวชิวและมนุษย์ลูกหนังนั้นหลบหนีไปได้ หกพี่น้องแม้พยายามปิด

ทองใส่หน้าตัวเอง ยังรู้สึกตัวว่าไร้เกียรติ ดื่มสุราชั่วขณะก็เข้านอน

บทที่ 18
ธรณีขี้โรค

งักปุกคุ้งนอนในห้องท้องเรือ ได้ยินเสียงคลื่นสาดซัดสู่ฝั่ง ความคิดพลุ่งพล่านสับสนผ่านไปเนิ่นนาน ขณะจะเคลิ้มหลับใหล พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังแว่วมาแต่ไกล

งักปุกคุ้งพลิกตัวลุกขึ้นนั่ง มองลอดร่องหน้าต่างห้องท้องเรือใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นเงาร่างสองสายวิ่งปราดมา หนึ่งในสองชูมือขวาขึ้น คนทั้งสองก็หยุดยั้งในระยะห่างหลายวา

งักปุกคุ้งรีบเกร็งลมปราณเมฆม่วง หูตาเพิ่มความปราดเปรียวกว่าเดิม ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เป็นเรือลำนี้ เมื่อตอนกลางวันชายชราสำนักฮั้วซัวนั้นหลังจากว่าจ้างเรือ เราก็ทำตำหนิบนปะทุนเรือ เชื่อว่าไม่ผิดพลาด"

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ตกลง พวกเรากลับไปรายงานจูซือแป๊ะ ซือกอ **แป๊ะเอี๊ยะมึ้ง** *(สำนักร้อยโอสถ)* เราเพาะความแค้นกับสำนักฮั้วซัวตั้งแต่เมื่อใด จูซือแป๊ะไฉนทุ่มเทกำลังดักสกัดพวกมัน?"

"มิใช่ดักสกัด จูซือแป๊ะได้รับไหว้วานจากผู้คน ติดค้างน้ำใจผู้หนึ่งให้สืบเสาะร่องรอยคนผู้หนึ่ง กลับมิใช่.."

คนผู้นี้กล่าวด้วยสุ้มเสียงแผ่วเบายิ่ง กล่าวกระท่อนกระแท่นได้ยินไม่ชัดเจน เมื่องักปุกคุ้งเกร็งลมปราณขึ้นอีก ได้ยินเสียงฝีเท้า

เคลื่อนห่างออกไปแล้ว

งักปุกคุ้งตื่นตระหนกยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'สำนักฮั้วซัวเราเพาะความแค้นกับสำนักร้อยโอสถตั้งแต่เมื่อใด จูซือแป๊ะอะไรนั่นคงเป็นเจ้าสำนักร้อยโอสถ คนผู้นี้ฉายาตั๊กปุกชี้นั้ง (แพร่พิษไม่ตาย) มีความสามารถในการแพร่พิษสูงเยี่ยมยิ่ง ผู้ที่ถูกพิษกลับไม่ตาย แต่ทารุณทรมานมีชีวิตมิสู้ตาย นอกจากรับการจัดการจากมัน ไม่มีทางสายอื่นอีก ยุทธจักรจัดสำนักร้อยโอสถกับโหงวเซียนก่า (นิกายห้าเซียน) เป็นสองสำนักพิษแห่งบู๊ลิ้ม คนแซ่จูยกกำลังมารังควานเรา ที่ว่าได้รับไหว้วานจากผู้คน ไม่ทราบได้รับไหว้วานจากผู้ใด?'

นึกไปนึกมา มีเหตุผลเพียงสองประการ หนึ่งนั้นเป็นฮงปุกเพ้ง แห่งฝ่ายกระบี่เชื้อเชิญสำนักร้อยโอสถมารังควานตนเอง สองในผัดลมหน้าที่ถกเหลิงฮั้วซังทิ่มแทงตาบอดทั้งสิบห้าคน มีสหายของสำนักร้อยโอสถอยู่ด้วย

พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีนางหนึ่งดังจากบนฝั่งว่า

"ตระกูลท่านที่แท้มีคัมภีร์กระบี่พิชิตมารหรือไม่?"

คนกล่าววาจากลับเป็นงักเล้งซังผู้เป็นบุตรี ไม่ต้องฟังอีกคนหนึ่งเอ่ยปากก็ทราบได้ อีกคนหนึ่งย่อมเป็นลิ้มเพ้งจือ ไม่ทราบคนทั้งสองขึ้นฝั่งตั้งแต่เมื่อใด

งักปุกคุ้งทราบว่าบุตรีกับลิ้มเพ้งจือนับวันยิ่งจะเพิ่มความสนิทสนมขึ้น กลางวันกลัวผู้คนหัวร่อเยาะ ดังนั้นรอถึงยามค่ำคืนค่อยขึ้นฝั่งไปพบปะสนทนา งักปุกคุ้งเกร็งลมปราณเมฆม่วงนอกจากสืบทราบร่องรอยของศัตรูยังพบเห็นความลับของบุตรีด้วยได้ยินลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"มีเพลงกระบี่พิชิตมารจริง เราฝึกซ้อมให้ท่านดูหลายเที่ยว

แต่หามีคัมภีร์กระบี่ไม่"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"อย่างนั้นงั่วกง *(ตา)* และกู่กู๋ *(น้าชาย)* ทั้งสองของท่านไฉนระแวงสงสัยว่าตั่วซือกอฮุบคัมภีร์กระบี่ของท่านไป?"

"นี่เป็นพวกเขาระแวงสงสัย เราหาได้ระแวงสงสัยไม่"

งักเล้งซังแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านช่างเสแสร้งนัก กลับคล้ายบิดาเรา นึกระแวงสงสัยตั่วซือกอ เข้าใจว่าเขาหยิบฉวยคัมภีร์กระบี่ตระกูลท่านไป"

"ซือแป๋ก็ระแวงสงสัย?"

งักเล้งซังหัวร่อคิกกล่าวว่า

"ตัวเองหากไม่ระแวงสงสัย ไฉนใช้คำ *'ก็'* ด้วย?"

ทันใด ภายในเรือที่จอดอยู่ที่ข้างเรือโดยสารของสำนักฮั้วซัวบังเกิดสุ้มเสียงปานล่อแตกเสียงหนึ่งตวาดว่า

"ชายโฉดหญิงแพศยากล่าวเหลวไหล เหล็งฮู้ชงเป็นนักสู้ผู้กล้าต้องการคัมภีร์อุบาทว์ของพวกเจ้าไปไย พวกเจ้านินทาเขาลับหลังบิดาจะไม่อภัยละเว้นเป็นบุคคลแรก"

คำพูดเหล่านี้ดังไปไกลสิบกว่าวา มิเพียงปลุกคนในเรือโดยสารทุกลำสะท้านตื่นขึ้น แม้แต่นกกาที่ค้างอยู่บนต้นไม้ริมฝั่งก็บินเตลิดวุ่นวาย จากนั้นภายในเรือปรากฏเงาร่างสูงใหญ่สายหนึ่งกระโดดปราดขึ้น โถมใส่ลิ้มเพ้งจือและงักเล้งซัง

งักปุกคุ้งรีบร้องคำ "โปรดไว้ไมตรี" พลางทะลวงหน้าต่างห้องท้องเรือออกไปกระโดดขึ้นฝั่ง ขณะลอยอยู่กลางอากาศ เห็นคนสูงใหญ่นั้นตะปบคว้างักเล้งซังและลิ้มเพ้งจือข้างละคน วิ่งตะบึงไปเบื้องหน้า

งักปุกคุ้งตื่นตระหนกยิ่ง เท้าขวาพอแตะพื้น ก็เกร็ง

ลมปราณกระโดดไปเบื้องหน้า กระบี่ในมือใช้ออกด้วย**ท่าแป๊ะฮังกวงยิก** *(รุ้งขาวพุ่งหาอาทิตย์)* แทงใส่กลางหลังคนผู้นั้น

คนผู้นั้นเมื่อมีร่างสูงใหญ่ ทุกก้าวย่างย่อมยาวยิ่ง พอก้าวเท้าออกกระบี่ของงักปุกคุ้งก็แทงพลาดผิด งักปุกคุ้งกู่ร้องดังสดใส ใช้**ท่าเช็งฮวงซั่งช่วง** *(สายลมโชยเฉื่อยฉิว)* แทงปราดออกอย่างเร่งร้อน

เห็นปลายกระบี่ห่างจากกลางหลังคนผู้นั้นไม่ถึงหนึ่งเชียะ พลันบังเกิดกระแสลมดังขึ้น มีคนคุกคามถึงข้างกาย ยื่นนิ้วสองนิ้วปักใส่ดวงตางักปุกคุ้ง

ที่นี้เป็นสุดถนนริมน้ำ ปรากฏตึกรามบดบังแสงจันทร์ งักปุกคุ้งไม่ทันเห็นศัตรูก็ตีโต้กระบวนท่าไปก่อน เบนเบี่ยงกระบี่เปลี่ยนจากแทงเป็นฟัน เสียงฉี่เมื่อฟันหมวกบนศีรษะคนผู้นั้นร่วงหลุดลงมา เผยเห็นศีรษะล้านเลี่ยน กลับเป็นหลวงจีนรูปหนึ่ง

คนผู้นั้นหลั่งโลหิตจากบนศีรษะ แสดงว่าได้รับบาดเจ็บ พลันถีบเท้าสาดพุ่งไปด้านหลัง งักปุกคุ้งเห็นมันล่าถอยไปยังทิศทางด้านตรงข้ามกับที่คนสูงใหญ่นั้นฉุดคร่างักเล้งซังไป ดังนั้นไม่ไล่ติดตามไป

งักฮูหยินมือกระบี่รุดมาถึง ถามว่า

"ซังยี้เล่า?"

งักปุกคุ้งชี้มือไปทางซ้าย ชักชวนภรรยาไล่ติดตามไปยังทิศทางที่คนสูงใหญ่นั้นหลบหนี ไม่นานให้หลัง พบเห็นทางสองแพร่งไม่ทราบศัตรูไปยังทางสายใด

งักฮูหยินร้อนรุ่มใจยิ่ง ไม่ทราบทำอย่างไรดี งักปุกคุ้งคาดคิดว่าคนที่ฉุดคร่างักเล้งซังไป เป็นสหายของเหล็งฮู้ชง คงไม่ทำร้ายซังยี้ ดังนั้นชักชวนภรรยากลับไปถามไถ่เหล็งฮู้ชงจะทราบเอง

สองสามีภรรยากลับถึงข้างเรือ เห็นเหล็งฮู้ชงและศิษย์ทั้ง

หลายยืนอยู่บนฝั่งสีหน้าร้อนรุ่มกังวล งักปุกคุ้งและงักฮูหยินเข้าสู่ห้องท้องเรือ ขณะจะเรียกตัวเหล็งฮู้ชงมาสอบถาม บนฝั่งมีคนร่ำร้องแต่ไกลว่า

"มีจดหมายฉบับหนึ่งถึงงักปุกคุ้ง"

เล้าเต็กนับและศิษย์บุรุษหลายคนชักกระบี่ขึ้นฝั่ง ชั่วครู่ให้หลังเล้าเต็กนับกลับเข้าห้องท้องเรือ กล่าวว่า

"ซือแป๋ ผ้าผืนนี้ใช้เศษหินทับอยู่บนพื้น คนส่งจดหมายจากไปแต่แรกแล้ว"

พลางยื่นส่งผ้าผืนหนึ่งมา งักปุกคุ้งรับมาชมดู เห็นเป็นเศษผ้าที่ฉีกจากเสื้อผ้าใช้นิ้วจุ่มโลหิต เขียนอักษรโย้เย้ว่า

"บนสันเขาโหงวป่ากัง คืนบุตรีโสโครกแก่ท่าน"

งักปุกคุ้งยื่นส่งเศษผ้าแก่ภรรยา กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เป็นหลวงจีนนั้นเขียนขึ้น"

"มัน...มันใช้โลหิตของผู้ใดเขียนขึ้น?"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ไม่ต้องกังวล เป็นเราฟันกระบี่ถูกหนังศีรษะมัน"

จากนั้นถามถึงที่ตั้งของสันเขาโหงวป่ากังต่อเจ้าของเรือ เจ้าของเรือบอกว่าสันเขาโหงวป่ากังอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองตังเม้ง หากออกเรือตั้งแต่พรุ่งนี้เช้ายามฟ้ามืดค่ำก็จะบรรลุถึง

งักปุกคุ้งส่งเสียงดังอืมม์ ครุ่นคิดขึ้น

'ฝ่ายตรงข้ามนัดพบเราที่สันเขาโหงวป่ากัง กำหนดนัดนี้มิอาจไม่ไป แต่ฝ่ายตรงข้ามไม่ทราบมีจำนวนมากน้อยเท่าใด ซังยี้ก็ตกอยู่ในเงื้อมมือพวกมัน พวกเราต้องพ่ายแพ้แน่นอน'

ขณะลังเล บนฝั่งพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า

"หกปีศาจหุบเขาท้อ เราเจ็งคุ้ย *(เทพเจ้าปราบปีศาจ)* มาจับ

ปีศาจแล้ว"

หกเซียนหุบเขาท้อพอฟัง ไหนเลยไม่เดือดดาลได้ นอกจากเซียนผลท้อที่ได้รับบาดเจ็บเคลื่อนไหวไม่ได้ ห้าเซียนที่หลงเหลือล้วนกระโดดขึ้นฝั่งไป

เห็นคนกล่าววาจาสวมหมวกปลายแหลม มือถือธงสีขาว คนผู้นั้นหมุนตัวไปปากร้องว่า

"หกปีศาจหุบเขาท้อขวัญอ่อนราวมุสิก ไม่กล้าติดตามมาเด็ดขาด"

เซียนรากท้อและพวกคำรามไม่ขาดหู ไล่ติดตามไป คนผู้นั้นมีตัวเบาสูงเยี่ยมยิ่งชั่วพริบตาคนเหล่านั้นก็หายลับกับความมืด

งักปุกคุ้งและพวกล้วนขึ้นฝั่ง งักปุกคุ้งดูออกว่า นี่เป็นอุบายล่อเสือออกจากถ้ำ ขณะจะสั่งคนกลับขึ้นเรือ พลันปรากฏเงาร่างกลมเกลี้ยงดั่งลูกหนังใบหนึ่งเกลือกกลิ้งมา ยื่นมือตะปบคว้าทรวงอกเหล็งฮู้ชงไว้ ร้องว่า

"ตามเราไป"

คนลงมือกลับเป็นคนอ้วนเตี้ยที่คล้ายลูกหนังผู้นั้น มันพอลงมือประสบผล ก็วิ่งตะบึงจากไป

พลันได้ยินเสียงดังหวีด คนผู้หนึ่งโอบอุ้มผู้คนไล่ติดตามไป กลับเป็นเซียนกิ่งท้อ คนในวงแขนย่อมเป็นเซียนผลท้อเอง

ที่แท้เซียนกิ่งท้อติดตามไปสิบกว่าวา ฉุกคิดว่าเซียนผลท้ออยู่ในเรือเกรงว่าถูกเทพเจ้าเจ็งคุ้ยจับตัวไป ดังนั้นกลับมาเฝ้าคุ้มครอง พอเห็นคนอ้วนเตี้ยคร่ากุมเหล็งฮู้ชงไป วันหน้าจะว่ากล่าวกับจอมแพทย์ฆ่าคนอย่างไร ดังนั้นรีบไล่ติดตามไป

งักปุกคุ้งโบกมือต่อภรรยา กล่าวว่า

"ท่านดูแลเหล่าศิษย์ เราจะไปชมดู"

งักฮูหยินผงกศีรษะรับ ทราบว่าศัตรูเข้มแข็งรายล้อมรอบหากแม้นสองสามีภรรยาติดตามศัตรูไป เกรงว่าศิษย์บุรุษสตรีทั่วทั้งเรือจะประสบภัย

คนอ้วนเตี้ยดุจลูกหนังจับเหล็งฮู้ชงพาพาดบ่าวิ่งนำหน้า เซียนกิ่งท้อโอบอุ้มเซียนผลท้อติดตามหลัง งักปุกคุ้งทุ่มเทวิชาตัวเบารั้งท้าย คนทั้งสามเร่งรุดสู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เห็นเส้นทางคดเคี้ยวทีละน้อยมุ่งสู่ภูเขาสายหนึ่ง

งักปุกคุ้งพลันฉุกคิดว่า ฝ่ายตรงข้ามอาจวางกำลังกับดักต่อตน ดังนั้นชะงักเท้าลง เห็นคนอ้วนเตี้ยดั่งลูกหนังแบกเหล็งฮู้ชงขึ้นเนินดินกระโดดข้ามกำแพงตึกชั้นหนึ่งเข้าไป

เซียนกิ่งท้อโอบอุ้มเซียนผลท้อกระโดดตามเข้าไป พลันส่งเสียงคำร้องคำหนึ่งแสดงว่าหลงกลติดกับแล้ว งักปุกคุ้งติดตามถึงข้างกำแพง ได้ยินเซียนผลท้อตัดพ้อว่า

"เราเตือนท่านระมัดระวัง ท่านดู คราครั้งนี้ถูกผู้อื่นใช้ร่างแหคลุมไว้คล้ายปลาใหญ่ตัวหนึ่ง ยังมีหน้าอันใด?"

เซียนกิ่งท้อยังทุ่มเถียงว่า

"มิใช่ปลาใหญ่ตัวหนึ่ง เป็นปลาใหญ่สองตัว..."

คนอ้วนเตี้ยดุจลูกหนังนั้นกล่าวเสียงเย็นชา

"พวกเจ้าห้ามไม่ให้เอ่ยปากเป็นที่รำคาญหู"

ได้ยินเซียนกิ่งท้อและเซียนผลท้อส่งเสียงอู้อี้ แสดงว่าคนอ้วนเตี้ยยัดสิ่งของเข้าปากพวกมัน ทำให้พวกมันพูดไม่ได้

งักปุกคุ้งเงี่ยหูฟัง หลังกำแพงไม่มีสุ้มเสียงใด ดังนั้นอ้อมถึงด้านหลังเห็นนอกกำแพงมีต้นจ้อขนาดใหญ่ต้นหนึ่ง จึงกระโดดปราดขึ้นไป เห็นภายในบ้านเป็นบ้านมุงกระเบื้องเล็กๆ ห่างจากกำแพงล้อมประมาณหนึ่งวา จึงเกร็งลมปราณเมฆม่วงสดับฟัง

คนอ้วนเตี้ยนั้นวางร่างเหล็งฮู้ชงลงบนเก้าอี้ ถามว่า

"เจ้ากับโจรเฒ่าโจ้วโชยชิวมีความสัมพันธ์ใด?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราเพิ่งพบพานโจ้วโชยชิวผู้นี้เป็นครั้งแรก เขาไหนเลยมีความสัมพันธ์กับเรา?"

"เรื่องถึงขั้นนี้ เจ้ายังโป้ปดอีก เจ้าตกอยู่ในเงื้อมมือเราเราจะให้เจ้าตายอย่างอเนจอนาถ"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตัวยาของท่านถูกเรารับประทานลงไปโดยไม่ตั้งใจ ท่านย่อมมีโทสะ เพียงแต่ตัวยาของท่านไม่เห็นมีประสิทธิภาพอันใด เราหลังจากรับประทานลงไป ก็ไม่บังเกิดผลแม้แต่น้อย"

"ไหนเลยเห็นผลรวดเร็วปานนี้ ตัวยานี้ต้องรออีกสิบวันครึ่งเดือนค่อยเห็นผล"

"อย่างนั้นพวกเรารอดูอีกสิบวันครึ่งเดือนเถอะ"

คนอ้วนเตี้ยกระซากเสียงว่า

"รอดูมารดาเจ้า เจ้าขโมยรับประทานแปดยาเม็ดยืดชีวิตของเราเล่าเท้าจื้อ *(ผู้เฒ่าสูงอายุ)* ต้องปลิดชีวิตเจ้าในบัดดล"

"ท่านคิดฆ่าก็ลงมือ จะอย่างไรเราอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง ไม่สามารถต่อสัขัดขืนได้"

"เจ้าคิดตายอย่างสะดวกดาย ไม่ง่ายดายปานนั้น เราต้องถามให้กระจ่างชัดก่อน มารดามันเถอะ โจ้วโชยชิวกับเราเล่าเท้าจื้อคบหากันมาหลายสิบปี ครั้งนี้มันกลับทรยศสหาย ความนี้ต้องมีสาเหตุแน่นอน ในสายตาของเราอึ้งฮ้อเล่าโจ้ว *(บรรพบุรุษผู้เฒ่าแห่งฮวงโห)* ไม่เห็นสำนักฮั้วซัวเจ้าอยู่ในสายตา มันย่อมไม่เห็นเจ้าเป็นศิษย์สำนักฮั้วซัว จึงขโมยแปดยาเม็ดยืดชีวิตของเราให้แก่เจ้า"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งกระทืบเท้าด้วยความขุ่นเคือง เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านฉายาอึ้งฮ้อเล่าโจ้ว เสียคารวะแล้ว"

"เหลวไหล อึ้งฮ้อเล่าโจ้วคนหนึ่งแซ่เล่า *(ผู้เฒ่า)* คนหนึ่งแซ่โจ้ว *(บรรพบุรุษ)* เราผู้เฒ่าคือเล่าเท้าจื้อ บรรพบุรุษคือโจ้วโชยชิว พวกเราทั้งสองอาศัยอยู่ริมแม่น้ำฮวงโห ขนานนามร่วมกันว่าอึ้งฮ้อเล่าโจ้ว"

เหล็งฮู้ชงอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

เล่าเท้าจื้อพึมพำว่า

"ประหลาดแท้ เราทั้งขโมย ช่วงชิง หลอกลวง ค่อยปรุงแปดยาเม็ดยืดชีวิตได้ความจริงคิดใช้รักษาโรคบุตรีเรา เจ้าเมื่อไม่มีส่วนสัมพันธ์กับโจ้วโชยชิว มันไฉนขโมยยาเม็ดของเราให้เจ้ารับประทานลงไป?"

เหล็งฮู้ชงค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ที่แท้ยาเม็ดของเล่าซิงแซ *(ท่านผู้แซ่เล่า)* ใช้รักษาโรคของบุตรีท่าน กลับถูกเรารับประทานลงไป รู้สึกเสียใจยิ่ง ไม่ทราบบุตรีท่านป่วยเป็นโรคใด ไยไม่ขอรับการรักษาจากจอมแพทย์ฆ่าคน?"

"ผู้ใดไม่รู้จักขอรับการรักษาจากจอมแพทย์ฆ่าคน เราเกรงว่ามันไม่ยอมรักษาบุตรีเรา ถึงกับไปฆ่าคนในบ้านภรรยาของมันก่อนห้าชีวิต มันค่อยตรวจรักษาบุตรีเรา ลงความเห็นว่านางป่วยเป็นโรคประหลาดนี้ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา ดังนั้นเขียนใบสั่งของแปดยาเม็ดยืดชีวิตให้ บอกวิธีหาตัวยาและปรุงกลั่นแก่เรา"

เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่ง กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสเมื่อขอให้จอมแพทย์ฆ่าคนรักษาบุตรีท่าน ไหนเลย

ฆ่าคนในบ้านภรรยาเขาจนหมดสิ้นได้?"

"เจ้าผู้นี้โง่งมจริงๆ ในชีวิตของจอมแพทย์ฆ่าคน แค้นงักบ้อ *(แม่ยาย)* ของมันที่สุด เพียงแต่มันกลัวภรรยา ไม่สะดวกกับการฆ่างักบ้อตนเอง เราอยู่บ้านใกล้เรือนเคียงกับมัน ไหนเลยไม่รู้ใจมัน ดังนั้นเรากระทำแทน หลังจากฆ่างักบ้อมันทั้งครอบครัว จอมแพทย์ฆ่าคนยินดียิ่ง ค่อยตรวจรักษาบุตรีเราโดยละเอียด"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ซึ่งความจริง ตัวยาของผู้อาวุโสแม้ล้ำค่าแต่ไม่ถูกกับโรคเรา ไม่ทราบอาการของบุตรีท่านเป็นอย่างไร หากรวบรวมหาตัวยาใหม่จะทันเวลาหรือไม่?"

"บุตรีเราอย่างมากมีชีวิตอีกหกเดือนหนึ่งปี ก็ต้องจบสิ้นชีวิตไหนเลยรวบรวมหาตัวยาทันท่วงที ตอนนี้จนปัญญา ได้แต่รักษาม้าตายต่างม้าเป็นแล้ว"

พลางหยิบฉวยเส้นเชือกมัดมือมัดเท้าเหล็งฮู้ชงติดกับเก้าอี้ ฉีกกระชากเสื้อผ้าของเขา เผยเห็นทรวงอกที่เปลือยเปล่า อุ้มทั้งคนทั้งเก้าอี้ขึ้น ผ่านห้องหับสองหลัง เลิกผ้าม่านนวม เข้าสู่ห้องหับหลังหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงพอเหยียบย่างเข้าห้อง รู้สึกร้อนอบอ้าวสุดทนทาน เห็นร่องหน้าต่างของห้องหับปิดกระดาษหนา ไม่มีอากาศถ่ายเทภายในห้องก่อไฟสองกระถางปล่อยม่านมุ้งลง กลิ่นยาอบอวลไปทั่วห้อง

เล่าเท้าจื้อวางเก้าอี้ลงที่หน้าเตียง เลิกม่านมุ้งขึ้น กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ปุกซี้ *(ไม่ตาย)* เด็กอันประเสริฐ วันนี้รู้สึกเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดในใจ

'อะไร บุตรีของเล่าเท้าจื้อชื่อปุกซี้อย่างนั้นไยมิใช่เรียกว่า

เล่าปุกซี้ (ไม่แก่ตาย) ใช่แล้ว เขาบอกว่าบุตรีของเราป่วยเป็นโรคประหลาดตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา คาดว่ากริ่งเกรงบุตรีเสียชีวิต จึงตั้งชื่อว่าปุกซี้ เพื่อเป็นมงคลนาม'

เห็นบนเตียงนอนไว้ด้วยใบหน้ารูปไข่ที่ขาวซีดไร้สีเลือดใบหนึ่ง ผมยาวสามเชียะสยายบนปลอกหมอน ผมเผ้าก็เป็นสีเหลือง นางมีอายุสิบเจ็ดสิบแปดปี สองตาหลับพริ้ม ขนตางอนยาวยิ่ง เรียกหาโดยที่ไม่ลืมตาว่า

"บิดา"

เล่าเท้าจื้อประคองร่างท่อนบนของบุตรีขึ้น กล่าวว่า

"ปุกซี้ เจ้าลุกขึ้นรับประทานยา ยานี้ได้มาไม่ง่ายนัก อย่าได้ย่ำยีไป"

หญิงสาวนั้นลุกขึ้นนั่งช้าๆ เล่าเท้าจื้อหยิบหมอนสองใบรองแผ่นหลังของนาง หญิงสาวนั้นพอลืมตาพบเห็นเหล็งฮู้ชง สร้างความสงสัยใจยิ่ง ถามว่า

"บิดา เขา...เขาเป็นใคร?"

"เขามิใช่คน แต่เป็นตัวยา"

"เขาเป็นตัวยา?"

"ใช่แล้ว ฤทธิ์ยาของแปดยาเม็ดยืดชีวิตรุนแรงเกินไป เจ้าไม่สะดวกกับการรับประทาน ดังนั้นให้คนผู้นี้รับประทานลงไปก่อน ค่อยเจาะเลือดของมันให้เจ้าดื่มลงไป"

เหล็งฮู้ชงรับฟังจนทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล คิดส่งเสียงแผดด่า แต่แล้วครุ่นคิดขึ้น

'เรารับประทานยาเม็ดช่วยชีวิตของโกวเนี้ยนางนี้โดยไม่ตั้งใจ นับว่าเป็นคนทำลายเรื่องสำคัญของนาง หากสามารถใช้โลหิตของเราช่วยชีวิตนางเป็นการไถ่ถอนโทษทัณฑ์ ไม่เห็นจะไม่ได้'

เล่าเท้าจี้อยืนอยู่ด้านข้าง เข้าใจว่าเหล็งฮู้ชงพอส่งเสียงด่าทอก็จะจี้จุดใบ้ของเขา มิคาดเหล็งฮู้ชงมีท่าทีปลอดโปร่ง กลับรู้สึกเหนือความคาดหมาย กล่าวว่า

"เราถ่ายเลือดของเจ้า รักษาโรคให้กับบุตรีเรา เจ้ากลัวหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"นั่นมีอันใดน่ากลัว?"

"เมื่อถ่ายเลือดหล่อเลี้ยงหัวใจของเจ้าออกมา เจ้าก็ไม่อาจรักษาชีวิตได้ เราบอกกล่าวล่วงหน้า เจ้าอย่าได้โทษว่าตำหนิเรา"

"ทุกผู้คนต้องตาย ตายเร็วหลายปี ตายช้าสักหลายปี มีข้อแตกต่างใด โลหิตของเราสามารถช่วยโกวเนี้ยนี้ ยังดีกว่าตายโดยไม่เป็นประโยชน์ต่อผู้ใด"

ที่แท้นับแต่งักเล้งซังปันใจเป็นอื่น เหล็งฮู้ชงความจริงท้อแท้ทอดอาลัยอยู่แล้ว ค่ำคืนนี้เห็นงักเล้งซังกับลิ้มเพ้งจือพรอดพร่ำกันที่ใต้ต้นไม้ริมฝั่ง ยิ่งสูญเสียความกระตือรือร้นต่อชีวิต เล่าเท้าจี้อชูนิ้วหัวแม่มือ ชมเชยว่า

"ลูกผู้ชายที่ไม่กลัวตายเช่นนี้ ในชีวิตเราไม่เคยพบพานมาก่อน น่าเสียดายบุตรีเราหากไม่ดื่มเลือดของเจ้ายากจะมีชีวิตรอดได้ ไม่เช่นนั้นเราจะปล่อยปละละเว้นเจ้า"

พลางเข้าครัวไปยกน้ำเดือดพล่านมาหม้อหนึ่ง มือขวาถือมีดปลายแหลมมือซ้ายใช้ผ้าเช็ดมือชุบน้ำร้อน พอกลงบนทรวงอกบริเวณหัวใจของเหล็งฮู้ชง

ยามนั้น พลันได้ยินโจ้วโซยชิวร้องเรียกที่เบื้องนอกว่า

"เล่าเท้าจี้อ รีบเปิดประตู เราส่งของมาให้กับปุกซี้โกวเนี้ย"

เล่าเท้าจี้อขมวดคิ้ว มีดในมือขวากรีดวูบ ตัดผ้าเช็ดมือชุบ

น้ำร้อนนั้นเป็นสองส่วน ยัดส่วนหนึ่งเข้าปากเหล็งฮู้ชง วางมีดแบะน้ำร้อนลง ออกไปเปิดประตูให้โจ้วโชยชิวเข้ามา

โจ้วโชยชิวกล่าวว่า

"เล่าเท้าจื้อ เรื่องนี้ท่านจะขอบคุณเราอย่างไร เรามาหาท่านแต่ไม่พบ ได้แต่หยิบฉวยแปดยาเม็ดยืดชีวิต หลอกให้เขารับประทานลงไป หากท่านทราบเรื่อง ก็ต้องมอบยาเม็ดเหล่านั้นออกไปเช่นกัน"

เล่าเท้าจื้อกระชากเสียงว่า

"เหลวไหล...."

โจ้วโชยชิวยื่นริมฝีปากถึงข้างหูมัน กล่าวเบาๆ หลายคำ เล่าเท้าจื้อพลันกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"มีเรื่องเช่นนี้ ท่าน...ท่านไม่ได้หลอกลวงเรา?"

"พวกเรามีไมตรีคบหาหลายสิบปี เราหลอกลวงท่านไยกัน เรากระทำเช่นนี้ใช่ถูกใจท่านหรือไม่?"

"มิผิด มิผิด สมควรตาย"

โจ้วโชยชิวถามว่า

"มิผิดอันใด สมควรตายอันใด?"

"ท่านไม่ผิด เราสมควรตาย"

"ท่านไฉนสมควรตาย?"

เล่าเท้าจื้อฉุดลากโจ้วโชยชิวเข้ามายังห้องของบุตรี คุกเข่ากราบกรานต่อเหล็งฮู้ชง ร้องว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ ผู้ต่ำต้อยล่วงเกินท่าน ดีที่ฟ้าเวทนา โจ้วโชยชิวรุดมาทันเวลา หากเราแทงท่านในมีดเดียว ต่อให้เราเล่าเท้าจื้อถูกจับเดี่ยวในกระทะน้ำมัน ก็ไม่อาจไถ่ถอนโทษทัณฑ์แม้สักหนึ่งในหมื่น"

พลางโขกศีรษะเป็นพัลวัน เหล็งฮู้ชงถูกเศษผ้ายัดปากส่งเสียงอู้อี้ไม่อาจกล่าวกระไรได้

โจ้วโชยชิวรีบล้วงเศษผ้าจากปากเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสรีบลุกขึ้น ท่านแสดงความคารวะเช่นนี้เราละอายไม่กล้ารับ"

เล่าเท้าจื้อกล่าวว่า

"เราไม่ทราบว่าเหล็งฮู้กงจื้อมีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้มีพระคุณของเราที่ล่วงเกินช่างสมควรตาย ต่อให้เรามีบุตรีร้อยนาง พวกนางล้วนต้องตาย ก็ไม่กล้าให้เหล็งฮู้กงจื้อหลั่งโลหิตช่วยชีวิตสุนัขของพวกนางแม้สักครึ่งหยด"

โจ้วโชยชิวลืมตากลมโต กล่าวว่า

"เล่าเท้าจื้อ ท่านจับเหล็งฮู้กงจื้อมัดอยู่ที่นี้ทำอะไร?"

เล่าเท้าจื้อทอดถอนใจกล่าวว่า

"สรุปแล้ว เราประพฤติเหลวไหล ยังอาจลบหลู่ล่วงเกินท่านถามให้น้อยคำได้หรือไม่?"

พลางแก้มัดให้กับเหล็งฮู้ชง เชื้อเชิญคนไปยังห้องโถง รินสุราสามชามยกเนื้อสุกรแกล้มเหล้ามาถาดหนึ่ง ยกชามสุราคารวะแก่เหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น รู้สึกสุราเจือจางธรรมดาแต่เปรียบกับรสสุราที่บรรจุในจอกสุราของโจ้วโชยชิว ยังเลิศกว่าสิบเท่า ยามนั้นกล่าวว่า

"**เล่าชิงแซ** *(ท่านผู้แซ่เล่า)* ท่านปลดปล่อยเราเช่นนี้ อาการของบุตรีท่านไม่ทรุดหนักลงหรือ?"

เล่าเท้าจื้อกล่าวว่า

"ไม่ ไม่ทรุดหนักต่อให้ทรุดหนักก็...ก็..."

โจ้วโชยชิวกล่าวเสริมขึ้น

"เราหยิบฉวยยาเม็ดทั้งแปดเม็ดไป เกรงว่ากระทบกระเทือนถึงสุขภาพบุตรีท่าน โสมเหล่านี้ใช้บำรุงนางเถอะ"

พลางกัมกายหยิบเข่งไม้ไผ่ใบหนึ่ง เปิดฝาล้วงโสมออกมากำหนึ่ง มีน้ำหนักแปดเก้าชั่ง บอกว่าหยิบฉวยมาจากร้านขายยา

เหล็งฮู้ชงเห็นเล่าเท้าจื้อฝืนแย้มยิ้ม แต่ไม่อาจปกปิดแววหมกมุ่นกังวลที่หว่างคิ้ว จึงกล่าว

"โจ้วซิงแซ เล่าซิงแซ พวกท่านคิดรักษาโรคเรา แม้เป็นกุศลเจตนาแต่คนหนึ่งหลอกลวง คนหนึ่งจับมัด ออกจะไม่เห็นเราอยู่ในสายตาแล้ว"

โจ้วโชยชิวกับเล่าเท้าจื้อรีบผุดลุกขึ้น ประสานมือกล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ เราสมควรตายหมื่นครั้ง ไม่ว่าท่านลงโทษอย่างไร พวกเราทั้งสองล้วนยอมรับ"

"ตกลง เรามีเรื่องไม่เข้าใจ ขอให้บอกกล่าวตรงๆ ท่านทั้งสองให้ความเคารพต่อเราปานนี้ ที่แท้เห็นแก่หน้าผู้ใด?"

เล่าโจ้วแห่งฮวงโหสบตากันวูบ เล่าเท้าจื้อตะกุกตะกักคำ "นี่..." โจ้วโชยชิวกล่าวว่า

"กงจื้อย่อมทราบดี นามของท่านผู้นั้น อภัยที่พวกเราไม่กล้าเอ่ยถึง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราไม่ทราบจริงๆ"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

'เป็นฮวงไท้ซือเจ่ก หรือว่าเป็นหลวงจีนปุกก่าย หรือว่าเป็นฉั่งแป๊ะกวง หรือว่าเป็นผู้เฒ่าไผ่เขียว แต่ก็ไม่คล้าย ฮ้วงไท้ซือเจ่กแม้มีหน้ามีตา แต่ท่านผู้เฒ่าซ่อนตัวเร้นกาย ไหนเลยลงจากเขาได้?'

โจ้วโซยชิวกล่าวว่า

"กงจื้อ เรื่องนี้เรากับเล่าเฮียไม่กล้าบอกเด็ดขาด ต่อให้ท่านฆ่าพวกเรา พวกเราก็ไม่บอก กงจื้อย่อมทราบกระจ่างแก่ใจ ไยต้องให้พวกเราบอกออกมา?"

เหล็งฮู้ชงได้ยินมันกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว แสดงว่าไม่ว่าเค้นถามอย่างไร มันก็ไม่ยอมบอกจึงกล่าว

"พวกท่านเมื่อไม่บอก เรายากจะคลายโทสะได้ เล่าซิงแซเมื่อครู่ท่านจับเรามัดติดกับเก้าอี้ เราก็จะมัดพวกท่านไว้ ไม่แน่ว่าเราไม่เบิกบานพอใจ จะใช้มีดปลายแหลมควักหัวใจพวกท่านออกมา"

เล่าโจ้วแห่งฮวงโหสบตากันอีกครา กลับยอมรับโทษโดยดุษณี เล่าเท้าจื้อยกเก้าอี้มาสองตัว หยิบเชือกหยาบเจ็ดแปดเส้น ทั้งสองใช้เชือกมัดเท้าตัวเองติดกับขาเก้าอี้ก่อน จากนั้นพลิกสองมือไพล่หลังกล่าวว่า

"กงจื้อเชิญมัด"

ในใจคาดคิดว่า ชายหนุ่มผู้นี้คงล้อเล่น ไม่แน่ว่าจะมัดตนเองจริงๆ มิคาดเหล็งฮู้ชงหยิบเชือกมัดมือทั้งสองไพล่หลังอย่างแน่นหนา ทั้งยังใช้ด้านมีดปลายแหลมเคาะใส่จุดฮ้วงเถี่ยว เทียนเถียว เสียวไฮ้ของคนทั้งสอง ปิดสกัดจุดพวกมันไว้

เล่าเท้าจื้อและโจ้วโซยชิวหันไปมองหน้ากัน อดบังเกิดความประหวั่นพรั่นพรึงมิได้ ไม่ทราบเหล็งฮู้ชงมีจิตเจตนาใด ได้ยินเสียงเหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พวกท่านอยู่ที่นี้รอสักครู่"

พลางถือมีดปลายแหลม หันกายออกจากห้องโถงมาถึงหน้าห้องของหญิงสาวนั้น กระแอมเบาๆ เรียกหาว่า

"เล่า...โกวเนี้ย ท่านรู้สึกเป็นอย่างไร?"

หวนนึกถึงหญิงสาวนี้อายุยังเยาว์ มาตรว่าแซ่เล่า แต่เรียกเป็นเล่าโกวเนี้ย *(หญิงสูงอายุ)* ออกจะไม่เหมาะสม

หญิงสาวนั้นรับคำดังอึมม์ หาตอบคำไม่ เหล็งฮู้ชงเลิกม่านประตูเข้าห้อง เห็นนางยังนั่งหนุนหมอนครึ่งหลับครึ่งตื่น สองตาลืมขึ้นเล็กน้อย

เหล็งฮู้ชงเดินเข้าใกล้ เห็นผิวหน้านางแทบโปร่งใส ใต้กล้ามเนื้อเรื่อเหลืองปรากฏเอ็นเขียวขึ้น แทบเห็นการไหลเวียนของโลหิตภายในห้องไม่มีลมคล้ายกับโลหิตของนางแข็งตัวทีละหยด ลมหายใจอ่อนล้าทุกขณะ ต้องครุ่นคิดในใจ

'โกวเนี้ยนางนี้ความจริงสามารถมีชีวิตสืบต่อ แต่เรารับประทานตัวยาที่ใช้รักษานางโดยไม่ตั้งใจ เราจะอย่างไรต้องตาย มีชีวิตน้อยอีกหลายวัน จะมีข้อแตกต่างใด?'

ดังนั้นหยิบชามเคลือบใบหนึ่งวางลงบนโต๊ะเตี้ย ยื่นมือซ้ายออกมือขวาถือมีดปลายแหลมกรีดใส่ชีพจรข้อมือ โลหิตฉีดพุ่งออกมาไหลหลั่งลงในชาม เห็นน้ำร้อนที่เล่าเท้าจื้อยกมาอ่างนั้นยังร้อนกรุ่นจึงวางมีดปลายแหลมลง เทน้ำร้อนลงบนปากแผล มิให้โลหิตที่ปากแผลแข็งตัวโดยเร็ว ชั่วขณะก็รองโลหิตได้ครึ่งชามใหญ่

หญิงสาวนั้นยามเคลิบเคลิ้มสูบได้กลิ่นคาวเลือด ดังนั้นลืมตาขึ้น เห็นข้อมือเหล็งฮู้ชงหลั่งโลหิตชุ่มโชก สร้างความแตกตื่นจนกรีดร้องออกมา

เหล็งฮู้ชงยกชามเลือดถึงหน้าเตียง ยื่นถึงมุมปากของนางกล่าวเสียงนุ่มนวล

"รีบดื่ม ในโลหิตเจือปนตัวยา สามารถรักษาโรคของท่าน"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าไม่ดื่ม"

เหล็งฮู้ชงหลังจากเสียเลือดชามหนึ่ง รู้สึกสมองเวิ้งว่างเปล่า

แขนขาไร้เรี่ยวแรง หวนนึกถึงนางหากไม่ดื่ม โลหิตนี้ไยมิใช่หลั่งสูญเปล่า ดังนั้นยกมีดปลายแหลมจ่อใส่ลำคอนาง ตวาดว่า

"ท่านไม่เชื่อฟัง เราจะฆ่าท่านในมีดเดียว"

หญิงสาวนั้นหวาดกลัวขึ้นมา ได้แต่อ้าปากดื่มโลหิตลงไปทีละคำมือยู่หลายครั้งสะอิดสะเอียนแทบอาเจียน พอเห็นมีดปลายแหลมแวววับของเหล็งฮู้ชงกลับแตกตื่นจนไม่กล้าอาเจียนออกมา

เหล็งฮู้ชงเห็นโลหิตบนปากแผลที่ข้อมือตนเองแข็งตัวทีละน้อย ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เรารับประทานแปดยายึดชีวิตของเล่าเท้าจื้อ เพียงถ่ายโลหิตให้กับนางไม่ถึงเศษหนึ่งส่วนสิบ ควรให้นางดื่มโลหิตอีกหลายชามจวบกระทั่งเราเคลื่อนไหวไม่ได้ค่อยยุติ'

พอตกลงใจ กรีดข้อมือขวาตนเอง รองเลือดอีกครึ่งชามให้หยิบยื่นต่อหญิงสาวนั้น

หญิงสาวนั้นขมวดคิ้ว วิงวอนว่า

"ท่าน...ท่านอย่าบังคับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าดื่มไม่ได้แล้ว"

"ไม่ได้ก็ต้องได้ รีบดื่ม"

หญิงสาวนั้นฝืนใจดื่มอีกหลายคำ ต้องหอบหายใจกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านทำเช่นนี้ รังแต่กระทบกระเทือนถึงร่างกายของตนเอง"

เหล็งฮู้ชงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เรากระทบกระเทือนถึงร่างกายจะเป็นไร ขอเพียงท่านทุเลาหายดีเท่านั้น"

เล่าเท้าจื้อกับโจ้วโชยชิวถูกมัดติดกับเก้าอี้ ทั้งถูกปิดสกัดจุด ได้ยินเล่าโกวเนี้ยภายในห้องร่ำร้องวิงวอน คนทั้งสองหันไปมองหน้ากัน กลับเข้าใจว่าเหล็งฮู้ชงคิดข่มขืนย่ำยีนาง

โจ้วโชยชิวกล่าวว่า

"เล่าเฮีย เรื่องนี้มิอาจไม่ทัดทาน คิดไม่ถึงเหล็งฮู้กงจื้อจะงมงายราคะปานนี้ เกรงว่าก่อกวนเรื่องราวลุกลามใหญ่โต"

"ย่ำยีปุกซี้ยังพอทำเนา แต่ออกจะ...ออกจะรานน้ำใจผู้อื่นไปแล้ว"

โจ้วโชยชิวหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เล่าเฮีย ขอแสดงความยินดีที่ท่านมีบุตรเขยที่ดีคนหนึ่ง"

เล่าเท้าจื้อตวาดว่า

"อย่าได้กล่าวเหลวไหล เรื่องนี้หากโจษจันออกไป เราท่านยังมีชีวิตอีกหรือ?"

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความประหวั่นพรั่นพรึง โจ้วโชยชิวค่อยได้ยินรับคำด้วยเสียงสั่นสะท้าน

ทันใด นอกกำแพงตึกบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า

"เล่าเท้าจื้อ สี่ปีศาจหุบเขาท้อถูกเราล่อลวงไปอีกทางหนึ่งแล้ว"

จากนั้นคนผู้นั้นกระโดดข้ามกำแพงตึก ผลักประตูเข้าห้องกลับเป็นชายฉกรรจ์ที่ถือผ้าขาวล่อลวงสี่เซียนหุบเขาท้อไป

ชายฉกรรจ์นั้นเห็นเล่าโจ้วแห่งฮวงโหถูกจับมัดติดกับเก้าอี้ต้องใจหายวาบพลิกมือขวาวูบ ในมือเพิ่มมีดสั้นแวววับเล่มหนึ่งตวัดมือตัดเชือกที่มัดมือเท้าของคนทั้งสองขาดสะบั้น

หญิงสาวภายในห้องพลันกรีดร้องว่า

"ท่าน...วิงวอนท่าน...อย่าได้ทำเช่นนี้อีกแล้ว"

ชายฉกรรจ์นั้นร้องโพล่งว่า

"เป็นเล่าปุกซี้โกวเนี้ย"

ขณะจะรุดไป เล่าเท้าจื้อคว้าแขนมันไว้ กล่าวว่า

"อย่าได้เข้าไป"

พลันได้ยินเสียงโครม มีของใดล้มลงกับพื้น เล่าโกวเนี้ยกรีดร้องว่า

"บิดา รีบมา"

เล่าเท้าจื้อพอได้ยินเสียงกรีดร้องของบุตรี รีบรุดเข้าห้องเห็นเหล็งฮู้ชงล้มลงกับพื้น ชามเคลือบใบหนึ่งครอบบนทรวงอก ร่างท่อนบนแปดเปื้อนโลหิต เล่าโกวเนี้ยนั่นเอนกายบนเตียง มุมปากก็แปดเปื้อนโลหิต

โจ้วโชยชิวและชายฉกรรจ์นั้นยืนอยู่ด้านหลังเล่าเท้าจื้อ มองดูเหล็งฮู้ชง เหลียวดูเล่าโกวเนี้ย ล้วนมึนงงสงสัย เล่าโกวเนี้ยกล่าวว่า

"บิดา เขา...เขากรีดข้อมือหลั่งโลหิต บังคับข้าพเจ้าดื่มลงไปสองชาม ยัง...ยังคิด..."

ความแตกตื่นของเล่าเท้าจื้อครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก รีบก้มกายประคองเหล็งฮู้ชงขึ้น เห็นชีพจรข้อมือทั้งสองข้างของเขาล้วนปรากฏโลหิตไหลหลั่งออกมา เล่าเท้าจื้อรีบโถมออกจากห้อง นำยาสมานแผลมาอารามรีบร้อน กลับชนถูกขอบประตู หน้าผากบวมปูดขึ้นมา

เล่าเท้าจื้อพอกทายาสมานแผลลงบนปากแผลที่ข้อมือ จากนั้นนวดเฟ้นจุดเส้นที่ทรวงอกท้องน้อยหลายแห่ง ผ่านไปเนิ่นนานเหล็งฮู้ชงค่อยฟื้นคืนสติมาช้าๆ เล่าเท้าจื้อระงับขวัญอันแตกตื่นกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"เหล็งฮู้กงจื้อ ท่าน...ทำเช่นนี้ พวกเราแม้ร่างแหลกลาญเป็นผุยผง ก็...ก็..."

โจ้วโชยชิวกล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ เล่าเท้าจื้อเมื่อครู่มัดท่าน ล้วนเกิดจากการเข้าใจผิด ท่านไฉนยึดถือเป็นจริงเป็นจัง?"

เหล็งฮู้ชงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"อาการบาดเจ็บบอบช้ำของเรา สุดที่ตัวยาจะรักษาได้ ผู้อาวุโสแซ่โจ้วหยิบฉวยแปดยาเม็ดยืดชีวิตให้เรารับประทาน นับว่าย่ำยีสูญเปล่าจริงๆ... หวังว่าโกวเนี้ยนางนี้สามารถทุเลาเป็นปรกติ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ เนื่องเพราะเสียโลหิตมากไป บังเกิดอาการศีรษะมึนงงสิ้นสติไปอีกครา

เล่าเท้าจี้อโอบอุ้มเหล็งฮู้ชงขึ้น ออกจากห้องบุตรี วางลงบนเตียงภายในห้องตนเอง กล่าวด้วยหน้านิ่วคิ้วขมวดว่า

"ทำอย่างไรดี ทำอย่างไรดี?"

โจ้วโชยชิวกล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจี้อเสียโลหิตมากไป ชีวิตอยู่ในห้วงคับขัน พวกเราทั้งสามทุ่มเทพลังการฝึกปรือชั่วชีวิต ถ่ายทอดกำลังภายในเข้าสู่ร่างเขาเป็นอย่างไร?"

เล่าเท้าจี้อเห็นพ้องด้วย ประคองเหล็งฮ้ชงลุกขึ้น ทาบมือขวากับจุดไต้จุยที่กลางหลัง พอถ่ายทอดพลังเข้าไป ก็สะท้านทั้งร่าง เสียงกร๊อบเมื่อเก้าอี้ที่นั่งถูกกดทับพังทลาย ที่แท้ภายในกายเหล็งฮู้ชงสั่งสมกำลังภายในแปดสาย เล่าเท้าจี้อไม่ทราบความนัยพอถ่ายทอดพลังเข้าไป ก็ถูกกระแทกสะท้อนกลับมา

เล่าเท้าจี้อทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจี้อหากไม่ฟื้นคืนสติ เราผู้เฒ่าได้แต่ฆ่าตัวตายแล้ว"

ชายฉกรรจ์นั้นพลันส่งเสียงร้องว่า

"ท่านที่อยู่บนยอดไม้นอกกำแพง ใช่เป็นเจ้าสำนักฮั้วซัวงักซิงแซหรือไม่?"

งักปุกคุ้งใจหายวาบ ที่แท้ร่องรอยของตนถูกพบเห็นแต่แรก ชายฉกรรจ์เหล่านั้นร้องอีกว่า

"เหล็งฮู้กงจี้อที่เป็นศิษย์ของท่านสิ้นสติไป ขอเชิญท่านเข้า

มาตรวจดู"

งักปุกคุ้งส่งเสียงกระแอม กระโดดปราดข้ามที่ว่างของลานตึก ทิ้งตัวลงบนทางระเบียงใต้ชายคาตึก เล่าเท้าจี้อเดินออกจากห้อง ประสานมือกล่าวว่า

"งักซิงแซ เชิญเข้า"

งักปุกคุ้งสาวเท้าเข้าห้อง เห็นเหล็งฮู้ชงนอนสลบไสลบนเตียง ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เราหากไม่แสดงลมปราณเมฆม่วง คนเหล่านี้คงดูแคลนต่อสำนักฮั้วซัวเราแล้ว'

พอได้คิดเกร็งลมปราณขึ้น หันหน้าเข้าหาเตียง มิให้ผู้คนเห็นแววสีม่วงบนใบหน้า ยื่นมือทาบกับจุดไต้จุยที่กลางหลังเหล็งฮู้ชง เขาล่วงรู้ระบบการโคจรพลังในกายเหล็งฮู้ชงแต่แรก ดังนั้นไม่ใช้กำลังเพียงถ่ายทอดพลังเข้าไปช้าๆ พอเผชิญกับพลังกระแทกสะท้อนก็ถอนมือห่างมาครึ่งนิ้ว จากนั้นทาบฝ่ามือลงใหม่

ไม่นานให้หลัง เหล็งฮู้ชงก็ฟื้นคืนสติมาช้าๆ ร้องว่า

"ซือแป๋...ท่านผู้เฒ่ามาแล้ว"

งักปุกคุ้งเห็นว่าไม่ควรอยู่ที่นี้นานไป กอปรกับห่วงใยด้านเรือโดยสาร ขณะจะกล่าวคำอำลา เห็นชายฉกรรจ์นั้นตาเป็นประกายวาบวับใต้แสงไฟ พลันฉุกใจคิดประสานมือ กล่าวว่า

"สหายท่านนี้มีนามสูงส่งว่ากระไร?"

โจ้วโชยชิวยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แท้งักซิงแซไม่รู้จักแม้เงียวจี้อ *(แมวราตรี)* โก่ยบ้อชี"

งักปุกคุ้งใจสั่นสะท้านครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้คนผู้นี้คือแมวราตรีโก่ยบ้อชี ฟังว่าคนผู้นี้มีส่วนสัดพิสดาร สายตาคมกล้าเป็นพิเศษ บัดเดี๋ยวดีบัดเดี๋ยวร้าย แม้ชื่อโก่ยบ้อชี

(อุบายอับจน) แท้ที่จริงเจ้าเล่ห์เพทุบาย กลับคลุกคลีกับเล่าเท้าจื้อและพวก'

ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"ได้ยินนามยิ่งใหญ่ของ**โก่ยซือหู** *(ผู้มีฝีมือแซ่โก่ย)* มานานวันนี้ยินดีที่ได้พบ"

แมวราตรียิ้มพลางกล่าวว่า

"วันนี้พวกเราพบหน้า วันพรุ่งนี้ยังจะพบกันที่สันเขาโหงวป่ากัง"

งักปุกคุ้งสะท้านใจอีกครา อดห่วงในใจในความปลอดภัยของบุตรีมิได้ กล่าวว่า

"เราไม่ทราบล่วงเกินสหายที่นี้ในที่ใด คาดว่าผ่านทางมาไม่ได้ไปเยี่ยมคำนับ นับว่าเสียมารยาทจริงๆ บุตรีเรากับศิษย์แซ่ลิ้มไม่ทราบถูกสหายท่านใดเรียกตัวไป โก่ยซิงแซสามารถชี้แนะหรือไม่?"

แมวราตรีปฏิเสธว่าไม่ทราบ งักปุกคุ้งไม่สะดวกกับการถามต่อได้แต่กล่าวคำอำลา ประคองเหล็งฮู้ชงขึ้น เล่าเท้าจื้อชิงอุ้มเหล็งฮู้ชงไป กล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อเป็นเราเชิญมา ย่อมต้องให้เราส่งกลับไป"

พลางหยิบฉวยผ้าห่มผืนหนึ่งห่อหุ้มร่างเหล็งฮู้ชง ก้าวยาวๆ ออกจากห้อง

เซียนกิ่งท้อกับเซียนผลท้อถูกเล่าเท้าจื้อใช้ร่างแหพันธนาการไว้ทิ้งอยู่ที่ลานตึกยิ่งดิ้นรนร่างแหยิ่งรัดแน่น เห็นเล่าเท้าจื้อออกมาเซียนกิ่งท้อร้องว่า

"นี่ ท่านทิ้งพวกเราปลาใหญ่สองตัวไว้ที่นี้ หมายความว่าอย่างไร?"

เล่าเท้าจื้อลังเลเล็กน้อย หวนนึกถึงจับเสือง่ายดายปล่อยเสือยากเย็น หากปลดปล่อยมันสองพี่น้อง หกเซียนหุบเขาท้อรุดมา

รังควานล้างแค้น เกรงว่ายากต้านทานได้

เหล็งฮู้ชงล่วงรู้จิตใจมัน จึงกล่าว

"ผู้อาวุโส โปรดปลดปล่อยพวกเขาทั้งสอง สองเซียนหุบเขาท้อ นับแต่นี้พวกท่านอย่าได้รังควานล้างแค้นเล่าโจ้วแห่งฮวงโหทั้งหมดกลับกลายจากศัตรูเป็นสหายเป็นอย่างไร?"

เซียนกิ่งท้อรับคำ โจ้วโชยชิวค่อยก้มกายลง แก้เงื่อนปมบนร่างแหออกร่างแหนี้ถักจากเส้นผม ใยไหมและใยทอง ดาบกระบี่ฟันไม่เข้า เมื่อถูกรัดพันธนาการนอกจากผู้คนแก้มัดให้ ไม่เช่นนั้นยิ่งดิ้นรนยิ่งรัดแน่น

เซียนกิ่งท้อพอผุดลุกขึ้น กลับแก้กางเกงราดรดปัสสาวะบนร่างแห โจ้วโชยชิวถามโพล่งว่า

"ท่าน...ท่านทำอะไร?"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"ไม่ราดรดปัสสาวะใส่ร่างแหนี้ ยากระบายความแค้นในอกของบิดาได้"

คนทั้งเจ็ดกลับถึงท่าเรือริมน้ำ งักปุกคุ้งมองแต่ไกลเห็นเล้าเต็กนับและกอกึงเมังถือกระบี่เฝ้าอยู่ที่หัวเรือ ทราบว่าทุกผู้คนปลอดภัยไร้อันตราย ค่อยคลายใจลง

เล่าเท้าจื้อส่งเหล็งฮู้ชงเข้าห้องท้องเรือ ประสานมือคารวะจนจรดพื้น กล่าวว่า

"กงจื้อมีคุณธรรมเทียมฟ้า เล่าฮิวสำนึกตื้นตันยิ่ง ตอนนี้ขออำลาชั่วคราว วันหน้าค่อยพบกันใหม่"

เหล็งฮู้ชงได้รับความกระทบกระเทือนในระหว่างทาง แทบสลบไสลไปอีก ดังนั้นเพียงรับคำดังอืมม์ งักฮูหยินและพวกเห็นคนอ้วนเตี้ยราวลูกหนังนี้ ตอนแรกยโสแต่แล้วอ่อนน้อม นบนอบต่อ

เหล็งฮู้ชงปานนี้ อดสงสัยใจมิได้

เล่าเท้าจื้อและโจ้วโชยชิวกริ่งเกรงเซียนรากท้อและพวกกลับมาไม่กล้ารั้งอยู่สืบต่อประสานมือต่องักปุกคุ้งคิดอำลาจากไป เซียนกิ่งท้อพลันกวักมือต่อโจ้วโชยชิว กล่าวว่า

"โจ้วเฮียอย่าเพิ่งไป"

โจ้วโชยชิวถามว่าทำอะไรเซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"ทำเช่นนี้"

พลางงอเข่ายืดตัว จากนั้นยืดไหล่ชนใส่อ้อมอกของโจ้วโชยชิว โจ้วโชยชิวไม่ทันหลบเลี่ยง ได้แต่เกร็งลมปราณคุ้มครองตน ท้องน้อยกลับกลายเป็นแข็งแกร่งประดุจเหล็ก ได้ยินเสียงกร๊อบแกร๊บเพียะพะเคร้งคร้าง ติงตังดังพร้อมเพรียง เซียนกิ่งท้อถอยปราดไปสิบกว่าวา หัวร่อฮาฮาออกมา

โจ้วโชยชิวร้องโอย สอดมือไปในอกเสื้อ ล้วงเอาชิ้นส่วนเล็กละเอียดออกมามากหลาย บ้างเคลือบบ้างหยก บ้างไผ่บ้างไม้ จอกสุราล้ำค่าที่เก็บสะสมอยู่ในอกเสื้อของมันยี่สิบกว่าใบ ถูกเซียนกิ่งท้อชนแหลกละเอียด ถ้วยเงินถ้วยทองและจอกทองเหลืองก็ถูกกดทับบี้แบนถึงกับทั้งเสียดายทั้งเดือดดาล ตวัดมือซัดชิ้นส่วนหลายสิบชิ้นนั้นใส่เซียนกิ่งท้อ

เซียนกิ่งท้อระมัดระวังแต่แรก ดังนั้นถลันหลบเลี่ยงร้องว่า

"เหล็งฮู้ชงสั่งพวกเรากลับกลายจากศัตรูเป็นสหาย คำพูดของเขามิอาจไม่ฟัง พวกเราต้องเป็นศัตรูก่อน ค่อยคบเป็นสหาย"

โจ้วโชยชิวความจริงคิดตะลุยไล่ พอฟังค่อยชะงักเท้า ฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"มิผิด กลับกลายจากศัตรูเป็นสหาย"

พลางชักชวนเล่าเท้าจื้อและแมวราตรีหันกายไป เหล็งฮู้ชงแม้

อยู่ในสภาพกึ่งสลบไสล ยังห่วงใยความปลอดภัยของงักเล้งซัง กล่าวว่า

"เซียนกิ่งท้อ ขอให้พวกเขาอย่าได้...อย่าได้ทำร้ายงักซือม่วยเรา"

เซียนกิ่งท้อรับคำ ร้องดังๆ ว่า

"นี่ เล่าเท้าจื้อ โจ้วโชยชิว แมวราตรีรับฟังไว้ เหล็งฮู้ชงบอกว่าพวกท่านไม่อาจทำร้ายซือม่วยสุดวิเศษของเขา"

แมวราตรีและพวกความจริงจากไปไกล พอฟังค่อยชะงักเท้า เล่าเท้าจื้อเหลียวหน้ามาร้องตอบว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อมีคำสั่ง ย่อมต้องปฏิบัติตาม"

คนทั้งสามซุบซิบหารือกันชั่วขณะ ค่อยเร่งรุดจากไป"

งักปุกคุ้งขณะจะบอกเล่าเรื่องราวในบ้านเล่าเท้าจื้อต่อภรรยา พลันได้ยินเสียงร่ำร้องดังสับสน เซียนรากท้อและพวกทั้งสี่กลับมาแล้ว สี่เซียนหุบเขาท้อประโคมโอ่ว่าคนถือธงขาวถูกพวกมันทั้งสี่จับกุมไว้ ฉีกกระชากเป็นสี่ส่วน เซียนผลท้อค่อยกล่าวเปิดโปงว่า แมวราตรีเมื่อครู่ยังมาที่นี้

งักปุกคุ้งและงักฮูหยินมองหน้ากันด้วยความกังวล หวนนึกถึงบุตรีถูกคร่ากุมกระทั่งศัตรูเป็นใครยังไม่ทราบ คิดไม่ถึงสำนักฮั้วซัวมีชื่อเลื่องลือ เมื่อมาถึงริมแม่น้ำฮวงโห กลับพลาดท่าเสียที แต่กริ่งเกรงเหล่าศิษย์ประหวั่นลนลาน ดังนั้นไม่กล้าแสดงออกทางสีหน้า

ประมาณหนึ่งชั่วยาม ฟ้ารุ่งสางรำไร บนฝั่งพลันบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น ไม่นานให้หลัง ปรากฏเกี้ยวสองคันแบกมาถึงริมฝั่ง คนแบกเกี้ยวกล่าวเสียงกังวาน

เหล็งฮู้กงจื้อสั่งไว้ อย่าได้สร้างความตระหนกแก่งักโกวเนี้ย เรื่องที่นายเหนือเราล่วงเกิน ขอเหล็งฮู้กงจื้อให้อภัย"

คนแบกเกี้ยวทั้งสี่วางเกี้ยวลง หันกายคารวะต่อเรือโดยสาร

ค่อยหมุนตัวจากไป

ภายในเกี้ยวพลันบังเกิดสุ้มเสียงงักเล้งซังร้องว่า

"บิดา มารดา"

งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาทั้งแตกตื่นทั้งยินดี กระโดดขึ้นฝั่งเลิกม่านเกี้ยวขึ้น เห็นบุตรีนั่งอยู่ภายในเกี้ยวโดยปลอดภัยไร้อันตราย เพียงแต่จุดที่เท้าถูกจี้สกัดเคลื่อนไหวไม่สะดวก ภายในเกี้ยวอีกคันหนึ่งนั่งไว้ด้วยลิ้มเพ้งจือ

งักปุกคุ้งยื่นมือตบใส่จุดฮ้วงเถียว จิกตง อุ้ยตงของงักเล้งซังคลายจุดให้กับนางถามว่า

"คนสูงใหญ่นั้นเป็นใคร?"

งักเล้งซังกล่าวคำ "มัน...มัน..." กลับแบะปากร้องไห้ออกมา งักฮูหยินรีบอุ้มนางขึ้น เดินเข้าห้องท้องเรือ หวนนึกถึงบุตรีตกอยู่ในเงื้อมมือพวกมันหลายชั่วยาม ไม่ทราบถูกหยามย่ำยีหรือไม่ แต่ในห้องท้องเรือมีคนมาก ไม่กล้าถามไถ่ออกไป

งักเล้งซังร่ำไห้รำพันว่า

"มารดา คนสูงใหญ่นั้นด่าข้าพเจ้า ยังยกมือทำท่าตบตีข้าพเจ้า"

งักฮูหยินพอฟังค่อยโล่งอก ปลอบโยนว่า

"เอาเถอะ ครั้งหน้าพวกเราจะด่ามัน ขู่มันบ้าง"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ว่าตั่วซือกอ ลิ้มน้อยยิ่งไม่ได้พูด ตนสูงใหญ่นั้นบอกว่าในชีวิตมันไม่ชมชอบได้ยินผู้คนพูดว่าเหล็งฮู้ชง พอไม่ชมชอบจะจับคนไปต้มกิน..."

ยามนั้นลิ้มเพ้งจือก็ได้รับการคลายจุดจากซือแป๋ เดินเข้าห้องท้องเรือกล่าวเสริมขึ้น

"ซือบ้อ คนสูงใหญ่กับหลวงจีนนั้นรับประทานเนื้อมนุษย์จริงๆ

หาใช่เพียงพูดขู่ไม่"

งักฮูหยินใจหายวาบ ถามว่า

"พวกมันกล้ารับประทานเนื้อมนุษย์ เจ้าทราบได้อย่างไร?"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"หลวงจีนนั้นถามถึงคัมภีร์กระบี่พิชิตมารต่อข้าพเจ้า เค้นถามอยู่ชั่วขณะก็ล้วงของสิ่งหนึ่งจากอกเสื้อมากัดกินอย่างเอร็ดอร่อย ทั้งยังยื่นถึงมุมปากข้าพเจ้าถามว่าต้องการกัดกินสักคำหรือไม่ ที่แท้... ที่แท้เป็นมือมนุษย์ข้างหนึ่ง"

งักเล้งซังไม่เคยได้ยินลิ้มเพ้งจือบอกเล่าเรื่องนี้ต่อนาง พอฟังถึงกับกรีดร้องออกมา งักปุกคุ้งพลันกล่าวว่า

"เรานึกออกแล้ว นี่เป็น**เมาะปักชังฮิ้ม** *(สองหมีทะเลทราย)* คนสูงใหญ่ผิวขาวหลวงจีนนั้นกลับผิวดำ ใช่หรือไม่?"

งักเล้งซังรับคำ ถามว่า

"บิดา ท่านรู้จักพวกมัน?"

"เราไม่รู้จัก เพียงแต่ได้ยินผู้คนบอกว่าดินแดนทะเลทรายนอกกำแพงใหญ่มีมหาโจรสองคน หนึ่งเรียกว่าหมีดำ หนึ่งเรียกหมีขาว หากเจ้าทรัพย์พกพาสมบัติออกเดินทาง พวกมันเพียงช่วงชิงทรัพย์สินเงินทอง หากว่าจ้างสำนักคุ้มกันภัยทำหน้าที่คุ้มกันส่งจะจับเปาเปียวที่คุ้มครองสินค้าไปต้มกิน"

งักเล้งซังกรีดร้องออกมาอีกครา งักปุกคุ้งซักถามว่า

"ชงยี้ เจ้ารู้จักสองหมีทะเลทรายได้อย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงปฏิเสธว่าไม่รู้จัก งักเล้งซังพลันกล่าวว่า

"ลิ้มน้อย หลวงจีนนั้นให้ท่านกัดกินมือข้างนั้น ท่านกัดหรือไม่?"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมไม่กัด"

เซียนลำต้นท้อที่นอกห้องท้องเรือพลันกล่าวว่า

"เนื้อที่โอชะที่สุดในโลก ไม่มีใดเกินเนื้อมนุษย์ ลิ้มน้อยคงลอบรับประทานเพียงแต่ไม่ยอมรับเท่านั้น"

ลิ้มเพ้งจือหลังจากประสบเหตุแปรเปลี่ยน ก็สุขุมหนักแน่นกว่าเดิม

พอฟังงงงันวูบ แต่ไม่ตอบคำ เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"งักโกวเนี้ย คนเช่นนี้กินเนื้อคนไม่ยอมรับ ขาดความสัตย์ซื่อไหนเลยแต่งงานกับมันได้?"

เซียนใบท้อกล่าวเสริมขึ้น

"มันกินเนื้อคนจนติดเป็นนิสัย วันหน้าท่านนอนเตียงเดียวกับมันหลับถึงกลางดึก พลันรู้สึกปวดแปลบที่นิ้วมือ ได้ยินเสียงกร๊อบแกร๊บ ที่แท้เป็นลิ้มน้อยกัดกินนิ้วมือท่าน"

เซียนผลท้อกล่าวว่า

"งักโกวเนี้ย คนผู้หนึ่งรวมทั้งนิ้วเท้า มีเพียงยี่สิบนิ้ว ลิ้มน้อยวันนี้กัดกินสักหลายนิ้ว พรุ่งนี้กัดกินอีกหลายนิ้ว จะกัดกินนิ้วมือนิ้วเท้าของท่านจนหมดสิ้น"

หกเซียนหุบเขาท้อเมื่อคบหากับเหล็งฮู้ชงบนยอดเขาฮั้วซัวก็ยึดถือเหล็งฮู้ชงเป็นสหาย พวกมันทั้งหกมิใช่ไม่มีมันสมอง ยังดูออกว่าเหล็งฮู้ชงมีรักแต่งักเล้งซังไร้น้ำใจ ยามนี้จับจุดอ่อนของลิ้มเพ้งจือได้ ก็กล่าววาจายุยงเป็นการใหญ่"

งักเล้งซังถึงกับยกมืออุดหู ร้องว่า

"ท่านกล่าวเหลวไหล ข้าพเจ้าไม่ฟัง"

เสียงเพลงพลันเปลี่ยนแปร ยิ่งคล้ายชายหญิงหาความสุขกัน อยู่ในห้วงหฤหรรษ์ เหล่าบุรุษสตรีสำนักฮั้วซัวอดหน้าแดงมิได้

ในเรือน้อยพลันบังเกิดสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"เหล็งฮู้ชงกงจื้อแห่งสำนักฮั้วซัวอยู่บนเรือหรือไม่?"

งักฮูหยินกล่าวเบาๆ

"ชงยี้ อย่าได้สนใจนาง"

เห็นสตรีนางหนึ่งพลิ้วออกจากห้องท้องเรือของเรือน้อย หยุดยืนที่หัวเรือ นางมีอายุยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปี ผิวพรรณค่อนข้างเหลือง ดวงตาโตยิ่ง ดำขลับประดุจนิล สวมเสื้อกางเกงเนื้อผ้าสีครามลายดอกไม้ขาว ตั้งแต่ทรวงอกถึงหัวเข่า คาดผ้าปักลายดอกไม้สีสันแพรวพราวผืนหนึ่ง ใส่ตุ้มหูทองคำขนาดใหญ่โตเท่าจอกสุราคู่หนึ่ง หว่างเอวยังผูกสายรัดเอวหลากสีสันเส้นหนึ่งโชยพันพลิ้วตามลม เท้าทั้งสองกลับเปลือยเปล่าไม่สวมรองเท้า

สตรีนางนี้แม้มีเสน่ห์งดงาม แต่ฟังเสียงแล้วเห็นตัวบุคคล รู้สึกสุ้มเสียงยังไพเราะกว่ารูปโฉม ดูจากอาภรณ์การแต่งกาย มิใช่หญิงชาวฮั่นเด็ดขาด

ชั่วพริบตา เรือโดยสารของฮั้วซัวแล่นล่องไปตามกระแสน้ำ เห็นแน่ชัดว่าจะปะทะชนกับเรือน้อย เรือน้อยพลันหักหัว จากนั้นปลดใบลงมาเปลี่ยนเป็นแล่นเคียงคู่กับเรือใหญ่

งักปุกคุ้งพลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง ร้องว่า

"โกวเนี้ยนางนี้ ใช่อยู่ใต้บังคับบัญชาของน้าก่าจู้ *(หัวหน้านิกายแซ่น้า)* แห่งนิกายห้าเซียนมณฑลฮุ้นหนำหรือไม่"

สตรีนั้นหัวร่อคิกคักกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านกลับมีสายตาอยู่บ้าง แต่คาดเดาถูกเพียงครึ่งหนึ่ง เราคือนิกายห้าเซียนมณฑลฮุ้นหนำ แต่ไม่ได้อยู่ใต้บังคับบัญชาของน้า

เสียงเพลงพลันเปลี่ยนแปร ยิ่งคล้ายชายหญิงหาความสุขกัน อยู่ในห้วงหฤหรรษ์ เหล่าบุรุษสตรีสำนักฮั้วซัวอดหน้าแดงมิได้

ในเรือน้อยพลันบังเกิดสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"เหล็งฮู้ชงกงจื้อแห่งสำนักฮั้วซัวอยู่บนเรือหรือไม่?"

งักฮูหยินกล่าวเบาๆ

"ชงยี้ อย่าได้สนใจนาง"

เห็นสตรีนางหนึ่งพลิ้วออกจากห้องท้องเรือของเรือน้อย หยุดยืนที่หัวเรือ นางมีอายุยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดปี ผิวพรรณค่อนข้างเหลือง ดวงตาโตยิ่ง ดำขลับประดุจนิล สวมเสื้อกางเกงเนื้อผ้าสีครามลายดอกไม้ขาว ตั้งแต่ทรวงอกถึงหัวเข่า คาดผ้าปักลายดอกไม้สีสันแพรวพราวผืนหนึ่ง ใส่ตุ้มหูทองคำขนาดใหญ่โตเท่าจอกสุราคู่หนึ่ง หว่างเอวยังผูกสายรัดเอวหลากสีสันเส้นหนึ่งโชยพันพลิ้วตามลม เท้าทั้งสองกลับเปลือยเปล่าไม่สวมรองเท้า

สตรีนางนี้แม้มีเสน่ห์งดงาม แต่ฟังเสียงแล้วเห็นตัวบุคคล รู้สึกสุ้มเสียงยังไพเราะกว่ารูปโฉม ดูจากอาภรณ์การแต่งกาย มิใช่หญิงชาวฮั่นเด็ดขาด

ชั่วพริบตา เรือโดยสารของฮั้วซัวแล่นล่องไปตามกระแสน้ำ เห็นแน่ชัดว่าจะปะทะชนกับเรือน้อย เรือน้อยพลันหักหัว จากนั้นปลดใบลงมาเปลี่ยนเป็นแล่นเคียงคู่กับเรือใหญ่

งักปุกคุ้งพลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง ร้องว่า

"โกวเนี้ยนางนี้ ใช่อยู่ใต้บังคับบัญชาของน้าก่าจู้ *(หัวหน้านิกายแซ่น้า)* แห่งนิกายห้าเซียนมณฑลฮุ้นหนำหรือไม่"

สตรีนั้นหัวร่อคิกคักกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านกลับมีสายตาอยู่บ้าง แต่คาดเดาถูกเพียงครึ่งหนึ่ง เราคือนิกายห้าเซียนมณฑลฮุ้นหนำ แต่ไม่ได้อยู่ใต้บังคับบัญชาของน้า

ก่าจู้"

งักปุกคุ้งประสานมือกล่าวว่า

"โปรดกราบเรียนน้าก่าจู้ว่า งักปุกคุ้งแห่งฮั้วซัวฝากความระลึกถึงท่านผู้เฒ่า"

สตรีนั้นลืมตากลมโต กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านไฉนเรียกเราเป็นท่านผู้เฒ่า เราชราภาพนักหรือ?"

งักปุกคุ้งใจหายวาบ กล่าวว่า

"โกวเนี้ย ท่าน...ท่านคือน้าก่าจู้...นิกายห้าเซียน...."

เขาทราบว่านิกายห้าเซียนเป็นค่ายสำนักอันชั่วร้ายอำมหิต ที่ว่าห้าเซียนเป็นเพียงการยกย่อง ชาวยุทธจักรเมื่ออยู่ลับหลังล้วนเรียกเป็นโหวงตั๊กก่า *(นิกายห้าพิษ)* ซึ่งความจริงเมื่อร้อยกว่าปีก่อนค่ายสำนักนี้ใช้ชื่อนิกายห้าพิษ ผู้ก่อตั้งสำนักล้วนเป็นชาวแม้วแถบมณฑลกุยจิวฮุนหนำ ต่อมามีชาวฮั่นหลายคนเข้านิกาย เห็นว่าคำว่าห้าพิษไม่สุภาพ จึงเปลี่ยนเป็นห้าเซียน

นิกายห้าเซียนจัดเจนในการสะสมเชื้อไข้พิษ ใช้แมลงคุณไสยแพร่พิษวางยาได้รับการขนานชื่อร่วมกับสำนักร้อยโอสถ แม้ไม่มีอุบายลึกซึ้งเท่าสำนักร้อยโอสถแต่ลี้ลับพิสดารกว่ามากนัก หากถูกพิษของสำนักร้อยโอสถ ยังสืบสาวราวเรื่องออกแต่หากถูกพิษของนิกายห้าเซียน ต่อให้คนแพร่พิษอธิบายโดยละเอียดยังแทบไม่ยอมเชื่อ

สตรีนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราคือ**น้าหงส์ฮ้วง** *(หงส์ตัวเมีย)* เราบอกต่อท่านว่า เราคือนิกายห้าเซียน แต่ไม่ได้อยู่ใต้บังคับบัญชาของน้าก่าจู้ ในนิกายห้าเซียนนอกจากน้าหงส์ฮ้วงเอง ยังมีผู้ใดไม่อยู่ใต้บังคับบัญชาของน้าหงส์ฮ้วง?"

งักปุกคุ้งเพียงทราบว่า หัวหน้านิกายห้าเซียนแซ่น้า พอฟังนางกล่าวเช่นนี้ค่อยทราบว่าผู้อื่นเรียกน้าหงส์ฮ้วง ดูจากการแต่งกายของนางกลับคล้ายนกหงส์ตัวหนึ่ง ยุคสมัยนั้นหญิงชาวฮั่นปกปิดนามจวบกระทั่งมีคนมาสู่ขอ ค่อยแจ้งชื่อให้ทราบ ในยุทธจักรแม้ไม่ยึดถือคร่ำครึปานนี้ แต่ก็ไม่มีอิสตรีบอกชื่อตัวเองออกมา ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"ที่แท้น้าก่าจู้ให้เกียรติมาด้วยตนเอง ผู้แซ่งักเสียคารวะมากแล้วไม่ทราบน้าก่าจู้มีเรื่องใด?"

น้าหงส์ฮ้วงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เหล็งฮู้ชงเป็นซือตี่ของท่าน หรือเป็นศิษย์ของท่าน?"

"เป็นศิษย์ของเรา"

"เราคิดชมดูเขา ได้หรือไม่?"

"ศิษย์เราไม่สบาย ยังไม่ฟื้นฟูสติสัมปชัญญะ บนแม่น้ำใหญ่ไม่สะดวกกับการกราบพบก่าจู้"

น้าหงส์ฮ้วงลืมตากลมโต กล่าวว่า

"เขาไม่ได้สังกัดนิกายห้าเซียนเรา ให้เขากราบพบเราทำอะไรอีกประการเขาเป็น...เป็นสหายของผู้อื่น ต่อให้เขาคิดกราบพบเราเราก็ไม่กล้ารับฟังว่าเขาถ่ายเลือดตัวเอง ให้บุตรีของเล่าเท้าจื้อดื่มช่วยชีวิตโกวเนี้ยนางนั้น คนมากน้ำใจมากคุณธรรมเช่นนี้ สตรีชาวแม้วเรานิยมเลื่อมใสที่สุด ดังนั้นเราต้องการพบสักครา"

"เรื่องนี้..."

"เราทราบว่าเขารับบาดเจ็บ ทั้งยังถ่ายเลือดออกมามากมายไม่ต้องเรียกเขาออกมาแล้ว เราจะข้ามไปเอง"

พลางกระโดดปราดเบาๆ ขึ้นมายังหัวเรือของสำนักฮั้วซัว

งักปุกคุ้งถอยกายไปสองก้าว ขวางอยู่ปากทางเข้าห้องท้องเรือ

ในใจลำบากใจยิ่ง นิกายห้าเซียนเป็นค่ายสำนักหนึ่งในยุทธจักร ก่าจู้มาด้วยตนเองตามเหตุผลไม่ควรขัดขวาง แต่นิกายห้าเซียนยากตอแย หากปล่อยให้บุคคลที่เต็มไปด้วยสัตว์พิษเข้าห้องท้องเรือ ยากที่วางใจได้ ดังนั้นร้องบอกว่า

"ชงยี้ น้าก่าจู้ต้องการพบเจ้า รีบออกมาพบพาน"

แต่เหล็งฮู้ชงเสียโลหิตจำนวนมาก สติสัมปชัญญะยังไม่ฟื้นฟู พอฟังซือแป๋ร้องเรียก เพียงรับคำเบาๆ ขยับตัวหลายครากลับลุกไม่ขึ้น

น้าหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"เขาบาดเจ็บสาหัส ไหนเลยออกมาได้ บนแม่น้ำลมแรง หากถูกความเย็นแทรกซึม ก็ย่ำแย่แล้ว เราเข้าไปดูเขาเอง"

พลางสาวเท้าไปยังประตูห้องท้องเรือ งักปุกคุ้งสูดได้กลิ่นบุปผชาติอันเข้มข้นได้แต่เบี่ยงตัว ปล่อยให้น้าหงส์ฮ้วงเดินเข้าห้องท้องเรือ

ห้าเซียนหุบเขาท้อนั่งขัดสมาธิอยู่ในห้องท้องเรือด้านนอก เซียนผลท้อนอนอยู่บนเตียง น้าหงส์ฮ้วงทักทายว่า

"พวกท่านคือหกเซียนหุบเขาท้อหรือ เราเป็นหัวหน้านิกายห้าเซียน พวกท่านเป็นหกเซียนหุบเขาท้อ ทั้งหมดต่างเป็นเซียน"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"ไม่แน่นัก พวกเราเป็นเซียนจริง ท่านเป็นเซียนปลอม"

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"ต่อให้ท่านเป็นเซียนจริง พวกเราเป็นหกเซียน มากกว่าท่านเซียนหนึ่ง"

น้าหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"ต้องการมากกว่าพวกท่านเซียนหนึ่ง นับว่าง่ายดายยิ่ง

พวกท่านหกเซียนหุบเขาท้อกลายเป็นสี่เซียน เราก็จะมากกว่าพวกท่านเซียนหนึ่งแล้ว”

เซียนลำต้นท้อร้องว่า

“คุยเขื่องอวดโอ่นัก ท่านคิดทำอย่างไร?”

พริบตานั้นเซียนรากท้อ เซียนลำต้นท้อ เซียนใบท้อ และเซียนดอกท้อคว้าจับมือเท้านางโดยพร้อมเพรียง เพิ่งยกร่างนางขึ้นผู้คนสีคนอุทานโดยพร้อมเพรียงรีบคลายมือออก ทุกผู้คนแบะมือออกเหม่อมองวัตถุบนฝ่ามืออย่างตื่นตระหนก

งักปุกคุ้งกวาดตามอง อดขนลุกเกรียวมิได้ เห็นฝ่ามือเซียนรากท้อและเซียนลำต้นท้อมีตะขาบสีเขียวคนละตัว ฝ่ามือของเซียนใบท้อกับเซียนดอกท้อมีแมงมุมลายพร้อยคนละตัว สัตว์พิษทั้งสี่ตัวยังไม่กัดใส่ แต่ก็สะกดสี่เซียนหุบเขาท้อไม่กล้าเคลื่อนไหว

น้าหงส์ฮ้วงโบกมือวูบ ก็บังคับสัตว์พิษทั้งสี่ตัวกลับไป ไม่ทราบซุกซ่อนอยู่ที่ใดในร่างกาย จากนั้นนางเดินต่อไป สี่เซียนหุบเขาท้อแตกตื่น จนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่กล้าปากมากอีก

เหล็งฮู้ชงและศิษย์บุรุษสำนักฮั้วซัวอยู่ที่ห้องท้องเรือช่วงกลางยามนั้นแผ่นกระดานกั้นระหว่างห้องท้องเรือช่วงกลางกับห้องท้องเรือด้านหลัง เลื่อนปิดลง งักฮูหยินและศิษย์สตรีทั้งหลายล่าถอยเข้าห้องท้องเรือด้านหลัง

น้าหงส์ฮ้วงกวาดตาผ่านหน้าทุกผู้คนแวบหนึ่ง เดินถึงหน้าเตียงเหล็งฮู้ชง กล่าวเบาๆ ว่า

“เหล็งฮู้กงจื้อ เหล็งฮู้กงจื้อ...”

สุ้มเสียงนุ่มนวลยิ่ง ทุกผู้คนพอฟัง คล้ายกับนางกำลังเรียกหาตนเอง ถึงกับแทบส่งเสียงขานรับ นางเรียกหาอยู่สองคำ ศิษย์บุรุษทั้งหลายมีอยู่กว่าครึ่งที่หน้าแดงฉานจรดใบหู ร่างสั่นระริกเล็กน้อย

เหล็งฮู้ชงลืมตาช้าๆ กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่าน...ท่านเป็นใคร?"

"เราเป็นสหายของสหายสนิทท่าน ดังนั้นถือเป็นสหายของท่าน"

พลางยื่นมือไปในผ้าห่มเหล็งฮู้ชง ดึงมือขวาเขาออกมาแตะตรวจชีพจรของเขาต้องขมวดคิ้ว พลันชะโงกศีรษะออกนอกห้องท้องเรือ ห่อปากเป่าเป็นเสียงดัง กล่าวกูลีกูลูหลายคำ

คนในห้องท้องเรือล้วนไม่ทราบสาเหตุความนัย ไม่นานให้หลังปรากฏสตรีชาวแม้วสี่นางเดินเข้ามา ทุกนางมีอายุสิบแปดสิบเก้าปี สวมเสื้อผ้าสีครามย้อมลายดอกไม้ หว่างเอวรัดสายรัดเอวปักลายดอกไม้ ในมือถือกล่องไม้ไผ่กว้างยาวประมาณแปดนิ้วใบหนึ่ง

งักปุกคุ้งขมวดคิ้วเล็กน้อย ทราบว่าวัตถุที่สาวกนิกายห้าเซียนถือติดมือมา ต้องมิใช่สิ่งของดีงาม เพียงน้าหงส์ฮ้วงคนเดียวก็ซุกซ่อนตะขาบแมงมุมไม่น้อย สตรีชาวแม้วทั้งสี่ยกกล่องเข้าห้องท้องเรือ เกรงว่าแผ่นดินต้องปั่นป่วนวุ่นวายแล้ว แต่ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้แสดงท่าทีเป็นศัตรู กลับไม่สะดวกกับการลงมือขัดขวาง

สตรีชาวแม้วทั้งสี่เดินถึงเบื้องหน้าน้าหงส์ฮ้วง กล่าวเบาๆ หลายคำ น้าหงส์ฮ้วงผงกศีรษะ สตรีชาวแม้วทั้งสี่ก็เปิดกล่องออก ทุกผู้คนล้วนบังเกิดความสงสัยอยากรู้ ต้องการดูว่าภายในกล่องซุกซ่อนไว้ด้วยสิ่งของประหลาดใด

พริบตานั้น เรื่องพิสดารพลันอุบัติ สตรีชาวแม้วทั้งสี่ม้วนแขนเสื้อเผยเห็นข้อแขนอันขาวผ่อง จากนั้นม้วนขากางเกงขึ้นถึงหัวเข่า ศิษย์บุรุษของสำนักฮั้วซัวชมดูจนปากอ้าตาค้างใจเต้นระทึกตูมตาม

สตรีชาวแม้วทั้งสี่พอม้วนแขนเสื้อและขากางเกงขึ้น น้าหงส์ฮ้วงก็ม้วนแขนเสื้อขากางเกงนางขึ้นช้าๆ งักปุกคุ้งปรายตาบอกใบ้สั่งศิษย์ทั้งหลายล่าถอยออกจากห้องท้องเรือ มิให้ถูกอวิชชาครอบงำ

แต่มีแต่เล้าเต็กนับและซีไต้จื้อล่าถอยออกไป ที่หลงเหลือยังยืนตะลึงลานกับที่

งักปุกคุ้งเกร็งลมปราณขึ้นจากจุดตังชั้ง ผนึกลมปราณเมฆม่วงใบหน้าพลันเปล่งประกายสีม่วงขึ้น หวนนึกถึงนิกายห้าเซียนครองความเป็นใหญ่ที่ฟ้าทักษิณร่วมสองร้อยปี ย่อมมือวิชาสุดชั่วร้ายยามนี้ชนชั้นก่าจู้ร่ายเวทย์ด้วยตนเอง ยิ่งร้ายกาจเหนือธรรมดา หากไม่เกร็งลมปราณคุ้มครองสมาธิจิตใจอาจพลาดท่าเสียทีแสดงความทุเรศออกมาแล้ว

เห็นสตรีชาวแม้วทั้งสี่นางหยิบของสิ่งหนึ่งจากในกล่องไม้ไผ่วางลงบนท่อนแขนและขาที่เปลือยเปล่าของตนเอง วัตถุนั้นก็เกาะติดไว้โดยไม่ร่วงหล่นลงมา งักปุกคุ้งเพ่งตามอง ค่อยพบว่าเป็นปลิงดูดเลือดที่อยู่ในน้ำ เพียงแต่โตกว่าปลิงทั่วไปเท่าตัว

สตรีชาวแม้วทั้งสี่หยิบปลิงออกมาตัวแล้วตัวเล่า น้าหงส์ฮ้วงก็ล้วงปลิงออกจากกล่องไม้ไผ่ วางลงบนแขนขาตัวเอง เพียงชั่วขณะตามแขนขาของคนทั้งห้าเกาะเต็มไปด้วยปลิง อย่างน้อยมีสองร้อยกว่าตัว

งักปุกคุ้งตระเตรียมพรักพร้อม ขอเพียงสตรีชาวแม้วทั้งห้านางนี้มีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ จะลงมือกับโจรหัวหน้า สยบน้าหงส์ฮ้วงไว้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

ยามกะทันหันในห้องท้องเรือไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เอ่ยปาก เพียงได้ยินศิษย์บุรุษสำนักฮั้วซัวหายใจอย่างหนักหน่วง ผ่านไปเนิ่นนานปลิงตามแขนขาของสตรีชาวแม้วทั้งห้าค่อยเบ่งพองขึ้น ปรากฏเป็นสีแดงจางๆ

งักปุกคุ้งทราบว่าปลิงพอเกาะถูกตัวผู้คนและสัตว์จะเกาะติดแน่นดูดเลือดออกจากร่าง หากไม่ดูดจนอิ่ม ไม่ยอมปล่อยเด็ดขาด คน

ถูกปลิงดูดเลือดไม่มีความรู้สึกใด เพียงบังเกิดอาการชาเล็กน้อย ยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

'นางปีศาจเหล่านี้ปล่อยให้ปลิงดูดเลือด ไม่ทราบมีเจตนาใด คาดว่าสาวกนิกายห้าเซียนเมื่อร่ายเวทย์ให้อวิชชา ต้องใช้โลหิตของตัวเอง'

มิคาดน้าหงส์ฮ้วงเลิกผ้าห่มบนร่างเหล็งฮู้ชงขึ้น แกะปลิงบนท่อนแขนตัวเองมาตัวหนึ่ง วางลงบนเส้นเลือดบริเวณลำคอของเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงหลังจากพูดจาถามไถ่น้าหงส์ฮ้วง ก็สลบไสลไป เห็นปลิงตัวนั้นพอเกาะติดกับเส้นเลือดของเหล็งฮู้ชง ก็ทำการดูดเลือดอีก

น้าหงส์ฮ้วงล้วงขวดเคลือบจากอกเสื้อใบหนึ่ง เปิดจุกใช้เล็บนิ้วก้อยข้างขวาเขี่ยยาผงสีขาวจากในขวด โรยลงบนตัวปลิงหลายหยด สตรีชาวแม้วทั้งสี่ก็คลี่ปกเสื้อม้วนขากางเกงของเหล็งฮู้ชงขึ้น แกะปลิงบนร่างตัวเองทีละตัว วางลงบนเส้นเลือดตามแขนขาและทรวงอกท้องน้อยเหล็งฮู้ชงเพียงชั่วขณะ ปลิงสองร้อยตัวก็เกาะอยู่บนร่างเหล็งฮู้ชง น้าหงส์ฮ้วงคอยเขี่ยยาผง โรยลงบนตัวปลิงเล็กน้อย

กล่าวไปประหลาดนัก ปลิงเหล่านั้นเกาะอยู่บนร่างสตรีชาวแม้วทั้งห้า ยิ่งมายิ่งพองโต ตอนนี้กลับหดเล็กลงทีละน้อย

งักปุกคุ้งเข้าใจในบัดดล ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้นางใช้วิธีเปลี่ยนเลือดโดยใช้ปลิงเป็นสื่อ ถ่ายเลือดในตัวพวกนางเข้าสู่ร่างชงยี้ ผงสีขาวเหล่านี้ไม่ทราบเป็นของใด กลับสามารถบังคับให้ปลิงคายเลือดออกมา นับว่าประหลาดแท้'

เมื่อได้คิด ค่อยคลายมือจากการแตะด้ามกระบี่

ในห้องท้องเรือแม้ยังเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง แต่แตกต่างกับเมื่อครู่ที่การศึกใกล้ปะทุ ที่หายากยิ่งคือ แม้แต่หกเซียนหุบเขาท้อก็ชมดูจนอ้าปากค้าง ปากทั้งหกปากเมื่อหุบไม่ลง ย่อมไม่มีปัญญาโต้เถียงกันแล้ว

ชั่วครู่ให้หลัง ได้ยินเสียงติ๊กเบาๆ ปลิงที่คายเลือดออกมาจนเหือดแห้งตัวหนึ่งร่วงหล่นลงบนพื้นกระดานเรือ ชักกระตุกหลายครากก็แข็งตัวตาย สตรีชาวแม้วนางหนึ่งเก็บขึ้นมาโยนออกนอกหน้าต่าง

ซากปลิงถูกโยนลงน้ำตัวแล้วตัวเล่า ไม่ถึงชั่วหม้อข้าวเดือดซากปลิงก็ถูกจับโยนหมดสิ้น ใบหน้าเหลืองซีดของเหล็งฮู้ชงค่อยมีสีเลือดขึ้น เลือดที่ปลิงสองร้อยกว่าตัวนั้นดูดเข้าไป ถ่ายเทเข้าสู่ร่างเหล็งฮู้ชง มีปริมาณชามหนึ่ง นับว่าช่วยเหล็งฮู้ชงพ้นจากขีดอันตราย

งักปกคั่งคร่นคิดในใจ

'สตรีชาวแม้วนี้เป็นหัวหน้านิกายหนึ่ง กลับไม่เสียดายกับการถ่ายเลือดตัวเองเข้าสู่ร่างชงยี้ นางกับชงยี้ไม่รู้จักกันมาก่อน ย่อมมิใช่เกิดจากความรักชอบ นางบอกว่าเป็นสหายของสหายสนิทของชงยี้ ชงยี้คบหาสหายที่มีความเป็นมาใหญ่หลวงเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใด?'

น้าหงส์ฮ้วงเห็นเหล็งฮู้ชงมีสีหน้าดีขึ้น เมื่อแตะตรวจชีพจรของเขาพบว่าเต้นแรงขึ้น ดังนั้นถามเสียงนุ่มนวล

"เหล็งฮู้กงจื้อ ท่านรู้สึกเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงแม้ไม่เข้าในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด แต่ก็ทราบว่าสตรีนางนี้กำลังให้การรักษาตนเอง รู้สึกมีสติแจ่มใสขึ้นมากนัก จึงกล่าว

"ขอบคุณโกวเนี้ย เรา...เราดีขึ้นมากนัก"

น้าหงส์ฮ้วงถามว่า

"ท่านเห็นว่าเราแก่ชราหรือไม่ ใช่แก่ชราหรือไม่?"

"ผู้ใดว่าท่านชรา ท่านย่อมไม่ชรา หากท่านไม่มีโทสะ เราจะเรียกท่านเป็น**ม่วยจื้อ** *(น้องสาว)* สักคำ"

น้าหงส์ฮ้วงยินดียิ่ง แย้มยิ้มดุจบุปผาเบ่งบาน กล่าวว่า

"ท่านดียิ่ง มิน่าเล่า ผู้ที่ไม่เห็นบุรุษทั้งแผ่นดินอยู่ในสายตายังดีต่อท่าน ดังนั้น..."

"ท่านหากเห็นว่าเราดีจริง เหตุใดไม่เรียกเราเป็นเหล็งฮู้ตั่อกอ?"

น้าหงส์ฮ้วงหน้าแดงวูบ เรียกคำ "เหล็งฮู้ตั่วกอ" เหล็งฮู้ชงก็เรียกอย่างยิ้มแย้ม

"ม่วยจื้ออันประเสริฐ ม่วยจื้อที่น่ารัก"

เขามีนิสัยปล่อยตัว ไม่ถือสาข้อปลีกย่อย ผิดแผกแตกต่างกับงักปุกคุ้งที่เรียกตัวเองเป็นวิญญูชน เห็นนางอายุมากกว่าตนเอง แต่ชมชอบให้ผู้อื่นชมว่านางอายุเยาว์สะคราญโฉม จึงเรียกนางเป็นม่วยจื้อ เป็นการตอบแทนนางที่ช่วยเหลือตนเอง

น้าหงส์ฮ้วงพอฟัง ก็เบิกบานใจจริงๆ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตั่วกอ ท่านต้องการรับประทานอะไร เรานำอาหารว่างให้ท่านรับประทาน ดีหรือไม่?"

"อาหารว่างไม่คิดรับประทาน เราเพียงต้องการดื่มสุรา"

"นี่ง่ายดายยิ่ง พวกเรากลั่น**โหงวป๊อฮวยบิกจิ้ว** *(สุราเกสรห้าวิเศษ)* ท่านลองลิ้มชิมดู"

พลางกล่าวเป็นภาษาแม้วหลายคำ สตรีชาวแม้วสองนางรับคำจากไป หยิบฉวยสุราจากเรือน้อยแปดขวด เปิดขวดหนึ่งเทสุราลงในชาม กลิ่นหอมของดอกไม้และสุรา พลันอบอวลไปทั่วห้องท้องเรือ

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ม่วยจื้อ สุราของท่านมีกลิ่นหอมของดอกไม้ฉุนเฉียว กลบ

กลิ่นสุราไป นับเป็นสุราของสตรี"

"มิอาจไม่ใช้กลิ่นหอมของดอกไม้ ไม่เช่นนั้นจะมีกลิ่นคาวของงูพิษแล้ว"

"ไฉนมีกลิ่นคาวของงูพิษ"

"นี่เป็น*สุราเกสรห้าวิเศษ* ย่อมต้องใช้ของวิเศษของนิกายเราห้าอย่างท่านดูเองเถอะ"

พลางยกชามเปล่ามาสองใบ เทสุราในขวดออกมา ได้ยินเสียงตงตงเบาๆ มีวัตถุเล็กๆ หลายสิ่งตกลงในชาม จากนั้นนางยกชามสุราถึงเบื้องหน้าเหล็งฮู้ชง

เห็นน้ำสุราเป็นสีขาวใสราวกับน้ำ ในสุราแช่สัตว์พิษเล็กๆ ห้าตัว หนึ่งเป็นงูเขียว หนึ่งเป็นตะขาบ หนึ่งเป็นแมงมุม หนึ่งเป็นแมลงป่อง ยังมีคางคกเล็กๆ ตัวหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงสะท้านเฮือก ถามอีกว่า

"ในสุราไฉนแช่...สัตว์พิษเหล่านี้?"

"นี่เป็นห้าวิเศษ อย่าได้เรียกสัตว์พิษ เหล็งฮู้ตั่วกอ ท่านกล้าดื่มหรือไม่?"

"นี่...เรากลับเกรงกลัวห้าวิเศษนี้อยู่บ้าง"

น้าหงส์ฮ้วงยกชามสุราขึ้นดื่ม กล่าวว่า

"ชาวแม้วเรามีกฎว่า หากเชิญสหายดื่มสุรารับประทานเนื้อสหายไม่ดื่มไม่กินก็ไม่นับเป็นสหายแล้ว"

เหล็งฮู้ชงรับชามสุรามา ดื่มลงไปอึดใจเดียว แม้แต่สัตว์พิษทั้งห้าตัวก็กลืนลงท้อง เขาแม้ขวัญกล้าแข็ง กลับไม่กล้าขบเคี้ยวโดยละเอียด

น้าหงส์ฮ้วงยินดียิ่ง ยกมือโอบรอบคอของเขา หอมแก้มเหล็งฮู้ชงสองครา ทิ้งรูปรอยริมฝีปากสีชาดบนแก้มสองรอย กล่าวว่า

"นี่จึงเป็นกอกออันประเสริฐ"

เหล็งฮู้ชงยิ้มเล็กน้อย พลันเห็นซือแป้หน้าตาเคร่งเครียด ต้องใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'แย่แล้ว เรากำเริบเสิบสาน ประพฤติตัวเหลวไหลต่อหน้าซือแป้ซือบ้อคงต้องถูกซือแป้ดุด่า เซี่ยวซือม่วยก็ดูแคลนเรากว่าเดิม'

น้าหงส์ฮ้วงเทสุราอีกขวดหนึ่งลงในชาม พร้อมกับเทสัตว์พิษที่แช่อยู่ในสุราออกมาด้วย ยื่นส่งถึงเบื้องหน้างักปุกคุ้งกล่าวว่า

"งักซิงแซ เราเลี้ยงสุราท่าน"

งักปุกคุ้งพอเห็นตะขาบแมงมุมที่แช่อยู่ในสุรา ก็บังเกิดความพะอืดพะอม จากนั้นสูดออกว่าในกลิ่นหอมของดอกไม้แฝงกลิ่นคาวเหม็นคลุ้งชนิดหนึ่ง ถึงกับแทบอาเจียน ดังนั้นยื่นมือซ้ายผลักมือที่ถือชามสุราของน้าหงส์ฮ้วง น้าหงส์ฮ้วงกลับไม่หดมือกลับ เห็นนิ้วมือกำลังจะกระทบถูกหลังมือของนาง จึงรีบหดมือกลับ

น้าหงส์ฮ้วงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซือแป้ไฉนขวัญอ่อนกว่าศิษย์ สหายของสำนักฮั้วซัวผู้ใดต้องการดื่มสุราถ้วยนี้ ดื่มแล้วจะมีประโยชน์"

พริบตานั้นในห้องท้องเรือเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง หามีคนตอบคำไม่ น้าหงส์ฮ้วงทอดถอนใจกล่าวว่า

"สำนักฮั้วซัวนอกจากเหล็งฮู้ชงแล้ว ไม่มีนักสู้ผู้กล้าคนที่สองอีก"

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งร้องดังๆ ว่า

"ข้าพเจ้าดื่มเอง"

คนกล่าววาจาคือลิ้มเพ้งจือ เขาเดินออกไป ยื่นมือหมายรับชามสุรา งักเล้งซังพลันร้องว่า

"ลิ้มน้อย ท่านหากดื่มของสกปรกนี้ ต่อให้ไม่ตาย ข้าพเจ้า

ก็จะไม่สนใจท่านอีก"

น้าหงส์ฮ้วงยื่นสุราถึงเบื้องหน้าลิ้มเพ้งจือ กล่าวว่า

"ท่านดื่มเถอะ"

ลิ้มเพ้งจือตะกุกตะกักว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ดื่มแล้ว"

ได้ยินน้าหงส์ฮ้วงหัวร่อดังยาวนาน ลิ้มเพ้งจือถึงกับหน้าแดงฉาน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ดื่มสุรา มิใช่...มิใช่กลัวตาย"

น้าหงส์ฮ้วงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราทราบ ท่านกลัวโกวเนี้ยสะคราญโฉมนั้นไม่สนใจท่าน ท่านมิใช่ปีศาจขวัญอ่อน แต่เป็นบุรุษมากรัก"

พลางกล่าวคำ "ตั่วกอ" แล้วพบกันใหม่" กับเหล็งฮู้ชงวางชามสราลงบนโต๊ะ โบกมือวบหนึ่ง สตรีชาวแม้วทั้งสี่ถือสราที่เหลือหกขวด ติดตามนางออกจากห้องท้องเรือ กลับขึ้นเรือน้อย ได้ยินเสียงเพลงอันอ่อนหวานลอยล่องตามผิวน้ำ เคลื่อนคล้อยสู่บูรพา เรือน้อยแล่นห่างหายไปแล้ว

งักปุกคุ้งขมวดคิ้วกล่าวว่า

"โยนขวดสุราและชามสุราเหล่านั้นลงน้ำไป"

ลิ้มเพ้งจือรับคำ เดินถึงข้างโต๊ะ นิ้วมือเพิ่งกระทบถูกขวดสุรา รู้สึกมีกลิ่นคาวพลุ่งกระทบจมูก พลันส่ายร่างโงนเงน รีบยื่นมือเกาะขอบโต๊ะไว้ งักปุกคุ้งฉุกใจคิดร้องว่า

"บนขวดสุรามีพิษ"

พลางโบกแขนเสื้อออก กำลังภายในพอแผ่พุ่งผ่าน ขวดสุราชามสุราบนโต๊ะถูกหอบออกนอกหน้าต่าง หล่นลงในน้ำ พลันรู้สึกอึดอัดที่หน้าอกต้องเกร็งลมปราณสะกดไว้ ได้ยินเสียงโอ๊ก ลิ้ม

เพ้งจืออาเจียนออกมา

จากนั้นทางด้านนี้บังเกิดเสียงโอ๊ก ทางด้านนั้นบังเกิดเสียงโอ๊ก ทุกผู้คนล้วนกุมท้องอาเจียน แม้แต่หกเซียนหุบเขาท้อและนายเรือลูกเรือที่ท้ายก็ไม่มีข้อยกเว้น งักปุกคุ้งข่มกลั้นอยู่ครึ่งค่อนวัน ในที่สุดอดอาเจียนออกมามิได้

ทุกผู้คนอาเจียนเป็นเวลานาน แม้อาเจียนอาหารในกระเพาะออกมาจนหมดสิ้น ยังอาเจียนเอาน้ำเปรี้ยวออกมา เมื่อถึงตอนท้ายกระทั่งน้ำเปรี้ยวก็ไม่มี ยังคันคอแน่นหน้าอก คิดอาเจียน ผู้คนในห้องท้องเรือทั้งหน้าหลังหลายสิบคน มีแต่เหล็งฮู้ชงไม่อาเจียน

เซียนผลท้อกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชง นางปีศาจนั้นชมชอบท่าน ให้ท่านรับประทานยาแก้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราไม่ได้รับประทานยาแก้ หรือว่าสุราพิษชามนั้นเป็นยาแก้?"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"อย่างนั้นก็ต้องมีกำลังขวัญดื่มสุราพิษ กลืนกินสัตว์พิษห้าตัวนั้นลงไป"

หกเซียนหุบเขาท้ออาเจียนไม่หยุดยั้ง แต่ยังอดพูดจาไม่ได้

งักปุกคุ้งเห็นลูกเรืออาเจียนไม่หยุดยั้ง เรือโดยสารส่ายโคลงเคลงกลางแม่น้ำ สภาพการณ์ล่อแหลมอันตราย ดังนั้นกระโดดปราดถึงท้ายเรือ บังคับหางเสือ แล่นเรือเข้าหาฝั่งด้านทิศใต้

เรือเทียบฝั่งช้าๆ งักปุกคุ้งกระโดดปราดขึ้นถึงหัวเรือ ยกสมอเหล็กทุ่มใส่ฝั่งเสมอเหี็ล็กนี้อย่างน้อยหนักสองร้อยชั่ง ต้องใช้ลูกเรือสองคนค่อยยกขึ้น นายเรือเห็นงักปุกคุ้งเป็นนักศึกษาอ่อนแอ ไม่เพียงยกสมอเล็กด้วยมือเดียว มิหนำซ้ำทุ่มไปไกลหลายวา อดแลบ

ลิ้นด้วยความตระหนกมิได้ แต่แลบลิ้นไม่นานก็กุมท้องอาเจียนต่อ

ทุกผู้คนพากันขึ้นฝั่ง คุกเข่าอยู่ริมน้ำ ดื่มน้ำลงไป เพื่ออาเจียนออกมา กระทำติดต่อกันหลายครั้ง อาการอาเจียนค่อยเบาบางลง

ฝั่งแม่น้ำนี้เป็นสถานที่อันเปลี่ยวร้าง แต่มองแต่ไกลเห็นด้านทิศตะวันออกที่ห่างไปหลายลี้มีตึกรามแน่นขนัด เป็นตัวเมืองแห่งหนึ่ง

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ภายในเรือยังมีพิษหลงเหลือ ไม่อาจนั่งโดยสาร พวกเราเข้าเมืองแล้วค่อยว่ากล่าว"

เซียนลำต้นท้อแบกร่างเหล็งฮู้ชง เซียนกิ่งท้อแบกเซียนผลท้อ ทุกผู้คนเดินทางเข้าเมือง พอเหยียบย่างเข้าเมือง เซียนลำต้นท้อและเซียนกิ่งท้อวกเข้าร้านอาหารแห่งหนึ่งก่อน วางร่างเหล็งฮู้ชงกับเซียนผลท้อลงบนเก้าอี้ ร้องว่า

"ยกสุรามา ยกข้าวมา ยกกับมา"

เหล็งฮู้ชงกวาดตามอง เห็นในร้านอาหารนั่งไว้ด้วยนักพรตร่างเตี้ยเล็กผู้หนึ่งกลับเป็นเจ้าสำนักแชเซี้ยอื้อชังไฮ้

สำนักแชเซี้ยอื้อชังไฮ้กลับตกอยู่ในวงล้อม มันนั่งอยู่ข้างโต๊ะเล็กๆ บนโต๊ะวางป้านสุรา กับแกล้มสามจาน และกระบี่แววับเล่มหนึ่ง กลับปรากฏม้านั่งเจ็ดตัวล้อมโต๊ะเล็กๆ ไว้บนม้านั่งทุกตัวนั่งไว้ด้วยคนผู้หนึ่ง

คนทั้งเจ็ดมีทั้งบุรุษสตรีล้วนมีสารรูปดุร้าย หนึ่งเป็นหลวงจีนไว้ผมยาวสยายใช้ห่วงทองเหลืองรัดผมเผ้าไว้ ข้างกายวางไว้ด้วยดาบพระหัวเสือที่โค้งดุจเดือนเสี้ยวคู่หนึ่ง ข้างกายนั่งไว้ด้วยสตรีอายุห้าสิบเศษ ผมขาวดอกเลา หน้าตาเคร่งเครียด ใช้ดาบที่ยาวสองเชียะเล่มหนึ่ง

ถัดไปเป็นหนึ่งหลวงจีนหนึ่งนักพรต หลวงจีนครองจีวรสีแดงราวโลหิตข้างกายจัดวางไว้ด้วยหนึ่งบาตรหนึ่งฉาบ ล้วนหลอมจากเหล็กกล้า ริมฉาบแหลมคมยิ่งนักพรตนั้นร่างสูงใหญ่ บนม้านั่งจัดวางด้วยลูกตุ้มแปดเหลี่ยมเขี้ยวสุนัขป่าด้ามหนึ่งดูท่ามีน้ำหนักไม่น้อย

บนม้านั่งขวามือของนักพรต นั่งไว้ด้วยขอทานกลางคนผู้หนึ่งบนลำคอและหัวไหล่พันไว้ด้วยงูเขียวสองตัว หัวงูเป็นรูปสามเหลี่ยมแผ่แม่เบี้ยอยู่แปลบปลาบ ที่หลงเหลืออีกสองคนเป็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี บุรุษตาซ้ายบอด สตรีตาขวาบอด ข้างกายพิงไว้ด้วยไม้เท้าสีเหลืองอร่ามคนละด้าม

เห็นหลวงจีนไว้ผมตาทอประกายดุร้าย ยื่นสองมือออกช้าๆ จับด้ามดาบของดาบพระทั้งคู่ ขอทานนั้นก็ปลดงูเขียวบนลำคอลงมาพันกับข้อมือ หัวงูหันหาอี้อชังไฮ้ ที่หลงเหลือก็หยิบฉวยอาวุธตระเตรียมกลุ้มจู่โจมแล้ว

อี้อชังไฮ้หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ใช้พวกมากเข้าเอาชัย คือความถนัดของอสูรร้ายมารชั่วเราอี้อชังไฮ้หากลัวไม่"

บุรุษตาบอดพลันกล่าวว่า

"ผู้แซ่อี้อ พวกเราไม่คิดฆ่าท่าน"

สตรีตาบอดกล่าวเสริมขึ้น

"มิผิด ขอเพียงท่านมอบคัมภีร์กระบี่พิชิตมารออกมาแต่โดยดี พวกเราจะปล่อยท่านออกเดินทาง"

งักปุกคุ้ง เหล็งฮู้ชง ลิ้มเพ้งจือและงักเล้งชังรับฟังจนงงงันวูบคิดไม่ถึงคนทั้งเจ็ดนี้ล้อมอี้อชังไฮ้ไว้ กลับคิดทวงคัมภีร์กระบี่พิชิตมารจากมัน คนทั้งสี่ล้วนครุ่นคิดขึ้น

'หรือว่าคัมภีร์กระบี่พิชิตมารเล่มนี้ตกอยู่ในเงื้อมมืออี๊อชังไฮ้จริงๆ'

สตรีกลางคนกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"กล่าวมากความกับเจ้าต่ำเตี้ยไยกัน ฆ่ามันแล้วค่อยค้นร่างมัน"

นางพูดจาเลอะเลือนไม่ชัดเจน ที่แท้ฟันในปากหักร่วงครึ่งหนึ่ง

ยามนั้น นอกประตูบังเกิดเสียงหัวร่อฮาฮา คนหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใสผู้หนึ่งเดินเข้ามา คนผู้นี้สวมเสื้อยาวเนื้อแพร ศีรษะล้านไปครึ่งหนึ่ง รูปร่างอ้วนเตี้ย หน้าแดงเปล่งปลั่ง มือซ้ายถือขวดยานัตถุ์ มือขวาถือพัดจีบยาวเชียะเศษ ท่าทางคล้ายพ่อค้าร่ำรวย มันพอเข้าร้านอาหารเห็นทุกผู้คน ต้องงงงันวูบ จากนั้นหัวร่อออกมาประสานมือกล่าวว่า

"ยินดีที่ได้พบ คิดไม่ถึงนักสู้ผู้กล้าแห่งยุคล้วนชุมนุมอยู่ที่นี้นับเป็นบุญตาจริงๆ"

พลางทักทายบุรุษสตรีตาบอดคู่นั้นว่า

"ไม่พบพาน**ท่งแป๊ะซังคี้** *(สองพิสดารท่งแป๊ะ)* มานานหลายปีนี้คงร่ำรวยแล้ว"

บุรุษตาบอดยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไหนเลยร่ำรวยเท่าเถ้าแก่อิ้วได้?"

คนผู้นั้นหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ผู้น้องรับมือซ้ายจ่ายมือขวา เพียงฟังจากฉายาผู้น้องก็ทราบว่าผู้น้องเปลือกนอกน่าดู ข้างในกลวงว่างเปล่า"

เซียนกิ่งท้ออดถามมิได้ว่า

"ฉายาของท่านเรียกว่าอะไร?"

คนผู้นั้นเหลียวมองเซียนกิ่งท้อ เห็นหกเซียนหุบเขาท้อมีสารรูปประหลาดพิกลไม่ทราบมีความเป็นมาอย่างไร ดังนั้นหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ผู้น้องอิ้วซิงมีฉายาระคายหู เรียกว่า**กุ๊กปุกลิ้วชิ่ว** *(ลื่นจับไม่ติด)* มีนิสัยชมชอบคบหาสหาย ยินยอมทุ่มพันตำลึงทองเพื่อสหาย แม้กำไรเงินมากแต่จับเงินไม่ติด"

สตรีฟันหักกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ฉายาที่แท้ของท่านเรียกว่า**อิ้วจิ่มนี้ชิว กุ๊กปุกลิ้วชิ่ว** *(ปลาไหลแช่น้ำมัน ลื่นจับไม่ติด)*"

เซียนดอกท้อร้องว่า

"ร้ายกาจนัก ปลาไหลลื่นอยู่แล้ว เมื่อแช่น้ำมัน ยังมีผู้ใดจับมันไว้ได้?"

อิ้วซิ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"นี่เป็นสหายชาวยุทธจักรชมว่าผู้น้องมีวิชาตัวเบาประเปรียวดุจปลาไหล ซึ่งความจริงละอายยิ่ง เตียฮูหยิน ระหว่างนี้ท่านมีสุขภาพแข็งแรงกระมัง?"

พลางน้อมกายคารวะสตรีฟันหักนั้น เตียฮูหยินค้อนมันวงหนึ่งกล่าวว่า

"ปากคอปลิ้นปล้อน ถอยห่างไปให้กับเรา"

อิ้วซิ่งไม่มีโทสะ ยังทักทาย**ซังจั้วอั๊กขึก** *(ขอทานโหดอสรพิษ)* หลวงจีนไว้ผมชิ้วซังนี้ หลวงจีนไซปัอ และนักพรตเง็กเล้งโดยถ้วนทั่วค่อยกล่าวกับอื้อซังไฮ้ว่า

"เป็นลมอันใดหอบอื้อกวนจู้มาถึงฮ่อหนำ ฟังว่าเพลงกระบี่เสียงสนของแชเซี้ยเป็นไม้ตายหนึ่งของบู๊ลิ้ม วันนี้พวกเราได้เปิดหูเปิดตาแล้ว"

อื้อซังไฮ้ผนึกสติสมาธิ เตรียมรับมือศัตรู หาแยแสสนใจไม่

เตียฮูหยินถลึงตาใส่อื้อซังไฮ้ ตวาดว่า

"คัมภีร์กระบี่พิชิตมารเล่มนั้น ท่านที่แท้จะมอบออกมาหรือไม่?"

อื้อชังไฮ้คงยังไม่แยแสสนใจ อิ้วซิ่งร้องโอยกล่าวว่า

"พวกท่านกำลังช่วงชิงกระบี่พิชิตมารหรือ เท่าที่เราทราบคัมภีร์กระบี่หาได้ตกอยู่ในเงื้อมมืออื้อกวนจู้ไม่"

"อย่างนั้นตกอยู่ในเงื้อมมือผู้ใด"

อิ้วซิ่งหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ผู้น้องสืบข่าวอย่างยากเย็น คำพังเพยว่าไว้ กระบี่กำนัลผู้กล้า ฝุ่นหอมยกแก่โฉมสะคราญ ข่าวดีย่อมต้องขายให้กับผู้ซื้อรายใหญ่แล้ว"

เตียฮูหยินกล่าวว่า

"ตกลง พวกเราฆ่าอื้อชังไฮ้ก่อน ค่อยบังคับปลาไหลตัวนี้บอกความจริงลงมือ"

เสียงขาดคำ ได้ยินเสียงอาวุธกระทบกันติงตังตังตังหลายคราเตียฮหยินและพวกทั้งเจ็ดล้วนลกจากม้านั่ง ใช้อาวธหักหาญกับอื้อชังไฮ้หลายกระบวนท่า

คนทั้งเจ็ดจู่โจมคราเดียวก็ล่าถอย ยังคงรายล้อมอื้อชังไฮ้ไว้เห็นหลวงจีนไซบ้อและหลวงจีนไว้ผมชิ้วซังนี้หลั่งโลหิตจากเท้าอื้อชังไฮ้เปลี่ยนเป็นถือกระบี่ด้วยมือซ้าย ชุดพรตบนไหล่ขวาฉีกขาด ไม่ทราบถูกผู้ใดทำร้าย

เตียฮูหยินร้องคำ "ลงมืออีก" คนทั้งเจ็ดกลุ้มจู่โจมเป็นคำรบสองเสียงติงตังตังตังดังชั่วขณะ คนทั้งเจ็ดล่าถอยอีกครา ยังคงรายล้อมอื้อชังไฮ้เอาไว้ เห็นเตียฮูหยินถูกกระบี่ที่ใบหน้าซีกซ้ายเป็นบาดแผลยาวเหยียดสายหนึ่ง อื้อชังไฮ้ถูกฟันใส่แขนซ้ายดาบหนึ่งมือซ้ายไม่สามารถใช้กระบี่เปลี่ยนเป็นจับกระบี่ด้วยมือขวาอีกครา

เตียฮูหยินไม่ปาดเช็ดโลหิตบนใบหน้า ยกดาบสั้นจ่อใส่อื้อชังไฮ้ร้องว่า

"ลงมือ..."

คำ "อีก" ไม่ทันเปล่งจากปาก พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร้องคำ "ช้าก่อน" คนผู้หนึ่งถลันเข้ามาในวงล้อม หยุดยืนอยู่ข้างกายอื้อชังไฮ้กล่าวว่า

"พวกท่านใช้เจ็ดกลุ้มรุมหนึ่ง ออกจะขาดความยุติธรรมอย่าว่าแต่เถ้าแก่แซ่อิ้วบอกว่าคัมภีร์กระบี่พิชิตมารไม่อยู่ในเงื้อมมืออื้อชังไฮ้"

คนกล่าววาจาคือลิ้มเพ้งจือ นับแต่ลิ้มเพ้งจือเข้าร้านอาหาร สายตาก็ไม่คลาดคลาจากอื้อชังไฮ้ เห็นมันรับบาดเจ็บที่สองแขนหากเดียฮูหยินและพวกทั้งเจ็ดเข้าไปอีก ต้องสับสังหารมันใต้คมดาบตนเองกับคนผู้นี้มีความแค้นลึกล้ำดั่งมหรรณพต้องการฆ่ามันกับมือจึงเสนอหน้าออกไป

เดียฮูหยินกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เจ้าเป็นใคร กลับกล้าเสนอหน้าให้กับผู้อื่น?"

"ข้าพเจ้าลิ้มเพ้งจือแห่งฮั้วซัว"

สองพิสดารท่งแป๊ะ ขอทานโหดอสรพิษ เดียฮูหยินและพวกร้องโดยพร้อมเพรียง

"เจ้าเป็นคนของฮั้วซัว เหล็งฮู้กงจื้อเล่า?"

เหล็งฮู้ชงประสานมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเหล็งฮู้ชง ชายหนุ่มบนป่าเขาไหนเลยรับคำ "กงจื้อ" ได้ ท่านทั้งหลายรู้จักสหายของเราหรือ?"

ระหว่างทางยอดฝีมือมากหลายเคารพนบนอบต่อตน ล้วนบอกว่าสืบเนื่องจากสหายของเขาคนหนึ่ง แต่เหล็งฮู้ชงนึกไม่ออกว่าตนเองคบหาสหายยิ่งใหญ่เช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใด

จริงดังคาดหมาย เดียฮูหยินและพวกทั้งเจ็ดหันกายมา

น้อมกายคารวะต่อเหล็งฮู้ชง นักพรตเง็กเล้งกล่าวว่า

"พวกเราทั้งเจ็ดพอทราบข่าว รุดมาทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อต้องการพบหน้ากงจื้อสักครั้ง สามารถกราบพบในที่นี้ นับว่าประเสริฐแท้"

อื้อชังไฮ้รับบาดเจ็บไม่น้อย เห็นคนคลี่คลายสถานการณ์แก่มันกลับเป็นลิ้มเพ้งจือ สร้างความสงสัยใจยิ่ง จากนั้นเข้าใจจิตเจตนาของอีกฝ่ายหนึ่งฉวยโอกาสที่ศัตรูทั้งเจ็ดกล่าวกับเหล็งฮู้ชง พุ่งถอยไปด้านหลัง ถอนตัวเข้าร้านอาหารด้านหลังหลบหนีออกทางประตูหลัง

หลวงจีนไว้ผมชิ้วซังนี้และขอทานโหดอสรพิษส่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียงคิดไล่ติดตามก็ไม่ทันการณ์

อิ้วซิ่งเดินถึงเบื้องหน้าเหล็งฮู้ชง จับมือเหล็งฮู้ชงไว้ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้น้องฟังว่าหัวหน้านิกาย หัวหน้าพรรค หัวหน้าถ้ำ หัวหน้าเกาะหลายสิบท่านจะเดินทางมาพบกงจื้อที่สันเขาโหงวป่ากัง ดังนั้นรีบรุดมาชมเรื่องสนุกสนาน คิดไม่ถึงโชคดีได้พบพานกงจื้อก่อนท่านวางใจ ยาวิเศษที่นำมายังสันเขาโหงวป่ากังครั้งนี้อย่างน้อยมีร้อยขนาน อาการเจ็บป่วยเพียงเล็กน้อยของกงจื้อ รับรองไม่เป็นที่น่าวิตกแน่นอน"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบกล่าวว่า

"หัวหน้านิกาย หัวหน้าพรรค หัวหน้าถ้ำ หัวหน้าเกาะทั้งหลายสิบท่านอันใด ยังมียาวิเศษร้อยขนานใด เราไม่เข้าใจแล้ว"

อิ้วซิ่งกล่าวว่า

"รายละเอียดของเรื่องนี้ ต่อให้ผู้น้องมีขวัญเทียมฟ้า ก็ไม่กล้ากล่าวเหลวไหล ไม่เช่นนั้นศีรษะบนบ่าของเราถูกปลิดลงมาแน่นอน"

เตียฮูหยินตวาดว่า

"ท่านบอกว่าไม่กล้ากล่าวเหลวไหล ยังพาดพิงถึงเรื่องนี้ ทำอะไรรีบบอกมา เป็นผู้ใดได้คัมภีร์กระบี่พิชิตมาร?"

"ท่านจ่ายหนึ่งร้อยตำลึง เราจะบอกให้ท่านฟัง"

บุรุษตาบอดในสองพิสดารท่งแป๊ะโยนเงินจากอกเสื้อแท่งหนึ่งโยนให้กับอิ้วซิ่ง กล่าวว่า

"นี่เป็นเงินหนึ่งร้อยตำลึง รีบบอก"

อิ้วซิ่งรับเงินมาเดาะดู กล่าวว่า

"ขอบคุณมากแล้ว พวกเราไปที่เบื้องนอก เราจะบอกต่อท่าน"

"ไยต้องไปเบื้องนอก ท่านบอกในที่นี้ให้ทั้งหมดฟังดู"

"ไม่ได้ เราเรียกร้อยตำลึง หมายความคนละร้อยตำลึง หาใช่ขายข่าวเช่นนี้ เพียงร้อยตำลึงไม่"

บุรุษตาบอดโบกมือวูบ เตียฮูหยินและพวกรายล้อมเข้าไปชั่วพริบตาล้อมอิ้วซิ่งไว้กึ่งกลาง เช่นเดียวกับที่จัดการกับอี้อซังไฮ้เมื่อครู่

อิ้วซิ่งรีบกล่าวว่า

"ตกลง เราบอก เอ๊ะ **ตังฮึงก่าจู้** *(หัวหน้านิกายแซ่ตังฮึง)* ท่านผู้เฒ่าไฉนให้เกียรติมา?"

พลางกวาดตาไปยังนอกร้านด้านขวามือ สีหน้าเปี่ยมแววตื่นตระหนก

ทุกผู้คนกวาดตามองตาม เห็นคนผู้หนึ่งหาบเข่งผักเดินช้าๆ มาตามถนน ที่แท้เป็นพ่อค้าขายผัก ไหนเลยเป็นตังฮึงปุกป่ายที่มีชื่อสะท้านแผ่นดิน ทุกผู้คนพอเหลียวหน้ากลับมา อิ้วซิ่งก็สาบสูญจนไร้ร่องรอย ค่อยทราบว่าหลงกลมัน หลวงจีนไว้ผมชิ้วซังนี้และพวกล้วนแผดด่าออกมา

เหล็งฮู้ซงร้องดังๆ ว่า

"ที่แท้คัมภีร์กระบี่พิชิตมารถูกอิ้วซิ่งได้ไป นับว่าคิดไม่ถึงจริงๆ"

ทุกผู้คนร้องโดยพร้อมเพรียง

"อะไรตกอยู่ในเงื้อมมืออิ้วซิ่งจริงๆ?"

"ย่อมเป็นความจริง ไม่เช่นนั้นมันไหนเลยยืนกรานไม่ยอมแพร่งพรายหลบหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต"

พลันได้ยินอิ้วซิ่งส่งเสียงที่หน้าประตูว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ ท่านไฉนปรักปรำเรา?"

จากนั้นเดินเข้าประตูมา เตียฮูหยินและพวกยินดียิ่ง ล้อมอิ้วซิ่งไว้อีกครา นักพรตเง็กเล็งร้องว่า

"ท่านหลงกลเหล็งฮู้กงจื้อแล้ว"

อิ้วซิ่งหน้านิ่วคิ้วขมวดกล่าวว่า

"มิผิด คำพูดนี้หากเล่าลือออกไป นับแต่นี้ผู้แซ่อิ้วอย่าหมายมีวันสงบสุขได้ เหล็งฮู้กงจื้อท่านยอดเยี่ยมยิ่ง เพียงคำเดียวก็จับตัวลื่นไม่ติดมือกลับมา"

เหล็งฮู้ซงครุ่นคิดในใจ

'เรามีอันใดยอดเยี่ยม เพียงแต่เราก็เคยถูกผู้คนปรักปรำเท่านั้น'

พลางกวาดตาไปยังงักเล้งซัง งักเล้งซังก็กำลังมองดูเขา ทั้งสองพอสบสายตาล้วนหน้าแดงวูบ รีบเบือนหน้าไป

เตียฮูหยินร้องว่า

"เฒ่าแซ่อิ้ว เมื่อครู่ท่านซุกซ่อนคัมภีร์กระบี่พิชิตมารไว้เพื่อไม่ให้พวกเราค้นพบใช่หรือไม่?"

อิ้วซิ่งร้องร่ำคร่ำครวญว่า

"เตียฮูหยินกล่าวเช่นนี้ เท่ากับคร่าชีวิตอิ้วซิ่งแล้ว เมื่อครู่ที่เราไม่บอกเพียงต้องการขายข่าวสักหลายพันตำลึง พวกท่านเมื่อ

ตระหนี่เช่นนี้ เราจะบอกออกไปแล้ว..."

ทุกผู้คนล้วนเงี่ยหูฟังมันบอกว่า คัมภีร์กระบี่พิชิตมารตกอยู่ในเงื้อมมือผู้ใด มิคาดยามนั้น พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้นผสานกับเสียงล้อรถบดกับพื้นแล่นมาตามท้องถนน หยุดที่หน้าร้านอาหาร สุ้มเสียงชราภาพเสียงหนึ่งดังว่า

"เหล็งฮู้กงอยู่ที่นี้กระมัง พรรคเราจัดรถม้ามาต้อนรับ"

เหล็งฮู้ชงต้องการทราบร่องรอยของคัมภีร์กระบี่พิชิตมารเพื่อคลายความสงสัยที่ซือแป๋ซือบ้อและซือตี๋ซือม่วยทั้งหลายที่มีต่อตน ดังนั้นไม่ตอบคำของคนเบื้องนอกเร่งรัดอิ้วซิ่งว่า

"มีคนนอกมาแล้ว รีบบอกเถอะ"

อิ้วซิ่งกล่าวว่า

"กงจื้อโปรดให้อภัย เมื่อมีคนนอกมาก็ไม่สะดวกกับการบอกกล่าวแล้ว"

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อน ม้าพ่วงพีเจ็ดแปดตัวขับมาถึงหน้าร้านอาหาร สุ้มเสียงแกร่งกร้าวเสียงหนึ่งดังว่า

"**อึ้งเล่าปังจู้** *(หัวหน้าพรรคผู้เฒ่าแซ่อึ้ง)* ท่านมาต้อนรับเหล็งฮู้กงจื้อหรือ?"

สุ้มเสียงชราภาพตอนแรกนั้นดังว่า

"มิผิด **ซีเบ๊เต้าจู้** *(หัวหน้าเกาะแซ่ซีเบ๊)* ไฉนมาด้วย?"

สุ้มเสียงแกร่งกร้าวนั้นแค่นเสียงดังเฮอะ จากนั้นเป็นเสียงฝีเท้าหนักๆ ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งเดินเข้ามาร้องดังๆ ว่า

"ท่านใดคือเหล็งฮู้กงจื้อ ซีเบ๊ตั่วแห่ง**เชี้ยงเค่งเต้า** *(เกาะปลาวาฬ)* มารับกงจื้อไปพบเหล่านักสู้ที่สันเขาโหงวป่ากัง"

เหล็งฮู้ชงได้แต่ประสานมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเหล็งฮู้ชง ไม่กล้ารบกวนซีเบ๊เต้าจู้"

พลางแนะนำงักปุกคุ้งสองสามีภรรยาต่อมัน ซีเบ๊ตั่ว *(ใหญ่)* เพียงประสานมือกล่าวคำ "นับถือมานาน" แต่ท่าทีไม่นับถือเลื่อมใสอันใด

ยามนั้น อึ้งปังจู้นั้นก็เดินเข้ามา คนผู้นี้มีอายุแปดสิบเศษ ไว้เคราขาวยาวจรดอกท่าทางยังคึกคักแจ่มใส น้อมกายต่อเหล็งฮู้ชงเล็กน้อย กล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ พี่น้องพรรคเราหากินอยู่ละแวกนี้ ครั้งนี้ไม่ได้ต้อนรับขับสู้กงจื้อ นับว่าสมควรตายหมื่นครั้ง"

งักปุกคุ้งใจสะท้าน ฉุกคิดว่าตอนล่างของแม่น้ำฮวงโหมี**พรรคเทียนฮ้อปัง** *(พรรคทางช้างเผือก)* หัวหน้า**พรรคงื่นซูเภา** *(ฉลามเคราเงิน)* อึ้งแป๊ะลิ้ว เป็นชนชั้นผู้อาวุโสของบู๊ลิ้ม เพียงแต่กฎของพรรคหย่อนยาน พรรคทางช้างเผือกไม่กระเดื่องดังเท่าใด จะอย่างไรเป็นค่ายสำนักใหญ่แห่งหนึ่ง ไฉนเคารพนบนอบต่อชายหนุ่มที่เพิ่งออกท่องเที่ยวผู้หนึ่งปานนี้

ความเคลือบแคลงสงสัยงักปุกคุ้งได้รับการคลี่คลายในบัดดล ได้ยินขอทานโหดอสรพิษ กล่าวว่า

"ฉลามเฒ่าเคราเงิน ท่านเป็นงูเจ้าถิ่น สมควรต้อนรับพวกเราสหายจากต่างถิ่นด้วย"

ชายชราเคราขาวคือหัวหน้าพรรคทางช้างเผือกอึ้งแป๊ะลิ้วจริงๆ มันหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"หากมิใช่พึ่งพาบารมีเหล็งฮู้กงจื้อ ไหนเลยเชิญนักสู้ผู้กล้าหาญมากมายปานนี้ได้ ท่านทั้งหลายเมื่อมาถึงที่นี้ นับเป็นแขกของพรรคทางช้างเผือกบนสันเขาโหงวป่ากัง จัดเตรียมโต๊ะสุราไว้แล้ว เหล็งฮู้กงจื้อกับสหายทั้งหลายเชิญออกเดินทาง เป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงเห็นในร้านอาหารเล็กๆ เบียดเสียดเต็มไปด้วย

ผู้คนสรรพสำเนียงดังสับสน อิ้วซิ่งต้องไม่แพร่งพรายความลับออกมา ดีที่เมื่อเกิดเรื่องราวเช่นนี้ ซือแป๋และซือม่วยสมควรคลายความสงสัยต่อตน ดังนั้นกล่าวกับงักปุกคุ้งว่า

"ซือแป๋ พวกเราจะไปหรือไม่?"

งักปุกคุ้งดูออกว่า ผู้คนที่ชุมนุมบนสันเขาโหงวป่ากัง ไม่มีชนชาวธัมมะแม้สักคนเดียว ไหนเลยมั่วสุมกับพวกมันได้ แต่ในสภาพเช่นนี้จะกล่าวคำ "ไม่ไป" ได้อย่างไร"

อิ้วซิ่งกล่าวว่า

"งักซิงแซ ตอนนี้บนสันเขาโหงวป่ากังครึกครื้นนัก หัวหน้าถ้ำ หัวหน้าเกาะมากหลาย ความจริงเร้นกายนานปี ทั้งหมดล้วนมาเพราะเหล็งฮู้กงจื้อ งักซิงแซหากไม่ไป ไยมิใช่เป็นที่ผิดหวังของทั้งหมด?"

งักปุกคุ้งไม่ทันตอบคำ ซีเบ๊ตั่วและหัวหน้าพรรคทางซ้างเผือกก็ครึ่งอัมครึ่งประคองเหล็งฮัชงออกไป จัดให้นั่งในรถใหญ่คันหนึ่ง สองพิสดารท่งแป๊ะ หกเซียนหุบเขาท้อและพวกพากันฮือออกไป งักปุกคุ้งกับงักฮูหยินสบตาฝืนยิ้มแก่กัน ล้วนครุ่นคิดขึ้น

'คนเหล่านี้เพียงต้องการใช้ชงยี้รุดไป พวกเราไปหรือไม่ พวกมันล้วนไม่แยแสสนใจ'

งักเล้งซังบังเกิดความสงสัยอยากรู้ กล่าวว่า

"บิดา พวกเราก็ไปชมดูว่า ตัวประหลาดเหล่านี้กับเหล็งฮู้ตั่วกอที่แท้เล่นลวดลายใด"

งักปุกคุ้งผงกศีรษะ เดินออกจากร้าน เมื่อครู่ตนเองอาเจียนพักใหญ่ ไม่ได้รับประทานอาหารลงไป ยามเดินเหินรู้สึกเท้าเบาหวิว ต้องครุ่นคิดในใจ

'ยาพิษของน้าหงส์ฮ้วงร้ายกาจจริงๆ'

หัวหน้าพรรคทางช้างเผือกและซีเบ๊ตั่วและพวกโดยสารม้ามาจำนวนมาก ดังนั้นยกให้งักปุกคุ้ง งักฮูหยิน หกเซียนหุบเขาท้อสองพิสดารท่งแป๊ะและพวกขับขี่เหล่าศิษย์บุรุษของสำนักฮั้วซัวไม่มีม้าโดยสาร ก็เดินเท้าเปล่าร่วมกับบริวารพรรคทางช้างเผือกและเกาะปลาวาฬ มุ่งหน้าสู่สันเขาโหงวป่ากัง

บทที่ 17
เทพธิดาหยาดฟ้า

สันเขาโหงวป่ากังอยู่ระหว่างแดนต่อแดนของมณฑลชานตงกับฮ่อหนำ เมื่อมองแต่ไกล สันเขาไม่สูงเท่าใด ขบวนรถและม้าควบขับเป็นระยะทางไม่กี่ลี้ ก็ปรากฏม้าหลายตัวสวนทางมา เมื่อถึงหน้ารถ คนบนหลังม้าพลิกตัวลงมา แสดงความเคารพต่อเหล็งฮู้ชง

เมื่อใกล้ถึงสันเขาโหงวป่ากัง ผู้มาต้อนรับยิ่งมาก คนเหล่านั้นพากันประกาศชื่อแซ่ คนเหล่านั้นก็จำไม่หมด รถพอจอดที่หน้าสันเขา เห็นบนสันเขาเป็นดงสนแถบหนึ่ง ตัดทางภูเขาทอดคดเคี้ยวขึ้นไป

หัวหน้าพรรคทางช้างเผือกประคองเหล็งฮู้ชงลงจากรถ ชายฉกรรจ์สองคนหามเกี้ยวคันหนึ่งรออยู่ข้างทางแต่แรก เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงตนเองนั่งเกี้ยว ซือแป๋ซือบ้อกลับเดินด้วยเท้า รู้สึกไม่สบายใจจึงกล่าวว่า

"ซือบ้อ ท่านนั่งเกี้ยวเถอะ ศิษย์เดินเหินได้"

งักฮูหยินยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่พวกมันต้อนรับคือเหล็งฮู้ชง หาใช่ซือบ้อเจ้าไม่"

พลางทุ่มเทตัวเบาขึ้นสู่สันเขา งักปุกคุ้ง งักเล้งซังสองพ่อลูกก็สาวเท้าก้าวปราดขึ้นไป เหล็งฮู้ชงจนปัญญา ได้แต่นั่งเกี้ยว

เกี้ยวหามขึ้นสู่พื้นที่ว่าง ซึ่งอยู่หว่างกลางดงสนบนสันเขา เห็นผู้คนรวมตัวเป็นกลุ่มก้อน ดูจากรูปลักษณะของคนเหล่านี้ แสดงว่าเป็นผู้ห้าวหาญจากทุกสารทิศ

ทุกผู้คนฮือเข้ามา บ้างคารวะด้วยโสมโบราณเขาเชี่ยงแป๊ะ บ้างเสนอยารักษาบาดเจ็บประจำตระกูล ถึงกับมีคนใช้เชือกมัดมือหมอเจ็ดคนผูกรวมกัน บอกว่าเป็นหมอที่มีชื่อที่สุดของชานตุง ถูกเชิญตัวมาตรวจรักษาเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงเห็นคนเหล่านี้มีหน้าตาดุร้าย แต่เต็มไปด้วยความจริงใจต่อตน ระหว่างนี้ตนได้รับความกระทบกระเทือนใจ ยิ่งอ่อนไหวโดยง่าย รู้สึกร้อนวูบที่ทรวงอก กลับหลั่งน้ำตาออกมา ประสานมือกล่าวว่า

"สหายทั้งหลาย เหล็งฮู้ชงเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม กลับ... กลับได้รับการเหลียวแลจากทุกท่านปานนี้ นับว่า..นับว่าไม่อาจตอบแทนจริงๆ..."

สุ้มเสียงเปลี่ยนเป็นสั่นเครือ ดังนั้นหมอบกราบลง เหล่าผู้ห้าวหาญรีบร้องทัดทาน คุกเข่าคารวะตอบ

พริบตานั้น ผู้คนพันกว่าคนบนสันเขาโหงวป่ากังพากันคุกเข่าลง คงเหลือคนของสำนักฮั้วซัวและหกเซียนหุบเขาท้อ งักปุกคุ้งและเหล่าศิษย์ไม่สะดวกกับการยืนอยู่เบื้องหน้าเหล่าผู้ห้าวหาญ ดังนั้นหลบไปด้านข้าง หกเซียนหุบเขาท้อกลับชี้หน้าเหล่าผู้ห้าวหาญ กล่าวเหลวไหลวุ่นวาย

เหล็งฮู้ชงกราบกรานกับเหล่าผู้ห้าวหาญหลายครั้ง ค่อยผุดลุกขึ้น หัวหน้าพรรคทางช้างเผือกรีบกล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ ขอเชิญไปพักผ่อนที่เพิงหญ้าเบื้องหน้า"

พลางชักนำเหล็งฮู้ชงและงักปุกคุ้งสองสามีภรรยาเข้าสู่เพิง

หญ้าฟางหลังหนึ่ง เพิงหญ้าฟางเพิ่งสร้างขึ้น ภายในมีโต๊ะเก้าอี้ครบครัน บนโต๊ะจัดวางป้านน้ำชาถ้วยน้ำชา หัวหน้าพรรคทางช้างเผือกโบกมือวูบ เหล่าบริวารก็รินสุรา ยกเนื้อวัวตากแห้งหมูแฮมของแกล้มเหล้ามา

เหล็งฮู้ชงถือจอกสุราเดินออกจากเพิงหญ้าฟาง กล่าวเสียงกังวานว่า

"สหายทั้งหลาย เหล็งฮู้ชงเพิ่งพบหน้าทุกท่าน สมควรดื่มสุราคบหากัน นับแต่นี้พวกเรามีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน สุราจอกนี้ถือว่าพวกเราดื่มด้วยกันเถอะ"

พลางสาดสุราขึ้นฟ้า กลับกลายเป็นหยดสุรานับร้อยพันหยดกระเซ็นออกรอบข้าง

เหล่าผู้ห้าวหาญโห่ร้องด้วยความยินดี กล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อกล่าวไม่ผิด นับแต่นี้ทั้งหมดมีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน"

งักปุกคุ้งกลับขมวดคิ้ว ครุ่นคิดขึ้น

'ชงยี้หุนหันพลันแล่น ไม่ห่วงหน้าพะวงหลังแม้แต่น้อย คนเหล่านี้ไม่มีคนดีแม้สักคนเดียว พวกมันข่มขืน ฆ่าฟัน ปล้นสะดมชิงทรัพย์ เจ้าก็จะเสพสุขกับพวกมัน? ฝ่ายธัมมะเราคิดกวาดล้างคนร้ายเหล่านี้ เจ้าก็จะร่วมต่อต้านกับพวกมันหรือ?'

ยามนั้น ผู้ที่คุมตัวหมอทั้งเจ็ดเดินเข้ามา เชิญเหล็งฮู้ชงเข้าเพิงหญ้าฟาง ฉุดลากหมอทั้งเจ็ดตามมา เพื่อตรวจรักษาเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ท่านปล่อยพวกเขาเถอะ คาดว่าพวกเขาคงหนีไม่รอด"

คนผู้นั้นรับคำ ดึงเส้นเชือกขาดสะบั้น ข่มขู่ว่า

"พวกเจ้าหากรักษาเหล็งฮู้กงจื้อไม่ได้ จะบิดศีรษะพวกเจ้า

ออกมา"

หมอเหล่านั้นรีบตรงเข้าไป คิดแตะตรวจชีพจรเหล็งฮู้ชงที่หน้าเพิงหญ้าฟาง พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"หมอสวะเช่นนี้มีประโยชน์อันใด รีบไสหัวไปให้กับเรา"

ผู้มากลับเป็นจอมแพทย์ฆ่าคน**เพ้งอิดจี้** *(นิ้วเดียว)* หมอเหล่านั้นไหนเลยกล้าอยู่สืบต่อ รีบล่าถอยออกไป

คนที่จับหมอทั้งหลายรีบกล่าวว่า

"แพทย์แซ่เพ้งมาได้ประเสริฐ เรา..."

จอมแพทย์ฆ่าคนพลันตวัดเท้าขวา เสียงโครมเมื่อเตะคนผู้นั้นออกจากเพิงหญ้าฟาง จากนั้นทรุดนั่งลง ยื่นมือแตะชีพจรข้อมือขวาของเหล็งฮู้ชง ผ่านไปเนิ่นนาน เปลี่ยนเป็นแตะตรวจชีพจรด้วยข้อมือซ้าย สลับสับเปลี่ยนโดยไม่หยุดยั้ง

ได้ยินนอกเพิงหญ้าฟาง บังเกิดเสียงอึกทึกวุ่นวาย เสียงประลองสุรากับเสียงทายนิ้วมือดังไม่ขาดหู แสดงว่าพวกพรรคทางช้างเผือกลำเลียงสุราอาหารมาแจกจ่ายต่อเหล่าผู้ห้าวหาญ หัวใจเหล็งฮู้ชงลอยออกจากเพิงหญ้าฟาง คิดไปดื่มกินกับเหล่าผู้ห้าวหาญสักครา แต่จอมแพทย์ฆ่าคนตรวจชีพจรแล้วชีพจรเล่า คล้ายไม่มีวันเสร็จสิ้น ต้องครุ่นคิดขึ้น

'แพทย์แซ่เพ้งผู้นี้บอกว่าใช้นิ้วเดียวตรวจรักษาคน และใช้นิ้วเดียวจี้จุดชีวิตผู้คน แต่ตอนนี้เขาแตะตรวจชีพจรเรา ไหนเลยเพียงนิ้วเดียวถึงกับแทบใช้ทั้งสิบนิ้ว'

จอมแพทย์ฆ่าคนหดมือกลับช้าๆ หลับตาทั้งสอง ใช้นิ้วชี้ข้างขวาเคาะโต๊ะเบาๆ คล้ายมีปัญหายากคลี่คลาย ผ่านไปเนิ่นนานค่อยลืมตาขึ้น กล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ ภายในกายท่านมีลมปราณเจ็ดชนิดหักล้างกันเอง

นี่มิใช่ถูกพิษรับบาดเจ็บ ดังนั้นไม่อาจใช้ยารักษา หลังจากตรวจชีพจรของกงจื้อที่เมืองจูเซียนติ่งก็นึกได้วิธีหนึ่ง คิดเชื้อเชิญยอดฝีมือเจ็ดท่าน ขับลมปราณทั้งเจ็ดชนิดออกจากร่างเหล็งฮู้กงจื้อในคราเดียว วันนี้เราเชิญมาสามท่าน คิดเสาะหาจากในเหล่าผู้ห้าวหาญอีกสองท่าน บวกกับซือแป๋ท่านและเราเอง ก็จะทำการรักษาได้ แต่เมื่อครู่แตะตรวจชีพจรของกงจื้อ พบว่าเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นอีก"

เหล็งฮู้ชงส่งเสียงดังอืมม์ จอมแพทย์ฆ่าคนกล่าวว่า

"หลายวันมานี้เกิดการเปลี่ยนแปลงสี่ประการ หนึ่งกงจื้อรับประทานยาบำรุงร้อนแรงหลายสิบขนาน ในจำนวนนั้นมีทั้งโสม ซิ่วอูหญ้าเล้งจือ ฮกเหล็ง ตัวยาเหล่านี้ใช้รักษาสตรีสุดเย็นโดยเฉพาะ

เหล็งฮู้ชงอุทานดังอา กล่าวว่า

"เป็นเช่นนั้นจริง ผู้อาวุโสมีวิชาแพทย์สูงล้ำ กล่าวราวเห็นกับตาก็ปาน"

จอมแพทย์ฆ่าคนกล่าวต่อ

"ร่างกายของท่านไม่ได้อ่อนแอ ตรงกันข้าม ท่านมีกำลังภายในมากเกินไปเมื่อรับประทานยาบำรุงเข้าไป จะทนทานได้อย่างไร นี่คล้ายกับระดับน้ำในแม่น้ำแยงซีเกียงเอ่อล้น กลายเป็นอุทกภัย แทนที่จะปล่อยน้ำออก กลับชักน้ำในทะเลสาบท่งเท้งโอ้วเข้าไป ไยมิใช่กลายเป็นภัยร้ายแรง?"

เหล็งฮู้ชงไม่กล่าวกระไร ครุ่นคิดในใจ

'หวังว่าบุตรของเล่าเท้าจื้อนามเล่าปุกซี้โกวเนี้ยหลังจากดื่มเลือดของเราสามารถทุเลาหายดี'

จอมแพทย์ฆ่าคนกล่าวอีกว่า

"การเปลี่ยนแปลงประการสองคือ กงจื้อเสียโลหิตจำนวนมากด้วยอาการของท่านตอนนี้ ไหนเลยลงไม้ลงมือกับผู้คนได้ ผู้อื่น

ให้ความสำคัญต่อท่านเพียงนี้ ท่านกลับไม่รักถนอมตัวเอง"

พลางสั่นศีรษะตลอดเวลา หากว่าคนไข้มิใช่เหล็งฮู้ชง มาตรว่าไม่ตวัดฝ่ามือตบกระเด็น คงแผดเสียงด่าทอแล้ว

เหล็งฮู้ชงเพียงรับคำ จอมแพทย์ฆ่าคนกล่าวว่า

"หากเพียงเสียเลือด ยังรักษาได้ไม่ยากนัก จนใจที่ท่านมั่วสุมกับคนของนิกายห้าเซียนพิษมณฑลฮุ้นหนำ ดื่มยาดองเหล้าห้าเซียนของพวกท่านลงไป"

เหล็งฮู้ชงทวนคำ "ยาดองเหล้าห้าเซียน" จอมแพทย์ฆ่าคนกล่าวว่า

"ยาดองเหล้าห้าเซียนปรุงตามตำรับลับของปรมาจารย์นิกายห้าพิษ สัตว์พิษที่ใช้ดองเหล้า ต้องผ่านการเพาะเลี้ยงสิบกว่าปี ในสุรายังมีส่วนผสมของบุปผาประหลาดหญ้าพิสดารหลายสิบชนิด ผู้ใดรับประทาน จะมีร่างกายแข็งแรงไม่เจ็บไข้ได้ป่วย สรรพพิษยากกล้ำกราย เพิ่มพลังการฝึกปรือสิบกว่าปี ความจริงเป็นยาบำรุงล้ำค่าตามคำร่ำลือ หัวหน้านิกายห้าพิษน้าหงส์ฮ้วง ถนอมตัวประดุจหยกไม่เคยแยแสเหลือบแลบุรุษใด กลับให้ท่านรับประทานยาดองเหล้าอันล้ำค่าของนิกายลงไป"

เหล็งฮู้ชงได้แต่ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"น้ำก่าจักับผ้เยาว์เพียงพบกันในเรือโดยสารกลางแม่น้ำฮวงโครั้งหนึ่ง นางนอกจากมอบยาดองเหล้าห้าเซียนให้ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอันใด"

"เช่นนี้เป็นว่าน้าหงส์ฮ้วงให้ท่านดื่มยาดองเหล้าห้าเซียน เพราะเห็นแก่หน้าผู้อื่นแต่เมื่อบำรุงแล้วบำรุงเล่า กลับเป็นการเพิ่มเภทภัย อย่าว่าแต่เหล้ายานี้แม้เป็นยาบำรุงแต่ก็มีพิษร้ายแรง ทารกหญิงน้าหงส์ฮ้วงรู้จักหลักการแพทย์อันใด มารดากลับก่อกวนจนเลอะเทอะ

วุ่นวาย"

เหล็งฮู้ชงได้ยินมันด่าทอวุ่นวาย รู้สึกคนผู้นี้ออกจะเจ้าอารมณ์ไป แต่เห็นจอมแพทย์ฆ่าคนหน้าซีดสลด ทรวงอกสะท้อนขึ้นลง แสดงว่าห่วงใยอาการของตน ในใจรู้สึกเสียใจ กล่าวว่า

"ผู้อาวุโส น้าก่าจู้กระทำไปด้วยกุศลเจตนา..."

"เฮอะ แพทย์โฉดเขลาในโลกฆ่าคน ผู้ใดมิใช่มีกุศลเจตนา ท่านทราบหรือไม่จำนวนคนที่ถูกแพทย์โฉดเขลาทำร้ายถึงแก่ชีวิตในแต่ละวัน ยังมีมากกว่าผู้ที่ตายใต้คมดาบในยุทธจักรอีก ตอนนี้ในสายเลือดของท่านมีพิษร้ายแรง หากทำการขับสลาย จะเกิดการหักล้างกับลมปราณทั้งแปดสาย ภายในสามชั่วยามต้องคร่าชีวิตท่านไป"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'ในสายเลือดเรามีพิษร้ายแรง ไม่แน่ว่าสืบเนื่องจากดื่มยาดองเหล้าห้าเซียน น้าก่าจู้และสตรีชาวแม้วทั้งสี่ถ่ายเลือดให้กับเรา ในโลหิตย่อมมีพิษ เพียงแต่พวกนางสามารถปรับตัวจนคุ้นเคย ไม่กระทบกระเทือนถึงสุขภาพร่างกาย เรื่องนี้อย่าได้บอกต่อผู้อาวุโสแซ่เพ้ง หาไม่เขาคงมีโทสะกว่าเดิม'

ดังนั้นกล่าวว่า

"หลักการแพทย์และวิธีใช้ยาล้วนลึกล้ำพิสดาร สุดที่คนธรรมดาจะเข้าใจได้"

จอมแพทย์ฆ่าคนถอนหายใจ กล่าวว่า

"หากเพียงรับประทานยาบำรุงผิด เสียเลือดจำนวนมาก ดื่มยาดองเหล้าลงไปเรายังมีวิธีรักษา แต่การเปลี่ยนแปลงประการสี่ แม้แต่เราก็งอมือจนปัญญา หลายวันนี้ท่านเปลี่ยนเป็นท้อแท้ทอดอาลัย จากลักษณะของชีพจรแสดงว่าถูกบาปรักพัวพันครุ่นคิดถึงพวกนางทุกเช้าค่ำ ไยต้องเป็นเช่นนี้?"

"ถูกแล้ว ล้วนเป็นเราไม่ดีเอง"

จอมแพทย์ฆ่าคนกล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ อาการของท่านนี้ ต่อให้เซียนวิเศษยังไม่อาจรักษาหายขาด แต่หากคิดยืดชีวิตต่อไป ไม่แน่ว่าทำไม่ได้ แต่ต้องปฏิบัติตามคำพูดเราโดยเคร่งครัด หนึ่งต้องงดเว้นสุรา สองต้องหักห้ามใจ ไม่อาจต้องเพศตรงข้ามอย่าว่าแต่แตะต้องไม่ได้ กระทั่งคิดถึงก็ไม่ได้ สามไม่อาจต่อสู้กับผู้คน หากกระทำได้ทั้งสามข้ออาจสามารถมีชีวิตอีกปีสองปี"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮา จอมแพทย์ฆ่าคนกระชากเสียงว่า

"มีอันใดน่าหัวร่อ?"

"คนมีชีวิตอยู่ในโลก ควรปล่อยตัวเต็มที่ กระทั่งสุราก็ดื่มไม่ได้ สตรีก็คิดถึงคงไม่ได้ ผู้อื่นข่มเหงรังแกก็ยังตีโต้ไม่ได้ ยังมีชีวิตไปไย มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า"

จอมแพทย์ฆ่าคนกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เราต้องให้ท่านงดเว้น ไม่เช่นนั้นเรารักษาโรคของท่านไม่ได้ ไยมิใช่ชื่อเสียงย่อยยับหมดสิ้น"

เหล็งฮู้ชงยื่นมือออก เกาะกุมหลังมือมัน กล่าวว่า

"ผู้อาวุโส กุศลเจตนาของท่าน ผู้เยาว์สำนึกตื้นตันยิ่ง ความเป็นตายแล้วแต่ลิขิต ผู้อาวุโสแม้มีวิชาแพทย์สูงส่ง แต่ยากรักษาคนใกล้ตาย รักษาโรคของเราไม่ได้ ไม่เป็นผลกระทบกระเทือนต่อชื่อเสียงผู้อาวุโส"

ยามนั้นปรากฏคนผู้หนึ่งชะโงกศีรษะเข้ามาในเพิงหญ้าฟางกลับเป็นเซียนรากท้อ มันร้องถามว่า

"เหล็งฮู้ชง โรคของท่านหายดีแล้วหรือไม่"

"ผู้อาวุโสแซ่เพ้งมีวิชาแพทย์สูงล้ำ รักษาเราหายดีแล้ว"

เซียนรากท้อยินดียิ่ง เข้ามาฉุดดึงแขนเสื้อของเขา กล่าวว่า

"ออกไปดื่มสุรา"

เหล็งฮู้ชงประสานมือคารวะต่อจอมแพทย์ฆ่าคน กล่าวว่า

"ขอบคุณผู้อาวุโสกังวลใจ"

จอมแพทย์ฆ่าคนไม่คารวะตอบ ปากพึมพำเบาๆ เซียนรากท้อกลับกล่าวว่า

"เราบอกแล้วว่าต้องรักษาหายดี มันเป็นจอมแพทย์ฆ่าคน รักษาคนหนึ่งต้องฆ่าคนผู้หนึ่ง หากรักษาคนไม่ได้จะทำอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวคำ "เหลวไหล" ทั้งสองเดินออกจากเพิงหญ้าฟาง ระหว่างทางมีคนรินสุรายื่นส่งให้ เหล็งฮู้ชงล้วนดื่มจนหมดสิ้น

เหล่าผู้ห้าวหาญเห็นเหล็งฮู้ชงกระตือรือร้นแจ่มใส ดื่มสุราอย่างวางใจ ล้วนยินดียิ่ง เหล็งฮู้ชงดื่มสุราติดต่อกันสิบกว่าชาม พลันฉุกคิดถึงจอมแพทย์ฆ่าคน รินสุราชามหนึ่งเดินเข้าเพิงหญ้าฟาง กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่เพ้ง เราคารวะท่านชามหนึ่ง"

ภายใต้เปลวเทียนสาดส่อง เห็นผมดำขลับของจอมแพทย์ฆ่าคนกลับกลายเป็นขาวโพลน ริ้วรอยเหี่ยวย่นบนใบหน้ายิ่งลึกล้ำเพียงไม่กี่ชั่วยามคล้ายชราภาพไปสิบยี่สิบปี ได้ยินมันพึมพำว่า

"รักษาคนหนึ่งต้องฆ่าคนผู้หนึ่ง รักษาคนไม่ได้จะทำอย่างไร"

เหล็งฮู้ชงเลือดลมพลุ่งพล่าน ร้องดังๆ ว่า

"ชีวิตของเหล็งฮู้ชงมีราคาค่างวดใด ผู้อาวุโสไยต้องจดจำใส่ใจ?"

"รักษาคนไม่ได้ ต้องฆ่าตัวเอง ไม่เช่นนั้นไหนเลยเรียกว่าจอมแพทย์ฆ่าคน?"

พลันผุดลุกขึ้น ส่ายร่างโงนเงนหลายครา กระอักโลหิตจากปาก ล้มฟุบลงกับพื้น

เหล็งฮู้ชงตื่นตระหนกยิ่ง รีบประคองคนขึ้นมา พบว่าจอมแพทย์ฆ่าคนตายแล้ว เหล็งฮู้ชงโอบอุ้มมันขึ้น ไม่ทราบทำอย่างไรดี ได้ยินเสียงโห่ร้องที่เบื้องนอกแผ่วเบาลง ในใจบังเกิดความหดหู่ ยืนตะลึงลานอยู่เนิ่นนาน อดหลั่งน้ำตามิได้ รู้สึกซากศพจอมแพทย์ฆ่าคนยิ่งมายิ่งหนักอึ้ง ไม่มีเรี่ยวแรงอุ้มต่อ ดังนั้นวางลงกับพื้นเบาๆ

พลันปรากฏคนผู้หนึ่งย่องฝีเท้าเข้าเพิงหญ้าฟาง กลับเป็นโจ้วโซยชิว เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างหดหู่

"ผู้อาวุโสแซ่โจ้ว แพทย์แซ่เพ้งตายแล้ว"

โจ้วโซยชิวกลับไม่สนใจเรื่องนี้เท่าใด กล่าวเบาๆ ว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ เราขอร้องท่านเรื่องหนึ่ง หากมีคนถามถึงขอให้ท่านบอกว่าไม่เคยพบหน้าโจ้วโซยชิวมาก่อนได้หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงงงงันวบ ถามไถ่สาเหตุ โจ้วโซยชิวกล่าวกลบเกลื่อนจากนั้นอำลาจากไป เพิ่งล่าถอยออกจากเพิงหญ้าฟาง ก็ปรากฏคนผู้หนึ่งเดินเข้ามาคือหัวหน้าเกาะปลาวาฬซีเบ๊ตั่ว

ซีเบ๊ตั่วคล้ายเด็กทารกกระทำผิด ถูกผู้ใหญ่จับได้ตะกุกตะกักว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ หากมีคน...ถามถึงการชุมนุมบนสันเขาโหงวป่ากังขอให้กงจื้ออย่าได้เอ่ยถึงชื่อเรา จะขอบคุณอย่างสูง"

เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่งกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงเมื่อไม่คู่ควรเป็นสหายท่าน นับแต่นี้ก็ไม่กล้าอาจเอื้อมแล้ว"

ซีเบ๊ตั่วหน้าแปรเปลี่ยนไป พลันคุกเข่าลงกล่าวว่า

"กงจื้อกล่าวเช่นนี้ เท่ากับบีบคั้นเราฆ่าตัวตายแล้ว ผู้ต่ำต้อยเป็นคนหยาบ ไม่รู้จักพูดจา สรุปแล้วซีเบ๊ตั่วขอคบหาท่านเป็นสหาย หลังจากนี้ท่านมีคำใช้สอยใด ขอเพียงส่งข่าวมา หากซี

เบ๊ตั่วขมวดคิ้วนิ่วหน้า บรรพบุรุษเราทั้งสิบแปดรุ่นล้วนเป็นเต่า"

พลางยกมือตบอก ก้าวยาวๆ ออกจากเพิงหญ้าฟาง เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้มีความจริงใจต่อเรา โดยมิต้องสงสัย แต่ไฉนไม่ต้องการให้ผู้คนล่วงรู้ว่ามันขึ้นสันเขาโหงวป่ากังมาพบเรา?'

ได้ยินคนผู้หนึ่งกระแอมเบาๆ หัวหน้าพรรคทางช้างเผือกเดินเข้ามากล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ มีสหายหลายท่านให้เราเรียนบอกต่อกงจื้อว่าพวกมันมีเรื่องรีบด่วนต้องกลับไปสะสาง ไม่ทันล่ำลากงจื้อ ต้องขออภัยด้วย"

เหล็งฮู้ชงบอกไม่ต้องเกรงใจ รู้สึกสรรพเสียงเบื้องนอกสร่างซา มีคนจากไปไม่น้อยจริงๆ

หัวหน้าพรรคทางช้างเผือกตะกุกตะกักว่า

"เรื่องนี้พวกเรากระทำวู่วามเกินไปจริงๆ ทั้งหมดหนึ่งนั้นสงสัยอยากรู้ สองต้องการเอาอกเอาใจคิดไม่ถึง...ซึ่งความจริงผู้อื่นหน้าเปราะบางไม่ต้องการให้เรื่องอื้อฉาว พวกเราเหล่าคนหยาบล้วนไม่เข้าใจ..."

เหล็งฮู้ชงได้ยินกล่าวจับต้นชนปลายไม่ถูก จึงถามว่า

"อึ้งปังจู้ไม่ต้องการให้เราเอ่ยถึงเรื่องบนสันเขาโหงวป่ากังต่อผู้คนหรือไม่?"

"ผู้อื่นสามารถปฏิเสธ แต่พรรคทางช้างเผือกให้การต้อนรับกงจื้อบนสันเขาโหงวป่ากัง ได้แต่ยอมรับแล้ว"

"ท่านเลี้ยงสุราเราจอกหนึ่ง ไม่ใช่ความผิดร้ายแรงใด ลูกผู้ชายชาตรีไยต้องบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ?"

หัวหน้าพรรคทางช้างเผือกรีบยิ้มประจบกล่าวว่า

"กงจี้ออย่าได้คิดมากไป โอ เรื่องนี้หากว่าเราสอบถามบุตรสะใภ้เราหรือถามไถ่หลานสาวเราก่อน คงไม่ล่วงเกินผู้อื่น เราตบแต่งภรรยาตั้งแต่อายุสิบเจ็ด ต้องตำหนิภรรยาอายุสั้นตายเร็วไปคำนวณความในใจของสตรีไม่ออก"

เหลิงฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'คนผู้นี้กล่าวคลุมๆ คลังๆ จริงๆ เขาเลี้ยงสุราเรา กลับต้องถามไถ่บุตรสะใภ้หลานสาว ทั้งตำหนิภรรยาตัวเองตายเร็วไป'

หัวหน้าพรรคทางช้างเผือกกล่าวอีกว่า

"เรื่องถึงขั้นนี้ ได้แต่ขอให้กงจี้อบอกว่า ท่านรู้จักผู้แซ่อี้งอยู่ก่อน ดังนั้นเราเลี้ยงต้อนรับท่านบนสันเขาโหงวป่ากัง"

เหลิงฮู้ชงรับคำ หัวหน้าพรรคทางช้างเผือกค่อยคลายใจลงเหลียวหน้าไปด้านหลังแวบหนึ่ง ลดสัมเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"กงจี้อถนอมตัว ท่านจิตใจดีงาม ต้องทุเลาจากโรคภัยแน่นอน อย่าว่าแต่เสี่ย *(ศักดิ์สิทธิ์)*...ยิ่งใหญ่ไพศาล...."

เอ่ยถึงตอนนี้ รู้สึกว่าตัวพลั้งปากไป ร้องโอยคำหนึ่ง หมุนตัวผละจากไป เหลิงฮู้ชงต้องครุ่นคิดขึ้น

'เสี่ยอันใดยิ่งใหญ่ไพศาล ช่างสับสนเลอะเลือนจริงๆ'

ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเคลื่อนห่างออกไป สรรพเสียงวุ่นวายขาดหาย เหลิงฮู้ชงเหม่อมองซากศพจอมแพทย์ฆ่าคนชั่วขณะ ค่อยเดินออกจากเพิงหญ้าฟาง ถึงกับใจหายวาบ บนสันเขาเงียบสงัดไร้ผู้คน เหล่าผู้ห้าวหาญจากไปจนหมดสิ้น

เหลิงฮู้ชงร้องเรียก "ซือแป่ ซือบ้อ" แต่ไม่มีคนขานรับ เมื่อร้องเรียก "ยี่ซือตี๋เซี่ยวซือม่วย" ยังคงไม่มีคนขานรับ ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง บนสันเขาโหงวป่ากังอันกว้างขวาง เพียงหลงเหลือตนเองคนเดียว

เห็นป้านสุรา ถ้วยจานทิ้งเกลื่อนกลาด ยังมีหมวก เสื้อคลุม เสื้อชั้นนอก กระจัดกระจาย เหล่าผู้ห้าวหาญจากไปอย่างรีบร้อน กระทั่งข้าวของก็ไม่เก็บไป สร้างความสงสัยใจแก่เหล็งฮู้ชงกว่าเดิม ครุ่นคิดขึ้น

'คนเหล่านี้จากไปอย่างรีบร้อน คล้ายเผชิญสัตว์ร้ายใดก็ปาน พวกมันความจริงไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน ไฉนกลับกลายเป็นขวัญอ่อน ซือแป้ซือบ้อและเซี่ยวซือม่วยไปที่ใด หากว่าที่นี้มีภัยอันตรายใด ไย ไม่บอกกล่าวกับเราสักคำ?'

นึกถึงตอนนี้ บังเกิดความหดหู่จู่โจมจิตใจ รู้สึกต่ำใต้แม้ไพศาล แต่ไม่มีผู้ใดห่วงใยความปลอดภัยของตัวเอง แม้แต่ซือแป้ซือบ้อ ก็ทอดทิ้งตนไป

ยามหดหู่ใจ ลมปราณภายในกายหลายสายประดังขึ้นมา ส่ายร่างโงนเงนล้มฟุบลง เหล็งฮู้ชงหลับตาพักผ่อนชั่วขณะ คิดยันกายลุกขึ้น มิคาดใช้กำลังเกินไปแก้วหูลั่นอึงอล หน้ามืดวูบวาบสิ้นสติไป

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน ได้ยินเสียงพิณนุ่มนวล เหล็งฮู้ชงค่อยฟื้นคืนสติสัมปชัญญะ รู้สึกเสียงพิณแช่มช้าเนิบนาบ สะกดอารมณ์อันพลุ่งพล่านสงบลง กลับเป็นบทเพลงชำระใจใฝ่บริสุทธิ์ ซึ่งพั่วพั้วนั้นเคยดีดบรรเลง

เหล็งฮู้ชงคล้ายลอยอยู่กลางทะเล พลันพบเห็นเกาะน้อยแห่งหนึ่ง ถึงกับคึกคักอักโข ผุดลุกขึ้นยืน ได้ยินเสียงพิณดังออกจากในเพิงหญ้าฟาง ดังนั้นเดินเข้าไปทีละก้าว เห็นประตูเพิงหญ้าฟางปิดลง ค่อยชะงักเท้า ครุ่นคิดขึ้น

'ฟังจากเสียงพิณ แสดงว่าพั่วพั้วที่เมืองลกเอี้ยงมาถึงแล้ว ตอนอยู่ที่เมืองลกเอี้ยง นางไม่ต้องการให้เราเห็นหน้านาง ยามนี้เราไม่ได้

ขออนุญาตนาง ไหนเลยผลักประตูเข้าไปโดยพลการได้?'

ดังนั้นน้อมกายกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงน้อมพบผู้อาวุโส"

เสียงพิณดังติงตังหลายครา จากนั้นชะงักขาดหาย เหล็งฮู้ชงรู้สึกในเสียงพิณแฝงความหมายปลอบประโลม สร้างความปลอดโปร่งสบายอย่างบอกไม่ถูก ทราบว่าในโลกยังมีคนผู้หนึ่งห่วงใยตนเองถึงกับตื้นตันใจยิ่ง

พลันได้ยินที่ห่างไปบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"มีคนดีดพิณ โจรร้ายเหล่านั้นยังไม่จากไปสิ้น"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'มิน่าเล่าโจ้วโชยชิวและพวกแตกตื่นจนหลบหนีไป ที่แท้มียอดฝีมือฝ่ายธัมมะรุดมากวาดล้าง'

ในเสียงฝีเท้า ผู้คนสามคนเดินขึ้นสันเขา พอขึ้นถึงสันเขาล้วนอุทานดังเอ๊ะ แสดงว่าสงสัยต่อสภาพอันเปลี่ยวร้างบนสันเขา สุ้มเสียงกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"ลูกเต่าทั้งหลายไปที่ใดแล้ว?"

คนเสียงเล็กเสียงน้อยผู้หนึ่งกล่าวว่า

"พวกมันฟังว่าสองยอดฝีมือสำนักเสียวลิ้มบุกขึ้นมากวาดล้างมารย่อมต้องหลุบหางหลบหนีไป"

ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ เกรงว่าพึ่งพาบารมีของท้ำเฮียแห่งคุนลุ้น"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'ที่แท้ผู้มาเป็นคนของสำนักเสียวลิ้มสองคน อีกผู้หนึ่งเป็นคนของสำนักคุนลุ้น ตั้งแต่ต้นราชวงศ์ถัง สำนักเสียวลิ้มก็เป็นผู้นำยุทธจักร เพียงสำนักเสียวลิ้มสำนักเดียวยังมีเกียรติภูมิเหนือกว่าห้าสำนัก

กระบี่เรา เจ้าสำนักเสียวลิ้มปึงเจ่งได้ซือได้รับความเคารพยกย่องจากบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน ซือแป๋บอกว่าสำนักคุนลุ้นมีเพลงกระบี่เป็นเอกเทศเน้นที่แคล่วคล่องหนักแน่น สำนักทั้งสองรวมกำลัง นับว่าร้ายกาจยิ่งคาดว่าคนทั้งสามเพียงเป็นทัพหน้า หลังจากนี้ยังมีกำลังหนุน แต่ซือแป๋ซือบ้อไยต้องหลบเลี่ยงไป?'

จากนั้นหวนนึกถึงซือแป๋เป็นเจ้าสำนักฝ่ายธัมมะ กลับมั่วสุมกับหัวหน้าพรรคทางช้างเผือกและพวก เห็นยอดฝีมือสำนักเสียวลิ้มคุนลุ้นรุดมาย่อมต้องหลบหน้าไป

คนทั้งสามสืบเสาะหาคนดีดพิณ พากันเดินเข้าหาเพิงหญ้าฟางนั้น ภายในเพิงหญ้าฟางพลันบังเกิดสุ้มเสียงสดใสของสตรีนางหนึ่งดังว่า

"เราอยู่ตามลำพัง กลางวิกาลดึกดื่น บุรุษสตรีไม่สะดวกกับการพบพาน"

คนทั้งสามคิดไม่ถึงอีกฝ่ายหนึ่งกลับเป็นสตรี คนเสียงก้องกังวานนั้นถามว่า

"เมื่อครู่ท่านเป็นคนดีดพิณหรือ?"

พั่วพั้วนั้นรับคำ คนเสียงก้องกังวานนั้นกล่าวว่า

"ท่านเป็นสตรี กลางวิกาลดึกดื่นอยู่บนสันเขาโหงวป่ากังทำอะไร คงเป็นพวกเดียวกับอสรร้ายมารชั่วเหล่านั้น พวกเราเข้าไปตรวจค้น"

พลางก้าวยาวๆ ไปยังประตูเพิงหญ้าฟาง ตวาดว่า

"หยุดไว้"

คนทั้งสามคิดไม่ถึงมีคนถลันออกมา ต้องใจหายวูบ พอเห็นเป็นชายหนุ่มเยาว์วัย ก็ไม่จดจำใส่ใจ คนเสียงก้องกังวานนั้นตวาดถามว่า

"เจ้าเป็นใคร ลับๆ ล่อๆ ซ่อนตัวอยู่ในเงามืดทำอะไร?"

เหล็งฮู้ชงเห็นคนเสียงก้องกังวานอกนูนดั่งกลองหนัง สวมชุดยาวสีน้ำตาล อีกผู้หนึ่งเป็นชายกลางคนสวมชุดยาวสีเดียวกัน คนแซ่ท้ำแห่งคุนลุ้นสะพายกระบี่ที่กลางหลังท่าทางงามสง่า ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงแห่งฮั้วซัวคำนับผู้อาวุโสแห่งเสียวลิ้ม คุนลุ้น"

ชายกลางคนนั้นแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เมื่อเป็นศิษย์สำนักมาตรฐาน ไฉนอยู่บนสันเขาโหงวป่ากัง?"

เหล็งฮู้ชงได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งกล่าวโดยไม่เกรงใจ จึงกล่าว

"ผู้อาวุโสทั้งสามก็เป็นคนของสำนักมาตรฐาน มิใช่อยู่บนสันเขาโหงวป่ากังด้วยหรือ?"

ชายกลางคนนั้นตวาดคำ "ไหนเลยมีวาจาไร้สาระมากมายปานนี้" ตวัดมือซ้ายขึ้น เสียงฉาดเมื่อตบแก้มซ้ายเหล็งฮู้ชงอย่างหนักหน่วง เหล็งฮู้ชงเห็นอีกฝ่ายหนึ่งลดไหล่ขวา ทราบว่ามันคิดตวัดมือซ้ายตบคน คิดถลันหลบเลี่ยง แต่เท้าทั้งสองไม่ยอมเชื่อฟัง ไม่สามารถหลบรอดจากฝ่ามือนี้ ถูกตบหมุนคว้างไปสองรอบ กระแทกนั่งลงกับพื้น

ชายกลางคนเสียงก้องกังวานนั้นกล่าวว่า

"**เอ็กซือตี๋** *(ศิษย์ผู้น้องแซ่เอ็ก)* คนผู้นี้ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ไม่ต้องสนใจมัน เหล่าโจรร้ายหลบหนีไปแต่แรก พวกเราไปกันเถอะ"

คนแซ่เอ็กกล่าวว่า

"**ซิงซือเฮีย** *(ศิษย์ผู้พี่แซ่ซิง)* หมู่มารร้ายมณฑลชานตุง ฮ่อหนำ พลันชุมนุมกันบนสันเขาโหงวป่ากัง ชั่วพริบตาก็สลายจนหมดสิ้น เรื่องนี้ต้องสืบสาวให้กระจ่างชัดในเพิงหญ้าฟางอาจทิ้งร่องรอยเบาะแสไว้"

พลางยื่นมือหมายผลักประตูเพิงหญ้าฟาง เหล็งฮู้ชงผุดลุกขึ้น ในมือเพิ่มกระบี่เล่มหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่เอ็ก พั่วพั้วในเพิงหญ้าฟางมีบุญคุณต่อเรา ขอเพียงเรามีลมหายใจจะไม่ยอมให้ท่านล่วงเกินผู้เฒ่า"

คนแซ่เอ็กตวาดด้วยโทสะ ยกมือขวาฟาดออก เหล็งฮู้ชงรู้สึกลมหายใจอึดอัดแทบขาดห้วง พลังฝ่ามือคุกคามถึงตัว ดังนั้นยื่นกระบี่ในมือออก จ่อใส่ใจกลางฝ่ามือมัน

กระบี่นี้ไม่ว่าตำแหน่งและจังหวะเวลา ล้วนคำนวณเป็นมั่นเหมาะ คนแซ่เอ็กไม่ทันหดมือกลับ เสียงฉึกเมื่อกระบี่แทงทะลุใจกลางฝ่ามือมันไป

คนแซ่เอ็กส่งเสียงร้องคำหนึ่ง หดแขนถอนฝ่ามือ พุ่งถอยไปหลายวา มือซ้ายชักกระบี่จากหว่างเอว ร้องว่า

"โจรน้อยแสร้งเป็นโง่งม ที่แท้มีฝีมือสูงเยี่ยม"

พลางสะบัดกระบี่ขวับ ขวับ ขวับ จู่โจมติดต่อกันสามกระบี่ ล้วนเป็นท่าหลอกล่อทดสอบศัตรู ทุกกระบี่ใช้ถึงกลางคัน ก็หดกลับไป

เหล็งฮู้ชงเห็นปลายกระบี่มันสั่นพลิ้วไม่หยุดยั้ง แสดงว่าเป็นเพลงกระบี่ชั้นสูงของสำนักเสียวลิ้ม ดังนั้นไม่ต้องการเป็นศัตรูกับมัน กล่าวว่า

"เราไม่มีเจตนาล่วงเกินผู้อาวุโสทั้งสาม ขอเพียงท่านทั้งสามไปจากที่นี้ เรา...เรายินดีขอขมาโทษ"

คนแซ่เอ็กแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ขออภัยละเว้นตอนนี้ ออกจะสายเกินการณ์แล้ว"

ขาดคำ เสือกกระบี่แทงปราดใส่คอหอยเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงเคลื่อนไหวไม่สะดวก ทราบว่ากระบี่นี้หลบไม่พ้น

ดังนั้นแทงกระบี่ออกจู่โจมทีหลังบรรลุถึงก่อน แทงถูกจุดสำคัญบนข้อมือซ้ายของมัน

คนแซ่เอ็กคลายนิ้วทั้งห้า ปล่อยกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น ยามนั้นขอบฟ้าบูรพารุ่งสางรำไร เห็นบนข้อมือตัวเองปรากฏโลหิตหยดหยาดลงบนพื้นหญ้าทีละหยด แทบไม่เชื่อว่าในโลกมีเรื่องเช่นนี้ ตะลึงลานชั่วขณะ จึงสะบัดหน้าจากไป

คนแซ่ซิงความจริงไม่ต้องการเพาะความแค้นกับสำนักฮั้วซัว กอปรกับเห็นเหล็งฮู้ชงมีเพลงกระบี่เลิศล้ำ ตนเองมิใช่คู่มือเด็ดขาด เนื่องเพราะห่วงใยอาการบาดเจ็บของศิษย์ผู้น้อง จึงรีบติดตามไป

คนแซ่ท้ำจับจ้องมองเหล็งฮู้ชงชั่วขณะ ถามว่า

"ท่านเป็นศิษย์สำนักฮั้วซัวจริงๆ?"

เหล็งฮู้ชงส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง ปากรับคำว่า

"ถูกแล้ว"

คนแซ่ท้ำดูออกว่าเหล็งฮู้ชงรับบาดเจ็บสาหัส แม้มีเพลงกระบี่เลิศล้ำ ขอเพียงถ่วงเวลาอีกชั่วขณะ ก็จะล้มลงเอง ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เมื่อครู่มือดีสำนักเสียวลิ้มทั้งสอง หนึ่งบาดเจ็บหนึ่งหลบหนี พลาดท่าเสียทีแก่ชายหนุ่มสำนักฮั้วซัว หากเราโค่นมันล้มลง คร่ากุมไปส่งมอบต่อเสียวลิ้ม มิเพียงสร้างน้ำใจแก่สำนักเสียวลิ้ม ยังเสริมสร้างเกียรติภูมิของสำนักคุนลุ้น'

ดังนั้นสืบเท้าไปหนึ่งก้าว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านมีเพลงกระบี่ไม่เลว ลองประลองหมัดฝ่ามือกับเราเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงพอเห็นสีหน้าท่าทีมัน ก็คาดเดาความคิดของมันออก เห็นว่าคนผู้นี้กลอกกลิ้งยิ่ง ยังน่าชังกว่าคนแซ่เอ็กแห่งสำนักเสียวลิ้มอีก

ดังนั้นเสือกกระบี่แทงใส่หัวไหล่คนแซ่ท้ำ มิคาดใช้กระบี่ถึงกลางคันแขนทั้งข้างไร้เรี่ยวแรง เสียงดังเมื่อกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น

คนแซ่ท้ำยินดียิ่ง สะบัดฝ่ามือฟาดใส่ทรวงอกเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงส่งเสียงดังโอ๊ก กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง ทั้งสองอยู่ในระยะประชิดใกล้ โลหิตคำนี้จึงฉีดพุ่งใส่หน้าคนแซ่ท้ำ มีอยู่หลายหยดกระเซ็นเข้าปากมัน

คนแซ่ท้ำลิ้มรสกลิ่นคาวเลือดในปาก แต่ไม่เฉลียวใจ กริ่งเกรงเหล็งฮู้ชงเก็บกระบี่ตีโต้ ดังนั้นตวัดมือขวาหมายฟาดออก พลันรู้สึกศีรษะมึนงง ล้มฟาดลงกับพื้น

เหล็งฮู้ชงเห็นอีกฝ่ายหนึ่งพลันล้มลง ทั้งประหลาดใจ ทั้งชมเชยวาสนาตนเอง เห็นใบหน้าคนแซ่ท้ำปกคลุมด้วยแววสีดำกล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุก สารรูปลี้ลับน่าสะพรึงกลัว จึงกล่าว

"ท่านใช้กำลังภายในผิดแนวทาง ได้แต่โทษว่าตัวเอง"

สายตายามกวาดมอง บนสันเขาโหงวป่ากังปราศจากเงาร่างผู้คน ดังนั้นยกแขนเสื้อเช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก กล่าวว่า

"ผู้อาวุโส จากมาสบายดี?"

พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"กงจื้อ ตอนนี้ไม่ควรแบ่งแยกสมาธิ นั่งลงพักผ่อนก่อน"

เหล็งฮู้ชงตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง ดังนั้นทรุดนั่งลงในเพิงหญ้าฟาง บังเกิดเสียงพิณเบาๆ คล้ายลำธารน้ำใสไหลผ่านร่างถ่ายเทเข้าส่แขนขา และคล้ายเหาะเหินขึ้นฟ้าอย่ท่ามกลางปยเมฆสีขาว

ผ่านไปเนิ่นนาน เสียงพิณยิ่งมายิ่งแผ่วทุ้ม ในที่สุดไม่ได้ยินอีก เหล็งฮู้ชงคึกคักอักโข ผุดลุกขึ้นประสานมือกล่าวว่า

"ขอบคุณพั่วพั้วดีดบรรเลง เป็นประโยชน์แก่ผู้เยาว์"

"ท่านสละชีวิตต้านศัตรูเข้มแข็ง ช่วยให้เราไม่ต้องถูกหยามอัปยศ

เราสมควรขอบคุณท่านจึงถูกต้อง”

“พั่วพั้วกล่าววาจาใด นี่เป็นภาระหน้าที่ของผู้เยาว์เอง”

พั่วพั้วนั้นนิ่งเงียบงัน กรีดนิ้วบนสายพิณเบาๆ คล้ายใช้ความคิดใด ชั่วครู่จึงถามว่า

“ท่าน...ท่านคิดไปที่ใด?”

“เรา...เราไม่มีที่ใด?”

พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

“ท่านไม่ไปหาซือแป้ซือบ้อและซือ...ซือม่วยของท่านแล้ว?”

“พวกเขาไม่ทราบไปที่ใด เราบาดเจ็บสาหัส หาพวกเขาไม่พบ ต่อให้หาพบ...”

หวนนึกถึงต่อให้หาพบ พวกเขาคงไม่ต้องการตนเอง ต้องทอดถอนใจยาวออกมา

พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

“ท่านรับบาดเจ็บไม่น้อย ไยไม่ไปยังสถานที่ทิวทัศน์ตระการปล่อยใจให้โล่งกว้างยังประเสริฐกว่าตรงตรอมใจ”

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

“พั่วพั้วกล่าวถูกต้อง เหล็งฮู้ชงความจริงไม่นำพาต่อความเป็นตาย ผู้เยาว์จะลงจากเขาไปท่องเที่ยวแล้ว”

พลางประสานมือต่อเพิงหญ้าฟาง หันกายหมายจากไป

พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

“ท่านรับบาดเจ็บไม่น้อย เดินทางเพียงลำพัง ระหว่างทางไม่มีผู้คนดูแลเกรงว่าไม่ถูกต้อง”

“ขอบคุณพั่วพั้วกังวลใจ อาการของเรายากรักษาทุเลา ตายเร็วตายช้าหรือว่าตายที่ใด หามีข้อแตกต่างใดไม่”

พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"แต่ท่านเมื่อจากไป คนของสำนักเสียวลิ้มทั้งสองย้อนกลับมา เราจะทำอย่างไร ท้ำเต็กยิ้นแห่งคุนลุ้นสิ้นสติไปชั่วคราว เมื่อฟื้นตื่นมาเกรงว่าจะรังควานเราอีก"

"พั่วพั้ว ท่านคิดไปที่ใด เราจะส่งท่านระยะทางหนึ่ง"

พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"เรามีศัตรูอันร้ายกาจคนหนึ่ง สืบเสาะถึงตรอกไผ่เขียวเมืองลกเอี้ยง จึงหลบเลี่ยงมาที่นี้ แต่ภายในวันสองวันมันต้องติดตามมา ท่านไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บไม่อาจประมือกับมัน เราคิดเสาะหาสถานที่เร้นลับหลบซ่อนตัว เราจะนัดหมายผู้ช่วยค่อยคิดบัญชีกับมัน แต่หากให้ท่านคุ้มครองส่ง หนึ่งนั้นท่านรับบาดเจ็บ สอง ท่านเป็นชายหนุ่มที่กระตือรือร้นคึกคัก เมื่ออยู่เป็นเพื่อนกับหญิงชราเช่นเราไยมิใช่อึดอัดตาย?"

เหลงฮูชงหัวรอฮาฮากล่าวว่า

"ท่านคิดไปที่ใด เราจะส่งท่านไปที่นั้น ต่อให้เป็นสุดหล้าฟ้าดิน ขอเพียงเราไม่ตาย ก็จะคุ้มครองส่งพั่วพั้วไป"

พั่วพั้วคล้ายยินดียิ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นเรารับน้ำใจท่านไว้แล้ว แต่นี่มีปัญหายุ่งยากอีกประการหนึ่ง"

"เป็นอย่างไร?"

พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"เราหน้าตาอัปลักษณ์ ไม่ว่าผู้ใดพบหน้าล้วนถูกขู่จนขวัญหนี ดังนั้นไม่ต้องการให้ผู้คนพบเห็น ท่านต้องรับปากเราประการหนึ่ง ไม่ว่าอยู่ในสภาพอย่างไร ห้ามไม่ให้ท่านมองดูเราแม้สักแวบเดียว ไม่อาจมองดูหน้าเรา ไม่อาจมองดูมือเท้าร่างกายเรา และไม่อาจมองดูเสื้อรองเท้าเรา"

เหล็งฮู้ชงรับคำว่า

"ตกลง ไม่ว่าอยู่ในสภาพอย่างไร เราจะไม่มองดูท่านแม้สักแวบเดียว"

"แม้แต่เงาหลังเรา ก็ห้ามไม่ให้มองดู"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'หรือว่าแม้แต่เงาหลังท่านก็อัปลักษณ์ เงาหลังที่ขี้ริ้วหากมิใช่เป็นคนแคระ ก็ต้องเป็นหลังค่อม นั่นไม่นับเป็นอย่างไรได้ เราท่านรอนแรมเดินทางไกลกระทั่งเงาหลังก็ห้ามไม่ให้ดู เกรงว่าไม่ง่ายนัก'

พั่วพั้วเห็นเหล็งฮู้ชงลังเลไม่ตอบคำ จึงกล่าวว่า

"ท่านทำไม่ได้หรือ?"

"ทำได้ หากว่าเรามองดูพั่วพั้วแวบหนึ่ง เราจะควักตาตัวเองออกมา"

"ท่านจดจำคำพูดตัวเองไว้ ท่านเดินนำหน้า เราจะติดตามหลัง"

เหล็งฮู้ชงรับคำ สาวเท้าลงจากสันเขา ได้ยินเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบา พั่วพั้วนั้นติดตามมา ทั้งยังยื่นส่งกิ่งไม้ท่อนหนึ่งให้ใช้ต่างไม้เท้าพยุงกาย

เหล็งฮู้ชงใช้กิ่งไม้ยันกาย ลงจากสันเขาช้าๆ พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง ถามว่า

"พั่วพั้ว ท่านรู้จักชื่อของคนแซ่ท้ำแห่งคุนลุ้น?"

"อืมม์ ท้ำเต๊กยิ้นเป็นศิษย์รุ่นที่สองของสำนักคุนลุ้น เล่าเรียนเพลงกระบี่จากซือแป๋ได้หกเจ็ดส่วน แต่เปรียบกับซิงก๊กเนี่ยแห่งสำนักเสียวลิ้ม เพลงกระบี่ยังด้อยกว่ามากนัก"

"ที่แท้คนเสียงก้องกังวานนั้นเรียกว่าซิงก๊กเนี่ย คนผู้นี้ยังมีเหตุผลอยู่บ้าง"

"ซือตี่มันเรียกเอ็กก๊กจือ กลับคล้ายอันธพาล ท่านแทงมือขวามันจากนั้นแทงข้อมือซ้ายมัน สองกระบี่นี้หมดจดยิ่ง แต่เราคิดไม่ถึงว่าท้ำเต๊กยิ้นจะฟาดฝ่ามือใส่ท่าน ยิ่งคิดไม่ถึงท่านจะกระอักโลหิต"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พั่วพั้ว ท่านเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดแล้ว ท้ำเต๊กยิ้นนั้นไฉนสิ้นสติไปอย่างกะทันหัน?"

"ท่านไม่ทราบหรือ น้าหงส์ฮ้วงและสตรีชาวแม้วทั้งสี่ถ่ายเลือดให้กับท่าน พวกนางคลุกคลีกับสัตว์พิษตลอดทั้งวัน ในโลหิตมีพิษยาดองเหล้าห้าเซียน ยิ่งมีพิษร้ายแรง ท้ำเต๊กยิ้นถูกเลือดพิษของท่านกระเซ็นใส่ปาก ย่อมทนทานไม่ได้"

เหล็งฮู้ชงค่อยเข้าใจในบัดดลว่า กล่าวว่า

"เรากลับทานได้ นับว่าประหลาดแท้"

"นางปรารถนาดีต่อท่าน คิดรักษาอาการบาดเจ็บของท่านความสามารถพิเศษเฉพาะของนิกายห้าพิษคือ ทำให้โลหิตของท่านมีพิษ โดยที่ไม่เป็นอันตรายต่อท่านถึงแก่ชีวิต"

เหล็งฮู้ชงกล่าวถามว่า

"ท้ำเต๊กยิ้นถูกเลือดพิษของเราพุ่งใส่ ไม่ทราบต้องตายหรือไม่?"

"นั่นต้องดูว่ามันมีพลังฝีมือระดับใด และไม่ทราบเลือดพิษกระเซ็นใส่ปากมันมากน้อยเท่าใด"

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงสีหน้าของท้ำเต๊กยิ้นหลังจากถูกพิษ อดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บมิได้ เดินไปอีกสิบกว่าวา พลันฉุกคิดขึ้นถึงเรื่องหนึ่ง ร้องว่า

"พั่วพั้ว ท่านรอสักครู่ เราจะกลับขึ้นสันเขาไป"

"ทำอะไรหรือ?"

"ซากศพของแพทย์แซ่เพ้งอยู่บนสันเขา ยังไม่ได้กลบฝัง"

พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องไป เราละลายซากศพของมันแล้ว"

"ที่แท้พั่วพั้วกลบฝังซากศพแพทย์แซ่เพ้งแล้ว"

"ไม่ได้กลบฝังอันใด เราใช้ยาละลายซากศพของมันไป เราอยู่ในเพิงหญ้าฟางหรือจะให้เราเผชิญกับซากศพหนึ่งตลอดทั้งคืน?"

เหล็งฮู้ชงส่งเสียงดังอ้อ รู้สึกพั่วพั้วนี้มีการกระทำเหนือความคาดหมายผู้คน จอมแพทย์ฆ่าคนเพ้งอิดจี้มีบุญคุณต่อตนเอง หลังจากที่ตายแล้วสมควรบรรจุฝังจึงถูกต้อง พั่วพั้วนั้นกลับใช้ยาละลายซากศพมัน

เดินทางเป็นระยะทางหลายลี้ ลงมาถึงเบื้องล่าง พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"ท่านแบมือออก"

เหล็งฮู้ชงไม่ทราบนางคิดเล่นลวดลายใด แต่ยังแบมือออก ได้ยินเสียงทึบเบาๆ วัตถุเล็กๆ สิ่งหนึ่งซัดขว้างจากด้านหลัง ตกลงบนฝ่ามือ ที่แท้เป็นยาเม็ดสีเหลืองโตเท่านิ้วก้อยเม็ดหนึ่ง

พั่วพั้วนั้นสั่งให้เขากลืนกินยาเม็ด เดินไปพักผ่อนที่ใต้ต้นไม้ด้านนั้น เหล็งฮู้ชงรับคำ ส่งยาเม็ดเข้าปาก กลืนกินลงไป พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"เราคิดพึ่งพาเพลงกระบี่ท่าน คุ้มครองส่งเราออกจากห้วงอันตราย หยิบยื่นยาเม็ดยืดชีวิตแก่ท่าน หาใช่...หาใช่มีไมตรีจิตใดต่อท่านไม่"

เหล็งฮู้ชงรับคำอีกครา เดินถึงใต้ต้นไม้ นั่งพิงต้นไม้พักผ่อน รู้สึกมีพลังความร้อนสายหนึ่งแผ่ซ่านขึ้นจากจุดตังชั้งกระจายไปตามจุดชีพจรทั่วร่าง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'ยาเม็ดนี้มีส่วนบำรุงร่างกายเราชัดๆ พั่วพั้วนั้นไฉนไม่ยอมรับ

ว่ามีไมตรีจิตต่อเรา ยังมี เมื่อครู่นางซัดยาเม็ดใส่ฝ่ามือเรา โดยที่ ยาเม็ดไม่ดีดกระดอนขึ้น นับเป็นวิชากำลังภายในอันลึกล้ำ นางมี พลังฝีมือกล้าแข็งกว่าเรา ไยต้องให้เราคุ้มครอง เอาเถอะ นางชม ชอบกล่าวอย่างไร เราก็จะปฏิบัติตามคำพูดของนาง'

นั่งพักผ่อนชั่วขณะ จึงผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"พั่วพั้ว พวกเราเดินทางต่อ เป็นอย่างไร?"

พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า "ไปกันเถอะ" เหล็งฮู้ชงเดินนำหน้า พั่วพั้วนั้นเดินตามหลัง

เหล็งฮู้ชงหลังจากรับประทานยาเม็ดนั้นลงไป ฝีเท้าแคล่วคล่องกว่าเดิมมากนัก ดังนั้นเดินตามคำบอกของพั่วพั้วนั้น มุ่งหน้าไปตามทางน้อย เปลี่ยวร้าง เดินทางเกือบสิบลี้ทางภูเขาคดเคี้ยวกว่าเดิม เหล็งฮู้ชงต้องหอบหายใจเล็กน้อย พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"เราเดินจนเหน็ดเหนื่อย พักสักครู่เถอะ"

เหล็งฮู้ชงรับคำ ทรุดกายนั่งลง ครุ่นคิดขึ้น

'ฟังจากเสียงลมหายใจของนาง รู้สึกเป็นปรกติ แสดงว่าไม่เหน็ดเหนื่อยแม้แต่น้อย นางต้องการให้เราพักผ่อน กลับบอกว่าตัวเองเหน็ดเหนื่อย'

พักผ่อนชั่วน้ำเดือด เหล็งฮู้ชงค่อยลุกขึ้นเดินทางต่อ พอเลี้ยวมุมเขาแห่งหนึ่ง พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร้องดังๆ ว่า

"ทั้งหมดรีบรับประทาน ไปจากที่นี้โดยเร็ว"

เหล็งฮู้ชงชะงักเท้า เห็นพื้นหญ้าที่ห่างไป ปรากฏชายฉกรรจ์หลายสิบคนนั่งล้อมวงรับประทานอาหาร ชายฉกรรจ์เหล่านั้นก็กวาดตาพบเห็นเหล็งฮู้ชง มีคนร้องเรียกว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ"

เหล็งฮู้ชงจดจำออกว่า คนเหล่านี้ล้วนไปยังสันเขาโหงวป่ากัง ขณะจะร้องทักทาย ผู้คนหลายสิบคนพลันสงบสุ้มเสียง จับจ้องมองด้านหลังของเขาเป็นจุดเดียว

คนเหล่านี้มีสีหน้าประหลาดพิกลยิ่ง บ้างแตกตื่นตระหนก บ้างประหวั่นลนลาน คล้ายพบพานเรื่องราวประหลาดพิกลประการหนึ่ง เหล็งฮู้ชงคิดเหลียวหน้ามองตาม แต่แล้วฉุกคิดว่า คนเหล่านี้คงพบเป็นพั่วพั้วนั้นแล้ว ตนเองรับปากนางว่าจะไม่เหลียวมองนางแม้สักแวบเดียว ดังนั้นรีบบิดคอกลับมา ในใจบังเกิดความสงสัยอยากรู้ครุ่นคิดขึ้น

'พวกมันพอพบหน้าพั่วพั้ว ไฉนแตกตื่นลนลานปานนี้ หรือว่าพั่วพั้วมีรูปโฉมอัปลักษณ์จริงๆ'

พลันเห็นชายฉกรรจ์ที่ถือมีดสั้นแล่เนื้อ ตวัดมีดทิ่มแทงใส่ดวงตาตัวเอง ปรากฏโลหิตไหลทะลักออกมา เหล็งฮู้ชงใจหายวาบร้องว่า

"ท่านทำอะไร?"

ชายฉกรรจ์นั้นร้องว่า

"ผู้ต่ำต้อยตาบอดตั้งแต่สามวันก่อน มองไม่เห็นอันใดแต่แรก"

ปรากฏชายฉกรรจ์อีกสองคนชักดาบสั้นทิ่มแทงดวงตาตนเองบอดไป กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

"ผู้ต่ำต้อยตาบอดเป็นเวลานาน มองไม่เห็นอันใด"

เหล็งฮู้ชงตื่นเต้นสงสัยยิ่ง เห็นชายฉกรรจ์ที่เหลือชักมีดสั้นเหล็กเหลี่ยมคิดแทงตาตัวเอง รีบร้องทัดทานไว้ กล่าวว่า

"พั่วพั้ว ท่านช่วยพวกมันไว้ อย่าให้พวกมันแทงตาตัวเอง"

พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"ตกลง เราเชื่อถือพวกเจ้า กลางทะเลตังไฮ้มีเกาะพ้วงเล้งเต้า

(เกาะมังกรขนด) มีคนรู้จักหรือไม่?"

ชายชราผู้หนึ่งกล่าวว่า

"กลางทะเลที่ห่างจากเมืองจั้วจิวมณฑลฮกเกี้ยนไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ห้าร้อยลี้ มีเกาะมังกรขนด ฟังว่าเป็นเกาะร้างไร้ร่องรอยผู้คน"

"เป็นเกาะนั้นเอง พวกเจ้าออกเดินทางไปท่องเที่ยวที่เกาะมังกรขนดชั่วชีวิตไม่ต้องกลับแผ่นดินตงง้วนแล้ว"

ชายฉกรรจ์ทั้งหลายสิบคนรับคำโดยพร้อมเพรียง ล้วนมีสีหน้ายินดีกล่าวว่า

"พวกเราจะไม่แพร่งพรายต่อคนภายนอกแม้สักคำเดียว"

พั่วพั้วนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พวกเจ้าบอกหรือไม่ เกี่ยวข้องใดกับเรา?"

ชายฉกรรจ์นั้นรีบกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ผู้ต่ำต้อยกล่าวเหลวไหล"

พลางตวัดมือตบหน้าตัวเองโดยแรง พั่วพั้วนั้นกล่าวคำ "ไปเถอะ" ชายฉกรรจ์ทั้งหลายสิบคนก็วิ่งตะบึงจากไป ผู้คนที่ทำร้ายตัวเองตาบอดทั้งสามให้ผู้อื่นประดับประคอง ชั่วพริบตาจากไปจนหมดสิ้น

เหล็งฮู้ชงตื่นตระหนกยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'พั่วพั้วนี้กล่าวคำเดียว ก็เนรเทศพวกมันไปยังเกาะร้างกลางทะเลดังไฮ้ ชั่วชีวิตห้ามไม่ให้กลับมา คนเหล่านี้กลับลิงโลดยินดีคล้ายได้รับนิรโทษกรรม นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ'

เขาเดินทางอย่างเงียบงัน ในใจบังเกิดวามคิดพลุ่งพล่านสับสน รู้สึกพั่วพั้วที่ติดตามหลัง เป็นบุคคลประหลาดที่ไม่เคยพบพานมาก่อน ต้องครุ่นคิดในใจ

'หวังว่าตลอดรายทาง อย่าได้พบพานสหายบนสันเขาโหงวป่า

• • • •

กังอีก คนเหล่านี้มารักษาโรคเรา หากถูกพั่วพั้วพบเห็น มิใช่ทิ่มแทงตาบอด ก็ต้องถูกเนรเทศไปยังเกาะร้าง ไยมิใช่น่าคับแค้นนัก เช่นนี้เป็นว่าโจ้วโชยชิว และพวกขอให้เราบอกว่าไม่เคยพบพานพวกมันมาก่อน การสลายตัวของเหล่าผู้ห้าวหาญบนสันเขาโหงวป่ากัง เพราะเกรงกลัวพั่วพั้วนางนี้ นาง...นางที่แท้เป็นนางอสูรที่น่ากลัวเยี่ยงไร?'

เดินทางอีกเจ็ดแปดลี้ ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า

"คนเบื้องหน้าคือเหล็งฮู้ชง"

สุ้มเสียงก้องกังวาน พอฟังก็ทราบว่าเป็นซิงก๊กเนี่ยแห่งสำนักเสียวลิ้ม พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"เราไม่ต้องการพบมัน ท่านพูดจาโต้ตอบกับมัน"

ได้ยินเสียงสวบสาบ พุ่มไม้เตี้ยๆ ข้างกายเกิดการสั่นไหว พั่วพั้วนั้นมุดเข้าพุ่มไม้ไป

ซิงก๊กเนี่ยกล่าวอีกว่า

"**ซือเจ่ก** *(ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์)* เหล็งฮู้ชงรับบาดเจ็บ รับรองไปไม่ไกล"

ตอนนั้นทั้งสองฝ่ายยังอยู่ห่างไกล แต่ซิงก๊กเนี่ยเสียงก้องกังวาน เหล็งฮู้ชงได้ยินอย่างชัดเจน เห็นอีกฝ่ายหนึ่งมีซือเจ่กร่วมทาง พานไม่เดินทางต่อ นั่งรออยู่ข้างทาง

ชั่วครู่ให้หลัง พบเส้นทางเมื่อขามาบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น ผู้คนหลายคนเร่งรุดมา ศิษย์ฆราวาสสำนักเสียวลิ้มซิงก๊กเนี่ยและเอ็กก๊กจือล้วนอยู่ในจำนวนนั้น ยังมีหลวงจีนสองรูป ชายกลางคนผู้หนึ่ง หลวงจีนทั้งสอง หนึ่งอายุสูงวัย ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น อีกผู้หนึ่งอายุสามสิบเศษ มือถือพลั่วเหล็กเป็นอาวุธ

เหล็งฮู้ชงผุดลุกขึ้น น้อมกายคารวะกล่าวว่า

"ผู้เยาว์เหล็งฮู้ชงแห่งสำนักฮั้วซัว คำนับผู้อาวุโสทั้งหลายแห่งสำนักเสียวลิ้ม ขอถามผู้อาวุโสมีคำเรียกหาอย่างไร?"

เอ็กก๊กจือตวาดคำ "เด็กน้อย"...หลวงจีนชรานั้นกล่าวว่า

"อาตมาฉายาปึงแซ"

หลวงจีนชราพอเอ่ยปาก เอ็กก๊กจือก็สงบปากคำไว้ แต่สีหน้ายังบูดบึ้งขุ่นเคือง แสดงว่าคั่งแค้นในที่เมื่อครู่พลาดท่าเสียที

เหล็งฮู้ชงทราบว่าหลวงจีนรุ่นปึงเป็นชนชันรุ่นที่หนึ่งของเสียวลิ้มยี่ มีศักดิ์เป็นซือเฮียตี่กับเจ้าอาวาสปึงเจ่งได้ซือ คาดว่าคงไม่ดื้อรั้นไร้เหตุผล เช่นเดียวกับเอ็กก๊กจือ ดังนั้นน้อมกายกล่าวว่า

"คำนับได้ซือ"

หลวงจีนปึงแซผงกศีรษะ กล่าวด้วยสีหน้าอ่อนโยนว่า

"เสียวเฮียบไม่ต้องมากมารยาท งักชิงแซซือแป่ท่านสบายดี?"

"ขอบคุณได้ซือถามไถ่ ซือแป่สบายดี"

"คนทั้งสี่นี้ล้วนเป็นหลานศิษย์ของเรา หลวงจีนนี้ฉายากักง้วย นี่คือหลานศิษย์อึ้งก๊กแป๊ะ หลานศิษย์ชิงก๊กเนี่ย หลานศิษย์เอ็กก๊กจือ หลานศิษย์แซ่ชิงแซ่เอ็กทั้งสองพวกท่านพบหน้ากันแล้ว"

เหล็งฮู้ชงรับคำ กล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงคำนับผู้อาวุโสทั้งสี่ ผู้เยาว์รับบาดเจ็บเคลื่อนไหวไม่สะดวก ที่ใดเสียมารยาท ผู้อาวุโสทั้งหลายโปรดให้อภัย"

ตนเองพอเอ่ยปากก็บอกว่าได้รับบาดเจ็บ คาดว่า หลวงจีนปึงแซเป็นบรรพชิตสูงศักดิ์คงไม่ปล่อยให้หลานศิษย์ทั้งสี่สร้างความลำบากแก่ตนเอง หลวงจีนปึงแซกล่าวว่า

"เสียวเฮียบ ท่านเข้ามา ให้เราตรวจดูอาการบาดเจ็บของท่าน"

เหล็งฮู้ชงเดินเข้าไป หลวงจีนปึงแซยื่นมือขวาออกเกาะกุมข้อมือเหล็งฮู้ชงไว้ นิ้วมือพอแตะกับจุดได้เอียง เก็งคื้อของเขา ก็

เผชิญพลังประหลาดสายหนึ่ง กระแทกนิ้วมือของท่านเบนเบือน

หลวงจีนปึงแซใจสั่นสะท้าน ท่านเป็นยอดฝีมือเสียวลิ้มยี่กลับถูกกำลังภายในของชายหนุ่มผู้นี้กระแทกนิ้วมือเบนเบือน นับว่าพิสดารสุดคาดคิด ไหนเลยทราบว่าภายในกายเหล็งฮู้ชงสะสมลมปราณของหกเซียนหุบเขาท้อและหลวงจีนปุกก่าย ท่านไม่ทันระวังย่อมต้านทานรับไม่ได้

หลวงจีนปึงแซจับจ้องมองเหล็งฮู้ชง กล่าวช้าๆ

"เสียวเฮียบ ท่านไม่ได้สังกัดสำนักฮั้วซัว"

"ผู้เยาว์เป็นศิษย์สำนักฮั้วซัวจริงๆ จัดอยู่ในอันดับแรก"

"อย่างนั้นภายหลังท่านไฉนฝึกอวิชชาจากชนชาวอธรรม?"

เอ็กก๊กจือสอดคำขึ้น

"ซือเจ่ก เด็กน้อยนี้ใช้อวิชชาจริงๆ เมื่อครู่พวกเรายังเห็นด้านหลังมันติดตามด้วยสตรีนางหนึ่ง ไฉนหายสาบสูญไป นางลับๆ ล่อๆ น่ากลัวมิใช่ตัวดี"

เหล็งฮู้ชงได้ยินมันกล่าวล่วงเกินพั่วพั่วนั้น ต้องกระซากเสียงว่า

"ท่านเป็นศิษย์สำนักมาตรฐาน ไฉนพูดจาไร้มารยาท พั่วพั่วท่านผู้เฒ่าไม่ต้องการพบท่าน จึงซ่อนตัวไว้"

หลวงจีนกักง้วยสอดคำขึ้น

"เหล็งฮู้เสียวเฮียบ เมื่อครู่เราอยู่บนเขา เห็นสตรีที่ตามหลังท่านมีฝีเท้าแคล่วคล่อง ไม่คล้ายเป็นคนสูงอายุ"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พั่วพั่วเป็นชาวยุทธจักร ย่อมมีฝีเท้าแคล่วคล่อง มีอันใดน่าประหลาด"

หลวงจีนปึงแซส่ายหน้ากล่าวว่า

"กักง้วย พวกเราเพศบรรพชิต ไหนเลยเคี่ยวเข็ญพบหน้าสตรีเพศได้ เหล็งฮู้เสียวเฮียบ ท่านรับบอบช้ำภายในไม่น้อย ที่นี้มียาเม็ดสองเม็ดให้ท่านรับประทาน..."

เหล็งฮู้ชงเห็นบรรพชิตเสียวลิ้มยี่มีบุคลิกสูงส่งเหนือธรรมดาในใจเคารพเลื่อมใสน้อมกายกล่าวว่า

"ผู้เยาว์มีวาสนาพบพานได้ซือ..."

ไม่ทันขาดคำ เอ็กก๊กจือพลันชักกระบี่จากฝัก ตวาดว่า

"อยู่ที่นี้เอง"

พลางกุมกระบี่โถมใส่พุ่มไม้เตี้ยๆ ที่พั่วพั้วนั้นซ่อนตัวอยู่ หลวงจีนปึงแซร้องทัดทานว่า

"หลานศิษย์แซ่เอ็ก อย่าได้เสียมารยาท"

ได้ยินเสียงหวีด เอ็กก๊กจือลอยลิ่วออกจากในพุ่มไม้ร่วงฟาดลงกับพื้น มือเท้าชักกระตกหลายครา ก็นอนหงายแน่นิ่งไป

หลวงจีนปึงแซและพวกใจหายวาบเห็นหน้าผากเอ็กก๊กจือรับบาดแผลแห่งหนึ่ง โลหิตไหลหลั่งออกมา ในมือยังจับกระบี่เล่มนั้นแต่สิ้นใจตายไปแล้ว

ชิงก๊กเนี่ย อึ้งก๊กแป๊ะ และหลวงจีนกักง้วยตวาดด้วยโทสะโถมใส่พุ่มไม้นั้น หลวงจีนปึงแซกางแขนทั้งสอง คลี่แขนจีวรหลวมกว้างออก ก่อเกิดเป็นพลังอ่อนหยุ่นต้านคนทั้งสามไว้ หันหน้าหาพุ่มไม้กล่าวว่า

"เป็นท่านใดของ**เฮ็กบักไง้** *(ผาไม้ดำ)*?"

ในพุ่มไม้ปราศจากความเคลื่อนไหว และปราศจากสุ้มเสียงใด เหล็งฮู้ชงตื่นตระหนกยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ผาไม้ดำเป็นที่ตั้งของนิกายอสูร หรือว่าพั่วพั้วนี้กลับเป็นผู้อาวุโสนิกายอสูร?'

หลวงจีนปึงแซกล่าวว่า

"อาตมากับ**ตังฮึงก่าจู้** *(หัวหน้านิกายแซ่ตังฮึง)* เคยมีวาสนาพบหน้าครั้งหนึ่ง ท่านลงมือฆ่าคน ทั้งสองฝ่ายต้องชำระสะสางกัน ท่านไยไม่ปรากฏออกมาพบพาน?"

เหล็งฮ้ชงสะท้านใจอีกครา คร่นคิดขึ้น

'ตังฮึงก่าจู้...เขาหมายถึงหัวหน้านิกายอสูรตังฮึงปุกป่าย เช่นนี้เป็นว่าพั่วพั้วผู้นี้เป็นคนของนิกายอสูรจริงๆ'

พั่วพั้วนั้นซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้ หาแยแสสนใจไม่ หลวงจีนปึงแซกล่าวว่า

"ท่านเมื่อไม่ยอมปรากฏออกพบพาน อภัยที่อาตมาเสียมารยาทแล้ว"

ขณะกล่าว แขนจีวรทั้งสองข้างเบ่งพองขึ้น จากนั้นผลักกระแทกไปเบื้องหน้า ได้ยินเสียงเกรียวกราว พุ่มไม้เตี้ยๆ ทั้งหลายสิบต้นหักกลาง กิ่งใบปลิวเวียนว่อน ปรากฏเงาร่างสายหนึ่งโผพุ่งขึ้นจากในพุ่มไม้

เหล็งฮู้ชงแม้ต้องการเห็นรูปลักษณะของพั่วพั้วนั้น แต่ยังจำคำมั่นสัญญาได้ รีบหันหลังให้ ได้ยินชิงก๊กเนี่ยและหลวงจีนกักง้วยส่งเสียงตวาดโดยพร้อมเพรียง เสียงอาวุธปะทะกันเร่งร้อนถี่ยิบ แสดงว่าพั่วพั้วนั้นต่อสู้กับหลวงจีนปึงแซและพวกแล้ว

ยามนั้นเป็นเวลายามจี้ *(สิบนาฬิกา)* แสงแดดส่องเฉียงๆ เห็นบนพื้นมีเงาดำเคลื่อนไหวงูบวาบ หลวงจีนปึงแซและพวกทั้งสี่รายล้อมพั่วพั้วนั้นไว้กึ่งกลาง หลวงจีนปึงแซไร้อาวุธ หลวงจีนกักง้วยใช้พลั่ว อึ้งก๊กแป๊ะใช้ดาบ ชิงก๊กเนี่ยใช้กระบี่ พั่วพั้วนั้นใช้อาวุธสั้นคู่หนึ่ง คล้ายมีดสั้นคล้ายฉมวก ทั้งเบาบางทั้งโปร่งใส เพียงดูจากเงาแดด จำแนกไม่ออกว่าเป็นอาวุธใด

เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"มีคำพูดค่อยๆ ว่ากล่าว พวกท่านเป็นบุรุษ กลุ้มจู่โจมพั่วพั้วสูงอายุนางหนึ่ง นับเป็นลักษณะอันใด?"

อึ้งก๊กแป๊ะแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พั่วพั้วสูงอายุ เด็กน้อยกลับกล่าวละเมอเพ้อฝัน..."

ไม่ทันขาดคำ ร้องโอยออกมา คล้ายได้รับบาดเจ็บไม่น้อย

จากนั้นหลวงจีนกักง้วยส่งเสียงร้องออกมา พลั่วเหล็กหลุดจากมือลอยข้ามศีรษะเหล็งฮู้ชง ร่วงหล่นลงยังที่ห่างไปหลายวา คนทั้งสองล้วนล้มลง คงเหลือหลวงจีนปึงแซกับซิงก๊กเนี่ยต่อสู้กับพั่วพั้วนั้น

หลวงจีนปึงแซกล่าวว่า

"ท่านลงมือด้วยอำมหิต ฆ่าหลานศิษย์ของเราสามคน อาตมาไม่อาจยั้งไว้ไมตรี ได้แต่ลงมืออย่างสุดกำลังแล้ว"

จากนั้นเป็นเสียงเพียะพะหลายครา แสดงว่าใช้อาวุธ แต่อาวุธของเขาคล้ายเป็นกระบองหรือไม้พลอง

หลวงจีนปึงแซพอใช้อาวุธ สภาพการต่อสู้ก็แปรเปลี่ยนไป เหล็งฮู้ชงได้ยินพั่วพั้วนั้นหอบหายใจ คล้ายกับกำลังภายในไม่ปะติดปะต่อที่แท้พลังการฝึกปรือของนางเป็นรองหลวงจีนปึงแซ ดังนั้นตกเป็นเบี้ยล่างแล้ว

ได้ยินพั่วพั้วนั้นอุทานคำหนึ่ง เหล็งฮู้ชงรู้สึกมีหยดน้ำกระเซ็นถูกต้นคอ พอยกมือลูบดู เห็นฝ่ามือกลายเป็นสีแดงที่กระเซ็นถูกต้นคอกลับเป็นโลหิต

หลวงจีนปึงแซกล่าวว่า

"ท่านรับบาดเจ็บ ยิ่งยืนหยัดต่อไปไม่ได้ ยังคงวางอาวุธติดตามเรากลับไปยังเสียวลิ้มยี่"

ได้ยินพั่วพั้วนั้นหายใจเร่งร้อน ฝีเท้าซวนเซ คล้ายกับจะล้ม

ลงได้ทุกเมื่อ เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'พั่วพั้วชักชวนเราเป็นเพื่อน เพื่อต้องการให้เราคุ้มครองนาง ตอนนี้นางตกอยู่ในห้วงคับขัน เราไหนเลยนิ่งดูดายได้?'

ดังนั้นชักกระบี่ออก กล่าวเสียงกังวาน

"ปิงแซไต้ซือ ผู้อาวุโสแซ่ซิง พวกท่านโปรดหยุดมือ ไม่เช่นนั้นผู้เยาว์ต้องล่วงเกินแล้ว"

ซิงก๊กเนี่ยตวาดว่า

"หมู่มารอันชั่วร้าย ต้องเข่นฆ่าสังหารสิ้น"

พลางเสือกแทงกระบี่ใส่กลางหลังเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงกริ่งเกรง มองเห็นพั่วพั้วนั้น ไม่กล้าหันกายไป ได้แต่หลบเลี่ยงไปด้านข้าง

ซิงก๊กเนี่ยแทงกระบี่เฉียงๆ ตามติดมาถึง พลันร้องโอยคำหนึ่ง ร่างลอยลิ่วเฉียดผ่านไหล่ซ้ายเหล็งฮู้ชงไป ร่วงฟาดลงกับพื้นชักกระตุกคราหนึ่งก็เสียชีวิต ไม่ทราบถูกพั่วพั้วนั้นปลิดปลงอย่างไร

ยามนั้น ได้ยินเสียงโครม พั่วพั้วนั้นถูกหลวงจีนปิงแซฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ ปลิวลิ่วไปยังพุ่มไม้ด้านหลัง สร้างความแตกตื่นแก่เหล็งฮู้ชงยิ่ง ร้องว่า

"พั่วพั้ว ท่านเป็นไรแล้ว?"

พั่วพั้วนั้นครางเบาๆ เหล็งฮู้ชงทราบว่านางยังไม่ตาย ค่อยคลายใจลง เบี่ยงตัวเสือกกระบี่แทงใส่หลวงจีนปิงแซ กระบี่นี้ใช้ออกจากแง่มุมอันพิสดารคุกคามหลวงจีนปิงแซพุ่งถอยไปด้านหลัง

เหล็งฮู้ชงแทงออกอีกกระบี่ หลวงจีนปิงแซยกอาวุธต้านเหล็งฮู้ชงรั้งกระบี่กลับ ค่อยพบว่าอาวุธของอีกฝ่ายหนึ่งเพียงเป็นไม้พลองเก่าคร่ำคร่า ยาวประมาณสามเชียะด้ามหนึ่ง ต้องงงงันวูบครุ่นคิดขึ้น

'คิดไม่ถึงอาวุธของเขาเพียงเป็นกระบองด้ามสั้น หลวงจีนรูป

นี่มีกำลังภายในกล้าแข็ง หากเราไม่ใช้เพลงกระบี่สยบไว้ พั่วพั่วต้องตายแน่นอน'

นึกถึงตอนนี้ จิตใจกระจ่างแจ่มใส แทงออกกระบี่แล้วกระบี่เล่า ใช้เก้ากระบี่เดียวดายออกไป

เก้ากระบี่เดียวดายลึกล้ำพิสดาร เหล็งฮู้ชงแม้สูญเสียพลังฝีมือยังคุกคามหลวงจีนปึงแซถอยร่นไปไม่หยุดยั้ง เหล็งฮู้ชงรู้สึกเลือดลมประดัง แขนขวาอ่อนล้าสุดทนทาน ท่ากระบี่ที่ใช้ยิ่งนานยิ่งอ่อนล้าลง

หลวงจีนปึงแซพลันตวาดคำ "ทิ้งกระบี่" กดประทับฝ่ามือซ้ายใส่ทรวงอกเหล็งฮู้ชง

ยามนั้นเหล็งฮู้ชงอ่อนล้าสิ้นเรี่ยวแรง กระบี่ตกห้อยลง แต่ยังคงแทงออกไป สภาวะกลับเชื่องช้าลงเล็กน้อย ฝ่ามือซ้ายของหลวงจีนปึงแซ กดประทับถูกทรวงอกแล้ว

หลวงจีนปึงแซรั้งพลังไม่ปล่อยออก กล่าวว่า

"เก้ากระบี่เดียวดายของท่าน..."

ไม่ทันขาดคำ ปลายกระบี่เหล็งฮู้ชงก็แทงถูกทรวงอกของเขาเช่นกัน

เหล็งฮู้ชงเคารพเลื่อมใสต่อหลวงจีนรูปนี้ ปลายกระบี่พอกระทบถูกผิวกายอีกฝ่ายหนึ่ง รีบรั้งกลับโดยแรง คราครั้งนี้ใช้กำลังมากเกินไป ต้องหงายร่างไปด้านหลัง กระแทกนั่งลงกับพื้น กระอักโลหิตออกมา

หลวงจีนปึงแซยกมือกุมอก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพลงกระบี่ที่ดี หากมิใช่เสียวเฮียบยั้งกระบี่ไว้ไมตรี อาตมาคงจบสิ้นชีวิตแล้ว"

แต่ไม่กล่าวถึงตนเองยั้งไว้ไมตรี เมื่อกล่าวจบต้องส่งเสียงไอออกมา เหล็งฮู้ชงแม้รั้งกระบี่ทันท่วงที ปลายกระบี่ยังแทงถูก

ทรวงอกของเขานิ้วเศษ รับบาดเจ็บไม่น้อย

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ไต้...ไต้ซือ อภัยที่...ล่วงเกิน"

หลวงจีนปึงแซกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงเพลงกระบี่ของฮวงเช็งเอี้ยงผู้อาวุโส กลับมีทายาทสืบทอด ครั้งกระโน้นอาตมาเคยได้รับพระคุณจากผู้อาวุโสแซ่ฮวง เรื่องในวันนี้อาตมา...ไม่สามารถตัดสินใจได้"

พลางล้วงห่อกระดาษจากในจีวร พอแก้ห่อออก ภายในมียาเม็ดโตเท่าผลลำไยสองเม็ด เขากล่าวอีกว่า

"นี่เป็นยารักษาบาดเจ็บของเสียวลิ้มยี่ ท่านรับประทานเม็ดหนึ่งอีกเม็ดหนึ่ง...ให้แก่สตรีนางนั้น"

กล่าวจบวางยาเม็ดทั้งสองเม็ดลงที่เบื้องหน้า มองดูซากศพหลวงจีนกักง้วย ซิงก๊กเนี่ยและพวกทั้งสี่ สีหน้าสลดหดหู่ ประนมมือท่องสวดมนต์เบาๆ สีหน้าค่อยคืนสู่ความสงบ เมื่อถึงตอนท้ายใบหน้าคล้ายเคลือบคลุมประกายอันศักดิ์สิทธิ์ชั้นหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงรู้สึกศีรษะมึนงงตาพร่าพราย ยากที่จะทนทานสืบไป ดังนั้นหยิบยาเม็ดทั้งสองเม็ดขึ้น รับประทานลงไปเม็ดหนึ่ง

หลวงจีนปึงแซพอสวดมนต์จบ ค่อยกล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"เสียวเฮียบ ทายาทกระบี่เดียวดายของผู้อาวุโสแซ่ฮวง ต้องมิใช่ชนชั้นอธรรม ท่านมีคุณธรรมเลิศล้ำ ตามเหตุผลไม่สมควรตาย เพียงแต่อาการของท่านประหลาดพิกลยิ่ง สุดที่ตัวยาจะรักษาได้ สมควรฝึกวิชากำลังภายในสุดสูงจึงรักษาชีวิตไว้ได้ ในความเห็นอาตมา ท่านติดตามเราไปยังเสียวลิ้มยี่ อาตมาจะขอให้ซือเฮียเจ้าอาวาสถ่ายทอดยอดวิชากำลังภายในของสำนักเสียวลิ้ม เพื่อรักษาอาการเจ็บของท่าน"

“ขอบคุณกุศลเจตนาของไต้ซือ รอให้ผู้เยาว์คุ้มครองส่งพั่วพั้วถึงสถานที่อันปลอดภัย หากโชคดีไม่ตาย จะไปกราบพบไต้ซือกับท่านเจ้าอาวาสที่เสียวลิ้มยี่”

หลวงจีนปิงแซกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ท่าน...ท่านเรียกนางเป็นพั่วพั้ว? เสียวเฮียบ ท่านเป็นศิษย์สำนักมาตรฐานไม่ควรมั่วสุมกับชนชาวอธรรม”

“ลูกผู้ชายเมื่อลั่นปาก ไหนเลยเสียคำพูดได้?”

หลวงจีนปิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

“ตกลง อาตมาจะรอคอยเสียวเฮียบที่เสียวลิ้มยี่”

กวาดตามองซากศพบนพื้นทั้งสี่ซากแวบหนึ่ง พึมพำว่า

“ซากสังขารทั้งสี่ฝังก็ได้ ไม่ฝังก็ได้ นับแต่นี้หลุดพ้นจากวัฏสงสาร”

พลางหันกายไปช้าๆ

เหล็งฮู้ชงนั่งบนพื้น ได้แต่หอบหายใจ ตลอดทั้งร่างปวดเมื่อยไม่อาจเคลื่อนไหว ถามว่า

“พั่วพั้ว ท่าน...ท่านดีขึ้นหรือไม่?”

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงสวบสาบ พั่วพั้วนั้นเดินออกจากพุ่มไม้กล่าวว่า

“เราไม่ตายหรอก ท่านตามหลวงจีนเฒ่านั้นไปเถอะ วิชากำลังภายในของสำนักเสียวลิ้มเป็นเอกในแผ่นดิน อาจสามารถรักษาอาการบาดเจ็บของท่าน”

“เราบอกว่าจะคุ้มครองส่งพั่วพั้ว ย่อมต้องคุ้มครองส่งถึงที่สุด”

“เราเป็นชนชาวอธรรม ท่านเป็นศิษย์สำนักมาตรฐาน หากมั่วสุมอยู่กับเรา รังแต่กระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงของท่าน”

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราความจริงไม่มีชื่อเสียง ยังสนใจคำนินทาของผู้อื่นไยกันพั่วพั้วท่านดีต่อเรายิ่ง ตอนนี้ท่านรับบาดเจ็บ หากเราผละจากท่านไปยังนับเป็นผู้คนได้หรือ?"

"หากว่าตอนนี้เราไม่ได้รับบาดเจ็บ ท่านจะผละจากเราไปใช่หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ จึงกล่าวว่า

"พั่วพั้วหากไม่ตำหนิเราอายุเยาว์ไม่รู้ความ ต้องการให้เราอยู่เป็นเพื่อน เหล็งฮู้ชงจะสนทนาเป็นเพื่อนท่าน กลัวแต่ว่าเรานิสัยหยาบกระด้าง ผ่านไปไม่กี่วัน พั่วพั้วไม่ต้องการพูดจากับเราแล้ว"

พั่วพั้วนั้นส่งเสียงดังอืมม์ เหล็งฮู้ชงวกมือไปด้านหลัง ยื่นส่งยาเม็ดของปึงแซให้ กล่าวว่า

"พั่วพั้ว ท่านฆ่าศิษย์ของยอดบรรพชิตรปนี้สี่คน เขากลับเจียดยาเม็ดให้ท่าน โดยที่ตัวเองไม่ยอมรับประทาน ท่านรับประทานยาเม็ดนี้ลงไปเถอะ เราหลังจากรับประทานลงไป รู้สึกปลอดโปร่งสบายขึ้น"

พั่วพั้วนั้นหารับไปไม่ กล่าวว่า

"ยาเม็ดรักษาบาดเจ็บของสำนักเสียวลิ้มเมื่อดีเลิศ ยาเม็ดของเราไม่ดี ท่านไยไม่รับประทานลงไปทั้งสองเม็ด?"

"เราไหนเลยเคยบอกว่ายาเม็ดของท่านไม่ดี ไยมิใช่ปรักปรำคน อีกประการ ยาเม็ดของสำนักเสียวลิ้มดีเลิศ ท่านรับประทานลงไป จะได้มีเรี่ยวแรงออกเดินทาง"

"ท่านเห็นว่าอยู่เป็นเพื่อนเราอัดอั้นใจ ใช่หรือไม่ อย่างนั้นท่านไปเถอะ เราไม่ได้รั้งท่านไว้"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'พั่วพั้วไฉนเจ้าอารมณ์ขึ้นมา ใช่แล้ว นางรับบาดเจ็บไม่น้อย

ร่างกายไม่สบาย ย่อมมีอารมณ์ฉุนเฉียว ไม่อาจโทษว่านางได้'

ดังนั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตอนนี้เรากระทั่งก้าวเดินยังเดินไม่ได้ อย่าว่าแต่...ฮาฮา..."

พั่วพั้วนั้นกล่าวอย่างไม่พอใจ

"อย่าว่าแต่อันใด ฮาฮาอันใด?"

"ฮาฮาคือ ฮาฮา อย่าว่าแต่ต่อให้เราไปได้ ก็ไม่คิดไปนอกจากท่านร่วมทางไปกับเรา"

เขาความจริงให้ความเคารพต่อพั่วพั้ว แต่นางพอใช้อารมณ์ไร้เหตุผล เขาก็กำเริบเสิบสานขึ้นมา

พั่วพั้วกลับไม่มีโทสะ พลันนิ่งเงียบงัน ไม่ทราบมีความในใจใด เหล็งฮู้ชงจึงกล่าวว่า

"พั่วพั้ว"

"ท่านไฉนเรียกพั่วพั้วโดยไม่ขาดปาก เรียกให้น้อยสักหลายคำได้หรือไม่?"

"เราไม่เรียกท่านว่าพั่วพั้ว จะเรียกว่าอะไร?"

"ที่นี้มีแต่พวกเราสองคน ยังต้องเรียกอะไร ท่านพอเอ่ยปากย่อมต้องกล่าวกับเรา หรือยังจะกล่าวกับบุคคลที่สามด้วย?"

"บางครั้งเราชอบกล่าวพึมพำกับตัวเอง ท่านอย่าได้เข้าใจผิดไป"

พั่วพั้วนั้นแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"พูดจาเล่นลิ้นนัก มิน่าเล่าเซี่ยวซือม่วยท่านไม่ต้องการท่าน"

คำพูดนี้สะกิดแผลหัวใจเหล็งฮู้ชง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เซี่ยวซือม่วยไม่ชมชอบเรา ชมชอบลิ้มซือตี๋ เนื่องเพราะเราพูดจาเล่นลิ้น ดังนั้นนางไม่ต้องการฝากชีวิตจริงๆ ใช่แล้ว ลิ้มซือตี๋สุภาพเรียบร้อยไม่ต่างกับซือแป๋เรา อย่าว่าแต่เซี่ยวซือม่วย

หากว่าเราเป็นสตรี ก็ชมชอบเขาโดยไม่ชมชอบเราเหล็งฮู้ชง ที่ประพฤติเสเพล เอาแต่ร่ำสุราอาละวาด'

พั่วพั่วเห็นเขาสงบปากคำ จึงถามว่า

"คำพูดเราจี้ใจดำท่านหรือ ท่านมีโทสะแล้ว ใช่หรือไม่?"

"ไม่ ท่านกล่าวถูกต้อง เราพูดจาเล่นลิ้น ประพฤติเหลวไหล มิน่าเล่าเซี่ยวซือม่วยไม่ชมชอบเรา ซือแป๋ซือบ้อก็ไม่ชมชอบเรา"

"ท่านไม่ต้องลำบากใจ ซือแป๋ ซือบ้อ เซี่ยวซือม่วยท่านไม่ชมชอบท่าน หรือว่า...หรือว่าในโลกไม่มีผู้อื่นชมชอบท่าน?"

คำพูดนี้กล่าวอย่างนุ่มนวล แฝงความหมายปลอบโยน เหล็งฮู้ชงตื้นตันใจยิ่ง กล่าวว่า

"พั่วพั่ว ท่านดีต่อเราปานนี้ ต่อให้โลกไม่มีผู้ใดชมชอบเรา ก็...ก็หาเป็นไรไม่"

"ท่านปากหวานนัก มิน่าเล่าแม้แต่น้าหงส์ฮ้วงแห่งนิกายห้าพิษ ยังชมท่านไม่ขาดปาก เอาเถอะ ท่านเดินไม่ได้ ก็ค่อยๆ คลานไป เราจะติดตามหลัง"

"หากท่านไม่รับประทานยาเม็ดของหลวงจีนเฒ่านี้ เกรงว่าเรากระทั่งคลานยังคลานไม่ได้"

พั่วพั่วนั้นกล่าวว่า

"กล่าวเหลวไหลอีกแล้ว เราไม่รับประทานยาเม็ด ท่านไฉนคลานไม่ได้?"

"ไม่กล่าวเหลวไหลแม้แต่น้อย ท่านไม่รับประทานยา อาการบาดเจ็บก็ไม่ทุเลาหายดี ไม่มีสมาธิดีดพิณ เราไหนเลยมีเรี่ยวแรงคลานได้ กระทั่งนอนอยู่ที่นี้ยังไม่มีเรี่ยวแรง"

พั่วพั่วนั้นหัวร่อคิกกล่าวว่า

"นอนอยู่ที่นี้ก็ต้องมีเรี่ยวแรง"

"ย่อมแน่นอน ที่นี้เป็นเนินดิน เราหากไม่ใช้กำลังทรงกายไว้ จะกลิ้งตกลงไป ร่วงหล่นลงสู่ธารน้ำเบื้องล่าง แม้ไม่ร่วงฟาดตาย ก็ต้องจมน้ำตาย"

"ท่านรับบาดเจ็บสาหัส ชีวิตยากรักษา ยังมีกะใจกล่าวล้อเล่น นับว่าน้อยครั้งจะพบพานจริงๆ"

เหล็งฮู้ชงโยนยาเม็ดไปด้านหลังเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านรีบรับประทานเถอะ"

"เฮอะ เหล่าผู้แอบอ้างเป็นคนสำนักมาตรฐาน ไม่มีตัวดีแม้สักคนเดียว เรารับประทานยาเม็ดของสำนักเสียวลิ้ม รังแต่แปดเปื้อนปากเรา"

เหล็งฮู้ชงร้องโอยคำหนึ่ง เอี้ยวตัวไปทางซ้าย กลิ้งหลุนๆ ตามเนินดินลงยังหุบเหวลำธารเบื้องล่าง พั่วพั้วนั้นใจหายวาบ ร้องว่า

"ระวัง"

เหล็งฮู้ชงกลิ้งต่อไป เนินดินนี้ไม่ลาดชันเท่าใด แต่มีความยาวยิ่ง เหล็งฮู้ชงกลิ้งอยู่ชั่วขณะ ค่อยบรรลุถึงริมลำธาร รีบใช้มือเท้ายันกายไว้ ตามใบหน้ามือเท้าถูกก้อนหินบนพื้นขูดเป็นแผล หลั่งโลหิตออกมา

พั่วพั้วนั้นร้องว่า

"เอาเถอะ เราจะรับประทานยาเม็ดโสโครกของหลวงจีนเฒ่าท่านขึ้นมาเถอะ"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เมื่อลั่นปากไม่อาจคืนคำ"

ยามนั้นทั้งสองอยู่ห่างไกล เหล็งฮู้ชงสูญเสียพลังฝีมือ ไม่อาจถ่ายทอดเสียงไปไกล พั่วพั้วนั้นจำแนกไม่ออกว่าเขากล่าวกระไร จึงถามว่า

"ท่านว่าอะไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวคำ "เรา..." ต้องหอบหายใจไม่หยุดยั้ง พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"รีบขึ้นมา เรารับปากรับประทานยาเม็ดนั้น"

เหล็งฮู้ชงส่ายโงนเงนลุกขึ้น คิดปีนขึ้นเนินดิน แต่กลิ้งลงมาง่ายดาย คิดปีนกลับขึ้นไป นับว่ายากลำบากดุจปีนป่ายขึ้นสวรรค์ เดินขึ้นไปสองก้าวพลันเข่าอ่อนระทวย ซวนเซเสียหลัก กลับพลัดตกลงในลำธารจริงๆ

พั่วพั้วนั้นอยู่เบื้องสูง พอเห็นเช่นนั้นร้อนรุ่มใจยิ่ง รีบกลิ้งตามลงไป กลิ้งถึงข้างกายเหล็งฮู้ชง ยื่นมือซ้ายคว้าจับข้อเท้าซ้ายเหล็งฮู้ชง นางหอบหายใจหลายครา ค่อยยื่นมือขวาจับกลางหลังของเขา ฉุดดึงร่างที่เปียกโชกของเขาขึ้นมา

เหล็งฮู้ชงดื่มน้ำลำธารเข้าไปหลายคำ ปรากฏดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า พอระงับสติ เห็นในลำธารอันสดใส ปรากฏภาพสะท้อนของเงาร่างสองสาย หญิงสาวอายุเยาว์นางหนึ่งคว้าจับกลางหลังตนเองไว้

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ พลันได้ยินหญิงสาวที่ด้านหลังส่งเสียงดังโอ้กกระอักโลหิตอุ่นระอุคำหนึ่งฉีดพุ่งใส่ต้นคอของเขา จากนั้นฟุบร่างบนแผ่นหลังของเขาอย่างอ่อนล้า

เหล็งฮู้ชงสัมผัสกับเรือนร่างอันนุ่มนิ่ม รู้สึกผมยาวของนางกระทบต้องใบหน้าตนเอง เมื่อมองดูเงาสะท้อนในน้ำ เห็นครึ่งซีกหน้าของนาง หญิงสาวนั้นหลับตาพริ้ม ขนตางอนยาวยิ่ง มาตรว่าเงาสะท้อนเห็นไม่ชัดตา แต่เค้าใบหน้างามผุดผาด มีอายุเพียงสิบเจ็ดสิบแปดปี สร้างความสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'โกวเนี้ยนี้เป็นใคร ไฉนปรากฏโกวเนี้ยเช่นนี้รุดมาช่วยเหลือ

จากเงาสะท้อนในน้ำ ความรู้สึกบนแผ่นหลัง แสดงว่าหญิงสาวนี้สิ้นสติไปแล้ว เหล็งฮู้ชงคิดพลิกตัวกลับไปประคองนาง แต่ตลอดทั้งร่างอ่อนล้ากระทั่งกระดิกนิ้วยังทำไม่ได้ รู้สึกคล้ายตกอยู่ในห้วงความฝัน มองดูเค้าหน้าอันงดงามในลำธารน้ำใส กลับคล้ายลอยล่องขึ้นสู่สวรรค์ก็มิปาน

ผ่านไปเนิ่นนาน หญิงสาวที่ด้านหลังส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า

"ท่านที่แท้คิดขู่ขวัญเรา หรือว่า...หรือว่าไม่คิดมีชีวิตต่อไปจริงๆ"

เหล็งฮู้ชงพอได้ยินเสียงของนาง ถึงกับใจหายวาบ นี่กลับเป็นสุ้มเสียงของพั่วพั้วนั้น สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง กล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน..."

หญิงสาวนั้นกล่าวว่า

"ท่านอะไร เราพานไม่รับประทานยาเม็ดโสโครกของหลวงจีนเฒ่า ท่านลองฆ่าตัวตายให้เราดู"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พั่วพั้ว ที่แท้ท่านเป็น...เป็นโกวเนี้ยน้อยอัน...อันงดงามนางหนึ่ง"

หญิงสาวนั้นถามโพล่งว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร ท่าน...ไม่รักษาคำพูด ลอบขโมยดูแล้ว?"

พอก้มศีรษะลง เห็นในลำธารปรากฏเงาสะท้อนของตัวเองกำลังแอบอิงบนแผ่นหลังเหล็งฮู้ชง สร้างความอับอายยิ่ง ดิ้นรนลุกขึ้นยืน เพิ่งยืดกายขึ้นก็เข่าอ่อนระทวย ล้มไปในอ้อมอกเหล็งฮู้ชงอีกครา

เหล็งฮู้ชงตื่นเต้นสงสัยยิ่ง กล่าวว่า

"ท่านไฉนปลอมเป็นพั่วพั้วสูงอายุหลอกลวงเรา ทำร้ายเรา...ทำร้ายเรา..."

"ทำร้ายท่านอะไร?"

สายตาเหล็งฮู้ชงห่างจากใบหน้านางไม่ถึงเชียะ เห็นนางผิวพรรณขาวผ่องแทบโปร่งใส ปรากฏเป็นสีชมพูระเรื่อ จึงกล่าวว่า

"ทำร้ายเราเรียกท่านเป็นพั่วพั้วนั้นพั่วพั้วนี่ ช่างหน้าไม่อาย ท่านเป็น**ม่วยจื้อ** *(น้องสาว)* เรา ยังตำหนิว่าอายุน้อยไป พานคิดเป็นพั่วพั้วผู้อื่น หากคิดเป็นพั่วพั้วต้องรออีกแปดสิบปี"

หญิงสาวนั้นหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"เราไหนเลยเคยเรียกตัวเองเป็นพั่วพั้ว เป็นท่านเฝ้าเรียกเอง เมื่อครู่เรายังมีโทสะ สั่งท่านอย่าเรียกหา ท่านพานเรียกหา ใช่หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงเห็นว่าคำพูดนี้กล่าวไม่ผิด แต่ตนเองถูกหลอกลวงเนิ่นนานปานนี้ สร้างความขุ่นข้องใจยิ่ง กล่าวว่า

"ท่านไม่อนุญาตเราเห็นหน้าท่าน แสดงว่ามีเจตนาหลอกลวง ท่านหลอกลวงเราตั้งแต่อยู่ที่เมืองลกเอี้ยง สมคบคิดกับผู้เฒ่าไผ่เขียวให้มันเรียกท่านเป็นโกวโกว *(อาหญิง)* มันชราปานนั้น ยังเรียกท่านเป็นโกวโกว เราไยมิใช่ต้องเรียกท่านเป็นพั่วพั้ว?"

"ซือแป๋ของผู้เฒ่าไผ่เขียวเรียกบิดาเราเป็น**ซือเจ่ก** *(ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์)* อย่างนั้นผู้เฒ่าไผ่เขียวสมควรเรียกเราว่าอะไร?"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ จึงกล่าว

"ท่านเป็นโกวโกวของผู้เฒ่าไผ่เขียวจริงๆ?"

"ผู้เฒ่าไผ่เขียวมิใช่ยอดคนอันใด เราไยต้องแอบอ้างเป็นโกวโกวมัน เป็นโกวโกวมีอันใดดี?"

เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราโง่งมเอง ซึ่งความจริงสมควรทราบแต่แรกแล้ว"

"สมควรทราบแต่แรกอันใด?"

"สุ้มเสียงท่านไพเราะปานนี้ ในโลกไหนเลยมีพั่วพั้วอายุแปดสิบที่มีสุ้มเสียงสดใสอ่อนเยาว์เพียงนี้?"

หญิงสาวนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"สุ้มเสียงเราทั้งหยาบทั้งแหบแห้ง คล้ายกับนกกา มิน่าเล่าท่านจึงยึดถือเราเป็นหญิงชรา"

"สุ้มเสียงท่านคล้ายนกกา อย่างนั้นยุคสมัยเปลี่ยนไปแล้ว อีกายุคนี้ยังมีสุ้มเสียงไพเราะกว่านกขมิ้นอีก"

หญิงสาวนั้นได้ยินมันชมเชยตนเอง ต้องหน้าแดงวูบ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เอาเถอะ **เหล็งฮู้กงกง** *(ตา)* **เหล็งฮู้เฮี่ยเฮี้ย** *(ปู่)* ท่านเรียกเราเป็นพั่วพั้วตลอดมา เราก็เรียกตอบแทนสักหลายคำ จะได้ไม่เสียเปรียบแล้ว"

"ท่านเป็น**พั่วพั้ว** *(ยาย)* เราเป็น**กงกง** *(ตา)* เราสอง**คนกงกงพั่วพั้ว** *(ตายาย)* ไยมิใช่..."

เขามีนิสัยปล่อยตัวไม่สำรวม คิดกล่าวคำ "ไยมิใช่เป็นคู่กัน" หญิงสาวนั้นพลันขมวดคิ้วกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"ท่านกล่าวเหลวไหลอันใด?"

"เราบอกว่าพวกเราทั้งสองเป็นกงกงพั่วพั้ว ไยมิใช่...ไยมิใช่เป็นยอดคนอาวุโสในยุทธจักร"

หญิงสาวนั้นทราบว่าเหล็งฮู้ชงกลับคำพูด แต่ไม่สะดวกกับการโต้แย้ง นางแอบอิงในอ้อมอกเหล็งฮู้ชง สูดได้กลิ่นอายบุรุษของเขา สร้างความวาวุ่นใจยิ่ง คิดดิ้นรนลุกขึ้นยืน แต่ก็ไร้เรี่ยวแรง ต้องกล่าวด้วยใบหน้าแดงฉานว่า

"ท่านผลักเราสักครา"

"ผลักท่านทำอะไร"

"สภาพ...สภาพของพวกเรานี้ นับเป็นอย่างไรกัน?"

"กงกงพั่วพั้ว ความจริงมีสภาพเช่นนี้"

หญิงสาวนั้นกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"หากท่านกล่าวเหลวไหลอีก ดูว่าเราจะฆ่าท่านหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน หวนนึกถึงเรื่องที่นางบีบบังคับชายฉกรรจ์ทั้งหลาย สิบคนทิ่มแทงตาบอด เนรเทศไปยังเกาะมังกรขนดทะเลตังไฮ้ ไม่กล้าพูดจาหยอกล้อนางอีก จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'นางอายุยังเยาว์ เพียงยกมือก็ฆ่าศิษย์สำนักเสียวลิ้มยี่สี่คน นับเป็นฝีมือเยี่ยมจิตใจอำมหิตนัก'

หญิงสาวนั้นเห็นเหล็งฮู้ชงสงบปากคำ จึงกล่าวว่า

"ท่านมีโทสะอีก ใช่หรือไม่? ลูกผู้ชายชาตรีไฉนมีจิตใจคับแคบปานนี้?"

"เรามิใช่มีโทสะ หากแต่นึกกลัว เกรงว่าจะถูกท่านฆ่าตาย"

"ภายหน้าท่านพูดจาเรียบๆ ร้อยๆ กว่านี้ ยังมีผู้ใดฆ่าท่าน?"

"เรามีนิสัยไม่เรียบๆ ร้อยๆ มาแต่กำเนิด ดูท่าชะตาลิขิตว่าต้องถูกท่านฆ่าทิ้งแน่นอน"

หญิงสาวนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านความจริงเรียกเราเป็นพั่วพั้ว เคารพนบนอบต่อเราหลังจากนี้ก็กระทำเช่นนี้"

"ไม่ได้ เราเมื่อทราบว่าท่านเป็นโกวเนี้ยน้อยนางหนึ่ง ก็ไม่อาจยึดถือท่านเป็นพั่วพั้วอีก"

หญิงสาวนั้นกล่าวคำ "ท่าน" พลันหน้าแดงวูบ ไม่ทราบคิดอะไร กลับไม่กล่าวต่อ

เหล็งฮู้ชงก้มศีรษะลง เห็นนางยามเอียงอายงามเฉิดฉายสุดเปรียบปาน สร้างความวาบหวามใจโน้มหน้าไปจูบแก้มนางคราหนึ่ง

หญิงสาวนั้นใจหายวาบ พลันมีเรี่ยวแรงขึ้นมา ตวัดมือตบหน้าเหล็งฮู้ชงฉาดใหญ่ จากนั้นกระโดดปราดขึ้น แต่กระโดดถึงกลางคันก็ร่วงหล่นลงมา ล้มลงในอ้อมอกเหล็งฮู้ชงอีกครา นางกริ่งเกรงเหล็งฮู้ชงลวนลามอีก ร้องว่า

"ท่านหาก...หากเสียมารยาทเช่นนี้อีก เราจะ...เราจะฆ่าท่านในบัดดล"

"ท่านฆ่าหรือไม่ฆ่า เราจะอย่างไรไม่อาจมีชีวิตยืนยาว เราพานจะเสียมารยาท"

หญิงสาวนั้นร้อนรุ่มใจยิ่ง กล่าวคำ "ท่าน..." เหล็งฮู้ชงรวบรวมเรี่ยวแรงเกาะไหล่นาง กลิ้งตัวไปด้านข้าง ปากกล่าวว่า

"ท่านอะไร?"

คำพูดพอกล่าว ต้องส่งเสียงไอ ไอเป็นเลือดออกมา เขายามพลุ่งพล่านใจ จูบหญิงสาวนั้นคราหนึ่ง ก็สำนึกเสียใจ มาตรว่ายังปากแข็งแต่ไม่กล้าเคลียคลอกับนางอีก

หญิงสาวนั้นเห็นเหล็งฮู้ชงกลิ้งตัวออกไปเอง รู้สึกเหนือความคาดหมาย จากนั้นเห็นเขาไอเป็นเลือด ต้องกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านเจ็บหน้าอก ใช่หรือไม่?"

"หน้าอกไม่เจ็บ แต่มันอยู่ที่หนึ่งเจ็บปวดยิ่ง"

"ที่ใดเจ็บปวดยิ่ง?"

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความห่วงใย เหล็งฮู้ชงลูบแก้มที่ถูกนางตบใส่กล่าวว่า

"ที่นี้"

"ท่านต้องการให้เราขอโทษ เราจะขอโทษต่อท่าน"

"เป็นเราไม่ดีเอง พั่วพั่ว ท่านอย่าได้ถือสา"

หญิงสาวนั้นได้ยินเหล็งฮู้ชงเรียกตนเองเป็นพั่วพั่วอีก อดหัวร่อคิกคักมิได้

เหล็งฮู้ชงถามว่า

"ยาเม็ดโสโครกของหลวงจีนเฒ่าเล่า ท่านไม่ได้รับประทานใช่หรือไม่?"

"ยาเม็ดนั้นอยู่เบื้องบน รอสักครู่เราจะขึ้นไปเก็บมารับประทานก็แล้วกัน"

ทั้งสองนอนอยู่ที่เชิงเนิน หากเป็นยามปรกติสามารถลอยตัวขึ้นไป แต่ตอนนี้ท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน ได้แต่ทอดถอนใจ

หญิงสาวนั้นกล่าวว่า

"เราจะนั่งโคจรพลัง ท่านอย่าได้รบกวนเรา"

พลางหลับตาลง งอนิ้วหัวแม่มือ นิ้วชี้ นิ้วกลางสามนิ้วทำท่าจากนั้นนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

เหล็งฮู้ชงเห็นวิธีโคจรพลังของนางผิดแผกแตกต่างไป มิใช่นั่งขัดสมาธิ ตนเองคิดสงบจิตใจนั่งพักผ่อนสักครู่ แต่เลือดลมพลุ่งพล่านยากสงบลงได้ พลันได้ยินเสียงอ๊บอ๊บ กบอ้วนพีตัวหนึ่งกระโดดขึ้นจากน้ำ

เหล็งฮู้ชงยินดียิ่ง ยื่นมือตะปบใส่ คิดจับกบมาเป็นอาหาร กลับตะปบพลาดผิด จากนั้นยังมีกบกระโดดมาอีกสองตัว พลันปรากฏมือเรียวงามข้างหนึ่ง ยื่นจากด้านข้างจับกบตัวหนึ่งไว้ ที่แท้หญิงสาวนั้นนั่งโคจรพลังชั่วขณะ สามารถเคลื่อนไหวได้จับกบได้โดยง่ายดาย เหล็งฮู้ชงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"วิเศษแท้ พวกเรามีเนื้อกบรับประทานแล้ว"

หญิงสาวนั้นยิ้มเล็กน้อย ยื่นมือจับกบอีกตัวหนึ่ง ชั่วขณะก็จับได้ยี่สิบกว่าตัว เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พอแล้ว ท่านไปเก็บกิ่งไม้ก่อไฟ เราจะผ่ากบทำความสะอาด"

หญิงสาวนั้นปฏิบัติตาม เก็บกิ่งไม้มา เหล็งฮู้ชงก็ชักกระบี่ตัดหัวกบ ควักลำไส้ทิ้ง หญิงสาวนั้นกล่าวว่า

"คนโบราณฆ่าไก่ใช้มีดฆ่าโค วันนี้เหล็งฮู้ชงได้เฮียบกลับใช้กระบี่เดียวดายฆ่ากบ"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"วิญญาณในปรภพของต๊กโกวได้เฮียบ หากทราบว่าทายาทใช้การไม่ได้ปานนี้ คงต้องคลั่งใจ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันกล้ำกลืนคำพูดไว้ หวนนึกถึงต๊กโกวคิ้วป่ายวายชนม์เป็นเวลานาน ไหนเลยกล่าวคำ "คลั่งใจตาย" ได้

หญิงสาวนั้นกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงได้เฮียบ เก้ากระบี่เดียวดายของท่านลึกล้ำพิสดารยิ่งแม้แต่หลวงจีนเฒ่าสำนักเสียวลิ้มยี่ยังสู้ท่านไม่ได้ เขาบอกว่าผู้อาวุโสแซ่ฮวง ที่ถ่ายทอดเพลงกระบี่ท่าน เป็นผู้มีบุญคุณของเขา ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

"อาจารย์ที่ถ่ายทอดเพลงกระบี่ชุดนี้แก่เรา เป็นผู้อาวุโสสำนักฮั้วซัว"

หญิงสาวนั้นกล่าวว่า

"ผ้อาวโสท่านนี้มีเพลงกระบี่เลิศล้ำ ในยทธจักรไฉนไม่เคยได้ยินชื่อของเขามาก่อน?"

"นี่...เรารับปากท่านผู้เฒ่าว่า จะไม่แพร่งพรายร่องรอยของเขาออกไป"

หญิงสาวนั้นแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ผู้ใดพิสมัย ท่านบอกต่อเรา เราก็ไม่ฟัง ท่านทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร มีความเป็นมาอย่างไร?"

"เราไม่ทราบ กระทั่งชื่อแซ่ของโกวเนี้ยเราก็ไม่ทราบ"

"ท่านปิดบังเรื่องราวต่อเรา เราก็ไม่บอกต่อท่าน"

"เราแม้ไม่ทราบ แต่ก็คาดเดาได้แปดเก้าส่วน"

หญิงสาวหันหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านคาดเดาได้อย่างไร?"

"ตอนนี้ยังไม่ทราบ เมื่อถึงยามค่ำคืนจะทราบเอง"

"ไฉนต้องรอถึงยามค่ำคืนค่อยทราบได้"

"เราแหงนหน้ามองท้องฟ้า ดูว่าขาดดาวดวงใด ก็ทราบว่าโกวเนี้ยเป็นดาวดวงไหนจุติมา ท่านงามปานจะหยาดฟ้า ในหล้าไหนเลยมีคนเช่นนี้?"

หญิงสาวนั้นหน้าแดงวูบ ร้องเพ้ยคำหนึ่ง ในใจกลับยินดียิ่งกล่าวเบาๆ ว่า

"กล่าวเหลวไหลอีกแล้ว"

ยามนั้นนางใช้กิ่งไม้แห้งก่อไฟ จัดแจงร้อยกบที่ทำความสะอาดเสร็จแล้วกับกิ่งไม้ท่อนหนึ่ง ปิ้งย่างอยู่เหนือกองไฟ น้ำมันกบหยดลงในเปลวไฟ บังเกิดเสียงฉี่ฉี่ กลิ่นหอมระเหยออกมา นางมองดูควันเขียวที่พวยพุ่งจากเปลวไฟกล่าวว่า

"เราเรียกว่า**เอี่ยงเอี้ยง** *(อ้อนแอ้นแน่งน้อย)* ตอนนี้บอกต่อท่านแล้ว ไม่ทราบว่าวันหน้าท่านจำได้หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงทวนคำ "เอี่ยงเอี้ยง" กล่าวว่า

"นามนี้ไพเราะยิ่ง หากเราทราบแต่แรกว่าท่านเรียกว่าเอี่ยงเอี้ยงจะไม่เรียกท่านเป็นพั่วพั้วแล้ว?"

"เพราะเหตุใด?"

"คำ *'เอี่ยงเอี้ยง'* เป็นชื่อของโกวเนี้ยน้อยชัดๆ ย่อมไม่ใช่พั่วพั้วสูงอายุแล้ว"

"วันหน้าหากเรากลับกลายเป็นพั่วพั้วสูงอายุจริงๆ ก็ไม่เปลี่ยนชื่อ ยังคงเรียกว่าเอี่ยงเอี้ยง"

"ท่านไม่กลับกลายเป็นพั่วพั้วสูงอายุ ท่านงดงามปานนี้ แม้อายุแปดสิบยังคงเป็นโกวเนี้ยน้อยที่งดงาม"

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นไยมิใช่กลับกลายเป็นปีศาจแล้ว?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

"เราบอกชื่อต่อท่าน แต่ห้ามไม่ให้ท่านเรียกหาวุ่นวาย"

เหล็งฮู้ชงถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

"ไม่อนุญาตก็ไม่อนุญาต เราไม่ชมชอบ"

"นี่ไม่อนุญาต นั่นก็ไม่อนุญาต ภายหน้าผู้ใดเป็น..."

เอ่ยถึงตอนนี้ เห็นนางหน้าเคร่งเครียดลง จึงกล้ำกลืนคำพูดไว้

เอี่ยงเอี้ยงแค่นเสียงดังเฮอะ เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านไยต้องมีโทสะ เราบอกว่าผู้ใดเป็นศิษย์ของท่านคงได้รับความลำบากแล้ว"

เขาความจริงคิดกล่าวคำ "สามี" แต่พอเห็นผิดท่า รีบเปลี่ยนเป็นศิษย์

พลันปรากฏกลิ่นเหม็นไหม้ เอี่ยงเอี้ยงร้องโอยออกมา ที่แท้พวงกบในมือไหม้เกรียมแล้ว ต้องตัดพ้อว่า

"ล้วนเป็นท่านไม่ดี"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านสมควรบอกว่าดีที่เราก่อกวนท่านมีโทสะ จึงปิ้งกบไหม้ที่วิเศษปานนี้ได้"

พลางดึงกบไหม้ออกมาตัวหนึ่ง ฉีกส่วนขาส่งเข้าปาก

ขบเคี้ยวชั่วขณะ ชมว่า

"วิเศษแท้ ควบคุมไฟได้พอดี ในรสหวานแฝงความขม ขมสิ้นสุดความหวานชื่นคืนมา ในโลกไม่มีอาหารรสดีกว่านี้อีก"

เอี่ยงเอี้ยงถูกหยอกเย้าจนหัวร่อคิกคัก เริ่มรับประทานเช่นกัน เหล็งฮู้ชงชิงรับประทานเนื้อกบส่วนที่ไหม้เกรียม เหลือส่วนที่ไม่ไหม้แก่นาง

ทั้งสองรับประทานกบย่างเสร็จ แสงแดดอันอบอุ่นส่องต้องร่าง รู้สึกเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย ต้องปิดเปลือกตาเคลิ้มหลับไป เนื่องเพราะไม่ได้หลับตลอดทั้งคืน กอปรกับรับบาดเจ็บ จึงหลับสนิทยิ่ง

เหล็งฮู้ชงพลันฝันว่าฝึกเพลงกระบี่กับงักเล้งซังที่ธารน้ำตก แต่แล้วพบว่าเพิ่มคนหนึ่ง กลับเป็นลิ้มเพ้งจือ จึงประลองกระบี่กับลิ้มเพ้งจือ แต่มือเท้าไร้เรี่ยวแรงถูกกระบี่ลิ้มเพ้งจือแทงใส่หัวใจ ท้องน้อย ศีรษะ หัวไหล่ งักเล้งซังกลับปรบมือหัวร่อร่า เหล็งฮู้ชงทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ร้องว่า

"เซี่ยวซือม่วย"

ร้องเรียกอยู่หลายคำ ค่อยสะดุ้งตื่นขึ้นมา ได้ยินสุ้มเสียงนุ่มนวลเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านฝันถึงเซี่ยวซือม่วยอีก? นางปฏิบัติต่อท่านอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความรันทดหดหู่ กล่าวกับเอี่ยงเอี้ยงว่า

"มีคนคิดฆ่าเรา เซี่ยวซือม่วยไม่แยแสใส่ใจเรา ยังส่งเสียงหัวร่อ"

เอี่ยงเอี้ยงทอดถอนใจ กล่าวเบาๆ ว่า

"หน้าผากท่านหลั่งเหงื่อเต็มไปหมด"

เหล็งฮู้ชงยกแขนเสื้อปาดเช็ด พลันปรากฏลมเย็นโชยมาอดสยิวกายอย่างหนาวเหน็บมิได้ เห็นหมู่ดาวพราวฟ้า ที่แท้เป็น

เวลาค่ำคืนแล้ว

เหล็งฮู้ชงพอมีสติแจ่มใส ก็ระงับจิตใจได้ ขณะจะกล่าววาจาเอี่ยงเอี้ยงพลันยื่นมือปิดปากตนเองไว้ กล่าวเบาๆ

"มีคนมาแล้ว"

เหล็งฮู้ชงเงี่ยหูฟัง ได้ยินเสียงฝีเท้าของผู้คนสามคนดังมาแต่ไกลจริงๆ จากนั้นบังเกิดเสียงคนสนทนากัน กลับเป็นโจ้วโชยชิวเล่าเท้าจื้อ และแมวราตรีโก่ยบ้อซิ

คนทั้งสามพบเห็นซากศพของศิษย์สำนักเสียวลิ้มยี่ทั้งสี่ ลงความเห็นว่าถูกคนของผาไม้ดำฆ่าทิ้ง ดังนั้นใช้อาวุธขุดพื้นกลบฝังซากศพทั้งสี่ซากไว้

หลังจากนั้นคนทั้งสามพบเห็นยาเม็ดรักษาบาดเจ็บของสำนักเสียวลิ้มเม็ดนั้น เล่าเท้าจื้อคิดส่งไปให้เหล็งฮู้ชงรับประทาน แต่ฉุกคิดว่าเหล็งฮู้ชงคงร่วมทางกับเสี่ยโกว *(อาหญิงศักดิ์สิทธิ์)* หากส่งยาเม็ดไปคงต้องพบกับเสี่ยโกวแล้ว

โจ้วโชยชิวเท้าความถึงการชุมนุมบนสันเขาโหงวป่ากัง บอกว่าชายหญิงรักชอบกัน เป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล ยอดยุทธ์เช่นเหล็งฮู้ชงมีแต่โกวเนี้ยสะคราญโฉมเช่นเสี่ยโกวจึงคู่ควรด้วย เสี่ยโกวไยต้องกระบิดกระบวนไป

เหล็งฮู้ชงค่อยเข้าใจในบัดดล ระหว่างทางเหล่าผู้ห้าวหาญประจบประแจงตนล้วนสืบเนื่องจากเสี่ยโกว ซึ่งมีนามเอี่ยงเอี้ยงผู้นี้การชุมนุมบนสันเขาโหงวป่ากังที่สลายตัวอย่างกะทันหัน ก็สืบเนื่องจากเสี่ยโกวไม่พอใจ หวนนึกถึงโกวเนี้ยอายุเยาว์เช่นนี้ สามารถสั่งการให้ผู้ห้าวหาญทุกสารทิศประจบเอาใจตนเอง ย่อมเป็นบุคคลสำคัญในนิกายอสูร ตนเองเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม เพียงหัดพิณกับนางในตรอกน้อยเมืองลกเอี้ยง ไม่มีความผูกพันอันใด ใช่เป็นผู้เฒ่า

ไผ่เขียวแปรเจตนาผิด ปล่อยข่าวออกไป สร้างความขุ่นเคืองใจแก่เสี่ยโกวหรือไม่

เอี่ยงเอี้ยงพลันร้องเสียงกังวานว่า

"นี่ เจ้าคนกำเริบเสิบสานทั้งสาม รีบไสหัวไปให้ไกลแสนไกล อย่าได้ตอแยเราโกวเนี้ยมีโทสะ"

เหล็งฮู้ชงได้ยินนางส่งเสียงอย่างกะทันหันถึงกับสะท้านเฮือก คว้ามือของนางไว้

โจ้วโชยชิวและพวกทั้งสามย่อมแตกตื่นยิ่งกว่า เล่าเท้าจื้อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ผู้ต่ำต้อย...ผู้ต่ำต้อย..."

ยามกะทันหันได้แต่กล่าวคำ "ผู้ต่ำต้อย" ไม่สามารถกล่าวต่อ แมวราตรีกล่าวว่า

"ถูกแล้ว พวกเรากล่าวเหลวไหล เสี่ยโกวอย่าได้ยึดถือเป็นจริงเป็นจัง วันพรุ่งนี้ พวกเราจะไปยัง**แดนไซฮก** *(ชายแดนตะวันตก)* ไม่กลับเข้าแผ่นดินตงง้วนอีก"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'เมื่อเป็นเช่นนี้ มีคนถูกเนรเทศอีกสามคนแล้ว'

เอี่ยงเอี้ยงผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ผู้ใดให้พวกเจ้าไปยังไซฮก เรามีเรื่องหนึ่งมอบหมายให้พวกเจ้ากระทำ"

โจ้วโชยชิวและพวกทั้งสามยินดียิ่ง พากันกล่าวว่า

"เสี่ยโกวโปรดออกคำสั่ง ผู้ต่ำต้อยกระทำอย่างสุดความสามารถ"

"เราคิดฆ่าคนผู้หนึ่ง ยามกะทันหันหามันไม่พบ พวกเจ้าถ่ายทอดคำสั่งไป สหายชาวยุทธจักรใดฆ่าคนผู้นี้ได้ เราจะสมนาคุณอย่างงาม"

โจ้วโชยชิวกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ขอถามเสี่ยโกวคิดฆ่าโจรร้ายใด?"

"คนผู้นี้แซ่เหล็งฮู้นามชง เป็นศิษย์สำนักฮั้วซัว"

คำพูดพอกล่าว เหล็งฮู้ชง โจ้วโชยชิว และพวกทั้งสี่ล้วนใจหายวาบ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ส่งเสียง

เล่าเท้าจื้อคาดเดาว่า เหล็งฮู้ชงคงกล่าววาจาล่วงเกินเสี่ยโกว สร้างความขุ่นเคืองใจแก่นาง ดังนั้นกล่าวว่า

"ทราบแล้ว พวกเราจะคร่ากุมเหล็งฮู้...เหล็งฮู้ชง ส่งมอบให้เสี่ยโกวจัดการ"

เอี่ยงเอี้ยงกระชากเสียงว่า

"ผู้ใดใช้พวกเจ้าคร่ากุมมันมา เหล็งฮู้ชงหากมีชีวิตอยู่ในโลก รังแต่เสื่อมเสียชื่อเสียงเรา ให้ฆ่ามันแต่เนิ่นๆ ระบายโทสะในอกของเราโดยเร็ว"

โจ้วโชยชิวและพวกได้แต่น้อมกายรับคำ แต่เล่าเท้าจื้อสำนึกในบุญคุณเหล็งฮู้ชง วันนี้ได้รับคำสั่งเสี่ยโกว มิอาจไม่ฆ่าเหล็งฮู้ชง หลังจากฆ่าเขาจะเชือดคอฆ่าตัวตาย คนทั้งสามหันกายไป จากไปไกลทุกขณะ

เหล็งฮู้ชงมองดูเอี่ยงเอี้ยง เห็นนางก้มศีรษะครุ่นคิด จึงกล่าว

"ท่านคิดฆ่าเรา ก็ลงมือด้วยตนเอง ไยต้องรบกวนผู้อื่นด้วย"

พลางชักกระบี่ออก หันด้ามกระบี่ยื่นส่งให้ เอี่ยงเอี้ยงรับกระบี่มาเบือนหน้ามองดูเขา

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮา ยืดอกรอรับกระบี่ เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ความตายกรายถึงเหนือศีรษะ ท่านยังหัวร่ออันใด?"

"เนื่องเพราะความตายกรายถึงเหนือศีรษะ ดังนั้นจึงหัวร่อ"

เอี่ยงเอี้ยงทำท่าแทงกระบี่ใส่ แต่แล้วหมุนตัวไป เหวี่ยง

กระบี่กรีดเป็นประกาย เย็นเยียบสายหนึ่งในความมืด ร่วงหล่นลงกับพื้นที่ไกลตา ขยี้เท้าร้องว่า

"ล้วนเป็นท่านไม่ดี ทำให้ชาวยุทธจักรล้วนหัวร่อเยาะเรา คล้ายกับเรา...เราต้องอยู่กับท่านไปชั่วชีวิต"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮา เอี่ยงเอี้ยงกระชากเสียงว่า

"ท่านยังหัวร่อเยาะเราอีก?"

กล่าวถึงตอนท้าย พลันร้องโห้โฮออกมา นางพอร้องไห้ เหล็งฮู้ชงพลันบังเกิดความเสียใจ ครุ่นคิดขึ้น

'นางมีศักดิ์ศรีสูงส่ง เหล่าผู้ห้าวหาญล้วนเคารพยำเกรง แต่แล้วทุกผู้คนล้วนบอกว่านางชมชอบเรา ย่อมสร้างความไม่พอใจแก่นาง นางสั่งเล่าเท้าจื้อถ่ายทอดวาจาเช่นนี้ ไม่แน่ว่าคิดฆ่าเราจริงๆ เพียงแต่คิดขจัดข่าวลือ นางเมื่อออกคำสั่งเช่นนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ระแวงสงสัยว่าเราอยู่ร่วมกับนางแล้ว'

ดังนั้นกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เป็นเราไม่ดีจริงๆ ทำให้โกวเนี้ยเสื่อมเสียชื่อเสียง เราขออำลา"

พลางหันกายไป เอี่ยงเอี้ยงกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ท่านไปไม่ได้"

"เพราะเหตุใด"

"โจ้วโชยชิวและพวกเมื่อถ่ายทอดวาจาออกไป ภายในไม่กี่วันต้องแพร่สะพัดไปทั่วบู๊ลิ้ม เมื่อถึงเวลาทุกผู้คนล้วนคิดฆ่าท่าน อย่าว่าแต่ท่านรับบาดเจ็บ ต่อให้มีสภาพเป็นปรกติ ก็ต้องประสบเภทภัยถึงแก่ชีวิต"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงตายใต้คำสั่งฆ่าของโกวเนี้ย นับว่าไม่เลวอยู่"

พลางเดินไปเก็บกระบี่สอดคืนฝัก สำนึกตัวว่าไม่มีเรี่ยวแรงเดินขึ้นเนินดิน ดังนั้นเดินเลียบไปตามหุบเหว

เอี่ยงเอี้ยงติดตามมาร้องเรียกว่า

"นี่ ท่านอย่าได้ไป"

"เหล็งฮู้ชงร่วมทางกับโกวเนี้ย รังแต่สร้างความลำบากแก่ท่านยังคงไปเพียงลำพัง"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวคำ "ท่าน..." เห็นเหล็งฮู้ชงไม่ยอมชะงักเท้าดังนั้นวิ่งปราดมากล่าวว่า

"ท่านต้องบีบบังคับให้เราบอกออกจากปากเอง ค่อยสาสมใจใช่หรือไม่?"

"เรื่องอันใด เราไม่เข้าใจ"

เอี่ยงเอี้ยงขบริมฝีปาก กล่าวว่า

"เราสั่งโจ้วโชยชิวและพวกถ่ายทอดวาจา เพื่อต้องการให้ท่าน...ต้องการให้ท่านอยู่ข้างกายเราตลอดไป โดยไม่คลาดคลาแม้สักก้าวเดียว"

"ท่าน..ท่านต้องการให้เราอยู่เป็นเพื่อน?"

"มิผิด โจ้วโชยชิวเมื่อถ่ายทอดวาจาออกไป ท่านได้แต่รั้งอยู่ข้างกายเรา จึงรักษาชีวิตไว้ได้ คิดไม่ถึงท่านไม่คำนึงถึงความเป็นตายกลับไม่กลัวแม้แต่น้อย อย่างนั้นไยมิใช่....ไยมิใช่ กลับเป็นฝ่ายทำร้ายท่าน?"

เหล็งฮู้ชงตื้นตันใจยิ่ง คร่นคิดขึ้น

'ที่แท้ท่านดีต่อเราจริงๆ แต่เมื่ออยู่ท่ามกลางเหล่าผู้ห้าวหาญกลับไม่ยอมรับ'

ดังนั้นหันกายเดินกลับมาถึงเบื้องหน้านาง ยื่นมือเกาะกุมสองมือของนางไว้ รู้สึกฝ่ามือนางเย็นเฉียบ จึงกล่าวเบาๆ

“ท่านไยต้องทำเช่นนี้?”

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

“เรากลัว”

“กลัวอะไร?”

“กลัวว่าเด็กโง่งมท่านไม่เชื่อฟังวาจาเรา พาตัวเข้าสู่ยุทธจักรไม่ถึงวันพรุ่งนี้ก็ต้องตายใต้เงื้อมมือตัวโสโครกเหล่านั้น”

เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจกล่าวว่า

“คนเหล่านั้นล้วนเป็นลูกผู้ชายชาตรี ทั้งดีต่อท่าน ท่านไฉนหยามเหยียดพวกมันปานนี้?”

“พวกมันหัวร่อลับหลังเรา ทั้งคิดฆ่าท่าน ยังมิใช่เป็นบุรุษโสโครกที่สมควรตายหรือ?”

เหล็งฮู้ชงอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

“เป็นท่านสั่งพวกมันฆ่าเอง ไหนเลยโทษว่าพวกมันได้ อีกประการพวกมันไม่ได้หัวร่อเยาะลับหลังท่าน เมื่อตอนโจ้วโซยชิวและพวกกล่าวถึงท่าน น้ำเสียงเคารพยำเกรงถึงเพียงไหน”

“พวกมันปากไม่ได้หัวร่อเยาะ แต่ในใจลอบหัวร่อเยาะ”

เหล็งฮู้ชงรู้สึกโกวเนี้ยนางนี้ดื้อรั้นไร้เหตุผล ไม่มีปัญญาโต้เถียงกับนางได้แต่กล่าวว่า

“ตกลง ท่านไม่อนุญาตเราไป เราจะอยู่เป็นเพื่อนท่านในที่นี้หากถูกผู้คนสับเป็นสิบเจ็ดสิบแปดท่อน รสชาตินั้นคงไม่ดีนัก”

เอี่ยงเอี้ยงพอฟังเหล็งฮู้ชงรับปากไม่ไป สร้างความเบิกบานใจยิ่งกล่าวว่า

“รสชาติไม่ดีอันใด นับว่าเจ็บปวดทรมานยิ่ง”

ขณะกล่าวเบือนหน้ามา ภายใต้ประกายดาวรำไร ใบหน้าขาวผุดผาดคล้ายเปล่งประกายนวลใย เหล็งฮู้ชงฉุกคิดขึ้น

'ซึ่งความจริง โกวเนี้ยนางนี้มีรูปโฉมงดงามกว่าเซี่ยวซือม่วยมากนัก ทั้งดีต่อเรา แต่ว่า...แต่ว่าในใจเราไฉนไม่อาจลืมเลือนเซี่ยวซือม่วย'

เอี่ยงเอี้ยงไม่ทราบว่าเหล็งฮู้ชงคิดถึงงักเล้งซัง กล่าวว่า

"พิณที่เรามอบแก่ท่านตัวนั้นเล่า สูญหายไปใช่หรือไม่?"

"ใช่แล้ว ระหว่างทางไม่มีเงินใช้ ดังนั้นจำนำพิณไปแล้ว"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งปลดถุงย่ามที่กลางหลัง พอแก้ห่อออก เห็นเป็นพิณสั้นตัวนั้น

เอี่ยงเอี้ยงเห็นอีกฝ่ายหนึ่งเก็บรักษาสมบัติของนางถึงเพียงนี้ สร้างความยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ท่านวันหนึ่งต้องพูดปดสักกี่คำ ค่อยเบิกบานใจ?"

พลางรับพิณมา กรีดนิ้วบนสายพิณเล็กน้อย บรรเลงเป็นเพลงชำระใจใฝ่บริสุทธิ์

เหล็งฮู้ชงฟังอยู่ชั่วขณะ รู้สึกเสียงพิณแตกต่างจากที่นางบรรเลงในตรอกน้อยเมืองลกเอี้ยง รู้สึกคล้ายสกุณาร้องขับขานลำธารไหลรินหลั่ง ไพเราะรื่นรมย์ยิ่ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'บททำนองเพลงแม้ตรงกัน แต่จังหวะผิดแผกแตกต่าง ที่แท้เพลงชำระใจใฝ่บริสุทธิ์มีการเปลี่ยนแปลงมากมายปานนี้'

พลันบังเกิดเสียงเปรี้ยง สายพิณที่สั้นที่สุดสายหนึ่งขาดไป เอี่ยงเอี้ยงขมวดคิ้วดีดบรรเลงต่อ ไม่นานให้หลัง สายพิณก็ขาดไปอีกเส้นหนึ่ง นางพลันผลักพิณออกกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอน

"ท่านนั่งอยู่ข้างกายผู้อื่น เอาแต่รบกวน จะดีดพิณได้อย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'เรานั่งเรียบๆ ร้อยๆ ไหนเลยก่อกวนท่าน?'

จากนั้นค่อยได้คิด เป็นนางว้าวุ่นใจเอง กลับโทษว่าตำหนิตน

ดังนั้นไม่ทุ่มเถียงกับนาง นอนหลับตาพักผ่อนบนพื้นหญ้า เคลิ้มหลับไปโดยไม่รู้ตัว

วันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา พบว่าเอี่ยงเอี้ยงนั่งล้างหน้าที่ริมลำธาร เมื่อล้างหน้าเสร็จก็ใช้แปรงด้ามหนึ่งหวีผม เห็นข้อแขนนางขาวผ่องประดุจหยก ผมยาวสยายจรดพื้น เหล็งฮู้ชงถึงกับเหม่อมองจนซึมเซา

เอี่ยงเอี้ยงเหลียวหน้ามา เห็นเหล็งฮู้ชงเหม่อมองตนอย่างซึมเซา ต้องหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"ปีศาจขี้เซา จนบัดนี้ค่อยตื่น"

เหล็งฮู้ชงรู้สึกกระดาก กล่าวว่า

"เราจะไปจับกบอีก ดูว่ามีเรี่ยวแรงหรือไม่?"

"ท่านนอนพักผ่อนอีกครู่หนึ่ง เราจะไปจัดการเอง"

เหล็งฮู้ชงดิ้นรนหมายลุกขึ้นยืน รู้สึกมือเท้าอ่อนเปลี้ย พอใช้กำลังเล็กน้อย เลือดลมก็พลุ่งพล่านขึ้นมา สร้างความขุ่นข้องใจยิ่งครุ่นคิดขึ้น

'ตายก็ตาย เป็นก็เป็น กลับกลายเป็นคนพิการเช่นนี้ มิเพียงเป็นเครื่องถ่วงของผู้อื่น ตัวเองก็รำคาญ'

เอี่ยงเอี้ยงเห็นเหล็งฮู้ชงมีสีหน้าขุ่นเคือง จึงปลอบโยนว่า

"อาการบาดเจ็บของท่าน ไม่แน่ว่ารักษาไม่ได้ ที่นี่สงบเงียบท่านค่อยๆ พักรักษาตัวเถอะ"

ริมลำธารกันหุบเหวเปลี่ยวร้าง หลังจากที่โจ้วโชยชิวและพวกทั้งสามผ่านมา ก็ไม่มีผู้ใดย่างกรายมาอีก

ทั้งสองพักอยู่เป็นเวลาสิบกว่าวัน เอี่ยงเอี้ยงทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ทุกวันเด็ดผลไม้ป่า จับกบมาเป็นอาหาร เห็นเหล็งฮู้ชงซูบผอมลงทุกวัน นางบังคับเหล็งฮู้ชงรับประทานยาเม็ดที่หลวงจีนปิงแซทิ้งไว้ ดีดพิณกล่อมเขาเข้านอน แต่ไม่มีส่วนช่วยต่ออาการ

บาดเจ็บของเขา

เหล็งฮู้ชงรู้ตัวว่าอายุขัยใกล้สิ้นสุด ดีที่เขามีนิสัยปลอดโปร่ง ไม่นำพา ไม่จดจำใส่ใจ ทุกวันยังพูดจาหยอกล้อกับเอี่ยงเอี้ยง

เอี่ยงเอี้ยงความจริงดื้อรั้นเจ้าอารมณ์ แต่หวนนึกถึงเหล็งฮู้ชง อาจต้องตายทุกเมื่อ ดังนั้นปรนนิบัติต่อเขาอย่างนุ่มนวล บางครั้งเจ้าแง่แสนงอน ก็นึกเสียใจ พูดจากับเขาใหม่

วันนี้เหล็งฮู้ชงรับประทานผลท้อสองผล รู้สึกง่วงเหงา ต้องเคลิ้มหลับไป ยามหลับใหลได้ยินเสียงสะอึกสะอื้นไห้ พอลืมตาขึ้นเห็นเอี่ยงเอี้ยงฟุบร่างอยู่แทบเท้าของเขา ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ขณะจะถามนางเศร้าเสียใจด้วยเรื่องใด พลันเข้าใจในบัดดล

'นางทราบว่าเราใกล้ตายแล้ว ดังนั้นบังเกิดความเสียใจ'

พอได้คิด ยื่นมือซ้ายลูบคลำผมนุ่มสลวยของนางเบาๆ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่าร้องไห้ เรายังมีชีวิตอีกแปดสิบปี ไหนเลยขึ้นสวรรค์เร็วปานนี้?"

เอี่ยงเอี้ยงร่ำไห้รำพันว่า

"ท่านซูบผอมลงทุกวัน เรา...เราก็ไม่คิดมีชีวิตต่อไปแล้ว..."

เหล็งฮู้ชงได้ยินนางทั้งจริงใจทั้งเศร้าเสียใจ สร้างความตื้นตันใจยิ่ง ทรวงอกร้อนวูบ รู้สึกฟ้าหมุนคว้าง ดินโคลงเคลง โลหิตฉีดพุ่งจากปาก สิ้นสติสมประดีไป

บทที่ 15
จอมยุทธ์ผู้หาญหาญ

การที่เหล็งฮู้ชงสลบไสลครั้งนี้ ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด บางครั้งได้สติมาเล็กน้อย ร่างคล้ายลอยล่องบนปุยเมฆ ผ่านไปไม่นานก็สิ้นสติไปอีก

เหล็งฮู้ชงบัดเดี๋ยวสลบไสลบัดเดี๋ยวฟื้นคืน บางครั้งคล้ายมีคนกรอกน้ำเข้าปาก บางคราคล้ายมีคนใช้อัคคีแผดเผากาย นอกจากมือเท้าไม่อาจขยับเคลื่อนไหว กระทั่งเปลือกตาก็ลืมไม่ขึ้น

วันนี้เหล็งฮู้ชงมีสติแจ่มใสกว่าเดิม รู้สึกชีพจรข้อมือทั้งสองข้างถูกยึดจับไว้ พลังรุ่มร้อนสองสายถ่ายเทเข้ามาทางชีพจรข้อมือ เกิดการหักล้างกับเลือดลมภายในกาย รู้สึกทรมานอย่างบอกไม่ถูก อ้าปากหมายร่ำร้อง แต่ปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด รู้สึกทุกครั้งที่ปรากฏลมปราณถ่ายทอดเข้าสู่ร่าง อาการบาดเจ็บปวดทรมานก็ลดทอนลงจากครั้งก่อน ทราบว่ามียอดคนท่านหนึ่งรักษาบาดเจ็บแก่ตนเอง เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'หรือว่าซือแป๋ซือบ้อเชื้อเชิญยอดคนมาช่วยชีวิตเรา เอี่ยงเอี้ยงไปที่ใดแล้ว ซือแป๋ซือบ้อเล่า ไฉนไม่เห็นเซี่ยวซือม่วย?'

นึกถึงงักเล้งซัง รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน สิ้นสติสมประดีอีกครา

วันนี้หลวงจีนปึงแซถ่ายทอดพลังให้กับเหล็งฮู้ชงอีกเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"เหล็งฮู้เสียวเฮียบ ตอนนี้ท่านนับว่ารักษาชีวิตไว้ชั่วคราว แต่พลังฝีมืออาตมามีจำกัด ไม่สามารถขับลมปราณภายในกายท่าน เกรงว่าไม่ถึงหนึ่งปีอาการบอบช้ำของท่านจะกำเริบ เมื่อถึงเวลาต่อให้เป็นเซียนวิเศษ ก็ยากจะช่วยชีวิตท่านได้"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นจอมแพทย์ฆ่าคนแพทย์แซ่เพ้งก็กล่าวกับผู้เยาว์เช่นนี้ ผู้อาวุโสช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถ ผู้เยาว์สำนึกตื้นตันยิ่ง อายุขัยของคนผู้หนึ่งอยู่กับลิขิตฟ้า ไต้ซือไม่ต้องเป็นห่วงไปแล้ว"

"บรรพชิตไม่เชื่อเรื่องลิขิต หากแต่ยึดถือวาสนา คราก่อนเราบอกต่อท่านว่า ซือเฮียเจ้าอาวาสเรามีกำลังภายในลึกล้ำ หากท่านมีวาสนาสามารถฝึกเคล็ดวิชาในเอ็กกึงเก็ง *(คัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อ)* แม้กระดูกเส้นเอ็นยังเคลื่อนย้ายได้ อย่าว่าแต่ลมปราณนอกกาย อาตมาจะพาท่านไปกราบพบเจ้าอาวาสในบัดดล"

เหล็งฮู้ชงได้ยินชื่อเสียงเกียรติภูมิของเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ปึงเจ่งไต้ซือมานานแล้ว พอฟังยินดียิ่ง กล่าวว่า

"รบกวนไต้ซือแล้ว ต่อให้ผู้เยาว์ไร้วาสนา สามารถกราบพบยอดบรรพชิตแห่งยุค นับเป็นโอกาสที่ยากจะพบพาน"

พลางลงจากเตียงช้าๆ สวมใส่เสื้อผ้า ติดตามหลวงจีนปึงแซออกจากห้อง เห็นแสงอาทิตย์ชอนไชสายตา คล้ายเหยียบย่างเข้าสู่อาณาจักรอีกแห่งหนึ่ง ถึงกับคึกคักกว่าเดิม

เหล็งฮู้ชงระหว่างเดินเหิน รู้สึกสองเท้าอ่อนระทวย ได้แต่เดินช้าๆ เห็นโบสถ์วิหารภายในวัดโอ่อ่าตระการตา ตลอดรายทางพบพานหลวงจีนจำนวนมาก ทั้งหมดล้วนหลบลี้แต่ไกล ประนมมือ

วันนี้หลวงจีนปึงแซถ่ายทอดพลังให้กับเหล็งฮู้ชงอีกเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

"เหล็งฮู้เสียวเฮียบ ตอนนี้ท่านนับว่ารักษาชีวิตไว้ชั่วคราว แต่พลังฝีมืออาตมามีจำกัด ไม่สามารถขับลมปราณภายในกายท่าน เกรงว่าไม่ถึงหนึ่งปีอาการบอบช้ำของท่านจะกำเริบ เมื่อถึงเวลาต่อให้เป็นเซียนวิเศษ ก็ยากจะช่วยชีวิตท่านได้"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นจอมแพทย์ฆ่าคนแพทย์แซ่เพ้งก็กล่าวกับผู้เยาว์เช่นนี้ ผู้อาวุโสช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถ ผู้เยาว์สำนึกตื้นตันยิ่ง อายุขัยของคนผู้หนึ่งอยู่กับลิขิตฟ้า ไต้ซือไม่ต้องเป็นห่วงไปแล้ว"

"บรรพชิตไม่เชื่อเรื่องลิขิต หากแต่ยึดถือวาสนา คราก่อนเราบอกต่อท่านว่า ซือเฮียเจ้าอาวาสเรามีกำลังภายในลึกล้ำ หากท่านมีวาสนาสามารถฝึกเคล็ดวิชาในเอ็กกึงเก็ง *(คัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อ)* แม้กระดูกเส้นเอ็นยังเคลื่อนย้ายได้ อย่าว่าแต่ลมปราณนอกกาย อาตมาจะพาท่านไปกราบพบเจ้าอาวาสในบัดดล"

เหล็งฮู้ชงได้ยินชื่อเสียงเกียรติภูมิของเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ปึงเจ่งไต้ซือมานานแล้ว พอฟังยินดียิ่ง กล่าวว่า

"รบกวนไต้ซือแล้ว ต่อให้ผู้เยาว์ไร้วาสนา สามารถกราบพบยอดบรรพชิตแห่งยุค นับเป็นโอกาสที่ยากจะพบพาน"

พลางลงจากเตียงช้าๆ สวมใส่เสื้อผ้า ติดตามหลวงจีนปึงแซออกจากห้อง เห็นแสงอาทิตย์ชอนไชสายตา คล้ายเหยียบย่างเข้าสู่อาณาจักรอีกแห่งหนึ่ง ถึงกับคึกคักกว่าเดิม

เหล็งฮู้ชงระหว่างเดินเหิน รู้สึกสองเท้าอ่อนระทวย ได้แต่เดินช้าๆ เห็นโบสถ์วิหารภายในวัดโอ่อ่าตระการตา ตลอดรายทางพบพานหลวงจีนจำนวนมาก ทั้งหมดล้วนหลบลี้แต่ไกล ประนมมือ

คารวะต่อหลวงจีนปึงแซอย่างนอบน้อม

ผ่านทางระเบียงสามสาย มาถึงหน้าห้องศิลาหลังหนึ่ง หลวงจีนปึงแซกล่าวกับเณรน้อยหน้าห้องว่า

"ปึงแซมีเรื่องขอพบซือเฮียเจ้าอาวาส"

เณรน้อยเข้าไปรายงาน จากนั้นกลับออกมา ประนมมือกล่าวว่า

"เจ้าอาวาสขอเชิญ"

เหล็งฮู้ชงติดตามหลังหลวงจีนปึงแซเข้าห้องศิลา เห็นหลวงจีนชราร่างเตี้ยเล็กรูปหนึ่งนั่งขัดสมาธิบนอาสนะ หลวงจีนปึงแซน้อมกายคารวะ กล่าวขึ้นก่อนว่า

"ปึงแซคารวะซือเฮียเจ้าอาวาส พร้อมกับชักนำศิษย์อันดับแรกของฮั้วซัวเหล็งฮู้ชงเข้าพบ"

เหล็งฮู้ชงคุกเข่าลง โขกศีรษะคำนับ เจ้าอาวาสปึงเจ่งน้อมกายเล็กน้อย โบกมือกล่าวว่า

"เสียวเฮียบไม่ต้องมากมารยาท เชิญนั่ง"

เหล็งฮู้ชงค่อยทรุดนั่งลงบนอาสนะถัดจากหลวงจีนปึงแซ เห็นเจ้าอาวาสปึงเจ่งมีใบหน้าซูบเรียว ท่าทางเมตตาการุณย์ ดูไม่ออกว่ามีอายุเท่าใด ต้องลอบสงสัยใจ ครุ่นคิดขึ้น

'คิดไม่ถึงยอดบรรพชิตแห่งยุค กลับมีรูปเค้าธรรมดาเช่นนี้ หากมิใช่ล่วงรู้ล่วงหน้าผู้ใดคาดคิดว่าท่านเป็นเจ้าสำนักอันดับหนึ่งของบู๊ลิ้ม'

หลวงจีนปึงแซรายงานว่า

"เหล็งฮู้เสียวเฮียบผ่านการพักรักษาตัวสามเดือน อาการดีขึ้นมากนัก"

เหล็งฮู้ชงสะท้านใจอีกครา ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้เราสลบไสลไม่ได้สติไปสามเดือน เรายังเข้าใจว่าเป็นเวลายี่สิบกว่าวันอีก'

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวคำ “ประเสริฐ” เหลียวหน้าไปกล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

“เสียวเฮียบ งักชิงแซซือแป๋ท่านปกครองสำนักฮั้วซัว รักษาความเที่ยงธรรมโดยเคร่งครัด อาตมานิยมเลื่อมใสตลอดมา”

เหล็งฮู้ชงผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

“ไม่กล้า ผู้เยาว์รับบาดเจ็บสาหัส สลบไสลไม่ได้สติ ได้รับการช่วยเหลือจากปึงแซไต้ซือ ที่แท้ผ่านไปสามเดือนเศษ ซือแป๋ซือบ้อเราสบายดีกระมัง?”

ซือแป๋ซือบ้อตนเองใช่สบายดีหรือไม่ ความจริงไม่สมควรถามไถ่ผู้อื่น เพียงแต่ยามห่วงใยกังวล อดสอบถามมิได้

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

“ฟังว่างักชิงแซ งักฮูหยินและเหล่าศิษย์ฮั้วซัวตอนนี้อยู่ที่มณฑลฮกเกี้ยน”

เหล็งฮู้ชงค่อยคลายใจลง จากนั้นบังเกิดความหดหู่ใจ ครุ่นคิดขึ้น

‘ในที่สุดซือแป๋ซือบ้อพาเซี่ยวซือม่วยไปยังบ้านลิ้มซือตี๋แล้ว’

เจ้าอาวาสปึงเจ่งบอกให้เหล็งฮู้ชงนั่งลง จากนั้นกล่าวว่า

“ปึงแซซือตี๋บอกว่า เสียวเฮียบมีเพลงกระบี่เลิศล้ำ รับสืบทอดยอดวิชาจากฮวงเล่าชิงแซแห่งฮั้วซัว นับเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพรฮวงเล่าชิงแซเร้นกายนานปี ที่แท้ยังมีชีวิตอยู่ในโลก ช่างเป็นข่าวดีจริงๆ”

เหล็งฮู้ชงรับคำ เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวช้าๆ

“เสียวเฮียบหลังจากรับบาดเจ็บ ผู้คนช่วยเหลือพลาดผิดเป็นเหตุให้ภายในร่างสะสมลมปราณหลายชนิด อาตมาวิเคราะห์ดูเห็นว่ามีแต่ฝึกคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อของสำนักเรา จึงสามารถใช้

พลังฝีมือส่วนตัวขับสลายไปทีละน้อย สามเดือนมานี้ปึงแซซือตี่คิดยืดชีวิตท่าน ถ่ายทอดพลังเข้าสู่ร่างท่าน เป็นเหตุให้ภายในกายท่านเพิ่มลมปราณอีกสายหนึ่ง เสียวเฮียบทดลองโคจรพลังจะทราบเอง"

เหล็งฮู้ชงตกลงโคจรพลังเล็กน้อย รู้สึกลมปราณที่จุดตังชั้งพลุ่งพล่านปั่นป่วน ยากสะกดระงับได้ สร้างความเจ็บปวดแปลบปลาบใจสายร่างโงนเงนหลายครา หลั่งเหงื่อลงจากหน้าผาก

หลวงจีนปึงแซประนมมือ กล่าวว่า

"อาตมาไร้ความสามารถ เพิ่มความเจ็บปวดแก่เสียวเฮียบ"

เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวว่า

"ไต้ซือกล่าววาจาใด ท่านสูญเสียเรี่ยวแรงเพราะผู้เยาว์ มีพระคุณชุบชีวิต ผู้เยาว์สมควรกราบขอบคุณไต้ซือ"

"ไม่กล้ารับ ฮวงเล่าซิงแซเคยมีบุญคุณต่ออาตมา อาตมาทำเช่นนี้เพียงเป็นการตอบแทนบุญคุณของฮวงเล่าซิงแซแม้สักหนึ่งในหมื่น"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งเงยหน้าขึ้น กล่าวว่า

"กล่าวอันใดกับบุญคุณความแค้น บุญคุณคือวาสนา ความแค้นก็เป็นวาสนา เรื่องราวใดในโลกียวิสัย ล้วนเป็นเช่นหมอกผ่านตา ร้อยปีให้หลังยิ่งไม่มีบุญคุณความแค้นอันใด"

หลวงจีนปึงแซรับคำ เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวช้าๆ

"ศิษย์สถาบันสงฆ์ถือหลักมทิตา เมื่อทราบว่าเสียวเฮียบรับบาดเจ็บบอบช้ำ ย่อมสมควรหาทางช่วยเหลือ คัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อบัญญัติโดยปรมาจารย์ต้นนิกายเซนดินแดนบูรพา**ตักม้อเล่าโจ้ว** *(ตะโมภิกขุ)* และปรมาจารย์รองหุยคอไต้ซือเป็นผู้รับสืบทอด หุยคอไต้ซือจำเดิมมีฉายานามซิ้งกวง เป็นชาวเมืองลกเอี๋ยง เล่าเรียนคำสอนของขงจื้อเหลาจื้อแตกฉานวิชาลัทธิเต๋า ระหว่างที่ตักม้อเล่าโจ้วจำวัดซิ้งกวง ไต้ซือมายังวัดเรา ขอรับการสอนสั่ง ตักม้อเล่าโจ้วเห็น

ท่านเล่าเรียนสับสน ยากจะซึ้งถึงปรัชญาเซน ดังนั้นยืนกรานไม่ยอมรับซิ้งกวงได้ชือหยิบฉวยกระบี่ฟันแขนซ้ายตนเองออกมา"

เหล็งฮู้ชงอุทานดังอา ครุ่นคิดขึ้น

'ซิ้งกวงได้ชือท่านนี้มีความตั้งใจใฝ่ศึกษาที่เด็ดเดี่ยวนัก'

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ตักม้อเล่าโจ้วเห็นท่านมีความตั้งใจจริงเช่นนี้ จึงรับไว้เป็นศิษย์เปลี่ยนฉายานามเป็นหุยคอ ในที่สุดเป็นผู้รับสืบทอดของตักม้อเล่าโจ้ว หลังจากที่เล่าโจ้วมรณภาพ ท่านปรมาจารย์รองพบว่าข้างอาสนะของเล่าโจ้วมีคัมภีร์ม้วนหนึ่ง ซึ่งคือคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อ คัมภีร์ม้วนนี้มีข้อความลึกล้ำ ยากตีความเข้าใจ ดังนั้นปรมาจารย์รองท่องทั่วแผ่นดินเยี่ยมเยือนบรรพชิตสูงศักดิ์ เพื่อขอรับการสอนสั่ง ยี่สิบกว่าปีให้หลังยังไม่อาจตีความแตกฉาน มีอยู่วันหนึ่ง ท่านปรมาจารย์รองมีโอกาสพบพานมหาพรหมปัวซึงมักถี้บนภูเขางอไบ๊ ศึกษาพระธรรมด้วยกัน ท่านปรมาจารย์รองจึงนำคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อออกมา ศึกษาร่วมกับปัวซึงมักถี้* สี่สิบเก้าวันให้หลังค่อยเข้าใจปรุโปร่ง

หลวงจีนปึงแซประนมมือท่องคำ "อมิตตพุทธ สาธุ" เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวต่อ

"แต่ที่ท่านปัวซึงมักถี้ศึกษา ส่วนใหญ่เป็นพระธรรมคำสอนจวบกระทั่งสิบสองปีให้หลัง ท่านปรมาจารย์รองพบพานชายหนุ่มเลิศฝีมือผู้หนึ่งบนเส้นทางเชี่ยงอัน ถกเถียงกันสามวันสามคืนค่อยเข้าใจเคล็ดวิชาในคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อโดยชัดแจ้ง ชายหนุ่มนั้นคือลี้เจ๋งซึ่งมีส่วนช่วยสถาปนาราชวงศ์ถัง ภายหลังได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์สูงส่ง ท่านลี้เจ๋งสามารถกระทำความดีความชอบยิ่งใหญ่

---

*ปัวซึงมักถี้คือท่านปรมิต เป็นพระเถระชาวชมพูทวีป ผู้แปลศูรางคมสูตรเป็นภาษาจีนในปี ค.ศ.705

คาดว่าได้รับประโยชน์จากคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อไม่น้อย"

เหล็งฮู้ชงส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"ที่แท้คัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อมีความเป็นมาใหญ่หลวงปานนี้"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวอีกว่า

"คัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อฝึกเส้นชีพจรหล่อเลี้ยงสติสมาธิ ลมปราณเกิดจากภายใน โลหิตได้รับการจุนเจือจากภายนอก หลังจากฝึกสำเร็จ ความคิดบังเกิดพลังกำเนิด ใช้ออกตามธรรมชาติ เฉกเช่นระดับน้ำท่วมสูงอสนีบาตฟาดลั่น เสียวเฮียบ เมื่อฝึกคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อ คล้ายเรือน้อยลอยอยู่กลางระลอกคลื่น ท่ามกลางคลื่นโถมกระหน่ำ เรือน้อยสะท้อนขึ้นลง ไหนเลยต้องใช้พลัง หากคิดใช้พลัง ไหนเลยมีพลังให้ใช้ และใช้ในสถานใด?"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะติดต่อกัน รู้สึกหลักการนี้ลึกซึ้งไพศาล มีส่วนสอดคล้องกับหลักกระบี่ที่ฮวงเช็งเอี้ยงเอ่ยถึง เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวสืบต่อ

"เพียงแต่คัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อทรงอานุภาพปานนี้ หลายร้อยปีมานี้มีแต่ผู้มีวาสนาจึงได้ฝึกปรือ ต่อให้เป็นศิษย์ของสำนักเราก็ยากจะเล่าเรียนได้ สมมุติเช่นปึงแซซือตี๋ เขามีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งเคร่งในวินัย ยังไม่ได้รับอนุญาตจากซือแป๋รุ่นก่อนให้ฝึกปรือ"

เหล็งฮู้ชงรับคำว่า

"ถูกแล้ว ผู้เยาว์ไร้วาสนา ไม่กล้าฝันใฝ่เกินไป"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เสียวเฮียบเป็นผู้มีวาสนา ท่านเป็นทายาทของฮวงเล่าซิงแซ นับเป็นวาสนาหนึ่ง ท่านมายังวัดเสียวลิ้มยี่เรา นับเป็นอีกวาสนาหนึ่ง เสียวเฮียบหากไม่ฝึกคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อต้องเสียชีวิต ขณะที่ปึงแซซือตี๋หากไม่ฝึกก็ไม่มีผลร้าย ข้อแตกต่างนี้นับเป็นอีกวาสนาหนึ่ง"

หลวงจีนปึงแซประนมมือกล่าวว่า

"เหล็งฮู้เสียวเฮียบมีบุญวาสนาลึกล้ำ ปึงแซปลาบปลื้มยินดีแทน"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ซือตี๋ ท่านมีนิสัยยืนกราน ยังไม่เห็นซึ้งถึงความ *'ว่างเปล่าไร้ลักษณ์ ไร้กระทำ'* ซึ่งเป็นหลักการแห่งความหลุดพ้น ทั้งปลงไม่ตกถึงด่านเป็นตาย มิใช่เราไม่ยอมถ่ายทอดคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อแก่ท่าน หากแต่เกรงว่าท่านหลังจากฝึกปรือยอดวิชาจะลุ่มหลงงมงายละเลยการบำเพ็ญภาวนาไป"

หลวงจีนปึงแซรีบผุดลุกขึ้น กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ซือเฮียสอนสั่งถูกต้อง"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งผงกศีรษะเล็กน้อย เป็นความหมายให้กำลังใจ ชั่วครู่ให้หลังเห็นหลวงจีนปึงแซยิ้มเล็กน้อย ค่อยผงกศีรษะอีกคราเหลียวหน้าไปกล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"เรื่องนี้ความจริงมีขวากหนามสำคัญ แต่ตอนนี้ไม่คงอยู่แล้ว นับแต่ตักม้อเล่าโจ้วเป็นต้นมา คัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อเพียงถ่ายทอดแก่ศิษย์สำนักเรา ไม่ถ่ายทอดแก่คนนอก กฎข้อนี้ไม่อาจยกเว้น ดังนั้นเสียวเฮียบต้องเข้าสังกัดวัดเสียวลิ้มยี่ เป็นศิษย์ฆราวาสของสำนักเสียวลิ้ม"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"เสียวเฮียบหากไม่รังเกียจ ก็เป็นศิษย์ของอาตมา จัดอยู่ในรุ่นก๊กเปลี่ยนชื่อเป็นเหล็งฮู้ก๊กชง"

หลวงจีนปึงแซกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อเสียวเฮียบ ในชีวิตซือเฮียเจ้าอาวาสเพียงรับศิษย์สองคน นั่นเป็นเรื่องเมื่อสามสิบปีก่อน เสียวเฮียบนับเป็นศิษย์คนสุดท้ายของซือเฮียเจ้าอาวาส ไม่เพียงสามารถฝึกคัมภีร์

เปลี่ยนกล้ามเนื้อ ยังจะได้รับถ่ายทอดสิบสองยอดวิชาจากซือเฮียเจ้าอาวาส"

เหล็งฮู้ชงผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ได้รับความกรุณาจากไต้ซือเจ้าอาวาส ผู้เยาว์สำนึกตื้นตันยิ่ง เพียงแต่ผู้เยาว์สังกัดสำนักฮั้วซัว ไม่สะดวกกับการกราบอาจารย์อื่น"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ขวากหนามที่เรากล่าวถึง คือข้อนี้เอง เสียวเฮียบเกรงว่ายังไม่ทราบ ท่านมิใช่ศิษย์สำนักฮั้วซัวแล้ว"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"เรา...เราไฉนมิใช่ศิษย์สำนักฮั้วซัว?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งล้วงจดหมายฉบับหนึ่งจากในแขนจีวร บอกให้เหล็งฮู้ชงอ่านผ่านตา ผลักฝ่ามือเบาๆ จดหมายฉบับนั้นก็ลอยถึงเบื้องหน้าเหล็งฮู้ชงอย่างแช่มช้า เหล็งฮู้ชงยื่นสองมือรับไว้ พลันสะท้านทั้งร่าง ต้องครุ่นคิดด้วยความตระหนก

'ไต้ซือเจ้าอาวาสมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำสุดหยั่งคาดจริงๆ อาศัยจดหมายเบาบางฉบับหนึ่ง สามารถถ่ายทอดกำลังภายในกล้าแข็งปานนี้'

เห็นบนซองจดหมายประทับตราเจ้าสำนักฮั้วซัว จ่าหน้า "กราบเรียนเจ้าสำนักเสียวลิ้มไต้ซือ" ตัวหนังสือทั้งเก่าทั้งหนักแน่นเข้มแข็งเป็นลายมือของงักปุกคุ้ง

เหล็งฮู้ชงรู้สึกผิดท่า สองมือสั่นระริก ดึงจดหมายออกมาอ่านดูเที่ยวหนึ่ง แทบไม่เชื่อว่าในโลกนี้มีเรื่องเช่นนี้ รู้สึกฟ้าหมุนคว้างแผ่นดินวน ร่างล้มโครมลงกับพื้น

เมื่อฟื้นตื่นมา พบว่าอยู่ในอ้อมอกของหลวงจีนปึงแซ เหล็งฮู้ชงยันกายลุกขึ้นยืน อดร่ำไห้ออกมามิได้ หลวงจีนปึงแซถามว่า

"เสียวเฮียบเศร้าเสียใจด้วยเรื่องใด?"

เหล็งฮู้ชงยื่นส่งจดหมายให้ หลวงจีนปึงแซรับมาอ่านดู เห็นมีใจความว่า

"เรียนเจ้าสำนักเสียวลิ้มไต้ซือ เราด้อยความสามารถ ปกครองสำนักฮั้วซัวไม่ได้ ร่างจดหมายไต่ถามทุกข์สุข คิดถึงเป็นยิ่งนัก ด้วยศิษย์ของสำนักเราเหล็งฮู้ชง มีนิสัยดื้อดึง ประพฤติผิดกฎของสำนัก ระหว่างนี้ยังคบหาหมู่มารมั่วสุมกับคนต่ำช้า ปุกคุ้งแม้ว่ากล่าวตักเตือนยังคงไร้ผล เพื่อธำรงไว้ซึ่งคุณธรรมบู๊ลิ้ม และเกียรติภูมิสำนักฝ่ายธัมมะ จึงประกาศขับเหล็งฮู้ชงออกจากสำนัก นับแต่นี้มิใช่ศิษย์ของฮั้วซัวอีก หากยังมั่วสุมกับหมู่มาร ก่อหวอดสร้างเภทภัยในยุทธจักร ขอให้สหายฝ่ายธัมมะร่วมกันกำจัดฆ่าทิ้ง

จากเจ้าสำนักฮั้วซัวงักปุกคุ้ง"

หลวงจีนปึงแซพออ่านจบ ก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย นึกหาถ้อยคำปลอบโยนเหล็งฮู้ชงไม่ได้ ดังนั้นส่งจดหมายแก่เจ้าอาวาสปึงเจ่ง เห็นเหล็งฮู้ชงหลั่งน้ำตานองหน้า จึงกล่าว

"เสียวเฮียบ ท่านไปมาหาสู่กับคนของผาไม้ดำ ความจริงก็ไม่สมควร"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ตอนนี้เจ้าสำนักฝ่ายธัมมะทุกสำนักคงได้รับจดหมายจากซือแป๋ท่าน ถ่ายทอดคำสั่งต่อเหล่าศิษย์ ต่อให้ท่านได้รับบาดเจ็บ ขอเพียงออกพ้นจากประตูต้องเผชิญขวากหนามทุกฝีก้าว ตกเป็นเป้าไล่ล่าของศิษย์ฝ่ายธัมมะ"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ หวนนึกถึงที่ริมลำธารก้นหุบเหว เอี่ยงเอี้ยงก็กล่าวเช่นนี้ ตอนนี้ไม่เพียงชนชาวอธรรมคิดฆ่าตน ศิษย์ฝ่ายธัมมะก็ไล่ล่าตนเอง พสุธาแม้ไพศาลกลับไม่มีที่ให้ยืนหยัดทรงกาย

จากนั้นหวนนึกถึงอาจารย์มีบุญคุณเหลือล้น ซือแป๋ซือบ้อคล้ายบิดามารดาผู้ให้กำเนิดของตน มิเพียงมีบุญคุณถ่ายทอดฝีมือ ทั้งยังมีน้ำใจเลี้ยงดู มิคาดตนเองกระทำการตามอำเภอใจ กลับถูกขับออกจากสำนักอาจารย์ คาดว่าขณะที่ซือแป๋เขียนจดหมายนี้ จิตใจยังปวดร้าวรันทดกว่าตน ยามกะทันหันทั้งละอายทั้งเสียใจ คิดพุ่งศีรษะชนผนังฆ่าตัวตาย

ในม่านสายตาพร่ามัวด้วยหยาดน้ำตา เห็นเจ้าอาวาสปึงเจ่งหลวงจีนปึงแซล้วนมีสีหน้าเวทนา พลันหวนนึกถึงเล้าเจี่ยฮวงแห่งฮ่วงซัวคิดล้างมือในอ่างทอง ถอนตัวออกจากบู๊ลิ้ม เนื่องเพราะคบหาผู้อาวุโสนิกายอสูรเค็กเอี้ย ในที่สุดตายในเงื้อมมือฝ่ายสำนักซงซัว แสดงว่าธัมมะอธรรมไม่ยอมอยู่ร่วมกัน แม้แต่เล้าเจี่ยฮวงที่เลิศฝีมือมากอิทธิพลยังหนีไม่รอด อย่าว่าแต่ตนเองที่เป็นชายหนุ่มโดดเดี่ยวเดียวดาย

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวช้าๆ ว่า

"ทะเลทุกข์ไร้ขอบเขต กลับใจจะพบฟากฝั่ง ต่อให้เป็นคนชั่วช้าสุดสามานย์ ขอเพียงกลับใจได้สำนึก ประตูสงฆ์ยังคงรับไว้ ท่านอายุยังเยาว์ คบหาคนผิด เดินผิดไปก้าวหนึ่ง หรือไม่มีหนทางแก้ไข ความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับสำนักฮั้วซัวสิ้นสุดลง นับแต่นี้เข้าสังกัดสำนักเสียวลิ้ม เชื่อว่าในยุทธจักรไม่มีผู้ใดสร้างความลำบากแก่ท่าน"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'ตอนนี้เราอับจนสิ้นหนทาง หากฝากตัวเข้ากับสำนักเสียวลิ้ม มิเพียงสามารถฝึกยอดวิชากำลังภายใน รักษาชีวิตต่อไป มิหนำซ้ำด้วยเกียรติภูมิของเสียวลิ้มยี่ ไม่มีผู้ใดกล้าหาเรื่องต่อศิษย์ของปึงเจ่งได้ซือจริงๆ'

แต่แล้วบังเกิดความดื้อรั้นประดัง ครุ่นคิดขึ้น

'ลูกผู้ชายไม่สามารถยืนหยัดท้าฟ้าดิน ต้องขอความคุ้มครองจากสำนักอื่น นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด ในยุทธจักรมีผู้คนนับพันนับหมื่นคิดฆ่าเรา ก็ปล่อยให้พวกมันฆ่าเถอะ ชือแป๋ขับเราออกจากสำนัก เราก็จะออกท่องเที่ยวเพียงลำพัง'

นึกถึงตอนนี้ รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน ลำคอแห้งผาก เพียงคิดร่ำสุราสักหลายสิบชาม กับความเป็นตายเรื่องของสำนัก ล้วนไม่นำพาปรารมภ์ แม้แต่งักเล้งซังที่ครุ่นคิดคะนึงถึงมิรู้คลาย ก็เปลี่ยนเป็นคล้ายคนแปลกหน้า ผุดลุกขึ้นยืน คุกเข่ากราบกรานต่อเจ้าอาวาสปึงเจ่งและหลวงจีนปึงแซ โขกศีรษะนอบน้อมหลายครา

บรรพชิตทั้งสองเข้าใจว่าเหล็งฮู้ชงตกลงเข้าสำนักเสียวลิ้ม ใบหน้าล้วนปรากฏรอยยิ้มขึ้น มิคาดเหล็งฮู้ชงลุกขึ้นยืน กล่าวเสียงกังวาน

"ผู้เยาว์เมื่อไม่ได้รับการให้อภัยจากสำนักอาจารย์ ก็ไม่อาจแบกหน้าเข้าสำนักอื่น ความเมตตาของไต้ซือทั้งสอง ผู้เยาว์สำนึกตื้นตันยิ่ง ขออำลา"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งงงงันวูบ คิดไม่ถึงชายหนุ่มผู้นี้อาจหาญ ไม่กลัวตายปานนี้ หลวงจีนปึงแซเกลี้ยกล่อมว่า

"เสียวเฮียบ เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความเป็นตายของท่าน อย่าได้ถือทิฐิเกินไป"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อเฮอะฮะ หันกายเดินออกจากห้องเจ้าอาวาส รู้สึกในใจเต็มไปด้วยความคับแค้น กลับเดินเร็วยิ่ง ก้าวยาวๆ ลงจากวัดเสียวลิ้มยี่

เหล็งฮู้ชงพอลงจากวัด รู้สึกรันทดหดหู่จับใจ แหงนหน้าหัวร่อยาวนาน ครุ่นคิดขึ้น

'ฝ่ายธัมมะถือเราเป็นศัตรู ชนชาวอธรรมล้วนคิดฆ่าเรา เหล็งฮู้ชงยากจะมีชีวิตรอดเกินครึ่งวัน ลองดูว่าผู้ใดเป็นคนปลิดชีวิตเรา'

พอดบคลำดู พบว่าในถุงย่ามไร้เงินทอง หว่างเอวไร้กระบี่ แม้แต่พิณสั้นที่เอี่ยงเอี้ยงมอบให้ก็ไม่ทราบไปที่ใด นับว่าไร้ซึ่งทุกสิ่งไม่ต้องห่วงพะวง ดังนั้นเดินลงจากเขาซง่ซัว

เดินทางถึงยามพลบค่ำ เห็นห่างจากวัดเสียวลิ้มยี่ไกลโข พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ผู้คนเจ็ดแปดคนวิ่งมาจากทิศตะวันตก ทุกผู้คนสวมชุดรัดกุมสะพายอาวุธ เดินทางอย่างรีบร้อน เหล็งฮู้ชงเข้าใจว่าพวกมันคิดฆ่าตนเอง ดังนั้นหยุดยืนที่กลางทาง ร้องดังๆ ว่า

"เหล็งฮู้ชงอยู่ที่นี้ คิดฆ่าเราก็เข้ามา"

มิคาดชายฉกรรจ์เหล่านั้นวิ่งถึงเบื้องหน้าเขา เพียงกวาดมองเหล็งฮู้ชงแวบหนึ่ง ก็อ้อมผ่านไป คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"คนผู้นี้เป็นคนวิกลจริต"

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ใช่แล้ว อย่าได้เสียเวลาไป หากปล่อยให้เดียรัจฉานนั้นหลบหนีก็ยุ่งแย่แล้ว"

ชั่วพริบตาคนทั้งหมดวิ่งไปไกล เหล็งฮู้ชงค่อยทราบว่าคนเหล่านี้ไล่ล่าผู้คนอีกคนหนึ่ง พวกมันเพิ่งผ่านไปไม่นาน ด้านทิศตะวันตกบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าห้าตัวควบตะบึงมา พุ่งผ่านข้างกายเหล็งฮู้ชงไป ผ่านไปสิบกว่าวา พลันปรากฏม้าตัวหนึ่งวกกลับมา คนบนหลังม้าเป็นสตรีกลางคนนางหนึ่ง กล่าวว่า

"ขอถามสักคำ ท่านพบเห็นชายชราชุดขาว ร่างผอมสูงหว่างเอวสะพายดาบโค้งผู้หนึ่งหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่พบเห็น"

สตรีกลางคนนั้นไม่กล่าวมากความ หันหัวม้าไล่ติดตามม้าอีกสี่ตัวไป เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้พวกมันตามล่าชายชราชุดขาวผู้หนึ่ง เราจะอย่างไรไร้เรื่องราว ลองติดตามไปชมดู'

ดังนั้นวกสู่ทิศตะวันออก หลังจากนั้นปรากฏผู้คนอีกหลายขบวนติดตาม ล้วนสอบถามถึงร่องรอยชายชราผมขาว รูปร่างผอมสูง หว่างเอวสะพายดาบโค้งต่อเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'คนเหล่านี้ไล่ล่าชายชราชุดขาว ล้วนไม่ทราบว่าเขาอยู่ที่ใด กลับมุ่งสู่ทิศทางเดียวกัน นับว่าประหลาดแท้'

เดินทางอีกลี้เศษ ผ่านดงสนแถบหนึ่ง เบื้องหน้าปรากฏเป็นทุ่งกว้างแถบหนึ่ง ยืนไว้ด้วยผู้คนจำนวนมาก อย่างน้อยมีหกเจ็ดร้อยคน เพียงแต่ท้องทุ่งกว้างใหญ่เกินไป มาตรว่ายืนไว้ด้วยผู้คนหกเจ็ดร้อยคน เพียงเป็นจุดเล็กๆ จุดหนึ่ง

ทางหลวงสายหนึ่งทอดเหยียดยาว เหล็งฮู้ชงเดินไปตามทางหลวง พอเดินเข้าใกล้ เห็นในกลุ่มคนมีเก๋งพักร้อนหลังหนึ่ง เป็นที่ซึ่งให้คนสัญจรหยุดพักผ่อน ปลูกสร้างอย่างลวกๆ ผู้คนหลายร้อยคนล้อมเก๋งพักร้อนไว้ ทอดระยะห่างหลายวา แต่ไม่กล้าคุกคามเข้าใกล้

เหล็งฮู้ชงเดินเข้าไปอีกสิบกว่าวา เห็นภายในเก๋งมีชายชราชุดขาวผู้หนึ่งนั่งดื่มสุราอยู่ข้างโต๊ะไม้ ข้างเอวใช่สะพายดาบหรือไม่ ยามกะทันหันมองไม่เห็น มาตรว่าอยู่ในท่านั่ง แต่แทบสูงเท่าคนอยู่ในท่ายืน

เหล็งฮู้ชงเห็นคนผู้นี้ตกอยู่ท่ามกลางวงล้อมศัตรู ยังนั่งดื่ม

• • • •

สุราอย่างปลอดโปร่ง ในใจบังเกิดความเคารพเลื่อมใส รู้สึกในชีวิตน้อยครั้งจะพบพานนักสู้ผู้ห้าวหาญเช่นนี้ ดังนั้นเดินช้าๆ ไปเบื้องหน้าเบียดเสียดไปในกลุ่มคน คนเหล่านี้จับจ้องมองชายชราชุดขาวโดยไม่กะพริบ ล้วนไม่สังเกตสนใจการมาของเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงเพ่งตามอง เห็นชายชราชุดขาวหน้าซบสดใส ใต้คางไว้เคราขาวยาวจรดอก มือถือจอกสุรา มองดูขอบฟ้าสีครามพื้นดินเหลืองที่ไกลตา กลับไม่เหลือบแลผู้คนที่รายล้อมรอบแม้สักแวบเดียว บนหลังสะพายห่อผ้าใบหนึ่ง ที่หว่างเอวไม่มีดาบโค้ง ที่แท้กระทั่งอาวุธก็ไม่พกพา

เหล็งฮู้ชงไม่ทราบชายชราชุดขาวมีประวัติความเป็นมาอย่างไร ไม่ทราบว่าชาวยุทธจักรทั้งหลายไฉนรังควานเขา ยิ่งไม่ทราบว่าเขาเป็นชาวธัมมะหรืออธรรม เพียงแต่เลื่อมใสในความห้าวหาญของเขา บังเกิดความรู้สึกเห็นใจผู้ประสบชะตากรรมเดียวกันขึ้น ดังนั้นก้าวยาวๆ เข้าไปกล่าวเสียงกังวาน

"ผู้อาวุโสเชิญเถอะ ท่านดื่มคนเดียวไร้คู่เคียง ออกจะเงียบเหงาไป เราดื่มสุราเป็นเพื่อนท่าน"

พลางเดินเข้าเก๋งพักร้อน ประสานมือต่อเขา ค่อยทรุดกายนั่งลง

ชายชราชุดขาวเหลียวหน้ามา กวาดตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า มองดูเหล็งฮู้ชงแวบหนึ่ง เห็นเป็นชายหนุ่มหน้าตาอมโรค ไม่พกพาอาวุธผู้หนึ่ง ต้องมีสีหน้าสงสัยใจเล็กน้อย แค่นเสียงดังเฮอะ ไม่ตอบคำ

เหล็งฮู้ชงยกป้านสุรา รินสุราในถ้วยเบื้องหน้าชายชราชุดขาวก่อน ค่อยรินสุราลงในถ้วยอีกใบหนึ่ง ชูถ้วยสุรากล่าวคำ "เชิญ" ดื่มสุราลงไป รู้สึกสุรารสร้อนแรงคล้ายคมมีดบาดคอ จากนั้นท้องน้อยร้อนวูบวาบ ต้องร้องชมเชยว่า

"สุราที่ดี"

ที่นอกเก๋งพักร้อนปรากฏชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งตวาดว่า

"เด็กน้อยรีบออกมา พวกเราจะเสี่ยงชีวิตกับเฒ่าโสโครก อย่าได้อยู่ที่นี้ขัดมือขวางเท้า"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราดื่มสุรากับผู้อาวุโส ขัดขวางท่านอันใด?"

พลางรินสุราอีกถ้วยหนึ่ง ยืดคอดื่มสุราลงไป กล่าวชมว่าเป็นสุราที่ดีอีกดำ

ยามนั้น ด้านซ้ายมือบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"เด็กน้อยหลีกไป อย่าได้ทิ้งชีวิตไว้ที่นี่ พวกเราได้รับคำสั่งตังฮึงก่าจู้ไห้คร่ากุมศิษย์ทรยศ**เฮี่ยงมุ่งเทียน** *(ถามไถ่ฟ้า)* ผู้อื่นหากคิดก่อกวนขัดขวางจะให้มันตายอย่างอเนจอนาถ"

เหล็งฮู้ชงกวาดตาไปยังต้นเสียง เห็นคนกล่าววาจาเป็นคนผอมเล็ก หน้าซีดขาวดั่งทองทา สวมใส่ชุดดำ หว่างเอวผูกสายรัดเหลือง ที่ข้างกายยืนไว้ด้วยผู้คนสองสามร้อยคน ก็สวมใส่ชุดดำแต่สายรัดเอวเป็นคนละสี

เหล็งฮู้ชงพลันฉุกคิดว่า เมื่อตอนอยู่นอกเมืองฮ่วงซัว พบเห็นผู้อาวุโสนิกายอสูรเค็กเอี้ย เขาก็สวมใส่ชุดดำ จำคลับคล้ายคลับคลาว่าที่ผูกอยู่ที่หว่างเอวเป็นสายรัดเหลือง คนผอมซูบบอกว่าได้รับคำสั่งตังฮึงก่าจู้มาคร่ากุมศิษย์ทรยศ คนเหล่านี้ย่อมเป็นสาวกนิกายอสูร หรือว่าคนผอมซูบนี้ก็เป็นผู้อาวุโสนิกายอสูรด้วย?

เหล็งฮู้ชงรินสุราอีกถ้วยหนึ่งดื่มลงไป ค่อยกล่าวกับชายชราชุดขาวเฮี่ยงมุ่งเทียนว่า

"ผู้อาวุโสแซ่เฮี่ยง เราดื่มสุราของท่านสามถ้วย ต้องขอบคุณท่านมากแล้ว"

พลันได้ยินผู้คนที่ด้านทิศตะวันออกตวาดว่า

"เด็กน้อยนี้คือศิษย์ที่ถูกอัปเปหิของสำนักฮั้วซัว...เหล็งฮู้ชง"

เหล็งฮู้ชงกวาดตามอง จดจำออกว่าคนกล่าววาจาคือศิษย์สำนักแชเซี้ยโฮ้วนั้งฮัง ยามนี้ค่อยเห็นชัดตาว่า ที่ข้างกายของมันมีคนของห้าสำนักกระบี่อยู่ไม่น้อย

นักพรตผู้หนึ่งกล่าวเสียงกังวานว่า

"เหล็งฮู้ชง ซือแป๋เจ้าบอกว่าเจ้ามั่วสุมกับหมู่มาร นับว่าไม่ผิดจริงๆ เฮี่ยงมุ่งเทียนผู้นี้สองมือแปดเปื้อนโลหิตของผู้กล้าฝ่ายธัมมะ เจ้าอยู่ร่วมกับมันทำอะไร หากไม่ไสหัวไปให้กับเรา ทั้งหมดจะสับเจ้าเป็นเลือดเนื้อแหลกเละ"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านนี้เป็นซือเจ่กสำนักไท้ซัวหรือ เรากับผู้อาวุโสท่านนี้ไม่รู้จักมักคุ้น เพียงแต่เห็นพวกท่านหลายร้อยคนล้อมคนคนเดียวไว้ นับเป็นลักษณะอันใด ห้าสำนักกระบี่ร่วมมือกับนิกายอสูรตั้งแต่เมื่อใด?"

นักพรตนั้นกระชากเสียงว่า

"พวกเราร่วมมือกับนิกายอสูรตั้งแต่เมื่อใด นิกายอสูรคิดคร่ากุมศิษย์ทรยศ พวกเราคิดแก้แค้นให้กับสหายที่ตายในเงื้อมมือโจรร้ายนี้ ต่างฝ่ายต่างลงมือ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน"

"ตกลง ขอเพียงพวกท่านสู้กันตัวต่อตัว เราจะนั่งดื่มสุราชมดูความสนุกสนาน"

คนผอมเล็กแห่งนิกายอสูรนั้นร้องว่า

"ผู้แซ่เฮี่ยงเรื่องถึงขั้นนี้รีบตามพวกเราไปพบก่าจู้ยอมรับการจัดการจากท่านผู้เฒ่า ไม่แน่นักว่าจะไม่มีหนทางรอด ท่านก็เป็นผู้ห้าวหาญของนิกายเรา หรือทั้งหมดจะต่อสู้จนเลือดเนื้อกระเซ็นซ่านปล่อยให้ผู้อื่นหัวร่อเยาะ?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนแค่นเสียงดังเฮอะ ยกถ้วยดื่มสุราคำหนึ่ง ถลับบังเกิดเสียงเคร้งคร้างดังขึ้น เหล็งฮู้ชงเห็นสองมือคนผู้นี้ล่ามโซ่เหล็กเส้นหนึ่ง สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้เขาแหกคุกหลบหนีออกมา กระทั่งเครื่องพันธนาการบนมือยังไม่ต้องทำลายทิ้ง'

พริบตานั้นบังเกิดความเห็นอกเห็นใจเขา หวนนึกถึงคนผู้นี้สูญเสียความสามารถในการต่อสู้ขัดขืน ตนเองจะช่วยต้านทานรับมือสักครา ยอมจบชีวิตในที่นี้ ดังนั้นผุดลุกขึ้น กล่าวเสียงกังวานว่า

"ผู้อาวุโสแซ่เฮี่ยงถูกล่ามโซ่ ไหนเลยลงมือกับพวกท่านได้ เราดื่มสุรากับท่านผู้เฒ่าสามถ้วย ได้แต่ช่วยท่านผู้เฒ่าต้านศัตรูเข้มแข็ง ผู้ใดคิดแตะต้องคนแซ่เฮี่ยงต้องฆ่าเหล็งฮู้ชงก่อน"

เฮี่ยงมุ่นเทียนเห็นเหล็งฮู้ชงคลุ้มๆ คลั่งๆ เสนอหน้าโดยไร้เหตุผล สร้างความสงสัยใจยิ่ง กล่าวเบาๆ

"เด็กน้อย เจ้าไฉนคิดช่วยเรา?"

"รวบรัดยิ่ง พบเห็นเรื่องอยุติธรรม ชักดาบเข้าช่วยเหลือ"

"ดาบของเจ้าเล่า?"

"เราใช้กระบี่ น่าเสียดายเราไม่มีกระบี่"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"เจ้าผู้นี้ประหลาดพิสดารนัก ตกลง เราจะหากระบี่ให้เจ้าเล่มหนึ่ง"

เห็นเงาสีขาวถลันวูบ โถมเข้าหาศัตรูพวกมาก พริบตานั้นประกายดาบวูบวาบแวววับ อาวุธสิบกว่าเล่มฟาดฟันใส่เข้าโดยพร้อมเพรียง

เฮี่ยงมุ่งเทียนพุ่งเฉียงๆ ออกไป คุกคามเข้าใกล้นักพรตสำนักไท้ซัวนั้น นักพรตนั้นเสือกกระบี่แทงออก เฮี่ยงมุ่งเทียนขยับ

กายวูบ ถลันไปด้านหลังมัน หักศอกซ้ายกลับ เสียงทึบเมื่อกระทุ้งใส่กลางหลังนักพรตนั้น ตวัดสองมือใช้โซ่เหล็กม้วนกระบี่ของมันไว้ สะกิดเท้าพุ่งถอยกลับเข้าเก๋งพักร้อน

อากัปกิริยาเหล่านี้รวดเร็วยิ่ง ผู้กล้าฝ่ายธัมมะคิดสกัดไหนเลยทันท่วงที ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งไล่ติดตามมา ยกดาบฟันลงที่กลางหลังเฮี่ยงมุ่งเทียนคล้ายมีดวงตางอกเงย ตวัดเท้าซ้ายเตะกลับหลังเตะชายฉกรรจ์นั้น ปลิวลิ่วไปด้านหลัง ดาบในมือขวาฟันย้อนกลับ ฟันเท้าขวาตัวเองขาดออกมา นักพรตสำนักไท้ซัวนั้นก็ส่ายร่างโงนเงนล้มระทวยลงกับพื้น ปากกระอักโลหิตไม่หยุดยั้ง

ในเหล่าสาวกนิกายอสูรบังเกิดเสียงโห่ร้องชมเชย ผู้คนหลายสิบคนร้องว่า

"**เฮี่ยงจ้อไซ่** *(เทวทูตขวาแซ่เฮี่ยง)* มีฝีมือยอดเยี่ยมนัก"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มเล็กน้อย ชูสองมือประสานต่อสาวกนิกายอสูรเป็นการตอบขอบคุณ โซ่เหล็กในมือกระทบกันดังเคร้งคร้าง จากนั้นสลัดมือวูบ กระบี่เล่มนั้นปักใส่พื้นโต๊ะ กล่าวว่า

"รับไปใช้เถอะ"

เหล็งฮู้ชงนับถือเลื่อมใสยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้ไม่เห็นเหล่านักสู้อยู่ในสายตา นับว่าฝีมือน่าตระหนกจริงๆ'

ในใจครุ่นคิด ไม่ถอนกระบี่ออกมา กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่เฮี่ยงมีฝีมือสูงเยี่ยมปานนี้ ไยต้องให้ผู้เยาว์แสดงความทุเรศขออำลาแล้ว"

เฮี่ยงมุ่งเทียนไม่ทันตอบคำ เห็นประกายกระบี่วูบขึ้น กระบี่สามเล่มจ่อจี้มายังเก๋งร้อน โฮ้วนั้งฮ้งและพวกแห่งสำนักแชเซี้ยทั้งสามบุกจู่โจมเข้ามา กระบี่ทั้งสามเล่มล้วนจี้ใส่เหล็งฮู้ชง เล่มหนึ่งจี้ใส่

กลางหลัง อีกสองเล่มจี้ใส่ชายโครงด้านหลังของเขา โฮั้งนั้งฮังตวาดสำทับว่า

"เหล็งฮู้ชง คุกเข่าให้กับเรา"

ในเสียงตวาด กระบี่แทงถูกผิวกายเหล็งฮู้ชงแล้ว เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'เหล็งฮู้ชงเป็นลูกผู้ชายชาตรี วันนี้แม้ไม่มีหนทางรอด ก็ไม่ยอมตายใต้คมกระบี่ของศิษย์สำนักแชเซี้ยอันต่ำช้า'

ยามนี้ตนเองตกอยู่ใต้รัศมีจู่โจมของกระบี่สามเล่ม ขอเพียงหมุนตัวจะถูกกระบี่เล่มหนึ่งปักอก อีกสองเล่มปักใส่ท้องน้อย ดังนั้นหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"คุกเข่าก็คุกเข่า"

พลางงอเข่าขวาเล็กน้อย มือขวาชักกระบี่บนโต๊ะ วกกระบี่วูบก็ฟันมือของศิษย์สำนักแชเซี้ยทั้งสามขาดสะบั้นเสมอข้อ แม้แต่กระบี่ทั้งสามเล่มก็ร่วงหล่นลงกับพื้น

โฮ้วนั้งฮังและพวกทั้งสามหน้าซีดเผือด ไม่ยอมเชื่อว่าในโลกมีเรื่องเช่นนี้ ตะลึงลานวูบค่อยพุ่งถอยไปด้านหลัง ศิษย์สำนักแชเซี้ยผู้หนึ่งมีอายุเพียงสิบแปดสิบเก้าปีผู้หนึ่ง เจ็บปวดจนร้องไห้โฮออกมา

เฮี่ยงมุ่งเทียนชมว่า เป็นเพลงกระบี่ที่ดี จากนั้นกล่าวว่า

"แต่ไร้กระบี่ไร้พลัง กำลังภายในอ่อนด้อยเกินไป"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไหนเลยเพียงกำลังภายในอ่อนด้อย หากแต่ไม่มีกำลังภายใน"

พลันได้ยินเฮี่ยงมุ่งเทียนส่งเสียงตวาด จากนั้นเป็นเสียงโซ่เหล็กดังเคร้งคร้าง เห็นคนชุดดำสองคนโถมเข้าเก๋งพักร้อน จู่โจมใส่เฮี่ยงมุ่งเทียน คนทั้งสองหนึ่งถือไม้เท้าเหล็กคู่ หนึ่งถือป้ายเหล็กคู่ล้วนเป็นอาวุธขนาดหนัก พอปะทะกับโซ่เหล็กของเฮี่ยงมุ่งเทียน

ปรากฏประกายไฟแลบพุ่ง

ในสาวกนิกายอสูร บังเกิดเสียงตวาดติดต่อกัน ผู้คนอีกสองคนถลันเข้าเก๋งพักร้อน คนทั้งสองล้วนใช้ค้อนแปดเหลี่ยมกดกระหน่ำทั้งบนล่าง สภาวะจู่โจมหนักหน่วงดุดันยิ่ง หักหาญกับสิบกว่ากระบวนท่าหัวหน้าขบวนของนิกายอสูรตวาดว่า

"แปดทวนเข้าพร้อมพรียง"

ปรากฏชายฉกรรจ์ชุดดำแปดคนถือทวนยาว บุกเข้ามาจากทั้งสี่ด้าน ทุกสารทิศล้วนมีทวนยาวสองเล่มทิ่มแทงใส่เฮี่ยงมุ่งเทียน เฮี่ยงมุ่งเทียนร้องบอกต่อเหล็งฮู้ชงว่า

"สหายน้อยรีบหนีเถอะ"

ไม่ทันขาดคำ ทวนยาวแปดเล่มแทงปราดมาถึง ค้อนแปดเหลี่ยมทั้งสี่ด้ามก็หวดใส่ทรวงอก ท้องน้อย ไม้เท้าค่กวาดเรียดดินใส่ข้อเท้า ป้ายเหล็กทั้งสองอันกระแทกใส่ใบหน้าของเขา ทั้งสี่ทิศแปดทางล้วนเป็นท่าไม้ตายมือดีของนิกายอสูรทั้งสิบสองคนไม่ยั้งมือไว้ไมตรีแม้แต่น้อย

เหล็งฮู้ชงเห็นทุกผู้คนลงมือด้วยอำมหิตปานนี้ ต้องร้องว่า

"ไร้ยางอายนัก"

เฮี่ยงมุ่งเทียนพลันหมุนคว้างรอบหนึ่ง สลัดโซ่เหล็กในมือปะทะกับอาวุธรอบข้างดังติงตัง ป้ายเหล็กทั้งสองอันพอปะทะกับโซ่เหล็กก็ทะลวงทะลุหลังคาเก๋งลอยหวีดออกไป

เฮี่ยงมุ่งเทียนไม่เหลือบแลกระบวนท่าของฝ่ายตรงข้าม ร่างหมุนวนดุจหอยทากยิ่งหมุนวนยิ่งรวดเร็ว ปัดกระแทกทวนยาวทั้งแปดเล่มไป หัวหน้าขบวนนิกายอสูรตวาดสั่งว่า

"สู้วนอย่างเชื่องช้า ลิดรอนเรี่ยวแรงของมัน"

คนใช้ทวนทั้งแปดรับคำโดยพร้อมเพรียง ถอยกายไปคนละ

สองก้าว คิดรอจนเฮี่ยงมุ่งเทียนเรี่ยวแรงอ่อนโทรมลง ในโซ่เหล็กปรากฏช่องโหว่ ค่อยบุกจู่โจมเข้าไป

เฮี่ยงมุ่งเทียนหัวร่อฮาฮา เท้าซ้ายย่อลงวูบ โซ่เหล็กหวดจู่โจมออกหวดถูกหว่างเอวของคนใช้ค้อนแปดเหลี่ยม คนผู้นั้นส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ค้อนแปดเหลี่ยมในมือซ้ายกระแทกใส่ศีรษะตนเอง มันสมองสาดกระจายเสียชีวิต

คนใช้ทวนทั้งแปดทิ่มแทงทวนออกโดยพร้อมเพรียง แยกย้ายแทงใส่ซ้ายขวาหน้าหลังของเฮี่ยงมุ่งเทียน เฮี่ยงมุ่งเทียนใช้โซ่เหล็กปัดกระแทกทวนสองเล่ม แต่ทวนที่หลงเหลือหกเล่มแทงใส่ชายโครงข้างซ้ายของเขาเป็นจุดเดียว

เหล็งฮู้ชงเห็นเฮี่ยงมุ่งเทียนไม่สามารถหลบรอดได้ พลันบังเกิดปฏิภาณวูบ นึกถึงท่าทำลายทวนในเก้ากระบี่เดียวดาย ดังนั้นจู่โจมทวนออกได้ยินเสียงดังคราหนึ่ง ทวนยาวทั้งแปดเล่มร่วงหล่นลงโดยพร้อมเพรียง

ทวนยาวทั้งแปดเล่มร่วงหล่นลงสู่พื้นโดยพร้อมเพรียง บังเกิดเสียงดังเพียงคราเดียว เหล็งฮู้ชงกระแทกกระบี่ใส่ข้อมือคนทั้งแปดย่อมมีลำดับก่อนหลัง เพียงแต่สภาวะกระบี่รวดเร็วเกินไป คนทั้งแปดคล้ายถูกกระบี่ในเวลาเดียวกัน

เหล็งฮู้ชงพอลงมือ ก็ไม่หยุดยั้งชะงัก ใช้ตามติดด้วยท่าทำลายแส้ ท่าทำลายแส้ครอบคลุมทั้งทำลายแส้เหล็กกล้า ฉมวก มีดสั้นขวานค้อนแปดเหลี่ยม เหล็กสามเหลี่ยม เหล่าอาวุธสั้นเห็นประกายกระบี่วูบวาบ แวววับ ไม้เท้าสองด้าม ค้อนแปดเหลี่ยมทั้งสองด้ามร่วงหล่นลงโดยพร้อมเพรียง

ในสาวกนิกายอสูรที่บุกเข้าเก๋งพักร้อนสิบสองคน นอกจากคนหนึ่งถูกเฮี่ยงมุ่งเทียนฆ่าทิ้ง คนหนึ่งถูกกระแทกป้ายเหล็กหลุดจาก

มือ แล้วที่หลงเหลือสิบคนล้วนถูกกระบี่แทงใส่ข้อมือ ปล่อยให้อาวุธร่วงหล่น ผู้คนทั้งสิบเอ็ดคนโห่ร้องคำหนึ่ง ล่าถอยกลับไปอย่างทุลักทุเล

เหล่าผู้กล้าฝ่ายธัมมะ อดโห่ร้องชมเชยมิได้ว่า

"เพลงกระบี่ที่ดี"

"เพลงกระบี่ฮั้วซัว ทำให้ผู้คนได้เปิดหูเปิดตา"

หัวหน้าขบวนของนิกายอสูรออกคำสั่งคำหนึ่ง ปรากฏผู้คนห้าคนบุกเข้าเก๋งพักร้อน สตรีกลางคนนางหนึ่งถือดาบคู่ ฟาดฟันใส่เหล็งฮู้ชง คนชุดดำอีกสี่คนกลุ้มจู่โจมใส่เฮี่ยงมุ่งเทียน

สตรีกลางคนนั้นมีเพลงดาบรวดเร็วยิ่ง ดาบหนึ่งคุ้มครองกาย ดาบหนึ่งโหมจู่โจม ขณะที่ดาบข้างซ้ายจู่โจมศัตรู ดาบข้างขวาตั้งรับ ขณะที่ดาบข้างขวาจู่โจมศัตร ดาบข้างซ้ายก็ตั้งรับ ดาบค่สลับสับเปลี่ยนจู่โจม เหล็งฮู้ชงสังเกตแนวทางดาบไม่ออกถอยร่นติดต่อกันสี่ก้าว

ได้ยินเสียหวีดหวือ คล้ายมีคนใช้อาวุธอ่อนต่อสู้กับเฮี่ยงมุ่งเทียน เหล็งฮู้ชงยามรีบร้อนชำเลืองมอง เห็นคนชุดดำสองคนใช้ค้อนร้อยสายโซ่ สองคนใช้แส้อ่อนสู้พัวพันกับโซ่เหล็กของเฮี่ยงมุ่งเทียนอย่างดุเดือด

เฮี่ยงมุ่งเทียนพลันแผดด่าคำ "มารดาเจ้าเถอะ" ที่แท้สายโซ่ของค้อนเส้นหนึ่งรัดพันโซ่เหล็กในมือเฮี่ยงมุ่งเทียนไว้ ที่หลงเหลืออีกสามคนจู่โจมอาวุธใส่ร่างเฮี่ยงมุ่งเทียน เฮี่ยงมุ่งเทียนพลันกระชากวูบกระชากดึงค้อนร้อยสายโซ่เข้ามา พอดีขวางอยู่เบื้องหน้า แส้อ่อนทั้งสองเส้น ค้อนร้อยสายโซ่อีกด้ามหนึ่งล้วนจู่โจมใส่ทรวงอกคน ผู้นั้น

เหล็งฮู้ชงพลันแทงกระบี่เฉียงๆ ออก พอดีแทงถูกข้อมือซ้ายของสตรีกลางคนนั้น ได้ยินเสียงบ้าง ตัวกระบี่งอวูบ ดาบใบหลิวในมือสตรีกลางคนไม่ร่วงหล่น กลับกวาดฟาดฟันดาบมา

เหล็งฮู้ชงใจหายวูบ จากนั้นฉุกคิดว่าข้อมือนางสวมปลอกเหล็ก ดาบกระบี่แทงไม่เข้า ดังนั้นพลิกข้อมือวูบ เขี่ยกระบี่ขึ้นไป แทงถูกจุดโกยเจ็งที่ไหล่ซ้ายของนาง สตรีกลางคนเหี้ยมหาญยิ่ง ไหล่ซ้ายแม้เจ็บแปลบ ดาบในมือขวายังฟาดฟันออกอย่างสุดกำลัง

เหล็งฮู้ชงแทงกระบี่ปราด แทงถูกจุดโกยเจ็งที่ไหล่ขวาของนาง สตรีกลางคนไม่อาจถืออาวุธมั่น ซัดดาบคู่ใส่เหล็งฮู้ชง แต่สองแขนไร้เรี่ยวแรง ดาบทั้งสองเล่มซัดขว้างออกหนึ่งเชียะ ก็ร่วงหล่นลงกับพื้น เหล็งฮู้ชงเพิ่งสยบสตรีกลางคนนั้น ในเหล่าผู้กล้าฝ่ายธัมมะด้านขวามือ ปรากฏนักพรตผู้หนึ่งถือกระบี่สะอึกเข้ามา ตวาดด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า

"ในสำนักฮั้วซัว เกรงว่าไม่มีเพลงกระบี่ชั่วร้ายนี้"

เหล็งฮู้ชงดูจากการแต่งกายของมัน ทราบว่าเป็นผู้อาวุโสสำนักไท้ซัว คาดว่ามันเจ็บแค้นที่พี่น้องร่วมสำนักถูกเฮี่ยงมุ่งเทียนทำร้าย คิดเข้ามากู้หน้ากลับคืน จึงลดกระบี่ลง ประสานมือกล่าวว่า

"ศิษย์ไม่กล้าล่วงเกินซือแป๊ะสำนักไท้ซัว"

นักพรตนั้นฉายาเทียนอิดเป็นบุคคลรุ่นเดียวกับเจ้าสำนักไท้ซัว เทียนมึ้งเต้าหยิน ยามนั้นแค่นเสียงดังเฮอะ เสือกกระบี่แทงใส่ทรวงอกเหล็งฮู้ชง

เห็นประกายกระบี่วูบวาบบาดตา ตัวกระบี่บังเกิดเสียงดังอึงอล เพียงกระบี่เดียวก็ครอบคลุมจุดทั้งตง ซึ้งฉั้ง เล้งฮือ ซิ้งฮง โป่วล้ง ฮิวมึ้ง ทงก๊กที่ทรวงอกเหล็งฮู้ชงเจ็ดแห่ง ไม่ว่าเหล็งฮู้ชงหลบเลี่ยงอย่างไร ต้องมีจุดหนึ่งถูกกระบี่แทงใส่ ที่แท้เป็นท่าชิกแซเลาะเชี้ยงคง *(เจ็ดดาวร่วงจากฟ้า)* อันเป็นยอดกระบี่ของสำนักไท้ซัว

เทียนอิดเต้าหยินเห็นเหล็งฮู้ชงมีเพลงกระบี่ร้ายกาจ พอลงมือก็ใช้กระบี่นี้ออกมา นับแต่ปรมาจารย์สำนักไท้ซัวบัญญัติท่า

กระบี่นี้ขึ้น ยังไม่เคยใช้ออกเป็นท่าแรกมาก่อน

เหล็งฮู้ชงยามตื่นตระหนก พลันหวนนึกถึงตอนอยู่ที่ถ้ำด้านหลังของผาสำนึกผิด เคยเห็นกระบวนท่านี้ ยามนี้เห็นประกายกระบี่แวววับ กำลังจะกระทบถึงตัว ดังนั้นไม่มีเวลาขบคิดใคร่ครวญ เสือกกระบี่แทงใส่ท้องน้อยเทียนอิดเต้าหยิน กลับเป็นกระบวนท่าที่ผู้อาวุโสนิกายอสูรใช้ทำลายกระบี่นี้ ดูเผินๆ คล้ายคิดแลกชีวิตกับศัตรูจนตกตายตามกัน

ซึ่งความจริง ท่าเจ็ดดาวร่วงจากฟ้าของสำนักไท้ซัวแบ่งเป็นสองขั้นตอน ขั้นตอนที่หนึ่งใช้พลังกระบี่ครอบคลุมจุดสำคัญที่ทรวงอกของศัตรูเจ็ดแห่ง เมื่อศัตรูแตกตื่นลนลาน ค่อยใช้เพลงกระบี่ในขั้นตอนที่สองเลือกแทงใส่จุดใดจุดหนึ่ง กระบวนท่าแบ่งเป็นสองขั้นตอน ความจริงเป็นเพลงกระบี่อันเกรี้ยวกราด แต่ผู้อาวุโสนิกายอสูรหลังจากศึกษาโดยละเอียด ก็ค้นพบจุดอ่อนจากความเกรี้ยวกราดนี้แทงกระบี่ใส่ท้องน้อย ทำให้ท่าเจ็ดดาวร่วงจากฟ้าขาดกลาง ไม่เป็นกระบวนท่าอีก

เทียนอิดเต้าหยินหน้าแปรเปลี่ยนไป ส่งเสียงร้องออกมาเข้าใจว่าท้องน้อยต้องถูกกระบี่แทงทะลุ ยามตื่นตระหนกต้องล้มฟาดลงกับพื้น ซึ่งความจริงปลายกระบี่เหล็งฮู้ชงพอกระทบถูกท้องน้อยมันก็หยุดกระบวนท่าเอาไว้ มิคาดเทียนอิดเต้าหยินแตกตื่นจนสิ้นสติไป

ศิษย์สำนักไท้ซัวเห็นเทียนอิดเต้าหยินล้มลง เข้าใจว่าเหล็งฮู้ชงทำร้ายพากันส่งเสียงด่าทอ นักพรตหนุ่มห้าคนเสือกกระบี่แทงใส่เหล็งฮู้ชงจี้กระบี่แปลบปลาบแทงถูกข้อมือนักพรตทั้งห้า เสียงเปรื่องปร่างเมื่อกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น

เทียนอิดเต้าหยินส่ายโงนเงนลุกขึ้นยืน ร้องว่า

"แทงเราตายแล้ว แทงเราตายแล้ว"

นักพรตหนุ่มทั้งห้าเห็นบนร่างเทียนอิดเต้าหยินไม่มีร่องรอยบาดแผล ไม่ทราบเป็นหรือตาย มีอยู่สองคนรีบเข้าไปประคองเทียนอิดเต้าหยิน ล่าถอยไปอย่างทุลักทุเล

ยามนั้นผู้ที่กลุ้มรุมจู่โจมเฮี่ยงมุ่งเทียนเปลี่ยนคนอีกหลายคน สองคนที่ใช้กระบี่สังกัดฮ่วงซัว คอยทิ่มแทงใส่ช่องว่างจุดอ่อนของโซ่เหล็กเฮี่ยงมุ่งเทียน อีกคนหนึ่งมือซ้ายถือโล่มือขวาถือดาบ กลับเป็นสาวกนิกายอสูร คนผู้นี้ถือโล่คุ้มครองตนร่ายรำเพลงดาบพสุธากลิ้งตัวถึงแทบเท้าเฮี่ยงมุ่งเทียน ฟันดาบใส่ร่างท่อนล่างของเขา เหล็งฮู้ชงเห็นเช่นนั้น ครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้ใช้โล่คุ้มครองกาย ป้องกันอย่างเข้มงวด แต่หากจู่โจมดาบออก ต้องเผยจุดอ่อน สามารถฟันแขนของมันออกมา'

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"เด็กน้อย ต้องการมีชีวิตสืบไปหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบเหลียวหน้าไป เห็นคนผู้หนึ่งยืนอยู่ด้านหลังจมูกของทั้งสองแทบปะทะชนกัน รีบถลันหลบเลี่ยง คนผู้นั้นก็กดประทับสองมือใส่ทรวงอกของเขา กล่าวเสียงเย็นชา

"เราพอแผ่พุ่งกำลังภายใน จะกระแทกกระดูกซี่โครงของเจ้าหักหมดสิ้น"

เหล็งฮู้ชงทราบว่ามันกล่าวไม่ผิด ดังนั้นยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว ครุ่นคิดในใจ

'ที่แท้เราต้องตายในเงื้อมมือคนผู้นี้'

หวนนึกถึงความเป็นความตายมีข้อยุติ จิตใจกลับปลอดโปร่งเยือกเย็น

คนผู้นั้นตอนแรกเห็นดวงตาเหล็งฮู้ชงทอแววประหวั่นพรั่นพรึง แต่แล้วกลับกลายเป็นปลอดโปร่งไม่นำพา ต่อให้เป็นยอดคนผู้อาวุโส

ในบู๊ลิ้ม ก็ไม่องอาจหาญกล้าปานนี้ ต้องบังเกิดความนิยมเลื่อมใส หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เราลงมือลอบทำร้าย สยบจุดของเจ้า มาตรว่าฆ่าเจ้า เจ้าก็ตายโดยไม่ยินยอมพร้อมใจ"

พลางถอนมือกลับ ถอยกายไปสามก้าว เหลิ่งฮู้ชงค่อยเห็นชัดตาว่า คนผู้นี้ร่างอ้วนเตี้ย ใบหน้าสีเหลือง มีอายุห้าสิบเศษ สองมือทั้งเล็กทั้งอวบหนา มือหนึ่งยกสูง มือหนึ่งลดต่ำ เป็นท่วงท่าของ**ซงเอี้ยงชิ่ว** *(มือสุริยัน)* สำนักซงซัว ดังนั้นกล่าวว่า

"ขอบคุณที่ยั้งมือไว้ไมตรี ผู้อาวุโสสำนักซงซัวท่านนี้ไม่ทราบมีคำเรียกหาอย่างไร?"

คนผู้นี้กล่าวว่า

"เราเรียกว่าลักเกา"

"ที่แท้เป็น**ไต้อิมเอี้ยงชิ่ว** *(มือร้อนเย็น)* ลักซือแป๊ะ"

"คำ *'ซือแป๊ะ'* ไม่กล้ารับ"

จากนั้นยกมือซ้ายขึ้น ฟาดฝ่ามือขวาออก คนผู้นี้หน้าตาขี้ริ้วแต่พอลงมือ มีท่วงท่าหนักหน่วงดุจภูเขา น่านิยมชมเชยยิ่ง

เหลิ่งฮู้ชงเห็นตลอดทั้งร่างมันไม่มีช่องว่างจุดอ่อน ต้องชมว่า

"เพลงฝ่ามือที่ดี"

เห็นในฝ่ามือท่าร่างของมันร้อนเย็นไม่มีช่องว่างจุดอ่อน ดังนั้นตวัดกระบี่ชี้เฉียงกระบี่นี้รุกระหว่างรับ หลอกล่ออยู่เก้าส่วน จริงจังเพียงหนึ่งส่วน

มือร้อนเย็นเห็นเหลิ่งฮู้ชงจ่อกระบี่ชี้เฉียง ไม่ว่าฝ่ามือทั้งสองฟาดใส่ตำแหน่งใด เท่ากับเสนอใจกลางฝ่ามือทั้งสองเข้าหาปลายกระบี่ ดังนั้นฟาดฝ่ามือถึงกลางคัน ก็รั้งฝ่ามือพุ่งถอยไป ร้องชมเชยว่า

"เพลงกระบี่ที่ดี"

จากนั้นผลักกระแทกสองมือออก แผ่พุ่งพลังฝ่ามือเกรี้ยวกราดรุนแรงใส่

เหล็งฮู้ชงลอบร้องคำ "ผิดท่า" ยามนี้มือร้อนเย็นถอนตัวออกห่างฟาดพลังฝ่ามือออกแต่ไกล เหล็งฮู้ชงไม่สามารถใช้กระบี่ปิดป้องขณะจะถลันหลบรู้สึกมีพลังความเย็นสายหนึ่งคุกคามถึงตัว ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ

ฝ่ามือทั้งสองของมือร้อนเย็นใช้พลังผิดแผกแตกต่าง แบ่งเป็นหนึ่งร้อนหนึ่งเย็น ฝ่ามือร้อนใช้ออกก่อน ฝ่ามือเย็นกลับถึงตัวก่อน เหล็งฮู้ชงเพิ่งงงงันวูบ ปรากฏคลื่นความร้อนสายหนึ่งกระโชกมาถึงต้องส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง

พลังฝ่ามือร้อนเย็นจู่โจมถึงตัว ตามเหตุผลไม่มีหนทางรอด แต่เหล็งฮู้ชงแม้สูญเสียพลังฝีมือ ภายในกลับมีลมปราณเปี่ยมล้นประกอบด้วยลมปราณของหกเซียนหุบเขาท้อ หลวงจีนปุกก่ายและหลวงจีนปึงแซ พลังฝ่ามือหนึ่งร้อนหนึ่งเย็นพอฟาดถูกร่าง ลมปราณภายในก็บังเกิดปฏิกิริยาต่อต้าน คุ้มครองชีพจรหัวใจ โดยไม่ได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิต มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น เหล็งฮู้ชงได้รับความสะท้านสะเทือน มือร้อนเย็นฟาดพลังฝ่ามือมาอีก ดังนั้นถือกระบี่โถมออกจากเก๋งพักร้อนเสือกแทงกระบี่ออก

มือร้อนเย็นคิดไม่ถึงเหล็งฮู้ชงมีชีวิตรอดจากพลังฝ่ามือของมันจากนั้นเห็นประกายกระบี่เป็นจุดแต้มๆ จี้ใส่กลางฝ่ามือของมัน ยามตื่นตระหนกรีบไขวัสลับสองมือ หนึ่งฟาดใส่ใบหน้าเหล็งฮู้ชง หนึ่งฟาดใส่ท้องน้อยของเขา พลังฝ่ามือพอแผ่พุ่งออก รู้สึกปวดแปลบอย่างรุนแรง เห็นฝ่ามือตนเองถูกร้อยติดอยู่บนกระบี่ ไม่ทราบเป็นเหล็งฮู้ชงแทงกระบี่ถูกสองมือมัน หรือว่าเป็นมันผลักฝ่ามือเข้าหาปลายกระบี่เอง

ยามนี้เหล็งฮู้ชงหากเสือกกระบี่ออกตามสภาวะก็จะแทงใส่ทรวงอกมือร้อนเย็น แต่เห็นแก่มันยั้งฝ่ามือไว้ไมตรี หลังจากแทงกระบี่ร้อยทะลุสองมือมันก็หยุดกระบี่ไม่เคลื่อนไหว

มือร้อนเย็นส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ถอนมือทั้งสองออกจากคมกระบี่พุ่งถอยไปด้านหลัง เหล็งฮู้ชงบังเกิดความเสียใจ กล่าวคำ "ล่วงเกินแล้ว" ที่แท้กระบวนท่าที่ใช้เป็นท่าทำลายฝ่ามือในกระบี่เดียวดาย นับแต่ฮวงเซ็งเอี้ยงถอนตัวเร้นกาย วิชาฝีมือนี้ไม่ได้ปรากฏขึ้นในยุทธจักรอีก

พลันได้ยินเสียงโครมครามเลื่อนลั่น เหล็งฮู้ชงเหลียวหน้ามองเห็นผู้คนเจ็ดแปดคนกลุ้มจู่โจมเฮี่ยงมุ่งเทียน มีอยู่สองคนฟาดพลังฝ่ามือถูกเสาเก๋งหักโค่น ไม้ระแนงและแผ่นกระเบื้องมุงหลังคาเก๋งร่วงพรั่งพรลงมา

เพิ่งเหลียวมองแวบหนึ่ง มือร้อนเย็นพลันสะอึกเข้ามา ฟาดฝ่ามือออกแต่ไกล พลังฝ่ามือฟาดถูกทรวงอกเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงถึงกับปลิวลิ่วไป กระบี่หลุดลอยจากมือกลางหลังยังไม่แตะพื้น ปรากฏผู้คนเจ็ดแปดคนไล่ติดตามมา ฟาดฟันอาวุธใส่โดยพร้อมเพรียง

เหล็งฮู้ชงพลันรู้สึกตึงวูบที่หว่างเอว โซ่เหล็กเส้นหนึ่งพุ่งวาบมา ม้วนร่างของเขาไว้ ร่างถูกฉุดลากโลดทะยานไป ราวเหาะเหินเดินเวหาก็มิปาน

ผู้ที่ช่วยชีวิตเหล็งฮู้ชง คือยอดฝีมือนิกายอสูรเฮี่ยงมุ่งเทียน เขาเผชิญการกลุ้มจู่โจมจากฝ่ายธัมมะและนิกายอสูร ยามคับขันพลันปรากฏชายหนุ่มที่ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดินผู้หนึ่งสอดมือเข้าช่วยเหลือย่อมยึดถือเป็นผู้รู้ใจ

เฮี่ยงมุ่งเทียนเห็นฝีมือที่เหล็งฮู้ชงขับไล่ศัตรู ก็ทราบว่าชาย

หนุ่มนี้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม แต่กำลังภายในอ่อนด้อย ดังนั้น ทางหนึ่งสู้ศัตรู ทางหนึ่งจับตาดูสภาพของเหล็งฮู้ชง เห็นเหล็งฮู้ชงถูกกระแทกปลิวกระเด็นก็ซัดพุ่งโซ่เหล็กม้วนร่างของมันไว้ วิ่งตะบึงจากไป

เฮี่ยงมุ่งเทียนพอทุ่มเทใช้วิชาตัวเบา ถึงกับคล้ายม้าป่าโลดตะบึง ชั่วพริบตาล่วงหน้าไปหลายสิบวา ปรากฏผู้คนหลายสิบคนวิ่งติดตามมาโห่ร้องว่า

"เฮี่ยงมุ่งเทียนหลบหนีแล้ว เฮี่ยงมุ่งเทียนหลบหนีแล้ว"

เฮี่ยงมุ่งเทียนเดือดดาลเป็นการใหญ่ พลันหมุนตัวกลับโถมไปเบื้องหน้าหลายก้าว ผู้คนที่ไล่ติดตามมาใจหายวาบ รีบหยุดยั้งชะงักเท้า คนผู้หนึ่งวิ่งเร่งร้อนเกินไปต้องถลาไปเบื้องหน้าอย่างเสียหลัก

เฮี่ยงมุ่งเทียนตวัดเท้าซ้าย เตะมันลอยลิ่วไปในกลุ่มคน หมุนตัววิ่งตะบึงสืบต่อทุกผู้คนก็ไล่ติดตามมาอีก แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าติดตามอย่างสุดกำลัง ระยะห่างยิ่งยืดยาวออกไป

เฮี่ยงมุ่งเทียนทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึง ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ชายหนุ่มนี้กับเราไม่รู้จักกัน กลับยอมขายชีวิตให้กับเรา สหายเช่นนี้จะเสาะหาจากที่ใด เดียรัจฉานเหล่านี้ติดตามไม่เลิกรา จะสลัดหลุดจากพวกมันได้อย่างไร?'

วิ่งตะบึงระยะทางหนึ่ง พลันฉุกคิดถึงสถานที่หนึ่ง ดังนั้นเงยหน้ามองดูอาทิตย์จำแนกทิศทางเป็นมั่นเหมาะ โลดข้ามท้องนาบ่ายหน้าสู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

โลดแล่นเป็นระยะทางสิบกว่าลี้ มาถึงทางหลวงอีกคราพลันปรากฏม้าเร็วสามตัวควบขับผ่านข้างกายไป เฮี่ยงมุ่งเทียนแผดด่าคำ "มารดาเจ้าเถอะ" เกร็งลมปราณโลดทะยาน ติดตามถึงหลังม้ายามลอยอยู่กลางอากาศ ก็ตวัดเท้าเตะคนบนหลังม้าผู้หนึ่งร่วงหล่น

จากนั้นทิ้งตัวลงบนหลังม้า

เฮี่ยงมุ่งเทียนวางเหล็งฮู้ชงพาดขวางอานม้า โบกสะบัดโซ่เหล็กกระแทกคนบนหลังม้าอีกสองคนร่วงหล่น คนทั้งสองถูกทำร้ายเอ็นขาดกระดูกหัก ดูท่าไม่รอดแล้ว พวกมันเป็นคนธรรมดาสามัญกลับพบพานดาวมฤตยูดวงนี้ ต้องจบชีวิตไป

ม้าเปล่าอีกสองตัวยังวิ่งตะบึงต่อไป เฮี่ยงมุ่งเทียนโบกสะบัดโซ่เหล็กม้วนบังเหียนม้าเอาไว้ เขาใช้โซ่เหล็กอย่างแคล่วคล่อง คล้ายเป็นแขนยาวเหยียดข้างหนึ่ง เหล็งฮู้ชงเห็นคนผู้นี้ฆ่าคนไร้ความผิดต้องลอบทอดถอนใจ

เฮี่ยงมุ่งเทียนชิงม้าสามตัว ถึงกับคึกคักอักโข หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"น้องเรา เดียรัจฉานเหล่านั้นตามพวกเราไม่ทันแล้ว"

เหล็งฮู้ชงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"วันนี้ตามไม่ทัน วันพรุ่งนี้ก็ต้องตามทัน"

"มารดามันเถอะ ตามอุบาทว์อันใด เราจะเข่นฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น"

เฮี่ยงมุ่งเทียนผลัดเปลี่ยนโดยสารม้าทั้งสามตัว ควบขับตามทางหลวงระยะทางหนึ่ง ลดเลี้ยวเข้าทางภูเขาสายหนึ่ง เส้นทางยิ่งมายิ่งสูงชัน เมื่อถึงตอนท้าย ม้าเดินทางต่อไม่ได้ เฮี่ยงมุ่งเทียนถามว่า

"เจ้าหิวหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านมีเสบียง?"

"ไม่มีเสบียง ดื่มเลือดม้าแทน"

พลางกระโดดลงจากหลังม้า มือขวางอนิ้วทั้งห้าตะปบใส่คอม้าทะลวงเป็นรูหนึ่ง เลือดม้าฉีดพุ่งออกมา จากนั้นโน้มหน้าไป

ใช้ปากดูดดื่มเลือดม้าหลายคำ บอกให้เหล็งฮู้ชงดื่มบ้าง

เหล็งฮู้ชงชมดูตื่นตระหนกยิ่ง เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ไม่ดื่มเลือดม้า ไหนเลยมีแรงต่อสู้อีก?"

"ยังต้องต่อสู้อีก?"

"เจ้ากลัวหรือ?"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความฮึกหาญประดัง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ท่านว่าเรากลัวหรือไม่?"

พลางยื่นหน้าไป หากจ่อกับคอม้า รู้สึกเลือดม้าทะลักเข้าลำคอ จึงกลืนลงไป

ตอนแรกที่ดื่มรู้สึกมีกลิ่นคาวฉุนเฉียว แต่ดื่มอยู่หลายคำไม่รู้สึกฉุนจมูกอย่างไร เหล็งฮู้ชงดื่มเลือดม้าสิบกว่าคำ จวบกระทั่งท้องกางค่อยถอนปากออกมา

เฮี่ยงมุ่งเทียนยื่นหน้าไปดื่มต่อ ดื่มอยู่ไม่นาน ม้าตัวนั้นก็ทรงตัวต่อไปไม่ได้ส่งเสียงร้องหวนโหย ล้มระทวยลงกับพื้น เฮี่ยงมุ่งเทียนตวัดเท้าซ้ายขึ้นเตะม้าร่วงหล่นลงยังหุบเหวเบื้องล่าง สร้างความตื่นตระหนกแก่เหล็งฮู้ชงยิ่ง ม้าตัวนี้อย่างน้อยหนักห้าร้อยชั่ง เฮี่ยงมุ่งเทียนเพียงตวัดเท้าเตะออก ก็เตะกระเด็นไป

จากนั้นเฮี่ยงมุ่งเทียนเตะม้าตัวที่สองลงสู่หุบเหว ค่อยหมุนตัวไปฟันสันมือออก ฟันขาหลังของม้าตัวที่สามขาดออกมาทั้งสองข้าง ม้าตัวนั้นส่งเสียงร้องก้องสะท้าน ถูกเฮี่ยงมุ่งเทียนเตะร่วงลงสู่หุบเหว เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"เจ้าถือขาม้าข้างหนึ่ง หากค่อยๆ รับประทาน สามารถใช้เป็นเสบียงสิบวัน"

เหล็งฮู้ชงค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้เฮี่ยงมุ่งเทียนตัดขาม้าเป็นเสบียงหาใช่ชมชอบฆ่าฟันไม่ ดังนั้น เก็บขาม้าข้างหนึ่ง เห็น

เฮี่ยงมุ่งเทียนถือขาม้าเดินขึ้นเขาก็ตามติดอยู่ด้านหลัง

เฮี่ยงมุ่งเทียนผ่อนฝีเท้าเดินช้าๆ เหล็งฮู้ชงสูญเสียพลังฝีมือ เดินทางไม่ถึงครึ่งลี้ก็ถูกทอดทิ้งล้าหลัง เหน็ดเหนื่อยจนหอบหายใจ ได้แต่นั่งพักผ่อนที่ข้างทาง เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"น้องเรา เจ้าผู้นี้ประหลาดนัก พลังการฝึกปรือใช้การไม่ได้ แม้ถูกพลังฝ่ามือร้อนเย็นฟาดใส่ กลับปลอดภัยไร้เรื่องราว นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ"

เหล็งฮู้ชงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไหนเลยปลอดภัยไร้เรื่องราว เราถูกกระแทกกระเทือนจนอวัยวะภายในปั่นป่วนแต่แรก เกรงว่าจะล้มลงได้ทุกเมื่อ"

"อย่างนั้นพวกเราพักผ่อนอีกสักครู่หนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงความจริงคิดบอกว่าตนเองไม่มีชีวิตยืนยาว ไม่ต้องรอคอยตนเอง แต่แล้วครุ่นคิด คนผู้นี้มีนิสัยห้าวหาญต้องไม่ทอดทิ้งตนเอง หนีเอาชีวิตรอดเพียงลำพัง หากกล่าวคำพูดนี้ออกไป ออกจะดูแคลนอีกฝ่ายหนึ่งไปแล้ว

เฮี่ยงมุ่งเทียนทรุดนั่งลงบนก้อนหิน กล่าวว่า

"น้องเรา เจ้าไฉนสูญเสียพลังฝีมือไป?"

เหล็งฮู้ชงบอกเล่าเหตุการณ์ที่ตนเองรับบาดเจ็บ หกเซียนหุบเขาท้อถ่ายทอดลมปราณรักษาบาดเจ็บ ภายหลังหลวงจีนปุกก่ายยังถ่ายทอดลมปราณเข้ามาอีกให้ทราบ เฮี่ยงมุ่งเทียนรับฟังจนหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"มีเรื่องประหลาดเช่นนี้ วันนี้เราผู้แซ่เฮี่ยงเพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก"

ในเสียงหัวร่อ ที่ห่างไปพลังบังเกิดเสียงตวาดเสียงดังว่า

"เฮี่ยงมุ่งเทียน เจ้าหนีไม่รอดหรอก ยังคงสวามิภักดิ์แต่

โดยดี"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยังคงหัวร่ออีกสามครั้ง ค่อยแผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ เหล่าเดียรัจฉานติดตามมาแล้ว"

สองมือรวบวูบ โอบอุ้มเหล็งฮู้ชงเอาไว้ ทิ้งขาม้าข้างนั้นไว้ข้างทาง เกร็งลมปราณวิ่งตะบึงไป

การวิ่งตะบึงครั้งนี้ เหล็งฮู้ชงรู้สึกคล้ายเหาะเหินเดินเวหา ไม่นานให้หลังเบื้องหน้าเป็นสีขาวรางเลือน กลับฝ่าไปในกลุ่มหมอก ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'วิเศษแท้ เมื่อขึ้นเขาเช่นนี้ผู้คนทั้งหลายร้อยคนไม่สามารถฮือขึ้นมาในคราเดียว ขอเพียงบุกขึ้นมาทีละคน เรากับเฮี่ยงชิงแซท่านนี้สามารถรับมือได้'

แต่เสียงร้องที่ด้านหลังยิ่งใกล้เข้ามา แสดงว่าคนไล่ติดตามล้วนเป็นยอดฝีมือเชิงตัวเบา

เฮี่ยงม่งเทียนวิ่งถึงมมโค้งแห่งหนึ่ง ก็วางร่างเหล็งฮู้ชงลงกล่าวเบาๆ ว่า

"อย่าได้ส่งเสียง"

คนทั้งสองยืนแนบชิดติดกับผนังศิลา เพียงชั่วขณะก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ผู้คนสองคนวิ่งติดตามมา ในหมอกหนาทึบ คนทั้งสองไม่เห็นเฮี่ยงมุ่งเทียนกับเหล็งฮู้ชง เมื่อวิ่งถึงข้างกายคนทั้งสองค่อยพบเห็น ขณะจะชะงักเท้าหมุนตัว เฮี่ยงมุ่งเทียนก็ผลักกระแทกสองมือ ลงมือด้วยความแม่นยำดุดัน คนทั้งสองแค่นเสียงคราญครางก็ร่วงหล่นลงสู่หุบเหว ชั่วขณะค่อยบังเกิดเสียงหนักๆ สองคราเมื่อร่างตกถึงพื้น

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'คนทั้งสองขณะที่ร่วงหล่น ไฉนไม่ส่งเสียงร้อง ใช่แล้ว พวก

มันพอถูกพลังฝ่ามือฟาดใส่ ยังไม่ทันร่วงหล่นก็เสียชีวิตแล้ว'

เฮี่ยงมุ่งเทียนหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"ตัวบัดซบทั้งสองนี้ปรกติยโสโอหัง บอกว่าสองกระบี่เตียมชังพลังกระบี่ทะยานฟ้า มารดามันพอร่วงหล่นลงสู่ก้นหุบเขา กลับกลายเป็นส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้งเต็มฟ้า"

เหล็งฮู้ชงเคยได้ยินชื่อกระบี่คู่เตียมชัง ฟังว่าคนทั้งสองมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม เคยฆ่าชนชั้นมิจฉาชีพไม่น้อย คิดไม่ถึงตายอย่างงมงาย กระทั่งโฉมหน้าเป็นอย่างไรก็ไม่อาจเห็นชัดตา

เฮี่ยงมุ่งเทียนโอบอุ้มเหล็งฮู้ชงขึ้นอีกครา กล่าวว่า

"จากที่นี้ไปยัง**เซียนโช้วเกียบ** *(ช่องเขาเซียนกำสรวล)* ยังมีระยะทางสิบกว่าลี้ เมื่อถึงปากช่องเขา ก็ไม่กลัวเดียรัจฉานเหล่านี้แล้ว"

เขายิ่งวิ่งยิ่งรวดเร็ว ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ผัดนอีกหลายคนวิ่งติดตามมา

ได้ยินเสียงหวีด อาวุธลับชนิดหนึ่งซัดฝ่าอากาศมาอย่างเร่งร้อน แสดงว่าอาวุธลับมีน้ำหนักยิ่ง เฮี่ยงมุ่งเทียนวางร่างเหล็งฮู้ชงลงหมุนตัวกลับไป ยื่นมือรับอาวุธลับไว้ แผดด่าว่า

"ผู้แซ่ฮ่อ เจ้าก็คิดเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้?"

ในหมอกหนาทึบบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านก่อหวอดสร้างเภทภัย ทกผัดนล้วนประหารฆ่าได้ลองรับเราอีกเหล็กเหลี่ยมหนึ่ง"

ได้ยินเสียงหวีดหวือ มันบอกว่า *"เหล็กเหลี่ยมหนึ่ง"* แต่ที่ซัดพุ่งมาอย่างน้อยมีเหล็กเหลี่ยมเจ็ดแปดอัน

เห็นเฮี่ยงมุ่งเทียนย่อร่างลงวูบ โน้มร่างท่อนบนไปเบื้องหน้า ท่าทางเขฺม็งตึงเครียดกว่าเดิม เหล็กเหลี่ยมอันแล้วอันเล่าซัดพุ่งถึงเบื้องหน้าก็เงียบหายไป คาดว่าถูกเฮี่ยงมุ่งเทียนรับเอาไว้

พลันได้ยินเสียงดังสับสน ไม่ทราบมีเหล็กเหลี่ยมมากน้อยเท่าใดซัดพุ่งออกมา เหล็งฮู้ชงทราบว่านี่เป็นวิชาอาวุธลับมัวเทียนฮวยโหว *(บุปผาพิรุณเต็มฟ้า)* ซึ่งความจริงอาวุธลับที่ใช้วิชาฝีมือซัดออก เป็นอาวุธลับเล็กละเอียด เหล็กเหลี่ยมนี้อย่างน้อยมีน้ำหนักหนึ่งชั่ง ไหนเลยซัดออกคราเดียวหลายสิบอันได้

เหล็งฮู้ชงแว่วเสียงอาวุธลับแหวกฝ่าอากาศอย่างเกรี้ยวกราด ย่อมหมอบฟุบร่างลง พลันได้ยินเฮี่ยงมุ่งเทียนร้องโอยคำหนึ่ง คล้ายได้รับบาดเจ็บ เหล็งฮู้ชงรีบกระโดดปราดเข้าไป ต้านอยู่เบื้องหน้าเขาถามว่า

"เฮี่ยงซิงแซ ท่านรับบาดเจ็บหรือ?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"เรา...เราไม่รอดแล้ว เจ้า...เจ้ารีบหนี..."

เหล็งฮู้ชงร้องดังๆ ว่า

"พวกเราร่วมเป็นร่วมตาย เหล็งฮู้ชงไม่ทิ้งท่านหนีเอาชีวิตรอดเพียงลำพังเด็ดขาด"

ได้ยินศัตรูไล่ล่าโห่ร้องว่า

"เฮี่ยงมุ่งเทียนถูกอาวุธลับแล้ว"

ในหมอกขาวปรากฏเงาคนพลุกพล่าน ผู้คนสิบกว่าคนคุกคามเข้าใกล้มา

เหล็งฮู้ชงพลันรู้สึกมีกระแสลมสายหนึ่งพุ่งผ่านข้างกายไป แว่วเสียงเฮี่ยงมุ่งเทียนหัวร่อฮาฮา ผู้คนที่ดาหน้ามาทั้งสิบกว่าคนล้มระเนระนาดลง ที่แท้เฮี่ยงมุ่งเทียนรับเหล็กเหลี่ยมหลายสิบอันไว้แสร้งเป็นถูกเหล็กเหลี่ยมซัดใส่รับบาดเจ็บ ฉวยโอกาสที่ศัตรูไม่ทันระวังใช้วิชาบุปผาพิรุณเต็มฟ้าซัดย้อนกลับไป ผู้คนที่ไล่ติดตามมาทั้งสิบกว่าคนบ้างตายบ้างบาดเจ็บ ไม่มีคนหลงรอดแม้สักคนเดียว

เฮี่ยงมุ่งเทียนอุ้มเหล็งฮู้ชงขึ้น หมุนตัววิ่งต่อไป ปากกล่าวว่า

"น้องเรามีคุณธรรมน้ำมิตรนัก"

เขาเข้าใจว่าเหล็งฮู้ชงเสนอหน้ามาช่วยเหลือ เพราะสืบเนื่องจากนิสัยประหลาดพิกลของชายหนุ่ม แต่เมื่อครู่ตนเองแสร้งเป็นบาดเจ็บ เหล็งฮู้ชงกลับไม่ยอมหนีเอาชีวิตรอด ยอมร่วมเป็นร่วมตายด้วย นับเป็นคุณธรรมน้ำมิตรที่ล้ำค่าที่สุด

จากนั้นศัตรูติดตามเข้ามาอีก เสียงขวับเขวียวดังไม่ขาดหู อาวุธลับทยอยซัดพุ่งมาถึง เฮี่ยงมุ่งเทียนบัดเด๋ียวโผพุ่งขึ้นสูง บัดเด๋ียวหมอบลงต่ำ คอยหลบหลีกอาวุธลับ ศัตรูฉวยโอกาสคุกคามเข้าใกล้กว่าเดิม ดังนั้นวางร่างเหล็งฮู้ชงลง ส่งเสียงตวาดก้อง หมุนตัวโถมไปในกลุ่มศัตรู

เสียงโครมครามหลายครา เฮี่ยงมุ่งเทียนวิ่งกลับมา บนหลังเพิ่มคนผู้หนึ่ง เฮี่ยงมุ่งเทียนใช้โซ่เหล็กม้วนพันมันไว้ แบกอยู่บนหลัง ค่อยโอบอุ้มเหล็งฮู้ชงวิ่งตะบึงต่อไป หัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกเราเพิ่มโล่เป็นอีกอันหนึ่ง"

คนผู้นั้นรีบร้องว่า

"อย่าซัดอาวุธลับ อย่าซัดอาวุธลับ"

แต่ศัตรูไล่ล่าไม่แยแสสนใจ ซัดอาวุธออกโดยไม่หยุดยั้ง คนผู้นั้นร้องโอดโอย แว่วเสียงฉึกฉึกติดต่อกัน อาวุธซัดใส่กลางหลังมันในที่สุดคนผู้นั้นนิ่งเงียบงันไป

เฮี่ยงมุ่งเทียนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"โล่เป็นกลับกลายเป็นโล่ตายแล้ว"

เขาไม่ต้องกริ่งเกรงอาวุธลับอีก เกร็งลมปราณวิ่งตะบึงเลี้ยวโค้งสองครากล่าวว่า

"ถึงแล้ว"

พลางระบายลมจากปากยาวๆ ส่งเสียงหัวร่อด้วยความปลอดโปร่งโล่งใจ ทางภูเขาสิบกว่าลี้นี้หวาดเสียวอันตราย แม้แต่เขาก็ไม่แน่ใจว่าสลัดหลุดจากศัตรูได้หรือไม่

เหล็งฮู้ชงกวาดตามอง ต้องใจหายวูบ ที่เบื้องหน้าปรากฏแท่งหินแคบเรียวสายหนึ่งทอดข้ามหุบเหวลึกหมื่นวา แท่งหินที่เห็นมีความยาวแปดเก้าเชียะ ถัดไปปกคลุมด้วยเมฆหมอก ไม่ทราบสุดปลายทางเป็นอย่างไร

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวเบาๆ

"ในหมอกขาวเป็นลวดเหล็กเส้นหนึ่ง อย่าได้เหยียบย่างขึ้นไปโดยพลการ"

เหล็งฮู้ชงรับคำ ในใจอกสั่นขวัญแขวน ครุ่นคิดขึ้น

'แท่งหินกว้างเพียงหนึ่งเชียะ เบื้องล่างเป็นหุบเหวลึกล้ำ สภาพล่อแหลมอันตรายอยู่แล้ว หากเปลี่ยนเป็นลวดเหล็ก ด้วยพลังฝีมือของเราตอนนี้ ยากจะผ่านไปได้'

เฮี่ยงมุ่งเทียนคลายโซ่เหล็กปลดปล่อย "โล่ตาย" บนหลังดึงกระบี่จากข้างเอวมันยื่นส่งต่อเหล็งฮู้ชง จากนั้นตั้ง "โล่ตาย" นั้นอยู่เบื้องหน้า รอคอยศัตรูติดตามมา

ไม่ถึงชั่วน้ำเดือด ศัตรูขบวนแรกติดตามมาถึง มีทั้งฝ่ายธัมมะและอธรรม ทุกผู้คนเห็นเฮี่ยงมุ่งเทียนยืดภูมิประเทศอันตรายเตรียมรับศึกกลับไม่กล้าคุกคามเข้าใกล้

ชั่วครู่ให้หลัง ศัตรูยิ่งมายิ่งมาก ชุมนุมอยู่ที่ห่างไปห้าหกวาซัดอาวุธลับ หินกระสุน เกาทัณฑ์แขนเสื้อมา เฮี่ยงมุ่งเทียนและเหล็งฮู้ชงล้วนซ่อนอยู่หลัง "โล่ตาย" อาวุธลับทั้งหลายไม่อาจซัดทำร้ายถูก

พลันบังเกิดเสียงขู่คำรามก้อง หลวงจีนไว้ผมรูปหนึ่งควงไม้

เท้าพระธรรมโถมเข้ามา กวาดกระแทกไม้เท้าพระธรรมที่หนักเจ็ดแปดสิบชั่ง ใส่หว่างเอวเฮี่ยงมุ่งเทียน

เฮี่ยงมุ่งเทียนกัมศีระหลบเลี่ยง ปล่อยให้ไม้เท้าพระธรรมกวาดผ่านศีรษะไป หวดโซ่เหล็กใส่กระดูกข้อเท้าขวามัน หลวงจีนไว้ผม กระโดดปราดขึ้นหลบเลี่ยง เฮี่ยงม่งเทียนวกโซ่เหล็กม้วนใส่ข้อเท้าขวามัน เสือกส่งไปเบื้องหน้าตามสภาวะ ใช้วิธียืมพลังใช้พลังหลวงจีนไว้ผมถึงกับพลัดตกลงสู่หุบเหวเบื้องล่าง

เฮี่ยงมุ่งเทียนคลายโซ่เหล็กออก หลวงจีนไว้ผมก็แผดร้องโหยหวนร่วงลิ่วลงไปตลอดทาง ทุกผู้คนรับฟังจนขนลุกเกรียว ถอยกายไปหลายก้าว คล้ายกริ่งเกรงเฮี่ยงมุ่งเทียนเหวี่ยงตัวเองลงสู่กันหุบเหวเช่นกัน

ยืนประจันกันชั่วขณะ พลันปรากฏผู้คนสองคนแหวกฝ่ากลุ่มคนออกมา คนหนึ่งถือหอกคู่ อีกผู้หนึ่งเป็นหลวงจีนถือพลั่ววงเดือน คนทั้งสองเคียงบ่าเคียงไหล่เข้ามา หอกคู่แยกย้ายเป็นหนึ่งบนหนึ่งล่างทิ่มใส่ใบหน้าและท้องน้อยเฮี่ยงมุ่งเทียน พลั่ววงเดือนกลับผลักกระแทกใส่ชายโครงข้างซ้ายของเขา

คนทั้งสองคำนวณจากภูมิประเทศ แน่ใจว่าเฮี่ยงมุ่งเทียนไม่สามารถก้าวไปด้านข้าง ต้องใช้โซ่เหล็กต้านปะทะ จริงดังคาดหมาย เฮี่ยงมุ่งเทียนสะบัดโซ่เหล็กออกเสียงดังดังดังสามคราเมื่อปัดกระแทกหอกคู่และพลั่ววงเดือนเบนเบือน ก่อเกิดประกายไฟแลบพุ่ง

คนทั้งสองจู่โจมเข้าไปใหม่ เสียงดังดังดังสามครั้ง อาวุธทั้งสี่ชิ้นกระทบกันเป็นคำรบสอง คนทั้งสองส่ายโงนเงนหลายครา เฮี่ยงมุ่งเทียนกลับยืนหยัดมั่น ยามนั้นไม่รอให้ศัตรูพักผ่อนหอบหายใจส่งเสียงตวาดก้อง หวดโซ่เหล็กออก

คนทั้งสองยกอาวุธต้านปะทะ บังเกิดเสียงดังดังดังอีกสามครา

หลวงจีนนั้นคำรามก้อง เหวี่ยงพลั่ววงเดือนทิ้ง ปากกระอักโลหิตออกมา ชายฉกรรจ์นั้นชูหอกคู่จ้วงแทงใส่เฮี่ยงมุ่งเทียน เฮี่ยงมุ่งเทียนยืดอกขึ้น กลับไม่ปิดป้องปะทะแต่อย่างไร

เห็นหอกคู่ห่างจากทรวงอกเฮี่ยงมุ่งเทียนครึ่งเชียะ พลันตกห้อยลง ชายฉกรรจ์นั้นก็ล้มตามลงไป หลังจากนั้นแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว กลับถูกกำลังภายในของเฮี่ยงมุ่งเทียนกระแทกเสียชีวิตทั้งเป็น

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"น้องเรา เจ้านั่งลงพักผ่อน"

พลางทรุดกายนั่งลง แหงนหน้ามองท้องฟ้า ไม่แยแสเหลือบแลทุกผู้คนแม้สักแวบเดียว

พลันปรากฏนักพรตสี่คนถือกระบี่สะอึกถึงเบื้องหลัง เฮี่ยงมุ่งเทียนขวางกระบี่ตวาดว่า

"มารร้ายบังอาจนัก กลับกล้าดูแคลนผู้กล้าทั้งแผ่นดิน ลุกขึ้นมาลงมือ"

เฮี่ยงมุ่งเทียนหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"ผู้แซ่เฮี่ยงตอแยสำนักง่อไบ๊เจ้าตั้งแต่เมื่อใด?"

นักพรตทางซ้ายกล่าวว่า

"อสูรร้ายมารชั่วก่อกรรมทำเข็ญ ชนชาวเราธำรงไว้ซึ่งคุณธรรม ถือการกำจัดมารเป็นภาระ"

"อย่างนั้นที่ด้านหลังพวกเจ้ามีสาวกนิกายอสูรอยู่กว่าครึ่ง ไยไม่ไปกำจัดมาร?"

"กำจัดมารควรกำจัดหัวหน้าอสูร"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยังคงแหงนหน้ามองปุยเมฆบนท้องฟ้า กล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

ขาดคำลอยตัวขึ้น โซ่เหล็กคล้ายมังกรทะยานจากก้นสมุทร กวาดใส่คนทั้งสามอย่างเร่งร้อน

คราครั้งนี้ลงมืออย่างกะทันหัน นักพรตทั้งสี่ดีที่เป็นมือดีสำนักง่อไบ๊ ยามฉุกละหุกลดกระบี่สามเล่มลงขวางอยู่ข้างเอว นักพรตที่ยืนอยู่ทางขวาสุดแทงกระบี่ออก จี้ใส่คอหอยเฮี่ยงมุ่งเทียน

ได้ยินเสียงเพียะ กระบี่สามเล่มถูกโซ่เหล็กหวดคดงอ เฮี่ยงมุ่งเทียนก็เบี่ยงศีรษะหลบกระบี่ นักพรตนั้นเร่งเร้ากระบี่ดุจสายลมสู้พัวพันเฮี่ยงมุ่งเทียนไว้ นักพรตอีกสามคนฉวยโอกาสล่าถอยไปเปลี่ยนกระบี่บุกเข้ามาใหม่ กระบี่ทั้งสี่เล่มผสานสอดคล้อง คล้ายก่อตั้งเป็นค่ายกลกระบี่เล็กๆ หลังหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงเห็นเช่นนั้น พลันสืบเท้าเข้าไปจากเบื้องขวาแทงกระบี่ใส่ชายโครงของนักพรตหนึ่ง กระบี่นี้แทงจากแง่มุมประหลาดพิกล นักพรตนั้นไม่มีปัญญาหลบเลี่ยง ถูกกระบี่แทงใส่ชายโครง

เหล็งฮู้ชงฟังว่าสำนักง่อไบ๊มีชื่อเสียงดีงาม ดังนั้นเพียงคลี่คลายสถานการณ์ให้กับเฮี่ยงมุ่งเทียน ไม่มีเจตนาทำร้ายนักพรตเหล่านี้ถึงแก่ชีวิต กระบี่พอแทงใส่ผิวกายฝ่ายตรงข้าม ก็วกกระบี่กลับ นักพรตนั้นกลับคำนึงถึงอาการบาดเจ็บ กดแขนหนีบกระบี่เหล็งฮู้ชงไว้

เหล็งฮู้ชงลากกระบี่กลับ ถึงกับกรีดต้นแขนและชายโครงของนักพรตนั้น เป็นบาดแผลยาวเหยียด นักพรตกลางคนอีกผู้หนึ่งรีบจู่โจมกระบี่เข้าหา หวดใส่กระบี่ของเหล็งฮู้ชง

นักพรตที่ถูกกระบี่ไม่สามารถสู้สืบต่อ นักพรตอีกสองคนสู้พัวพันกับเฮี่ยงมุ่งเทียนรับไว้หลายกระบวนท่า ก็เริ่มถอยกายไปถอยติดต่อกันสิบกว่าก้าว กลืนหายไปในหมอกขาว

นักพรตทั้งสองยังจู่โจมสืบต่อ กระบี่ทั้งสองเล่มแทงปราดไปในกลุ่มหมอกที่ปลายสุดของแท่งศิลา พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า

"ระวัง ถัดไปเป็นสะพานลวดเหล็ก"

เพิ่งขาดคำ ได้ยินนักพรตทั้งสองร้องโดยพร้อมเพรียง ร่างถลาไปเบื้องหน้า มุดไปในหมอกขาว แสดงว่าถูกเฮี่ยงมุ่งเทียนฉุดลากไป เสียงแผดร้องตกวูบลงอย่างเร่งร้อน ชั่วพริบตาก็ขาดหายไป

เฮี่ยงมุ่งเทียนหัวร่อฮาฮาเดินออกจากกลุ่มหมอก กลับเห็นเหล็งฮู้ชงส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง ต้องใจหายวาบ ที่แท้นักพรตที่ต่อสู้กับเหล็งฮู้ชงแผ่พุ่งพลังกระบี่ออกโดยไม่หยุดยั้ง เหล็งฮู้ชงที่สูญเสียพลังฝีมือ ไหนเลยต้านทานรับได้ ดีที่ภายในกายของเขามีลมปราณสมบูรณ์เปี่ยมล้น ยามกะทันหันไม่ถึงกับรับบาดเจ็บ แต่ก็ถูกกระแทกจนเลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน ดาวทองระยิบระยับเต็มหน้า พลันรู้สึกมีพลังความร้อนสายหนึ่งถ่ายทอดเข้าทางจุดไต้จุย พลังกดดันที่ได้รับผ่อนคลายลง

เหล็งฮู้ชงคึกคักอักโข ทราบว่าได้รับการช่วยเหลือจากเฮี่ยงมุ่งเทียน จากนั้นทราบว่าเฮี่ยงมุ่งเทียนชักนำพลังกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามลงสู่ล่าง จากต้นแขนผ่านชายโครง ถ่ายเทลงมาถึงแทบเท้า สาบสูญกับพื้นจนไร้ร่องรอย

นักพรตนั้นก็พบว่าผิดท่า ส่งเสียงตวาดก้อง รั้งกระบี่พุ่งถอยให้ด้านหลังร้องว่า

"อวิชชาดูดดาว"

เหล่าผู้กล้าพอฟังคำ **"อวิชชาดูดดาว"** ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เฮี่ยงมุ่งเทียนหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"มิผิด นี่เป็นยอดวิชาดูดดาว ผู้ใดคิดเข้ามาทดสอบดู?"

ผู้อาวุโสคาดสายรัดเหลืองของนิกายอสูรกล่าวเสียงแหบแห้งว่า

"หรือว่ายิ่ม...ยิ่ม...ผู้นั้นออกมาแล้ว พวกเรากลับไปรายงานก่าจู้แล้วค่อยดำเนินการ"

เหล่าสาวกนิกายอสูรรับคำโดยพร้อมเพรียงพากันหันกายไป ชั่วพริบตาผู้คนร้อยกว่าคนสลายไปกว่าครึ่ง คนของฝ่ายธัมมะที่หลงเหลือชุบชิบหารือกันชั่วขณะ มีคนทยอยจากไป เมื่อถึงตอนท้าย คงเหลือเพียงสิบกว่าคน ได้ยินสุ้มเสียงกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"เฮี่ยงม่งเทียน เหล็งฮ้ชง พวกเจ้าใช้อวิชชาดดดาว ต้องไม่มีวันผุดเกิด นับแต่นี้สหายชาวยุทธจักรจะจัดการกับพวกเจ้าทั้งสองโดยไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้ นี่เป็นพวกเจ้าแส่หาเอง เมื่อถึงเวลาอย่าได้สำนึกเสียใจภายหลัง"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเจ้าหลายร้อยคนกลุ้มรุมพวกเราสองคน หรือเป็นวิธีการอันเที่ยงธรรมน่าหัวร่อ น่าหัวร่อนัก"

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ผู้คนสิบกว่าคนนั้นติดตามจากไปด้วย

เฮี่ยงมุ่งเทียนรอจนศัตรูจากไปไกล จึงกล่าวเบาๆ

"เดียรัจฉานเหล่านี้คงไปแล้วย้อนกลับ เจ้าหมอบฟุบบนหลังเรา"

เหล็งฮู้ชงเห็นอีกฝ่ายหนึ่งมีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ดังนั้นไม่ถามมากความ ฟุบกายลงบนหลังของเขา เฮี่ยงมุ่งเทียนก้มเอวลง ยื่นเท้าซ้ายออกช้าๆ กลับเดินลงสู่ก้นหุบเหว

เหล็งฮู้ชงใจหายวูบ เห็นเฮี่ยงมุ่งเทียนโบกสะบัดโซ่เหล็กม้วนใส่ต้นไม้ที่ยื่นออกจากผนังผาต้นหนึ่ง ทดสอบดูว่าต้นไม้รับน้ำหนักของทั้งสองได้หรือไม่ ค่อยกระโดดลงไปเบาๆ

ทั้งสองแขวนร่างอยู่กลางอากาศ เฮี่ยงมุ่งเทียนแกว่งไกวหลายครา เสาะพบที่หยั่งเท้า ค่อยสลัดมือไปยังทิศทางด้านตรงข้าม คลายโซ่เหล็กเลื่อนหลุดจากลำต้นไม้ กดสองมือใส่ผนังผา หยุดร่างไว้ชั่วขณะ บังคับโซ่เหล็กม้วนใส่หินใหญ่ที่โผล่พ้นออกมาบริเวณ

ใต้เท้าก้อนหนึ่ง ร่างของทั้งสองตกวูบลงมาอีกวาเศษ

ทั้งสองตกวูบลงไปไม่หยุดยั้ง บางครั้งผนังผาเรียบลื่นไร้ต้นไม้ก้อนหิน เฮี่ยงมุ่งเทียนก็เสี่ยงอันตราย แนบร่างกับผนังผาปล่อยร่างลื่นไถลลงไป เมื่อพบพานที่ซึ่งหยิบยืมกำลัง จะฟาดฝ่ามือหยั่งเท้า หยุดสภาวะลื่นไถลลง

เหล็งฮู้ชงเฝ้าอกสั่นขวัญแขวน รู้สึกหวาดเสียวอันตรายไม่ด้อยกว่าการสู้เมื่อครู่ แต่หวาดเสียวนั้นหวาดเสียวอยู่ หากมิใช่พบพานยอดคนเช่นเฮี่ยงมุ่งเทียน เกรงว่าอีกร้อยชีวิตก็ไม่ได้ผจญภัยเช่นนี้

ในที่สุดเฮี่ยงมุ่งเทียนหยั่งเท้าลงที่ก้นหุบเหว เหล็งฮู้ชงเงยหน้ามองขึ้นไป เป็นปากหุบเหวปกคลุมด้วยเมฆขาว แท่งหินกลับกลายเป็นเส้นสีดำเส้นหนึ่งจึงกล่าวว่า

"เฮี่ยงซิงแซ"

เฮี่ยงม่งเทียนยื่นมือปิดปากเหล็งฮ้ชง ยื่นมือซ้ายชี้ไปที่เบื้องบน เหล็งฮู้ชงเข้าใจในบัดดล ทราบว่าศัตรูไปแล้วย้อนกลับมาจริงๆ เมื่อเพ่งตามอง บนแท่งหินไม่เห็นมีเงาร่างอันใด

เฮี่ยงมุ่งเทียนคลายมือออก ทาบใบหูกับผนังผา สดับฟังชั่วขณะค่อยกล่าวว่า

"มารดามันเถอะ บ้างเฝ้าอยู่เบื้องบน บ้างตรวจอยู่รอบข้าง"

จากนั้นหันขวับมายังเหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"เจ้าเป็นศิษย์สำนักมาตรฐาน ผู้แซ่เฮี่ยงเป็นชาวอธรรม ทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูคู่อริตลอดมา เจ้าไฉนยอมล่วงเกินสหายฝ่ายธัมมะสอดมือเข้ามาช่วยชีวิตเรา?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ประจวบเหมาะ ได้ร่วมมือกับซิงแซ ต่อสู้ฝ่ายธัมมะ

นิกายอสูรคราหนึ่ง กลับยังไม่ตาย นับว่าโชคดียิ่ง ที่ว่าช่วยชีวิตอันใด เฮี่ยงซิงแซกล่าวผิดแล้ว"

"ผู้แซ่เฮี่ยงลั่นปากคราใด ไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลง เราบอกว่าเจ้ามีบุญคุณช่วยชีวิตเรา ก็มีบุญคุณช่วยชีวิตเรา"

เหล็งฮู้ชงยิ้มเล็กน้อย หาโต้แย้งไม่ เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวอีกว่า

"เมื่อครู่เดียรัจฉานเหล่านั้นร่ำร้องยอดวิชาดูดดาวอะไรนั่น แตกตื่นจนเตลิดหนี เจ้าทราบหรือไม่ว่ายอดวิชาดูดดาวเป็นวิชาฝีมือใด?"

"ผู้เยาว์กำลังคิดเรียนถาม"

เฮี้ยงมุ่งเทียนขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ผู้อาวุโสอันใด ฟังดูน่ารำคาญนัก เจ้าเรียกเราเป็นเฮี่ยงเฮีย เราเรียกเจ้าเป็นน้องเราเถอะ"

"ผู้เยาว์ไม่กล้า"

"ที่แท้เจ้าเห็นเราเป็นคนของนิกายอสูร นึกดูแคลนเรา เจ้าเมื่อดูแคลนเรา พวกเราก็ต่อยตีกันก่อน"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ต่อยตีกลับไม่ต้อง เฮี่ยงเฮียเมื่อยืนกรานเช่นนี้ ผู้น้องย่อมทำตามคำสั่ง"

หวนนึกถึงแม้แต่ฉั่งแป๊ะกวง ตนเองยังคบหาเป็นสหายเพิ่มเฮี่ยงมุ่งเทียนอีกคนหนึ่งจะเป็นไร ดังนั้นหมอบกราบกราน กล่าวว่า

"เฮี่ยงเฮียที่เคารพ โปรดรับการกราบจากผู้น้อง"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ทอดตาทั้งแผ่นดิน ผู้ที่สามารถคบหาเป็นพี่น้องกับเรา มีแต่น้องเราคนเดียว เจ้าต้องจดจำไว้"

"ผู้น้องรู้สึกเป็นเกียรติยิ่ง"

ตามกฎในยุทธจักร คนทั้งสองสาบานเป็นพี่น้อง อย่างน้อยสมควรกอบดินต่างธูป สาบานมีสุขร่วมเสพ มีภัยร่วมต้าน แต่คนทั้งสองล้วนปล่อยตัวไม่สำรวม หลังจากผ่านศึกครั้งนี้ ล้วนถูกอัธยาศัยใจคอ ตีแผ่หัวใจต่อกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สนใจข้อปลีกย่อยอันครำครึ บอกว่าเราเป็นพี่น้องก็เป็นพี่น้อง

เฮี่ยงมุ่งเทียนอยู่ในนิกายอสูร แต่น้อยครั้งจะเห็นสาวกในนิกายอยู่ในสายตา วันนี้คบหาน้องร่วมสาบานคนหนึ่ง ในใจยินดียิ่ง กล่าวว่า

"น่าเสียดายที่นี้ไม่มีสุรา ไม่เช่นนั้นพวกเราจะดื่มมารดามันสักหลายสิบจอก"

"ถูกแล้ว ผู้น้องรู้สึกคันคอแต่แรก **ตั่วกอ** *(พี่ใหญ่)* กล่าวเช่นนี้ยิ่งอยากสุราขึ้นมา"

เฮี่ยงมุ่งเทียนชี้มือไปยังเบื้องบน กล่าวว่า

"เดียรัจฉานเหล่านั้นยังไม่ได้ไปไกล พวกเราได้แต่ทนอยู่ที่กันหุบเหวสักหลายวัน น้องเรา เมื่อครู่จมูกโคสำนักง่อไบ๊จู่โจมพลังกระบี่ต่อเจ้า เราแผ่พุ่งพลังเข้าช่วยเหลือ ผลสุดท้ายเป็นอย่างไร?"

"ตั่วกอคล้ายชักนำพลังของนักพรตนั้นลงดิน"

เฮี่ยงมุ่งเทียนตบขาอ่อนดังฉาดใหญ่ กล่าวว่า

"มิผิด น้องเรามีไหวพริบดียิ่ง วิชาฝีมือของเรานี้คิดค้นโดยบังเอิญในยุทธจักร ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ดังนั้นตั้งชื่อว่า**ขิบกอยิบตี่เชียวฮวบ** *(วิชาดูดพลังลงดิน)*

"ชื่อนี้กลับประหลาดนัก"

เฮี่ยงมุ่งเทียนอธิบายว่า

"วิชาฝีมือของเรานี้ เปรียบกับยอดวิชาดูดดาวที่ผู้คนได้ยินชื่อก็ขวัญหนีดีฝ่อ นับว่าด้อยกว่ามากนัก เพียงเป็นวิธีตอนต่อบุปผา

ยืมพลังใช้พลังชักนำกำลังภายในของฝ่ายตรงข้ามลงดิน โดยที่ไม่เป็นผลร้ายต่อผู้ใช้และไม่เป็นประโยชน์ต่อตัวเอง ดังนั้นจมูกโคของสำนักง่อไบ๊พอฟื้นฟูพลังฝีมือ จะทราบว่าวิชาดูดพลังลงดินของเราเพียงเป็นของเล่นที่ขู่ขวัญผู้คน ตั่วกอเจ้าไม่ชมชอบลวดลายที่ต้มตุ๋นหลอกลวงคน ดังนั้นไม่เคยใช้ออกมาก่อน"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เฮี่ยงมุ่งเทียนไม่เคยหลอกลวงคน วันนี้เพราะผู้น้อง กลับละเมิดกฎคราหนึ่ง"

"ไม่เคยหลอกลวงคน กลับไม่แน่นัก แต่อาศัยนักพรตซังบุ้นแห่งง่อไบ๊อันต้อยต่ำ เรายังไม่คิดลดตัวลงหลอกลวงมัน หากคิดหลอกลวงคน ต้องเลือกเรื่องใหญ่โตหลอกลวงให้สะท้านฟ้าสะเทือนดิน"

คนทั้งสองหัวร่อดังๆ ออกมา หัวร่อด้วยความยินดีปรีดายิ่ง

บทที่ 19
สี่สหายกังหน้า

ยามนี้คนทั้งสองล้วนเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย นั่งพิงก้อนหินหลับตาพักผ่อน ไม่นานให้หลัง เหล็งฮู้ชงก็หลับใหลไป

ในความฝัน เหล็งฮู้ชงฝันเห็นเอี่ยงเอี้ยงยื่นส่งกบย่างให้สามตัวถามว่า ลืมเลือนนางแล้วหรือ เหล็งฮู้ชงบอกว่าไม่ลืม ถามว่านางไปที่ใดเงาร่างของเอี่ยงเอี้ยงพลันเลือนหายไป เหล็งฮู้ชงรีบเรียกรั้งนาง บอกว่าตนมีคำพูดคิดกล่าวกับนาง กลับปรากฏคมหอกคมดาบทิ่มแทงมาจากรอบข้าง

เหล็งฮู้ชงส่งเสียงร้องคำหนึ่ง สะท้านตื่นขึ้นมา เฮี่ยงมุ่งเทียนหัวร่อฮิฮะ กล่าวว่า

"ฝันเห็นคนรักหรือ มีคำพูดคิดกล่าวกับนางหรือไร?"

เหล็งฮู้ชงหน้าแดงวูบ ไม่ทราบควรถ่ายทอดบอกความฝันต่อเขาหรือไม่ เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"น้องเรา หากต้องการพบคนรัก ได้แต่พักรักษาตัว เมื่อหายดีค่อยไปหานาง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"เรา...เราไม่มีคนรัก อีกประการ อาการบาดเจ็บของเราไม่อาจรักษาทุเลาได้"

"เราติดค้างเจ้าชีวิตหนึ่ง มาตรว่าเป็นพี่น้อง ยังรู้สึกไม่สบายใจ ต้องชดใช้ชีวิตแก่เจ้า เราจะนำพาเจ้าไปยังสถานที่หนึ่ง รับรองว่าสามารถรักษาอาการบาดเจ็บของเจ้า"

คำพูดนี้หากกล่าวจากปากผู้อื่น ไม่แน่ว่าเชื่อถือได้ แต่เฮี่ยงมุ่งเทียนมีความสามารถเหนือธรรมดา ความสูงส่งของฝีมือ นอกจากฮวงเซ็งเอี้ยงแล้ว ในชีวิตเหล็งฮู้ชงยังไม่เคยพบพานมาก่อน คำพูดที่เปล่งจากปากของเขา ย่อมมีน้ำหนักเป็นพิเศษ

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความปีติยินดี ยามนั้นแสงจันทร์เย็นเยียบสาดส่องลงจากปากหุบเหว ในหุบเหวแม้เย็นยะเยียบ แต่ในสายตาของเหล็งฮู้ชงกลับอบอุ่นดุจแสงอาทิตย์จรัสจ้า

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"พวกเราจะไปหาคนผู้หนึ่ง คนผู้นี้มีนิสัยประหลาดพิกล ไม่อาจให้เขาล่วงรู้ล่วงหน้า น้องเรา หากเจ้าเชื่อถือเรา ทุกประการปล่อยให้เราจัดการเอง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"มีอันใดไม่เชื่อถือ นี่ความจริงเป็นเรื่องสิ้นหวัง หากตั่วกอรักษาอาการบาดเจ็บของเราได้ ก็ต้องขอบคุณฟ้าดิน หากรักษาไม่ได้ เป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล"

เฮี่ยงม่งเทียนแลบลิ้นเลียริมฝีปาก กล่าวว่า

"ขาม้าข้างนั้นไม่ทราบทิ้งไปที่ใด มารดามันเถอะ ฆ่าเดียรัจฉานมากมายปานนี้ ในหุบเหวกลับไม่พบเห็นแม้สักคนเดียว"

เหล็งฮู้ชงดูจากท่าทีของเขา คล้ายคิดเสาะหาซากศพรับประทาน สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง ไม่กล้ากล่าวมากความหลับตาลงหลับต่อ

เช้าวันที่สอง เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"น้องเรา พวกเราหากคิดอยู่ที่นี้ต่อไป ได้แต่รับประทานศพ คน ไม่เช่นนั้นก็หาทางออกจากหุบเหว เราจะเปลี่ยนแปลงรูปโฉมของเจ้าก่อน"

พลางใช้ดินเหลวที่ก้นหุบเหว ถูทาใบหน้าเหล็งฮู้ชง จากนั้นยกมือคลึงเคล้าปลายคางตัวเอง กำลังภายในพอพุ่งผ่าน เครายาวร่วงหลุดหมดสิ้น ค่อยนวดคลึงศีรษะตัวเอง ผมขาวทั่วศีรษะร่วงหลุดลงมา กลับกลายเป็นศีรษะล้านเลียนมันระยับ

เหล็งฮู้ชงเห็นรูปโฉมของเขาแปรเปลี่ยนไปในชั่วพริบตา ทั้งขบขันทั้งเลื่อมใส เฮี่ยงมุ่งเทียนยังใช้ดินเหลวเสริมจมูกตัวเอง พอกแก้มบวมพอง ต่อให้ยื่นเผชิญหน้ากันก็จดจำไม่ออก

เฮี่ยงมุ่งเทียนสืบเสาะหาทางออก ชุกสองมืออยู่ในแขนเสื้อปกปิดโซ่เหล็กบนข้อมือไว้ ขอเพียงไม่ลงมือ ไม่ว่าผู้ใดก็จดจำไม่ออกว่าคนอ้วนฉุศีรษะล้านผู้นี้คือเฮี่ยงมุ่งเทียนที่โอ่อ่าอาจหาญ

ทั้งสองเดินทางถึงยามเที่ยง พบเห็นต้นท้อต้นหนึ่ง ผลท้อยังไม่สุกหง่อม แต่ทั้งสองยังปลิดมารับประทาน พักผ่อนหนึ่งชั่วยามค่อยเดินทางต่อ จวบกระทั่งพลบค่ำ ในที่สุดเฮี่ยงมุ่งเทียนเสาะพบทางออกจากหุบเหว แต่ต้องปีนป่ายข้ามผนังผาสูงหลายสิบวาแห่งหนึ่ง

เฮี่ยงมุ่งเทียนแบกเหล็งฮู้ชงขึ้นหลัง โลดแล่นขึ้นไป เมื่อขึ้นถึงบนหน้าผา เห็นทางน้อยสายหนึ่งทอดคดเคี้ยวอยู่ท่ามกลางหญ้าคารกร้าง ทั้งสองค่อยระบายลมจากปากออกมา

เช้าวันร่งขึ้น ทั้งสองม่งส่ทิศตะวันออก มาถึงเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง เฮี่ยงมุ่งเทียนล้วงแผ่นทองจากอกเสื้อ ให้เหล็งฮู้ชงไปแลกเป็นเงินที่ร้านแลกเงิน จากนั้นเข้าพักโรงเตี๊ยม สั่งสุราอาหารโต๊ะหนึ่งมาดื่มกินภายในห้อง

ทั้งสองดื่มสุราครึ่งไห ข้าวปลาก็ไม่รับประทาน คนหนึ่งฟุบ

หลับกับโต๊ะ คนหนึ่งเมามายอยู่บนเตียง จวบกระทั่งแสงอาทิตย์ส่องต้องหน้าต่าง ค่อยทยอยตื่นขึ้นมา ทั้งสองยิ้มให้แก่กัน หวนนึกถึงการต่อสู้ในเก๋งพักร้อนบนแท่นหินเมื่อวันก่อน คล้ายมีชีวิตใหม่ก็ปาน

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"น้องเรารอยู่ที่นี้ เราจะออกไปสักครู่"

การไปครั้งนี้ออกไปเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม ค่อยหอบสิ่งของห่อเล็กห่อน้อยกลับมา โซ่เหล็กบนข้อมือก็อันตรธานไป คาดว่าว่าจ้างช่างตีเหล็กทำลายทิ้ง เฮี่ยงมุ่งเทียนแก้ห่อออก ภายในล้วนเป็นเสื้อผ้าเครื่องประดับอันล้ำค่า ปากกล่าวว่า

"พวกเราแต่งตัวเป็นเช่นพ่อค้าร่ำรวย ยิ่งภูมิฐานยิ่งดี"

ครั้นแล้วชักชวนเหล็งฮู้ชงผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าทั้งในนอก เมื่อออกจากร้าน ผู้รับใช้จงม้าพ่วงพีประดับอานบังโกลนใหม่เอี่ยมมาสองตัว ซึ่งเป็นเฮี่ยงมุ่งเทียนซื้อหามา

ทั้งสองควบม้าสู่บูรพาทิศ เดินทางเป็นเวลาสองวัน เหล็งฮู้ชงรู้สึกเหน็ดเหนื่อย เฮี่ยงมุ่งเทียนจึงว่าจ้างรถใหญ่คันหนึ่งให้นั่งโดยสาร เมื่อถึงคลองขุดอุ่งฮ้อ พานสละรถโดยสารเรือวกลงสู่ใต้

ตลอดรายทาง เฮี่ยงมุ่งเทียนจับจ่ายเงินทองราวสายน้ำแผ่นทองภายในกายคล้ายใช้ไม่หมดสิ้น ระหว่างที่อยู่ในเรือ เฮี่ยงมุ่งเทียนบอกเล่าตำนานเรื่องราวในยุทธจักรให้ทราบ มีอยู่มากหลายที่เหล็งฮู้ชงไม่เคยได้ยินมาก่อน แต่เมื่อเท้าความถึงนิกายอสูรผาไม้ดำ เฮี่ยงมุ่งเทียนจะไม่พูดถึง เหล็งฮู้ชงก็ไม่ถามไถ่

วันนี้ใกล้ถึงเมืองฮั่งจิว เฮี่ยงมุ่งเทียนชักชวนเหล็งฮู้ชงแต่งกายใหม่ ค่อยสละเรือขึ้นฝั่ง ซื้อม้าพ่วงพีสองตัว ควบขับเข้าเมืองฮั่งจิว

ฮั่งจิวมีชื่อเดิมว่าลิ่มอัน เคยเป็นราชธานีของน่ำซ้อง พอเดิน

ทางเข้าเมือง เห็นผู้คนสัญจรขวักไขว่ แว่วเสียงเพลงมโหรีลอยมาตามลม เหล็งฮู้ชงติดตามเฮี่ยงมุ่งเทียนไปยังทะเลสาบไซโอ้ว เห็นผิวน้ำราบเรียบดุจกระจก กิ่งหลิวห้อยย้อยโอนเอน ทิวทัศน์งามตระการดั่งวิมานแมนแดนสวรรค์ก็ปาน

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"คำพังเพยว่าไว้ เบื้องบนมีทิพย์วิมาน เบื้องล่างมีโซวฮั่ง เมืองโซวจิวไม่เคยไปไม่ทราบเป็นอย่างไร วันนี้มาถึงทะเลสาบไซโอ้ว เมืองฮั่งจิวค่อยทราบว่าสมกับเป็นทิพย์วิมานจริงๆ"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มเล็กน้อย กระตุ้นม้าถึงเชิงเขาแห่งหนึ่ง ค่อยลงจากหลังม้า ผูกม้ากับต้นหลิวริมบึง เดินขึ้นบันไดศิลาเชิงเขาขึ้นไป

เฮี่ยงมุ่งเทียนคล้ายย้อนกลับมายังสถานท่องเที่ยว คุ้นทางเป็นอย่างดี เลี้ยวโค้งติดต่อกันหลายครา ตลอดรายทางเห็นต้นเหมยยืนต้น กิ่งก้านสาขารกครึ้ม คาดว่าเมื่อต้นฤดูใบไม้ผลิดอกเหมยเบ่งบานคงลานตาลานใจยิ่ง

เมื่อตัดผ่านป่าเหมยแถบหนึ่งเหยียบย่างสู่ทางหินเขียว มาถึงหน้าตึกใหญ่ กำแพงขาวประตูแดงหลังหนึ่ง พอเดินเข้าใกล้ เห็นเหนือประตูจารึกคำ **"บ๊วยจึง"** *(หมู่บ้านเหมย)* ด้านข้างลงนาม "ง้อชงบุ้นจารึก" เหล็งฮู้ชงรู้จักหนังสือไม่มาก ไม่ทราบว่าง้อชงบุ้นเป็นขุนนางสมัยน่ำซ้อง เคยทำลายกองทัพไต้กิม แต่รู้สึกอักษรเหล่านี้งามสง่ายิ่ง

เฮี่ยงมุ่งเทียนเดินไปจับห่วงประตูทองเหลืองที่ขัดถูจนแวววาวเหลียวหน้ามากล่าวเบาๆ

"ทุกประการปล่อยให้เราจัดการ"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะ ครุ่นคิดขึ้น

'หมู่บ้านเหมยนี้คล้ายเป็นนิวาสสถานของเศรษฐีเมืองฮั่งจิว

หรือว่าพักอาศัยด้วยจอมแพทย์แห่งยุค'

ได้ยินเฮี่ยงมุ่งเทียนเคาะห่วงประตูสี่ครั้ง หยุดเล็กน้อยค่อยเคาะอีกสองครั้ง หยุดครู่หนึ่งจึงเคาะอีกห้าครั้ง จากนั้นหยุดเล็กน้อยค่อยเคาะอีกห้าครั้ง แล้วล่าถอยไปด้านข้าง

ชั่วครู่ให้หลัง ประตูใหญ่เปิดออกช้าๆ ชายชราแต่งกายเช่นบ่าวไพร่สองคนเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ออกมา เหล็งฮู้ชงใจหายวูบคนทั้งสองสายตาแวววับ ฝีเท้าหนักแน่น แสดงว่าฝีมือมิใช่ชั่ว ไฉนยอมลดตัวเป็นบ่าวรับใช้ที่นี้ คนทางซ้ายน้อมกายกล่าวว่า

"ท่านทั้งสองให้เกียรติมายังหมู่บ้านเรา มีกิจธุระใด?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ศิษย์สำนักซงซัวและฮั้วซัว มีเรื่องขอพบ**กังหนำสี่อ้ว** *(สี่สหายกังหนำ...กังหนำเป็นดินแดนตอนใต้ของแม่น้ำแยงซีเกียง)* ผู้อาวุโสทั้งสี่"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"**จู้ยิ้น** *(นาย)* เราไม่รับแขก"

ขณะจะปิดประตูลง เฮี่ยงมุ่งเทียนพลันล้วงของสิ่งหนึ่งจากอกเสื้อ คลี่สะบัดออก เหล็งฮู้ชงสะท้านใจอีกครา เห็นเป็นธงห้าสีประดับมุกมณีผืนหนึ่ง กลับเป็นธงประกาศิตของจ้อเม่งจู้แห่งสำนักซงซัว

เหล็งฮู้ชงทราบว่าธงประกาศิตไปที่ใด เท่ากับจ้อเม่งจู้ปรากฏกาย คนของห้าสำนักกระบี่ล้วนต้องรับคำสั่งจากผู้ถือธง แต่เกรงว่าเฮี่ยงมุ่งเทียนได้ธงผืนนี้มาโดยไม่ชอบธรรม ไม่แน่ว่าฆ่าบุคคลสำคัญของสำนักซงซัวช่วงชิงธงมา เขาอ้างตนเป็นศิษย์สำนักซงซัวไม่ทราบมีจุดมุ่งหมายใด

บ่าวชราทั้งสองเห็นธงประกาศิต ต้องหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย คนทางขวากล่าวว่า

"สี่สหายกังหนำกับห้าสำนักกระบี่ไม่ไปมาหาสู่กัน ต่อให้จ้อ

เม่งจู้มาด้วยตนเอง จู้ยิ้นเราก็ไม่แน่ว่า...ไม่แน่ว่า...เฮอะเฮอะ"

คำพูดตอนท้ายไม่ได้กล่าวออกมา แต่ความหมายชัดแจ้งยิ่ง ต่อให้จ้อเม่งจู้มาด้วยตนเอง จู้ยิ้นมันก็ไม่แน่ว่าจะให้การต้อนรับเหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'สี่สหายกังหนำเป็นบุคคลเยี่ยงไร หากว่าพวกเรามีชื่อเสียงเกียรติภูมิในยุทธจักร ไฉนไม่เคยได้ยินซือแป๋ซือบ้อเอ่ยถึง?'

เฮี่ยงม่งเทียนยิ้มเล็กน้อย ซกเก็บธงประกาศิตไว้ในอกเสื้อกล่าวว่า

"ธงประกาศิตของจ้อซือเตี๊ยก *(หลานศิษย์แซ่จ้อ)* ผืนนี้ไม่คิดใช้ข่มขู่ผู้คน เพียงแต่เราไม่เคยพบหน้าสี่ผู้อาวุโสกังหนำ ดังนั้นแสดงธงประกาศิตผืนนี้ เพื่อยืนยันศักดิ์ศรีตัวเอง"

เหล็งฮู้ชงเห็นเฮี่ยงมุ่งเทียนแอบอ้างเป็นซือเจ่ก *(ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์)* ของจ้อเม่งจู้ ออกจะเกินเลยไปแล้ว บ่าวชราทั้งสองส่งเสียงดังออ กล่าวว่า

"ท่านเป็นซือเจ่กของจ้อเม่งจู้?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนามในยุทธจักร ท่านทั้งสองย่อมไม่รู้จัก ครั้งกระโน้นเต็งเฮียใช้มือเดียวปลิดปลงสี่อันธพาลกระบี่เดียวสังหารสองนักสู้ที่เชิงเขาคี้เลี้ยง ซีเฮียช่วยเด็กกำพร้าที่แม่น้ำฮ้วยกัง ใช้ดาบแปดทิศเข่นฆ่าหัวหน้าสำคัญของพรรคมังกรเขียวทั้งสิบสามคน หลั่งเลือดชโลมแม่น้ำฮั่นจุ้ย เป็นอานุภาพเกริกไกรถึงเพียงไหน"

บ่าวชราทั้งสอง หนึ่งเรียกว่าเต็งเฮียง ฉายาเจ่กยี่เตี๋ยงเที่ยม *(กระบี่เดียวสายฟ้า)* คนหนึ่งเรียกว่าซีเหล็งอุ้ย ฉายาโหงวโล่วซิ้ง *(เจ้าห้าทิศา)* ก่อนที่จะเร้นกายในหมู่บ้านเหมย เป็นคนกึ่งธัมมะกึ่ง

อธรรม เรื่องราวที่เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวถึง เป็นความภูมิใจในชีวิตพวกมัน คนทั้งสองพอฟัง อดมีสีหน้ายินดีมิได้ กระบี่สายฟ้ายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เรื่องเล็กน้อยไยต้องเอ่ยอ้าง ท่านกลับมีภูมิรอบรู้กว้างขวางนัก"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"จ้อซือเตี๊ยกบอกว่า มีเรื่องมาขอรับการสอนสั่งจากสี่สหายกังหนำ เราคาดว่าสี่สหายกังหนำไม่แน่ว่าจะปรากฏออกพบพาน แต่หากมีโอกาสพบหน้ากระบี่เดียวสายฟ้าเต็งตั่วกอ และเจ้าห้าทิศาซีตั่วกอก็ไม่เสียเที่ยวเปล่าแล้ว ดังนั้นรับปากมายังเมืองฮั่งจิวสักครา"

คนทั้งสองได้ยินเฮี่ยงมุ่งเทียนทั้งยกยอสี่สหายกังหนำ และยกยอตัวเองบังเกิดความยินดียิ่ง เจ้าห้าทิศาตกลงใจว่าจะรายงานให้กับเขาสักครา ดังนั้นเหลียวหน้าไปยังเหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"ท่านนี้เป็นศิษย์สำนักฮั้วซัว?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนชิงกล่าวว่า

"น้องแซ่ฮวงผู้นี้เป็นซือเจ่กเจ้าสำนักฮั้วซัวรุ่นปัจจุบันงักปุกคุ้ง"

เหล็งฮู้ชงได้ยินเฮี่ยงมุ่งเทียนพร่ำกล่าวเหลวไหล คาดว่าเขาต้องปั้นซื่อแซ่และศักดิ์ศรีให้กับตน แต่คิดไม่ถึงเขากลับบอกว่า ตนเองเป็นซือเจ่กของซือแป๋ อดสะท้านคราหนึ่งมิได้ ดีที่ใบหน้าพอกทาแป้งสีเหลืองหนาเตอะ ไม่แสดงความตื่นตระหนกออกมา

กระบี่เดียวสายฟ้าและเจ้าห้าทิศาสบตากันวูบ ล้วนบังเกิดความสงสัยใจ ครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้แม้คำนวณอายุแท้จริงไม่ออก แต่คาดว่าไม่เกินสี่สิบปี ไฉนเป็นซือเจ่กของงักปุกคุ้ง?'

เฮี่ยงมุ่งเทียนแม้ตกแต่งปลอมแปลงโฉมเหล็งฮู้ชงอายุมาก

กว่าเดิม แต่ไม่สามารถเปลี่ยนเป็นชายชราผู้หนึ่ง จึงกล่าว

"น้องแซ่ฮวงผู้นี้อายุน้อยกว่างักปุกคุ้งหลายขวบปี แต่เป็นทายาทรับสืบทอดกระบี่ของฮวงเช็งเอี้ยง ความสูงส่งของเพลงกระบี่ในสำนักฮั้วซัวยากมีคนเปรียบติด"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบอีกครา ไม่ทราบเฮี่ยงมุ่งเทียนทราบได้อย่างไรว่า ตนเป็นทายาทของฮวงเช็งเอี้ยง จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ฮวงไท้ซือเจ่กมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ครั้งกระโน้นย่อมมีชื่อสะท้านบู๊ลิ้ม ด้วยภูมิรอบรู้ของเฮี่ยงตั่วกอ เมื่อเห็นเพลงกระบี่ของเราย่อมคาดเดาออกได้'

กระบี่เดียวสายฟ้าส่งเสียงดังอ้อ มันเป็นมือกระบี่ พอฟังว่าเหล็งฮู้ชงแตกฉานเพลงกระบี่ อดคันไม้คันมือมิได้ จึงกล่าว

"ไม่ทราบท่านทั้งสองมีคำเรียกหาอย่างไร?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"เราแซ่ทัง เรียกว่าทังฮ่วยกิม น้องแซ่ฮวงผู้นี้เรียกว่ายี่ตง"

กระบี่เดียวสายฟ้าและเจ้าห้าทิศาประสานมือกล่าวว่า

"นับถือมานาน"

เฮี่ยงมุ่งเทียนลอบหัวร่อ ชื่อทังฮ่วยกิมของตนเองแผลงเป็นความหมายทองชุบ แสดงว่าเป็นของปลอม ซือยี่ตงของเหล็งฮู้ชงก็ถอดคำ "ชง" ในยุทธจักรล้วนไม่มีบุคคลเหล่านี้ คนทั้งสองกลับกล่าวคำ "นับถือมานาน" ไม่ทราบ "นับถือ" จากที่ใด

จากนั้นกระบี่เดียวสายฟ้าเชิญทั้งสองเข้าไปรับน้ำชา พวกมันจะเข้าไปรายงานให้นายทั้งสี่ทราบ จากนั้นนำเหล็งฮู้ชงและเฮี่ยงมุ่งเทียนเดินผ่านลานที่ว่าง เห็นเบื้องซ้ายขวาล้วนปลูกต้นเหมยเก่าแก่ข้างละต้น พอเข้าสู่ห้องโถง เจ้าห้าทิศาเชิญแขกทั้งสองนั่งลง ตนเองยืนอยู่เป็นเพื่อนให้กระบี่เดียวสายฟ้าเข้าไปรายงาน

เฮี่ยงมุ่งเทียนเห็นตนเองนั่ง เจ้าห้าทิศายืนอยู่ ออกจะไม่คารวะต่อมัน แต่มันเป็นบ่าวรับใช้ของหมู่บ้านเหมย ไม่อาจเชิญมันนั่งลง ดังนั้นกล่าวว่า

"น้องแซ่ฮวง ท่านดูภาพวาดใบนี้ แม้มีเพียงไม่กี่เส้น แต่ก็เข้มแข็งเปี่ยมพลัง"

ทางหนึ่งกล่าวทางหนึ่งลุกขึ้นยืน เดินไปที่หน้าภาพวาดซึ่งแขวนอยู่กลางห้องโถงใบหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงร่วมทางกับเฮี่ยงมุ่งเทียนระยะหนึ่งทราบว่าเขามีไหวพริบปราดเปรียว แต่ไม่มีความรู้เชิงอักษรศาสตร์ภาพวาด ได้ยินเขาชมเชยภาพวาดย่อมมีเจตนาลึกล้ำ ดังนั้นรับคำ เดินถึงหน้าภาพวาด

เห็นภาพวาดนี้วาดรูปเซียนวิเศษหันหลังให้ สีหมึกเข้มข้นลายเส้นเข้มแข็งกำกับข้อความว่า "ตังแชเซ็งสะบัดพู่กันหลังเมามาย" ตัวหนังสือทุกขีดคล้ายกระบี่ก็ปาน

เหล็งฮู้ชงพอเห็นลายมือที่กำกับ และท่วงท่าของเซียนวิเศษในภาพวาด พลันประหวัดนึกถึงเพลงกระบี่ที่จารึกบนผนังศิลาถ้ำด้านหลังของผาสำนึกผิดดังนั้นกล่าวว่า

"ท้งเฮีย เราพอเห็นคำ "เมามาย" บนภาพวาดก็ชมชอบยิ่งในภาพวาดและตัวหนังสือนี้ คล้ายซุกซ่อนเพลงกระบี่อันลึกล้ำชุดหนึ่ง"

เฮี่ยงมุ่งเทียนไม่ทันตอบคำ เจ้าห้าทิศาที่ด้านหลังของทั้งสองก็กล่าวว่า

"**ฮวงเอี้ย** *(นายแซ่ฮวง)* ท่านนี้เป็นมือกระบี่จริงๆ **สี่จึงจู้** *(หัวหน้าหมู่บ้านที่สี่)* เราบอกว่า ท่านหลังจากร่ำดื่มสุราเมามายวาดภาพนี้ขึ้น ได้สอดใส่เพลงกระบี่เข้าไป นับเป็นผลงานที่ภาคภูมิใจที่สุด หลังจากสร่างเมาก็วาดไม่ได้อีก ฮวงเอี้ยสามารถดูสำนึกกระบี่ในภาพ

วาดนี้ออก สี่จึงจู้ต้องยึดถือเป็นผู้รู้ใจ เราจะเข้าไปรายงาน"

พลางเดินเข้าไปด้วยความยินดี เฮี่ยงมุ่งเทียนส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

"น้องแซ่ฮวง ที่แท้ท่านมีความรู้เชิงภาพวาด"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราไม่เข้าใจอันใด เพียงแต่กล่าวเปะปะ พูดถูกโดยบังเอิญ"

ยามนั้น ที่หน้าประตูบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"มันพบเห็นเพลงกระบี่จากภาพวาดของเรา คนผู้นี้มีสายตาไม่เลว"

ในเสียงร่ำร้อง คนผู้หนึ่งเดินเข้ามา มันไว้เครายาวถึงท้อง มือซ้ายถือจอกสุราใบหนึ่ง สีหน้าแฝงแววเมามายอยู่หลายส่วน

เจ้าห้าทิศาติดตามหลัง แนะนำว่า

"ท่านทั้งสองนี้คือท้งเอี้ยแห่งซงซัว และฮวงเอี้ยแห่งฮั้วซัว ท่านนี้คือสี่จึงจู้แห่งหมู่บ้านเหมย **ตังแชเซ็ง** *(นักจิตรกร)* สี่จึงจู้ฮวงเอี้ยท่านนี้พอเห็นภาพสีหมึกของท่าน ก็บอกว่าในภาพวาดและตัวหนังสือซุกซ่อนเพลงกระบี่ชุดหนึ่ง"

สี่จึงจู้ตังแชเซ็งสำรวจมองเหล็งฮู้ชงเที่ยวหนึ่ง ถามว่า

"เจ้ารู้จักภาพวาด รู้จักใช้กระบี่?"

คำพูดนี้ถามอย่างเสียมารยาทยิ่ง เหล็งฮู้ชงเห็นในมือมันถือจอกมรกตที่เขียวปานจะหยด และสูดออกว่าภายในจอกบรรจุไว้ด้วยสุราลี้ฮวย พลันหวนนึกถึงตำนานสุราที่โจ้วโซยชิวบอกเล่าในเรือโดยสารจึงกล่าว

"ดื่มสุราลี้ฮวยควรใช้จอกมรกต สี่จึงจู้เป็นผู้ชำนาญการดื่มสุราจริงๆ"

ตังแชเซ็งพอฟัง ถึงกับลืมตาโต จากนั้นสวมกอดเหล็งฮู้ชงไว้

ร้องดังๆ ว่า

"สหายที่ดีมาแล้ว น้องแซ่ฮวง พวกเราไปดื่มสุราสามร้อยจอก เล่าฮูชมชอบสุรา ชมชอบภาพวาด ชมชอบกระบี่ ผู้คนเรียกขานเป็นสามสุดยอด ในสามสุดยอดจัดสุราอยู่อันดับแรก วาดภาพอันดับรอง วิถีกระบี่รั้งท้ายสด"

เหล็งฮู้ชงลิงโลดยินดียิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'เราไม่มีความรู้เรื่องภาพวาด มิหนำซ้ำมาขอรับการรักษา ย่อมไม่อาจประลองกระบี่กับผู้คน เรื่องดื่มสุรากลับนิยมชมชอบยิ่ง'

ดังนั้นติดตามตังแซเซ็งเข้าสู่ห้องด้านใน โดยมีเฮี่ยงมุ่งเทียนและเจ้าห้าทิศาติดตามหลัง ผ่านระเบียงสายหนึ่งมาถึงห้องด้านซ้ายสุด พอเลิกม่านประตูขึ้น ปรากฏกลิ่นหอมของสุรากระทบจมูก

เหล็งฮู้ชงชมชอบสราตั้งแต่เล็ก เพียงแต่ซือแป๋ซือบ้อมอบเงินใช้สอยไม่มากนัก ที่แล้วมาดื่มสุราโดยไม่จำแนกว่าดีเลว นับแต่อยู่ที่เมืองลกเอี๋ยง ได้ยินผู้เฒ่าไผ่เขียววิจารณ์เชิงสุรา ค่อยมีความรู้เพิ่มขึ้น พอสูดได้กลิ่นหอมของสุราจึงกล่าว

"วิเศษแท้ ที่นี้มีสุราฮุงเก่าเก็บ ยังมีสุราร้อยสมุนไพรนี้ คงมีอายุไม่ต่ำกว่าเจ็ดสิบห้าปี สุราวานรยิ่งหายากยิ่ง"

เขาพอสูดได้กลิ่นหอมของสุราวานร ก็ประหวัดนึกถึงวานรหกเล็กตัวอ๋อ อดหดห่ใจมิได้

ตังแซเซ็งปรบมือร้องว่า

"น้องแซ่ฮวงพอเหยียบย่างเข้าห้องสุราของเรา ก็บอกชื่อสุราที่ดีที่สุด ซึ่งเราเก็บสะสมไว้ทั้งสามชนิดออกมา นับเป็นผู้เชี่ยวชาญจริงๆ"

เหล็งฮู้ชงเห็นภายในห้องเก็บสะสมไหสุรา ขวดสุรา น้ำเต้าสุรา และจอกสุรา จึงกล่าว

"ที่ผู้อาวุโสเก็บสะสมไว้ ไหนเลยเพียงยอดสุราสามชนิด สุราธิดาแดงเมืองเสียวเฮงนี้ยอดเยี่ยมยิ่ง ยังมีเหล้าองุ่นจากแคว้นโท่วพัวแดนไซฮก ซึ่งผ่านการสี่ต้มสี่กลั่น ก็นับเป็นเอกในแผ่นดิน"

"เป็นไร เหล้าองุ่นแคว้นถูฟานที่สี่ต้มสี่กลั่นของเราเก็บรักษาอยู่ในถังไม้อย่างมิดชิด **เล่าตี๋** *(คำเรียกผู้เยาว์เป็นน้องอย่างสนิทสนม)* สดออกได้อย่างไร?"

"สุราดีเช่นนี้ ต่อให้ซ่อนอยู่ในห้องใต้ดินลึกหลายวา ยังกลบกลิ่นหอมของสุราไม่ได้"

ตังแซเซ็งร้องว่า

"มามามา พวกเราดื่มเหล้าองุ่นสี่ต้มสี่กลั่นนี้"

พลางขนย้ายถังไม้ขนาดใหญ่ใบหนึ่งจากมุมห้อง ถังไม้นั้นเก่าจนดำ เขียนหนังสือไซฮกที่คดเคี้ยวมากหลาย บนจุกไม้ประทับครั่งบนครั่งยังประทับตราไว้

ตังแซเซ็งเปิดจุกไม้ออก กลิ่นหอมของสุราพลันอบอวลไปทั่วทั้งห้อง เจ้าห้าทิศาไม่เคยแตะต้องสุราแม้สักหยดเดียว ถึงกับสูดดมจนมึนเมา ตังแซเซ็งจึงโบกมือไล่มันออกไป จัดเรียงจอกสุราสามใบ โอบถังไม้รินสุราลงในถ้วย สุรานั้นแดงราวโลหิต พอรินถึงขอบจอกก็หยุดพอดี ไม่กระเซ็นออกมาแม้สักครึ่งหยด

เหล็งฮั้ชงเห็นเช่นนั้น ต้องโห่ร้องชมเชยในใจ ตังแซเซ็งหนีบถังไม้ไว้ซอกแขน มือซ้ายชูจอกขึ้น กล่าวว่า

"เชิญ เชิญ"

เหล็งฮู้ชงชูจอกตอบ ดื่มลงไปครึ่งจอก หลับตาชั่วขณะค่อยลืมตาขึ้น กล่าวว่า

"ประหลาด ประหลาดแท้"

"ประหลาดอันใด?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ในชีวิตผู้เยาว์เคยดื่มเหล้าองุ่นเช่นนี้ที่ลกเอี้ยงเพียงครั้งเดียว มาตรว่ามีรสกลมกล่อม แต่ในสุราแฝงรสเปรี้ยวเล็กน้อย จากคำบอกของผู้อาวุโสในเชิงสุราเพราะได้รับความกระทบกระเทือนระหว่างการขนส่ง เหล้าองุ่นแคว้นโท่วพัวนี้เมื่อขนส่งเพิ่มอีกเที่ยวหนึ่งรสชาติจะด้อยไปส่วนหนึ่ง จากโท่วพัวถึงเมืองฮั่งจิวเป็นระยะทางหลายหมื่นลี้ เหล้าของผู้อาวุโสกลับไม่มีรสเปรี้ยวแม้แต่น้อย เรื่องนี้..."

ดังแซเซ็งหัวร่อฮาฮากล่าวอย่างภาคภูมิว่า

"นี่เป็นเคล็ดลับของเรา เราใช้เพลงกระบี่สามท่าแลกเปลี่ยนกับเคล็ดลับนี้ จากยอดกระบี่ไซฮกมกฮวยยื่อเทียก ท่านต้องการทราบหรือไม่?"

"ผู้เยาว์ได้ลิ้มลองเหล้านี้ ก็พึงพอใจแล้ว กับเคล็ดลับของผู้อาวุโส ไม่กล้าถามไถ่มากความ"

ดังแซเซ็งเห็นเหล็งฮู้ชงไม่ถามไถ่ กลับคันที่หัวใจยากจะเกา ยิ่งต้องการบอกออกไป กล่าวว่า

"เราทดสอบท่านอีกข้อหนึ่ง ท่านทราบหรือไม่ว่าเหล้านี้มีอายุนานเท่าใด?"

เหล็งฮู้ชงดื่มเหล้าในจอกนั้นจนหมดสิ้น แยกแยะรสชาติแล้วกล่าว

"สุรานี้มีความประหลาดอีกประการหนึ่ง คล้ายมีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีและคล้ายเก็บเพียงสิบสองสิบสามปี ในความเก่าแฝงความใหม่ ในความใหม่แฝงความเก่า แตกต่างกับสุรารสเลิศที่มีอายุร้อยปีขึ้นไป"

เฮี่ยงมุ่งเทียนขมวดคิ้วเล็กน้อย ครุ่นคิดขึ้น

'คราครั้งนี้ไม่ถูกต้องแล้ว ระหว่างหนึ่งร้อยยี่สิบปีกับสิบสอง

สิบสามปีแตกต่างกันกว่าร้อยปี ไหนเลยยกขึ้นวิจารณ์ร่วมกันได้?'

มิคาดตังแชเซ็งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เล่าตี๋ร้ายกาจจริงๆ เคล็ดลับของเราอยู่ที่นี้เอง ยอดกระบี่ไซฮกมกฮวยยื่อเทียกกำนัลเหล้าองุ่นสามต้มสามกลั่น ที่มีอายุหนึ่งร้อยสิบปีแก่เราสิบถัง ใช้ม้าพันธุ์ไต้ฮวงสิบตัวบรรทุกมายังเมืองฮั่งจิว จากนั้นเราต้มกลั่นตามกรรมวิธีอีกหนึ่งเที่ยว เหล้าสิบถังกลั่นเป็นถังเดียว เมื่อนับดูเป็นเรื่องสิบสองปีครึ่งก่อน ดังนั้นเหล้าองุ่นนี้ ส่งเป็นหมื่นลี้โดยไม่เปรี้ยวในความเก่าแฝงความใหม่ ในความใหม่แฝงความเก่า"

เฮี่ยงมุ่งเทียนและเหล็งฮู้ชงปรบมือโดยพร้อมเพรียง เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"สามารถกลั่นเหล้าดีเช่นนี้ ต่อให้ใช้เพลงกระบี่สิบท่าเข้าแลกก็คู่ควร ผู้อาวุโสใช้เพียงสามท่าเข้าแลก นับว่าได้เปรียบมากแล้ว"

ตังแชเซ็งยินดีกว่าเดิม กล่าวว่า

"เล่าตี๋เป็นผู้รู้ใจของเราจริงๆ คราก่อน**ตั่วกอ** *(พี่ใหญ่)* และ**ซากอ** *(พี่สาม)* ตำหนิเราใช้ท่ากระบี่แลกสุรา เป็นเหตุให้ยอดวิชาของตงง้วนเผยแพร่เข้าสู่ไซฮก **ยี่กอ** *(พี่รอง)* แม้ไม่กล่าวกระไร ในใจคงไม่เห็นด้วย มีแต่เล่าตี๋เข้าใจว่าเราได้เปรียบ พวกเราดื่มอีกจอกหนึ่ง"

มันเห็นเฮี่ยงมุ่งเทียนไม่มีความรู้ในเชิงสุรา ดังนั้นไม่แยแสสนใจ

เหล็งฮู้ชงดื่มสุราอีกจอกหนึ่งกล่าวว่า

"สี่จึงจู้ เหล้านี้มีวิธีดื่มอีกประการหนึ่ง น่าเสียดายที่ตอนนี้ทำไม่ได้"

"วิธีดื่มอย่างไร ไฉนทำไม่ได้?"

"โท่วพัวเป็นดินแดนสุดร้อนในโลก ฟังว่าครั้งกระโน้นพระถังซำจั๋งไปอาราธนาพระไตรปิฎกที่ชมพูทวีป ผ่านภูเขาฮ้วยเอี่ยมซัว

(ภูเขาเปลวอัคคี) นั่นเป็นแดนโท่วพัวนั่นเอง"

"ใช่แล้ว สถานที่นั้นร้อนยิ่ง พอฤดูร้อนต้องแช่อยู่ในถังน้ำเย็นตลอดทั้งวัน พอฤดูหนาวกลับเย็นเยียบเสียดกระดูก ดังนั้นผลผลิตขององุ่นจึงแตกต่างกับสถานที่อื่น"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์เมื่อตอนดื่มเหล้าองุ่นที่เมืองลกเอี้ยงเป็นช่วงฤดูหนาว ผู้อาวุโสเชิงสุราท่านนั้นหยิบน้ำแข็งก้อนหนึ่งใส่ลงในจอกสุรา เหล้าองุ่นเมื่อผสมน้ำแข็งมีรสชาติอีกแบบหนึ่ง ตอนนี้เป็นฤดูร้อน ไม่อาจลิ้มรสของเหล้าองุ่นผสมน้ำแข็งแล้ว"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"น่าเสียดายละแวกกังหนำไม่มีคนฝึกวิชาเย็นเยียบประเภท **ฮั่งเปียเจี้ย** *(ฝ่ามือน้ำแข็งเย็น)* **หรืออิมฮวงเยี้ยว** *(กรงเล็บลมมหากาฬ)* ไม่เช่นนั้น..."

ไม่ทันขาดคำ ตังแซเซ็งพลันโห่ร้องคำ "มีแล้ว" วางถังเหล้าลงเดินออกไปอย่างเร่งร้อน

เหล็งฮู้ชงมองดูเฮี่ยงมุ่งเทียน ด้วยความสงสัยเต็มอก เฮี่ยงมุ่งเทียนเพียงยิ้มโดยไม่กล่าววาจา ไม่นานให้หลัง ตังแซเซ็งฉุดลากชายชราผอมสูงผู้หนึ่งเข้ามา กล่าวว่า

"**ยี่กอ** *(พี่รอง)* ครั้งนี้ไม่ว่าอย่างไรท่านต้องช่วยเหลือสักครา"

เหล็งฮู้ชงเห็นคนผู้นี้หน้าตาหมดจด เพียงแต่ซีดขาวเกินไปคล้ายผีดิบตนหนึ่ง ตังแซเซ็งแนะนำต่อคนทั้งสอง ที่แท้เป็นยี่จึงจู้ **(หัวหน้าสอง)** ของหมู่บ้านเหมย **นามเฮ็กแป๊ะจื้อ** *(คนดำขาว หรืออีกนัยหนึ่งหมากดำขาว)*

เฮ็กแป๊ะจื้อถามเสียงเย็นชา

"ช่วยอะไร?"

ตังแชเซ็งกล่าวว่า

"ขอให้ท่านสำแดงวิชากลั่นน้ำเป็นน้ำแข็ง ให้สหายของเราทั้งสองท่านชมดู"

เฮ็กแป๊ะจื้อเหลือกตาที่ตาดำขาวแบ่งแยกโดยชัดเจน กล่าวเสียงเย็นชา

"วิชาต้อยต่ำไม่ควรแก่การเอ่ยอ้าง อย่าได้ให้ผู้อื่นหัวร่อเยาะไป"

ตังแชเซ็งกล่าวว่า

"ยี่กอ บอกต่อท่านตามความสัตย์ ฮวงเล่าตี่ท่านนี้บอกว่าเหล้าองุ่นหากผสมน้ำแข็ง นับเป็นรสชาติอีกแบบหนึ่ง แต่ฤดูร้อนเช่นนี้จะหาน้ำแข็งจากที่ใด?"

"เหล้าองุ่นหอมกลมกล่อมยิ่ง ไยต้องผสมน้ำแข็ง?"

เฮียงมุงเทียนกล่าวว่า

"หากเป็นนักสู้ผู้กล้าธรรมดา ย่อมไม่มีความจำเป็น แต่ยี่จึงจู้สี่จึงจู้เร้นกายที่ริมทะเลสาบไซโอ้วอันงดงามตระการ เป็นบุคคลสูงส่งเพียงไหน เหล้าองุ่นผสมน้ำแข็งทอนความร้อนแรงขณะต้มกลั่นค่อยรับกับฐานะของท่านทั้งสอง นี่เฉกเช่นกับเดินหมากล้อม ชนชั้นต่ำตะลุมบอนเข่นฆ่า ชนชั้นสูงประลองสมาธิกัน..."

เฮ็กแป๊ะจื้อยื่นมือคว้าไหล่เฮียงมุงเทียน กล่าวว่า

"ท่านก็เดินหมากล้อม?"

"ในชีวิตเราชมชอบเดินหมากล้อมที่สุด น่าเสียดายหมากกลไม่สูงเยี่ยม ดังนั้นท่องไปทั้งเหนือจรดใต้ ค้นหาตำราหมากล้อมสามสิบปีนี้ นับว่าค้นพบหมากกลสูงส่งไม่น้อย เช่นหมากกลที่เฮ้งเจี๊ยะพบเซียนที่ภูเขาลั้งปั่วซัว หมากกลที่เล้าตงพู้พบลี้ซัวเซียนเหลา..."

ไม่ทันขาดคำ เฮ็กแป๊ะจื้อสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เทพนิยายเหล่านี้ไหนเลยจะเชื่อถือได้ ยิ่งไม่มีตำราหมากล้อมอันใด?"

พลางคลายมือจากหัวไหล่เฮี่ยงมุ่งเทียน เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ตอนแรกเราก็เข้าใจเช่นนั้น แต่เมื่อยี่สิบห้าปีก่อน เห็นตำราหมากล้อมของเล้าตงพู้กับลี้ซัวเซียนเหลา ทุกตาล้วนเลิศพิสดาร ค่อยเชื่อโดยสนิทใจ ผู้อาวุโสก็นิยมชมชอบด้านนี้ด้วยหรือ?"

ตังแชเซ็งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ท่านถามยี่กอเราชมชอบเล่นหมากล้อมหรือไม่ ยี่กอเราฉายาเฮ็กแป๊ะจื้อ ท่านว่าเขาชมชอบเล่นหมากรุกหรือไม่?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนรีบกล่าวว่า

"เรากล่าวเหลวไหล เฉกเช่นควงขวานหน้าลู่ปัง *(ลู่ปังเป็นยอดสถาปนิกของจีน)* ขอยี่จึงจู้อย่าได้ตำหนิ"

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ท่านเคยเห็นตำราพันตูหมากล้อมระหว่างเล้าตงพู้กับลี้ซัวเซียนเหลาจริงๆ ครั้งกระโน้นเล้าตงพู้เป็นมือหมากรุกอันดับหนึ่งของประเทศ กลับพ่ายแพ้แก่สตรีชราชนบทนางหนึ่งที่เชิงเขาลี้ซัว ต้องกระอักโลหิตออกมา หมากกลนี้เรียกว่าหมากกระอักเลือด หรือในโลกมีหมากกลเช่นนี้จริงๆ"

ตอนแรกที่เข้าห้อง มันมีสีหน้าเย็นชา ยามนี้กลับกระตือรือร้นยิ่ง เฮี่ยงมุ่งเทียนก็กล่าวว่า

"เมื่อยี่สิบห้าปีก่อน เราเคยพบเห็นที่บ้านเก่าหลังหนึ่งในเมืองเซ่งโตวมณฑลเสฉวน เนื่องเพราะหมากกลนี้ชวนอกสั่นขวัญแขวนมาตรว่าผ่านมายี่สิบห้าปี ยังจำหมากทั้งหนึ่งร้อยสิบสองตาได้"

"ทั้งสิ้นหนึ่งร้อยสิบสองตาหรือ มาเถอะ ไปยังห้องหมากรุก

แสดงให้เราดู"

ตังแชเซ็งยื่นมือทัดทานไว้ กล่าวว่า

"ช้าก่อน ยี่กอ ท่านไม่กลั่นน้ำแข็งให้กับเรา เราจะไม่ปล่อยท่านไป"

พลางยกอ่างเคลือบสีขาวใบหนึ่ง ในอ่างบรรจุไว้ด้วยน้ำสะอาด

เฮ็กแป๊ะจื้ออับจนปัญญา ยื่นนิ้วชี้ข้างขวาไปในอ่างเคลือบเพียงชั่วขณะผิวน้ำปรากฏควันขาวลอยขึ้น ไม่นานให้หลัง ผิวน้ำแข็งตัวเป็นน้ำแข็งเบาบางชั้นหนึ่ง ยิ่งแข็งตัวยิ่งหนา เพียงชั่วน้ำเดือดน้ำสะอาดอ่างหนึ่งก็แข็งตัวเป็นน้ำแข็งจนหมดสิ้น

เฮี่ยงมุ่งเทียนและเหล็งฮู้ชงล้วนโห่ร้องชมเชย เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"วิชา**เฮ็กฮวงจี้** *(ดรรชนีลมดำ)* นี้ ฟังว่าสาบสูญจากการถ่ายทอดมานาน ที่แท้..."

ตังแชเซ็งชิงกล่าวว่า

"นี่ไม่ใช่ดรรชนีลมดำ หากแต่เป็น**เฮี้ยงเทียนจี้** *(ดรรชนีฟ้าพิสดาร)*"

พลางวางจอกสุราสี่ใบลงบนน้ำแข็ง เทเหล้าองุ่นลงในจอก ไม่นานบนสุราก็ปรากฏควันขาวพวยพุ่งเป็นเส้นสาย

เหล็งฮู้ชงบอกว่าใช้ได้แล้ว ตังแชเซ็งยกจอกสุราดื่มรวดเดียวหมดสิ้น รู้สึกรสหอมกลมกล่อม ไม่มีกลิ่นรสอื่นเจือปน ทั้งเย็นซาบซ่านไปทั้งปอด ดังนั้นชมเชยไม่ขาดปาก

เฮ็กแป๊ะจื้อยกจอกสุราขึ้นดื่ม โดยไม่สนใจความดีเลวของสุรา ฉุดดึงมือเฮี่ยงมุ่งเทียน กล่าวว่า

"ลองเดินหมากกระอักเลือดของเล้าตงพู้ให้เราดู"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกระตุกแขนเสื้อเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงเข้าใจด้วย

ปัญญาไว กล่าวว่า

“เราก็คิดไปชมดู”

ตังแซเซ็งกล่าวว่า

“มีอันใดน่าดู ท่านมิสู้ดื่มสุรากับเราในที่นี้”

เหล็งฮู้ชงทางหนึ่งกล่าวว่า

“พวกเราทางหนึ่งดื่มสุรา ทางหนึ่งดูหมากล้อม”

พลางเดินตามเฮ็กแป๊ะจื้อกับเฮี่ยงมุ่งเทียนออกไป ตังแซเซ็งอับจนปัญญา ได้แต่หนีบเหล้าองุ่นถังนั้นเข้าสู่ห้องหมากล้อม

ห้องหมากล้อมอันกว้างขวาง นอกจากจัดตั้งโต๊ะเตี้ยตัวหนึ่ง เก้าอี้หวายสองตัวแล้ว ทุกที่ทางเว้งว่างเปล่า ไม่มีเครื่องประดับอันใด

บนโต๊ะเตี้ยตีตารางหมากล้อม ที่เป็นเส้นตรงและขวางแถวละสิบเก้าเส้นวางเม็ดหมากรกขาวและดำอย่างละกล่อง ภายในห้องหมากล้อมนอกจากโต๊ะเก้าอี้และเม็ดหมากล้อมแล้ว ไม่มีเครื่องประดับอื่นอีก เพื่อมิให้คนเล่นหมากล้อมเสียสมาธินั่นเอง

เฮี่ยงมุ่งเทียนเดินถึงหน้าโต๊ะเตี้ย วางหมากที่ทั้งสี่มุม จากนั้นวางหมากขาวลงบนตำแหน่งที่หกสิบสาม วางหมากดำบนตำแหน่งที่เก้าสิบสาม ทยอยวางหมากดำและขาวโดยไม่หยุดยั้ง ยิ่งวางยิ่งเชื่องช้าลง หมากดำและขาวพอเริ่มต้นก็พันตูอย่างดุเดือด เฮ็กแป๊ะจื้อชมดูจนหลังเหงื่อลงจากหน้าผาก สร้างความสงสัยใจแก่เหล็งฮู้ชงยิ่ง

เฮ็กแป๊ะจื้อเมื่อครู่ใช้ดรรชนีฟ้าพิสดารกลั่นเป็นน้ำแข็ง พลังการฝึกปรือลึกล้ำเพียงไหน การเดินหมากล้อมเพียงเป็นการละเล่นธรรมดากลับชมดูจนหลังเหงื่อโซมหน้า แสดงว่าคนผู้นี้งมงายในหมากล้อม เฮี่ยงมุ่งเทียนกลับจู่โจมถูกจุดอ่อนของมัน

เฮ็กแป๊ะจื้อเห็นเฮี่ยงมุ่งเทียนวางถึงตาที่หกสิบหก ก็ไม่อาจวางหมากต่อ อดถามมิได้

"ตาต่อไปเป็นอย่างไร?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในความเห็นยี่จึงจู้ สมควรทำอย่างไร?"

เฮ็กแป๊ะจื้อหยิบหมากขาวเม็ดหนึ่งเคาะใส่โต๊ะเตี้ย ผ่านไปชั่วหม้อข้าวเดือด ยังไม่สามารถวางหมากลง ช่วงเวลานั้นตังแซเซ็งกับเหล็งฮู้ชงดื่มเหล้าองุ่นคนละสิบเจ็ดสิบแปดจอกแล้ว

ตังแซเซ็งเห็นใบหน้าเฮ็กแป๊ะจื้อยิ่งมายิ่งเขียวคล้ำ จึงกล่าว

"ทังเล่าเฮีย นี่เป็นหมากกลกระอักเลือด หรือท่านต้องการให้ยี่กอเราคิดจนกระอักโลหิตจริงๆ"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ตกลง หมากตาที่หกสิบเจ็ดวางตำแหน่งนี้"

พลางวางหมากลงบนตำแหน่งที่เจ็ดสิบสี่ เฮ็กแป๊ะจื้อตบขาอ่อนดังฉาดร้องว่า

"วิเศษแท้ๆ หมากตานี้ยอดเยี่ยมจริงๆ"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"หมากของเล้าตงพู้ตานี้ย่อมวิเศษจริงๆ แต่นั่นเพียงเป็นหมากของมือหนึ่งแห่งแดนดิน เปรียบกับหมากเซียนของลี้ซัวเซียนเหลายังด้อยกว่ามากนัก"

เฮ็กแป๊ะจื้อเมื่องมงายในหมากล้อม ย่อมจัดเจนในการคำนวณจิตใจของอีกฝ่ายหนึ่ง เห็นเฮี่ยงมุ่งเทียนไม่ยอมเดินหมากต่อ คาดว่าเขาคงจะมีจุดมุ่งหมายใด จึงกล่าว

"ทังเฮีย ท่านบอกหมากกลนี้ต่อเรา เราย่อมต้องจ่ายค่าตอบแทนแก่ท่าน"

เหล็งฮู้ชงฉุกคิดขึ้น

'หรือเฮี่ยงตั๋วกอเราทราบว่า วิชาดรรชนีฟ้าพิสดารของยี่จึงจู้สามารถรักษาอาการบาดเจ็บของเรา จึงวกอ้อมเป็นวงเพื่อขอร้องมัน?'

เฮี่ยงมุ่งเทียนหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เรากับน้องแซ่ฮวงไม่มีข้อร้องขอใดต่อจึงจู้ทั้งสี่ ที่มายังหมู่บ้านเหมยเพียงคิดท้าเดิมพันกับจึงจู้ทั้งสี่ประการหนึ่ง"

เฮ็กแป๊ะจื้อและตังแซเซ็งกล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"เดิมพันอย่างไร เดิมพันอะไร?"

"เราท้าเดิมพันว่า ในหมู่บ้านเหมยไม่มีผู้ใดมีเพลงกระบี่เหนือว่าน้องแซ่ฮวงผู้นี้"

เฮ็กแป๊ะจื้อและตังแซเซ็งเหลียวมองเหล็งฮู้ชงเป็นจุดเดียว เฮ็กแป๊ะจื้อมีสีหน้าเฉื่อยชา ไม่แสดงความเห็นใด ตังแซเซ็งกลับหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ไม่ทราบเดิมพันอะไร?"

"หากพวกเราเป็นฝ่ายแพ้ ภาพวาดใบนี้ขอมอบต่อสี่จึงจู้"

พลางปลดห่อผ้าที่สะพายอยู่บนกลางหลังลงมา พอแก้ห่อผ้าออก ภายในมีม้วนภาพสองใบ เขาคลี่ม้วนภาพใบหนึ่งออก เห็นเป็นภาพวาดเก่าแก่โบราณ มุมภาพขวามือด้านบนกำกับข้อความ "ภาพการเดินทางของฮ่วมตงลิบ สมัยปักซ้อง" ภาพวาดเป็นภาพภูเขาสูงทะยานฟ้า ตั้งตระหง่านอย่างงดงาม

ตังแซเซ็งอุทานคำหนึ่ง สายตาไม่คลาดคลาจากภาพวาดนั้น เนิ่นนานจึงกล่าว

"นี่เป็นภาพจริงของฮ่วมตงลิบสมัยปักซ้อง ท่าน...ท่านได้จากที่ใด?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางไม่ตอบคำ ม้วนเก็บม้วนภาพช้าๆ

ดังแชเซ็งส่งเสียงร้องทัดทาน ยื่นมือฉุดดึงแขนของเขา มิคาดนิ้วมือพอกระทบถูกต้นแขน เฮี่ยงมุ่งเทียนก็เผชิญกับพลังอ่อนหยุ่นแกร่งกร้าวสายหนึ่ง กระแทกนิ้วมือของมันเบนเบือนไป

เฮี่ยงมุ่งเทียนคล้ายไม่รู้สึกตัว ม้วนเก็บภาพวาดไว้ ดังแชเซ็งลอบนับถือเลื่อมใส กล่าวว่า

"ทังเฮีย ที่แท้ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยม เกรงว่าไม่ด้อยกว่าเราสี่จึงจู้"

"สีจึงจู้หัวร่อเยาะแล้ว นอกจากเพลงกระบี่แล้ว จึงจู้ของหมู่บ้านเหมยทั้งสี่มีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน เราทังฮ่วยกิมเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ไหนเลยเปรียบกับสี่จึงจู้ได้"

ดังแชเซ็งหน้าแดงเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ท่านว่า *'นอกจากเพลงกระบี่แล้ว'* หรือว่าเพลงกระบี่เราสู้มันไม่ได้จริงๆ?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"จึงจั้งทั้งสอง โปรดดภาพลายมือนี้"

พลางคลี่ม้วนภาพอีกใบหนึ่งออก กลับเป็นภาพลายมือที่ตวัดงดงามใบหนึ่ง

ดังแชเซ็งอุทานดังเอ๊ะ ส่งเสียงร้องว่า

"ซากอ ของวิเศษของท่านมาแล้ว"

เสียงร้องครานี้ก้องกังวานยิ่ง ประตูหน้าต่างสั่นสะท้าน ฝุ่นละอองบนชื่อร่วงพรูลงมา

ยามนั้นที่ห่างไปบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"เรื่องใดแตกตื่นลนลานปานนี้?"

ดังแชเซ็งร้องว่า

"หากท่านไม่มา ผู้อื่นชุกเก็บไว้ ท่านต้องสำนึกเสียใจชั่วชีวิต"

ผู้คนเบื้องนอกกล่าวว่า

"ท่านเสาะพบภาพลายมือปลอมอันใดอีก ใช่หรือไม่?"

ม่านประตูเลิกวูบ คนผู้หนึ่งเดินเข้ามา กลับเป็นคนศีรษะล้านเลี่ยนระยับรูปร่างอ้วนเตี้ย มือขวาถือพู่กันขนาดใหญ่ด้ามหนึ่ง ตามเสื้อผ้าก็แปดเปื้อนรอยหมึก

คนศีรษะล้านเลี่ยนพอเดินเข้าใกล้ ถึงกับลืมตาค้าง กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"นี่...นี่เป็นของจริง เป็นภาพตัวหนังสือของเตียเกี๊ยก...สมัยราชวงศ์ถัง"

ภาพตัวหนังสือหวัดบนแผ่นภาพโอ่อ่าผ่าเผย คล้ายยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มทุ่มเทวิชาตัวเบา บัดเดี๋ยวโลดสูงบัดเดี๋ยวหมอบต่ำ มาตรว่าเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว แต่ยังไม่ขาดซึ่งความงามสง่า ทั้งยังประทับตราไม่น้อย คาดว่าภาพลายมือนี้มิใช่ของธรรมดา

ตังแชเซ็งแนะนำว่า

"นี่คือซากอ *(พี่สาม)* ของเราเท็กปิกอง *(เฒ่าพู่กันด้วน)* เขาขนานฉายานี้เนื่องเพราะชมชอบวิชาลายมือ หัดคัดจนพู่กันกุดด้วนไปนับร้อยพันด้าม หาใช่เขาศีรษะล้านเลี่ยนไม่"

เหล็งฮู้ชงรับคำอย่างยิ้มแย้ม เท็กปิกองยื่นนิ้วชี้ข้างขวาออกขีดวาดกลางอากาศตามลายเส้นบนภาพลายมือ สีหน้าเคลิบเคลิ้มงมงาย มิเพียงไม่เหลือบแลเหล็งฮู้ชงและเฮี่ยงมุ่งเทียน มิหนำซ้ำแสดงว่าไม่ได้รับฟังคำพูดของตังแชเซ็ง

เหล็งฮู้ชงพลันฉุกใจคิด ความเคลื่อนไหวของเฮี่ยงมุ่งเทียนครั้งนี้เกรงว่าเป็นแผนซึ่งวางไว้แต่แรก จำได้ว่าตอนแรกพบกับเขาที่เก๋งพักร้อน บนหลังของเขามีห่อผ้าเช่นนี้ใบหนึ่ง แต่แล้วครุ่นคิดขึ้น

'ตอนนั้นในห่อผ้าไม่แน่นักว่าซุกซ่อนม้วนภาพสองใบนี้ อาจบางทีเพราะต้องการให้จึงจู้หมู่บ้านเหมยทั้งสี่รักษาอาการบาดเจ็บของเรา

ฉวยโอกาสที่เราพักผ่อนในโรงเตี๊ยม ออกไปซื้อหาหรือขโมยของเหล่านี้มา คาดว่าขโมยมากกว่า นี่เป็นสมบัติที่หาค่ามิได้ ไหนเลยซื้อหาได้

เฮี่ยงมุ่งเทียนไม่รอให้เท็กปิกองขีดเขียนเสร็จ ก็ม้วนเก็บภาพตัวหนังสือห่อไว้ในห่อผ้า เท็กปิกองงงงันวูบ ชั่วครู่จึงกล่าว

"ต้องการแลกอะไร?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่แลกอะไรทั้งสิ้น"

"ยี่สิบแปดท่า**เจี๊ยะโก้วต้าฮวกปิกฮวบ** *(พู่กันกลองหินจี้จุด)* เป็นอย่างไร?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนสั่นศีรษะไม่ต้องการ เท็กปิกองกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนมอบให้เราดู?"

"นับว่าเราทำไม่ถูก ซาจึงจู้ถือว่าไม่ได้ดูก็แล้วกัน"

"เราดูไปแล้ว ไหนเลยถือว่าไม่ได้ดูได้"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ซาจึงจู้หากต้องการภาพลายมือของแท้ ของเตียเกี๊ยกจริงๆ ก็ไม่ยากนัก ขอเพียงเดิมพันกับพวกเราประการหนึ่ง"

เท็กปิกองถามไถ่รายละเอียด ตังแชเซ็งจึงกล่าว

"ซากอ คนผู้นี้คลุ้มๆ คลั่งๆ อยู่บ้าง มันท้าเดิมพันว่าในหมู่บ้านเหมยไม่มีผู้ใดมีเพลงกระบี่เหนือว่าน้องแซ่ฮวงแห่งฮั้วซัวท่านนี้"

เท็กปิกองกล่าวว่า

"หากมีคนสามารถเอาชัยสหายผู้นี้ จะเป็นอย่างไร?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"หากว่าในหมู่บ้านเหมย ไม่ว่าท่านใดก็ตาม สามารถเอาชนะ

กระบี่ในมือน้องแซ่ฮวงเรา เราจะมอบภาพตัวหนังสือของเตียเกี๊ยกใบนี้แก่ซาจึงจู้ มอบภาพวาดของฮ่วมตงลิบแก่สี่จึงจู้ พร้อมกับบันทึกการเดินหมากระหว่างเล้าตงพู้กับลี้ซัวเซียนเหลาแก่ยี่จึงจู้"

"ตั่วกอเราเล่า ท่านจะมอบอันใดแก่เขา?"

"เรายังมีโน้ตเพลงก้วงเล้งซั่วเล่มหนึ่ง ไม่แน่ว่าตั่วจึงจู้..."

ไม่ทันขาดคำ เฮ็กแป๊ะจื้อและพวกทั้งสามส่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียงว่า

"โน้ตเพลงก้วงเล้งซั่ว"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ โน้ตเพลงก้วงเล้งซั่วเป็นเค็กเอี้ยได้จากการขุดสุสานโบราณ ดังนั้นสอดใส่ทำนองนี้ลงในบทเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักรเฮี่ยงมุ่งเทียนได้มาอย่างไร จากนั้นฉุกคิดขึ้น

'เฮี่ยงตั่วกอเป็นเทวทูตขวานิกายอสูร ผู้อาวุโสแซ่เค็กเป็นผู้อาวุโสนิกายอสูร ทั้งสองมีไมตรีคบหากัน เฮี่ยงตั่วกอหากขอคัดลอกโน้ตเพลงนี้จากเขา ผู้อาวุโสแซ่เค็กย่อมอนุญาต'

นึกถึงโน้ตเพลงคงอยู่ คนล้มตายอดหดหู่ใจมิได้ เท็กปิกองสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"นับแต่กีคังเสียชีวิต เพลงก้วงเล้งซั่วก็สาบสูญจากการถ่ายทอดคำพูดของทังเฮียนี้ ออกจะหลอกลวงคนเกินไปแล้ว"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรามีสหายผู้รู้ใจคนหนึ่งงมงายในเสียงพิณ เขาบอกว่ากีคังเป็นคนสมัยไซจิ้น ต่อให้หลังไซจิ้น เพลงก้วงเล้งซั่วจะสาบสูญจากการถ่ายทอด หรือก่อนไซจิ้นจะหาไม่พบ ดังนั้นขุดหลุมฝังศพของฮ่องเต้และขุนนางชั้นผู้ใหญ่ก่อนสมัยไซจิ้น ในที่สุดค้นพบโน้ตเพลงนี้จากหลุมฝังศพของฉั่วเอียงสมัยตังฮั่น"

พลางแก้ห่อผ้า หยิบตำราออกมาเล่มหนึ่ง ปกตำราเขียนคำ

"โน้ตเพลงก้วงเล้งซั่ว" จากนั้นหยิบยื่นตำราเล่มนั้นแก่เหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"น้องแซ่ฮวง ในหมู่บ้านเหมยหากมียอดคนท่านใด สามารถเอาชัยเพลงกระบี่ของเจ้า น้องเราก็มอบโน้ตเพลงเล่มนี้แก่ตั่งจึงจู้"

เหล็งฮู้ชงรับมาซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ ครุ่นคิดขึ้น

'ไม่แน่ว่านี่เป็นมรดกตกทอดของผู้อาวุโสแซ่เค็ก ผู้อาวุโสแซ่เค็กเมื่อเสียชีวิต เฮี่ยงตั่วกอคิดหยิบฉวยสมบัติของเขา ย่อมง่ายดายยิ่ง'

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"หากว่าหมู่บ้านเหมยเราไม่มีคนเอาชนะเพลงกระบี่ของฮวงเสียวเฮียบ พวกเราต้องแพ้เดิมพันอะไร?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"พวกเรามายังหมู่บ้านเหมย ไม่ขอร้องเรื่องราวใด ไม่ร้องขอวัตถุใด เพียงแต่น้องแซ่ฮวงขึ้นถึงจุดสุดยอดของฝีมือ ต้องการทดสอบเพลงกระบี่กับยอดฝีมือแห่งยุค หากโชคดีได้ชัย จะหมุนตัวจากไปทันที"

"ที่แท้ฮวงเสียวเฮียบต้องการมีชื่อเสียง หากว่าใช้กระบี่พิชิตสี่สหายกังหนำ ย่อมมีชื่อสะท้านบู๊ลิ้ม"

"ยี่จึงจักล่าวผิดแล้ว การทดสอบเพลงกระบี่ที่หมู่บ้านเหมยวันนี้ไม่ว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ หากแพร่งพรายออกไปแม้สักคำเดียว ขอให้น้องแซ่ฮวงถูกฟ้าพิฆาตดินสังหาร"

ตังแซเซ็งร้องชมเชยว่า

"ประเสริฐ กล่าวได้รวบรัดเปิดเผยยิ่ง ห้องหับนี้โล่งกว้าง เรากับน้องแซ่ฮวงจะประลองกันสักท่าสองท่า...น้องแซ่ฮวงกระบี่ท่านเล่า?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนชิงกล่าวว่า
"มาถึงหมู่บ้านเหมย ไหนเลยกล้าพกพาอาวุธ?"
ดังแซเซ็งส่งเสียงร้องดังกว่าเดิมว่า
"นำกระบี่มาสองเล่ม"
ที่เบื้องนอกมีคนรับคำ จากนั้นกระบี่เดียวสายฟ้าและเจ้าห้าทิศาประคองกระบี่เข้ามาคนละเล่ม น้อมกายคารวะต่อตังแซเซ็ง ตังแซเซ็งรับกระบี่จากมือกระบี่เดียวสายฟ้า สั่งเจ้าห้าทิศามอบกระบี่แก่เหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงกระอักกระอ่วนยิ่ง เหลียวหน้ามองเฮี่ยงมุ่งเทียน เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"สี่จึงจู้แห่งหมู่บ้านเหมยมีเพลงกระบี่สูงสุด น้องแซ่ฮวงขอเพียงเรียนรู้ได้สักครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลง จะเป็นประโยชน์ไปชั่วชีวิต"

เหล็งฮู้ชงดูจากสภาพการณ์ ทราบว่ามิอาจไม่ประลองกระบี่ได้แต่น้อมกายเล็กน้อย ยื่นสองมือรับกระบี่มา

เฮ็กแป๊ะจื้อพลันกล่าวว่า

"สี่ตี๋ช้าก่อน ทังเฮียท่านนี้ท้าเดิมพันว่า ในหมู่บ้านเหมยไม่มีผู้ใดเอาชัยฮวงเฮียได้ เต็งเกียงฉายากระบี่เดียวสายฟ้า และเป็นคนในหมู่บ้านเหมยไม่จำเป็นต้องให้ท่านลงมือด้วยตนเอง"

มันเห็นเฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวด้วยความเชื่อมั่น รู้สึกว่าผิดท่าตกลงใจให้กระบี่เดียวสายฟ้าลงมือทดสอบดูก่อน ต่อให้พ่ายแพ้ก็ไม่เสื่อมเสียเกียรติภูมิของหมู่บ้านเหมย ขอเพียงทดสอบดู จะทราบความตื้นลึกหนาบางของเพลงกระบี่ฮวงยี่ตง

ดังแซเซ็งโยนกระบี่ให้กับกระบี่เดียวสายฟ้า กล่าวว่า

"หากเจ้าเป็นฝ่ายแพ้ จะปรับเจ้าไปบรรทุกสุราจากโท่วพัว"

กระบี่เดียวสายฟ้าน้อมกายรับกระบี่ หันหน้าหาเหล็งฮู้ชง

กล่าวว่า

"ผู้แซ่เต็งขอรับทราบเพลงกระบี่ฮวงเอี้ย"

พลางชักกระบี่ออกมา เหล็งฮู้ชงก็ชักกระบี่จากฝัก วางฝักกระบี่ลงบนโต๊ะเตี้ย

เฮี่ยงมุ่งเทียนพลันกล่าวว่า

"จึงจู้ทั้งสาม พวกเราทดสอบเพลงกระบี่ หาใช่ประลองกำลังภายในไม่"

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"นั่นย่อมต้องพอจี้ถึงก็หยุดมือ"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวอีกว่า

"น้องแซ่ฮวง เจ้าไม่อาจใช้กำลังภายในแม้แต่น้อย พวกเราทดสอบเพลงกระบี่ผู้ใดมีกระบวนท่าละเอียดลึกซึ้ง ผู้นั้นเป็นฝ่ายชนะ วิชาลมปราณของฮั้วซัวมีชื่อลือเลื่อง หากเจ้าใช้กำลังภายในเข้าเอาชัย ถือว่าพวกเราเป็นฝ่ายแพ้"

เหล็งฮู้ชงลอบหัวร่อ เฮี่ยงมุ่งเทียนทราบว่าตนสูญเสียพลังฝีมือ จงใจกล่าวคำพูดนี้บีบคั้นผู้อื่น ดังนั้นกล่าวว่า

"ผู้น้องหากใช้กำลังภายในออกมา จึงจู้ทั้งสามและเต็งเฮีย ซีเฮียคงหัวร่อจนฟันหัก ย่อมไม่กล้าใช้ออกแม้แต่น้อย"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"พวกเรามายังหมู่บ้านเหมยด้วยความจริงใจ น้องแซ่ฮวงหากถ่อมตนอีก กลับไม่คารวะต่อผู้อาวโสทั้งสี่แล้ว ลมปราณเมฆม่วงของฮั้วซัวยังเหนือล้ำกว่าวิชากำลังภายในของซงซัวเรา ชาวยุทธจักรล้วนทราบดี น้องแซ่ฮวง เจ้ายืนอยู่ในรอยเท้าของเราอย่าได้ขยับเคลื่อนไหว ทดสอบเพลงกระบี่กับเต็งเฮียเป็นอย่างไร?"

พลางก้าวไปด้านข้าง เห็นบนพื้นอิฐเขียวปรากฏรอยเท้าคู่

• • • •

หนึ่งลึกร่วมสองนิ้ว ที่แท้ขณะกล่าววาจา ลอบเกร็งกำลังกดประทับรอยเท้าลงบนพื้นอิฐเขียวสองรอย

เฮ็กแป๊ะจื้อ เท็กปิกอง และตังแซเซ็งล้วนโห่ร้องชมเชยออกมา เห็นเฮี่ยงมุ่งเทียนปากกล่าววาจา แต่ถ่ายเทพลังลงยังสันเท้าเหยียบย่ำเป็นรอยเท้าสองรอย รอยเท้าลึกเท่าเทียมกัน คล้ายสลักเสลาก็ปาน ความลึกล้ำของกำลังภายในยังเหนือล้ำกว่าตนอีก

เหล็งฮู้ชงกลับทราบว่า เฮี่ยงมุ่งเทียนยกย่องตนเองมีกำลังภายในลึกล้ำกว่าเขา เฮี่ยงมุ่งเทียนยังมีพลังการฝึกปรือถึงระดับนี้ ตนเองย่อมร้ายกาจกว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ฝ่ายตรงข้ามยามลงมือ ไม่กล้าใช้กำลังภายในออก อีกประการตนเองมีเพลงกระบี่วิชา ฝีมืออื่นใช้การไม่ได้ เมื่อหยั่งเท้าอยู่ในรอยเท้าทั้งสองรอยก็สามารถซุกซ่อนข้อพกพร่องของตนเอง

เหล็งฮู้ชงก้าวเท้าลงในรอยเท้าของเฮี่ยงมุ่งเทียน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เต็งเฮีย เชิญ"

กระบี่เดียวสายฟ้ากล่าวคำ "ขอล่วงเกิน" สะบัดกระบี่วูบเสียงซี่เบาๆ ปรากฏประกายสายฟ้าสายหนึ่งแลบแปลบปลาบผ่านมันซ่อนตัวที่หมู่บ้านเหมยสิบกว่าปี แต่ไม่ได้ละเลยวิชาฝีมือ เพลงกระบี่พอใช้ออก ประกายสายฟ้าแปลบปลาบไปทั่วห้อง สาดส่องดวงตาผู้คน เป็นที่ข่มขวัญสั่นวิญญาณ

แต่ท่ากระบี่เดียวสายฟ้าพอใช้ออก เหล็งฮู้ชงก็พบเห็นจุดอ่อนสามประการ กระบี่เดียวสายฟ้าก็ไม่รีบร้อนจู่โจม เพียงสะบัดฟาดฟันกระบี่คล้ายแสดงความคารวะต่อแขก แท้ที่จริงคิดก่อกวนเหล็งฮู้ชงตาลายพร่าพราย ยากที่จะต้านทานท่าตามหลังของมันได้

เมื่อใช้ถึงท่าที่ห้า เหล็งฮู้ชงก็พบเห็นจุดอ่อนสิบแปดแห่ง

ดังนั้นกล่าวคำ "ล่วงเกิน" จี้กระบี่เฉียงๆ ออก

ยามนี้กระบี่เดียวสายฟ้าพุ่งกระบี่จากซ้ายไปขวา คมกระบี่เหล็งฮู้ชงห่างจากข้อมือมันสองเชียะหกนิ้ว แต่มันพอพุ่งตัว เท่ากับเสนอข้อมือเข้าหาคมกระบี่ ผู้คนที่ชมดูอยู่ด้านข้างทั้งห้า ส่งเสียงร้องราวกับนัดแนะกันว่า

"ระวัง"

เฮ็กแป๊ะจื้อกำเม็ดหมากรุกดำและขาวสองเม็ด คิดชัดใส่กระบี่ของเหล็งฮู้ชง ช่วยไม่ให้กระบี่เดียวสายฟ้าถูกฟันข้อมือขาดแต่แล้วฉุกคิดขึ้น

'หากเรายื่นมือช่วยเหลือ เท่ากับใช้สองกลุ้มรุมหนึ่ง หมู่บ้านเหมยต้องถูกปรับแพ้แล้ว'

พริบตาที่ลังเล ข้อมือของกระบี่เดียวสายฟ้ายื่นเข้าหาคมกระบี่แล้ว

เหล็งฮู้ชงพลันบิดหมุนข้อมือหันคมกระบี่ เสียงเพียะเมื่อใช้คมกระบี่ฟาดใส่ข้อมือกระบี่เดียวสายฟ้า กลับไม่เป็นอันตรายแม้แต่น้อย

กระบี่เดียวสายฟ้างงงันวูบ ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามยั้งมือไว้ไมตรี ไม่เช่นนั้นต้องสูญเสียข้อมือข้างหนึ่ง ถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย น้อมกายกล่าวว่า

"ขอบคุณฮวงเอี้ยยั้งกระบี่ไว้ไมตรี"

เหล็งฮู้ชงน้อมกายคารวะตอบ กล่าวว่า

"ไม่กล้า ได้รับการออมมือแล้ว"

เฮ็กแป๊ะจื้อ เท็กปิกอง และตังแซเซ็งเห็นเหล็งฮู้ชงวกกระบี่หลีกเลี่ยงจากการฟันข้อมือกระบี่เดียวสายฟ้า ในใจล้วนบังเกิดความปรารถนาดี ตังแซเซ็งรินสุราจอกหนึ่งกล่าวว่า

"น้องแซ่ฮวงมีเพลงกระบี่ลึกล้ำ เราคารวะท่านจอกหนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวคำ "ไม่กล้ารับ" รับจอกสุรามาดื่มลงไป ตังแชเซ็งร่วมดื่มจอกหนึ่ง จากนั้นรินสุราให้กับเหล็งฮู้ชงอีก กล่าวว่า

"น้องแซ่ฮวงมีการุณยธรรม รักษาข้อมือของกระบี่เดียวสายฟ้าไว้ เราคารวะท่านอีกจอกหนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงบอกว่าเป็นความบังเอิญ พลางประคองจอกสุราดื่มลงไป ตังแชเซ็งร่วมดื่มอีกจอกหนึ่ง พลางรินสุราให้อีกจอกหนึ่ง กล่าวว่า

"จอกที่สามนี้พวกเราอย่าเพิ่งดื่มก่อน ผู้ใดเป็นฝ่ายแพ้ ผู้นั้นต้องดื่มสุรา"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราย่อมเป็นฝ่ายแพ้ มิสู้ให้เราดื่มก่อน"

ตังแชเซ็งบอกไม่ต้องรีบร้อน วางจอกสุราลงบนโต๊ะเตี้ย รับกระบี่จากมือกระบี่เดียวสายฟ้า กล่าวว่า

"น้องแซ่ฮวง ท่านลงมือก่อน"

เหล็งฮู้ชงขณะดื่มสุรา ก็ครุ่นคิดในใจ

'คนผู้นี้บอกว่ามันมีสามสุดยอด สุราจัดอยู่อันดับหนึ่ง วาดภาพจัดอยู่อันดับสอง วิถีกระบี่อยู่อันดับสาม เพลงกระบี่ย่อมลึกล้ำยิ่ง ดูจากภาพเซียนวิเศษที่แขวนในห้องโถง แม้มีลายเส้นเกรี้ยวกราด แต่คล้ายไม่อาจควบคุมตน หากว่าเพลงกระบี่ของมันก็เป็นเช่นนี้ คงมีจุดอ่อนมากหลาย'

ดังนั้นน้อมกายกล่าวว่า

"สี่จึงจู้โปรดออมมือให้มากไว้"

จากนั้นตวัดกระบี่แทงใส่หัวไหล่มัน กระบี่นี้โย้เย้ แสดงว่าไร้เรี่ยวแรงยิ่งไม่มีระเบียบแบบแผน เพลงกระบี่ในหล้ารับรองไม่มีกระบวนท่านี้เด็ดขาด

ตังแชเซ็งงงงันวูบ กล่าวว่า

"นี่เป็นท่าอะไร?"

มันทราบว่าเหล็งฮู้ชงสังกัดสำนักฮั้วซัว ในใจก็นึกถึงแต่เพลงกระบี่ของสำนักฮั้วซัว มิคาดกระบี่นี้พอใช้ออก มิเพียงไม่ใช่เพลงกระบี่ฮั้วซัว ถึงกับมิใช่เพลงกระบี่

เหล็งฮู้ชงฝึกกระบี่กับฮวงเซ็งเอี้ยง นอกจากฝึกปรือเก้ากระบี่เดียวดายที่เลิศภพจบแดน ยังเรียนรู้ถึงแก่นแท้ของกระบี่ ที่ใช้ไร้กระบวนท่าเอาชัยกระบวนท่า ดังนั้นใช้เก้ากระบี่เดียวดายผสมผสานไปในหลักการ *"ใช้ไร้กระบวนท่าเอาชัยกระบวนท่า"* บันดาลให้ผู้คนคาดคำนวณไม่ออก

ตังแชเซ็งงงงันวูบ เห็นว่าหากใช้กระบี่ปิดป้อง ไม่ทราบปิดป้องอย่างไรดี ได้แต่ถอยกายไปสองก้าว หลังจากนั้นค่อยสืบเท้าออกไปสองก้าว

เหล็งฮู้ชงแทงกระบี่ออก คราครั้งนี้แทงใส่ชายโครงข้างซ้ายของมันยังคงแทงออกตามใจนึก ไม่สอดคล้องกับหลักการกระบี่ ตังแชเซ็งขวางกระบี่คิดต่อต้าน แต่กระบี่ทั้งสองเล่มยังไม่ปะทะกัน พบว่าปลายกระบี่จี้เฉียงๆ ใส่ชายโครงข้างขวา สุดที่จะปิดป้องได้ ดังนั้นสะกิดเท้าพุ่งถอยไปวาเศษ

ตังแชเซ็งร้องคำ "เพลงกระบี่ที่ดี" โถมเข้ามาอีกครา คุมกระบี่แทงใส่เหล็งฮู้ชง ด้วยสภาวะอันเกรี้ยวกราด แต่เหล็งฮู้ชงดูออกว่าข้อพับขวาของมันมีจุดอ่อน ดังนั้นยื่นกระบี่ออกฟันใส่ ศอกขวาของมันมีจุดอ่อน ดังนั้นยื่นกระบี่ออกฟันใส่ศอกขวาของมัน

ตังแชเซ็งหากไม่พลิกแพลงกระบวนท่าแต่กลางคัน ศอกขวาต้องถูกฟันขาดออกมาก่อน ดังนั้นรีบลดข้อมือแทงใส่กระบี่ใส่พื้นหยิบยืมพลังกระแทกสะท้อนกลับ หงายร่างตีลังกาออกไป ทิ้งตัวลง

* * * *

ยังที่ห่างไปสองวา

ยามนั้น กลางหลังของตังแชเซ็งห่างจากผนังห้องไม่กี่นิ้ว ตอนหงายร่างตีลังกา หากใช้กำลังมากเกินไป กลางหลังต้องปะทะกับผนังห้องเสื่อมเสียศักดิ์ศรีของยอดคน มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังมีสภาพทุลักทุเลอดหน้าแดงฉานมิได้

ตังแชเซ็งเป็นคนเปิดเผยห้าวหาญ กลับหัวร่อฮาฮา ชูนิ้วหัวแม่มือข้างซ้ายร้องว่า

"เพลงกระบี่ที่ดี"

พลางร่ายรำกระบี่ ใช้ออกด้วยท่า**แป๊ะฮ้งก่วงยิก** *(รุ้งขาวพุ่งหาอาทิตย์)* จากนั้นพลิกแพลงเป็นท่า**ชุนฮวงเอี้ยลิ้ว** *(ลมโชยต้นหลิวเอี้ยง)* ค่อยเปลี่ยนเป็นท่า**เทงเกาคีหง** *(หงส์เหินมังกรทะยาน)* สามกระบี่ใช้ออกในอึดใจเดียว ดูเผินๆ ไม่ได้ขยับเคลื่อนเท้า แต่แล้วประกายกระบี่บรรลุถึงเบื้องหน้าเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงตบกระบี่เฉียงๆ กดใส่สันกระบี่ของมัน ท่าตบนี้คำนวณตำแหน่งและช่วงเวลาเป็นมั่นเหมาะ ดังนั้นตังแชเซ็งทุ่มเทพลังทั้งมวลใส่ปลายกระบี่ที่สันกระบี่กลับไร้เรี่ยวแรง ได้ยินเสียงทึบเบาๆ กระบี่ในมือมันตกวูบลง

เหล็งฮู้ชงเสือกกระบี่ออก จี้ใส่ทรวงอกมัน ตังแชเซ็งอุทานดังอา กระโดดปราดไปทางซ้าย จากนั้นจู่โจมกระบี่เข้ามาใหม่ คราครั้งนี้ฟาดฟันออกอย่างหักโหม ร้องว่า

"ระวัง"

มันไม่คิดทำร้ายเหล็งฮู้ชง แต่ท่า**เง็กเล้งต้อคั่ว** *(มังกรหยกห้อยย้อย)* นี้ใช้ออกอย่างเกรี้ยวกราดดุร้าย เกรงว่ายั้งมือไม่ทันท่วงทีฟาดฟันทำร้ายถูกเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงรับคำ ตวัดเขี่ยกระบี่ คมกระบี่แนบติดกับคม

กระบี่ของมัน ฟันเฉียงๆ ขึ้นไป กระบี่ของตังแชเซ็งนี้หากฟาดฟันลงคมกระบี่ยังไม่บรรลุถึงศีรษะเหล็งฮู้ชง นิ้วมือที่จับกระบี่ของตัวเองต้องถูกฟันขาดไปก่อน

กระบวนท่านี้ไม่อาจจู่โจมทำลายได้ ตังแชเซ็งได้แต่ฟาดฝ่ามือซ้ายใส่พื้น หยิบยืมพลังพุ่งถอยไปวาเศษ ร่างไม่ทันยืนหยัดมั่นก็กรีดกระบี่ที่เบื้องหน้าเป็นประกายวงกลมสามวง

ประกายทั้งสามวงนี้คล้ายวัตถุมีสภาพ หยุดนิ่งกลางอากาศชั่วขณะค่อยผลักเคลื่อนไปเบื้องหน้าเหล็งฮู้ชงอย่างแช่มช้า พริบตานั้นพลังกระบี่คลุมทั่วทั้งห้อง กระแสความเย็นคุกคามผิวกาย

เหล็งฮู้ชงยื่นกระบี่ออก ฟันเฉียงๆ ใส่เบื้องซ้ายของประกายวงกลม ประจวบกับเป็นช่องโหว่ของตังแชเซ็งที่กระบวนท่าแรกสิ้นสุดพลังของกระบวนท่าที่สองยังไม่ก่อกำเนิด ตังแชเซ็งอุทานดังเอ๊ะถอยปราดไปประกายวงกลมก็เคลื่อนถอยตาม

เห็นประกายวงกลมหดเล็กลง จากนั้นเบ่งพองออกทะลักหนุนเนื่องเข้าหาเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงขยับข้อมือแทงกระบี่ออก ตังแชเซ็งอุทานดังเอ๊ะพุ่งถอยไปอีกครา

ตังแชเซ็งบัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย รุกรวดเร็วล่าถอยรวดเร็วยิ่งกว่า ชั่วขณะก็จู่โจมออกสิบเอ็ดท่า ล่าถอยสิบเอ็ดครา เห็นผมเผ้าหนวดเคราของมันลุกชี้ชันประกายกระบี่เจิดจ้า ส่งเสียงตวาดก้องผลักดันประกายวงกลมใหญ่น้อยหลายสิบวงใส่เหล็งฮู้ชงโดยพร้อมเพรียง

นี่เป็นกระบวนท่าสุดยอดในเพลงกระบี่ของตังแชเซ็ง หลอมรวมเพลงกระบี่ทั้งหลายสิบท่าเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว ทุกกระบวนท่าล้วนเป็นท่าไม้ตาย ทุกกระบวนท่าล้วนมีการเปลี่ยนแปลง เมื่อหลอมรวมเข้าด้วยกันจึงสลับซับซ้อนยิ่ง

เหล็งฮู้ชงใช้ความรวบง่ายคลี่คลายความซับซ้อน ย่อร่างลง

เล็กน้อยปลายกระบี่แทงจากล่างขึ้นไป จี้ใส่ท้องน้อยตังแชเซ็ง ตังแชเซ็งส่งเสียงร้องอีกคราพุ่งตัวออกไปอย่างสุดกำลัง เสียงโครมเมื่อกระแทกนั่งลงบนโต๊ะเตี้ย จอกสุราบนโต๊ะเตี้ยถูกกระแทกร่วงหล่นลงกับพื้นแตกสลาย มันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"วิเศษแท้ น้องแซ่ฮวง เพลงกระบี่ของท่านสูงล้ำกว่าเรามากนักมามามา เราคารวะท่านสามจอก"

เฮ็กแป๊ะจื้อและเท็กปิกองล่วงรู้ความสำเร็จในเชิงกระบี่ของสี่ตี๋ผู้นี้เป็นอย่างดี เห็นตังแชเซ็งจู่โจมออกสิบหกท่า เหล็งฮู้ชงยืนอยู่ในรอยเท้าที่เฮี่ยงมุ่งเทียนเหยียบย่ำทิ้งไว้ กลับคุกคามมันถอยไปสิบแปดคราความสูงส่งของเพลงกระบี่ออกจะน่าหวาดหวั่นไปแล้ว

ตังแชเซ็งรินสุรา ร่วมดื่มกับเหล็งฮู้ชงสามจอก กล่าวว่า

"ในสี่สหายกังหนำ เราฝีมือต้อยต่ำที่สด มาตรว่าเรายอมรับการพ่ายแพ้ แต่ยี่กอซากอไม่ยอมรับ คงต้องทดสอบฝีมือกับท่าน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พวกเราหักล้างกันสิบกว่ากระบวนท่า สี่จึงจู้ไม่พ่ายแพ้แม้สักกระบวนท่าเดียว ไหนเลยบอกว่าพิสูจน์ผลแพ้ชนะแล้ว"

"ตั้งแต่กระบวนท่าแรกก็แพ้แล้ว หลังจากนั้นอีกสิบเจ็ดกระบี่ล้วนเกินความจำเป็น ตั่วกอบอกว่าเราขาดบุคลิก นับว่าไม่ผิดจริงๆ"

"สี่จึงจู้มีบคลิกสงส่ง ความสามารถในเชิงสราก็สงเยี่ยมยิ่ง"

ตังแชเซ็งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว พวกเราดื่มต่อ"

มันทระนงในเพลงกระบี่ วันนี้พ่ายแพ้แก่คนไร้ชื่อเสียงเรียงนามคนหนึ่ง กลับไม่ขุ่นเคืองใจ นับเป็นจิตใจที่กว้างขวางนัก

เท็กปิกองกล่าวกับเจ้าหาทิศาว่า

"**ชีกวงแก** *(พ่อบ้านแซ่ซี)* รบกวนท่านนำพู่กันด้วนของเรา

ด้ามนั้นมา"

เจ้าห้าทิศารับคำ ออกไปนำอาวุธเล่มหนึ่งเข้ามา ประคองส่งให้ เหล็งฮู้ชงเพ่งตามอง เห็นเป็นพู่กันหลอมจากเหล็กกล้า ยาวหนึ่งเชียะหกนิ้วด้ามหนึ่ง ที่น่าประหลาดคือ ที่หัวพู่กันผูกขนแกะที่จุ่มหมึกมัดหนึ่ง คล้ายเป็นพู่กันที่เขียนหนังสือใหญ่

อาวุธพู่กันทั่วไป หัวพู่กันใช้จี้จุด หัวพู่กันของเท็กปิกองกลับเป็นขนแกะอันอ่อนนุ่ม เมื่อจี้ถูกจุดผู้คน ไหนเลยสยบศัตรูเอาชัยได้ คาดว่ามันมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ กำลังภายในพอพุ่งผ่าน แม้แต่ขนแกะก็สามารถทำร้ายผู้คน

เท็กปิกองรับพู่กันมาถือไว้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฮวงเฮีย ท่านยังไม่ถอยเท้าออกจากรอยเท้าหรือ?"

เหล็งฮู้ชงรีบถอยกายไปสองก้าวกล่าวว่า

"ไม่กล้า ผู้เยาว์รับการสอนสั่งจากผู้อาวุโส ไหนเลยกล้าชะล่าใจ"

ตงแชเซงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ท่านประลองกระบี่กับเรา สามารถยืนหยัดกับที่เมื่อประลองกับซากอเรา ก็ทำไม่ได้แล้ว"

เท็กปิกองยกพู่กันขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เพลงพู่กันของเราดัดแปลงจากลายมือของนักเขียน ฮวงเฮียเปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ คงสังเกตแนวทางพู่กันของเราออก เห็นแก่ฮวงเฮียเป็นสหาย พู่กันของเราไม่จุ่มหมึกแล้ว

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'หากว่าท่านไม่ยึดถือเราเป็นสหาย ก็จะจุ่มหมึก หากท่านจุ่มหมึกจะเป็นอย่างไร?'

หาทราบไม่ว่าเท็กปิกองเมื่อเผชิญศัตรู หมึกที่จุ่มบนพู่กันมีส่วนผสมของตัวยา เมื่อกระทบถูกผิวกายผู้คน จะทิ้งรอยหมึกไว้

• • • •

แม้ใช้มีดขูดลบ ยังลบไม่ออก เท็กปิกองเห็นเหล็งฮู้ชงรั้งกระบี่ไว้ ไมตรีต่อกระบี่เดียวสายฟ้าและดังแชเซ็ง ดังนั้นไม่จุ่มหมึกบนพู่กัน เหล็งฮู้ชงแม้ไม่เข้าใจความนัย แต่ยังน้อมกายกล่าวว่า

"ขอบคุณในน้ำใจไมตรี ผู้เยาว์รู้จักหนังสือไม่มากนัก เพลงพู่กันของซาจึงจู้ผู้เยาว์ต้องไม่รู้จักแน่นอน"

เท็กปิกองบังเกิดความผิดหวังเล็กน้อยกล่าวว่า

"ท่านไม่รู้จักวิชาลายมือ เอาเถอะ เราจะอธิบายต่อท่านก่อน เพลงกระบี่พู่กันของเราเรียกว่าสดุดีแม่ทัพพ้วย ดัดแปลงจากลายมือของง้วนจินเด็ง มีทั้งสิ้นยี่สิบสามตัว ตัวหนังสือแต่ละตัวมีสามถึงสิบหกกระบวนท่า"

จากนั้นท่องหนังสือทั้งยี่สิบสามตัวนั้นออกมา เหล็งฮู้ชงไม่รู้จักวิชาลายมือคำกลอนสดุดีอันใดทั้งสิ้น ดังนั้นกล่าวว่า

"ขอบคุณที่ประทานบอก"

เท็กปิกองตวัดพู่กันขึ้น แต้มใส่แก้มซ้ายเหล็งฮู้ชงติดต่อกันสามครั้ง เป็นสามขีดแรกของคำ "พ้วย" เหล็งฮู้ชงยื่นกระบี่ออกชิงเป็นฝ่ายแทงใส่ไหล่ขวามือ เท็กปิกองได้แต่ขวางไหล่ขวาปิดป้อง เหล็งฮู้ชงก็รั้งกระบี่กลับมา

ทั้งสองไม่ปะทะอาวุธ ล้วนใช้ท่าหลอกล่อ แต่กระบวนท่าแรกของเพลงพ่กันสดดีแม่ทัพพ้วยของเท็กปิกองใช้เพียงครึ่งกระบวนท่าไม่อาจใช้โดยครบถ้วน พอปิดป้องพลาดผิด ก็ใช้กระบวนท่าที่สองออก

เหล็งฮู้ชงไม่รอให้ปลายพู่กันของมันยื่นออก ก็จู่โจมกระบี่ใส่ตำแหน่งที่ต้องปิดป้อง เท็กปิกองวกพู่กันปิดป้อง เหล็งฮู้ชงก็หดกระบี่กลับมา กระบวนท่าที่สองของเท็กปิกอง ยังคงใช้เพียงครึ่งกระบวนท่า

เท็กปิกองพอลงมือ ก็ถูกอีกฝ่ายหนึ่งปิดสกัดติดต่อกันสองกระบวนท่า ไม่อาจใช้เพลงพู่กันที่ภาคภูมิใจออกได้ รู้สึกขุ่นข้องรำคาญคล้ายกับนักคัดลายมือผู้หนึ่งเพิ่งถือพู่กันเขียนตัวหนังสือ ก็ปรากฏเด็กดื้อรั้นผู้หนึ่งเข้ามาจับด้ามพู่กันฉุดแขนไว้ทำให้ไม่สามารถเขียนตัวหนังสือแม้สักตัวเดียว ยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เราท่องบทกลอนสดุดีแม่ทัพพ้วยต่อมันก่อน มันล่วงรู้แนวทางพู่กันของเราชิงเป็นฝ่ายสยบ หลังจากนี้อย่าได้ใช้กระบวนท่าเรียงตามลำดับ'

ดังนั้นยกพู่กันแต้มหลอกล่อ ลากจากมุมขวาด้านบน ลงมายังมุมซ้ายด้านล่างเป็นอักษรหวัดของคำ "ยู้" ลายมือแฝงพลังเปี่ยมล้น

เหล็งฮู้ชงยื่นกระบี่ออก จี้ใส่ชายโครงข้างขวาของมัน เท็กปิกองใจหายวาบรีบเขี่ยพู่กันเคาะใส่กระบี่ แต่ท่าทิ่มแทงของเหล็งฮู้ชงนี้ไม่ได้ทิ่มแทงจริงๆ เพียงเป็นท่าหลอกล่อ เท็กปิกองยังคงใช้ได้เพียงครึ่งกระบวนท่า

เท็กปิกองระบายลมจากปากคำหนึ่ง กวัดแกว่งพู่กันขีดเขียนคำ "เท้ง" แต่ยังคงใช้เพียงครึ่งกระบวนท่า ก็เผชิญการจู่โจมจากเหล็งฮู้ชง ต้องวกพู่กันกลับมาคลี่คลาย สร้างความขุ่นแค้นแก่เท็กปิกองยิ่ง ร้องว่า

"เด็กร้ายกาจรู้จักแต่ก่อกวน"

พลางขีดเขียนพู่กันเร่งร้อนกว่าเดิม แต่ไม่ว่าพลิกแพลงอย่างไร ตัวหนังสือทุกตัวอย่างมากขีดเขียนได้สองขีด ก็ถูกเหล็งฮู้ชงปิดสกัดไว้ไม่สามารถขีดเขียนต่อไป

เท็กปิกองตวาดก้อง เพลงพู่กันแปรเปลี่ยนอีกครา เปลี่ยนเป็นอักษรหวัดของซู่ไฮว้ ลายเส้นตวัดพัดพลิ้ว โยงใยโดยไร้ขอบเขต

• • • •

ในใจครุ่นคิดขึ้น

'อักษรหวัดของซู่ไฮว้ ความจริงยากแยกแยะอยู่แล้ว เราเพิ่มหวัดคาดว่าเด็กน้อยนี้จำแนกอักษรหวัดที่เราบัญญัติขึ้นเองไม่ได้'

มันไหนเลยทราบว่า เหล็งฮู้ชงอย่าว่าแต่อักษรหวัด กระทั่งตัวหนังสือบรรจงก็รู้จักไม่กี่ตัว มันเข้าใจว่าเหล็งฮู้ชงที่สามารถสยบตนเองเพราะศึกษาแนวทางพู่กันของตนเอง ซึ่งความจริง ที่เหล็งฮู้ชงสังเกตเห็นล้วนเป็นแนวทางของอาวุธ มุ่งจู่โจมใส่ช่องว่างจุดอ่อนของกระบวนท่าฝ่ายตรงข้าม

อักษรหวัดของเท็กปิกองชุดนี้ ทุกกระบวนท่านี้ยังคงใช้ได้เพียงครึ่งท่า สร้างความอึดอัดขัดข้องกว่าเดิม พลางร้องว่า

"ไม่สู้แล้ว ไม่สู้แล้ว"

พลางพุ่งถอยไปด้านหลัง ยกถังเหล้าองุ่นของตังแชเซ็ง เทสราใส่โต๊ะหิน ใช้พู่กันจุ่มเหล้าองุ่นขีดเขียนตัวหนังสือใส่ผนังสีขาวเขียนบทกลอนสดุดีแม่ทัพพ้วยออกมา อักษรทั้งยี่สิบสามตัวเข้มแข็งเปี่ยมล้น โดยเฉพาะคำ "ยู้" คล้ายกับจะพุ่งออกจากผนังก็ปาน

เท็กปิกองพอเขียนเสร็จ ค่อยระบายลมหายใจออกมา ส่งเสียงหัวร่อฮาฮาเอียงศีรษะชื่นชมกับตัวหนังสือที่แดงราวโลหิตเหล่านั้นกล่าวว่า

"ประเสริฐ วิชาลายมือของเรา นับภาพนี้ดีที่สุด"

มันยังดูยังภาคภูมิ กล่าวว่า

"ยี่กอ ท่านยกห้องหมากรุกนี้แก่เราเถอะ เราไม่อาจตัดใจทิ้งตัวหนังสือเหล่านี้ เกรงว่าหลังจากนี้ไม่อาจเขียนตัวหนังสือที่ดีปานนี้อีก"

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ตกลง จะอย่างไรห้องของเรานี้นอกจากกระดานหมากล้อม

แล้วไม่มีข้าวของอื่นอีก ต่อให้ท่านไม่ต้องการ เราก็จะย้ายสถานที่ เมื่อหันหน้าหาอักษรหวัดยุ่งเหยิงของท่านนี้ ไหนเลยมีกะใจเดินหมากล้อมได้?"

เท็กปิกองชื่นชมกับผลงานตัวเองอีกชั่วขณะ ค่อยเหลียวหน้าไปกล่าวกับเหล็งฮูชงว่า

"น้องเราล้วนเป็นท่านคุกคามจนเราไม่อาจขีดเขียนตัวหนังสือในอกออกได้ ในที่สุดพรูพรั่งออกจากปลายนิ้ว สร้างสรรค์ผลงานที่เลิศฟ้าเหนือพสุธาออกมา ท่านมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม เรามีลายมือยอดเยี่ยมต่างมีปมเด่น ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวเสริมขึ้น

"ใช่แล้ว ต่างมีปมเด่น ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ"

ตังแซเซ็งกล่าวว่า

"ยังมีเหล้าองุ่นของเราดีเยี่ยม"

เฮ็กแป๊ะจื้อพลันกล่าวว่า

"ซาตี่เราบริสุทธิ์ไร้เดียงสา งมงายในวิชาลายมือ กลับมิใช่ไม่ยอมรับการพ่ายแพ้"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"เราเข้าใจ จะอย่างไรพวกเราเดิมพันกันว่าในหมู่บ้านเหมยไม่มีผู้ใดเอาชัยเพลงกระบี่ของบ้านแซ่ฮวงได้ ขอเพียงทั้งสองฝ่ายไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ พวกเราไม่นับว่าแพ้เดิมพัน"

เฮ็กแป๊ะจื้อผงกศีรษะรับ ยื่นมือไปยังใต้โต๊ะเตี้ย ดึงแผ่นเหล็กรูปสี่เหลี่ยมออกมาแผ่นหนึ่ง บนแผ่นเหล็กขีดเขียนเส้นหมากล้อมทั้งตรงและขวาง แถวละสิบเก้าเส้น ที่แท้เป็นกระดานหมากล้อมที่หลอมจากเหล็กแผ่นหนึ่ง มันถือมุมกระดานหมากล้อม กล่าวว่า

"ฮวงเฮีย เราจะใช้กระดานหมากล้อมนี้ต่างอาวุธรับทราบ

กระบวนท่าสูงส่งของท่าน”

เฮี่ยงมุ่งเทียนชิงกล่าวว่า

“ฟังว่ากระดานหมากล้อมของยี่จิ้งจู้เป็นของวิเศษสิ่งหนึ่ง สามารถดึงดูดอาวุธและอาวุธลับทุกชนิด”

เฮ็กแป๊ะจื้อจับจ้องเฮี่ยงมุ่งเทียนอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

“ทังเฮียรอบรู้กว้างขวาง เป็นที่เลื่อมใสนัก ซึ่งความจริงอาวุธของเรานี้มิใช่ของวิเศษ หากแต่จัดสร้างจากแม่เหล็ก ใช้ดึงดูดเม็ดหมากล้อมที่หลอมจากเหล็ก มาตรว่าเดินหมากล้อมกับผู้คนภายในเรือหรือบนหลังม้า ได้รับความกระทบกระเทือนอย่างไร เม็ดหมากล้อมก็ไม่คลาดเคลื่อนจากตำแหน่ง”

เฮี่ยงมุ่งเทียนส่งเสียงดังอ้อ เหล็งฮู้ชงพอฟังครุ่นคิดขึ้น

‘ดีที่เฮี่ยงตั่วกอชี้แนะ ไม่เช่นนั้นพอลงมือ กระบี่ถูกกระดานหมากล้อมของมันดึงดูดไว้ ไม่ทันต่อสักก็เป็นฝ่ายแพ้ รอสักครู่ประมือกับคนผู้นี้ไม่อาจให้กระดานหมากล้อมของมันกระทบถูกกระบี่เรา’

ดังนั้นลดกระบี่ลง ประสานมือกล่าวว่า

“ยี่จึงจู้โปรดสอนสั่ง”

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

“ไม่กล้า ฮวงเฮียมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ในชีวิตเราไม่เคยพบเห็นมาก่อนเชิญป้อนกระบวนท่า”

เหล็งฮู้ชงสะบัดมือฟันหลอกล่อ กระบี่ยืดคดเคี้ยวไปเบื้องหน้าเฮ็กแป๊ะจื้อชมดูจนงงงันวูบ เห็นปลายกระบี่จี้ใส่คอหอยตนเอง ดังนั้นยกกระดานหมากล้อมขึ้นปิดสกัด

เหล็งฮู้ชงหักเหกระบี่ แทงใส่ไหล่ขวามัน เฮ็กแป๊ะจื้อยกกระดานหมากล้อมต้านอีกครา เหล็งฮู้ชงไม่รอให้กระบี่กระทบกระดานหมากล้อม ก็หดรั้งกลับมา เสือกกระบี่แทงใส่ท้องน้อยมัน

เฮ็กแป๊ะจื้อปิดสกัดเป็นคำรบสาม ในใจครุ่นคิดขึ้น

'หากไม่ตีโต้ จะชิงเป็นฝ่ายรุกอย่างไร?"

การเดินหมากล้อมถือหลักชิงลงมือ การประกระบวนท่าก็เช่นกัน ดังนั้นเฮ็กแป๊ะจื้อยกกระดานหมากล้อม หวดใส่ไหล่ขวาเหล็งฮู้ชงอย่างเร่งร้อน กระดานหมากล้อมนี้กว้างยาวสองเชียะ หนาร่วมหนึ่งนิ้ว เป็นอาวุธอันหนักอึ้ง หากหวดถูกกระบี่ต่อให้กระดานหมากล้อมไม่มีแม่เหล็กก็ต้องหวดกระแทกกระบี่หักไป

เหล็งฮู้ชงเบี่ยงตัวเล็กน้อย แทงกระบี่เฉียงๆ ใส่ใต้ซอกแขนขวามัน กระบี่นี้ไม่คล้ายเป็นกระบวนท่า แต่จู่โจมใส่ตำแหน่งที่ต้องเหลียวแล ดังนั้นเฮ็กแป๊ะจื้อยกกระดานปิดท่ากระบี่ จากนั้นผลักไปเบื้องหน้า

กระบวนท่า**ได้ปวย** *(เหินหาว)* นี้รุกระหว่างรับ ขอเพียงเหล็งฮู้ชงรับกระบวนท่านี้ไว้ ท่าตามหลังจะหนนเนื่องมาถึง มิคาดเหล็งฮู้ชงไม่แยแสสนใจ ยื่นกระบี่ชี้เฉียง คิดชิงจู่โจม กระบวนท่ารุกระหว่างรับของเฮ็กแป๊ะจื้อบังเกิดประสิทธิภาพผลเพียงครึ่งท่า ได้แต่ปิดป้องต้านรับ ไม่มีปัญญาตีโต้กลับไป

หลังจากนั้นเหล็งฮู้ชงใช้กระบี่แล้วกระบี่เล่า จู่โจมออกสี่สิบกว่ากระบี่ เฮ็กแป๊ะจื้อปิดซ้ายป้องขวา ต้านหน้าระวังหลัง ตั้งรับอย่างรัดกุม แต่ทั้งสองหักหาญกันสี่สิบกว่ากระบวนท่า เฮ็กแป๊ะจื้อก็ต้านรับสี่สิบกระบวนท่า ไม่อาจตีโต้กลับไปแม้สักท่าเดียว

เท็กปิกอง ตังแซเซ็ง กระบี่เดียวสายฟ้า และเจ้าห้าทิศาชมดูจนปากอ้าตาค้าง เพลงกระบี่เหล็งฮู้ชงไม่รวดเร็วไม่กราดเกรี้ยวระหว่างพลิกแพลงกระบวนท่า ก็ไม่มีความพิสดารใด แต่พอแทงกระบี่ออก ต้องคุกคามเฮ็กแป๊ะจื้อมือไม้ปั่นป่วน มิอาจไม่เฝ้ารักษาจุดอ่อนของตนเอง

เท็กปิกองและตังแซเซ็งย่อมทราบว่า ทุกกระบวนท่าต้องมีจุดอ่อน แต่หากสามารถชิงลงมือจู่โจมใส่จุดสำคัญของฝ่ายตรงข้ามอย่างนั้นจุดอ่อนของตัวเองก็ไม่เป็นจุดอ่อน เหล็งฮู้ชงจู่โจมติดต่อตามกันสี่สิบกระบวนท่า เพราะยึดถือเหตุผลข้อนี้เอง

เฮ็กแป๊ะจื้อก็ยิ่งมายิ่งแตกตื่น เพียงคิดตีโต้กลับไป แต่พอขยับกระดานหมากล้อม ปลายกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามก็จี้ใส่จุดอ่อนของตัวเอง สี่สิบกระบวนท่าที่ผ่านไป คล้ายเล่นหมากล้อมกับมือหมากล้อมที่เหนือชั้นกว่าฝ่ายตรงข้ามรุกติดต่อกันสี่สิบกว่าตา ตัวเองมิอาจไม่รับไว้ทุกตา

เฮ็กแป๊ะจื้อเห็นว่าหากสู้สืบต่อ ต่อให้หักล้างอีกร้อยกระบวนท่าสองร้อยกระบวนท่า ยังคงต้องตกเป็นฝ่ายรับฝ่ายเดียว ดังนั้นตัดใจเสี่ยงอันตราย ขวางกระดานหมากล้อมหวดใส่ซายโครงซ้ายของเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงยังคงไม่หลบเลี่ยง แทงกระบี่ใส่ท้องน้อยของมันก่อนคราครั้งนี้ เฮ็กแป๊ะจื้อไม่รั้งกระดานหมากล้อมกลับไปคุ้มครองตน ยังคงหวดต่อไป คล้ายคิดเสี่ยงชีวิต รอจนกระบี่แทงถึง พลันยื่นนิ้วชี้กลางข้างซ้ายออก ใช้ดรรชนีฟ้าพิสดารคีบใส่ตัวกระบี่

ผู้คนที่ชมดูทั้งห้าอุทานออกมา วิธีการต่อสู้เช่นนี้มิใช่เป็นการประลองฝีมือ หากแต่เป็นการหักหาญผลาญชีวิต หากว่าคีบพลาดผิดต้องถูกกระบี่แทงทะลุท้องน้อย สร้างความแตกตื่นจนหลั่งเหงื่อชุ่มไปทั้งฝ่ามือ

เห็นนิ้วมือเฮ็กแป๊ะจื้อกำลังจะกระทบถูกคมกระบี่ เหล็งฮู้ชงพลันตวัดปลายกระบี่ จี้ใส่คอหอยมัน การพลิกแพลงกระบี่กระบวนท่านี้ เหนือความคาดหมายผู้คนนัก นับแต่โบราณกาลมา วิทยายุทธ์ทั้งหลายไม่มีกระบวนท่านี้ แต่กระบวนท่านี้แม้ไม่มีในหลักการ

ของกระบี่ เหล็งฮู้ชงกลับใช้ออกมา ปลายกระบี่ตวัดขึ้น แทงปราดใส่ลำคอเฮ็กแป๊ะจื้อ หากหวดกระดานหมากล้อมต่อไป กระบี่นี้ต้องแทงทะลุคอหอยมันก่อน

เฮ็กแป๊ะจื้อยามตื่นตระหนกพลันหยุดกระดานหมากล้อมเอาไว้ มันมีความคิดปราดเปรียว ทั้งเชี่ยวชาญเชิงหมากล้อม คาดคำนวณว่าหากตนเองหยุดกระดานหมากล้อมไว้ ฝ่ายตรงข้ามก็จะไม่เสือกกระบี่เข้ามา

จริงดังคาดหมาย เหล็งฮู้ชงเห็นเฮ็กแป๊ะจื้อหยุดกระดานหมากล้อม ก็รั้งกระบี่ไว้ปลายกระบี่ห่างจากคอหอยมันไม่กี่นิ้ว กระดานหมากล้อมก็ห่างจากชายโครงเหล็งฮู้ชงไม่กี่นิ้ว กลับกลายเป็นสภาพเผชิญหน้ากัน

แม้เป็นการเผชิญหน้า แท้ที่จริงเหล็งฮู้ชงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ กระดานหมากล้อมเป็นของหนัก พอยื่นเข้าใกล้ไม่กี่นิ้วต่อให้ผลักกระแทกออกก็ไม่อาจทำร้ายเหล็งฮู้ชงได้ แต่เหล็งฮู้ชงขอเพียงเสือกแทงกระบี่ออกก็จะปลิดชีวิตของฝ่ายตรงข้ามไป

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่ไม่กล้ารุก นั่นก็ไม่กล้ารุก หมากกลนี้เรียกว่าต่างรอดชีวิต ยี่จึงจู้เลิศปัญญากลับสู้เสมอกับน้องแซ่ฮวง"

เหล็งฮู้ชงรั้งกระบี่ถอยกายไปสองก้าว น้อมกายกล่าวว่า

"ล่วงเกินแล้ว"

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ท้งเฮียหัวร่อเยาะแล้ว ยังสู้เสมออันใด ฮวงเฮียมีเพลงกระบี่เลิศเลอ เราพ่ายแพ้อย่างยับเยิน"

ตังแชเซ็งกล่าวว่า

"ยี่กอ อาวุธลับเม็ดหมากล้อมท่านเป็นเอกในแผ่นดิน หมาก

ดำขาวทั้งสามร้อยหกสิบเอ็ดเม็ดซัดพร้อมเพรียง ไม่มีผู้ใดต้านรับได้ไยไม่ทดลองวิชาทำลายอาวุธลับของน้องแซ่ฮวงท่านนี้ดู"

เฮ็กแป๊ะจื้อฉุกใจคิด เห็นเฮี่ยงมุ่งเทียนผงกศีรษะเล็กน้อย เมื่อเหลียวมองเหล็งฮู้ชง พบว่าอีกฝ่ายหนึ่งก็ระงับสีหน้าเป็น ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้เพลงกระบี่สูงเยี่ยม ทอดตาทั้งแผ่นดิน เกรงว่ามีแต่คนผู้นั้นสามารถเอาชนะมัน ดูจากสีหน้าคนทั้งสอง แสดงว่ามีที่ถือดีเปี่ยมล้น หากเราใช้อาวธลับ ดท่าเพียงแต่แสดงความทเรศอีกครั้งหนึ่ง'

ดังนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เราเมื่อยอมรับการพ่ายแพ้ ยังประลองอาวุธลับอันใด?"

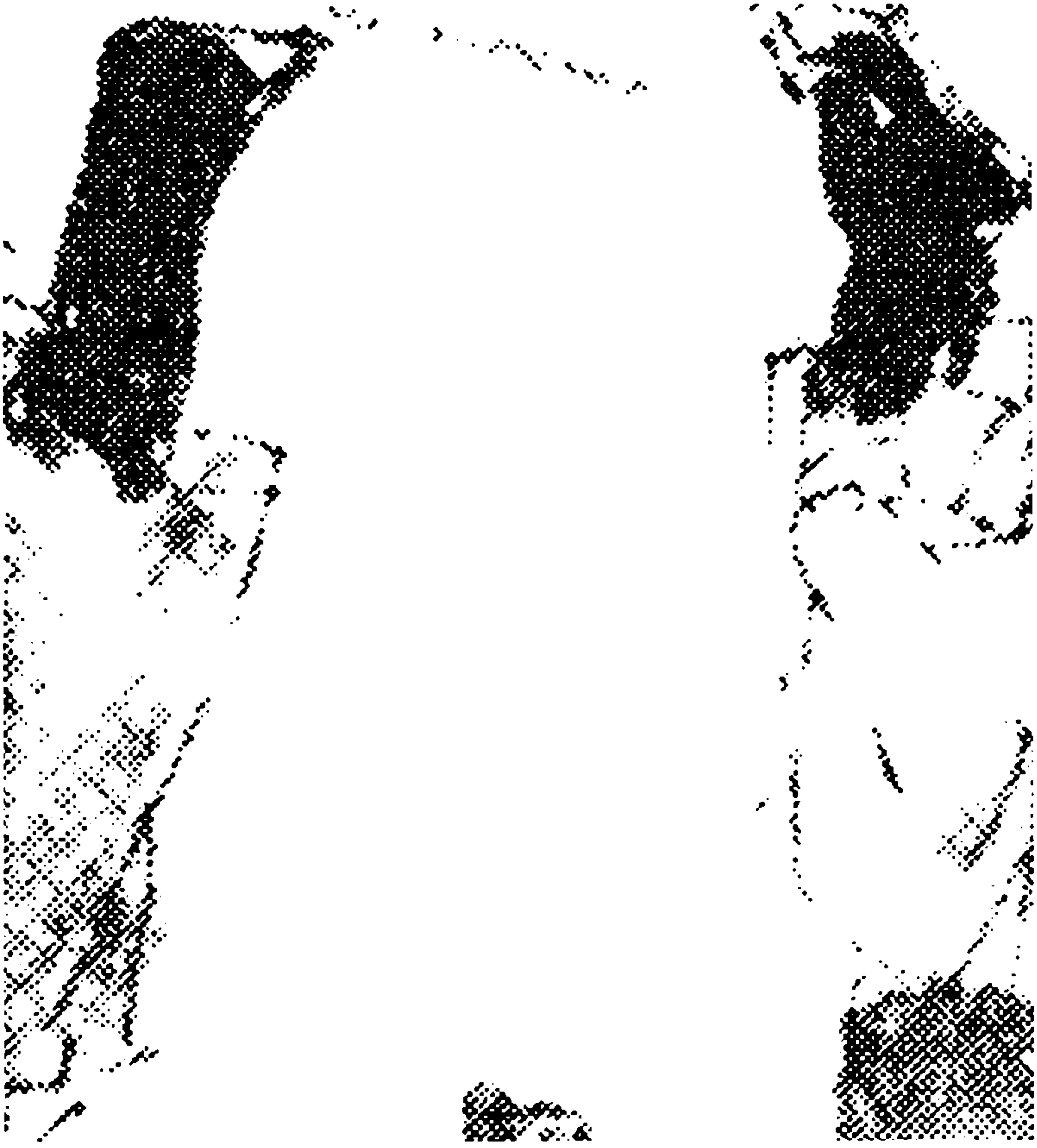

บทที่ 20
ขอตัดนในห้องขัง

เท็กปิกองเพียงนึกถึงภาพลายมือของเตียเกี๊ยกใบนั้น ร้องขอว่า

"ท้งเฮีย ขอให้เราชมดูภาพลายมือนั้นอีกครั้ง"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ขอเพียงตั่วจึงจู้เอาชัยน้องแซ่ฮวงเรา ภาพนี้ก็จะเป็นของซาจึงจู้ ต่อให้ชมดูสามวันสามคืน ก็แล้วแต่ท่าน"

"เราจะชมดูเจ็ดวันเจ็ดคืน"

"ตกลง ชมดูเจ็ดวันเจ็ดคืน"

เท็กปิกองคันที่หัวใจยากจะเกา กล่าวว่า

"ยี่กอ เราจะขอให้ตั่วกอลงมือ ดีหรือไม่?"

เฮ็งแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองอยู่เป็นเพื่อนแขกเหรื่อในที่นี้ เราจะไปบอกต่อตั่วกอ"

พลางหันกายออกไป ตังแชเซ็งชักชวนว่า

"น้องแซ่ฮวง พวกเราดื่มสุรา โอ สุราถังนี้ถูกซากอย่ำยีไปไม่น้อย"

เท็กปิกองกระชากเสียงว่า

"ย่ำยีอันใด ท่านดื่มสุราลงท้อง กลายเป็นปัสสาวะออกมา

ไหนเลยเปรียบกับเราทิ้งตัวหนังสือบนผนัง เป็นอมตะตลอดกาลได้?"

ตังแซเซ็งชูจอกสุราต่อผนัง กล่าวว่า

"ผนังเอยผนัง เจ้ามีวาสนาได้ลิ้มเหล้าองุ่นของเรา มาตรว่าซากอไม่ได้เขียนหนังสือบนหน้าเจ้า ก็เป็นอมตะตลอดกาล"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เปรียบกับผนังที่ไม่มีความรู้สึกนึกคิด ผู้เยาว์ได้ลิ้มรสเหล้าองุ่นอันเลิศเลอนับว่าโชคดีกว่ามากนัก"

พลางชูจอกสุราขึ้นดื่ม เฮี่ยงมุ่งเทียนดื่มเป็นเพื่อนสองจอก ก็ไม่ดื่มต่อ ตังแซเซ็งกับเหล็งฮู้ชงกลับร่ำดื่มไม่หยุดยั้ง

ทั้งสองดื่มคนละสิบเจ็ดสิบแปดจอก เฮ็กแป๊ะจื้อค่อยเดินเข้ามากล่าวว่า

"ฮวงเฮีย ตั่วกอเราขอเชิญ ทังเฮียอยู่ที่นี้ดื่มอีกหลายจอกเป็นอย่างไร?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนงงงันวูบ เห็นเฮ็กแป๊ะจื้อไม่ได้เชื้อเชิญตัวเองร่วมทาง ย่อมไม่อาจยืนกรานติดตามไป ได้แต่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราไม่มีวาสนากราบพบตั่วจึงจู้ นับเป็นที่น่าเสียใจไปชั่วชีวิต"

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ทังเฮียอย่าได้ตำหนิ ตั่วกอเราเร้นกายเป็นเวลานาน ปรกติไม่รับแขก ฟังว่าฮวงเฮียมีเพลงกระบี่เลิศล้ำ จึงเชื้อเชิญไปพบพานไม่กล้ามีจิตไม่คารวะต่อทังเฮีย

เหล็งฮู้ชงวางจอกสุราลงเห็นไม่สะดวกกับการพกพากระบี่ไปพบเจ้าของสถานที่ ดังนั้นติดตามเฮ็กแป๊ะจื้อออกจากห้องหมากรุกในสภาพสองมือว่างเปล่า ผ่านระเบียงสายหนึ่ง มาถึงหน้าประตูรูปวงเดือนบานหนึ่ง

เห็นเหนือประตูรูปวงเดือนจารึกอักษร "คิ้มซิม" (ดวงใจพิณ)

ประกอบจากแก้วกระจกสีคราม ลายมือเข้มแข็งเปี่ยมพลัง ย่อมเป็นลายมือของเท็กปิกอง เมื่อผ่านประตูรูปวงเดือน เป็นทางเดินอันร่มรื่นสองฟากข้างปลูกต้นไผ่บนทางเดินโรยกรวด เต็มไปด้วยตะไคร่เขียว แสดงว่าน้อยครั้งจะมีคนสัญจรผ่าน

ทางเดินทอดถึงหน้าห้องศิลาสามหลัง ทั้งหน้าและหลังของห้องหับมีต้นสนยืนต้นสิบกว่าต้น ปิดบังรอบบริเวณจนมืดครึ้ม เฮ็กแป๊ะจื้อผลักประตูห้องเบาๆ กล่าวว่า

"เชิญเข้า"

เหล็งฮู้ชงพอก้าวเข้าประตูห้อง ก็สูดได้กลิ่นไม้จันทน์ชนิดหนึ่ง เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ตั่วกอ ฮวงเสียวเฮียบแห่งฮั้วซัวมาเยือน"

ที่ห้องด้านในปรากฏชายชราผู้หนึ่งเดินออกมา ประสานมือกล่าวว่า

"ฮวงเสียวเฮียบให้เกียรติมายังหมู่บ้านเรา อภัยที่ไม่ได้ออกต้อนรับ"

เหล็งฮู้ชงเห็นชายชราผู้นี้มีอายุหกสิบเศษ ร่างผอมซูบดุจไม้ซีก กล้ามเนื้อใบหน้ายุบเข้าไป คล้ายโครงกระดูกซากหนึ่ง สองตากลับเป็นประกายวาววับ ดังนั้นน้อมกายกล่าวว่า

"ผู้เยาว์มาโดยอุกอาจ ผู้อาวุโสโปรดยกโทษให้"

ชายชรานั้นกล่าวคำ "กล่าวประเสริฐ" เฮ็กแป๊ะจื้อแนะนำว่า

"ตั่วกอเราฉายา**อึ้งเจ็งกง** *(ท่านทำนองพิณ)* เสียวเฮียบคงเคยได้ยินมา"

เหล็งฮู้ชงรับคำว่า

"ได้ยินนามยิ่งใหญ่ของจึงจู้ทั้งสี่มานาน วันนี้ได้กราบพบนับเป็นบุญตานัก"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

'เฮี่ยงตั่วกอล้อเล่นไปแล้ว ก่อนหน้านี้ไม่ได้บอกต่อเรา เพียงบอกว่าทุกประการปล่อยให้เขาจัดการ ตอนนี้เขาไม่อยู่ข้างกายเรา หากว่าตั่วจึงจู้ผู้นี้เสนอปัญหายุ่งยากใด จะรับมืออย่างไรดี?'

อึ้งเจ็งกงกล่าวว่า

"ฟังว่าฮวงเสียวเฮียบเป็นทายาทของฮวงเล่าซิงแซแห่งฮั้วซัว ใช้กระบี่ปานเทพยดา เล่าฮิวนับถือเลื่อมใสต่อฮวงเล่าซิงแซตลอดมา ฟังว่าท่านผู้เฒ่าเป็นเซียนแล้วรู้สึกเสียดายยิ่ง วันนี้ได้พบพานทายาทของท่านผู้เฒ่า นับว่าเพียงพอแก่การประโลมใจแล้ว ฮวงเสียวเฮียบเป็นบุตรหลานของฮวงเล่าซิงแซหรือ?"

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงฮวงไท้ซือเจ่กกำชับไม่ให้แพร่งพรายร่องรอยท่านผู้เฒ่า ได้แต่กล่าวอย่างคลุมเครือว่า

"เราเป็นศิษย์รุ่นหลังของท่านผู้เฒ่า ผู้เยาว์โง่เขลาเบาปัญญา ร่ำเรียนเพลงกระบี่ของท่านผู้เฒ่าได้ไม่ถึงหนึ่งในสิบส่วน"

"หากว่าท่านเพียงร่ำเรียนเพลงกระบี่ของท่านผู้เฒ่าเพียงหนึ่งในสิบส่วน พี่น้องของเราทั้งสามกลับพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ของท่าน ความสำเร็จของฮวงเล่าซิงแซนับว่าลึกล้ำสุดหยั่งคาดแล้ว"

"จึงจู้ทั้งสามกับผู้เยาว์เพียงประกระบวนท่าตามอำเภอใจ ไม่ทันพิสูจน์ผลแพ้ชนะก็หยุดมือ"

อึ้งเจ็งกงผงกศีรษะ บนใบหน้าที่เหลือแต่หนังหุ้มกระดูกปรากฏรอยยิ้มขึ้นวูบ กล่าวว่า

"บุรุษหนุ่มไม่ผยองไม่วู่วาม นับว่าหายากยิ่ง เชิญเข้าห้องพิณไปรับน้ำชา"

เหล็งฮู้ชงกับเฮ็กแป๊ะจื้อติดตามหลังอึ้งเจ็งกงเข้าห้องพิณทรุดนั่งลง เด็กรับใช้คนหนึ่งยกน้ำชามา กล่าวว่า

"ฟังว่าฮวงเสียวเฮียบมีโน้ตเพลงก้วงเล้งซั่ว ใช่เป็นความจริงหรือไม่ หากว่าในบั้นปลายชีวิตของเล่าฮิว สามารถบรรเลงบทเพลงนี้ ในชีวิตก็ไม่มีเรื่องห่วงหาอาลัยอีกแล้ว"

เอ่ยถึงตอนนี้ ใบหน้าซีดขาวกลับมีสีเลือดขึ้น แสดงว่าเต็มไปด้วยแววกระตือรือร้น เหล็งฮู้ซงต้องครุ่นคิดขึ้น

'เฮี่ยงตั่วกอหลอกลวงพวกเขาจนสาหัสมากแล้ว จึงจู้หมู่บ้านเหมยทั้งสี่ล้วนมิใช่ชนชั้นธรรมดา มิหนำซ้ำเรารุดมาขอรับการรักษาไม่อาจเล่นลวดลายอีกต่อไป'

ดังนั้นล้วงโน้ตเพลงพิณจากอกเสื้อ ผุดลุกขึ้นประคองส่งให้กล่าวว่า

"ตั่วจึงจู้โปรดดู"

อึ้งเจ็งกงน้อมกายเล็กน้อย ยื่นมือรับมาพลิกดู เพียงดูหน้าแรกสีหน้าก็แปรเปลี่ยนไป มันใช้มือขวาพลิกโน้ตเพลงพิณ นิ้วมือข้างซ้ายกรีดกรายทำท่าดีดพิณกล่าวชมเชยไม่ขาดปาก เฮ็กแป๊ะจื้อเห็นอึ้งเจ็กกงดูเพียงสองหน้า จิตใจก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เกรงว่าเขาดูต่อไปภายในหลายชั่วยามคงดูไม่จบ ดังนั้นสอดคำขึ้น

"ฮวงเสียวเฮียบท่านนี้มากับทังเฮียสำนักซงซัว บอกว่าในหมู่บ้านเหมยหากมีคนสามารถเอาชัยเพลงกระบี่ของเขา.."

อึ้งเจ็งกงส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า

"ต้องมีคนสามารถเอาชัยชนะเพลงกระบี่ของเขา เขาจึงยอมหยิบยืมโน้ตเพลงก้วงเล้งซั่วแก่เรา ใช่หรือไม่?"

"ใช่แล้ว พวกเราทั้งสองล้วนแพ้พ่าย ตั่วกอหากไม่ออกศึกหมู่บ้านเหมยเขาโกวซัวเราเกรงว่า...เกรงว่า..."

อึ้งเจ็กกงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"พวกท่านเมื่อใช้ไม่ได้ เราก็ใช้ไม่ได้"

"พวกเราทั้งสามไหนเลยเปรียบเทียบกับตั่วกอได้?"

"เราชราแล้วใช้การไม่ได้แล้ว"

เหล็งฮู้ชงผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ตั่วจึงจู้ฉายา**อึ้งเจ็งกง** *(ท่านทำนองพิณ)* ย่อมเป็นยอดฝีมือในเชิงพิณ โน้ตเพลงนี้แม้หายากยิ่ง แต่ก็มิใช่เคล็ดลับอันใด ตั่วจึงจู้รับไปคัดลอกได้อย่างเต็มที่ สามวันให้หลังผู้เยาว์ค่อยมารับกลับคืน"

อึ้งเจ็งกงกับเฮ็กแป๊ะจื้อล้วนงงงันวูบ ตอนอยู่ในห้องหมากรุกเฮ็กแป๊ะจื้อเห็นเฮี่ยงมุ่งเทียนจงใจซุกงำ สะกิดพวกตนดันที่หัวใจยากจะเกา คิดไม่ถึงฮวงยี่ตงผู้นี้กลับใจกว้างปานนี้

อึ้งเจ็งกงกล่าวว่า

"ไร้ความชอบไม่รับปูนบำเหน็จ เราท่านไม่รู้จักมักคุ้น ไหนเลยรับของขวัญล้ำค่าปานนี้ได้ ท่านทั้งสองมายังหมู่บ้านเราที่แท้มีคำสอนสั่งใด โปรดประทานบอกตรงๆ"

เหล็งฮู้ชงไม่ทราบเฮี่ยงมุ่งเทียนนำพาตนเองมายังหมู่บ้านเหมยด้วยเจตนาใด ดังนั้นกล่าวตามความสัตย์ว่า

"ผู้เยาว์ติดตามทั้งตั่วกอมายังหมู่บ้านท่าน ขอบอกตามความสัตย์ก่อนที่จะเข้าสู่หมู่บ้านของท่าน ผู้เยาว์ไม่เคยได้ยินชื่อจึงจู้ทั้งสี่และไม่ทราบว่าในโลกมีหมู่บ้านเหมยเขาโกวซัว"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า

"นี่เป็นผู้เยาว์รอบรู้จำกัด ไม่รู้จักยอดคนบู๊ลิ้ม จึงจู้ทั้งสองขออย่าได้ตำหนิ"

อึ้งเจ็งกงสบตากับเฮ็กแป๊ะจื้อแวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฮวงเสียวเฮียบบอกกล่าวอย่างเปิดอก เล่าฮิวต้องขอบคุณมากแล้ว เล่าฮิวความจริงประหลาดใจ พวกเราทั้งสี่เร้นกายที่ริมทะเลสาบไซโอ้วในยุทธจักรน้อยคนที่ล่วงรู้ กับห้าสำนักกระบี่ ยิ่ง

ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน เช่นนี้เป็นว่าฮวงเสียวเฮียบไม่ล่วงรู้ความเป็นมาของพวกเราทั้งสี่จริงๆ?"

"ผู้เยาว์ละอายยิ่ง เมื่อครู่ที่บอกว่า *'ได้ยินนามยิ่งใหญ่ของจึงจู้ทั้งสี่มานาน'* ความจริงแล้ว..."

อึ้งเจ็งกงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ที่ว่าอึ้งเจ็งกงกับเฮ็กแป๊ะจื้อ ล้วนเป็นฉายาที่พวกเราตั้งขึ้นโดยไม่ใช่ชื่อแซ่ดั้งเดิม เสียวเฮียบย่อมไม่เคยได้ยินชื่อฉายาพวกเรามาก่อน...โน้ตเพลงพิณเล่มนี้ท่านยอมหยิบยืมให้เล่าฮิวคัดลอกจริงๆ?"

"ถูกแล้ว เนื่องเพราะโน้ตเพลงพิณเล่มนี้เป็นของทั้งตั่วกอ ผู้เยาว์จึงบอกว่าหยิบยืมไม่เช่นนั้นผู้อาวุโสหยิบฉวยไปได้อย่างเต็มที่"

"น้ำใจของฮวงเสียวเฮียบ เล่าฮิวตื้นตันยิ่ง เพียงแต่เรื่องนี้ไม่ได้รับอนุญาตจากทังเฮีย เล่าฮิวรู้สึกไม่สบายใจ ทังเฮียท่านนั้นบอกว่าหากต้องการได้รับโน้ตเพลงพิณ หมู่บ้านเราต้องมีคนเอาชัยเพลงกระบี่ของท่าน เล่าฮิวไม่อาจเอาเปรียบ พวกเราประลองสักหลายท่าเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'เมื่อครู่ยี่จึงจู้บอกว่า 'พวกเราทั้งสามไหนเลยเปรียบเทียบตั่วกอได้' อย่างนั้นพลังฝีมือของตั่วจึงจู้ท่านนี้ ย่อมเหนือกว่าคนทั้งสาม เราหากประมือกับตั่วจึงจู้ ไม่แน่ว่าจะได้ชัย'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ทังตั่วกอคึกคะนอง กล่าวคำพูดเช่นนี้ ผู้เยาว์ละอายยิ่ง จึงจู้ทั้งสี่ไม่ตำหนิผู้เยาว์ก็ตื้นตันมากแล้ว ไหนเลยกล้าประมือกับตั่วจึงจู้"

อึ้งเจ็งกงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้ดียิ่ง พวกเราประมือกันสักหลายท่า จี้ถึงก็หยุดมือจะเป็นไรไป?"

พลางเหลียวหน้าไปปลดขลุ่ยหยกเลาหนึ่งลงจากผนังยื่นส่งต่อเหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านใช้ขลุ่ยต่างกระบี่ เราใช้พิณต่างอาวุธ"

ขณะกล่าว โอบพิณที่จัดวางบนโต๊ะเตี้ยข้างเตียงขึ้นมา ยิ้มพลางกล่าวเสริมว่า

"เครื่องดนตรีของเราทั้งสองชิ้นนี้ แม้ไม่กล้าบอกว่ามีค่าควรเมือง แต่ก็เป็นของหายากยิ่ง ไม่อาจควงเข้าปะทะทำลาย ต่างฝ่ายต่างแสดงตั้งท่าเท่านั้น"

เหล็งฮู้ชงเห็นขลุ่ยเลานี้เป็นสีเขียวมรกต กลับแกะสลักจากหยกเนื้อดี ที่ข้างรอยเป่ามีจุดแดงหลายจุด แดงฉานราวโลหิต ยิ่งขับขลุ่ยหยกเขียวปานจะหยด พิณในมืออึ้งเจ็งกงสีสันเก่าหม่น ย่อมเป็นวัตถุโบราณอายหลายร้อยปี เครื่องดนตรีทั้งสองชิ้นขอเพียงกระทบกันเบาๆ ย่อมแหลกสลายไป ย่อมไม่อาจต่อสู้กันจริงๆ

เหล็งฮู้ชงไม่อาจบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ ได้แต่ประคองขลุ่ยกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"ผู้อาวุโสโปรดสอนสั่ง"

อึ้งเจ็งกงกล่าวว่า

"ฮวงเล่าซิงแซเป็นยอดกระบี่แห่งยุค เรานับถือเลื่อมใสตลอดมา เพลงกระบี่ที่ท่านผู้เฒ่าถ่ายทอดให้ย่อมสูงส่งยิ่ง ฮวงเสียวเฮียบเชิญ"

เหล็งฮู้ชงยกขลุ่ยหยกสะบัดเบาๆ บังเกิดเสียงขลุ่ยดังขึ้น อึ้งเจ็งกงก็ปาดนิ้วลงบนสายพิณ ในเสียงพิณดังขึ้น ผลักหางพิณใส่ไหล่ขวาเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงพอได้ยินเสียงพิณ หัวใจสั่นสะท้านเล็กน้อย ขลุ่ยหยกจี้ใส่หลังศอกของอึ้งเจ็งกงช้าๆ หากแม้นพิณยังผลักใส่หัวไหล่

ของตัวเองจุดเส้นที่หลังศอกของอึ้งเจ็งกงต้องถูกจี้ใส่ก่อน

อึ้งเจ็งกงหมุนพิณวูบหนึ่ง หวดใส่ชายโครงเหล็งฮู้ชง เมื่อเสือกส่งพิณออกก็กรีดนิ้วลงบนสายพิณบังเกิดเสียงดัง เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'หากเรายกขลุ่ยต้านปะทะ เครื่องดนตรีทั้งสองชิ้นต้องเกิดความเสียหาย หากว่ามันรักถนอมเครื่องดนตรี ย่อมต้องรั้งพิณกลับไป แต่การต่อสัเช่นนี้ออกจะคล้ายอันธพาลไป'

ดังนั้นควงขลุ่ยหยกเป็นรูปวงโค้ง จี้ใส่ซอกแขนของฝ่ายตรงข้าม อึ้งเจ็งกงยกพิณปิดป้อง เหล็งฮู้ชงรั้งขลุ่ยหยกกลับ อึ้งเจ็งกงดีดพิณติดต่อกันหลายครา เสียงดนตรีทวีความเร่งร้อนกว่าเดิม

เฮ็กแป๊ะจื้อหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ล่าถอยออกจากห้องพิณพร้อมกับปิดประตูลง มันทราบว่าอึ้งเจ็งกงกรีดนิ้วลงบนสายพิณมิใช่ไร้ความหมายหากแต่ถ่ายทอดพลังไปในเสียงพิณ รบกวนสมาธิจิตใจผู้คน ควบคุมลมปราณของฝ่ายตรงข้ามทีละน้อย หากเสียงพิณเชื่องช้าฝ่ายตรงข้ามก็ลงมือเชื่องช้าตาม เสียงพิณพอเร่งร้อนฝ่ายตรงข้ามก็ลงมือเร่งร้อนตาม แต่กระบวนท่าที่อึ้งเจ็งกงใช้ออก กลับตรงกันข้ามกับเสียงพิณ มันลงมือเร่งร้อน เสียงพิณกลับแช่มช้าเนิบนาบ สุดที่ฝ่ายตรงข้ามจะต้านทานได้

เฮ็กแป๊ะจื้อทราบว่าวิชาฝีมือของอึ้งเจ็งกงนี้ร้ายกาจเหนือธรรมดา กริ่งเกรงพลังการฝึกปรือของตนเองได้รับความกระทบกระเทือน ดังนั้นล่าถอยออกจากห้องพิณ มาตรว่ากางกั้นด้วยประตูไม้บานหนึ่งยังได้ยินเสียงพิณบัดเดี๋ยวเชื่องช้าบัดเดี๋ยวเร่งร้อน บัดเดี๋ยวเงียบสงัดไร้เสียง บัดเดี๋ยวดังสะท้านแก้วหู ชั่วครู่ให้หลัง เสียงพิณยิ่งดีดยิ่งเร่งร้อนกว่าเดิม

เฮ็งแป๊ะจื้อรับฟังจนสมาธิสับสน ลมหายใจอึดอัดขัดข้อง

• • • •

ต้องล่าถอยออกจากห้องรับแขก ปิดประตูใหญ่ลง เมื่อกั้นด้วยประตูสองชั้น เสียงพิณแทบไม่ได้ยิน แต่บางครั้งเสียงพิณแหลมสูงถ่ายทอดออกมา ยังเร่งเร้ามันหัวใจเต้นถี่เร็ว ยืนรออยู่เนิ่นนาน เสียงพิณยังไม่ขาดหาย ต้องลอบสงสัยใจ ครุ่นคิดขึ้น

*'คนแซ่ฮวงนี้นอกจากมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ยังมีกำลังภายในลึกล้ำภายใต้วิชา***ฉิกฮี้บ้อเฮ้งเกี่ยม** *(กระบี่เจ็ดสายไร้สภาพ) ของตั่วกอเรา ยังยืนหยัดอยู่ได้'*

ขณะครุ่นคิด เท็กปิกองและตังแชเซ็งเดินเคียงบ่าเคียงไหล่มาถึง ตังแชเซ็งถามเบาๆ

"เป็นอย่างไร?"

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ทั้งสองต่อสู้เป็นเวลานาน คนแซ่ฮวงยังยืนหยัดปักหลัก เรากริ่งเกรงตั่วกอจะทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต"

"เราจะไปขอร้องตั่วกอ อย่าได้ทำร้ายสหายผู้นี้"

"เข้าไปไม่ได้"

ยามนั้น เสียงพิณดังเช้งเช้ง เสียงพิณดังหนึ่งครั้ง ทั้งสองก็ถอยกายไปหนึ่งก้าว เสียงพิณดังติดต่อกันห้าครั้ง คนทั้งสามต้องถอยกายไปอย่างลืมตัวห้าก้าว เท็กปิกองหน้าซีดขาว ระงับสติแล้วกล่าวว่า

"พลังกระบี่ไร้สภาพ**ลักเต็งไคซัว** *(หกตะปูเบิกภูเขา)* ของตั่วกอร้ายกาจจริงๆ ภายใต้คลื่นเสียงที่กระแทกกระทั้นจู่โจมนี้ คนแซ่ฮวงไหนเลยทนทานรับได้?"

ไม่ทันขาดคำ ได้ยินเสียงเช้งอีกครา จากนั้นเป็นเสียงเพียะพะคล้ายกับสายพิณขาดไปหลายเส้น

เฮ็กแป๊ะจื้อและพวกใจหายวาบ ผลักประตูใหญ่เข้าไป จาก

นั้นผลักประตูห้องพิณออก เห็นอึ้งเจ็งกงยืนตะลึงลาน สายพิณทั้งเจ็ดของพิณในมือขาดหมดสิ้น เหลิงฮู้ชงถือขลุ่ยหยกยืนอยู่ด้านข้าง น้อมกายกล่าวว่า

"ล่วงเกินแล้ว"

แสดงแน่ชัด การประลองครั้งนี้อึ้งเจ็งกงเป็นฝ่ายพ่ายแพ้อีก

เฮ็กแป๊ะจื้อและพวกทั้งสามตื่นตระหนกยิ่ง คนทั้งสามทราบว่าตั่วกอมีกำลังภายในลึกล้ำ นับเป็นชนชั้นยอดฝีมือ คิดไม่ถึงยังพ่ายแพ้แก่คนของสำนักฮั้วซัวนี้ หากมิใช่เห็นกับตา ยากที่จะเชื่อถือได้

อึ้งเจ็งกงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฮวงเสียวเฮียบมีเพลงกระบี่ลึกล้ำ พลังการฝึกปรือก็น่านิยม เลื่อมใส วิชากระบี่เจ็ดสายไร้สภาพของเล่าฮิว กลับไร้ความหมายต่อท่าน"

พลางกระแทกนั่งลงอย่างท้อแท้ ท่าทรุนทดหดหู่ เหลิงฮู้ชงเห็นเช่นนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เฮี่ยงตั่วกอแสดงว่าไม่ต้องการให้พวกมันทราบว่า เราสูญเสียกำลังภายในเพื่อไม่เป็นอุปสรรคต่อการขอรับการรักษาของเขา แต่ลูกผู้ชายมีพฤติการณ์โอ่อ่าผ่าเผย เราไม่อาจเอาเปรียบได้'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ตั่วจึงจู้ มีเรื่องหนึ่งขอบอกกล่าวตรงๆ เราที่ไม่กลัวพลังกระบี่ไร้สภาพซึ่งถ่ายทอดจากพิณของท่าน มิใช่เป็นเพราะมีกำลังภายในกล้าแข็ง หากแต่ผู้เยาว์ไม่มีกำลังภายในแม้แต่น้อย"

อึ้งเจ็งกงงงงันวูบ ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ว่ากระไร?"

"ผู้เยาว์รับบาดเจ็บหลายครั้งคราสูญเสียกำลังภายใน ดังนั้น

• • • •

ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองต่อเสียงพิณของท่าน"

พลางยื่นมือขวาออก ให้อึ้งเจ็งกงแตะตรวจยืนยัน

อึ้งเจ็งกงและเฮ็กแป๊ะจื้อสงสัยใจยิ่ง หวนนึกถึงเหล็งฮู้ชงมายังหมู่บ้านเหมย แม้มิใช่เป็นศัตรูโดยเปิดเผย จะอย่างไรไม่มีกุศลเจตนา ไฉนยินยอมยื่นมือออก มอบชีพจรข้อมือแก่ผู้อื่น หากว่าอึ้งเจ็งกงฉวยโอกาสคร่ากุมจุดชีพจรบนข้อมือ ต่อให้เหล็งฮู้ชงมีฝีมือสูงเยี่ยมเทียมฟ้า ก็ไม่อาจใช้ออกได้

อึ้งเจ็งกงเมื่อครู่ใช้ยอดวิชาหกตะปูเบิกภูเขา มิเพียงทำอะไรเหล็งฮู้ชงมิได้ มิหนำซ้ำสุดท้ายพิณเจ็ดสายดังพร้อมเพรียง เร่งเร้ากำลังภายในถึงที่สุด เป็นเหตุให้สายพิณทั้งเจ็ดขาดหมดสิ้น การพ่ายแพ้เช่นนี้ รู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ ดังนั้นยื่นมือขวาแตะใส่ชีพจรข้อมือของเหล็งฮู้ชงช้าๆ

การยื่นมือออกครั้งนี้ลอบแฝงวิชา**โฮ้วเยี้ยมคิ้วน่าชิว** *(มือขวาจับเล็บเสือ)* **เล้งเยี้ยวกง** *(กรงเล็บมังกร)* **เซียงจับโป๊ยน่า** *(สิบแปดคว้าจับน้อย)* อันเป็นวิชาคว้าจับอันลึกล้ำทั้งสามแขนง ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามพลิกแพลงกระบวนท่าอย่างไร ตัวเองต้องไม่พลาดท่าเสียทีเด็ดขาด มิคาดนิ้วมือทั้งห้าพอแตะลง เหล็งฮู้ชงยังยืนแน่วนิ่งไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้แต่อย่างไร

อึ้งเจ็งกงสงสัยใจเล็กน้อย รู้สึกชีพจรเหล็งฮู้ชงเต้นอ่อนล้าเป็นอาการของการสูญเสียพลังฝีมือจริงๆ หลังจากงงงันวูบ พลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ เรากลับหลงกลท่านแล้ว"

ปากบอกว่าหลงกล สีหน้าท่าทีกลับยินดียิ่ง

วิชากระบี่เจ็ดสายไร้สภาพของอึ้งเจ็งกง ใช้เสียงพิณกระตุ้นกำลังภายในของฝ่ายตรงข้าม ก่อกวนกระบวนท่าของศัตรู กำลัง

ภายในของฝ่ายตรงข้ามยิ่งกล้าแข็งปฏิกิริยาที่ได้รับจากเสียงพิณยิ่งรุนแรง คิดไม่ถึงเหล็งฮู้ชงสูญเสียพลังฝีมือ วิชากระบี่เจ็ดสายไร้สภาพจึงไม่บังเกิดประสิทธิภาพต่อเขาแม้แต่น้อย

อึ้งเจ็งกงความจริงท้อแท้ทอดอาลัย พอล่วงรู้ข้อเท็จจริงค่อยลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง จับมือเหล็งฮู้ชงโยกคลอนไปมา กล่าวว่า

"น้องเรา ท่านไฉนบอกความลับนี้ต่อเล่าฮิว?"

"ผู้เยาว์สูญเสียพลังฝีมือ เมื่อตอนประลองกระบี่ไม่ยอมบอกนับว่าไม่สมควรอยู่แล้ว ไหนเลยเปิดบังถึงที่สุดได้?"

อึ้งเจ็งกงยกมือลูบเครา กล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าวิชากระบี่เจ็ดสายไร้สภาพของเล่าฮิวยังไม่นับเป็นสวะใช้การไม่ได้ฮาฮา..."

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ฮวงเสียวเฮียบ ท่านบอกกล่าวตามตรง พวกเราล้วนสำนึกตื้นตัน แต่ท่านเปิดเผยจุดอ่อนตัวเอง พวกเราต้องการชีวิตท่าน ไยมิใช่ง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ยี่จึงจู้กล่าวไม่ผิด ผู้เยาว์ทราบว่าจึงจู้ทั้งสี่เป็นวีรบุรุษผู้กล้าจึงบอกกล่าวตามตรง"

อึ้งเจ็งกงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ใช่แล้ว น้องแซ่ฮวงมายังหมู่บ้านเราด้วยเจตนาใด ลองบอกตรงๆ เราสี่พี่น้องพอเห็นท่านก็ถูกชะตา ขอเพียงกระทำได้ยินดีปฏิบัติตาม"

เหล็งฮู้ชงประสานมือกล่าวว่า

"กุศลเจตนาของจึงจู้ทั้งสี่ ผู้เยาว์สำนึกตื้นตันยิ่ง ผู้เยาว์สูญเสียพลังฝีมือแต่เป็นตายแล้วแต่ลิขิต มิต้องให้ท่านทั้งสี่ห่วงใยกังวล

ผู้เยาว์ขออำลา"

อึ้งเจ็งกงร้องทัดทานไว้ หันกายเข้าห้องด้านใน ชั่วครู่ให้หลังหยิบขวดเคลือบออกมาใบหนึ่ง กล่าวว่า

"นี่เป็นยาเม็ดที่ซือแป๋ผู้ล่วงลับประทานให้สองเม็ด มีประสิทธิภาพในการบำรุงร่างกายรักษาบาดเจ็บ ขอกำนัลแก่น้องเรา นับเป็นของระลึกในการที่พวกเรารู้จักกัน"

เหล็งฮู้ชงเห็นจุกไม้บนขวดเคลือบเก่าแก่ยิ่งคาดว่า นี่เป็นมรดกตกทอดของซือแป๋ ดังนั้นอึ้งเจ็งกงเก็บรักษาถึงบัดนี้ รีบกล่าวว่า

"นี่เป็นของที่อาจารย์ของผู้อาวุโสประทานให้ ย่อมล้ำค่ายิ่งผู้เยาว์ไม่กล้ารับไว้"

"พวกเราทั้งสี่ถอนตัวจากยุทธจักร ไม่แก่งแย่งกับคนภายนอก ไม่ต้องใช้ยารักษาบาดเจ็บ พวกเราทั้งไร้ศิษย์และไม่มีบุตรธิดา หากท่านไม่ต้องการ เราได้แต่พกยาเม็ดนี้เข้าโลงแล้ว"

เหล็งฮู้ชงเห็นอีกฝ่ายหนึ่งกล่าวอย่างหดหู่ ได้แต่กล่าวขอบคุณยื่นมือรับมา เฮ็กแป๊ะจื้อ เท็กปิกองและตังแชเซ็งเป็นเพื่อนเขากลับเข้าห้องหมากล้อม

เฮี่ยงมุ่งเทียนเห็นคนทั้งสี่มีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ทราบว่าเหล็งฮู้ชงประลองกระบี่กับตั่วจึงจู้ได้ชัยอีก

หากแม้นตั่วจึงจู้ได้ชัย มาตรว่าเฮ็กแป๊ะจื้อไม่แสดงออกทางสีหน้า แต่เท็กปิกองและตังแชเซ็งต้องลิงโลดลำพอง พอพบหน้าคงต้องทวงถามภาพลายมือของเตียเกี๊ยกกับภาพวาดของฮ่วมตงลิบแล้ว แต่เฮี่ยงมุ่งเทียนยังแสร้งถามว่า

"น้องแซ่ฮวง ตั่วจึงจู้แนะเพลงกระบี่แก่เจ้าหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ตั่วจึงจู้มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด แต่ประจวบกับผู้น้องสูญเสียพลังฝีมือ ตั่วจู้แผ่พุ่งพลังออกจากตัวพิณ ไม่บังเกิดปฏิกิริยาต่อเรานับว่าโชคดียิ่ง"

ดังแซเซ็งถลึงตาใส่เฮี่ยงมุ่งเทียน กล่าวว่า

"น้องแซ่ฮวงท่านนี้เปิดเผยสัตย์ซื่อ ไม่ปิดบังทุกเรื่องราว ท่านกลับบอกว่ามันมีกำลังภายในเหนือล้ำกว่าท่าน ทำให้ตั่วกอเราต้องหลงกล"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ก่อนที่น้องแซ่ฮวงจะสูญเสียพลังฝีมือ นับว่าเหนือกว่าเราจริงๆ เราหมายถึงกาลก่อน หาใช่ตอนนี้ไม่"

เท็กปิกองแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านไม่ใช่คนดีจริงๆ"

เฮี่ยงม่งเทียนประสานมือกล่าวว่า

"ในหมู่บ้านเหมยเมื่อไม่มีคนเอาชนะเพลงกระบี่ของน้องแซ่ฮวง จึงจู้ทั้งสามพวกเราขออำลา"

พลางชักชวนเหล็งฮู้ชงจากไป เหล็งฮู้ชงน้อมกายกล่าวว่า

"วันนี้โชคดีกราบพบจึงจู้ทั้งสี่ เป็นที่ปลาบปลื้มประโลมใจ วันหน้าหากมีโอกาส ต้องมาเยี่ยมเยียนหมู่บ้านท่านอีก"

ดังแซเซ็งกล่าวว่า

"น้องแซ่ฮวง ไม่ว่าท่านคิดมาดื่มสุราเมื่อใด เรายินดีขนย้ายสุราที่เก็บสะสมไว้ออกมาให้ท่านลองลิ้มดู สำหรับทังเฮียท่านนี้ เฮอะเฮอะ"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ความสามารถในเชิงสุราของเราอ่อนด้อยจำกัด ย่อมไม่กล้า

มาอีกแล้ว"

พลางประสานมือ ฉุดลากเหล็งฮู้ชงออกไป

เฮ็กแป๊ะจื้อและพวกติดตามส่งถึงหน้าประตูใหญ่ ค่อยลำลากับเหล็งฮู้ชง เท็กปิกองและตังแซเซ็งถลึงตาใส่เฮี่ยงมุ่งเทียน คล้ายคิดช่วงชิงห่อผ้าที่กลางหลังของเขาลงมา

เฮี่ยงมุ่งเทียนจูงมือเหล็งฮู้ชง เดินเข้าสู่ส่วนลึกของดงหลิวห่างจากหมู่บ้านเหมยไกลโข ค่อยกล่าวว่า

"พลังกระบี่ไร้สภาพที่เปล่งจากพิณของตั๋วจึงจู้ร้ายกาจยิ่ง น้องเราเอาชัยได้อย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ที่แท้ตั๋วกอล่วงรู้เรื่องราวแต่แรก ดีที่เราสูญเสียพลังฝีมือไม่เช่นนั้นตอนนี้คงไม่อาจรักษาชีวิตได้ ตั๋วกอ ท่านกับจึงจู้ทั้งสี่มีความแค้นต่อกันหรือ?"

"เรากับพวกมันไม่ค่อยพบหน้ามาก่อน ไหนเลยมีความแค้นต่อกัน?"

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร้องเรียกว่า

"ทังเฮีย ฮวงเฮีย โปรดหวนกลับมา"

เหล็งฮู้ชงหันกายไป เห็นตังแซเซ็งวิ่งปราดมาถึง ในมือถือชามสุราบรรจุสุราครึ่งชาม กล่าวว่า

"น้องแซ่ฮวง เรามีสุราใบไผ่เขียวอายุร้อยปีครึ่งขวด ท่านหากไม่ลองลิ้มดู นับเป็นที่น่าเสียดายยิ่ง"

พลางยื่นส่งชามสุราให้ เหล็งฮู้ชงยื่นมือรับมา เห็นสุราไผ่เขียวมรกตเมื่อบรรจุในชาม คล้ายลึกล้ำไม่เห็นก้น กลิ่นสุราหอมกลมกล่อมยิ่ง ดังนั้นยกชามสุราขึ้นดื่ม ดื่มคำหนึ่งชมคำหนึ่ง ในที่สุดดื่มจนหมด กล่าวว่า

"สุรานี้ทั้งหนักเบากลมกลืน คงปรุงกลั่นจากละแวกเมืองเอี้ยงจิวหรือติ่งกัง"

ดังแชเซ็งกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ใช่แล้ว นี่เป็นของวิเศษประจำวัดกิมซัวยี่ เมืองติ่งกัง มีทั้งสิ้นหกขวด หลวงจีนใหญ่ภายในวัดไม่เสพสุรายาเมา กำนัลแก่เราขวดหนึ่ง เราดื่มลงไปครึ่งขวด ไม่อาจตัดใจดื่มต่อ น้องแซ่ฮวงเรายังมีสุราอีกหลายชนิด ท่านลองไปชิมดูเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความสนิทสนมต่อสี่สหายแดนใต้ กอปรกับมีสุราดื่มไหนเลยไม่ยินดี ดังนั้นเหลียวหน้าไปยังเฮี่ยงมุ่งเทียนเป็นเชิงถามไถ่ เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"สี่จึงจู้เชิญเจ้าไปดื่มสุรา เจ้าก็ไปเถอะ สำหรับเราผู้นี้ ซาจึงจู้กับสี่จึงจู้พอเห็นเราก็มีโทสะ ดังนั้น...เฮอะ เฮอะ"

ดังแชเซ็งรับกล่าวว่า

"เราไหนเลยมีโทสะต่อท่าน ท่านเป็นสหายของน้องแซ่ฮวง เราก็ขอเลี้ยงสุราท่านด้วย"

พลางคล้องแขนเหล็งฮู้ชงกับเฮี่ยงมุ่งเทียนข้างละคน ชักชวนกลับหมู่บ้านเหมย เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ขณะที่พวกเรากล่าวคำอำลา สี่จึงจู้ผู้นี้มีท่าทีไม่เป็นมิตรต่อเฮี่ยงตั่วกอ ไฉนเปลี่ยนเป็นสนิทสนมขึ้นมา หรือว่ามันคิดหาทางช่วงชิงภาพวาดและภาพลายมือในห่อผ้าที่กลางหลังเฮี่ยงตั่วกอ?'

คนทั้งสามกลับถึงหน้าหมู่บ้านเหมย เท็กปิกองรออยู่หน้าประตูกล่าวด้วยความยินดีว่า

"น้องแซ่ฮวงกลับมาแล้ว นับว่าประเสริฐแท้"

คนทั้งสี่กลับเข้าห้องหมากรุก ดังแชเซ็งรินสุราเลิศรสต่างๆ นานาให้เหล็งฮู้ชงดื่ม เฮ็กแป๊ะจื้อกลับไม่ปรากฏกายขึ้น เห็นท้องฟ้า

ใกล้มืดค่ำ ตังแชเซ็งและเท็กปิกองคล้ายรอผู้ใด ชำเลืองมองไปที่หน้าประตูตลอดเวลา เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวคำอำลาหลายครั้ง คนทั้งสองเฝ้าเหนี่ยวรั้งไว้ตลอดเวลา

ยามนั้นประตูห้องถูกผลักเปิด เฮ็กแป๊ะจื้อเดินเข้ามา กล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"น้องแซ่ฮวง หมู่บ้านเรามีสหายอีกผู้หนึ่ง คิดขอรับทราบเพลงกระบี่ของท่าน"

เท็กปิกองและตังแชเซ็งพอฟัง พากันกระโดดปราดขึ้น กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ตั่วกอรับปากแล้ว?"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'คนผู้นี้ประลองกระบี่กับเรา ต้องขออนุญาตตั่วจึงจู้ก่อน พวกมันรั้งเราไว้ที่นี้ คล้ายกับเรียกให้ยี่จึงจู้ปรึกษากับตั่วจึงจู้ ขอร้องเป็นเวลานาน ตั่วจึงจู้ค่อยอนุญาต ไม่ทราบคนผู้นี้มีศักดิ์ศรีใด หรือว่ามีเพลงกระบี่เหนือล้ำกว่าตั่วจึงจู้ด้วย?"

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ฮวงเสียวเฮียบ รบกวนท่านไปอีกครา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง หากนับวิชาฝีมือแท้จริง ผู้เยาว์ไม่ใช่คู่มือของซาจึงจู้และสี่จึงจู้ อย่าว่าแต่ตั่วจึงจู้และยี่จึงจู้ เพลงกระบี่อันต้อยต่ำของผู้เยาว์ ไม่ต้องแสดงความทุเรศอีกแล้ว"

ตังแชเซ็งกล่าวว่า

"น้องแซ่ฮวง คนผู้นั้นย่อมมีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าท่าน แต่ท่านไม่ต้องกลัวเขา..."

เฮ็กแป๊ะจื้อรีบตัดบทว่า

"ในหมู่บ้านเรายังมีผู้อาวุโสเชิงกระบี่อีกท่านหนึ่ง พอฟังว่าฮวงเสียวเฮียบมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมปานนี้ ไม่ว่าอย่างไรต้องการทดสอบสักครา"

เหล็งฮู้ชงกริ่งเกรงว่าหากลงมืออีก ต้องถูกบังคับให้ทำร้ายคน ดังนั้นกล่าวว่า

"จึงจู้ทั้งสี่ดีต่อผู้เยาว์ยิ่ง หากประลองกันอีก ไม่ทราบผู้อาวุโสท่านนั้นมีนิสัยใจคออย่างไร หากก่อกวนจนแตกหัก ไยมิใช่ต้องผิดพ้องหมองใจ?"

ตังแซแซ็งคิดกล่าวอะไร เฮ็กแป๊ะจื้อชิงกล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไรพวกเราทั้งสี่จะไม่โทษว่าฮวงเสียวเฮียบ"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ตกลง ประลองอีกรอบหนึ่งก็ได้ แต่น้องแซ่ฮวงขาดประสบการณ์ต่อสู้ เราต้องคอยคุมอยู่ด้านข้าง ไม่เช่นนั้นประลองพ่ายแพ้เราไม่ยินยอมพร้อมใจ"

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ทังเฮียกล่าวเช่นนี้หมายความอย่างไร หรือพวกเราจะใช้เล่ห์อุบายด้วย?"

"จึงจู้หมู่บ้านเหมยทั้งสี่เป็นวีรบุรุษผู้กล้า เราย่อมไว้วางใจแต่น้องแซ่ฮวงไปประลองกระบี่กับผัคนอีกคนหนึ่ง เราไม่ทราบว่านอกจากจึงจู้ทั้งสี่แล้ว ในหมู่บ้านเหมยยังมียอดคนอีกท่านหนึ่ง ขอถามคนผู้นี้เป็นใคร หากว่าเป็นยอดคนที่โอ่อ่าผ่าเผยเช่นจึงจู้ทั้งสี่ เราก็วางใจแล้ว"

ตังแซเซ็งกล่าวว่า

"ชื่อเสียงเกียรติภูมิและพลังฝีมือของผู้อาวุโสท่านนี้ ล้วนสูงล้ำกว่าพวกเราไม่อาจวิจารณ์ร่วมกันได้"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ทอดตาทั่วยุทธจักร ผู้มีพลังฝีมือและเกียรติภูมิเท่าเทียมกับจึงจูทั้งสี่น้อยกว่าน้อย เชื่อว่าเราต้องรู้จักดี"

เท็กปิกองกล่าวว่า

"ชื่อฉายาของคนผู้นี้ ไม่สะดวกกับการบอกต่อท่าน"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราต้องชมดูอยู่ด้านข้าง ไม่เช่นนั้นการประลองครั้งนี้เป็นอันยกเลิกไป"

ตังแชเซ็งกล่าวว่า

"ท่านไยต้องดื้อดึงยืนกราน คนผู้นี้เร้นกายเป็นเวลานาน ไม่ต้องการให้ผู้อื่นเห็นโฉมหน้าของเขา"

"หากแม้นเป็นเช่นนั้น น้องแซ่ฮวงจะประลองกระบี่กับมันอย่างไร?"

"ทั้งสองฝ่ายล้วนสวมถุงคลุมหน้า เจาะเห็นแต่ช่องนัยน์ตา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เห็นผู้ใด"

"อย่างนั้นเราก็จะสวมถุงคลุมหน้า"

เฮ็กแป๊ะจื้อลังเลเล็กน้อย จึงกล่าว

"ก็ได้ แต่ทังเฮียต้องรับปากว่า ตั้งแต่ต้นจนยุติ ห้ามไม่ให้ส่งเสียงออกมา"

เฮี่ยงมุ่งเทียนรับคำ ดังนั้นเฮ็กแป๊ะจื้อนำทาง เฮี่ยงมุ่งเทียนกับเหล็งฮู้ชงติดตามหลัง เท็กปิกองและตังแชเซ็งรั้งท้าย เห็นเฮ็กแป๊ะจื้อเดินตามทางเดิน ซึ่งทอดสู่ที่พักอาศัยของตั๋วจึงจู้ มาถึงหน้าห้องพิณ เฮ็กแป๊ะจื้อเคาะประตูเบาๆ สามครั้ง ผลักประตูเข้าไป

เห็นภายในห้องมีคนผู้หนึ่งสวมถุงคลุมหน้าสีดำ ดูจากเสื้อผ้าแสดงว่าเป็นอึ้งเจ็งกง เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูมันหลายคำ

อึ้งเจ็งกงสั่นศีรษะกล่าวเบาๆ หลายคำ แสดงว่าไม่ต้องการให้เฮี่ยงมุ่งเทียนเข้าร่วม

เฮ็กแป๊ะจื้อรับคำ เหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ตั่วกอเราเห็นว่าการประลองกระบี่เป็นเรื่องเล็กน้อย แต่หากตอแยสหายท่านนั้นมีโทสะ เกรงว่าไม่สะดวก เรื่องนี้เป็นอันเลิกล้มไป"

คนทั้งห้าน้อมกายคารวะต่ออึ้งเจ็งกง ล่าถอยออกจากห้อง ตังแซเซ็งกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"ทังเฮีย ท่านผู้นี้ประลาดนัก หรือยังกลัวว่าพวกเราจะกลุ้มรุมน้องแซ่ฮวง ท่านยืนกรานต้องการชมดูการต่อสู้ เป็นเหตุให้การประลองฝีมือต้องเลิกล้มไป ไยมิใช่หมดสนุกนัก?"

เท็กปิกองกล่าวว่า

"ยีกอวิงวอนอย่างยากเย็น ค่อยขอร้องตัวกอรับปาก ท่านพานก่อกวนทำลายไป"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เอาเถอะ เราอ่อนข้อให้ก้าวหนึ่ง ไม่ชมดูการประลองครั้งนี้ แต่พวกท่านต้องรักษาความยุติธรรม ห้ามไม่ให้หลอกลวงน้องแซ่ฮวงเรา"

เท็กปิกองและตังแซเซ็งยินดียิ่ง กล่าวโดยพร้อมเพียงว่า

"ท่านเข้าใจว่าพวกเราเป็นคนเยี่ยงไร ไหนเลยหลอกลวงฮวงเสียวเฮียบได้?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนบอกว่าจะรอที่ห้องหมากล้อม หันกายเดินกลับไป แต่แล้วเหลียวหน้ามา กวักมือเรียกหาว่า

"น้องแซ่ฮวง เจ้าเข้ามา เราจะกำชับเจ้าสักหลายคำ อย่าได้หลงกลผู้อื่นไป"

ตังแชเซ็งยิ้มโดยไม่ถือสา เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'เฮี่ยงตั่วกอระวังตัวไปแล้ว เรามิใช่ทารกอมมือ คิดหลอกลวงเราไม่ง่ายนัก'

ในใจครุ่นคิดคนเดินเข้าไป เฮี่ยงมุ่งเทียนจับมือของเขา กลับยัดม้วนกระดาษให้ก้อนหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงรวบมือลง พบว่าในม้วนกระดาษมีของแข็งชิ้นหนึ่ง เฮี่ยงมุ่งเทียนฉุดดึงเขาเข้าใกล้ กระซิบที่ข้างหูว่า

"เจ้าหลังจากพบพานคนผู้นั้น ให้จับมือถือแขน ยัดม้วนกระดาษและวัตถุภายในไปในมือของมัน เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวงอย่าได้ละเลยลืมเลือน ฮา ฮา ฮา"

ขณะกล่าว น้ำเสียงเคร่งขรึมจริงจัง ใบหน้ากลับประดับด้วยรอยยิ้ม สดท้ายหัวร่อออกมา ยิ่งไม่มีส่วนเกี่ยวเนื่องกับถ้อยคำของเขา

เฮ็กแป๊ะจื้อและพวกทั้งสามยังเข้าใจว่า เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวดูแคลนพวกตน ตังแชเซ็งกล่าวว่า

"มีอันใดน่าหัวร่อ ฮวงเสียวเฮียบมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ทังเฮียมีเพลงกระบี่อย่างไร พวกเรายังไม่ได้ขอรบการสอนสั่ง"

เฮี่ยงมุ่งเทียนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เพลงกระบี่ของเราพื้นเพธรรมดา ไม่ต้องการรับการสอนสั่งแล้ว"

พลางส่ายอาดๆ เดินออกไป

เหล็งฮู้ชง เฮ็กแป๊ะจื้อและพวกทั้งสี่กลับเข้าห้องพิณของอึ้งเจ็งกง อึ้งเจ็งกงคิดไม่ถึงพวกเขาไปแล้วย้อนกลับมา ดังนั้นถอดถุงคลุมหน้าลงมา เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ตั่วกอ ทังเฮียท่านนั้นยอมรับฟังคำเกลี้ยกล่อมพวกเรา ไม่

ชมดูการประลองแล้ว"

อึ้งเจ็งกงกล่าวคำ "ประเสริฐ" หยิบถุงคลุมหน้าสีดำสวมลงบนศีรษะอีกครา ตังแชเซ็งดึงลิ้นชัก หยิบถุงคลุมหน้าออกมาสามใบ ส่งใบหนึ่งให้กับเหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"นี่เป็นของเรา ท่านสวมใส่เถอะ ตั่วกอ ขอยืมปลอกหมอนของท่านสักครั้ง"

พลางเดินเข้าห้องชั้นในไปชั่วขณะ เมื่อกลับออกมา บนศีรษะสวมปลอกหมอนเนื้อผ้าสีเขียว เจาะรูสองรู เผยเห็นแต่ดวงตาแวววับทั้งคู่

อึ้งเจ็งกงผงกศีรษะ กล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"อีกสักครู่ประลองฝีมือ พวกท่านทั้งสองล้วนใช้กระบี่ไม้ จะได้ไม่ต้องหักล้างกำลังภายใน เป็นเหตุให้น้องแซ่ฮวงเสียเปรียบ"

เหล็งฮู้ชงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นประเสริฐแท้"

อึ้งเจ็งกงกล่าวกับเฮ็กแป๊ะจื้อว่า

"ยี่ตี๋ พกกระบี่ไม้สองเล่ม"

เฮ็กแป๊ะจื้อดึงลิ้นชัก หยิบกระบี่ไม้ออกมาสองเล่ม อึ้งเจ็งกงกล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"น้องแซ่ฮวง การประลองครั้งนี้ ไม่ว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ อย่าได้บอกต่อคนภายนอกแม้สักคำเดียว"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน ผู้น้องบอกแล้วว่า การมายังหมู่บ้านเหมยครั้งนี้ ไม่ต้องการมีชื่อเสียง ไหนเลยเที่ยวกล่าวเปิดโปงได้ อย่าว่าแต่ผู้เยาว์คงแพ้มากกว่าชนะ ไม่มีใดสมควรกล่าว"

"นั่นไม่แน่นัก แต่เชื่อว่าน้องแซ่ฮวงรักษาสัจจะ คงไม่แพร่งพราย

ออกไป แม้แต่ท้งเฮียท่านนั้น ก็ไม่อาจบอกเล่าให้ทราบ ท่านทำได้หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างลังเลว่า

"แม้แต่ท้งตั่วกอก็ไม่อาจบอกกล่าวหรือ หลังการประลองกระบี่เขาย่อมต้องถามถึง เราหากไม่พูดถึง ออกจะขาดความเปิดเผยต่อสหายไป"

"ท้งเฮียท่านนั้นเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง เมื่อทราบว่าน้องแซ่ฮวงรับปากเล่าฮิวย่อมไม่เคี่ยวเข็ญบังคับแล้ว"

เหล็งฮู้ชงได้แต่รับคำ อึ้งเจ็งกงประสานมือกล่าวขอบคุณ จากนั้นกล่าคำ "เชิญ" เหล็งฮู้ชงหันกายหมายออกไป มิคาดตังแชเซ็งชี้มือไปยังห้องชั้นใน กล่าวว่า

"อยู่ที่ด้านใน"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'ไฉนอยู่ที่ห้องชั้นใน?'

จากนั้นคาดคิดว่าคนผู้นั้นคงเป็นสตรี อาจเป็นฮูหยินหรือนางบำเรอของตั่วจึงจู้ ดังนั้นยืนกรานไม่ยอมให้เฮี่ยงมุ่งเทียนชมดูอยู่ด้านข้าง

ขณะครุ่นคิด คนทั้งห้าเดินเข้าห้องชั้นใน เห็นภายในห้องจัดตั้งหนึ่งโต๊ะหนึ่งเตียง บนเตียงกางม่านมุ้ง เป็นของเก่าคร่ำคร่าสีเหลืองซีดจาง บนโต๊ะเตี้ยจัดตั้งวางพิณสั้นสีดำมะเมื่อมตัวหนึ่งคล้ายหลอมจากเหล็ก

อึ้งเจ็งกงเคลื่อนย้ายผ้าห่ม เลิกไม้กระดานปูเตียง เบื้องล่างกลับเป็นแผ่นเหล็กแผ่นหนึ่ง จัดสร้างห่วงทองเหลือง อึ้งเจ็งกงดึงห่วงทองเหลือง ยกแผ่นเหล็กกว้างสี่เชียะยาวห้าเชียะขึ้น เผยเห็นช่องสี่เหลี่ยมช่องหนึ่ง

แผ่นเหล็กนี้หนาร่วมครึ่งเชียะ แสดงว่าหนักอึ้งยิ่ง อึ้งเจ็งกงวางแผ่นเหล็กลงบนพื้น กล่าวว่า

"ที่อยู่ของคนผู้นี้ประหลาดพิกลอยู่บ้าง น้องแซ่ฮวงตามเรามา"

พลางกระโดดลงในช่องลับใต้เตียง เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ฮวงเสียวเฮียบเชิญก่อน"

เหล็งฮู้ชงพกพาความสงสัยกระโดดตามลงไป เห็นผนังเบื้องล่างจุดตะเกียงน้ำมันเปล่งแสงเรื่อเหลืองคล้ายลงสู่อุโมงค์สายหนึ่ง เฮ็กแป๊ะจื้อและพวกทั้งสองทยอยกระโดดลงมา

คนทั้งห้าเดินประมาณสองวา เบื้องหน้าก็ไม่มีหนทางผ่าน อึ้งเจ็งกงล้วงกุญแจจากอกเสื้อพวงหนึ่ง สอดไปในรูกุญแจบิดหมุนแล้วผลักวูบได้ยินเสียงครืดครืดประตูศิลาบานหนึ่งเปิดออกช้าๆ

เหล็งฮู้ชงตื่นเต้นสงสัยกว่าเดิม ติดตามอึ้งเจ็งกงเดินเข้าประตูศิลาเห็นอุโมงค์สายหนึ่งทอดเฉียงๆ ลงไป เดินไปหลายวา มาถึงหน้าประตูอีกบานหนึ่ง อึ้งเจ็งกงล้วงกุญแจออกมาไขเปิดประตูอีกครั้งนี้กลับเป็นประตูเหล็กบานหนึ่งพื้นที่ลาดต่ำลงไปตลอดเวลา คาดว่าอยู่ใต้ระดับพื้นร้อยกว่าวา ทางอุโมงค์เลี้ยวโค้งหลายวา เบื้องหน้าปรากฏเห็นประตูอีกบานหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงขุ่นข้องใจขึ้นมา ครุ่นคิดขึ้น

'เรายังเข้าใจว่า หัวหน้าหมู่บ้านเหมยทั้งสี่แตกฉานวิชาพิณหมากรุก ลายมือ ภาพวาด เป็นยอดคนอันสูงส่ง มิคาดกลับจัดสร้างคุกใต้ดิน คุมขังสตรีนางหนึ่งอยู่ในที่ซึ่งไม่เห็นแสงเดือนแสงตะวัน'

ตอนแรกที่ลงสู่อุโมงค์ใต้ดิน เหล็งฮู้ชงไม่ได้ระวังป้องกันคนทั้งสี่ยามนี้บังเกิดความตื่นตัวขึ้น ครุ่นคิดในใจ

'พวกมันประลองกระบี่เอาชนะเราไม่ได้ หรือว่าล่อลวงเรามายัง

ที่นี้คิดคุมขังเราไว้ อุโมงค์ใต้ดินนี้จัดสร้างประตูมากมายหลายชั้น แม้ติดปีกยังยากโบยบินออกไป'

ในใจแม้ตื่นตัว แต่เบื้องหน้ามีอึ้งเจ็งกง เบื้องหลังมีเฮ็กแป๊ะจื้อและพวกทั้งสาม ในมือตนเองก็ไม่มีอาวุธแม้สักเล่มเดียว ไม่อาจทำอย่างไรได้

ประตูบานที่สามกลับประกบจากประตูสี่ชั้น ชั้นหนึ่งเป็นประตูเหล็ก ถัดไปเป็นประตูไม้บุนุ่น ถัดจากนั้นเป็นประตูเหล็กชั้นหนึ่ง ค่อยเป็นประตูไม้บุนุ่นอีกชั้นหนึ่ง เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ระหว่างประตูเหล็กทั้งสองชั้น ไฉนประกบประตูไม้บุนุ่นอีกสองชั้น ใช่แล้วผู้ต้องขังมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ปุยนุ่นดูดพลังฝ่ามือของนางไว้ ป้องกันไม่ให้นางทลายประตูเหล็กออกไป'

หลังจากนั้นเดินอีกสิบกว่าวา ไม่พบเห็นบานประตูอีก ทุกระยะทางไกลโขค่อยคิดตั้งตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่ง ตะเกียงน้ำมันบางดวงดับไป ยิ่งมืดมิดสนิทต้องคลำเปะปะไปหลายวา ค่อยเห็นแสงโคมไฟ

เหล็งฮู้ชงรู้สึกหายใจไม่สะดวก ผนังและพื้นใต้เท้าอับชื้นพลันฉุกคิดขึ้น

'หมู่บ้านเหมยอยู่ริมทะเลสาบไซโอ้ว เมื่อเดินเป็นระยะทางไกลปานนี้ คงล่วงลึกเข้าสู่ใต้บึงไซโอ้ว คนผู้นี้ถูกคุมขังอยู่ใต้บึง ย่อมไม่สามารถหลุดพ้นออกไป ผู้อื่นก็ไม่มีปัญญาช่วยเหลือ หากขุดเจาะผนังคุกน้ำในบึงจะทะลักเข้ามา

เดินไปอีกหลายวา ทางอุโมงค์พลันหดแคบลง ต้องเดินค้อมกายยิ่งรุดหน้ายิ่งต้องก้มต่ำ เดินอีกหลายวา อึ้งเจ็งกงพลันชะงักเท้ากวัดแกว่งจุดชุดไฟจ่อกับตะเกียงน้ำมันบนผนัง ในแสงรำไร เบื้องหน้าปรากฏประตูเหล็กอีกบานหนึ่ง บนประตูเหล็กเจาะช่องสี่เหลี่ยมกว้างยาวเชียะเศษช่องหนึ่ง

อึ้งเจ็งกงหันหน้าหาช่องสี่เหลี่ยม กล่าวเสียงกังวานว่า

"**ยิ่มซิงแซ** *(ท่านผู้แซ่ยิ่ม)* อึ้งเจ็งกงสี่พี่น้องมาเยี่ยมเยียน"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'ไฉนเป็นยิ่มซิงแซ หรือว่าผู้ที่ถูกคุมขังอยู่ภายในมิใช่สตรี?'

แต่ภายในไม่มีคนขานรับ อึ้งเจ็งกงกล่าวอีกว่า

"ยิ่มซิงแซ พวกเราไม่ได้มาเยี่ยมคำนับ ต้องขออภัยยิ่งวันนี้มาเรียนบอกเรื่องสำคัญประการหนึ่ง"

ภายในห้องคุมขังบังเกิดสุ้มเสียงหนักเสียงหนึ่งแผดด่าว่า

"เรื่องสำคัญของมารดาเจ้า มีลมสุนัขก็รีบผาย จากนั้นไสหัวไปให้กับเรา"

เหล็งฮู้ชงตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ข้อสันนิษฐานที่แล้วมาถูกหักล้างโดยสิ้นเชิง ฟังจากน้ำเสียงไม่เพียงเป็นบุรุษสูงอายุ มิหนำซ้ำพูดจาหยาบคาย นับเป็นชาวบ้านร้านตลาดผู้หนึ่ง

อึ้งเจ็งกงกล่าวว่า

"ก่อนนี้พวกเราเข้าใจว่า ทอดตาทั้งแผ่นดิน ยิ่มซิงแซมีเพลงกระบี่อันดับหนึ่ง มิคาดวันนี้มีคนผู้หนึ่งมายังหมู่บ้านเหมยพวกเราทั้งสี่พี่น้องมิเพียงไม่ใช่คู่มือของมันเชื่อว่าเพลงกระบี่ของยิ่มซิงแซก็สู้มันไม่ได้"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'ที่แท้มันกล่าวกระตุ้น ให้คนผู้นี้ประลองกระบี่กับเรา'

คนแซ่ยิ่มหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พวกเจ้าเดียรัจฉานทั้งสี่สู้ผู้อื่นไม่ได้ ก็กระตุ้นมันมาประลองกระบี่กับเรา ให้เราจัดการศัตรูเข้มแข็งให้แก่พวกเจ้าทั้งสี่ใช่หรือไม่ น่าเสียดายเราไม่แตะต้องกระบี่สิบกว่าปี ลืมเพลงกระบี่ไปแต่แรก พวกเจ้าหลุบหางไสหัวไปให้กับเราเถอะ"

เท็กปิกองกล่าวว่า

"ตั่วกอ ยิ่มชิงแซมิใช่คู่มือคนผู้นี้ คนผู้นี้บอกว่าในหมู่บ้านเหมยไม่มีผู้ใดเอาชนะมันได้ นับว่ากล่าวไม่ผิด พวกเราไม่ต้องกล่าวมากความกับยิ่มชิงแซแล้ว"

คนแซ่ยิ่มตวาดว่า

"เจ้ากระตุ้นเรามีประโยชน์ใด ผู้แซ่ยิ่มไหนเลยทำงานให้กับพวกเจ้าเดียรัจฉานทั้งสี่?"

ตังแซเซ็งกล่าวว่า

"คนผู้นี้ฝึกเพลงกระบี่จากฮวงเซ็งเอี้ยงฮวงเล่าซิงแซแห่งฮั้วซัว ฟังว่าครั้งกระโน้นยิ่มชิงแซท่องทั่วยุทธจักร ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน เพียงกลัวฮวงเล่าซิงแซคนเดียว ยิ่มชิงแซมีฉายาหนึ่งเรียกว่าม่อฮวงยื่อต้อ *(เห็นฮวงหลบลี้)* ที่แท้หมายถึงฮวงเซ็งเอี้ยงฮวงเล่าซิงแซนั่นเอง"

คนแซ่ยิ่มไม่มีโทสะ กลับหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"พวกเจ้าตัวโสโครกทั้งสี่ถูกผู้อื่นคุกคามจนสิ้นหนทาง ค่อยขอให้เล่าฮูลงมือ มารดาเจ้าเถอะ เล่าฮูหากหลงกลพวกเจ้า ก็ไม่แซ่ยิ่มแล้ว"

อึ้งเจ็งกงทอดถอนใจกล่าวว่า

"น้องแซ่ฮวง ยิ่มชิงแซท่านนี้พอฟังว่าท่านแซ่ฮวง ก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ กระบี่นี้ไม่ต้องประลองแล้ว พวกเรายอมรับว่าท่านมีเพลงกระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดินก็แล้วกัน"

เหล็งฮู้ชงเห็นคนผู้นี้ถูกคุมขังเป็นเวลานาน ต้องบังเกิดความเห็นใจฟังจากปากคำทุกผู้คน คนผู้นี้เป็นบุคคลสูงด้วยวัยวุฒิ ทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยม ดังนั้นกล่าวว่า

"ตั่วจึงจู้กล่าวผิดแล้ว ผู้อาวุโสแซ่ฮวงเมื่อวิจารณ์เพลงกระบี่กับผู้เยาว์ให้การยกย่องต่อ...ต่อยิ่มเล่าซิงแซท่านนี้ยิ่ง บอกว่าทอดตา

ทั้งแผ่นดิน ท่านผู้เฒ่าเพียงยอมรับนับถือยิ่มเล่าซิงแซคนเดียว"

คำพูดพอกล่าว อี้งเจ็งกงและพวกนี้ทั้งสิ่งงงันวูบ คนแซ่ยิ่มกลับภาคภูมิใจยิ่งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"สหายน้อยผู้นี้กล่าวถูกต้อง ฮวงเซ็งเอี้ยงมิใช่ชนชั้นธรรมดา มีแต่เขาจึงล่วงรู้ถึงความลึกล้ำพิสดารของเพลงกระบี่เรา"

อี้งเจ็งกงกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ฮวง...ฮวงเล่าซิงแซทราบว่าเขา...เขาอยู่ที่นี้?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวโป้ปดว่า

"ผู้อาวุโสเข้าใจว่า ยิ่มเล่าซิงแซซ่อนตัวในป่าเขาลำเนาไพร ท่านผู้เฒ่าเมื่อตอนถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่ผู้เยาว์มักกล่าวขวัญถึงยิ่มเล่าซิงแซ"

คนแซ่ยิ่มกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ฮวงเซ็งเอี้ยงมีภูมิรอบรู้จริงๆ สหายน้อย เจ้าโค่นตัวบัดซบหมู่บ้านเหมยเหล่านี้พ่ายแพ้ใช่หรือไม่?"

"เพลงกระบี่ของผู้เยาว์เมื่อได้รับการถ่ายทอดจากผู้อาวุโสแซ่ฮวง นอกจากยิ่มเล่าซิงแซเอง หรือว่าทายาทของท่าน บุคคลธรรมดาย่อมมิใช่คู่มือเปรียบติด"

ตอนนี้เขาไม่พอใจต่อสี่สหายหมู่บ้านเหมยยิ่ง รู้สึกคุกใต้ดินอืดอัดซุ่มชื้น พวกมันกลับคุมขังยอดคนท่านนี้ไว้ที่นี้ ไม่ทราบคุมขังเป็นเวลานานเท่าใด นับเป็นฝีมือที่โหดเหี้ยมอำมหิต ดังนั้นกล่าวโดยไม่ไว้หน้าอีก

อี้งเจ็งกงและพวกพอฟัง รู้สึกเป็นรสชาติสุดบรรยาย แต่พวกมันประลองกระบี่พ่ายแพ้จริงๆ ดังนั้นไม่มีคำพูดจะกล่าว คนแซ่ยิ่มกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก สหายน้อย เจ้าเท่ากับช่วยระบายโทสะให้กับ

• • • •

เรา เจ้าโค่นพวกมันพ่ายแพ้อย่างไร?"

"คนของหมู่บ้านเหมยที่ประลองกระบี่กับเราเป็นคนแรก เป็นสหายแซ่เต็งผู้หนึ่ง เรียกว่ากระบี่เดียวสายฟ้าเต็งเกียงอะไรนั่น"

คนแซ่ยิ่มกล่าวว่า

"เพลงกระบี่คนผู้นี้ฟังเฟ้อฟ่มเฟือย รู้จักแต่ใช้ประกายกระบี่ข่ขวัญผู้คนไม่มีฝีมือแท้จริง เจ้าไม่ต้องใช้กระบวนท่าทำร้ายมัน ขอเพียงยื่นคมกระบี่ไปที่ใด มันก็จะเสนอข้อมือข้อแขนให้เจ้าฟันเอง"

เหล็งฮู้ชงและสี่สหายกังหนำตื่นตระหนกยิ่ง อุทานดังอาราวกับนัดแนะกันไว้ คนแซ่ยิ่มถามว่า

"เป็นไร เรากล่าวไม่ถูกต้องหรือ?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"กล่าวถูกต้อง ผู้อาวโสคล้ายเห็นกับตาก็มิปาน"

"ประเสริฐมาก เจ้าฟันมือหรือตัดแขนของมัน?"

"ผู้เยาว์เบี่ยงคมกระบี่เล็กน้อย"

คนแซ่ยิ่มกล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง กับศัตรูไยต้องเกรงอกเกรงใจ เจ้าถือการุณยธรรมวันหน้าต้องพลาดท่าเสียที ผู้ที่ต่อสู้กับเจ้าเป็นคนที่สองเป็นใคร?"

"เป็น**สี่จึงจู้** *(หัวหน้าหมู่บ้านที่สี่)*"

"อืมม์ เพลงกระบี่ของเล่า**สี่** *(อันดับสี่)* ย่อมสูงส่งกว่ากระบี่เดียวอุบาทว์อะไรนั่น แต่ไม่สูงส่งกว่าเท่าใด มันเห็นเจ้าเอาชัยคนแซ่เต็ง พอลงมือคงต้องใช้ท่าไม้ตายที่มันภาคภูมิใจ เรียกว่า**พัวะปักพีมั้วเกี่ยมฮวบ** *(เพลงกระบี่สาดหมึกฟันกองปอ)* อะไรนั่น กระบี่ท่าที่ใช้คือรุ้งขาวพุ่งหาอาทิตย์ หงส์เหินมังกรทะยาน ลมโชยต้นหลิวเอี้ยง..."

ตังแชเซ็งได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งบอกท่ากระบี่ของตัวเองได้โดยไม่ผิดพลาดสร้างความตื่นตระหนกกว่าเดิม เหล็งฮู้ชงก็กล่าวว่า

"ซึ่งความจริง เพลงกระบี่ของสี่จงจู้นับว่าสูงส่ง เพียงแต่ระหว่างจู่โจมศัตรู มีช่องโหว่มากเกินไป"

คนแซ่ยิ่มหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่ายาทของฮวงเช็งเอี้ยง มีฝีมืออยู่สองท่าจริงๆ เจ้ากล่าวเพียงคำเดียวก็เปิดโปงจุดอ่อนของเพลงกระบี่สาดหมึกพันกองปอของมันออกมา ในเพลงกระบี่ของมันชุดนี้มีกระบวนท่าหนึ่งเรียกว่ามังกรหยกห้อยย้อย ยกกระบี่ฟันลงอย่างหักโหม มันไม่ใช้กระบวนท่านี้ก็แล้วกันไป หากใช้ออกมา ขอเพียงแนบคมกระบี่กับคมกระบี่ของมันฟันขึ้นไป นิ้วทั้งห้าจะถูกฟันขาดออกมา โลหิตสาดกระเซ็นดุจสาดหมึก กลายเป็นเพลงกระบี่เลือดสาดนิ้วกุดด้วนแล้ว ฮา ฮา ฮา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสคาดการณ์ดั่งเทพยดา ผู้เยาว์ใช้กระบวนท่านี้เอาชัยเขาจริงๆ แต่ผู้เยาว์กับเขาไม่มีอริบาดหมาง สี่จึงจู้ยังจัดสุราเลี้ยงต้อนรับ นิ้วทั้งห้านี้ไม่ต้องฟันออกมาแล้ว ฮา ฮา ฮา"

ตังแชเช็งขุ่นแค้นจนหน้าเขียวคล้ำ เพียงแต่ศีรษะสวมปลอกหมอนไม่ว่าผู้ใดก็มองไม่เห็น

คนแซ่ยิ่มกล่าวอีกว่า

"**เล่าซา** *(อันดับสาม)* **ศีรษะล้าน** จัดเจนในการใช้พู่กัน ลายมือของมันคล้ายกับทารกอายุสามขวบ พาดสาดใส่ลายมือไปในวิทยายุทธ์สหายน้อยควรทราบว่าเมื่อเผชิญศัตรู ความเป็นตายแขวนอยู่บนเส้นด้าย ย่อมต้องจู่โจมอย่างสุดกำลัง ไหนเลยมีกะใจคัดลายมือ"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสกล่าวถูกต้อง ซาจึงจู้ต่อสู้กับผู้คน ออกจะชะล่าใจไป"

"คิดเอาชัยเล่าซาศีรษะล้าน นับว่าง่ายดายยิ่ง เพลงพู่กัน

ของมันเมื่อสอดแทรกลายมือของนักคัดลายมือเข้าไป อานุภาพพู่กันย่อมลดทอนลง สามารถปลิดศีรษะมันลงมา"

เท็กปิกองตอนแรกบันดาลโทสะ แต่ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกว่าคำพูดคนผู้นี้กล่าวมีเหตุผล วันนี้เหล็งฮู้ชงหากไม่ยั้งมือไว้ไมตรี ต่อให้มีเท็กปิกองสิบคน ก็ต้องตายใต้คมกระบี่เขาจนหมดสิ้น

คนแซ่ยิ่มกล่าวต่อ

"เล่ายี่ฝึกวิชากระดานหมากล้อมเหล็กดำ นับเป็นวิชาฝีมือที่จริงแท้แน่นอน พอลงมือยิ่งมายิ่งรวดเร็ว คล้ายสายฟ้าคะนองฝน ยากที่จะปิดป้องต้านรับได้ สหายน้อยเจ้าทำลายมันอย่างไร ลองบอกมาฟังดู"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"คำ 'ทำลาย' ผู้เยาว์ไม่กล้ารับ เพียงแต่เราพอลงมือก็ชิงจู่โจมต่อยี่จึงจู้คุกคามเขาตกเป็นฝ่ายรับ"

"ประเสริฐ ท่าที่สองเล่า?"

"ท่าที่สองผู้เยาว์ยังคงชิงจู่โจม ยี่จึงจู้ตกเป็นฝ่ายตั้งรับ"

"ประเสริฐ ท่าที่สามเป็นอย่างไร?"

"ท่าที่สามยังคงเป็นเรารุกมันรับ"

คนแซ่ยิ่มกล่าวว่า

"ร้ายกาจนัก ดรั้งกระโน้นเฮ็กแป๊ะจื้อใช้ป้ายเหล็กดำเป็นอาวุธขอเพียงมีคนต้านรับท่าจู่โจมของมันได้ มันจะใช้ชีวิตคราหนึ่ง ภายหลังมันเปลี่ยนเป็นใช้กระดานหมากล้อมเหล็กดำ มีเปรียบในเชิงอาวุธยิ่งยอดเยี่ยมกว่าเดิม สหายน้อยกลับคุกคามมันต้านรับติดต่อกันสามท่านับว่าประเสริฐมาก ท่าที่สี่มันตีโต้อย่างไร?"

"ท่าที่สี่สภาพการรุกรับยังไม่เปลี่ยนแปร"

คนแซ่ยิ่มส่งเสียงดังอ้อ ชั่วครู่จึงกล่าว

"เจ้าจู่โจมทั้งสิ้นกี่กระบี่ เฮ็กแป๊ะจื้อค่อยตีโต้ได้?"

"นี่..ผู้เยาว์จดจำจำนวนกระบวนท่าไม่ได้แล้ว"

เฮ็กแป๊ะจื้อพลันกล่าวว่า

"ฮวงเสียวเฮียบใช้กระบี่ปานเทพยดา ตั้งแต่เริ่มต้นจนยุติ ผู้เยาว์ไม่สามารถตีโต้แม้สักท่าเดียว เมื่อมันจู่โจมออกสี่สิบกว่ากระบวนท่า ผู้เยาว์สำนึกตัวว่าไม่ใช่คู่มือเปรียบติด จึงผลักกระดานหมากล้อมออก ยอมรับการพ่ายแพ้"

จนบัดนี้มันค่อยกล่าววาจากับคนแซ่ยิ่ม น้ำเสียงกลับเกรงอกเกรงใจยิ่ง คนแซ่ยิ่มส่งเสียงร้องว่า

"เหลวไหล ฮวงเซ็งเอี้ยงแม้เป็นยอดฝีมืออันเด่นล้ำของฝ่ายกระบี่แต่เพลงกระบี่ฮั้วซัวมีจำกัด เราไม่เชื่อว่าคนของสำนักฮั้วซัวสามารถรุกไล่เฮ็กแป๊ะจื้อสี่สิบกระบวนท่า โดยที่มันไม่อาจตีโต้แม้สักท่าเดียว"

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ยิ่มเล่าชิงแซชมผู้เยาว์ไปแล้ว เพลงกระบี่ของน้องแซ่ฮวงผู้นี้หลุดพ้นจากขอบเขตจำกัดของฝ่ายกระบี่แห่งฮั้วซัว ทอดตาทั่วทั้งแผ่นดิน มีแต่สุดยอดฝีมือเช่นยิ่มเล่าชิงแซ จึงสามารถชี้แนะมันสักหลายกระบวนท่า"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'อึ้งเจ็งกง เท็กปิกอง และตังแซเซ็งพดจาหยามเหยียด เฮ็กแป๊ะจื้อกลับเคารพนบนอบ แต่ไม่ว่ากระตุ้นหรือยกยอ ล้วนมีจุดหมายต้องการให้ยิ่มเล่าชิงแซประลองเพลงกระบี่กับเรา'

คนแซ่ยิ่มแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เจ้าประจบสอพลอ ยังคงเหม็นคลุ้งสุดทนทาน อึ้งเจ็งกงมีพลังฝีมือคู่ดี่กำกึ่งกับเฮ็กแป๊ะจื้อ แต่มีพลังการฝึกปรือมิใช่ชั่ว สหายน้อย เจ้าใช้กำลังภายในเอาชัยมันหรือ?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์รับบาดเจ็บอยู่ก่อน สูญเสียพลังฝีมือ เป็นเหตุให้กระบี่เจ็ดสายไร้สภาพของตั่วจึงจู้ไม่บังเกิดผลต่อผู้เยาว์"

"มีความหมายนัก สหายน้อย เราคิดรับทราบเพลงกระบี่ของเจ้าด"

เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสอย่าได้หลงกล สี่สหายกังหนำเพียงคิดกระตุ้นท่านประลองกระบี่กับเรา แท้ที่จริงมีจุดมุ่งหมายอื่นเคลือบแฝง"

"จุดมุ่งหมายใด?"

"พวกมันเดิมพันกับสหายของเราผู้หนึ่งว่า ในหมู่บ้านเหมยหากมีคนสามารถเอาชัยเพลงกระบี่ของผู้เยาว์ สหายผู้เยาว์ต้องเสียวัตถุหลายสิ่งแก่พวกมัน"

คนแซ่ยิ่มส่งเสียงดังอืมม์กล่าวว่า

"อย่างนั้นคงเป็นโน้ตเพลงพิณหมากกล หรือเป็นลายมือภาพวาดที่หายากยิ่งอันใด?"

"ถูกแล้ว ผู้อาวุโสคาดการณ์ดุจเทพยดาคำนวณ"

"เราเพียงต้องการดูเพลงกระบี่ของเจ้า มิใช่ประกระบวนท่ากันจริงๆ อีกประการเราไม่แน่ว่าสามารถเอาชัยเจ้าได้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสคิดเอาชัยผู้เยาว์ ย่อมง่ายดายยิ่ง แต่จึงจู้ทั้งสี่ต้องรับปากประการหนึ่งก่อน"

"เจ้าต้องการให้พวกมันรับปากอันใด?"

"ผู้อาวุโสหากเอาชัยกระบี่ในมือผู้เยาว์ ขนะเดิมพันได้วัตถุอันล้ำค่าทั้งสี่ประการนั้นไป จึงจู้ทั้งสี่ก็ต้องเปิดประตูคุก น้อมส่งผู้อาวุโสไปจากที่นี้"

เท็กปิกองและตังแชเซ็งกล่าวโดยพร้อมเพรียง

"ทำไม่ได้"

อึ้งเจ็งกงก็แค่นเสียงดังเฮอะ คนแซ่ยิ่มหัวร่อพลางกล่าวว่า

"สหายน้อยช่างเพ้อฝันนัก เป็นฮวงเซ็งเอี้ยงสอนแก่เจ้าหรือ?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ฮวงเล่าซิงแซไม่ทราบว่าผู้อาวุโสถูกคุมขังอยู่ที่นี้ ผู้เยาว์ยิ่งคาดคิดไม่ถึงเด็ดขาด"

เฮ็กแป๊ะจื้อพลันกล่าวว่า

"ฮวงเสียวเฮียบ ยิ่มเล่าซิงแซผู้นี้เรียกว่าอะไร สหายชาวยุทธจักรขนานฉายาเขาว่าอะไร เขาความจริงเป็นผู้นำค่ายสำนักไหน เหตุใดถูกคุมขังอยู่ที่นี้ ท่านเคยได้ยินฮวงเล่าซิงแซเอ่ยถึงหรือไม่?"

มันถามติดต่อกันสี่ข้อ เหล็งฮู้ชงตอบไม่ได้แม้สักข้อเดียว ตะกุกตะกักว่า

"เรื่องนี้ไม่เคยได้ยินผู้อาวุโสแซ่ฮวงเอ่ยถึง เรา...เราไม่ทราบเป็นความสัตย์"

ตังแชเซ็งกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ท่านหากทราบสาเหตุความนัย คงไม่ออกปากให้พวกเราปลดปล่อยมันออกไป คนผู้นี้หากไปจากที่นี้ จะก่อกวนจนฟ้าถล่มดินทลาย ไม่ทราบมีคนต้องจบชีวิตมากน้อยเท่าใด นับแต่นี้ในยุทธจักรไม่มีวันสุขสงบอีก"

คนแซ่ยิ่มหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ถูกต้อง สี่สหายกังหน้าต่อให้มีขวัญบังอาจเทียมฟ้า ก็ไม่กล้าปลดปล่อยเล่าฮูออกจากคุกคุมขัง อีกประการพวกมันเพียงได้รับคำสั่งให้เฝ้าดูสถานที่นี้ เป็นผู้คุมอันต้อยต่ำสี่คน ไหนเลยมีสิทธิ์ปลดปล่อยเล่าฮู?"

เหล็งฮู้ชงนิ่งเงียบงัน ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ความนัยของเรื่องนี้ เราไม่ล่วงรู้แม้แต่น้อย หากกล่าวออกไปจะเผยพิรุธแล้ว'

อึ้งเจ็งกงกล่าวว่า

"น้องแซ่ฮวง ท่านเห็นคุกใต้ดินอับชื้น บังเกิดความเห็นใจต่อยิ่มซิงแซ ดังนั้นไม่พอใจต่อพวกเรา นี่เป็นคุณธรรมของท่าน เล่าฮิวไม่โทษว่าท่าน แต่ท่านทราบหรือไม่ ยิ่มซิงแซท่านนี้หากกลับเข้ายุทธจักร เพียงสำนักฮั้วซัวอย่างน้อยต้องมีผู้คนล้มตายกว่าครึ่ง ยิ่มซิงแซ เรากล่าวไม่ผิดกระมัง?"

คนแซ่ยิ่มกล่าวว่า

"มิผิด เจ้าสำนักฮั้วซัวยังมีงักปุกคุ้งกระมัง คนผู้นี้สวมหน้ากากจอมปลอม น่าเสียดายตอนแรกเราวุ่นวาย ตอนหลังถูกลอบทำร้าย ไม่เช่นนั้นคงกระชากหน้ากากของมันออกมาแต่แรก"

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน ซือแป๋แม้ขับเขาออกจากสำนัก แต่ซือแป๋ซือบ้อมีบุญคุณเลี้ยงดูตนเอง เป็นที่จารึกซึ้งใจของตน ยามนี้ได้ยินคนแซ่ยิ่มหยามหยันซือแป๋ตนเอง ต้องกระชากเสียงว่า

"หยุดปาก ซือ..."

คำ "แป๋" นับว่ากล้ำกลืนเอาไว้ทันท่วงที จำได้ว่าตอนที่เฮี่ยงมุ่งเทียนนำพาตนมาที่หมู่บ้านเหมย อ้างว่าตนเองเป็นซือเจ่กของงักปุกคุ้ง ตอนนี้ไม่ทราบฝ่ายตรงข้ามมีเจตนาดีหรือร้าย ไม่อาจบอกความจริงต่อพวกเขา

คนแซ่ยิ่มย่อมไม่ทราบเจตนาที่เหล็งฮู้ชงส่งเสียงตวาด กล่าวสืบต่อ

"ในสำนักฮั้วซัวย่อมมีคนที่เราให้การยกย่อง หนึ่งคือฮวงเช็งเอี้ยง หนึ่งคือสหายน้อย ยังมีผู้เยาว์รุ่นหลังของเจ้าคนหนึ่ง เรียก

ว่าเล่งอะไรนั่นใช่แล้วเป็นเล่งตงเจ่ก โกวเนี้ยน้อยมีนิสัยเปิดเผยห้าวหาญ น่าเสียดายที่แต่งงานกับงักปุกคุ้งเฉกเช่นดอกไม้สดปักบนมูลโค"

เหล็งฮู้ชงได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งเรียกซือบ้อตนเองเป็นโกวเนี้ยน้อย ต้องหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้ ไม่กล่าวว่ากระไร คนแซ่ยิ่มถามว่า

"สหายน้อย เจ้าเรียกว่าอะไร?"

"ผู้เยาว์แซ่ฮวงนามยี่ตง"

"คนแซ่ฮวงของฮั้วซัวล้วนไม่เลว เจ้าเข้ามาเถอะ เราจะรับทราบเพลงกระบี่ของ**ฮวงเหลา** *(ผู้เฒ่าแซ่ฮวง)* ดู"

ก่อนนี้เขาเรียกฮวงเซ็งเอี้ยงตรงๆ ยามนี้เปลี่ยนเป็นเรียกว่าฮวงเหลา คาดว่านิยมชมชอบต่อเหล็งฮู้ชง พลอยเกรงอกเกรงใจต่อฮวงเซ็งเอี้ยงขึ้นมา

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความสงสัยอยากรู้แต่แรก ต้องการดูว่าคนผู้นี้มีรูปลักษณะอย่างไร พลังฝีมือสูงส่งเพียงไหน ดังนั้นกล่าวว่า

"เพลงกระบี่อันต้อยต่ำของผู้เยาว์ ได้แต่ขู่ขวัญผู้คน เมื่ออยู่เบื้องหน้าผู้อาวุโสนับว่าไม่ควรคู่กับการเหลือบแล แต่ยิ่มเล่าซิงแซเป็นมังกรในมวลมนุษย์ เมื่อมาถึงที่นี้ ไหนเลยไม่เข้าพบได้?"

ตังแซเซ็งพลันสะอึกเข้ามา กระซิบที่ข้างหูเหล็งฮู้ชงว่า

"น้องแซ่ฮวง คนผู้นี้มีแนววิชาประหลาดพิสดาร ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต ท่านต้องระวังให้มากไว้ หากพบว่าไม่ถูกต้อง ให้รีบล่าถอยออกมา"

สุ้มเสียงมันแผ่วเบายิ่ง แต่เต็มไปด้วยความห่วงใยกังวล เหล็งฮู้ชงลอบละอายใจ ครุ่นคิดขึ้น

'สี่จึงจู้มีคุณธรรมน้ำมิตรต่อเรา เมื่อครู่เรากลับเหน็บแนมเขา เขามิเพียงไม่ผูกใจอาฆาต กลับห่วงใยความปลอดภัยเของเรา'

คนแซ่ยิ่มร้องดังๆ ว่า

"เข้ามาเถอะ พวกมันอยู่เบื้องนอก พูดจาลับๆ ล่อๆ อะไร สหายน้อยสี่อัปลักษณ์กังหนำมิใช่ตัวดี อย่าได้หลงเชื่อคำพูดพวกมันแม้สักคำเดียว"

เหล็งฮู้ชงลำบากยากใจยิ่ง ไม่ทราบฝ่ายใดเป็นคนดี สมควรช่วยฝ่ายใดดี

อึ้งเจ็งกงล้วงประแจอีกดอกหนึ่งจากอกเสื้อ สอดไปในรูกุญแจบนประตูเหล็กบิดหมุนหลายครา เหล็งฮู้ชงเข้าใจว่า หลังจากนั้นอึ้งเจ็งกงคงผลักประตูออก มิคาดอึ้งเจ็งกงกลับล่าถอยไปด้านข้างเฮ็กแป๊ะจื้อเดินเข้าไป ล้วงประแจจากอกเสื้อสอดไปในรูกุญแจอีกรูหนึ่งบิดหมุนหลายครา จากนั้นเท็กปิกองกับตังแชเซ็งพากันล้วงประแจสอดไปในรูกุญแจ

เหล็งฮู้ชงค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้ผู้อาวุโสแซ่ยิ่มผู้นี้มีความสำคัญยิ่ง จึงจู้ทั้งสี่ถือประแจคนละดอก ต้องทยอยไขกุญแจ ประตูเหล็กจึงเปิดออกได้ หรือว่าสี่สหายกังหนำกลับไม่ไว้วางใจกันและกัน จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เมื่อครู่ผู้อาวุโสแซ่ยิ่มบอกว่า สี่สหายกังหนำเพียงได้รับคำสั่งให้เฝ้าดูแลสถานที่นี้ เพียงเป็นผู้คุมคุกอันต้อยต่ำ ไม่มีสิทธิ์ปลดปล่อยคน ไม่แน่ว่าการถือประแจคนละดอก เป็นกฎที่เบื้องบนวางไว้ ฟังจากเสียงบิดหมุนกุญแจ แสดงว่ารูกุญแจขึ้นสนิมประตูเหล็กบานนี้ไม่ได้เปิดออกเป็นเวลานานแล้ว'

ตังแชเซ็งหลังจากบิดหมุนกุญแจ ก็เขย่าประตูเหล็กหลายคราเกร็งกำลังผลักเข้าด้านใน ได้ยินเสียงครืดคราด ประตูเหล็กเปิดเข้าด้านในหลายนิ้ว ประตูเหล็กพอเปิดออก ตังแชเซ็งก็กระโดดพุ่งถอยอึ้งเจ็งกงและพวกทั้งสามถอยปราดไปวาเศษ เหล็งฮู้ชงพลอยถอยกายไปหลายก้าว

คนแซ่ยิ่มหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"สหายน้อย พวกมันกลัวเรา เจ้าไยต้องกลัวด้วย?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ เดินเข้าไปผลักมือใส่ประตูเหล็ก รู้สึกเดือยประตูขึ้นสนิมหนาเตอะ ต้องรวบรวมเรี่ยวแรง ค่อยผลักประตูเหล็กเลื่อนออกสองเชียะ กลิ่นอับชนิดหนึ่งพุ่งมากระทบจมูก

ตังแซเซ็งเดินเข้ามา ยื่นส่งกระบี่ไม้ให้สองเล่ม เหล็งฮู้ชงรับไปถือด้วยมือซ้าย เท็กปิกองก็กล่าวว่า

"น้องเรา ท่านถือตะเกียงน้ำมันเข้าไป"

พลางปลดตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่งลงจากผนัง เหล็งฮู้ชงยื่นมือขวารับไว้ เดินเข้าห้องคุมขังไป

เห็นห้องคุมขังกว้างยาววาเศษ มุมห้องจัดตั้งเตียง บนเตียงนั่งไว้ด้วยคนไว้เครายาวจรดอก หนวดเคราร่กครึ้มทั่วใบหน้า ไม่อาจเห็นเค้าใบหน้าโดยชัดเจน ผมเผ้าคิ้วเคราเป็นสีดำสนิท ปราศจากสีขาวดอกเลาแม้แต่น้อย

เหล็งฮู้ชงน้อมกายกล่าวว่า

"ผู้เยาว์โชคดีได้กราบพบผู้อาวุโสแซ่ยิ่ม โปรดสอนสั่งให้มากไว้"

คนแซ่ยิ่มยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ต้องเกรงใจ เจ้าช่วยแก้เหงาให้กับเรา ต้องขอบใจเจ้ามากแล้ว"

"ไม่กล้า ตะเกียงดวงนี้วางไว้บนเตียง ดีหรือไม่?"

คนแซ่ยิ่มบอกตกลง แต่หายื่นมือรับไม่ เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น 'ห้องคุมขังคับแคบปานนี้ จะประลองกระบี่อย่างไร?'

ดังนั้นเดินถึงหน้าเตียง วางตะเกียงน้ำมันลง พร้อมกับฉวย

โอกาสยัดม้วนกระดาษและของแข็งนั้นไปในมือคนแซ่ยิ่ม

คนแซ่ยิ่มงงงันวูบ รับม้วนกระดาษไป จากนั้นกล่าวเสียงกังวาน

"นี่ พวกเจ้าทั้งสี่ไม่เข้ามาชมดูการต่อสู้หรือ?"

อี้งเจ็งกงกล่าวว่า

"สถานที่คับแคบไม่อาจบรรจุผู้คนได้"

คนแซ่ยิ่มกล่าวว่า

"ตกลง สหายน้อยปิดประตูลง"

เหล็งฮู้ชงรับคำ หมุนตัวไปผลักปิดประตูเหล็ก คนแซ่ยิ่มผุดลุกขึ้น บนตัวบังเกิดเสียงเกรียวกราวเบาๆ คล้ายเป็นเสียงโซ่เหล็กกระทบกัน คนแซ่ยิ่มยื่นมือขวารับกระบี่ไม้จากมือเหล็งฮู้ชงเล่มหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เล่าฮไม่แตะต้องกระบี่สิบกว่าปี ไม่ทราบยังจำเพลงกระบี่เมื่อครั้งกระโน้นได้หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงเห็นข้อมือของเขาสวมปลอกเหล็ก บนปลอกเหล็กมีโซ่เหล็กร้อยติดกับผนังด้านหลัง เมื่อมองดูมืออีกข้างหนึ่งและเท้าทั้งสองของเขา ก็ล่ามโซ่เหล็กร้อยติดกับผนังด้านหลัง สายตายามกวาดมอง เห็นผนังรอบด้านเป็นสีเขียวแววับ ที่แท้ผนังทั้งสี่ด้านล้วนหลอมจากเหล็กต้องครุ่นคิดขึ้น

'โซ่ตรวนที่ล่ามมือเท้าของเขาคงหลอมจากเหล็กกล้า ไม่เช่นนั้นสายโซ่ไม่หยาบเท่าใด ยากที่จะพันธนาการยอดฝีมือเช่นเขาได้'

คนแซ่ยิ่มสะบัดกระบี่ไม้ใส่อากาศ ในห้องคุมขังก็บังเกิดเสียงอึงอล เหล็งฮู้ชงชมว่า

"ผู้อาวุโสมีกำลังภายในลึกล้ำนัก"

คนแซ่ยิ่มหันกายไป เหล็งฮู้ชงดูออกว่าเขาหันกายไปคลี่ม้วนกระดาษออก อ่านดูข้อความบนกระดาษ และตรวจดูของแข็งนั้น

เหล็งฮู้ชงถอยกายไปหนึ่งก้าว ใช้ศีรษะบดบังช่องสี่เหลี่ยมบนประตูเหล็ก มิให้ผู้คนที่เบื้องนอกทั้งสี่เห็นสภาพของคนแซ่ยิ่ม

คนแซ่ยิ่มขยับโซ่เหล็กดังติงตัง ร่างสั่นระริกเล็กน้อย แสดงว่าหลังจากอ่านข้อความบนม้วนกระดาษ บังเกิดความพลุ่งพล่านใจ แต่แล้วหันกายกลับมา ดวงตาสาดประกายเจิดจ้า กล่าวว่า

"สหายน้อย สองมือเราแม้เคลื่อนไหวไม่สะดวก แต่ไม่แน่นักว่าจะเอาชนะเจ้าไม่ได้"

"ผู้เยาว์เป็นอนุชนรุ่นหลัง ย่อมมิใช่คู่มือผู้อาวุโส"

"เจ้าจู่โจมใส่เฮ็กแป๊ะจื้อสี่สิบกระบวนท่า คุกคามมันไม่สามารถตีโต้แม้สักกระบวนท่าเดียว ตอนนี้ทดลองจู่โจมใส่เรา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวคำ "ขออุกอาจ" เสือกกระบี่ไม้แทงใส่คนแซ่ยิ่ม เป็นกระบวนท่าแรกที่จู่โจมใส่เฮ็กแป๊ะจื้อ

คนแซ่ยิ่มชมคำ "ประเสริฐ" กระบี่ไม้แทงเฉียงๆ ใส่ทรวงอกด้านซ้าย เหล็งฮู้ชงระหว่างรุกแฝงการรับ ระหว่างรับแฝงการรุก เป็นเพลงกระบี่ที่เพียบพูนทั้งการรุกและรับ เฮ็กแป๊ะจื้อชมดูอยู่ที่ช่องสี่เหลี่ยมนอกประตู อดโห่ร้องมิได้

"เพลงกระบี่ที่ดี"

คนแซ่ยิ่มหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกเจ้าทั้งสี่โชคดี วันนี้ได้เปิดหูเปิดตา"

ยามนั้น เหล็งฮู้ชงแทงกระบี่ที่สองมาถึง คนแซ่ยิ่มวกกระบี่ไม้จี้ใส่ไหล่ขวาเหล็งฮู้ชง ยังคงเป็นกระบวนท่าที่รุกแฝงการรับ รับแฝงการรุก

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน รู้สึกกระบี่ที่ใช้ปราศจากช่องว่างจุดอ่อน ยากที่จะใช้กระบี่สยบจุดสำคัญ ได้แต่ขวางกระบี่ปิดป้อง ปลายกระบี่ชี้เฉียงใส่ท้องน้อยของฝ่ายตรงข้าม เป็นกระบวนท่าที่รุกแฝงการรับ

480 กระบี่เดียวดายหยิ่งหยิ่งหยิ่ง

คนสองคนมองดูชั่วขณะ ก็เปิดทางให้อีกสองคนชมดู

ตอนแรกสี่สหายกังหนำเห็นเหล็งฮู้ชงกับคนแซ่ยิ่มต่อสู้ด้วยเพลงกระบี่ลึกล้ำพิสดาร ต้องทอดถอนชมเชย เมื่อชมดูถึงตอนท้ายไม่อาจรับรู้ความพิสดารของเพลงกระบี่ทั้งสองได้ บางครั้งอึ้งเจ็งกงชมดูกระบวนท่าหนึ่ง ต้องครุ่นคิดอยู่เนิ่นนานค่อยเข้าใจถึงความพิสดารของกระบวนท่า แต่ตอนนั้นทั้งสองหักล้างกันอีกสิบกว่ากระบวนท่า ไม่ทราบว่ากระบวนท่าเหล่านั้นเป็นอย่างไร สร้างความตื่นตระหนกจนครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้น้องแซ่ฮวงมีเพลงกระบี่ลึกล้ำถึงระดับนี้ เมื่อครู่มันประลองกระบี่กับเราเกรงว่าใช้พลังฝีมือเพียงสามสี่ส่วน หากว่ามันพอลงมือขอเพียงใช้สามท่าจู่โจมสัมพันธ์ เราก็จะทิ้งพิณยอมรับการพ่ายแพ้ หากว่าหักหาญผลาญชีวิตจริงๆ เพียงกระบวนท่าแรกก็ใช้ขลุ่ยหยกทิ่มแทงดวงตาเราบอดไป'

อึ้งเจ็งกงไม่ทราบว่าตัวเองประเมินเพลงกระบี่เหล็งฮู้ชงสูงเกินไป เก้ากระบี่เดียวดายยิ่งเผชิญศัตรูเข้มแข็ง อานุภาพยิ่งเข้มแข็ง ที่เหล็งฮู้ชงเผชิญตอนนี้คือ บุคคลที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินแห่งยุค ความสูงส่งของฝีมือบรรลุถึงขั้นสุดคาดคิดคำนวณ ภายใต้การกระตุ้นจากเขาค่อยเปล่งความลึกล้ำพิสดารของเก้ากระบี่เดียวดายออกมา หากว่าต๊กโกวคิ้วป่ายฟื้นคืนชีวิต หรือว่าฮวงเซ็งเอี้ยงมาด้วยตนเองสามารถพบพานคู่มือเช่นนี้ ก็ปีติยินดียิ่ง

การใช้เก้ากระบี่เดียวดาย นอกจากแตกฉานเพลงกระบี่แล้วยังต้องพึ่งพาไหวพริบปฏิภาณของผู้ใช้กระบี่ คนใช้กระบี่ยิ่งมีสติปัญญาสูงเยี่ยม เพลงกระบี่ยิ่งสูงล้ำ คราใดที่สะบัดปัดป่ายตามอำเภอใจนับว่าบรรลุถึงระดับไม่อาจขีดขั้นจำกัดแล้ว

หักล้างอีกสี่สิบกระบวนท่า เหล็งฮู้ชงยิ่งใช้กระบวนท่ายิ่ง

แคล่วคล่องถนัดมือ เคล็ดความลึกล้ำที่ฮวงเชิงเอี้ยงไม่เคยชี้แนะกลับก่อกำเนิดขึ้นเพื่อรับมือศัตรูเข้มแข็ง ความประหวั่นพรั่นใจเมื่อเสื่อมคลาย ก็ทุ่มเทสติสมาธิทั้งมวลกับเพลงกระบี่จนหมดสิ้น

คนแซ่ยิ่มพลิกแพลงใช้ท่าเพลงกระบี่แปดแขนง บ้างจู่โจมออกอย่างเกรี้ยวกราด บ้างใช้ติดต่อตามกัน บ้างพลิกแพลงว่องไว บ้างหนักหน่วงดุดัน แต่ไม่ว่าพลิกแพลงกระบวนท่าอย่างไร เหล็งฮู้ชงใช้กระบี่แนวทางเดียวรับมือได้อย่างปลอดโปร่ง คล้ายกับเพลงกระบี่ทั้งแปดแขนง เป็นวิชาฝีมือที่เขาคุ้นเคยตั้งแต่เล็กก็ปาน

คนแซ่ยิ่มขวางกระบี่ปิดป้อง ตวาดว่า

"สหายน้อย เพลงกระบี่ของเจ้าที่แท้ได้รับการถ่ายทอดจากผู้ใด คาดว่าฮวงเหลาก็ไม่มีความสามารถระดับนี้"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ กล่าวว่า

"เพลงกระบวนนี้หากมิใช่ฮวงเล่าซิงแซถ่ายทอดให้ ยังมียอดคนท่านใดสามารถถ่ายทอดให้"

คนแซ่ยิ่มกล่าวว่า

"นั่นก็มิผิด ลองรับเพลงกระบี่ของเราดู"

พลางกู่ร้องดังยาวนาน ฟาดฟันกระบี่ไม้ออก เหล็งฮู้ชงแทงกระบี่เฉียงๆ คุกคามอีกฝ่ายหนึ่งรั้งกระบี่กลับไปปิดป้อง คนแซ่ยิ่มส่งเสียงตวาดราวคลุ้มคลั่ง ใช้กระบี่ด้วยความรวดเร็วกว่าเดิม

เหล็งฮู้ชงรู้สึกเพลงกระบี่ชุดนี้ไม่มีความพิสดารใด แต่เสียงตวาดสะท้านแก้วหูตนเองดังอึงอล จิตใจว้าวุ่นสมาธิสับสน ได้แต่ระงับสติค่อยคลี่คลายกระบวนท่า

ทันใด คนแซ่ยิ่มส่งเสียงกู่ราวพิโรธ ในหูเหล็งฮู้ชงบังเกิดเสียงดังของเยื่อหูคล้ายถูกกระแทกขาด จากนั้นสมองมึนงง ล้มฟุบกับพื้น สิ้นสติสมประดี

(จบเล่ม 2)

อมตะนวนิยายของกิมย้ง

กระบี่

เย้ายุทธจักร

3

กิมย้ง (金庸) ประพันธ์

น.นพรัตน์ เรียบเรียง

เรื่องของธัมมะ อธรรม และวิญญูชนจอมปลอม

สารบัญ

บทที่ 21	ในคุกมืดก้นทะเลสาบ	31
บทที่ 22	ก่าจู้ผู้ยิ่งใหญ่	65
บทที่ 23	เภทภัยรายทาง	103
บทที่ 24	มลทินที่มัวหมอง	165
บทที่ 25	ข่าวของโฉมสะคราญ	225
บทที่ 26	บุกเสียวลิ้มยี่	265
บทที่ 27	สามศึกสะท้านฟ้า	325
บทที่ 28	เภทภัยกลางหิมะ	379
บทที่ 29	เจ้าสำนักคนใหม่	415
บทที่ 30	ความลับความหลัง	459

บทที่ 21
ในคุกมืดกับมะเขือยาว

เหล็งฮู้ชงไม่ทราบสิ้นสติไปนานเท่าใด ในที่สุดฟื้นคืนสติมา รู้สึกปวดศีรษะแทบระเบิด แก้วหูยังลั่นอึงอล พอลืมตาขึ้นเห็นทุกที่ทางมืดทะมึน ไม่ทราบว่าตกอยู่ที่ใด ยันกายหมายลุกขึ้น แต่ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง ต้องครุ่นคิดในใจ

'เราคงตายแล้ว ถูกฝังอยู่ในหลุมฝังศพแล้ว'

ยามนั้นทั้งร้อนรุ่มทั้งเสียใจ สิ้นสติไปอีกครา เมื่อฟื้นคืนสติเป็นคำรบสอง อาการสั่นที่แก้วหูค่อยทุเลาลง รู้สึกใต้ร่างทั้งกระด้างทั้งเย็นเฉียบ คล้ายนอนอยู่บนแผ่นเหล็กแผ่นหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงยื่นมือลูบคลำ พบว่าใต้เสื่อเป็นแผ่นเหล็กแผ่นหนึ่งจริงๆ มือขวาพอขยับ กลับบังเกิดเสียงเกรียวกราว รู้สึกบนข้อมือถูกวัตถุเย็นเฉียบใดพันธนาการไว้ เมื่อยื่นมือซ้ายลูบคลำ ก็บังเกิดเสียงเกรียวกราว มือซ้ายถูกวัตถุพันธนาการไว้เช่นกัน

เหล็งฮู้ชงทั้งแตกตื่นทั้งยินดี และทั้งหวาดกลัว ตนเองแสดงว่ายังไม่ตาย แต่ถูกโซ่เหล็กล่ามไว้ เมื่อยื่นมือซ้ายลูบคลำใหม่ พบว่าเป็นสายโซ่เล็กเรียวเส้นหนึ่ง พอขยับเท้าทั้งสอง พบว่าข้อเท้าทั้งสองก็ถูกล่ามโซ่ไว้

เหล็งฮู้ชงลืมตาเพ่งมอง แต่เบื้องหน้าปราศจากแสงสว่าง

แม้แต่น้อย ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เราสิ้นสติในตอนที่ประลองกระบี่กับยิ่มเล่าชิงแซ ไม่ทราบถูกสี่สหายกังหนำลอบทำร้ายอย่างไร ดูท่าถูกคุมขังอยู่ในคุกใต้ดินกันบึงเช่นกัน'

ดังนั้นร้องเรียกว่า

"ผู้อาวุโสแซ่ยิ่ม ผู้อาวุโสแซ่ยิ่ม"

ร้องเรียกสองคำ หามีเสียงขานรับไม่ เหล็งฮู้ชงต้องแผดเสียงร้องว่า

"ตั่วจึงจู้ สี่จึงจู้ พวกท่านไฉนคุมขังเราไว้ที่นี้ รีบปล่อยเราออกไป"

แต่นอกจากเสียงของตนเองแล้ว ไม่มีสุ้มเสียงสำเนียงใด ความประหวั่นลนลานของเหล็งฮู้ชงเปลี่ยนเป็นเดือดดาล แผดด่าว่า

"คนต่ำช้าไร้ยางอาย พวกท่านประลองกระบี่เอาชัยไม่ได้ ก็คิดคุมขังเราไว้หรือ?"

หวนนึกถึงตนเองถูกคุมขังในคุกมืดก้นบึงเช่นเดียวกับยิ่มเล่าชิงแซ ในใจเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง ต้องส่งเสียงร้องออกมาอีกคราสุ้มเสียงที่เปล่งจากปากกลับกลายเป็นคร่ำครวญหวนไห้ ไม่ทราบหลั่งน้ำตานองหน้าตั้งแต่เมื่อใด แผดเสียงร้องว่า

"พวกเจ้าโจรสุนัขทั้งสี่ เรา...เราเหล็งฮู้ชงเมื่อทะลวงออกจากคุกคุมขัง ต้องทิ่มแทงพวกเจ้าตาบอด ตัดมือเท้าพวกเจ้าออกมาหลังจากที่เราออกจากคุกมืด..."

แต่แล้วสุ้มเสียงชะงักขาดหาย ลอบร่ำร้องในใจ

'เราสามารถออกจากคุกมืดนี้หรือ ด้วยฝีมือของผู้อาวุโสแซ่ยิ่มยังออกไปไม่ได้ เราไหนเลยออกไปได้?'

ยามร้อนรุ่มใจ ต้องกระอักโลหิตออกมา สิ้นสติไปอีกครา

ยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน คล้ายได้ยินเสียงดังแกร๊ก จาก นั้นแสงสว่างชอนไชเข้าตา เหล็งฮู้ชงพลันสะท้านตื่น กระโดดปราด ขึ้น ลืมไปว่ามือถูกพันธนาการ บวกกับมือเท้าไร้เรี่ยวแรง กระโดด ขึ้นมาเชียะเศษก็ร่วงฟาดลง แขนคล้ายกับจะหลุดสลายจากกัน

แสงสว่างสาดลอดเข้ามาจากช่องสี่เหลี่ยมกว้างยาวเชียะเศษ แห่งหนึ่ง จากนั้นเหล็งฮู้ชงฉุกคิดว่า คุกมืดของผู้อาวุโสแซ่ยิ่มเจาะ ช่องสี่เหลี่ยมบนประตูเหล็กเช่นนี้ สายตายามกวาดมอง พบว่าตนเอง ตกอยู่ในคุกมืดลักษณะเดียวกันหลังหนึ่งจริงๆ ต้องร้องว่า

"รีบปล่อยเราออกไป อึ้งเจ็งกง เฮ็กแป๊ะจื้อ เจ้าโจรสุนัขที่ ต่ำช้า หากมีกำลังขวัญก็ปล่อยเราออกไป"

เห็นในช่องสี่เหลี่ยมปรากฏถาดไม้ใบหนึ่งยื่นเข้ามาช้าๆ บน ถาดจัดวางข้าวชามใหญ่ บนข้าวพอกกับเล็กน้อย ยังมีกระปุก เคลือบใบหนึ่ง คาดว่าบรรจุน้ำแกง

เหล็งฮู้ชงเห็นว่าฝ่ายตรงข้ามส่งข้าวปลาอาหารมา แสดงว่า คิดจองจำตนไว้อย่างยาวนาน ต้องแผดด่าว่า

"โจรสุนัขทั้งสี่ พวกเจ้าจะฆ่าจะฟันก็ลงมือ ไม่ต้องกลั่นแกล้ง ทรมานเรา"

เห็นถาดไม้ใบนั้นยกค้างไว้ แสดงว่ารอให้ตนเองยื่นมือรับไป เหล็งฮู้ชงยื่นมือปัดกระแทก เสียงเพล้งเมื่อชามข้าวและกระปุก เคลือบตกแตกกับพื้น ข้าวปลาน้ำแกงสาดกระจาย ถาดไม้ใบนั้นหด กลับไปช้าๆ

เหล็งฮู้ชงโถมถึงช่องสี่เหลี่ยมนั้นด้วยโทสะ เห็นชายชราผม หงอกขาวผู้หนึ่งมือซ้ายถือตะเกียง มือขวาถือถาดไม้ หันกายไปช้าๆ ชายชราผู้นี้ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น กลับไม่เคยพบพานมาก่อน เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"ท่านเรียกอึ้งเจ็งกงมา เรียกเฮ็กแป๊ะจื้อมา โจรสุนัขทั้งสี่ หากเก่งกล้าก็พิสูจน์ความเป็นตายกับเรา"

ชายชรานั้นไม่สนใจ เดินค้อมเอวจากไปทีละก้าว เหล็งฮู้ชงร้องดังๆ ว่า

"นี่ ท่านได้ยินหรือไม่?"

ชายชรานั้นจากไปโดยไม่เหลียวหน้ากลับมา ในที่สุดเงาหลังหายลับกับมุมโค้งของอุโมงค์ แสงตะเกียงก็สลัวลงทีละน้อย จวบกระทั่งมืดมิดสนิท ชั่วครู่ให้หลังได้ยินเสียงเปิดประตู และเสียงปิดประตูไม้ประตูเหล็กตามลำดับ ทางอุโมงค์มืดมิดสนิททั่ว ทั้งไม่มีแสงสว่าง และปราศจากสุ้มเสียงใด

เหล็งฮู้ชงรู้สึกศีรษะมึนงงอีกครา ระงับสติแล้วล้มตัวลงนอนบนเตียง ครุ่นคิดขึ้น

'ชายชราที่ส่งอาหารคงได้รับคำสั่งเด็ดขาด ห้ามไม่ให้สนทนากับเรา เราร่ำร้องใส่มันก็ไม่มีประโยชน์'

จากนั้นหวนนึกถึงห้องคุมขังนี้ มีลักษณะเดียวกับห้องขังผู้อาวุโสแซ่ยิ่ม คาดว่าหมู่บ้านเหมยจัดสร้างคุกไว้ไม่น้อย หากสามารถติดต่อกับผู้อาวุโสแซ่ยิ่มหรือสหายยามยากที่ถูกขัง ร่วมแรงร่วมใจกัน อาจมีโอกาสดิ้นรนหลุดรอดได้

เหล็งฮู้ชงพอได้คิด ยื่นมือเคาะใส่ผนัง บังเกิดเสียงตังตังของโลหะกระทบกันเสียงสะท้อนทั้งหนักทั้งทึบ แสดงว่าอีกด้านหนึ่งของผนังเป็นเนื้อดิน

เหล็งฮู้ชงเคาะผนังอีกสามด้านจนถ้วนทั่ว ยังคงเป็นสุ้มเสียงอย่างเดียวกัน คล้ายกับคุกมืดนี้จัดสร้างอยู่ก้นทะเลสาบอย่างโดดเดี่ยว ใต้ผิวดินนี้ย่อมมีห้องคุมขังอื่น อย่างน้อยมีอีกหลังหนึ่งคุมขังผู้อาวุโสแซ่ยิ่มไว้ แต่ไม่ทราบอยู่ทิศทางใด ห่างจากห้องคุมขังของตนสักเท่าใด

เหล็งฮู้ชงนั่งพิงผนัง นึกทบทวนเหตุการณ์ก่อนที่จะสิ้นสติไปเที่ยวหนึ่ง จำได้ว่าคนแซ่ยิ่มยิ่งลงมือยิ่งเร่งร้อน เสียงตวาดยิ่งมายิ่งดัง จากนั้นส่งเสียงตวาดสะท้านฟ้าสะเทือนดิน ตนเองสิ้นสติไป ไม่ทราบถูกสี่สหายกังหนำคร่ากุมไว้ เสือกไสเข้าห้องคุมขังได้อย่างไร ต้องครุ่นคิดขึ้น

'จึงจู้ทั้งสี่เปลือกนอกเป็นยอดคนอันสูงส่ง ปรกติดีดพิณเล่นหมากรุก คัดลายมือ วาดภาพ แท้ที่จริงกระทำเรื่องต่ำช้าสามานย์ มิน่าเล่าซือแป๋บอกว่าคนโฉดชั่วที่แท้จริงเป็นคนเจ้าปัญญาอันหลักแหลม นับว่ากล่าวไม่ผิด แผนอุบายของสี่สหายกังหนำยากจะระวังป้องกันได้จริงๆ'

นึกถึงตอนนี้ ฉุกคิดถึงเฮี่ยงมุ่งเทียน ไม่ทราบประสบเภทภัยด้วยหรือไม่ จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เฮี่ยงตั่วกอมีไหวพริบปราดเปรียว ดูท่าล่วงรู้พฤติการณ์ของสี่สหายกังหนำแต่แรก ขอเพียงเขาไม่ถูกสี่สหายกักตัวไว้ ต้องหาทางช่วยเหลือเราออกไป'

พอได้คิด ค่อยคลายใจลง เหล็งฮู้ชงพึมพำว่า

"เหล็งฮู้ชงเอยเหล็งฮู้ชง เจ้าออกจะขวัญอ่อนไปแล้ว เมื่อครู่กลับแตกตื่นจนร่ำไห้ออกมา หากถูกผู้อื่นล่วงรู้จะแบกหน้าไว้ที่ใด?"

เหล็งฮู้ชงเมื่อคลายใจลง ก็ลุกขึ้นช้าๆ รู้สึกทั้งหิวทั้งกระหาย ครุ่นคิดในใจ

'น่าเสียดายเมื่อครู่อาละวาด ทำข้าวปลาน้ำดื่มตกแตก หากไม่รับประทานอิ่มหนำ หลังจากที่เฮี่ยงตั่วกอช่วยเหลือเราออกไปไหนเลยมีเรี่ยวแรงฆ่าฟันสี่สุนัขกังหนำ เฮ็กแป๊ะจื้อลึกซึ้งที่สุด แผนการทั้งหมดคงเป็นมันกำหนดขึ้น หลังจากที่เราเอาตัวรอด ต้องฆ่ามันเป็นบุคคลแรก ตังแชเซ็งค่อนข้างสัตย์ซื่อ จะไว้ชีวิตสุนัขมันสัก

ครา เพียงแต่สุราที่มันเก็บสะสมไว้เราต้องดื่มให้หมดสิ้น'

นึกถึงสุราที่ตังแชเช็งเก็บสะสมไว้ ยิ่งกระหายสุดทนทาน ไม่ทราบตนเองสิ้นสติไปนานเท่าใด เฮี่ยงมุ่งเทียนไฉนไม่รุดมาช่วยเหลือ จากนั้นฉุกคิดขึ้น

'ไม่ถูกต้อง นับแต่โบราณกาลมา วิญญูชนอันเปิดเผยมักพลาดท่าเสียทีคนต่ำช้า ถึงกับมีคำพังเพยว่า ทวนเปิดเผยหลบหลีกง่าย เกาทัณฑ์ลับยากระวัง จนบัดนี้เฮี่ยงตั๋วกอยังไม่มาช่วยเรา คาดว่าคงประสบเภทภัยด้วย'

ยามกะทันหันลืมเลือนว่าตนเองถูกคุมขัง ห่วงใยกังวลความปลอดภัยของเฮี่ยงมุ่งเทียนขึ้นมา คิดฟุ้งซ่านเหลวไหล จวบกระทั่งเคลิ้มหลับไป

เมื่อตื่นขึ้นมา เบื้องหน้ามืดมิดสนิททั่ว ไม่ทราบเป็นเวลาใด ผ่านไปเนิ่นนาน ที่ช่องสี่เหลี่ยมคล้ายปรากฏแสงรำไรสาดลอดเข้ามา สร้างความลิงโลดยินดีแก่เหล็งฮู้ชงยิ่ง พลิกตัวลุกขึ้นนั่งเฝ้าครุ่นคิด ไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดมาช่วยตน แต่ความยินดีคงอยู่ไม่นาน จากนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าลากมาช้าๆ แสดงว่าเป็นชายชราที่ส่งอาหารนั้น เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"เรียกโจรสุนัขทั้งสี่มา ดูว่าพวกมันยังมีหน้ามาพบเราหรือไม่?"

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามาทุกขณะ แสงตะเกียงก็สว่างขึ้นทีละน้อย จากนั้นถาดไม้ใบหนึ่งยื่นส่งเข้ามาจากช่องสี่เหลี่ยม บนถาดยังคงจัดวางข้าวสวยชามใหม่และกระปุกเคลือบใบหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงหิวกระหายแต่แรก ลังเลเล็กน้อยจึงรับถาดไม้มา ชายชรานั้นปล่อยมือจากถาดไม้ หันกายไปช้าๆ เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"นี่ อย่าเพิ่งไป เรามีคำพูดคิดถามท่าน"

ชายชรานั้นไม่แยแสสนใจ ลากฝีเท้าจากไปทีละน้อย จาก

นั้นแสงตะเกียงเลือนลับไป เหล็งฮู้ชงก่นด่าหลายคำ ยกกระปุกเคลือบจ่อกับปากดื่ม ในกระปุกบรรจุไว้ด้วยน้ำดื่ม เหล็งฮู้ชงดื่มรวดเดียวครึ่งกระปุก ค่อยรับประทานอาหาร ในความมืดจำแนกออกว่ากับบนชามข้าวเป็นอาหารประเภทเต้าหู้หัวผักกาด

เหล็งฮู้ชงอยู่ในห้องคุมขังเจ็ดแปดวัน ชายชรานั้นจะส่งอาหารมาวันละครั้ง จากนั้นเก็บชามข้าวกระปุกเคลือบ และกระปุกที่บรรจุของขับถ่ายไป ไม่ว่าเหล็งฮู้ชงจะกล่าวอย่างไร สีหน้ามันล้วนไม่มีความรู้สึกใด

ไม่ทราบเป็นวันที่เท่าใด เหล็งฮู้ชงพอเห็นแสงตะเกียง ก็โถมถึงหน้าช่องสี่เหลี่ยม ยึดถือถาดไม้ไว้ ร้องว่า

"ท่านไฉนไม่กล่าววาจา ที่แท้ท่านได้ยินคำพูดของเราหรือไม่?"

ชายชรานั้นชี้ใบหูตัวเอง สั่นศีรษะคราหนึ่ง เป็นความหมายว่าหูหนวกจากนั้นอ้าปากขึ้น เหล็งฮู้ชงเพ่งตามอง ต้องแตกตื่นตะลึงลาน เห็นลิ้นในปากของมันขาดด้วนไปครึ่งหนึ่ง เป็นที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง ดังนั้นอุทานดังอากล่าวว่า

"ลิ้นของท่านถูกตัดขาดไปหรือ ใช่เป็นการลงมือของจึงจู้สุนัขทั้งสี่หรือไม่?"

ชายชรานั้นไม่ตอบคำ ยื่นถาดไม้เข้ามาในช่องสี่เหลี่ยมช้าๆ แสดงว่าไม่ได้ยินคำพูดของเหล็งฮู้ชง ต่อให้ได้ยินก็ไม่มีปัญญาตอบได้ เหล็งฮู้ชงอกสั่นขวัญแขวน จวบกระทั่งชายชรานั้นจากไปไกลยังไม่อาจสงบจิตใจลงรับประทานข้าว กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"สี่สุนัขกังหนำน่าชังปานนี้ เหล็งฮู้ชงหลุดพ้นออกไปไม่ได้ก็แล้วกันไป วันใดที่แหกคุกออกไปต้องจัดการกับสุนัขทั้งสี่ตัวนี้ ตัดลิ้นปลิดใบหูควักดวงตา...."

ทันใด ส่วนลึกของจิตใจบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น

'หรือว่าเป็น...เป็นคนเหล่านั้น...'

หวนนึกถึงค่ำคืนที่อยู่นอกศาลเจ้าโอสถ ตนเองทิ่มแทงดวงตาผู้คนสิบห้าคนบอดไป คนเหล่านี้ไม่ทราบมีความเป็นมาอย่างไร หรือว่าพวกมันคุมขังตนเองไว้ที่นี้ เพื่อแก้แค้นที่ถูกทำร้ายตาบอดไป

นึกถึงตอนนี้ เหล็งฮู้ชงต้องทอดถอนใจยาว โทสะในอกสลายไปกว่าครึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'เราทิ่มแทงดวงตาผู้คนสิบห้าคนนั้นบอดไป พวกมันคิดแก้แค้นย่อมสมควรอยู่'

เหล็งฮู้ชงเมื่อคลายโทสะ ก็ผ่านวันเวลาง่ายดายกว่าเดิม ในคุกมืดไม่แบ่งแยกกลางวันกลางคืน ย่อมไม่ทราบว่าถูกคุมขังนานเท่าใด รู้สึกยิ่งมายิ่งร้อนอบอ้าวคาดว่าย่างเข้าฤดูร้อนแล้ว

ห้องคุมขังอันคับแคบไม่มีที่ระบายลม ดังนั้นร้อนอบอ้าวสดทนทาน วันนี้เหล็งฮู้ชงรุ่มร้อนจนทนทานไม่ได้ แต่มือเท้าถูกล่ามโซ่ไม่สามารถถอดเสื้อผ้ากางเกงออกหมด ได้แต่ดึงเสื้อผ้าขึ้นรูดกางเกงลง ตลบเสื่อบนเตียงเหล็กขึ้น นอนเปลือยอยู่บนแผ่นเหล็ก รู้สึกเย็นชุ่มชื้น ไม่นานก็หลับใหลไป

หลับเป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม แผ่นเหล็กถูกนอนทับจนร้อน เหล็งฮู้ชงจึงขยับตัวเข้าด้านใน เปลี่ยนที่เย็นกว่านี้ มือซ้ายกดลงบนแผ่นเหล็ก รัสึกคล้ายสลักลวดลายอันใด ยามหลับใหลไม่ได้สนใจ

เมื่อตื่นขึ้นมา รู้สึกคึกคักแจ่มใส ไม่นานให้หลัง ชายชรานั้นส่งอาหารมาอีก เหล็งฮู้ชงเห็นใจต่อชะตากรรมของมัน ทุกครั้งที่มันส่งถาดไม้เข้ามาทางช่องสี่เหลี่ยม ต้องบีบมือหรือตีหลังมือของมันเบาๆ เป็นการแสดงความขอบคุณ ครั้งนี้ก็เช่นกัน

เหล็งฮู้ชงรับถาดไม้ หดแขนกลับมา ใต้แสงตะเกียงชีดจางพลันเห็นบนหลังมือซ้ายของตัวเองมีตัวหนังสือนูนขึ้นมาห้าคำ กลับ

เป็นคำ "อั้วเกี้ยถูกคุมขัง"

สร้างความสงสัยใจยิ่ง ไม่ทราบอักษรเหล่านี้มาจากที่ใด ขบคิดแล้ววางถาดไม้ลง ยื่นมือลูบคลำแผ่นเหล็กบนเตียง พบว่าสลักอักษรเล็กละเอียดถี่ยิบ

เหล็งฮู้ชงค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้บนแผ่นเหล็กสลักอักษรไว้แต่แรก เพียงแต่บนเตียงปูเสื่อ ดังนั้นไม่ได้พบเห็น เมื่อคืนนอนเปลือยกายบนแผ่นเหล็กบนหลังมือค่อยพิมพ์อักษรห้าคำนี้ เมื่อลูบคลำหลังไหล่ก็พบว่าพิมพ์อักษรเต็มไปหมด

ตอนนั้นชายชราที่ส่งอาหารจากไปไกล ห้องคุมขังมืดมิดสนิท เหล็งฮู้ชงดื่มน้ำหลายคำ ไม่คำนึงถึงการรับประทานข้าว ยื่นมือลูบคลำอักษรบนเตียงตั้งแต่ต้นลูบคลำลงไปทีละน้อย อ่านเบาๆ ว่า

"เล่าฮูชำระความแค้นสมใจ ฆ่าคนมากมายสุดคณานับ ถูกคุมขังอยู่ก้นบึง นับเป็นผลกรรมสนอง แต่เรายิ่มอั้วเกี้ยถูกคุมขัง..."

เหล็งฮู้ชงอ่านถึงตอนนี้ ค่อยทราบว่า "อั้วเกี้ยถูกคุมขัง" พิมพ์จากตำแหน่งนี้เอง เมื่อลูบคลำต่อไป เห็นมีข้อความว่า

"หวนนึกถึงวิชาเลิศภพจบแดน ต้องสูญสลายไปพร้อมกับชีวิตของเล่าฮู อนุชนรุ่นหลังไม่ล่วงรู้ความสามารถของเล่าฮู นับเป็นความเสียใจประการหนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงลูบถึงตอนนี้ ครุ่นคิดขึ้น

*'คนสลักอักษรเหล่านี้เรียกว่า**ยิ่มอั้วเกี้ย** (กระทำการตามใจเรา) ที่แท้คนผู้นี้ก็แซ่ยิ่ม ไม่ทราบมีส่วนเกี่ยวข้องใดกับผู้อาวุโสแซ่ยิ่มหรือไม่?'*

จากนั้นครุ่นคิด คุกใต้ดินนี้ไม่ทราบสร้างเป็นเวลานานเท่าใด คนสลักอักษรไม่แน่ว่าเสียชีวิตตั้งแต่หลายสิบปีหรือหลายร้อยปีก่อนแล้ว เมื่อลูบคลำต่อไปเป็นข้อความว่า

"บัดนี้ขอจารึกแก่นแท้ของฝีมือเล่าฮูไว้ที่นี้ ให้อนุชนรุ่นหลังฝึกปรือ อย่างนั้น เล่าฮูแม้ตายยอดวิชาคงอยู่ หนึ่งคือการนั่งกรรมฐาน..."

ข้อความหลังจากนั้น เป็นวิธีการโคจรลมปราณ ให้สูดลมหายใจอย่างไร สะสมสำนึกที่จุดตังชั้งอย่างไร โคจรพลังผ่านชีพจรหยิมและต๊กอย่างไร

เหล็งฮู้ชงนับแต่ฝึกเก้ากระบี่เดียวดาย เพียงชมชอบเพลงกระบี่หวังว่าสามารถค้นพบเพลงกระบี่อันใดเพื่อฝึกฆ่าเวลา แต่ลูบตั้งแต่ต้นจนจบ กลับค้นหาคำ "กระบี่" ไม่พบ สร้างความผิดหวังยิ่งครุ่นคิดขึ้น

'วิชาเลิศภพจบแดนอันใด ไยมิใช่ล้อเราเล่นหรอกหรือ เราสามารถฝึกวิชาฝีมือทกแขนง แต่ไม่สามารถฝึกวิชากำลังภายใน พอเกร็งกำลังภายในเลือดลมที่ทรวงอกจะพลุ่งพล่านปั่นป่วน หากคิดฝึกกำลังภายใน รังแต่แส่หาความเจ็บปวดใส่ตัว'

ตอนแรกที่พบเห็นข้อความบนแผ่นเหล็ก เหล็งฮู้ชงยังกระตือรือร้นคึกคัก ยามนี้อดระทดท้อแท้มิได้ ครุ่นคิดขึ้น

'โชคชะตาช่างกลั่นแกล้งคนนัก หากว่าเราไม่พบข้อความเหล่านี้ยังประเสริฐกว่า ยังมี ยิ่มอั้วเกี้ยหากฝึกยอดวิชาได้จริงๆ ไฉนถูกคุมขังอยู่ที่นี้ แสดงว่าคุกใต้ดินมั่นคงแข็งแกร่ง ต่อให้มีความสามารถสูงล้ำเทียมฟ้า เมื่อถูกคุมขังได้แต่รอความตายทีละน้อย'

ดังนั้นไม่แยแสสนใจข้อความบนแผ่นเหล็กอีก ยกชามข้าวขึ้นรับประทาน

เมืองฮั่งจิวพอย่างเข้าฤดูร้อน ทั่วทั้งเมืองคล้ายตกอยู่ในเตาหลอม คุกใต้ดินอยู่ก้นทะเลสาบ ไม่ถูกแดดแผดเผา ความจริงเย็นร่มรื่น แต่หนึ่งนั้นไม่มีช่องระบายลม สองเบื้องล่างอับชื้น เหล็งฮู้ชง

ต้องถอดเสื้อผ้านอนบนแผ่นเหล็กทุกวัน พอยื่นมือก็ลูบคลำถูกตัวอักษรกลับจดจำข้อความเหล่านั้นโดยไม่รู้ตัว

วันนี้เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดถึงซือแป้ซือบ้อและเซี่ยวซือม่วยทั้งหลาย ไม่ทราบพวกเขาตอนนี้อยู่ที่ใด กลับสำนักฮั้วซัวแล้วหรือไม่ พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาแต่ไกล

เสียงฝีเท้าทั้งแคล่วคล่องทั้งแผ่วเบา ผิดแผกกับชายชราส่งอาหารนั้น เหล็งฮู้ชงพอฟัง ทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ความจริงคิดกระโดดปราดขึ้นแต่ยามลิงโลดยินดี ตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง กลับนอนอยู่บนเตียงไม่อาจเคลื่อนไหว

เสียงฝีเท้ามาถึงหน้าประตูเหล็ก ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"ยิ่มซิงแซ หลายวันนี้อากาศร้อนยิ่ง ท่านผู้เฒ่าสบายดีหรือไม่?"

สุ้มเสียงพอกระทบโสต เหล็งฮู้ชงจดจำออกว่าเป็นเฮ็กแป๊ะจื้อ หากแม้นคนผู้นี้รุดมาเมื่อหนึ่งเดือนก่อน เหล็งฮู้ชงคงส่งเสียงด่าทอออกมา แต่หลังจากถูกคุมขังระยะหนึ่ง เพลิงโทสะค่อยเสื่อมคลายสุขุมหนักแน่นขึ้นมากนัก ครุ่นคิดขึ้น

'มันไฉนเรียกเราเป็นยิ่มซิงแซ หรือว่าเดินผิดห้อง'

ดังนั้นเงียบงันไป ได้ยินเฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ทุกสองเดือนเราจะมาถามท่านผู้เฒ่าครั้งหนึ่ง วันนี้เป็นวันขึ้นหนึ่งค่ำเดือนเจ็ด เรายังคงถามคำเดิม ยิ่มซิงแซที่แท้รับปากหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงลอบหัวร่อ คนผู้นี้เดินผิดห้องจริงๆ กลับยึดถือตนเองเป็นผู้อาวุโสแซ่ยิ่ม จากนั้นฉุกคิดขึ้น

'ในจึงจู้หมู่บ้านเหมยทั้งสี่ นับเฮ็กแป๊ะจื้อมีความคิดอ่าน

• • • • • • • • • • • • • • กิมย้ง เขียน

ละเอียดลึกซึ้งที่สุด หากเป็นเท็กปิกองหรือตังแซเซ็ง ไม่แน่ว่าเดินผิดห้อง เฮ็กแป๊ะจื้อไหนเลยเดินผิดได้ ความนี้คงต้องมีสาเหตุเลศนัย'

ดังนั้นสงบปากคำไว้ ได้ยินเฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ยิ่มชิงแซ ท่านยิ่งใหญ่มาชั่วชีวิต ไยต้องเน่าเปื่อยสลายในคุกใต้ดิน ขอเพียงท่านรับปากเราเรื่องนี้ เราจะทำตามคำสัญญาช่วยท่านออกจากที่คุมขัง"

เหล็งฮู้ชงใจเต้นระทึกขึ้น ทราบว่าเป็นโอกาสเอาตัวรอด ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามมือกุศลจิตอันใด ยังดีว่าถูกคุมขังอยู่ที่นี้มากนัก แต่คำนวณจิตเจตนาของฝ่ายตรงข้ามไม่ออก เกรงว่าหากตอบผิดจะสูญเสียโอกาสอันดีไป ได้แต่นิ่งเงียบงันไว้

เฮ็กแป๊ะจื้อทอดถอนใจกล่าวว่า

"ยิ่มชิงแซ ท่านไฉนเงียบงันไม่ส่งเสียง คราก่อนคนแซ่ฮวงประลองเพลงกระบี่กับท่าน ท่านไม่พาดพิงถึงข้อเสนอของเราต่อพี่น้องของเราทั้งสามนับเป็นน้ำใจอันดีงาม หลังจากประลองกระบี่ครั้งนั้นคาดว่ายิ่มชิงแซคงบังเกิดความฮึกหาญอีกครา ขอเพียงท่านออกจากคุกมืด คิดฆ่าผู้ใดก็ฆ่าผู้นั้น ไยมิใช่สมใจยิ่ง สิบสองปีมานี้ท่านเหตุใดไม่ยอมรับปากเรา?"

เหล็งฮู้ชงได้ยินมันกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง แสดงว่ายึดถือตนเองเป็นผู้อาวุโสแซ่ยิ่มจริงๆ ไม่ทราบเฮ็กแป๊ะจื้อคิดขอให้ตนรับปากอันใด แต่คาดว่าขอเพียงตนเองเอ่ยปาก เรื่องราวจะถูกเปิดโปง ได้แต่สะกดกลั้นกลืนไว้

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ยิ่มชิงแซยืนกรานปานนี้ ได้แต่รออีกสองเดือนให้หลังค่อยพบกันใหม่"

พลางหัวร่อเบาๆ กล่าวอีกว่า

"ครั้งนี้ยิ่มซิงแซไม่แผดด่าเรา ดูท่าสถานการณ์ค่อยดีขึ้น สองเดือนนี้ขอให้ท่านใคร่ครวญให้ดี"

พลางหันกายไป เหล็งฮู้ชงร้อนรุ่มใจขึ้นมา มันจากไปเช่นนี้ ต้องอีกสองเดือนค่อยมาใหม่ ไหนเลยทนรอได้ รอจนเฮ็กแป๊ะจื้อเดินออกไปหลายก้าว จึงดัดสุ้มเสียงแหบห้าว กล่าวว่า

"เจ้าต้องการให้เรารับปากอันใด?"

เฮ็กแป๊ะจื้อหมุนตัวกระโดดปราดถึงหน้าช่องสี่เหลี่ยม กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่าน...ท่านรับปากแล้วหรือ?"

เหล็งฮู้ชงหันหน้าหาผนัง ยกมือปิดปาก ส่งเสียงเลอะเลือนไม่ชัดเจนว่า

"รับปากอันใด?"

"สิบสองปีมานี้ ทุกปีเราเสี่ยงอันตรายมาหกครั้ง ขอให้ท่านรับปาก ท่านผู้เฒ่าไฉนทราบดีแต่แสร้งถาม?"

"เราลืมไปแล้ว"

"เราขอให้ท่านผู้เฒ่าถ่ายทอดเคล็ดวิชานี้แก่เรา หลังจากที่เราฝึกสำเร็จจะปลดปล่อยท่านผู้เฒ่าออกไป"

เหล็งฮู้ชงส่งเสียงเลอะเลือนไม่ชัดเจนว่า

"เจ้าไร้สาระ เราจึงไม่หลงกล"

"ท่านผู้เฒ่ากริ่งเกรงว่าหลังจากถ่ายทอดเคล็ดวิชานี้แก่เรา เราจะตระบัดสัตย์ไม่ปลดปล่อยท่านผู้เฒ่าออกไปใช่หรือไม่ เราย่อมมีวิธีการให้ท่านผู้เฒ่าเชื่อถือเอง"

"วิธีการอันใด?"

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวอย่างตื่นเต้นยินดีว่า

"ท่านผู้เฒ่ารับปากแล้ว?"

เหล็งฮู้ชงขบคิดใคร่ครวญอย่างรวดเร็ว

'มันขอให้เราถ่ายทอดเคล็ดวิชาให้ เราไหนเลยมีเคล็ดวิชาใด ลองฟังดูว่ามันมีวิธีการอันใด หากว่ามันสามารถปล่อยเราออกไป เราจะท่องเคล็ดวิชาบนแผ่นเหล็กแก่มัน หลอกลวงมันสักครา'

เฮ็กแป๊ะจื้อเห็นเหล็งฮู้ชงเงียบงันไม่ตอบคำ จึงกล่าว

"ท่านผู้เฒ่าจะถ่ายทอดยอดวิชาแก่เรา เราเท่ากับเป็นศิษย์ของท่าน ศิษย์ของนิกายเรา หากทรยศต่ออาจารย์ต้องถูกแล่เนื้อถลกหนัง หลายร้อยปีมานี้ไม่มีคนรอดพ้นมาก่อน เราไหนเลยกล้าไม่ปล่อยท่านผู้เฒ่าออกไป?"

เหล็งฮู้ชงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ สามวันให้หลัง เจ้าค่อยมาฟังคำตอบจากเรา"

"ท่านผู้เฒ่ารับปากในวันนี้ก็แล้วกัน ไยต้องอยู่ในคุกมืดอีกสามวัน?"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'ดูท่ามันยังร้อนใจกว่าเรา ลองยืดเวลาอีกสามวัน ดูว่ามันมีแผนอุบายใด'

ดังนั้นแค่นเสียงหนักๆ แสดงว่าขุ่นเคืองยิ่ง เฮ็กแป๊ะจื้อรีบกล่าวว่า

"ถูกแล้ว สามวันให้หลังเราค่อยมารับการสอนสั่งจากท่านผู้เฒ่า"

เหล็งฮู้ชงได้ยินเฮ็กแป๊ะจื้อเดินออกจากทางอุโมงค์ ปิดประตูเหล็กลง ในใจครุ่นคิดขึ้น

'หรือว่าเฮ็กแป๊ะจื้อยึดถือเราเป็นผู้อาวุโสแซ่ยิ่มจริงๆ คนผู้นี้ละเอียดลึกซึ้งยิ่งไหนเลยผิดพลาดได้?'

ทันใด นึกถึงคำพูดของเฮ็กแป๊ะจื้อที่ว่า "ศิษย์ของนิกายเรา

หากทรยศต่ออาจารย์ต้องถูกแล่เนื้อถลกหนัง หลายร้อยปีมานี้ไม่มีคนรอดพ้นมาก่อน" ต้องครุ่นคิดขึ้น

'นี่เป็นนิกายใด หรือเป็นนิกายอสูร หรือว่าผู้อาวุโสแซ่ยิ่มและสี่สุนัขกังหนำล้วนเป็นสาวกนิกายอสูร ไม่ทราบพวกมันก่อกวนเลศนัยใด กลับลากพาเราเข้าไปด้วย'

นึกถึงนิกายอสูร รู้สึกเรื่องราวลี้ลับยากเข้าใจ ดังนั้นไม่ขบคิดมากความ เพียงแยกแยะเรื่องราวสองประการ

"เฮ็กแป๊ะจื้อกระทำการครั้งนี้ เป็นความจริงใจหรือเสแสร้งสามวันให้หลังมันมาถามไถ่เรา จะตอบว่าอย่างไรดี?"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดต่างๆ นานา ต่อให้นึกจนสมองแทบแตกก็คาดเดาเจตนาแท้จริงของเฮ็กแป๊ะจื้อไม่ออก สุดท้ายหลับใหลไปด้วยความอ่อนเพลีย เมื่อตื่นขึ้นมาความคิดประการแรกคือ

"หากว่าเฮี่ยงตั่วกออยู่ที่นี้ คงคาดเดาเจตนาแท้จริงของเฮ็กแป๊ะจื้อออก ยังมี ผู้อาวุโสแซ่ยิ่มยังมีสติปัญญาเหนือล้ำกว่าเฮี่ยงตั่วกออีก..."

นึกถึงตอนนี้ ร้องโอยคำหนึ่ง ผุดลุกขึ้นยืน เหล็งฮู้ชงหลังจากหลับไปงีบหนึ่งค่อยมีสติแจ่มใส ครุ่นคิดในใจ

'สิบสองปีมานี้ ผู้อาวุโสแซ่ยิ่มไม่ได้รับปากมัน แสดงว่าเรื่องนี้รับปากไม่ได้ เราไหนเลยรับปากได้?'

แต่ด้วยความต้องการหลุดพ้นจากที่คุมขัง ไม่สนใจมากความตกลงในใจว่าสามวันให้หลัง จะถ่ายทอดเคล็ดโคจรพลังบนแผ่นเหล็กแก่เฮ็กแป๊ะจื้อดูว่ามันมีปฏิกิริยาใด ค่อยพลิกแพลงตามสถานการณ์ยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เราขอเพียงท่องเคล็ดวิชาจนขึ้นใจ มันคงไม่นึกระแวงสงสัยเพียงแต่สุ้มเสียงของเราผิดแผกแตกต่างจากผู้อาวุโสแซ่ยิ่ม จะทำ

อย่างไรดีแล้ว เราร่ำร้องสักสองวันจนเสียงแหบแห้ง เมื่อถึงเวลาค่อยส่งเสียงเลอะเลือน คาดว่ามันไม่ทันพบเห็น'

ดังนั้นท่องเคล็ดวิชาครู่หนึ่ง ก็ร่ำร้องชั่วขณะหนึ่ง ทราบว่าคุกมืดอยู่ใต้ผิวดินจัดสร้างประตูมากมายหลายชั้น ต่อให้จุดประทัดในห้องคุมขัง ผู้คนเบื้องนอกก็ไม่ได้ยิน ดังนั้นตะบึงเสียงอย่างเต็มที่ บัดเดี๋ยวด่าทอสี่สหายกังหนำ บัดเดี๋ยวร้องเพลงงิ้ว ร้องถึงตอนท้ายแม้แต่ตัวเองยังรู้สึกระคายหูยิ่ง

เหล็งฮู้ชงค่อยท่องจำเคล็ดวิชาบนแผ่นเหล็ก เมื่อท่องจำถึงคำ "ทำให้จุดตังชั้งคล้ายหีบว่างเปล่า ลึกล้ำดังหุบเขา หีบว่างเปล่าสามารถบรรจุของ หุบเขาลึกล้ำสามารถขังน้ำ หากมีกำลังภายในให้กระจายสู่ชีพจรหยิมและต๊ก" สร้างความสงสัยยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป๋สอนวิชากำลังภายในแก่เรา ให้สะสมพลังที่จุดตังชั้ง จุดตังชั้งยิ่งสะสมพลังกำลังภายในยิ่งกล้าแข็ง เคล็ดวิชานี้กลับบอกว่าในจุดตังชั้งไม่อาจคั่งค้างลมปราณแม้แต่น้อย จุดตังชั้งหากปราศจากพลังจะมีกำลังภายในได้อย่างไร นี่ไยมิใช่ล้อเล่นเช่นทารก ฮา ฮา เฮ็กแป๊ะจื้อต่ำช้าไร้ยางอาย เราจะถ่ายทอดเคล็ดวิชานี้ให้กับมัน ให้มันหลงกลสักครา'

เขาลูบคลำอักษรบนแผ่นศิลา วิเคราะห์ความหมายทีละคำหลายร้อยคำแรกสอนให้ผู้คนสลายพลังอย่างไร ขับลมปราณออกจากร่างอย่างไร สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ในโลกไหนเลยมีคนโง่เขลาปานนี้ ยอมขับสลายลมปราณที่พากเพียรฝึกปรือทิ้งไป การสลายพลังเช่นนี้ ยังยากลำบากกว่าสะสมพลังอีก ฝึกปรือแล้วจะมีประโยชน์ใด เฮ็กแป๊ะจื้อพอฟังเคล็ดวิชานี้ก็ทราบว่ากลั่นแกล้งมัน ไหนเลยยอมหลงกล?'

ยิ่งคิดยิ่งกลัดกลุ้ม ท่องไปท่องมา เพียงท่องแต่เคล็ดข้อความ

"จุดตังชั้งมีพลังกระจายไปยังหยิมต๊ก คล้ายต้นไผ่ในกลวง คล้ายหุบเขาลึกล้ำ..." ท่องอยู่ชั่วขณะต้องกำหมัดทุบเตียง แผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ คนผู้นี้ถูกคุมขังอยู่ในคุกมืด เพลิงโทสะไม่มีที่ระบาย ดังนั้นวางแผนอุบายนี้กลั่นแกล้งคน"

ด่าอยู่ชั่วขณะ ค่อยล้มตัวลงนอน ยามหลับคล้ายปฏิบัติตามเคล็ดข้อความที่ว่า "จุดตังชั้งมีพลัง กระจายไปยังหยิมต๊ก" รู้สึกมีกำลังภายในสายหนึ่งไหลเวียนไปยังชีพจรหยิมต๊ก แขนขากลับปลอดโปร่งสบายอย่างบอกไม่ถูก

ชั่วครู่ให้หลัง ยามครึ่งหลับครึ่งตื่น รู้สึกกำลังภายในที่จุดตังชั้งไหลเวียนไปที่จุดหยิมต๊ก เหล็งฮู้ชงพลันฉุกคิดขึ้น

'ผิดท่าแล้ว กำลังภายในของเราไหลออกไปเช่นนี้ ไยมิใช่กลับกลายเป็นคนพิการในชั่วพริบตา?'

ยามตื่นตระหนก รีบพลิกกายลุกขึ้นนั่ง กำลังภายในก็ไหลออกจากชีพจรหยิมต๊ก รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านปั่นป่วน ผ่านไปเนิ่นนาน ค่อยระงับสติลงฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง สร้างความลิงโลดยินดียิ่งครุ่นคิดขึ้น

'เราที่รับบาดเจ็บ เนื่องเพราะภายในกายสะสมลมปราณของหกเซียนหุบเขาท้อและหลวงจีนปุกก่ายเจ็ดแปดสาย แม้แต่จอมแพทย์ฆ่าคนยังไม่สามารถรักษา เจ้าอาวาสปึงเจ่งได้ซือบอกว่า มีแต่คัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อ จึงสามารถขับลมปราณออกนอกกายไปทีละน้อย เคล็ดวิชาที่จารึกบนแผ่นเหล็กมิใช่สอนให้เราสลายพลังหรอกหรือ ฮา ฮา เหล็งฮู้ชง เจ้าผู้นี้โง่งมยิ่ง ผู้อื่นกลัวสูญเสียพลังกำลังภายใน แต่เจ้ากลัวว่าไม่สามารถสลายกำลังภายในไปได้ เมื่อมีวิธีฝึกเช่นนี้ ไยมิใช่ประเสริฐเลิศยิ่ง?'

เหล็งฮู้ชงคึกคักอักโข ยื่นมือลูบคลำเคล็ดวิชาและวิธีฝึกเที่ยว

หนึ่ง ค่อยทรุดนั่งขัดสมาธิ ฝึกฝนตามลำดับ ฝึกเพียงหนึ่งชั่วยามลมปราณภายนอกที่สะสมอยู่ที่จุดตังชั้งอย่างยาวนาน ก็ถูกขับสลายเข้าสู่ชีพจรหยิมต๊กส่วนหนึ่ง มาตรว่าไม่สามารถขับออกจากร่าง แต่อาการเลือดลมพลุ่งพล่านทุเลาลงมากนัก

เหล็งฮัชงลุกขึ้น เปล่งเสียงร้องเพลงด้วยความยินดี แต่เสียงเพลงแหบแห้งสุดทนฟัง ที่แท้การตะเบ็งเสียงร้องเพื่อต้องการให้เสียงแหบพร่าประสบผล ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ยิ่มอั้วเกี้ยเอยยิ่มอั้วเกี้ย ท่านทิ้งเคล็ดวิชาไว้ทำร้ายคน มิคาดเมื่อถึงมือเรากลับเป็นประโยชน์แก่เรา วิญญาณในปรภพของท่านล่วงรู้เข้า คงขุ่นแค้นจนหนวดกระดิกแล้ว ฮา ฮา...'

เหล็งฮู้ชงสลายพลังโดยไม่หยุดยั้ง ฝึกอีกครู่หนึ่ง ร่างกายก็ปลอดโปร่งสบายอีกส่วนหนึ่ง คร่นคิดในใจ

'เราหลังจากขับสลายพลังของหกเซียนหุบเขาท้อและหลวงจีนปุกก่ายไปจนหมดสิ้น ค่อยฝึกวิชากำลังภายในของสำนักฮั้วซัวใหม่มาตรว่าทุกประการเริ่มต้นใหม่ แต่ชีวิตของเรานับว่ารอดกลับคืนมา หากเฮี่ยงตั่วกอรุดมาช่วยเราออกไป เราไยมิใช่สามารถกระทำการในยุทธจักรได้?'

วันนี้เหล็งฮู้ชงหลังจากรับประทานอาหาร ฝึกลมปราณชั่วขณะรู้สึกปลอดโปร่งสบายอย่างบอกไม่ถูก อดเปล่งเสียงหัวร่อมิได้ พลันได้ยินสุ้มเสียงเฮ็กแป๊ะจื้อดังว่า

"ผู้อาวุโสสบายดี? ผู้เยาว์น้อมรอเป็นเวลานานแล้ว"

ที่แท้กำหนดสามวันมาถึง เหล็งฮู้ชงคร่ำเคร่งฝึกวิชาสลายพลังเฮ็กแป๊ะจื้อมาถึงหน้าประตูยังไม่รู้ตัว ดีที่เหล็งฮู้ชงเสียงแหบแห้งเฮ็กแป๊ะจื้อจำแนกไม่ออก ดังนั้นฝืนหัวร่ออีกหลายเสียง เฮ็กแป๊ะจื้อ

กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสวันนี้อารมณ์ดีปานนี้ ขอให้รับเราเป็นศิษย์เป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'เราสมควรรับปากรับมันเป็นศิษย์ ถ่ายทอดเคล็ดวิชาแก่มันหรือมันพอผลักประตูเข้ามา พบว่าเป็นเราฮวงยี่ตงมิใช่ผู้อาวุโสแซ่ยิ่มนั้น คงต้องฉีกหน้าลงมือ อีกประการ ต่อให้คนถ่ายทอดฝีมือแก่มันเป็นผู้อาวุโสแซ่ยิ่มจริงๆ เฮ็กแป๊ะจื้อหลังจากฝึกสำเร็จ คงหาทางทำร้ายเขา เช่นวางยาในข้าวปลาอาหาร สิบสองปีนี้ผู้อาวุโสแซ่ยิ่มไม่ยอมถ่ายทอดแก่มัน ย่อมสืบเนื่องจากข้อนี้เอง'

เฮ็กแป๊ะจื้อเห็นเหล็งฮู้ชงไม่ตอบคำ จึงกล่าว

"ผู้อาวุโสหลังจากถ่ายทอดฝีมือ ศิษย์จะนำสุราไก่อ้วนพีมาคารวะแก่ผู้อาวุโส"

เหล็งฮู้ชงถูกคุมขังเป็นเวลานาน ทุกวันรับประทานแต่ผักเขียวก้อนเต้าหู้ พอฟังคำ 'สุราไก่อ้วนพี' ถึงกับน้ำลายสอแทบหยดหยาด กล่าวว่า

"ตกลง เจ้านำสุราไก่อ้วนพีมา เราหลังจากดื่มกิน ยามยินดีอาจจะถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เจ้า"

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"ตกลง เราจะนำสุราไก่อ้วนพีมา แต่วันนี้ไม่ได้แล้ว วันพรุ่งนี้หากมีโอกาสศิษย์ย่อมต้องนำมา"

"วันนี้ไฉนไม่ได้?"

"ศิษย์คิดมายังที่นี้ ต้องผ่านห้องนอนของตั่วกอเรา ได้แต่ฉวยโอกาสที่ตั่วกอเราออกไป จึงสามารถ จึงสามารถ..."

เหล็งฮู้ชงส่งเสียงดังอ้อ ไม่กล่าวว่ากระไร เฮ็กแป๊ะจื้อก็กริ่งเกรง อึ้งเจ็งกงกลับมายังห้องนอน ไม่กล้าอยู่นานไป อำลาจากไป

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'เราจะล่อลวงเฮ็กแป๊ะจื้อเข้าห้องคุมขัง ฟาดมันตายคามือ อย่างไรคนผู้นี้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ รับรองไม่หลงกล อย่าว่าแต่หากทำลายโซ่ตรวนบนมือเท้าไม่ได้ต่อให้ฟาดเฮ็กแป๊ะจื้อตายคามือ เรายังคงออกไปไม่ได้'

ในใจครุ่นคิด มือขวายื่นนิ้วไปยังปลอกเหล็กบนข้อมือซ้ายออกแรงงัดหลายครา นี่เป็นความเคลื่อนไหวจากสัญชาตญาณ ไม่ได้คาดคิดว่าสามารถง้างปลอกเหล็กได้ มิคาดปลอกเหล็กอันนั้นกลับง้างออก เมื่องัดอีกหลายครั้งมือซ้ายกลับดิ้นหลุดออกมาได้

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายของเหล็งฮู้ชงนัก พอลูบคลำปลอกเหล็กพบกึ่งกลางมีรอยหัก สองวันมานี้เหล็งฮู้ชงสลายพลังถ่ายเทลมปราณของหกเซียนหุบเขาท้อและพวกเข้าสู่ชีพจรหยิมต๊กภายในร่างเริ่มมีพละกำลัง ในที่สุดง้างปลอกเหล็กออกได้

เหล็งฮู้ชงลูบคลำปลอกเหล็กบนข้อมือขวา พบว่ามีรอยร่องเล็กๆ เส้นหนึ่ง ดังนั้นใช้มือซ้ายงัดแงะปลอกเหล็กบนข้อมือขวาออก จากนั้นลูบคลำปลอกเหล็กบนข้อเท้าทั้งสอง พบว่ามีรอยหักเช่นกัน ดังนั้นออกแรงงัดแงะออกมาจนหมดสิ้น สร้างความเหน็ดเหนื่อยจนหอบหายใจไม่หยุดยั้ง

เหล็งฮู้ชงพอได้รับอิสระ สร้างความสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ปลอกเหล็กทุกอันไฉนมีรอยหัก ปลอกเหล็กเช่นนี้ไหนเลยพันธนาการผู้คนไว้ได้?'

วันรุ่งขึ้น ชายชรานั้นส่งอาหารมา เหล็งฮู้ชงอาศัยแสงตะเกียงสาดส่องเห็นรอยหักที่ปลอกเหล็ก มีริ้วรอยที่ถูกเลื่อยตัดเป็นร่องเล็กๆ เส้นหนึ่ง แสดงว่ามีคนใช้เลื่อยเหล็กกล้าเล็กละเอียดตัดปลอกเหล็กบนโซ่ตรวนทั้งสี่อันหักไป รอยหักยังไม่ขึ้นสนิม แสดงว่า

เป็นเรื่องเมื่อไม่นานมานี้ แต่ไฉนประกบปลอกเหล็กเข้าไป คล้องมือเท้าตนเองไว้ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'นี่แสดงว่ามีคนลอบหาทางช่วยเหลือเรา คุกใต้ดินมั่นคงปานนี้ คนภายนอกไม่สามารถเข้ามาได้ คนที่ช่วยเราย่อมเป็นบุคคลในหมู่บ้านเหมย ขณะที่เราสลบไสลไม่ได้สติ ลอบใช้เลื่อยเหล็กกล้าเลื่อยตัดตรวนรอโอกาสปล่อยเราออกไป'

นึกถึงตอนนี้ถึงกับคึกคักอักโข ครุ่นคิดขึ้น

'ปากทางเข้าอุโมงค์อยู่ใต้เตียงนอนอึ้งเจ็งกง หากเป็นอึ้งเจ็งกงคิดช่วยเราสามารถลงมือทุกเมื่อ ไม่ต้องเสียเวลามากมายปานนี้ เฮ็กแป๊ะจื้อย่อมไม่ลงมือ ในเท็กปิกองและตังแชเซ็ง ตังแชเซ็งกับเราเป็นผู้รู้ใจในเชิงสุรา คาดว่าเป็นตังแชเซ็งเสียเก้าส่วน'

จากนั้นหวนนึกถึงตังแชเซ็งอาจมาช่วยตนเองได้ทุกเมื่อ ต้องท่องจดจำเคล็ดวิชาบนแผ่นเหล็กโดยเร็ว ดังนั้นลูบคลำตัวหนังสือปากส่งเสียงท่องในใจเฝ้าจดจำ

หวนนึกถึงเคล็ดวิชากำลังภายใน หากผิดพลาดคำเดียว จะพลิกสถานการณ์เป็นตรงกันข้าม จากสำเร็จกลายเป็นล้มเหลว ขอเพียงฝึกพลาดผิดเพียงเล็กน้อย ธาตุไฟจะเข้าแทรก ดังนั้นท่องจดจำเที่ยวแล้วเที่ยวเล่า ค่อยเข้านอนอย่างวางใจ

ในฝันเห็นตังแชเซ็งเปิดประตูคุกออก ปล่อยตนเองออกไป เหล็งฮู้ชงสะท้านตื่นขึ้น ค่อยพบว่าเป็นความฝันตื่นหนึ่ง แต่ตนเองหาท้อแท้ไม่ ครุ่นคิดขึ้น

'วันนี้มันไม่มาช่วยเรา เพียงเพราะไม่สะดวก อีกไม่นานย่อมต้องมาช่วยเหลือ'

หวนนึกถึงเคล็ดวิชาบนแผ่นเหล็กเป็นประโยชน์ต่อตนเอง แต่เป็นผลร้ายต่อผู้อื่น ดังนั้นลูบคลำตัวอักษร ลูบตั้งแต่ต้นจนจบ

หลายสิบกว่าเที่ยว ค่อยหยิบโซ่ตรวนที่ถอดออก ขูดลบตัวหนังสือไปสิบกว่าตัว

วันนี้เฮ็กแป๊ะจื้อไม่ได้มา เหล็งฮู้ชงก็ไม่ใส่ใจ ฝึกเคล็ดวิชาต่อไป หลังจากนั้นอีกหลายวัน เฮ็กแป๊ะจื้อยังคงไม่มา เหล็งฮู้ชงรู้สึกว่าลมปราณของหกเซียนหุบเขาท้อและหลวงจีนปุกก่ายถูกขับออกจากจุดตังชั้งหกเจ็ดส่วน กระจายไปตามชีพจรหยิมต๊ก คาดว่าใช้เวลาอีกระยะหนึ่ง ก็จะขับสลายจนหมดสิ้น

เหล็งฮู้ชงท่องเคล็ดวิชาวันละหลายสิบเที่ยว ขูดลบตัวหนังสือบนแผ่นเหล็กไปหลายสิบตัว รู้สึกเรี่ยวแรงยิ่งมายิ่งมาก ไม่ต้องใช้กำลังขูดลบตัวหนังสือเท่าใด เช่นนี้ผ่านไปอีกเดือนเศษ พบว่าความร้อนอบอ้าวเริ่มลดทอน ต้องครุ่นคิดว่า

'ทุกประการล้วนลิขิตแน่นอน หากว่าเราถูกคุมขังอยู่ที่นี้ในฤดูหนาว ย่อมไม่พบเห็นข้อความบนแผ่นเหล็ก คาดว่าไม่ถึงฤดูร้อนตังแชเซ็งก็ช่วยเหลือเราออกไป'

นึกถึงตอนนี้ บนทางอุโมงค์บังเกิดเสียงฝีเท้าของเฮ็กแป๊ะจื้อดังมา

เหล็งฮู้ชงความจริงนอนบนเตียง พอฟังรีบพลิกตัวหันหน้าหาผนังได้ยินเฮ็กแป๊ะจื้อเดินถึงหน้าประตู กล่าวว่า

"ผู้...ผู้อาวุโสแซ่ยิ่ม ต้องขออภัยยิ่ง รอบเดือนนี้ตั่วกอเราไม่ย่างเท้าออกจากห้อง เราคิดมาเยี่ยมคำนับท่านผู้เฒ่า แต่ก็ไม่สะดวก ท่าน...ท่านผู้เฒ่าอย่าได้ตำหนิ"

จากนั้นปรากฏกลิ่นหอมของสุราและไก่โชยเข้ามาจากช่องสี่เหลี่ยม เหล็งฮู้ชงพอสูดได้กลิ่นหอมของสุรา ไหนเลยสะกดกลั้นใจได้ หันกายกลับมากล่าวว่า

"ส่งสุราอาหารให้เราดื่มกินก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

"ทราบแล้ว ผู้อาวุโสรับปากถ่ายทอดเคล็ดวิชาแก่เราแล้ว?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เจ้าส่งสุราวันละสามชั่ง ไก่หนึ่งตัว เราจะถ่ายทอดเคล็ดวิชาแก่เจ้าสี่ประโยครอจนเราดื่มสุราลงไปสามพันชั่ง รับประทานไก่พันตัวคงถ่ายทอดเคล็ดวิชาหมดสิ้นแล้ว"

"เช่นนี้ออกจะชักช้าไป เกรงว่านานไปเกิดการเปลี่ยนแปลง ผู้เยาว์ส่งสุราวันละหกชั่งไก่สองตัว ผู้อาวุโสถ่ายทอดเคล็ดวิชาให้แปดประโยคเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เจ้ากลับละโมบยิ่ง อย่างนั้นก็ได้ มอบมา"

เฮ็กแป๊ะจื้อยกถาดไม้ส่งเข้ามาทางช่องสี่เหลี่ยม บนถาดมีสุราป้านหนึ่ง ไก่อ้วนพีตัวหนึ่งจริงๆ เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงตนเองยังไม่ถ่ายทอดเคล็ดวิชา เฮ็กแป๊ะจื้อคงไม่วางยาต่อตนก่อน ดังนั้นยกป้านสุราขึ้นดื่ม

สุรานี้ไม่เลิศเลอเท่าใด แต่เมื่อดื่มในตอนนี้ รู้สึกหอมกลมกล่อมคล้ายยังเหนือล้ำกว่าเหล้าองุ่นแดนโท่วพัวสี่ต้มสี่กลั่นของตังแชเซ็งอีก เหล็งฮู้ชงดื่มรวดเดียวครึ่งป้าน จากนั้นฉีกน่องไก่รับประทานชั่วพริบตาก็ดื่มสุรารับประทานไก่จนหมดสิ้น ยกมือลูบท้องชมว่า

"สุราที่ดี"

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ผู้อาวุโสดื่มสุรารับประทานไก่อ้วนพี สมควรถ่ายทอดเคล็ดวิชาแล้ว"

เหล็งฮู้ชงเห็นมันไม่เอ่ยถึงเรื่องกราบอาจารย์อีก ตนเองก็ไม่พูดถึง กล่าวว่า

"ตกลง เคล็ดวิชาทั้งสี่ประโยค ชีพจรทั้งแปดสาย เกิด

กำลังภายใน รวมพลังที่ตังชั้ง สะสมในทั้งตง เจ้าเข้าใจหรือไม่?"

บนแผ่นเหล็กความจริงจารึกว่า "ลมปราณที่ตังชั้ง กระจายไปตามแขนขา พลังที่จุดทั้งตง ถ่ายเทสู่แปดชีพจร" เหล็งฮู้ชงท่องย้อนกลับ เฮ็กแป๊ะจื้อพอฟังรู้สึกเคล็ดวิชาทั้งสี่ประโยคธรรมดาสามัญเป็นวิธีฝึกลมปราณธรรมดาทั่วไป จึงกล่าวว่า

"สี่ประโยคนี้เราเข้าใจดี ผู้อาวุโสโปรดถ่ายทอดอีกสี่ประโยค"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'สี่ประโยคนี้มื่อผ่านการแก้ไขจากเรา เปลี่ยนเป็นธรรมดาสามัญมันย่อมไม่เพียงพอ สมควรท่องเคล็ดวิชาประหลาดพิกลสี่ประโยคขู่ขวัญมันสักครา'

พอได้คิดกล่าวว่า

"วันนี้เป็นวันแรก พานถ่ายทอดให้อีกสี่ประโยค เจ้าฟังให้ดี...ฉีกทำลายเอี้ยงยุ่ย อุดตันจุดอิมเคียว แบ่ดชีพจรขาดพร้อมเพรียงยอดวิชาสำเร็จแตกฉาน"

เฮ็กแป๊ะจื้อใจหายวาบ กล่าวว่า

"นี่...ชีพจรทั้งแปดสายหากขาดไป ไหนเลยมีชีวิตอยู่ได้ เคล็ดวิชาทั้งสี่ประโยคนี้ ผู้เยาว์ไม่เข้าใจแล้ว"

"ยอดวิชาเช่นนี้ หากแม้นทุกผู้คนล้วนเข้าใจ ยังมีความพิสดารอันใด?"

เฮ็กแป๊ะจื้อฟังถึงตอนนี้ ยิ่งฟังยิ่งรู้สึกว่าน้ำเสียงและถ้อยคำของเขาผิดแผกแตกต่างจากคนแซ่ยิ่มนั้น อดระแวงสงสัยมิได้ ที่แล้วมาเหล็งฮู้ชงพูดน้อยยิ่ง คราครั้งนี้หลังจากดื่มสุรากลับพูดมากกว่าเดิม ดังนั้นสะกิดความสงสัยของเฮ็กแป๊ะจื้อขึ้น กล่าวว่า

"ท่านบอกว่าแปดชีพจรขาดพร้อมเพรียง ยอดวิชาสำเร็จแตกฉาน หรือว่าท่านผู้เฒ่าก็ทำลายชีพจรทั้งแปดสายขาดไป?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน"

จากปากคำเฮ็กแป๊ะจื้อ ฟังออกว่ามันระแวงสงสัย ดังนั้นไม่กล้ากล่าวมากความ กล่าวว่า

"เมื่อถ่ายทอดหมดสิ้น เจ้าร้อยรวมเข้าด้วยกัน ย่อมเข้าใจเอง"

พลางวางป้านสุราลงในถาดยื่นออกทางช่องสี่เหลี่ยม เฮ็กแป๊ะจื้อยื่นมือหมายรับไป เหล็งฮู้ชงพลันร้องโอยคำหนึ่ง ถลาไปเบื้องหน้าหน้าผากปะทะกับประตูเหล็กดังโครม

เฮ็กแป๊ะจื้อร้องคำ "เป็นอย่างไร?" มันมีฝีมือสูงเยี่ยมปฏิกิริยารวดเร็วว่องไวยื่นมือเข้ามาในช่องสี่เหลี่ยม คว้าจับถาดไม้ไว้เกรงว่าป้านสุราจะร่วงหล่นลงกันพื้น

พริบตาดุจประกายไฟ เหล็งฮู้ชงพลิกมือซ้ายคว้าจับข้อมือขวามันไว้ หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เฮ็กแป๊ะจื้อ ลองดูว่าเราที่แท้เป็นใคร?"

เฮ็กแป๊ะจื้อตื่นตระหนกยิ่ง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่าน...ท่าน"

เหล็งฮู้ชงขณะที่ยื่นถาดไม้ออกไป ยังไม่มีความคิดคว้าจับข้อมือมัน ใต้แสงตะเกียงรำไร เห็นเฮ็กแป๊ะจื้อยกมือหมายรับถาดไม้พลันบังเกิดความพลุ่งพล่านสุดระงับ หวนนึกถึงตนเองถูกคุมขังนานวันล้วนเป็นแผนอุบายคนผู้นี้ หากสามารถบิดข้อมือมันหักไป นับว่าระบายโทสะในอกไปได้ ยามกะทันหันบังเกิดอารมณ์คึกคะนองแสร้งเป็นหกล้มหลอกล่อให้มันยื่นมือเข้ามา คว้าจับข้อมือของมันไว้

เฮ็กแป๊ะจื้อความจริงมีไหวพริบปราดเปรียว แต่เหตุการณ์ครั้งนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ก่อนหน้านี้ไม่มีวี่แววล่วงหน้า รอจน

พบว่าผิดท่า ข้อมือก็ถูกฝ่ายตรงข้ามคว้าจับไว้ รู้สึกนิ้วทั้งห้าคล้ายปลอกเหล็ก บีบเค้นจุดไล่กวน งั่วกวนของตัวเองไว้

เฮ็กแป๊ะจื้อครั่นคร้ามต่อฝ่ายตรงข้ามตลอดมา ยามนี้ข้อมือถูกคร่ากุม ฉุกคิดว่าอาจมีอันตรายถึงแก่ชีวิต รีบใช้ออกด้วยท่าเกา**เล้งชุกเอียง** *(มังกรพันสมุทร)* กระบวนท่านี้ใช้เมื่อตอนข้อมือถูกคร่ากุม กระชากแขนเข้ามา ตวัดเท้าซ้ายเตะโดยไร้ร่องรอย ขอเพียงเตะถูกต้องเตะฝ่ายตรงข้ามกระอักโลหิต ไม่อาจคร่ากุมข้อมืออีกต่อไป

เรื่องราวเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เฮ็กแป๊ะจื้อคิดใคร่เอาตัวรอดไม่ทันคาดคิดว่าระหว่างตัวเองกับฝ่ายตรงข้ามกางกั้นไว้ด้วยประตูเหล็กหนาทึบชั้นหนึ่ง เท้าข้างนี้พอเตะออก กลับเตะถูกประตูเหล็กเสียงดังคราหนึ่ง นิ้วเท้าข้างซ้ายหักไปสามนิ้ว เจ็บปวดจนร้องโอดโอยออกมา

เหล็งฮู้ชงได้ยินเสียงประตูเหล็กดังปัง ค่อยเข้าใจในบัดดลดีที่ตนเองอยู่หลังประตู ค่อยรอดพ้นจากท่าอันร้ายกาจนี้ ดังนั้นหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ลองเตะอีกเท้าหนึ่ง หากเตะได้หนักหน่วงปานนี้ เราจะปลดปล่อยเจ้า"

เฮ็กแป๊ะจื้อพลันพบว่า กำลังภายในไหลทะลักออกจากจุดไล่กวนและงั่วกวนต้องประหวัดนึกถึงเรื่องที่หวาดหวั่นพรั่นพรึงที่สุดในชีวิต สร้างความแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ทางหนึ่งเกร็งลมปราณต่อต้าน ทางหนึ่งวิงวอนว่า

"ผู้...ผู้อาวุโส วิงวอนท่าน...ท่าน..."

มันพอเอ่ยปาก กำลังภายในยิ่งถ่ายทะลักออกมากกว่าเดิม ได้แต่หุบปากลงแต่กำลังภายในยังรั่วไหลออกไปไม่หยุดยั้ง

เหล็งฮู้ชงนับแต่ฝึกเคล็ดวิชาบนแผ่นเหล็ก จุดตังชั้งคล้ายตัน

ไผ่ในกลวงเฉกเช่นหุบเขาว่างเปล่า ยามนี้รู้สึกมีพลังถ่ายเทเข้าทางจุดตังชั้งก็ไม่เฉลียวใจ พบว่าข้อมือของเฮ็กแป๊ะจื้อสั่นระริก แสดงว่าหวาดกลัวถึงที่สุด พานขู่ขวัญมัน ตวาดว่า

"เราถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่เจ้า เจ้านับเป็นศิษย์สำนักเรา เจ้าทรยศเนรคุณ ควรมีโทษสถานใด?"

เฮ็กแป๊ะจื้อรู้สึกกำลังภายในยิ่งรั่วไหลยิ่งรวดเร็ว แม้แต่การสูดลมหายใจเข้าออก ยังเป็นเหตุให้กำลังภายในรั่วไหลออกไป ยามนั้นลืมความเจ็บปวดของนิ้วเท้าเพียงคิดดึงมือออกจากช่องสี่เหลี่ยมมาตรว่ามือขาดข้างหนึ่ง เท้าขาดข้างหนึ่งก็ยินยอม

นึกถึงตอนนี้ ยื่นมือหมายชักกระบี่จากหว่างเอว พอขยับตัวจุดไล่กวนและงั่วกวนคล้ายทำนบแตก กำลังภายในทั่วร่างก็ถ่ายทะลักออกสุดที่จะสกัดยับยั้งได้

เฮ็กแป๊ะจื้อทราบว่าขอเพียงผ่านไปอีกครู่หนึ่ง กำลังภายในทั่วร่างต้องถูกฝ่ายตรงข้ามดึงดูดไป ดังนั้นรวบรวมเรี่ยวแรงจากหว่างเอวยกกระบี่หมายฟันใส่มือขวาตนเอง แต่พอใช้กำลัง กำลังภายในก็ทะลักทลายออก แก้วหูอึงอลสิ้นสติไป

เหล็งฮู้ชงคว้าจับข้อมือเฮ็กแป๊ะจื้อ เพียงคิดขู่ขวัญมันอย่างมากบิดกระดูกข้อมือมันหักไป เพื่อระบายความแค้นในอก คิดไม่ถึงเฮ็กแป๊ะจื้อก็รูดตัวล้มลง มือขวาหดกลับไป

เหล็งฮู้ชงพลันบังเกิดความคิดวูบขึ้นดุจสายฟ้า รีบคว้าจับมือของมันไว้ นับว่าฉุดดึงไว้ทันท่วงที ครุ่นคิดขึ้น

'เราไยไม่ใช้โซ่ตรวนพันธนาการมันไว้ บีบบังคับให้อึ้งเจ็งกงและพวกปล่อยเราออกไป?'

ดังนั้นฉุดดึงมือเฮ็กแป๊ะจื้อเข้าใกล้ มิคาดพอออกกำลังฉุดดึงศีรษะเฮ็กแป๊ะจื้อกลับมุดเข้ามาในช่องสี่เหลี่ยม เสียงหวีดเมื่อตลอด

ทั้งร่างลอยลิ่วเข้ามาในห้องคุมขัง

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายเหล็งฮู้ชงนัก หลังจากงงงันวูบค่อยเดาว่าตัวเองโง่เขลาสุดเปรียบปาน ช่องสี่เหลี่ยมนี้กว้างยาวเชียะเศษ ขอเพียงศีรษะมุดเข้ามาได้ร่างก็ผ่านเข้ามาได้ เฮ็กแป๊ะจื้อเมื่อเข้ามาได้ตนเองไหนเลยออกไปไม่ได้ ก่อนหน้านี้มือเท้าของตนถูกล่ามโซ่ย่อมไม่สามารถทลายคุกออกไป แต่ปลอกเหล็กบนโซ่ตรวนถูกเลื่อยตัดขาด ไหนเลยไม่หนีได้

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'ตังแชเซ็งลอบเลื่อยตัดโซ่ตรวนให้กับเรา ภาวนาให้เราติดตามชายชราที่ส่งอาหารมาออกไป คงรอคอยจนร้อนรุ่มใจแล้ว'

ขบคิดเล็กน้อยแล้วนึกได้วิธีหนึ่ง ถอดเสื้อผ้าของตัวเองกับเฮ็กแป๊ะจื้อออกสับเปลี่ยน สวมถงคลมหน้าของเฮ็กแป๊ะจื้อลงบนศีรษะคาดว่าตอนออกไปต่อให้พบพานผู้อื่น พวกมันก็จะยึดถือตนเองเป็นเฮ็กแป๊ะจื้อ

ดังนั้นสอดกระบี่ของเฮ็กแป๊ะจื้อกับหว่างเอวตนเอง เมื่อพกพากระบี่ติดตัว ยิ่งคึกคักกว่าเดิม สวมปลอกเหล็กบนโซ่ตรวนกับมือเท้าเฮ็กแป๊ะจื้อบีบเค้นโดยแรง ปลอกเหล็กก็จมลึกไปในเลือดเนื้อสร้างความเจ็บปวดแก่เฮ็กแป๊ะจื้อจนฟื้นคืนสติมาส่งเสียงคราง คำหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกเราทั้งสองสับเปลี่ยนตำแหน่งกัน ทุกวันชายชรานั้นจะส่งข้าวส่งน้ำมา"

เฮ็กแป๊ะจื้อครวญครางว่า

"ผู้...ผู้อาวุโสแซ่ยิ่ม ยอด...ยอดวิชา**ขิบแชได้ฮวบ** *(ยอดวิชาดูดดาว)*...ของท่าน..."

เหล็งฮู้ชงเมื่อตอนผนึกกำลังกับเฮี่ยงมุ่งเทียนต้านทานรับมือ

ศัตรูพวกมาก ในฝ่ายตรงข้ามมีคนร้องว่า “ยอดวิชาดูดดาว” ยามนี้ได้ยินเฮ็กแป๊ะจื้อเอ่ยถึง จึงถามว่า

“ยอดวิชาดูดดาวอันใด?”

“เรา...เราสมควรตาย...”

เหล็งฮู้ชงคิดเอาตัวรอด ดังนั้นไม่แยแสสนใจมันอีก ชะโงกศีรษะออกจากช่องสี่เหลี่ยม แขนเสื้อทั้งสองก็ยื่นออกไป กดฝ่ามือกับประตูเหล็ก ร่างพุ่งออกจากช่องสี่เหลี่ยม ทิ้งตัวลงกับพื้น รู้สึกจุดตังชั้งสะสมลมปราณอีก สร้างความอึดอัดยิ่ง

เหล็งฮู้ชงไม่ทราบว่ากำลังภายในเหล่านี้ดึงดูดจากร่างเฮ็กแป๊ะจื้อยังเข้าใจว่าฝึกฝีมือไม่นาน ปล่อยให้ลมปราณของหกเซียนหุบเขาท้อกับหลวงจีนปุกก่ายกลับเข้าจุดตังชั้งอีก ยามนั้นเพียงคิดออกจากคุกมืดโดยเร็ว ถือตะเกียงน้ำมันที่เฮ็กแป๊ะจื้อทิ้งไว้ เดินไปตามทางอุโมงค์

ประตูในอุโมงค์ทุกบานล้วนปิดแง้มไว้ คาดว่าเฮ็กแป๊ะจื้อคิดรอจนออกไปค่อยใส่กุญแจ เมื่อเป็นเช่นนี้เหล็งฮู้ชงออกพ้นจากที่คุมขังโดยไม่ลำบากยากเย็น ขณะเดินผ่านประตูบานแล้วบานเล่า รู้สึกคล้ายชุบชีวิต กลับไม่ผูกใจอาฆาตอึ้งเจ็งกงและพวกเท่าใด เห็นว่าขอเพียงตนเองได้รับอิสระทุกประการก็ไม่นำพาแล้ว

เมื่อถึงสุดทางอุโมงค์ ขึ้นบันไดไป เบื้องบนศีรษะเป็นแผ่นเหล็ก เหล็งฮู้ชงเงี่ยหูฟัง เบื้องบนไม่มีสุ้มเสียงใด แสดงว่าอึ้งเจ็งกงไม่อยู่ในห้องนอน ค่อยผลักเปิดแผ่นเหล็ก กระโดดปราดขึ้นไป

เหล็งฮู้ชงกระโดดขึ้นจากใต้เตียง วางแผ่นเหล็กลง คลี่เสื่อลงปิดคลุมย่องฝีเท้าออกไป ที่ด้านหลังพลันบังเกิดสุ้มเสียงเยือกเย็นเสียงหนึ่งดังว่า

“**ยี่ตี่** *(น้องรอง)* ท่านลงไปทำอะไร?”

เหล็งฮู้ชงเหลียวหน้าขวับไปด้วยความตระหนก เห็นอึ้งเจ็งกง

เท็กปิกองและตังแซเซ็งทั้งสามถืออาวุธล้อมอยู่รอบข้าง

เหล็งฮู้ชงไม่ทราบว่าบนประตูลับติดตั้งกลไก เมื่อบุกฝ่าออกไปสะกิดถูกกระดิ่งสัญญาณ ชักนำอึ้งเจ็งกงและพวกทั้งสามมา เพียงแต่เหล็งฮู้ชงสวมถุงคลุมหน้าใส่ชุดยาวของเฮ็กแป๊ะจื้อ ดังนั้นไม่มีผู้ใดจดจำออก

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ กล่าวว่า

"เรา...เรา..."

อึ้งเจ็งกงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เราอันใด เราเห็นเจ้าท่าทางลับๆ ล่อๆ คาดว่าเจ้าคงรุดไปขอให้ยิ่มอั้วเกี้ยถ่ายทอดวิชาดูดดาวให้ เฮอะ ครั้งกระโน้นเจ้าสาบานว่าอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงสับสนว้าวุ่น ไม่ทราบควรเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงหรือสวมรอยเป็นเฮ็กแป๊ะจื้อถึงที่สุด ยามกะทันหันตกลงใจ ดังนั้นชักกระบี่จากหว่างเอวแทงใส่เท็กปิกอง

เท็กปิกองกระชากเสียงว่า

"ยี่กอ คิดลงมือจริงๆ?"

พลางยกพู่กันปิดป้อง กระบี่ของเหล็งฮู้ชงนี้เพียงจู่โจมหลอกล่อฉวยโอกาสที่มันยกพู่กันปิดสกัด ทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึงออกไป

อึ้งเจ็งกงและพวกไล่ติดตาม ชั่วพริบตาติดตามถึงห้องใหญ่ อึ้งเจ็งกงร้องว่า

"ยี่ตี๋ ท่านคิดไปที่ใด?"

เหล็งฮู้ชงไม่ตอบคำ ยังคงทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึง พลันเห็นคนผู้หนึ่งยืนขวางอยู่หน้าประตู กล่าวว่า

"ยี่จึงจู้โปรดชะงักเท้า"

เหล็งฮู้ชงยามวิ่งตะบึง ยั้งเท้าไม่ทัน เสียงโครมเมื่อชนถูก

ร่างมันถึงกับชนคนผู้นั้นปลิวลิ่วไป ร่วงฟาดลงยังที่ห่างไปหลายวา เหล็งฮู้ชงเหลียวมองแวบหนึ่ง เห็นเป็นกระบี่เดียวสายฟ้าเต็งเกียงนอนเหยียดยาวกับพื้น แน่นิ่งไม่ไหวติง

เหล็งฮู้ชงวิ่งตะบึงไปตามทางน้อยโดยไม่หยุดยั้ง อึ้งเจ็งกงและพวกพอติดตามถึงหน้าประตูหมู่บ้าน ก็ชะงักร่างลง ตังแชเซ็งร้องเรียกว่า

"ยี่กอ รีบกลับมา พวกเราพี่น้องกันเอง มีอันใดตกลงกันได้..."

เหล็งฮู้ชงวิ่งลัดเลาะไปตามทางน้อยเปลี่ยวร้าง จวบกระทั่งถึงท้องทุ่งไร้ผู้คนแห่งหนึ่ง คาดว่าห่างไกลจากเมืองฮั่งจิวแล้ว

เหล็งฮู้ชงวิ่งตะบึงอย่างเร่งร้อน เมื่อหยุดยั้งลง ทั้งไม่เหน็ดเหนื่อยและไม่หอบหายใจ เปรียบกับก่อนที่จะรับบาดเจ็บคล้ายยังมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าอีก

เหล็งฮู้ชงถอดถุงคลุมหน้าออกมาได้ยินเสียงรินหลั่ง ตนรู้สึกกระหายน้ำพอดี ดังนั้นสืบเสาะไปตามเสียง มาถึงริมลำธารสายหนึ่งขณะจะก้มกายลงวักน้ำดื่ม บนผิวน้ำปรากฏภาพสะท้อนของคน ผมเผ้ายุ่งเหยิงหน้าตามอมแมม ท่าทางขี้ริ้วอัปลักษณ์คนหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ จากนั้นหัวร่อออกมา หวนนึกถึงตนเองถูกคุมขังหลายเดือนไม่เคยอาบน้ำหวีสางผมเผ้า ย่อมสกปรกมอมแมมปานนี้ พริบตานั้นรู้สึกคันไปทั่วร่าง รีบถอดชุดยาวออกกระโดดลงน้ำสระสรงให้สมใจ ครุ่นคิดขึ้น

'ขี้ไคลบนตัวเราแม้มีไม่ถึงครึ่งหาบ คงมีสักสามสิบชั่ง'

เมื่ออาบน้ำชำระกายจนสะอาดหมดจด ดื่มน้ำสะอาดจนอิ่มหนำค่อยเกล้าผมเผ้าอยู่เหนือศีรษะ มองดูเงาสะท้อนของตัวเองในน้ำ

พบว่ากลับคืนโฉมหน้าแท้จริง ไม่มีส่วนคล้ายฮวงยี่ตงที่หน้าตาบวมพองอีก

ขณะสวมใส่เสื้อผ้า รู้สึกเลือดลมที่ทรวงอกท้องน้อยไม่สะดวกปลอดโปร่ง ดังนั้นโคจรพลังที่ริมลำธารชั่วขณะ พบว่าลมปราณที่จุดตังชั้งกระจายไปยังชีพจรทั้งแปด จุดตังชั้งกลับคืนสู่ความว่างเปล่าอีกครา ร่างปลอดโปร่งสบายอย่างบอกไม่ถูก

เหล็งฮู้ชงไม่ทราบว่า ตนเองฝึกวิชากำลังภายในที่ร้ายกาจที่สุดสำเร็จ ไม่เพียงขับสลายลมปราณของหกเซียนหุบเขาท้อ หลวงจีนปุกก่ายแห่งเสียวลิ้มไปสิ้น เมื่อครู่คว้าจับข้อมือของเฮ็กแป๊ะจื้อยังดึงดูดกำลังภายในชั่วชีวิตของมันเข้ามาสะสมที่จุดตังชั้ง ค่อยกระจายไปยังชีพจรทั้งแปดเท่ากับเพิ่มพลังฝีมือของยอดฝีมือผู้หนึ่งย่อมคึกคักแจ่มใสกว่าเดิม

เหล็งฮู้ชงกระโดดปราดขึ้น ชักกระบี่จากหว่างเอว แทงใส่ต้นหลิวริมธารต้นหนึ่ง จากนั้นพลิกข้อมือสอดกระบี่คืนฝัก เห็นใบหลิวห้าใบพัดพลิ้วลงจากกิ่ง เหล็งฮู้ชงชักกระบี่เป็นคำรบสอง กรีดเป็นวงโค้งกลางอากาศ รับใบหลิวทั้งห้าใบไว้ เรียงรายอยู่บนคมกระบี่

เหล็งฮู้ชงยื่นมือซ้าย หยิบใบหลิวมาใบหนึ่ง ในใจทั้งปีติยินดีทั้งประหลาดใจ ยืนอยู่ริมธารชั่วขณะ พลันบังเกิดความหดหู่จู่โจมจิตใจ ครุ่นคิดขึ้น

'วิชาฝีมือของเรานี้ ชือแป๋ชือบ้อไม่ว่าอย่างไรก็อบรมไม่ได้ แต่เรายินยอมเป็นเช่นกาลก่อน ไม่ว่าเพลงกระบี่และกำลังภายในไม่มีจุดเด่นอันใด บนสำนักฮั้วซัวอยู่สุขสำราญบานใจ ได้พบหน้าเชี่ยวชือม่วยทุกเช้าค่ำ ยังดีกว่าอยู่โดดเดี่ยวเดียวดายในยุทธจักร กลับกลายเป็นวิญญาณเช่นนี้'

รู้สึกในชีวิตไม่มีพลังฝีมือสูงล้ำถึงระดับนี้ และไม่เคยอ้างว้าง

หดหู่ปานนี้ เหล็งฮู้ชงชอบคบหาสหาย ร่ำสุราเมรัย หลายเดือนที่ผ่านมาถูกคุมขังในคุกใต้ดิน ย่อมต้องอยู่เพียงลำพัง ยามนี้ได้รับอิสระยังคงอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย ยืนอยู่ริมธารเพียงลำพัง ความปลาบปลื้มยินดีค่อยๆ เสื่อมคลาย ลมราตรีโชยลูบไล้รู้สึกเวิ้งว้างเลื่อนลอยสดเปรียบปาน

บทที่ 22
ท่าจู้ผู้ยิ่งใหญ่

เหล็งฮู้ชงยืนเป็นเวลานาน เห็นจันทร์ลอยขึ้นมาถึงกลางหาว บังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยนานัปการ เห็นสมควรกลับหมู่บ้านเหมยไปสืบเสาะให้รู้แน่ หากว่าผู้อาวุโสแซ่ยิ่มมิใช่คนชั่วช้า สมควรช่วยเขาออกมา

ครั้นแล้วจำแนกทิศทาง เดินทางกลับหมู่บ้านเหมย เมื่อขึ้นภูเขาโกวซัวผ่านเนินดินตัดทะลุดงไม้เข้าใกล้หมู่บ้าน พบว่าภายในเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง ดังนั้นกระโดดข้ามกำแพงล้อมเข้าไปเห็นห้องหับหลายสิบหลังมืดทะมึน มีแต่ห้องขวามือปรากฏแสงโคมสาดลอดออกทางหน้าต่าง

เหล็งฮู้ชงย่องฝีเท้าถึงใต้หน้าต่าง ได้ยินสุ้มเสียงทุ้มหนักเสียงหนึ่งตวาดว่า

"อึ้งเจ็งกง เจ้าทราบความผิดหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่ง ด้วยศักดิ์ศรีของอึ้งเจ็งกง กลับมีคนคาดคั้นถามเขาเช่นนี้ ดังนั้นย่อร่างลง มองลอดร่องหน้าต่างเข้าไปเห็นผู้คนสี่คนแยกย้ายนั่งบนเก้าอี้สี่ตัว สามในสี่คือชายชราอายุห้าสิบหกสิบปี อีกคนหนึ่งเป็นสตรีกลางคน ทั้งสี่ล้วนสวมชุดดำ หว่างเอวคาดสายรัดสีเหลืองสายหนึ่ง

อึ้งเจ็งกง เท็กปิกอง และตังแชเซ็งยืนอยู่เบื้องหน้าคนทั้งสี่

หันหลังให้กับหน้าต่าง เหล็งฮู้ชงไม่อาจเห็นสีหน้าของอึ้งเจ็งกงและพวกทั้งสาม แต่ฝ่ายหนึ่งนั่งฝ่ายหนึ่งยืน แสดงให้เห็นถึงศักดิ์ฐานะที่แตกต่าง ได้ยินอึ้งเจ็งกงกล่าวว่า

"บริวารทราบความผิด ผู้อาวุโสทั้งสี่ให้เกียรติมา บริวารไม่ได้ออกต้อนรับนับเป็นความผิดหนักหนานัก"

ชายชราผอมซูบที่นั่งกลางผู้หนึ่งแค่นเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"ไม่ได้ออกต้อนรับ มีความผิดอันใด เฮ็กแป๊ะจื้อเล่า ไฉนไม่ออกมาพบเรา?"

เหล็งฮู้ชงลอบหัวร่อในใจ เฮ็กแป๊ะจื้อถูกตนเองขังอยู่ในคุกใต้ดิน อึ้งเจ็งกงและพวกคงเข้าใจว่ามันหลบหนีไป จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'พวกมันเรียกผู้อาวุโสและบริวารอันใด ใช่แล้ว พวกมันล้วนเป็นคนของนิกายอสูร'

ได้ยินอึ้งเจ็งกงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสทั้งสี่ บริวารปล่อยปละละเลย เฮ็กแป๊ะจื้อเปลี่ยนนิสัยใจคอหลายวันนี้กลับไม่อยู่ในหมู่บ้าน"

ชายชรานั้นถลึงตาใส่ ดวงตาสาดประกายเจิดจ้า กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"อึ้งเจ็งกง ก่าจู้สั่งพวกเจ้าเฝ้าประจำหมู่บ้านเหมย ใช่สั่งพวกเจ้าดีดพิณ วาดภาพ ดื่มสุราในที่นี้หรือไม่?"

อึ้งเจ็งกงน้อมกายกล่าวว่า

"บริวารทั้งสี่ได้รับคำสั่งก่าจู้ เฝ้าควบคุมเชลยสำคัญในที่นี้"

"นั่นก็ใช่แล้ว เชลยสำคัญนั้นเป็นอย่างไร?"

"เรียนผู้อาวุโส เชลยสำคัญนั้นถูกคุมขังในคุกใต้ดิน สิบสองปีมานี้บริวารไม่ย่างเท้าออกจากหมู่บ้านเหมย ปฏิบัติหน้าที่โดยเคร่งครัด"

ชายชรานั้นเหลือบมองเพดาน พลันเปล่งเสียงหัวร่อ สั่น

สะเทือนฝุ่นละอองบนเพดานห้องร่วงพร่างพรู ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว

"ประเสริฐมาก เจ้าคุมตัวเชลยสำคัญนั้นมาให้พวกเราดู"

"ผู้อาวุโสทั้งสี่โปรดให้อภัย ครั้งกระโน้นก่าจู้มีคำสั่ง นอกจากท่านผู้เฒ่ามาด้วยตนเอง ไม่เช่นนั้นห้ามมิให้ผู้ใดเข้าเยี่ยมเชลยสำคัญผู้ขัดขืน...ผู้ขัดขืน..."

ชายชรานั้นล้วงของสิ่งหนึ่งจากอกเสื้อ ยกชูขึ้นสูง จากนั้นลุกขึ้นยืน บุรุษสตรีที่นั่งอยู่ทั้งสามก็ลุกตาม ท่าทางเคารพนบนอบยิ่ง เหล็งฮู้ชงเพ่งตามองเห็นวัตถุสิ่งนั้นเป็นไม้สีดำไหม้เกรียม ยาวประมาณห้านิ้ว แกะสลักลวดลาย ดูไปลี้ลับพิสดารยิ่ง อึ้งเจ็งกงและพวกทั้งสามก็น้อมกายกล่าวว่า

"เฮ็กบักเหล็งไป๊ *(ป้ายประกาศิตไม้ดำ)* ของก่าจู้มาถึง เฉกเช่นก่าจู้มาด้วยตนเอง บริวารขอน้อมรับคำสั่ง"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ประเสริฐ เจ้าเบิกตัวเชลยสำคัญนั้นมา"

"เชลยสำคัญถูกล่ามโซ่ตราตรวน ไม่สามารถ...ไม่สามารถเบิกตัวมายังที่นี้"

"เฮอะ จนบัดนี้เจ้ายังปกปิดอีก เราถามเจ้า เชลยสำคัญนั้นที่แท้หลบหนีไปได้อย่างไร?"

อึ้งเจ็งกงกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"เชลยสำคัญ...เชลยสำคัญนั้นหลบหนีออกไป ไม่...ไม่มีเรื่องเช่นนั้น คนผู้นั้นยังอยู่ในคุกใต้ดิน เมื่อไม่นานมานี้บริวารยังเห็นกับตา ไหนเลย...ไหนเลยหลบหนีออกไปได้?"

ชายชรานั้นสีหน้าอ่อนโยน กล่าวว่า

"ที่แท้เขายังอยู่ในคุกใต้ดิน อย่างนั้นเข้าใจพวกเจ้าผิดไปแล้วต้องขออภัยยิ่ง"

พลางเดินช้าๆ เข้ามา คล้ายคิดขอขมาต่อคนทั้งสาม แต่แล้วยื่นมือตบใส่หัวไหล่อึ้งเจ็งกง เท็กปิกองและตังแชเซ็งพากันถอยปราดไปสองก้าว อากัปกิริยาพวกมันแม้จะรวดเร็ว แต่ชายชรานั้นลงมือรวดเร็วยิ่งกว่า เสียงฉาดฉาดเมื่อแยกย้ายฟาดถูกไหล่ขวาของเท็กปิกองและตังแชเซ็ง

ชายชรานั้นลงมือสามครา ล้วนเป็นการลอบทำร้าย สีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แม้แต่นักเลงเช่นอึ้งเจ็งกงก็ไม่ทันระวัง เท็กปิกองและตังแชเซ็งฝีมืออ่อนด้อยกว่า มาตรว่ารู้สึกตัว แต่ก็ไม่สามารถหลบรอดได้

ตังแชเซ็งร้องว่า

"เปาเจี้ยงเล่า *(ผู้อาวุโสแซ่เปา)* พวกเรามีความผิดใด ไฉนลงมือต่อพวกเราอำมหิต?"

เสียงร้องทั้งเจ็บปวดรวดร้าว ทั้งแฝงความเดือดดาล ผู้อาวุโสแซ่เปาแบะปากกล่าวช้าๆ ว่า

"ก่าจู้สั่งพวกเจ้าเฝ้าควบคุมเชลยสำคัญ พวกเจ้าปล่อยให้เชลยสำคัญหลบหนีไปใช่สมควรตายหรือไม่?"

อึ้งเจ็งกงกล่าวว่า

"เชลยสำคัญนั้นหากหลบหนีจริงๆ บริวารย่อมสมควรตายหมื่นครั้ง แต่เขายังอยู่ในคุกใต้ดิน ผู้อาวุโสแซ่เปาใช้ทัณฑ์โดยพลการ พวกเราไม่ยินยอมพร้อมใจ"

ขณะกล่าวเบี่ยงตัวลงเล็กน้อย เหล็งฮู้ชงอยู่นอกหน้าต่าง เห็นหน้าผากอึ้งเจ็งกงปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลซึมออกมา แสดงว่าท่าตบฝ่ามือของผู้อาวุโสแซ่เปาร้ายกาจยิ่ง แม้แต่อึ้งเจ็งกงยังทนทานไม่ได้

ผู้อาวุโสแซ่เปากล่าวว่า

"พวกเจ้าลงไปดูในคุกใต้ดิน หากว่าเชลยสำคัญนั้นยังอยู่ภายในเราเปาได้ชอยินดีโขกศีรษะขอขมาต่อพวกเจ้าทั้งสาม พร้อมกับคลายการสยบของวิชาน่ำซัวชิ่ว *(มือทรายคราม)* ให้"

อึ้งเจ็งกงรับคำว่า

"ตกลง ท่านทั้งสี่รอสักครู่"

พลางชักชวนให้เท็กปิกองและตังแชเซ็งเดินออกไป เหล็งฮู้ชงเห็นคนทั้งสามร่างสั่นระริกเล็กน้อย ไม่ทราบพลุ่งพล่านดาลใจหรือว่าถูกมือทรายครามประทับทำร้าย

เหล็งฮู้ชงกริ่งเกรงถูกผู้คนภายในห้องทั้งสี่พบเห็น ไม่กล้ามองเข้าหน้าต่างไป ทรุดนั่งกับพื้นช้าๆ ครุ่นคิดขึ้น

'พวกมันเอ่ยถึงก่าจู้อะไรนั่น คงหมายถึงตังฮึงปุกป่ายที่ได้รับยกย่องว่ามีฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน มันสั่งสี่สหายกังหนำเฝ้าควบคุมเชลยสำคัญ เฝ้าควบคุมเป็นเวลาสิบสองปี ย่อมมิใช่หมายถึงเรา หากแต่เป็นผู้อาวุโสแซ่ยิ่มนั้น หรือว่าเขาก็หลบหนีออกไปด้วยเขาหลบหนีออกจากคุกใต้ดิน แม้แต่อึ้งเจ็งกงและพวกยังไม่รู้ นับว่ามีความสามารถใหญ่หลวงจริงๆ'

หวนนึกถึงอึ้งเจ็งกงและพวกพอเข้าสู่คุกใต้ดิน ย่อมต้องจดจำเฮ็กแป๊ะจี้ออก จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'พวกมันไฉนคุมขังเราไว้ในคุกด้วย คาดว่าหลังจากที่เราประลองกระบี่กับผู้อาวุโสแซ่ยิ่ม พวกมันกริ่งเกรงเราแพร่งพรายความลับออกไป ดังนั้นจับกมคมขังเราไว้ นี่แม้มิใช่เป็นการฆ่าปิดปาก แต่ก็ไม่แตกต่างจากการฆ่าปิดปาก'

เห็นคนทั้งสี่นั้นนั่งอยู่ในห้อง ไม่ปริปากแม้สักคำเดียว เหล็งฮู้ชงกระทั่งลมหายใจยังไม่กล้าระบายออกโดยแรง กริ่งเกรงว่าหากสูดลมหายใจหนักหน่วงไปจะถูกคนทั้งสี่พบเห็น

ในความเงียบสงัดงัน พลันบังเกิดเสียงร้องครวญคร่ำดังมา เหล็งฮู้ชงฟังออกว่าเป็นเสียงร้องของเฮ็กแป๊ะจื้อ อดเสียใจมิได้ มาตรว่ามันลอบทำร้ายตนเอง เป็นเหตุให้รับกรรมสนอง เมื่อตกไปในเงื้อมมือเปาไต้ชอและพวก คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา

จากนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา อึ้งเจ็งกงและพวกเดินเข้าห้อง เหล็งฮู้ชงทาบสายตามองลอดร่องหน้าต่างเข้าไปอีกครา เห็นเท็กปิกองและตังแชเซ็งแยกย้ายหิ้วปีกเฮ็กแป๊ะจื้อ เฮ็กแป๊ะจื้อหน้าซีดสลด สองตาไร้ประกาย ปราศจากความคึกคักเข้มแข็งที่แล้วมาอีก

อึ้งเจ็งกงน้อมกายกล่าวว่า

"เรียน...เรียนผู้อาวุโสทั้งสี่ เชลยสำคัญนั้นหลบหนีไปจริงๆ บริวารรีบรุดมาขอรับความตาย"

มันคล้ายรู้ตัวว่าไม่มีหนทางรอด น้ำเสียงคืนสู่ความสงบ ไม่พลุ่งพล่านเช่นตอนแรกอีก เปาไต้ชอก็กล่าวอย่างเยือกเย็น

"เจ้าบอกว่าเฮ็กแป๊ะจื้อไม่อยู่ในหมู่บ้าน ไฉนปรากฏกายขึ้นอีกที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

"สาเหตุความนัยทั้งหมด บริวารขบคิดไม่เข้าใจ โอ ของเล่นลิดรอนปณิธานคน เป็นบริวารทั้งสี่งมงายพิณหมากรุกลายมือภาพวาด ถูกผู้คนค้นพบจุดอ่อน วางแผนชิงตัวผู้นั้นออกไป"

เปาไต้ชอกล่าวว่า

"พวกเราทั้งสี่ได้รับคำสั่งก่าจู้ รุดมาสืบข้อเท็จจริงที่เชลยสำคัญหลบหนี พวกเจ้าหากรายงานตามความสัตย์ พวกเราจะวิงวอนขอไมตรีแทนพวกเจ้า ขอให้ก่าจู้ลงโทษสถานเบา"

อึ้งเจ็งกงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ต่อให้ก่าจู้เกื้อการุณย์ ผู้อาวุโสทั้งสี่ให้การเหลียวแล บริวารทั้งสี่ก็ไม่อาจแบกหน้ามีชีวิตอยู่ในโลก เพียงแต่ความนัยของเรื่องราว

บริวารหากไม่เข้าใจ แม้ตายก็ไม่อาจนอนตาหลับ ผู้อาวุโสแซ่เปา ก่าจู้...ก่าจู้ท่านผู้เฒ่าอยู่ที่เมืองฮั่งจิวหรือ?"

"ผู้ใดว่าก่าจู้อยู่ที่เมืองฮั่งจิว?"

"อย่างนั้นเชลยสำคัญหลบหนีไปเมื่อวาน ก่าจู้ไฉนทราบเรื่องในบัดดล?"

เปาไต้ชอแค่นเสียงเฮอะ กล่าวว่า

"เจ้าผู้นี้ยิ่งมายิ่งเลอะเทอะเหลวไหล ผู้ใดบอกว่าเชลยสำคัญหลบหนีไปเมื่อวาน?"

"คนผู้นั้นหลบหนีออกจากคุกคุมขังเมื่อยามเที่ยงวันวานจริงๆ ตอนนั้นพวกเรายังเข้าใจว่ามันเป็นเฮ็กแป๊ะจื้อ คิดไม่ถึงมันใช้วิชาตอนต่อบุปผาคุมขังเฮ็กแป๊ะจื้อไว้ในคุกใต้ดิน สวมใส่เสื้อผ้าของเฮ็กแป๊ะจื้อโถมออก เรื่องนี้ไม่เพียงแต่ซาตี๋และสี่ตี๋เห็นกับตา ยังมีกระบี่เดียวสายฟ้าเต็งเกียงถูกมันชนกระดูกซี่โครงหักไปสิบกว่าซี่..."

เปาไต้ชอเหลียวหน้าไปยังผู้อาวุโสที่เหลืออีกสามคน กล่าวว่า

"คนผู้นี้พูดจาเหลวไหล ไม่ทราบพร่ำกล่าวอันใด?"

ชายชราอ้วนเตี้ยผู้หนึ่งกล่าวว่า

"พวกเราได้รับข่าวเมื่อวันขึ้นสิบสี่ค่ำเดือนก่อน"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งงอนิ้วนับ กล่าวว่า

"จนบัดนี้เป็นวันที่สิบเจ็ด"

อึ้งเจ็งกงถอยกายไปสองก้าว กลางหลังปะทะกับผนังห้อง อย่างหนักหน่วงกล่าวว่า

"ไม่...ไม่มีเรื่องเช่นนี้ พวกเราเห็นเขาหลบหนีออกไปเมื่อวานชัดๆ"

พลางเดินถึงหน้าประตูห้อง ร้องสั่งเจ้าห้าทิศาหามกระบี่เดียวสายฟ้าเข้ามา

เปาไต้ชอเดินถึงเบื้องหน้าเฮ็กแป๊ะจื้อ รวบคว้าปกเสื้อมันยกร่างมันขึ้น เฮ็กแป๊ะจื้อแขนขาตกห้อยลง คล้ายกับกระดูกทั่วร่างหักหมดสิ้นหลงเหลือแต่คราบหนังร่างหนึ่ง เปาไต้ชอหน้าแปรเปลี่ยนไป พอคลายมือออก เฮ็กแป๊ะจื้อก็ลมระทวยลงกับพื้น ชายชราสูงใหญ่ผู้หนึ่งกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"มิผิด นี่เป็นอาการที่ถูกเจ้าผู้นั้น...เจ้าผู้นั้นใช้ยอดวิชาดูดดาวดูดพลังฝีมือทั่วร่างไป"

เปาไต้ชอถามเฮ็กแป๊ะจื้อว่า

"เจ้าพลาดท่าเสียทีเขาตั้งแต่เมื่อใด?"

เฮ็กแป๊ะจื้อกล่าวว่า

"เป็น...เป็นเมื่อวานนี้เอง เจ้าผู้นั้น...เจ้าผู้นั้นคว้าจับมือของเราไว้เรา...เราก็ไม่อาจขยับดิ้นรน ปล่อยให้เขาจัดการตามอำเภอใจ เขาฉุดลากเราเข้าทางช่องสี่เหลี่ยม ถอดเสื้อผ้าเราออกผลัดเปลี่ยนสวมกุญแจมือตรวนตรากับมือเท้าเรา จากนั้น...จากนั้นมุดออกทางช่องสี่เหลี่ยม"

เปาไต้ชอขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เมื่อวาน? ไฉนเป็นเมื่อวาน?"

ชายชราอ้วนเตี้ยกล่าวเสริมขึ้น

"กุญแจมือและตรวนตราเท้าหลอมจากเหล็กกล้า ไหนเลยทำลายหักไปได้?"

เท็กปิกองตอบว่า

"บริวารตรวจดูรอยหักของกุญแจมือตรวนตรา พบว่าใช้เลื่อยเหล็กกล้าตัดขาด ไม่ทราบเจ้าผู้นั้นได้เลื่อยเหล็กกล้าจากที่ใด?"

ขณะกล่าว เจ้าห้าทิศาชักนำบ่าวไพร่สองคนหามกระบี่เดียวสายฟ้าเข้ามา กระบี่เดียวสายฟ้านอนบนแคร่หาม เหนือร่างห่มคลุม

ผ้าเบาบางผืนหนึ่ง เปาไต้ชอเลิกผ้าห่ม ยื่นมือกดทรวงอกมันเบาๆ กระบี่เดียวสายฟ้าก็ส่งเสียงร้องออกมา แสดงว่าเจ็บปวดยิ่ง

เปาไต้ชอผงกศีรษะ โบกมือคราหนึ่ง เจ้าห้าทิศาก็สั่งบ่าวไพร่ทั่งสองหามกระบี่เดียวสายฟ้าออกไป เปาไต้ชอกล่าวว่า

"ท่าพุ่งชนนี้หนักหน่วงนัก แสดงว่าเป็นฝีมือของเจ้าผู้นั้นจริงๆ"

สตรีกลางคนที่นั่งอยู่ทางซ้ายมือไม่ได้เอ่ยปากตลอดเวลายามนั้นพลันกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่เปา หากว่าเจ้าผู้นั้นแหกคุกหลบหนีออกไปเมื่อวานจริงๆ อย่างนั้นข่าวที่พวกเราได้รับเมื่อกลางเดือนก่อนก็เป็นข่าวโคมลอยแล้ว"

เปาไต้ชอสั่นศีรษะกล่าวว่า

"คาดว่าไม่แปลกปลอม **ซิเฮียงจู้** *(หัวหน้ากองแซ่ซิ)* ฝึกวิชาภูษาเหล็ก ระฆังทองคลุมกาย ดาบกระบี่ธรรมดาฟันไม่เข้า กลับถูกคนผู้นี้ปักนิ้วทะลวงควักหัวใจทั้งดวงออกไป นอกจากเจ้าผู้นั้นแล้ว ไม่มีผู้ใดกระทำได้..."

เหล็งฮู้ชงขณะรับฟังอย่างจดจ่อ พลันรู้สึกมีมือข้างหนึ่งตบใส่หัวไหล่เบาๆ การตบครั้งนี้ไม่มีวี่แววล่วงหน้า สร้างความแตกตื่นจนพุ่งตัวสามก้าว ชักกระบี่ออกมาถือมั่น พอเหลียวหน้ามอง เห็นที่ห่างไปยืนไว้ด้วยผู้คนสองคน

คนทั้งสองหันหลังให้กับแสงจันทร์ ไม่อาจเป็นโฉมหน้าโดยชัดตา คนผู้หนึ่งกวักมือเรียกหาว่า

"น้องเรา พวกเราเข้าไป"

เหล็งฮู้ชงจดจำออกว่าเป็นเสียงของเฮี่ยงมุ่งเทียน สร้างความยินดียิ่งเรียกเบาๆ

"เฮี่ยงตั่วกอ"

เหล็งฮู้ชงพุ่งตัวชักกระบี่ พูดจาโต้ตอบกับเฮี่ยงมุ่งเทียน ทุกคนภายในห้องล้วนได้ยิน เปาไต้ชอตวาดถามว่า

"ผู้ใด?"

ได้ยินคนผู้หนึ่งหัวร่อฮาฮา กลับเปล่งจากปากคนข้างกายเฮี่ยงมุ่งเทียน เสียงหัวร่อสะท้อนกระเบื้องหลังคา เหล็งฮู้ชงรู้สึกแก้วหูลั่นอื้ออึง เลือดลมในอกพลุ่งพล่านปั่นป่วน อึดอัดขัดข้องอย่างบอกไม่ถูก

คนผู้นั้นสาวเท้าไปเบื้องหน้า พอเผชิญกับผนังห้อง ก็ผลักสองมือออกเสียงโครมเมื่อผนังกำแพงถูกทลายเป็นช่องใหญ่ คนผู้นั้นเดินเข้าช่องแตกไป เฮี่ยงมุ่งเทียนยื่นมือกุมมือเหล็งฮู้ชง เดินเคียงบ่าเคียงไหล่ติดตามไป

เปาไต้ชอและพวกทั้งสี่ผุดลุกขึ้นแต่แรก มือถืออาวุธ สีหน้าเขม็งตึงเครียด เหล็งฮู้ชงต้องการดูว่าคนผู้นี้เป็นใคร แต่เขาหันหลังให้กับตนเอง เพียงเห็นเขาร่างสูงใหญ่ ผมยาวดำสนิท สวมใส่เสื้อผ้าสีเขียว ได้ยินเปาไต้ชอกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ที่...ที่แท้ผู้อาวุโสแซ่ยิ่มมาแล้ว"

คนผู้นั้นแค่นเสียงดังเฮอะ สาวเท้าไปเบื้องหน้า เปาไต้ชออึ้งเจ็งกงและพวกถอยกายไปตามสัญชาตญาณ คนผู้นั้นหันกายมาทรุดนั่งลงบนเก้าอี้กึ่งกลาง เก้าอี้ตัวนี้เป็นเปาไต้ชอนั่งเมื่อครู่ เหล็งฮู้ชงค่อยเห็นชัดตาว่าเขาหน้ายาวรี สีหน้าขาวซีดไร้สีเลือด เค้าใบหน้าคมคาย เพียงแต่ขาวจนน่าหวาดหวั่น คล้ายผีดิบที่ผุดโผล่จากหลุมฝังศพก็มิปาน

คนผู้นั้นกวักมือต่อเฮี่ยงมุ่งเทียนและเหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"น้องแซ่เฮี่ยง น้องแซ่เหล็งฮู้ เข้ามานั่งลง"

เหล็งฮู้ชงพอได้ยินสุ้มเสียงของเขา ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งยินดี

กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านคือผู้อาวุโสแซ่ยิ่ม"

คนผู้นั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ถูกต้อง เพลงกระบี่ของเจ้าสูงเยี่ยมยิ่ง"

"ท่านหลุดพ้นออกไปแล้วจริงๆ วันนี้...วันนี้เราความจริงคิดมาช่วย..."

"วันนี้เจ้าคิดมาช่วยเราออกจากที่คุมขัง ใช่หรือไม่? ฮา ฮา น้องแซ่เฮี่ยง พี่น้องของเจ้านี้มีคุณธรรมน้ำมิตรนัก"

เฮี่ยงมุ่งเทียนฉุดดึงมือเหล็งฮู้ชง ทรุดนั่งลงยังเบื้องขวามือของคนแซ่ยิ่ม ตนเองทรุดนั่งลงยังเบื้องซ้ายของคนแซ่ยิ่ม กล่าวว่า

"น้องแซ่เหล็งฮู้องอาจหาญกล้า เป็นยอดชายชาตรีแห่งยุค"

คนแซ่ยิ่มยิ้มพลางกล่าวว่า

"น้องแซ่เหล็งฮู้ รั้งเจ้าอยู่ในคุกมืดก้นบึงไซโอ้วสองเดือนเศษ เรารู้สึกเสียใจยิ่ง ฮา ฮา..."

ยามนั้น เหล็งฮู้ชงพอเข้าใจเลศนัยอยู่บ้าง แต่ยังไม่กระจ่างทุกเรื่องราว คนแซ่ยิ่มมองดูเหล็งฮู้ชงอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า

"เจ้าแม้ถูกคุมขังในคุกแทนเรากว่าสองเดือน แต่ก็ฝึกยอดวิชาดูดดาวที่เราจารึกบนแผ่นเหล็ก นับว่าเพียงพอต่อการชดเชยแล้ว"

"เคล็ดวิชาบนแผ่นเหล็กเป็นผู้อาวุโสจารึกไว้?"

"หากมิใช่เราจารึกไว้ ในโลกยังมีผู้ใดรู้จักยอดวิชาดูดดาว?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวเสริมขึ้น

"น้องเรา ยอดวิชาดูดดาวของยิ่มก่าจู้ *(หัวหน้านิกายแซ่ยิ่ม)* มีแต่เจ้าเป็นผู้รับสืบทอด นับเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

เหล็งฮู้ชงทวนคำ "ยิ่มก่าจู้" เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ที่แท้จนบัดนี้เจ้ายังไม่ล่วงรู้ศักดิ์ศรีของยิ่มก่าจู้ ท่านนี้คือ

หัวหน้านิกายยิกง้วยซิ้งก่า *(นิกายสุริยันจันทรา)* แซ่ยิ่มนามอั้วเกี้ย"

เหล็งฮู้ชงทราบว่านิกายสุริยันจันทราคือนิกายอสูร เพียงแต่คนในนิกายเรียกตัวเองเป็นนิกายสุริยันจันทรา คนภายนอกกลับเรียกขานเป็นนิกายอสูร แต่หัวหน้านิกายอสูรคือตังฮึงปุกป่ายไฉนเพิ่มยิ่มอั้วเกี้ยคนหนึ่ง ดังนั้นตะกุกตะกักว่า

"นาม...นามของยิ่มก่าจู้ เราลูบคลำพบจากแผ่นเหล็ก ไม่ทราบว่าเขาเป็นก่าจู้"

ชายชราร่างสูงใหญ่พลันตวาดว่า

"เขาเป็นก่าจู้อันใด หัวหน้านิกายสุริยันจันทราเราคือตังฮึงก่าจู้ คนแซ่ยิ่มก่อความไม่สงบ ถูกขับออกจากนิกายแต่แรก เฮี่ยงมุ่งเทียนเจ้าให้การสนับสนุนคนทรยศนับเป็นความผิดมหันต์"

ยิ่มอั้วเกี้ยหันกายไปช้าๆ จับจ้องมองมัน กล่าวว่า

"เจ้าเรียกว่าฉิ้งอุ้ยปัง ใช่หรือไม่?"

ชายชราสูงใหญ่รับคำ ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวต่อ

"ขณะที่เรากุมอำนาจในนิกาย เจ้าเพียงเป็นหัวหน้าธงเขียวมณฑลกังไซใช่หรือไม่?"

ฉิ้งอุ้ยปังรับคำ ยิ่มอั้วเกี้ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนนี้เจ้ากลับเบียดเสียดอยู่ในสิบผู้อาวุโส นับว่าไต่เต้ารวดเร็วยิ่ง ตังฮึงปุกป่ายไฉนไว้เนื้อเชื่อใจเจ้าปานนี้ เจ้ามีฝีมือสูงเยี่ยมหรือว่าทำงานขยันขันแข็ง?"

ฉิ้งอุ้ยปังกล่าวว่า

"เราจงรักภักดีต่อนิกาย ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ สิบกว่าปีมานี้สร้างสมความดีความชอบได้เลื่อนเป็นผู้อาวุโส"

ยิ่มอั้วเกี้ยผงกศีรษะ กล่าวคำ "ประเสริฐ" พลันขยับกายวูบคุกคามถึงเบื้องหน้าเปาไต้ชอ ยื่นมือซ้ายตะกุยใส่ลำคอมัน เปาไต้ชอ

ตื่นตระหนกยิ่ง ดาบในมือขวาไม่ทันฟันใส่แขนฝ่ายตรงข้าม ได้แต่ยกศอกคุ้มกันคอหอยพร้อมกับถอยกายไปสองก้าว ฟันดาบใส่มือขวาลงตามสภาวะ

ความเคลื่อนไหวหนึ่งดาบหนึ่งรุกนี้ กระทำสำเร็จในชั่วพริบตา นับเป็นฝีมืออันสูงส่ง แต่มือขวาของยิ่มอั้วเกี้ยยังรวดเร็วกว่าก้าวหนึ่ง ดาบของเปาไต้ชอยังไม่ฟันลง ก็ตะปบคว้าใส่ทรวงอกมัน เสียงคว้ากเมื่อฉีกกระชากชุดยาวของมันขาดออก มือขวาตะปบของสิ่งหนึ่งจากอกเสื้อมัน กลับเป็นประกาศิตไม้ดำ จากนั้นพลิกมือขวาวูบ คว้าจับข้อมือขวาเปาไต้ชอ บิดข้อมือของมันไพล่หลัง

ได้ยินเสียงตังตังตังสามครั้ง กลับเป็นเฮี่ยงมุ่งเทียนยื่นกระบี่ออกจู่โจมใส่ฉิ้งอุ้ยปังและผู้อาวุโสที่หลงเหลืออีกสองคน ผู้อาวุโสทั้งสามยกอาวุธต้านปะทะ เฮี่ยงมุ่งเทียนลงมือเพื่อขัดขวางไม่ให้พวกมันช่วยเหลือเปาไต้ชอ สามกระบวนท่าพอพ้นผ่าน เปาไต้ชอก็ตกไปในเงื้อมมือยิ่มอั้วเกี้ย

ยิ่มอั้วเกี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรายังไม่ได้ใช้ยอดวิชาดูดดาว เจ้าคิดลิ้มชิมรสชาติดูหรือไม่?"

เปาไต้ชอทราบว่าหากไม่ยอมจำนน ต้องจบสิ้นชีวิต นอกจากนี้ไม่มีทางสายที่สามให้เลือกเดิน ดังนั้นตัดสินใจโดยพลัน กล่าวว่า

"ยิ่มก่าจู้ นับแต่นี้เราเปาไต้ชอขอจงรักภักดีต่อท่าน"

"ครั้งกระโน้นเจ้าเคยสาบานจงรักภักดีต่อเรา ภายหลังไฉนคืนคำ?"

"ยิ่มก่าจู้โปรดอนุญาตบริวารทำความดีความชอบ เพื่อลบล้างความผิด"

"ตกลง เจ้ารับประทานยาเม็ดนี้"

• • • • • • • • • • • • • • • • **กิมยง : เฮียน, น.นพรัตน์ แปล**

พลางคลายมือออก ล้วงขวดเคลือบใบหนึ่งจากอกเสื้อ เทยาเม็ดสีแดงเพลิงเม็ดหนึ่ง โยนให้กับเปาไต้ชอ เปาไต้ชอไม่มองดูก็กลืนยาเม็ดลงท้องไป

ฉิ้งอุ้ยปังร้องโพล่งว่า

"นี่...นี่เป็น**ชาซีเน่าซิ้งอี้** *(ยาเม็ดสามซากกร่อนสมอง)*?"

ยิ่มอั้วเกี้ยผงกศีรษะ เทยาเม็ดสามซากกร่อนสมองจากในขวดเคลือบอีกหกเม็ด โยนลงบนโต๊ะ กล่าวว่า

"พวกเจ้าทราบความร้ายกาจของยาเม็ดสามซากกร่อนสมองหรือไม่?"

เปาไต้ชอกล่าวว่า

"หลังจากรับประทานยาวิเศษของก่าจู้ ต้องรับฟังคำบัญชาของก่าจ้ตลอดไป ไม่เช่นนั้นตัวหนอนที่ซ่อนอยู่ในยาเม็ดจะเคลื่อนไหวมุดเข้าสมองกัดไขสมอง มิเพียงเจ็บปวดรวดร้าว มิหนำซ้ำประพฤติราวคนบ้าคลั่ง ยังต่ำช้ากว่าสุนัขบ้านอีก"

"เจ้ากล่าวถูกต้อง เจ้าเมื่อล่วงรู้ประสิทธิภาพของตัวยาเราไฉนกล้ารับประทานลงไป?"

"นับแต่นี้บริวารจงรักภักดีต่อก่าจู้ ยาวิเศษต่อให้ร้ายกาจกว่านี้ ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับบริวาร"

ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ผู้ใดยอมรับประทานยาเม็ดนี้?"

อึ้งเจ็งกง เท็กปิกอง ตังแซเซ็งหันไปมองหน้ากันด้วยความตระหนก พวกมันกับฉิ้งอุ้ยปังและพวกอยู่ในนิกายอสูรเป็นเวลานานทราบว่าในยาเม็ดสามซากกร่อนสมองซุกซ่อนตัวหนอน ปรกติไม่อาละวาด แต่เมื่อล่วงเลยยามเที่ยงของเทศกาลตวนโง่ว *(วันขึ้นห้าค่ำเดือนห้า)* ของทุกปี หากไม่รับประทานยาสะกดตัวหนอน ตัวยาดั้งเดิม

พอหมดฤทธิ์ ตัวหนอนจะเคลื่อนไหว พอชอนไชเข้าสมอง จะสูญเสียสติสัมปชัญญะไปสิ้น เคลื่อนไหวดั่งปีศาจภูตพราย แม้แต่บิดามารดาบุตรภรรยายังกัดทำร้าย อีกประการตัวยาที่แต่ละก่าจู้ปรุงขึ้นผิดแผกแตกต่าง ยาขจัดของตังฮึงก่าจู้ไม่อาจขจัดพิษตัวยาของยิ่มอั้วเกี้ยได้

ทุกผู้คนยามรีรอลังเล เฮ็กแป๊ะจื้อพลันร้องดังๆ ว่า

"ก่าจู้เมตตากรุณา บริวารรับประทานก่อนเม็ดหนึ่ง"

พลางลากฝีเท้าถึงข้างโต๊ะ ยื่นมือหมายหยิบยาเม็ดขึ้นมา ยิ่มอั้วเกี้ยโบกแขนเสื้อเบาๆ เฮ็กแป๊ะจื้อก็ไม่อาจทรงกายมั่น ล้มหงายไปด้านหลัง ยิ่มอั้วเกี้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เจ้าสูญเสียพลังฝีมือ เฉกเช่นคนพิการ อย่าได้ย่ำยียาวิเศษของเรา"

พลางเหลียวหน้าไปกล่าวว่า

"ฉิ้งอุ้ยปัง เฮ้งเช้ง ซึงซาเนี้ยพวกเจ้าไม่ยอมรับประทานยาวิเศษของเราใช่หรือไม่?"

สตรีกลางคนซึงซาเนี้ยน้อมกายกล่าวว่า

"บริวารสาบานว่านับแต่นี้จะจงรักภักดีต่อก่าจู้ ไม่มีใจเป็นอื่น"

ชายชราอ้วนเตี้ยเฮ้งเช้งกล่าวว่า

"บริวารขอรับคำบัญชาจากก่าจู้"

ทั้งสองเดินถึงข้างโต๊ะ หยิบยาเม็ดคนละเม็ดกลืนกินลงท้อง คนทั้งสองครั่นคร้ามต่อยิ่มอั้วเกี้ยตลอดมา เห็นยิ่มอั้วเกี้ยได้รับอิสระก็แตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่กล้าขัดคำสั่งอีก

แต่ฉิ้งอุ้ยปังไต่เต้าขึ้นจากหัวหน้ากลุ่ม ขณะที่ยิ่มอั้วเกี้ยครองความเป็นใหญ่ มันดูแลตัวอำเภอหลายแห่งมณฑลกังไซ ยังไม่มีศักดิ์ศรีรับรู้ถึงฝีมืออันร้ายกาจของก่าจู้รุ่นก่อน ดังนั้นร้องคำ "ขอตัวแล้ว"

สะกิดเท้าพุ่งตัวไปยังช่องแดกบนผนัง

ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อฮาฮา ไม่ลุกขึ้นขัดขวาง รอจนมันโถมออกจากช่องแดก เฮี่ยงมุ่งเทียนค่อยโบกสะบัดมือซ้าย ปรากฏแส้อ่อนเรียวยาวสีดำเส้นหนึ่งพุ่งขวับออกจากในแขนเสื้อ ได้ยินฉิ้งอุ้ยปังส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ข้อเท้าซ้ายถกแส้ม้วนพันไว้ ถกฉุดลากกลับมา

ยิ่มอั้วเกี้ยสั่งว่า

"ซึงซาเนี้ย หยิบยาเม็ดเม็ดหนึ่ง แกะเปลือกนอกออก"

ซึงซาเนี้ยรับคำ หยิบยาเม็ดบนโต๊ะเม็ดหนึ่ง ใช้เล็บนิ้วแกะเปลือกยาสีแดงออก เผยเห็นลูกกลมสีเทาชั้นใน ยิ่มอั้วเกี้ยสั่งอีกว่า

"ป้อนให้มันรับประทาน"

ซึงซาเนี้ยรับคำ เดินถึงเบื้องหน้าฉิ้งอุ้ยปัง กล่าวว่า

"อ้าปากขึ้น"

ฉิ้งอุ้ยปังพลิกตัววูบหนึ่ง ฟาดฝ่ามือใส่ซึงซาเนี้ย ซึงซาเนี้ยตวัดเท้าซ้ายเตะถูกข้อมือมัน ตวัดเท้าขวาเตะถูกทรวงอก จากนั้นตวัดเท้าเตะถูกหัวไหล่มัน มือซ้ายบีบแก้มมัน มือขวานางยัดยาเม็ดที่แกะเปลือกออก บังคับยาเม็ดไหลลงสู่ลำคอมัน

ยิ่มอั้วเกี้ยยิ้มเล็กน้อย ผงกศีรษะเป็นเชิงชมเชย ซึงซาเนี้ยยืดกายขึ้น ยืนสำรวมอยู่ด้านข้าง ยิ่มอั้วเกี้ยกวาดตาไปยังอึ้งเจ็งกงและพวกทั้งสาม แสดงว่าถามพวกมันยอมรับนับถือหรือไม่

เท็กปิกองไม่กล่าวกระไร เดินเข้าไปหยิบยาเม็ดหนึ่งรับประทาน ดังแชเซ็งปากส่งเสียงพึมพำ ไม่ทราบว่าพูดกระไร ในที่สุดเดินเข้าไปหยิบตัวยาเม็ดหนึ่งรับประทาน

อึ้งเจ็งกงหน้าซีดสลด ล้วงโน้ตก้วงเส้งชั่วจากอกเสื้อ เดินถึงเบื้องหน้าเหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยม มากด้วยไหวพริบปัญญา วางแผนช่วย

ยิ่มอั้วเกี้ยออกไป เราเลื่อมใสยิ่ง โน้ตเพลงพิณนี้ทำให้พวกเราสี่พี่น้องชื่อเสียงย่อยยับ ขอคืนสมบัติแก่เจ้าของเดิม"

พลางโยนโน้ตเพลงพิณไปในอ้อมอกเหล็งฮู้ชง ค่อยหันกายไปกล่าวว่า

"เราสี่พี่น้องเข้านิกายสุริยันจันทรา ความจริงคิดประกอบวีรกรรมในยุทธจักร แต่ยิ่มก่าจู้อารมณ์วู่วาม ใช้พระเดชตามอำเภอใจ เราสี่พี่น้องบังเกิดความคิดถอนตัวแต่แรก ตังฮึงก่าจู้หลังจากรับตำแหน่ง หลงเชื่อคำยุยง ลิดรอนพี่น้องเก่าแก่ในนิกาย เราสี่พี่น้องยิ่งท้อแท้ทอดอาลัย อาสาทำงานนี้ หนึ่งนั้นถอนตัวออกจากผาไม้ดำไม่ต้องหักเล่ห์ชิงเหลี่ยมกับผู้คน สองพักอาศัยที่เมืองไซโอ้วดีดพิณวาดภาพบำเรออารมณ์ สิบสองปีมานี้เสพสุขพอแล้ว คนมีชีวิตอยู่ในโลกความจริงทุกข์มากกว่าสุขอยู่แล้ว"

เอ่ยถึงตอนนี้ แค่นเสียงเบาๆ ล้มระทวยลงช้าๆ

เท็กปิกองและตังแชเซ็งพากันร้องคำ "ตั่วกอ" ถลันเข้าไปประคองเห็นทรวงอกอึ้งเจ็งกงปักไว้ด้วยมีดสั้นเล่มหนึ่ง สองตาลืมโพลงสิ้นใจแล้ว เท็กปิกองและตังแชเซ็งถึงกับร่ำไห้ออกมา เฮ้งเช้งตวาดว่า

"เฒ่าผู้นี้ไม่เคารพคำสั่งก่าจู้ ฆ่าตัวตายเพราะกลัวความผิดสมควรเพิ่มโทษอีกขั้นหนึ่ง พวกเจ้าร่ำร้องอันใด?"

ตังแชเซ็งความจริงคิดโถมเข้าหาเฮ้งเช้ง แต่แล้วฉุกคิดว่าตัวเองรับประทานยาเม็ดสามซากกร่อนสมอง นับแต่นี้ไม่อาจขัดคำสั่งยิ่มก่าจู้ ได้แต่ข่มโทสะก้มศีรษะเช็ดน้ำตา

ยิ่มอั้วเกี้ยสั่งว่า

"ลากซากศพและคนพิการนี้ออกไป นำสุราอาหารมา วันนี้เราจะดื่มกินกับน้องแซ่เฮี่ยงและน้องแซ่เหล็งฮู้ให้เต็มที่"

• • • • • • • • • • • • • • • • กิมย้ง : เฮียน, น.นพรัตน์ แปล

เท็กปิกองรับคำ โอบอุ้มซากศพอึ้งเจ็งกงจากไป จากนั้นปรากฏบ่าวไพร่เข้ามาจัดถ้วยตะเกียบ จัดที่นั่งหกที่ เปาไต้ชอกล่าวว่า

"จัดถ้วยตะเกียบสามชุด พวกเราไหนเลยคู่ควรร่วมโต๊ะกับก่าจู้?"

พลางช่วยเก็บถ้วยตะเกียบ ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"พวกเจ้าลำบากมากแล้ว ออกไปดื่มสักจอกหนึ่งเถอะ"

เปาไต้ชอ เฮ้งเช้ง และซึงซาเนี้ยน้อมกายกล่าวขอบคุณ ล่าถอยออกไปช้าๆ

เหล็งฮู้ชงเห็นอึ้งเจ็งกงฆ่าตัวตาย หวนนึกถึงคนผู้นี้กลับเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว อดสะทกสะท้อนมิได้

เฮี่ยงม่งเทียนกล่าวว่า

"น้องเรา เจ้าฝึกยอดวิชาดูดดาวของก่าจู้ได้อย่างไร ลองบอกมาฟังดู"

เหล็งฮู้ชงจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่ได้ค้นพบเคล็ดวิชา ฝึกสำเร็จโดยไม่ตั้งใจออกมา เฮี่ยงมุ่งเทียนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ยินดีด้วย โอกาสเหล่านี้หากขาดประการใดประการหนึ่งล้วนไม่เป็นผลสำเร็จ เราผู้พี่ยินดีแทนเจ้านัก"

พลางชูจอกสุรา ดื่มรวดเดียวหมดสิ้น ยิ่มอั้วเกี้ยกับเหล็งฮู้ชงก็ยกจอกดื่มสุราเช่นกัน

ยิ่มอั้วเกี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรื่องนี้กล่าวไปหวาดเสียวยิ่ง ตอนแรกที่เราจารึกเคล็ดวิชานี้ลงบนแผ่นเหล็กไม่มีเจตนาดีอันใด เคล็ดวิชาแม้เป็นของจริง แต่หากไม่ได้รับการชี้แนะจากเราช่วยสลายพลังให้ ผู้ที่ฝึกตามเคล็ดวิชาต้องประสบภัยธาตุไฟเข้าแทรกแน่นอน วิชาฝีมือนี้บัญญัติเป็นเวลา

หลายร้อยปี แต่น้อยคนที่ฝึกสำเร็จ เนื่องเพราะการสลายพลังยากลำบากยิ่ง น้องแซ่เหล็งฮู้กลับได้เปรียบ เจ้าความจริงสูญเสียพลังฝีมือคิดสลายพลังก็สลายพลังโดยไม่รู้ตัว หลังจากสลายพลัง ต้องดึงดูดลมปราณของผู้อื่นสะสมที่จุดตังชั้ง ค่อยกระจายไปยังชีพจรทั้งแปด ขั้นตอนนี้ก็ยากลำบากยิ่ง ตนเองเมื่อสูญเสียพลังฝีมือ คิดดึงดูดลมปราณผู้อื่น ไยมิใช่เฉกเช่นใช้ไข่ไปกระทบหิน น้องแซ่เหล็งฮู้กลับได้รับประสบการณ์พิสดาร ฟังจากคำบอกของน้องแซ่เฮี่ยง ภายในกายเจ้าสะสมลมปราณที่ยอดฝีมือหลายคนถ่ายทอดให้จำนวนแปดสายสามารถใช้เป็นประโยชน์ได้ สมควรนับเป็นเจตนาของฟ้าแล้ว"

เหล็งฮู้ชงรู้สึกมีเหงื่อซึมออกจากใจกลางฝ่ามือ กล่าวว่า

"ดีที่เราสูญเสียพลังฝีมือ ไม่เช่นนั้นผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด เฮี่ยงตั่วกอ ยิ่มก่าจู้ออกจากที่คุมขังได้อย่างไร จนบัดนี้เรายังไม่เข้าใจ"

เฮี่ยงมุ่งเทียนล้วงของสิ่งหนึ่งจากอกเสื้อ ยัดไปในมือเหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"เจ้าดู นี่เป็นอะไร?"

เหล็งฮู้ชงรู้สึกของในมือเป็นลูกแก้วกลมแข็งกระด้าง กลับเป็นวัตถุที่เฮี่ยงมุ่งเทียนให้ตนเองส่งมอบต่อยิ่มอั้วเกี้ย พอแบมือออกเห็นเป็นลูกกลมเหล็กลูกหนึ่ง ลูกกลมฝังมุกแท้ๆ เหล็งฮู้ชงดึงมุกเล็กๆ นั้น กลับดึงลวดเหล็กกล้าออกมาเส้นหนึ่ง บนลวดเหล็กกล้ามีฟันเลื่อยที่แท้เป็นเลื่อยเหล็กกล้าที่จัดสร้างอย่างประณีตปื้นหนึ่ง ดังนั้นเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ที่แท้โซ่ตรวนที่มือเท้าก่าจู้ ใช้ของนี้เลื่อยขาดไป"

ยิ่มอั้วเกี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเปล่งเสียงหัวร่อแฝงกำลังภายใน กระแทกเจ้ากับสี่สหาย

กังหนำล้มลงสิ้นสติไป จากนั้นเลื่อยตัดโซ่ตรวน ภายหลังเจ้าจัดการกับเฮ็กแป๊ะจื้ออย่างไร ตอนนั้นเราก็จัดการกับเจ้าเช่นนั้น"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้ากับเรา ล่ามโซ่ตรวนกับมือเรา มิน่าเล่าอึ้งเจ็งกงและพวกไม่ทันพบเห็น"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"เรื่องนี้ความจริงยากตบตาอึ้งเจ็งกงและเฮ็กแป๊ะจื้อ แต่หลังจากที่พวกมันฟื้นคืนสติมา เรากับก่าจู้ก็ออกจากหมู่บ้านเหมย เฮ็กแป๊ะจื้อและพวกเห็นเราทิ้งกลหมากรุก ภาพลายมือและภาพวาดไว้ต่างคนต่างปีติยินดี ไหนเลยคาดคิดว่าคนในคุกคุมขังถูกสลับสับเปลี่ยน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ตั่วกอคาดการณ์ปานเทพยดา สดที่ผัดนทั่วไปจะทัดเทียบเปรียบได้"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้ท่านวางแผนทุกประการไว้แต่แรก จู่โจมจุดอ่อนของสี่สหายกังหนำ ชักนำพวกมันติดกับเพียงแต่ก่าจู้ดิ้นหลุดออกไปเป็นเวลานาน ไฉนรีรอไม่มาช่วยเรา?'

เฮี่ยงมุ่งเทียนดูจากสีหน้า ก็คำนวณความในใจเหล็งฮู้ชงออกกล่าวว่า

"น้องเรา ก่าจู้หลังจากดิ้นรนหลุดรอด มีเรื่องราวมากหลายต้องกระทำได้ แต่รั้งท่านอยู่กับบึงไซโอ้วอีกหลายวัน วันนี้พวกเราความจริงมาช่วยเจ้า ดีที่เจ้าได้รับวาสนาในคราเคราะห์ฝึกยอดวิชาสำเร็จนับว่ารับการชดเชย เราผู้พี่ขอขมาต่อท่านก็แล้วกัน"

พลางรินสุราลงในจอกคนทั้งสาม ตัวเองดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เราก็ร่วมดื่มจอกหนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ขอขมาอันใด เราสมควรขอบคุณท่านทั้งสองจึงถูกต้อง เราความจริงรับบาดเจ็บบอบช้ำยากรักษา หลังจากฝึกยอดวิชาของก่าจู้ ค่อยทุเลาจากอาการบาดเจ็บรอดชีวิตกลับคืนมา"

คนทั้งสามเปล่งเสียงหัวร่อด้วยความยินดี เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"เมื่อสิบสองปีก่อน ก่าจู้หายสาบสูญอย่างลึกลับ ตังฮึงปุกป่ายยึดอำนาจ เราทราบว่าเรื่องราวมีเลศนัย ได้แต่สะกดกล้ำกลืน โอนอ่อนผ่อนตามต่อตังฮึงปุกป่าย จนกระทั่งระหว่างนี้ค่อยสืบทราบที่คุมขังของก่าจู้ รุดมาหมายช่วยเหลือท่านผู้เฒ่า มิคาดเพิ่งลงจากผาไม้ดำ ตังฮึงปุกป่ายก็ส่งกำลังออกตามล่าเรา ทั้งยังเผชิญกับตัวบัดซบฝ่ายธัมมะ...น้องเรา วันที่อยู่ก้นหุบเหว เจ้าบอกเล่าสาเหตุที่สูญเสียพลังฝีมือ เราก็คาดคิดว่ามีแต่ยอดวิชาดูดดาวของก่าจู้ จึงสามารถสลายลมปราณภายในกายเจ้า หลังจากที่ก่าจู้หลุดพ้นออกมา เราจะขอให้ท่านผู้เฒ่าถ่ายทอดวิชานี้แก่เจ้า คิดไม่ถึงเจ้าไม่ต้องให้เราออกปาก ก่าจู้ก็ถ่ายทอดแก่เจ้าแล้ว"

คนทั้งสามดื่มสุรา หัวร่อออกมา เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'เฮี่ยงตั่วกอคิดมาช่วยยิ่มก่าจู้ มาตรว่าหลอกใช้เราเป็นเครื่องมือ แต่ก็มีเจตนาช่วยชีวิตเราจริงๆ จำได้ว่าตอนขึ้นจากก้นหุบเหว เขาบอกว่าจะพาเราไปขอรับการรักษาจากผู้คน อย่าว่าแต่เราหากไม่ทำความดีความชอบ ยิ่มก่าจู้ไหนเลยยอมถ่ายทอดวิชาดูดดาวแก่คนนอกเช่นเรา'

หลังจากดื่มสุราสิบกว่าจอก เหล็งฮู้ชงพบว่ายิ่มก่าจู้ผู้นี้เปิดเผยห้าวหาญ นับเป็นยอดยุทธ์ผู้เหี้ยมหาญที่น้อยครั้งจะพบพาน ก่อนหน้านี้ตนเองเห็นยิ่มอั้วเกี้ยจัดการกับฉิ้งอุ้ยปัง อึ้งเจ็งกงและเฮ็ก

แป๊ะจื้อด้วยอำมหิต แต่หลังจากฟังคำวิพากษ์วิจารณ์ของเขา ค่อยพบว่ายอดยุทธ์จัดการเรื่องราวโดยไม่อาจวัดคำนวณเหตุผลธรรมดา ความขุ่นข้องในใจค่อยเสื่อมคลาย

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"น้องแซ่เหล็งฮู้ เราจัดการกับศัตรูด้วยอำมหิต ควบคุมบริวารโดยเข้มงวด เจ้าอาจไม่เห็นด้วย แต่เจ้าลองคิดดู เราถูกคุมขังในคุกมืดก้นบึงไซโอ้วนานเท่าใด กับคนทรยศยังมีเมตตาจิตได้หรือ?"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะเห็นพ้อง พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"เรามีเรื่องหนึ่งคิดขอร้องก่าจู้ ขอให้ก่าจู้ยอมรับปาก"

"เรื่องอันใด?"

"ตอนแรกที่เราพบพานก่าจู้ ได้ยินอึ้งเจ็งกงบอกว่า ก่าจู้หากหลุดพ้นออกไปสำนักฮั้วซัวต้องมีผู้คนล้มตายกว่าครึ่ง ก่าจู้ก็บอกว่าจะสร้างความลำบากแก่ซือแป๋เรา..."

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"เราได้ยินน้องแซ่เฮี่ยงบอกว่า ซือแป๋เจ้าประกาศขับเจ้าออกจากสำนักฮั้วซัว เราพานลบชื่อฮั้วซัวออกจากยุทธจักรระบายโทสะให้กับเจ้าสักครา"

"ไม่ เรากำพร้าบิดามารดาตั้งแต่เล็ก ซือแป๋ซือบ้อรับไว้เป็นศิษย์เลี้ยงดูจนเติบใหญ่ แม้มีพันธะฉันอาจารย์กับศิษย์ แต่มีน้ำใจคล้ายพ่อลูก ซือแป๋ขับเราออกจากสำนักหนึ่งนั้นเป็นความผิดเราเอง สองเกรงว่ามีการเข้าใจผิด เราไม่กล้าตำหนิอาจารย์เด็ดขาด"

"ที่แท้งักปุกคุ้งไร้น้ำใจต่อเจ้า เจ้าไม่ยอมไร้คุณธรรมต่อมัน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราคิดขอให้ก่าจู้เมตตาละเว้น อย่าได้รังควานซือแป๋ซือบ้อ

ตลอดจนซือตี๋ซือม่วยของสำนักฮั้วซัว"

"เราออกจากคุกมืด เจ้ามีความดีความชอบมากที่สุด แต่เราถ่ายทอดยอดวิชาดูดดาวช่วยชีวิตเจ้า ถือว่าหักกลบลบล้าง ไม่ติดค้างกันและกัน เรากลับเข้ายุทธจักรยังมีบุญคุณความแค้นมากหลายต้องสะสาง ไม่อาจให้คำรับรองแก่เจ้า เป็นการมัดมือมัดเท้าตัวเอง"

เหล็งฮู้ชงพอฟัง ถึงกับร้อนใจยิ่ง ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"น้องเรา เจ้านั่งลงก่อน ในโลกนี้มีแต่น้องแซ่เฮี่ยงกับเจ้าเป็นบุคคลที่เราไว้วางใจที่สุด หากเจ้ารับปากเราประการหนึ่ง เราก็จะไม่แตะต้องคนของสำนักฮั้วซัว มาตรว่าสั่งสอนพวกมัน ก็จะเห็นแก่หน้าเจ้า ไว้ไมตรีสักสามส่วนเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวว่า

"ก่าจู้มีคำสั่งใด เรายินดีปฏิบัติตาม"

"เราสามคนสาบานเป็นพี่น้อง นับแต่นี้มีสุขร่วมเสพมีภัยร่วมต้าน น้องแซ่เฮี่ยงเป็น**กวงเม้งจ้อไซ่** *(เทวทูตซ้ายโชติช่วง)* ของนิกายสุริยันจันทราเรา เจ้าก็เป็น**กวงเม้งอิ๋วไซ่** *(เทวทูตขวาโชติช่วง)* ของนิกายเรา เจ้าเห็นเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงตะลึงลานกับที่ คิดไม่ถึงยิ่มอั้วเกี้ยชักชวนตนเองเข้านิกายอสูร ตนได้ยินซือบ้อกล่าวถึงพฤติการณ์อันชั่วช้าอำมหิตของนิกายอสูรตั้งแต่เล็ก มาตรว่าตนเองถูกขับออกจากสำนัก แต่เพียงคิดเป็นคนพเนจรไร้ค่ายปราศจากสำนักในยุทธจักร หากให้ตนเองเข้านิกายอสร นับว่าทำไม่ได้เด็ดขาด

ยิ่มอั้วเกี้ยกับเฮี่ยงมุ่งเทียนเพ่งตามองมา พริบตานั้นภายในห้องเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง ชั่วครู่ให้หลัง เหล็งฮู้ชงจึงกล่าวว่า

"ก่าจู้มีกุศลเจตนานัก เราเหล็งฮู้ชงเป็นอนุชนรุ่นหลัง ไหนเลยกล้าเรียกพี่เรียกน้องกับก่าจู้ อีกประการเราแม้ไม่สังกัดสำนักฮั้วซัว

แต่ยังหวังซือแป๋เปลี่ยนใจทบทวนคำสั่ง..."

ยิ่มอั้วเกี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าเรียกเราเป็นก่าจู้ ซึ่งความจริงเราแม้ออกจากที่คุมขังยังมีอันตรายทุกเช้าค่ำ ผู้คนทั้งแผ่นดินล้วนทราบว่า หัวหน้านิกายสุริยันจันทราคือตังฮึงปุกป่าย พลังฝีมือคนผู้นี้หาด้อยกว่าเราไม่ สติปัญญายังเหนือล้ำกว่าเรา ในสังกัดมียอดฝีมือคับคั่ง อาศัยเรากับน้องแซ่เฮี่ยงคิดช่วงชิงตำแหน่งก่าจู้กลับมา เฉกเช่นใช้ไข่กระทบหิน เจ้าไม่ต้องการสาบานเป็นพี่น้องกับเรา นับเป็นการรู้จักรักษาตัวรอดมามามา พวกเราดื่มสุรากัน อย่าได้พูดถึงเรื่องนี้อีก"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ตำแหน่งของก่าจู้เหตุใดถูกตังฮึงปุกป่ายช่วงชิงไป เพราะเหตุใดถูกคุกคามขังในคุกมืด เราล้วนไม่เข้าใจ ไม่ทราบท่านทั้งสองยอมประทานบอกหรือไม่?"

ยิ่มอั้วเกี้ยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ชีวิตที่ก้นบึง ยาวนานสิบสองปี ความจริงสมควรเห็นซึ้งทุกสิ่งจนใจที่ยิ่งสูงอายุยิ่งกระตือรือร้นต่อชื่อเสียงลาภยศ"

พลางรินสุราจอกหนึ่ง ดื่มรวดเดียวหมดสิ้น ส่งเสียงหัวร่อฮาฮา เสียงหัวร่อเต็มไปด้วยความรันทดหดหู่

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"น้องเรา คราก่อนตังฮึงปุกป่ายส่งกำลังออกตามล่าเรา ความอำมหิตของฝีมือเจ้าก็เห็นกับตา หากมิใช่เจ้ายื่นมือเข้าช่วยด้วยธัมมะ เราคงถูกสับแหลกเละที่เก๋งพักร้อนแต่แรก ในใจเจ้ายังมีการแบ่งแยกธัมมะอธรรม แต่วันนั้นพวกมันหลายร้อยคนกลุ้มรุมใส่พวกเราทั้งสอง ไหนเลยมีการแบ่งแยกฝ่ายธัมมะและอธรรม ซึ่งความจริงเรื่องราวอยู่ที่การกระทำของคน ฝ่ายธัมมะแม้เป็นคนดีไหนเลย

ไม่มีคนต่ำช้าสามานย์ ในนิกายอสูรมีคนเลวไม่น้อย แต่รอจนพวกเราทั้งสามขึ้นครองอำนาจ จะทำการแก้ไขปรับปรุง กำจัดคนโฉดชั่วสามานย์ไปสิ้น ไยมิใช่ประเสริฐยิ่ง?"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะเห็นพ้อง เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวอีกว่า

"ครั้งกระโน้นก่าจู้ดีต่อตังฮึงปุกป่าย ยึดถือเป็นเช่นพี่น้อง ส่งเสริมมันเป็นเทวทูตขวาโชติช่วง มอบอำนาจสิทธิ์ขาดให้ ซึ่งความจริงก่าจู้ต้องคร่ำเคร่งฝึกยอดวิชาดูดดาว แก้ไขข้อบกพร่องบางประการ ไม่สามารถดูแลภารกิจในนิกาย มิคาดตังฮึงปุกป่ายบังเกิดจิตทะเยอทะยาน เปลือกนอกเคารพนบนอบต่อก่าจู้ แต่ลอบเพาะขุมกำลังของตัวเอง หาข้ออ้างต่างๆ นานา โยกย้ายหรือประหารฆ่าบริวารที่จงรักภักดีต่อก่าจู้ไป เพียงไม่กี่ปีคนสนิทของก่าจู้กลับถูกลิดรอนไปสิ้น"

ยิ่มอั้วเกี้ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"น้องแซ่เฮี่ยง เรื่องนี้เป็นที่ละอายของเรานัก ท่านเคยตักเตือนเราระวังป้องกันอยู่หลายครั้ง แต่เราไว้วางใจตังฮึงปุกป่ายเกินไป เห็นคำเตือนที่ระคายหูกลับกล่าวหาท่านอิจฉาริษยามัน ตำหนิท่านกล่าวกระพือยุยง เป็นเหตุให้ท่านสะบัดหน้าจากไปด้วยโทสะ"

"บริวารไม่กล้าถือโทษโกรธเคืองก่าจู้ แต่เห็นว่าผิดท่า ตังฮึงปุกป่ายเตรียมการลงมือ หากบริวารรั้งอยู่ข้างกายก่าจู้ ต้องถูกมันจำกัดฆ่าก่อนแน่นอน ดังนั้นหลบลี้หนีหน้าไปก่อน หากว่าก่าจู้สามารถล่วงรู้เจตนาร้ายของมันก็ประเสริฐ ไม่เช่นนั้นบริวารอยู่เบื้องนอก อย่างน้อยจะสร้างความกริ่งเกรงแก่ตังฮึงปุกป่าย ไม่กล้ากำเริบเสิบสานไป"

ยิ่มอั้วเกี้ยผงกศีรษะกล่าวว่า

"ใช่แล้ว แต่ตอนนั้นเราไหนเลยล่วงรู้ถึงจิตเจตนาของท่าน

เห็นท่านจากไปโดยไม่ลำลา ถึงกับเดือดดาลเป็นอย่างใหญ่ ดังฮึงปุกป่ายกลับเข้ามาประจบเอาใจ ดังนั้นเรายิ่งหลงกลมัน มอบคุยฮวยป้อเตี่ยง *(คัมภีร์ทานตะวัน)* อันเป็นคัมภีร์ลับประจำนิกายเราแก่มัน"

เหล็งฮู้ชงพอฟังคำ "คัมภีร์ทานตะวัน" ต้องอุทานออกมาเฮี่ยงม่งเทียนถามว่า

"น้องเรา เจ้าเคยได้ยินชื่อคัมภีร์ทานตะวันหรือ?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราเคยได้ยินซือแป๋เอ่ยถึงชื่อคัมภีร์นี้ ทราบว่าเป็นคัมภีร์วิทยายุทธ์อันลึกล้ำไพศาล แต่ไม่ทราบว่าตกอยู่ในเงื้อมมือก่าจู้"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"หลายปีมานี้ คัมภีร์ทานตะวันเป็นของวิเศษประจำนิกายสริยันจันทรา ที่แล้วมาเป็นก่าจ้ารุ่นก่อนถ่ายทอดแก่ก่าจ้ารุ่นหลัง ตอนนั้นเราคร่ำเคร่งฝึกยอดวิชาดูดดาว ไม่ว่าเรื่องใดก็ไม่จดจำใส่ใจ ดังนั้นถ่ายทอดคัมภีร์ทานตะวันแก่ตังฮึงปุกป่าย จิตเจตนาของเราคืออีกไม่นานจะถ่ายทอดตำแหน่งก่าจู้ให้ ตังฮึงปุกป่ายไฉนไม่อาจอดรนทนรอกลับกระทำเรื่องยึดอำนาจเช่นนี้?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"หนึ่งนั้นมันไม่อาจอดรนทนรอ ไม่ทราบก่าจู้จะเรียกประชุมใหญ่ประกาศเป็นทางการเมื่อใด สองมันไม่วางใจ เกรงว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงแต่กลางคัน เมื่อปีที่ตังฮึงปุกป่ายก่อการ กลางงานเลี้ยงในเทศกาลตวนโง่ว *(วันขึ้นห้าค่ำเดือนห้า)* เสียวเจี้ยะกล่าวคำพูดประโยคหนึ่ง ก่าจู้ยังจำได้หรือไม่?"

"เทศกาลตวนโง่ว? โกวเนี้ยน้อยกล่าวคำพูดใด เราจำไม่ได้แล้ว?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ก่าจู้อย่าได้เห็นเสียวเจี้ยะเป็นเด็ก นางฉลาดหลักแหลม หาได้ด้อยกว่าผู้ใหญ่ไม่ ปีนั้นเสียวเจี้ยะมีอายุเพียงเจ็ดขวบ นางนับจำนวนคนกลางงานเลี้ยง พลันถามท่านว่า 'บิดา พวกเราดื่มสุราเทศกาลตวนโง่วทุกปี ทุกปีไฉนลดน้อยไปคนหนึ่ง?'

ก่าจู้งงงันวูบ ถามว่า 'ทุกปีลดน้อยไปคนหนึ่งอันใด?'

เสียวเจี้ยะบอกว่า 'ข้าพเจ้าจำได้ว่าเมื่อปีก่อนมีสิบเอ็ดคน สองปีก่อนมีสิบสองคน ปีนี้มีหนึ่ง สอง สาม สี่...คงเหลือเพียงห้าคน'"

ยิ่มอั้วเกี้ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ตอนนั้นเราได้ยินโกวเนี้ยน้อยกล่าวเช่นนั้น รู้สึกไม่พอใจยิ่ง เมื่อปีก่อนตังฮึงปุกป่ายประหารฆ่าน้องแซ่ฮัก ถัดไปปีหนึ่งผู้อาวุโสแซ่คูเสียชีวิตที่มณฑลกำซกโดยไม่ทราบสาเหตุ ทั้งหมดนี้ย่อมเป็นแผนของตังฮึงปุกป่าย โกวเนี้ยน้อยแพร่งพรายความจริงโดยไม่ตั้งใจ เรากลับยังงมงาย"

หยุดเล็กน้อยจึงจิบสุราคำหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"ยอดวิชาดูดดาวนี้บัญญัติโดย**เซียวเอี้ยวไผ่** *(สำนักสราญรมย์)* สมัยปักช้อง แบ่งเป็นวิชา**ปักเม้งชิ้งกง** *(ลมปราณภูตอุดร)* กับ**ฮ่วยกงไต้ฮวบ** *(ยอดวิชาสลายพลัง)* สองกระแส ผู้รับสืบทอดคือตระกูลตวนแห่งตาลีฟู และ**แชซกไผ่** *(สำนักดาวนักษัตร)* ต่อมารวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว เรียกว่ายอดวิชาดูดดาว สาระสำคัญเป็นการถ่ายทอดแนววิชาสลายพลัง ตอนนั้นเราฝึกยอดวิชาดูดดาวนับสิบปี มีชื่อลือเลื่องในยุทธจักร แต่พบว่ายอดวิชานี้มีข้อบกพร่องหลายประการ หากไม่แก้ไขข้อบกพร่องแต่เนิ่นๆ สักวันหนึ่งไฟพิษจะผลาญตัว พลังฝีมือที่ดึงดูดจากผู้อื่นจะย้อนทำร้ายตัวเอง พลังที่ดึงดูดมายิ่งมาก ปฏิกิริยาทีเกิดขึ้นยิ่งรุนแรง"

เหล็งฮู้ชงฟังถึงตอนนี้ รู้สึกมีเรื่องหนึ่งไม่ถูกต้อง ยิ่มอั้วเกี้ย

กล่าวว่า

"ตอนนั้นในกายเราสะสมพลังฝีมือของฝ่ายธัมมะและอธรรมสิบกว่าคน แต่ยอดฝีมือเหล่านั้นฝึกฝีมือคนละแนวทาง เราต้องหาทางหลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว ไม่เช่นนั้นจะเป็นภัยร้ายกาจ งานเลี้ยงในเทศกาลตวนโง่ววันนั้น เราแม้ดื่มสราโอภาปราศรัย แต่ในใจนึกถึงคำพูดโกวเนี้ยน้อย แม้รู้สึกไม่พอใจแต่ชั่วขณะก็ลืมเลือนไป"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว เสียวเจี้ยะหลังจากกล่าวคำพูดเหล่านั้น ตังฮึงปุกป่ายก็หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า *'เสียวเจี้ยะชอบความครึกครื้นหรืออย่างนั้นปีหน้าเราจะเชิญผู้คนอีกหลายคนมาดื่มสุรา'*

ขณะกล่าว มันปั้นสีหน้าประจบ แต่แววตาของมัน เราดูออกว่ามันเต็มไปด้วยความหวาดวิตก หวนนึกถึงเสียวเจี้ยะเติบโตขึ้นทุกวัน ยิ่งมายิ่งชาญฉลาด ในปีสองปีนี้ เกรงว่าจะถูกนางพบเห็นพิรุธ รอจนนางเติบใหญ่ ก่าจู้อาจจะถ่ายทอดตำแหน่งแก่นาง ดังนั้นตังฮึงปุกป่ายไม่กล้ารอนานไป"

ยิ่มอั้วเกี้ยผงกศีรษะ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนนี้บุตรีเราหากอยู่ข้างกายเรา พวกเราจะเพิ่มคนอีกคนหนึ่งไม่ถึงกับโดดเดี่ยวเดียวดายปานนี้"

เฮี่ยงม่งเทียนเหลียวหน้าไปยังเหล็งฮ้ชง กล่าวว่า

"น้องเรา เมื่อครู่ก่าจู้บอกว่าในยอดวิชาดูดดาวมีข้อบกพร่องมากหลาย เท่าที่เราทราบมา ก่าจู้แม้ถูกคุมขังสิบสองปี ได้รับความคับแค้นอย่างใหญ่หลวง แต่ก็สามารถสลัดหลุดจากภารกิจส่วนตัว ค้นพบเคล็ดลับของยอดวิชานี้ ก่าจู้ท่านว่าใช่หรือไม่?"

ยิ่มอั้วเกี้ยลูบเคราหนา หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ใช่แล้ว นับแต่นี้ดึงดูดพลังฝีมือผู้อื่น ล้วนเป็นของเรา ไม่

ต้องวิตกว่าลมปราณนอกกายจะก่อปฏิกิริยาอีก น้องแซ่เหล็งฮู้ เจ้าลองสูดลมหายใจลึกๆ ดูว่าจุดเง็กจิ้มและจุดทั้งตงมีลมปราณพลุ่งพล่านหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงปฏิบัติตาม สูดลมหายใจคำหนึ่ง พบว่าจุดเง็กจิ้มและจุดทั้งตงมีอาการลมปราณพลุ่งพล่าน สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"เจ้าเพียงเพิ่งฝึกปรือ ไม่รู้สึกอย่างไร ครั้งกระโน้นก่อนที่เราจะแก้ปัญหานี้ จุดทั้งสองแห่งเกิดลมปราณปั่นป่วนแทบถล่มทลายแก้วหูลั่นอื้ออึง บางครั้งบังเกิดเสียงครืนครั่นปานฟ้าร้อง หากมิใช่ร่างกายเราเกิดการเปลี่ยนแปลง ตังฮึงปุกป่ายไหนเลยก่อการสำเร็จได้?"

เหล็งฮู้ชงทราบว่าเขากล่าวไม่ผิด และทราบว่าเฮี่ยงมุ่งเทียนต้องการให้ตนเองขอคำแนะนำจากยิ่มอั้วเกี้ย แต่ตนเองหากไม่เข้านิกายสุริยันจันทรา ย่อมไม่อาจออกปากขอคำแนะนำได้ ยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้ยอดวิชาดูดดาวเป็นการดึงดูดพลังฝีมือผู้อื่นมาเป็นของตัว วิชาที่ชั่วร้ายเห็นแก่ตัวนี้ เราจะไม่ฝึกเด็ดขาด และไม่ใช้เด็ดขาด ไม่ว่าอย่างไร เรารอดชีวิตปานปาฏิหาริย์อยู่แล้ว เหล็งฮู้ชงไหนเลยกระทำเรื่องขัดความตั้งใจ เพราะความขลาดเขลากลัวตายได้?'

ดังนั้นหันเหหัวเรื่องว่า

"ก่าจู้ เรามีเรื่องหนึ่งคิดเรียนถาม ซือแป๋เราบอกว่าคัมภีร์ทานตะวันเป็นคัมภีร์วิทยายุทธ์สุดสูง เมื่อฝึกสำเร็จ จะพิชิตไปโดยไร้ผู้ต่อต้าน มิหนำซ้ำมีอายุขัยยืนยาวกว่าร้อยปี ก่าจู้ไฉนไม่ฝึกวิชาฝีมือในคัมภีร์ กลับฝึกยอดวิชาดูดดาวที่หวาดเสียวอันตราย?"

ยิ่มอั้วเกี้ยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ความนัยของเรื่องนี้ ไม่สะดวกกับการบอกต่อคนภายนอก"

เหล็งฮู้ชงหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"ถูกแล้ว เราถามอุกอาจไป"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"น้องเรา ก่าจู้อายุสูงวัย เราผู้พี่ก็อายุอ่อนกว่าท่านผู้เฒ่าไม่กี่ปี หากเจ้าเข้านิกายเราจะได้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งก่าจู้ ต่อให้เจ้าตำหนินิกายสุริยันจันทราชื่อเสียงไม่ดี หรือไม่รู้จักแก้ไขปรับปรุงสร้างสันติสุขแก่ชนชาวโลก?"

เหล็งฮู้ชงรู้สึกว่าเฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวมีเหตุผล ต้องหวั่นไหวใจเล็กน้อย เห็นยิ่มอั้วเกี้ยวางจอกสุราลงบนโต๊ะอย่างหนักหน่วง อีกมือหนึ่งยกป้านสุรารินสุราจอกหนึ่ง กล่าวว่า

"หลายร้อยปีมานี้ นิกายสุริยันจันทราเราผูกพันความแค้นกับค่ายสำนักฝ่ายธัมมะ หากว่าเจ้ายืนกรานความคิดส่วนตัว ไม่เข้านิกายเรา มิเพียงอาการบาดเจ็บของเจ้ายากทเลาไม่อาจรักษาชีวิตได้เรายังจะเข่นฆ่าคนของสำนักฮั้วซัวให้หมดสิ้นลบชื่อสำนักฮั้วซัวออกจากยุทธจักร พวกเราพบกันวันนี้นับว่ามีวาสนา หากว่าเจ้าเชื่อฟังคำเตือนเรา ก็ดื่มสุราจอกนี้"

คำพูดนี้แฝงความนัยข่มขู่ เหล็งฮู้ชงรับฟังจนเลือดลมพลุ่งพล่าน กล่าวเสียงกังวานว่า

"ก่าจู้ ตั่วกอ เราความจริงรับบาดเจ็บยากรักษา บังเอิญเรียนรู้ยอดวิชาของก่าจู้ต่อให้ไม่สามารถคลี่คลาย อย่างมากกลับคืนสู่สภาพเดิม เป็นตายแล้วแต่ลิขิต ปล่อยให้ฟ้ากำหนดเอง สำนักฮั้วซัวก่อตั้งมาหลายร้อยปี ย่อมมีหนทางรอด ผู้อื่นไม่แน่ว่าสามารถล้มล้างได้โดยง่ายดาย คำพูดยุติเพียงนี้ โอกาสหน้าพบกันใหม่"

พลางผุดลุกขึ้น ประสานมือต่อคนทั้งสอง หันกายจากไป เฮี่ยงมุ่งเทียนยังคิดกล่าวกระไร เหล็งฮู้ชงก็จากไปไกลแล้ว

เหล็งฮู้ชงออกจากหมู่บ้านเหมย ระบายลมจากปากยาวๆ ลมเย็นลูบไล้ร่างรู้สึกปลอดโปร่งใจ พอเงยหน้าขึ้น เห็นเดือนเสี้ยวแขวนที่ยอดหลิว ดังนั้นครุ่นคิดขึ้นในใจ

'แผนเฉพาะหน้าของยิ่มก่าจู้ คงต้องการคิดบัญชีกับตังฮึงปุกป่าย ชิงตำแหน่งหัวหน้านิกายกลับมาย่อมไม่รังควานต่อสำนักฮั้วซัว แต่หากซือแป๋ซือบ้อไม่ทราบเรื่องเผชิญหน้ากับมัน คงต้องประสบเภทภัย สมควรส่งข่าวต่อพวกท่าน เพียงไม่ทราบพวกท่านกลับจากเมืองฮกจิวหรือไม่ ที่นี้ห่างจากเมืองฮกจิวไม่ไกล เราไยไม่เดินทางไปสักครา?'

หวนนึกถึงซือแป๋ส่งจดหมายเวียนไปยังทุกค่ายสำนัก ขับตนออกจากสำนักฮั้วซัวอดหดหู่ใจมิได้ จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เรากราบเรียนเรื่องที่ยิ่มก่าจู้บังคับเราเข้านิกายต่อซือแป๋ซือบ้อ พวกท่านคงเข้าใจว่า เราไม่มีเจตนาคบหากับคนของนิกายอสูร ไม่แน่ว่าซือแป๋จะทบทวนคำสั่งเพียงลงโทษเรากักตัวเองบนผาสำนึกผิดสามปี'

พอฉุกคิดว่ามีความหวังกลับเข้าสำนักอาจารย์ ถึงกับคึกคักอักโข ครั้นแล้วเสาะหาโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งพักพำนัก

เหล็งฮู้ชงหลับใหลถึงยามเที่ยงค่อยตื่นขึ้นมา หวนนึกถึงก่อนที่จะพบหน้าซือแป๋ซือบ้อ ยังคงอย่าได้เปิดเผยโฉมหน้าแท้จริง อย่าว่าแต่เอี่ยงเอี้ยงสั่งโจ้วโชยชิวและพวกถ่ายทอดคำสั่งให้ชาวมิจฉาชีพปลิดชีวิตตน ยังคงปลอมแปลงโฉมออกเดินทางประเสริฐกว่า เพียงไม่ทราบปลอมแปลงเป็นอะไรดี

ในใจครุ่นคิด เดินออกจากห้อง เพิ่งผ่านลานตึกได้ยินเสียงเกรียวกราวน้ำอ่างหนึ่งสาดใส่ร่างเขา เหล็งฮู้ชงพุ่งถอยหลบเลี่ยงทันท่วงที น้ำอ่างนั้นก็สาดผิด เห็นนายทหารผู้หนึ่งถืออ่างล้างหน้าถลึงตาใส่

แผดเสียงร้องว่า

"ไฉนเดินเหินไม่พกนัยน์ตา ไม่เห็นเราสาดน้ำหรือ?"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น คิดไม่ถึงในโลกมีคนไร้เหตุผลปานนี้ เห็นนายทหารผู้นี้มีอายุสี่สิบเศษ ไว้หนวดเครารกครึ้ม หว่างเอวสะพายดาบแอ่นอกแอ่นท้อง วางก้ามเขื่องโข พลันฉุกคิดขึ้น

'ปลอมเป็นนายทหารก็ไม่เลว ต่อให้เราส่ายอาดๆ ท่องทั่วยุทธจักร สหายชาวบู๊ลิ้มก็ไม่เหลือบมองเราแม้สักแวบเดียว'

นึกถึงตอนนี้ อดยิ้มมิได้ นายทหารนั้นตวาดว่า

"หัวร่ออะไร มารดาเจ้าเถอะ มีอันใดน่าหัวร่อ?"

เหล็งฮู้ชงไปยังคอกเสมียนชำระค่าที่พัก ถามเบาๆ

"นายทหารนั้นมีความเป็นมาอย่างไร?"

เสมียนนั้นหน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"ผู้ใดทราบว่ามันมีความเป็นมาอย่างไร มันบอกว่ามาจากเมืองปักกิ่ง พักเพียงคืนหนึ่ง

ผู้รับใช้ที่ปรนนิบัติมันก็ถูกตบหน้าสามฉาด ทั้งสั่งสุราและเนื้อไปดื่มกินไม่น้อย ไม่ทราบจะชำระค่าที่พักหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะ เดินไปยังร้านน้ำชาข้างเคียงแห่งหนึ่ง สั่งน้ำชาป้านหนึ่งจิบดื่มรอคอย รอประมาณครึ่งชั่วยาม ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น นายทหารนั้นขี่ม้าสีพุทราออกจากโรงเตี๊ยม หวดแส้ขับไล่คนไปตลอดทาง

เหล็งฮู้ชงชำระค่าน้ำชาแต่แรก ดังนั้นผุดลุกขึ้นติดตามอยู่หลังม้า เห็นนายทหารนั้นออกจากประตูเมืองตะวันออก ควบขับไปตามทางหลวง เดินทางเป็นระยะทางหลายลี้ ผู้คนสัญจรค่อยบางตาลง เหล็งฮู้ชงเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ล้ำหน้าม้าพ่วงพี ยกมือขวาขึ้น ม้าพ่วงพีส่งเสียง

ร้องด้วยความตระหนก ยกขาหน้าขึ้นแทบสลัดนายทหารนั้นลงจากหลังม้า เหล็งฮู้ชงแผดด่าว่า

"มารดาเจ้าเถอะ เดินเหินไม่พกนัยน์ตาหรือ? เดียรัจฉานของเจ้าแทบเหยียบบิดาตายแล้ว"

นายทหารนั้นเดือดดาลอยู่แล้ว พอฟังยิ่งบันดาลโทสะกว่าเดิม ตวัดแส้ม้าหวดใส่ศีรษะเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงเห็นอยู่บนทางหลวง ไม่สะดวกกับการลงมือ ดังนั้นร้องโอยคำหนึ่ง ยกมือกุมศีรษะ หลบหนีเข้าข้างทาง นายทหารนั้นไหนเลยยอมเลิกรากระโดดลงจากหลังม้า ผูกบังเหียนม้ากับลำต้นไม้ วิ่งไล่ติดตามมา เหล็งฮู้ชงร่ำร้องเรียกมารดา หลบหนีเข้าดงไม้ นายทหารนั้นติดตามมา พลันรู้สึกชาวูบที่หว่างเอวล้มโครมลงกับพื้น

เหล็งฮู้ชงยกเท้าซ้ายเหยียบทรวงอกมัน หัวร่อพลางกล่าวว่า

"มารดาเจ้าเถอะ ใช้การไม่ได้ปานนี้ ไหนเลยรบทัพจับศึกได้?"

พลางล้วงมือไปในอกเสื้อมัน ค้นพบจดหมายฉบับหนึ่งประทับตรา "สมุหกรมกลาโหม" เขียนอักษร "รายงานตัว" เมื่อดึงจดหมายออกมา ที่แท้เป็นคำสั่งของสมุหกรมกลาโหม เลื่อนตำแหน่งหัวหน้าจรยุทธ์เมืองชังจิวมณฑลฮ่อปัก โง้วเทียนเต็ก เป็นที่ปรึกษาทหารเมืองจั้วจิว มณฑลฮกเกี้ยน ให้เดินทางไปรับตำแหน่งในทันที

เหล็งฮู้ชงร้องพลางกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นท่านที่ปรึกษาทางทหาร ท่านคือโง้วเทียนเต็กหรือ?"

นายทหารนั้นถูกเหยียบอก ไม่อาจขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ดิ้นรนจนหน้าแดงก่ำ ร้องว่า

"รีบปล่อยเรา เจ้า...เจ้ากำเริบเสิบสาน ทำร้ายเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ไม่เกรงกลัวกฎหมายหรือ?"

ปากตวาดว่า น้ำเสียงกลับอ่อนลง เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"บิดาขาดเงินใช้สอย ขอยืมเสื้อผ้าท่านไปจำนำ"

พลางฟาดฝ่ามือใส่ศีรษะมัน กระแทกนายทหารนั้นสิ้นสติไป เหล็งฮู้ชงถอดเครื่องแบบนายทหารของมันออก หวนนึกถึงคนผู้นี้น่าชิงชัง พานถอดเสื้อชั้นในและกางเกงชั้นในของมันออก ปล่อยให้เปลือยล่อนจ้อน พอหิ้วห่อผ้ามัน รู้สึกหนักอึ้งยิ่ง เมื่อแก้ออกดูกลับมีเงินหลายร้อยตำลึง และง้วนป้อทองอีกสามตัว

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'นี่เป็นเงินทางการที่นายทหารโฉดนี้ขูดรีดจากราษฎร ยากที่จะคืนสมบัติแก่เจ้าของเดิม ได้แต่ปล่อยให้เราโง้วเทียนเต็กที่ปรึกษาโง้วนำไปดื่มสุรา'

พลางถอดเสื้อผ้าตัวเองออก สวมเครื่องแบบนายทหาร ใส่รองเท้าหนังสะพายดาบ พกพาห่อผ้าแทน ฉีกเสื้อผ้าตัวเอง จับมันมัดมือไพล่หลังติดกับต้นไม้ ค่อยกอบดินเหลวยัดปากมัน ขบคิดแล้วชักดาบออก โกนเคราใต้คางของมันออกมา ซุกเก็บเคราครึ้มนั้นกับอกเสื้อ หัวร่อพลางกล่าวว่า

"เจ้ากลายเป็นเด็กหน้าขาว กลับหล่อเหลากว่าเดิมมากนัก"

เมื่อกลับเข้าทางหลวง เหล็งฮู้ชงแก้บังเหียนม้าออก กระโดดขึ้นบนหลังม้าหวดแส้ม้าตวาดว่า

"หลีกไป มารดาเจ้าเถอะ เดินเหินไม่พกนัยน์ตาหรือ ฮาฮา"

ในเสียงหัวร่อ ควบขับม้าลงสู่ใต้ ค่ำคืนนั้นพักโรงเตี๊ยมที่เมืองอื้อฮ่ง วันรุ่งขึ้นถามไถ่เส้นทางไปยังเมืองฮกเกี้ยนจากเสมียน พอออกจากโรงเตี๊ยมก็แวะซื้อกาวขวดหนึ่ง กระจกบานหนึ่ง เมื่อออกจากตัวเมืองถึงที่เปลี่ยวร้าง ค่อยใช้กาวทาหนวดเครา ติดกับข้าง

แก้ม ใช้เวลาครึ่งชั่วยามค่อยติดเสร็จ เมื่อส่องดูใบหน้าตัวเองกับกระจก พบว่ากลับกลายเป็นนายทหารไว้เคราครึ้มแล้ว

ตลอดรายทางลงสู่ใต้ เมื่อถึงเมืองกิมฮั้ว สำเนียงผู้คนทางใต้ก็ผิดเพี้ยนจากชาวตงจิว ในชีวิตเหล็งฮู้ชงไม่เคยมีเงินมากมายปานนี้ ดังนั้นร่ำดื่มสุราอย่างเต็มที่ เพียงแต่ลมปราณหลายสายนั้นไม่ได้ถูกขับออกจากร่าง บางครั้งทะลักเข้าจุดตังชั้ง ก่อกวนเขาจนตาลายสมองหมุน อืดอัดขัดข้องยิ่ง ยามนี้เพิ่มลมปราณของเฮ็กแป๊ะจื้ออีกสายหนึ่ง ยิ่งทรมานกว่าเดิม

ทุกครั้งที่กำเริบ เหล็งฮู้ชงได้แต่โคจรพลังตามเคล็ดวิชาที่ยิ่มอั้วเกี้ยจารึกบนแผ่นเหล็ก ขับพลังออกจากจุดตังชั้ง ขอเพียงลมปราณออกจากจุดตังชั้ง จะคึกคักแจ่มใส ปลอดโปร่งสบายยิ่ง แต่เขาไม่ทราบว่าฝึกครั้งหนึ่ง พลังฝีมือจะเพิ่มพูนอีกขั้นหนึ่ง เท่ากับถลาลึกขึ้นหนึ่ง

หลังเที่ยงวันนี้ ย่างเข้าเทือกเขาเซียนเฮี้ยเนี่ย ทางภูเขาคดเคี้ยว ยิ่งเดินยิ่งสูงชัน เหล็งฮู้ชงเดินทางยี่สิบกว่าลี้ ยังไม่พบพานบ้านช่องผู้คน เห็นท้องฟ้ามืดค่ำแล้ว ได้แต่ปลิดผลไม้รับประทานประทังหิว เห็นใต้หน้าผามีถ้ำเล็กๆ แห่งหนึ่ง ดังนั้นผูกม้ากับลำต้นไม้ปล่อยให้มันเล็มหญ้าเอง ตนเองหาหญ้าแห้งปูพื้นถ้ำ ตระเตรียมค้างแรมที่นี้

รู้สึกเลือดลมที่ตังชั้งไม่สะดวก ดังนั้นทรุดลงนั่งโคจรพลังตามเคล็ดวิชาของยิ่มอั้วเกี้ย ฝึกอยู่หนึ่งชั่วยาม รู้สึกปลอดโปร่งทั่วร่าง คล้ายกับจะลอยล่องขึ้นสวรรค์ เหล็งฮู้ชงต้องฝืนยิ้ม ครุ่นคิดขึ้น

'เมื่อวันก่อนเราถามยิ่มก่าจู้ เมื่อถือครองคัมภีร์ทานตะวัน ไฉนยังฝึกยอดวิชาดูดดาว ยิ่มก่าจู้ไม่ตอบคำ ตอนนี้เราเข้าใจสาเหตุความนัยแล้ว ที่แท้พอฝึกยอดวิชาดูดดาว ก็ไม่อาจรามือได้'

นึกถึงตอนนี้ ลอบอกสั่นขวัญแขวน ครุ่นคิดขึ้น

'ซือบ้อเคยบอกเล่าเรื่องราวชาวแม้วเลี้ยงแมลงคุณไสย เมื่อเพาะเลี้ยงสำเร็จแม้ทราบว่าเป็นภัย ก็ไม่อาจทอดทิ้งได้ หากไม่ปล่อยแมลงคุณไสยออกทำร้ายคน แมลงคุณไสยจะแว้งกัดเจ้าของ หวังว่าภายหน้าเราอย่าได้กลับกลายเป็นเช่นชาวแม้วเลี้ยงแมลงคุณไสยแล้ว'

เหล็งฮู้ชงเดินออกจากถ้ำ เห็นหมู่ดาวพราวฟ้า หนอนแมลงร้องระงม พลันได้ยินเสียงคนเดินตามทางภูเขา ตอนนั้นยังอยู่ห่างไกล แต่เหล็งฮู้ชงมีกำลังภายในลึกล้ำ โสตประสาทได้ยินไกล ดังนั้นฉุกใจคิดแก้บังเหียนม้าออก ตบตะโพกม้าเบาๆ ปล่อยให้ม้าเหยาะย่างเข้าหุบเขา ตนเองซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้หนึ่ง

ชั่วครู่ให้หลัง ได้ยินเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา กลับมีจำนวนไม่น้อย ใต้ประกายดาวสาดส่อง เห็นทุกผู้คนสวมชุดดำ หนึ่งในจำนวนนั้นคาดสายรัดสีเหลือง แสดงว่าเป็นคนของนิกายอสูร ที่หลงเหลืออีกสามสิบกว่าคน ติดตามอยู่ด้านหลังอย่างเงียบงัน

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'พวกมันเดินทางลงใต้ เข้ามณฑลฮกเกี้ยน หรือว่าได้รับคำสั่งยิ่มก่าจู้ไปรังควานซือแป๋ซือบ้อเรา?'

เห็นขบวนผัดนจากไปไกล จึงสะกดติดตามหลัง เดินทางเป็นระยะทางหลายลี้ ทางภูเขากลับกลายเป็นลาดชัน สองฟากข้างเป็นภูเขาสูง ทางเดินคับแคบ เพียงอนุญาตผู้หนึ่งเดินผ่านไป ผู้คนสามสิบกว่าคนนั้นเข้าแถวเป็นแถวยาวเหยียด เดินทางขึ้นเขา เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'หากเราติดตามไป คนเหล่านี้ขอเพียงมีคนผู้หนึ่งเหลียวหน้ามา ก็จะพบเห็นเรา'

ดังนั้นถลันไปซ่อนตัวในพงหญ้า คิดรอให้พวกมันข้ามเนินดิน ค่อยติดตามไป มิคาดคนเหล่านั้นขณะจะถึงยอดเนิน พลันกระจายกำลังออก แยกย้ายซ่อนตัวอยู่หลังก้อนหิน ชั่วพริบตาก็หลบซ่อนร้นกายจนหมดสิ้น

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ตอนแรกเข้าใจว่าพวกมันพบเห็นตนเอง จากนั้นฉุกคิดขึ้น

'พวกมันซ่อนตัวในที่นี้ เพื่อซุ่มทำร้ายคนขึ้นเนินดิน ใช่แล้ว ที่นี้มีภูมิประเทศหวาดเสียวอันตราย หากลงมือทำร้าย คนขึ้นเนินดินยากจะหนีรอดได้ ผู้ที่พวกมันคิดซุ่มทำร้ายเป็นใคร?'

ในใจครุ่นคิด คืบคลานไปตามพงหญ้า พาตัวห่างจากทางภูเขาค่อยกระโดดโลดแล่นตามโขดหินลงจากเขา ลดเลี้ยวหลายคราหลียวหน้าไม่เห็นเนินดินนั้น ค่อยวกกลับทางภูเขาขึ้นเหนือไป

เหล็งฮู้ชงโลดแล่นพลางเงี่ยหูฟังว่า ฝั่งตรงข้ามมีคนมาหรือไม่ ดินทางเป็นระยะทางสิบกว่าลี้ เนินดินซ้ายมือพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"เหล็งฮู้ชงเหลวไหลบัดซบ เจ้ายังแก้ต่างให้กับมันอีก?"

บทที่ 23
เกทภัยรายทาง

ยามวิกาลดึกดื่น บนภูเขาเปลี่ยวร้าง พลันมีคนร้องเรียกชื่อตนเอง เหล็งฮู้ชงถึงกับใจหายวาบ ความคิดประการแรกคือ

'ซือแป๋ซือบ้อ'

แต่นี่เป็นเสียงของสตรี แต่ไม่ใช่ซือบ้อ ยิ่งมิใช่งักเล้งซัง จากนั้นได้ยินสุ้มเสียงสตรีอีกเสียงหนึ่งดังขึ้น เพียงแต่อยู่ห่างไกล กอปรกับสุ้มเสียงแผ่วเบา ไม่ทราบกล่าวว่ากระไร

เหล็งฮู้ชงกวาดตาไปยังเนินดิน เห็นยืนไว้ด้วยผู้คนสามสี่สิบคน ดังนั้นมุดเข้าพุ่มไม้ข้างทาง อ้อมถึงข้างเนินดิน ย่อร่างลัดเลาะถึงหลังต้นไม้ต้นหนึ่ง ได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ซือแป๊ะ *(คำเรียกศิษย์ผู้พี่อาจารย์)* เหล็งฮู้ซือเฮียถือคุณธรรมธัมมะ..."

เหล็งฮู้ชงฟังถึงตอนนี้ ห้วงสมองปรากฏเค้าใบหน้าที่บริสุทธิ์ผุดผาดใบหนึ่งขึ้น รู้สึกร้อนวูบที่ทรวงอก ทราบว่าคนกล่าววาจาคือแม่ชีน้อยแห่งสำนักเห็งซัวฉายางี้นิ้ม คนเหล่านี้เป็นแม่ชีสำนักเห็งซัว หาใช่คนของสำนักฮั้วซัวไม่ ยามผิดหวังไม่ทันสดับฟังคำพูดต่อไปของงี้นิ้ม

ได้ยินสุ้มเสียงชราภาพตอนแรกดังว่า

"เจ้าอายุเยาว์ ไฉนดื้อรั้นปานนี้ งักซิงแซแห่งฮั้วซัวส่งสาร

ไปทั้งแผ่นดิน ขับเหล็งฮู้ชงออกจากสำนัก บอกว่ามันคบหากับคนของนิกายอสูร หรือยังจะปรักปรำมัน คราก่อนเหล็งฮู้ชงเคยช่วยเจ้า คาดว่าคิดอาศัยพระคุณเพียงเล็กน้อย ลงมือต่อพวกเรา"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ซือแป๊ะ นั่นไม่ใช่พระคุณเล็กน้อย เหล็งฮู้ซือเฮียไม่คำนึงถึงชีวิตตัวเอง..."

สุ้มเสียงชราภาพนั้นดังว่า

"เจ้ายังเรียกมันเป็นเหล็งฮู้ซือเฮียอีก?"

งี้นิ้มสงบปากคำไว้ ไม่กล้ากล่าวมากความอีก สุ้มเสียงชราภาพนั้นกล่าวว่า

"ครั้งนี้จ้อเม่งจู้แห่งซงซัวส่งข่าวมาว่า นิกายอสูรทุ่มเทกำลังเข้ามณฑลฮกเกี้ยนคิดช่วงชิงคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้ม จ้อเม่งจู้ให้สำนักกระบี่เราขัดขวางไม่ให้หมู่มารร้ายได้คัมภีร์กระบี่ไป ดังนั้นเจ้าสำนักส่งเรานำกำลังเข้าเมืองฮกเกี้ยน เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงการดำรงหรือล่มสลายของฝ่ายธัมมะและอธรรม ไม่อาจชะล่าใจได้ อีกสามสิบลี้จะเข้าเขตแดนต่อแดนระหว่างจิกังกับฮกเกี้ยน วันนี้พวกเราเดินทางกลางคืน เมื่อถึงเมืองยี่จับโป๊ยโพ่วค่อยพักผ่อน"

ได้ยินสตรีหลายสิบนางรับคำโดยพร้อมเพรียง เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ซือไถ่ท่านนี้เมื่อไม่ใช่เจ้าสำนักเห็งซัว งี้นิ้มซือม่วยเรียกนางเป็นซือแป๊ะ อย่างนั้นคงเป็นเตี่ยแจ๋ซือไถ่แล้ว นางเข้าใจว่าตัวเองเร่งรุดถึงที่หมาย หาทราบไม่ว่าสาวกนิกายอสูรซุ่มซ่อนอยู่เบื้องหน้า ดีที่เราประสบพบเหตุ เพียงไม่ทราบจะแจ้งต่อพวกนางอย่างไร?'

ได้ยินเตี่ยแจ๋ซือไถ่กล่าวว่า

"เมื่อย่างเข้ามณฑลฮกเกี้ยน ต้องระมัดระวังทุกฝีก้าว

กลางฟ้าแล้ว

เหล็งฮู้ซงหยุดยั้งลงเงี่ยหูฟัง กลับปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติต้องครุ่นคิดขึ้น

'หากมิใช่เราเห็นสาวกนิกายอสูรซุ่มซ่อนกายกับตา ไหนเลยคาดคิดว่าที่นี้มีอันตรายเคลือบแฝง?'

ดังนั้นเดินขึ้นเนินดินช้าๆ จวบจนกระทั่งถึงปากช่องเขาห่างจากที่ซึ่งสาวกนิกายอสูรซุ่มซ่อนอยู่ลี้เศษ ค่อยทรุดนั่งลง ในใจครุ่นคิดขึ้น

'คนของนิกายอสูรน่ากลัวพบเห็นเรา เพียงแต่พวกมันกริ่งเกรงแหวกหญ้าให้งูตื่น ไม่ลงมือต่อเรา'

รออยู่ชั่วขณะ พานล้มตัวลงนอนกับพื้น ในที่สุดได้ยินเชิงเนินบังเกิดเสียงฝีเท้าดังมา พลันฉุกคิดขึ้น

'ทางที่ดีล่อให้สาวกนิกายอสรลงมือต่อเรา ขอเพียงเกิดการต่อยตีคนของสำนักเห็งซัวย่อมต้องตื่นตัวขึ้น'

พอได้คิดพึมพำว่า

"ในชีวิตบิดาชิงชังการลอบทำร้ายคนที่สุด หากเก่งกล้าก็ลงไม้ลงมือ ลับๆ ล่อๆ ซุ่มซ่อนทำร้ายคน นับเป็นพฤติการณ์ที่ต่ำช้าไร้ยางอาย"

เขาเกร็งลมปราณกล่าววาจา ถ่ายทอดเสียงขึ้นไปบนยอดเนินคาดว่าสาวกนิกายอสูรล้วนได้ยิน มิคาดคนเหล่านั้นเยือกเย็นยิ่งกลับไม่แยแสสนใจ

ไม่นานให้หลัง ศิษย์ขบวนแรกของสำนักเห็งซัวจำนวนเจ็ดคนก็เดินทางมาถึง

ศิษย์ทั้งเจ็ดเห็นนายทหารผู้หนึ่งนอนกางแขนเหยียดขากับพื้น หากคิดขึ้นเนินต้องข้ามร่างของเขาไป แต่บุรุษสตรีมีข้อห้าม หาก

กระโดดข้ามศีรษะบุรุษไป ออกจะไร้มารยาท แม่ชีกลางคนนางหนึ่งจึงกล่าว

"กุนเอี้ย *(คำยกย่องนายทหาร)* ท่านนี้ โปรดหลีกทางสักครา"

เหล็งฮู้ชงส่งเสียงอู้อี้ว่า

"ทางสายนี้มีปีศาจร้าย ผ่านไปไม่ได้ ทะเลทุกข์ไร้ขอบเขต กลับ...กลับใจจะพบฟากฝั่ง"

แม่ชีกลางคนนี้ฉายางี้ฮั้ว พอฟังงงงันวูบ จากนั้นตวาดว่า

"หากท่านไม่หลีกทาง พวกเราจะล่วงเกินแล้ว"

เหล็งฮู้ชงบิดขี้เกียจคราหนึ่ง ลุกขึ้นนั่งช้าๆ เขากริ่งเกรงงี้นิ้มจดจำออก ดังนั้นหันหน้าหาเนินดิน หันหลังให้กับเหล่าศิษย์สำนักเห็งซัว มือขวายันผนังผาส่ายร่างโงนเงนร่ำสุราเมามาย กล่าวว่า

"สุราที่ดี สุราที่ดี"

ศิษย์สำนักเห็งซัวขบวนที่สองมาถึง ศิษย์สตรีนางหนึ่งถามว่า

"งี้ฮั้วซือเจ้ คนผู้นี้อยู่ที่นี้ทำอะไร?"

งี้ฮั้วขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ผู้ใดทราบได้?"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"เมื่อครู่เชือดสุนัขตัวหนึ่ง รับประทานจนท้องกาง ทั้งดื่มสุรามากเกินไปเกรงว่าจะอาเจียนแล้ว"

ขาดคำ ส่งเสียงอาเจียนออกมา เหล่าศิษย์เห็งซัวยกมืออุดจมูกถอยห่างไป เหล็งฮู้ชงอาเจียนอยู่หลายครั้ง ไม่ได้อาเจียนอันใดออกมา

ศิษย์เห็งซัวขบวนที่สามมาถึงแล้ว ได้ยินสุ้มเสียงนุ่มนวลเสียงหนึ่งดังขึ้นว่า

"คนผู้นี้ดื่มจนเมามาย ช่างน่าเวทนานัก ให้เขาพักผ่อนสักครู่

พวกเราค่อยเดินทางต่อไปก็ไม่สาย"

เหล็งฮู้ชงพอได้ยินสุ้มเสียงนี้ ต้องสะท้านใจเล็กน้อย ครุ่นคิดขึ้น *'งี้นิ้มซือม่วยมีจิตใจดีงามจริงๆ'*

งี้ฮั้วกลับกล่าวว่า

"คนผู้นี้จงใจก่อกวน คงไม่มีเจตนาดี"

พลางสืบเท้าออกไป ร้องคำ "หลีกทาง" ยื่นมือปราดใส่ไหล่ซ้ายเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงร้องโอยคำหนึ่ง โซซัดโซเซไปเบื้องหน้าหลายคราก กลับบดบังทางภูเขาคับแคบไว้ สุดที่เหล่าศิษย์เห็งซัวจะผ่านไปได้ จากนั้นร้องดังๆ ว่า

"นี่ สหายเบื้องบนเตรียมตัวไว้ เป้าหมายของพวกท่านขึ้นมาแล้ว พวกท่านเข่นฆ่าลงมา ไม่ว่าผู้ใดก็หนีไม่รอด"

งี้ฮั้วพอฟัง รีบล่าถอยกลับมา คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ที่นี้ภูมิประเทศอันตราย หากปรากฏศัตรูซุ่มจู่โจม พวกเรายากจะต้านทานได้"

งี้ฮั้วกล่าวว่า

"หากมีศัตรูซุ่มซ่อน มันไหนเลยส่งเสียงร้องออกมา พวกเราแสดงท่าทีขลาดเขลา อาจถูกศัตรูหัวร่อเยาะ"

แม่ชีกลางคนสองนางกล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"ใช่แล้ว พวกเราทั้งสามเบิกทาง ซือม่วยทั้งหลายติดตามมา"

คนทั้งสามชักกระบี่จากฝัก วิ่งถึงด้านหลังเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงหอบหายใจไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

"เนินเขานี้ลาดชันจริงๆ เราผู้เฒ่าอายุมากแล้วเดินต่อไม่ได้"

แม่ชีนางหนึ่งร้องว่า

"กุนเอี้ย ท่านหลบไปด้านข้าง ให้พวกเราไปก่อน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างขึงขังว่า

"กุนเอี้ยอันใด เราเป็นที่ปรึกษาทางทหารอันยิ่งใหญ่ เรียกเราเป็น**เจียงกุน** *(ท่านแม่ทัพ)* จึงถูกต้อง"

ศิษย์สตรีอายุเยาว์หลายนางอดหัวร่อมิได้ กล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"เจียงกุนผู้ยิ่งใหญ่ โปรดหลีกทาง"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮา ยืดอกอย่างเขื่องโข แต่แล้วใต้เท้าลื่นวูบลื่นตกลงไป เหล่าศิษย์เห็งซัวกรีดร้องออกมา มีคนสองคนฉุดดึงมือของเขาไว้ เหล็งฮู้ชงลื่นไถลอีกครา ค่อยหยุดยั้งลง แผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ พื้นลื่นปานนี้ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นกลับไม่ใช้ราษฎรมาซ่อมทาง"

เหล็งฮู้ชงลื่นตกคราครั้งนี้ ร่างหดไปซอกมุมผนังผาที่เว้าเข้าไปเล็กน้อย เหล่าศิษย์เห็งซัวพากันทุ่มเทตัวเบาพุ่งผ่านไป เหล็งฮู้ชงเห็นเงาร่างอ้อนแอ้นสายหนึ่งถลันวูบ กลับเป็นงี้นิ้ม ดังนั้นติดตามอยู่ด้านหลัง

เมื่อเป็นเช่นนี้ เหล็งฮู้ชงขวางทางเหล่าศิษย์เห็งซัวทางด้านหลังอีก ยังดีที่เขาแม้มีฝีเท้าหนักอึ้ง ลื่นล้มตลอดเวลา แต่ยังเดินเร็วยิ่ง แม่ชีที่ด้านหลังนางหนึ่งทั้งขบขันทั้งตัดพ้อ กล่าวว่า

"เจียงกุนผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ช่าง...วันหนึ่งไม่ทราบลื่นล้มสักกี่ครั้ง"

งี้นิ้มเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"งี้เช็งซือเจ้ อย่าได้เร่งรัดเจียงกุนแล้ว เนินดินนี้ลาดชันยิ่ง หากพลัดตกลงไปคงได้รับบาดเจ็บไม่น้อย"

เหล็งฮู้ชงเห็นตากลมโตของนางกระจ่างสุกใส แสงจันทร์ส่องต้องใบหน้าผุดผาด ยิ่งคล้ายเทพธิดากลางหาว หวนนึกถึงคราก่อน

เพราะเพื่อหลบหลีกจากการไล่ล่าของศิษย์สำนักแชเชี้ย นางกลับอุ้มตนเองออกจากเมืองฮ่วงซัว ตอนนี้ตนเองก็เหม่อมองนางเช่นนี้ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'บนเนินดินซุ่มไว้ด้วยศัตรูเข้มแข็ง คิดลอบทำร้ายนาง เรา แม้ต้องสละชีวิต ก็จะค้มครองความปลอดภัยของนาง'

งี้นิ้มเห็นอีกฝ่ายหนึ่งหน้าตาอัปลักษณ์ สายตาเหม่อลอย ดังนั้นผงกศีรษะให้กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"งี้เช็งซือเจ้ เจียงกุนนี้หากลื่นล้ม ท่านรีบฉุดดึงเขาไว้"

งี้เช็งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เขาตัวหนักปานนี้ เราไหนเลยฉุดดึงไว้ได้?"

สำนักเห็งซัวความจริงตรากฏเข้มงวด ศิษย์ทั้งหลายไม่พดจาหยอกล้อกับคนนอก แต่เหล็งฮัชงทำท่าทางราวตัวตลก สร้างความขบขันแก่พวกนางขึ้นมา

ยามนั้นขบวนผู้คนทางด้านหลังทยอยมาถึงเชิงเนิน ผู้คนขบวนแรกใกล้ถึงยอดเนินแล้ว เหล็งฮู้ชงพลันร้องว่า

"ละแวกนี้มีโจรเล็กโจรน้อยพลุกพล่าน คอยดักปล้นเงินทองผู้คน พวกท่านบิณฑบาตเงินทองมาอย่างยากเย็น ระวังอย่าได้ปล่อยให้ผู้คนปล้นชิงไป"

งี้เช็งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"มีเจียงกุนผู้ยิ่งใหญ่อยู่ที่นี้ คาดว่าเหล่าโจรเล็กโจรน้อยคงไม่กล้าแตะต้องตอแย"

เพิ่งขาดคำ พลันได้ยินเสียงศิษย์เห็งซัวสองนางร้องโอย กลิ้งตกลงมา ศิษย์สองนางรีบสะอึกกายไปรับร่างพวกนางไว้ ศิษย์ที่เบื้องหน้าหลายนางร้องว่า

"โจรร้ายซัดอาวุธลับ ระวัง"

"ไม่ทันขาดคำ ปรากฏศิษย์อีกคนหนึ่งกลิ้งตกลงมา งี้ฮั้วร้องว่า
"ทั้งหมดหมอบลง ระวังอาวุธลับ"
ดังนั้นทุกผู้คนหมอบต่ำลง เหล็งฮู้ชงกลับแผดด่าว่า
"โจรน้อยบังอาจนัก ไม่ทราบว่าเราเจียงกุนอยู่ที่นี้หรือ?"
งี้นิ้มฉุดดึงแขนของเขา กล่าวว่า
"รีบหมอบลง"

ศิษย์ที่เบื้องหน้าล้วงอาวุธลับ เกาทัณฑ์แขนเสื้อ เมล็ดโพธิ์เหล็กซัดจู่โจมขึ้นไป แต่ศัตรูเบื้องบนซ่อนตัวอยู่หลังก้อนหิน มองไม่เห็นแม้สักคนเดียว อาวุธลับล้วนซัดพลาดผิด

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ฟังว่าเบื้องหน้าปรากฏร่องรอยศัตรู พลันกระโดดปราดโลดแล่นข้ามศีรษะศิษย์ทั้งหลาย เมื่อถึงด้านหลังเหล็งฮู้ชง ก็กระโดดข้ามศีรษะเหล็งฮู้ชงไป

เหล็งฮู้ชงร่ำร้องบอกว่าโชคไม่ดี พลางถ่มน้ำลายออกมา เห็นเตี่ยแจ๋ซือไถ่โบกแขนจีวรบุกขึ้นไปก่อน ศัตรูซัดอาวุธลับมาบ้างปักใส่แขนจีวร บ้างถูกพลังแขนจีวรปัดกระแทกปลิวกระเด็น

เตี่ยแจ๋ซือไถ่กระโดดขึ้นลงหลายครา ก็ขึ้นถึงยอดเนิน ไม่ทันยืนหยัดมั่นได้ยินเสียงลมเร่งร้อน กระบองทองเหลืองด้ามหนึ่งกระแทกลงยังศีรษะ ฟังจากเสียงลมก็ทราบว่าอาวุธหนักอึ้งยิ่ง ดังนั้นไม่กล้าต้านปะทะพุ่งผ่านข้ามกระบองไป กลับปรากฏทวนร้อยสายโซ่สองด้าม แยกย้ายเป็นหนึ่งบนหนึ่งล่างแทงปราดมาถึง

ที่แท้ศัตรูซุ่มมือดีสามคนอยู่บนยอดเนิน เตี่ยแจ๋ซือไถ่ตวาดคำ "ไร้ยางอาย" ยกมือชักกระบี่ ใช้กระบี่เดียวปัดป่ายทวนคู่ ได้ยินศิษย์สตรีที่ไหล่เขากรีดร้องออกมา จากนั้นเป็นเสียงโครมครามที่แท้ศัตรูผลักก้อนหินลงจากผนังผา

เหล่าศิษย์เห็งซัวเบียดเสียดอยู่ในเส้นทางคับแคบ บ้างพุ่งสูง

บ้างหลบเลี่ยงคอยหลบหลีกก้อนหิน ชั่วพริบตาก็มีผู้คนหลายคนถูกก้อนหินทับทำร้าย เตี่ยแจ๋ซือไถ่ถอยกายไปสองก้าว ร้องว่า

"ทั้งหมดลงจากเนินดินแล้วค่อยว่ากล่าว"

นางควงกระบี่รั้งท้าย ป้องกันศัตรูตะลุยไล่ ได้ยินเสียงครืดคราดไม่ขาดหู เบื้องบนศีรษะปรากฏหินใหญ่ทุ่มลงมา จากนั้นเบื้องล่างบังเกิดเสียงอาวุธปะทะกัน ที่แท้เชิงเขาก็มีศัตรูซุ่มซ่อน รอจนเหล่าศิษย์เห็งซัวขึ้นเนินดินก็ปรากฏกายขึ้น ปิดสกัดหนทางถอยได้

เตี่ยแจ๋ซือไถ่เดือดดาลเป็นการใหญ่ โลดแล่นไปดุจเหินบิน เห็นชายฉกรรจ์สองคนถือดาบรุกไล่ศิษย์สองนาง ดังนั้นตวาดคำหนึ่งเสือกกระบี่แทงใส่ พลันได้ยินเสียงหวีดหวือ ค้อนแปดเหลี่ยมลากโซ่ยาวสองด้าม ซัดจู่โจมจากเบื้องล่างขึ้นมา เตี่ยแจ๋ซือไถ่กลับถูกคุกคามล่าถอยกลับขึ้นไป

ที่เบื้องบนบังเกิดเสียงร้องโอดโอย ศิษย์อีกหลายนางถูกอาวุธลับพลัดตกลงมา เตี่ยแจ๋ซือไถ่ระงับสติ รู้สึกว่าศัตรูบนยอดเนินฝีมืออ่อนด้อยกว่า ดังนั้นโถมขึ้นไปใหม่กระโดดข้ามศีรษะเหล่าศิษย์เห็งซัวและเหล็งฮู้ชงไป เหล็งฮู้ชงร้องโอยกล่าวว่า

"ทำอะไร ไล่ตะครุบกบหรือ? ท่านกระโดดข้ามศีรษะเราไปมา ผู้อื่นยังเล่นพนันได้หรือ?"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ร้อนรุ่มใคร่จู่โจมศัตรูคลายวงล้อม ไม่แยแสสนใจงี้นิ้มรีบกล่าวว่า

"ขออภัย ซือแป๋เราหาตั้งใจไม่"

เหล็งฮู้ชงตัดพ้อว่า

"เราบอกแล้วว่าที่นี้มีโจร พวกท่านกลับไม่ยอมเชื่อ"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

'เราเข้าใจว่าคนของนิกายอสูรซ่อนอยู่บนยอดเนิน ที่แท้ที่เชิง

เนินก็ซุ่มไว้ด้วยมือดี เหล่าศิษย์เห็งซัวเบียดเสียดอยู่กลางทางภูเขา ไม่อาจลงมือได้'

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ขณะจะขึ้นถึงยอดเนิน พลันปรากฏไม้เท้าเหล็กด้ามหนึ่งกระแทกลงยังศีรษะ ที่แท้ศัตรูสับเปลี่ยนกำลัง ดังนั้นถลันหลบไม้เท้าเหล็ก คุมกระบี่โถมไปเบื้องหน้า แทงใส่หลวงจีนไว้ผมที่ถือไม้เท้าเหล็กนั้น

หลวงจีนไว้ผมไม่ทันระวัง เสียงซี่เมื่อกระบี่แทงใส่ชายโครงมันมันกลับเหี้ยมหาญยิ่ง กำหมัดต่อยใส่กระบี่หักเป็นสองท่อน บนหมัดก็ถูกบาดจนหลั่งโลหิตชุ่มโชก

จากนั้นปรากฏผู้คนสามคนถลันออกมา สองคนใช้ดาบ คนหนึ่งใช้พู่กันคู่หนึ่งล้อมเตี่ยแจ๋ซือไถ่ไว้กึ่งกลาง เตี่ยแจ๋ซือไถ่ร่ายรำ**เทียนเชี้ยงเจี้ยฮวบ** *(เพลงฝ่ามือนภาลัย)* ของสำนักเห็งซัวออก กลับใช้ฝ่ามือเลือดเนื้อต่อสู้กับอาวุธสี่เล่มได้โดยไม่เพลี่ยงพล้ำ

งี้นิ้มอุทานเบาๆ ว่า

"นี่จะทำอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงร้องดังๆ ว่า

"โจรน้อยเหล่านี้กำเริบเสิบสานไปแล้ว หลีกทาง เราเจียงกุนจะขึ้นไปจับโจร"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ขึ้นไปไม่ได้ พวกเขาไม่ใช่โจรน้อย แต่มีวิทยายุทธ์ติดตัวท่านหากขึ้นไปพวกเขาจะฆ่าท่าน"

เหล็งฮู้ชงยืดอกขึ้น ร้องว่า

"ยามกลางวันแสกๆ..."

พอเงยหน้าขึ้นเห็นท้องฟ้าเพิ่งรุ่งสางยังไม่อาจบอกว่าเป็น "ยามกลางวันแสกๆ" แต่เขาไม่สนใจ กล่าวสืบต่อ

"โจรน้อยเหล่านี้ปิดทางดักปล้น ข่มเหงรังแกสตรี หรือไม่กลัวกฎหมายบ้านเมือง?"

พลางก้าวยาวๆ ไปเบื้องหน้า เหล่าศิษย์สำนักเห็งซัวได้แต่ยืนแนบชิดกับผนังปล่อยให้เหล็งฮู้ชงเบียดผ่านไป

เหล็งฮู้ชงขณะขึ้นถึงยอดเนิน ยื่นมือหมายชักดาบ ชักอยู่ชั่วขณะแสรังเป็นชักไม่ออก แผดด่าว่า

"มารดามันเถอะ ดาบกลับขึ้นสนิม ดาบเจียงกุนขึ้นสนิมไหนเลยจับโจรได้?"

งี้นิ้มร่ายรำกระบี่ต่อสู้กับคนของนิกายอสูรสองคน เฝ้าทางภูเขาไว้ ได้ยินเหล็งฮู้ชงพิรี้พิไรทางด้านหลัง ในใจทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน ร้องว่า

"รีบหลีกไป ที่นี้อันตรายยิ่ง"

พอเสียสมาธิส่งเสียงร้อง ทวนร้อยสายโซ่ด้ามหนึ่งก็แทงปราดใส่หัวไหล่นางแทบทำร้ายถูกนาง

เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"ทรยศแล้ว โจรน้อยบังอาจนัก ไม่เห็นเราเจียงกุนอยู่ที่นี้หรือ?"

พลางถลันไปขวางอยู่เบื้องหน้างี้นิ้ม ชายฉกรรจ์ที่ใช้ทวนร้อยสำยโซ่งงงันวูบ ดูจากเครื่องแบบของเขา แสดงว่าเป็นนายทหารจริงๆ ดังนั้นเพียงจ่อปลายทวนกับทรวงอกของเขา ตวาดว่า

"เจ้าเป็นใคร คนร่ำร้องตะโกนก้องอยู่เบื้องล่างเมื่อครู่ คือทหารสุนัขเจ้าหรือ?"

เหล็งฮู้ชงสวนคำว่า

"เจ้าจึงเป็นทหารสุนัข พวกเจ้าปิดทางดักปล้น เราเจียงกุนจะจับตัวพวกเจ้าส่งมอบต่อกรมเมือง โบยก้นคนละห้าสิบที"

ชายฉกรรจ์ที่ใช้ทวนแผดด่าคำ "ไสหัวไปหามารดาเจ้า"

กวาดทวนใส่หว่างเอวเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงร้องโอย ถลาไปเบื้องหน้า ชักดาบพร้อมฝักออกมา พอยื่นดาบออก ปลายฝักดาบพอดีจี้ใส่ชายโครงชายฉกรรจ์นั้น ชายฉกรรจ์นั้นไม่แค่นเสียงครวญคราง ก็ล้มระทวยลงกับพื้น

เหล็งฮู้ชงก็สะดุดล้มลง จากนั้นดิ้นรนลุกขึ้น อุทานดังเอ๊ะร้องว่า

"เจ้าก็สะดุดล้มลง นับว่าเสมอกัน พวกเราต่อสู้กันใหม่"

งี้ฮั้วฉกฉวยโอกาสคว้าจับชายฉกรรจ์นั้น สะบัดเหวี่ยงไปด้านหลัง คาดว่าคร่ากุมเชลยได้คนหนึ่ง จะเป็นผลดีต่อฝ่ายตน

คนของนิกายอสูรสามคนโถมเข้ามา คิดหมายช่วยคน เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"กำเริบเสิบสานนัก โจรน้อยขัดขืนการจับกุมจริง ๆ"

พลางตวัดดาบจี้ซ้ายป่ายขวา ใช้ออกโดยไร้ระเบียบแบบแผน เก้ากระบี่เดียวดายความจริงไร้กระบวนท่าอยู่แล้ว มิเพียงสามารถใช้อย่างสง่างาม แม้ใช้อย่างเทอะทะก็ทรงอานุภาพเช่นเดียวกัน ประการสำคัญอยู่ที่สำนึกกระบี่ มิใช่อยู่ที่กระบวนท่า ทิ่มไปที่ใด ก็จี้สกัดคนผู้หนึ่งล้มลง

เหล็งฮู้ชงโซซัดโซเซดาบพร้อมฝักดาบปัดป่ายวุ่นวาย มีอยู่คราหนึ่งยั้งเท้าไม่อยู่ชนใส่ศัตรูผู้หนึ่ง เสียงทึบเมื่อปลายแหลมของฝักดาบกระทุ้งใส่ท้องน้อยคนผู้นั้น คนผู้นั้นระบายลมจากปาก ล้มระทวยลง เหล็งฮู้ชงร้องโอย กระโดดไปด้านหลัง ด้ามดาบกระทุ้งถูกหัวไหล่อีกคนหนึ่ง คนผู้นั้นก็ล้มลง กลิ้งไปตามพื้นดิน เหล็งฮู้ชงสะดุดถูกเท้ามันร่างซวนเซเสียหลักฝักดาบกระทุ้งใส่คนถือดาบผู้หนึ่ง

คนผู้นี้เป็นหนึ่งในสามมือดีที่กลุ้มจู่โจมเตี่ยแจ๋ซือไถ่ กลางหลังพอถูกกระทุ้งใส่ดาบก็หลุดจากมือ เตี่ยแจ๋ซือไถ่ฉกฉวยโอกาสฟาดฝ่ามือออกประทับถูกทรวงอกมัน คนผู้นั้นกระอักโลหิตจากปาก

เห็นแน่ชัดว่าไม่อาจมีชีวิตรอดได้

เหล็งฮู้ชงร้องคำ "ระวัง" ถอยกายไปหลายก้าว กลางหลังชนใส่คนใช้พู่กันนั้น คนผู้นั้นจี้พุ่งพู่กันใส่กลางหลังของเขา เหล็งฮู้ชงซวนเซถลาไปเบื้องหน้า ฝักดาบพอจี้ออก ก็ทิ่มสกัดผู้คนอีกสองคนล้มลง

คนใช้พู่กันโถมเข้ามา เหล็งฮู้ชงร้องคำ "มารดาของเรา" ชักเท้าวิ่งหนี คนผู้นั้นไล่ติดตามมา เหล็งฮู้ชงพลันหยุดเท้ากัมเอวด้ามดาบโผล่พันจากใต้ซอกแขนพอดีกระทุ้งใส่ทรวงอกท้องน้อยของคนถือพู่กันนั้น คนผู้นั้นมีสีหน้าประหลาดพิกลคล้ายไม่เชื่อว่ามีเรื่องเช่นนี้ ร่างกลับล้มระทวยลงช้าๆ

เหล็งฮู้ชงหันกายไป เห็นการต่อสู้บนยอดเนินยุติลง ศิษย์สำนักเห็งซัวขึ้นเนินดินมาจำนวนหนึ่งตั้งประจันหน้ากับคนของนิกายอสูร ศิษย์ที่เหลือก็เร่งรุดขึ้นมาสมทบ เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"เหล่าโจรน้อยเห็นเราเจียงกุนอยู่ที่นี้ ยังไม่ยอมคุกเข่ายอมจำนนอีก?"

พลางควงดาบพร้อมฝัก โถมเข้าหาคนของนิกายอสูร คนของนิกายอสูรพากันยกดาบทวนกลุ้มรุมฟาดฟันใส่

เหล่าศิษย์เห็งซัวขณะจะเข้าช่วยเหลือ เหล็งฮู้ชงก็วิ่งออกจากกลุ่มคนแต่แล้วสะดดล้มลง ฝักดาบกระดอนขึ้น กระแทกใส่หน้าผากตัวเองสิ้นสติไป แต่ระหว่างเข้าออกกลุ่มคนของนิกายอสูร ยังทิ่มแทงสกัดผู้คนล้มลงอีกห้าคน

ทั้งสองฝ่ายชมดูจนตะลึงลาน งี้ฮั้วกับงี้เช็งสะอึกเข้ามา ร้องถามว่า

"เจียงกุน ท่านเป็นไรแล้ว?"

เหล็งฮู้ชงหลับตาแนบแน่น แสร้งเป็นไม่ได้สติ

ชายชราที่นำขบวนของนิกายอสูรเห็นฝ่ายตนเสียชีวิตไปคนหนึ่ง อีกสิบเอ็ดคนถูกนายทหารคลุ้มๆ คลั่งๆ นี้ทิ่มสกัดล้มลง เมื่อครู่เห็นเขาโถมเข้ามา ยังคิดคร่ากุมไว้แต่แทบถูกฝักดาบของเขาทิ่มใส่ความสูงส่งของฝีมือ นับว่าลึกล้ำสุดหยั่งคาด กอปรกับเห็นผู้คนฝ่ายตนที่ถูกทิ่มสกัดล้มลง มีอยู่ห้าคนถูกสำนักเห็งซัวคร่ากุมไว้ วันนี้ยากจะมีเปรียบได้ ดังนั้นร้องว่า

"เตี่ยแจ๋ซือไถ่ ศิษย์ที่ถูกอาวุธลับของพวกท่านต้องการยาขจัดพิษหรือไม่?"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่เห็นศิษย์ที่ถูกอาวุธลับหลายคนสลบไสลไม่ได้สติ โลหิตที่ไหลหลั่งจากปากแผลเป็นสีดำ ทราบว่าอาวุธลับอาบยาพิษ พอฟังคำพูดมันก็เข้าใจความหมาย ร้องตอบว่า

"นำยาขจัดพิษมาแลกเปลี่ยนคน"

ชายชรานั้นผงกศีรษะ กล่าวเบาๆ หลายคำ คนผู้หนึ่งถือขวดเคลือบใบหนึ่งเดินถึงเบื้องหน้าเตี่ยแจ๋ซือไถ่ เตี่ยแจ๋ซือไถ่รับขวดเคลือบไป กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ยาขจัดหากได้ผล ย่อมปลดปล่อยคน"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ตกลง เตี่ยแจ๋ซือไถ่แห่งเห็งซัวย่อมไม่คืนคำ"

พลางโบกมือวูบ ทุกผู้คนแบกซากศพและคนบาดเจ็บขึ้นล่าถอยลงจากเนินดินซ้ายมือ ชั่วพริบตาก็จากไปหมดสิ้น

เหล็งฮู้ชงฟื้นคืนสติมาทีละน้อย ส่งเสียงร้องโอดโอย ยกมือลูบคลำหน้าผากที่บวมปูด อุทานว่า

"โจรร้ายเหล่านั้นเล่า ล้วนไปที่ใดแล้ว?"

งี้ฮั้วหัวร่อคิกกล่าวว่า

"เจียงกุนท่านประหลาดจริงๆ เมื่อครู่ดีที่ท่านโถมเข้าขบวน

ศัตรูจู่โจมเปะปะวุ่นวาย โจรน้อยเหล่านั้นกลับถูกท่านขู่ขวัญล่าถอยไป"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"วิเศษแท้ แม่ทัพใหญ่ออกศึก สะท้านทั้งแปดทิศ โจรน้อยศิโรราบสิ้น..."

ไม่ทันขาดคำ ร้องโอยออกมา ยกมือลบหน้าผากที่บวมปดนั้น

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ส่งยาขจัดพิษแก่ศิษย์ข้างกาย สั่งพวกนางช่วยเหลือศิษย์ร่วมสำนักที่ถูกอาวุธลับ ตนเองเดินถึงเบื้องหน้าเหล็งฮู้ชงน้อมกายคารวะกล่าวว่า

"แม่ชีเฒ่าแห่งเห็งซัวเตี่ยแจ๋ ขอถามนามสูงส่งของเสียวเฮียบ *(ผู้กล้าอายุเยาว์)*"

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน คร่นคิดขึ้น

'ผู้อาวุโสสำนักเห็งซัวนี้มีสายตาคมกล้าจริงๆ ดูออกว่าเราอายุไม่มากนัก มิหนำซ้ำเป็นแม่ทัพปลอม'

ดังนั้นประนมมือคารวะอย่างนอบน้อม กล่าวว่า

"**เล่าซือไถ่** *(คำยกย่องแม่ชีสูงอายุ)* เชิญเถอะ เราเจียงกุนแซ่โง้วนามเทียนเต็ก เทียนที่แปลว่าฟ้า เต็กที่แปลว่าคุณธรรม รักษาการตำแหน่งที่ปรึกษาทหารเมืองจั้วจิว ตอนนี้กำลังเดินทางไปรับตำแหน่ง"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่คาดว่าเหล็งฮู้ชงไม่ยอมเปิดเผยโฉมหน้าที่แท้จริงต่อผู้คนจึงกล่าว

"วันนี้สำนักเห็งซัวเราประสบเภทภัย ได้รับการช่วยเหลือจากเจียงกุน บุญคุณยิ่งใหญ่ไม่ทราบตอบแทนอย่างไร เจียงกุนมีพลังฝีมือลึกล้ำ อาตมาคาดเดาสังกัดสำนักอาจารย์ของท่านไม่ออก นับเป็นที่เลื่อมใสนัก"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ซือไถ่ชมเกินไป ขอบอกตามความสัตย์ เรามีฝีมืออยู่ท่าสองท่า เบื้องบนใช้ท่าเกล็ดหิมะคลุมขม่อม เบื้องล่างใช้ท่าต้นไม้ขยายราก หว่างกลางใช้ท่าเสือดำขโมยหัวใจ..."

ทางหนึ่งกล่าวว่า ทางหนึ่งกรีดมือวาดเท้า ร่ายรำกระบวนท่าออกมา แต่คล้ายกับใช้กำลังเกินไป กระทบกระเทือนถูกกระดูกข้อต่อต้องร้องโอยออกมา

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ย่อมดูออกว่า เหล็งฮู้ชงเสแสร้งแกล้งดัด ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจียงกุนเมื่อเป็นยอดคนงำประกาย อาตมาได้แต่จุดธูปทุกเช้าค่ำ ภาวนาให้เจียงกุนมีสุขภาพสมบูรณ์ สมมาดปรารถนาทุกเรื่องราว"

"ขอบคุณมากแล้ว ขอให้ท่านสวดมนต์ภาวนา คุ้มครองให้เราร่ำรวยเลื่อนยศ เราจะขอให้เล่าซือไถ่และเซี่ยวซือไถ่ทั้งหลายเดินทางโดยสวัสดิภาพ ฮา ฮา ฮา"

ในเสียงหัวร่อ ประสานมือคารวะต่อเตี่ยแจ๋ซือไถ่จนจรดพื้น ปลีกตัวจากไป เขาแม้เสแสร้งแกล้งดัด แต่ยังไม่กล้าเสียมารยาทต่อผู้อาวุโสสำนักเห็งซัวนี้

เหล่าศิษย์เห็งซัวมองดูเหล็งฮู้ชงลากฝีเท้าลงสู่ใต้ ค่อยรุมล้อมเตี่ยแจ๋ซือไถ่ถามไถ่ประวัติความเป็นมาของเหล็งฮู้ชง

เตี่ยแจ๋ซือไถ่เหลียวมองเหล่าศิษย์ที่ถูกอาวุธลับ พบว่าพวกนางหลังจากพอกทายาขจัด เลือดดำกลายเป็นสีแดง พ้นจากขีดอันตราย จึงคลายจุดให้กับคนของนิกายอสูรทั้งห้า สั่งให้พวกมันไป กล่าวว่า

"ทั้งหมดไปพักผ่อนที่ใต้ต้นไม้ด้านนั้น"

พลางเดินไปทรุดนั่งลงที่บนหินใหญ่ก้อนหนึ่งเพียงลำพัง หลับตาครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้ตอนโถมไปในขบวนของนิกายอสูร หัวหน้าขบวนของนิกายอสูรลงมือต่อเขา เขายังสามารถทิ่มสกัดผู้คนห้าคนล้มลงในยุทธจักรกลับมีชายหนุ่มร้ายกาจปานนี้ ไม่ทราบเป็นศิษย์ของยอดคนใด บุคคลเช่นนี้เป็นมิตรมิใช่ศัตรู นับเป็นวาสนาของสำนักเห็งซัวแล้ว'

นางขบคิดชั่วขณะ ค่อยสั่งศิษย์นำหมึกพู่กัน และแพรเบาบางมาแผ่นหนึ่ง เขียนจดหมายฉบับหนึ่ง กล่าวว่า

"งี้เจียะ นำนกพิราบสื่อสารมา"

แม่ชีงี้เจียะรับคำ จับนกพิราบตัวหนึ่งออกจากกรงไม้ไผ่ ซึ่งแบกที่กลางหลัง เตี่ยแจ๋ซือไถ่ม้วนจดหมายแพรเป็นเส้นเดียว ยัดไปในกระบอกไม้ไผ่เล็กๆ ปิดจุกประทับคลั่ง ใช้ลวดเหล็กผูกติดกับขานก อธิษฐานชั่วขณะ ค่อยปล่อยนกพิราบขึ้นฟ้า นกพิราบกระพือปีกขึ้นเหนือ ยิ่งบินยิ่งสูง ยิ่งบินยิ่งห่างไกลออกไป

เตี่ยแจ๋ซือไถ่มองจนนกพิราบหายลับกับเมฆขาว ผ่านไปเนิ่นนานค่อยหันกายมา กวักมือเรียกหญิงสาวอายุสิบห้าสิบหกปีนางหนึ่งมาถึงเบื้องหน้า ลูบคลำผมเผ้าของนางเบาๆ กล่าวว่า

"เกียงยี้ เมื่อครู่เจ้ากลัวหรือไม่?"

หญิงสาวนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"กลัวยิ่ง ดีที่เจียงกุนผู้นี้กล้าหาญองอาจ ขับไล่คนร้ายเหล่านั้นไป"

"เจียงกุนผู้นี้มิใช่กล้าหาญองอาจ หากแต่มีฝีมือสูงเยี่ยม"

"ซือแป๋ เขามีฝีมือสูงเยี่ยมหรือ ข้าพเจ้าเห็นเขาลงมือเปะปะวุ่นวาย ยามไม่ทันระวัง ยังหวดฝักดาบใส่ศีรษะตัวเอง ยังมี

ดาบของเขาไฉนขึ้นสนิมชักไม่ออก?"

หญิงสาวนี้เรียกว่าฉิ้งเกียง เป็นศิษย์คนสุดท้ายของเตี่ยแจ๋ซือไถ่ มีนิสัยฉลาดหลักแหลม เป็นที่รักเอ็นดูของซือแป๋ ในเหล่าศิษย์เห็งซัวมีแม่ชีประมาณหกส่วน ที่เหลืออีกสี่ส่วนเป็นศิษย์ฆราวาส บ้างเป็นสตรีกลางคน บ้างเป็นสตรีชราอายุห้าหกสิบปี ฉิ้งเกียงอายุน้อยที่สุด ศิษย์ทั้งหลายเห็นเตี่ยแจ๋ซือไถ่พูดจากับเซี่ยวซือม่วยฉิ้งเกียงล้วนรุมล้อมเข้ามา

งี้ฮั้วกล่าวว่า

"เขาไหนเลยลงมือเปะปะวุ่นวาย นั่นล้วนเป็นการเสแสร้งแกล้งดัด ซือแป๊ะท่านเห็นว่าเจียงกุนผู้นี้มีความเป็นมาอย่างไร สังกัดค่ายสำนักใด?"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่กล่าวว่า

"พลังฝีมือคนผู้นี้ ได้แต่ใช้คำ 'ลึกล้ำสุดหยั่งคาด' อื่นๆ เราล้วนไม่ทราบ"

ฉิ้งเกียงกล่าวว่า

"ซือแป๋ ท่านเขียนจดหมายถึงซือเจ่กเจ้าสำนักกระมัง จดหมายสามารถส่งถึงหรือ?"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่กล่าวว่า

"นกพิราบเมื่อบินถึงอารามแป๊ะอีอำเมืองโชวจิว จะเปลี่ยนนกพิราบตัวใหม่จากอารามแป๊ะอีอำบินถึงเมี้ยงเสียงอำเมืองจี่น้ำ เปลี่ยนกพิราบตัวใหม่ เมื่อถึงอารามเช็งแจ๋อำที่เล่าฮ้อเค้าก็เปลี่ยนนกพิราบตัวใหม่ คาดว่าส่งถึงภูเขาเห็งซัวได้"

งี้ฮั้วกล่าวว่า

"ดีที่พวกเราไม่ได้สูญเสียกำลังคน ในซือเจ้ม่วยที่ถูกอาวุธลับอาบยาพิษ อีกสองวันคงทุเลาหายดี ผู้ที่ถูกก้อนหินทุ่มใส่และถูก

อาวุธทำร้าย ก็ไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิต"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ไม่ได้ฟังคำพูดของนาง เงยหน้าครุ่นคิดขึ้น

'สำนักเห็งซัวเราเดินทางลงใต้ครั้งนี้ ร่องรอยเร้นลับยิ่ง กลางวันพักผ่อนกลางคืนเดินทาง คนของนิกายอสูรไฉนทราบข่าวซุ่มซ่อนกำลังอยู่ที่นี่?'

ดังนั้นเหลียวหน้าไปกล่าวกับเหล่าศิษย์ว่า

"ศัตรูหลบลี้หนีหน้า ยามกะทันหันคงไม่กล้าย้อนกลับมา ทั้งหมดล้วนเหน็ดเหนื่อย ให้หยุดพักรับประทานเสบียงกรัง นอนพักผ่อนที่ใต้ต้นไม้ด้านนั้นสักงีบหนึ่ง"

เหล่าศิษย์เห็งซัวรับคำ มีคนตั้งแคร่เหล็ก ต้มน้ำชา

ทั้งหมดนอนพักผ่อนเป็นเวลาหลายชั่วยาม รับประทานอาหารเที่ยง เตี่ยแจ๋ซือไถ่เห็นศิษย์ที่รับบาดเจ็บเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย จึงกล่าว

"ร่องรอยพวกเราเมื่อถูกพบเห็น นับแต่นี้ไม่ต้องเดินทางกลางคืน ผู้รับบาดเจ็บต้องการพักผ่อน คืนนี้พวกเราค้างแรมที่ยี่จับโป๊ยโพ่ว"

เมื่อลงจากเนินเขา เดินทางสามชั่วยาม ก็บรรลุถึงยี่จับโป๊ยโพ่ว ตอนเข้าเมืองฟ้ายังไม่มืดค่ำ แต่ภายในเมืองไม่มีผู้คนแม้สักคนเดียว งี้ฮั้วกล่าวว่า

"ขนบธรรมเนียมของฮกเกี้ยนประหลาดยิ่ง ทุกผู้คนเข้านอนแต่หัวค่ำ"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่กล่าวว่า

"พวกเราเสาะหาโรงเตี๊ยมพักผ่อน"

สำนักเห็งซัวมีการติดต่อกับอารามที่ต่างๆ ในบู๊ลิ้ม แต่ยี่จับโป๊ยโพ่วไม่มีอารามนางชี ได้แต่พักโรงเตี๊ยม เห็นร้านรวงแต่ละร้านล้วนปิดประตู ยี่จับโป๊ยโพ่วบอกว่าใหญ่ไม่ใหญ่ บอกว่าเล็กไม่เล็ก

อย่างน้อยมีร้านรวงร้อยกว่าห้อง แต่เมื่อทอดตามองกลับคล้ายเมืองร้างก็มิปาน

ทุกผู้คนเลี้ยวมุมถนน เห็นหน้าโรงเตี๊ยมหลังหนึ่งแขวนป้ายผ้าเขียนคำ "โรงเตี๊ยมเซียนอัน" แต่ประตูใหญ่ปิดสนิท เงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง ศิษย์พราวาสนามแต้งักตรงเข้าไปเคาะประตู

แต้งักมีใบหน้ากลมป้อม ประดับด้วยรอยยิ้ม ช่างพูดช่างเจรจาระหว่างทางหากเป็นเรื่องการติดต่อกับผู้คน ล้วนให้นางเสนอหน้ามิให้ผู้อื่นพอเห็นแม่ชีบังเกิดความคิดปฏิเสธ แต่แต้งักเคาะประตูอยู่เนิ่นนาน หามีคนมาเปิดประตูไม่

งี้ฮั้วเดินเข้าไป ทาบใบหูกับประตู ในโรงเตี๊ยมปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด ดังนั้นเหลียวหน้าไปกล่าวว่า

"ซือแป๊ะ ในโรงเตี๊ยมไม่มีคน"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่รู้สึกผิดท่า เห็นโรงเตี๊ยมยังใหม่ มิใช่ปิดกิจการเดดขาด จึงกล่าว

"ลองเดินต่อไป ตัวเมืองนี้มิใช่มีโรงเตี๊ยมแห่งเดียว"

เมื่อเดินผ่านหน้าร้านอีกหลายสิบร้าน เห็นมีโรงเตี๊ยมน่ำอันอีกแห่งหนึ่งแต้งักเข้าไปเคาะประตู ยังคงไม่มีคนขานรับ แต้งักจึงชักชวนงี้ฮั้วกระโดดข้ามกำแพงโรงเตี๊ยมเข้าไป แต้งักร้องว่า

"ในโรงเตี๊ยมมีคนหรือไม่?"

ยังคงไม่มีคนตอบคำ ทั้งสองชักกระบี่จากฝัก เดินเข้าห้องโถงด้านหน้า ตรวจตราดูห้องครัว โรงม้า ห้องพักต่างๆ เที่ยวหนึ่งไม่พบพานคนจริงๆ แต่ตามโต๊ะเก้าอี้ปราศจากคราบฝุ่นละออง น้ำชาในป้านน้ำชาบนโต๊ะยังอุ่นอยู่

แต้งักเปิดประตูใหญ่ ให้เตี่ยแจ๋ซือไถ่และพวกเข้ามา บอกเล่าเหตุการณ์ให้ทราบ เตี่ยแจ๋ซือไถ่กล่าวว่า

"พวกเจ้าแบ่งเป็นขบวนละเจ็ดคน แยกย้ายตรวจดูตามที่ต่างๆ สืบดูว่าเป็นเรื่องราวใด คนทั้งเจ็ดอย่าได้พลัดพรากจากกัน หากพบเห็นร่องรอยศัตรู ให้เป่าปากเป็นสัญญาณ"

เหล่าศิษย์เห็งซัวรับคำ สาวเท้าก้าวปราดออกไป ในห้องโถงด้านหน้าเพียงหลงเหลือเตี่ยแจ๋ซือไถ่คนเดียว ตอนแรกได้ยินเสียงของเหล่าศิษย์ เมื่อถึงตอนท้ายเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง เตี่ยแจ๋ซือไถ่พลันหวั่นวิตกขึ้นมา ครุ่นคิดขึ้น

'หรือว่านี่เป็นหลุมพรางอันชั่วร้ายของนิกายอสูร ศิษย์สตรีส่วนใหญ่ไม่มีประสบการณ์บู๊ลิ้ม อย่าได้พลาดท่าหลงกล ถูกนิกายอสูรคร่ากุมไปสิ้น'

ดังนั้นเดินออกไปที่หน้าประตู ชั่วครู่ให้หลังศิษย์ทั้งหลายทยอยกลับมา รายงานบอกว่าภายในเมืองไม่มีผู้คนแม้สักคนเดียว งี้ฮั้วกล่าวว่า

"อย่าว่าแต่ไม่มีคน กระทั่งสัตว์เลี้ยงก็ไม่มีแม้สักตัวเดียว"

งี้เช็งกล่าวว่า

"ดูท่าคนในเมืองไปไม่นาน มีบ้านช่องหลายหลังที่เปิดประตูตู้ยกหีบออกมา เก็บของมีค่าจากไป"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ผงกศีรษะถามว่า

"พวกเจ้าคิดเห็นอย่างไร?"

งี้ฮั้วกล่าวว่า

"ศิษย์คาดคิดว่าเป็นมารร้ายนิกายอสูรขับไล่ชาวเมืองไป อีกไม่นานจะยกกำลังบุกจู่โจม"

"มิผิด คราครั้งนี้มารร้ายนิกายอสูรคิดทำศึกกับพวกเราอย่างเปิดเผย พวกเจ้ากลัวหรือไม่?"

เหล่าศิษย์เห็งซัวกล่าวโดยพร้อมเพรียง

"ปราบภัยพาลกำราบมาร ความจริงเป็นหน้าที่ของศิษย์สถาบันสงฆ์เรา"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่กล่าวว่า

"พวกเราค้างแรมที่โรงเตี๊ยมนี้ หุงหาอาหารรับประทานแล้วค่อยว่ากล่าว ตรวจดูก่อนว่าในข้าวและผักมีพิษหรือไม่"

เหล่าศิษย์เห็งซัวตอนรับประทานอาหาร ความจริงห้ามไม่ให้สนทนากัน คราครั้งนี้ทุกผู้คนยิ่งเงี่ยหูฟังสุ้มเสียงเบื้องนอก งี้เช็งพลันนึกได้อุบายหนึ่ง กล่าวว่า

"ซือแป๊ะ พวกเราจุดโคมไฟตามห้องหับต่างๆ ทำให้ศัตรูคำนวณที่อยู่ของพวกเราไม่ออก"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่เห็นพ้องด้วย สั่งศิษย์เจ็ดคนไปจุดโคมไฟ เห็นร้านรวงซ้ายมือปรากฏแสงไฟสว่างวูบ สาดลอดหน้าต่างออกมา จากนั้นร้านรวงขวามือก็ปรากฏแสงไฟสาดลอดหน้าต่างออกมา นางเงยหน้าขึ้น มองดูจันทราที่ขอบฟ้าอธิษฐานในใจ

'พระโพธิสัตว์ทรงคุ้มครอง ขอให้เหล่าศิษย์เห็งซัวสามารถแคล้วคลาดจากภยันตราย เตี่ยแจ๋เมื่อกลับมาถึงเห็งซัว จะสวดมนต์ภาวนาทุกเช้าค่ำ ไม่จับดาบกระบี่อีก'

ครั้งกระโน้นนางท่องยุทธจักร ประกอบวีรกรรมไม่น้อย แต่การศึกที่เทือกเขาเซียนเฮี้ยเนี่ยเมื่อคืน เต็มไปด้วยความคับขันอันตราย จนบัดนี้ยังหวาดหวั่นไม่คลายที่วิตกกังวลคือ นางนำศิษย์จำนวนมากร่วมทาง หากนางเดินทางเพียงลำพัง ต่อให้สถานการณ์เลวร้ายกว่านี้ก็ไม่นำพาปรารมภ์ ยามนั้นอธิษฐานสืบต่อ

'พระโพธิสัตว์ที่เปี่ยมไปด้วยพระเมตตา หากว่าคราครั้งนี้สำนักเห็งซัวเราต้องประสบความเสียหาย ศิษย์เตี่ยแจ๋ขอแบกรับภัยพิบัติแต่ผู้เดียว'

ยามนั้น ที่มุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือ บังเกิดสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งกรีดร้องว่า

"ช่วยด้วย ช่วยด้วย"

ยามวิกาลเงียบสงัด เสียงกรีดร้องระคายหูเป็นพิเศษ เตี่ยแจ๋ซือไถ่สะท้านใจเล็กน้อย ฟังจากสุ้มเสียง แสดงว่ามิใช่ศิษย์ของเห็งซัว เห็นงี้เช็งและพวกทั้งเจ็ดวิ่งปราดไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ แสดงว่ารุดไปตรวจดู

ผ่านไปเนิ่นนาน งี้เช็งและพวกยังไม่กลับมารายงาน งี้ฮั้วจึงกล่าว

"ซือแป๊ะ ศิษย์กับซือม่วยทั้งหกจะรุดไปชมดู"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ผงกศีรษะรับ งี้ฮั้วจึงนำผู้คนหกคนวิ่งปราดไปยังต้นเสียง ในความมืดเห็นประกายกระบี่วูบวาบแวววับ ไม่นานก็กลืนหายไป

ชั่วครู่ให้หลัง ได้ยินสตรีนั้นกรีดร้องอีกว่า

"ฆ่าคนตาย ช่วยด้วย ช่วยด้วย"

คนของสำนักเห็งซัวหันไปมองหน้ากัน ไม่ทราบทางด้านนั้นเกิดเรื่องใด งี้เช็งและงี้ฮั้วทั้งสองขบวนรุดไป ล้วนไม่กลับมารายงาน เตี่ยแจ๋ซือไถ่กล่าวว่า

"**อูซ้อ** *(คำเรียกสตรีแซ่อู)* ท่านนำซือม่วยทั้งหกรุดไป ไม่ว่าพบเห็นเรื่องใดให้กลับมารายงาน"

อูซ้อเป็นสตรีกลางคนอายุสี่สิบเศษ ความจริงเป็นคนรับใช้เจ้าสำนักเห็งซัวเตี่ยเอ้ยซือไถ่ ภายหลังเตี่ยเอ้ยซือไถ่เห็นนางจงรักภักดีจึงรับไว้เป็นศิษย์ ครั้งนี้ติดตามเตี่ยแจ๋ออกมา นับเป็นครั้งแรกที่ออกท่องยุทธจักร อูซ้อน้อมกายรับคำ นำซือม่วยหกคนเร่งรุดไป

แต่คนทั้งเจ็ดคล้ายก้อนหินถมลงสู่ท้องทะเลไปแล้วไม่กลับมา

เตี่ยแจ๋ยิ่งมายิ่งแตกตื่น คาดเดาว่าศัตรูขุดหลุมพรางล่อเหล่าศิษย์ไปคร่ากุมไว้ จึงกล่าว

"งี้เจียะ งี้จิน พวกเจ้ารั้งอยู่ที่นี้คอยดูแลซือเจ้ซือม่วยที่บาดเจ็บ ไม่ว่าพบเห็นเรื่องใด อย่าได้ออกจากโรงเตี๊ยม จะได้ไม่หลงกลล่อเสือออกจากถ้ำ"

งี้เจียะ งี้จินทั้งสองน้อมกายรับคำ เตี่ยแจ๋ซือไถ่กล่าวกับงี้นิ้มแต้งัก ฉิ้งเกียงทั้งสามว่า

"พวกเจ้าทั้งสามตามเรามา"

พลางชักกระบี่ วิ่งปราดไปยังทิศตะวันออกเฉียงเหนือ พอเร่งรุดเข้าใกล้ เห็นห้องหับเป็นทิวแถวมืดมิดไร้แสงไฟ ทั้งปราศจากสุ้มเสียง

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"มารร้ายนิกายอสูร หากเก่งกล้าก็ออกมาพิสูจน์ความเป็นตายแสร้งเป็นภูตผีในที่นี้ นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด?"

รอคอยชั่วขณะ ภายในห้องไม่มีคนตอบคำ ดังนั้นตวัดเท้าเตะใส่ประตูห้องข้างเคียง เสียงกร๊อบเมื่อกลอนประตูหักสะบั้นประตูห้องเปิดผางเข้าหาด้านใน ภายในห้องมืดมิดสนิท ไม่ทราบมีคนหรือไม่

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ไม่กล้าบุกรุกโดยพลการ ต้องถามว่า

"งี้ฮั้ว งี้เช็ง อูซ้อ พวกเจ้าได้ยินเสียงของเราหรือไม่?"

เสียงร้องของนางถ่ายทอดไปไกล ชั่วครู่ให้หลังที่ห่างไปบังเกิดเสียงตอบรับเบาๆ หลังจากนั้นก็กลับคืนสู่ความเงียบสงัด

เตี่ยแจ๋ซือไถ่เหลียวหน้าไปสั่งว่า

"พวกเจ้าทั้งสามติดตามหลังเรา อย่าได้แยกย้ายจากไป"

พลางถือกระบี่วิ่งวนรอบห้องแถว ไม่พบเห็นสิ่งผิดปรกติใด

ดังนั้นโผพุ่งขึ้นบนหลังคา สอดส่ายสายตามอง

ยามนั้นแสงจันทร์เยียบเย็นส่องต้องกระเบื้องหลังคา กระทั่งลมยังหยุดพัด ในความเงียบสงัด แฝงไว้ด้วยบรรยากาศอันลี้ลับต่อให้เตี่ยแจ๋ซือไถ่มีฝีมือสูงเยี่ยม ศัตรูไม่เผยโฉม ก็งอมืออับจนปัญญา

นางทั้งร้อนรุ่มทั้งเสียใจ ไม่ควรส่งเหล่าศิษย์แยกย้ายกันมานึกถึงตอนนี้ถึงกับใจสั่นสะท้าน กระโดดลงจากหลังคาทุ่มเทวิชาตัวเบาวิ่งตะบึงกลับโรงเตี๊ยมน่ำอันร่ำร้องว่า

"งี้เจียะ งี้จิน พบเห็นอันใดหรือไม่?"

ในโรงเตี๊ยมปราศจากเสียงขานรับ นางโถมเข้าไป พบว่าในโรงเตี๊ยมไร้ผู้คนแม้แต่ศิษย์ที่พักรักษาตัวอยู่ในโรงเตี๊ยมก็หายสาบสูญไป

มือที่จับกระบี่ของเตี่ยแจ๋ซือไถ่สั่นระริก ศิษย์ทั้งหลายสิบคนสาบสูญไปโดยไร้เสียง ที่แท้เป็นเพราะเหตุใด นี่จะทำอย่างไรดี พริบตานั้นรู้สึกกลัว คอแห้งผากตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

แต่แล้วนางสูดลมหายใจคำหนึ่ง โคจรพลังจากจุดตังชั้ง ถึงกับคึกคักอักโขตรวจดูห้องหับต่างๆ ของโรงเตี๊ยมรอบหนึ่ง ไม่พบเห็นร่องรอยใด ดังนั้นร้องว่า

"งักยี้ เกียงยี้ พวกเจ้าเข้ามา"

แต่แต้งัก ฉิ้งเกียงและงี้นิ้มล้วนไม่ตอบคำ เตี่ยแจ๋ซือไถ่ลอบร้อง "ผิดท่า" ในใจโถมออกจากประตูโรงเตี๊ยม ร้องเรียกว่า

"งักยี้ เกียงยี้ งี้นิ้ม พวกเจ้าไปที่ใด?"

ที่นอกประตูโรงเตี๊ยมแสงจันทร์รำไร ศิษย์อายุเยาว์ทั้งสามพลอยหายสาบสูญ

เตี่ยแจ๋ซือไถ่แทนที่จะแตกตื่น กลับเดือดดาลเป็นการใหญ่ กระโดดขึ้นบนหลังคา แผดด่าไม่ขาดปาก แต่ภายในเมืองยี่จับโป๊ยโพ่ว

คล้ายหลงเหลือนางแต่ผู้เดียว ยามอับจนปัญญา พลันเกิดปฏิภาณวูบร้องว่า

"หมู่มารนิกายอสูรรับฟังไว้ พวกเจ้าหากไม่ปรากฏกาย แสดงว่าตังฮึงปุกป่ายเป็นคนขลาดเขลา ไม่กล้าเผชิญหน้ากับเรา **ตังฮึงปุกป่าย** *(ไม่พ่ายแพ้)* อันใด แท้ที่จริง**ตังฮึงปิกป่าย** *(ต้องพ่ายแพ้)*"

นางทราบว่าคนของนิกายอสูรเทิดทูนก่าจู้ดั่งเทพเจ้า หากมีคนลบหลู่ก่าจู้สาวกทั้งหลายได้ยินเข้า ไม่พิทักษ์รักษาชื่อเสียงของก่าจู้นับเป็นความผิดร้ายแรง จริงดังคาดหมาย นางพอร้องเรียก "ตังฮึงปุกป่าย" อยู่หลายคำ ในห้องหับหลายหลังปรากฏผู้คนเจ็ดคนฮือออกมา กระโดดขึ้นบนหลังคา รายล้อมนางเอาไว้

ศัตรูปรากฏกาย เตี่ยแจ๋ซือไถ่บังเกิดความยินดี ครุ่นคิดขึ้น

'ในที่สุดพวกเจ้าหมู่มารร้ายถูกเราด่าจนออกมา ต่อให้เราต้องถูกห่าดาบรุมสับสังหาร ยังดีกว่าไม่พบเห็นศัตรูแม้แต่เงา'

แต่คนทั้งเจ็ดยืนหยัดอยู่รอบกายของนางโดยไม่ส่งเสียง เตี่ยแจ๋ซือไถ่กระชากเสียงว่า

"ศิษย์สตรีของเรา พวกนางถูกคร่ากุมไปที่ใดแล้ว?"

คนทั้งเจ็ดยังคงเงียบงันไม่ส่งเสียง เตี่ยแจ๋เห็นผู้คนด้านทิศตะวันตกสองคนล้วนมีอายุห้าสิบเศษ กล้ามเนื้อใบหน้าตายด้านไร้ความรู้สึกใด นางระบายลมจากปากคำหนึ่ง ร้องว่า

"ประเสริฐ รับกระบี่"

พลางเสือกกระบี่แทงใส่ทรวงอกผู้คนที่มุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือ แต่ที่ด้านข้างปรากฏเงาร่างสองสายถลันวูบ ผู้คนสองคนยื่นมือคว้าใส่ไหล่ซ้ายขวาของนาง

เตี่ยแจ๋ซือไถ่เบี่ยงตัววูบ หันขวับไปดุจสายลม จู่โจมใส่คน

ร่างสูงทางทิศตะวันออก คนผู้นั้นสลับเท้าครึ่งก้าว ชักอาวุธออกมา กลับเป็นป้ายเหล็กอันหนักอึ้งหวดใส่กระบี่ของนาง

เตี่ยแจ๋ซือไถ่วกกระบี่แทงใส่ชายชราทางซ้ายคนหนึ่ง ชายชรานั้นยื่นมือซ้ายออก ตะปบใส่ตัวกระบี่ของนาง ใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นมือของมันคล้ายสวมถุงมือสีดำ คาดว่าเป็นวัตถุที่ดาบกระบี่ฟันไม่เข้า จึงกล้าใช้มือเปล่าชิงกระบี่

ต่อสู้กันหลายกระบวนท่า เตี่ยแจ๋ซือไถ่ประมือกับศัตรูห้าในเจ็ดคนรู้สึกคนทั้งห้าล้วนเป็นมือดี ยิ่งต่อสู้ยิ่งอกสั่นขวัญแขวน ครุ่นคิดขึ้น

'ยอดฝีมือนิกายอสูร เก้าในสิบเราล้วนเคยได้ยินมา แต่คนทั้งเจ็ดนี้มีความเป็นมาอย่างไร เราล้วนคาดเดาไม่ออก คิดไม่ถึงระหว่างนี้นิกายอสูรขยายฐานกำลัง ซ่องสุมบุคคลลึกลับมากมายปานนี้'

ต่อสู้หกเจ็ดสิบกระบวนท่า เตี่ยแจ๋ซือไถ่ปิดซ้ายป้องขวาลมหายใจหอบถี่ พลันเห็นบนหลังคาเพิ่มเงาร่างอีกสิบกว่าสาย คนเหล่านี้แสดงว่าซุ่มซ่อนอยู่แต่แรก จนบัดนี้ค่อยปรากฏกาย ดังนั้นนางลอบร้องในใจ

'แล้วกันไปเถอะ ผู้คนเบื้องหน้าทั้งเจ็ดนี้เรายังรับมือไม่ได้ เมื่อเพิ่มศัตรูอีกสิบกว่าคน เตี่ยแจ๋ยากรอดชะตากรรม หากต้องตกไปในเงื้อมมือศัตรูเผชิญความอัปยศ มิสู้จัดการกับตัวเองแต่เนิ่นๆ เพียงแต่ศิษย์ที่นำพามาทั้งหลายสิบคนต้องจบสิ้นชีวิต เตี่ยแจ๋ละอายต่อปรมาจารย์สำนักเห็งซัวนัก'

นางสะบัดกระบี่ขวับขวับสามกระบี่ คุกคามศัตรูถอยห่างไปสองก้าว จากนั้นวกกระบี่ปักใส่ตำแหน่งหัวใจตนเอง

ปลายกระบี่ขณะจะบรรลุถึงทรวงอก พลันบังเกิดเสียงดังตัง ข้อมือสั่นสะท้านกระบี่เบนเบือนไป เห็นบุรุษผู้หนึ่งถือกระบี่ยืนอยู่ข้างกายนาง

กล่าวว่า

"เตี่ยแจ๋ซือไถ่อย่าได้คิดสั้น สหายสำนักซงซัวอยู่ที่นี้"

ได้ยินเสียงปะทะอาวุธดังเร่งร้อน ผู้ที่หมอบซุ่มอยู่สิบกว่าคนฮือออกมาต่อสู้กับคนของนิกายทั้งเจ็ด เตี่ยแจ๋ซือไถ่รอดชีวิตจากความตาย พลันคึกคักอักโข กุมกระบี่บุกเข้าไป คนของนิกายอสูรทั้งเจ็ดเห็นมีกำลังน้อยกว่า จึงชักชวนกันล่าถอยลงสู่ได้

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ถือกระบี่ไล่ล่า ที่ชายคาตึกปรากฏอาวุธลับสิบกว่าเล่มซัดพุ่งมา เตี่ยแจ๋ซือไถ่ตวัดกระบี่ปัดกระแทกอาวุธลับ เสียงดิงตังติดต่อกัน อาวุธลับทั้งสิบกว่าเล่มถูกกระแทกร่วงหล่นหมดสิ้น แต่เมื่อเผชิญการขัดขวางจากอาวุธลับ คนของนิกายอสูรทั้งเจ็ดก็ล่วงหน้าหนีไปไกลโข ผู้คนที่ด้านหลังร้องชมเชยว่า

"**บ้วนฮวยเกี่ยมฮวบ** *(เพลงกระบี่หมื่นบุปผา)* แห่งเห็งซัวลึกล้ำพิสดาร วันนี้ได้เปิดหูเปิดตาแล้ว"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่สอดกระบี่คืนฝัก หันกายไปช้าๆ จากเคลื่อนไหวกลายเป็นสงบประนมมือกล่าวว่า

"ขอบคุณเจ็งซือเฮียคลี่คลายสถานการณ์"

นางจดจำออกว่าชายกลางคนนี้เป็น**ซือตี๋** *(ศิษย์ผู้น้อง)* ของเจ้าสำนักซงซัว แซ่เจ็งนามติ่ง ฉายาเกา**เค็กเกี่ยม** *(กระบี่เก้าคดเดี้ยว)* แต่มิใช่หมายความว่ามันใช้กระบี่คดงอ หากแต่ยกย่องเพลงกระบี่ของมันพลิกแพลงเปลี่ยนแปรสุดหยั่งคาด

กระบี่เก้าคดเดี้ยวประสานมือคารวะตอบ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เตี่ยแจ๋อาศัยหนึ่งด้านรับเจ็ดหาญสู้**ฉิกแชไช่เจี้ย** *(เทวทูตเจ็ดดาว)* ของนิกายอสูรเป็นที่เลื่อมใสนัก"

ยามนั้นคนของสำนักซงซัวที่เหลือก็เข้ามาคารวะ มีอยู่สองคนเป็นซือตี๋ของกระบี่เก้าคดเดี้ยว ที่หลงเหลือเป็นศิษย์รุ่นหลัง เตี่ย

แจ๋ซือไถ่คารวะตอบ กล่าวว่า

"กล่าวไปละอายยิ่ง สำนักเห็งซัวเรามายังฮกเกี้ยน ศิษย์ทั้งหลายสิบคนหายสาบสูญที่เมืองนี้ เจ็งซือเฮียและพวกมาถึงยี่จับโป๊ยโพ่วเมื่อใด ใช่พบเห็นร่องรอยเบาะแสใดหรือไม่?"

นางหวนนึกถึงคนของสำนักซงซัวซุ่มซ่อนอยู่ด้านข้าง แต่รอจนตนเองเหน็ดเหนื่อยสิ้นเรี่ยวแรง วกกระบี่หมายฆ่าตัวตาย ค่อยยื่นมือช่วยเหลือ แสดงว่าต้องการให้ตนเองแสดงความทุเรศก่อน รู้สึกไม่พอใจ แต่ศิษย์ทั้งหลายสิบคนหายสาบสูญอย่างกะทันหัน เรื่องราวมีความสำคัญใหญ่หลวง มิอาจไม่สอบถาม

กระบี่เก้าคดเคี้ยวกล่าวว่า

"ซือไถ่ไม่ต้องร้อนรุ่ม นิกายอสูรแม้กำเริบเสิบสาน แต่คงไม่กล้าทำร้ายซือม่วยทั้งหลาย พวกเราลงไปแล้วค่อยหารือแผนการช่วยคน"

พลางผายมือเชิญนางลงจากหลังคา เตี่ยแจ๋ซือไถ่ผงกศีรษะกระโดดลงสู่พื้น

กระบี่เก้าคดเคี้ยวและพวกชักนำนางมาถึงโรงเตี๊ยมเซียนอัน กระบี่เก้าคดเคี้ยวผลักประตูเข้าไป กล่าวว่า

"ซือไถ่ พวกเราหารือกันในที่นี้"

ซือตี่ของมันทั้งสอง คนหนึ่งเรียกว่า**ชิ้งเปียง** *(แส้วิเศษ)* เต้งโป๊ยกง คนหนึ่งเรียกว่า**กิ้มม้อไช** *(ราชสีห์ขนทอง)* กอโคกซิง คนทั้งสามชักนำเตี่ยแจ๋ซือไถ่เข้าสู่ห้องพักกว้างขวางหลังหนึ่ง จุดเทียนไขขึ้น แยกย้ายทรุดนั่งลง ศิษย์สำนักซงซัวยกน้ำชาเข้ามา จากนั้นล่าถอยไป ราชสีห์ขนทองก็ปิดประตูห้องลง

กระบี่เก้าคดเคี้ยวกล่าวว่า

"พวกเราเลื่อมใสมานานว่า ซือไถ่มีเพลงกระบี่ที่ดีในสำนัก

เห็งซัว..."

เตี่ยแจ๋ซือไถ่สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง เพลงกระบี่เราทั้งสู้ซือม่วยเจ้าสำนักไม่ได้ และสู้เตี่ยอิดซือม่วยไม่ได้"

"ซือไถ่ไม่ต้องถ่อมตนไป ซือตี๋ของเราทั้งสองเลื่อมใสนามยิ่งใหญ่มานาน ต้องการชมดูเพลงกระบี่ของซือไถ่ เมื่อครู่จึงช่วยเหลือสายเกินไป แท้ที่จริงหามือกุศลจิตไม่ ต้องขออภัย ณ ที่นี้"

พลางชักชวนซือตี๋ทั้งสองผุดลุกขึ้นประสานมือคารวะ เตี่ยแจ๋ซือไถ่ประนมมือคารวะตอบ กล่าวว่า

"กล่าวประเสริฐ"

กระบี่เก้าคดเคี้ยวรอจนนางทรุดนั่งลง ค่อยกล่าวว่า

"ห้าสำนักกระบี่เราหลังจากรวมเป็นสหพันธ์ ความจริงไม่แบ่งเขาแบ่งเรา เพียงแต่ระหว่างนี้ทั้งหมดน้อยครั้งจะพบหน้า ขาดการผนึกรวมกำลัง เป็นเหตุให้นิกายอสูรกำเริบเสิบสาน"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่แค่นเสียงดังเฮอะ ครุ่นคิดในใจ

'ในเวลาเช่นนี้ กล่าววาจาไร้สาระเหล่านี้ทำอะไร'

กระบี่เก้าคดเคี้ยวกล่าวอีกว่า

"จ้อซือเฮียมักบอกว่า รวมกำลังเข้มแข็ง แบ่งแยกต้องอ่อนแอ ห้าสำนักกระบี่เราหากสามารถรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว มิเพียงนิกายอสูรมิใช่คู่มือพวกเรา แม้แต่สำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง ขุมกำลังก็สู้พวกเราไม่ได้ จ้อซือเฮียตั้งปณิธานว่าจะรวมห้าสำนักกระบี่เราเป็นโหงวงักไผ่ *(สำนักห้าบรรพต)* ไม่ทราบซือไถ่เห็นเป็นอย่างไร?"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่เลิกคิ้วกล่าวว่า

"อาตมาอยู่ในสำนักเห็งซัว ไม่ถามไถ่เรื่องราวตลอดมา ข้อเสนอของเจ็งซือเฮียสมควรบอกต่อซือม่วยเจ้าสำนักเราจึงถูกต้อง

ปัญหาเฉพาะหน้าคือช่วยเหลือศิษย์สำนักเราออกมา เรื่องอื่นค่อยหารือกัน"

"ซือไถ่วางใจ เรื่องนี้เมื่อถูกสำนักซงซัวเราพบเห็น เรื่องราวของสำนักเห็งซัวเท่ากับเป็นเรื่องของสำนักซงซัว ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ปล่อยให้เหล่าซือม่วยของสำนักท่านได้รับความคับแค้น"

"อย่างนั้นขอบคุณมากแล้ว ไม่ทราบเจ็งซือเฮียมีความเห็นอันสูงส่งใด?"

กระบี่เก้าคดเคี้ยวกล่าวว่า

"เราได้รับคำสั่งจ้อซือเฮีย มาหารือเรื่องสำคัญกับซือไถ่เพื่อทำความตกลงเรื่องสำคัญ เรื่องการช่วยคนลำบากเพียงยกมือเท่านั้น"

"ไม่ทราบเป็นเรื่องสำคัญอันใด?"

"คือเรื่องรวมห้าสำนักเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว ซึ่งเรากล่าวถึงเมื่อครู่"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่พลันผุดลุกขึ้น กล่าวด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า

"ท่าน...ท่าน..."

"ซือไถ่อย่าได้เข้าใจผิด คิดว่าเราฉวยโอกาสคุกคามคน บีบบังคับให้ซือไถ่รับปากเรื่องนี้"

"ท่านบอกออกมาเอง เราก็ไม่ต้องกล่าวย้ำ นี่ไม่ใช่เป็นการฉวยโอกาสคุกคามคนเป็นอะไร?"

กระบี่เก้าคดเคี้ยวกล่าวว่า

"สำนักท่านคือสำนักเห็งซัว สำนักเราคือสำนักซงซัว ต่อให้เรายอมรับใช้ซือไถ่ ไม่ทราบว่าซือตี่และหลานศิษย์ทั้งหลายจะคิดเห็นอย่างไร หากค่ายสำนักทั้งสองรวมเป็นสำนักเดียว เท่ากับเป็นเรื่องสำนักเรา สุดที่จะบ่ายเบี่ยงได้"

"เช่นนี้เป็นว่าหากสำนักเราไม่ยอมรวมกับสำนักท่าน เรื่องที่ศิษย์ของสำนักเห็งซัวถูกคร่ากุม สำนักซงซัวจะนิ่งดูดายแล้ว?"

"คำพูดมิใช่กล่าวเช่นนั้น เราได้รับคำสั่งจ้อซือเฮีย รุดมาหารือเรื่องสำคัญนี้กับซือไถ่ เรื่องอื่นที่เหลือ ก่อนที่จะได้รับคำสั่งจ้อซือเฮีย ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ขุ่นแค้นจนหน้าซีดขาว กล่าวเสียงเย็นชา

"เรื่องค่ายสำนักทั้งสองรวมเป็นสำนักเดียว อาตมาไม่สามารถตัดสินใจ ต่อให้เรารับปาก ซือม่วยเจ้าสำนักเราไม่อนุญาตก็ไม่มีประโยชน์"

กระบี่เก้าคดเคี้ยวโน้มหน้ามาเล็กน้อย กล่าวเบาๆ

"ขอเพียงซือไถ่รับปาก เมื่อถึงเวลาเตี่ยเอ้ยซือไถ่มิอาจไม่รับปาก นับแต่โบราณกาล ตำแหน่งเจ้าสำนักล้วนสืบทอดแก่ศิษย์คนโต นับจริยธรรม วิทยายุทธ์ลำดับก่อนหลังของการเข้าสำนัก ซือไถ่สมควรเป็นเจ้าสำนักเห็งซัวจึงถูกต้อง"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่พลันตวัดมือซ้าย ตบมุมโต๊ะหักออกมามุมหนึ่ง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านคิดยุยงให้แตกแยกหรือ เตี่ยเอ้ยซือม่วยยอมเป็นเจ้าสำนักเป็นเพราะเราเสนอต่อซือแป๋ผู้ล่วงลับ ทั้งพูดจาเกลี้ยกล่อมนาง เตี่ยแจ๋หากคิดเป็นเจ้าสำนัก ก็ขึ้นครองตำแหน่งแต่แรก ยังต้องให้ผู้อื่นเสี้ยมสอนยุยงหรือ?"

กระบี่เก้าคดเคี้ยวทอดถอนใจกล่าวว่า

"จ้อซือเฮียกล่าวไม่ผิดจริงๆ ก่อนที่เราจะเดินทางลงใต้ จ้อซือเฮียบอกว่า 'เตี่ยแจ๋ซือไถ่เป็นบุคคลสูงส่ง ไม่ชมชอบชื่อเสียงจอมปลอม ครั้นที่จะยุ่งเกี่ยวกับภารกิจอันสับสน เจ้าพูดถึงเรื่องรวมห้าสำนักกับนาง คงต้องถูกยันกลับมา' แต่เรื่องนี้เกี่ยวพันอย่างกว้างขวาง พวกเราได้แต่พยายามอย่างเต็มที่ หากว่าเตี่ยแจ๋ซือไถ่นึกถึงความสุขส่วนตัว ไม่คำนึงถึงความเป็นความตายของชาวธัมมะนับพันนับหมื่น

ก็เป็นเรื่องอับจนปัญญา"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ผุดลุกขึ้น กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เล่ห์ลิ้นคารมของท่าน ไม่มีประโยชน์ต่อเรา พฤติการณ์ของสำนักซงซัวนี้ไม่เพียงเป็นการฉวยโอกาสซ้ำเติมคน ยังเป็นการถมหินลงบ่อ"

"ซือไถ่กล่าวผิดแล้ว หากซือไถ่เห็นแก่สหายร่วมแนว ยอมแบกรับภาระผลักดันให้สำนักซงซัว เห็งซัว ไท้ซัว ฮั้วซัว ฮ่วงซัว ทั้งห้ารวมกัน สำนักซงซัวเราจะสนับสนุนซือไถ่เป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต..."

เตี่ยแจ๋ซือไถ่โบกมือตัดบทว่า

"ท่านหากกล่าวต่อไป รังแต่ระคายหูเรา"

พลางผลักสองมือออก เสียงโครมเมื่อผลักกระแทกประตูไม้ทั้งสองบานปลิวกระเด็น จากนั้นขยับกายวบ ออกจากโรงเตี๊ยมเซียนอัน

นางเดินไปเพียงเดียวดาย ยามนั้นจันทร์ใกล้ล่วงลับ ทอทาบเงาร่างนางกับถนนหินเขียว นางเดินทางระยะทางหนึ่ง พลันฉุกคิดขึ้น

'อาศัยเราเพียงลำพัง ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจช่วยเหล่าศิษย์ออกมา นับแต่โบราณกาล เหล่าวีรบุรุษผู้กล้าล้วนยืดได้หดได้ เราไยไม่รับปากกระบี่เก้าคดเดี้ยวชั่วคราว รอจนเหล่าศิษย์ได้รับอิสระ เราค่อยฆ่าตัวตายเพื่อลุแก่โทษ ต่อให้มันกล่าวหาเราตระบัดสัตย์ เตี่ยแจ๋ก็ยอมแบกรับความมัวหมองทั้งมวล'

นางทอดถอนใจยาว หันกายเดินช้าๆ กลับไปยังโรงเตี๊ยมเซียนอัน อีกปลายหนึ่งของถนน พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า

"มารดาเจ้าเถอะ เรา**เจียงกุน** *(แม่ทัพ)* คิดดื่มสุราพักโรงเตี๊ยมผู้รับใช้เจ้าไฉนไม่รีบเปิดประตู?"

คนกล่าววาจาคือที่ปรึกษาทางทหารโง้วเทียนเต็ก ซึ่งพบพานบนเทือกเขาเซียนเฮี้ยเนี่ยเมื่อคืน เตี่ยแจ๋ซือไถ่พอฟังคล้ายคนใกล้จมน้ำไขว่คว้าถูกท่อนไม้ท่อนหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงช่วยสำนักเห็งซัวรอดจากเภทภัย บังเกิดความภาคภูมิใจ ดังนั้นเร่งรุดเดินทางมาถึงเมืองยี่จับโป๊ยโพ่ว

ตอนนั้นร้านอาหารเพิ่งเปิดประตู เหล็งฮู้ชงเข้าร้านอาหาร ร้องสั่งสุราอาหารผู้รับใช้เห็นเป็นนายทหารผู้หนึ่ง รีบหุงข้าวรินสุรา หั่นเนื้อเชือดไก่มาต้อนรับ

เหล็งฮู้ชงดื่มจนมึนเมาเล็กน้อย ครุ่นคิดขึ้น

'คราครั้งนี้นิกายอสูรพลาดท่าเสียที คงไม่ยอมเลิกรา ต้องรังควานสำนักเห็งซัวอีก เตี่ยแจ๋ซือไถ่มีแต่ความห้าวหาญ ขาดสติปัญญา มิใช่คู่มือของนิกายอสูร เรายังต้องคอยดูแลพวกนาง'

ดังนั้นชำระค่าสุราอาหารเปิดห้องพักผ่อนที่โรงเตี๊ยมเซียนอันหลับถึงหลังเที่ยง เพิ่งตื่นขึ้นมาล้างหน้าล้างตา พลันได้ยินผู้คนหลายคนร้องว่า

"ผู้เข้มแข็งแห่ง**ค่ายอึ้งฮวงแจ่** *(ค่ายลมเหลือง)* สันเขาร่วงเจี๊ยะกัง จะบุกปล้นยี่จับโป๊ยโพ่วในคืนนี้ พบพานคนก็ฆ่าทิ้ง เห็นสมบัติก็ปล้นชิง ทั้งหมดรีบหนีเอาชีวิตรอดไปเถอะ"

ชั่วพริบตา เสียงร่ำร้องดังระงมจากทุกทิศทาง ผู้รับใช้ทุบประตูห้องของเขา ร้องว่า

"**กุนเอี้ย** *(คำยกย่องนายทหาร)* เกิดเรื่องใหญ่แล้ว เหล่าโจรค่ายลมเหลืองสันเขาร่วงเจี๊ยะกัง จะมาปล้นเมืองในคืนนี้ ทุกบ้านช่องล้วนหลบหนีไป"

เหล็งฮู้ชงเปิดประตูห้องออก แผดด่าว่า

"มารดาเจ้าเถอะ ยามกลางวันแสกๆ ไหนเลยมีโจร เราเจียงกุนอยู่ที่นี้พวกมันกล้ากำเริบเสิบสานหรือ?"

ผู้รับใช้หน้านิ่วคิ้วขมวด กล่าวว่า

"โจรร้ายเหล่านั้นดุร้ายยิ่ง พวก...พวกมันไม่ทราบว่ากุนเอี้ยอยู่ที่นี้"

"ค่ายลมเหลืองสันเขาร่วงเจี๊ยะกังอยู่ที่ใด?"

"สันเขาร่วงเจี๊ยะกังอยู่ที่ใด กลับไม่เคยได้ยินมา แต่หมู่โจรค่ายลมเหลืองร้ายกาจยิ่ง เมื่อสองวันก่อนเพิ่งปล้นเมืองเอี้ยงชิ่วเท้าซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของยี่จับโป๊ยโพ่วสามสิบลี้ ฆ่าคนหกเจ็ดสิบคน เผาบ้านช่องร้อยกว่าหลัง กุนเอี้ยแม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่สองหมัดยากต้านทานสี่ฝ่ามือ ไม่นับหัวหน้าโจร ฟังว่าเพียงลิ่วล้อก็มีสามร้อยกว่าคน"

เหล็งฮู้ชงแผดด่าว่า

"มารดาเจ้าเถอะ สามร้อยกว่าคนจะเป็นไร เราเจียงกุนเข้าสู่สนามรบ เข้าเจ็ดครั้งออกเจ็ดครา เข้าแปดครั้งออกแปดครา"

ผู้รับใช้รับคำ หมุนตัววิ่งออกไป ได้ยินเบื้องนอกบังเกิดเสียงสับสนวุ่นวาย ร่ำร้องเรียกหากันและกัน เหล็งฮู้ชงเดินถึงหน้าประตูเห็นผู้คนหลายสิบคนสะพายห่อผ้าที่กลางหลัง มือหิ้วหีบของ หลบหนีลงสู่ใต้ ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ที่นี้อยู่ระหว่างแดนต่อแดนของมณฑลจิกังกับฮกเกี้ยน กองกำลังทหารของเมืองฮั่งจิวกับฮกจิวล้วนควบคุมไม่ถึง เป็นเหตุให้โจรร้ายก่อความไม่สงบ เราแม่ทัพใหญ่โง้วเทียนเด็กเมื่อประสบพบเหตุไม่อาจนิ่งดูดาย หากฆ่าหัวหน้าโจรได้ นับเป็นบุญกุศลประการหนึ่ง นี่เรียกว่ากินเงินเดือนหลวง สมควรทำงานหลวง'

นึกถึงตอนนี้อดหัวร่อมิได้ ร้องเรียกว่า

"ผู้รับใช้ นำสุรามา เราเจียงกุนดื่มกินแล้วจะฆ่าโจร"

แต่ยามนั้นแขกเหรื่อที่มาพักแรม เถ้าแก่โรงเตี๊ยม ภรรยาหลวงภรรยาน้อยของเถ้าแก่โรงเตี๊ยม พ่อครัวและผู้รับใช้ล้วนหลบหนีจากไป ต่อให้เหล็งฮู้ชงร้องดังกว่านี้ก็ไม่มีผู้คนสนใจ

เหล็งฮู้ชงอับจนปัญญา ได้แต่เข้าครัวไปหยิบสุราเอง นั่งดื่มกินที่ห้องโถงโรงเตี๊ยม ได้ยินเสียงเป็ดไก่ม้าสุกรร้องระงมคาดว่าชาวเมืองกวาดต้อนสัตว์เลี้ยงไปด้วย ชั่วครู่ให้หลัง สรรพเสียงค่อยสงบลง ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ครั้งนี้หมู่โจรค่ายลมเหลืองโชคไม่ดี ไม่ทราบข่าวรั่วไหลอย่างไร รอจนบุกเข้ามา ก็ปล้นชิงอะไรไม่ได้แล้ว'

ทั่วทั้งตัวเมืองอันกว้างใหญ่ เพียงหลงเหลือเขาแต่ผู้เดียว กลับเป็นเรื่องประหลาดในชีวิต ในความเงียบสงัดงัน พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังมาแต่ไกล ม้าสี่ตัวควบขับมาจากทิศใต้ เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'โจรร้ายมาแล้ว แต่ไฉนมีเพียงไม่กี่คน?'

ได้ยินม้าทั้งสี่ตัวควบขับผ่านถนนใหญ่ คนผู้หนึ่งร้องดังๆ ว่า

"แพะอ้วนของยี่จับโป๊ยโพ่วรับฟังไว้ ผู้ยิ่งใหญ่แห่งค่ายลมเหลืองสันเขาร่วงเจี๊ยะกังมีคำสั่ง ให้บุรุษสตรีชราเยาว์วัยออกมาที่หน้าประตูจนหมดสิ้น จะได้รับการละเว้นชีวิต ผู้ใดไม่ออกมา ล้วนต้องถูกประหารฆ่าสิ้น"

ในเสียงร้อง ควบม้าผ่านถนนใหญ่ไป เหล็งฮู้ชงมองลอดช่องประตูออกไป เห็นม้าพ่วงพีสี่ตัวควบขับผ่านดุจสายลม เพียงเห็นเงาหลังของคนบนหลังม้า พลันฉุกคิดว่าไม่ถูกต้อง ดูจากท่วงท่าบนหลังม้าของคนทั้งสี่ แสดงว่าฝีมือมิใช่ชั่ว ชนชั้นลิ่วล้อในรังโจรไหนเลยมีบุคคลเช่นนี้

เหล็งฮู้ชงผลักประตูออกจากโรงเตี๊ยม เดินไปประมาณสิบ

กว่าก้าวเห็นข้างศาลเจ้าพระภูมิ มีต้นจามจุรีต้นหนึ่ง แผ่กิ่งก้านสาขารกครึ้ม ดังนั้นกระโดดปราดขึ้นไปปีนป่ายขึ้นถึงกิ่งขวางที่อยู่สูงที่สุดต้นหนึ่ง ทรุดกายนั่งลง

ยามนั้น ทุกที่ทางปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด เหล็งฮู้ชงยิ่งรอนาน ยิ่งทราบว่าความนี้มีเลศนัย ลิ่วล้อของค่ายลมเหลืองมานานปานนี้ กองกำลังใหญ่ยังไม่มาถึงหรือว่าส่งลิ่วล้อหลายคนมา เปิดโอกาสให้ชาวเมืองหลบลี้หนีหน้าไป

รอประมาณครึ่งชั่วยาม ได้ยินสุ้มเสียงผู้คนดังมา ในจำนวนนี้ยังมีสุ้มเสียงของสตรี เหล็งฮู้ชงเงี่ยหูฟัง ทราบว่าคนของสำนักเห็งซัวมาแล้ว ต้องครุ่นคิดขึ้น

'พวกนางไฉนจนบัดนี้ค่อยมาถึง ใช่แล้ว เมื่อตอนกลางวันพวกนางคงพักผ่อนที่กลางป่าเขา'

ได้ยินพวกนางเคาะประตูโรงเตี๊ยมเซียนอัน จากนั้นเคาะประตูโรงเตี๊ยมอีกแห่งหนึ่ง โรงเตี๊ยมน่ำอันห่างไกลจากศาลเจ้าพระภูมิ คนของสำนักเห็งซัวหลังจากเข้าโรงเตี๊ยมไปทำอะไรล้วนมองไม่เห็น

เหล็งฮู้ชงรู้สึกว่าเรื่องนี้เป็นหลุมพรางของนิกายอสูร คิดล่อให้สำนักเห็งซัวติดกับ ดังนั้นซ่อนกายบนยอดไม้ สงบจิตใจดูเหตุการณ์ผ่านไปเนิ่นนาน เห็นงี้เช็งและพวกออกมาจุดโคมตามร้านรวงต่างๆ ชั่วครู่ให้หลังด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือบังเกิดเสียงร้องขอความช่วยเหลือของสตรีดังขึ้น

เหล็งฮู้ชงเข้าใจว่าเป็นศิษย์สำนักเห็งซัวถูกนิกายอสูรทำร้าย ดังนั้นกระโดดลงจากยอดไม้ วิ่งตะบึงไปยังต้นเสียงเมื่อมองลอดร่องหน้าต่างเข้าไป ภายในห้องไร้โคมไฟ แสงจันทร์สาดลอดเข้าทางหน้าต่าง เห็นชายฉกรรจ์เจ็ดแปดคนยืนแนบชิดกับผนัง

สตรีนางหนึ่งยืนอยู่กลางห้อง ร่ำร้องขอความช่วยเหลือ แต่

สีหน้าดุร้ายเกรี้ยวกราด แสดงว่ารอให้ผู้คนมาติดกับ

จริงดังคาดหมาย เสียงร้องของนางยังไม่ขาดหาย เบื้องนอกบังเกิดสุ้มเสียงสตรีนางหนึ่งตวาดว่า

"ผู้ใดก่อการร้ายในที่นี้?"

จากนั้นผลักเปิดประตูออก สตรีเจ็ดนางถลันเข้าไป คนนำหน้าคือแม่ชีงี้เชิง

สตรีที่ร้องขอความช่วยเหลือตวัดมือขวา โบกสะบัดผ้าเขียวกว้างยาวประมาณสี่เชียะผืนหนึ่งออก งี้เชิงและพวกทั้งเจ็ดพลันสั่นสะท้านหมุนคว้างหลายรอบล้มฟุบลง เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'ผ้าในมือของสตรีนางนี้ คงชุบยาสลบอันร้ายกาจ เราหากโถมเข้าไปช่วยคนอาจพลาดท่าเสียทีนาง ยังคงชมดูเหตุการณ์แล้วค่อยว่ากล่าว'

เห็นชายฉกรรจ์ที่ยืนแนบชิดกับผนังเหล่านั้นฮือเข้าไป ล้วงเชือกออกมัดมือมัดเท้างี้เชิงและพวกทั้งเจ็ด พันธนาการพวกนางไว้

ไม่นานให้หลัง มีคนสืบเสาะมาถึงหน้าห้อง กลับเป็นงี้ฮั้วและพวกทั้งเจ็ด พวกนางพอผลักประตูเข้าห้อง สตรีนางนั้นก็โบกผ้าเขียว มอมทำร้ายพวกนางสิ้นสติไป

จากนั้นอูซ้อนำซือม่วยหกนางรุดมา ก็ประสบชะตากรรมเยี่ยงเดียวกัน ทั้งก่อนและหลังมีศิษย์สตรีสำนักเห็งซัวยี่สิบเอ็ดนางถูกมอมทำร้ายสิ้นสติ จับมัดอยู่ที่มุมห้องชั่วครู่ให้หลัง ชายชราผู้หนึ่งยกมือทำท่า ทุกผู้คนก็ล่าถอยออกทางประตูหลัง

เหล็งฮู้ชงกระโดดขึ้นบนหลังคาห้อง ค้อมกายติดตามไป พลันได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลมดังมา ดังนั้นรีบหมอบร่างที่ข้างสันหลังคาของบ้านเรือนขนาดใหญ่หลังหนึ่ง ห่างจากตนเองไม่กี่วา

เหล็งฮู้ชงทิ้งตัวลงมาเบาๆ เห็นเตี่ยแจ๋ซือไถ่นำศิษย์สามคนเร่งรุดมาทางด้านนี้ ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ไม่ถูกต้อง นี่เป็นแผนล่อเสือออกจากถ้ำ แม่ชีที่โรงเตี๊ยมคงต้องย่ำแย่แล้ว'

มองแต่ไกลเห็นเงาร่างหลายสายวิ่งตะบึงไปยังโรงเตี๊ยมน่ำอันขณะจะดิดตามไปชมดู เบื้องบนศีรษะพลันบังเกิดสุ้มเสียงแผ่วเบาเสียงหนึ่งดังว่า

"รอสักครู่แม่ชีชรานั้นรุดมา พวกเจ้าทั้งเจ็ดคอยพัวพันนางไว้"

สุ้มเสียงดังขึ้นที่เหนือศีรษะ เหล็งฮู้ชงเพียงขยับตัวต้องถูกพบเห็น ได้แต่ยืนแนบชิดติดกำแพง

ได้ยินเสียงเตี่ยแจ๋ซือไถ่เตะประตูห้องเปิดออก ร้องถามว่า

"งี้ฮั้ว งี้เช็ง อูซ้อ พวกเจ้าได้ยินเสียงของเราหรือไม่?"

จากนั้นเห็นนางวิ่งวนรอบห้องแถว จากนั้นโผพุ่งขึ้นบนหลังคาแต่ไม่เข้าห้องไปตรวจดู เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'นางไฉนไม่เข้าห้องไปตรวจดู พอเข้าไปจะเห็นศิษย์ทั้งหมดถูกจับมัดไว้'

จากนั้นเห็นว่านางไม่เข้าไปก็ประเสริฐ คนของนิกายอสูรเฝ้าอยู่บนหลังคา ขอเพียงนางเข้าห้องหับ ก็จะถูกล้อมไว้ กลับกลายเป็นตะพาบในไหแล้ว

พลันเห็นเตี่ยแจ๋ซือไถ่วิ่งตะบึงกลับโรงเตี๊ยมน่ำอันอย่างเร่งร้อน ศิษย์ที่ด้านหลังทั้งสามตามไม่ทัน ที่มุมถนนพลันปรากฏผู้คนหลายคนถลันออกมาตวัดผ้าเขียวขึ้น ศิษย์สตรีทั้งสามก็ล้มลง ถูกลากเข้าไปในห้องใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นหนึ่งในสามคล้ายเป็นงี้นิ้ม

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิด ไม่ทราบควรช่วยงี้นิ้มออกมาหรือไม่ แต่แล้วครุ่นคิดขึ้น

'ตอนนี้เราพอปรากฏกาย ต้องเกิดการต่อสู้ขึ้น คนของสำนักเห็งชัวถูกนิกายอสูรคร่ากุมไว้ ไม่ควรลงมือโดยเปิดเผย ยังคงลอบปฏิบัติประเสริฐกว่า'

จากนั้นเห็นเตี่ยแจ๋ซือไถ่ออกจากโรงเตี๊ยมน่ำอัน ร่ำร้องที่กลางถนนค่อยกระโดดขึ้นบนหลังคา ด่าทอดังฮึงปุกป่าย คนของนิกายอสูรไม่อาจสะกดกลั้นใจ ที่อยู่เจ็ดคนโผพุ่งขึ้นไปต่อสู้กับนางเหล็งฮู้ชงชมดูอยู่หลายกระบวนท่า ครุ่นคิดขึ้น

'เตี่ยแจ๋ซือไถ่มีเพลงกระบี่ลึกล้ำ มาตรว่าอาศัยหนึ่งต้านรับเจ็ดยามกะทันหันคงไม่พ่ายแพ้ เรายังคงไปช่วยงี้นิ้มซือม่วยก่อน'

ดังนั้นถลันเข้าห้องหับหลังนั้น เห็นภายในห้องมีคนผู้หนึ่งถือดาบยืนเฝ้ารักษา เหล่าศิษย์สตรีทั้งสามถูกจับมัดไว้ นอนอยู่แทบเท้าของมัน

เหล็งฮู้ชงกระโดดปราดเข้าไป เสือกดาบพร้อมฝักออกแทงใส่คอหอยมัน คนผู้นั้นไม่ทันรู้สึกตัว ก็จบชีวิตไป เหล็งฮูชงต้องงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'ดาบของเราไฉนรวดเร็วปานนี้ เพิ่งยื่นมือออกฝักดาบก็ทิ่มสกัดใส่คอหอยมัน'

หาทราบไม่ว่านับแต่ตนเองฝึกยอดวิชาดูดดาว พลังลมปราณของหกเซียนหุบเขาท้อ หลวงจีนปุกก่าย เฮ็กแป๊ะจื้อและพวกที่คั่งค้างอยู่ภายในกายล้วนกลับกลายเป็นของตน พอลงมือก็ปลิดชีวิตคนผู้นั้น

เหล็งฮู้ชงรู้สึกเสียใจเล็กน้อย ลากซากศพไป พอกัมศีรษะลงพบว่าศิษย์สตรีที่นอนกับพื้นทั้งสามมีงี้นิ้มอยู่ด้วยจริงๆ ดังนั้นเข้าครัวไปตักน้ำมาทัพพีหนึ่ง พรมน้ำใส่หน้านาง

ชั่วครู่ให้หลัง งี้นิ้มส่งเสียงดังอืมม์ ฟื้นคืนสติมา ตอนแรก

ไม่ทราบว่าอยู่ที่ใด พอลืมตาขึ้นค่อยได้คิด กระโดดปราดขึ้น คิดลูบคลำกระบี่ข้างกาย ค่อยทราบว่ามือเท้าถูกมัดพันธนาการ แทบเสียหลักล้มลงอีกครา

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"**เชี่ยวซือหู** *(คำเรียกแม่ชีอายุเยาว์)* ไม่ต้องกลัว คนร้ายนี้ถูกเราเจียงกุนฆ่าทิ้ง"

พลางชักดาบตัดเชือกบนมือเท้าของนาง งี้นิ้มอยู่ในความมืดได้ยินเสียงของเขาเข้าใจว่าเป็นเหล็งฮู้ตั่วกอที่ครุ่นคิดถึงอยู่ทุกเช้าค่ำถึงกับตื้นตันทั้งยินดี ร้องเรียกว่า

"ท่าน...ท่านคือเหล็งฮู้ตั่ว..."

คำ "กอ" ไม่ทันกล่าวจากปาก พบว่าไม่ถูกต้อง สร้างความอับอายจนหน้าแดงฉาน ตะกุกตะกักว่า

"ท่าน...ท่านเป็นใคร?"

เหล็งฮู้ชงได้ยินนางจดจำตนเองออก แต่แล้วเปลี่ยนคำพูดจึงกล่าว

"เราเจียงกุนอยู่ที่นี้ โจรน้อยเหล่านั้นไม่กล้ารังแกพวกท่าน"

งี้นิ้มอุทานดังอากล่าวว่า

"ที่แท้เป็น**โง้วเจียงกุน** *(แม่ทัพแซ่โง้ว)* ซือแป๊ะเราเล่า?"

"นางต่อสู้กับศัตรูที่เบื้องนอก พวกเราออกไปชมดู"

งี้นิ้มร้องเรียก "แต้ซือเจ้ ฉิ้งซือม่วย" ล้วงชุดไฟจากอกเสื้อกวัดแกว่งจุดขึ้นเห็นพวกนางทั้งสองนอนอยู่บนพื้น จึงกล่าว

"พวกนางล้วนอยู่ที่นี้"

ขณะจะตัดเชือกที่มัดมือเท้าให้กับพวกนาง เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ไม่ต้องร้อนรน ยังคงไปช่วยซือแป๊ะท่านสำคัญกว่า"

พลางหันกายออกไป งี้นิ้มตามติดอยู่ด้านหลัง เดินไปไม่กี่

ก้าวเห็นเงาร่างเจ็ดแปดสายพุ่งขวับออกไป จากนั้นบังเกิดเสียงอาวุธลับถูกกระแทกร่วงหล่น ได้ยินผู้คนร้องชมเชยเพลงกระบี่ของเตี่ยแจ๋ซือไถ่ เตี่ยแจ๋ซือไถ่จดจำออกว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นคนของสำนักซงซัว ไม่นานให้หลัง เตี่ยแจ๋ซือไถ่ติดตามผู้คนสิบกว่าคนนั้นไปยังโรงเตี๊ยมเซียนอัน

เหล็งฮู้ชงกวักมือต่องี้นิ้ม เร้นกายเข้าโรงเตี๊ยม แอบฟังอยู่นอกหน้าต่าง ได้ยินกระบี่เก้าคดเคี้ยวบอกว่า เตี่ยแจ๋ซือไถ่ต้องรับปากรวมสำนักเห็งซัวเข้ากับสำนักซงซัว จึงยอมช่วยคนให้กับนาง เห็นคนผู้นี้ฉวยโอกาสซ้ำเติมคน ต้องลอบขุ่นเคืองใจ เตี่ยแจ๋ซือไถ่ยิ่งเดือดดาล ในที่สุดสะบัดหน้าออกจากโรงเตี๊ยม

เหล็งฮู้ชงรอจนเตี่ยแจ๋ซือไถ่ไปไกล ค่อยออกจากโรงเตี๊ยมเซียนอันร้องดังๆ ว่า

"มารดาเจ้าเถอะ เราเจียงกุนคิดดื่มสุราพักโรงเตี๊ยม ผู้รับใช้เจ้าไฉนไม่รีบเปิดประตู?"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่กำลังอับจนปัญญา พอได้ยินเสียงร้องของโง้วเจียงกุนผู้นี้สร้างความยินดียิ่ง รีบหวนกลับมา งี้นิ้มก็ร้องเรียก "ซือแป๊ะ" เดินเข้ารับหน้า

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ยินดีกว่าเดิม รีบถามว่า

"เมื่อครู่เจ้าไปที่ใด?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ศิษย์ถูกมารร้ายนิกายอสูรจับตัวไป เป็นเจียงกุนท่านนี้ช่วยข้าพเจ้า..."

ยามนั้นเหล็งฮู้ชงผลักประตูโรงเตี๊ยมเข้าไปแล้ว ที่ห้องโถงโรงเตี๊ยมจุดเทียนไขสองเล่ม กระบี่เก้าคดเคี้ยวเจ็งติ่งนั่งบนเก้าอี้กลางห้องกล่าวอย่างเยือกเย็น

"ผู้ใดร่ำร้องตะโกนก้อง ไสหัวไปให้กับพวกเรา"

เหล็งฮู้ชงแผดด่าว่า

"มารดาเจ้าเถอะ เราเจียงกุนเป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมือง เจ้ากลับกล้ากล่าวก้าวร้าว เถ้าแก่ เถ้าแก่เนี้ย ผู้รับใช้ รีบไสหัวออกมาให้กับเรา"

คนของสำนักซงซัวได้ยินเขาด่าทอสองคำ ก็ร่ำร้องเรียกเถ้าแก่และเถ้าแก่เนี้ย แสดงว่าเป็นเปลือกนอกเกรี้ยวกราด จิตใจขลาดเขลา ล้วนรู้สึกน่าหัวร่อ กระบี่เก้าคดเคี้ยวมีเรื่องสำคัญต้องกระทำไม่คิดพัวพันกับทหารสุนัขมากความ ดังนั้นกล่าวเบาๆ

"จี้จุดเจ้าผู้นี้ แต่อย่าได้ทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต"

ราชสีห์ขนทองกอโคกชิงผงกศีรษะรับ เดินเข้าไปอย่างยิ้มแย้มกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นกนเอี้ย เสียดารวะแล้ว"

ขาดคำ ยื่นนิ้วชี้ออก ทิ่มใส่หว่างเอวเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงพอเห็นทิศทางที่นิ้วมือมันจี้ออก รีบโคจรพลังรวมอยู่ที่หว่างเอว ดรรชนีนี้พอดีจี้ถูกจุดเชี่ยเอี่ยของเขา

ราชสีห์ขนทองเข้าใจว่า เหล็งฮู้ชงต้องเปล่งเสียงหัวร่อออกมา จากนั้นล้มลงสิ้นสติไป มิคาดเหล็งฮู้ชงเพียงหัวร่อคิกกล่าวว่า

"เจ้าผู้นี้ลงไม้ลงมือ ล้อเล่นอันใดกับเราเจียงกุน"

ราชสีห์ขนทองสงสัยยิ่ง จี้ดรรชนีที่สองออก คราครั้งนี้ใช้พลังดรรชนีสิบส่วน เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮา กระโดดปราดขึ้นด่าอย่างแย้มยิ้ม

"มารดาเจ้าเถอะ ลูบล้วงชายโครงเราเจียงกุน คิดขโมยเงินหรือ?"

ราชสีห์ขนทองพลิกมือซ้ายวูบ คว้าจับข้อมือซ้ายเหล็งฮู้ชง

สลัดเหวี่ยงไปทางขวา คิดฉุดดึงเขาลงมา มิคาดฝ่ามือพอกระทบถูกข้อมือของเขา กำลังภายในก็ถ่ายทะลักออกจากใจกลางฝ่ามือ โดยไม่อาจควบคุมรั้งยั้ง สร้างความแตกตื่นจนคิดส่งเสียงร้อง แต่อ้าปากค้างกลับปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา

เหล็งฮู้ชงรู้สึกกำลังภายในของฝ่ายตรงข้ามถ่ายทะลักเข้าสู่ร่างกายตน เป็นสภาพเดียวที่ตนเองคว้าข้อมือเฮ็กแป๊ะจื้อไว้ต้องใจหายวูบ ไม่คิดใช้อวิชชานี้ ดังนั้นสลัดมือโดยแรง ดิ้นหลุดจากเงื้อมมือมัน

ราชสีห์ขนทองคล้ายได้รับคำนิรโทษ งงงันวูบจึงพุ่งถอยไปด้านหลัง รู้สึกตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย คล้ายเพิ่งฟื้นไข้ ต้องร้องว่า

"ยอด...ยอดวิชาดูดดาว!"

กระบี่เก้าคดเคี้ยว แส้วิเศษและเหล่าศิษย์สำนักซงซัวกระโดดปราดมา ถามเป็นเสียงเดียวว่า

"ว่ากระไร?"

"คน...คนผู้นี้ใช้ยอดวิชาดูดดาว"

ทันใด ประกายสีเขียววูบขึ้น ทุกผู้คนชักกระบี่จากฝัก แส้วิเศษกลับถือแส้อ่อนเส้นหนึ่ง กระบี่เก้าคดเคี้ยวมีเพลงกระบี่รวดเร็วยิ่ง ประกายเย็นเยียบ สั่นพลิ้วคราหนึ่ง ประกายกระบี่ก็แทงใส่คอหอยเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงปลดดาบจากหว่างเอว ใช้ดาบพร้อมฝักต่างกระบี่ขยับข้อมือจี้ใส่หลังมือทุกผู้คน ได้ยินเสียงเคร้งคร้างดังไม่ขาดหูกระบี่ร่วงหล่นทั่วพื้นดิน

กระบี่เก้าคดเคี้ยวมีพลังฝีมือสูงที่สุด หลังมือแม้ถูกฝักดาบแทงใส่กระบี่ยังไม่ร่วงหล่น สร้างความแตกตื่นจนพุ่งถอยไปด้านหลัง แส้วิเศษกลับมีสภาพทุลักทุเลยิ่งด้ามแส้หลุดจากมือ แส้อ่อนม้วนกลับมาพันคอตัวเอง รัดพันจนแทบหายใจไม่ออก

กระบี่เก้าคดเคี้ยวกลางหลังปะทะกับผนัง ใบหน้าซีดขาวไร้สีเลือดกล่าวว่า

"ยุทธจักรล่ำลือว่า ยิ่มก่าจู้นิกายอสูรกลับเข้าสู่บู๊ลิ้ม ท่าน... ท่านคือยิ่มอั้วเกี้ยหรือ?"

เหล็งฮู้ชงพลางกล่าวว่า

"ยิ่มอั้วเกี้ยยิ่มลื้อเกี้ยอันใด เราเจียงกุนยามนั่งไม่เปลี่ยนชื่อ ยามยืนไม่เปลี่ยนแซ่ แซ่โง้วนามเทียนเต็ก พวกเจ้าเป็นโจรน้อยของค่ายอันใด สันเขาอันใดหรือ?"

กระบี่เก้าคดเคี้ยวประสานมือกล่าวว่า

"ท่านกลับเข้ายุทธจักร ผู้แซ่เจ็งสำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือ ขออำลา"

พลางกระโดดลอยตัว ทลายหน้าต่างออกไป ราชสีห์ขนทองตามติด ที่หลงเหลือพ่งออกทางหน้าต่าง ทิ้งกระบี่เรี่ยราดทั่วพื้นดิน

เหล็งฮู้ชงมือซ้ายถือฝักดาบ มือขวาจับด้ามดาบ ทำท่าชักหลายครั้ง แต่ชักไม่ออก จึงกล่าว

"ดาบเล่มนี้ขึ้นสนิมร้ายกาจนัก วันพรุ่งนี้ต้องไปหาช่างตีดาบฝนดาบสักครา"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ประนมมือกล่าวว่า

"โง้วเจียงกน พวกเราไปช่วยศิษย์สตรีทั้งหลายออกมา เป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงคาดว่า กระบี่เก้าคดเคี้ยวและพวกเมื่อจากไป ไม่มีผู้ใดต้านกระบี่ของเตี่ยแจ๋ซือไถ่ได้ จึงกล่าว

"เราเจียงกุนจะดื่มสุราในที่นี้สักหลายชาม เล่าซือไถ่ ท่านจะดื่มสักชามหรือไม่?"

งี้นิ้มพอฟัง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เจียงกุนท่านนี้หากพบพานเหล็งฮู้ตั่วกอ ทั้งสองกลับเป็นสหายในเชิงสุรา'

เมื่อชำเลืองมองไปที่เขา เห็นเจียงกุนท่านนี้จับจ้องมองมาต้องหน้าแดงวูบก้มศีรษะลง

เตี่ยแจ๋ซือไถ่กล่าวว่า

"อาตมาไม่ดื่มสุรา เจียงกุน ขอตัวแล้ว"

พลางประนมมือคำนับ หันกายออกไป งี้นิ้มตามติดอยู่ด้านหลัง ขณะจะออกจากประตู อดเหลียวมองเขามิได้ เห็นเหล็งฮู้ชงผุดลุกขึ้นควานหาสุรา ปากร่ำร้องว่า

"มารดามันเถอะ ผู้คนโรงเตี๊ยมนี้ล้วนตายหมดสิ้น จนบัดนี้ยังไม่ไสหัวออกมา"

เหล็งฮู้ชงเสาะพบป้านสุรา จ่อจะงอยปากป้านกับปาก ดื่มสุราครึ่งป้านครุ่นคิดขึ้น

'แม่ชีและสตรีเหล่านี้ไปแล้วย้อนกลับมา คงต้องพิรี้พิไรไม่ขาดปาก หากรับมือไม่ถูกต้อง อาจเผยพิรุธ เรายังคงหลบลี้หนีหน้าไปประเสริฐกว่า'

ดังนั้นดื่มสุราจนหมดป้าน คิดเข้าครัวไปหาอาหารรับประทาน จากนั้นจะจากไป พลันได้ยินงี้นิ้มร่ำร้องแต่ไกลว่า

"ซือแป๊ะ ท่านอยู่ที่ใด?"

เหล็งฮู้ชงรีบโถมออกจากโรงเตี๊ยม สืบเสาะไปตามเสียง เห็นหญิงสาวอายุเยาว์สองนางยืนอยู่กลางถนน ร่ำร้องเรียกหาเตี่ยแจ๋ซือไถ่ ดังนั้นถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไปช่วยแต้ซือเจ้และฉิ้งซือม่วย ซือแป๊ะห่วงใยซือเจ้

ทั้งหลาย ดังนั้นเร่งรุดไปค้นหา พวกเราทั้งสามพอออกมา ก็ไม่ทราบท่านผู้เฒ่าไปที่ใดแล้ว?"

เหล็งฮู้ชงเห็นแต้งักมีอายุเพียงยี่สิบเอ็ดยี่สิบสองปี ฉิ้งเกียงอายุเยาว์ยิ่งกว่าเพียงสิบหกสิบเจ็ดปี ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น *'โกวเนี้ยอายุเยาว์เหล่านี้ขาดประสบการณ์ สำนักเห็งซัวส่งพวกนางออกมาทำอะไร?'*

ในใจครุ่นคิดปากกล่าวว่า

"เราทราบว่าพวกนางอยู่ที่ใด พวกท่านตามเรามา"

พลางสาวเท้าก้าวเดินปราดไปยังห้องหับมุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เมื่อถึงหน้าประตู ตวัดเท้าเตะประตูเปิดออก กริ่งเกรงสตรีนั้นยังอยู่ภายใน แพร่ยาสลบมอมทำร้าย ดังนั้นกล่าวว่า

"พวกท่านใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดจมูกปาก ภายในมีนางโสโครกผู้หนึ่งสามารถแพร่พิษ"

ตนเองยกมือซ้ายปิดจมูก เม้มริมฝีปากแนบแน่น โถมเข้าห้องไป สายตายามกวาดมอง ต้องตะลึงลานกับที่

ภายในห้องความจริงนอนเต็มไปด้วยศิษย์สตรีสำนักเห็งซัว แต่ตอนนี้หายสาบสูญไร้ร่องรอย

เหล็งฮู้ชงอุทานดังเอ๊ะ เห็นบนโต๊ะมีเชิงเทียน ดังนั้นกวัดแกว่งชุดไฟจุดขึ้นภายในห้องเวิ้งว้างว่างเปล่า ไหนเลยมีคน เมื่อตรวจค้นที่ต่างๆ ภายในห้องไม่พบเห็นร่องรอยเบาะแสใด ต้องร้องว่า

"ประหลาดแท้"

งิ้นิ้ม แต้งักและฉิ้งเกียง จับจ้องมองมาอย่างสงสัยใจ เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"มารดามันเถอะ ซือเจ้าของท่านจำนวนมากถูกนางโสโครกที่สามารถแพร่พิษคนหนึ่งมอมทำร้ายสิ้นสติ ถูกจับมัดอยู่ที่นี้ ชั่วพริบตาไฉนหายสาบสูญไป?"

แต้งักถามว่า

"โง้วเจียงกุน ท่านเห็นซือเจ้พวกเราถูกมอมทำร้ายสิ้นสติอยู่ที่นี้หรือ?"

"เมื่อคืนเรานอนหลับฝันไป เห็นแม่ชีและสตรีมากหลายนอนกระจัดกระจายทั่วห้อง ไหนเลยผิดพลาดได้?"

แต้งักคิดบอกว่าเมื่อเป็นความฝัน ไม่อาจถือเป็นบรรทัดฐานแต่ทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งชอบกล่าวเหลวไหล ปากบอกว่าฝันไป แท้ที่จริงเห็นกับตา ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าพวกมันไปที่ใด?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ไม่แน่ว่าที่ใดมีเนื้อชิ้นใหญ่ พวกนางล้วนไปรับประทานอาจบางทีมีการแสดงงิ้ว พวกนางไปดูงิ้ว"

พลางกวักมือเรียกหาว่า

"พวกท่านทั้งสามทางที่ดีติดตามอยู่ด้านหลังเรา อย่าได้ผละจากไป คิดรับประทานเนื้อชมดูงิ้ว ก็ไม่ต้องรีบร้อนไป"

ฉิ้งเกียงแม้อายุเยาว์ แต่ก็ทราบว่าสถานการณ์คับขัน ซือเจ้ทั้งหลายล้วนตกไปในเงื้อมมือศัตรู สำนักเห็งซัวออกมาหลายสิบคน เพียงหลงเหลือพวกนางสามคน นอกจากทำตามคำสั่งเจียงกุนท่านนี้ไม่มีหนทางอื่นอีก ดังนั้นพวกนางติดตามเขาออกจากห้อง

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ศิษย์สตรีเหล่านี้ต่อให้ถูกผู้คนจับตัวไป เตี่ยแจ๋ซือไถ่ไฉนหายสาบสูญ ด้วยเกรงว่านางพลาดท่าเสียทีแก่ศัตรู เราสมควรออกติดตามหา งี้นิ้มและพวกทั้งสามหากอยู่ที่ยี่จับโป๊ยโพ่ว เกรงว่าไม่ถูกต้อง ได้แต่นำพวกนางร่วมทาง'

ดังนั้นกล่าวว่า

"พวกเราไร้เรื่องราวกระทำลองไปเสาะหาซือแป๊ะพวกท่านดูว่านางไปเล่นที่ใด พวกท่านเห็นว่าดีหรือไม่?"

แต้งักกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก เจียงกุนมีวิทยายุทธ์สูงเยี่ยม ประสบการณ์กว้างขวาง หากไม่นำพวกเราออกค้นหา เกรงว่ายากจะหาพบ"

เหลงฮูชงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"คำ *'วิทยายุทธ์สูงเยี่ยม ประสบการณ์กว้างขวาง'* กล่าวได้ไม่ผิด วันหน้าเราเจียงกุนได้เลื่อนยศเลื่อนตำแหน่ง ร่ำรวยมีเงินทอง จะกำนัลเงินให้พวกท่านร้อยตำลึง ให้พวกท่านไปซื้อเสื้อผ้าใหม่สวมใส่"

ปากกล่าวเหลวไหล คนกระโดดขึ้นบนหลังคา สอดส่ายสายตามอง ยามนั้นอาทิตย์อุทัยเพิ่งไขแสง หมอกขาวคละคลุ้งอบอวล เมื่อทอดตาไปที่ไกลตา ถนนใหญ่ทั้งสองด้านปราศจากเงาร่างผู้คน พลันเห็นบนถนนด้านทิศใต้มีวัตถุสีเขียวสิ่งหนึ่งเนื่องเพราะอยู่ห่างไกลไม่อาจเห็นชัดตา

เหลิงฮูชงกระโดดลงจากหลังคา วิ่งตะบึงไปเก็บของสิ่งนั้นขึ้นมา เห็นเป็นรองเท้าผ้าสีเขียวของสตรีข้างหนึ่ง คล้ายเป็นรองเท้าที่งี้นิ้ม สวมใส่ รอคอยชั่วขณะงี้นิ้มและพวกติดตามมาถึง จึงส่งรองเท้าสตรีข้างนั้นแก่งี้นิ้ม กล่าวว่า

"เป็นรองเท้าของท่านหรือ ไฉนทิ้งอยู่ที่นี้?"

งี้นิ้มแม้ทราบว่าตัวเองสวมใส่รองเท้า ยังอดกวาดตาไปที่เท้ามิได้ เห็นเท้าทั้งสองล้วนสวมรองเท้าอยู่ แต้งักกล่าวว่า

"นี่เป็นรองเท้าของซือเจ้ม่วยเรา ไฉนทิ้งอยู่ที่นี้?"

ฉิ้งเกียงกล่าวว่า

"คงเป็นซือเจ้ท่านใดถูกศัตรูจับตัวไป เมื่อถึงที่นี้ก็ขัดขืนดิ้นรน

เป็นเหตุให้รองเท้าร่วงหลุดลงมา"

แต้งักกล่าวว่า

"ไม่แน่ว่านางจงใจทิ้งรองเท้าไว้ข้างหนึ่ง ให้พวกเราล่วงรู้"

เหล็งฮู้ชงชมว่า

"มิผิด ท่านก็มีวิทยายุทธ์สูงเยี่ยม ประสบการณ์กว้างขวาง พวกเราไป"

พลางทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึงลงสู่ใต้ ตอนแรกแต้งักและพวกทั้งสามยังอยู่ห่างไม่ไกล ต่อมาทอดระยะห่างไกลออกไปทุกขณะ เหล็งฮู้ชงตรวจตราตลอดทาง พร้อมกับคอยเหลียวมองพวกนางทั้งสาม กริ่งเกรงพวกนางถูกศัตรูจับตัวไปอีก วิ่งตะบึงไปลี้เศษ ก็หยุดยั้งลงรอคอย รอคอยจนงี้นิ้มและพวกทั้งสามมาถึง ค่อยวิ่งต่อไป

กระทำเช่นนี้หลายครั้ง วิ่งตะบึงเป็นระยะทางสิบกว่าลี้ เห็นเส้นทางเบื้องหน้าทอดคดเคี้ยว สองฟากข้างปลูกต้นไม้แน่นขนัด หากศัตรูซุ่มซ่อนตรงทางโค้ง จับตัวงี้นิ้มและพวกไป เกรงว่าช่วยเหลือไม่ทันท่วงที กอปรกับเห็นฉิ้งเกียงวิ่งเป็นเวลานาน เหน็ดเหนื่อยจนสองแก้มแดงสดใส ดังนั้นเหล็งฮู้ชงชะลอฝีเท้าลง ร้องดังๆ ว่า

"มารดามันเถอะ เราเจียงกุนสวมรองเท้าหนัง หากวิ่งเร็วปานนี้ รองเท้าหนังต้องสึกหรอ พวกเราค่อยๆ เดินเถอะ"

คนทั้งสี่เดินทางอีกเจ็ดแปดลี้ ฉิ้งเกียงพลันอุทานดังเอ๊ะ วิ่งถึงใต้พุ่มไม้แถบหนึ่ง เก็บหมวกผ้าสีเขียวขึ้นมาใบหนึ่ง เป็นหมวกที่แม่ชีสำนักเห็งชัวสวมใส่ แต้งักกล่าวว่า

"เจียงกุน ซือเจ้พวกเราถูกศัตรูจับตัวไป มุ่งสู่เส้นทางนี้จริงๆ"

ศิษย์สตรีทั้งสามเห็นเดินถูกทาง พากันเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น เหล็งฮู้ชงกลับถูกทอดทิ้งล้าหลัง ประมาณยามเที่ยงคนทั้งสี่แวะรับประทาน

อาหารที่ร้านอาหารเล็กๆ แห่งหนึ่ง

เจ้าของร้านเห็นนายทหารผู้หนึ่งนำแม่ชีน้อยนางหนึ่ง หญิงสาวอายุเยาว์สองนางร่วมทาง สร้างความสงสัยใจยิ่ง สำรวจมองตลอดเวลา เหล็งฮู้ชงตบโต๊ะแผดด่าว่า

"มารดาเจ้าเถอะ มีอันใดน่าดู ไม่เคยเห็นหลวงจีนแม่ชีหรือ?"

เจ้าของร้านรีบรับคำ แต้งักถามว่า

"**ตั่วเจ่ก** *(ท่านอา)* เคยเห็นบรรพชิตหลายรูปผ่านที่นี้ไปหรือไม่?"

"หลายรูปกลับไม่มี แต่มีอยู่รูปหนึ่ง เป็นเล่าซือไถ่นางหนึ่ง ถามเราว่าพบเห็นบรรพชิตหลายรูปผ่านทางไปหรือไม่ เราบอกว่าไม่เห็น นางก็วิ่งต่อไป นางอายุสูงวัยแต่วิ่งเร็วยิ่ง ในมือถือกระบี่แวววับเล่มหนึ่ง คล้ายคนเล่นงิ้วบนเวที"

ฉิ้งเกียงปรบมือร้องว่า

"เป็นซือแป๋เอง พวกเรารีบตาม"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ไม่ต้องรีบร้อน รับประทานอิ่มหนำก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

คนทั้งสี่รับประทานอาหารอย่างรีบร้อน ก่อนไปฉิ้งเกียงซื้อหมั่นโถวสี่ใบบอกว่าจะให้ซือแป๋รับประทาน เหล็งฮู้ชงบังเกิดความหดหู่ใจครุ่นคิดขึ้น

'นางกตัญญูต่อซือแป๋เช่นนี้ เราแม้คิดกตัญญูต่อซือแป๋ กลับทำไม่ได้'

แต่ติดตามจนฟ้ามืดค่ำ ยังไม่พบเห็นร่องรอยของเตี่ยแจ๋ซือไถ่และเหล่าศิษย์เห็งซัว เมื่อทอดตามอง เห็นดงไม้แน่นขนัดหญ้าท่วมรกร้าง ทางเดินยิ่งมายิ่งคับแคบ เดินทางอีกครู่หนึ่ง หญ้าท่วมถึงเอว เมื่อถึงตอนท้าย กระทั่งเส้นทางก็มองไม่เห็นแล้ว

ทันใด ด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือบังเกิดเสียงอาวุธปะทะกันดังมา เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"ทางด้านนั้นมีคนต่อยตีกัน"

พลางวิ่งตะบึงไปยังทิศทางต้นเสียง วิ่งไปหลายสิบวา เบื้องหน้าพลันกระจ่างจ้า คบไฟสิบกว่าอันยกชูขึ้นสูง เสียงอาวุธปะทะกันดังเร่งร้อนกว่าเดิม

เหล็งฮู้ชงเร่งฝีเท้าวิ่งเข้าใกล้ เห็นผู้คนหลายสิบคนชูคบไฟล้อมเป็นวง ในวงล้อมมีคนผู้หนึ่งโบกแขนจีวรพัดพลิ้ว คุมกระบี่จู่โจมหาญสู้ศัตรูเจ็ดคนคือเตี่ยแจ๋ซือไถ่เอง ที่นอกวงล้อมนอนไว้ด้วยผู้คนหลายสิบคน ดูจากการแต่งกายก็ทราบว่าเป็นเหล่าศิษย์สำนักเห็งซัว

เหล็งฮู้ชงเห็นฝ่ายตรงข้ามล้วนคลุมหน้าปกปิดรูปโฉม ดังนั้นเดินเข้าไปหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"ใช้เจ็ดกลัมรมหนึ่ง หมายความว่าอย่างไร?"

เหล่าผู้คลุมหน้าเหลียวขวับมาด้วยความตระหนก มีแต่คนในวงต่อสู้ทั้งเจ็ดไม่แยแสสนใจ ยังคงกลุ้มรุมจู่โจมใส่เตี่ยแจ๋ซือไถ่ บนจีวรของเตี่ยแจ๋ซือไถ่แปดเปื้อนคราบโลหิตหลายหย่อม แม้แต่ใบหน้าก็ถูกโลหิตกระเซ็นใส่ พร้อมกันนั้นใช้กระบี่ด้วยมือซ้าย แสดงว่ามือขวารับบาดเจ็บ

ในกลุ่มคนบังเกิดเสียงตวาด "ผู้ใด" ชายฉกรรจ์สองคนถือดาบกระโดดถึงเบื้องหน้าเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงตวาดว่า

"เราแม่ทัพห้อม้าไม่หยุดยั้ง ปราบศึกทั้งเหนือจรดใต้ พบพานแต่พวกเจ้าเหล่าโจรน้อย ผู้มาประกาศนาม ใต้ดาบของเราเจียงกุนไม่ฆ่าคนไม่มีชื่อ"

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นตัวโง่งมตนหนึ่ง"

พลางสะบัดดาบฟันใส่เท้าเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงร้องโอยคำหนึ่ง ขยับกายวูบโถมไปในวงต่อสู้ ยกดาบพร้อมฝักหวดติดต่อกันเจ็ดครั้งครา แยกย้ายกระแทกถูกข้อมือคนทั้งเจ็ด อาวุธทั้งเจ็ดเล่มร่วงหล่นลงสู่พื้น

จากนั้นเป็นเสียงดังฉึก เตี่ยแจ๋ซือไถ่ทิ่มแทงกระบี่ใส่ทรวงอกศัตรูผู้หนึ่ง ศัตรูผู้นี้ยามตื่นตระหนก ไม่ทันหลบรอดจากท่ากระบี่รวดเร็วดุจสายฟ้าของเตี่ยแจ๋ซือไถ่

เตี่ยแจ๋ซือไถ่หลังจากจู่โจมกระบี่ออก ก็ส่ายร่างโงนเงนหลายครา ไม่อาจยืนหยัดสืบไป กระแทกนั่งลงกับพื้น

ผู้คลุมหน้าคนหนึ่งยกดาบพาดคอศิษย์สตรีสำนักเห็งซัวผู้หนึ่ง ตวาดว่า

"ถอยไปสามก้าว ไม่เช่นนั้นเราจะฆ่าสตรีนางนี้ในดาบเดียว"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ถอยไปก็ถอยไป อย่าว่าแต่สามก้าว ต่อให้สามสิบก้าวก็ได้"

ขาดคำ เสือกส่งดาบออก ปลายฝักดาบทิ่มใส่ทรวงอกของมัน คนผู้นั้นร้องโอยคำหนึ่ง ปลิวลิ่วไปด้านหลัง

เหล็งฮู้ชงคิดไม่ถึงตนเองมีกำลังภายในกล้าแข็งปานนี้ ต้องงงงันวูบ จากนั้นสะบัดดาบพร้อมฝักออก เสียงฉาดหลายครา กระแทกผู้คลุมหน้าสามคนล้มลง ตวาดว่า

"พวกเจ้าหากไม่ล่าถอยไป เราจะคร่ากุมพวกเจ้าส่งมอบต่อกรมเมือง โบยตีพวกเจ้าคนละสามสิบที"

หัวหน้าผู้คลุมหน้าเห็นคนผู้นี้มีพลังฝีมือสูงล้ำสุดคาดคิด ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"เห็นแก่หน้ายิ่มก่าจู้ พวกเราจะอ่อนข้อให้ก้าวหนึ่ง"

พลางโบกมือร้องสั่งว่า

"ยิ่มก่าจู้นิกายอสูรอยู่ที่นี้ ทั้งหมดไปกันเถอะ"

ทุกผู้คนหามซากศพซากหนึ่ง และผู้คนที่ถูกกระแทกล้มลงทั้งสี่โยนคบไฟทิ้งล่าถอยไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ชั่วพริบตากลืนหายไปในพงหญ้า

ฉิ้งเกียงรีบล้วงยารักษาบาดเจ็บของสำนักเห็งซัวให้ซือแป๋รับประทาน งี้นิ้มและแต้งักก็แยกย้ายกันแก้มัดให้กับซือเจ้ทั้งหลาย ศิษย์สตรีสี่นางเก็บคบไฟบนพื้นขึ้น ห้อมล้อมอยู่รอบกายของเตี่ยแจ๋ซือไถ่ ทุกผู้คนเห็นนางรับบาดเจ็บสาหัส ล้วนมีสีหน้าวิตกกังวล เงียบงันไม่ส่งเสียง

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ทรวงอกสะท้าน ลืมตาช้าๆ กล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"ท่าน...ท่านคือหัวหน้า...หัวหน้านิกายอสูรคนก่อนยิ่ม...อั้วเกี้ยหรือ?"

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"มิใช่"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่สายตาแตกซ่าน ลมหายใจร่อแร่รวยริน แสดงว่าไม่อาจอยู่สืบไป พอหายใจหลายครา พลันกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"หากท่านเป็นยิ่มอั้วเกี้ย สำนักเห็งซัวเราแม้...แม้ต้องพินาศย่อยยับ ก็ไม่...ไม่ต้องการ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ไม่สามารถกล่าวสืบต่อ เหล็งฮู้ชงเห็นนางมีชีวิตร่อแร่คับขัน ไม่กล้ากล่าวเหลวไหลอีก กล่าวว่า

"เราอายุเพียงนี้ ไหนเลยเป็นยิ่มอั้วเกี้ยได้?"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่าน...ท่านไฉนรู้จักยอดวิชาดูดดาว ท่านเป็นศิษย์ของยิ่มอั้วเกี้ย..."

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงซือแป๋ซือบ้อเล่าพฤติการณ์ชั่วร้ายของ

นิกายอสูร สองวันนี้ก็เห็นนิกายอสูรซุ่มจู่โจมต่อสำนักเห็งซัว จึงกล่าว

"นิกายอสูรก่อกรรมทำเข็ญ เราไหนเลยยอมมั่วสุมด้วย ยิ่มอั้วเกี้ยไม่ใช่ซือแป๋เราเด็ดขาด ซือไถ่โปรดวางใจ อาจารย์เราเป็นยอดคนฝ่ายธัมมะ มีส่วนเกี่ยวพันกับซือไถ่"

ใบหน้าเตี่ยแจ๋ซือไถ่ปรากฏรอยยิ้มขึ้นวูบ กล่าวกระท่อนกระแท่นว่า

"อย่างนั้น อย่างนั้นเราวางใจแล้ว เรา...เราไม่รอดแล้ว รบกวนให้คุ้มครองศิษย์...ศิษย์สำนักเห็งซัวเหล่านี้ไป...ไป..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ลมหายใจกระชั้นถี่เร็ว ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว

"ไปยังอารามบ้อเสียงอำเมืองฮกจิว ซือม่วยเจ้าสำนักเรา... จะเดินทางมาถึง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ซือไถ่วางใจ ท่านพักรักษาตัวสักหลายวันจะทุเลาเอง"

"ท่าน...ท่านรับปากแล้วหรือ?"

เหล็งฮู้ชงเห็นนางจับจ้องมองตนเอง สีหน้าเปี่ยมแววมุ่งหวัง จึงกล่าว

"ซือไถ่มีคำสั่ง ย่อมต้องปฏิบัติตาม"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"อมิตตพุทธ ภาระอันหนักอึ้งนี้ เรา...เราความจริงไม่คู่ควรแบกรับไว้ เสียวเฮียบ...ท่านที่แท้เป็นใคร?"

เหล็งฮู้ชงเห็นนางประกายตาแตกซ่าน ลมหายใจรวยรินไม่อาจหักใจปฏิเสธต่อไป โน้มหน้าถึงข้างหูนาง กล่าวเบาๆ

"เตี่ยแจ๋ซือแป๊ะ ผู้เยาว์คือศิษย์ที่ถูกอัปเปหิของฮั้วซัวเหล็งฮู้ชง"

เตี่ยแจ๋ซือไถ่อุทานดังอา กล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน..."

เอ่ยถึงตอนนี้สิ้นใจตาย เหล็งฮู้ชงร้องเรียก "ซือไถ่" ยื่นมือรออยู่ที่ริมจมูกของนาง พบว่าปราศจากลมหายใจแล้ว อดหดหู่ใจมิได้

เหล่าศิษย์เห็งซัวเปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา ท้องทุ่งร้างระงมด้วยเสียงครวญคร่ำ คบไฟหลายอันถูกโยนลงกับพื้น ดับไปทีละอันรอบบริเวณกลับกลายเป็นมืดมิดสนิท

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'เตี่ยแจ๋ซือไถ่นับเป็นยอดฝีมือแห่งยุค กลับถูกคนต่ำช้าลอบทำร้าย เสียชีวิตกลางทุ่งร้าง นางเป็นแม่ชีชราที่ไม่แก่งแย่งกับทางโลก นิกายอสูรไฉนไม่ยอมปล่อยปละละเว้นนาง?'

จากนั้นฉุกคิดว่า หัวหน้าขบวนเหล่าผู้คลุมหน้าก่อนไปบอกว่า "ยิ่มก่าจู้นิกายอสูรอยู่ที่นี้ ทั้งหมดไปกันเถอะ" คนของนิกายอสูรเรียกนิกายสุริยันจันทรา คนผู้นี้ไฉนเรียกเป็นนิกายอสูร มันเมื่อเรียกเป็นนิกายอสูร ก็ไม่ใช่คนของนิกายอสูรแล้ว คนขบวนนี้ที่แท้มีความเป็นมาอย่างไร?

ได้ยินเหล่าศิษย์เห็งซัวคร่ำครวญหวนไห้ เหล็งฮู้ชงก็ไม่รบกวนนั่งพิงต้นไม้ต้นหนึ่ง ชั่วครู่ก็หลับใหลไป

เช้าวันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา เห็นศิษย์อายุมากหลายนางอยู่ข้างซากศพเตี่ยแจ๋ซือไถ่ หญิงอายุเยาว์และแม่ชีทั้งหลายนอนขดตัวหลับใหลอยู่ด้านข้าง เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ให้เราเจียงกุนนำสตรีขบวนนี้ไปยังเมืองฮกจิว นับว่าประหลาดพิกลยิ่ง ดีที่เราก็คิดเดินทางไปหาซือแป๋ซือบ้อที่เมืองฮกจิว ดังนั้นไม่จำเป็นต้องนำไป เพียงคุ้มครองตามรายทางก็แล้วกัน'

ดังนั้นส่งเสียงกระแอมเดินเข้าไป งี้ฮั้ว งี้เซ็ง งี้เจียะ งี้จินทั้งหลายประนมมือคารวะกล่าวว่า

"อาตมาและพวกได้รับการช่วยเหลือจาก**ไต้เฮียบ** *(วีรบุรุษผู้กล้า)*

พระคุณยิ่งใหญ่ไม่สามารถตอบแทน ซือแป๊ะพลาดพลั้งประสบภัยก่อนมรณภาพฝากฝังเรื่องราวต่อไต้เฮียบ ขอให้ท่านออกคำสั่ง พวกเรายอมปฏิบัติตาม"

พวกนางไม่เรียกเขาเป็นเจียงกุนอีก ย่อมทราบว่าเจียงกุนท่านนี้เป็นตัวปลอม เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ไต้เฮียบเสียวเฮียบอันใด ช่างระคายหูนัก พวกท่านหากให้เกียรติเราก็เรียกเป็นเจียงกุนเถอะ"

งี้ฮั้วและพวกสบตากันวูบ ล้วนผงกศีรษะรับ เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เมื่อคืนเราฝันไป ฝันเป็นพวกท่านถูกนางโสโครกนางหนึ่งแพร่พิษ มอมทำร้ายสิ้นสติ นอนอยู่ในห้องหลังหนึ่ง ภายหลังไฉนมาถึงที่นี้?"

งี้ฮั้วกล่าวว่า

"พวกเราหลังจากถูกมอมทำร้าย ก็สิ้นสติสมประดี ภายหลังโจรเหล่านั้นใช้น้ำเย็นราดรดพวกเราจนตื่น แก้มัดที่เท้าพวกเราอาศัยทางน้อยที่ตัวเมืองด้านหลังออกมา ตลอดทางฉุดลากพวกเราเร่งรุดเดินทาง หากเดินช้าก้าวหนึ่งเหล่าโจรร้ายก็ใช้แส้ฟาดโบย จวบกระทั่งมืดค่ำยังไม่หยุดยั้ง ภายหลังซือแป๊ะติดตามมาถึง พวกมันจึงรายล้อมซือแป๊ะไว้ ให้นางยอมจำนน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ลำคอตีบตันส่งเสียงร่ำไห้ออกมา เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ที่แท้มีทางน้อยอื่นอีก มิน่าเล่าพวกท่านจากไปจนไร้ร่องรอย"

งี้เช็งกล่าวว่า

"เจียงกุน ปัญหาเฉพาะหน้าของพวกเราคือ ฌาปนกิจศพซือแป๊ะ หลังจากนั้นจะเคลื่อนไหวอย่างไรโปรดออกคำสั่งมา"

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เรื่องของหลวงจีนแม่ชี เราเจียงกุนไม่เข้าใจแม้แต่น้อย เรื่องสำคัญของเราเจียงกุนคือไต่เต้าเลื่อนตำแหน่ง เราต้องไปแล้ว"

พลางก้าวยาวๆ ขึ้นเหนือ เหล่าศิษย์เห็งซัวร้องเรียก "เจียงกุน" เหล็งฮู้ชงหาแยแสสนใจไม่

เหล็งฮู้ชงอ้อมไปที่หลังเนินดิน ซ่อนตัวบนต้นไม้ต้นหนึ่ง รอเป็นเวลานานสองชั่วยาม ค่อยเห็นเหล่าศิษย์เห็งซัวออกเดินทางด้วยความสร้อยเศร้า ดังนั้นติดตามหลังแต่ไกลคอยให้การคุ้มครอง

เหล็งฮู้ชงเข้าเมืองเบื้องหน้า เปิดห้องพักโรงเตี๊ยม ครุ่นคิดขึ้น

'เราประมือกับคนของนิกายอสูรและพวกสำนักซงซัว นายทหารเคราครึ้มโง้วเทียนเด็กนับว่ามีชื่อเสียงในยุทธจักรอยู่บ้าง บิดาไม่อาจเป็นเจียงกุนผู้ยิ่งใหญ่อีกต่อไปแล้ว'

ดังนั้นสั่งผู้รับใช้เข้ามา ล้วงเงินสองตำลึงซื้อเสื้อผ้าและหมวกรองเท้าของมันบอกว่าจะปลอมตัวสืบคดี เพื่อจับกุมมหาโจรคนหนึ่ง กำชับมันอย่าได้แพร่งพรายเรื่องราวออกไป หากแม้นมหาโจรหลบหนี จะกลับมาจับตัวผู้รับใช้ไป

วันรุ่งขึ้น เหล็งฮู้ชงเดินทางถึงสถานที่เปลี่ยวร้าง ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าของผู้รับใช้ดึงเคราครึ้มใต้คางออก ขุดพื้นฝังหนวดเคราไว้ในดินพร้อมกับเสื้อผ้า รองเท้าหนัง ดาบยาวและเอกสารทางการ หวนนึกถึงนับแต่นี้ไม่อาจเป็นเจียงกุนผู้ยิ่งใหญ่ อดจิตใจเลื่อนลอยมิได้

สองวันให้หลัง เหล็งฮู้ชงแวะร้านอาวุธที่เมืองเกี่ยงเล้ง ซื้อกระบี่ยาวเล่มหนึ่งห่อหุ้มอยู่ในห่อผ้า

ตลอดรายทางดีที่ไร้เรื่องราว เหล็งฮู้ชงรอจนเหล่าศิษย์เห็งซัวเข้าสู่อารามบ้อเสียงอำ ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองฮกจิว

ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ครุ่นคิดขึ้น

'ภาระนี้นับว่าปลดเปลื้องแล้ว เรารับปากเตี่ยแจ๋ซือไถ่ว่า จะนำพวกนางไปยังอารามบ้อเสียงอำเมืองฮกจิว มาตรว่าไม่ได้นำมา แต่พวกนางมิใช่เข้าอารามบ้อเสียงอำไปโดยปลอดภัยแล้วหรือ?'

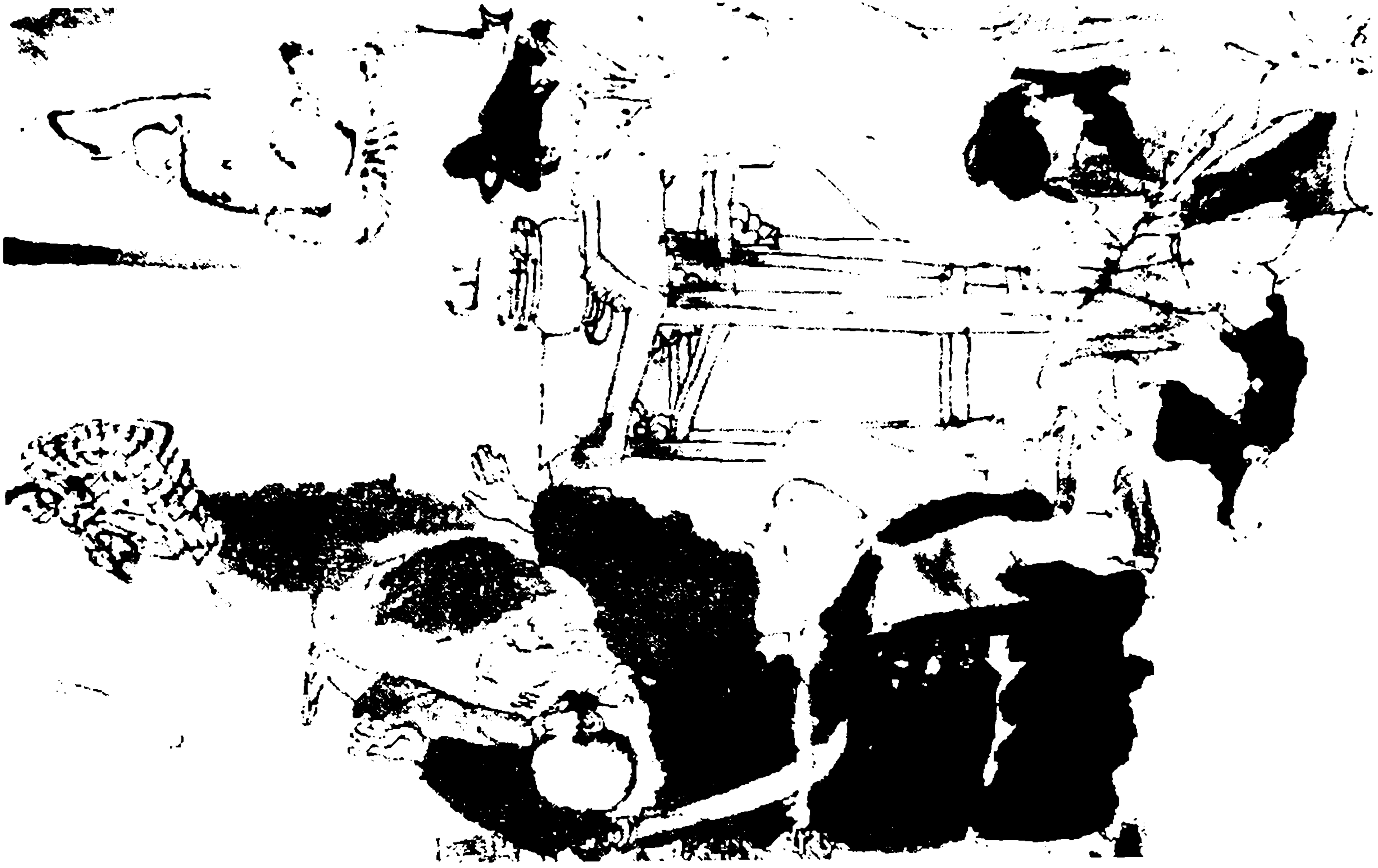

บทที่ 24
มลทินที่มัวหมอง

เหล็งฮู้ชงหันกายออกถนนใหญ่ สอบถามที่ตั้งสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีจากคนสัญจร แต่ยามกะทันหันกลับไม่คิดไป ที่แท้ไม่กล้าไปพบซือแป้ซือบ้อ หรือไม่กล้าไปเห็นสภาพความเป็นอยู่ของเซี่ยวซือม่วยกับลิ้มซือตี๋ แม้แต่ตัวเองก็บอกไม่ถูก

ทันใด ได้ยินสุ้มเสียงคุ้นหูเสียงหนึ่งกระทบโสตว่า

"ลิ้มน้อย ท่านที่แท้จะไปดื่มสราเป็นเพื่อนข้าพเจ้าหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงสมองลั่นอึงอล ตนเองดั้นด้นเป็นพันลี้มายังมณฑลฮกเกี้ยนเพราะต้องการได้ยินสุ้มเสียง ต้องการเห็นใบหน้าของเจ้าของสุ้มเสียงนี้ แต่ตอนนี้ได้ยินจริงๆ กลับไม่กล้าเหลียวหน้าไป พริบตานั้นน้ำตาเอ่อคลอหน่วย ม่านสายตาเลอะเลือนพร่ามัว

เพียงฟังจากคำเรียกหานี้ คำพูดเช่นนี้ ก็ทราบว่าเซี่ยวซือม่วยกับลิ้มซือตี๋สนิทสนมเพียงไหน

ได้ยินลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีเวลา วิชาที่ซือแป้สอนให้ ข้าพเจ้ายังฝึกไม่ชำชองชำนาญ"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"เพลงกระบี่สามท่านั้นง่ายดายยิ่ง ท่านดื่มสุราเป็นเพื่อนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสอนเคล็ดลับแก่ท่าน ดีหรือไม่?"

ทั้งสองกล่าวพลางเดินห่างไป เหล็งฮู้ชงหันกายมาช้าๆ เห็นเงาร่างอ้อนแอ้นของงักเล้งซังอยู่ทางซ้าย เงาร่างสูงโปร่งของลิ้มเพ้งจืออยู่ทางขวา ทั้งสองเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ไป งักเล้งซังสวมเสื้อผ้าสีน้ำทะเล กระโปรงสีเขียวมรกต ลิ้มเพ้งจือสวมชุดยาวสีเหลืองอ่อน ทั้งสองสวมใส่เสื้อผ้าใหม่เอี่ยม เพียงดูจากเงาหลัง ก็ทราบว่าเป็นคู่อันเหมาะสม

เหล็งฮู้ชงรู้สึกอึดอัดที่ทรวงอก แทบหายใจไม่ออก ตนเองแยกทางจากงักเล้งซังหลายเดือน มาตรว่าครุ่นคิดคำนึงถึงมิรู้ลืม แต่วันนี้พบหน้าค่อยทราบว่ารักนางอย่างลึกล้ำ รู้สึกฟ้าหมุนคว้างแผ่นดินโคลงเคลง กระแทกนั่งลงกับพื้น ชั่วครู่ค่อยระงับสติลุกขึ้นยืนช้าๆ ครุ่นคิดในใจ

'เราจะไม่พบหน้าพวกเขาทั้งสองอีก ตอแยความกลัดกลุ้มใส่ตัวจะมีประโยชน์อันใด คืนนี้ลอบไปพบหน้าซือแป๋ซือบ้อ ทิ้งจดหมายโดยไม่กำกับนาม กราบเรียนว่ายิ่มอั้วเกี้ยกลับเข้ายุทธจักรคิดคุกคามรังควานสำนักฮั้วชัว ขอให้ท่านผู้เฒ่าทั้งสองระมัดระวังหลังจากนั้นเดินทางสู่แดนใต้ ไม่กลับเข้าแผ่นดินตงง้วนอีก'

ครั้นแล้วกลับเข้าโรงเตี๊ยม สั่งสุรามาดื่มกิน หลังจากเมามายค่อยล้มตัวลงนอนทั้งเสื้อผ้า

หลับไหลถึงกลางดึกค่อยตื่นขึ้นมา เหล็งฮู้ชงกระโดดข้ามกำแพงโรงเตี๊ยมออกไป เร่งรุดสู่สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี สำนักคุ้มกันภัยมีโครงสร้างโอฬาร จำแนกได้โดยง่าย แต่ในสำนักดับโคมไฟปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ไม่ทราบซือแป๋ซือบ้อพักอยู่ที่ใด ตอนนี้คงเข้านอนแล้ว'

ยามนั้น บนกำแพงซ้ายมือปรากฏเงาคนถลันวูบ เงาดำสายหนึ่งกระโดดข้ามกำแพงล้อมออกมา วิ่งตะบึงสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้

ดูจากเงาร่างแสดงว่าเป็นสตรี ตัวเบาที่ใช้แสดงว่าเป็นวิชาท่าร่างของสำนักฮั้วซัว

เหล็งฮู้ชงเกร็งลมปราณติดตามไปดู ดูจากเงาหลัง คลับคล้ายคลับคลาว่าเป็นงักเล้งซัง ไม่ทราบดึกดื่นค่อนคืนนางคิดไปที่ใด ดังนั้นติดตามอยู่ด้านหลังนาง ทอดระยะห่างสี่ห้าวา

เมืองฮกจิวมีหนทางสลับซับซ้อน งักเล้งซังลดซ้ายเลี้ยวขวา คล้ายใช้เส้นทางนี้จนช่ำชอง เดินทางประมาณสองลี้ มาถึงสะพานศิลาแห่งหนึ่ง ก็เลี้ยวเข้าตรอกเล็กๆ สายหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงโผพุ่งขึ้นบนหลังคาห้อง เห็นนางเดินถึงสุดตรอก กระโดดข้ามกำแพงบ้านหลังหนึ่งเข้าไป บ้านใหญ่ก่อกำแพงสีขาวประตูสีดำ ภายในบ้านมีประตูหลายบาน ปรากฏแสงรำไรสาดลอดออกมา

งักเล้งซังเดินถึงใต้หน้าต่างของห้องข้างขวามือ ทาบสายตามองลอดร่องหน้าต่างเข้าไป พลันส่งเสียงร้องแหลมเล็กดุจปีศาจออกมา คนในห้องต้องกล่าวว่า

"ซือเจ้ ท่านคิดขู่ขวัญข้าพเจ้าจนตายหรือ ถูกขู่ขวัญตายกลายเป็นปีศาจอย่างมากเป็นเช่นเดียวกับท่าน"

งักเล้งซังด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"ลิ้มโสโครก ลิ้มน่าตาย ท่านด่าข้าพเจ้าเป็นปีศาจ ระวังข้าพเจ้าจะควักหัวใจท่านออกมา"

ลิ้มเพ้งจือตอบว่า

"ไม่ต้องให้ท่านควัก ข้าพเจ้าจะควักออกมาให้ท่านดูเอง"

"ท่านพูดจาเหลวไหล ข้าพเจ้าจะฟ้องมารดา"

"ใช่แล้ว ซือบ้อพอมีโทสะ คงต้องคุมขังข้าพเจ้าไว้ ห้ามไม่ให้พบหน้าท่านสามเดือน"

งักเล้งซังร้องเพ้ยกล่าวว่า

• • • • • • • • • • • • • • • • กิมยุ้ง : เย็ยนุ, น.นพรัตน์ แปล

"ข้าพเจ้าพิสมัยท่านหรือ ไม่พบหน้าก็ไม่พบหน้า นี่ ลิ้มโสโครก ท่านยังไม่เปิดหน้าต่างออกมาอีกหรือ?"

ลิ้มเพ้งจือหัวร่อดังยาวนาน ผลักเปิดหน้าต่างออกดังแอ๊ด งักเล้งซังหดตัวหลบซ่อนอยู่ด้านข้าง ลิ้มเพ้งจือพึมพำว่า

"เราเข้าใจว่าซือเจ้มาแล้ว ที่แท้ไม่มีคน"

พลางทำท่าปิดหน้าต่าง งักเล้งซังกระโดดเข้าหน้าต่างไป

เหล็งฮู้ชงย่อตัวอยู่มุมห้อง ได้ยินคนทั้งสองหยอกเย้ากัน ภาวนาว่าไม่ได้ยินแม้สักคำเดียว จนใจที่ทุกถ้อยคำกระทบโสตอย่างชัดเจน หน้าต่างเปิดแง้มไว้ เงาร่างคนทั้งสองทอทาบกับหน้าต่างกระดาษ ศีรษะหัวซุกเข้าหากัน เสียงหัวร่อต่อกระซิกแผ่วเบาลงทีละน้อย

เหล็งฮู้ชงถอนใจเบาๆ คิดจะสะบัดหน้าจากไป พลันได้ยินเสียงงักเล้งซังกล่าวว่า

"ดึกป่านนี้ยังไม่นอน ทำอะไรหรือ?"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากำลังรอท่าน"

"ช่างโป้ปดนัก ท่านทราบได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าจะมา?"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"เราผู้วิเศษงอนิ้วนับคำนวณ ทราบว่าซือเจ้อันประเสริฐของเราจะให้เกียรติมา"

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว ดูจากสภาพภายในห้องยุ่งเหยิงปานนี้ ท่านคงเสาะหาคัมภีร์กระบี่เล่มนั้นอีก ใช่หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงเดินไปหลายก้าวพอฟังคำ "คัมภีร์กระบี่" พลันฉุกใจคิดหันกายกลับมา ได้ยินลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"หลายเดือนมานี้ เราไม่ทราบค้นบ้านหลังนี้กี่เที่ยว กระทั่ง

กระเบื้องมุงหลังคาก็เคาะออกมา เพียงไม่ได้รื้อแผ่นอิฐบนผนังเท่านั้น...ซือเจ้ จะอย่างไรบ้านเก่าหลังนี้ไม่มีประโยชน์แล้ว พวกเรารื้อผนังลงมาดีหรือไม่?"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"นี่เป็นบ้านตระกูลลิ้มท่าน รื้อหรือไม่รื้อ ท่านถามเราทำอะไร?"

"เนื่องเพราะเป็นบ้านเก่าตระกูลลิ้ม ดังนั้นถึงถามท่าน"

"เพราะเหตุใด?"

"ไม่ถามท่านถามผู้ใด หรือว่าภายหน้าท่านไม่ใช้แซ่...แซ่ของข้าพเจ้า?"

จากนั้นเป็นเสียงเพียะ แสดงว่าเป็นนางใช้มือตีลิ้มเพ้งจือ

หนุ่มสาวทั้งสองหยอกล้อกันภายในห้อง เหล็งฮู้ชงเจ็บแปลบปลาบใจดุจถูกมีดกรีด ความจริงคิดจากไป แต่คัมภีร์กระบี่พิชิตมารมีส่วนเกี่ยวข้องกับตนเอง บิดามารดาของลิ้มเพ้งจือก่อนตายสั่งเสียต่อตนให้ถ่ายทอดบอกต่อบุตรชายพวกเขา จนใจที่ตอนหลังตนเองฝึกเก้ากระบี่เดียวดายจากฮวงเซ็งเอี้ยง ดังนั้นคนของสำนักฮั้วซัวล้วนเข้าใจว่า ตนเองฮุบคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร แม้แต่เซี่ยวซือม่วยที่รู้ใจตนเองมาตลอดมา ยังบังเกิดความระแวงสงสัย

เขาที่ถูกเพ่งเล็งสงสัย เพียงเพราะรับปากฮวงไท้ซือเจ่กว่าจะไม่แพร่งพรายร่องรอยของท่าน บางครั้งทบทวนหวนนึก ซือแป๋ที่ขับตนเองออกจากสำนัก มาตรว่าสืบเนื่องจากตนเองคบหากับคนนิกายอสูร แต่สาเหตุสำคัญ น่ากลัวเข้าใจว่าตนเองฮุบคัมภีร์กระบี่พิชิตมารไว้ ดังนั้นไม่ยอมรับไว้ในสำนักอีกต่อไป ยามนี้ได้ยินหนุ่มสาวทั้งสองสนทนาถึงคัมภีร์กระบี่ จึงคิดสดับฟังให้กระจ่างชัด

ได้ยินงักเล้งซังกล่าวว่า

"ท่านค้นเป็นเวลาหลายเดือน ยังค้นไม่พบ คัมภีร์กระบี่ย่อม

ไม่อยู่ที่นี้ ยังรื้อผนังทำอะไร ตั่วซือกอ...กล่าวเพียงคำเดียว ท่านก็ยึดถือเป็นจริง?"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ตั่วซือกอถ่ายทอดคำสั่งเสียของบิดา บอกว่ามรดกตกทอดที่บ้านเก่าตรอกทานตะวันเมืองฮกจิว ห้ามไม่ให้พลิกดูโดยพลการ เราคาดว่าคัมภีร์กระบี่เล่มนั้นต่อให้ตั่วซือกอหยิบยืมไปชั่วคราว..."

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'นางยังเรียกเราเป็นตั่วซือกอ แต่ลิ้มเพ้งจือไม่บอกว่าเราฮุบไป เพียงบอกว่าเราหยิบยืมไปชั่วคราว เฮอะ นั่นไม่ต้องเลือกใช้คำพูดไป'

ได้ยินลิ้มเพ้งจือกล่าวต่อ

"แต่คาดว่า 'บ้านเก่าตรอกทานตะวัน' สุดที่ตั่วซือกอจะเสกสรรปั้นได้ นี่ต้องเป็นคำสั่งเสียของบิดามารดาเราแน่นอน"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ต่อให้เป็นคำสั่งเสียบิดามารดาท่าน แล้วจะเป็นไร?"

"ตั่วซือกอถ่ายทอดคำสั่งเสียของบิดาเรา พูดถึงคำ 'พลิกดู' ย่อมไม่ใช่พลิกตำราซี่ซูโหงวเกีย หรือบัญชีรายรับจ่ายอันใด ข้าพเจ้านึกไปนึกมาคงมีส่วนเกี่ยวข้องกับคัมภีร์กระบี่ ต่อให้คัมภีร์กระบี่ไม่อยู่อาจเสาะพบร่องรอยใดจากที่นี้"

"นั่นก็มิผิด วันเวลาเหล่านี้ ข้าพเจ้าเห็นท่านจิตใจไม่อยู่กับตัว กลางคืนก็ไม่ยอมนอนในสำนักคุ้มกันภัย ยืนกรานมาที่บ้านเก่านี้ ข้าพเจ้าไม่วางใจจึงรุดมาชมดู ที่แท้ท่านตอนกลางวันฝึกกระบี่ และปลุกปลอบสมาธิอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้า ยามค่ำคืนกลับมารื้อค้นสถานที่นี้"

ลิ้มเพ้งจือทอดถอนใจกล่าวว่า

"บิดามารดาเราตายอย่างอนาถ ข้าพเจ้าต้องเสาะหาคัมภีร์กระบี่ใช้เพลงกระบี่ตระกูลลิ้มประหารฆ่าศัตรู จึงปลอบประโลมวิญญาณบน

สรวงสวรรค์ของบิดามารดา"

"ลิ้มน้อย ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านไม่ต้องรื้อนั่นค้นนี่ในที่นี้แล้ว ต่อให้ไม่มีคัมภีร์กระบี่ ขอเพียงฝึกลมปราณเมฆม่วงของบิดา ก็ล้างแค้นสำเร็จได้"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน แต่บิดามารดาเรายามมีชีวิตถูกผู้คนเดี่ยวเข็ญทรมาน ทั้งตายอย่างอเนจอนาถ หากสามารถใช้เพลงกระบี่ตระกูลลิ้มแก้แค้นถือเป็นการระบายความคับแค้นให้กับบิดามารดา อีกประการลมปราณเมฆม่วงของสำนักเราไม่ถ่ายทอดแก่ศิษย์โดยง่ายดาย ข้าพเจ้าเข้าสำนักสายที่สุด ต่อให้ซือแป๋ซือบ้อเมตตาการุณย์ ซือเฮียเจ้าทั้งหลายคงไม่ยินยอมพร้อมใจ ต้องบอกว่า..."

"บอกว่าอะไร?"

"บอกว่าข้าพเจ้าดีต่อท่าน ไม่แน่ว่าเกิดจากความจริงใจเพียงแต่เห็นแก่ลมปราณเมฆม่วง ประจบประแจงซือแป๋ซือบ้อ"

งักเล้งซังร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ผู้อื่นกล่าวว่าอย่างไร ก็ปล่อยให้พวกเขากล่าวไป ขอเพียงข้าพเจ้าทราบว่าท่านจริงใจก็ใช้ได้แล้ว"

"ท่านทราบได้อย่างไร ว่าข้าพเจ้าจริงใจ?"

งักเล้งซังลงมือดังเพียะ ไม่ทราบตีหัวไหล่หรือต้นแขนของลิ้มเพ้งจือ กล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอน

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเสแสร้งกระทำ น่ารังเกียจเดียดฉันท์"

ลิ้มเพ้งจือหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เอาเถอะ มานานปานนี้ สมควรกลับไปแล้ว ข้าพเจ้าจะส่งท่านกลับสำนักคุ้มกันภัย"

"ท่านไล่ข้าพเจ้ากลับไป ใช่หรือไม่ ท่านไล่ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะไป ผู้ใดต้องการให้ท่านส่ง?"

น้ำเสียงไม่พอใจยิ่ง เหล็งฮู้ชงทราบว่าตอนนี้นางต้องเชิดปากน้อยๆ สีหน้าขุ่นเคืองแง่งอน นับเป็นเสน่ห์ความงามอีกแบบหนึ่ง

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ซือแป๋บอกว่าหัวหน้านิกายอสูรคนก่อนยิ่มอั้วเกี้ยกลับเข้ายุทธจักร ฟังว่าเข้าสู่เขตมณฑลฮกเกี้ยนแล้ว คนผู้นี้มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด จิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต ท่านเดินทางกลางคืนหากพบพานมัน...จะทำอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้ซือแป๋ทราบเรื่องนี้แล้ว ใช่แล้ว เราเมื่อลงมือที่เทือกเขาเซียนเฮี้ยเนี่ย ทุกผู้คนล้วนบอกว่าเป็นยิ่มอั้วเกี้ยกลับเข้ายุทธจักร ซือแป๋ไหนเลยไม่ทราบข่าวได้ เราไม่ต้องเขียนจดหมายฉบับนี้แล้ว'

งักเล้งชังแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านส่งข้าพเจ้ากลับไป หากพบพานมัน หรือว่าสามารถคร่ากุมมัน?"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ท่านก็ทราบว่าข้าพเจ้าฝีมืออ่อนด้อย ยังหัวร่อเยาะข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าย่อมจัดการมันไม่ได้ แต่ขอเพียงอยู่ร่วมกับท่าน แม้ตายก็ขอตายด้วยกัน"

งักเล้งชังกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ลิ้มน้อย ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่าท่านฝีมืออ่อนด้อย ท่านคร่ำเคร่งฝึกฝีมือเช่นนี้ วันหน้าต้องมีฝีมือกล้าแข็งกว่าข้าพเจ้า เช่นนี้เถอะ ข้าพเจ้าจะช่วยท่านค้นดู ท่านดูข้าวของในบ้านจนคุ้นตา ไม่พบเห็นความแปลกประหลาดใด ข้าพเจ้าอาจพบเห็นสิ่งของสะดุดตาอันใด?"

"ตกลง ท่านลองดูว่าที่นี้มีอันใดน่าประหลาด"

จากนั้นเป็นเสียงลากโต๊ะดึงลิ้นชัก ชั่วครูให้หลัง งักเล้งซังกล่าวว่า

"ที่นี้ธรรมดาสามัญยิ่ง ในบ้านของท่านมีที่ใดพิเศษพิสดารหรือไม่?"

"ที่พิเศษพิสดารหรือ หามีไม่"

"ลานฝึกซ้อมฝีมือของบ้านท่านอยู่ที่ใด?"

"ไม่มีลานฝึกซ้อมฝีมือ **เจ็งโจ้วแป๋** *(ทวด)* เราหลังจากก่อตั้งสำนักคุ้มกันภัยก็โยกย้ายไปอยู่ในสำนัก **โจ้วแป๋** *(ปู่)* และบิดาเราล้วนฝึกวิทยายุทธ์ในสำนัก อีกประการ ในคำสั่งเสียของบิดาเรามีคำ 'พลิกดู' ในลานฝึกซ้อมฝีมือไม่มีอันใดให้พลิกดู"

งักเล้งซังกล่าวอย่างนึกได้

"ใช่แล้ว พวกเราไปที่ห้องหนังสือในบ้านท่าน"

"พวกเราถือกำเนิดจากตระกูลเปาเปียว ไม่มีห้องหนังสือห้องบัญชีก็อยู่ในสำนักคุ้มกันภัย"

"อย่างนั้นหายากมากแล้ว ในบ้านหลังนี้มีอันใดให้พลิกดู?"

"ข้าพเจ้าวิเคราะห์คำพูดของตั่วซือกอ เขาบอกว่าบิดาสั่งห้ามไม่ให้ข้าพเจ้าพลิกดูมรดกตกทอด คาดว่าเป็นความหมายตรงกันข้าม ต้องการให้ข้าพเจ้าพลิกดูมรดกตกทอดในบ้านเก่า ข้าพเจ้านึกไปนึกมา ที่นี้มีแต่พระคัมภีร์ของเจ็งโจ้วแป๋เราเท่านั้น"

งักเล้งซังกระโดดปราดขึ้น โห่ร้องว่า

"พระคัมภีร์หรือ? **ตักม้อเล่าโจ้ว** *(ท่านโพธิธรรม)* เป็นปรมาจารย์วิชาบู๊ ไม่แน่ว่าในพระคัมภีร์ซุกซ่อนคัมภีร์กระบี่"

"ข้าพเจ้าพลิกดูแต่แรกแล้ว ไม่เพียงพลิกดูเที่ยวหนึ่ง ถึงกับพลิกดูอยู่หลายสิบเที่ยว ข้าพเจ้ายังไปซื้อพระคัมภีร์กิมกังเก็ง ฮวบฮั้วเก็ง ซิมเก็ง มาเปรียบเทียบพระคัมภีร์ของเจ็งโจ้วแป๋คำต่อคำ

พบว่าไม่ผิดเพี้ยนแม้สักคำเดียว ล้วนเป็นพระคัมภีร์ธรรมดาทั่วไป"

"อืมม์ อย่างนั้นท่านตรวจดูหน้าในพระคัมภีร์หรือไม่?"

ที่แท้พระคัมภีร์ทั่วไป กระดาษที่ใช้ล้วนพับเข้าด้วยกัน หน้านอกพิมพ์ข้อความหน้าในปล่อยว่างเปล่า ใช้เส้นด้ายเย็บร้อยเข้าด้วยกัน ลิ้มเพ้งจือพอฟังต้องงงงันวูบ กล่าวว่า

"หน้าใน? ข้าพเจ้าไม่ทันฉุกคิดถึง พวกเราลองไปตรวจดู"

ทั้งสองถือเชิงเทียนคนละเล่ม จูงมือกันออกจากห้องข้างเดินไปยังตึกหลัง เห็นแสงไฟสาดลอดออกจากหน้าต่างห้องหับต่างๆ สุดท้ายหยุดที่ห้องหับมุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เหล็งฮู้ชงติดตามไปทาบสายตากับร่องหน้าต่างมองเข้าไป

เห็นภายในเป็นห้องพระ กึ่งกลางแขวนภาพหมึกดำ วาดรูปตักม้อเล่าโจ้วอยู่ในท่าหันหลังให้ เป็นเหตุการณ์ที่กักตัวเองเก้าปีเพื่อค้นคว้าแก่นแท้ของฝีมือ ซ้ายมือของห้องพระ มีอาสนะคร่ำคร่าผืนหนึ่ง บนโต๊ะจัดวางไม้บักฮื้อ ระฆังและพระคัมภีร์ปึกหนึ่ง เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ผู้อาวุโสแซ่ลิ้มที่ก่อตั้งสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี ครั้งกระโน้นมีชื่อเลื่องลือคงทำร้ายโจรร้ายไม่น้อย คาดว่าพอย่างเข้าวัยชรา ก็สวดมนต์ไหว้พระในที่นี้เพื่อสำนึกถึงความผิดที่ก่อการฆ่าฟัน'

หวนนึกถึงผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่งเมื่อผมหงอกขาว ต้องนั่งอยู่ในห้องพระอันมืดมิด เคาะไม้บักฮื้อสวดมนต์ นับเป็นจิตใจที่อ้างว้างหดหู่นัก

งักเล้งซังหยิบพระคัมภีร์เล่มหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกเราแกะพระคัมภีร์ออกมา ตรวจดูว่าหน้าในมีของใดหรือไม่ หากไม่พบค่อยเย็บพระคัมภีร์คืนสู่สภาพเดิม ดีหรือไม่?"

ลิ้มเพ้งจือรับคำ หยิบพระคัมภีร์เล่มหนึ่ง ดึงด้ายที่เย็บพระคัมภีร์ออก กางพระคัมภีร์ออกทีละแผ่น ตรวจดูว่าหน้าในมีตัว

หนังสือหรือไม่

งักเล้งซังก็แกะพระคัมภีร์เล่มหนึ่ง ส่องดูกับเปลวเทียนทีละแผ่น เหล็งฮู้ชงมองดูเงาหลังของนาง เห็นข้อมือนางขาวผ่องประดุจหยก บนข้อมือซ้ายยังสวมใส่กำไลเงินข้างนั้น บางครั้งนางยังเบือนหน้ามา สบสายตากับลิ้มเพ้งจือ ก็เผยอยิ้มให้ จากนั้นตรวจดูหน้ากระดาษต่อไป ไม่ทราบเปลวเทียนสาดสะท้อนหรือพวงแก้มนางแดงระเรื่อ เห็นครึ่งซีกหน้าของนางเปล่งปลั่งดั่งผลท้อ เหล็งฮู้ชงที่นอกหน้าต่าง ถึงกับชมดูจนซึมเซา

ทั้งสองแกะพระคัมภีร์เล่มแล้วเล่มเล่า เพิ่งแกะพระคัมภีร์ทั้งสิบสองเล่มจนหมดสิ้น เหล็งฮู้ชงพลันได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติดังขึ้นที่ด้านหลัง ดังนั้นหดกายเหลียวหน้าไป เห็นเงาร่างสองสายคุกคามมาทางหลังคาห้องทิศใต้ จากนั้นทิ้งตัวลงที่ลานตึกโดยไร้เสียง ทาบสายตากับร่องหน้าต่างมองเข้าไป

ชั่วครู่ให้หลัง งักเล้งซังกล่าวว่า

"แกะหมดแล้ว ไม่เห็นมีอันใด"

หยุดเล็กน้อยจึงโห่ร้องว่า

"ลิ้มน้อย ข้าพเจ้าเมื่อเยาว์วัย ได้ยินบิดาบอกว่ามีหญ้าชนิดหนึ่ง เมื่อคั้นน้ำออกมาใช้เขียนหนังสือ รอจนหมึกแห้งตัวหนังสือจะเลอะเลือนหายไป หากแช่น้ำตัวหนังสือค่อยปรากฏขึ้นอีก ท่านตักน้ำมาอ่างหนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความหดหู่จู่โจมจิตใจ จำได้ว่าตอนที่ซือแป๋เล่านิทานนี้ งักเล้งซังมีอายุเพียงแปดเก้าขวบ ตนเองอายุสิบเจ็ดสิบแปดปีแล้ว พริบตานั้นความหลังครั้งอดีตประดังเข้าสู่ห้วงสมอง วันนั้นชวนนางไปจับจิ้งหรีดเพื่อมากัดกัน ตนเองยกจิ้งหรีดตัวที่ใหญ่ที่สุดแข็งแรงที่สุดให้กับนาง ในที่สุดนางยังเป็นฝ่ายแพ้ ดังนั้นนางร้องไห้

อาละวาด ตนเองหลอกนางเป็นเวลานาน นางค่อยกลับกลายจากแง่งอนเป็นยินดี ชักชวนกันไปขอให้ซือแป๋เล่านิทาน

ได้ยินลิ้มเพ้งจือส่งเสียงสนับสนุน หันกายออกจากห้องพัก งักเล้งซังติดตามออกมา ผู้คนที่หมอบซุ่มอยู่หลังหน้าต่างทั้งสองพากันกลั้นลมหายใจ ชั่วครู่ให้หลังลิ้มเพ้งจือกับงักเล้งซังยกน้ำคนละอ่างเดินเข้าห้องพระ แช่หน้ากระดาษของพระคัมภีร์เจ็ดแปดแผ่นลงในน้ำ

ลิ้มเพ้งจือรีบหยิบพระคัมภีร์ขึ้นมาแผ่นหนึ่ง ส่องดูกับเปลวเทียนไม่เห็นมีตัวหนังสือใด ทั้งสองทดลองยี่สิบกว่าแผ่นไม่พบเห็นสิ่งผิดปรกติ ลิ้มเพ้งจือทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไม่ต้องทดลองแล้ว ไม่มีตัวหนังสือใด"

เพิ่งขาดคำ ผู้คนที่ซ่อนตัวอยู่นอกหน้าต่างทั้งสองอ้อมปรากถึงหน้าประตู ผลักประตูเข้าไป ลิ้มเพ้งจือตวาดถามว่า

"ผู้ใด?"

คนทั้งสองโถมเข้าหาดุจสายลม ลิ้มเพ้งจือยกมือหมายปิดป้องใต้ชายโครงก็ถูกจี้ใส่ดรรชนีหนึ่ง งักเล้งซังคิดชักกระบี่ ศัตรูก็ปักนิ้วทั้งสองใส่ดวงตานาง งักเล้งซังได้แต่คลายมือจากการจับกระบี่ยกมือขึ้นปิดป้อง คนผู้นั้นก็ตะกุยมือขวาใส่คอหอยนาง

งักเล้งซังถอยปรากไปด้วยความตระหนก กลางหลังก็ปะทะกับขอบโต๊ะบูชาไม่สามารถถอยอีก คนผู้นั้นฟาดมือซ้ายใส่ขม่อมนาง งักเล้งซังยกสองมือปิดป้องมิคาดฝ่ามือนี้เป็นท่าหลอกล่อ คนผู้นั้นจี้ดรรชนีข้างขวาออก ก็จี้สกัดถูกชายโครงข้างซ้ายของงักเล้งซังเอนกายกับโต๊ะบูชา ไม่สามารถขยับเคลื่อนไหวอีก

ทุกประการนี้ล้วนปรากฏแก่สายตาเหล็งฮู้ชง เห็นลิ้มเพ้งจือกับงักเล้งซังไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิต ก็ไม่รีบร้อนช่วยเหลือ คิดชมดูว่าศัตรูมีความเป็นมาอย่างไร เห็นคนทั้งสองเหลียวซ้ายแลขวา

คนหนึ่งเก็บอาสนะบนพื้นขึ้น ฉีกกระชากเป็นสองส่วน อีกคนหนึ่งฟาดฝ่ามือกระแทกไม้บักฮื้อเป็นเจ็ดแปดเสี่ยง แสดงว่าคิดค้นหาคัมภีร์กระบี่พิชิตมารนั้น

คนทั้งสองล้วนมีอายุห้าสิบเศษ คนหนึ่งศีรษะล้านเลี่ยน อีกคนหนึ่งผมเผ้าขาวโพลน ล้วนเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาก็ฟาดทำลายข้าวของบนโต๊ะบูชาจนหมดสิ้น จากนั้นกวาดตาไปยังภาพวาดของตักม้อเล่าโจ้วใบนั้น

ชายชราศีรษะล้านยื่นมือออก คิดฉีกกระชากภาพวาดนั้น ชายชราผมขาวโบกมือขวางกันไว้ ตวาดว่า

"ช้าก่อน ดูนิ้วมือของท่าน"

เหล็งฮู้ชง ลิ้มเพ้งจือและงักเล้งซังกวาดตาไปยังภาพวาด เห็นตักม้อเล่าโจ้วในภาพวาดซ่อนมือซ้ายอยู่ด้านหลัง นิ้วชี้ข้างขวายกชูขึ้น ชี้ไปยังหลังคาห้อง

ชายชราผมขาวโผพุ่งกายขึ้น ฟาดสองมือใส่หลังคาห้อง ตำแหน่งที่นิ้วชี้ของตักม้อเล่าโจ้วบ่งชี้ เสียงโครมเมื่อฝุ่นละอองร่วงพรั่งพรู ชายชราศีรษะล้านกล่าวว่า

"ไม่เห็นมีอะไร..."

เพิ่งขาดคำ ปรากฏวัตถุสีแดงกลุ่มหนึ่งพัดพลิ้วลงจากช่องแตกบนหลังคาห้อง กลับเป็นกาสาวพัสตร์ที่หลวงจีนใช้ครองร่างผืนหนึ่ง

ชายชราผมขาวยื่นมือรับไว้ ส่องดูกับเปลวเทียน โห่ร้องว่า

"อยู่...อยู่ที่นี้เอง"

ยามลิงโลดยินดี แม้แต่สุ้มเสียงก็สั่นสะท้าน เหล็งฮู้ชงเพ่งตามองเห็นบนกาสาวพัสตร์คล้ายเขียนเต็มไปด้วยอักษรเล็กละเอียดถี่ยิบ

ชายชราศีรษะล้านรับกาสาวพัสตร์ไปชมดู กล่าวว่า

"หรือนี่เป็นคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร?"

ชายชราผมขาวกล่าวว่า

"คาดว่าเป็นคัมภีร์กระบี่เสียเก้าส่วน วันนี้พวกเราประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง น้องเราซุกเก็บไว้เถอะ"

ชายชราศีรษะล้านก็ลิงโลดจนหุบปากไม่ลง พับกาสาวพัสตร์ซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ ชี้มือไปยังลิ้มเพ้งจือและงักเล้งซัง กล่าวว่า

"ฆ่าทิ้งหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงเลือนมือแตะด้ามกระบี่ ขอเพียงชายชราผมขาวมีท่าทีคิดฆ่าลิ้มเพ้งจือกับงักเล้งซัง จะถลันเข้าไปฆ่าชายชราทั้งสองก่อน มิคาดชายชราผมขาวกล่าวว่า

"เมื่อได้คัมภีร์กระบี่ ไม่ต้องเพาะความแค้นกับสำนักฮั้วซัวปล่อยพวกมันไปเถอะ"

ทั้งสองเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ออกจากห้องพระ กระโดดข้ามกำแพงออกไป เหล็งฮู้ชงรีบตามติดอยู่ด้านหลัง เห็นชายชราทั้งสองมีฝีเท้ารวดเร็วยิ่ง เกรงว่าทั้งสองหนีรอดไปได้ ดังนั้นทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึง ห่างจากทั้งสองเพียงสามวา

ทันใด ชายชราทั้งสองชะงักเท้าหันกายกลับมา ประกายเย็นเยียบวูบขึ้นแวบหนึ่ง เหล็งฮู้ชงรู้สึกเจ็บแปลบที่แขนขวา และไหล่ขวากลับถูกดาบคู่ของทั้งสองฟันใส่

คนทั้งสองพลันหยุดยั้งลง หันขวับกลับมา ฟาดฟันดาบใส่ดุจสายฟ้า เหล็งฮู้ชงจะอย่างไรขาดประสบการณ์ต่อสู้ ฝ่ายตรงข้ามเมื่อลงมืออย่างกะทันหัน เหล็งฮู้ชงอย่าว่าแต่กระบี่ปิดป้อง แม้แต่นิ้วมือไม่ทันกระทบถูกด้ามกระบี่ ก็รับบาดเจ็บสาหัส

ชายชราทั้งสองมีเพลงดาบรวดเร็วยิ่ง พอลงมือประสบผลดาบที่สองก็ฟันตามติดมาถึง เหล็งฮู้ชงยามตื่นตระหนก รีบพุ่งถอยไปด้านหลัง ดีที่เขามีกำลังภายในลึกล้ำ การพุ่งถอยครั้งนี้ กลับพุ่ง

ถอยไปสองวา ชายชราทั้งสองเห็นเหล็งฮู้ชงรับบาดเจ็บ ยังพุ่งถอยรวดเร็วปานนี้ ต้องบังเกิดความตื่นตระหนก โถมตามติดมา

เหล็งฮู้ชงหมุนตัววิ่งตะบึงไป ตอนแรกที่ถูกดาบฟันใส่หัวไหล่ต้นแขน ยังไม่เจ็บปวดเท่าใด ยามนี้เจ็บปวดจนแทบสิ้นสติไป ในใจครุ่นคิดขึ้น

'คนทั้งสองขโมยกาสาวพัสตร์ ที่จารึกอยู่คาดว่าเป็นเพลงกระบี่พิชิตมาร เราถูกปรักปรำเป็นมลทิน ไม่ว่าอย่างไรต้องช่วงชิงกลับมาคืนให้กับลิ้มซือตี๋'

จากนั้นข่มความเจ็บปวด ยื่นมือชักกระบี่ แต่ชักออกได้เพียงครึ่งหนึ่ง หลังจากที่ถูกดาบฟันใส่แขนขวา ก็ไม่อาจใช้กำลังแม้แต่น้อย

ได้ยินเสียงลมคุกคามถึงท้ายทอย ศัตรูฟาดฟันดาบมาถึง ดังนั้นเหล็งฮู้ชงเกร็งลมปราณพุ่งตัวไปเบื้องหน้า มือซ้ายดึงสายรัดเอวขาดจากกัน ค่อยจับกระบี่ได้ สลัดฝักกระบี่ทิ้ง หันกายกลับมา รู้สึกมีพลังความเย็นปะทะหน้า ดาบคู่ฟาดฟันมาถึง

เหล็งฮู้ชงพุ่งถอยไปอีกหนึ่งวา ยามนั้นฟ้าใกล้รุ่งสางสว่างแต่เป็นช่วงเวลามืดมิดที่สุดก่อนอรุณจะรุ่ง นอกจากประกายดาบแปลบปลาบ มองไม่เห็นสิ่งใด เหล็งฮู้ชงฝึกเก้ากระบี่เดียวดายเคล็ดความสำคัญอยู่ที่พบจุดอ่อนในกระบวนท่าของศัตรู ฉวยโอกาสจู่โจมเข้าไป ยามนี้ไม่เห็นท่าร่างและกระบวนเพลงของศัตรู ไม่อาจใช้กระบี่ออกได้

เหล็งฮู้ชงรู้สึกเจ็บแปลบที่แขนซ้ายอีกครา ถูกคมดาบของศัตรูกรีดเป็นบาดแผลสายหนึ่ง ได้แต่วิ่งเฉียงๆ ไปยังท้องถนน มือซ้ายถือกระบี่ ใช้หมัดกดปากแผลบนไหล่ขวา ป้องกันไม่ให้หลั่งโลหิตมากเกินไป เป็นเหตุให้สิ้นสติ ในใจครุ่นคิดขึ้น

'หากมีคนถือโคมไฟมาก็ประเสริฐ'

วิ่งไปหลายก้าว บังเกิดปฏิภาณวูบ กระโดดขึ้นบนหลังคา สอดส่ายสายตามองเห็นเบื้องหน้าซ้ายมือมีบ้านหลังหนึ่ง ปรากฏแสงไฟสาดลอดออกมา ดังนั้นวิ่งเข้าหาแสงไฟ

ชายชราทั้งสองเห็นว่าช่วงชิงคัมภีร์กระบี่ได้ ไม่ต้องการตอแยหาเรื่องราวอีก ดังนั้นชะงักเท้าไม่ติดตาม เหล็งฮู้ชงก้มกายเก็บกระเบื้องสองแผ่นซัดขว้างใส่คนทั้งสอง ร้องว่า

"พวกท่านขโมยคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้มไป คนหนึ่งศีรษะล้าน คนหนึ่งผมขาว ต่อให้หลบหนีถึงสุดหล้าฟ้าดิน เหล่านักสู้ผู้กล้าก็จะตามล่าพวกท่านรุมสับเป็นหมื่นท่อน"

เสียงเพียะคราหนึ่ง กระเบื้องทั้งสองแผ่นตกลงบนถนนหิน เขียวแตกสลายไป

ชายชราทั้งสองได้ยินเหล็งฮู้ชงร้องเรียกชื่อคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร ก็กระโดดขึ้นบนหลังคาติดตามมา

เหล็งฮู้ชงรู้สึกเท้าอ่อนระทวย เรี่ยวแรงยิ่งมายิ่งอ่อนล้า ฝืนใจเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง วิ่งตะบึงไปยังที่ซึ่งปรากฏแสงไฟสาดลอดออกมา แต่แล้วฝีเท้าซวนเซเสียหลัก พลัดตกลงจากหลังคาห้อง รีบใช้ท่วงท่า**ลี้ยื้อพะเท้ง** *(ปลาหลียื้อพลิกตัว)* พลิกตัวลุกขึ้นยืนพิงกำแพง

ชายชราทั้งสองกระโดดปราดลงมา คุกคามเข้าหาจากทางซ้ายขวา ชายชราศีรษะล้านแสยะยิ้มกล่าวว่า

"บิดาไว้ชีวิตเจ้าคราหนึ่ง เจ้าพานไม่ไป"

เหล็งฮู้ชงเห็นศีรษะล้านของมันเป็นมันระยับ ค่อยทราบว่าฟ้าสางสว่างแล้ว จึงกล่าว

"ท่านทั้งสองเป็นคนของสำนักใด ไฉนคิดฆ่าเราให้จงได้?"

ชายชราผมขาวตวัดดาบฟาดฟันลงยังศีรษะเหล็งฮู้ชง เหล็ง

ฮู้ชงเปลี่ยนเป็นถือกระบี่ด้วยมือขวาแทงสวนออกไป ก็แทงใส่ลำคอของมันอย่างแม่นยำ

ชายชราศีรษะล้านใจหายวาบ ควงดาบโถมเข้าหา เหล็งฮู้ชงฟันกระบี่ออก ก็ฟันข้อมือมันขาดสะบั้น บนมือขาดยังถือดาบอยู่ จากนั้นจ่อปลายกระบี่กับลำคอมัน ตวาดว่า

"พวกท่านทั้งสองที่แท้มีความเป็นมาอย่างไร หากบอกออกมาจะไว้ชีวิตท่านสักครา"

ชายชราศีรษะล้านหัวร่อเฮอะฮะ จากนั้นกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"เราสองพี่น้องท่องทั่วยุทธจักร น้อยครั้งจะพบพานคู่มือเปรียบติด วันนี้ตายใต้คมกระบี่ของท่าน ในใจเลื่อมใสยิ่ง เพียงไม่ทราบนามสูงส่งของท่าน เราแม้ตายก็กลับกลายเป็นปีศาจงมงาย"

เหล็งฮู้ชงเห็นมันแม้มือขาดข้างหนึ่ง ยังยืนหยัดอย่างเข้มแข็ง ในใจเคารพนับถือว่าเป็นลูกผู้ชายชาตรี ดังนั้นกล่าวว่า

"เราลงมือป้องกันตัว พลั้งมือทำร้ายคนต้องขออภัยยิ่ง ท่านคืนกาสาวพัสตร์ผืนนั้นแก่เรา จากนั้นพวกเราเลิกรากัน"

ชายชราศีรษะล้านกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"**เท็กเอ็ง** *(เจ้าคฤธร)* ไหนเลยเป็นคนยอมจำนน?"

มือซ้ายพลิกวูบ ปักมีดสั้นเล่มหนึ่งใส่ขั้วหัวใจตนเอง

เหล็งฮู้ชงเห็นคนผู้นี้ยอมตายไม่ยอมสยบ นับเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง ดังนั้นก้มกายคิดล้วงกาสาวพัสตร์จากอกเสื้อมัน แต่แล้วศีรษะมึนงง ทราบว่าเสียโลหิตมากเกินไป รีบฉีกแขนเสื้อพันบาดแผลที่ต้นแขนและหัวไหล่อย่างลวกๆ ค่อยล้วงกาสาวพัสตร์จากอกเสื้อชายชราศีรษะล้าน

รู้สึกศีรษะมึนงงอีกครา เหล็งฮู้ชงสูดหายใจหลายคำ จำแนกทิศทางเดินไปยังบ้านเก่าของตระกูลลิ้มที่ตรอกทานตะวัน เดินไป

หลายสิบวา ยากจะยืนหยัดสืบไป ต้องครุ่นคิดขึ้น

'หากเราล้มลง มิเพียงชีวิตยากรักษา หลังจากตายแล้วผู้อื่นยังเข้าใจว่าเราเป็นคนขโมยคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร มีของกลางติดตัวตายแล้วยังเป็นมลทินมัวหมอง'

ดังนั้นฝืนใจเดินต่อไป ในที่สุดเข้าสู่ตรอกทานตะวัน แต่ประตูใหญ่ของบ้านเก่าตระกูลลิ้มปิดสนิท ลิ้มเพ้งจือกับงักเล้งซังถูกจี้จุดล้มลง ไม่มีคนมาเปิดประตู

เหล็งฮู้ชงได้แต่เคาะประตูหลายครา จากนั้นยกเท้าเตะใส่ประตูใหญ่ เท้านี้ไม่สามารถเคาะประตูเปิดออก ตัวเองได้รับความกระทบกระเทือนล้มลงสิ้นสติไป

เมื่อฟื้นคืนสติมา พบว่าตนเองนอนอยู่บนเตียง พอลืมตาขึ้น เห็นงักปุกคุ้งสองสามีภรรยายืนอยู่หน้าเตียง เหล็งฮู้ชงยินดียิ่ง เรียกหาว่า

"ซือแป๋ ซือบ้อ ศิษย์..."

ยามพลุ่งพล่านใจ น้ำตาไหลรินหลั่งลงมา ดิ้นรนลุกขึ้น งักปุกคุ้งไม่ตอบคำเพียงถามว่า

"เป็นเรื่องราวใด?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เชี่ยวซือม่วยเล่า? นาง...นางปลอดภัยไร้อันตรายหรือ?"

งักฮูหยินกล่าวว่า

"นางไม่เป็นไร เจ้าไฉนมาถึงเมืองฮกจิ๋ว?"

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความห่วงใย ขอบตาก็แดงก่ำ เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"คัมภีร์กระบี่พิชิตมารของลิ้มซือตี่ถูกชายชราสองคนช่วงชิงไป เราฆ่าคนทั้งสองชิงกลับมา พวกมัน...พวกมันน่ากลัวเป็นมือดีใน

นิกายอสูร"

พลางล้วงมือไปในอกเสื้อกาสาวพัสตร์ผืนนั้นกลับอันตรธานไป

รีบกล่าวว่า

"กา...กาสาวพัสตร์ผืนนั้นเล่า?"

งักฮูหยินถามว่า

"นั้นเป็นอะไร?"

"กาสาวพัสตร์นั่นเขียนตัวหนังสือ คาดว่าเป็นคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้ม"

"อย่างนั้นเป็นสมบัติของเพ้งจือ สมควรให้มันเก็บรักษา"

"ถูกแล้ว ซือบ้อท่านกับซือแป๋สบายดีหรือ? ซือตี่ซือม่วยทั้งหลายสบายดีหรือ?"

งักฮูหยินขอบตาแดงก่ำ ยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดคราบน้ำตา บอกว่าทั้งหมดสบายดี เหล็งฮู้ชงถามว่า

"เราไฉนอยู่ที่นี้ เป็นซือแป๋ซือบ้อช่วยเรากลับมาหรือ?"

"เช้าวันนี้เราไปยังบ้านเก่าของเพ้งจือที่ตรอกทานตะวัน เห็นเจ้าสลบไสลกับพื้นหน้าประตู"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ดีที่ซือบ้อรุดไป หากถูกมารร้ายนิกายอสูรพบเห็นก่อน ศิษย์คงจบชีวิตแล้ว"

ตนเองทราบว่าซือบ้อเห็นบุตรีหายสาบสูญ จึงไปตามหาที่บ้านเก่าตรอกทานตะวัน เพียงแต่เรื่องนี้ไม่สะดวกกับการบอกต่อตนเอง

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เจ้าบอกว่าฆ่ามารร้ายนิกายอสูร ทราบได้อย่างไรว่าพวกมันเป็นคนของนิกายอสูร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ศิษย์เดินทางลงใต้ ระหว่างทางพบเห็นคนของนิกายอสูรไม่น้อย และประมือกับพวกมันหลายครา ชายชราทั้งสองมีวิชาฝีมือประหลาดพิกล แสดงว่าไม่ใช่ชนชาวธัมมะเรา"

ในใจลอบยินดี ครุ่นคิดขึ้น

'เราช่วงชิงคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของลิ้มซือตี่กลับมา ซือแป๋ซือบ้อและเซี่ยวซือม่วยไม่ระแวงสงสัยต่อเรา เราฆ่ามารร้ายนิกายอสูรสองคน ซือแป๋คงไม่โทษว่าเราคบหากับนิกายอสูรอีก'

มิคาดงักปุกคุ้งหน้าเขียวคล้ำ กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"จนบัดนี้เจ้ายังกล่าวเหลวไหลอีก หรือว่าเราถูกหลอกลวงได้ง่ายดายปานนี้?"

เหล็งฮู้ชงตื่นตระหนกยิ่ง กล่าวว่า

"ศิษย์ไม่กล้าหลอกลวงซือแป๋เด็ดขาด"

งักปุกคุ้งกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"ผู้ใดเป็นซือแป๋เจ้า ผู้แซ่งักตัดความสัมพันธ์ฉันอาจารย์ศิษย์กับเจ้าแต่แรกแล้ว"

เหล็งฮู้ชงกลิ้งตัวลงจากเตียง คุกเข่าลงกับพื้น โขกศีรษะกล่าวว่า

"ศิษย์กระทำเรื่องผิดพลาดไม่น้อย ยินดีรับการลงโทษจากซือแป๋ เพียงแต่...เพียงแต่ความผิดขับออกจากสำนัก ขอให้ซือแป๋ทบทวนคำสั่ง"

งักปุกคุ้งหลบไปด้านข้าง ไม่ยอมรับการกราบกรานจากเขา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"**เสียวเจี้ยะ** *(คำเรียกธิดาผู้อื่น)* ของยิ่มก่าจู้แห่งนิกายอสูรเหลียวแลเจ้า เจ้ามั่วสุมกับพวกมันแต่แรก ยังต้องการเราเป็นซือแป๋ทำอะไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เสียวเจี้ยะของยิ่มก่าจู้นิกายอสูร คำพูดนี้กล่าวเริ่มจากที่ใดมาตรว่ายิ่ม...ยิ่มอั้วเกี้ยมีบุตรีคนหนึ่ง แต่ศิษย์ไม่เคยพบพานมาก่อน"

งักฮูหยินกล่าวว่า

"ชงยี้ เรื่องถึงขั้นนี้เจ้าไยต้องพูดปดอีก?"

ทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

"วันที่ยิ่มเสียวเจี้ยะเรียกประชุมชนชาวอธรรมบนสันเขาโหงวป่ากังมณฑลชานตุง เพื่อรักษาโรคแก่เจ้า พวกเราก็ไปด้วย"

เหล็งฮู้ชงตื่นตระหนกยิ่ง กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"โกวเนี้ยที่สันเขาโหงวป่ากัง เอี่ยงเอี้ยง...นางเป็นบุตรีของยิ่มก่าจู้?"

งักฮูหยินกล่าวว่า

"เจ้าลุกขึ้นกล่าววาจา"

เหล็งฮู้ชงลุกขึ้นช้าๆ ในใจบังเกิดความเลื่อนลอย พึมพำว่า

"นาง...นางเป็นบุตรีของยิ่มก่าจู้ นี่...นี่กล่าวเริ่มจากที่ใด?"

งักฮูหยินกล่าวอย่างไม่พอใจ

"กับซือแป๋ซือบ้อ เจ้ายังพูดปดอีก?"

งักปุกคุ้งกระชากเสียงว่า

"ผู้ใดเป็นซือแป๋ของมัน?"

ยื่นมือตบใส่โต๊ะไม้ เสียงฉาดเมื่อมุมโต๊ะหักออกมุมหนึ่ง เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างประหวั่นลนลาน

"ศิษย์ไม่กล้าหลอกลวงซือแป๋ซือบ้อเด็ดขาด"

งักปุกคุ้งกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ครั้งกระโน้นผู้แซ่งักมีตาแต่ไร้แวว รับเจ้าเด็กน้อยไร้ยางอายไว้เป็นที่ละอายต่อผู้กล้าทั้งแผ่นดิน หากเจ้าเรียกซือแป๋อีกคำหนึ่ง เรา

จะฟาดตายคามือ"

เหล็งฮู้ชงได้แต่รับคำยื่นมือเกาะขอบเตียง ร่างยังส่ายโงนเงนแทบล้มลง กล่าวว่า

"พวกมันคิดรักษาอาการบาดเจ็บเราจริง แต่...แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่บอกต่อเรา นางเป็นบุตรีของยิ่มก่าจู้"

งักฮูหยินกล่าวว่า

"เจ้าฉลาดปราดเปรื่องปานใด ไหนเลยคาดเดาไม่ได้ นางเป็นโกวเนี้ยอายุเยาว์กล่าวเพียงคำเดียวก็สามารถเรียกระดมชาวอธรรมทุกสารทิศมารักษาโรคแก่เจ้า นอกจากยิ่มเสียวเจี้ยะแห่งนิกายอสูรผู้ใดมีหน้ามีตาปานนี้?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ศิษย์...เรา...เราตอนนั้นเข้าใจว่านางเป็นสตรีชรานางหนึ่ง"

"นางปลอมแปลงโฉมเปลี่ยนเครื่องแต่งกายหรือ?"

"ไม่ เพียงแต่...เพียงแต่ตอนนั้นเราไม่ได้เห็นโฉมหน้านาง"

งักฮูหยินทอดถอนใจกล่าวว่า

"ชงยี้ เจ้าเติบโต นิสัยก็เปลี่ยนไป ไม่แยแสสนใจคำพูดของเราอีก"

"ซือ...ซือ...กับคำพูดของท่านผู้เฒ่า เรา...เราไม่"

เขาความจริงคิดบอกว่า "กับคำพูดของท่านผู้เฒ่า เราไม่กล้าขัดขืน" แต่แล้วหวนนึกถึงซือแป๋ซือบ้อสั่งตนเองอย่าได้คบหาคนของนิกายอสูร แต่ความเกี่ยวพันระหว่างตนเองกับเอี่ยงเอี้ยง เฮี่ยงมุ่งเทียนและยิ่มอั้วเกี้ย ไหนเลยเพียงแต่ "คบหา" เท่านั้น?

งักฮูหยินกล่าวอีกว่า

"ต่อให้ยิ่มเสียวเจี้ยะนั้นดีต่อเจ้า เพื่อมีชีวิตรอด เจ้ายินยอมให้นางเรียกระดมผู้คนมารักษาโรคแก่เจ้า ยังอภัยให้ได้..."

งักปุกคุ้งกระชากเสียงว่า

"อภัยให้ได้อันใด เพื่อมีชีวิตรอด ก็ยินยอมกระทำทุกสิ่งหรือ?"

ปรกติเขาให้เกียรติแก่ซือม่วยที่เป็นทั้งภรรยาผู้นี้ยิ่ง แต่วันนี้ตัดบทนางครั้งแล้วครั้งเล่า แสดงว่าขุ่นแค้นสุดระงับ งักฮูหยินเข้าใจความรู้สึกของสามีไม่ถือสาหาความกับเขา กล่าวสืบต่อ

"แต่เจ้าไฉนมั่วสุมกับจอมมารแห่งนิกายอสูรเฮี่ยงมุ่งเทียนทำร้ายสหายฝ่ายธัมมะ สองมือเจ้าแปดเปื้อนโลหิตของชนชาวธัมมะเจ้า...เจ้ารีบไปเถอะ"

เหล็งฮู้ชงเย็นเฉียบไปทั่วร่าง หวนนึกถึงวันที่อยู่ในเก๋งพักร้อนหน้าแท่นศิลาเหนือหุบเหว ตนเองสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับเฮี่ยงมุ่งเทียนปรากฏชนชาวธัมมะเสียชีวิตเพราะตนเองไม่น้อย มาตรว่าระหว่างการต่อสู้ ตนเองไม่ฆ่าคนก็ต้องถูกคนฆ่า หนี้โลหิตนี้จดอยู่ที่ตนเองแล้ว งักฮูหยินกล่าวอีกว่า

"ที่เชิงเขาโหงวป่ากัง เจ้ายังร่วมมือกับยิ่มเสียวเจี้ยะทำร้ายศิษย์สำนักเสียวลิ้มและคุนลุ้นหลายคน ชงยี้ ก่อนนี้เรารักเจ้าราวลูกในไส้ แต่เรื่องถึงขั้นนี้ ซือ...ซือบ้อเจ้าไม่มีปัญญาปกป้องเจ้าอีกแล้ว"

เอ่ยถึงตอนนี้ น้ำตาสองสายไหลรินลงอาบแก้ม เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างหดหูว่า

"ศิษย์กระทำผิดจริงๆ แต่ผู้ใดกระทำผิดผู้นั้นรับผิด ไม่ปล่อยให้สำนักฮั้วซัวมัวหมอง ท่านผู้เฒ่าทั้งสองโปรดเรียกประชุมผู้กล้าทุกค่ายสำนัก จัดพิธีสอบสวนประหารชีวิตของศิษย์ รักษาไว้ซึ่งกฎของสำนักฮั้วซัว"

งักปุกคุ้งทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"**เหล็งฮู้ซือหู** *(ผู้มีฝีมือแซ่เหล็งฮู้)* เจ้าหากยังเป็นศิษย์สำนักฮั้วซัวเราสามารถทำเช่นนี้ เจ้าแม้เสียชีวิต ยังนับว่ารักษาเกียรติภูมิ

สำนักฮั้วซัวเราไว้ แต่เราส่งจดหมายเวียนไปทั่วแผ่นดิน ขับเจ้าออกจากสำนักแต่แรก พฤติการณ์ของเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องใดกับสำนักฮั้วซัว เราอาศัยศักดิ์ศรีใดจัดการเจ้า เฮอะ เฮอะ ธัมมะและอธรรมไม่ธำรงอยู่ร่วมกัน วันหน้าเจ้าก่อกรรมทำเข็ญอีก เราจะไม่ปล่อยปละละเว้นเจ้า"

เอ่ยถึงตอนนี้ นอกห้องบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งเรียกหาซือแป๋ซือบ้อกลับเป็นศิษย์ที่สองเล้าเด็กนับ งักปุกคุ้งจึงถามว่า

"เรื่องอันใด?"

เล้าเด็กนับกล่าวว่า

"มีคนมาเยี่ยมเยียนซือแป๋บอกว่าเป็นเจ็งติ่งแห่งสำนักซงซัว ยังมีซือตี๋อีกสองคน"

งักปกคังกล่าวว่า

"กระบี่เก้าคดเคี้ยวเจ็งติ่ง เขามายังมณฑลฮกเกี้ยนหรือ? ตกลง? เราจะออกไป"

พลางหันกายออกจากห้อง งักฮูหยินกวาดมองเห็นเหล็งฮู้ชงแวบหนึ่ง แววตาเต็มไปด้วยความนุ่มนวล คล้ายบอกให้เขารอสักครู่ เมื่อกลับมายังมีคำพูดจะกล่าว จากนั้นติดตามออกไป

เหล็งฮู้ชงเคารพรักต่อซือบ้อดั่งมารดา เห็นนางรักเวทนาตนเองต้องสำนึกเสียใจ คร่นคิดขึ้น

'เรื่องราวทั้งมวลต้องโทษว่าเราดื้อรั้นเจ้าอารมณ์ ไม่จำแนกความดีชั่ว เฮี่ยงตั่วกอไม่ใช่ชาวธัมมะชัดๆ เราไฉนเข้าไปช่วยเขาโดยไม่ทราบสาเหตุ เราแม้ตายไม่เสียดายชีวิต แต่เป็นต้นเหตุให้ซือแป๋ซือบ้อไม่อาจแบกหน้าพบพานผู้คน'

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

'ที่แท้เฮี่ยงเอี้ยงเป็นบุตรีของยิ่มก่าจู้ มิน่าเล่าเล่าเท้าจื้อ โจ้ว

โชยชิวและพวกจึงเคารพยำเกรงนางปานนี้ นางออกปากคำเดียว ก็เนรเทศผู้ห้าวหาญจำนวนมากไปยังเกาะร้างกลางทะเลตังไฮ้ชั่วชีวิต แต่ระหว่างที่นางอยู่กับเรากลับขวยเขินเอียงอายยิ่งกว่าเซี่ยวซือม่วยอีก ไหนเลยคาดคิดว่านางเป็นบุคคลสำคัญในนิกายอสูร แต่ตอนนั้นยิ่มก่า จู้ถูกตังฮึงปุกป่ายคุมขังอยู่ในคุกมืดกันบึงไซโอ้ว บุตรีของเขาไฉนทรงอำนาจปานนี้?'

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบา คนผู้หนึ่งถลันเข้าห้อง กลับเป็นเซี่ยวซือม่วยที่เขาครุ่นคิดถึงอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

เหล็งฮู้ชงร้องเรียก "เซี่ยวซือม่วย" คำพูดหลังจากนี้ไม่สามารถกล่าวต่อ งักเล้งซังกล่าวอย่างร้อนรนว่า

"ตั่วซือกอรีบ...รีบไปจากที่นี้ คนของสำนักซงซัวมารังควานหาเรื่องท่านแล้ว"

เหล็งฮู้ชงขอเพียงได้พบนาง ต่อให้ฟ้าถล่มตรงหน้าก็ไม่นำพา พริบตานั้นจับจ้องมองนางอย่างซึมเซา ทั้งหวานชื่น ทั้งขมขื่น

งักเล้งซังเห็นฝ่ายหนึ่งจับจ้องมองนางโดยไม่กะพริบ ต้องหน้าแดงวูบกล่าวว่า

"มีคนแซ่เจ็งอะไรนั่นนำพาซือตี๋มาสองคน บอกว่าท่านฆ่าคนของสำนักซงซัว ดังนั้นติดตามมาถึงที่นี้"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบกล่าวว่า

"ฆ่าคนของสำนักซงซัว? เราไม่"

พลันบังเกิดเสียงโครม ประตูห้องถูกผลักเปิด งักปุกคุ้งเดินเข้ามาอย่างบูดบึ้งขุ่นเคือง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เหล็งฮู้ชง เจ้าทำดียิ่ง เจ้าฆ่าผู้อาวุโสสำนักซงซัวสองท่านกลับหลอกลวงเราว่าเป็นมารร้ายนิกายอสูร"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ศิษย์...เราฆ่าผู้อาวุโสสำนักซงซัว? เราไม่?"

"**แป๊ะเท้าเซียนอง** *(ผู้เฒ่าผมขาว)* ปักติ้ม กับ**เท็กเอ็ง** *(เจ้าคฤธร)* ซัวเทียนกังใช่ถูกเจ้าฆ่าตายหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงชายชราศีรษะล้านก่อนฆ่าตัวตายบอกว่า "เจ้าคฤธรไหนเลยเป็นคนยอมจำนน" อย่างนั้นชายชราผมขาวอีกคนหนึ่งคือผู้เฒ่าผมขาวปักติ้มแล้ว ดังนั้นกล่าวว่า

"ชายชราผมขาวและชายชราศีรษะล้านถูกเราฆ่าทิ้ง แต่เรา...เราไม่ทราบว่าพวกมันเป็นคนของสำนักซงซัว พวกมันใช้ดาบยาว มิใช่แนวทางสำนักซงซัว"

งักเล้งซังกล่าวเสริมขึ้น

"บิดา ชายชราผมขาวกับชายชราศีรษะล้านนั้น..."

งักปุกคุ้งตวาดว่า

"ออกไป ผู้ใดใช้เจ้าเข้ามา เรากล่าววาจาที่นี้ให้เจ้าสอดปากคำอันใด?"

งักเล้งซังก้มศีรษะ เดินช้าๆ ไปยังประตูห้อง เหล็งฮู้ชงทั้งรันทดทั้งยินดีครุ่นคิดขึ้น

'เซี่ยวซือม่วยแม้ดีต่อลิ้มซือตี๋ จะอย่างไรยังมีน้ำใจต่อเรา นางยินยอมถูกบิดาดุด่า รุดมาเตือนภัยต่อเรา ให้เรารีบจากไป'

งักปกคังแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"วิชาฝีมือของห้าสำนักกระบี่ เจ้าล้วนเข้าใจหรือ คนทั้งสองนี้เป็นสาขาที่แยกจากสำนักซงซัว เจ้าไม่ทราบใช้ฝีมือต่ำช้าใดทำร้ายพวกมัน แต่ทิ้งคราบโลหิตถึงบ้านเก่าตรอกทานตะวัน สำนักซงซัวพอสืบเสาะ ก็สืบเสาะถึงที่นี้ ตอนนี้เจ็งซือเฮียแห่งสำนักซงซัวอยู่เบื้องนอก ทวงถามคนจากเรา เจ้ามีคำพูดใดจะกล่าว?"

งักฮูหยินติดตามเข้ามา กล่าวว่า

"พวกมันไม่เห็นชงยี้ลงมือกับตา เพียงอาศัยคราบโลหิตไม่อาจกล่าวหาว่าเป็นคนในสำนักคุ้มกันภัยฆ่าทิ้ง พวกเราพานปฏิเสธโดยสิ้นเชิง"

งักปุกคุ้งกระชากเสียงว่า

"ซือม่วย จนบัดนี้ท่านยังปกป้องเด็กน้อยที่ก่อกรรมทำชั่วนี้อีก เราเป็นเจ้าสำนักฮั้วซัว ไหนเลยยอมพูดจาเพื่อเดียรัจฉานน้อยนี้ ท่าน...พวกเราทำเช่นนี้ต้องก่อกวนจนชื่อเสียงพินาศย่อยยับแน่นอน"

หลายปีมานี้ เหล็งฮู้ชงภาวนาว่าตนเองกับเซี่ยวซือม่วยสามารถครองรักอยู่ร่วมเช่นเดียวกันซือแป๋ซือบ้อ ซึ่งเป็นซือเฮียม่วยมาก่อน อย่างนั้นก็สมมาดปรารถนาไม่มีความมุ่งหวังอื่นอีก ยามนี้เห็นซือแป๋เกรี้ยวกราดต่อซือบ้อปานนี้ต้องครุ่นคิดขึ้น

'หากว่าเซี่ยวซือม่วยเป็นภรรยาเรา นางคิดทำอะไร เราก็ปล่อยให้นางทำเช่นนั้น ไม่ว่าเป็นเรื่องดีหรือร้าย เราล้วนไม่ขัดใจนาง ต่อให้นางใช้เราไปกระทำเรื่องชั่วร้ายก็ไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้าแม้แต่น้อย'

งักปุกคุ้งจ้องมองหน้าเหล็งฮู้ชง เห็นอีกฝ่ายหนึ่งยิ้มอย่างนุ่มนวล กวาดตาไปยังบุตรีที่หน้าประตูด้วยความรักลึกซึ้ง ต้องกระชากเสียงว่า

"เดียรัจฉานน้อย จนบัดนี้ยังมีความคิดอ่านชั่วร้ายใด?"

เสียงตวาดครั้งนี้ปลุกเหล็งฮู้ชงตื่นจากภวังค์ฟุ้งซ่าน พอเงยหน้าขึ้นเห็นใบหน้าซือแป๋ปรากฏแววสีม่วงวูบขึ้น ยกมือขวาหมายกระแทกยังศีรษะตนเอง พลันบังเกิดความยินดีสุดเปรียบปาน รู้สึกโลกนี้จืดชืดไร้รสชาติ วันนี้ตายใต้เงื้อมมือซือแป๋ กลับเป็นการปลดเปลื้องประการหนึ่ง โดยเฉพาะเซี่ยวซือม่วยอยู่ด้านข้าง มองดูตนเองถูกบิดาของนางฟาดตายคามือ ยิ่งเป็นความปรารถนาของตนเอง

รู้สึกกระแสลมกดคุกคามลงยังศีรษะ งักปุกคุ้งฟาดฝ่ามือลง

พลันได้ยินงักฮูหยินร้องคำ “ทำไม่ได้” จี้นิ้วใส่จุดท้ายทอยของสามีคนทั้งสองฝึกฝีมือกันตั้งแต่เล็ก ซ้อมกระบวนท่าจนช่ำชองชำนาญดรรชนีของงักฮูหยินนี้จี้ใส่จุดชีวิตงักปุกคุ้งย่อมต้องวกมือกลับไปคลี่คลายงักฮูหยินฉวยโอกาสถลันไปขวางอยู่เบื้องหน้าเหล็งฮู้ชง รีบร้องว่า

“ชงยี้ รีบหนี”

เหล็งฮู้ชงส่ายหน้ากล่าวว่า

“เราไม่หนี ซือแป๋คิดฆ่าเราก็ฆ่าเถอะ เรามีโทษทัณฑ์สมควรรับ”

งักฮูหยินขยี้เท้ากล่าวว่า

“เราอยู่ที่นี้ เขาฆ่าเจ้าไม่ได้ รีบหนีไปให้ไกลแสนไกล อย่าได้กลับมาอีก”

งักปุกคุ้งแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

“มันผละจากไป คนของสำนักซงซัวที่ห้องโถงเบื้องนอกทั้งสามพวกเราจะจัดการอย่างไร?”

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

‘ที่แท้ซือแป๋วิตกว่ารับมือกระบี่เก้าคดเคี้ยวและพวกไม่ได้เราจะขับไล่พวกมันก่อน’

ดังนั้นกล่าวเสียงกังวานว่า

“ตกลง เราจะไปพบพวกมัน”

พลางก้าวยาวๆ ออกไป ชั่วพริบตาก็โถมเข้าห้องโถงใหญ่เห็นกระบี่เก้าคดเคี้ยวเจ็งติ่ง แส้วิเศษเต่งโป๊ยกง ราชสีห์ขนทองกอโคกซิง ทั้งสามนั่งประจำที่นั่งอาคันตุกะทางซ้ายมืออย่างเขื่องโข

เหล็งฮู้ชงทรุดนั่งลงยังเก้าอี้ด้านตรงข้าม กล่าวเสียงเย็นชา

“พวกท่านทั้งสามมาที่นี้ทำอะไร?”

ยามนั้นเหล็งฮู้ชงสวมใส่เสื้อผ้าผู้รับใช้ แกะหนวดเคราทิ้ง

แตกต่างกับสารรูปของที่ปรึกษาทางทหารที่พบพานในโรงเตี๊ยมยี่จับโป๊ยโพ่ว กระบี่เก้าคดเคี้ยวและพวกทั้งสามเห็นชายหนุ่มร่างแปดเปื้อนคราบโลหิตผู้หนึ่งเสียมารยาทปานนี้ ล้วนเดือดดาลเป็นการใหญ่ ราชสีห์ขนทองตวาดว่า

"เจ้าเป็นตัวอะไร?"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสามเป็นตัวตนไหน?"

ยามนั้น งักปุกคุ้งสามพ่อแม่ลูกและเหล่าศิษย์ฮั้วซัวล้วนอยู่ที่หลังฉากกั้นห้อง งักเล้งซังได้ยินเหล็งฮู้ชงย้อนถามนั้น รู้สึกน่าหัวร่อ แต่ทราบว่าคนเบื้องหน้าทั้งสามล้วนเป็นมือดีของสำนักซงซัว ตั่วซือกอฆ่าคนของพวกมัน ยังเสียมารยาทต่อพวกมันปานนี้ รอสักครู่ต้องประมือกัน บิดามารดาก็ไม่อาจยื่นมือช่วยเหลือ ยามวิตกกังวลกลับหัวร่อไม่ออก

ราชสีห์ขนทองกระชากเสียงว่า

"อาศัยเจ้าไม่คู่ควรกล่าววาจากับเรา รีบเชิญงักซิงแซออกมา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"งักซิงแซเป็นใคร ท่านหมายถึงเจ้าสำนักฮั้วซัวหรือ เรากำลังมาเสาะหาเขา สำนักซงซัวมีศิษย์ทรยศสองคน คนหนึ่งเรียกปีศาจผมขาวปักติ้ม คนหนึ่งเรียกว่าเจ้านกแร้งซัวเทียนกังล้วนถูกเราฆ่าทิ้ง ฟังว่าสำนักซงซัวยังมีผู้คนอีกสามคนหลบซ่อนอยู่ในสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี เราให้งักซิงแซส่งมอบคนออกมา งักซิงแซไม่ยอมสร้างความขุ่นแค้นแก่เราจนแทบคลั่งใจตาย"

จากนั้นร้องดังๆ ว่า

"งักซิงแซ สำนักซงซัวมีตัวบัดซบสามคน หนึ่งเรียกว่ากระบี่ขึ้นสนิมเจ็งติ่ง หนึ่งเรียกว่าภูตน้อยเต๋งโป๊ยกง หนึ่งเรียกว่า

แมวหนังกลับกอโคกซิง ท่านรีบส่งมอบคนออกมา เราจะคิดบัญชีกับพวกมัน ท่านคิดปกป้องพวกมันยังทำไม่ได้"

งักปุกคุ้งและพวกพอฟังตื่นตระหนกยิ่ง ทราบว่าเหล็งฮู้ชงพูดจาเช่นนี้แสดงว่าสำนักฮั้วซัวไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องการฆ่าคน แต่คนของสำนักซงซัวทั้งสามล้วนมีฝีมือสูงเยี่ยม เหล็งฮู้ชงไหนเลยท้าสู้ได้

ราชสีห์ขนทองกอโคกซิงกระโดดปราดขึ้นด้วยโทสะ ชักกระบี่จากฝักคิดแทงใส่เหล็งฮู้ชง กระบี่เก้าคดเคี้ยวยกมือขวางกั้นไว้กล่าวถามเหล็งฮู้ชงว่า

"ท่านเป็นใคร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เรารู้จักท่าน ท่านกลับไม่รู้จักเรา สำนักซงซัวท่านคิดรวมห้าสำนักกระบี่เป็นสำนักเดียว พวกท่านทั้งสามมายังมณฑลฮกเกี้ยนหนึ่งนั้นคิดช่วงชิงคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้ม สองคิดทำร้ายบุคคลสำคัญของสำนักฮั้วซัวและเห็งซัว แผนอุบายทั้งมวลเราล้วนล่วงรู้จนหมดสิ้น"

งักปุกคุ้งและงักฮูหยินสบตากันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'คำพูดของมันนี้ไม่แน่ว่าเป็นวาจาไร้สาระทั้งสิ้น'

กระบี่เก้าคดเคี้ยวมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า

"ท่านเป็นคนของสำนักค่ายใด?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราเป็นวิญญาณอนาถาที่วัดวาไม่รับศาลเจ้าปฏิเสธ รับรองไม่แก่งแย่งการค้าของสำนักซงซัวท่าน ท่านวางใจเถอะ ฮา ฮา"

เสียงหัวร่อนี้กลับเต็มไปด้วยความรันทดหดหู่ กระบี่เก้าคดเคี้ยวกล่าวว่า

"ท่านเมื่อมิใช่คนของสำนักฮั้วซัว พวกเราอย่าได้รบกวน

งักซิงแซขอเชิญออกไปสนทนา"

คำพูดเหล่านี้กล่าวอย่างเฉื่อยชา แต่ดวงตาทอประกายดุร้ายอำมหิต แสดงว่าเหล็งฮู้ชงเปิดโปงแผนอุบายของพวกมัน ดังนั้นตกลงใจกำจัดฆ่าทิ้ง มันจะอย่างไรกริ่งเกรงต่องักปุกคุ้ง ไม่กล้าชักกระบี่ฆ่าคนในสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี คิดชักนำเหล็งฮู้ชงออกจากสำนักคุ้มกันภัยแล้วค่อยลงมือ

คำพูดนี้สบอารมณ์เหล็งฮู้ชงพอดี ร้องดังๆ ว่า

"งักซิงแซ นับแต่นี้ท่านต้องระวังให้มากไว้ หัวหน้านิกายอสูรยิ่มอั้วเกี้ยกลับเข้ายุทธจักร คนผู้นี้ฝึกยอดวิชาดูดดาว คิดดูดกำลังภายในผู้คน บอกว่าจะรังควานสำนักฮั้วซัว ยังมีสำนักซงซัวคิดกลืนสำนักฮั้วซัว ท่านเป็นสุภาพบุรุษอันเที่ยงธรรม ผู้อื่นมีจิตใจต่ำช้ามิอาจไม่ระวังป้องกัน"

เขามายังเมืองฮกจิว เพื่อกล่าวคำพูดเหล่านี้ต่อซือแป๋ เมื่อกล่าวจบก็ก้าวยาวๆ ออกไป กระบี่เก้าคดเคี้ยวและพวกติดตามหลัง

เหล็งฮู้ชงก้าวออกจากสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี เห็นแม่ชีและสตรีกลุ่มหนึ่งยืนอยู่หน้าประตู คือเหล่าศิษย์สตรีสำนักเห็งซัว งี้ฮั้วกับแต้งักถือกล่องนามบัตรยืนอยู่แถวหน้าสุด แสดงว่ามาเยี่ยมคำนับงักปุกคุ้งกับงักฮูหยิน

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ รีบเบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง กระบี่เก้าคดเคี้ยวและพวกทั้งสามติดตามออกมา งี้ฮั้วกับแต้งักจดจำพวกมันออกพากันชะงักเท้าลง

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'เหล่าศิษย์เห็งซัวเมื่อทราบว่าซือแป๋เราอยู่ที่นี้ ย่อมเดินทางมาเยี่ยมคำนับ มีซือแป๋ซือบ้อเราคอยดูแล พวกนางคงไม่พลาดท่า

เสียที'

เขาไม่ต้องการให้ผู้นิ้มพบเห็น ดังนั้นเบี่ยงตัวหมายหลบหนีไป กระบี่เก้าคดเดี้ยว แส้วิเศษ ราชสีห์ขนทองพากันชักอาวุธขวางหน้าเหล็งฮู้ชงไว้ ตวาดว่า

"เจ้าคิดหนีหรือ?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราไม่มีอาวุธ จะลงมืออย่างไร?"

ยามนั้นงักปุกคุ้ง งักฮูหยิน และเหล่าศิษย์ฮั้วซัวล้วนติดตามออกมาคิดชมดูว่าเหล็งฮู้ชงจะรับมือฝ่ายตรงข้ามทั้งสามอย่างไร งักเล้งซังชักกระบี่จากฝักร้องเรียก "ตั่ว..." คิดโยนกระบี่ให้ งักปุกคุ้งยื่นนิ้วสองนิ้ว กดคมกระบี่ไว้ สั่นศีรษะคราหนึ่ง

ทุกประการนี้ปรากฏแก่สายตาเหล็งฮู้ชง บังเกิดความปลาบปลื้มประโลมใจ คร่นคิดขึ้น

'ยามนั้น ผู้คนหลายคนส่งเสียงอุทานออกมา เหล็งฮู้ชงทราบว่ามีคนลอบทำร้าย ดังนั้นไม่ทันเหลียวหน้าไป ก็กระโดดปราดไปเบื้องหน้า เขากำลังภายในลึกล้ำ ท่ากระโดดปราดนี้ทั้งสูงทั้งรวดเร็วมาตรแม้นเป็นเช่นนั้น รู้สึกมีกระแสลมคุกคามถึงท้ายทอย กระบี่เล่มหนึ่งฟาดฟันลงมายังด้านหลัง ขอเพียงกระโดดชักช้าชั่ววูบ หรือพละกำลังไม่เพียงพอ ร่างต้องถูกผ่าเป็นสองเสี่ยงแล้ว'

เหล็งฮู้ชงพอยืนหยัดมั่น ก็เหลียวหน้าไป ได้ยินเสียงตวาดคำหนึ่ง ประกายกระบี่วูบขึ้น ศิษย์สำนักเห็งซัวลงมือโดยพร้อมเพรียงเจ็ดคนรวมเป็นขบวนหนึ่ง มีทั้งสิ้นสามขบวน กระบี่เจ็ดเล่มจ่อใส่คนผู้หนึ่ง ล้อมกระบี่เก้าคดเดี้ยวและพวกทั้งสามไว้

อากัปกิริยาชักกระบี่ เคลื่อนกาย รายล้อม ลงมือรวดเร็วว่องไวยิ่ง บวกกับท่าร่างอ่อนช้อยงดงาม แสดงว่าเป็นค่ายกลที่ผ่าน

การฝึกฝนมา กระบี่เจ็ดเล่มแยกย้ายจ่อใส่ศีรษะ ลำคอ ทรวงอก ท้องน้อย ชายโครง กลางหลัง ซอกแขนของศัตรู ค่ายกลพอก่อตั้งขึ้น ศิษย์สตรีทั้งเจ็ดก็ไม่เคลื่อนไหวอีก

คนลอบทำร้ายต่อเหล็งฮู้ชงเมื่อครู่คือกระบี่เก้าคดเคี้ยว มันได้ยินเหล็งฮู้ชงเปิดโปงแผนอุบายของสำนักซงซัว ดังนั้นฉวยโอกาสที่เหล็งฮู้ชงไม่ทันระวัง พลันลงมือหมายฆ่าปิดปาก แต่ยังถูกเหล็งฮู้ชงหลบได้ เหล่าศิษย์เห็งซัวพอก่อตั้งค่ายกลกระบี่รายล้อมมันไว้ มันกลับไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว

งักปุกคุ้ง งักฮูหยินและพวกไม่ทราบว่าสำนักเห็งซัวกับกระบี่เก้าคดเคี้ยวมีข้อบาดหมางที่เมืองยี่จับโป๊ยโพ่ว เห็นทั้งสองฝ่ายลงมือสร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

เหล็งฮู้ชงพอเห็นค่ายกลกระบี่เห็งซัวพอหยุดนิ่ง กระบี่ทั้งเจ็ดเล่มสามารถรุกและรับ เจ็ดกระบี่สัมพันธ์กัน ปราศจากช่องว่างจุดอ่อนใด มีส่วนสอดคล้องกับแก่นแท้ "ใช้ไร้กระบวนท่าทำลายกระบวนท่า" ของเก้ากระบี่เดียวดาย ต้องโห่ร้องชมเชยว่า

"ประเสริฐแท้ ค่ายกลกระบี่นี้ยอดเยี่ยมยิ่ง"

กระบี่เก้าคดเคี้ยวพอถูกสยบ ก็หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ต่างเป็นพวกเดียวกัน ยังล้อเล่นอันใด เรายอมรับความพ่ายแพ้แล้วดีหรือไม่?"

พลางโยนกระบี่กับพื้นดิน งี้ฮั้วเป็นหัวหน้าขบวนของเหล่าศิษย์เห็งซัวที่รายล้อมมัน เห็นฝ่ายตรงข้ามทิ้งกระบี่ยอมพ่ายแพ้ก็ขยับกระบี่วูบหดรั้งกลับมา ที่หลงเหลือหกคนก็รั้งกระบี่กลับเช่นกัน

มิคาดกระบี่เก้าคดเคี้ยวใช้ปลายเท้าซ้ายสะกิดกระบี่บนพื้นคราหนึ่ง กระบี่บนพื้นดินกระดอนขึ้น ปลายนิ้วกระบี่เก้าคดเคี้ยวพอกระทบถูกด้ามกระบี่ ก็คุมกระบี่แทงปราดออกดุจสายฟ้า

งี้ฮั้วกรีดร้องคำหนึ่ง แขนขวาถูกกระบี่แทงใส่ กระบี่ในมือร่วงหล่นสู่พื้น กระบี่เก้าคดเคี้ยวหัวร่อดังยาวนาน กระบี่เย็นเยียบแลบแปลบปลาบ เหล่าศิษย์เห็งซัวที่รายล้อมมันล้วนถูกทำร้ายบาดเจ็บ

เหตุแปรเปลี่ยนพออุบัติ ศิษย์สตรีที่ก่อตั้งค่ายกระบี่ที่เหลืออีกสิบคนล้วนเสียสมาธิ แส้วิเศษและราชสีห์ขนทองฉวยโอกาสลงมือพริบตานั้นเสียงอาวุธปะทะดังสับสน

เหล็งฮู้ชงเก็บกระบี่ที่ตกอยู่บนพื้นของงี้ฮั้วขึ้น สะบัดกระบี่จู่โจมออกได้ยินเสียงอุทานดังขึ้น ราชสีห์ขนทองถูกทำร้ายที่ข้อมือกระบี่ร่วงหล่นลงพื้น แส้อ่อนของแส้วิเศษวกกลับไปม้วนพันลำคอตัวเอง กระบี่เก้าคดเคี้ยวถูกสันกระบี่กระแทกใส่ข้อมือถอยกายไปหลายก้าว มาตรว่ายังถือกระบี่มั่น แต่แขนทั้งข้างอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง

พริบตานั้นบังเกิดสัมเสียงสตรีสองเสียงร่ำร้องว่า

"**โง้วเจียงกุน** *(แม่ทัพแซ่โง้ว)*"

"**เหล็งฮู้ตั่วกอ** *(พี่ใหญ่เหล็งฮู้)*"

คนร้องเรียก "โง้วเจียงกุน" คือแต้งัก เมื่อครู่วิชาฝีมือที่เหล็งฮู้ชงใช้ขับไล่กระบี่เก้าคดเคี้ยวและพวกทั้งสาม เป็นท่ากระบี่ที่เหล็งฮู้ชงใช้จัดการกับคนทั้งสามในโรงเตี๊ยมของยี่จับโป๊ยโพ่ว แต้งักมีไหวพริบปราดเปรียว มาตรว่ารูปโฉมและเสื้อผ้าของเหล็งฮู้ชงแปรเปลี่ยนไป แต่ยังจดจำออก

คนร้องเรียก "เหล็งฮู้ตั่วกอ" กลับเป็นงี้นิ้ม นางความจริงก่อตั้งค่ายกลกระบี่ร่วมกับงี้จิน งี้เจียะ เหล่าซือเจ้าทั้งหกรายล้อมแส้วิเศษไว้ ทุกผู้คนจับจ้องมองศัตรูแน่วนิ่ง จวบกระทั่งค่ายกลกระบี่สลายค่อยพบเห็นเหล็งฮู้ชง ทั้งสองจากกันแรมปี พลันประสบพบพานงี้นิ้มถึงกับร่างสั่นสะท้าน แทบสิ้นสติไป

เหล็งฮู้ชงเห็นความจริงถูกเปิดเผย จึงกล่าว

"มารดาเจ้าเถอะ พวกเจ้าทั้งสามไม่รู้จักดีชั่วไปแล้ว เหล่าซือไถ่สำนักเห็งซัวไว้ชีวิตพวกท่าน พวกเจ้ากลับทรยศเนรคุณ เราเจียงกุนชมดูจนขัดตาเรา..."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันรู้สึกศีรษะมึนงง หน้ามืดวูบวาบ ล้มโครมลงกับพื้น

งี้นิ้มรีบถลันเข้ามาประคอง ร้องเรียก "เหล็งฮู้ตั่วกอ" เห็นหัวไหล่และต้นแขนของเขาปรากฏโลหิตฉีดพุ่ง รีบม้วนแขนเสื้อของเขาขึ้น ล้วงยาเม็ดดีหมีเมฆขาวจากสำนักตนเองส่งเข้าปากของเขา

แต้งัก งี้จิน และพวกก็ล้วงกาวฟ้าหอมต่อเชื่อม พอกทาลงบนปากแผลเหล็งฮู้ชง เหล่าศิษย์เห็งซัวล้วนตื้นตันในบุญคุณที่เหล็งฮู้ชงยื่นมือช่วยเหลือ ดังนั้นทั้งส่งยา ทั้งห้ามโลหิต ทั้งพันบาดแผล รักษาพยาบาลกันกลางถนน สตรีในโลกเมื่อเผชิญเรื่องราวคับขันต้องส่งเสียงต่างๆ นานา วิพากษ์วิจารณ์ไม่หยุดยั้ง เหล่าศิษย์เห็งซัวแม้มีฝีมือดิดตัวก็ไม่มีข้อยกเว้น บ้างทอดถอนใจ บ้างแสดงความห่วงใย ทั้งยังสอดแทรกคำ "อมิตตพุทธ" ด้วย

คนของสำนักฮั้วซัวชมดูจนดื่นเต้นสงสัยยิ่ง งักปุกคุ้งครุ่นคิดขึ้น

'สำนักเห็งซัวมีกฎเข้มงวดตลอดมา ศิษย์สตรีเหล่านี้ไม่ทราบล่มหลงงมงายต่อเหล็งฮู้ชงอย่างไร กลับเรียกตั่วกอเรียกเจียงกน ไม่คำนึงถึงข้อห้ามระหว่างบุรุษสตรี ผู้อาวุโสของสำนักเห็งซัวไฉนไม่ควบคุมบังคับ?'

กระบี่เก้าคดเคี้ยวโบกมือทำท่าต่อซือตี๋ทั้งสอง คนทั้งสามถืออาวุธโถมเข้าหาเหล็งฮู้ชง พวกมันล้วนทราบว่าคนผู้นี้หากไม่กำจัดต้องเป็นเภทภัยไม่สิ้นสุด ดังนั้นฉวยโอกาสที่เหล็งฮู้ชงสิ้นสติไป คิดปลิดปลงชีวิตเขาให้จงได้

งี้ฮั้วส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ปรากฏศิษย์สตรีสิบสี่นางยืนเรียงรายเป็นแถวเดียว ร่ายรำกระบี่ต้านกระบี่เก้าคดเคี้ยวและพวกไว้พวกนางฝีมือไม่สูงเยี่ยมเท่าใด แต่เมื่อก่อตั้งค่ายกล บ้างรุกบ้างรับผู้คนสิบสี่คนสามารถต้านยอดฝีมือสี่ห้าคนไว้

งักปุกคุ้งตอนแรกยังมีเจตนาไกล่เกลี่ย เพียงแต่ทุกเรื่องราวล้วนนอกเหนือความคาดหมาย ทั้งไม่ทราบว่าทั้งสองฝ่ายเพาะความแค้นกันอย่างไร กอปรกับบังเกิดความไม่พอใจต่อสำนักซงซัวและเห็งซัว ดังนั้นตกลงใจนิ่งดูดาย ชมดูเหตุการณ์ต่อไป

เห็นศิษย์สตรีของเห็งซัวทั้งสิบสี่คนตั้งรับอย่างรัดกุม กระบี่เก้าคดเคี้ยวและพวกจู่โจมโหมรุก ไม่สามารถคุกคามเข้าใกล้ ราชสีห์ขนทองชะล่าใจรุกหน้าเกินไป กลับถูกงี้เช็งแทงใส่ที่น่องกระบี่หนึ่ง

เหล็งฮู้ชงยามเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกันไม่ขาดหู พอลืมตาขึ้น เห็นงี้นิ้มมีสีหน้าร้อนรุ่ม ปากสวดมนต์ภาวนา สร้างความตื่นตันใจยิ่ง ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วย ขอบคุณท่านมากแล้ว มอบกระบี่แก่เรา"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านอย่าได้..."

เหล็งฮู้ชงยิ้มเล็กน้อย รับกระบี่จากมือนาง มือซ้ายเกาะไหล่นางเดินส่ายโงนเงนไป งี้นิ้มความจริงเป็นห่วงอาการบาดเจ็บของเขา แต่รู้สึกหัวไหล่ตนเองรองรับน้ำหนักตัวของเขาพลันบังเกิดกำลังขวัญเพิ่มพูน ทุ่มเทพลังทั้งมวลมายังหัวไหล่

เหล็งฮู้ชงเดินผ่านข้างกายศิษย์สตรีหลายนาง สะบัดกระบี่แรกออกทำร้าย ราชสีห์ขนทองคลายมือปล่อยกระบี่ร่วงหล่น เมื่อใช้กระบี่ที่สอง ก็คุกคามแส้อ่อนของแส้วิเศษม้วนพันลำคอ กระบี่ที่สามกระแทกถูกคมกระบี่ของกระบี่เก้าคดเคี้ยวดังตังใหญ่

กระบี่เก้าคดเคี้ยวทราบว่า เหล็งฮู้ชงมีเพลงกระบี่ลึกล้ำตนเองมิใช่คู่มือด้วย แต่เห็นอีกฝ่ายหนึ่งยืนไม่มั่น คิดใช้กำลังภายในกระแทกอาวุธของเขา กลับถ่ายทะลักออกไปโดยไม่อาจควบคุมรั้งยั้ง

ที่แท้เหล็งฮู้ชงฝึกยอดวิชาดูดดาว พลังฝีมือเพิ่มพูนโดยไม่รู้ตัว แม้ไม่ต้องสัมผัสทางร่างกาย ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามทุ่มเทพลังจู่โจมเข้ามา กำลังภายในก็จะถ่ายทอดผ่านอาวุธ ถูกดึงดูดเข้าสู่ร่าง สร้างความตื่นตระหนกแก่กระบี่เก้าคดเคี้ยวยิ่งรีบรั้งกระบี่กลับ จ้วงแทงออกไป

เหล็งฮู้ชงเห็นใต้ซอกแขนมันเปิดกว้าง ขอเพียงแทงกระบี่ตามสภาวะก็สามารถปลิดชีวิตมัน แต่มือเท้าอ่อนล้า ไม่สามารถใช้กำลังได้ ได้แต่ขวางกระบี่ต้านปะทะ

กระบี่ทั้งสองเล่มพอปะทะ กระบี่เก้าคดเคี้ยวรู้สึกกำลังภายในถ่ายทะลักออกอีกครา ทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล เกร็งกำลังชั่วชีวิต แทงกระบี่ปราดออก ใช้กระบี่ถึงกลางคัน พลันหันเหทิศทางปลายกระบี่แทงใส่ทรวงอกงี้นิ้มที่อยู่ข้างกายเหล็งฮู้ชง

กระบวนท่านี้ทั้งจริงทั้งเท็จ มีท่าตามติดมากมาย เหล็งฮู้ชงหากขวางกระบี่เข้าช่วยเหลือ มันจะวกกระบี่แทงใส่ท้องน้อยเหล็งฮู้ชง หากไม่ช่วยเหลือกระบี่นี้แทงใส่ทรวงอกงี้นิ้มจริงๆ อย่างน้อยจะสร้างความว้าวุ่นใจแก่เหล็งฮู้ชง สามารถฉวยโอกาสจู่โจมสังหาร

ในเสียงอุทานของทุกผู้คน เห็นปลายกระบี่จะแทงถูกทรวงอกงี้นิ้มแล้ว เหล็งฮู้ชงพลันพลิกกระบี่วูบ กดลงบนคมกระบี่มันกระบี่ในมือกระบี่เก้าคดเคี้ยวชะงักค้างอยู่กลางอากาศ ไม่สามารถผลักปลายกระบี่ออกไปแม้แต่น้อย พร้อมกันนั้นกำลังภายในถ่ายทะลักออกมาอย่างเร่งร้อน

กระบี่เก้าคดเคี้ยวนับว่ารู้สถานการณ์รีบถอนกระบี่พุ่งถอยไปด้านหลัง แต่เรี่ยวแรงตอนแรกสูญสิ้น เรี่ยวแรงตอนหลังยังไม่กำเนิด

ร่างลอยอยู่กลางอากาศ พลันอ่อนระทวยร่วงฟาดลง มีสภาพทุลักทุเลยิ่งคล้ายคนไม่มีฝีมือติดตัวก็มิปาน

แส้วิเศษและราชสีห์ขนทองรีบเข้าไปประคองมันขึ้น ถามโดยพร้อมเพรียง

"ซือเฮียเป็นอย่างไร?"

กระบี่เก้าคดเคี้ยวจับจ้องมองหน้าเหล็งฮู้ชง พลันฉุกคิดว่าหัวหน้านิกายอสูรยิ่มอั้วเกี้ยต้องมิใช่ชายหนุ่มอายุยี่สิบเศษเช่นนี้เด็ดขาด จึงกล่าว

"เจ้าเป็นศิษย์...ศิษย์ของยิ่มอั้วเกี้ย รู้จักอวิชชา...อวิชชาดูดดาว"

ราชสีห์ขนทองโพล่งว่า

"ซือเฮีย กำลังภายในของท่านถูกมันดึงดูดไปแล้ว?"

กระบี่เก้าคดเคี้ยวรับคำ พอยืดกายขึ้น รู้สึกกำลังภายในฟื้นฟูทีละน้อยที่แท้เหล็งฮู้ชงฝึกยอดวิชาดูดดาวไม่ลึกล้ำพอ และไม่มีเจตนาดึงดูดพลังของมัน เพียงแต่กระบี่เก้าคดเคี้ยวสูญเสียพลังอย่างกะทันหัน จึงร่วงฟาดอย่างทุลักทุเล แส้วิเศษกล่าวเบาๆ

"พวกเราไปกันเถอะ วันหน้าค่อยกู้หน้ากลับคืน"

กระบี่เก้าคดเคี้ยวร้องบอกต่อเหล็งฮู้ชงว่า

"มารร้ายนิกายอสูร เจ้าใช้อวิชชาชั่วช้า เท่ากับเป็นศัตรูกับผักล้าทั้งแผ่นดิน ผู้แซ่เจ็งมิใช่ค่มือเจ้า แต่นักสัผักล้าฝ่ายธัมมะเรานับพันนับหมื่นต้องไม่สยบต่อวิชาของเจ้าเด็ดขาด"

พลางหันกายมา ประสานมือต่องักปุกคุ้งกล่าวว่า

"งักซิงแซ มารร้ายนิกายอสูรนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านหรือ?"

งักปุกคุ้งแค่นเสียงดังเฮอะไม่ตอบคำ กระบี่เก้าคดเคี้ยวกลับไม่กล้าสามหาว กล่าวว่า

"ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร ในที่สุดต้องกระจ่าง แล้วพบกันใหม่"

กล่าวจบ นำแส้วิเศษและราชสีห์ขนทองจากไป

งักปุกคุ้งเดินลงบันไดของประตูใหญ่ลงมา กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เหล็งฮู้ชง ที่แท้เจ้าฝึกอวิชชาดูดดาวของยิ่มอั้วเกี้ย?"

เหล็งฮู้ชงฝึกวิชาแขนงนี้จริง มาตรว่าฝึกโดยไร้เจตนา แต่ก็ไม่อาจโต้แย้งได้ งักปุกคุ้งกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เราถามเจ้า ใช่หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงได้แต่รับคำ งักปุกคุ้งร้องว่า

"เจ้าฝึกอวิชชานี้ ยิ่งเป็นศัตรูของฝ่ายธัมมะ วันนี้เจ้ารับบาดเจ็บ เราไม่ฉวยโอกาสซ้ำเติม ครั้งที่สองพบหน้ากัน หากมิใช่เราฆ่าเจ้า ก็เป็นเจ้าฆ่าเรา"

พลางหันหน้าไปยังเหล่าศิษย์ ประกาศว่า

"คนผู้นี้เป็นศัตรูของพวกเจ้า ผู้ใดผูกน้ำใจเก่าก่อนกับมันต้องฆ่าตัวตายเพื่อลุแก่โทษ ทั้งหมดได้ยินหรือไม่?"

ศิษย์สำนักฮั้วซัวรับคำโดยพร้อมเพรียง งักปุกคุ้งเห็นบุตรีขยับเขยื้อนริมฝีปากคิดกล่าวกระไร จึงกล่าว

"ซังยี้ เจ้าแม้เป็นบุตรีเรา แต่ก็ไม่มีข้อยกเว้น เจ้าได้ยินหรือไม่?"

งักเล้งซังกล่าวเบาๆ ว่า

"ได้ยินแล้ว"

เหล็งฮู้ชงความจริงอ่อนล้าอยู่แล้ว พอฟังยิ่งเข่าอ่อนระทวย คลายมือปล่อยกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น ร่วงทรุดฮวบลงช้าๆ งี้ฮั้วยืนอยู่ข้างกายเขา รีบยื่นมือช้อนใส่ซอกแขนของเขา กล่าวว่า

"งักซือแป๊ะ ความนี้ต้องมีการเข้าใจผิด ท่านไม่ได้สืบสาวให้กระจ่างชัดก็ตัดเยื่อใยเช่นนี้ ออกจะวู่วามไปแล้ว"

งักปุกคุ้งถามว่า

"เข้าใจผิดอันใด?"

"สำนักเห็งซัวเราถูกมารร้ายนิกายอสูรหยามย่ำยี ล้วนได้รับการช่วยเหลือจากเหล็งฮู้โง้วเจียงกุน หากว่าเขาเป็นคนของนิกายอสูรไหนเลยช่วยพวกเราจัดการนิกายอสูร?"

นางได้ยินงี้นิ้มเรียกเขาเป็นเหล็งฮู้ตั่วกอ งักปุกคุ้งก็เรียกเป็นเหล็งฮู้ชง ตนเองเพียงทราบว่าเขาเป็นโง้วเจียงกุน ดังนั้นเรียกเป็นเหล็งฮู้โง้วเจียงกุน

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"มารร้ายนิกายอสูรกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ พวกเจ้าอย่าได้หลงกลมัน สำนักเจ้าเดินทางลงใต้ ซือไถ่ท่านใดเป็นหัวหน้าขบวน?"

งี้ฮั้วกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ซือแป๊ะเตี่ยแจ๋ซือไถ่ถูกมารร้ายนิกายอสูรทำร้ายถึงแก่ชีวิต"

งักปุกคุ้งและงักฮูหยินอุทานดังอา ล้วนเสียดายอย่างสุดซึ้ง ยามนั้นที่ท้ายถนนปรากฏแม่ชีกลางคนนางหนึ่งสาวเท้าก้าวปราดมากล่าวว่า

"นกพิราบสื่อสารของอารามเมฆขาวส่งจดหมายมา"

พลางเดินถึงเบื้องหน้างี้ฮั้ว ล้วงกระบอกไม้ไผ่เล็กๆ จากอกเสื้อยื่นส่งให้

งี้ฮั้วรับมา ดึงจุกไม้ที่ปลายกระบอกไม้ไผ่ออก ดึงม้วนผ้าออกมาใบหนึ่ง พอคลี่ออกดู ต้องอุทานว่า

"แย่แล้ว"

พลางส่งม้วนผ้าแก่งี้เช็ง งี้เช็งรับมาอ่านว่า

"เรากับเตี่ยอิดซือม่วย ถูกกักอยู่ที่**ซิ่วเกี่ยมก๊ก** *(หุบเขาหลอมกระบี่)* เมืองเล้งจั้ว"

จากนั้นกล่าวอีกว่า

"นี่เป็นจดหมายโลหิต...ของซือแป้เจ้าสำนัก ท่านผู้เฒ่าไฉนไปยังเล้งจั้ว?"

งี้ฮั้วร้องว่า

"พวกเรารีบรุดไป แม้ตายก็ขอตายร่วมกับซือแป้"

งี้เซ็งครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป้กับเตี่ยอิดซือเจ่กมีพลังฝีมือเพียงไหน ยังถูกกักไว้ พวกเรารุดไปก็ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว'

ดังนั้นถือจดหมายโลหิตเดินถึงเบื้องหน้างักปุกคุ้ง น้อมกายกล่าวว่า

"งักซือแป๊ะ ซือแป้เจ้าสำนักเราส่งจดหมายมาว่าถูกกักที่หุบเขาหลอมกระบี่เมืองเล้งจั้ว ขอให้ซือแป๊ะเห็นแก่ห้าสำนักกระบี่ที่รวมเป็นสหพันธ์ หาทางช่วยเหลือด้วย"

งักปกคังรับจดหมายโลหิตมาอ่านดแวบหนึ่ง กล่าวอย่างครุ่นคิด

"ซือแป้ท่านและเตี่ยอิดซือไถ่ไฉนไปยังมณฑลจิกัง พวกนางมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมเหตุใดถูกศัตรูกักไว้ จดหมายนี้เป็นลายมือของซือแป้ท่านหรือ?"

งี้เซ็งกล่าวว่า

"เป็นลายมือของซือแป้เรา เกรงว่าท่านผู้เฒ่ารับบาดเจ็บยามฉุกละหุกจุ่มโลหิตเขียนเป็นจดหมาย"

งักปุกคุ้งกวาดตาไปยังเหล็งฮู้ชงแวบหนึ่ง กล่าวช้าๆ ว่า

"ไม่แน่ว่ามารร้ายนิกายอสูรปลอมจดหมายขึ้น ล่อพวกเจ้าไปติดกับ หมู่มารร้ายมากเล่ห์เพทุบาย มิอาจไม่ระวังป้องกัน"

งี้ฮั้วร้องเสียงกังวานว่า

"ซือแป้มีภัย เรื่องราวรีบร้อนดั่งดับไฟ พวกเรารีบไปช่วยเหลือสำคัญกว่า งี้เซ็งซือม่วย งักซือแป๊ะไม่มีเวลาว่าง วิงวอนไปก็

ไม่มีประโยชน์"

งี้จินก็กล่าวว่า

"มิผิด หากชักช้าชั่ววูบ ต้องเสียใจไปชั่วชีวิต"

เหล่าศิษย์เห็งซัวเห็นงักปุกคุ้งผลักไสบ่ายเบี่ยง ไม่คำนึงถึงคุณธรรมธัมมะล้วนมีโทสะ งี้นิ้มกล่าวเสริมว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ ท่านพักรักษาตัวที่เมืองฮกจิว พวกเราหลังจากช่วยซือแป๋และซือแป๊ะ ค่อยมาเยียมท่าน"

"เหล่าโจรร้ายกำเริบเสิบสานอีก เราเจียงกุนไหนเลยนิ่งดูดายได้ทั้งหมดไปช่วยคนด้วยกัน"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ท่านรับบาดเจ็บสาหัส ไหนเลยเดินทางได้"

"เราเจียงกุนพลีชีพเพื่อชาติ ยอมตายกลางสมรภูมิ รีบไป"

เขาเห็นซือแป๋ไร้น้ำใจปานนี้ บังเกิดความคับแค้นขุ่นเคืองสะกิดความทระนงขึ้นอีกครา

เหล่าศิษย์เห็งซัวความจริงไม่มีความมั่นใจช่วยอาจารย์จากห้วงอันตราย เมื่อมีเหล็งฮู้ชงร่วมทาง ค่อยบังเกิดกำลังขวัญเพิ่มขึ้น งี้เซ็งน้อมกายกล่าวกับงักฮูหยินและงักปุกคุ้งว่า

"ผู้เยาว์ทั้งหลายขออำลา"

งี้ฮั้วกล่าวอย่างขุ่นเคือง

"คนเช่นนี้ยังเกรงอกเกรงใจไยกัน รังแต่เสียเวลาสูญเปล่าเฮอะมีแต่ชื่อเสียงจอมปลอม ปราศจากคุณธรรมธัมมะ"

งักปุกคุ้งยิ้มเล็กน้อย แสร้งเป็นไม่ได้ยิน ศิษย์ที่สองเล้าเด็กนับถลันออกมาตวาดว่า

"เจ้าว่าอะไร ห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสหพันธ์ สำนักหนึ่งมีภัยสี่สำนักความจริงสมควรช่วยเหลือ แต่พวกเจ้ามั่วสุมกับมารร้าย

นิกายอสูร เหล็งฮู้ชงกระทำลับๆ ล่อๆ ซือแป๋เราย่อมต้องใคร่ครวญโดยรอบคอบ นอกจากพวกเจ้าฆ่ามารร้ายเหล็งฮู้ชงเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ ไม่เช่นนั้นสำนักฮั้วซัวเราไม่ยอมสุมหัวรวมกับสำนักเห็งซัวเด็ดขาด"

งี้ฮั้วบันดาลโทสะ สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ร้องถามว่า

"ท่านว่าสุมหัวรวมกันอันใด?"

"พวกเจ้าคบหากับนิกายอสูร ย่อมเรียกว่าสุมหัวรวมกัน"

"เฮอะ เหล็งฮู้ชงได้เฮียบท่านนี้ถือคุณธรรมความกล้าหาญช่วยผู้ประสบภัยจึงเป็นชายชาตรีที่แท้จริง ไหนเลยเป็นเช่นพวกท่านที่อวดตนเป็นวีรบุรุษ แท้ที่จริงเป็นวิญญูชนจอมปลอมที่เห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ"

งักปกคังฉายากระบี่วิญญชน ศิษย์สำนักฮั้วซัวถือสาคำ"วิญญูชนจอมปลอม" ที่สุด เล้าเต็กนับฟังออกว่า นางกล่าวแดกดันซือแป๋ ดังนั้นชักกระบี่จากฝักจ่อใส่ลำคองี้ฮั้ว

กระบวนท่านี้เป็นท่าหงสามาสถิตในเพลงกระบี่ฮั้วซัว งี้ฮั้วคิดไม่ถึงเล้าเต็กนับจะลงมืออย่างกะทันหัน ไม่ทันชักกระบี่ปิดป้องต้องอุทานคำหนึ่งจากนั้นประกายเย็นเยียบวูบขึ้น กระบี่เจ็ดเล่มแทงใส่เล้าเต็กนับโดยพร้อมเพรียง

เล้าเต็กนับรีบวกกระบี่กลับไปปิดป้อง แต่เพียงปัดป่ายกระบี่ที่ทรวงอก กระบี่ของศิษย์สตรีเห็งซัวอีกหกเล่ม แยกย้ายกรีดใส่เสื้อผ้ามันเป็นรอยขาดหกรอยแต่ละรอยยาวเชียะเศษ

ยังดีที่เหล่าศิษย์เห็งซัวไม่มีเจตนาทำร้ายเล้าเต็กนับถึงแก่ชีวิตทุกกระบี่เพียงกรีดใส่เสื้อผ้า เพียงแต่แต้งักฝีมืออ่อนด้อย ไม่สามารถควบคุมกระบี่ หลังจากกรีดแขนเสื้อข้างขวามัน ปลายกระบี่

ยังทิ่มแทงถูกต้นแขนขวามัน สร้างความแตกตื่นแก่เล้าเต็กนับจนพุ่งถอยไปด้านหลัง กลับปรากฏตำราเล่มหนึ่งร่วงหล่นจากอกเสื้อมา

ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง ทุกผู้คนเห็นชัดตา ปกตำราเขียนข้อความ "คัมภีร์เมฆม่วง"

เล้าเต็กนับหน้าแปรเปลี่ยนไป คิดเข้าไปช่วงชิงกลับคืน เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"ขัดขวางมันไว้"

ยามนั้นงี้ฮั้วชักกระบี่ออกแล้ว พอฟังสะบัดขวับขวับขวับแทงติดต่อกันสามกระบี่ เล้าเต็กนับยกกระบี่ปัดป่าย แต่ไม่อาจคืบหน้าแม้สักก้าวเดียว

งักเล้งซังร้องถามว่า

"บิดา คัมภีร์เล่มนี้ไฉนอยู่ที่ยี่ซือกอ?"

เหล็งฮู้ชงร้องดังๆ ว่า

"เล้าเต็กนับ เจ้าเป็นคนทำร้าย**ลักซือตี่** *(ศิษย์ผู้น้องที่หก)* ใช่หรือไม่?"

ครั้งกระโน้นวานรหกเล็กตั๋วอู่เสียชีวิตบนยอดเขาฮั้วซัว คัมภีร์เมฆม่วงหายสาบสูญ กลับกลายเป็นปริศนาตลอดมา มิคาดยามนี้เหล่าศิษย์เห็งซัวตัดสายรัดเอวของเล้าเต็กนับ กรีดกระเป๋าเสื้อมันขาดจากกัน คัมภีร์กำลังภายในของสำนักฮั้วซัวเล่มนี้กลับร่วงหล่นมา

เล้าเต็กนับร้องคำ "เหลวไหล" พลันย่อร่างลงวูบ โถมเข้าตรอกซอยสายหนึ่งวิ่งตะบึงจากไป เหล็งฮู้ชงขุ่นแค้นถึงขีดสุด ไล่ติดตามไป วิ่งไปไม่กี่ก้าวก็ส่ายร่างโงนเงนล้มลง งี้นิ้มและแต้งักรีบเข้าไปประคองขึ้นมา

งักเล้งซังเก็บคัมภีร์ขึ้นมา ส่งมอบต่อบิดา กล่าวว่า

"บิดา ที่แท้คัมภีร์เมฆม่วงถูกยี่ซือกอขโมยไป"

งักปุกคุ้งหน้าเขียวคล้ำ รับมาพลิกดู พบว่าเป็นคัมภีร์วิชากำลังภายในของสำนักจริงๆ ยังดีที่ไม่ชำรุดเสียหาย ต้องกล่าวอย่างขุ่นแค้น

"ล้วนเป็นเจ้าไม่ดี หยิบฉวยไปมอบต่อผู้อื่น"

งี้ฮั้วไม่ยอมไว้หน้าผู้คน ร้องว่า

"นี่จึงเรียกว่าสุมหัวรวมกัน"

อูซ้อเดินถึงเบื้องหน้าเหล็งฮู้ชง ถามว่า

"เหล็งฮู้ไต้เฮียบ รู้สึกเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงขบกรามกล่าวว่า

"ซือตี๋เราถูกโจรโฉดนี้ทำร้าย น่าเสียดายตามมันไม่ทัน"

เห็นงักปุกคุ้งและศิษย์ทั้งหลายหันกายกลับเข้าไป ปิดประตูใหญ่ของสำนักคุ้มกันภัยลง ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ศิษย์คนโตของซือแป๋ฝึกอวิชชาของนิกายอสูร ศิษย์ที่สองก็เป็นโจรโฉดที่ทำร้ายศิษย์ร่วมสำนัก ขโมยคัมภีร์เมฆม่วงไป มิน่าเล่าท่านผู้เฒ่าจึงคั่งแค้นใจ'

ดังนั้นกล่าวอีกว่า

"ซือแป๋ท่านถูกกักไว้เรื่องไม่อาจชักช้า พวกเรารีบไปช่วยคนโจรร้ายเล้าเต็กนับจะช้าเร็วต้องตกอยู่ในเงื้อมมือเรา"

อูซ้อกล่าวว่า

"ท่านรับบาดเจ็บ ยัง...ยัง..."

นางถือกำเนิดจากคนรับใช้ ตอนนี้มีศักดิ์ศรีในสำนักเห็งซัวมิใช่ชั่ว จะอย่างไรด้อยประสบการณ์ ไม่ทราบแสดงความสำนึกตื้นตันอย่างไร

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พวกเรารีบไปที่ตลาดซื้อม้าลา"

พลางล้วงเงินทองจากอกเสื้อส่งให้อูซ้อ แต่ท้องตลาดมีม้าไม่พอ ศิษย์สตรีที่มีน้ำหนักตัวเบาสองนางโดยสารม้าตัวเดียวออกจากเมืองฮกจิว ควบขับขึ้นเหนืออย่างเร่งร้อน

ควบขับเดินทางสิบกว่าลี้ เห็นบนพื้นหญ้ามีม้าหลายสิบตัวกำลังเล็มหญ้า พลทหารหกเจ็ดคนทำหน้าที่เฝ้าดูแล แสดงว่าเป็นม้าของค่ายทหาร เหล็งฮู้ชงจึงกล่าว

"ชิงม้าเหล่านั้นมา"

อูซ้อรีบกล่าวว่า

"นี่เป็นม้าทหาร เกรงว่าทำไม่ได้"

"ช่วยคนสำคัญที่สุด ต่อให้เป็นม้าหลวงยังช่วงชิงมา มีอันใดทำไม่ได้ จี้จุดพลทหารเหล่านั้นชิงม้ามา"

งี้เช็งกล่าวว่า

"ชิงม้าสักสิบสองตัวก็พอ"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ชิงมาให้หมดสิ้น"

เขาพอออกคำสั่ง กลับแฝงอำนาจประการหนึ่ง นับแต่เตี่ยแจ๋ซือไถ่เสียชีวิต เหล่าศิษย์เห็งซัวสูญเสียความคิดอ่าน พอฟังเหล็งฮู้ชงตวาดว่า ทุกผู้คนก็ไสม้าเข้าไปจี้จุดพลทหารเหล่านั้นล้มลง ชิงม้าทั้งหลายสิบตัวนั้นมา

เหล่าศิษย์เห็งซัวช่วงชิงม้ามา ล้วนบังเกิดความกระตือรือร้นยินดี ทุกผู้คนชมชอบความแปลกใหม่ เปลี่ยนเป็นขี่ม้าทหาร ควบขับถึงยามเที่ยง ก็หยุดพักรับประทานอาหารที่ตัวเมืองแห่งหนึ่ง

หลังจากรับประทานอาหารเจ งี้เช็งล้วงเงินหมายชำระบัญชีต้องกล่าวเบาๆ ว่า

"เหล็งฮู้ซือเฮีย เงินของพวกเราไม่พอ"

เมื่อครู่ซื้อม้าที่ตลาดม้า ทุกผู้คนร้อนรุ่มใจใคร่ช่วยอาจารย์ไหนเลยมีกะใจต่อรองราคา ดังนั้นใช้เงินไปจนหมดสิ้น เหลือแต่เศษเหรียญอีแปะ เหล็งฮู้ชงจึงสั่งให้แต้งักกับอูซ้อจูงม้าตัวหนึ่งไปขาย แต่ม้าทหารห้ามไม่ให้ขายทิ้ง

แต้งักฉลาดเฉลียว ช่างพูดช่างจา มาถึงฮกเกี้ยนไม่นานก็พูดภาษาฮกเกี้ยนที่หัดยากที่สุดได้หลายร้อยคำ ไม่นานก็ขายม้าได้นำเงินมาชำระบัญชี

เดินทางถึงยามพลบค่ำ ทั้งหมดอยู่บนเนินดิน มองแต่ไกลเห็นเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง อย่างน้อยมีเจ็ดแปดร้อยหลังคาเรือน ทั้งหมดเข้าเมืองไปรับประทานอาหาร นำเงินที่ได้จากการขายม้าชำระบัญชี พบว่าเหลือเงินอยู่ไม่มากนัก

แต้งักบอกว่าวันพรุ่งนี้จะขายม้าอีกตัวหนึ่ง เหล็งฮู้ชงกลับสั่งนางกับฉิ้งเกียงไปสืบดูว่า คนร่ำรวยที่สุดในเมืองนี้เรียกว่าอะไร คนเลวที่สดเป็นใคร แต้งักกับฉิ้งเกียงจากไปครึ่งชั่วยามกลับมารายงานว่าเมืองนี้มีเศรษฐีใหญ่เพียงคนเดียว มันแซ่แป๊ะเรียกว่าแป๊ะถลกหนัง ทั้งเปิดโรงจำนำ และเปิดร้านข้าวสาร เมื่อเรียกว่าแป๊ะถลกหนังคงไม่ใช่คนดีอันใด

เหล็งฮู้ชงไม่กล่าวกระไร ชักชวนทั้งหมดออกเดินทาง พอออกจากเมืองขึ้นเหนือไปไม่กี่ลี้ เหล็งฮู้ชงก็กล่าวว่า

"พวกเราจะพักผ่อนที่นี้"

ทุกผู้คนปฏิบัติตาม นั่งพักผ่อนที่ริมลำธารสายหนึ่ง เหล็งฮู้ชงหลับตาพักผ่อนครึ่งชั่วยาม ค่อยลืมตาขึ้น กล่าวกับอูซ้อและงี้ฮั้วว่า

"พวกท่านนำซือม่วยคนละหกคน ไปยังบ้านแป๊ะถลกหนังขอบิณฑบาต แต้ซือม่วยนำทาง"

อูซ้อกับงี้ฮั้วแม้ประหลาดใจ แต่ยังรับคำ เหล็งฮู้ชงกล่าวอีกว่า

"อย่างน้อยต้องขอบิณฑบาตสักห้าร้อยตำลึง ทางที่ดีได้สักสองพันตำลึง"

งี้ฮั้วกล่าวว่า

"ไหนเลยบิณฑบาตได้มากมายปานนี้?"

"เงินสองพันตำลึง เราเจียงกุนยังไม่เห็นอยู่ในสายตา เงินสองพันตำลึงนี้พวกเราใช้จ่ายหนึ่งพันตำลึง ที่เหลือหนึ่งพันตำลึงแจกจ่ายให้กับคนยากไร้ภายในเมือง"

ทุกผู้คนเข้าใจในบัดดล ต้องหันไปมองหน้ากัน งี้ฮั้วกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านต้องการให้พวกเราปลันคนรวยช่วยคนจน?"

"มิใช่ปลัน พวกเราบิณฑบาตคนรวยช่วยคนจน พวกเราหลายสิบคนมีเงินไม่กี่ตำลึง นับว่ายากจนที่สุด หากไม่ขอบิณฑบาตจากคนร่ำรวย ไหนเลยไปถึงหุบเขาหลอมกระบี่เมืองเล้งจั๋วได้?"

ทุกผู้คนพอฟังคำ "หุบเขาหลอมกระบี่เมืองเล้งจั๋ว" ก็ไม่รีรอสืบไป กล่าวว่า

"พวกเราจะไปบิณฑบาต"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอีกว่า

"วิธีบิณฑบาตเช่นนี้ เกรงว่าพวกท่านไม่เคยบิณฑบาตมาก่อน ดังนั้นพวกท่านใช้ผ้าเช็ดหน้าคลุมหน้าไว้ เมื่อตอนขอบิณฑบาตจากแป๊ะถลกหนังก็ไม่ต้องเอ่ยปาก เมื่อเห็นตัวเงินขาวๆ ทองสุกปลั่ง ก็ยื่นมือขอบิณฑบาตมา"

ยามนั้นเหล่าศิษย์เห็งซัวที่สุขุมรอบคอบเช่นงี้เช็งและพวกรู้สึกไม่ถูกต้อง สำนักเห็งซัวมีกฎวินัยเข้มงวด แต่งี้ฮั้ว แต้งัก และพวกสาวเท้าก้าวปราดจากไป ไม่ทันกล่าวว่ากระไรได้

เหล็งฮู้ชงเหลียวหน้ามา เห็นงี้นิ้มลืมตามองดูตนเองจึงกล่าว

"งี้นิ้มซือม่วย ท่านเห็นว่าไม่ถูกต้องหรือ?"

งี้นิ้มหลบสายตาของเขา กล่าวเบาๆ

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ ท่านเห็นว่าควรทำเช่นนี้ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าคาดว่าคงไม่ผิด"

"วันนั้นเราคิดรับประทานแตงโม ท่านมิใช่ไปขอบิณฑบาตจากสวนหรอกหรือ?"

งี้นิ้มหน้าแดงวูบ หวนนึกถึงช่วงเวลาที่อยู่ร่วมกับเขากลางทุ่งยามนั้นขอบฟ้าปรากฏดาวตกดวงหนึ่ง ลากหางยาวเหยียดกรีดผ่านไป เหล็งฮู้ชงจึงกล่าวว่า

"ท่านยังจำเรื่องที่อธิษฐานได้หรือไม่?"

งี้นิ้มกล่าวเบาๆ ว่า

"ไหนเลยจำไม่ได้"

นางเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ การอธิษฐานนี้ศักดิ์สิทธิ์จริงๆ"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"อย่างนั้นหรือ ท่านอธิษฐานว่าอะไร?"

งี้นิ้มก้มศีรษะไม่ตอบคำ ในใจครุ่นคิดขึ้น

'เราอธิษฐานหลายร้อยหลายพันครั้ง ภาวนาว่าสามารถพบท่านอีก ในที่สุดก็ได้พบท่านแล้ว'

ทันใด ที่ห่างไปบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังมา ม้าตัวหนึ่งควบขับมาจากด้านทิศใต้ สุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"เหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชง"

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน จดจำออกว่าเป็นเสียงของงักเล้งซังร้องตอบว่า

"เซี่ยวซือม่วย เราอยู่ที่นี้"

งี้นิ้มสะท้านคราหนึ่ง ใบหน้าซีดขาว ถอยกายไปหนึ่งก้าว

ในความมืดปรากฏม้าขาวตัวหนึ่งควบตะบึง เมื่อถึงที่ซึ่งห่างจากทุกผู้คนไม่กี่วาม้าตัวนั้นพลันส่งเสียงร้องก้อง ยกขาหน้าขึ้น แสดงว่างักเล้งซังหยุดม้าอย่างกะทันหัน เหล็งฮู้ชงเห็นนางเดินทางมาอย่างรีบร้อน ฉุกคิดว่าผิดท่า ร้องถามว่า

"เซี่ยวซือม่วย ซือแป๋ซือบ้อไม่เป็นไรกระมัง?"

งักเล้งซังนั่งอยู่บนหลังม้า แสงจันทร์สาดส่องต้องครึ่งซีกหน้าของนาง เห็นใบหน้านางกลับกลายเป็นเขียวคล้ำ ปากร้องว่า

"ผู้ใดเป็นซือแป๋ซือบ้อท่าน บิดามารดาเรามีส่วนเกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

เหล็งฮู้ชงคล้ายถูกผู้คนต่อยหมัดใส่ทรวงอก ส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง งักปุกคุ้งเกรี้ยวกราดต่อตน แต่งักฮูหยินและงักเล้งซังยังคำนึงถึงน้ำใจเก่าก่อน ไม่ได้สร้างความลำบากแก่ตน ยามนี้ได้ยินนางกล่าวเช่นนี้ต้องกล่าวอย่างหดหู่

"ถูกแล้ว เราถูกขับออกจากสำนักฮั้วซัว ไม่มีวาสนาเรียกซือแป๋ซือบ้ออีก"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ท่านเมื่อทราบว่าเรียกไม่ได้ ยังกล่าวติดปากทำอะไร?"

เหล็งฮู้ชงก้มศีรษะนิ่งเงียบงัน จิตใจแปลบปลาบราวถูกมีดกรีด งักเล้งซังกระตุ้นม้ามาอีกหลายก้าว ยื่นมือขวาออก กล่าวว่า

"มอบมา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวเสียงอ่อนระโหยว่า

"มอบอะไร?"

"จนบัดนี้ยังเสแสร้งแกล้งดัด เข้าใจว่าสามารถหลอกลวงข้าพเจ้าหรือ?"

เหล็งฮู้ชงส่ายหน้ากล่าวว่า

"เราไม่เข้าใจท่านต้องการอะไร?"

"ต้องการอะไร ต้องการคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้ม"

"คัมภีร์กระบี่พิชิตมาร? อย่างนั้นไฉนทวงถามจากเรา?"

งักเล้งซังแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ไม่ทวงถามจากท่าน ทวงถามจากผู้ใด กาสาวพัสตร์ผืนนั้นเป็นผู้ใดช่วงชิงจากบ้านเก่าตระกูลลิ้ม?"

"เป็นคนของสำนักซงซัวสองคน หนึ่งเรียกว่า ผู้เฒ่าผมขาวปีกติ้ม หนึ่งเรียกว่าเจ้าคฤธรซัวเทียนกัง"

"คนแซ่ปีกกับคนแซ่ซัวทั้งสองถูกผู้ใดฆ่าทิ้ง?"

เหล็งฮู้ชงรับคำว่าเป็นตนเอง งักเล้งซังกล่าวอีกว่า

"อย่างนั้นกาสาวพัสตร์ผืนนั้นถูกผู้ใดหยิบฉวยไป?"

เหล็งฮู้ชงรับคำว่าเป็นตนเอง งักเล้งซังกล่าวว่า

"อย่างนั้นมอบมา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เรารับบาดเจ็บสิ้นสติไป ได้รับการช่วยเหลือจากซือ...ซือ...มารดาท่าน หลังจากนั้นกาสาวพัสตร์ผืนนั้นไม่อยู่ที่ตัวเรา"

"เช่นนี้เป็นว่า เป็นมารดาเราฮุบของท่านไป คำพูดไร้ยางอายเช่นนี้ เสียทีที่ท่านกล่าวจากปากได้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราไม่ได้บอกว่ามารดาท่านฮุบไป สวรรค์เป็นพยาน เหล็งฮู้ชงไม่มีจิตไม่คารวะต่อมารดาท่านแม้แต่น้อย เราเพียงแต่บอกว่ามารดาท่านเห็นกาสาวพัสตร์ผืนนั้น ทราบว่าเป็นสมบัติตระกูลลิ้ม ย่อมส่งมอบต่อลิ้มซือตี๋"

"มารดาเราไหนเลยค้นตัวท่าน ต่อให้คิดส่งมอบต่อลิ้มซือตี๋ ก็

ต้องรอให้ท่านฟื้นคืนสติ ให้ท่านส่งมอบเอง"

เหล็งฮู้ชงฉุกคิดขึ้น

'คำพูดนี้มีเหตุผล หรือว่ากาสาวพัสตร์ผืนนั้นถูกขโมยไปอีก?'

นึกถึงตอนนี้ถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา สลัดเสื้อผ้ากล่าวว่า

"สมบัติของเราล้วนอยู่ที่นี้ หากท่านไม่เชื่อก็ตรวจค้นได้อย่างเต็มที่"

งักเล้งซังแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้เจ้าเล่ห์เพทุบาย หลังจากหยิบฉวยสิ่งของผู้อื่นยังจะซุกซ่อนติดตัวหรือ อีกประการท่านมีหลวงจีนแม่ชี สตรีที่ต่ำช้ามากหลาย ผู้ใดไม่รู้จักเก็บรักษาแทนท่าน?"

งักเล้งซังจัดการกับเหล็งฮู้ชงราวสอบสวนผู้ต้องหา เหล่าศิษย์เห็งซัวบังเกิดความไม่พอใจแต่แรก พอฟังนางกล่าวเช่นนี้มีอยู่หลายคนส่งเสียงร้องว่า

"เหลวไหล สตรีต่ำช้าอันใด?"

"ท่านจึงเป็นสตรีต่ำช้า"

เหล็งฮู้ชงโบกมือห้ามปรามเหล่าศิษย์เห็งซัวไว้ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านเอาแต่เพ่งเล็งสงสัยเรา เราก็จนปัญญา เล้าเต็กนับเล่าท่านไยไม่ไปถามมัน มันเมื่อขโมยคัมภีร์เมฆม่วง ไม่แน่ว่าจะขโมยกาสาวพัสตร์ผืนนั้นด้วย"

งักเล้งซังร้องดังๆ ว่า

"ท่านให้ข้าพเจ้าไปถามเล้าเต็กนับหรือ?"

"ถูกต้อง"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านเข้ามาฆ่าข้าพเจ้าเถอะ ท่านแตกฉานเพลง

กระบี่ตระกูลลิ้ม ข้าพเจ้ามิใช่คู่มือของท่าน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เรา...เราไหนเลยทำร้ายท่าน?"

"ท่านให้ข้าพเจ้าไปถามเล้าเต็กนับ ท่านไม่ฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไปพบมันที่ปรภพได้อย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงทั้งแตกตื่นทั้งยินดีกล่าวว่า

"อะไร เล้าเต็กนับถูก ซือ...ซือ....ถูกบิดาท่านฆ่าทิ้งแล้ว?"

เขาทราบว่าเล้าเต็กนับกราบอาจารย์โดยที่มีฝีมือติดตัว ในศิษย์สำนักฮั้วซัวนอกจากตนเองแล้ว นับมันมีพลังฝีมือเข้มแข็งที่สุด หากมิใช่งักปุกคุ้งลงมือด้วยตนเองผู้อื่นไม่อาจกำจัดมันได้

งักเล้งซังแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ลูกผู้ชายกระทำการใดล้วนรับผิดชอบ ท่านฆ่าเล้าเต็กนับไฉนไม่ยอมรับ?"

"ท่านว่าเราฆ่าเล้าเต็กนับ? หากว่าเราฆ่าจริง ไฉนไม่ยอมรับ คนผู้นี้ทำร้ายลักซือตี๋ เราปรารถนาใคร่ฆ่ามันกับมือ"

งักเล้งซังร้องดังๆ ว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนฆ่า**โป๊ยซือกอ** *(ศิษย์ผู้พี่ที่แปด)* เขาหาได้ล่วงเกินท่านไม่"

ศิษย์ที่แปดของสำนักฮั้วซัวคือเอ็งแป๊ะล้อ เหล็งฮู้ชงพอฟังว่ามันเสียชีวิตต้องใจหายวาบ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"โป๊ยซือตี๋ดีต่อเราตลอดมา เรา...เราไหนเลยฆ่ามันได้?"

"ท่าน...นับแต่ท่านมั่วสุมกับนิกายอสูร ก็ประพฤติผิดธรรมดา ผู้ใดทราบท่านไฉน...ไฉนฆ่าโป๊ยซือกอ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องหลั่งน้ำตาออกมา เหล็งฮู้ชงเดินเข้าไปกล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วยอย่าได้คิดฟุ้งซ่านเหลวไหล โป้ยซือตี๋อายุยังเยาว์ ไม่มีความแค้นกับผู้คน อย่าว่าแต่เรา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจหักใจทำร้ายมัน"

งักเล้งซังพลันเลิกคิ้วเรียวงาม กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนหักใจทำร้ายลิ้มน้อย?"

เหล็งฮู้ชงหน้าแปรเปลี่ยนไปกล่าวว่า

"อะไร ลิ้มซือตี๋ก็...ตายแล้ว?"

"ตอนนี้ยังไม่ตาย ท่านไม่ได้ฆ่าเขาในกระบี่เดียว แต่...แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบเขาหายดีได้หรือไม่"

เอ่ยถึงตอนนี้ต้องสะอึกสะอื้นออกมา เหล็งฮู้ชงระบายลมปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"มันรับบาดเจ็บสาหัส ใช่หรือไม่? มันย่อมทราบว่าเป็นผู้ใดทำร้ายมัน มันบอกว่าอย่างไร?"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ในโลกไหนเลยมีคนกลอกกลิ้งเช่นท่าน ท่านฟันเขาจากด้านหลัง กลางหลังของเขา...ของเขาหามีดวงตางอกเงยไม่"

เหล็งฮู้ชงคับแค้นขมขื่นใจยิ่ง ชักกระบี่จากหว่างเอว แผ่พุ่งพลังมายังข้อแขนซัดกระบี่ออกไป ฟันใส่ต้นแป๊ะขนาดใหญ่ต้นหนึ่ง คมกระบี่ตัดลำต้นไม้หักกลางโค่นล้มลงดังสนั่นหวั่นไหว

งักเล้งซังชมดูจนรั้งม้าถอยไปสองก้าว กล่าวว่า

"ท่านฝึกอวิชชาของนิกายอสูร คิดสำแดงอานุภาพต่อหน้าข้าพเจ้าหรือ?"

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"หากเราคิดฆ่าลิ้มซือตี๋ ไม่ต้องลงมือทางด้านหลัง ยิ่งไม่ถึงกับฆ่ามันไม่ตาย"

"ผู้ใดทราบท่านมีความคิดใด คงเป็นโป้ยซือกอเห็นท่าน

ก่อการร้าย ท่านจึงฆ่าปิดปากเขา ทั้งยังสับใบหน้าเขาแหลกเละเช่นเดียวกับที่ท่านจัดการกับเล้าเต็กนับ"

เหล็งฮู้ชงรู้สึกความนี้เป็นแผนอุบายที่ตนเองขบคิดไม่เข้าใจประการหนึ่งจึงถามว่า

"ใบหน้าของเล้าเต็กนับก็ถูกผู้คนสับแหลกเละหรือ?"

"นี่เป็นการลงมือของท่านเอง ยังถามข้าพเจ้าไยกัน?"

เหล็งฮู้ชงเฝ้าครุ่นคิด นี่เป็นการลงมือของผู้ใด พลันหวนนึกถึงตอนอยู่ที่หมู่บ้านเหมยเมืองฮั่งจิว ยิ่มอั้วเกี้ยมาถึงเมืองฮกจิว เริ่มลงมือต่อสำนักฮั้วซัวแล้ว ดังนั้นกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ท่าน...ท่านรีบกลับไปเรียนบิดามารดาท่าน เกรงว่า...เกรงว่าจอมมารแห่งนิกายอสูรลงมือต่อสำนักฮั้วซัวแล้ว"

งักเล้งซังแบะปากกล่าวว่า

"มิผิด จอมมารแห่งนิกายอสูรลงมือต่อสำนักฮั้วซัวเราจริงๆ แต่จอมมารนี้เคยสังกัดสำนักฮั้วซัว นี่เรียกว่าเลี้ยงเสือเพาะเภทภัยทรยศเนรคุณคน"

เหล็งฮู้ชงได้แต่ฝืนยิ้ม กล่าวว่า

"วันนี้นับแต่ออกจากเมืองฮกจิว เราก็อยู่กับเหล่าซือเจ้สำนักเห็งซัวตลอดมา ไหนเลยปลีกตัวไปฆ่าโป้ยซือตี๋กับเล้าเต็กนับได้ ท่านลองถามพวกนางด"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"พวกนางสุมหัวรวมกับท่าน หรือว่าไม่รู้จักช่วยท่านพูดปด?"

เหล่าศิษย์เห็งซัวพอฟัง ปรากฏผู้คนเจ็ดแปดคนร้องออกมาอีก เหล่าบรรพชิตยังกล่าวเกรงอกเกรงใจ แต่ศิษย์ฆราวาสถึงกับด่าทอออกมา

งักเล้งซังรั้งม้าถอยไปหลายก้าว กล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชง ลิ้มน้อยรับบาดเจ็บสาหัส ยามสลบไสลยังนึกถึงคัมภีร์กระบี่ หากท่านยังมีมโนธรรม สมควรคืนคัมภีร์กระบี่แก่เขา ไม่เช่นนั้น...ไม่เช่นนั้น..."

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าเราเป็นคนต่ำช้าไร้ยางอายปานนี้จริงๆ"

"หากท่านไม่ต่ำช้าไร้ยางอาย ในโลกก็ไม่มีคนต่ำช้าไร้ยางอายแล้ว"

งี้นิ้มที่ด้านข้าง ได้ยินทั้งสองพูดจาโต้ตอบกัน อดกล่าวมิได้ว่า

"งักโกวเนี้ย เหล็งฮู้ตั่วกอดีต่อท่าน ทั้งจริงใจต่อท่าน ท่านไฉนด่าประณามเขาเช่นนี้?"

งักเล้งซังแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เขาดีต่อเราหรือไม่ ท่านเป็นบรรพชิต ทราบได้อย่างไร?"

งี้นิ้มรู้สึกเหล็งฮู้ชงถูกผู้คนปรักปรำเป็นมลทิน ตนเองแม้ต้องตายร้อยครั้ง ก็สมควรแก้ต่างให้กับเขา พริบตานั้นไม่คำนึงถึงกฎวินัยสถาบันสงฆ์กล่าวเสียงกังวานว่า

"เป็นเหล็งฮู้ตั่วกอบอกต่อข้าพเจ้าเอง"

"เฮอะ แม้แต่เรื่องนี้เขายังบอกต่อท่าน เขา...เขาคิดคืนดีกับข้าพเจ้าจึงลงมือทำร้ายลิ้มน้อย"

เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจกล่าวว่า

"งี้นิ้มซือม่วย ไม่ต้องกล่าวมากความแล้ว กาวฟ้าหอมต่อเชื่อมและยาเม็ดดีหมีเมฆขาวของสำนักท่าน มีประสิทธิภาพในการรักษาบาดเจ็บ ขอให้ท่านมอบต่อซือ...มอบต่องักโกวเนี้ย ให้นางพกนำไปช่วยคนรักษาบาดเจ็บ"

งักเล้งซังหันหัวม้าไป กล่าวว่า

"ท่านฆ่าเขาไม่ตาย ยังคิดวางยาหรือ ข้าพเจ้าไม่หลงกลท่าน

ลิ้มน้อยหากไม่ทุเลาหายดี ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ถ้อยคำเปลี่ยนเป็นสะอื้นไห้ หวดแส้ม้าควบม้าลงสู่ใต้

เหล็งฮู้ชงได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเคลื่อนห่างไป บังเกิดความหดหู่จับใจ ได้ยินฉิ้งเกียงกล่าวว่า

"สตรีนางนี้เผ็ดร้อนดุร้ายปานนี้ ปล่อยให้ลิ้มน้อยของนางตายเสียประเสริฐสุด"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ฉิ้งซือม่วย พวกเราเป็นศิษย์สถานบันสงฆ์ โกวเนี้ยนางนี้แม้กระทำไม่ถูก พวกเราก็ไม่อาจสาปแช่งผู้คน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"งี้จินซือม่วย เราคิดขอให้ท่านลำบากสักเที่ยวหนึ่ง"

งี้จินกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ซือเฮียมีคำสั่ง เราย่อมต้องปฏิบัติตาม"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"คนแซ่ลิ้มเป็นซือตี๋ร่วมสำนักเรา งักโกวเนี้ยนั้นบอกว่ามันรับบาดเจ็บสาหัส ในความเห็นเรา ยาสมานแผลของสำนักท่านมีประสิทธิภาพดียิ่ง..."

งี้จินกล่าวว่า

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าส่งยาแก่มัน ใช่หรือไม่? ตกลงข้าพเจ้าจะกลับเมืองฮกจิวไป งี้เล้งซือม่วย ท่านไปเป็นเพื่อนข้าพเจ้า"

เหล็งฮู้ชงประสานมือกล่าวคำ "รบกวนซือม่วยทั้งสอง" งี้จินกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ซือเฮียอยู่ร่วมกับพวกเราตลอดเวลา ไหนเลยฆ่าคนได้ พวกเราจะอธิบายต่องักซือแป๊ะด้วย"

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะฝืนยิ้ม หวนนึกถึงซือแป๋ปักใจเชื่อว่าตนเองเข้าสังกัดนิกายอสูร ไหนเลยยอมรับฟังคำอธิบายของพวกนาง เห็นงี้จินและงี้เล้งควบขับม้าไป ฉิ้งเกียงก็เก็บกระบี่ที่โค่นต้นไม้นั้นขึ้นสอดใส่ฝักกระบี่ที่หว่างเอวของเขา เหล็งฮู้ชงพลันฉุกคิดขึ้น

'เราบอกว่าหากคิดฆ่าลิ้มเพ้งจือ ไม่ต้องลงมือทางด้านหลัง ยิ่งไม่ถึงกับฆ่ามันไม่ตาย หากคนลงมือคือยิ่มอั้วเกี้ย ยิ่งฆ่าได้โดยง่ายดาย แสดงว่าต้องเป็นบุคคลอื่นแล้ว ขอเพียงมิใช่ยิ่มอั้วเกี้ย ซือแป๋ไหนเลยต้องกลัวเกรงด้วย?'

พอได้คิด ค่อยคลายใจลง ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าแว่วมาแต่ไกล ฟังจากเสียงฝีเท้าฝูงม้า คาดว่าเป็นอูซ้อและพวกบิณฑบาตกลับมา

จริงดังคาดหมาย ไม่นานให้หลัง ม้าสิบห้าตัวควบขับถึงเบื้องหน้า อูซ้อและพวกกลับมาบอกว่าบิณฑบาตได้เงินทองไม่น้อย เมื่อขากลับพบพานหญิงสาวนางหนึ่ง นางด่าเหล่าแม่ชีเป็นสตรีต่ำช้า ทั้งสองฝ่ายทุ่มเถียงแตกหัก ต่อสู้กันขึ้น งี้ฮั้วจดจำออกว่านางเป็นบุตรีงักปุกคุ้ง จึงแทงกระบี่ใส่ต้นแขนนาง

เหล็งฮู้ชงคิดไม่ถึงระลอกหนึ่งไม่สิ้นสุด ระลอกหลังก็ก่อเกิด เชี่ยวชือม่วยคืนนี้พ่ายแพ้แก่เหล่าศิษย์เห็งซัว ต้องยึดถือเป็นความอัปยศในชีวิต น่ากลัวจะโทษว่าตำหนิตนเอง ทุกประการปล่อยให้เป็นไปตามโชควาสนา ตนเองไม่อาจทำอย่างไรได้

เหล็งฮู้ชงไม่ต้องการเอ่ยถึงเรื่องของงักเล้งซัง ดังนั้นหันเหหัวเรื่องบอกว่าพวกตนเมื่อมีค่าเดินทาง ก็ตระเตรียมออกเดินทาง

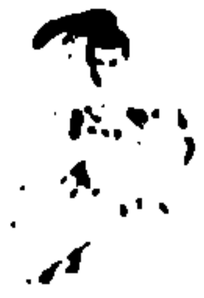

บทที่ 25
ข่าวของโฉมสะคราญ

ขบวนผู้คนควบม้าเดินทาง วันหนึ่งนอนเพียงหนึ่งชั่วยาม ระหว่างทางไม่เสียเวลาอันใด หลายวันให้หลังบรรลุถึงเมืองเล้งจั้วซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของมณฑลจิกัง

เหล็งฮู้ชงถูกผู้เฒ่าผมขาวและเจ้าคฤธรฟันทำร้าย แม้เสียโลหิตมากมายแต่เป็นอาการบาดเจ็บทางผิวกาย เขามีกำลังภายในลึกล้ำบวกกับรับประทานและพอกทาตัวยาสำนักเห็งซัว เมื่อเข้าเขตมณฑลจิกัง อาการบาดเจ็บก็ทุเลากว่าครึ่ง

เหล่าศิษย์เห็งซัวร้อนรุ่มใจ เที่ยวสอบถามถึงที่ตั้งหุบเขาหลอมกระบี่ แต่ตามรายทางไม่มีผู้ใดรู้จัก เมื่อถึงเมืองเล้งจั้วเห็นมีร้านหลอมดาบกระบี่มากหลาย กลับไม่มีช่างตีเหล็กใดล่วงรู้ที่ตั้งของหุบเขาหลอมกระบี่

ทุกผู้คนร้อนรุ่มใจยิ่ง ถามไถ่พบเห็นแม่ชีสูงอายุสองนางและระหว่างนี้เกิดการต่อสู้อันใดหรือไม่ ช่างตีเหล็กทั้งหลายบอกว่าไม่ได้ยินว่ามีการต่อสู้อันใด สำหรับแม่ชีใน**อารามจุ้ยง้วยอำ** *(อารามจันทร์ในสายน้ำ)* ที่ตัวเมืองตะวันตกมีแม่ชีหลายนาง แต่ไม่สูงอายุเท่าใด

ทุกผู้คนถามถึงตำแหน่งที่ตั้งของอารามจุ้ยง้วยอำ จากนั้นควบม้าไปเมื่อถึงหน้าอาราม เห็นประตูอารามปิดสนิท แต้งักตรงไปเคาะ

ประตู เคาะอยู่ครึ่งค่อนวันกลับไม่มีคนมาเปิดประตู

งี้ฮั้วไม่อาจสะกดกลั้นใจ ชักกระบี่จากฝัก กระโดดข้ามกำแพงเข้าไป งี้เซ็งกระโดดตามติดเข้าไป งี้ฮั้วกล่าวว่า

"ท่านดู นี่เป็นอะไร?"

พลางชี้มือไปบนพื้น เห็นลานตึกมีตัวกระบี่แววับเจ็ดแปดท่อน แสดงว่าถูกอาวุธแหลมคมฟันหักลงมา

งี้ฮั้วสืบเสาะไปยังโบสถ์หลัง งี้เซ็งถอดกลอนเปิดประตูให้เหล็งฮู้ชงและพวกเข้ามา นางเก็บตัวกระบี่ท่อนหนึ่ง ยื่นส่งต่อเหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ซือเฮีย ที่นี้มีคนต่อสู้กัน"

เหล็งฮู้ชงรับตัวกระบี่มา เห็นรอยหักหัวเรียบเสมอ ดังนั้นถามว่า

"เตี่ยเอ้ย เตี่ยอิดซือแป๊ะทั้งสองใช้กระบี่วิเศษหรือ?"

"ท่านผู้เฒ่าทั้งสองล้วนไม่ใช้กระบี่วิเศษ ซือแป๋เราเคยบอกว่าขอเพียงฝึกเพลงกระบี่ถึงขั้นสูงล้ำ ต่อให้เป็นกระบี่ไม้เท้ากระบี่ไผ่ ก็สามารถสยบศัตรูเอาชัย ยังมี ดาบวิเศษกระบี่วิเศษเกรี้ยวกราดเกินไป หากพลั้งมือจะทำร้ายคนถึงแก่ชีวิต ตัดแขนตัดขาผู้คน..."

"เช่นนี้เป็นว่า กระบี่เหล่านี้ไม่ใช่ซือแป๊ะทั้งสองฟันหักไป?"

งี้เซ็งผงกศีรษะรับ ได้ยินงี้ฮั้วส่งเสียงร้องที่โบสถ์หลังว่า

"ที่นี้ก็มีตัวกระบี่"

ทุกผู้คนเร่งรุดไปยังโบสถ์หลัง เห็นบนโต๊ะตามพื้นดินเต็มไปด้วยฝุ่นละออง วัดวาอารามในโลกต้องปัดกวาดอย่างสะอาดสะอ้าน ดูจากฝุ่นละอองที่นี้อย่างน้อยไม่มีผู้อยู่อาศัยหลายวัน

เหล็งฮู้ชงและพวกไปยังหลังอาราม เห็นต้นไม้มากมายหลายต้น ถูกอาวุธแหลมคมฟันหัก ดูจากรอยหักแสดงว่าผ่านไปหลายวัน

ประตูหลังเปิดอ้าออก บานประตูปลิวกระเด็นไปหลายวา คล้ายถูกคนเตะปลิวกระเด็น

นอกประตูหลังมีทางน้อยสายหนึ่งทอดไปยังหุบเขา เดินไปสิบกว่าวาเข้าเส้นทางแยกเป็นสองสาย งี้เซ็งร้องว่า

"ทั้งหมดแยกย้ายออกสืบเสาะดู"

ไม่นานให้หลัง ฉิ้งเกียงส่งเสียงร้องจากทางแยกซ้ายมือว่า

"ที่นี้มีเกาทัณฑ์แขนเสื้อดอกหนึ่ง"

จากนั้นผู้คนอีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เหล็กเหลี่ยม...มีเหล็กเหลี่ยมตัวหนึ่ง"

เห็นทางน้อยทอดเข้าสู่เทือกเขาอันสลับซับซ้อน ดังนั้นทุกผู้คนวิ่งตะบึงไป ระหว่างทางพบเห็นอาวุธลับและดาบกระบี่ที่ถูกฟันหักตลอดเวลา

งี้เซ็งพลันอุทานดังอา เก็บกระบี่จากในพงหญ้าเล่มหนึ่งกลาวกับเหลงฮู้ชงว่า

"เป็นอาวุธของสำนักเรา"

เหลงฮู้ชงกล่าวว่า

"เตี่ยเอ้ย เตี่ยอิดซือแป๊ะทั้งสองต่อสู้กับศัตรู คงไปทางด้านนี้"

ทุกผู้คนล้วนทราบว่า เจ้าสำนักกับเตี่ยอิดซือไถ่สู้ศัตรูไม่ได้หลบหนีไปทางด้านนี้ เหลงฮู้ชงเพียงแต่กล่าวให้น่าฟังเท่านั้น เห็นอาวุธและอาวุธลับเกลื่อนกลาดตลอดทาง คาดว่าการต่อสู้ครั้งนี้ต้องสยดสยองยิ่ง เหตการณ์ล่วงเลยมาหลายวัน ไม่ทราบช่วยเหลือทันท่วงทีหรือไม่

ทางภูเขายิ่งมายิ่งอันตราย ทอดคดเคี้ยวขึ้นไป อ้อมไปยังหลังเขา เดินทางเป็นระยะทางหลายลี้ เห็นโขดหินระเกะระกะ ไม่มีทางให้สืบสาว และไม่เห็นอาวุธบ่งทิศทางอีก

ทุกผู้คนไม่ทราบจัดการอย่างไร พลันเห็นหลังเขาซ้ายมือปรากฏควันดำพวยพุ่งขึ้น เหล็งฮู้ชงจึงกล่าว

"พวกเรารีบไปทางด้านนั้น"

พลางวิ่งตะบึงไป เมื่ออ้อมเนินเขาแห่งหนึ่ง เบื้องหน้าปรากฏเป็นหุบเขากว้างใหญ่ ต้นหญ้าไม้ฟืนในหุบเขาเกิดการลุกไหม้เปลวไฟพวยพุ่งสู่ท้องฟ้า เหล็งฮู้ชงซ่อนตัวอยู่หลังโขดหิน หันมาโบกมือบอกให้งี้ฮั้วและพวกอย่าได้ส่งเสียง

ยามนั้น ได้ยินสุ้มเสียงชราภาพของบุรุษเสียงหนึ่งดังว่า

"เตี่ยเอ้ย เตี่ยอิด วันนี้จะส่งพวกท่านสู่แดนสุขาวดี นับแต่นี้ในยุทธจักรไม่มีสำนักเห็งซัวอีกแล้ว"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความยินดี ขณะนั้นได้ยินสุ้มเสียงบุรุษอีกเสียงหนึ่งร้องว่า

"พวกท่านไม่อาจโทษว่านิกายสุริยันจันทราเราโหดเหี้ยมอำมหิต ได้แต่โทษว่าตัวเองดื้อด้านยืนกราน เป็นเหตุให้ศิษย์จำนวนมากต้องเสียชีวิต นับเป็นที่น่าเสียดายนัก ฮา ฮา"

เห็นเปลวไฟในหุบเขายิ่งลุกไหม้ยิ่งรุนแรง แสดงว่าเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสองถูกกักอยู่ในกองไฟ เหล็งฮู้ชงเกร็งลมปราณอึดหนึ่งร้องว่า

"โจรร้ายนิกายอสร กลับกล้าสร้างความลำบากแก่เหล่าซือไถ่สำนักเห็งซัว ยอดฝีมือของห้าสำนักกระบี่ล้วนรุดมาช่วยเหลือ เหล่าโจรยังไม่ยอมจำนนอีก?"

ในเสียงร้อง ถือกระบี่โถมเข้าหุบเขา เมื่อถึงก้นหุบเขาปรากฏหญ้าฟืนขวางทาง กิ่งไม้หญ้าแห้งสุมสูงสองสามวา เหล็งฮู้ชงกระโดดข้ามกองไฟเข้าไปเห็นมีถ้ำศิลาสองแห่ง แต่ไม่พบพานคน ดังนั้นร้องว่า

"เตี่ยเอ้ย เตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสอง กำลังหนุนของสำนักเห็งซัวมาแล้ว"

ยามนั้น งี้ฮั้ว งี้เซิง อูซ้อและพวกร่ำร้องที่นอกกองไฟว่า

"ซือแป๋ ซือแป๊ะ ศิษย์ทั้งหลายมาแล้ว"

จากนั้นฝ่ายศัตรูส่งเสียงตวาดว่า

"ล้วนเป็นแม่ชีสำนักเห็งซัว"

"ไหนเลยมีคนของห้าสำนักกระบี่อันใด?"

ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกัน เหล่าศิษย์เห็งซัวปะทะกับศัตรูแล้ว

เห็นปากถ้ำศิลาปรากฏเงาร่างสูงใหญ่สายหนึ่งมุดออกมา กลับเป็นเตี่ยอิดซือไถ่ นางถือกระบี่ยาว จีวรขาดวิ่น ใบหน้าแปดเปื้อนคราบโลหิต แต่เมื่อยืนหยัด ยังเป็นที่น่าเกรงขาม พอพบเห็นเหล็งฮู้ชง ต้องงงงันวูบ กล่าวว่า

"เจ้า...เจ้าคือ..."

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ศิษย์เหล็งฮู้ชง"

เตี่ยอิดซือไถ่เคยพบหน้าเหล็งฮู้ชงที่ตึกรวมหยกเมืองฮ่วงซัว ย่อมรู้จักเหล็งฮู้ชง ดังนั้นกล่าวว่า

"เจ้าเข้าร่วมกับนิกายอสูรแล้ว..."

ยามนั้นได้ยินคนผู้หนึ่งตวาดว่า

"ผู้ใดก่อความไม่สงบในที่นี้?"

ประกายดาบวูบขึ้น ดาบเล่มหนึ่งฟาดฟันฝ่ากองไฟเข้ามา เหล็งฮู้ชงเห็นเตี่ยอิดซือไถ่บังเกิดความระแวงสงสัย ไม่ยอมติดตามตนเองออกมา ในสภาพเช่นนี้ได้แต่เปิดฉากฆ่าฟัน จึงสามารถช่วยเหลือทุกผู้คนพ้นจากห้วงอันตราย ดังนั้นถอยกายไปหนึ่งก้าว

คนผู้นั้นฟันดาบแรกพลาดผิด ดาบที่สองฟันตามติด เหล็งฮู้ชง

สะบัดกระบี่ เสียงฉับเมื่อฟันแขนขวาของมันขาดออกมา กลับได้ยินนอกวงบังเกิดเสียงกรีดร้องของสตรีดังขึ้น แสดงว่าศิษย์สตรีสำนักเห็งซัวประสบเภทภัย

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ รีบกระโดดออกจากกองไฟ เห็นบนเนินเขามีผู้คนหลายร้อยคน เปิดฉากต่อสู้กันเป็นกลุ่มๆ เหล่าศิษย์เห็งซัวหน่วยละเจ็ดคนก่อตั้งค่ายกลกระบี่ต้านศัตรู แต่มีอยู่หลายคนไม่ทันก่อตั้งค่ายกล ต้องรับศึกศัตรู ดังนั้นมีศิษย์สตรีสองคนทอดร่างเป็นซากศพ

เหล็งฮู้ชงกวาดตาสำรวจมองเที่ยวหนึ่ง เห็นงี้นิ้มกับฉิ้งเกียงหันหลังชนกัน ต่อสู้กับชายฉกรรจ์สามคน ดังนั้นเกร็งลมปราณกระโดดปราดไป พลันเห็นประกายสีเขียววูบขึ้น กระบี่เล่มหนึ่งแทงปราดมาอย่างเร่งร้อน เหล็งฮู้ชงเสือกกระบี่ปราดออกก็แทงใส่คอหอยของมัน

เหล็งฮู้ชงกระโดดขึ้นลงหลายครา มาถึงเบื้องหน้างี้นิ้มแทงกระบี่ใส่กลางหลังชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง เสือกกระบี่ใส่ใต้ซอกแขนของชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่ง ชายฉกรรจ์คนที่สามยกแส้เหล็กหมายกระแทกลงยังศีรษะฉิ้งเกียง เหล็งฮู้ชงตวัดกระบี่ขึ้น ก็ฟันแขนข้างนั้นขาดเสมอไหล่

เหล็งฮู้ชงเห็นอูซ้อถูกชายฉกรรจ์สองคนรุกไล่อย่างเร่งร้อน ดังนั้นกระโดดปราดไป สะบัดขวับขวับสองกระบี่ กระบี่หนึ่งแทงใส่ท้องน้อย กระบี่หนึ่งฟันข้อมือขวา ชายฉกรรจ์ทั้งสองหนึ่งตกตายหนึ่งบาดเจ็บ จากนั้นเหล็งฮู้ชงหันกายกลับ จู่โจมกระบี่ออก ชายฉกรรจ์ที่ต่อสู้กับงี้ฮั้ว งี้เช็งจำนวนสามคนแผดร้องพลางล้มลง

ได้ยินสุ้มเสียงทุ้มหนักเสียงหนึ่งร้องว่า

"รวมกำลังกำจัดมัน ฆ่าเดียรัจฉานนี้ก่อน"

เงาร่างสามสายโถมปราดมาตามเสียง กระบี่สามเล่มใช้ออกพร้อมเพรียงแยกย้ายจี้ใส่คอหอย ทรวงอกและท้องน้อยของเหล็งฮู้ชง

สามกระบี่นี้ลึกล้ำพิสดาร สภาวะเกรี้ยวกราด เป็นเพลงกระบี่อันเลิศล้ำ เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'นี่เป็นกระบี่ซงซัว หรือว่าพวกมันเป็นคนของสำนักซงซัว?'

ความคิดเพิ่งบังเกิด ปลายกระบี่ของศัตรูทั้งสามเล่ม ก็คุกคามเข้าใกล้จุดสำคัญสามแห่ง เหล็งฮู้ชงใช้ท่าทำลายกระบี่ในเก้ากระบี่เดียวดาย ควงกระบี่เป็นวง คลี่คลายสามกระบี่ของศัตรูโดยพร้อมเพรียง สำนึกกระบี่ยังไม่สิ้นสุด คุกคามศัตรูถอยไปอีกสองก้าว

เห็นคนทางซ้ายร่างอ้วนใหญ่ ใต้คางไว้เคราสั้นมีอายุสี่สิบเศษ คนกึ่งกลางเป็นชายชราร่างชูบกรัง ผิวกายดำมะเมื่อมสองตาเป็นประกายวาววับ เหล็งฮู้ชงไม่ทันมองดูคนที่สาม ก็พุ่งเฉียงๆ ออกไปจู่โจมกระบี่กลับหลังทิ่มแทงศัตรูที่กลุ้มรุมแต้งักทั้งสองล้มลง

ชายชราชูบกรังและพวกทั้งสามขู่คำรามก้อง ไล่ติดตามมา เหล็งฮู้ชงทราบว่าคนทั้งสามนี้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ยามกะทันหันยากจัดการได้ หากสู้พัวพันนานไปเหล่าศิษย์เห็งซัวต้องบาดเจ็บล้มตาย ดังนั้นวิ่งตะบึงโดยไม่หยุดยั้ง แทงกระบี่ไปทางซ้ายฟันกระบี่ไปทางขวาจู่โจมถึงที่ใดต้องมีศัตรูผู้หนึ่งรับบาดเจ็บหรือล้มตายลง

ชายชราชบกรังและพวกทั้งสามร่ำร้องพลางไล่ติดตาม แต่ถูกทอดทิ้งล้าหลังวาเศษ ไม่สามารถตามทัน เพียงชั่วขณะก็ปรากฏศัตรูสามสิบกว่าคนบาดเจ็บล้มตายใต้คมกระบี่เหล็งฮู้ชง

ฝ่ายศัตรูเมื่อสูญเสียไปสามสิบกว่าคน สถานการณ์ก็พลิกกลับกลาย เหล็งฮู้ชงพอจัดการกับศัตรู เหล่าศิษย์เห็งซัวก็ปลีกตัวไปช่วยพวกพ้อง จากกำลังน้อยกว่ากลับกลายเป็นพวกมาก ยิ่งมายิ่งชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

เหล็งฮู้ชงทราบว่าการต่อสู้วันนี้ ผูกพันถึงความเป็นความตายของสำนักเห็งซัวไม่อาจยั้งมือไว้ไมตรีเด็ดขาด ดังนั้นวิ่งตะบึงดุจเหินบิน บัดเดี๋ยวโถมตรงๆ บัดเดี๋ยวพุ่งเฉียง วิ่งไปที่ใดศัตรูในรัศมีหนึ่งวาไม่มีคนหลงรอดได้ อีกไม่นานก็ปรากฏผู้คนอีกยี่สิบกว่าคนล้มลง

ยามนั้น ศัตรูหลงเหลือสี่ห้าสิบคน เห็นเหล็งฮู้ชงเคลื่อนไหวดุจภูตพราย สุดที่เรี่ยวแรงมนุษย์จะต้านทานได้ พลันโห่ร้องคราหนึ่งปรากฏผู้คนยี่สิบกว่าคนหลบหนีเข้าพุ่มไม้ไป

เหล็งฮู้ชงไล่ล่าฆ่าผู้คนอีกหลายคน ที่หลงเหลือไม่มีกะใจสู้ต่อหลบหนีไปจนหมดสิ้น มีแต่ชายชราซูบกรังและพวกทั้งสามยังไล่ติดตามมา แต่ระยะทางทอดห่างออกไป แสดงว่าเริ่มบังเกิดจิตขลาดเขลา

เหล็งฮู้ชงชะงักเท้าหันกายมา ตวาดถามว่า

"พวกท่านเป็นคนของสำนักซงซัว ใช่หรือไม่?"

คนทั้งสามรีบพุ่งถอยไป คนสูงใหญ่ผู้หนึ่งตวาดว่า

"ท่านเป็นใคร?"

เหล็งฮู้ชงไม่ตอบคำ ร้องบอกต่ออูซ้อและพวกว่า

"รีบเขี่ยไฟกรุยทางเข้าไปช่วยคน"

เหล่าศิษย์สำนักเห็งซัวฟันกิ่งไม้ ดับหญ้าฟืนที่ลุกไหม้ ผู้คนสิบกว่าคนร่วมแรงร่วมใจ แหวกวงล้อมอัคคีเป็นช่อง งี้ฮั้วและพวกหลายคนกระโดดปราดเข้าไป ประคองแม่ชีที่ร่อแร่หลายนางออกมา

เหล็งฮู้ชงร้องถามว่า

"เตี่ยเอ้ยซือไถ่เป็นอย่างไร?"

สุ้มเสียงชราภาพของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"รบกวนให้กังวลแล้ว"

แม่ชีชราร่างปานกลางนางหนึ่งเดินช้าๆ ออกจากกองไฟ จีวรสีขาวที่ครองร่างทั้งปราศจากคราบโลหิต และไม่มีฝุ่นละอองในมือไร้อาวุธ เพียงแต่มือซ้ายถือพวงประคำ เค้าหน้าเมตตาการุณย์ท่วงท่าปลอดโปร่ง

เหล็งฮู้ชงเห็นเตี่ยเอ้ยซือไถ่ตกอยู่ในห้วงคับขัน ยังสงบเยือกเย็น ไม่เสียกิริยาแม้แต่น้อย สร้างความเลื่อมใสยิ่ง น้อมกายคารวะกล่าวว่า

"คำนับซือไถ่"

เจ้าสำนักเห็งซัวเตี่ยเอ้ยซือไถ่ประนมมือคารวะตอบ พลันกล่าวว่า

"มีคนลอบทำร้าย ระวัง"

เหล็งฮู้ชงรับคำ แต่ไม่หันกายกลับ สะบัดกระบี่กลับหลังปัดป่ายกระบี่ที่คนอ้วนฉุแทงมาเบนเบือน ปากกล่าวว่า

"ศิษย์เร่งรุดมาสาย ซือไถ่โปรดให้อภัย"

เสียงตังตังสองครา เมื่อปัดป่ายกระบี่ที่แทงจากด้านหลังอีกสองกระบี่

ยามนั้น ปรากฏแม่ชีอีกสิบกว่านางได้รับการช่วยออกจากกองไฟ ยังมีคนแบกซากศพ เตี่ยอิดซือไถ่ก้าวยาวๆ ออกมาแผดด่าว่า

"โจรร้ายไร้ยางอาย จิตใจชั่วช้าสามานย์..."

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ซือไถ่ทั้งสองไร้อันตราย เป็นที่น่ายินดีนัก"

ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงฉี่ฉี่ กระบี่สามเล่มแทงถึงโดยพร้อมเพรียง เหล็งฮู้ชงตอนนี้ไม่เพียงมีเพลงกระบี่ลึกล้ำ ทั้งยังมีกำลังภายในกล้าแข็ง พอได้ยินเสียงกระบี่กำลังภายในกายก็บังเกิดปฏิกิริยา ล่วงรู้แนวทางกระบวนท่าของศัตรู สะบัดกระบี่แทงใส่ข้อมือฝ่ายตรงข้าม ยอด

ฝีมือทั้งสามก็มีฝีมือสูงเยี่ยม รีบถลันหลบเลี่ยง แต่หลังมือของคนสูงใหญ่นั้นยังถูกกรีดเป็นบาดแผล โลหิตไหลหลั่งออกมา

เตี่ยอิดซือไถ่ถามว่า

"เตี่ยแจ๋ซือเจ้ *(ศิษย์ผู้พี่)* เล่า นางไฉนไม่มา?"

ฉิ้งเกียงร่ำไห้รำพันว่า

"ซือ...ซือแป๋ถูกคนต่ำช้ากลุ้มรุมจู่โจม เสีย...เสียชีวิตในการต่อสู้"

เตี่ยอิดซือไถ่ทั้งคับแค้นทั้งเดือดดาล แผดด่าว่า "เจ้าโจรร้าย" สืบเท้าไปเบื้องหน้าแต่เดินไปได้สองก้าว ก็ส่ายร่างโงนเงนกระแทกนั่งลง อ้าปากกระอักโลหิตออกมา

ยอดฝีมือสำนักซงซัวทั้งสามพลิกแพลงกระบวนท่าติดต่อกัน ไม่อาจทำอย่างไรเหล็งฮู้ชงได้ เห็นเขาหันหลังให้แทงกระบี่กลับหลัง ท่ากระบี่ก็พิสดารสุดหยั่งคาด หากหันกายกลับมาไหนเลยเป็นคู่มือของเขา

เหล็งฮู้ชงพลันหันกายไป จู่โจมท่ากระบี่ออก กับศัตรูทางซ้ายจู่โจมใส่เบื้องซ้ายกับศัตรูทางขวาจู่โจมใส่เบื้องขวา คุกคามคนทั้งสามเบียดเสียดรวมกันใช้กระบี่เล่มเดียวล้อมกักคนทั้งสามไว้ คนทั้งสามใช้ออกด้วยเพลงกระบี่ซงซัว แต่ภายใต้เก้ากระบี่เดียวดายไม่มีโอกาสตีโต้ได้

เตี่ยเอ้ยซือไถ่กล่าวว่า

"อมิตตพุทธ เตี่ยซือเฮีย เตียซือเฮีย ซีเบ๊ซือเฮีย สำนักเห็งซัวกับสำนักท่านไม่มีความแค้นต่อกัน ท่านทั้งสามไฉนเดียวเข็ญคุกคามคิดจุดไฟเผาผลาญเราเป็นเถ้าถ่าน"

ยอดฝีมือสำนักซงซัวทั้งสามแซ่เตี่ย แซ่เตียและแซ่ซีเบ๊จริงๆ คนทั้งสามน้อยครั้งจะออกท่องเที่ยว เข้าใจว่าตนเองมีศักดิ์ศรีเร้นลับพวกมันความจริงถูกเหล็งฮู้ชงคุกคามมือไม้ปั่นป่วนอยู่แล้ว พอฟัง

เตี่ยอิดซือไถ่เรียกแซ่ของตัวเองล้วนใจหายวาบ ได้ยินเสียงเคร้งคร้าง ผู้คนสองคนถูกกระบี่เหล็งฮู้ชงแทงใส่ข้อมือ กระบี่ในมือร่วงหล่นลงกับพื้น

เหล็งฮู้ชงจ่อปลายกระบี่ใส่ลำคอชายชราซูบกรังที่แซ่เตี่ย ตวาดคำ "ทิ้งกระบี่" ชายชรานั้นทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ในโลกกลับมีพลังฝีมือเช่นนี้ และเพลงกระบี่เช่นนี้ ผู้แซ่เตี่ยพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ท่าน ล้วนยินยอมพร้อมใจ"

พลางขยับข้อมือวูบ กำลังภายในพอพุ่งผ่าน กระบี่ในมือก็ถูกกระแทกหักเป็นเจ็ดแปดท่อน ร่วงหล่นลงกับพื้น

เหล็งฮู้ชงถอยกายไปหลายก้าว งี้ฮั้วและพวกทั้งเจ็ดพากันยื่นกระบี่ออกรายล้อมคนทั้งสามไว้ เตี่ยเอ้ยซือไถ่กล่าวช้าๆ

"สำนักท่านคิดรวมห้าสำนักกระบี่เป็นหนึ่งเดียว ก่อตั้งเป็นสำนักห้าบรรพต อาตมาเห็นว่าสำนักเห็งซัวมีประวัติศาสตร์หลายร้อยปี ไม่กล้าปล่อยให้สิ้นสุดในเงื้อมมืออาตมา จึงปฏิเสธข้อเสนอของสำนักท่าน เรื่องนี้ความจริงสามารถหารือในรายละเอียด พวกท่านไฉนปลอมเป็นนิกายอสูรคิดทำลายล้างสำนักเห็งซัวเราให้สิ้นซาก"

เตี่ยอิดซือไถ่กระซากเสียงว่า

"ซือเจ้กล่าวมากความกับพวกมันทำอะไร ยังคงลงมือฆ่าให้หมดสิ้น..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ส่งเสียงไอหลายคำ กระอักโลหิตออกมาอีก คนสูงใหญ่แซ่ซีเบ๊กล่าวว่า

"พวกเราได้รับคำสั่งมา รายละเอียดล้วนไม่ทราบ..."

ชายชราแซ่เตี่ยกระซากเสียงว่า

"ปล่อยให้พวกมันฆ่าเถอะ ท่านกล่าวมากความไยกัน?"

คนแซ่ซีเบ๊ไม่กล้ากล่าวมากความ สีหน้าปรากฏแววละอายขึ้น เตี่ยเอ้ยซือไถ่กล่าวว่า

"เมื่อสามสิบปีก่อน ท่านทั้งสามอาละวาดที่มณฑลย่อปักต่อมาพลันหายสาบสูญ อาตมาเข้าใจว่าพวกท่านกลับใจได้สำนึก มิคาดพวกท่านลอบเข้าสำนักซงซัว เจ้าสำนักจ้อแห่งซงซัวเป็นยอดคนแห่งยุคกลับซ่องสุม...บุคคลประหลาดมากมายปานนี้ คอยสร้างความลำบากแก่สหายร่วมแนว นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ"

นางแม้ประสบเหตุแปรเปลี่ยน แต่ยังไม่ด่าประณามคน พอพบว่ากล่าวรุนแรงไป ก็เปลี่ยนคำพูด ทอดถอนใจยาวถามว่า

"ซือเจ้าเราเตี่ยแจ๋ซือไถ่ ก็ถูกสำนักท่านทำร้ายกระมัง?"

คนแซ่ซีเบ๊ตอนแรกแสดงความขลาดเขลา ตอนนี้คิดกู้หน้ากลับคืน ร้องว่า

"มิผิด นั่นเป็นเจ็งซือตี๋..."

ชายชราแซ่เตี่ยแค่นเสียงดังเฮอะ ถลึงตาใส่มัน คนแซ่ซีเบ๊ค่อยทราบว่าพลั้งปากไป แต่ยังกล่าวว่า

"เรื่องถึงขั้นนี้ ยังปกปิดอันใด เจ้าสำนักจ้อสั่งพวกเรานำกำลังสองสายลงมือที่มณฑลจิกังและฮกเกี้ยน"

เตี่ยเอ้ยซือไถ่กล่าวว่า

"อมิตตพุทธ เจ้าสำนักจ้อเป็นผู้นำห้าสำนักกระบี่ มีศักดิ์ศรีสูงส่งเพียงไหนไยต้องรวมห้าสำนัก คิดเป็นเจ้าสำนักใหญ่อีก?"

เตี่ยอิดซือไถ่กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ซือเจ้ โจรร้ายละโมบไม่สิ้นสุด ท่าน..."

เตี่ยเอ้ยซือไถ่โบกมือคราหนึ่ง กล่าวกับคนทั้งสามว่า

"ตาข่ายฟ้าถี่ยิบ ไม่มีรูให้เล็ดลอด ผู้ใดก่อกรรมต้องรับกรรมสนอง พวกท่านไปเถอะ รบกวนให้เรียนต่อเจ้าสำนักจ้อว่านับแต่นี้สำนักเห็งซัวไม่รับคำสั่งจากเจ้าสำนักจ้ออีก สำนักเราแม้เป็นสตรีอันอ่อนแอ แต่ไม่ยอมสยบต่ออำนาจอำมหิตเด็ดขาด"

งี้ฮั้วร้องว่า

“ซือแป๊ะ พวกมันชั่วร้ายอำมหิตนัก...”

เตี่ยเอ้ยซือไถ่สั่งว่า

“สลายค่ายกลกระบี่”

งี้ฮั้วรับคำ ชูกระบี่ขึ้น คนทั้งเจ็ดรั้งกระบี่ล่าถอยไป

ยอดฝีมือสำนักซงซัวทั้งสามคิดไม่ถึงจะได้รับการปลดปล่อยง่ายดายปานนี้ ล้วนบังเกิดความตื้นตัน น้อมกายคารวะต่อเตี่ยเอ้ยซือไถ่ หันกายวิ่งตะบึงไป ชายชราแซ่เตี่ยวิ่งไปหลายวา พลันชะงักเท้าหันกายมา กล่าวว่า

“ขอถามเสียวเฮียบที่มีเพลงกระบี่เลิศล้ำ มีนามสูงส่งว่ากระไร วันนี้เราเพลี่ยงพล้ำพ่ายแพ้ ไม่กล้าคิดแก้แค้น เพียงต้องการทราบว่าพ่ายแพ้ใต้คมกระบี่ของผู้กล้าท่านใด”

เหลงฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

“เราเจียงกุนเป็นที่ปรึกษาทางทหารเมืองจั๋วจิวนามโง้วเทียนเต็กข้าศึกประกาศนาม”

ชายชราแซ่เตี่ยทราบว่า เหล็งฮู้ชงกล่าววาจาแปลกปลอม ดังนั้นทอดถอนใจยาวหันกายจากไป

ยามนั้น อัคคียิ่งเผาไหม้ยิ่งรุนแรง คนของสำนักซงซัวที่บาดเจ็บล้มตายนอนกระจัดกระจายกับพื้น ผู้คนที่บาดเจ็บไม่มากทั้งสิบกว่าคนค่อยๆ คืบคลานจากไป ที่บาดเจ็บสาหัสนอนจมกองเลือดเห็นอัคคีใกล้ลุกไหม้ถึงต้องส่งเสียงร้องออกมา

เตี่ยเอ้ยซือไถ่กล่าวว่า

“เรื่องนี้สืบเนื่องจากความคิดผิดชั่ววูบของเจ้าสำนักจ้อ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกมัน อูซ้อ งี้เซ็ง ช่วยพวกมันสักครา”

ทุกผู้คนทราบว่า เจ้าสำนักมีใจเมตตาการุณย์ ไม่กล้าขัดคำสั่ง แยกย้ายตรวจดูคนของสำนักซงซัวที่บาดเจ็บล้มตาย ขอเพียงยังมีลมหายใจก็ประคองไปด้านข้างล้วงยาออกมาพอกทา

เตี่ยเอ้ยซือไถ่หันหน้าหาทิศใต้ ซึ่งเป็นตำแหน่งของมณฑล ยกเกี้ยนหลั่งน้ำตาเรียกหา "ซือเจ้" ส่ายร่างโงนเงนหลายครา ล้มฟุบไปเบื้องหน้า

ทุกผู้คนใจหายวาบ เข้าไปประคองนาง เห็นมุมปากนางมีโลหิตไหลซึม เตี่ยอิดซือไถ่ก็รับบาดเจ็บสาหัส เหล่าศิษย์เห็งซัวไม่ทราบทำอย่างไรดี พากันเหลียวหน้ามองเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"รีบป้อนยารักษาบาดเจ็บแก่ซือไถ่ทั้งสอง ผู้ที่รับบาดเจ็บให้ห้ามโลหิตพันบาดแผล ที่นี้อัคคียังโหมแรง ทั้งหมดไปพักผ่อนทางด้านนั้น ซือม่วยทั้งหลายไปหาผลไม้ป่ามา"

ทุกผู้คนรับคำ แยกย้ายไปทำงาน แต้งัก ฉิ้งเกียงใช้ป้านน้ำตักน้ำลำธารปรนนิบัติเตี่ยเอ้ย เตี่ยอิดซือไถ่ ตลอดจนศิษย์ร่วมสำนักที่รับบาดเจ็บ ดื่มน้ำรับประทานยา

การศึกที่เมืองเล้งจั้ว ศิษย์สำนักเห็งซัวเสียชีวิตไปสามสิบเจ็ดคน เหล่าศิษย์หวนนึกถึงเตี่ยแจ๋ซือไถ่และซือเจ้ซือม่วยที่เสียชีวิต ล้วนเศร้าเสียใจ พลันมีคนเปล่งเสียงร่ำไห้ ที่หลงเหลือก็ร้องไห้ตาม

พริบตานั้นเสียงคร่ำครวญหวนไห้ระงมไปทั้งหุบเขา เตี่ยอิดซือไถ่ตวาดว่า

"ที่ตายล้วนตายแล้ว ไฉนปลงไม่ตกปานนี้ ทั้งหมดปรกติสวดมนต์ภาวนา เพื่อเห็นซึ้งถึงคำ 'ความเป็นความตาย' คราบสังขารนี้มีอันใดน่าอาลัยอาวรณ์?"

ศิษย์ทั้งหลายทราบว่า ซือไถ่ท่านนี้มีอารมณ์วู่วามปานเปลว

เพลิง ไม่ว่าผู้ใดไม่กล้าขัดใจนาง ดังนั้นชะงักเสียงร่ำไห้ แต่ผู้คนมากหลายยังสะอึกสะอื้นไม่หยุดยั้ง เตี่ยอิดซือไถ่กล่าวอีกว่า

"เตี่ยแจ๋ซือเจ้ประสบภัยอย่างไร งักยี้ เจ้าพูดจาฉะฉาน ให้เรียนต่อเจ้าสำนัก"

แต้งักรับคำผุดลุกขึ้น บอกเล่าเหตุการณ์ที่ติดกับบริเวณเทือกเขาเซียนเฮี้ยเนี่ยได้รับการช่วยเหลือจากเหล็งฮู้ชง ต่อมาถูกยาสลบมอมทำร้ายที่ยี่จับโป๊วโพ่ว เตี่ยแจ๋ซือไถ่เผชิญการข่มขู่จากกระบี่เก้าคดเคี้ยวแห่งซงซัว จากนั้นถูกเหล่าผู้คลุมหน้ากลุ้มจู่โจม ดีที่เหล็งฮู้ชงรุดไปคลี่คลาย แต่เตี่ยแจ๋ซือไถ่ในที่สุดรับบาดเจ็บสาหัสมรณภาพไป

เตี่ยอิดซือไถ่กล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว ซือเจ้ถูกกลุ้มรุมที่เทือกเขาเซียนเฮี้ยเนี่ยทราบว่าศัตรูไม่ใช่ชนชั้นธรรมดา ดังนั้นส่งข่าวทางนกพิราบสื่อสารให้พวกเรายกกำลังมาช่วยเหลือ มิคาด...ตกหลุมพรางของศัตรู"

จากนั้นศิษย์คนที่สองของเตี่ยเอ้ยซือไถ่ฉายางี้บุ้นบอกเล่าเหตุการณ์ที่เผชิญศัตรูให้ทราบ ที่แท้ค่ำคืนนั้น สำนักซงซัวยกกำลังบุกจู่โจมทุกผู้คนก็คลุมหน้า ปลอมเป็นสาวกนิกายอสูร เหล่าศิษย์เห็งซัวเผชิญการจู่โจม แทบถึงกับล่มสลาย ดีที่อารามจุ้ยง้วยอำก็เป็นส่วนหนึ่งของบู๊ลิ้ม ในอารามซุกซ่อนกระบี่วิเศษเล้งจั้วห้าเล่มเจ้าอาวาสเซ็งเฮียวซือไถ่แจกจ่ายกระบี่วิเศษให้เตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดและพวกต้านศัตรู

กระบี่วิเศษเล้งจั้วฟันเหล็กดั่งฟันหยวก ฟันอาวุธของศัตรูหักและทำร้ายศัตรูไม่น้อย ทั้งหมดสู้พลางถอยพลาง หลบหนีเข้าหุบเขานี้เซ็งเฮียวซือไถ่เพราะคุ้มครองสหายทางธรรม ต้องเสียชีวิตในการต่อสู้

หุบเขานี้ผลิตยอดเหล็ก เมื่อหลายร้อยปีก่อนความจริงเป็นที่

หลอมกระบี่ต่อมายอดเหล็กถูกขุดหมดสิ้น เตาหลอมกระบี่ขนย้ายไปที่อื่น คงเหลือถ้ำศิลาไม่กี่หลังยังดีที่มีถ้ำศิลา คนของสำนักเห็งซัวจึงสามารถยืนหยัดเป็นเวลาหลายเดือน สำนักซงซัวบุกจู่โจมไม่เป็นผล จึงใช้อัคคีจู่โจม หากว่าเหล็งฮู้ชงและพวกมาสายครึ่งวัน ทุกผู้คนคงประสบเคราะห์กรรมแล้ว

เตี่ยอิดซือไถ่ถลึงมองเหล็งฮู้ชง พลันกล่าวว่า

"เจ้าดียิ่ง ซือแป๋เจ้าไฉนบอกว่าเจ้ามั่วสุมกับคนของนิกายอสูรขับไล่เจ้าออกจากสำนัก?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ศิษย์คบหาสหายโดยไม่ระวัง รู้จักคนของนิกายอสูรหลายคนจริงๆ"

"เฮอะ สำนักซงซัวที่ใจบาปหยาบช้า เปรียบกับนิกายอสูรยังชั่วร้ายกว่า ชนชาวธัมมะจะดีกว่านิกายอสูรหรือ?"

งี้ฮั้วกล่าวว่า

"เหล็งฮู้เฮีย เราไม่กล้าตำหนิซือแป๋ท่าน แต่เขา...เขาทราบว่าสำนักเรามีภัยกลับนิ่งดูดาย ไม่แน่ว่าเขาสนับสนุนข้อเสนอรวมห้าสำนักกระบี่ของสำนักซงซัวแล้ว"

เหล็งฮู้ชงฉุกใจคิด รู้สึกคำพูดนี้มิใช่ไร้เหตุผล แต่เขาเคารพครบาอาจารย์ ไม่กล้ามีความคิดไม่คารวะต่อซือแป๋ ดังนั้นกล่าวว่า

"ซือแป๋เรามิใช่นิ่งดูดาย คาดว่าท่านผู้เฒ่ามีภารกิจอื่นอีก..."

เตี่ยเอ้ยหลับตาพักผ่อนตลอดเวลา ยามนี้ลืมตาช้าๆ กล่าวว่า

"สำนักเราประสบภัยซ้ำซ้อน ล้วนได้รับการช่วยเหลือจากเหล็งฮู้เสียวเฮียบ พระคุณยิ่งใหญ่นี้..."

เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวว่า

"ศิษย์รับใช้เพียงเล็กน้อย คำ 'พระคุณ' ของซือเจ่ก ศิษย์ไม่

กล้ารับเด็ดขาด"

เตี่ยเอ้ยซือไถ่ส่ายหน้ากล่าวว่า

"เสียวเฮียบไยต้องถ่อมตัวไป งักซือเฮียไม่สามารถปลีกตัวส่งศิษย์คนโตมาช่วยเหลือ ก็เป็นเช่นเดียวกัน งี้ฮั้วห้ามไม่ให้กล่าวเหลวไหลลบหลู่ผู้อาวุโส"

งี้ฮั้วน้อมกายรับคำว่า

"ทราบแล้ว แต่ว่า...แต่ว่าเหล็งฮู้ซือเฮียถูกขับออกจากสำนักฮั้วซัว งักซือแป๊ะไม่ต้องการเขาแต่แรก หาใช่งักซือแป๊ะส่งเขามาไม่"

เตี่ยเอ้ยซือไถ่กล่าวว่า

"เจ้าไม่ยินยอมพร้อมใจ ต้องทุ่มเถียงให้จงได้"

งี้ฮั้วพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ซือเฮียหากเป็นสตรีก็ประเสริฐ"

เตี่ยเอ้ยซือไถ่ถามไถ่สาเหตุ งี้ฮั้วกล่าวว่า

"เขาถูกขับออกจากสำนักฮั้วซัว ไร้ที่พึ่งพิง หากเป็นสตรีสามารถย้ายเข้าสำนักเรา เข้าร่วมฟันฝ่าอันตรายกับพวกเรา ถือเป็นพวกเดียวกัน"

เตี่ยอิดซือไถ่ตวาดว่า

"เหลวไหล เจ้ายิ่งเติบโต ยิ่งกล่าวราวทารกอมมือ"

เหล็งฮู้ชงไม่ต้องการเอ่ยถึงเรื่องที่ถูกขับออกจากสำนักหันเหหัวเรื่องว่า

"ซากสังขารของซือเจ้าที่ประสบภัย พวกเราจะกลบฝังในที่นี้หรือทำการฌาปนกิจ ส่งอัฐิกลับไปยังเห็งซัว?"

เตี่ยเอ้ยซือไถ่กล่าวว่า

"ล้วนฌาปนกิจเถอะ"

นางแม้เห็นชี้งถึงโลกียวิสัย แต่เห็นซากศพบนพื้นล้วนเป็น

ศิษย์ที่ติดสอยห้อยตามตนเองมานานปี เมื่อกล่าวคำพูดนี้ สุ้มเสียงแปรเปลี่ยนเป็นสั่นเครือ ปรากฏศิษย์หลายคนร่ำไห้ออกมาอีกครา

ศิษย์สตรีเห็งซัวบ้างเสียชีวิตไปหลายวัน บ้างทิ้งซากศพอยู่ไกลหลายสิบวา เหล่าศิษย์เมื่อตอนขนย้ายศิษย์ร่วมสำนัก ล้วนด่าประณามเจ้าสำนักซงซัว

เมื่อสะสางเรื่องราวเสร็จสิ้น ท้องฟ้ามืดค่ำลงแล้ว ค่ำคืนนั้นทุกผู้คนค้างแรมในป่าเขาคืนหนึ่ง เช้าวันรุ่งขึ้นเหล่าศิษย์แบกเตี่ยอิดซือไถ่และศิษย์ร่วมสำนักที่บาดเจ็บเข้าเมืองเล้งซัว เปลี่ยนเป็นใช้เส้นทางน้ำว่าจ้างเรือปิดประทุนมุ่งหน้าขึ้นเหนือ

เหล็งฮู้ชงกริ่งเกรงสำนักซงซัวซุ่มจู่โจมทางน้ำอีก ดังนั้นติดตามทุกผู้คนขึ้นเหนือ เตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่และพวกความจริงรับบาดเจ็บไม่น้อย แต่ตัวยารักษาบาดเจ็บของสำนักเห็งซัวมีประสิทธิภาพยอดเยี่ยม เมื่อผ่านแม่น้ำจี่ตี้งกังก็พ้นขีดอันตราย

คราครั้งนี้สำนักเห็งซัวประสบความสูญเสีย ไม่ต้องการก่อเรื่องระหว่างทาง พยายามหลีกเลี่ยงจากชาวยุทธจักร เมื่อถึงริมน้ำแยงซีเกียงก็เปลี่ยนเรือโดยสาร แล่นทวนน้ำสู่ตะวันตก คาดว่าเมื่อถึงเมืองฮั่นเค้า คนรับบาดเจ็บคงทุเลาสักหกเจ็ดส่วน เมื่อถึงเวลาค่อยสละเรือขึ้นฝั่ง วกขึ้นเหนือกลับภูเขาเห็งซัว

วันนี้มาถึงริมทะเลสาบพัวเอี้ยงโอ้ว เรือจอดทอดสมอที่เก้ากังเค้าตอนนี้ทั้งหมดโดยสารเรือใหญ่ ผู้คนหลายสิบคนนั่งเรือสองลำ พอตกกลางคืนเหล็งฮู้ชงก็นอนกับนายท้ายเรือและลูกเรือที่ท้ายเรือ หลับใหลถึงกลางดึก พลันได้ยินบนฝั่งบังเกิดเสียงปรบมือเบาๆ ปรบสามครั้งหยุดเล็กน้อย ค่อยปรบมืออีกสามครา จากนั้นบนเรือซ้ายมือก็บังเกิดเสียงปรบมือสามครั้ง หยุดเล็กน้อยค่อยปรบอีกสามคร า

เสียงปรบมือความจริงเบายิ่ง แต่เหล็งฮู้ชงมีกำลังภายในลึกล้ำโสตประสาทปราดเปรียว พอได้ยินเสียงผิดปรกติก็รู้สึกตื่นตัวขึ้น ทราบว่าเป็นชาวยุทธจักรส่งข่าวติดต่อกัน ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เราลองรุดไปชมดู หากไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสำนักเห็งซัวก็แล้วกันไป ไม่เช่นนั้นจะลอบจัดการมิให้เตี่ยเอ้ยซือไถ่และพวกล่วงรู้'

เมื่อจับตามองเรือซ้ายมือ เห็นเงาดำสายหนึ่งกระโดดปราดออกมา ขึ้นสู่ฝั่งด้วยตัวเบาธรรมดาสามัญ เหล็งฮู้ชงกระโดดเบาๆ ขึ้นฝั่งโดยไร้เสียง อ้อมถึงหลังเข่งน้ำมันที่ริมแม่น้ำแถวหนึ่ง เร้นกายเข้าไป ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"แม่ชีบนเรือเป็นคนของสำนักเห็งซัวจริงๆ"

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ท่านเห็นควรทำอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงคกคามเข้าใกล้ ใต้ประกายดาวรำไรเห็นคนผู้หนึ่งไว้เคราครึ่ม อีกผู้หนึ่งใบหน้าทั้งแหลมทั้งยาว ทั้งเต็มไปด้วยรอยฝีดาษ ได้ยินชายฉกรรจ์หน้าแหลมกล่าวว่า

"เพียงอาศัย**แป๊ะเกาปัง** *(พรรคฉลามขาว)* เราแม้มีพวกมาก แต่ฝีมือสู้ผู้อื่นไม่ได้ ไม่อาจลงมือโดยเปิดเผย"

คนเคราครึ้มกล่าวว่า

"ผู้ใดว่าลงมือโดยเปิดเผย แม่ชีเหล่านี้แม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่ไม่แน่ว่ารู้จักวิชาทางน้ำ วันพรุ่งนี้พวกเราแล่นเรือติดตาม เมื่อถึงกลางน้ำค่อยเจาะก้นท้องเรือของพวกนาง ไยมิใช่คร่ากุมได้จนหมดสิ้น?"

"อุบายนี้ดียิ่ง พวกเรากระทำความดีความชอบ นับแต่นี้พรรคฉลามขาวมีชื่อลือเลื่อง แต่เรายังเป็นห่วงเรื่องหนึ่ง"

"เป็นห่วงอันใด?"

"ห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสหพันธ์ หากถูกมกไต้ซิงแซล่วงรู้

จัดการกับพวกเราพรรคฉลามขาวก็ย่ำแย่แล้ว"

"เฮอะ หลายปีนี้พวกเราถูกสำนักฮ่วงซัวบีบคั้นมากแล้ว คราครั้งนี้พวกเราหากไม่รับใช้เหล่าสหาย ครั้งหน้าหากเกิดเรื่อง เหล่าสหายก็ไม่ยื่นมือช่วยเหลือ"

"ตกลงตามนี้ พวกเราไประดมกำลัง คัดเลือกคนที่มีวิชาทางน้ำยอดเยี่ยม"

เหล็งฮู้ชงพลันพุ่งตัวออกไป ใช้ด้ามกระบี่กระทุ้งใส่ท้ายทอยชายฉกรรจ์หน้าแหลม คนผู้นั้นก็สิ้นสติไป คนเครารกครึ้มต่อยหมัดใส่ เหล็งฮู้ชงยื่นด้ามกระบี่ออกเสียงทึบเมื่อกระทบถูกขมับด้านซ้ายของมัน คนเครารกครึ้มหมุนคว้างไปหลายรอบล้มลงกับพื้น

เหล็งฮู้ชงใช้กระบี่ฟันฝาของเข่งน้ำมันสองใบนั้นลงมา หิ้วร่างคนทั้งสองยัดลงในเข่งน้ำมัน เข่งน้ำมันบรรจุเต็มไปด้วยน้ำมันพืชแต่ละเข่งหนักสามร้อยชั่ง ความจริงตระเตรียมขนถ่ายลงเรือในวันรุ่งขึ้น คนทั้งสองพอถูกแช่อยู่ในน้ำมันรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา ก็อ้าปากดื่มน้ำมันเข้าไปหลายคำ

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"เหล็งฮู้เสียวเฮียบ อย่าได้ทำร้ายพวกมันถึงแก่ชีวิต"

กลับเป็นเสียงของเตี่ยเอ้ยซือไถ่ เหล็งฮู้ชงสะท้านใจเล็กน้อย เตี่ยเอ้ยซือไถ่มาถึงด้านหลังตั้งแต่เมื่อใด ตนเองกลับไม่ล่วงรู้ ดังนั้นรับคำ คลายมือจากการกดศีรษะคนทั้งสอง

คนทั้งสองคิดทะลึ่งตัวขึ้นมา เหล็งฮู้ชงร้องคำ "อย่าขยับ" ยื่นกระบี่กระแทกใส่ศีรษะคนทั้งสอง คุกคามคนทั้งสองลงในเข่งน้ำมันอีก ทั้งสองย่อตัวนั่งยองๆ น้ำมันพืชท่วมถึงคอ แทบลืมตาไม่ขึ้น มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

เห็นเงาร่างสีเทาสายหนึ่งกระโดดโลดแล่นจากเรือใหญ่คือเตี่ย

อิดซือไถ่นั่นเอง เตี่ยอิดซือไถ่ถามว่า

"ซือเจ้ จับโจรน้อยได้หรือไม่?"

เตี่ยเอ้ยซือไถ่กล่าวว่า

"เป็นหัวหน้าหน่วยของพรรคฉลามขาวทั้งสองคน เหล็งฮู้เสียวเฮียบล้อเล่นกับพวกเขา"

พลางเหลียวหน้าไปยังคนเครารกครึ้ม กล่าวว่า

"ท่านที่นับถือคือเอ็กตี้งจู้ *(หัวหน้าหน่วยแซ่เอ็ก)* กับฉี้ตีงจู้ *(หัวห้าหน่วยแซ่ฉี้)* ฉายาเชี้ยงกงซังปวยฮื้อ *(มัจฉาคู่แยงซีเกียง)* กระมัง?"

ที่แท้เตี่ยเอ้ยซือไถ่มีจิตใจละเอียดอ่อน ปรกติน้อยครั้งจะออกจากอาราม แต่ล่วงรู้บุคคลของทุกค่ายสำนักโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ คนทั้งสองนี้เป็นชนชั้นธรรมดาในยุทธจักร แต่นางพอเห็นรูปโฉมพวกมันก็คาดเดาประวัติความเป็นมาออก

คนเครารกครึ้มรับคำ เหล็งฮู้ชงกล่าวเสริมขึ้น

"เราจะถามเรื่องราวต่อพวกท่าน พวกเจ้าหากปิดบังอำพรางจะให้พวกเจ้ามัจฉาบินแยงซีเกียงกลับกลายเป็นอิ้วจิ่มซี้นี้ชิ่ว *(ปลาไหลสำลักน้ำมัน)* เราถามพวกเจ้า พรรคฉลามขาวเจ้ามั่วสุมกับสำนักซงซัวตั้งแต่เมื่อใด เป็นผู้ใดใช้พวกเจ้ามาสร้างความลำบากแก่สำนักเห็งซัว"

คนเครารกครึ้มซึ่งแซ่เอ็กกล่าวว่า

"มั่วสุมกับสำนักซงซัว? พวกเราไม่รู้จักผู้กล้าซงซัวแม้สักคนเดียว"

เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"คำแรกก็พูดปด จะให้เจ้าดื่มน้ำมันสักมื้อ"

หลางยื่นกระบี่กดใส่ศีรษะ กดคนแซ่เอ็กลงในน้ำมันพืช เหล็งฮู้ชงแผ่พุ่งพลังใส่ตัวกระบี่ ก็คล้ายพะเนินเหล็กกดทับใส่ศีรษะ คน

แซ่เอ็กไม่อาจขัดขืนดิ้นรน น้ำมันพืชท่วมจมูกปาก โผล่พ้นแค่ดวงตากลิ้งกลอกอยู่ไปมา

เหล็งฮู้ชงเหลียวหน้าไปยังชายฉกรรจ์หน้าแหลมที่แซ่ฉี้ กล่าวว่า

"เจ้าบอก เจ้าคิดเป็นมัจฉาบินแยงซีเกียง หรือคิดเป็นปลาไหลสำลักน้ำมัน"

คนแซ่ฉี้กล่าวว่า

"เอ็กตั่วกอไม่ได้พูดปด พวกเราไม่รู้จักคนของสำนักซงซัวจริงๆ อีกประการ สำนักซงซัวกับสำนักเห็งซัวรวมเป็นสหพันธ์ สำนักซงซัวไหนเลยใช้พรรคฉลามขาวเรามา...มารังควานสำนักท่าน?"

เหล็งฮู้ชงคลายกระบี่ ปล่อยให้คนแซ่เอ็กโงหัวขึ้น กล่าวว่า

"เจ้าบอกว่าจะมาจมเรือของสำนักเห็งซัวในวันพรุ่งนี้ สำนักเห็งซัวที่แท้ล่วงเกินเจ้าในที่ใด?"

คนแซ่เอ็กกล่าวว่า

"พรรคฉลามขาวเราเพียงเป็นค่ายพรรคเล็กๆ ที่ท่าเรือเก้ากังไหนเลยมีความสามารถเพาะอริบาดหมางกับซือไถ่สำนักเห็งซัว เพียงแต่...เพียงแต่เราเห็นว่าทั้งหมดเป็นศิษย์สถาบันสงฆ์ สำนักท่านมุ่งสู่ตะวันตก คาดว่าคิดไปช่วยเหลือ ดังนั้น...วางแผนลงมือโดยไม่ประมาณตน"

เหล็งฮู้ชงยิ่งฟังยิ่งเลอะเลือนสงสัย ไม่ทราบอันใดเรียกว่า "ต่างเป็นศิษย์สถาบันสงฆ์ มุ่งตะวันตกไปช่วยเหลือ" ดังนั้นกล่าวกับคนแซ่ฉี้ว่า

"เจ้าบอก"

คนแซ่ฉี้รับคำ

"**ซือปังจู้** *(หัวหน้าพรรคแซ่ซือ)* เราเป็นสหายกับท่องโดดเดี่ยวหมื่นลี้ฉั่งแป๊ะกวง เมื่อหลายวันก่อน ฉั่งตั่วเอี้ยมาดื่มสุรากับซือปังจู้

เรา กำหนดว่าวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสิบสอง ทั้งหมดจะบุกเสียวลิ้มยี่ช่วยยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะออกมาเพราะกริ่งเกรงฝ่ายธัมมะช่วยเหลือหลวงจีนพวกเราจึงคิดลงมือต่อสำนักท่าน"

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

'พวกมันใช่หมายถึงเอี่ยงเอี้ยงหรือไม่?'

พริบตานั้นหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ใจกลางฝ่ามือปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา

เตี่ยเอ้ยซือไถ่กล่าวว่า

"ฉั้งแป๊ะกวงนั้นมีฝีเท้ารวดเร็ว ดังนั้นมันเป็นคนติดต่อส่งข่าวใช่หรือไม่ เรื่องนี้ที่แท้ผู้ใดเป็นคนสั่งการ?"

คนแซ่เอ็กกล่าวว่า

"ทั้งหมดฟังว่ายิ่มตั่วเสียวเจี้ยะถูกเหล่าโจร...ไม่ ถูกหลวงจีนเสียวลิ้มยี่ควบคุมตัวไว้ ล้วนกล่าวเป็นเสียงเดียวว่าจะไปช่วยคนไม่มีคนสั่งการอันใด ทุกผู้คนสำนึกในบุญคุณของยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะแม้ร่างแหลกลาญเป็นผุยผงก็ยินยอมพร้อมใจ"

เตี่ยเอ้ยซือไถ่ซักถามว่า

"เมื่อถึงวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสิบสอง พรรคฉลามขาวก็จะไปยังเสียวลิ้มยี่ด้วย?"

คนแซ่ฉี้กล่าวว่า

"ทั้งหมดเมื่อคิดรุดไป พรรคฉลามขาวเรายอมไม่อาจล้าหลังผู้อื่น"

"ที่ว่าทั้งหมด มีมากน้อยเท่าใด?"

"ฉั้งตั่วเอี้ยบอกว่า**ไฮ้ซัวปัง** *(พรรคทรายทะเล)* มณฑลจิกัง **เฮ็กฮวงหวย** *(ชมรมลมดำ)* มณฑลชานตุง **ไป๊ก่า** *(นิกายแพ)* มณฑลโอ้วน้ำ..."

อึดใจเดียวท่องชื่อค่ายสำนักใหญ่น้อยสามสิบกว่าชื่อ คนผู้นี้มีฝีมือธรรมดาสามัญ กลับจำชื่อค่ายสำนักต่างๆ ได้อย่างแม่นยำ

เหล็งฮู้ชงได้ยินว่า ในชื่อบุคคลและค่ายสำนักที่คนแซ่ฉี้เอ่ยถึงมีหัวหน้าพรรคทางช้างเผือกอึ้งแป๊ะลิ้ว หัวหน้าเกาะปลาวาฬซีเบ๊ตั่ว และพวกแสดงว่ายิ่มตั่วเสียวเจี้ยะที่ทั้งหมดคิดช่วยเหลือคือเอี่ยงเอี้ยง เพียงไม่ทราบนางไฉนถูกหลวงจีนเสียวลิ้มยี่ควบคุมไว้ หวนนึกถึงนางเคยฆ่าศิษย์สำนักเสียวลิ้มหลายคน อดเป็นห่วงมิได้ ถามว่า

"สำนักเสียวลิ้มไฉนควบคุมตัว...ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะผู้นี้?"

คนแซ่ฉี้กล่าวว่า

"ไม่ทราบเพราะเหตุใด คาดว่าหลวงจีนเสียวลิ้มยี่กินอิ่มไร้เรื่องราว จงใจสร้างความลำบากแก่ทั้งหมด"

เตี่ยเอ้ยซือไถ่กล่าวว่า

"ท่านทั้งสองกลับไปเรียนต่อปังจู้ท่านว่า เตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดแห่งสำนักเห็งซัวและสหายท่านนี้ผ่านแม่น้ำเก้ากัง ไม่ได้เยี่ยมคำนับซือปังจู้ ต้องขออภัยด้วย วันพรุ่งนี้พวกเราจะโดยสารเรือมุ่งตะวันตก ขอให้ท่านทั้งสองอย่าได้ส่งคนเจาะเรือของพวกเราอีก"

นางกล่าวคำหนึ่ง คนทั้งสองกล่าวคำ "ไม่กล้า" คำหนึ่ง จากนั้นเตี่ยเอ้ยซือไถ่กล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"จันทร์กระจ่างลมเฉื่อยฉิว เสียวเฮียบท่องทัศนาทิวทัศน์ราตรีช้าๆ อาตมาขอตัวกลับก่อน"

พลางจูงมือเตี่ยอิดซือไถ่กลับไปยังเรือโดยสาร

เหล็งฮู้ชงทราบว่านางจงใจปลีกตัวไป เพื่อให้ตนเองสอบปากคำคนทั้งสองโดยละเอียด แต่ยามกะทันหันจิตใจว้าวุ่น นึกไม่ออกว่าจะซักถามอะไรอีก เห็นเดือนเสี้ยวสะท้อนอยู่กลางแม่น้ำ แสงจันทร์พลิ้วพรายไม่หยุดยั้ง พลันฉุกคิดขึ้น

'วันนี้ปลายเดือนสิบเอ็ด พวกมันจะบุกเสียวลิ้มยี่ในวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสิบสอง ปึงเจ่ง ปึงแซไต้ซือแห่งเสียวลิ้มดีต่อเรายิ่ง คนเหล่านี้คิดไปช่วยเอี่ยงเอี้ยง ย่อมต้องเกิดการปะทะกับสำนักเสียวลิ้ม ไม่ว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ทั้งสองฝ่ายต้องประสบความสูญเสีย เราไยไม่เร่งรุดไป ขอให้เจ้าอาวาสปึงเจ่งปล่อยเอี่ยงเอี้ยงออกมา คลี่คลายเภทภัยโลหิตครั้งนี้'

จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสองใกล้ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ดูจากเปลือกนอกเตี่ยเอ้ยซือไถ่ไม่มีใดแตกต่างจากแม่ชีทั่วไป แท้ที่จริงรอบรู้กว้างขวาง นับเป็นยอดคนบู๊ลิ้มท่านหนึ่ง นางนำกำลังกลับขึ้นเหนือ ขอเพียงไม่พบพานศัตรูเข้มแข็งเช่นสำนักซงซัวอีก คงไม่มีภัยอันตรายใด เพียงแต่เราจะออกปากอำลาพวกนางอย่างไร?'

หลายวันมานี้ ตนเองร่วมฟันฝ่าอันตรายกับแม่ชีและโกวเนี้ยเหล่านี้ ทุกผู้คนทั้งเคารพทั้งสนิทสนมต่อตน หากคิดแยกทางอย่างกะทันหัน รู้สึกยากจะเอ่ยปากได้

ได้ยินเสียงฝีเท้าอย่างแผ่วเบา ผู้คนสองคนเดินช้าๆ เข้ามา คืองี้นิ้มกับแต้งัก พวกนางเดินเข้ามาในรัศมีสามวา ก็ชะงักลงเรียกหาว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ"

เหล็งฮู้ชงเดินเข้ามา กล่าวว่า

"พวกท่านก็ถูกปลุกตื่นด้วย?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ ซือแป๊ะเจ้าสำนักสั่งพวกเรามาบอกต่อท่านว่า..."

พลางผลักไสแต้งัก กล่าวว่า

"ท่านบอกต่อเขา"

แต้งักกล่าวว่า

“ซือเจ่กเจ้าสำนักให้ท่านเป็นคนบอก”

งี้นิ้มกล่าวว่า

“ท่านบอกก็เป็นเช่นเดียวกัน”

แต้งักกล่าวว่า

“เหล็งฮู้ตั่วกอ ซือเจ่กเจ้าสำนักบอกว่า พระคุณยิ่งใหญ่ไม่กล้ากล่าวตอบแทน นับแต่นี้ไม่ว่าท่านมีเรื่องใด สำนักเห็งซัวยินดีรับใช้ หากท่านคิดขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่ไปช่วยยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ ทั้งหมดย่อมสมควรช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถ”

เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

‘เราไม่ได้บอกว่าคิดช่วยเหลือเอี่ยงเอี้ยง เตี่ยเอ้ยซือไถ่ไฉนกล่าวเช่นนี้ ใช่แล้วเหล่าผู้ห้าวหาญชุมนุมบนเขาโหงวป่ากัง หาทางรักษาโรคแก่เรา ล้วนเห็นแก่หน้าเอี่ยงเอี้ยง เรื่องนี้โจษจันร่ำลือไปทั่วเตี่ยเอ้ยซือไถ่ไหนเลยไม่ทราบ?’

นึกถึงเรื่องนี้ ต้องหน้าแดงวูบ แต้งักกล่าวอีกว่า

“ซือเจ่กเจ้าสำนักบอกว่า เรื่องนี้ทางที่ดีอย่าได้บังคับแข็งขืน ท่านผู้เฒ่ากับเตี่ยอิดซือเจ่กจะออกเดินทางรุดสู่เสียวลิ้มยี่ วิงวอนท่านเจ้าอาวาสปลดปล่อยคน ขอให้เหล็งฮู้ตั่วกอนำพวกเราติดตามไป”

เหล็งฮู้ชงรับฟังจนตะลึงลาน ชั่วครู่ไม่อาจกระทำกระไรได้ เมื่อกวาดตามองเห็นเรือน้อยลำหนึ่งแล่นขึ้นเหนือไปจริงๆ ในใจทั้งตื้นตันทั้งละอาย ครุ่นคิดขึ้น

‘ซือไถ่ทั้งสองเป็นยอดคนสถาบันสงฆ์ พวกนางยอมขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่ไปวิงวอนขอไมตรี ย่อมประเสริฐเลิศกว่าเราที่เป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม คาดว่าเจ้าอาวาสปึงเจ่งเห็นแก่หน้าซือไถ่ทั้งสองยอมปลดปล่อยเอี่ยงเอี้ยงออกมา’

นึกถึงตอนนี้ค่อยคลายใจลง พอเหลียวหน้าไป เห็นคนแซ่เอ็กแซ่ฉี่ทั้งสองชะโงกศีรษะขึ้นจากเข่งน้ำมัน ไม่กล้าตะกายขึ้นมา หวนนึกถึงคนทั้งสองคิดช่วยเอี่ยงเอี้ยง ตนเองกลับล่วงเกินพวกมัน ดังนั้นเดินเข้าไป ประสานมือคารวะกล่าวคำขออภัย ค่อยชักชวนแต้งักและงี้นิ้มกลับไป

เมื่อลงเรือโดยสาร เหล่าศิษย์เห็งซัวไม่ปริปากเอ่ยถึงเรื่องนี้แม้แต่งี้ฮั้ว ฉิ้งเกียงที่ปรกติมีนิสัยสงสัยอยากรู้ ก็ไม่ออกปากถามไถ่ คาดว่าเตี่ยเอ้ยซือไถ่ก่อนไปสั่งไว้เพื่อมิให้เหล็งฮู้ชงกระอักกระอ่วนใจ

เหล็งฮู้ชงตื้นตันใจ แต่เห็นศิษย์สตรีหลายนางมีสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม ต้องครุ่นคิดขึ้น

'ดูท่าทีพวกนางปักใจเชื่อว่าเอี่ยงเอี้ยงเป็นคนรักของเรา ซึ่งความจริงระหว่างเรากับเอี่ยงเอี้ยงบริสุทธิ์ผุดผาด ไม่มีอะไรต่อกัน แต่พวกนางไม่ถามเราจะแก้ต่างอย่างไร?'

เห็นฉิ้งเกียงกลอกตาอยู่ไปมา อดกล่าวมิได้ว่า

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้น ท่าน...พวกท่านอย่าได้คิดฟุ้งซ่านไป"

ฉิ้งเกียงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดฟุ้งซ่านอันใด?"

เหล็งฮู้ชงหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"เราคาดเดาออกได้"

"คาดเดาอะไร?"

เหล็งฮู้ชงไม่ทันตอบคำงี้ฮั้วชิงกล่าวว่า

"ฉิ้งซือม่วย อย่าได้กล่าวมากความ ท่านลืมคำสั่งของซือเจ่กเจ้าสำนักแล้วหรือ?"

ฉิ้งเกียงเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"ทราบแล้ว ข้าพเจ้าไม่ลืม"

เหล็งฮู้ชงหลบสายตานาง เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง เห็นงี้นิ้มนั่งอยู่มุมห้องท้องเรือ หน้าผุดผาดซีดขาว แต่สีหน้าเย็นชา ต้องฉุกคิดขึ้น

'ในใจนางคิดอะไร ไฉนไม่พูดจากับเรา?'

หวนนึกถึงเมื่อตอนอยู่เมืองฮ่วงซัว หลังจากที่ตนเองรับบาดเจ็บ นางโอบอุ้มตนเองวิ่งตะบึงไปตามท้องทุ่งร้าง สีหน้าท่าทีตอนนั้นทั้งพลุ่งพล่านทั้งห่วงกังวล หาได้ชาเย็นเช่นนี้ไม่ นั่นเป็นเพราะเหตุใด

เช้าวันรุ่งขึ้น เรือแล่นสู่ตะวันตก เหล็งฮู้ชงสั่งเจ้าของเรือ แล่นเรือใกล้ฝั่งเพื่อป้องกันพรรคฉลามขาวซุ่มจู่โจม แต่จนกระทั่งเข้าเขตมณฑลโอ้วปักยังไม่มีความเคลื่อนไหวใด

หลังจากนี้เหล็งฮู้ชงไม่พูดจาหยอกล้อกับเหล่าศิษย์เห็งซัว ทุกค่ำคืนที่เรือจอดทอดสมอ จะขึ้นฝั่งไปดื่มสุรา ดื่มจนมึนเมาค่อยกลับมา วันนี้เรือแล่นถึงแฮ่เค้าเปลี่ยนเป็นวกขึ้นเหนือ ทวนแม่น้ำฮั่นจุ้ยขึ้นไป ยามพลบค่ำ เรือจอดทอดสมอที่ท่าข้ามโกยเม้งโต่ว *(ท่าข้ามไก่ขัน)* เหล็งฮู้ชงก็ขึ้นฝั่งไปอีก เข้าร้านสุราแห่งหนึ่ง สั่งสุรามาดื่มกิน

เหล็งฮู้ชงดื่มสุราพลางครุ่นคิดพลาง นึกถึงงักเล้งซังกับลิ้มเพ้งจือ ครุ่นคิดว่าเล้าเต็กนับกับโป๊ยซือตี๋ไม่ทราบถูกผู้ใดฆ่าทิ้ง คนผู้นั้นไฉนยังลอบทำร้ายต่อลิ้มซือตี๋ พลันได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดเสียงทอดถอนใจดังว่า

"บุรุษในหล้าน้ำใจจืดจางเสียเก้าส่วน"

เหล็งฮู้ชงเหลียวหน้าไปตามเสียง ภายใต้เปลวเทียนสาดส่องเห็นในร้านสุราเล็กๆ นอกจากตนเองแล้ว มีแต่โต๊ะที่มุมห้อง

ปรากฏคนผู้หนึ่งฟุบหลับกับโต๊ะ คนผู้นี้สวมเสื้อผ้าซอมซ่อ บนโต๊ะก็จัดวางป้านสุราและถ้วยน้ำชา

เหล็งฮู้ชงไม่แยแสสนใจ ดื่มสุราอีกชามหนึ่ง สุ้มเสียงที่ด้านหลังดังอีกว่า

"ผู้อื่นเพราะเจ้า ถูกจองจำอยู่ที่ซึ่งไม่เห็นแสงตะวัน ตัวเองกลับคลุกคลีอยู่ในขบวนสตรี ไม่ว่าโกวเนี้ยน้อยก็ดี แม่ชีก็ดี สตรีชราก็ดี ล้วนรับไว้ทั้งสิ้น"

เหล็งฮู้ชงฉุกคิดขึ้น

'คนผู้นี้เป็นใคร เขาบอกว่า 'ผู้อื่นเพราะเจ้าถูกจองจำอยู่ในสถานที่ซึ่งไม่เห็นแสงตะวัน' หมายถึงเอี่ยงเอี้ยงหรือ เอี่ยงเอี้ยงไฉนถูกจองจำเพราะเรา?'

ดังนั้นถือชามสุรา เดินไปทรุดนั่งลงที่ด้านตรงข้ามกับคนผู้นั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามีเรื่องไม่เข้าใจ พี่ท่านโปรดสอนสั่ง"

คนผู้นั้นยังฟุบหน้ากับโต๊ะ กล่าวโดยไม่เงยหน้าขึ้นว่า

"ก่อหนี้สวาทเท่าใด ก็สร้างสมบาปกรรมเท่านั้น คราครั้งนี้เหล่าโกวเนี้ยและแม่ชีสำนักเห็งซัวย่ำแย่แล้ว"

เหล็งฮู้ชงตื่นตระหนกกว่าเดิม ผุดลุกขึ้นยืน พลันเห็นข้างม้านั่งของคนผู้นั้นจัดวางซออู้เก่าคร่ำคร่าตัวหนึ่ง พลันฉุกคิดว่าคนผู้นี้เป็นใคร รีบหมอบกราบลงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์เหล็งฮู้ชง มีวาสนาได้กราบพบมกซือแป๊ะแห่งฮ่วงซัวเมื่อครู่อภัยที่ล่วงเกิน"

คนผู้นั้นเงยหน้าขึ้น กวาดตาเจิดจ้าดุจสายฟ้าผ่านหน้าเหล็งฮู้ชงแวบหนึ่ง คือเจ้าสำนักฮ่วงซัวฉายาพิรุณกลางราตรีมกไต้ซิงแซ เขาแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"คำซือแป๊ะไม่กล้ารับ เหล็งฮู้ได้เฮียบระหว่างนี้สุขสำราญนัก"

เหล็งฮู้ชงน้อมกายกล่าวว่า

"มกซือแป๊ะพิจารณาด้วยปราดเปรื่อง ศิษย์ได้รับคำสั่งเตี่ยเอ้ยซือเจ่กนำซือเจ้ซือม่วยสำนักเห็งซัวรุดสู่เสียวลิ้มยี่ ศิษย์แม้ไม่รู้ความยังไม่กล้าเสียมารยาทต่อซือเจ้ซือม่วยแม้แต่น้อย"

มกได้ชิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

"นั่งเถอะ เจ้าทราบหรือไม่ว่าชาวยุทธจักรวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานา?"

"ผู้เยาว์ไม่รู้จักสำรวมตน แม้แต่สำนักเรายังไม่ยอมรับ กับคำวิพากษ์วิจารณ์ในยุทธจักร ไม่คำนึงมากความแล้ว"

มกได้ชิงแซแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เจ้ายินยอมเป็นคนเสเพล ผู้อื่นย่อมไม่แยแสสนใจ แต่เกียรติภูมิอันบริสุทธิ์ของสำนักเห็งซัว กลับถูกทำลายในเงื้อมมือเจ้า ยุทธจักรร่ำลือว่า เจ้าที่เป็นบุรุษกลับเกลือกกลั้วอยู่ท่ามกลางโกวเนี้ยและแม่ชีสำนักเห็งซัว อย่าว่าแต่หญิงสาวหลายสิบนางชื่อมัวหมองแม้แต่เล่าซือไถ่ที่เคร่งครัดในวินัยยังถูกผู้คนถือเป็นหัวข้อหยอกล้อออกจะเหลวไหลไปแล้ว"

เหล็งฮู้ชงถอยกายไปสองก้าวเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ กล่าวว่า

"ไม่ทราบเป็นผู้ใดปล่อยข่าวเช่นนี้ มกซือแป๊ะโปรดประทานบอก"

"เจ้าคิดไปฆ่าพวกมันหรือ ผู้คนที่กล่าวคำพูดนี้ ในยุทธจักรมีนับพันนับหมื่นเจ้าฆ่าได้หมดสิ้นหรือ?"

เหล็งฮู้ชงกระแทกนั่งลงอย่างท้อแท้ ครุ่นคิดขึ้น

'เรากระทำเรื่องราว มักไม่ห่วงหน้าห่วงหลัง เพียงหวังไม่ละอายต่อมโนธรรม นึกไม่ถึงกลับสร้างความลำบากแก่คนของสำนัก

เห็งชัว นี่จะทำอย่างไรดี?'

มกได้ซิงแซทอดถอนใจ น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นอ่อนลง กล่าวว่า

"ห้าวันนี้ทุกค่ำคืน เราจะขึ้นเรือไปแอบดูเจ้า..."

เหล็งฮู้ชงอุทานดังอา ครุ่นคิดขึ้น

'มกซือแป๊ะขึ้นเรือไปแอบดูติดต่อกันห้าคืน เรากลับไม่ทราบระแคะระคาย นับว่าใช้การไม่ได้จริงๆ'

มกได้ซิงแซกล่าวสืบต่อ

"เราเห็นเจ้าทุกคืนนอนที่ท้ายเรือ อย่าว่าแต่ไม่เสียมารยาทต่อศิษย์สตรีสำนักเห็งชัว กระทั่งพูดยังไม่พูดมาก ที่แท้เจ้ามิเพียงไม่ใช่คนเสเพล ทั้งยังเป็นสุภาพบุรุษคนหนึ่ง กับแม่ชีเยาว์วัย หญิงงามปานบุปผาทั่วทั้งเรือ ไม่หวั่นไหวใจแม้แต่น้อย มิเพียงคืนหนึ่งไม่หวั่นไหวใจ หลายสิบคืนยังคงเป็นเช่นนี้ ลูกผู้ชายชาตรีเช่นนี้นับว่าน้อยครั้งจะพบพานจริงๆ"

พลางตบโต๊ะอย่างหนักหน่วง กล่าวว่า

"มามามา เรามกได้คารวะเจ้าจอกหนึ่ง"

พร้อมกับยกป้านสุรา เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวว่า

"คำพูดของมกซือแป๊ะ สร้างความประหวั่นลนลานแก่ผู้หลานนักซือม่วยของสำนักเห็งชัว ไหนเลยล่วงเกินได้"

มกได้ซิงแซหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ลูกผู้ชายที่แท้จริง ควรมีพฤติการณ์โอ่อ่าเปิดเผย เรามกได้หากอายุน้อยกว่านี้ยี่สิบปี ให้เราอยู่เป็นเพื่อนกับโกวเนี้ยมากมายปานนี้ทุกคืน ยังทำไม่ได้ มาดื่มเถอะ"

ทั้งสองยกชามสุราดื่มรวดเดียวหมดสิ้น เหล็งฮู้ชงเห็นมกได้ซิงแซสวมเสื้อผ้าซอมซ่อ หน้าตาธรรมดาไหนเลยคล้ายเจ้าสำนักที่มีชื่อสะท้านบู๊ลิ้ม แต่บางครั้งสายตายามกวาดกราด คมวาวราวอาวุธ

ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เจ้าสำนักเห็งซัวเตี่ยเอ้ยซือไถ่เมตตาการุณย์ เจ้าสำนักไท้ซัวเทียนมึ้งเต้าหยินเคร่งขรึมทรงอำนาจ เจ้าสำนักซงซัวจ้อแนเซี้ยงลึกซึ้งเยือกเย็น ซือแป๋เราเป็นสุภาพบุรุษอันอ่อนโยน มกซือแป๊ะเปลือกนอกคล้ายชาวบ้านร้านตลาด เจ้าสำนักของห้าสำนักกระบี่ล้วนเป็นบุคคลมากปัญญา เราเหล็งฮู้ชงด้อยกว่าพวกท่านมากนัก'

มกได้ชิงแซกล่าวอีกว่า

"เราอยู่ที่โอ้วน้ำ ฟังว่าเจ้ามั่วสุมกับแม่ชีสำนักเห็งซัวบังเกิดความสงสัยใจยิ่ง หวนนึกถึงเตี่ยเอ้ยซือไถ่ไฉนปล่อยปละละเลยศิษย์เช่นนี้ ภายหลังได้ยินคนของพรรคฉลามขาวบ่งบอกร่องรอยพวกเจ้าจึงเร่งรุดมา เหล็งฮู้เล่าตี๋ เจ้าเที่ยวตีกรวมหยกเมืองฮ่วงซัว ตอนนั้นเราเข้าใจว่าเจ้าเป็นชายหนุ่มเสเพล ภายหลังเจ้าช่วยเหลือเล้าเจี่ยฮวงซือตี๋ ในใจบังเกิดความสำนึกตื้นตันต่อเจ้า เพียงคิดรุดมาเกลี้ยกล่อมคิดไม่ถึงเจ้ากลับเป็นวีรบุรุษอายุเยาว์ที่แท้จริง พวกเราดื่มร่วมกันสักสามจอก"

พลางร้องสั่งผู้รับใช้เพิ่มเติมสุรา ชักชวนเหล็งฮู้ชงร่วมดื่มด้วย

เมื่อดื่มสุราหลายชาม มกได้ชิงแซที่ซอมซ่อยากไร้เปลี่ยนเป็นกระตือรือร้นแจ่มใส เพียงแต่ความสามารถในเชิงสุราด้อยกว่าเหล็งฮู้ชงมากนัก พอดื่มลงไปหลายชาม ถึงกับหน้าแดงฉานกล่าวว่า

"เหล็งฮู้เล่าตี๋ เราทราบว่าเจ้าชมชอบดื่มสุรา มกได้ไม่มีของใดคารวะ ได้แต่ดื่มเป็นเพื่อนเจ้าสักหลายชาม ทอดตาทั่วบู๊ลิ้ม ผู้ที่มกได้ยอมดื่มสุราเป็นเพื่อนมีอยู่ไม่กี่คน ครั้งกระโน้นสำนักซงซัวจัดการชุมนุม มีคนผู้หนึ่งเรียกว่ามือสุริยันฮุยปิง คนผู้นี้เย่อหยิ่งยโสมกได้ชมดูเป็นที่ขัดตา กลับไม่ดื่มสุราแม้สักหยดเดียว คนผู้นี้กลับกล่าวก้าวร้าว เจ้าว่าน่าชังหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงรับคำว่า

"ใช่แล้ว คนเช่นนี้ยโสลำพองโดยไม่ประมาณตน ต้องไม่มีผลบั้นปลายที่ดี"

"ภายหลังฟังว่าคนผู้นี้พลันหายสาบสูญไม่ทราบไปที่ใด นับว่าประหลาดแท้"

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงตอนที่อยู่นอกเมืองฮ่วงซัว มกได้ซิงแซใช้เพลงกระบี่อันลึกล้ำ จู่โจมสังหารมือสุริยันฮุยปิง ตนเองก็อยู่ด้านข้าง ตอนนี้เขากลับกล่าวเช่นนี้แสดงว่าไม่ต้องการเปิดเผยร่องรอย ดังนั้นกล่าวว่า

"คนของสำนักซงซัวมีพฤติการณ์ลึกล้ำสุดหยั่งคาด ฮุยปิงผู้นี้ไม่แน่ว่าซ่อนตัวอยู่ถ้ำศิลาภูเขาซงซัว คร่ำเคร่งฝึกกระบี่"

ดวงตามกได้ซิงแซปรากฏรอยยิ้มขึ้นวูบ ตบโต๊ะร้องว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ หากมิใช่เล่าตี๋เตือนสติ ต่อให้เราขบคิดจนสมองแตกก็นึกไม่ออก"

ดื่มสุราคำหนึ่ง ค่อยถามถึงสาเหตุที่เหล็งฮู้ชงร่วมทางกับเหล่าศิษย์สำนักเห็งซัว เหล็งฮู้ชงจึงบอกเล่าเหตุการณ์ที่พบพานเตี่ยแจ๋เตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสาม เมื่อถึงตอนที่ตนเองช่วยเหลือก็เล่าข้ามไปโดยเร็ว

มกได้ซิงแซพอฟังจบ ต้องเหม่อมองป้านสุราอย่างซึมเซา ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"จ้อแนเชี้ยงคิดกลืนสี่สำนักที่เหลือ รวมเป็นสำนักใหญ่หวังเป็นขุมกำลังสามเส้ากับสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง มันวางแผนเป็นเวลานาน เราดูออกแต่แรก มารดามันเถอะ มันไม่ยินยอมให้เล้าซือตี๋เราล้างมือในอ่างทอง ลอบช่วยฝ่ายกระบี่สำนักฮั้วซัวชิงตำแหน่งเจ้าสำนักกับงักซิงแซเมื่อสืบสาวถึงที่สุด ล้วนมีจุดมุ่งหมายเช่นนี้แต่คิดไม่ถึง

มันกล้าลงมือต่อสำนักเห็งซัวโดยเปิดเผย"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"มันกลับไม่กล้าลงมือโดยเปิดเผย หากแต่ปลอมเป็นนิกายอสูรบีบบังคับให้สำนักเห็งซัวมิอาจไม่ตอบรับข้อเสนอรวมสำนัก"

"มิผิด หมากต่อไปของมันคงคิดจัดการเทียนมึ้งเต้าหยินแห่งไท้ซัว เฮอะ นิกายอสูรแม้ชั่วร้าย ยังไม่ร้ายเท่าจ้อแนเซี้ยง เหล็งฮู้เล่าตี๋ ตอนนี้เจ้าไม่สังกัดสำนักฮั้วซัว ปราศจากการควบคุมบังคับไม่ต้องสนใจฝ่ายธัมมะนิกายอสูรอันใด รีบไปช่วยยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะออกมาตบแต่งนางเป็นภรรยา ผู้อื่นไม่ดื่มสุรามงคลเจ้า เราพานดื่มสักสามจอก ยังกลัวมารดามันอันใด?"

คนผู้นี้บางครั้งพูดจาไม่สุภาพ บางคราก็กลับสอดแทรกคำหยาบคายบอกว่าเขาเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง นับว่าไม่ละม้ายคล้าย เหล็งฮู้ชงถามว่า

"มกซือแป๊ะ สำนักเสียวลิ้มเหตุใดควบคุมตัวยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะไว้?"

"อะไร เรื่องนี้ทุกผู้คนในยุทธจักรล้วนทราบดี เจ้า...เจ้ายังถามอันใด?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"หลายเดือนมานี้ ผู้หลานถูกผู้คนคุมขังไว้ ไม่ล่วงรู้เรื่องราวในยุทธจักร ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะเคยฆ่าศิษย์สำนักเสียวลิ้มสี่คน ต้นเหตุสืบเนื่องจากผู้หลาน ไม่ทราบภายหลังไฉนพลั้งมือถูกสำนักเสียวลิ้มคร่ากุมไว้"

มกไต้ซิงแซกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เจ้าไม่ทราบสาเหตุความนัยจริงๆ เจ้ารับบาดเจ็บบอบช้ำไม่มีตัวยารักษา ฟังว่าชาวมิจฉาชีพหลายพันคน

ชุมนุมบนเขาโหงวป่ากัง คิดรักษาบาดเจ็บแก่เจ้า เพื่อประจบเอาใจยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะใช่หรือไม่?"

"ถูกแล้ว"

มกได้ซิงแซกล่าวว่า

"คราครั้งนั้นทุกผู้คนล้วนงอมือจนปัญญา ไม่มีวิธีรักษาภายหลังเจ้าทุเลาหายดีอย่างไร ใช่ฝีกยอดวิชาในคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อหรือไม่?"

"มิใช่ เจ้าอาวาสเสียวลิ้มปึงเจ่งได้ซือความจริงรับปากถ่ายทอดวิชากำลังภายในของสำนักเสียวลิ้มให้ เพียงแต่ผู้หลานไม่ต้องการย้ายเข้าสังกัดสำนักเสียวลิ้ม ได้แต่รานกุศลเจตนาของได้ซือเจ้าอาวาส"

มกได้ซิงแซกล่าวว่า

"สำนักเสียวลิ้มเป็นผู้นำฝ่ายธัมมะ ตอนนั้นเจ้าถูกขับออกจากสำนักฮั้วซัวนับเป็นโอกาสย้ายเข้าสำนักเสียวลิ้มอันประเสริฐ เจ้าไฉนไม่คำนึงถึงชีวิตตัวเอง?"

"ผู้หลานได้รับการเลี้ยงดูจากซือแป๋ซือบ้อตั้งแต่เล็ก บุญคุณที่เลี้ยงดูแม้ร่างแหลกลาญเป็ยผุยผงก็ยากทดแทนได้ เพียงหวังวันหน้าซือแป๋ยอมเปิดโอกาสให้ผู้หลานประพฤติตัวใหม่ รับเข้าสำนักดังเดิม ไม่ขอเข้าสำนักอื่นเพราะขลาดเขลากลัวตายเด็ดขาด"

"คำพูดนี้มีเหตุผล เช่นนี้เป็นว่าเจ้าทุเลาจากอาการบาดเจ็บเพราะได้รับประสบการณ์ปาฏิหาริย์อื่นอีก?"

"ถูกแล้ว ซึ่งความจริง อาการบาดเจ็บของผู้หลานยังไม่ทุเลาโดยสิ้นเชิง"

มกได้ซิงแซเพ่งตามองเหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"สำนักเสียวลิ้มกับเจ้าไม่มีความสัมพันธ์ใด ปึงเจ่งได้ซือรับ

ปากถ่ายทอดคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อ ซึ่งเป็นวิชาฝีมือสูงสุดของสำนักเสียวลิ้มให้เจ้า ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใดจริงๆ"

"ผู้หลานไม่ทราบเป็นความสัตย์ มกซือแป๊ะโปรดประทานบอก"

"ยุทธจักรร่ำลือว่ายิ่มตั่วเสียวเจี้ยะแห่งผาไม้ดำแบกเจ้าขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่ ขอพบเจ้าอาวาส บอกว่าขอเพียงเจ้าอาวาสช่วยชีวิตเจ้านางยอมรับการจัดการจากเสียวลิ้มยี่ แม้ประหารฆ่าฟันก็ไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้าเด็ดขาด"

เหล็งฮู้ชงอุทานดังอา กระโดดปราดขึ้น ชนสุราบนโต๊ะชามหนึ่งพลิกลัมลงกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"นี่...นี่..."

พริบตานั้นสมองสับสนเลอะเลือน หวนนึกถึงคราก่อนตนเองอาการเลวร้ายลงทกวันเมื่อเคลิ้มหลับไป ได้ยินเอี่ยงเอี้ยงร่ำไห้รำพันว่า "ท่านซูบผอมลงทุกวัน เรา...เราก็ไม่คิดมีชีวิตต่อไปแล้ว" สร้างความตื้นตันใจแก่ตนเองยิ่งกระอักโลหิตสิ้นสติไป เมื่อฟื้นคืนสติมาก็อยู่ในห้องหับของเสียวลิ้มยี่ ปึงแซไต้ซือทุ่มเทความเพียรพยายามให้การช่วยเหลือ ตนเองไม่ทราบว่าไฉนอยู่ที่เสียวลิ้มยี่และไม่ทราบเอี่ยงเอี้ยงอยู่ที่ใด ที่แท้เป็นนางสละชีวิตเข้าช่วยเหลือ สร้างความตื้นตันจนน้ำตาไหลหลั่งออกมา

มกไต้ซิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

"ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะแม้กำเนิดจากนิกายอสูร แต่ก็จริงใจต่อเจ้า นางฆ่าซิงก๊กเนี่ย เอ็กก๊กจือ อึ้งก๊กแป๊ะ และหลวงจีนกักง้วย แห่งสำนักเสียวลิ้มเมื่อขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่ย่อมไม่มีหนทางรอด แต่เพื่อช่วยเหลือเจ้า นางไม่นึกถึงตัวเอง ปึงเจ่งไต้ซือก็ไม่ต้องการฆ่านางและไม่อาจปลดปล่อยนาง ดังนั้นคุมขังนางอยู่ในถ้ำศิลาหลังวัดเหล่าผู้ห้าวหาญในสังกัดยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะย่อมคิดช่วยเหลือนางออกมา

ฟังว่าหลายเดือนมานี้ เสียวลิ้มยี่ไม่เคยมีวันสุขสงบ ชาวมิจฉาชีพที่บุกขึ้นเขาถูกคร่ากุม อย่างน้อยมีร้อยกว่าคน"

เหล็งฮู้ชงพลุ่งพล่านใจ เนิ่นนานไม่อาจสงบลงได้ มกได้ซิงแซกล่าวอีกว่า

"ทั้งหมดทราบว่าเสียวลิ้มยี่เป็นต้นกำเนิดวิชาบู๊ เรื่องราวดึงมือยิ่ง ดังนั้นทุกผู้คนคิดรวบรวมกำลังบุกขึ้นไป เมื่อเป็นการรวมกำลังสมควรมีผู้นำ ระหว่างนี้ทุกผู้คนช่วงชิงตำแหน่งผู้นำ บาดเจ็บล้มตายไปไม่น้อย เหล็งฮู้เล่าตี๋ ในความเห็นเราเจ้าได้แต่รีบรุดไป จึงห้ามปรามพวกมันได้ ไม่ว่าเจ้ากล่าวว่าอย่างไร ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าขัดขืน ฮา ฮา..."

เขาพอส่งเสียงร้อง เหล็งฮู้ชงถึงกับหน้าแดงสดใส ทราบว่าคำพูดนี้กล่าวไม่ผิด แต่เหล่าผู้ห้าวหาญเห็นแก่หน้าเอี่ยงเอี้ยง จึงยอมรับนับถือตนเอง วันหน้าเอี่ยงเอี้ยงล่วงรู้ คงต้องขุ่นเคืองใจพลันฉุกคิดขึ้น

'เอี่ยงเอี้ยงมีน้ำใจต่อเราอย่างลึกล้ำ แต่นางหน้าบาง กลัวผู้อื่นหัวร่อเยาะนาง เราหากคิดตอบแทนน้ำใจนาง สมควรบุกเสียวลิ้มยี่เพียงลำพัง หากสามารถช่วยนางออกมาก็ประเสริฐ ต่อให้ช่วยไม่ได้ก็จะก่อกวนให้ทุกผู้คนล่วงรู้ว่าเหล็งฮู้ชงยอมพลีชีวิตเพื่อยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ตอนนี้เตี่ยอิดซือไถ่เดินทางไปยังเสียวลิ้มยี่ เพื่อวิงวอนไต้ซือเจ้าอาวาส ขอให้ท่านปล่อยตัวยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะออกมา ยุติเภทภัยฆ่าฟันครั้งนี้"

มกได้ซิงแซผงกศีรษะกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ เรายังประหลาดใจ เตี่ยเอ้ยซือไถ่ไฉนทิ้งให้

เจ้าอยู่เป็นเพื่อนกับเหล่าแม่ชีและโกวเนี้ย ตัวเองยังปลีกตัวไป ที่แท้นางไปเป็นทูตเจรจาให้กับเจ้า”

เหล็งฮู้ชงกล่าวอีกว่า

“มกซือแป๊ะ ผู้หลานเมื่อทราบเรื่องนี้ ปรารถนาใคร่ติดปีกโบยบินไปยังเสียวลิ้มยี่ ดูว่าผลการวิงวอนของซือไถ่ทั้งสองเป็นอย่างไร เพียงแต่ซือเจ้ซือม่วยสำนักเห็งซัวล้วนเป็นสตรี ระหว่างทางหากประสบเหตุไม่คาดหมายใด ก็ลำบากมากแล้ว”

“เจ้าไปอย่างวางใจเถอะ”

“ผู้หลานสามารถล่วงหน้าไปหรือ?”

มกไต้ซิงแซไม่ตอบคำ หยิบซออู้ที่ข้างม้านั่งขึ้นสีซออู้บังเกิดเสียงดังออกมา

เหล็งฮู้ชงทราบว่าเขากล่าวเช่นนี้ เท่ากับรับปากดูแลศิษย์สตรีสำนักเห็งซัว มกซือแป๊ะท่านนี้เลิศพลังฝีมือมากประสบการณ์ ไม่ว่าคุ้มครองโดยเปิดเผยหรือลอบคุ้มกัน สำนักเห็งซัวย่อมไม่เป็นที่น่าวิตก ดังนั้นน้อมกายคารวะกล่าวว่า

“พระคุณครานี้ขอจดจำจารึกไว้”

มกไต้ซิงแซหัวร่อพลางกล่าวว่า

“ห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสหพันธ์ เราช่วยสำนักเห็งซัว เจ้าขอบคุณอันใด ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะล่วงรู้เข้า เกรงว่าจะหึงหวงแล้ว”

เหล็งฮู้ชงฝากฝังศิษย์สตรีสำนักเห็งซัวต่อมกไต้ซิงแซ กล่าวคำอำลา โถมออกจากร้านสุรา กวาดตาไปยังแม่น้ำ เห็นแสงโคมสาดลอดออกจากเรือโดยสาร ทอทาบกับผิวน้ำฮั่นจุ้ย ในร้านสุราที่ด้านหลังเสียงซออู้ของมกไต้ซิงแซแผ่วทุ้มลง ยามวิกาลดึกสงัดฟังดูวิเวกหดหู่

บทที่ 28
บุกเสียวลิ้มยี่

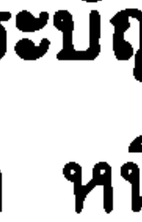

เหล็งฮู้ชงเดินทางขึ้นเหนือ ยามฟ้าสางสว่าง บรรลุถึงเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง ดังนั้นแวะเข้าร้านอาหารไป อาหารว่างที่ขึ้นชื่อของมณฑลโอ้วปักคือนำแป้งถั่วทำเป็นแผ่นบางๆ ห่อกับข้าวอยู่ภายใน รสชาติโอชะยิ่ง เหล็งฮู้ชงรับประทานสามจานค่อยชำระบัญชีออกจากร้าน

เห็นผู้คนกลุ่มหนึ่งสวนทางมา หนึ่งในจำนวนนั้นทั้งอ้วนทั้งเตี้ย กลับเป็นหนึ่งในเล่าโจ้วแห่งฮวงโห นามเล่าเท้าจื้อ *(ผู้เฒ่า)* เหล็งฮู้ชงยินดียิ่ง ร้องเรียกว่า

"เล่าเท้าจื้อ ท่านสบายดีหรือ?"

เล่าเท้าจื้อพอเห็นเหล็งฮู้ชง สีหน้ากระอักกระอ่วนยิ่ง ลังเลชั่วขณะจึงชักดาบออกมา ฟาดฟันดาบใส่เหล็งฮู้ชง ดาบนี้แฝงพลังดุดัน แต่ขาดความแม่นยำ ห่างจากหัวไหล่เหล็งฮู้ชงเชียะเศษ ฟันลงดังหวืดใหญ่

"เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ พุ่งถอยไปด้านหลัง ร้องว่า

"**เล่าซิงแซ** *(ท่านผู้เฒ่า)* เรา...เราคือเหล็งฮู้ชง"

เล่าเท้าจื้อร้องว่า

"เราย่อมทราบว่าท่านคือเหล็งฮู้ชง สหายทั้งหลายรับฟังไว้ คราก่อน**เสี่ยโกว** *(อาหญิงศักดิ์สิทธิ์)* มีคำสั่ง ไม่ว่าผู้ใดพบเห็นเหล็งฮู้ชง ต้องลงมือฆ่ามัน เสี่ยโกวจะสมนาคุณอย่างงาม ทั้งหมดรับ

ทราบหรือไม่?"

ทุกคนรับคำโดยพร้อมเพรียง แต่ท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน ไม่มีผู้ใดชักอาวุธลงมือ มีบ้างบางคนถึงกับหัวร่อฮิฮะออกมา

เหล็งฮู้ชงหน้าแดงวูบ หวนนึกถึงคราก่อนเอี่ยงเอี้ยงให้เล่าเท้าจื้อและพวกถ่ายทอดคำสั่งฆ่าตนเอง เพื่อรั้งตนเองอยู่ข้างกายนาง และต้องการให้เหล่าผู้ห้าวหาญทราบว่า นางไม่ได้รักเหล็งฮู้ชง หลังจากนั้นเกิดเหตุแปรเปลี่ยนซ้ำซ้อน ตนลืมเรื่องนี้ไปแต่แรก ยามนี้ได้ยินเล่าเท้าจื้อกล่าวเช่นนี้ ค่อยฉุกคิดว่าคำสั่งนี้ยังไม่ยกเลิกไป

เล่าเท้าจื้อกล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ เสี่ยโกวมีคำสั่งให้พวกเราฆ่าท่าน แต่ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยม ดาบของเราเมื่อครู่ฟันไม่ถูก ท่านยังยั้งมือไว้ไมตรีไม่ฆ่าเรา สหายทั้งหลายล้วนเห็นกับตา พวกเรามิใช่ไม่ยอมฆ่าเหล็งฮู้กงจื้อ หากแต่ฆ่าเขาไม่ได้ เล่าเท้าจื้อเมื่อใช้ไม่ได้พวกท่านย่อมใช้ไม่ได้ ใช่หรือไม่?"

ทุกผู้คนรับคำอย่างยิ้มแย้ม คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เมื่อครู่พวกเราต่อสู้อย่างดุเดือด จวบกระทั่งสิ้นเรี่ยวแรง ไม่ว่าผู้ใดก็ฆ่าผู้ใดไม่ได้ ได้แต่หยุดมือ ทั้งหมดลองเปลี่ยนเป็นประลองสุรา หากมีคนสามารถกรอกเหล็งฮู้กงจื้อจนตาย วันหน้าจะได้มีคำว่ากล่าวกับเสี่ยโกว"

เหล่าผู้ห้าวหาญหัวร่อจนตัวงอ ห้อมล้อมเหล็งฮู้ชงขึ้นเหลาสุราที่ใหญ่ที่สุดภายในเมือง ผู้คนสี่สิบกว่าคนยึดโต๊ะหกโต๊ะ เหล็งฮู้ชงพอนั่งเรียบร้อย ก็กล่าวว่า

"เสี่ยโกวเป็นอย่างไร เราร้อนใจแทบตายแล้ว"

เหล่าผู้ห้าวหาญพอฟังว่าเหล็งฮู้ชงห่วงใยกังวลเอี่ยงเอี้ยงล้วนยินดียิ่ง เล่าเท้าจื้อกล่าวว่า

"ทั้งหมดตกลงกันว่า วันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสิบสองจะขึ้นเสียวลิ้มยี่ ไปรับเสี่ยโกวออกมา ระหว่างนี้ทั้งหมดแก่งแย่งเป็นเม่งจู้ *(ผู้นำ)* ต้องผิดพ้องหมองใจกัน เหล็งฮู้กงจื้อเมื่อมาถึงก็ประเสริฐ ตำแหน่งเม่งจู้ไม่ให้ท่านเป็น จะให้ผู้ใดเป็น?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้ใดเป็นเม่งจู้ นับเป็นเรื่องเล็กน้อย ขอเพียงช่วยเสี่ยโกวออกมา ต่อให้เราร่างแหลกลาญเป็นผุยผงก็ยินยอม"

คำพูดนี้กลับไม่ใช่วาจาเหลวไหล ตนเองดิ้นตันที่เอี่ยงเอี้ยงยอมเสียสละ หากให้ตนเองยอมตายเพื่อเอี่ยงเอี้ยง กลับไม่รีรอลังเลแม้แต่น้อย

เหล่าผู้ห้าวหาญพอฟัง ยิ่งปลอบประโลมใจกว่าเดิม รู้สึกเสี่ยโกวดูคนไม่ผิดจริงๆ ชายชราผมขาวผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ที่แท้เหล็งฮู้กงจื้อเป็นผู้กล้าถือคุณธรรมมากน้ำใจ หาได้เป็นเช่นคำร่ำลือที่ว่าเหล็งฮักงจื้อพาตัวออกห่างไม่"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"หลายเดือนมานี้ เราพลาดท่าถูกคุมขัง ไม่ทราบเรื่องราวในยุทธจักร แต่คิดถึงเสี่ยโกวอยู่ทุกเช้าค่ำ คิดมากจนผมเผ้าหงอกขาวมามามา เราขอคารวะสหายทุกท่านจอกหนึ่ง ขอบคุณท่านทั้งหลายที่ช่วยเหลือเสี่ยโกว"

พลางผุดลุกขึ้น ยกจอกดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น เหล่าผู้ห้าวหาญก็ดื่มตาม

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เล่าซิงแซ ท่านบอกว่าสหายมากหลายแก่งแย่งเป็นเม่งจู้ต้องผิดพ้องหมองใจเรื่องไม่อาจชักช้า พวกเรารีบไปไกล่เกลี่ยห้ามปราม"

เล่าเท้าจื้อกล่าวว่า

"ถูกแล้ว โจ้วโชยชิวกับแมวราตรีล้วนรุดไป พวกเราก็กำลังเดินทางไป"

"ไม่ทราบทั้งหมดล้วนอยู่ที่ใด?"

"ล้วนชุมนุมอยู่ที่ลานอึ้งป้อปัง ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองเชียงเอี้ยง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พวกเรารีบดื่มสุรา จากนั้นไปยังลานอึ้งป้อปัง พวกเราประลองสุราสามวันสามคืน พวกท่านแม้เพียรพยายาม แต่ก็กรอกเหล็งฮู้ชงไม่ตาย วันหน้าพบพานเสี่ยโกวนับว่ามีคำกล่าวแล้ว"

เหล่าผู้ห้าวหาญหัวร่อฮาฮา กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

"เหล็งฮู้ชงมีความสามารถในเชิงสุรายิ่ง ต่อให้ประลองสุราอีกสามวันสามคืน ก็ทำอะไรท่านไม่ได้"

เหล็งฮู้ชงกับเล่าเท้าจื้อเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ออกเดินทางระหว่างทางพบพานนักสู้อีกสองขบวน ล้วนเดินทางสู่ลานอึ้งป้อปัง ผู้คนสามขบวนรวมกันมีจำนวนร้อยกว่าคนแล้ว

เมื่อเหล่าผู้ห้าวหาญเดินทางถึงลานอึ้งป้อปัง เป็นเวลาดึกดื่นทั้งหมดชุมนุมที่ท้องทุ่งร้างด้านทิศตะวันตกของลานอึ้งป้อปัง มาตรว่าอยู่ห่างลี้เศษ ก็ได้ยินเสียงผู้คนดังสับสน มีบ้างแผดด่าเสียงแหบแห้ง บ้างร่ำร้องดังแหลมเล็ก

เหล็งฮู้ชงเร่งฝีเท้าตะบึงไป ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นขุนเขารายล้อมลานหญ้าแถบหนึ่งไว้ ชุมนุมไว้ด้วยผู้คนมากมายสุดคณานับ อย่างน้อยมีพันกว่าคน

ได้ยินคนผู้หนึ่งร้องดังๆ ว่า

"เมื่อเรียกเม่งจู้ *(ผู้นำ)* ได้แต่ให้คนผู้หนึ่งเป็น พวกท่านทั้งหกล้วนต้องการเป็น นับเป็นเม่งจู้อันใด?"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"พวกเราทั้งหกเป็นคนคนเดียว คนคนเดียวเป็นหกคน พวกท่านล้วนต้องฟังคำสั่งเราหกพี่น้อง เราหกพี่น้องคือเม่งจู้ หากท่านพิรี้พิไรอีก จะฉีกกระชากท่านเป็นสี่ส่วนแล้วค่อยว่ากล่าว"

เหล็งฮู้ชงเพียงได้ยินเสียง โดยไม่ต้องเห็นคนก็ทราบได้ว่าเป็นหกเซียนหุบเขาท้อ แต่จำแนกไม่ออกว่าเป็นผู้ใดในหกเซียน

คนแรกนั้นพอถูกขู่ก็ไม่กล้ากล่าววาจาอีก แต่เหล่าผู้ห้าวหาญไม่ยอมรับนับถือหกเซียนหุบเขาท้อ มีคนด่าทอแต่ไกล ยังมีคนขว้างกรวดหินดินทรายใส่

เซียนใบท้อร้องดังๆ ว่า

"ผู้ใดขว้างก้อนหินใส่บิดา?"

ในความมืดมีคนกล่าวว่า

"เป็นบิดาเจ้า"

เซียนดอกท้อกระชากเสียงว่า

"เจ้าเป็นบิดาของกอกอเรา เท่ากับเป็นบิดาเราแล้ว"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"นั่นไม่แน่นัก"

"ไฉนไม่แน่นัก?"

"เราก็ไม่ทราบ เราคลอดบุตรชายเพียงคนเดียวเท่านั้น"

หกเซียนหุบเขาท้อยังไม่เข้าใจ แต่ผู้คนหลายร้อยคนหัวร่อครืนออกมา ทันใดเงาร่างสี่สายกระโดดปราดขึ้น โถมไปยังเบื้องหน้าคร่ากุมคนผู้นั้นออกจากเงามืด คนผู้นี้ทั้งสูงใหญ่ มีน้ำหนักสองร้อยกว่าชั่ง แต่ถูกสี่เซียนหุบเขาท้อคว้าจับแขนเอาไว้ ไม่อาจเคลื่อนไหวได้

คนทั้งสี่สำรวจดูมันใต้แสงจันทร์ เซียนผลท้อกล่าวว่า

"คนผู้นี้ไม่คล้ายเรา เล่าซา *(อันดับสาม)* เกรงว่าคล้ายท่านอยู่บ้าง"

เซียนกิ่งท้อร้องเพ้ยกล่าวว่า

"เราไหนเลยขี้ริ้วเช่นท่าน ผู้กล้าหาญทั้งแผ่นดินอยู่ที่นี้ ให้ทั้งหมดวิจารณ์ดู"

เหล่าผู้ห้าวหาญเห็นหกเซียนหุบเขาท้อหน้าตาขี้ริ้วอัปลักษณ์ยากที่จะวิจารณ์ผู้ใดน่าดูกว่า เห็นชายฉกรรจ์นั้นถูกสี่เซียนหุบเขาท้อคว้าจับไว้ สามารถถูกฉีกกระชากเป็นสี่ส่วนได้ทุกเมื่อ ยามอกสั่นขวัญแขวน ไม่ว่าผู้ใดก็หัวร่อไม่ออก

เหล็งฮู้ชงพลันกล่าวเสียงกังวานว่า

"หกเซียนหุบเขาท้อ ให้เราเหล็งฮู้ชงวิจารณ์ดู เป็นอย่างไร?"

เหล่าผู้ห้าวหาญพอฟังคำ "เหล็งฮู้ชง" ล้วนบังเกิดความปั่นป่วนสายตาพันกว่าคู่จับจ้องมองมาเป็นจุดเดียว เหล็งฮู้ชงทางหนึ่งเดินเข้ามาทางหนึ่งกล่าวว่า

"พวกท่านวางสหายท่านนี้ลง เราค่อยเห็นโดยชัดตา"

สี่เซียนหุบเขาท้อปฏิบัติตาม วางคนลงกับพื้น เหล็งฮู้ชงเห็นคนผู้นี้กลับมีหน้าตาคมคาย แต่ตลอดทั้งร่างสั่นระริก ดังนั้นกล่าวกับหกเซียนหุบเขาท้อว่า

"พี่ท้อทั้งหก รูปโฉมพวกท่านหล่อเหลากว่าสหายท่านนี้มากนัก เซียนรากท้อโครงกระดูกงดงาม เซียนลำต้นท้อรูปร่างสูงตระหง่าน เซียนกิ่งท้อแขนขาเรียวยาว เซียนใบท้อหน้าตาหมดจด เซียนดอกท้อตากระจ่างดั่งดวงดาว เซียนผลท้ออิ่มเอิบมีราศี ไม่ว่าผู้ใดพบพานล้วนทราบว่าเป็น...ยอดยุทธ์หน้าหยกที่ถือคุณธรรมธัมมะ"

เหล่าผู้ห้าวหาญพอฟัง ล้วนหัวร่อดังๆ ออกมา ผู้คนหลายคนกล่าวว่า

"ทอดตาทั้งแผ่นดิน แม้มียอดฝีมือมากหลาย แต่เอ่ยถึงรูปโฉมโนมพรรณไหนเลยเทียบหกเซียนหุบเขาท้อได้?"

"บุรุษงามในยุทธจักร อันดับหนึ่งถึงหกคือพวกเขาทั้งหก เหล็งฮู้กงจื้ออย่างมากจัดอยู่อันดับเจ็ด"

หกเซียนหุบเขาท้อไม่ทราบว่าทุกผู้คนเยาะเย้ยตนเอง ยังเข้าใจว่าเป็นคำชมจากใจจริง พากันหัวร่อจนหุบปากไม่ลง เล่าเท้าจื้อร้องดังๆ ว่า

"สหายทั้งหลาย ทั้งหมดโชคดีไม่น้อย เหล็งฮู้กงจื้อกำลังจะบุกเสียวลิ้มยี่ช่วยเหลือเสี่ยโกวออกมา ระหว่างทางพบพานพวกเรา ฟังว่าทั้งหมดอยู่ที่นี้ จึงรุดมาหารือกับทั้งหมด หากเอ่ยถึงรูปโฉมโนมพรรณ ย่อมต้องนับหกเซียนหุบเขาท้อหล่อเหลาที่สุด..."

เหล่าผู้ห้าวหาญพอฟัง หัวร่อครืนอีกครา เล่าเท้าจื้อโบกมือให้ทั้งหมดสงบเสียง กล่าวสืบต่อ

"แต่เรื่องการบุกเสียวลิ้มยี่ รับเสี่ยโกวออกมา ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับรูปโฉมโนมพรรณ ในความเห็นเรา พวกเรายกเหล็งฮู้กงจื้อเป็นเม่งจู้ ขอให้เขาบงการคำสั่ง ทั้งหมดเห็นเป็นอย่างไร?"

เหล่าผู้ห้าวหาญล้วนทราบว่า เสี่ยโกวถูกควบคุมอยู่ในเสียวลิ้มยี่เพราะเหล็งฮู้ชง พอฟังล้วนโห่ร้องสนับสนุน เซียนดอกท้อพลันกล่าวเสียงพิกล

"พวกเราไปช่วยยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ หลังจากช่วยนางออกมาใช่จะยกนางเป็นศรีภรรยาเหล็งฮู้ชงหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงรับฟังจนกระอักกระอ่วนยิ่ง ได้แต่เงียบไม่กล่าววาจา เซียนใบท้อกล่าวว่า

"มันได้ทั้งภรรยา และได้เป็นเม่งจู้ ออกจะมีเปรียบเกินไป พวกเราช่วยเหลือมันช่วยภรรยา แต่พวกเราหกพี่น้องต้องเป็นเม่งจู้"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"ถูกต้อง นอกจากมันมีฝีมือกล้าแข็งกว่าพวกเรา นับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

เสียงขาดคำ เซียนรากท้อ เซียนลำต้นท้อ เซียนกิ่งท้อ และเซียนผลท้อลงมือโดยพร้อมเพรียง คว้าจับแขนขาของเหล็งฮู้ชงยกลอยขึ้นกลางอากาศ สร้างความแตกตื่นแก่เหล่าผู้ห้าวหาญจนร้องว่า

"ทำไม่ได้ รีบปล่อยมือ"

เซียนใบท้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ทั้งหมดวางใจ พวกเราจะไม่ทำร้ายมัน ขอเพียงมันรับปากให้พวกเราหกพี่น้องเป็นเม่งจู้..."

ไม่ทันขาดคำ เซียนรากท้อและพวกทั้งสี่ส่งเสียงดังพิกลเหวี่ยงเหล็งฮู้ชงทิ้ง ร้องว่า

"ท่าน...ท่านใช้วิชาปีศาจใด?"

ที่แท้เหล็งฮู้ชงถูกคนทั้งสี่คว้าจับมือเท้าไว้ พลันผนึกยอดวิชาดูดดาวขึ้น สี่เซียนหุบเขาท้อรู้สึกกำลังภายในถ่ายเททะลักออกจากใจกลางฝ่ามือ สร้างความแตกตื่นจนรีบปล่อยมือ เหล็งฮู้ชงยืดเอวขึ้นก็ยืนหยัดมั่น

เซียนใบท้อรีบถามว่าเป็นอย่างไร เซียนรากท้อกับเซียนผลท้อกล่าวโดยพร้อมเพรียง

"เหล็งฮู้ชงมีฝีมือประหลาดนัก พวกเราจับมันไว้ไม่ได้"

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"มิใช่จับมันไม่ได้ หากแต่ไม่คิดจับมัน"

เหล่าผู้ห้าวหาญโห่ร้องออกมา กล่าวว่า

"หกเซียนหุบเขาท้อ ครั้งนี้พวกท่านยอมรับนับถือแล้วหรือไม่?"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงเป็นสหายกับพวกเราหกพี่น้อง เหล็งฮู้ชงคือหกเซียนหุบเขาท้อ หกเซียนหุบเขาท้อคือเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงเป็นเม่งจู้เท่ากับหกเซียนหุบเขาท้อเป็นเม่งจู้ มีอันใดไม่ยอมรับนับถือ?"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"ในโลกไหนเลยมีคนไม่ยอมรับนับถือตัวเอง พวกเจ้าถามโง่งมไปแล้ว"

เหล่าผู้ห้าวหาญดูจากท่าทีของหกเซียนหุบเขาท้อ ทราบว่าเมื่อครู่ตอนคว้าจับเหล็งฮู้ชง พลาดท่าเสียทีแก่เขา เพียงแต่ไม่ยอมรับต้องลอบหัวร่อด้วยความสุขใจ

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"สหายทั้งหลาย พวกเราไปรับตัวเสี่ยโกว และช่วยสหายที่ตกอยู่ในเสียวลิ้มยี่ เสียวลิ้มยี่เป็นผู้นำยุทธจักร เจ็ดสิบสองยอดวิชามีชื่อลือเลื่องทั้งแผ่นดิน ไม่ว่าค่ายสำนักใดก็ไม่อาจต้านติด แต่พวกเรามีกำลังพวกมาก ยังกลัวสู้ไม่ได้หรือ"

เหล่าผู้ห้าวหาญโห่ร้องว่า

"ใช่แล้ว หรือว่าหลวงจีนเสียวลิ้มยี่มีสามหัวหกแขนด้วย?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอีกว่า

"แต่ได้ชื่อเสียวลิ้มยี่แม้รั้งตัวเสี่ยโกวไว้ ยังไม่ได้สร้างความลำบากแก่นาง หากพวกเราทำลายวัดเสียวลิ้มยี่ ชาวยุทธจักรต้องกล่าวหาพวกเรา ใช้พวกมากเข้าอาศัย ดังนั้นเราเห็นว่า พวกเราควรใช้มารยาทก่อน ทหารตามหลัง หากสามารถให้เสียวลิ้มยี่ปล่อยตัวเสี่ยโกวและสหายทั้งหลายโดยไม่ต้องลงมือนับว่าประเสริฐสุด"

โจ้วโชยชิวกล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อกล่าวถูกต้อง หากลงมือจริงๆ ทั้งสองฝ่ายคงต้องบาดเจ็บล้มตาย"

เซียนกิ่งท้อสอดคำขึ้น

"เหล็งฮู้กงจื้อกล่าวไม่ถูกต้อง ทั้งสองฝ่ายหากไม่ลงมือ ก็ไม่มีคนบาดเจ็บล้มตาย ยังมีรสชาติอันใด?"

ห้าเซียนที่หลงเหลือก็กล่าวต่างๆ นานา เหล่าผู้ห้าวหาญกระซากเสียงว่า

"สงบเสียงไว้ ทั้งหมดฟังคำสั่งของเม่งจู้"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"มันออกคำสั่ง ก็ออกคำสั่งไป ไยต้องสงบเสียงด้วย?"

เหล็งฮู้ชงส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

"สหายทั้งหลาย ตอนนี้ห่างจากวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสิบสองอีกสิบเจ็ดวัน ทั้งหมดค่อยๆ เดินทางไป วันพรุ่งนี้พวกเรายังจะซื้อผ้าจัดทำธง เขียนข้อความ *'ผู้กล้าทั้งแผ่นดินมุ่งเสียวลิ้มยี่รับเสี่ยโกว'* พร้อมกับซื้อกลองหนังสักหลายใบ ย่ำกระหน่ำไปตลอดทาง เป็นการ ขู่ขวัญศิษย์บรรพชิตฆราวาสของสำนักเสียวลิ้ม"

เหล่าผู้ห้าวหาญชมชอบก่อเรื่องอยู่แล้ว พอฟังลิงโลดยินดียิ่งส่งเสียงโห่ร้องสะท้านไปทั่วทั้งขุนเขา

เช้าวันรุ่งขึ้น เหล็งฮู้ชงขอให้เล่าเท้าจื้อ โจ้วโชยชิวและแมวราตรีโก่ยบ้อชีจัดทำธงซื้อกลองหนัง เมื่อถึงยามเที่ยง ก็เขียนธงขนาดใหญ่ได้หลายสิบผืน แต่กลองหนังซื้อได้เพียงสองใบ เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พวกเราออกเดินทาง เมื่อถึงตัวเมืองเบื้องหน้าค่อยจัดซื้อเพิ่มเติม"

ครั้นแล้วมีคนย่ำกลอง เหล่าผู้ห้าวหาญส่งเสียงโห่ร้องเคลื่อนขบวนขึ้นเหนือไป

เหล็งฮู้ชงเห็นศิษย์สตรีเห็งซัวถูกซุ่มจู่โจมที่เทือกเขาเซียนเอี้ยเนี่ย

ดังนั้นหารือกับแมวราตรีและพวก ส่งคนของค่ายสำนักสองสำนักเป็นกองหน้า สองสำนักคุ้มครองปีกซ้าย สองสำนักคุ้มครองปีกขวา อีกสำนักหนึ่งรั้งท้าย ผู้คนที่หลงเหลือเป็นกองกลาง ทั้งยังส่งซิ้งโอวปัง *(พรรคอีกาวิเศษ)* ไปที่เมืองฮั่นจุ้ย ทำหน้าที่ติดต่อประสานงาน เหล่าผู้ห้าวหาญเห็นเหลิงฮู้ชงจัดวางกำลังเป็นอย่างดี นอกจากหกเซียนหุบเขาท้อ ล้วนยอมรับนับถือจนหมดสิ้น

เดินทางเป็นเวลาหลายวัน ระหว่างทางมีผู้ห้าวหาญมาสมทบไม่ขาดสาย ผืนธงกลองหนังยิ่งมายิ่งมาก ในเสียงกลองสนั่นฟ้า ผู้คนสองพันกว่าคนมุ่งหน้าสู่เสียวลิ้มยี่

วันนี้ไกล้ถึงเชิงเขาบู๊ตึง เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"สำนักบู๊ตึงเป็นค่ายสำนักที่สองในยุทธจักร เพียงรองสำนักเสียวลิ้ม พวกเราไปรับตัวเสี่ยโกวครั้งนี้ แม้แต่สำนักเสียวลิ้มยี่ยังไม่คิดล่วงเกิน ยิ่งไม่คิดล่วงเกินสำนักบู๊ตึง พวกเรายังคงอ้อมทางไป เพื่อแสดงความเคารพต่อเจ้าสำนักบู๊ตึงชงฮือเต้าเจี้ยง ไม่ทราบทั้งหมดเห็นเป็นอย่างไร?"

เล่าเท้าจี้อกล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจี้อคิดทำอย่างไรก็ทำเช่นนั้น พวกเราขอเพียงรับตัวเสี่ยโกวก็พึงพอใจ ไม่ต้องการเพาะศัตรูเข้มแข็งอีก"

เหล็งฮู้ชงกล่าวคำ "ประเสริฐ" ถ่ายทอดคำสั่งไป ให้ลดธงหยุดเสียงกลองเปลี่ยนเป็นอ้อมทางสู่ทิศตะวันออก

วันนี้ขณะเดินทาง เห็นมีคนขี่ลาตัวหนึ่งมา ที่ด้านหลังตามติดด้วยชาวชนบทสองคน หนึ่งหาบผัก หนึ่งหาบฟืน บนหลังลานั่งไว้ด้วยชายชราสวมเสื้อปุปะ ค้อมเอวลงส่งเสียงไอไม่หยุดยั้ง

เหล่าผู้ห้าวหาญมีจำนวนมาก มือถืออาวุธร่ำร้องตลอดทาง

ผู้สัญจรพอพบเห็นพากันหลบไปด้านข้าง แต่คนทั้งสามคล้ายมองไม่เห็นดาหน้าตรงเข้าหาเหล่าผู้ห้าวหาญ

เซียนรากท้อร้องคำ "ทำอะไร" ยื่นมือผลักไส ลาตัวนั้นส่งเสียงร้องก้องปลิวลิ่วกลับไป กระดูกขาหัก สลัดชายชราบนหลังลาร่วงหล่นกับพื้น ชั่วครู่ยังลุกไม่ขึ้น

เหล็งฮู้ชงรู้สึกเสียใจ กระโดดปราดไปประคองคนขึ้นมากล่าวว่า

"ขออภัย ท่านผู้เฒ่า หกล้มบาดเจ็บหรือไม่?"

ชายชรานั้นแค่นเสียงครวญคราง กล่าวว่า

"นี่...นี่หมายความอย่างไร เราคนยากไร้..."

ชาวชนบททั้งสองวางหาบบนไหล่ลง ยืนเท้าสะเอวอยู่กลางทาง คนหาบผักกล่าวว่า

"ที่นี้เป็นเชิงเขาบู๊ตึง พวกท่านเป็นใคร กลับกล้าทำร้ายคนในที่นี้?"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"เชิงเขาบู๊ตึงจะเป็นไร?"

"ที่เชิงเขาบู๊ตึง ทุกผู้คนรู้จักวิทยายุทธ์ พวกท่านคนนอกมาอาละวาดที่นี้ รังแต่แส่หาความเจ็บปวดใส่ตัว"

เหล่าผู้ห้าวหาญเห็นคนทั้งสองหน้าเหลืองซีด ร่างซูบผอมมีอายุสี่ห้าสิบปี คนหาบผักพูดจากระท่อนกระแท่น กลับบอกว่ารู้จักวิทยายุทธ์ ถึงกับมีผู้คนหลายสิบคนหัวร่อออกมา

เซียนดอกท้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เจ้าก็รู้จักวิทยายุทธ์?"

คนหาบผักกล่าวว่า

"ที่เชิงเขาบู๊ตึง ทารกอายุสามขวบสามารถร่ายรำเพลงหมัด

ทารกอายุห้าขวบสามารถใช้เพลงกระบี่ มีอันใดน่าประหลาด?"

เซียนดอกท้อชี้มือไปยังคนหาบฟืน กล่าวว่า

"มันเล่า มันรู้จักใช้กระบี่หรือไม่?"

คนหาบฟืนกล่าวว่า

"เรา...เราเมื่อเยาว์วัยเคยหัดอยู่หลายเดือน แต่พักไปหลายสิบปีแล้ว"

คนหาบผักกล่าวว่า

"วิทยายุทธ์สำนักบู๊ตึงเป็นเอกในแผ่นดิน ขอเพียงฝึกไม่กี่เดือนก็ไม่มีคู่มือเปรียบติด"

เซียนใบท้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นเจ้าลองแสดงให้พวกเราชมดูสักหลายท่า"

คนหาบฟืนได้แต่กล่าวว่า

"ตกลง เราจะแสดงสักหลายท่า เพียงไม่ทราบยังจำได้หรือไม่ ขอยืมกระบี่สักเล่มหนึ่ง"

คนผู้หนึ่งยื่นส่งกระบี่ให้ คนหาบฟืนรับไป เดินถึงไร่นาที่แห้งแล้งแทงซ้ายป่ายขวา ใช้อยู่สามสี่ท่า คล้ายลืมเลือนไปเกาศีรษะอยู่แกรกกราก ค่อยใช้อีกหลายท่า

เหล่าผู้ห้าวหาญเห็นมันใช้ไม่เป็นระเบียบแบบแผน ฝีมือเทอะทะยิ่ง ถึงกับหัวร่อจนงอหงาย คนหาบผักกล่าวว่า

"มีอันใดน่าหัวร่อ ให้เราฝึกซ้อมดูบ้าง"

พลางยืมกระบี่มา ทิ่มแทงฟาดฟันว่นวาย ลงมืออย่างรวดเร็วคล้ายคนบ้าคลั่งสะกิดให้ทุกผู้คนหัวร่อไม่ขาดปาก

เหล็งฮู้ชงตอนแรกยืนมือไพล่หลัง แต่ชมดูสิบกว่ากระบวนท่าอดตื่นเต้นสงสัยมิได้ ท่ากระบี่ของคนทั้งสองหนึ่งเชื่องช้าหนึ่งรวดเร็วแต่แทบไม่มีช่องว่างจุดอ่อน ท่วงท่าของทั้งสองแม้ขัดตา แต่ท่ากระบี่

ราบเรียบสมถะ เปล่งอานุภาพกระบี่เพียงหนึ่งหรือสองส่วน ที่เหลือซ่อนคมงำประกายไว้ ดังนั้นเดินออกไปประสานมือกล่าวว่า

"วันนี้กราบพบผู้อาวุโสทั้งสองยลชมกระบวนท่าสูงส่ง นับเป็นบุญวาสนานัก"

คนทั้งสองรั้งกระบี่กลับ คนหาบฟืนถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"เด็กน้อยเจ้าดูเพลงกระบี่ของพวกเราออกหรือ?"

"ท่านทั้งสองมีเพลงกระบี่ลึกล้ำไพศาล ไหนเลยกล้าบอกว่าดูออก เพลงกระบี่บู๊ตึงมีชื่อลือเลื่อง เป็นที่เลื่อมใสของผู้คนจริงๆ"

คนหาบผักกล่าวว่า

"เด็กน้อย เจ้าเรียกว่าอะไร?"

เหล็งฮู้ชงไม่ทันตอบคำ ในเหล่าผู้ห้าวหาญมีคนร้องว่า

"เด็กน้อยไม่เด็กน้อยอันใด นี่เป็นเม่งจ้ของพวกเราเหล็งฮักงจื้อ (คำยกย่องบุรุษหนุ่มแซ่เหล็งฮู้)"

คนหาบฟืนเอียงศีรษะกล่าวว่า

"**เหล็งฮู้กวยจี๋** *(เมล็ดแตงเหล็งฮู้)* ไม่เรียกว่าเจ้าแมวเจ้าสุนัขเรียกว่ากวยจี๋ถั่วยี่สง ช่างระคายหูนัก"

เหล็งฮู้ชงประสานมือกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงได้ยลชมเทพกระบี่บู๊ตึง เป็นที่เลื่อมใสนัก วันหน้าย่อมต้องขึ้นเขาไปกราบคารวะชงฮือเต้าเจี้ยง นามสูงส่งของท่านทั้งสองสามารถประทานบอกหรือไม่?"

คนหาบฟืนถ่มน้ำลายใส่พื้น กล่าวว่า

"พวกท่านมากมายปานนี้ย่ำกลองรัวม้าล่อ ส่งเสียงอึกทึกวุ่นวายคิดส่งศพหรือ?"

เหล็งฮู้ชงทราบว่าคนทั้งสองต้องเป็นยอดฝีมือสำนักบู๊ตึง ดังนั้นน้อมกายกล่าวว่า

"พวกเรามีสหายผู้หนึ่ง ถูกควบคุมตัวที่เสียวลิ้มยี่ พวกเรากำลังเดินทางไปวิงวอนเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ปิงเจ่งได้ซือ ขอให้ท่านผู้เฒ่าปลดปล่อยคน"

"ที่แท้ไม่ใช่พิธีศพ แต่พวกท่านฟาดลาของแป๊ะแปะ *(ลุง)* เราขาหักไปจะชดใช้หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงจูงม้าพ่วงพีมาสามตัว กล่าวว่า

"ม้าสามตัวนี้ย่อมสู้ลาของผู้อาวุโสไม่ได้ ได้แต่ขอให้ผู้อาวุโสขับขี่แทน"

พลางส่งม้าทั้งสามตัวให้ คนหาบฟืนกล่าวว่า

"ท่านทราบว่าพวกเรามีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ใช่คิดประลองหรือไม่"

"ผู้เยาว์มิใช่คู่มือของผู้อาวุโสทั้งสอง"

"ท่านไม่คิดประลอง เรากลับคิดประลอง"

พลางแทงกระบี่เฉียงๆ ออก เหล็งฮู้ชงเห็นกระบี่นี้ครอบคลุมจุดสำคัญของตนเองเก้าแห่ง ต้องชมว่า

"เพลงกระบี่ที่ดี"

พลางชักกระบี่แทงสวนไป คนหาบฟืนแทงกระบี่ใส่อากาศธาตุเหล็งฮู้ชงวกกระบี่ ฟันใส่อากาศธาตุเช่นกัน

ทั้งสองใช้ติดต่อกันเจ็ดแปดกระบี่ ทุกกระบี่ล้วนแทงใส่อากาศธาตุ กระบี่ทั้งสองเล่มไม่ปะทะกันแม้สักคราเดียว คนหาบฟืนกลับถอยกายไปทีละก้าว

คนหาบผักร้องว่า

"กวยจี๋ถั่วยี่สง มีฝีมืออยู่บ้าง"

พลางตวัดกระบี่ฟาดฟันทิ่มแทงวุ่นวาย ชั่วพริบตาฟาดฟันออกยี่สิบกว่ากระบี่ ทุกกระบี่ล้วนไม่ฟันใส่เหล็งฮู้ชง คมกระบี่ห่างจาก

ร่างของเขาร่วมเจ็ดเชียะ

เหล็งฮู้ชงยกกระบี่ขึ้น บางครั้งจี้ใส่คนหาบฟืนกระบวนท่าหนึ่ง บางคราแทงใส่กลางอากาศข้างกายคนหาบผักท่าเพลงหนึ่ง คมกระบี่ห่างจากทั้งสองเจ็ดแปดเชียะ แต่คนทั้งสองพอเห็นเขาลงมือ ก็มีท่าทีเขม็งตึงเครียด บางครั้งกระโดดหลบหลีก บางคราควงกระบี่ต้านทาน

เหล่าผู้ห้าวหาญชมดูจนตะลึงลาน คมกระบี่เหล็งฮู้ชงห่างจากร่างคนทั้งสองช่วงใหญ่ เมื่อตอนใช้กระบี่ก็ปราศจากเสียงลมแสดงว่าไม่ได้จู่โจมพลังกระบี่ออก คนทั้งสองไฉนหลบหลีกปิดป้องอย่างลนลาน

เหล่าผู้ห้าวหาญดูออกแล้วว่า คนทั้งสองเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ยามจู่โจมลงมือมาตรว่าฝ่ายหนึ่งเทอะทะ ฝ่ายหนึ่งบ้าคลั่ง แต่เมื่อตอนหลบหลีกปิดป้องฝีมือทั้งแคล่วคล่องทั้งหนักแน่น มิหนำซ้ำผนึกสมาธิไม่กล้าหยอกล้ออีก

พลันได้ยินคนทั้งสองส่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียงกัน เพลงกระบี่แปรเปลี่ยนกลับกลาย คนหาบฟืนใช้กระบี่อย่างโอ่อ่าเปิดเผยสภาวะแกร่งกร้าว คนหาบผักรุกถอยอย่างรวดเร็ว ปลายกระบี่สั่นพลิ้วเป็นจุดแต้มๆ ถี่ยิบ

เหล็งฮู้ชงตวัดปลายกระบี่ชี้เฉียง กลับไม่เคลื่อนไหวอีก สายตาบางครั้งถลึงมองคนหาบฟืน บางครั้งชำเลืองมองคนหาบผัก สายตากวาดกราดไปที่ใดคนทั้งสองก็พลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า บางครั้งถอยปราดไป บางครั้งเปลี่ยนจากรุกเป็นรับ

เห็นคนหาบฟืนยกกระบี่ฟาดฟัน เหล็งฮู้ชงกลับเพ่งตาไปยังจุดเซียงเค็กที่ท้องน้อยของมัน คนหาบฟืนใช้กระบวนท่าถึงกลางคันก็วกกลับมาต้านอยู่ที่จุดเซียงเค็ก ยามนั้นคนหาบผักเสือกกระบี่แทงใส่ เหล็งฮู้ชงจับตามองจุดเทียนเตี้ยที่ลำคอด้านซ้ายของมัน คนหาบผักรีบก้มศีรษะ ฟันกระบี่ใส่พื้นนา คล้ายมีดวงตาเหล็งฮู้ชงสามารถพวย

พุ่งอาวุธลับ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ให้สายตาของอีกฝ่ายหนึ่งส่องต้องจุดเทียนเตี้ยของตัวเอง

คนทั้งสองร่ายรำกระบี่อีกครู่หนึ่ง ล้วนหลั่งเหงื่อชุ่มโชกแปดเปื้อนไปทั้งเสื้อกางเกง

ชายชราที่ขี่ลาชมดูอยู่ด้านข้างตลอดเวลา ยามนั้นพลันส่งเสียงกระแอมไอกล่าวว่า

"เลื่อมใส เลื่อมใสนัก พวกเจ้าล่าถอยไปเถอะ"

คนทั้งสองรับคำโดยพร้อมเพรียงกัน แต่สายตาเหล็งฮู้ชงยังกวาดกราดไป ไม่คลาดคลาจากจุดสำคัญบนร่างทั้งสอง คนทั้งสองทางหนึ่งร่ายรำกระบี่ ทางหนึ่งถอยร่น ยังไม่อาจสลัดหลุดจากสายตาของเหล็งฮู้ชง

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"เพลงกระบี่ที่ดี เหล็งฮู้กงจื้อ ให้เราผู้เฒ่ารับทราบกระบวนท่าสูงส่งของท่าน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวคำ "ไม่กล้ารับ" เหลียวหน้ากลับไปประสานมือคารวะต่อชายชรานั้น

คนทั้งสองค่อยหลุดพ้นจากสายตาเหล็งฮู้ชง พุ่งถอยไปโดยพร้อมเพรียงคล้ายวิหคมหึมาสองตัว ร่อนลงยังที่ห่างไปหลายวา เหล่าผู้ห้าวหาญอดโห่ร้องชมเชยมิได้ คนทั้งสองมีเพลงกระบี่อย่างไรยากจะรับรู้ได้ แต่ท่าร่างพุ่งถอยครั้งนี้ทั้งทะยานไกลทั้งสวยงามยิ่ง

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อยั้งกระบี่ไว้ไมตรี หากต่อสู้จริงๆ พวกเจ้าทั้งสองคงถูกแทงเป็นรูนับร้อยรู ไหนเลยปล่อยให้พวกเจ้าร่ายรำใช้เพลงกระบี่จนหมดสิ้น รีบเข้ามากล่าวขอบคุณ"

คนทั้งสองโลดแล่นมา น้อมกายคารวะจนจรดพื้น คนหาบ

ผักกล่าวว่า

"วันนี้ค่อยทราบว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือคนยังมีคน กระบวนท่าสูงส่งของกงจื้อ น้อยครั้งจะพบพาน เมื่อครู่กล่าววาจาล่วงเกิน กงจื้อโปรดให้อภัย"

เหล็งฮู้ชงประสานมือคารวะตอบ กล่าวว่า

"เพลงกระบี่บู๊ตึงลึกล้ำยิ่ง ท่ากระบี่ของท่านทั้งสองหนึ่งแกร่งกร้าวหนึ่งอ่อนโยน ใช่เป็นเพลงกระบี่ไท้เก๊กหรือไม่?"

คนหาบผักกล่าวว่า

"กล่าวไปเป็นที่หัวร่อเยาะของกงจื้อ พวกเราใช้เพลงกระบี่**เหลียงงี้เกี่ยมฮวบ** *(เพลงกระบี่สองสัณฐาน)* กระบี่แบ่งเป็นร้อนเย็น ไม่สามารถผสมผสานเข้าด้วยกันได้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราจับตาดอยู่ด้านข้าง พอจำแนกความลึกซึ้งในเพลงกระบี่ออก หากลงมือจริงๆ ไม่แน่นักว่าสามารถจู่โจมเข้าไป"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"กงจื้อไยต้องถ่อมตนไป ที่ซึ่งสายตากงจื้อกวาดมอง ล้วนเป็นจุดอ่อนของเพลงกระบี่สองสัณฐาน โอ เพลงกระบี่ชุดนี้..."

พลางส่ายหน้ากล่าวว่า

"เมื่อห้าสิบกว่าปีก่อน มีเต้าเจี้ยงสองรูป ทุ่มเทความเพียรพยายามบัญญัติเพลงกระบี่สองสัณฐานขึ้น เห็นว่าในเพลงกระบี่มีทั้งร้อนและเย็น ทั้งอ่อนหยุ่นและแกร่งกร้าว คิดไม่ถึงเมื่อพบพานยอดฝีมือในเชิงกระบี่ ยังไม่อาจทนทานการจู่โจมได้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"**ตั่วเจ่ก** *(อา)* ทั้งสองท่านมีเพลงกระบี่ลึกล้ำปานนี้ ชงฮือเต้าเจี้ยงและยอดฝีมืออื่นย่อมยิ่งสูงส่งสุดหยั่งคาด ผู้เยาว์กับสหายทั้งหลาย

ผ่านเชิงเขาบู๊ตึงเนื่องเพราะมีเรื่องสำคัญ ไม่ได้ขึ้นเขาไปกราบพบชงฮือเต้าเจี้ยง นับว่าเสียมารยาทยิ่ง หลังจากเสร็จเรื่องย่อมต้องขึ้นสู่อารามจินบู๊กวน กราบคารวะเทพเจ้าจินบู๊ไต้ตี่และชงฮือเต้าเจี้ยง"

เขาความจริงมีนิสัยยโสทระนง แต่เมื่อครู่เห็นเพลงกระบี่ของคนทั้งสองทั้งหยุ่นทั้งแกร่งกร้าวนับเป็นผลงานอันลึกล้ำพิสดาร มาตรว่าค้นพบจุดอ่อนในกระบวนท่า แต่กระบวนท่าในโลกล้วนมีจุดอ่อนในใจบังเกิดความเลื่อมใส คาดว่าชายชรานี้คงเป็นยอดฝีมือสำนักบู๊ตึง ดังนั้นพูดจาอย่างจริงใจ

ชายชรานั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"อายุเยาว์เลิศฝีมือ ไม่เย่อหยิ่งยโส นับว่าหายากยิ่ง เหล็งฮู้กงจื้อท่านได้รับการถ่ายทอดวิชาจากฮวงเซ็งเอี๊ยง ผู้อาวุโสแห่งฮั้วซัวกระมัง?"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ คร่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้มีสายตาร้ายกาจนัก กลับล่วงรู้ที่มาของฝีมือเรา มาตรว่าเราไม่อาจแพร่งพรายร่องรอยของฮวงไท้ซือเจ่ก แต่เขาเมื่อสอบถามตรงๆ ไม่อาจปฏิเสธได้'

ดังนั้นตอบว่า

"ผู้เยาว์โชคดี เรียนรู้เพลงกระบี่ของฮวงไท้ซือเจ่กโดยผิวเผิน"

คำพูดนี้แปลความหมายได้สองทาง ไม่ได้ยอมรับว่าได้รับการถ่ายทอดเพลงกระบี่จากฮวงเซ็งเอี๊ยงโดยตรง ชายชรานั้นยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เพลงกระบี่โดยผิวเผินของผู้อาวุโสแซ่ฮวง ก็เลิศล้ำเพียงนี้หรือ?"

พลางรับกระบี่จากมือคนหาบฟืน ถือกระบี่ด้วยมือซ้าย กล่าวว่า

"เราคิดรับทราบเพลงกระบี่โดยผิวเผินของผู้อาวุโสแซ่ฮวง"

เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ไหนเลยกล้าลงมือต่อผู้อาวุโส"

ชายชรานั้นยิ้มอีกครา หมุนตัวไปทางขวาช้าๆ ยกกระบี่ในมือซ้ายขึ้นขวางกระบี่อยู่เหนืออก ใจกลางฝ่ามือหันเข้าหากัน ทำท่าคล้ายโอบลูกกลม จากนั้นกรีดกระบี่ในมือซ้ายออกช้าๆ กอปรเป็นรูปวงโค้ง

เหล็งฮู้ชงรู้สึกมีพลังเยียบเย็นคุกคามมามิอาจไม่ตีโต้ ดังนั้นกล่าวคำ "ล่วงเกิน" เนื่องเพราะค้นหาจุดอ่อนในเพลงกระบี่ของเขาไม่ออก ได้แต่จี้ออกกระบี่หนึ่ง

ทันใด ชายชรานั้นเปลี่ยนเป็นถือกระบี่ด้วยมือขวา ประกายเย็นเยียบวูบขึ้นกรีดใส่ลำคอเหล็งฮู้ชง กระบวนท่านี้รวดเร็ว เหล่าผู้ห้าวหาญที่ชมดูอยู่ด้านข้าง อดส่งเสียงร้องออกมามิได้

แต่ชายชรานั้นพอลงมือ เหล็งฮู้ชงก็พบเห็นจุดอ่อนที่ซอกแขนของเขา ดังนั้นเสือกกระบี่ออก จี้ใส่จุดเอียงเอ็กที่ใต้ซอกแขนของอีกฝ่ายหนึ่ง ชายชรานั้นยกกระบี่ตั้งตรง เสียงตังเมื่อกระบี่ทั้งสองเล่มปะทะกัน ทั้งสองถอยกายไปหนึ่งก้าว เหล็งฮู้ชงรู้สึกกระบี่ฝ่ายตรงข้ามแฝงความหยุ่นเยียบ กระแทกแขนขวาของตนเองชาวูบ ชายชรานั้นอุทานดังเอ๊ะ สีหน้าปรากฏแววตื่นเต้นสงสัย เปลี่ยนเป็นถือกระบี่ด้วยมือซ้ายอีกครา ควงเป็นประกายวงกลมขึ้นที่เบื้องหน้าสองวง

เหล็งฮู้ชงเห็นอีกฝ่ายหนึ่งใช้กระบี่คุ้มครองกาย กลับปราศจากช่องว่างจุดอ่อนแม้แต่น้อย ต้องลอบตื่นตระหนกครุ่นคิดขึ้น

*'เราไม่เคยเห็นกระบวนท่าของผู้ใดปราศจากช่องว่างจุดอ่อนเช่นนี้ หากว่ามันจู่โจมลงมือ จะทำลายได้อย่างไร เพลงกระบี่ของยิ่มอั้วเกี้ยผู้อาวุโส อาจกล้าแข็งกว่า**เล่าซิงแซ** (ท่านผู้สูงอายุ) ท่านนี้แต่ทุกกระบวนท่าอดมีจุดอ่อนไม่ได้ หรือว่าคนผู้หนึ่งใช้กระบี่ กลับ*

ปราศจากช่องว่างจุดอ่อน?'

นึกถึงตอนนี้ในใจบังเกิดความระย่นย่อ หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา

ชายชรานั้นประกบนิ้วข้างขวาทำท่า กระบี่มือซ้ายสั่นพลิ้วไม่หยุดยั้ง พลันแทงกระบี่พลิ้วพราย ไม่ทราบจู่โจมตำแหน่งใด

กระบี่ท่านี้พอใช้ออก ก็ครอบคลุมจุดสำคัญที่ร่างท่อนบนของเหล็งฮู้ชงเจ็ดแห่ง แต่เนื่องเพราะลงมือ เหล็งฮู้ชงก็พบเห็นจุดอ่อนบนร่างเขาสามแห่ง ค่อยคลายใจลง ครุ่นคิดขึ้น

'เมื่อตอนตั้งรับ เขาปราศจากช่องว่างจุดอ่อน พอจู่โจมลงมือจะอย่างไรมีจุดอ่อนให้ฉกฉวย'

ดังนั้นจี้กระบี่ใส่คิ้วซ้ายฝ่ายตรงข้าม ชายชรานั้นหากแทงกระบี่สืบต่อหน้าผากข้างซ้ายต้องถูกกระบี่ก่อน

ชายชรานั้นไม่ทันใช้ท่ากระบี่ถึงที่สุด ก็ควงเป็นวง พริบตานั้น เบื้องหน้าเหล็งฮู้ชงปรากฏประกายวงกลมสีขาวหลายวง ทั้งใหญ่และเล็ก ทั้งวงกลมและวงรี ก่อกวนจนผู้คนตาลายพร่าพราย ดังนั้นวกกระบี่จู่โจมใส่วงจรกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามเสียงตังเมื่อกระบี่ทั้งสองเล่มกระทบกันอีกครา เหล็งฮู้ชงรู้สึกข้อแขนชาวูบคราหนึ่ง

ชายชรานั้นควงกระบี่ ประกายวงกลมยิ่งมายิ่งมาก ไม่นานให้หลังตลอดทั้งร่างเร้นหายไปในประกายวงกลมมากมายสุดคณานับประกายวงหนึ่งไม่สิ้นสุด อีกวงหนึ่งก็กำเนิดขึ้น ใช้กระบี่ด้วยความรวดเร็วแต่ปราศจากเสียงคมอาวุธแหวกฝ่าอากาศแม้แต่น้อย แสดงว่าพลังกระบี่หยุ่นเยียบถึงที่สุด

ยามนี้เหล็งฮู้ชงค้นหาช่องว่างจุดอ่อนในเพลงกระบี่ของเขาไม่ออก รู้สึกคล้ายมีเพลงกระบี่นับร้อยนับพันเล่มคุ้มครองรอบกายไว้ ชายชรานั้นเมื่อตั้งรับก็ปราศจากช่องว่างจุดอ่อน แต่ปราการกระบี่

สามารถเคลื่อนย้ายได้ ประกายวงกลมนับร้อยพันวงคล้ายระลอกคลื่นหนุนเนื่องมาช้าๆ

ชายชราผู้นี้ไม่ได้จู่โจมทีละกระบวนท่า หากแต่ใช้เพลงกระบี่หลายสิบท่ากอปรเป็นท่ารับ กลายเป็นสภาวะจู่โจม เหล็งฮู้ชงไม่สามารถต้านทานรับมือได้แต่ล่าถอยหลบเลี่ยง

เหล็งฮู้ชงถอยกายหนึ่งก้าว ประกายวงกลมก็คุกคามเข้ามาหนึ่งก้าว ชั่วพริบตาเหล็งฮู้ชงล่าถอยติดต่อกันเจ็ดแปดก้าว

เหล่าผู้ห้าวหาญเห็นเม่งจู้ตกเป็นรอง ถึงกับตื่นเต้นตึงเครียดจนเหงื่อซึมจากใจกลางฝ่ามือ เซียนรากท้อพลันกล่าวว่า

"นี่เป็นเพลงกระบี่อันใด คล้ายเด็กทารกขีดวาดวงกลม เราก็วาดได้"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"หากให้เราวาด ต้องวาดได้กลมกว่ามันอีก"

เซียนกิ่งท้อกล่าว

"เหล็ง**ฮู้เฮียตี๋** *(น้องแซ่เหล็งฮู้)* ท่านไม่ต้องกลัว หากท่านสู้แพ้พวกเราจะฉีกกระชากเฒ่าผู้นี้เป็นสี่ส่วน ระบายโทสะให้กับท่าน"

เซียนใบท้อกล่าวว่า

"คำพูดนี้ผิดแล้ว หนึ่งนั้นมันเป็นเหล็งฮู้เม่งจู้ มิใช่เหล็งฮู้เฮียตี๋สองท่านทราบได้อย่างไรว่ามันกลัว?"

เซียนกิ่งท้อเถียงว่า

"เหล็งฮู้ชงแม้เป็นเม่งจู้ แต่อายุน้อยกว่าเรา หรือพอเป็นเม่งจู้ก็กลายเป็น**เหล็งฮู้กอกอ** *(พี่ชาย)* **เหล็งฮู้เอี่ยเอี้ย** *(ปู่)*"

ยามนั้นเหล็งฮู้ชงถอยแล้วถอยอีก เหล่าผู้ห้าวหาญล้วนร้อนรุ่มใจยิ่ง ได้ยินหกเซียนหุบเขาท้อพร่ำกล่าวเหลวไหล ยิ่งเดือดดาลกว่าเดิม

เหล็งฮู้ชงถอยกายไปอีกหนึ่งก้าว เท้าซ้ายเหยียบลงในหลุมเล็กๆ ที่เจิ่งนองด้วยน้ำ พลันฉุกคิดขึ้น

'ฮวงไท้ซือเจ่กเคยสอนไว้ บอกว่าวิทยายุทธ์ในใต้หล้าร้อยเปลี่ยนพันแปลงทุกประการขึ้นอยู่กับใจ ไม่ว่ากระบวนท่าของฝ่ายตรงข้ามลึกล้ำเพียงไหนขอเพียงมีกระบวนท่า ต้องมีช่องว่างจุดอ่อนเพียงกระบี่ของต๊กโกวไต้เฮียบชุดนี้ที่สามารถพิชิตไปโดยไร้ผู้ต่อต้าน เพราะสามารถค้นพบจุดอ่อนในกระบวนท่าของศัตรู ผู้อาวุโสเบื้องหน้าควงกระบี่เป็นวงตามใจปรารถนา ไม่แน่ว่าไม่มีจุดอ่อนเพียงแต่เราดูไม่ออกเท่านั้น'

พลางถอยกายไปอีกหลายก้าว เพ่งตามองประกายวงกลมมากมายสุดคณานับของฝ่ายตรงข้าม ครุ่นคิดขึ้น

'ไม่แน่ว่าใจกลางวงกลมนี้คือจุดอ่อน แต่หากมิใช่จุดอ่อนเราแทงกระบี่เข้าไป ฝ่ายตรงข้ามบิดกระบี่วูบ ก็จะฟันแขนเราขาดสะบั้น'

จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เราเอาแต่ล่าถอยหลบเลี่ยง นับเป็นฝ่ายแพ้ หากแม้นสู้แพ้ทั้งหมดคงท้อแท้ทอดอาลัย ไหนเลยสามารถบุกเสียวลิ้มยี่ช่วยเอี่ยงเอี้ยงออกมาได้?'

หวนนึกถึงเอี่ยงเอี้ยงมีน้ำใจไมตรีต่อตน ต่อให้แขนขาดเพื่อนางจะเป็นไร ส่วนลึกของหัวใจเห็นว่าสามารถแขนขาดเพื่อนางข้างหนึ่งกลับเป็นเรื่องปลาบปลื้มประโลมใจ ดังนั้นยื่นแขนออกข้างหนึ่ง แทงกระบี่ใส่ประกายวงกลมของฝ่ายตรงข้าม

เสียงตังคราหนึ่ง เหล็งฮู้ชงรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน แต่แขนขวายังเป็นปรกติดังเดิม

ชายชรานั้นถอยกายไปสองก้าว รั้งกระบี่ยืนหยัด สีหน้า

ประหลาดพิกลทั้งตื่นเต้นสงสัย ทั้งละอายใจ ยิ่งแฝงความทอดถอนเสียดายอยู่หลายส่วน ผ่านไปเนิ่นนานจึงกล่าว

"เหล็งฮู้กงจื้อมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ขวัญกล้าเหนือธรรมดาเป็นที่เลื่อมใสนัก"

เหล็งฮู้ชงค่อยทราบว่า เมื่อครู่เสี่ยงอันตรายจู่โจม ค้นพบจุดอ่อนในเพลงกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามจริงๆ เพียงแต่ใจกลางประกายวงกลมเป็นจุดที่ล่อแหลมที่สุด ชายชราผู้นี้กลับฝึกจนซ่อนจุดอ่อนนี้ไว้ มือกระบี่ทั้งแผ่นดินยากจะมีคนกล้าพาตัวเสี่ยงอันตราย เหล็งฮู้ชงลงมือประสบผล ต้องลอบร้อง "หวาดเสียว" ในใจ รู้สึกมีเหงื่อเย็นเยียบไหลหลั่งจากกลางหลัง น้อมกายกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสมีเพลงกระบี่สูงล้ำเทียบเทพยดา ผู้เยาว์ได้รับการสอนสั่งนับเป็นประโยชน์ไม่น้อย"

คำพูดนี้กลับมิใช่คำถ่อมตนธรรมดา การต่อสู้ครั้งนี้ทำให้เขาล่วงรู้ว่าความแข็งที่สุดในกระบวนท่าของศัตรู กลับเป็นจุดอ่อนที่สุด จุดแข็งที่สุดเมื่อสามารถจู่โจมทำลาย ที่เหลือก็ไม่เป็นปัญหาอีก

ยอดฝีมือประลองกระบี่ ตัดสินในกระบวนท่าเดียว ชายชรานั้นเห็นเหล็งฮู้ชงกล้าจู่โจมกระบี่ใส่ใจกลางประกายวงกลม ก็ไม่ต้องประลองอีก ยามนั้นจับจ้องมองเหล็งฮู้ชงชั่วขณะ จึงกล่าว

"**เหล็งฮู้กงจื้อ เล่าฮู** *(คำถ่อมตนของชายชราเปรียบตัวเองเป็นไม้ใกล้ฝั่ง)* มีคำพูดหลายประโยคคิดกล่าวกับท่าน"

"ทราบแล้ว ขอรับคำสอนสั่ง"

ชายชรานั้นส่งกระบี่ให้กับคนหาบผัก เดินไปยังทิศตะวันออก เหล็งฮู้ชงโยนกระบี่ทิ้ง ตามติดอยู่ด้านหลัง

เมื่อถึงใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ห่างจากเหล่าผู้ห้าวหาญหลายสิบวา ชายชรานั้นค่อยทรุดนั่งลงที่ใต้ต้นไม้ ชี้มือไปยังหินกลมที่ข้างต้นไม้

ก้อนหนึ่ง กล่าวว่า

"นั่งลงสนทนา"

ทั้งสองสนทนากันในที่นี้ ผู้ห้าวหาญล้วนไม่ได้ยิน ชายชรานั้นรอจนเหล็งฮู้ชงนั่งเรียบร้อย ค่อยกล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ ในชนชั้นผู้เยาว์มีคนเช่นท่านนับว่าหายากยิ่ง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ไม่กล้า ผู้เยาว์ประพฤติไม่สำรวม ถูกขับออกจากสำนักไหนเลยควรรับการยกย่องจากผู้อาวุโส?"

"ชนชาวเราฝึกปรือวิชาบู๊ ควรประพฤติโอ่อ่าเปิดเผย ไม่ละอายแก่ใจ การกระทำของท่าน บางครั้งแม้อุกอาจ แต่ยังสมเป็นลูกผู้ชาย เราลอบส่งคนออกสืบเสาะ ไม่พบว่าท่านมีความประพฤติชั่วอันใด คำเล่าลือในยุทธจักรไม่ควรคู่กับการยึดถือ"

เหล็งฮู้ชงได้ยินเขาแก้ต่างแทนตน ทุกถ้อยคำล้วนจี้ถึงหัวใจบังเกิดความตื้นตันยิ่ง จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ผู้อาวุโสท่านนี้คงมีศักดิ์ศรีสูงส่งในสำนักบู๊ตึง ไม่เช่นนั้นไหนเลยส่งคนออกตรวจสอบความประพฤติของเราได้?'

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"บุรุษหนุ่มเปล่งประกายเกินไป มักเป็นที่ยากหลีกเลี่ยงงักชิงแซเปลือกนอกถ่อมตน แต่จิตใจไม่กว้างขวางพอ"

เหล็งฮู้ชงพลันผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ซือแป๋มีน้ำใจต่อผู้เยาว์เช่นบิดากับบุตร ผู้เยาว์ไม่กล้ารับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับซือแป๋"

ชายชรานั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่ลืมกำพืดตัวเอง นับว่าประเสริฐ เล่าฮูพลั้งปากไป"

หยุดเล็กน้อยจึงถามว่า

"ท่านฝึกยอดวิชาดูดดาวเป็นเวลานานเท่าใดแล้ว?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์บังเอิญฝึกปรือเมื่อครึ่งปีก่อน ขณะที่ฝึกหาทราบว่าเป็นยอดวิชาดูดดาวไม่"

"นั่นก็ใช่แล้ว เมื่อครู่พวกเราปะทะอาวุธกันสามครั้ง กำลังภายในของเราถูกท่านดูดดึงไว้ แต่เราพบว่าท่านยังไม่จัดเจนในการใช้อวิชชานี้ เล่าฮูมีวาจาน้อมเตือน ไม่ทราบเสียวเฮียบยอมรับฟังหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงน้อมกายกล่าวว่า

"วาจาล้ำค่าดุจเพชรทองของผู้อาวุโส ผู้เยาว์ย่อมยึดถือปฏิบัติตาม"

"อวิชชาดูดดาวแม้มีอานุภาพในการต่อสู้ แต่เป็นอันตรายต่อผู้ฝึกปรือ ยิ่งฝึกลึกล้ำยิ่งเป็นภัยร้ายแรง เสียวเฮียบหากสามารถหยุดม้าริมหน้าผา ทอดทิ้งอวิชชานี้ย่อมประเสริฐสุด ไม่เช่นนั้นก็ต้องยุติการฝึกปรือแต่เพียงนี้"

เหล็งฮู้ชงตอนอยู่ที่หมู่บ้านเหมยภูเขาโกวซัว เคยได้ยินยิ่มอั้วเกี้ยบอกว่า เมื่อฝึกยอดวิชาดูดดาว จะเกิดเภทภัยตามหลังให้ตนเองรับปากเข้านิกายอสูร ค่อยถ่ายทอดวิธีคลี่คลายให้ ตอนนั้นตนเองปฏิเสธบอกปัดไป ยามนี้ได้ยินชายชรานั้นกล่าวเช่นนี้ยิ่งทราบว่าไม่แปลกปลอม ดังนั้นกล่าวว่า

"คำสอนของผู้อาวุโส ผู้เยาว์ไม่กล้าลืมเลือน ผู้เยาว์ทราบว่าวิชาฝีมือนี้ไม่เที่ยงธรรม และตั้งใจว่าจะไม่ให้ทำร้ายคน เพียงแต่เมื่อฝึกวิชานี้ แม้ไม่ใช้ก็ไม่ได้"

ชายชรานั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"เท่าที่เราทราบ เป็นเช่นนี้จริงๆ แต่วีรบุรุษผู้กล้าควรกระทำ

ในสิ่งที่ผู้อื่นไม่สามารถกระทำ เสียวลิ้มยี่มีคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อเล่มหนึ่ง เสียวเฮียบคงเคยได้ยินมาแล้ว?"

"ถูกแล้ว ฟังว่านี่เป็นวิชากำลังภายในสุดสูง ต่อให้เป็นไต้ซือรุ่นแรกของสำนักก็ไม่รับการถ่ายทอด"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"เสียวเฮียบนำกำลังขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่ เรื่องนี้เกรงว่าไม่อาจเลิกราโดยสันติ ไม่ว่าฝ่ายใดได้ชัย ทั้งสองฝ่ายล้วนต้องประสบความสูญเสีย เล่าฮูขอทำหน้าที่เจรจา ขอให้เจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ถ่ายทอดคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อให้ ส่วนเสียวเฮียบเกลี้ยกล่อมทุกผู้คนสลายตัว ขจัดปัดเป่าเภทภัยครั้งนี้ เสียวเฮียบเห็นเป็นอย่างไร?"

"อย่างนั้นยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะที่ถูกเสียวลิ้มยี่ควบคุมตัวเล่า?"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ยิ่มเสียวเจี้ยะฆ่าศิษย์สำนักเสียวลิ้มสี่คน ทั้งก่อกวนสร้างเภทภัยในยุทธจักร ปึงเจ่งไต้ซือควบคุมตัวนางไว้ มิใช่คิดแก้แค้นส่วนตัว หากแต่คำนึงถึงสันติสุขของส่วนรวม ด้วยพลังฝีมือและบุคลิกลักษณะของเสียวเฮียบไหนเลยไม่มีคู่ครองอันเหมาะสม ไยต้องพัวพันกับนางมารนิกายอสูร ทำลายอนาคตตนเอง?"

"ได้รับบุญคุณผู้คน ย่อมสมควรตอบแทน กุศลเจตนาของผ้อาวโสผู้เยาว์สำนึกซึ้งใจ แต่ไม่กล้าทำตามคำสั่ง"

ชายชรานั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"บุรุษหนุ่มงมงายในความงาม พลัดตกบ่วงสวาท ยากจะไถ่ถอนตัวได้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ขออำลา"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ช้าก่อน เล่าฮูกับสำนักฮั้วซัวแม้ไม่ใคร่ไปมาหาสู่ แต่งักซิงแซสมควรให้เกียรติเล่าฮู หากท่านยอมรับฟังคำเตือนของเรา เล่าฮูกับเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ขอรับประกันว่า จะช่วยให้ท่านกลับเข้าสำนักฮั้วซัวไม่ทราบท่านเชื่อถือเราหรือไม่?"

เหล็งฮั้ชงอดหวั่นไหวใจมิได้ การกลับสำนักฮั้วซัวเป็นความหวังใหญ่หลวงที่สุดของตน ฟังจากถ้อยคำชายชรา ย่อมเป็นชนชั้นผู้อาวุโสที่กระเดื่องดังของสำนักบู๊ตึง เมื่อบอกว่าเขากับเจ้าอาวาสปึงเจ่งรับประกัน ย่อมสามารถกระทำเรื่องสำเร็จลุล่วง แต่ตนเองเมื่อกลับสำนักฮั้วซัว พบหน้าเซี่ยวซือม่วยทุกเช้าค่ำ เอี่ยงเอี้ยงต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในถ้ำศิลาเยียบเย็นที่หลังเขาของเสียวลิ้มยี่แล้ว

นึกถึงตอนนี้ เหล็งฮู้ชงเลือดลมระอุพลุ่งพล่าน กล่าวว่า

"ผู้เยาว์หากไม่สามารถช่วยเหลือยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะออกจากเสียวลิ้มยี่ ก็เสียทีที่เป็นผู้คน เรื่องนี้ไม่ว่าสำเร็จหรือล้มเหลว ผู้เยาว์หากยังมีชีวิตอยู่ ต้องขึ้นสู่อารามจินบู๊กวนภูเขาบู๊ตึงกราบขอบคุณซงฮือเต้าเจี้ยงและผู้อาวุโส"

ชายชรานั้นทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านไม่คำนึงถึงชีวิต ไม่เห็นแก่สำนักอาจารย์ ไม่นึกถึงชื่อเสียงอนาคตเพียงเพราะเพื่อนางมารนิกายอสูร หากวันหน้านางกลับทำร้ายท่าน ท่านไม่สำนึกเสียใจหรือ?"

"ชีวิตผู้เยาว์ ได้รับการช่วยเหลือจากยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ หากชดใช้ชีวิตแก่นางมีอันใดน่าเสียดาย?"

ชายชรานั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตกลง ท่านไปเถอะ"

เหล็งฮู้ชงน้อมกายคารวะ หันกายกลับไปหาเหล่าผู้ห้าวหาญกล่าวว่า

"พวกเราไปกันเถอะ"

เซียนผลท้อกล่าวว่า

"ชายชรานั้นประลองกระบี่กับท่าน ยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะไฉนไม่ลงมือ?

เมื่อครู่ทั้งสองประลองกระบี่ ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะจริงๆ เพียงแต่ชายชราสำนึกว่าสู้ไม่ได้ ก็หยุดยั้งชะงักมือ ผู้คนที่ชมดูอยู่ด้านข้างล้วนดูไม่ออก

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสนี้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมยิ่ง หากสู้ต่อไป เราไม่แน่นักว่าจะมีเปรียบ มิสู้เลิกราในลักษณะนี้?"

เซียนผลท้อกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้โง่งมยิ่ง เมื่อไม่พิสูจน์ผลแพ้ชนะ หากสู้ต่อไปท่านต้องชนะแน่นอน"

"นั่นไม่แน่นัก"

เซียนผลท้อกล่าวว่า

"ไฉนไม่แน่นัก เฒ่าผู้นี้อายุมากกว่าท่าน เรี่ยวแรงย่อมสู้ท่านไม่ได้ เวลาพอนานเข้า ท่านย่อมชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ"

เหล็งฮู้ชงไม่ทันตอบคำ ได้ยินเสียงเซียนรากท้อกล่าวว่า

"คนอายุมากกว่า ไฉนมีเรี่ยวแรงสู้ไม่ได้?"

เหล็งฮู้ชงเข้าใจในบัดดล ในหกเซียนหุบเขาท้อ เซียนรากท้อเป็นพี่ใหญ่เซียนผลท้อเป็นน้องสุดท้อง เซียนผลท้อบอกว่าคนอายุมากกว่าเรี่ยวแรงสู้ไม่ได้ เซียนรากท้อย่อมไม่เห็นด้วย

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"หากบอกว่าอายุยิ่งน้อย เรี่ยวแรงยิ่งมาก อย่างนั้นทารกอายุสามขวบมีเรี่ยวแรงมากที่สุดแล้ว"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง ทารกอายุสองขวบมีเรี่ยวแรงมากกว่า"

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"ท่านก็ผิดแล้ว ทารกอายุหนึ่งขวบมีเรี่ยวแรงมากกว่าทารกอายุสองขวบ"

เซียนใบท้อกล่าวว่า

"ทารกที่ยังไม่ออกจากครรภ์มารดา จึงมีเรี่ยวแรงมากที่สุด"

เหล่าผู้ห้าวหาญขึ้นเหนือตลอดทาง เมื่อเข้าเขตมณฑลฮ้อหนำปรากฏผู้ห้าวหาญสองขบวนมาจากทิศตะวันออกและตก มีจำนวนสองพันกว่าคน เมื่อเป็นเช่นนี้จำนวนผู้คนทั้งหมดมีมากว่าสี่พันคน

ผู้คนสี่พันกว่าคน สามารถล้มตัวหลับนอนกลางป่าเขาลำเนาไพร แต่ด้านอาหารการกินกลับเป็นปัญหานัก คนเหล่านี้ดื่มกินไม่พอก็ทุบทำลายโต๊ะเก้าอี้หม้อเตาของเหลาสุราร้านอาหารไปสิ้น

เหล็งฮู้ชงเห็นผู้ห้าวหาญเหล่านี้ป่าเถื่อนดุร้าย แต่ล้วนยึดถือคุณธรรม หากแม้นเสียวลิ้มยี่ไม่ยอมปลดปล่อยเอี่ยงเอี้ยง ทั้งสองฝ่ายคงต้องเกิดการประหารนองเลือด หลายวันมานี้ เหล็งฮู้ชงเฝ้ารอคำตอบจากเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสอง ภาวนาว่าเจ้าอาวาสปึงเจ่งเห็นแก่หน้าพวกนาง ยอมปลดปล่อยเอี่ยงเอี้ยงออกมา แต่ตอนนี้ห่างจากวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสิบสองเพียงสามวัน อยู่ห่างจากเสียวลิ้มยี่ไม่ถึงร้อยลี้ ยังไม่มีข่าวจากซือไถ่ทั้งสอง

คราครั้งนี้เหล่าผู้ห้าวหาญบุกเสียวลิ้มยี่ เคลื่อนไหวอย่างเปิดเผย แต่ฝ่ายตรงข้ามไม่มีปฏิกิริยาใด คล้ายมีที่ถือดีเปี่ยมล้น เหล็งฮู้ชงเมื่อสนทนากับโจ้วโชยชิวและพวก ล้วนบังเกิดความวิตกกังวล

สองวันให้หลัง เหล่าผู้ห้าวหาญขึ้นถึงหน้าวัดเสียวลิ้มยี่ บนยอดเขาเสียว

ชิกฮง สองวันนี้มีผู้ห้าวหาญอีกขบวนหนึ่งมาสมทบ ผู้ห้าวหาญที่เคยเข้าร่วมการชุมนุมบนสันเขาโหงวป่ากังเช่นหัวหน้าพรรคทางช้างเผือก อึ้งแป๊ะลิ้ว หัวหน้าเกาะปลาวาฬซีเบ๊ตั่ว หัวหน้านิกายห้าเซียนนางน้ำหงส์ฮ้วงและพวกล้วนรุดมา ยังมีอีกมากมาย ที่เหล็งฮู้ชงไม่เคยพบหน้ามาก่อน อย่างน้อยมีห้าหกพันคน กลองหนังหลายร้อยใบย่ำพร้อมเพรียง บังเกิดเสียงสะท้านฟ้าสะเทือนดิน

เหล่าผู้ห้าวหาญย่ำกลองเป็นเวลานาน ไม่มีหลวงจีนออกมาแม้แต่รูปเดียว เหล็งฮู้ชงสั่งให้หยุดย่ำกลอง คำสั่งพอถ่ายทอดออก เสียงกลองค่อยเบาลง ในที่สุดชะงัดขาดหาย เหล็งฮู้ชงเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง กล่าวเสียงกังวาน

"ผู้เยาว์เหล็งฮู้ชง พร้อมด้วยสหายชาวยุทธจักรจำนวนหนึ่งมาเยี่ยมเยียนเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ โปรดอนุญาตให้พบพาน"

คำพูดเหล่านี้แฝงลมปราณอันลึกล้ำ ถ่ายทอดไปไกลหลายลี้ แต่ภายในวัดเงียบสงัด หามีเสียงตอบรับไม่

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"โจ้วเฮียโปรดเสนอนามบัตร"

โจ้วโชยชิวรับคำ ถือกล่องนามบัตรซึ่งจัดเตรียมอยู่ก่อน ภายในมีนามบัตรของเหล็งฮู้ชง เดินถึงหน้าประตูวัดเสียวลิ้มยี่ เคาะประตูเบาๆ หลายครา เมื่อเงี่ยหูฟัง ภายในวัดเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง

โจ้วโชยชิวผลักประตูเบาๆ ประตูใหญ่ไม่ได้ลงกลอนถูกผลักเปิดออกตามแรงมือ เมื่อมองข้ามไป ภายในเวิ้งว่างเปล่าไร้ผู้คน โจ้วโชยชิงไม่กล้าเข้าไปโดยพลการ หวนกลับไปรายงานต่อเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงแม้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่ไม่มีประสบการณ์ด้านผู้นำ เมื่อเผชิญเรื่องราวไม่คาดหมาย ไม่ทราบทำอย่างไรดี แมวราตรี

โก่ยบ้อซีกล่าวว่า

“พวกเราเข้าไปชมดู เป็นอย่างไร?”

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

“ประเสริฐ ขอให้โก่วเฮีย โจ้วเฮีย เล่าเฮีย และอึ้งปังจู้เข้าไปเป็นเพื่อนเรา ท่านทั้งหลายถ่ายทอดคำสั่งไป ควบคุมพี่น้องในสังกัดให้ดี หากไม่ได้รับคำสั่งเราห้ามไม่ให้ผู้ใดเสียมารยาทต่อหลวงจีนเสียวลิ้มยี่ และห้ามไม่ให้ทำลายไม้สักท่อนหญ้าสักต้นบนยอดเขาเสียวซิกฮง”

เซียนกิ่งท้อขัดคอว่า

“ถอนหญ้าสักต้นก็ไม่ได้หรือ?”

เหล็งฮู้ชงร้อนรุ่มใจ ไม่ทราบเอี่ยงเอี้ยงเป็นอย่างไร ก้าวยาวๆ เข้าวัดไป แมวราตรีและพวกทั้งสี่ตามติดอยู่ข้างหลัง

ผ่านซัมประตู ขึ้นบันไดศิลาสายหนึ่ง ผ่านลานตึกหน้าโบสถ์หน้า มาถึงโบสถ์ได้ฮังป้อเต่ย เห็นรูปปั้นพระยูไลเคร่งขรึมสำรวมบนโต๊ะและพื้นแปดเปื้อนฝุ่นละอองเบาบางชั้นหนึ่ง โจ้วโชยชิวกล่าวว่า

“หรือว่าหลวงจีนภายในวัดหลบหนีไปจริงๆ”

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

“โจ้วเฮียอย่าได้กล่าว ‘หลบหนี’ อีก”

คนทั้งห้าสงบสุ้มเสียงลง เงี่ยหูสดับฟัง ได้ยินแต่เสียงอึกทึกวุ่นวายของผู้ห้าวหาญที่เบื้องนอก ภายในวัดกลับปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

แมวราตรีกล่าวเบาๆ

“ต้องคอยระวังหลวงจีนเสียวลิ้มยี่ติดตั้งกลไกกับดัก ลอบทำร้ายพวกเรา”

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ปึงเจ่งได้ชื่อเป็นบรรพชิตสูงศักดิ์ ไหนเลยใช้เล่ห์อุบาย แต่พวกเราชาวอธรรมยกกำลังบุกจู่โจม หลวงจีนเสียวลิ้มยี่สู้ด้วยปัญญา ไม่สู้ด้วยกำลัง หาใช่เรื่องน่าประหลาดไม่'

เห็นวัดเสียวลิ้มยี่อันกว้างใหญ่ ปราศจากเงาร่างผู้คนแม้สักคนเดียว ในใจบังเกิดความประหวั่นพรั่นพรึง ไม่ทราบพวกเขาจะจัดการกับเอี่ยงเอี้ยงอย่างไร

คนทั้งห้าสอดส่ายสายตาทั้งสี่ทิศ เงี่ยหสดับแปดทาง เดินเข้าไปทีละก้าว ผ่านลานตึกสองชั้น มาถึงโบสถ์หลัง เหล็งฮู้ชงกับแมวราตรีพลันชะงักเท้า ยกมือทำท่า เล่าเท้าจี้อและพวกรีบชะงักเท้าลง

เหล็งฮู้ชงชี้มือไปยังห้องข้างด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เร้นกายเข้าไปอย่างแผ่วเบา เล่าเท้าจี้อและพวกติดตามหลัง ในห้องข้างพลันบังเกิดเสียงครางเบาๆ ดังออกมา

เหล็งฮู้ชงเดินถึงหน้าห้องข้าง ชักกระบี่จากฝัก ยื่นมือผลักประตูห้องพร้อมกับหลบวบไปด้านข้าง ป้องกันว่าคนในห้องอาจชัดอาวุธลับออกมา

ประตูห้องเปิดออกดังแอ๊ด ภายในห้องบังเกิดเสียงครางเบาๆ อีกครา เหล็งฮู้ชงชะโงกศีรษะมองเข้าไปในห้อง ต้องใจหายวาบ เห็นแม่ชีสองนางนอนกับพื้นคนที่หันหน้าออกมาคือเตี่ยอิดซือไถ่ นางหลับตาทั้งสอง ใบหน้าซีดขาวคล้ายสิ้นใจตายแล้ว

เหล็งฮู้ชงไม่รีรอต่อไป ถลันวูบเข้าไป อ้อมผ่านข้างกายเตี่ยอิดซือไถ่กวาดมองแม่ชีอีกรูปหนึ่ง เห็นเป็นเจ้าสำนักเห็งซัวเตี่ยเอ้ยซือไถ่จริงๆ

เหล็งฮู้ชงก้มกายเรียก "ซือไถ่" เตี่ยเอ้ยซือไถ่ลืมตาช้าๆ ตอนแรกสีหน้าซึมเซาจากนั้นดวงตาทอประกายยินดีขึ้นวูบ ขยับเขยื้อนริมฝีปาก แต่ปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา

เหล็งฮู้ชงก้มต่ำกว่าเดิม กล่าวว่า

"เป็นผู้เยาว์เหล็งฮู้ชง"

เตี่ยเอ้ยซือไถ่ขยับเขยื้อนริมฝีปากอีกครา ส่งเสียงอย่างแผ่วเบา เหล็งฮู้ชงได้ยินแต่คำ "ท่าน...ท่าน..." เห็นนางรับบาดเจ็บสาหัส ยามกะทันหันไม่ทราบทำอย่างไร

เตี่ยเอ้ยซือไถ่โคจรพลังอึดหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านรับปากเรา..."

เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ซือไถ่มีคำสั่ง เหล็งฮู้ชงแม้ร่างแหลกลาญเป็นผุยผงก็ต้องกระทำสำเร็จลุล่วง"

หวนนึกถึงซือไถ่ทั้งสองต้องจบชีวิตในเสียวลิ้มยี่เพราะตนเองอดหลั่งน้ำตามิได้

เตี่ยเอ้ยซือไถ่กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านรับปากเป็น...เป็นเจ้าสำนักเห็งซัว..."

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ กล่าวว่า

"ผู้เยาว์เป็นบุรุษ ไม่อาจเป็นเจ้าสำนักท่าน แต่ซือไถ่วางใจสำนักท่านไม่ว่ามีเภทภัยความยุ่งยากใด ผู้เยาว์จะช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถ"

เตี่ยเอ้ยซือไถ่ส่ายหน้าช้าๆ กล่าวว่า

"ไม่ เรา...เราแต่งตั้งเหล็งฮู้ชงท่านเป็นเจ้าสำนัก...เจ้าสำนักเห็งซัว หากท่าน...ท่านไม่รับปาก เราแม้ตายก็...ก็ไม่อาจนอนตาหลับ"

โจ้วโชยชิวและพวกทั้งสี่ยืนอยู่ด้านหลังเหล็งฮู้ชง หันไปมองหน้ากันรู้สึกคำสั่งเสียของเตี่ยเอ้ยซือไถ่ ออกจะพิสดารไปแล้ว

เหล็งฮู้ชงว้าวุ่นใจยิ่ง รู้สึกเรื่องนี้เป็นที่ยุ่งยากลำบากนัก แต่เห็นเตี่ยเอ้ยซือไถ่ชีวิตใกล้สูญสิ้น ได้แต่กล่าวว่า

"ตกลง ผู้เยาว์รับปากซือไถ่"

มุมปากเตี่ยเอ้ยซือไถ่ปรากฏรอยยิ้มขึ้นวูบ กล่าวเบาๆ ว่า

"ขอบคุณ...ขอบคุณ ศิษย์...ศิษย์สำนักเห็งซัวทั้งหลายร้อยคนนับแต่นี้ต้อง...ต้องพึ่งพาเหล็งฮู้เสียวเฮียบแล้ว"

เหล็งฮู้ชงทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ทั้งยังเสียใจ กล่าวว่า

"เสียวลิ้มยี่ไร้เหตุผลปานนี้ ไฉนลงมือต่อซือไถ่ทั้งสองด้วยอำมหิต ผู้เยาว์..."

เห็นเตี่ยเอ้ยซือไถ่ศีรษะห้อยพับไปด้านข้าง หลับตาทั้งสองลง เหล็งฮู้ชงตื่นตระหนกยิ่ง ยกมือรออยู่ที่ริมจมูกของนาง พบว่าสิ้นใจแล้ว เมื่อหันกายไปแตะมือของเตี่ยอิดซือไถ่ พบว่าเย็นเฉียบ กลับเสียชีวิตไปเป็นเวลานาน ยามคับแค้นรันทดอดร่ำไห้ออกมามิได้

เล่าเท้าจื้อกล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ พวกเราต้องแก้แค้นให้กับซือไถ่ทั้งสอง เท็กลื้อ *(คำด่าหลวงจีนเป็นลาโง่หัวล้าน)* เสียวลิ้มยี่หลบหนีไปจนหมดสิ้น พวกเราพานจุดไฟเผาวัดเสียวลิ้มยี่"

เหล็งฮู้ชงตบขาอ่อน ร้องว่า

"ถูกต้อง พวกเราจุดไฟเผาวัดเสียวลิ้มยี่"

แมวราตรีกล่าวว่า

"ทำไม่ได้ หากว่าเสี่ยโกวยังถูกคุมขังอยู่ภายในวัด ไยมิใช่คลอกนางจนตาย?"

เหล็งฮู้ชงค่อยได้คิด ต้องหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา กล่าวว่า

"เราหุนหันวู่วาม แทบทำลายเรื่องสำคัญไป ตอนนี้ควรทำอย่างไร?"

"เสียวลิ้มยี่มีห้องหับหลายร้อยหลัง พวกเรายากจะค้นจนทั่ว ขอให้เม่งจู้ถ่ายทอดคำสั่ง เรียกระดมพี่น้องสองร้อยคนเข้ามาตรวจค้น"

เหล็งฮู้ชงเห็นพ้องด้วย แมวราตรีหันกายออกไปถ่ายทอดคำสั่งโจ้วโซยชิวรีบกล่าวว่า

"อย่าปล่อยให้หกเซียนหุบเขาท้อเข้ามา"

เหล็งฮู้ชงประคองซากศพซือไถ่ทั้งสองขึ้น จัดวางบนตั่งเตียงคุกเข่าโขกศีรษะหลายครา อธิษฐานในใจ

'ศิษย์ต้องล้างแค้นชำระอาฆาตให้กับซือไถ่ทั้งสอง จรรโลงสำนักเห็งซัวเพื่อประโลมดวงวิญญาณบนสรวงสวรรค์ของซือไถ่ทั้งสอง'

จากนั้นผุดลุกขึ้น ตรวจดูซากศพซือไถ่ทั้งสอง ไม่เห็นมีริ้วรอยบาดแผลและปราศจากคราบโลหิต เนื่องเพราะไม่สะดวกกับการเลิกจีวรขึ้นตรวจดู คาดว่าคงถูกยอดฝีมือเสียวลิ้มยี่ ใช้พลังฝ่ามือกระแทกทำร้ายถึงแก่ชีวิต

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังสับสน ผู้ห้าวหาญสองร้อยกว่าคนฮือเข้ามาแยกย้ายตรวจตราตามที่ต่างๆ พลันปรากฏคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงไม่ให้พวกเราเข้ามา พวกเราพานจะเข้ามา มันจะทำอย่างไรได้?"

เป็นเสียงของเซียนกิ่งท้อ เหล็งฮู้ชงขมวดคิ้ว แสร้งเป็นไม่ได้ยิน ได้ยินเซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"เมื่อมาถึงวัดเสียวลิ้มยี่อันลือเลื่อง ไม่เข้ามาเตร็ดเตร่ดู ไยมิใช่น่าเสียดายนัก?"

เซียนใบท้อกล่าวว่า

"เข้าสู่เสียวลิ้มยี่ ไม่เห็นหลวงจีนเสียวลิ้มยี่อันลือเลื่อง ยิ่งน่าเสียดายยิ่งกว่า"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"ไม่เห็นหลวงจีนเสียวลิ้มยี่ไม่อาจทดสอบวิทยายุทธ์สำนักเสียวลิ้มยี่อันลือเลื่องนับว่าน่าเสียดายถึงที่สุด"

หกพี่น้องว่ากล่าวต่างๆ นานา สืบเสาะเข้าสู่ตีกหลัง

เหล็งฮู้ชงชักชวนเล่าเท้าจื้อ โจ้วโชยชิว และหัวหน้าพรรคทางช้างเผือกออกจากห้องข้าง ปิดประตูห้องลง เห็นผู้ห้าวหาญเดินไปๆ มาๆ ตรวจค้นตามที่ต่างๆ ในเสียวลิ้มยี่ ชั่วครูให้หลัง มีคนส่งข่าวมามิเพียงไม่พบเห็นหลวงจีนภายในวัด กระทั่งพ่อครัวคนงานก็หายสาบสูญไปสิ้น พระคัมภีร์ บัญชี และเครื่องใช้ภายในวัดล้วนขนย้ายไป กระทั่งถ้วยชามสักใบก็ไม่ทิ้งไว้ นอกจากนั้นข้าวสาร เกลือ น้ำมันภายในวัดก็ขนย้ายไป แม้แต่ผักที่ปลูกอยู่ในสวนผักยังถอนไปสิ้น

เหล็งฮู้ชงพอได้รับรายงานคนผู้หนึ่ง หัวใจก็ตกวูบลงส่วนหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'หลวงจีนเสียวลิ้มยี่เตรียมการออกรอบคอบปานนี้ กระทั่งผักสดยังไม่เหลือไว้แม้สักต้นเดียว ย่อมเคลื่อนย้ายเอี่ยงเอี้ยงไปแต่แรก ต่ำใต้กว้างไพศาลจะเสาะหานางจากที่ใด?'

ไม่ถึงหนึ่งชั่วยามผู้ห้าวหาญทั้งสองร้อยคน ตรวจค้นห้องหับในเสียวลิ้มยี่จนทั่ว แม้แต่ใต้ฐานพุทธรูปที่หลังป้ายขวางก็ตรวจดูแต่ไม่พบแม้กระดาษสักแผ่น มีคนกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง

"เสียวลิ้มยี่เป็นค่ายสำนักอันดับหนึ่งแห่งยุค พอฟังว่าพวกเรามาถึงกลับหลบลี้หนีหน้า นับเป็นเรื่องที่ไม่เคยมีมาก่อน"

คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"คราครั้งนี้พวกเราเปล่งอานุภาพ นับแต่นี้ไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนพวกเราอีก"

อีกคนหนึ่งกลับกล่าวว่า

"แต่พวกเรามารับเสี่ยโกว หาใช่มาขับไล่หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ไม่"

เหล่าผู้ห้าวหาญรู้สึกมีเหตุผล ความกระหยิ่มยิ้มย่องสูญสลายไปสิ้น มีบ้างบางคนเหลียวหน้ามายังเหล็งฮู้ชง เป็นเชิงขอ

ความเห็นชอบ

เหล็งฮู้ชงหารือกับทั้งหมด หัวหน้าพรรคทางช้างเผือกเสนอให้ลงจากเขาไป สืบหาหลวงจีนสำนักเสียวลิ้ม ขอเพียงเสาะพบหลวงจีนสำนักเสียวลิ้มยี่ ก็จะเค้นถามร่องรอยเอี่ยงเอี้ยงได้เอง เหล็งฮู้ชงเห็นพ้องด้วย มอบหมายให้มันไปดำเนินการ

เหล็งฮู้ชงทรุดนั่งบนอาสนะในโบสถ์ได้ฮังป้อเต่ย มองดรปปั้นพระยูไลซึ่งมีพระพักตร์เมตตาการุณย์ ครุ่นคิดขึ้น

'เจ้าอาวาสปึงเจ่งเป็นหลวงจีนที่ทรงปริยัติธรรมจริงๆ พอฟังว่าพวกเรายกกำลังมา ยินยอมเสื่อมเสียเกียรติภูมิของสำนักเสียวลิ้ม ไม่ยอมนำกำลังออกรับศึก ในที่สุดหลีกเลี่ยงจากการนองเลือด แต่พวกเขาไฉนทำร้ายเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสองถึงแก่ชีวิต คาดว่าคงเป็นการลงมือของหลวงจีนดุร้ายภายในวัด หาใช่ความประสงค์ของได้ซือเจ้าอาวาสไม่ เห็นแก่มุทิตาจิตของเจ้าอาวาสปึงเจ่งเราจะไม่สร้างความลำบากแก่หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ ควรหาทางช่วยเหลือเอี่ยงเอี้ยงจึงถูกต้อง'

ทันใด ลมหนาวโหมหอบเข้ามา โบกกระพือผ้าม่านหน้าต่างหน้าแท่นบูชาขึ้น เถ้าธูปในกระถางปลิวคละคลุ้ง เหล็งฮู้ชงเดินถึงหน้าประตูโบสถ์ เห็นเมฆหนาปกคลุมท้องฟ้า ลมหนาวกระโชกแรง คาดว่าหิมะใกล้ตกแล้ว ความคิดพอบังเกิดท้องฟ้าปรากฏเกล็ดหิมะปลิวโปรยลงมา ต้องครุ่นคิดขึ้น

'แผ่นฟ้าแผ่นดินเหน็บหนาว ไม่ทราบเอี่ยงเอี้ยงมีเสื้อกันหนาวหรือไม่ สำนักเสียวลิ้มยี่มีกำลังพวกมาก เตรียมการโดยรอบคอบรัดกุม พวกเรามีแต่ความห้าวหาญดุดัน คิดช่วยเหลือเอี่ยงเอี้ยงออกมา เกรงว่าลำบากมากแล้ว'

พลันได้ยินที่ไหล่เขาบังเกิดเสียงโห่ร้องดังแว่วมา ไม่นานให้หลังเหล่าผู้ห้าวหาญที่นอกวัดก็บังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย เหล็งฮู้ชงใจหายวาบรับถลันออกจากประตูวัด

เห็นหัวหน้าพรรคทางช้างเผือกหลั่งโลหิตนองหน้า วิ่งตะบึงมาบนหัวไหล่ปักไว้ด้วยเกาทัณฑ์ดอกหนึ่ง ก้านเกาทัณฑ์สั่นไหวตลอดเวลาปากร้องว่า

"เม่งจู้ ศัตรูเฝ้าทางลงจากเขา พวกเรานับว่าพาตัวมาติดอะไรนั่นแล้ว"

คนผู้นี้ชอบใช้คำพังเพยแต่จำไม่ใคร่ได้ มักใช้ไม่ถูกต้อง เหล็งอู้ชงถามโพล่งว่า

"เป็นหลวงจีนเสียวลิ้มยี่หรือ?"

"มิใช่หลวงจีน แต่เป็นฆราวาส พวกเราลงจากเขาไม่ถึงสามลี้ก็ปรากฏห่าเกาทัณฑ์ระดมยิงมา พี่น้องสิบกว่าคนล้มตาย ผู้คนเจ็ดแปดสิบรับบาดเจ็บ"

เห็นผู้คนหลายร้อยคนล่าถอยกลับมาอย่างทุลักทุเล มีคนถูกเกาทัณฑ์ไม่น้อย เหล่าผู้ห้าวหาญส่งเสียงโห่ร้อง คิดโถมลงจากเขาไปต่อสู้ขั้นแตกหัก คนสูงใหญ่ฉายาหมีขาวที่ชอบรับประทานเนื้อคนร้องว่า

"ผู้ใดคิดติดตามเราไปเข่นฆ่าลูกเต่าเหล่านั้น?"

ปรากฏผู้คนพันกว่าคนรับคำโดยพร้อมเพรียง เหล็งฮู้ชงทัดทานว่า

"ช้าก่อน ฝ่ายตรงข้ามใช้เกาทัณฑ์จู่โจม พวกเราควรนึกหาแผนรับมือจะได้ไม่ประสบความสูญเสียโดยใช่เหตุ"

แมวราตรีกล่าวว่า

"ภายในวัดไม่มีของอื่น แต่มีอาสนะอยู่หลายพันผืน"

คำพูดนี้กระตุ้นสติทุกผู้คน กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

"ใช้อาสนะต่างโล่ นับว่าประเสริฐสุด"

ผู้คนหลายร้อยคนโถมเข้าวัดขนย้ายอาสนะออกมาจำนวนมาก เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ใช้ของนี้ต้านเกาทัณฑ์ ทั้งหมดโถมลงจากเขา"

แมวราตรีรีบกล่าวว่า

"เม่งจู้ หลังลงจากเขาจะรวมกำลังที่ใด หลังจากนี้คิดอ่านช่วยเหลือเสี่ยโกวอย่างไร ควรเตรียมการล่วงหน้า"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว หลังจากลงจากเขา ทั้งหมดแยกย้ายกลับภูมิลำเนาเดิมชั่วคราว ช่วยกันสืบเสาะหาร่องรอยของเสี่ยโกว ค่อยกำหนดแผนการช่วยเหลือ"

แมวราตรีถ่ายทอดคำสั่งเหล็งฮู้ชงไป เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"โก่ยเฮีย พวกเราจะแบ่งกำลังบุกฝ่าอย่างไร?"

แมวราตรีเห็นเหล็งฮู้ชงไม่มีความสามารถในการสั่งการจริงๆ ดังนั้นไม่ถ่อมตนอีก กล่าวเสียงกังวาน

"สหายทั้งหลายรับฟังไว้ เม่งจู้มีคำสั่ง ทั้งหมดแบ่งกำลังเป็นแปดทางประกอบด้วยทิศตะวันออก ตก เหนือ ใต้ ทิศตะวันออกเฉียงใต้ ทิศตะวันตกเฉียงใต้ ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ พวกเราเพียงคิดฝ่าวงล้อม อย่าได้ก่อการฆ่าฟันไป"

จากนั้นแบ่งปันกำลัง แต่ละสายมีผู้คนหกร้อยคนถึงเจ็ดแปดร้อยคน สุดท้ายกล่าวว่า

"ทิศใต้ทางเป็นทางหลวงขึ้นมา คาดว่ามีศัตรูมากที่สุด เม่งจู้พวกเราลงจากเขาด้านทิศใต้ก่อน สยบศัตรูไว้ ให้พี่น้องสายอื่นฝ่าวงล้อมไป"

โดยง่ายดายกว่าเดิม"

เหล็งฮู้ชงชักกระบี่ออกถือมั่น ไม่ถืออาสนะ วิ่งตะบึงลงจากเขา เหล่าผู้ห้าวหาญส่งเสียงโห่ร้อง แยกย้ายเป็นแปดทิศโถมลงจากเขา เส้นทางที่ขึ้นเขาความจริงไม่มีถึงแปดสาย ทุกผู้คนวิ่งตะบึงไป ตอนแรกยังแบ่งเป็นแปดสายเมื่อถึงตอนท้ายกระจายทั่วป่าเขา ฮือลงไปดุจผึ้งแตกรัง

เหล็งฮู้ชงวิ่งไปหลายลี้ ได้ยินเสียงม้าล่อดังขึ้น ในดงไม้เบื้องหน้าปรากฏห่าเกาทัณฑ์ระดมยิงมา เหล็งฮู้ชงใช้ท่าทำลายเกาทัณฑ์ในเก้ากระบี่เดียวดาย สะบัดปัดป่ายเกาทัณฑ์ที่ยิงมา ร่างยังคงโถมไปเบื้องหน้าโดยไม่หยุดยั้ง

พลันได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดเสียงกรีดร้อง น้าหงส์ฮ้วงถูกเกาทัณฑ์ยิงใส่ไหล่ซ้ายและเท้าซ้าย ล้มลงกับพื้น เหล็งฮู้ชงรีบหันกายไปประคองนางขึ้นกล่าวว่า

"เราคุ้มครองท่านลงจากเขา"

น้าหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"ไม่ต้องสนใจเรา ท่าน...ท่านลงจากเขาไปเอง"

ยามนั้นเกาทัณฑ์ขนนกยังคงระดมยิ่งมาดุจห่าฝน เหล็งฮู้ชงมือซ้ายโอบน้าหงส์ฮ้วง สะบัดกระบี่ปัดป่าย ก็ปัดป่ายเกาทัณฑ์ไปสิ้น แต่เกาทัณฑ์ยิงจู่โจมอย่างเร่งร้อน คนยิงเกาทัณฑ์มีพลังฝีมือกล้าแข็ง เหล่าผู้ห้าวหาญแม้มีอาสนะ ยังไม่อาจปัดป่ายเกาทัณฑ์ไปสิ้น คนที่ถูกเกาทัณฑ์ยิ่งมายิ่งมาก

เหล็งฮู้ชงยามกะทันหัน ไม่ทราบควรโถมลงจากเขา หรือกลับไปรับทุกผู้คน แมวราตรีร้องว่า

"เม่งจู้ เกาทัณฑ์ของฝ่ายตรงข้ามร้ายกาจนัก พี่น้องทั้งหลายฝ่าลงไปไม่ได้ เกิดการบาดเจ็บล้มตาย ยังคงสั่งให้ทั้งหมดล่าถอยกลับไป

ค่อยหารือกันใหม่"

เหล็งฮู้ชงทราบว่าสถานการณ์พ่ายแพ้ หากปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามบุกตะลุยขึ้นมายิ่งเลวร้ายสุดคาดคิด ดังนั้นเปล่งเสียงร้องว่า

"ทั้งหมดล่าถอยกลับเสียวลิ้มยี่ ทั้งหมดล่าถอยกลับเสียวลิ้มยี่"

เขามีกำลังภายในลึกล้ำ ผู้คนหลายพันคนแม้อยู่ในระหว่างการตะลุมบอนยังได้ยินเสียงร้องครานี้ แมวราตรีและพวกก็ทยอยถ่ายทอดเสียงออกไป

เหล่าผู้ห้าวหาญพอได้ยินเสียงร้อง ทยอยล่าถอยกลับมาพริบตานั้นหน้าวัดเสียวลิ้มยี่ระงมไปด้วยเสียงด่าทอ เสียงร่ำร้อง เสียงครวญคราง บนพื้นแปดเปื้อนคราบโลหิตเป็นหย่อมๆ แมวราตรีถ่ายทอดคำสั่ง ให้ผู้ที่ไม่ได้รับบาดเจ็บแบ่งเป็นแปดขบวน เฝ้าอยู่ทั้งแปดทิศ ป้องกันศัตรูจู่โจมขึ้นมา

ผู้คนที่ขึ้นเสียวลิ้มยี่ทั้งหลายพันคน มีอยู่ครึ่งหนึ่งที่สังกัดค่ายสำนักต่างๆ ยังอยู่ในระเบียบแบบแผน ที่หลงเหลือสองพันกว่าคนล้วนเป็นชุมชนอันสับสน เมื่อพ่ายแพ้กลับมายิ่งสับสนวุ่นวาย ไม่ทราบขั้นต่อไปควรทำอย่างไร

เหล็งฮู้ชงได้ยินเหล่าผู้ห้าวหาญส่งเสียงอึกทึกวุ่นวาย ถึงกับจิตใจสับสนว้าวุ่น หากว่าตนเองถูกกักอยู่บนเขาเพียงลำพัง คงโถมลงไปแต่แรก ไม่ว่าเป็นหรือตายล้วนไม่จดจำ แต่ตนเองเป็นผู้นำของผู้คนขบวนนี้ ความเป็นตายของผู้คนหลายพันคนผูกอยู่กับความคิดชั่ววูบของตน กลับสร้างความลำบากใจยิ่ง

เห็นท้องฟ้าใกล้มืดค่ำ ที่ไหล่เขาพลันบังเกิดเสียงย่ำกลองดังขึ้น เหล็งฮู้ชงชักกระบี่ ถลันไปที่ปากทาง เหล่าผู้ห้าวหาญก็ถืออาวุธคิดพิสูจน์ความเป็นตายกับศัตรู ได้ยินเสียงกลองยิ่งมายิ่งดัง กลับไม่มีผู้คนโถมขึ้นมา

ชั่วครู่ให้หลัง เสียงกลองสงบลงโดยพร้อมเพรียง เหล่าผู้ห้าวหาญส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์ว่า

"เสียงกลองสงบลง สมควรขึ้นมาแล้ว"

"โถมขึ้นมาก็ประเสริฐ จะได้เข่นฆ่าพวกมันให้กระเจิดกระเจิง"

"มารดามันเถอะ เจ้าลูกเต่าคิดปล่อยให้พวกเราอดตายในที่นี้"

แมวราตรีกล่าวเบาๆ กับเหล็งฮู้ชงว่า

"คืนนี้พวกเราหากไม่สามารถฝ่าวงล้อม ทนหิวอีกหนึ่งวันหนึ่งคืนทั้งหมดคงไม่มีเรี่ยวแรงสู้ศึกอีก"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"มิผิด พวกเราคัดเลือกสหายฝีมือกล้าแข็งสองสามร้อยคนเบิกทางในความมืดศัตรูยากจะเล็งเห็นเป้าหมาย ขอเพียงก่อกวนขบวนศัตรูระส่ำระสาย ทั้งหมดก็สามารถฮือลงไป"

แมวราตรีเห็นพ้องด้วย ยามนั้นที่ไหล่เขาบังเกิดเสียงกลองดังขึ้น คนศีรษะโพกผ้าขาวร้อยกว่าคนบุกขึ้นมา เหล่าผู้ห้าวหาญดาหน้าเข้าไป แต่ผู้คนร้อยกว่าคนนั้นต่อสู้เพียงชั่วขณะ ก็ส่งเสียงร้องชักชวนล่าถอยจากเขา

เหล่าผู้ห้าวหาญวางอาวุธลงพักผ่อน เสียงกลองก็ดังอีกคราคนศีรษะโพกผ้าขาวอีกขบวนหนึ่งบุกขึ้นมา ต่อสู้อยู่ชั่วขณะก็ล่าถอยกลับไป ศัตรูแม้ล่าถอยแต่เสียงย่ำกลองเสียงโห่ร้องยังไม่สงบลง

แมวราตรีกล่าวว่า

"เม่งจู้ ศัตรูใช้แผนรุมเร้าให้เหนื่อยล้า ไม่ให้พวกเรามีเวลาพักผ่อน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ถูกต้อง โก่ยเฮียโปรดสั่งการแทน"

แมวราตรีถ่ายทอดคำสั่งไป หากมีศัตรูบุกขึ้นมาอีก ให้ขบวน

ผู้คนที่เฝ้าอยู่ปากทางภูเขารับศึก ที่หลงเหลือพักผ่อนได้อย่างเต็มที่ ไม่ต้องสนใจไยดี โจ้วโชยชิวก็กล่าวว่า

"เรามีข้อเสนอประการหนึ่ง พวกเราคัดเลือกมือดีสามร้อยคน รอถึงกลางดึกศัตรูบุกขึ้นมาอีก ผู้คนสามร้อยคนฉวยโอกาสฝ่าลงไป เมื่อเกิดการตะลุมบอนหมู่ ลูกเต่าทั้งหลายก็ไม่สามารถปล่อยเกาทัณฑ์ทั้งหมดฉวยโอกาสลงจากเขา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ประเสริฐ ขอให้โจ้วเฮียคัดเลือกผู้คน กำชับสหายทั้งหลาย ขอเพียงขบวนสับสนรวนเร ก็ทะลวงฝ่าลงไป"

ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม โจ้วโชยชิวกลับมารายงานว่า คัดเลือกมือดีสามร้อยคนเสร็จเรียบร้อย เหล็งฮู้ชงคึกคักอักโข ติดตามโจ้วโชยชิวไปยังมุมเขาทิศตะวันตก เห็นผู้คนสามร้อยคนยืนเข้าแถวเป็นระเบียบเรียบร้อยจึงกล่าว

"ท่านทั้งหลายนั่งพักผ่อนสักครู่ รอจนท้องฟ้ามืดมิดสนิท ทั้งหมดจะลงไปต่อสู้ขั้นแตกหัก"

เหล่าผู้ห้าวหาญรับคำ ยามนั้นหิมะตกหนักกว่าเดิม สุมเป็นชั้นเบาบางอยู่บนพื้น ภายในวัดมิเพียงเทน้ำโอ่งออกหมด แม้แต่บ่อน้ำก็ใช้ดินถมจนเต็ม ดังนั้นเหล่าผู้ห้าวหาญกอบหิมะบนพื้นขึ้นปั้นเป็นก้อนกลมส่งเข้าปากดับกระหาย

ท้องฟ้ายิ่งมายิ่งมืดมิดลง เมื่อถึงตอนท้าย ต่อให้ผู้คนสองคนยืนเข้าหากัน ยังจำแนกโฉมหน้าไม่ออก พริบตานั้นรอบบริเวณเงียบสงัด ปราศจากสุ้มเสียง

ทั้งในและนอกวัดเสียวลิ้มยี่ ชุมนุมด้วยผู้ห้าวหาญหลายพันคน ภูเขาเสียวซิกฮงตั้งแต่ไหล่เขาถึงเชิงเขา ก็ชุมนุมด้วยชนชาวธัมมะอย่างน้อยสองสามพันคน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ส่งเสียง มีแต่เกล็ดหิมะ

ตกลงบนใบไม้พงหญ้า บังเกิดสุ้มเสียงอย่างแผ่วเบา

ทันใด ที่ไหล่เขาบังเกิดเสียงเป่าหลอดเขา จากนั้นบังเกิดเสียงโห่ร้องจากทั่วสี่ทิศแปดทาง คราครั้งนี้ศัตรูคล้ายอาศัยความมืดบุกจู่โจมอย่างสุดกำลังไม่แสร้งโจมตีเช่นเมื่อครู่

เหล็งฮู้ชงกวัดแกว่งกระบี่ ร้องคำ "บุก" เบาๆ วิ่งตะบึงจากทางภูเขาด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือก่อน แมวราตรี โจ้วโชยชิว ฉั่งแป๊ะกวง สองหมีทะเลทรายและผู้ห้าวหาญที่ผ่านการคัดเลือกทั้งสามร้อยคนล้วนโถมตามติดลงไป

ผู้คนสามร้อยกว่าคนโถมลงไปตลอดทาง หนทางเบื้องหน้าไร้การขัดขวาง วิ่งตะบึงไปลี้เศษ โจ้วโชยชิวล้วงพลุไฟดอกหนึ่งกวัดแกว่งชุดไฟจ่อจุดขึ้น ยิงพลุขึ้นสู่อากาศ แตกระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว เป็นสัญญาณแจ้งเหตุต่อผู้ห้าวหาญบนเขา ผู้ห้าวหาญภายในวัดพากันเข่นฆ่าออกมา

เหล็งฮู้ชงขณะวิ่งตะบึง พลันรู้สึกปวดแปลบที่สันเท้าเหยียบถูกตะปูแหลมคมตัวหนึ่ง ฉุกคิดว่าผิดท่า รีบเกร็งลมปราณลอยตัว ทิ้งตัวลงบนต้นไม้ต้นหนึ่ง

ได้ยินโจ้วโชยชิวและพวกก็ส่งเสียงร้องโอดโอย ทุกผู้คนเหยียบถูกตะปูแหลมคม มีบ้างบางคนถูกตะปูทะลุสันเท้า เจ็บปวดสุดทนทาน ผู้คนหลายสิบคนโถมตามติดลงมา ก็พลัดตกไปในหลุมขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง ปรากฏทวนยาวสิบกว่าด้ามซัดออกจากพุ่มไม้ปักใส่ผู้คนในหลุม บังเกิดเสียงแผดร้องสะท้านท้องทุ่ง แมวราตรีกล่าวว่า

"เม่งจู้รีบออกคำสั่ง ล่าถอยกลับขึ้นไป"

เหล็งฮู้ชงดูจากสภาพการณ์ แสดงว่าฝ่ายธัมมะขุดหลุมพรางกับดักไว้ หากโถมลงไปโดยพลการ ต้องพินาศย่อยยับหมดสิ้น ดังเปล่งเสียงร้องว่า

"ทั้งหมดกลับเข้าเสียวลิ้มยี่ ทั้งหมดกลับเข้าเสียวลิ้มยี่"

พลางกระโดดโลดลิ่วจากยอดไม้ต้นหนึ่งไปยังอีกต้นหนึ่ง เมื่อถึงข้างหลุมก็กวาดกระบี่ลง ทิ่มแทงมือทวนล้มลงสามคน ค่อยทิ้งตัวลงที่ข้างกายมือทวนคนหนึ่ง ชั่วพริบตาก็ทิ่มแทงผู้คนเจ็ดแปดคนล้มลงมือทวนที่หลงเหลือแตกฮือล่าถอยไป ผู้คนที่ตกหลุมทั้งสี่สิบกว่าคนค่อยกระโดดขึ้นมา แต่ก็มีผู้คนสิบกว่าคนที่เสียชีวิตอยู่ภายใน

เหล่าผู้ห้าวหาญกวาดตามอง เห็นแต่ความมืดทะมึน บนพื้นแม้มีหิมะสะท้อนแสง ไม่ทราบที่ใดเป็นหลุมพราง ทุกผู้คนเดินกะโผลกกะเผลกกลับขึ้นเขา พอเข้าวัดวาค่อยตรวจดูอาการบาดเจ็บใต้แสงโคม พบว่าเก้าในสิบเท้าเหยียบถูกตะปู หลั่งโลหิตชุ่มโชก

แสดงแน่ชัดระหว่างที่ฝ่ายตรงข้ามย่ำกลองโห่ร้องหลายชั่วยามได้ขุดหลุมปักตะปูอยู่ที่ไหล่เขา หากจะปักตะปูให้ทั่วภูเขา คงต้องใช้หลายพันหลายสิบหมื่นตัว ตะปูส่วนใหญ่ล้วนปักไว้ล่วงหน้า ฝ่ายตรงข้ามเตรียมการอย่างรอบคอบปานนี้ นับเป็นที่ตระหนกนัก

แมวราตรีฉุดลากเหล็งฮู้ชงมาด้านข้าง กล่าวเบาๆ ว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ ทั้งหมดคิดล่าถอยโดยพร้อมเพรียง คาดว่าทำไม่ได้ พวกเราเพียงหวังให้เสี่ยโกวพ้นจากห้วงอันตราย เรื่องนี้ได้แต่มอบเป็นภาระของกงจื้อแล้ว"

เหล็งฮู้ชงถามโพล่งว่า

"ท่านหมายความว่าอย่างไร?"

"เราทราบว่ากงจื้อมีคุณธรรมล้ำฟ้า ไม่ยอมทอดทิ้งทุกผู้คนหลบหนี แต่หากว่าทั้งหมดล้วนพลีชีพ จะให้ผู้ใดแก้แค้นให้กับทั้งหมด เสี่ยโกวถูกจับกุมคุมขัง จะให้ผู้ใดช่วยเหลือนางเป็นอิสระ?"

เหล็งฮู้ชงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ที่แท้โก่ยเฮียต้องการให้เราหนีเอาชีวิตรอดเพียงลำพัง เรื่อง

นี้ไม่ต้องเอ่ยถึงแล้ว ทั้งหมดจะตายก็ตายด้วยกัน ยังสนใจมากความไยกัน?"

แมวราตรีเห็นเกลี้ยกล่อมเขาไม่สำเร็จ ทราบว่ากล่าวมากความก็ไม่มีประโยชน์ แต่คืนนี้หากไม่อาศัยความมืดหลบหนีไป พรุ่งนี้ฟ้าสางสว่างฝ่ายตรงข้ามทุ่มเทกำลังบุกจู่โจม ก็ไม่มีโอกาสเอาตัวรอดอีก อดทอดถอนใจมิได้

พลันได้ยินผัคนหลายคนหัวร่อฮาฮา ยิ่งหัวร่อยิ่งเบิกบานหรรษา เหล็งฮู้ชงและแมวราตรีพอฟัง ทราบว่าเป็นหกเซียนหุบเขาท้อ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'ในโลกมีแต่ตัวประหลาดทั้งหกนี้ ที่ความตายกรายมาถึงศีรษะยังสรวลเสเฮฮาเช่นนี้'

ได้ยินคนในหกเซียนหุบเขาท้อผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ในโลกกลับมีตัวโง่งมเช่นนี้ อยู่ดีๆ พาเท้าทั้งคู่ไปเหยียบใส่ประตเหล็ก ฮา ฮา น่าขบขันแทบตายแล้ว"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"พวกเจ้าคิดลองลิ้มชิมรสชาติถูกตะปูเหล็กทะลุเท้า ไยไม่หาค้อนเหล็กสักด้ามตอกตะปูเหล็กใส่หลังเท้าตัวเอง ฮา ฮา"

เหล่าผู้ห้าวหาญถูกตะปูเหล็กทะลุเท้า บังเกิดความเจ็บปวดอยู่แล้ว พานมีคนไม่รู้จักดีชั่ว หัวร่อเยาะอยู่ด้านข้าง ถึงกับแผดด่าเป็นการใหญ่ มีบางคนหยิบฉวยอาวุธหมายลงมือ

เหล็งฮู้ชงเห็นเรื่องราวลุกลามออกไป พลันร้องว่า

"นี่เป็นอะไร ช่างแปลกประหลาดนัก"

หกเซียนหุบเขาท้อพอฟัง พากันวิ่งเข้ามาถามว่า

"มีอันใดน่าประหลาด?"

"เราเห็นมุสิกหกตัวคาบแมวตัวหนึ่งวิ่งผ่านไป"

หกเซียนหุบเขาท้อยินดียิ่ง กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

"มุสิกคาบแมว พวกเราไม่เคยเห็นมาก่อน ไปยังที่ใดแล้ว?"

เหล็งฮู้ชงชี้มือไปทางหนึ่ง เซียนรากท้อรีบคว้ามือเหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"ทั้งหมดไปชมด"

เหล่าผู้ห้าวหาญทราบว่า เหล็งฮู้ชงอ้อมด่าพวกมันเป็นมุสิก พวกมันกลับยึดถือเป็นจริง ล้วนเปล่งเสียงหัวร่อออกมา หกเซียนหุบเขาท้อกลับห้อมล้อมเหล็งฮู้ชงไปยังโบสถ์หลัง

เหล็งฮู้ชงคิดล่อพวกมันไป มิให้มีปากเสียงกับเหล่าผู้ห้าวหาญ ดังนั้นชี้มือวุ่นวาย คนทั้งเจ็ดยิ่งไปยิ่งไกล เซียนลำต้นท้อพลันผลักประตูโบสถ์บานหนึ่งออกเหล็งฮู้ชงร้องว่า

"มสิกหกตัวหามแมวตัวหนึ่งมดเข้าถ้ำไปแล้ว"

เซียนรากท้อกวัดแกว่งจุดชุดไฟจุดกับตะเกียงน้ำมันบนโต๊ะบูชาภายในห้องกล่าวว่า

"ที่ใดมีถ้ำ พวกเราต้อนมุสิกออกมา"

เห็นภายในห้องประดิษฐานรูปปั้นพระโพธิสัตว์ อยู่ในท่าหันหน้าหาผนังไหนเลยมีถ้ำโพรงอันใด

เซียนดอกท้อชักชวนว่า

"พวกเราเคลื่อนย้ายรปปั้น ดว่ามีถ้ำโพรงหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงร้องทัดทานว่า

"ไม่ได้ นี่เป็น**ตักม้อเล่าโจ้ว** *(พระโพธิธรรม)*"

เขาทราบว่าตักม้อเล่าโจ้วเป็นผู้ก่อตั้งเสียวลิ้มยี่ และเป็นต้นกำเนิดวิชาบู๊ของแผ่นดิน ครั้งกระโน้นตักม้อเล่าโจ้วกักตัวเองหันหน้าหาผนังเก้าปี ในที่สุดสำเร็จแตกฉาน ดังนั้นรูปปั้นตักม้อที่ประดิษฐานภายในวัดล้วนหันหน้าหาผนัง ดราครั้งนี้ทั้งหมดมายังเสียวลิ้มยี่ ไม่

แตะต้องสมบัติทุกชิ้นภายในวัด รูปปั้นของตักม้อเล่าโจ้วนี้ยิ่งไม่อาจลบหลู่ได้

แต่เซียนหุบเขาท้อไม่ฟังเสียง เซียนดอกท้อ เซียนใบท้อ และเซียนผลท้อยื่นมือผลักดันรูปปั้น คนทั้งสามใช้กำลังโดยพร้อมเพรียงแฝงพลังนับพันชั่งได้ยินเสียงครืดครืด ตัวรูปปั้นตักม้อพลิกกลับมาทันใด ผู้คนทั้งเจ็ดคนส่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียง เห็นแผ่นเหล็กแผ่นหนึ่งลอยขึ้นช้าๆ ปรากฏเป็นถ้ำโพรงแห่งหนึ่ง กลไกของแผ่นเหล็กขึ้นสนิม เซียนดอกท้อและพวกทั้งสองออกกำลังผลักดันบังเกิดเสียงระคายหู

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"มีถ้ำแห่งหนึ่ง"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"รีบเข้าไปดูมุสิก"

พลางก้มศีรษะมุดเข้าถ้ำไปก่อน เซียนลำต้นท้อและพวกไหนเลยยอมล้าหลังพากันมุดเข้าไป ภายในถ้ำคล้ายโล่งกว้างยิ่ง ได้ยินเสียงฝีเท้าคนทั้งหกดังสับสน แต่แล้วคนทั้งหกส่งเสียงร่ำร้องวิ่งกลับออกมา

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"ภายในถ้ำมืดสนิท ลึกล้ำไม่เห็นก้น"

เซียนใบท้อกล่าวว่า

"เมื่อมืดมิดสนิท ทราบได้อย่างไรว่าลึกล้ำยิ่ง ไม่แน่นักว่าเดินอีกหลายก้าวจะถึงสุดทาง"

"เมื่อทราบว่าเดินอีกหลายก้าวจะถึงสุดทาง ท่านไฉนไม่เกินอีกหลายก้าวให้ถึงสุดทาง?"

"เราบอกว่า *'ไม่แน่นัก'* ไม่ได้บอกว่า *'แน่นอน'* ระหว่าง *'ไม่*

แน่นัก' กับ *'แน่นอน'* มีข้อแตกต่างกันนัก"

"เมื่อทราบว่า *'ไม่แน่นัก'* ท่านไยต้องกล่าวมากความ?"

เซียนรากท้อตัดบทว่า

"ทุ่มเถียงอันใด รีบจุดคบไฟสองอันเข้าไปดู"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"ไฉนจุดเพียงสองอัน จุดสามอันไม่ได้หรือ?"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"เมื่อจุดสามอันได้ ไฉนไม่จุดสี่อัน?"

คนทั้งหกปากกล่าววาจา มือเท้าไม่นิ่งเฉย ชั่วพริบตาหักขาโต๊ะจุดคบไฟสี่อัน คนทั้งหกแย่งกันถือคบไฟมุดเข้าถ้ำไป

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ดูท่าที่นี่เป็นอุโมงค์ลับของเสียวลิ้มยี่ คราก่อนเราถูกกักขังที่หมู่บ้านเหมยเขาโกวซัว ก็ผ่านอุโมงค์ยาวเหยียดสายหนึ่ง ดูท่าเอี่ยงเอี้ยงถูกคุมขังอยู่ภายใน'

พอได้คิด ถึงกับใจเต้นระทึก มุดเข้าถ้ำไป เร่งฝีเท้าติดตาม หกเซียนหุบเขาท้อจนทัน ทางอุโมงค์นี้โล่งกว้างยิ่ง ต่างกับทางอุโมงค์ของหมู่บ้านเหมยที่ชุ่มชื้น เพียงแต่มีกลิ่นอับ หายใจไม่สะดวก

เซียนผลท้อกล่าวว่า

"ไฉนไม่เห็นมุสิกตัวนั้น คาดว่าไม่ได้มุดเข้าถ้ำนี้ พวกเรากลับออกไปหาจากที่อื่น"

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"เมื่อถึงสุดทางค่อยกลับไปก็ไม่สาย"

พลันบังเกิดเสียงหวีด ไม้เท้าพระธรรมด้ามหนึ่งกระแทกลงกลางอากาศ เซียนดอกท้อเดินอยู่หน้าสุด รีบพุ่งถอยไปด้านหลัง ปะทะชนถูกเซียนผลท้อ เห็นหลวงจีนรูปหนึ่งถือไม้เท้าพระธรรม

ถลันหายลับกับผนังขวามือ

เซียนดอกท้อเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า

"เท็กลื้อโฉด กลับหลบซ่อนอยู่ที่นี้ลอบทำร้ายบิดา"

พลางยื่นมือตะปบใส่ผนัง ได้ยินเสียงหวีด ผนังซ้ายมือปรากฏไม้เท้าพระธรรมอีกด้ามหนึ่งกระแทกลงมา ไม้เท้าพระธรรมนี้ปิดสกัดหนทางถอยของเซียนดอกท้อไปสิ้น ได้แต่พุ่งตัวไปเบื้องหน้าเท้าซ้ายเพิ่งแตะพื้น เบื้องขวาปรากฏไม้เท้าพระธรรมอีกด้ามหนึ่งจู่โจมออกมา

ยามนี้เหล็งฮู้ชงเห็นชัดตาว่า คนใช้ไม้เท้าพระธรรมมิใช่คนมีชีวิต แต่เป็นมนุษย์เหล็กที่ควบคุมด้วยกลไก เพียงติดตั้งอย่างแนบเนียน ขอเพียงมีคนเหยียบถูกกลไกบนพื้น จะปรากฏไม้เท้าพระธรรมจู่โจมออกมา ทุกไม้เท้าล้วนร้ายกาจยิ่ง

เซียนดอกท้อชักกระบองสั้นออกต้านปะทะ เสียงตังเมื่อกระบองสั้นถูกกระแทกหลุดจากมือ ดังนั้นรีบกลิ้งตัวไปตามพื้นดินปรากฏไม้เท้าพระธรรมอีกด้ามหนึ่งกระแทกลงมา

เซียนรากท้อและเซียนกิ่งท้อพากันดึงกระบองสั้น ถลันเข้าไปช่วยพี่น้องของตน เพิ่งต้านไม้เท้านี้ไว้ ไม้เท้าที่สองก็จู่โจมมาถึงเซียนลำต้นท้อ เซียนใบท้อ และเซียนผลท้อโถมเข้าไป ใช้กระบองสั้นต่อสู้กับไม้เท้าพระธรรมบนผนังสองฟากข้าง

หลวงจีนเหล็กที่ใช้ไม้เท้าพระธรรมแม้ไม่มีชีวิต แต่ผู้ที่ติดตั้งแสดงว่าเป็นช่างที่มีความคิดอ่านละเอียดลึกซึ้ง ทุกไม้เท้าที่จู่โจมออกล้วนลึกล้ำพิสดาร มิหนำซ้ำแขนของหลวงจีนเหล็กและไม้เท้าพระธรรมไม้เท้าหลอมจากเหล็กกล้า มีน้ำหนักร่วมร้อยชั่ง กอปรกับควบคุมด้วยกลไก พลังที่จู่โจมลงมาไม่ต่างกับยอดฝีมือทรงพลังผู้หนึ่ง

หกเซียนหุบเขาท้อแม้มีฝีมือกล้าแข็ง แต่กระบองสั้นมีขนาด

สั้นเกินไป ยากที่จะต้านไม้เท้าพระธรรมได้ พี่น้องทั้งหมดส่งเสียงร้องคร่ำครวญ คิดล่าถอยออกไป ที่ด้านข้างพลันบังเกิดเสียงหวีดหวือเงาไม้เท้าพระธรรมเกลื่อนกล่น ครั้นเมื่อสืบเท้าออกไปก็เพิ่มหลวงจีนเหล็กอีกหลายรูปกลุ้มจู่โจมใส่

เหล็งฮู้ชงเห็นสถานการณ์คับขัน กอปรกับดูออกว่าทุกกระบวนท่าของหลวงจีนล้วนมีช่องโหว่ ดังนั้นชักกระบี่แทงใส่ข้อมือของหลวงจีนเหล็กสองรูป เสียงตังตังเมื่อปลายกระบี่แทงถูกจุดบนข้อมือหลวงจีนเหล็ก สะเก็ดไฟแลบพุ่งกระบี่ทั้งสองเล่มดีดกระดอนกลับมา

พลันได้ยินเซียนรากท้อส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ถูกไม้เท้าพระธรรมกระแทกล้มลงกับพื้น เหล็งฮู้ชงพลอยว้าวุ่นใจขึ้นมา เห็นเงาไม้เท้าวูบวาบ ดังนั้นไม่ขบคิดใคร่ครวญแทงออกอีกสองกระบี่ แทงถูกจุดสำคัญของหลวงจีนเหล็ก แต่เพียงขุดเอาเศษสนิมที่ทรวงอกท้องน้อยหลวงจีนเหล็กลงมา

ทันใด เบื้องหน้าสายตามืดทะมึน มองไม่เห็นอันใด ที่แท้หกเซียนหุบเขาท้อพกนำคบไฟสี่อัน เมื่อถลันเข้าไปต่อสู้กับหลวงจีนเหล็กก็โยนทิ้งกับพื้นคบไฟเหล่านี้เป็นขาโต๊ะ เมื่อถืออยู่ในมือยังลุกไหม้พอโยนทิ้งกับพื้น ไม่นานก็ดับไป

เหล็งฮู้ชงมองไม่เห็นอันใดถึงกับมือไม้ปั่นป่วน จากนั้นปวดแปลบที่ไหล่ซ้ายเสียหลักล้มลง ได้ยินเสียงโอดโอย เสียงเรียกหามารดาดังระงม หกเซียนหุบเขาท้อล้วนถูกกระแทกล้มลง

เหล็งฮู้ชงหมอบฟุบกับพื้น ได้ยินเสียงลมหวีดหวือดังขึ้นที่ด้านหลัง ล้วนเป็นเสียงไม้เท้าพระธรรมกวาดผ่าน คล้ายตกอยู่ในฝันร้ายไม่นานให้หลังเสียงลมค่อยสงบลง เสียงครืดคราดไม่ขาดหู คล้ายกับว่าหลวงจีนเหล็กทั้งหลายกลับคืนสู่ตำแหน่งเดิม

จากนั้นแสงไฟสว่างวูบ มีคนร้องเรียกว่า

"เหล็งฮู้กงจื้ออยู่ที่นี้หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงยินดียิ่ง ร้องตอบทั้งที่หมอบกับพื้นว่า

"เราอยู่ที่นี้"

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ผู้คนหลายคนเร่งรุดมา กลับเป็นแมวราตรีและพวก ที่แท้แมวราตรีและพวกเห็นเหล็งฮู้ชงไม่กลับไปในใจห่วงใยกังวล ผู้คนสิบกว่าคนจึงสืบเสาะมา พอเข้าตึกตักม้อ ก็พบเห็นปากทางเข้าอุโมงค์

เหล็งฮู้ชงและหกเซียนหุบเขาท้อนอนกระจัดกระจายกับพื้นหลั่งโลหิตโชมกาย สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง โจ้วโชยชิวร้องว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ ท่านเป็นไรแล้ว?"

เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวว่า

"อย่าได้เข้ามา ยืนแน่วนิ่ง อย่าได้เคลื่อนไหว พอเคลื่อนไหวก็กระแทกถูกกลไก"

โจ้วโชยชิวรับคำว่า

"ทราบแล้ว เราจะใช้แส้อ่อนลากพวกท่านออกมา"

พลางโบกสะบัดแส้อ่อน ม้วนใส่เท้าซ้ายเซียนกิ่งท้อซึ่งอยู่นอกสุดของอุโมงค์ฉุดลากออกมา ค่อยใช้แส้อ่อนม้วนพันเท้าขวาเหล็งฮู้ชงฉุดลากออกมาอีกคนหนึ่ง

โจ้วโชยชิวทยอยลากห้าเซียนหุบเขาท้อที่หลงเหลือออกมาโดยไม่กระทบถูกกลไก หลวงจีนเหล็กที่ติดตั้งอยู่สองฟากข้างผนังก็ไม่กระโดดออกมาทำร้ายคน

เหล็งฮู้ชงส่ายโงนเงนลุกขึ้นยืน ตรวจดูอาการของหกเซียนหุบเขาท้อ เห็นหัวไหล่และกลางหลังของคนทั้งหกล้วนถูกไม้เท้าพระธรรมกระแทกทำร้ายตี ทั้งหกมีผิวหนังหนา บวกกับเกร็งกำลังต่อต้านเพียงรับบาดเจ็บทางผิวกาย

โจ้วโซยชิวถามว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

เหล็งฮู้ชงบอกเล่าเหตุการณ์ให้ทราบโดยคร่าวๆ จากนั้นกล่าวว่า

"คาดว่าเสี่ยโกวถูกคุมขังอยู่ภายใน พวกเราต้องนึกหาวิธีทำลายหลวงจีนเหล่านี้"

พลางสั่งคนออกไปขนย้ายก้อนหินหนักร้อยสองร้อยชั่งมาสักหลายก้อน มีคนสามคนถลันออกไป ขนย้ายหินใหญ่เข้ามาสามก้อนล้วนเป็นหน่อและภูเขาจำลองที่อยู่ตามลานวัด

เหล็งฮู้ชงยกหินก้อนหนึ่ง เกร็งกำลังโยนกลิ้งไปตามพื้นดิน ได้ยินเสียงครืนครั่นเลื่อนลั่น กระทบถูกกลไก ผนังสองฟากข้างบังเกิดเสียงครืดคราด หลวงจีนเหล็กมากมายหลายรูปถลันออกมา เงาไม้เท้ากวัดแกว่ง เสียงลมหวีดหวือดังไม่ขาดหู ไม้เท้าพระธรรมกวาดขวางกระแทกตรง ผ่านไปเนิ่นนานหลวงจีนเหล็กทั้งหลายค่อยหดกลับไปในผนังศิลา

เหล่าผู้ห้าวหาญชมดูจนตาลายพร่าพราย แลบลิ้นด้วยความตระหนก แมวราตรีกล่าวกว่า

"กงจื้อ หลวงจีนเหล็กเหล่านี้ควบคุมด้วยกลไก ขอเพียงใช้ก้อนหินทุ่มอีกหลายครั้ง แรงกลไกสิ้นสุด หลวงจีนเหล็กก็เคลื่อนไหวไม่ได้แล้ว"

เหล็งฮู้ชงร้อนรุ่มใคร่ช่วยเหลือเอี่ยงเอี้ยงรอดจากห้วงอันตราย ดังนั้นกล่าวว่า

"สภาวะของไม้เท้าเหล็กไม่เชื่องช้า ไม่ทราบต้องร่ายรำอีกกี่ครั้ง แรงกลไกค่อยสูญสิ้น ท่านใดมีดาบวิเศษกระบี่วิเศษ ขอหยิบยืมสักครา"

คนผู้หนึ่งแหวกฝ่ากลุ่มคนออกมา ชักดาบจากฝัก กล่าวว่า

"เม่งจู้ อาวุธของเราเล่มนี้คมกล้าอยู่บ้าง"

เหล็งฮู้ชงเห็นคนผู้นี้เบ้าตาลึกกลวง จมูกงองุ้ม ใต้คางไว้เคราเหลืองคล้ายเป็น**ชาวไซยก** *(ชายแดนตะวันตก)* พอรับดาบมารู้สึกว่าเยียบเย็นผิดธรรมดา ดังนั้นบอกขอบใจ สืบเท้าไปเบื้องหน้า

หกเซียนหุบเขาท้อพากันร้องคำ "ระวัง" เหล็งฮู้ชงสืบเท้าไปอีกสองก้าวได้ยินเสียงหวีด ไม้เท้าพระธรรมด้ามหนึ่งกระแทกลงยังศีรษะเหล็งฮู้ชงเห็นกระบวนท่านี้สามครั้งแล้ว ดังนั้นสะบัดดาบออกโดยลังเลเสียงฉับเมื่อฟันข้อมือขวาของหลวงจีนเหล็กขาดสะบั้น มือเหล็กและไม้เท้าพระธรรมเหล็กร่วงหล่นกับพื้น เหล็งฮู้ชงต้องร้องชมเชยว่า

"ดาบวิเศษนัก"

ตอนแรกเขายังกริ่งเกรงว่าดาบเล่มนี้ไม่คมกล้าพอ ไม่สามารถฟันข้อมือของหลวงจีนเหล็กได้ เห็นดาบเล่มนี้ฟันเหล็กดังฟันหยวกถึงกับคึกคักอักโข ใช้ดาบต่างกระบี่ ร่ายรำกระบวนท่าในเก้ากระบี่เดียวดายออกมา

หลวงจีนเหล็กจู่โจมจากผนังสองฟากข้างโดยไม่หยุดยั้ง แต่ข้อมือพอถูกฟันหัก ไม้เท้าพระธรรมร่วงหล่น แขนทั้งสองแม้ยังกวัดแกว่งไปมา ก็ปราศจากการคุกคาม

เหล็งฮู้ชงยิ่งรุดหน้า กระบวนท่าของหลวงจีนเหล็กยิ่งลึกล้ำในใจต้องลอบเลื่อมใส แต่หลวงจีนเหล็กจะอย่างไรไม่มีชีวิต กระบวนท่าพอใช้ออก ก็เผยช่องว่างจุดอ่อน พอถูกฟันข้อมือขาดแทบกลับกลายเป็นเศษเหล็กไปแล้ว

เหล่าผู้ห้าวหาญชูคบไฟติดตาม ส่องแสงสว่างให้กับเขา หลังจากฟันมือเหล็กขาดไปร้อยกว่าข้าง ในผนังไม่มีหลวงจีนเหล็กทะยานออกมาอีก มีคนลองนับดูพบว่าหลวงจีนเหล็กมีทั้งสิ้นหนึ่งร้อยแปดรูป

เหล็งฮู้ชงต้องการพบหน้าเอี่ยงเอี้ยงโดยเร็ว รับคบไฟอันหนึ่งชิงเป็นผู้นำทาง ทางอุโมงค์ลาดเทลงไป เดินทางประมาณสามลี้ ทางอุโมงค์เชื่อมติดต่อกับถ้ำธรรมชาติหลายแห่ง ไม่ได้เผชิญกลไกกับดักอันใดอีก

ทันใด เบื้องหน้าปรากฏแสงรำไรสาดลอดเข้ามา เหล็งฮู้ชงเร่งฝีเท้าก้าวปราดออกไป รู้สึกใต้เท้าอ่อนยวบ กลับเหยียบถูกหิมะชั้นหนึ่ง พร้อมกันนั้นสูดได้อากาศเยียบเย็นบริสุทธิ์ ที่แท้ออกมาถึงเบื้องหน้า อยู่ข้างลำธารป่าเขาสายหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความผิดหวัง อุโมงค์สายนี้กลับไม่ได้ทอดสู่ที่คุมขังของเอี่ยงเอี้ยง ได้ยินแมวราตรีที่ด้านหลังกล่าวว่า

"ถ่ายทอดวาจาเรา อย่าได้ส่งเสียงดังไป คาดว่าพวกเรามาถึงเชิงเขาเสียวซิกฮงแล้ว"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"หรือว่าพวกเราพ้นจากห้วงอันตรายแล้ว?"

แมวราตรีกล่าวว่า

"กงจื้อ ดูท่าพวกเราเปะปะโดยบังเอิญ ค้นพบอุโมงค์ลับออกจากเสียวลิ้มยี่"

เหล็งฮู้ชงทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี ส่งดาบวิเศษคืนแก่ผู้ห้าวหาญชาวไซฮกนั้นกล่าวว่า

"รีบถ่ายทอดวาจาไป ให้ทั้งหมดออกจากทางอุโมงค์"

แมวราตรีสั่งทุกผู้คนกระจายกำลังออกค้นหาเส้นทาง พร้อมกับจัดคนเฝ้าทางออกของอุโมงค์แต่ไกล ป้องกันศัตรูบุกจู่โจม ไม่นานให้หลังคนที่ค้นหาทางกลับมารายงานว่า มาถึงเชิงเขาเสียวซิกฮงจริงๆ ที่นี้เป็นหลังเขา เมื่อเงยหน้ามองสามารถมองเห็นวัดวาบนยอดเขา

ยามนี้เหล่าผู้ห้าวหาญยังไม่พ้นจากห้วงอันตราย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าส่งเสียงดัง ผู้ห้าวหาญที่ออกจากทางอุโมงค์ยิ่งมายิ่งมาก จากนั้นผู้บาดเจ็บและซากศพผู้ตายล้วนถูกหามออกมา ทั้งหมดมีชีวิตรอดจากห้วงความตาย ล้วนปีติยินดียิ่ง

หมีดำในสองหมีทะเลทรายกล่าวว่า

"เม่งจู้ ลูกเต่าทั้งหลายเข้าใจว่าพวกเรายังอยู่ภายในวัด มิสู้ตีตลบหลังพวกมันตัดหางลูกเต่าเหล่านั้น ระบายโทสะในอกสักครา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พวกเรามายังเสียวลิ้มเพื่อรับเสี่ยโกว เมื่อรับเสี่ยโกวไม่ได้ต้องค้นหาต่อไป อย่าได้ก่อการฆ่าฟันมากความ"

หมีขาวแค่นเสียงเฮอะ กล่าวว่า

"จะดีชั่วเราต้องจับตัวลูกเต่าสักหลายตัวมารับประทาน ไม่เช่นนั้นปล่อยให้พวกมันรังแกคนเกินไป"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายถ่ายทอดคำสั่ง ให้ทั้งหมดแยกย้ายจากไป หากพบพานฝ่ายธัมมะ ทางที่ดีอย่าได้ลงมือ ผู้ใดทราบข่าวของเสี่ยโกวให้กระจายข่าวออกไป ตราบใดที่เหล็งฮู้ชงยังมีชีวิตอยู่ ต้องช่วยเสี่ยโกวออกมาให้จงได้ พี่น้องภายในวัดล้วนออกมาแล้วหรือไม่?"

แมวราตรีเดินถึงปากทางออกของอุโมงค์ ร้องถามเข้าไปหลายคำ ภายในไม่มีผู้คนตอบคำ จึงกลับมารายงานว่า

"ล้วนออกมาแล้ว"

เหล็งฮู้ชงพลันบังเกิดความคึกคะนองขึ้น กล่าวว่า

"ทั้งหมดส่งเสียงพร้อมกันสามครั้ง ขู่ขวัญฝ่ายธัมมะสักครา"

โจ้วโชยชิวหัวร่อพลางกล่าวว่า

"วิเศษแท้ ทั้งหมดร้องตามเม่งจู้"

เหล็งฮู้ซงเกร็งลมปราณร้องว่า

"ทั้งหมดร้องตามเรา...นี่ พวกเราลงจากเขาแล้ว"

ผู้คนหลายพันคนส่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียงว่า

"นี่ พวกเราลงจากเขาแล้ว"

เหล็งฮั้ซงร้องอีกว่า

"พวกท่านชมหิมะบนเขาเถอะ"

เหล่าผู้ห้าวหาญร้องตามว่า

"พวกท่านชมหิมะบนเขาเถอะ"

เหล็งฮู้ซงหัวร่อพลางกล่าวว่า "ไปกันเถอะ" พลันปรากฏคนผู้หนึ่งร้องดังๆ ว่า

"พวกเจ้าเหล่าลูกเต่า ไสหัวไปหาบรรพบุรุษพวกเจ้าสิบแปดร่น"

เหล่าผู้ห้าวหาญร้องตามว่า

"พวกเจ้าเหล่าลูกเต่า ไสหัวไปหาบรรพบุรุษเจ้าสิบแปดรุ่น"

ผู้คนหลายพันคนส่งเสียงด่าทอถ้อยคำอันหยาบคาย สุ้มเสียงสะท้านทั่ว นับว่าไม่เคยมีมาก่อน

ทุกผู้คนร่ำร้องชั่วขณะ บนเขาไม่มีความเคลื่อนไหวใด เห็นฟ้าสางรำไรจึงแยกย้ายจากไป เหล็งฮู้ซงครุ่นคิดขึ้น

'เรื่องสำคัญประการแรกในตอนนี้คือเสาะหาร่องรอยเอี่ยงเอี้ยงรองลงมาไปคือสืบเสาะว่าเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสองถูกผู้ใดทำร้าย เรื่องสองประการนี้ควรดำเนินการอย่างไร'

นึกถึงตอนนี้ ห้วงสมองบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น

'หลวงจีนเสียวลิ้มยี่และผู้คนฝ่ายธัมมะ ทราบว่าพวกเราลงจากเขาเสียวซิกฮงแล้ว เมื่อล้อมจับไม่สำเร็จ ย่อมต้องกลับเข้าเสียวลิ้มยี่ ไม่แน่ว่านำพาเอี่ยงเอี้ยงอยู่ข้างกาย คิดกระทำเรื่องสองประการนี้

สมควรกลับเสียวลิ้มยี่'

หวนนึกถึงการปะปนเข้าเสียวลิ้มยี่ ผู้คนยิ่งน้อยยิ่งดี ดังนั้น กล่าวคำอำลาแมวราตรี เล่าเท้าจี้อ โจ้วโชยชิว หัวหน้าพรรคทางช้างเผือกและพวกว่า

"ทั้งหมดแยกย้ายดำเนินการ หลังจากรับตัวเสี่ยโกวกลับมาค่อยดื่มกินอย่างเต็มที่"

แมวราตรีกล่าวว่า

"กงจี้อ ท่านคิดไปที่ใด?"

เหล็งฮั้ชงกล่าวว่า

"ตอนนี้อภัยที่ไม่สะดวกกับการบอกกล่าว วันหน้าค่อยบอกเล่าโดยละเอียดเอง"

ทุกผู้คนไม่กล้าถามไถ่มากความ น้อมกายคารวะจากไป

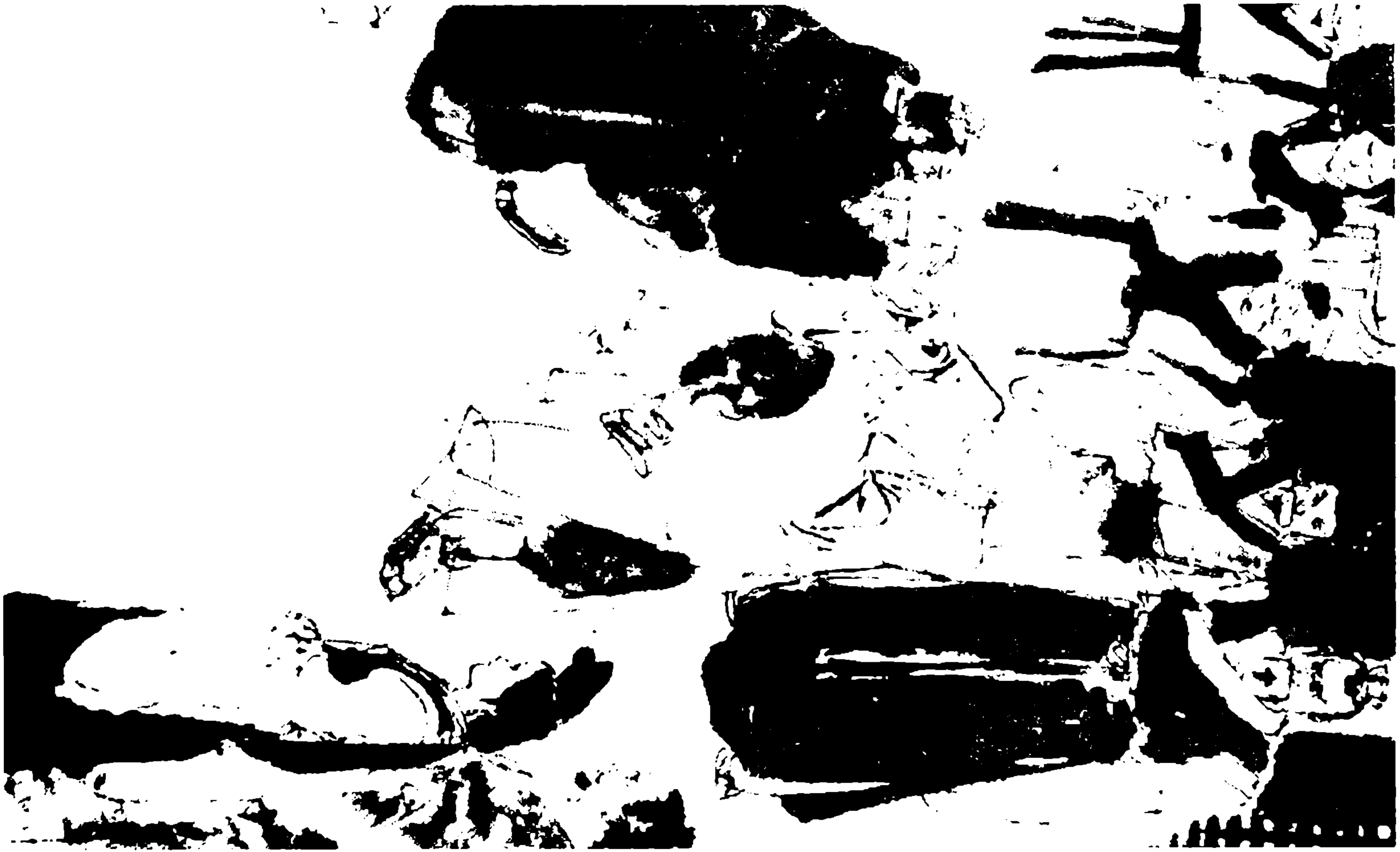

บทที่ 27
สามตึกสะท้านฟ้า

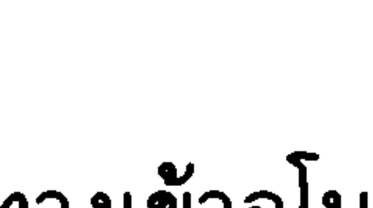

เหล็งฮู้ชงมุดเข้าดงไม้ โผพุ่งขึ้นบนยอดไม้ ซ่อนตัวอยู่ในกิ่งใบอันแน่นหนา ชั่วครู่ให้หลัง ได้ยินสรรพเสียงของเหล่าผู้ห้าวหาญค่อยสงบลง ในที่สุดเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง คาดว่าทุกผู้คนแยกย้ายจากไปหมดสิ้นแล้ว

เหล็งฮู้ชงค่อยกลับมายังปากทางเข้าอุโมงค์ พบว่าไม่มีร่องรอยผู้คน ปากทางออกซ่อนอยู่หลังก้อนหิน มีต้นไม้ต้นหญ้าบดบัง ผู้ที่ไม่ทราบความนัย ต่อให้มาถึงข้างเคียง ก็ไม่พบเห็นเด็ดขาด

เหล็งฮู้ชงกลับเข้าอุโมงค์สาวเท้าก้าวปราดอย่างเร่งร้อน กลับมายังตึกตักม้อได้ยินที่โบสถ์หน้าบังเกิดเสียงผู้คนดังมา คาดว่าผู้คนฝ่ายธัมมะส่งคนมาสืบเสาะ ดังนั้นเกร็งกำลังใส่สองแขน ผลักดันรูปปั้นตักม้อคืนสู่ที่เดิม ครุ่นคิดขึ้น

'เราสมควรแอบฟังการประชุมของผู้นำฝ่ายธัมมะ หาทางสืบเสาะที่คุมขังของเอี่ยงเอี้ยง แต่ในเสียวลิ้มยี่มีห้องนับร้อยพันหลัง ไม่ทราบพวกเขานัดชุมนุมกันที่ใด?'

หวนนึกถึงคราก่อนหลวงจีนปิงแซชักนำตนเองเข้าพบเจ้าอาวาสปิงเจ่งที่ห้องเจ้าอาวาส ดังนั้นวิ่งออกจากตึกตักม้อ บ่ายหน้าไปยังด้านหลัง

แต่วัดเสียวลิ้มยี่มีห้องหับมากมาย เหล็งฮู้ชงวิ่งอยู่ชั่วขณะ

ยังไม่พบห้องเจ้าอาวาส ได้ยินเสียงฝีเท้ากระทบโสต เบื้องนอกมีผู้คนสิบกว่าคนเดินมา เหลิงฮู้ชงพอดีอยู่ในโบสถ์ข้าง ซึ่งแขวนป้ายขวางจารึกข้อความ “อาณาอันร่มรื่น” เห็นรอบบริเวณไม่มีที่ซ่อนกาย จึงโผพุ่งขึ้นไปซ่อนตัวอยู่หลังป้ายขวาง

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา ผู้คนเจ็ดแปดคนเดินเข้าโบสถ์ คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

“ชนชาวอธรรมเหล่านั้นมีความสามารถไม่น้อย พวกเราล้อมรอบบริเวณไว้ดั่งถังเหล็กใบหนึ่ง ยังถูกพวกมันหนีลงจากเขา”

ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

“ดูท่าบนเขาเสียวซิกฮงมีทางอุโมงค์ใดทอดลงจากเขา ไม่เช่นนั้นพวกมันไหนเลยหลบหนีออกไปได้”

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

“ไม่มีทางอุโมงค์เด็ดขาด อาตมาบวชที่วัดเสียวลิ้มยี่สิบกว่าปี ไม่เคยได้ยินว่ามีทางลับใดลงจากเขา”

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งตวาดว่า

“ผู้ใด ออกมาให้กับเรา”

เหลิงฮู้ชงใจหายวาบ เข้าใจว่าร่องรอยของตนเองถูกพบเห็น ขณะจะกระโดดลงไป หลังป้ายขวางขวามือบังเกิดเสียงหัวร่อฮาฮา คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

“บิดาระบายลมหายใจ โชยฝุ่นละอองร่วงหล่น กลับถูกพวกเจ้าพบเห็น”

สุ้มเสียงก้องกังวาน กลับเป็นเสียงเฮี่ยงมุ่งเทียน สร้างความตื่นเต้นยินดีแก่เหลิงฮู้ชงยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

‘ที่แท้เฮี่ยงตั่วกอซ่อนอยู่ที่นี้แต่แรก วิชากลั้นลมหายใจของเขายอดเยี่ยมยิ่ง เรากลับไม่ได้ยิน’

ความคิดเพิ่งบังเกิด ได้ยินเสียงดังเบาๆ เบื้องซ้ายล้วนมีคนกระโดดลงไป ผู้คนสามคนส่งเสียงร้องคำเดียวก็ขาดหายไป

เหล็งฮู้ชงอดชะโงกศีรษะมองมิได้ เห็นภายในโบสถ์ปรากฏเงาดำสองสายพุ่งฉวัดเฉวียน หนึ่งคือเฮี่ยงมุ่งเทียน อีกผู้หนึ่งรูปร่างใหญ่ กลับเป็นยิ่มอั้วเกี้ย

คนทั้งสองฟาดฝ่ามือโดยไร้เสียง พอฟาดออกหนึ่งฝ่ามือต้องมีคนผู้หนึ่งล้มลง ชั่วพริบตาภายในโบสถ์มีคนล้มลงแปดคน สามในแปดนอนฟุบแน่นิ่ง อีกสามคนนอนหงาย ล้วนตาเบิกโพลง กล้ามเนื้อใบหน้าไม่กระตุกแม้แต่น้อย แสดงว่ายิ่มอั้วเกี้ยและเฮี่ยงมุ่งเทียนฟาดตายคามือ

ยิ่มอั้วเกี้ยถูมือทั้งสอง กล่าวว่า

"เอี้ยงยี้ ลงมาเถอะ"

ที่ป้ายขวางซ้ายมือปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพลิ้วปราดลงมา นางรูปกายอ้อนแอ้นคือเอี่ยงเอี้ยงที่ไม่พบพานเป็นเวลานาน

เหล็งฮู้ชงพลุ่งพล่านใจ เห็นนางสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบ สีหน้าอิดโรยขณะจะกระโดดลงไปพบพาน ยิ่มอั้วเกี้ยก็โบกมือคราหนึ่ง เหล็งฮู้ชงฉุกคิดขึ้น

*'พวกเขามาก่อน เราซ่อนตัวอยู่หลังป้ายขวาง พวกเขา ย่อมพบเห็น**ยิ่มเล่าชิงแช** (ท่านผู้สูงอายุแซ่ยิ่ม) สั่งเราอย่าได้ออกไปหมายความว่าอย่างไร?'*

จากนั้นเข้าใจจิตเจตนาของยิ่มอั้วเกี้ยในบัดดล ที่แท้ปรากฏผู้คนหลายคนถลันเข้าประตูโบสถ์ สายตายามกวาดมอง พบเห็นซือแป๋ซือบ้อ เจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่ปึงเจ่งไต้ซือ นอกจากนี้ยังมีผู้คนไม่น้อย

เหล็งฮู้ชงไม่กล้าชมดูมากความ หดศีรษะกลับมายังหลังป้าย

ขวาง ใจเต้นระทึกตูมตาม ครุ่นคิดขึ้น

'เอี่ยงเอี้ยงและพวกตกอยู่ในวงล้อม ต่อให้เราร่างแหลกลาญเป็นผุยผงก็ต้องช่วยนางออกมา'

ได้ยินเจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"อมิตตพุทธ ประสกทั้งสามมีพลังฝ่ามือร้ายกาจนัก สีกาเมื่อออกจากเสียวลิ้มยี่เหตุใดไปแล้วย้อนกลับมา สองท่านนี้คงเป็นยอดฝีมือผาไม้ดำ อภัยที่อาตมาไม่รู้จัก"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ท่านนี้เป็น**ยิ่มก่าจู้** *(หัวหน้านิกายแซ่ยิ่ม)* แห่งนิกายสุริยันจันทรา เราเฮี่ยงมุ่งเทียน"

คนทั้งสองมีชื่อเสียงกระเดื่องดัง เฮี่ยงมุ่งเทียนพอบอกออกไป มีผู้คนหลายคนอุทานเบาๆ เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นยิ่มก่าจู้กับ**เฮี่ยงจ้อไช่** *(เทวทูตซ้ายแซ่เฮี่ยง)* นับถือเลื่อมใสมานาน ท่านทั้งสองให้เกียรติมามีคำสอนสั่งใด?"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"เล่าฮูไม่ถามไถ่เรื่องทางโลกมานาน กับอนุชนรุ่นหลังในยุทธจักรล้วนไม่รู้จัก ไม่ทราบสหายน้อยเหล่านี้เป็นใคร?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"อาตมาขอแนะนำให้รู้จัก ท่านนี้คือเจ้าสำนักบู๊ตึงชงฮือเต้าเจี้ยง"

สุ้มเสียงทุ้มหนักเสียงหนึ่งดังว่า

"อาตมาอาจอายุมากกว่ายิ่มชิงแซหลายขวบปี แต่เป็นเจ้าสำนักบู๊ตึง หลังจากที่ยิ่มชิงแซถอนตัวเร้นกาย ยอมรับว่าเป็นรุ่นหลัง แต่คำ *'อนุชน'* ไม่กล้ารับ"

เหล็งฮู้ชงพอฟังเสียงของเจ้าสำนักบู๊ตึงท่านนี้ รู้สึกคุ้นหูยิ่ง จากนั้นฉุกคิดขึ้น

'ใช่แล้ว เราพบพานผู้คนสามคนที่เชิงเขาบู๊ตึง คนหนึ่งหาบฟืนคนหนึ่งหาบผัก อีกคนหนึ่งเป็นชายชราขี่ลา เพลงกระบี่ลึกล้ำที่แท้ชายชรานั้นกลับเป็นเจ้าสำนักบู๊ตึง'

หวนนึกถึงสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงมีชื่อเสียงเคียงคู่กันมาหลายปี หนึ่งแกร่งกร้าวหนึ่งอ่อนหยุ่น ต่างมีปมเด่นของตัว ความลึกล้ำของเพลงกระบี่ชงฮือเต้าเจี้ยงเป็นที่ยอมรับตลอดมา ตนเองกลับเอาชัยชงฮือเต้าเจี้ยงถือเป็นเรื่องน่ายินดีนัก

ได้ยินยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"เจ้าสำนักจ้อผู้นี้ พวกเราเคยพบพานมา **จ้อซือหู** *(ผู้มีฝีมือแซ่จ้อ)* ระหว่างนี้ฝ่ามือสุริยันของท่าน คงรุดหน้าอีกไม่น้อย"

เหล็งฮู้ชงสะท้านใจอีกครา ที่แท้เจ้าสำนักซงซัวจ้อแนเซี้ยงก็มาแล้ว ได้ยินสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"ฟังว่ายิ่มซิงแซถูกผู้ใต้บังคับบัญชากักตัวไว้นานปี ครั้งนี้กลับเข้ายุทธจักรเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร ฝ่ามือสุริยันของเราไม่ใช้มาสิบกว่าปี เกรงว่าลืมไปกว่าครึ่งแล้ว"

ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ในยุทธจักรช่างเงียบเหงา เล่าฮูพอเร้นกาย ก็ไม่มีผู้ใดประฝ่ามือกับจ้อเฮีย"

จ้อแนเซี้ยงกล่าวว่า

"ในยุทธจักร ผู้ที่มีฝีมือทัดเทียมกับยิ่มซิงแซก็มีอยู่ไม่น้อย เพียงแต่ปึงเจ่งไต้ซือ ชงฮือเต้าเจี้ยงล้วนเปี่ยมด้วยการุณยธรรม อยู่ดีๆ ไม่ลงมือสั่งสอนเรา"

"ประเสริฐ เมื่อใดมีเวลาว่าง จะทดสอบกระบวนท่าใหม่ของท่านดู"

จ้อแนเซี้ยงรับคำท้า ฟังจากคำโต้ตอบของทั้งสอง ก่อนนี้

เคยต่อสู้กันแต่ผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ กลับคาดเดาไม่ถูก เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวอีกว่า

"ท่านนี้คือเจ้าสำนักไท้ซัวเทียนมึ้งเต้าหยิน ท่านนี้คือเจ้าสำนักฮั้วซัวงักซิงแซ ท่านนี้คืองักฮูหยิน ซึ่งคือเล่งนึ่งเฮียบ *(วีรสตรีแซ่เล่ง)* เมื่อครั้งกระโน้นยิ่มซิงแซคงเคยได้ยินมา"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"เล่งนึ่งเฮียบแห่งฮั้วซัว เรารู้จักดี แต่งักอะไรนั่นไม่เคยได้ยินมา"

เหล็งฮู้ชงไม่พอใจ ครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป๋มีชื่อเสียงก่อนซือบ้อ หากว่าเขาไม่รู้จักคนทั้งสองยังพอทำเนา ไฉนบอกว่ารู้จักเล่งนึ่งเฮียบ ไม่รู้จักงักซิงแซ แสดงว่าจงใจยั่วยุต่อซือแป๋'

งักปักคุ้งกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"นามต้อยต่ำของเรา ย่อมไม่คู่ควรกับโสตประสาทของยิ่มซิงแซ"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"งักซิงแซ เราคิดสอบถามถึงคนผู้หนึ่งจากท่าน ฟังว่าคนผู้นี้เคยสังกัดสำนักฮั้วซัวท่าน"

"ยิ่มซิงแซคิดถามถึงผู้ใด?"

"คนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งมากคุณธรรมมากน้ำใจ ฟังว่าบุตรีเราถูกคุมขังอยู่ในเสียวลิ้มยี่ ก็นำผู้ห้าวหาญหลายพันคนมารับตัวภรรยาที่เสียวลิ้มยี่ แต่ชั่วพริบตาก็หายสาบสูญ สร้างความร้อนใจแก่เราผู้เป็นพ่อตายิ่ง ดังนั้นสอบถามต่อท่าน"

"ยิ่มซิงแซยิ่งใหญ่มหาศาล ไฉนปล่อยให้บุตรเขยตัวเองสูญหายไป คนที่ยิ่มซิงแซเอ่ยถึง คือศิษย์ที่ถูกอัปเปหิของสำนักเราเหล็งฮู้ชงกระมัง?"

ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ความจริงเป็นมุกมณี ท่านกลับยึดถือเป็นอิฐกระเบื้อง สายตาของท่านใช้การไม่ได้จริงๆ คนที่เราเอ่ยถึงคือเหล็งฮู้ชงเอง"

งักปุกคุ้งกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เหล็งฮู้ชงประพฤติเหลวไหล ลุ่มหลงความงามเพศตรงข้าม เพราะสตรีนางหนึ่ง กลับยุยงชนชาวอธรรมมาอาละวาดที่เสียวลิ้มยี่ หากมิใช่จ้อซือเฮียวางแผนแยบยล วัดโบราณแห่งนี้ไยมิใช่ถูกพวกมันเผาเป็นเถ้าถ่าน โจรน้อยนี้เคยสังกัดสำนักฮั้วซัว เราขาดการอบรมสั่งสอน นึกดูเป็นที่น่าละอายนัก"

เฮี่ยงมุ่งเทียนสอดคำขึ้น

"งักซิงแซกล่าวผิดแล้ว น้องแซ่เหล็งฮู้มายังเสียวลิ้มยี่เพียงเพื่อรับตัวยิ่มโกวเนี้ย รับรองไม่มีความคิดอาละวาด ท่านลองดูว่าสหายทั้งหลายที่อยู่เสียวลิ้มยี่หนึ่งวันหนึ่งคืน ใช่เคยทำลายไม้สักท่อนหญ้าสักต้นหรือไม่ แม้แต่ข้าวสักเม็ดน้ำสักหยดก็ไม่ได้ดื่มกิน"

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"สุกรสุนัขทั้งหลายขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่ ภายในวัดกลับเพิ่มของสิ่งหนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงได้ยินคนผู้นี้สุ้มเสียงแหลมเล็ก จำแนกออกว่าเป็นเจ้าสำนักแชเซี้ยอื้อชังไฮ้ ได้ยินเฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ขอถามอื้อกวนจู้ *(เจ้าอารามแซ่อื้อ)* ในเสียวลิ้มยี่เพิ่มอะไร?"

อื้อชังไฮ้กล่าวว่า

"เพิ่มมูลวัวมูลควาย เหลืองอร่ามไปทุกแห่งหน"

ผู้คนหลายคนหัวร่อออกมา เหล็งฮู้ชงรู้สึกเสียใจเล็กน้อยครุ่นคิดขึ้น

'เราเพียงควบคุมทุกผู้คน ห้ามไม่ให้ทำลายสิ่งของ ไม่ได้กำชับพวกมันอย่าได้ถ่ายอุจจาระ ปัสสาวะเรี่ยราด คนเหล่านี้พอถลก

กางเกงก็ปล่อยออกกลับแปดเปื้อนดินแดนสถาบันสงฆ์แห่งนี้'

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อนำคนขึ้นเสียวลิ้มยี่ อาตมายังหวั่นวิตกว่าวัดวาได้รับความเสียหาย แต่สหายทั้งหลายไม่แตะต้องทำลายข้าวของภายในวัด คาดว่าเป็นผลจากการควบคุมของเหล็งฮู้กงจื้อ ทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำของวัดเราล้วนตื้นตันใจยิ่ง"

เฮี่ยงมุ่งเทียนชมเชยว่า

"จะอย่างไรเป็นหลวงจีนผู้ทรงปริยัติธรรม เปรียบกับวิญญูชนจอมปลอมคนต่ำช้าที่แท้นับว่าผิดแผกแตกต่าง"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวอีกว่า

"แต่อาตมามีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ ซือไถ่สำนักเห็งซัวทั้งสองไฉนมรณภาพในวัดเรา?"

เอี่ยงเอี้ยงกรีดร้องออกมา กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"อะไร เตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือ...ซือไถ่ทั้งสองตายแล้ว?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ซากสังขารของพวกนางอยู่ในวัด คำนวณเวลาที่พวกนางมรณภาพ พอดีกับช่วงเวลาที่สหายชาวยุทธจักรทั้งหลายบุกเข้าวัดเรา"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ประหลาดแท้ วันนั้นเราพบหน้าซือไถ่ทั้งสองที่โบสถ์หลังได้รับเมตตาจากไต้ซือเจ้าอาวาส บอกว่าเห็นแก่หน้าซือไถ่ทั้งสองยอมปลดปล่อยเรา สหายที่ขึ้นเขามาช่วยเราทั้งร้อยกว่าคน ก็จะอบรมกล่อมเกลา จากนั้นปลดปล่อยไปสิ้น เราหลังจากกราบลาไต้ซือเจ้าอาวาสก็ติดตามซือไถ่ทั้งสองลงจากเสียวซิกฮง เมื่อถึงวันที่สามทราบว่าเหล็งฮู้...เหล็งฮู้กงจื้อนำสหายชาวยุทธจักรมารับตัวเราที่เสียวลิ้มยี่

ซือไถ่ทั้งสองเห็นว่าทุกผู้คนมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง ไม่แน่ว่ายอมเชื่อฟังคำสั่งเหล็งฮู้กงจื้อ ดังนั้นเตี่ยเอ้ยซือไถ่สั่งให้เรารุดหน้าไปพบหน้า...เหล็งฮู้กงจื้อ ขอให้ทั้งหมดสลายตัว ซือไถ่ทั้งสองย้อนกลับขึ้นเสียวลิ้มยี่ ช่วยเหลือไต้ซือเจ้าอาวาสคุ้มครองดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของสถาบันสงฆ์นี้"

นางบอกเล่าด้วยสุ้มเสียงสดใสไพเราะ เมื่อเอ่ยถึงซือไถ่ทั้งสองน้ำเสียงแฝงความหดหู่ เมื่อเอ่ยถึงเหล็งฮู้กงจื้อ กลับบังเกิดความขวยเขินเอียงอาย เหล็งฮู้ชงที่หลังป้ายขวางรับฟังจนวาบหวิวหวั่นไหว

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"อมิตตพุทธ กุศลเจตนาของซือไถ่ทั้งสอง อาตมาตื้นตันใจยิ่งข่าวที่เสียวลิ้มยี่มีภัยพอแพร่สะพัดออกไป ทุกค่ายสำนักฝ่ายธัมมะล้วนรุดมาช่วยเหลือ สำนักเราไม่ทราบตอบแทนอย่างไรดี"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เราหลังจากแยกทางกับซือไถ่ทั้งสอง ค่ำคืนนั้นถูกคนของสำนักซงซัวใช้พวกมากเข้ากลุ้มรุม พลาดท่าถูกคร่ากุม ถูกคุมขังอยู่หลายวัน เมื่อบิดาและเฮี่ยงเจ่กเจก (อา) ช่วยเราออกมา สหายทั้งหลายก็เข้าสู่เสียวลิ้มยี่ พวกเราทั้งสามมาถึงเสียวลิ้มยี่ไม่ถึงครึ่งชั่วยามทั้งไม่ทราบว่าทุกผู้คนจากไปอย่างไร ยิ่งไม่ทราบข่าวการตายของซือไถ่ทั้งสอง"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"เอาเถอะ ซือไถ่ทั้งสองถูกผู้ใดทำร้าย พวกเราสอบถามจากเหล็งฮู้กงจื้อย่อมกระจ่างชัดเอง แต่ท่านทั้งสามมาถึงเสียวลิ้มยี่ก็ทำร้ายศิษย์ฝ่ายธัมมะเราแปดคน ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด?"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"เล่าฮูท่องทั่วยุทธจักร ไม่เคยมีผู้ใดกล้าเสียมารยาทต่อเรา

คนทั้งแปดนี้ร่ำร้องตวาดไล่เล่าฮูออกจากที่ซ่อน ไยมิใช่มีความผิดสมควรตาย?"

"อมิตตพุทธ ที่แท้คนทั้งแปดเพียงร่ำร้องตวาด ยิ่มซิงแซก็ลงมือด้วยอำมหิต ไยมิใช่เกินเลยไป?"

"อย่างนั้นจะจัดการอย่างไร นิกายสริยันจันทราเรามีสาวกมากมาย พวกท่านมีความสามารถ ก็ไปฆ่าคนแปดคนเป็นการชดใช้"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งส่งเสียงสรรเสริญพระคุณอีกว่า

"อมิตตพุทธ ฆ่าคนวุ่นวาย รังแต่เพิ่มบาปกรรม ประสกแซ่จ้อ ในผู้ตายทั้งแปดมีคนของสำนักท่านสองคน ท่านเห็นควรทำอย่างไร?"

จ้อแนเซี้ยงไม่ทันตอบคำ ยิ่มอั้วเกี้ยชิงกล่าวว่า

"คนถกเราฆ่า ท่านไฉนถามผู้อื่น โดยไม่ถามเรา ฟังจากปากคำท่าน พวกท่านคล้ายคิดอาศัยพวกมากฆ่าพวกเราทั้งสามเป็นการชดใช้ชีวิต ใช่หรือไม่?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ไม่กล้า เพียงแต่ยิ่มซิงแซกลับเข้ายุทธจักร เกรงว่ามีชีวิตผู้คนมากมายสุดคณานับต้องจบสิ้นในเงื้อมมือของท่าน อาตมารั้งท่านทั้งสามอยู่ที่วัดเรา เฝ้าสวดมนต์ภาวนา รักษาไว้ซึ่งสันติสุขในยุทธจักร ไม่ทราบท่านทั้งสามเห็นเป็นอย่างไร?"

ยิ่มอั้วเกี้ยแหงนหน้าหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"วิเศษ ความคิดนี้ยอดเยี่ยมยิ่ง"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"บุตรีท่านอยู่ที่หลังเขาของวัดเรา เบื้องสูงเบื้องต่ำของวัดเราล้วนให้เกียรติแก่นาง อาตมาที่รั้งบุตรีท่านไว้ กลับมิใช่แก้แค้นให้กับศิษย์สำนักเรา เพียงแต่สีกาท่านนี้มีรังสีการฆ่าฟันเข้มข้นไป ดังนั้น

ต้องการให้นางบำเพ็ญจิตที่วัดเรา คิดไม่ถึงเรื่องนี้กลับก่อกวนเป็นมรสุมปั่นป่วนขึ้นในยุทธจักร สุดที่อาตมาจะคาดคิดมาก่อน คราครั้งนี้หากท่านทั้งสามยินยอมรั้งอยู่บนเขาเสียวซิกฮง ไม่ลงจากเขาแม้สักก้าวเดียว อาตมารับรองว่าไม่มีผู้ใดกล้ารังควานต่อท่านทั้งสาม นับแต่นี้เสพสุขสันโดษ ไยมิใช่ประเสริฐเลิศยิ่ง"

"ไต้ซือเจ้าอาวาสคิดถึงทุกด้าน เราสมควรทำตามคำสั่งจึงถูกต้อง"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นประสกยินดีรั้งอยู่บนเขาเสียวซิกฮงแล้ว?"

"มิผิด"

"อาตมาจะจัดอาหารเจต้อนรับ นับแต่นี้ท่านทั้งสามเป็นแขกผู้มีเกียรติของวัดเสียวลิ้มยี่"

"เพียงแต่พวกเราอย่างมากรั้งอยู่สามชั่วยาม ไม่อาจอยู่นานกว่านี้"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งบังเกิดความผิดหวัง กล่าวว่า

"สามชั่วยาม อย่างนั้นจะมีประโยชน์ใด?"

"เราความจริงคิดรั้งอยู่สักหลายวัน เพื่อสนทนาวิสาสะกับท่านทั้งหลาย เพียงแต่ชื่อของเราตั้งไม่ดี นับเป็นที่อับจนปัญญา"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"อาตมาไม่เข้าใจ ไฉนมีส่วนเกี่ยวข้องกับนามสูงส่งของประสก?"

"เราแซ่ยิ่ม ขนานนาม**อั้วเกี้ย** *(กระทำการตามใจเรา)* เราหากทราบแต่แรก ก็ตั้งชื่อ**ลื้อเกี้ย** *(กระทำการตามใจท่าน)* เมื่อเรียกว่าอั้วเกี้ย ได้แต่กระทำการตามใจเรา คิดไปที่ใดก็ไปที่นั้น"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"ที่แท้ยิ่มซิงแซกลั่นแกล้งก่อกวนอาตมา"

• • • • • • • • • • • • • • • • **กิมย้ง** : **เซียน, น.นพรัตน์** แปล

"ไม่กล้า ในยอดคนแห่งยุค ผู้ที่เล่าฮูนับถือเลื่อมใสมีไม่กี่คน นับไปนับมามีเพียงสามคนครึ่ง หลวงจีนใหญ่นับเป็นคนหนึ่ง ยังมีอีกสามคนครึ่งที่เล่าฮูไม่นับถือเลื่อมใส"

คำพูดเหล่านี้กล่าวอย่างจริงใจ ไม่มีเจตนาเย้ยเยาะแม้แต่น้อย เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"อมิตตพุทธ อาตมาไม่กล้ารับ"

ได้ยินสุ้มเสียงก้องกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"ยิ่มซิงแซ ท่านนับถือเลื่อมใสผู้ใด?"

เมื่อครู่เจ้าอาวาสปึงเจ่งเพิ่งแนะนำถึงงักปุกคุ้งสองสามีภรรยา ทั้งสองฝ่ายก็เกิดการทุ่มเถียงไม่หยุดยั้ง ที่หลงเหลือไม่ได้แนะนำอีก เหล็งฮู้ชงฟังจากเสียงลมหายใจเบื้องล่าง พบว่าฝ่ายเจ้าอาวาสปึงเจ่งมีทั้งสิ้นสิบคน นอกจากเจ้าอาวาสปึงเจ่ง ซือแป๋ซือบ้อ ชงฮือเต้าเจี้ยง เทียนมึ้งเต้าหยิน อี้อชังไฮ้แล้วยังมีอีกสามคน คนเสียงก้องกังวานนี้ไม่ทราบเป็นใคร

ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ขออภัย ท่านไม่อยู่ในจำนวนนี้"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"เราไหนเลยกล้าวิจารณ์ร่วมกับปึงเจ่งได้ซือ ย่อมไม่เป็นที่นับถือเลื่อมใสของยิ่มซิงแซแล้ว"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"ในสามคนครึ่งที่เราไม่นับถือเลื่อมใส ท่านก็ไม่อยู่ในจำนวนนั้น ท่านฝึกวิทยายุทธ์อีกสามสิบปี เราอาจไม่นับถือเลื่อมใส"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'ที่แท้ผู้ที่ท่านไม่นับถือเลื่อมใส ก็ไม่ง่ายนัก'

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"คำพูดของยิ่มซิงแซกลับแปลกใหม่นัก ไม่ทราบผู้ที่ท่านนับถือเลื่อมใสเป็นใคร ไม่นับถือเลื่อมใสเป็นใคร?"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"หลวงจีนใหญ่ ท่านฝึกคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อ มีพลังการฝึกปรือสูงสุด แต่จิตใจเมตตาการุณย์ นิสัยถ่อมตน ไม่เหิมเกริมเช่นเล่าฮู เป็นที่นับถือเลื่อมใสของเรา"

"ไม่กล้ารับ"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"แต่ในผู้ที่เรานับถือเลื่อมใส หลวงจีนเฒ่ายังไม่จัดอยู่อันดับแรก บุคคลแรกที่เรานับถือเลื่อมใส คือตังฮึงปุกป่ายที่ช่วงชิงตำแหน่งหัวหน้านิกายสุริยันจันทราของเรา"

ทุกผู้คนอุทานดังอา แสดงว่ารู้สึกเหนือความคาดหมาย เหล็งฮู้ชงนับว่ากล้ำกลืนเสียงอุทานไว้ หวนนึกถึงยิ่มอั้วเกี้ยถูกตังฮึงปุกป่ายลอบทำร้าย คุมขังในคุกมืดก้นทะเลสาบไซโอ้ว ย่อมต้องอาฆาตแค้นจับใจ มิคาดกลับบังเกิดความนับถือเลื่อมใส

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"เล่าฮูมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งมีความคิดอ่านปราดเปรียว เข้าใจว่าในโลกไม่มีคู่มือต้านติด คิดไม่ถึงกลับหลงกลตังฮึงปุกป่ายแทบฝังชีวิตอยู่ใต้ทะเลสาบ บุคคลที่ร้ายกาจเช่นตังฮึงปุกป่าย เล่าฮูไม่นับถือเลื่อมใสได้หรือ?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งเห็นพ้องด้วย ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวสืบต่อ

"บุคคลที่สามที่เรานับถือเลื่อมใส เป็นสุดยอดฝีมือของสำนักฮั้วซัวฮวงเช็งเอี้ยงฮวงเล่าซิงแซ เพลงกระบี่ของฮวงซิงแซเหนือล้ำกว่าเรามากนัก เล่าฮูนับถือเลื่อมใสอย่างจริงใจ"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"งักซิงแซ หรือว่าฮวงซิงแซยังมีชีวิตอยู่ในโลก?"

งักปุกคุ้งกล่าวตอบว่า

"ฮวงซือเจ่ก...ถอนตัวเร้นกายตั้งแต่หลายสิบปีก่อน ไม่มีการติดต่อกับสำนักเรา ท่านผู้เฒ่าหากยังมีชีวิตอยู่ในโลก นับเป็นบุญของสำนักเรา"

ยิ่มอั้วเกี้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ฮวงเล่าซิงแซเป็นฝ่ายกระบี่ ท่านเป็นฝ่ายลมปราณ ฝ่ายกระบี่และฝ่ายลมปราณไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน ท่านผู้เฒ่ายังมีชีวิตอยู่ในโลก นับเป็นบุญอันใดของท่าน?"

งักปุกคุ้งถูกยันกลับมา ดังนั้นเงียบงันไม่ส่งเสียง ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวสืบต่อ

"ท่านวางใจ ฮวงเล่าซิงแซเป็นยอดคนเหนือโลกีย์ ท่านเข้าใจว่าเขาพิสมัยตำแหน่งเจ้าสำนักฮั้วซัวของท่านหรือ?"

งักปุกคุ้งกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เราด้อยปัญญา หากได้รับการสอนสั่งจากฮวงซือเจ่ก นับเป็นที่น่ายินดี ยิ่มซิงแซสามารถชี้แนะหนทาง ให้เราไปกราบพบฮวงซือเจ่กหรือไม่?"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"หนึ่งนั้นเราไม่ทราบว่าฮวงเล่าซิงแซอยู่ที่ใด สองแม้ทราบก็ไม่บอกต่อท่าน ทวนเปิดเผยหลบหลีกง่าย เกาทัณฑ์ลับยาก ป้องกันวิญญูชนจอมปลอมเป็นที่ปวดเศียรเวียนเกล้าของผู้คนนัก"

งักปุกคุ้งเงียบงันไม่กล่าววาจา เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป๋เราเป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรม ย่อมไม่ได้โต้เถียงกับยิ่มซิงแซ'

ยิ่มอั้วเกี้ยหันกายไปยังเจ้าสำนักบู๊ตึงชงฮือเต้าเจี้ยง กล่าวว่า

"บุคคลที่เล่าฮูนับถือเลื่อมใสเป็นคนที่สี่ เป็นจมูกโคเฒ่าท่านเพลงกระบี่ไท้เก็กของท่านเด่นล้ำเหนือธรรมดา แต่ท่านไม่ยอมยุ่งเกี่ยวเรื่องไร้สาระในยุทธจักรและไม่ฝึกอบรมศิษย์ รอจนท่านขี่กระเรียนขึ้นสวรรค์เพลงกระบี่ไท้เก็กของท่านเกรงว่าจะสาบสูญจากการถ่ายทอด อีกประการเพลงกระบี่ไท้เก็กของท่านแม้สูงเยี่ยมแต่ไม่แน่นักว่าเอาชนะเล่าฮูได้ ดังนั้นเรานับถือเลื่อมใสท่านเพียงครึ่งหนึ่ง"

ชงฮือเต๋าเจียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ได้รับความนับถือเลื่อมใสจากยิ่มซิงแซครึ่งหนึ่ง อาตมารู้สึกเป็นเกียรตินัก"

ยิ่มอั้วเกี้ยเหลียวหน้าไปยังจ้อแนเชี้ยงกล่าวว่า

"เจ้าสำนักจ้อ ท่านไม่ต้องเปลือกนอกแย้มยิ้มในใจขุ่นเคืองท่านแม้ไม่อยู่ในข่ายของบุคคลที่เรานับถือเลื่อมใส แต่ในสามคนครึ่งที่เราไม่นับถือเลื่อมใส ท่านจัดอยู่อันดับแรก"

จ้อแนเชี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราได้รับเกียรติจนลนลาน"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"ท่านมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ความคิดอ่านลึกซึ้ง สบอัธยาศัยใจคอเรา ท่านคิดรวมห้าสำนักกระบี่เป็นขุมกำลังสามเส้า เคียงคู่กับสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง นับเป็นปณิธานยิ่งใหญ่ แต่ท่านลับๆ ล่อๆ วางแผนอุบายต่างๆ นานา มิใช่พฤติการณ์ของผู้กล้า ผู้คนไม่นับถือเลื่อมใส"

จ้อแนเชี้ยงกล่าวว่า

"ในสามคนครึ่ง ที่เราไม่นับถือเลื่อมใส ท่านนับเพียงครึ่งคนเท่านั้น"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"ลอกเลียนคารมผู้คน ปราศจากความคิดสร้างสรรค์ ดังนั้นท่านไม่นับเป็นที่นับถือเลื่อมใสของผู้คน"

จ้อแนเชี้ยงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านกล่าวนั่นอ้างนี่ ที่แท้คิดถ่วงเวลา หรือรอคอยกำลังหนุน?"

ยิ่มอั้วเกี้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านกล่าวเช่นนี้ แสดงว่าคิดใช้พวกมากกลุ้มรุมพวกเราทั้งสามล่าถอยไป"

จ้อแนเชี้ยงกล่าวว่า

"ท่านมายังเสียวลิ้มยี่ ทำร้ายคนดีงาม หากคิดถอนตัวล่าถอยไปออกจะไม่เห็นพวกเราอยู่ในสายตา ท่านว่าพวกเราใช้พวกมากเข้าเอาชัยก็ดี ไม่ยึดถือกฎระเบียบบู๊ลิ้มก็ดี ท่านฆ่าศิษย์สำนักซงซัวเราจ้อแนเชี้ยงเมื่ออยู่ที่นี้ จะขอรับทราบกระบวนท่าสูงส่งของท่าน"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวกับเจ้าอาวาสปึงเจ่งว่า

"ได้ซือเจ้าอาวาส ที่นี้เป็นเสียวลิ้มยี่ หรือว่าเป็นสำนักซงซัว?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ประสกนับว่าทราบดีแต่แรังถาม นี่ย่อมเป็นเสียวลิ้มยี่"

"อย่างนั้นเรื่องราวในที่นี้ เป็นได้ซือเจ้าอาวาสตัดสินใจ หรือเป็นเจ้าสำนักซงซัวตัดสินใจ?"

"มาตรว่าเป็นอาตมาตัดสินใจ แต่สหายทั้งหลายหากมีความเห็นอันสูงส่ง อาตมาย่อมต้องปฏิบัติตาม"

ยิ่มอั้วเกี้ยแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"มิผิด เป็นความเห็นอันสูงสุดจริงๆ ทราบว่าสู้กันตัวต่อตัวต้องพ่ายแพ้แน่นอน ดังนั้นคิดกลุ้มรุมจู่โจม ผู้แซ่จ้อ วันนี้ท่านหากขัดขวางยิ่มอั้วเกี้ยได้ ผู้แซ่ยิ่มไม่ต้องให้ลงมือ ก็จะเชือดคอตายต่อหน้าท่าน"

จ้อแนเซี้ยงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"พวกเราในที่นี้ทั้งสิบคน อาจขัดขวางท่านไม่ได้ แต่คิดฆ่าบุตรีท่านไม่ยากนัก"

เหล็งฮู้ชงใจเต้นระทึกขึ้น ทราบว่าจ้อแนเซี้ยงกล่าวไม่ผิด ผู้คนที่เบื้องหน้าทั้งสิบ แม้ไม่ทราบว่าผู้คนอีกสามคนเป็นใคร แต่คาดว่าคงเป็นบุคคลรุ่นเดียวกับเจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยง ยิ่มอั้วเกี้ยอย่างมากเพียงถอนตัวล่าถอย เฮี่ยงมุ่งเทียนใช่เอาตัวรอดได้หรือไม่ ยากจะบอกได้ เอี่ยงเอี้ยงไม่มีความหวังแล้ว

ได้ยินยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"วิเศษแท้ เจ้าสำนักจ้อมีบุตรชายคนหนึ่ง ฟังว่ามีฝีมือต้อยต่ำ คิดฆ่าง่ายดายยิ่ง วิญญูชนงักมีบุตรีคนหนึ่ง อื้อกวนจู้คล้ายมีสนมรักหลายคน เทียนมึ้งเต้าหยินไม่มีบุตรธิดา แต่มีศิษย์รักไม่น้อย มกไต้ซิงแซยังมีบิดามารดาผู้เฒ่า **เคี่ยงคุนเจกเกี่ยม** *(กระบี่จักรวาล)* แห่งคุนลุ้นมีหลานชายคนหนึ่ง ยังมี**เก้ยปังจู้** *(หัวหน้าพรรคแซ่เก้ย)* แห่งพรรคกระยาจก**เฮี่ยงจ้อไซ่** *(เทวทูตซ้ายแซ่เฮี่ยง)* เก้ยปังจู้มีความผูกพันกับผู้ใดเป็นพิเศษ?"

เหล็งฮู้ชงรับฟังจนครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้มกซือแป๊ะก็มาแล้ว ซึ่งความจริงยิ่มซิงแซไม่ต้องให้ปึงเจ่งไต้ซือแนะนำ ก็ล่วงรู้ศักดิ์ศรีผู้คนทั้งสิบ ทั้งสืบสาวเครือญาติของพวกเขาจนกระจ่างชัด'

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ฟังว่าทูตบัวเขียวกับทูตบัวขาวในพรรคกระยาจกแม้ไม่แซ่เก้ย แต่ล้วนเป็นลูกชู้ของเก้ยปังจู้"

ยิ่มอั้วเกี้ยผงกศีรษะกล่าวว่า

"อย่างนั้นสมควรฆ่า"

พอเอ่ยถึงเครือญาติของทุกผู้คน จ้อแนเชี้ยง เก้ยปังจู้ และพวกล้วนตื่นตระหนก ทราบว่าพวกตนหากฆ่าบุตรีของเขา เขาต้องดำเนินการตอบโต้ต่อญาติสนิทมิตรสหายของพวกตนด้วยอำมหิตพริบตานั้นภายในโบสถ์เงียบสงัด ปราศจากสุ้มเสียง ชั่วครูให้หลังเจ้าอาวาสปึงเจ่งจึงกล่าวว่า

"อาตมาจองเวรไม่มีวันสุดสิ้น ประสกแซ่ยิ่ม พวกเราไม่ทำร้ายยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ แต่จะรั้งพวกท่านอยู่บนเขาเสียวซิกฮวงสิบปี"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"ไม่ได้ เราบังเกิดความคิดฆ่าฟันแล้ว อดคิดฆ่าบุตรชายของเจ้าสำนักจ้อ และสนมรักของอื้อกวนจู้มิได้ บุตรีวิญญูชนงักยิ่งไม่ปล่อยให้มีชีวิตอยู่ในโลก"

เหล็งฮ้ชงตื่นตระหนกยิ่ง ไม่ทราบจอมอสรที่อารมณ์แปรปรวนไม่แน่นอนผู้นี้เพียงกล่าวข่มขู่ หรือคิดฆ่าล้างผลาญจริงๆ ชงฮือเต้าเจี้ยงพลันกล่าวว่า

"ยิ่มซิงแซ พวกเราเดิมพันสักคราเป็นอย่างไร?"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"เล่าฮูไม่มีโชคด้านการพนัน ไม่มีความมั่นใจในการเดิมพันไม่มีความมั่นใจในการฆ่ายอดฝีมือ แต่มีความมั่นใจในการฆ่าบิดามารดาบุตรภรรยาของยอดฝีมือ"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"คนเหล่านั้นไม่มีวิทยายุทธ์ ฆ่าทิ้งไม่นับเป็นวีรบุรุษผู้กล้า"

"แม้ไม่นับเป็นวีรบุรุษผู้กล้า แต่ก็สร้างความเศร้าเสียใจแก่คู่อริของเราไปชั่วชีวิต เล่าฮูก็เบิกบานใจแล้ว"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"เช่นนี้เถอะ พวกเราไม่ใช้พวกมากเข้าเอาชัย ท่านก็อย่าได้

ฆ่าคนวุ่นวาย ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันโดยยุติธรรม ประลองฝีมือพิสูจน์ผลแพ้ชนะ พวกท่านทั้งสามต่อสู้กับคนของพวกเราสามคน ตัดสินผลแพ้ชนะสองในสามรอบ"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งรีบกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ความเห็นของ**ชงฮือเต้าเฮีย** *(พี่ทางธรรม)* สูงส่งยิ่ง ทั้งสองฝ่ายจี้ก็หยุดมือ ไม่ทำร้ายคนถึงแก่ชีวิต"

ยมอวเกียกล่าวว่า

"พวกเราทั้งสามหากพ่ายแพ้ ต้องรั้งอยู่บนเขาเสียวซิกฮงสิบปีใช่หรือไม่?"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"ถูกต้อง หากพวกท่านชนะสองในสามรอบ พวกเราย่อมยอมรับการพ่ายแพ้ ปล่อยให้พวกท่านลงจากเขา ศิษย์ทั้งแปดนี้ได้แต่ตายเปล่า"

ยมอวเกียกล่าวว่า

"เรานับถือเลื่อมใสจมูกโคท่านครึ่งหนึ่ง คำพูดของท่านก็มีเหตุผลอยู่ครึ่งหนึ่ง เพียงแต่ในพวกท่านจะให้ผู้ใดเข้าต่อสู้ ให้เราเป็นฝ่ายคัดเลือกหรือไม่?"

จ้อแนเชี้ยงกล่าวว่า

"ได้ซือเจ้าอาวาสเป็นผู้เหย้า มิอาจไม่เข้าต่อสู้ เราพักวิชาฝีมือไว้สิบกว่าปี ที่คิดทดลองสักครา สำหรับรอบที่สาม การเดิมพันนี้เมื่อเป็นความคิดของชงฮือเต้าเจี้ยง ย่อมไม่อาจนิ่งดดาย ได้แต่ขอให้เขาแสดงเพลงกระบี่ไท้เก็กสักครา"

ในฝ่ายตนทั้งสิบ มาตรว่าทุกผู้คนมิใช่ชนชั้นธรรมดา จะอย่างไรนับว่าเจ้าอาวาสปึงเจ่ง ชงฮือเต้าเจี้ยง และตนเองมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุด เขาเสนอชื่อคนทั้งสามเท่ากับยืนอยู่ในสภาพไม่พ่ายแพ้แน่นอน

เอี่ยงเอี้ยงมีอายุสิบแปดสิบเก้าปี ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ก็มีพลังการฝึกปรือจำกัด ไม่ว่าต่อสู้กับเจ้าสำนักใด ต้องพ่ายแพ้แน่นอน ส่วนเฮี่ยงมุ่งเทียนเกรงว่าด้อยกว่าพวกตนครึ่งขั้น การต่อสู้ทั้งสามรอบสามารถเอาชนะสองในสามรอบแน่นอน

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"เอาชนะสองในสาม ออกจะยืดเยื้อไป พวกเราต่างคัดเลือกตัวแทนคนหนึ่งต่อสู้กันในรอบเดียว"

จ้อแนเซี้ยงกล่าวว่า

"ยิ่มชิงแซ วันนี้พวกท่านมีกำลังอ่อนด้อย ตกเป็นเบี้ยล่างอย่าว่าแต่พวกเราทั้งสิบมีจำนวนมากกว่าพวกท่านสามเท่าครึ่ง ขอเพียงได้ซือเจ้าอาวาสถ่ายทอดคำสั่งออกไป เพียงยอดฝีมือสำนักเสียวลิ้ม ก็มียี่สิบสามสิบคน ยังไม่นับมือดีของค่ายสำนักอื่นด้วย"

"ใช้พวกมากเข้าเอาชัย ไร้ยางอายยิ่งนัก"

"ฆ่าคนโดยไร้สาเหตุ จึงไร้ยางอาย"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"ฆ่าคนต้องมีเหตุผลหรือ เจ้าสำนักจ้อ ท่านกินเจหรือรับประทานของคาว?"

"เราแม้แต่คนยังลงมือฆ่า ไยต้องกินเจ?"

"ท่านฆ่าคนทุกคน ผู้ตายล้วนมีความผิดสาสมหรือ?"

จ้อแนเซี้ยงรับคำ ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"ท่านล้มแพะล้มแกะ แพะแกะมีความผิดใด?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"อมิตตพุทธ คำพูดของประสกแซ่ยิ่มแฝงหลักการุณยธรรมนัก"

จ้อแนเซี้ยงกล่าวว่า

"ได้ซือเจ้าอาวาส ท่านอย่าได้หลงกลมัน มันเปรียบศิษย์ที่

เสียชีวิตโดยไร้ความผิดทั้งแปดเป็นแพะแกะ"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"มดปลวกแพะแกะ เชียนวิเศษสามัญชน ล้วนแล้วแต่เป็นสำสัตว์"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ถูกแล้ว อมิตตพุทธ"

จ้อแนเชี้ยงกล่าวว่า

"ยิ่มซิงแซ ท่านตั้งใจถ่วงเวลา วันนี้ไม่กล้าลงมือแล้ว?"

ยิ่มอั้วเกี้ยพลันกู่ร้องดังยาวนาน สั่นสะท้านกระเบื้องหลังคา ลั่นเกรียวกราว เทียนไขบนแท่นบูชาทั้งสิบสองเล่มล้วนสลัวลง เมื่อเสียงกู่ขาดหาย เปลวเทียนก็กลับคือสู่แสงสว่าง

ทุกผู้คนรับฟังจะหน้าแปรเปลี่ยนไป ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"ตกลง ผู้แซ่จ้อ พวกเราประลองสักครา"

จ้อแนเชี้ยงกล่าวว่า

"ลูกผู้ชายเมื่อลั่นปากไม่คืนคำ พวกเราต่อสู้กันสามรอบ ในพวกท่านหากมีคนสู้แพ้สองคน คนทั้งสามต้องรั้งอยู่บนเขาเสียวซิกฮงสิบปี"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"เราสู้กับท่านรอบแรก เฮี่ยงจ้อไซ่สู้กับอื้อกวนจู้ บุตรีเราเป็นสตรีย่อมสู้กับสตรีขอรับการสอนสั่งจากเล่งนึ่งเฮียบ *(วีรสตรีแซ่เล่งหมายถึงงักฮูหยิน)*"

จ้อแนเชี้ยงกล่าวว่า

"ไม่ได้ พวกเราเป็นคนกำหนดตัวแทนเข้าต่อสู้เอง ไหนเลยให้ท่านบ่งชี้ได้?"

"ตัวเองเป็นคนคัดเลือก มิใช่ให้อีกฝ่ายหนึ่งบ่งชี้หรือ?"

"ถูกต้อง ฝ่ายเราประกอบด้วยเจ้าสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง รวมทั้งตัวเรา"

ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ปึงเจ่งได้ซือ เราขอรับทราบหมัดเทพยดาเสียวลิ้มของท่านใช่ค่ควรหรือไม่?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"อมิตตพุทธ อาตมาพักวิชาฝีมือเป็นเวลานาน มิใช่คู่มือของประสก เพียงแต่อาตมาคิดรั้งท่านไว้ ได้แต่ยอมใช้ร่างรับหมัดเท้าของประสกแล้ว"

จ้อแนเซี้ยงเห็นยิ่มอั้วเกี้ยท้าสู้เจ้าอาวาสปึงเจ่ง ถึงแม้เป็นการดูแคลนตนเองใจกลับบังเกิดความลิงโลด ครุ่นคิดขึ้น

'เราความจริงวิตกว่าท่านจะลงมือต่อเรา ปล่อยให้เฮี่ยงม่งเทียนสู้กับซงฮือเรียกบุตรีท่านสู้กับปึงเจ่ง หากว่าซงฮือชะล่าเลินเล่อ เรายังพ่ายแพ้แก่ท่านก็ย่ำแย่แล้ว'

ดังนั้นไม่กล่าวมากความ ถอยกายไปด้านข้างหลายก้าว ที่หลงเหลือก็เคลื่อยย้ายซากศพทั้งแปดซากไปด้านข้าง เว้นที่ว่างกลางโบสถ์เป็นสนามประลองยุทธ์

ยิ่มอั้วเกี้ยประสานมือคารวะกล่าวว่า

"ได้ซือเจ้าอาวาส เชิญ"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งประนมมือคารวะตอบ กล่าวว่า

"ประสกปักอนกระบวนท่าก่อน"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"เราฝึกวิชาเที่ยงแท้ของนิกายสุริยันจันทรา ได้ซือฝึกวิชาเที่ยงแท้ของสำนักเสียวลิ้ม ระหว่างพวกเราความจริงต้องต่อสู้กันสักครา"

อื้อชังไฮ้ร้องเพ้ยกล่าวว่า

"นิกายอสูรมีอันใดเที่ยงแท้ ช่างหน้าไม่อาย"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าววา

"ไต้ซือ ให้เราฆ่าเจ้าต่ำเตี้ยแซ่อื้อ ค่อยต่อสู้กับท่าน"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งรีบกล่าวคำ "ไม่ได้" ทราบว่าคนผู้นี้ลงมือดุจสายฟ้า ไม่แน่ว่าจะฆ่าอื้อชังไฮ้จริงๆ ดังนั้นชิงฟาดฝ่ามือออกอย่างแผ่วพลิ้ว ร้องว่า

"ประสกแซ่ยิ่มรับฝ่ามือ"

ฝ่ามือนี้ธรรมดาสามัญ แต่เดินถึงกลางคัน พลันขยับวูบหนึ่งจากหนึ่งฝ่ามือกลายเป็นสองฝ่ามือ สองฝ่ามือกลายเป็นสี่ฝ่ามือ สี่ฝ่ามือกลายเป็นแปดฝ่ามือ ยิ่มอั้วเกี้ยชมดูจนโห่ร้องโพล่งว่า

"**โชยชิ่วยู้ไล้เจี่ย** *(ฝ่ามือยูไลพันกร)*"

ทราบว่าขอเพียงชักช้าชั่ววูบ เจ้าอาวาสปึงเจ่งจะแปลงจากแปดฝ่ามือเป็นสิบหกฝ่ามือ จากสิบหกฝ่ามือกลายเป็นสามสิบสองฝ่ามือ ดังนั้นฟาดฝ่ามือดังหวีด จู่โจมใส่ไหล่ขวาของเจ้าอาวาสปึงเจ่ง

เจ้าอาวาสปึงเจ่งพุ่งมือซ้ายออกจากใต้มือขวา ยังคงแปลงจากหนึ่งเป็นสองจากสองเป็นสี่ ก่อเกิดเป็นเงาฝ่ามือพลิ้วพราย ยิ่มอั้วเกี้ยกระโดดปราดขึ้นตอบโต้ไปสองฝ่ามือ

เหล็งฮู้ชงมองจากเบื้องสูง เห็นเพลงฝ่ามือของเจ้าอาวาสปึงเจ่งแปรเปลี่ยนสุดหยั่งคาด ทุกฝ่ามือพอฟาดออก เมื่อถึงกลางคันก็เปลี่ยนตำแหน่งทิศทางความพิสดารของเพลงฝ่ามือ นับว่าไม่เคยพบพานมาก่อน เพลงฝ่ามือของยิ่มอั้วเกี้ยกลับรวบรัดจำกัด พุ่งฝ่ามือรั้งฝ่ามือด้วยความขัดเขินเล็กน้อย แต่ไม่ว่าเพลงฝ่ามือเจ้าอาวาสปึงเจ่งพลิกแพลงกลับกลายอย่างไร พลังฝ่ามือของยิ่มอั้วเกี้ยพอแผ่พุ่งถึงท่านก็ต้องเปลี่ยนกระบวนท่าตาม

วิชาหมัดเท้าของเหล็งฮู้ชงมีจำกัด ยอดฝีมือทั้งสองใช้ออก

ด้วยเพลงฝ่ามือลึกล้ำตนเองชมดูไม่เข้าใจ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เพลงกระบี่ของเราสามารถเอาชัยชงฮือเต้าเจี้ยง แม้สู้กับยิ่มซิงแซ ก็ไม่พ่ายแพ้แก่เขา แต่หากเผชิญกับเพลงหมัดฝ่ามือเหล่านี้ เราได้แต่ใช้เพลงกระบี่ชิงจู่โจมโดยไม่อาจคลี่คลายได้ ฮวงไท้ซือเจ่กบอกว่า เราต้องฝึกปรืออีกยี่สิบปี จึงสามารถชิงดีชิงเด่นกับสุดยอดฝีมือคงหมายถึงท่าทำลายฝ่ามือนี้แล้ว'

ชมดูชั่วขณะ เห็นยิ่มอั้วเกี้ยผลักสองมือออก เจ้าอาวาสปึงเจ่งต้องถอยกายติดต่อกันสามก้าว เหล็งฮู้ชงใจหายวูบ เจ้าใจว่าเจ้าอาวาสปึงเจ่งต้องพ่ายแพ้แล้ว

เจ้าอาวาสปึงเจ่งพลันควงมือซ้ายเป็นวงหลายวง มือขวาตบฟาดออกทั้งตบบนตบล่าง ตบซ้ายตบขวา ตบฟาดติดต่อกันหลายครา ยิ่มอั้วเกี้ยก็ถอยกายไปหนึ่งก้าว เมื่อตบฟาดอีกหลายครา ยิ่มอั้วเกี้ยก็ถอยกายไปอีกหนึ่งก้าว

เหล็งฮู้ชงค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งออก จากนั้นฉุกคิดขึ้น

'เราพอเห็นปึงเจ่งไต้ซือเพลี่ยงพล้ำ ไฉนอกสั่นขวัญแขวน เมื่อเห็นเขาพลิกสถานการณ์ ก็คลายใจลง ใช่แล้ว ปึงเจ่งไต้ซือเป็นบรรพชิตผู้ทรงปริยัติธรรม ยิ่มก่าจู้จะอย่างไรเป็นชาวอธรรม ในใจเรายังมีการแบ่งแยกความดีชั่ว'

จากนั้นหวนนึกถึงยิ่มก่าจู้หากพ่ายแพ้ เอี่ยงเอี้ยงต้องถูกควบคุมตัวอยู่บนเขาเสียวซิกฮงสิบปี ไหนเลยเป็นความปรารถนาของตนเอง สายตายามกวาดมองเห็นเอี่ยงเอี้ยงยืนพิงเสา ท่วงท่าอ่อนแอไม่อาจต้านแรงลม คิ้วเรียวขมวดมุ่นคล้ายหวั่นวิตกพลันบังเกิดเวทนาจิตขึ้นครุ่นคิดในใจ

'เราไหนเลยหักใจปล่อยให้นางถูกคุมขังอยู่ที่นี้อีกสิบปี นางจะเผชิญความทรมานนี้ได้อย่างไร?'

หวนนึกถึงเพราะเพื่อช่วยตนเอง นางยินยอมพลีชีวิต ถึงกับเลือดลมพลุ่งพล่าน อย่าว่าแต่เอี่ยงเอี้ยงเพียงเป็นบุตรีของหัวหน้านิกายอสูร ต่อให้นางชั่วช้าสุดสามานย์ ตนเองก็จะคุ้มครองความปลอดภัยของนางอย่างสุดชีวิต

ยามนั้น สายตาภายในโบสถ์ทั้งสิบเอ็ดคู่ ล้วนจ้องจับที่เพลงฝ่ามือของเจ้าอาวาสปึงเจ่งกับยิ่มอั้วเกี้ย ในใจทอดถอนชมเชย จ้อแนเซี้ยงครุ่นคิดขึ้น

'ดีที่ผู้แซ่ยิ่มท้าสู้กับปึงเจ่งไต้ซือ ไม่เช่นนั้นเราไม่ทราบจะรับมือเพลงฝ่ามือที่คล้ายรวบรัด แท้ที่จริงพิสดารของมันอย่างไร?'

เฮี่ยงมุ่งเทียนกลับครุ่นคิดขึ้น

'ฝ่ามือยูไลพันกรของปึงเจ่งไต้ซือ เพลงฝ่ามือแม้สับสน แต่พลังฝีมือไม่แตกซ่านหากว่าเราต่อสู้ด้วย คงไม่อาจต้านติด'

งักปุกคุ้ง อื้อชังไฮ้และพวก ก็นำวิชาฝีมือตัวเองเปรียบเทียบกับเพลงฝ่ามือคนทั้งสอง

ยิ่มอั้วเกี้ยต่อสู้เป็นเวลานาน รู้สึกเพลงฝ่ามือเจ้าอาวาสปึงเจ่งเชื่องช้าลงเล็กน้อย เข้าใจว่าอีกฝ่ายหนึ่งอายุสูงวัย ไม่อาจยืนหยัดนานไป ดังนั้นโถมจู่โจมออกหลายฝ่ามือ

เมื่อฟาดถึงฝ่ามือที่สี่ พลันรู้สึกว่าตอนรั้งมือกลับแขนขาชาวูบ กำลังภายในโคจรไม่ปลอดโปร่ง สร้างความตระหนกแก่ยิ่มอั้วเกี้ย ทราบว่ากำลังภายในของตนเองถูกรบกวน ต้องครุ่นคิดขึ้น

'วิชาคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อของหลวงจีนเฒ่าร้ายกาจนัก ไม่ได้ปะทะพลังฝ่ามือกับเรา ก็สยบกำลังภายในของเราไว้'

ทราบว่าหากสู้สืบไป ฝ่ายตรงข้ามใช้กำลังภายในอันลึกล้ำออก ตนเองก็ตกเป็นเบี้ยล่าง เห็นเจ้าอาวาสปึงเจ่งฟาดฝ่ามือซ้ายมาถึงพลันตวาดก้อง ฟาดฝ่ามือซ้ายเข้าปะทะ

ฝ่ามือทั้งสองข้างกระทบกัน คนทั้งสองถอยกายไปคนละหนึ่งก้าว ยิ่มอั้วเกี้ยรู้สึกกำลังภายในของฝ่ายตรงข้ามแม้นุ่มนวลแต่ลึกล้ำยิ่งตนเองใช้ยอดวิชาดูดดาวกลับดูดพลังฝีมือไม่ได้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยกว่าเดิม

เจ้าอาวาสปึงเจ่งร้องคำ “สาธุ” ฟาดฝ่ามือขวาออก ยิ่มอั้วเกี้ยก็ใช้ฝ่ามือขวาเข้าปะทะ ทั้งสองส่ายร่างโงนเงน ยิ่มอั้วเกี้ยถอยกายไปสองก้าว พลันหันขวับไป มือขวาตะปบคว้าทรวงอกอี้อชังไฮ้ มือซ้ายฟาดใส่ขม่อมของมัน

การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึง ยิ่มอั้วเกี้ยต่อสู้กับเจ้าอาวาสปึงเจ่ง เริ่มตกเป็นเบี้ยล่าง ตามเหตุผลสมควรป้องกันตัวเอง มิคาดกลับหมุนตัวจู่โจมใส่อี้อชังไฮ้ ทุกผู้คนถึงกับอุทานดังอาออกมา

เจ้าอาวาสปึงเจ่งลอยตัวขึ้นดุจวิหคเหิน ฟาดฝ่ามือทั้งสองใส่ท้ายทอยยิ่มอั้วเกี้ย นี่เป็นยุทธวิธี “ล้อมแคว้นงุ่ยช่วยแคว้นเตี่ย” จู่โจมใส่ตำแหน่งที่ศัตรูมิอาจไม่ป้องกัน บีบบังคับยิ่มอั้วเกี้ยรั้งมือจากการฟาดใส่ศีรษะอี้อชังไฮ้ กลับมาป้องกันตัว

เหล่ายอดฝีมือเห็นเช่นนั้น ทราบว่าอี้อชังไฮ้รอดชีวิตแล้ว มิคาดยิ่มอั้วเกี้ยแม้รั้งมือกลับ แต่ไม่ปิดป้องคุ้มครองตน กลับคว้าใส่จุดทั้งตงที่ทรวงอกปึงเจ่งได้ซือ จากนั้นประกบนิ้วข้างขวาจี้ใส่ตำแหน่งหัวใจของเขา เจ้าอาวาสปึงเจ่งถึงกับอ่อนระทวยล้มลงกับพื้น

ทุกผู้คนตื่นตระหนกยิ่ง ส่งเสียงตวาดดังสับสน พากันฮือเข้าไป

จ้อแนเชี้ยงพลันลอยตัวขึ้น ฟาดฝ่ามือใส่กลางหลังยิ่มอั้วเกี้ย ยิ่มอั้วเกี้ยวกมือกลับมาปะทะ ตวาดว่า

“ประเสริฐ นี่เป็นรอบที่สอง”

จ้อแนเซี้ยงบัดเดี๋ยวใช้หมัดบัดเดี๋ยวฝ่ามือ บัดเดี๋ยวจี้นิ้ว บัดเดี๋ยวตะปบ ชั่วขณะพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่าสิบกว่าชนิด ยิ่มอั้วเกี้ยถูกจู่โจมโหมรุก ยามกะทันหันได้แต่ฝืนใจตั้งรับ

เมื่อครู่ยิ่มอั้วเกี้ยต่อสู้กับเจ้าอาวาสปึงเจ่ง สามท่าสุดท้ายล้วนใช้ปัญญา ที่สามารถเอาชัยเจ้าอาวาสปึงเจ่งล้วนแล้วแต่ใช้เล่ห์อุบาย เขาคำนวณแน่ว่าอีกฝ่ายหนึ่งมีมุทิตาจิต ตนเองพอลงมือต่ออื้อชังไฮ้อย่างกะทันหัน เจ้าอาวาสปึงเจ่งต้องลงมือช่วยเหลือ ในสภาพเช่นนี้เจ้าอาวาสปึงเจ่งได้แต่จู่โจมใส่ตนเอง เพื่อคลี่คลายสถานการณ์ให้กับอื้อชังไฮ้ แต่ตนเองพานไม่ปิดป้องปะทะฝ่ามือของเจ้าอาวาสปึงเจ่ง กลับคว้าใส่จุดสำคัญของฝ่ายตรงข้าม

หมากตานี้หวาดเสียวถึงที่สุด ทุ่มเทชีวิตตนเองเป็นเดิมพันเพื่อพิสูจน์ถึงมุทิตาจิตของหลวงจีนผู้ทรงปริยัติธรรมผู้นี้ เจ้าอาวาสปึงเจ่งก็รั้งพลังฝ่ามือกลับมาเมื่อเป็นเช่นนี้ กำลังภายในที่ทรวงอกท้องน้อยไม่ปะติดปะต่อ ยิ่มอั้วเกี้ยพอจี้นิ้วตะปบคว้า ก็จี้สกัดเจ้าอาวาสปึงเจ่งล้มลง แต่ปลายพลังฝ่ามือของเจ้าอาวาสปึงเจ่งก็กวาดถูกท้ายทอยของเขาแทบปริแตก ยามกะทันหันไม่อาจโคจรใช้พลังได้

ชงฮือเต้าเจี้ยงรีบประคองเจ้าอาวาสปึงเจ่งขึ้น คลายจุดที่ถูกปิดสกัดให้ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซือเฮียเจ้าอาวาสบังเกิดเมตตาจิตชั่ววูบ กลับถูกคนต่ำช้าลอบทำร้าย"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"อมิตตพุทธ ประสกแซ่ยิ่มมีความคิดปราดเปรียว ประลองปัญญาไม่ประลองกำลัง อาตมาย่อมพ่ายแพ้"

งักปุกคุ้งร้องดังๆ ว่า

"ยิ่มซิงแซใช้เล่ห์อุบาย เอาชนะโดยขาดความเปิดเผย มิใช่

พฤติการณ์ของวิญญูชน"

เฮี่ยงมุ่งเทียนหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ในนิกายสุริยันจันทราเรา ยังมีวิญญูชนหรือ ยิ่มก่าจู้หากเป็นวิญญูชนคงสุมหัวรวมกับท่านแต่แรก ยังประลองอันใด?"

ยิ่มอั้วเกี้ยกลางหลังพิงเสาไม้ ใช้ฝ่ามืออย่างเชื่องช้า คลี่คลายหมัดเท้าของจ้อแนเชี้ยงไป เฮี่ยงมุ่งเทียนเห็นยิ่มอั้วเกี้ยไม่มีโอกาสพักผ่อนหอบหายใจ ดังนั้นถลันถึงข้างเสา กล่าวว่า

"เจ้าสำนักจ้อ ท่านฉวยโอกาสเอาเปรียบ ยังมียางอายหรือไม่ เราจะรับมือท่านเอง"

จ้อแนเชี้ยงกล่าวว่า

"รอให้เราโค่นเฒ่าบัดซบแซ่ยิ่ม ค่อยต่อสู้กับท่าน เรายังกลัวท่านใช้วิธีเปลี่ยนหน้าชนหรือ?"

พลางต่อยหมัดใส่ยิ่มอั้วเกี้ย ยิ่มอั้วเกี้ยใช้มือซ้ายปัดป่าย กล่าวเสียงเย็นชา

"น้องแซ่เฮี่ยง ถอยไป"

เฮี่ยงมุ่งเทียนทราบว่ายิ่มก่าจู้มีนิสัยชอบเอาชนะ ดังนั้นไม่กล้าขัดขืนกล่าวว่า

"ตกลง เราจะล่าถอยไป เพียงแต่ผู้แซ่จ้อไร้ยางอายเกินไป เราจะเตะกันของมัน"

พลางตวัดเท้าเตะใส่ตะโพกด้านหลังของจ้อแนเชี้ยง จ้อแนเชี้ยงกระชากเสียงว่า

"ใช้สองกลุ้มรุมหนึ่งหรือ?"

พลางเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง มิคาดเฮี่ยงมุ่งเทียนเพียงยกเท้าขวาทำท่า ไม่ได้เตะออกจริงๆ เห็นจ้อแนเชี้ยงหลงกลจึงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ลูกเต่าจึงใช้พวกมากเข้าเอาชัย"

ขาดคำ พุ่งตัวไปด้านหลัง ยืนอยู่ข้างกายเอี่ยงเอี้ยง

จ้อแนเชี้ยงพอถลันหลบ กระบวนท่าที่จู่โจมใส่ยิ่มอั้วเกี้ยก็เชื่องช้าลง ยิ่มอั้วเกี้ยฉวยโอกาสสูดลมหายใจลึกๆ เลือดลมก็โคจรสะดวกปลอดโปร่ง คนดึกดักอักโข กราดฟาดออกสามฝ่ามือ

จ้อแนเชี้ยงรวบรวมเรี่ยวแรงคลี่คลาย ในใจลอบตื่นตระหนกครุ่นคิดขึ้น

'ไม่พบพานสิบกว่าปี เฒ่าผู้นี้มีพลังฝ่ามือรุดหน้ากว่ากาลก่อน วันนี้หากคิดเอาชนะมัน ต้องทุ่มเทอย่างสุดกำลัง'

คนทั้งสองล้วนถือสาต่อผลแพ้ชนะ ปราศจากความสุภาพอ่อนโยนเช่นตอนที่ยิ่มอั้วเกี้ยประลองกับเจ้าอาวาสปึงเจ่ง ยิ่มอั้วเกี้ยพอลงมือก็ใช้ออกด้วยท่าไม้ตาย ฝ่ามือทั้งสองคล้ายคมดาบคมขวาน จ้อแนเชี้ยงบัดเดี๋ยวหมัดบัดเดี๋ยวฝ่ามือ บัดเดี๋ยวตะปบบัดเดี๋ยวคร่ากุมพลิกแพลงกลับกลายถึงที่สุด

ทั้งสองยิ่งต่อสู้ยิ่งรวดเร็ว เหล็งฮู้ชงที่หลังป้ายขวาง ชมดูจนตาลายพร่าพราย ระหว่างที่ยิ่มอั้วเกี้ยประลองกับเจ้าอาวาสปึงเจ่งเขาเพียงไม่เข้าใจแก่นแท้ของกระบวนท่าทั้งสอง แต่ยามนี้คนทั้งสองเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว หมัดฝ่ามือปล่อยออกรั้งเข้าอย่างไร ล้วนดูไม่เข้าใจ

เหล็งฮู้ชงเหลียวมองเอี่ยงเอี้ยง เห็นหน้านางขาวซีด ขนตางอนยาวทั้งคู่หลุบตำลง สีหน้าปราศจากแววตื่นเต้นกังวล เฮียงมุ่งเทียนกลับมีสีหน้าบัดเดี๋ยวยินดีบัดเดี๋ยวกังวล บางครั้งเลิกคิ้วถลึงตา บางคราขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ยังตื่นเต้นกว่าตนเองลงมืออีก เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'เฮี่ยงตั่วกอมีประสบการณ์รอบรู้มากกว่าเอี่ยงเอี้ยง เขาตื่นเต้น

ปานนี้ เกรงว่าการศึกของยิ่มซิงแซครั้งนี้ยากเอาชนะได้'

สายตายามกวาดมอง เห็นซือแป๋ซือบ้อยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ ถัดไปเป็นเจ้าอาวาสปึงเจ่งกับชงฮือเต้าเจี้ยง ที่ด้านหลังทั้งสองยืนไว้ด้วยสำนักไท้ซัวเทียนมึ้งเต้าหยิน และเจ้าสำนักฮ่วงซัวมกไต้ซิงแซ นับแต่เหยียบย่างเข้าโบสถ์มกไต้ซิงแซไม่ได้ส่งเสียงแม้สักคำเดียว

นอกจากนั้นยังมีเจ้าสำนักแชเซี้ยอื้อชังไฮ้ยืนอยู่ที่มุมโบสถ์ เพียงลำพังมือแตะด้ามกระบี่ สีหน้าบูดบึ้งขุ่นเคือง คนซ้ายมือที่ห่างไปเป็นขอทานชราผมขาวทั่วศีรษะ ย่อมเป็นหัวหน้าพรรคกระยาจกเก้ยฮวง อีกคนหนึ่งสวมใส่เสื้อสีเขียวท่วงท่างามสง่าย่อมเป็นเจ้าสำนักคุนลุ้น ฉายากระบี่จักรวาล

คนทั้งเก้าล้วนเป็นยอดฝีมือแห่งยุค หากมิใช่ทุ่มเทสมาธิชมการต่อสู้ ตนเองซ่อนตัวอยู่หลังป้ายขวางเนิ่นนานปานนี้ คงถูกผู้คนเบื้องล่างพบเห็นแต่แรก ยามนั้นเหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ที่เบื้องล่างชุมนุมด้วยยอดคนมากมายปานนี้ โดยเฉพาะซือแป๋ซือบ้อ ปึงเจ่งไต้ซือ ชงฮือเต้าเจี้ยง มกไต้ซิงแซ ล้วนเป็นผู้อาวุโสที่เราเคารพยกย่อง เราแอบฟังพวกเขาสนทนาในที่นี้ ถือเป็นการไม่คารวะหากถูกพวกเขาพบเห็นเราคงอับอายจนแทบชำแรกพสุธาหลบหนี'

ดังนั้นภาวนาว่ายิ่มอั้วเกี้ยเอาชัยอีกรอบหนึ่ง ถือว่าชนะสองในสามรอบ นำพาเอี่ยงเอี้ยงลงจากเขา รอจนเจ้าอาวาสปึงเจ่งและพวกล่าถอยออกจากโบสถ์ ตนเองก็จะลงจากเขาไปสมทบกับเอี่ยงเอี้ยง

นึกถึงว่าจะได้พบหน้าเอี่ยงเอี้ยง เหล็งฮู้ชงถึงกับร้อนวูบที่ทรวงอก แม้แต่ใบหูก็ร้อนผะผ่าว ครุ่นคิดขึ้น

'นับแต่นี้เราจะแต่งงานเป็นสามีภรรยากับเอี่ยงเอี้ยงหรือนางมีน้ำใจต่อเราอย่างลึกล้ำ แต่เรา...'

วันเวลาที่ผ่านมา มาตรว่าเขาคิดถึงเอี่ยงเอี้ยงอยู่ทุกเมื่อ

แต่ทุกครั้งที่คิดถึงเพียงนึกถึงการตอบแทนบุญคุณของนาง คิดช่วยนางออกจากที่คุมขัง ในใจปราศจากความปลาบปลื้มยินดีอันใด ส่วนลึกของจิตใจคล้ายยังเกรงกลัวเอี่ยงเอี้ยงอยู่บ้าง

ครั้งแรกที่พบพานเอี่ยงเอี้ยง ตนเองยึดถือนางเป็นสตรีชรา ในใจบังเกิดความเคารพต่อนางเจ็ดส่วน ตื้นตันใจอยู่สามส่วน หลังจากนั้นเห็นนางยกมือฆ่าคน ชี้นิ้วบงการเหล่าผู้ห้าวหาญ ในความเคารพเจือปนความหวาดกลัวอยู่หลายส่วน จวบกระทั่งทราบว่านางมีน้ำใจต่อตนเอง ยิ่งสำนึกตื้นตันกว่าเดิม แต่แม้สำนึกตื้นตัน กลับปราศจากความคิดสนิทชิดใกล้ ยามนี้เห็นรูปโฉมโนมพรรณของนาง รู้สึกตัวเองห่างไกลจากนางจนลิบลับ

เหล็งฮู้ชงมองดูเอี่ยงเอี้ยงเล็กน้อย ก็ไม่กล้าชมดูอีก เห็นเฮี่ยงมุ่งเทียนสองมือกำเป็นหมัด สองตาลืมโพลง เมื่อมองตามสายตาของเขาไปยังยิ่มอั้วเกี้ยกับจ้อแนเซี้ยง เห็นจ้อแนเซี้ยงถดถอยถึงมุมโบสถ์ ยิ่มอั้วเกี้ยกราดฟาดฝ่ามือแล้วฝ่ามือเล่า ทุกฝ่ามือคล้ายขวานใหญ่เบิกภูเขา จ้อแนเซี้ยงตกเป็นเบี้ยล่างคล้ายตั้งรับถ่ายเดียว

ยิ่มอั้วเกี้ยพลันตวาดก้อง ผลักสองมือใส่ทรวงอกของฝ่ายตรงข้าม ฝ่ามือทั้งสี่ข้างพอปะทะ บังเกิดเสียงดังโครม กลางหลังจ้อแนเซี้ยงปะทะกับผนังฝุ่นละอองร่วงพรูใส่ศีรษะ ฝ่ามือทั้งสี่ข้างกลับแยกไม่ออก

เหล็งฮู้ชงรู้สึกร่างสั่นไหว ป้ายขวางที่ใช้ซ่อนกายคล้ายกับจะร่วงหล่นลง หลังความตื่นตระหนก ต้องครุ่นคิดขึ้น

'คราครั้งนี้จ้อซือแป๊ะย่ำแย่แล้ว ทั้งสองพอหักล้างกำลังภายในยิ่มซิงแซก็ใช้ยอดวิชาดูดดาว ดูดพลังฝีมือของเขา เวลาพอนานเข้าจ้อซือแป๊ะต้องพ่ายแพ้แน่นอน'

พลันเห็นจ้อแนเซี้ยงหดมือขวา กลับใช้ฝ่ามือซ้ายข้างเดียว

ด้านพลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม มือขวาประกบนิ้วชี้ นิ้วกลาง ทิ่มใส่ยิ่มอั้วเกี้ย

ยิ่มอั้วเกี้ยส่งเสียงร้องดังพิกล พุ่งถอยหลบเลี่ยง จ้อแนเซี้ยงจี้นิ้วข้างขวาตามติดออก จี้ติดต่อกันสามดรรชนี ยิ่มอั้วเกี้ยถอยติดต่อกันสามก้าว

เจ้าอาวาสปึงเจ่ง ชงฮือเต้าเจี้ยงและพวกตื่นเต้นสงสัยครุ่นคิดขึ้น

'ฟังว่ายอดวิชาดูดดาวของยิ่มอั้วเกี้ย จัดเจนในการดึงดูดพลังฝีมือของฝ่ายตรงข้าม เมื่อครู่คนทั้งสองปะทะฝ่ามือกัน จ้อแนเซี้ยงไฉนปลอดภัยไร้เรื่องราว หรือว่ากำลังภายในของสำนักชงซัวกลับไม่กลัวยอดวิชาดูดดาว?'

ผู้ชมดอย่ด้านข้างแม้ตื่นเต้นสงสัย ยิ่มอั้วเกี้ยยังตื่นตระหนกยิ่งกว่า เมื่อสิบกว่าปีก่อน ยิ่มอั้วเกี้ยต่อสู้กับจ้อแนเซี้ยง ไม่ใช้ยอดวิชาดูดดาว ก็ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบเห็นแน่ชัดว่าสามารถสยบจ้อแนเซี้ยง พลันรู้สึกปวดแปลบที่หัวใจทราบว่าเป็นปฏิกิริยาที่เกิดจากการฝึกยอดวิชาดูดดาว ขณะประหวั่นลนลานเห็นด้านหลังจ้อแนเซี้ยงเพิ่มคนสองคน คือศิษย์ผู้น้องของเขาฉายามือค้ำเจดีย์เต็งเมี่ยงและมือสุริยันฮุยปิง ยิ่มอั้วเกี้ยพลันพุ่งถอยจากวง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า "ตกลงว่าสู้กันตัวต่อตัว ที่แท้ท่านซุ่มกำลังไว้ ลูกผู้ชายไม่ถือสาพลาดท่าตำตา พวกเราโอกาสหน้าพบกันใหม่"

จ้อแนเซี้ยงเห็นว่าพ่ายแพ้แน่นอน ฝ่ายตรงข้ามกลับยอมสงบศึกย่อมเป็นที่มุ่งมาดปรารถนา ดังนั้นกล่าวว่า "ผู้ใดเรียกท่านไม่จัดส่งมือดีนิกายอสูรมาอีกหลายคน?"

ยิ่มอั้วเกี้ยแค่นหัวร่อหันกายไป การต่อสู้ครั้งนั้นแม้ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะแต่คนทั้งสองล้วนทราบแก่ใจว่า พลังฝีมือตนเอง

ล้วนมีจุดอ่อน ดังนั้นแยกย้ายกันคร่ำเคร่งฝึกปรือ

โดยเฉพาะยิ่มอั้วเกี้ยพบว่า ยอดวิชาดูดดาวแฝงภัยซ่อนเร้น ตนเองใช้ยอดวิชาดูดดาว ดึงดูดพลังฝีมือของฝ่ายตรงข้ามมา แต่ทุกผู้คนฝึกฝีมือผิดแผกแตกต่าง เมื่อสั่งสมพลังฝีมือทั้งหลายอยู่ในตัว ยากที่จะหล่อหลอมรวมกันได้ มันออกฤทธิ์โดยไม่คาดฝัน

ดังนั้นยิ่มอั้วเกี้ยคร่ำเคร่งค้นคว้า คิดหาวิธีสะกดกำลังภายในทั้งหลายเอาไว้เป็นเหตุให้เกิดเหตุแปรเปลี่ยนข้างกาย ในที่สุดถูกตังฮึงปุกป่ายจับกุมคุมขังไว้ เขาตกอยู่ในคุกมืดก้นทะเลสาบไซโอ้วสิบปี สมาธิจดจ่อรวมตัว ค่อยคิดค้นวิธีสะกดพลังฝีมือทั้งหลายได้

คราครั้งนี้ยิ่มอั้วเกี้ยต่อสู้กับจ้อแนเซี้ยงใหม่ ยามกะทันหันไม่สามารถเอาชัย ดังนั้นผนึกยอดวิชาดูดดาว ปะทะฝ่ามือกับฝ่ายตรงข้าม มิคาดผลจากการดึงดูด พบว่ากำลังภายในของฝ่ายตรงข้ามไม่ทราบสาบสูญไปที่ใด

ความแตกตื่นของยิ่มอั้วเกี้ยครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก เมื่อครู่เขาดูดพลังฝีมือของเจ้าอาวาสปึงเจ่งไม่ได้ ความจริงไม่น่าประหลาดใจ แต่คิดไม่ถึงกำลังภายในของจ้อแนเซี้ยงกลับสาบสูญไร้ร่องรอย ไม่มีพลังดึงดูดได้ นับเป็นเรื่องประหลาดที่คาดฝันไม่ถึงมาก่อน

ยิ่มอั้วเกี้ยดึงดูดอีกหลายครา ยังคงดูดพลังของจ้อแนเซี้ยงไม่ได้ เห็นจ้อแนเซี้ยงจี้นิ้วออกอย่างเกรี้ยวกราด ดังนั้นถอยกายติดต่อกันสามก้าว จากนั้นพลิกแพลงกระบวนท่า โหมฟาดกระหน่ำอย่างดุดัน จ้อแนเซี้ยงก็เปลี่ยนเป็นตั้งรับ

ทั้งสองต่อสู้อีกยี่สิบสามสิบกระบวนท่า ยิ่มอั้วเกี้ยฟาดฝ่ามือซ้ายออก จ้อแนเซี้ยงก็ดีดนิ้วนางใส่ข้อมือ จี้นิ้วใส่ชายโครงข้างซ้ายของเขา ยิ่มอั้วเกี้ยเห็นจ้อแนเซี้ยงใช้พลังดรรชนีอย่างดุดัน ต้องครุ่นคิดขึ้น

'หรือว่าดรรชนีของท่านนี้ ยังคงไม่มีกำลังภายใน?'

• • • • • • • • • • • • • • • • กิมย้ง เขียน, น.นพรัตน์

ดังนั้นเอี้ยวตัวเล็กน้อยคล้ายคิดหลบเลี่ยง แท้ที่จริงจงใจเผยช่องโหว่ปล่อยให้จ้อแนเซี้ยงจี้นิ้วใส่ทรวงอกชายโครงพร้อมกับกระจายลมปราณดูดดาวไปทั่วทรวงอกในใจครุ่นคิดขึ้น

'ท่านสามารถซ่อนกำลังภายใน ไม่ปล่อยให้ยอดวิชาดูดดาวของเราดึงดูดมาแต่เมื่อใช้ดรรชนีจู่โจม ดรรชนีหากไร้พลัง อย่างมากเพียงเกาคันให้กับเรา ขอเพียงใช้กำลังภายในสักน้อยนิด ก็ต้องถูกเราดึงดูดมาจนหมดสิ้น'

ความคิดเพิ่งปรากฏ ได้ยินเสียงทึบ ดรรชนีของจ้อแนเซี้ยงจี้ถูกจุดเทียนตี้ที่ทรวงอกด้านซ้ายของเขา ผู้คนที่ชมดูอยู่ด้านข้างล้วนอุทานดังอาออกมา

ดรรชนีของจ้อแนเซี้ยง พอแตะกับทรวงอกยิ่มอั้วเกี้ย ยิ่มอั้วเกี้ยก็โคจรพลังอย่างสุดกำลัง พบว่ากำลังภายในของฝ่ายตรงข้ามถ่ายเททะลักเข้ามาทางจุดเทียนตี้ของตนเองดุจทำนบทลาย สร้างความยินดียิ่ง เร่งดึงดูดกำลังภายในของฝ่ายตรงข้ามกว่าเดิม

ทันใด ยิ่มอั้วเกี้ยส่ายร่างโงนเงน ถอยกายไปทีละก้าว ถลึงมองจ้อแนเซี้ยงเรือนร่างสั่นระริก มือเท้าไม่ไหวติง คล้ายถูกผู้คนจี้จุดไว้ก็มิปาน

เอี่ยงเอี้ยงร้องเรียก "บิดา" โถมเข้าประคอง รู้สึกมือของบิดาเย็นเยียบเสียดกระดูก ต้องเหลียวหน้าไปกล่าวว่า

"**เฮี่ยงเจ่กเจก** *(อาแซ่เฮี่ยง)*"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกระโดดปราดมา ยื่นมือนวดเฟ้นทรวงอกยิ่มอั้วเกี้ยหลายครา ยิ่มอั้วเกี้ยค่อยหายใจออก กล่าวด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า

"ประเสริฐ หมากตานี้เราคาดคิดไม่ถึง พวกเราประลองกันใหม่"

จ้อแนเชี้ยงส่ายหน้าช้าๆ งักปุกคุ้งชิงกล่าวว่า

"เมื่อพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ยังประลองอันใด เมื่อครู่ยิ่มซิงแซมิใช่ถูกเจ้าสำนักจ้อสกัดจุดเทียนตี้หรอกหรือ?"

ยิ่มอั้วเกี้ยร้องเพ้ยกล่าวว่า

"มิผิด เป็นเราหลงกล รอบนี้ถือว่าเราเป็นฝ่ายแพ้"

ที่แท้กระบวนท่าของจ้อแนเชี้ยงเมื่อครู่เสี่ยงภัยถึงที่สุด ทุ่มเทพลัง**ฮั้งเปียจินคี่** *(พลังน้ำแข็งเย็น)* ที่ฝึกปรือมาสิบกว่าปี ยินยอมสูญเสียกำลังภายในใช้แผนซ้อนแผนปล่อยให้ยิ่มอั้วเกี้ยดึงดูดไป ไม่เพียงปล่อยให้เขาดึงดูดไป ทั้งยังเร่งเร้ากำลังภายในถ่ายทะลักเข้าทางจุดเส้นของฝ่ายตรงข้าม

วิชากำลังภายในนี้เป็นแนวทางสุดเยียบเย็น พริบตานั้นยิ่มอั้วเกี้ยตลอดทั้งร่างแข็งทื่อ จ้อแนเชี้ยงฉวยโอกาสเร่งเร้ากำลังภายในปิดสกัดจุดเทียนตี้ของเขาไว้ คราครั้งนี้จ้อแนเชี้ยงยอมสูญเสียกำลังภายใน ใช้วิธีการอันต่ำช้าเข้าเอาชัย แม้ถือว่าใช้อุบาย แต่หากปราศจากกำลังภายในอันลึกล้ำ ยากที่จะกระทำได้

เฮี่ยงมุ่งเทียนทราบว่าจ้อแนเชี้ยงแม้ได้ชัย แต่สูญเสียพลังการฝึกปรือต้องใช้เวลาพักฟื้นหลายเดือน ดังนั้นสิบเท้าไปกล่าวว่า

"เมื่อครู่เจ้าสำนักจ้อบอกว่า ท่านหลังจากโค่นยิ่มก่าจู้ ค่อยมาโค่นเราตอนนี้เชิญลงมือ"

เจ้าอาวาสปึงเจ่ง ซงฮือเต้าเจี้ยง และพวกล้วนดูออกว่าจ้อแนเชี้ยงหลังจากจี้จุดยิ่มอั้วเกี้ย ใบหน้ากลับกลายเป็นซีดขาว ไม่กล้าเอ่ยปากกล่าววาจา แสดงว่าสูญเสียกำลังภายในอย่างใหญ่หลวง ยามนี้คนทั้งสองหากลงมือ ไม่เพียงจ้อแนเชี้ยงต้องพ่ายแพ้ มิหนำซ้ำต้องจบชีวิตใต้เงื้อมมือเฮี่ยงมุ่งเทียนในไม่กี่กระบวนท่า

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"พวกเราบอกว่า การประลองทั้งสามรอบ ให้แต่ละฝ่ายเป็นคนคัดเลือกมิใช่ให้ฝ่ายตรงข้ามขานชื่อท้าสู้ ยิ่มก่าจู้ก็รับปากแล้ว ยิ่มก่าจู้เป็นยอดยุทธ์ผู้ห้าวหาญ ไหนเลยไม่รักษาคำพูดได้?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"งักซิงแซช่างเจรจา เป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก เพียงแต่ออกจะขัดกับ *'วิญญูชน'* อ้างนั่นอ้างนี่เช่นนี้ กลับคล้ายเป็นคนต่ำช้าแล้ว"

งักปุกคุ้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ในสายตาของวิญญูชน ทั่วหล้าล้วนเป็นวิญญูชน ในสายตาคนต่ำช้าไม่มีผู้ใดมิใช่คนต่ำช้า"

จ้อแนเซี้ยงขยับกายช้าๆ ใช้หลังพิงเสา ด้วยสภาพของเขาตอนนี้คิดยืนหยัดโดยไม่ล้มลง นับว่าลำบากมากแล้ว อย่าว่าแต่คิดประมือกับผู้คน เจ้าสำนักบู๊ตึงชงฮือเต้าเจี้ยงเดินออกไปสองก้าว กล่าวว่า

"ฟังว่าเฮี่ยงจ้อไซ่ฉายา**เทียนอ้วงเล่าจื้อ** *(ท้าวโลกบาล)* มีความสามารถสะท้านฟ้าสะเทือนดิน อาตมารั้งตำแหน่งเจ้าสำนักบู๊ตึงระหว่างที่ฝ่ายธัมมะเกิดการพิพาทกับนิกายท่าน ไม่ได้รับใช้อันใดเป็นที่ละอายนัก วันนี้ได้ประมือกับท้าวโลกบาลรู้สึกเป็นเกียรติยิ่ง"

เจ้าสำนักบู๊ตึงมีศักดิ์ศรีเพียงไหน เมื่อกล่าวกับเฮี่ยงมุ่งเทียนเช่นนี้ เฮี่ยงมุ่งเทียนยากปฏิเสธการต่อสู้ได้ ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"เคารพมิสู้ทำตามคำสั่ง ฟังว่าเพลงกระบี่ไท้เก็กของชงฮือเต้าเจี้ยงไร้ผู้ต่อต้านเราขอสละชีวิตน้อมสนองแล้ว"

ชงฮือเต้าเจี้ยงน้อมกายคารวะตอบ จากนั้นคนทั้งสองหันหน้าเข้าหาจับจ้องมองกัน ล้วนไม่ชักกระบี่

ยิ่มอั้วเกี้ยพลันกล่าวว่า

"ช้าก่อน น้องแซ่เฮี่ยง ท่านถอยไป"

พลางยื่นมือชักกระบี่จากหว่างเอว ทุกผู้คนตื่นตระหนกยิ่งครุ่นคิดขึ้น

'เขาต่อสู้กับยอดฝีมือสองคน สูญเสียกำลังภายในอักโข ยังคิดต่อสู้กับชงฮือเต้าเจี้ยงในรอบที่สามอีก'

จ้อแนเซี้ยงตื่นเต้นสงสัยยิ่งกว่า ครุ่นคิดขึ้น

'เราใช้พลังน้ำแข็งเย็น ถ่ายเทใส่จุดเทียนตี้ของมัน ต่อให้เป็นคนที่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่ามันสิบเท่า ก็ต้องใช้เวลาสามสี่ชั่วยามค่อยคลี่คลายได้ หรือว่าคนผู้นี้สามารถต่อสู้กับผู้คนอีกในชั่วครู่ชั่วยาม'

ทุกผู้คนไหนเลยทราบว่า ในจุดตังชั้งของยิ่มอั้วเกี้ยตอนนี้ปวดแปลบราวถูกมีดเล็กๆ หลายสิบเล่มทิ่มแทงใส่ ต้องใช้ความเพียรพยายามอย่างยากเย็นค่อยระงับน้ำเสียงเป็นปรกติ ไม่แสดงความเจ็บปวดรวดร้าวออกมา

ชงฮือเต้าเจี้ยงยิ่มพลางกล่าวว่า

"ยิ่มก่าจู้คิดสอนสั่งหรือ พวกเราตกลงกันว่า ทั้งสองฝ่ายเป็นคนคัดเลือกตัวแทนเข้าต่อสู้ ยิ่มก่าจู้หากคิดสอนสั่ง ความจริงไม่ขัดกับข้อตกลง เพียงแต่อาตมาออกจะเอาเปรียบไปแล้ว"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"เราหลังจากต่อสู้กับยอดฝีมือสองท่าน ยังคิดประมือกับเต้าเจี้ยงออกจะดูแคลนต่อเพลงกระบี่สำนักบู๊ตึงไปแล้ว"

ชงฮือเต้าเจี้ยงลอบยินดี ผงกศีรษะกล่าวว่า

"อย่างนั้นขอบคุณมากแล้ว"

เขาเห็นยิ่มอั้วเกี้ยชักกระบี่ ในใจบังเกิดความลังเล หากใช้วิธีเปลี่ยนหน้าชนเอาชัยยิ่มอั้วเกี้ย ไม่แน่ว่ามีหน้ามีตาอันใด แต่หากพ่ายแพ้นับแต่นี้สำนักบู๊ตึงไม่อาจยืนหยัดอยู่ในยุทธจักรได้อีก พอฟัง

ว่ายิ่มอั้วเกี้ยไม่สู้ศึกเอง ค่อยคลายใจลง

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"ชงฮือเต้าเจี้ยงเป็นกำลังสำคัญของพวกท่าน พวกเราก็สมควรส่งกำลังสำคัญออกไปจึงถูกต้อง"

พลางเงยหน้าขึ้น ร้องว่า

"เหล็งฮู้ชงน้องเรา ลงมาเถอะ"

ทุกผู้คนใจหายวาบ กวาดตามองตามสายตาของเขาไปยังป้ายขวางเหนือศีรษะ

เหล็งฮู้ชงมือไม้ปั่นป่วน ในสภาพเช่นนี้ ไม่สามารถหลบซ่อนตัวต่อไปได้แต่กระโดดลงมา คุกเข่าโขกศีรษะต่อเจ้าอาวาสปึงเจ่ง กล่าวว่า

"ผู้เยาว์บกรกวัดท่านมีความผิดสมควรตายหมื่นครั้ง ขอรับโทษจากเจ้าอาวาส"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเหล็งฮู้เสียวเฮียบ เราได้ยินเสียวเฮียบมีลมหายใจสม่ำเสมอพลังการฝึกปรือลึกล้ำ รู้สึกประหลาดใจ ไม่ทราบเป็นยอดคนท่านใดให้เกียรติมายังวัดเรา เชิญลุกขึ้นเถอะ"

พลางประนมมือคารวะตอบ เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้เขาทราบแต่แรกว่าเราซ่อนตัวอยู่หลังป้ายขวาง'

หัวหน้าพรรคกระยาจกเก้ยฮวงพลันกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชง ท่านดูอักษรเหล่านี้"

เหล็งฮู้ชงผุดลุกขึ้น มองดูปลายนิ้วของเขา เห็นบนเสาสลักอักษรสามแถว แถวแรกเขียนข้อความ "หลังป้ายขวางมีคน" แถวที่สองเขียนว่า "เรากระชากมันลงมา" แถวที่สามเขียนว่า "ช้าก่อน" คนผู้นี้มีพลังการฝึกปรือสองแนวทาง ไม่ทราบเป็นศัตรูหรือสหาย

เห็นอักษรทุกตัวจมลึกไปในเสา ย่อมเป็นเจ้าอาวาสปึงเจ่งกับหัวหน้าพรรคกระยาจกสลักบนเสาไม้ สร้างความนับถือเลื่อมใสแก่เหล็งฮู้ชงยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ปึงเจ่งได้ซือฟังจากเสียงลมหายใจอันแผ่วเบาของเรา จำแนกแนวทางฝีมือของเราออก นับเป็นยอดคนจริงๆ'

คาดว่าสีหน้าซือแป๋ตอนนี้ปั้นยาก ไหนเลยกล้าสบสายตาด้วย ดังนั้นประสานมือคารวะโดยรอบ กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสทั้งหลายเมื่อเข้าโบสถ์ ผู้เยาว์ใจขลาดเขลา ไม่กล้าลงมาพบพาน โปรดให้อภัยด้วย"

หัวหน้าพรรคกระยาจกกล่าวว่า

"ท่านใจขลาดเขลา มายังเสียวลิ้มยี่คิดขโมยอะไร"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ฟังว่ายิ่มตั่วเสียวเจี้ยะถูกรั้งอยู่ที่เสียวลิ้มยี่ ดังนั้นบังอาจมารับนางออกไป"

"ที่แท้มาขโมยภรรยา อย่างนั้นมิใช่เรียกว่าเป็นโจรเขลาขลาดหากแต่มีขวัญราคะเทียมฟ้า"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะมีบุญคุณต่อเรา ต่อให้ผู้เยาว์ร่างแหลกลาญเป็นผุยผงก็ยินยอม"

หัวหน้าพรรคกระยาจกทอดถอนใจ กล่าวว่า

"น่าเสียดาย น่าเสียดายนัก บุรุษหนุ่มอันเลอเลิศกลับสูญเสียอนาคตเพราะสตรี หากท่านไม่พาตัวสู่เส้นทางอธรรม ตำแหน่งเจ้าสำนักฮั้วซัวยังหนีรอดจากเงื้อมมือท่านหรือ?"

ยิ่มอั้วเกี้ยร้องดังๆ ว่า

"เจ้าสำนักฮั้วซัวมีอันใดน่าพิสมัย วันหน้าเล่าฮูขึ้นสวรรค์

ตำแหน่งหัวหน้านิกายสุริยันจันทรายังจะหนีรอดจากเงื้อมมือบุตรเขยเราหรือ?"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ไม่...ไม่ได้"

ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เอาเถอะ วาจาไร้สาระอย่าได้กล่าว ชงยี้ เจ้ารับทราบเพลงกระบี่ของเจ้าสำนักบู๊ตึงท่านนี้ เพลงกระบี่ชงฮือเต้าเจี้ยงใช้ความอ่อนพิชิตความแข็งกลมกลืนได้ตามใจปรารถนา ต้องระวังให้มากไว้"

เขาเปลี่ยนเป็นเรียก "ชงยี้" แสดงว่ายึดถือเป็นบุตรเขยจริงๆ

เหล็งฮู้ชงเห็นทั้งสองฝ่ายได้ชัยคนละรอบ ผลแพ้ชนะในรอบที่สาม จะเป็นเครื่องตัดสินว่าสามารถช่วยเอี่ยงเอี้ยงลงจากเขาได้หรือไม่ ดังนั้นมิอาจไม่ลงมือหันกายไปคกเข่าต่อชงฮือเต้าเจี้ยง โขกศีรษะหลายครา ชงฮือเต้าเจี้ยงรีบยื่นมือประคองกล่าวว่า

"น้องเรา ไฉนแสดงความเคารพเช่นนี้?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์บังเกิดความเคารพเลื่อมใสต่อเต้าเจี้ยง แต่สถานการณ์บีบบังคับให้ขอรับการสอนสั่งจากเต้าเจี้ยง รู้สึกไม่สบายใจยิ่ง"

"ฮา ฮา น้องเรามากมารยาทไปแล้ว"

เหล็งฮู้ชงผุดลุกเขึ้น ยิ่มอั้วเกี้ยส่งกระบี่ให้ เหล็งฮู้ชงรับกระบี่มาลดปลายกระบี่ลงสู่พื้น ยืนอยู่ในตำแหน่งล่าง

ชงฮือเต้าเจี้ยงมองดูท้องฟ้าที่ลานตึกนอกโบสถ์ คล้ายนึกทบทวนท่ากระบี่ของเหล็งฮู้ชง ผ่านไปเนิ่นนานค่อยระบายลมจากปากกล่าวว่า

"รอบนี้ไม่ต้องประลองแล้ว พวกท่านทั้งสี่ลงจากเขาเถอะ"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนล้วนตื่นตระหนก หัวหน้าพรรค

กระยาจกกล่าวว่า

"เต้าเจี้ยง คำพูดนี้หมายความว่ากระไร?"

"เรานึกหาวิธีคลี่คลายทำลายท่าเพลงกระบี่ของเขาไม่ออก การประลองครั้งนี้อาตมายอมรับการพ่ายแพ้"

"แต่พวกท่านยังไม่ได้ลงมือ"

"เมื่อหลายวันก่อน ที่เชิงเขาบู๊ตึง อาตมาเคยหักล้างกับเขาสามร้อยกระบวนท่า ครั้งนั้นเราเป็นฝ่ายแพ้ วันนี้หากประลองกันอีก อาตมายังคงต้องพ่ายแพ้"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งและพวกถามว่า

"มีเรื่องเช่นนี้?"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"น้องแซ่เหล็งฮู้รับสืบทอดเพลงกระบี่จากฮวงเช็งเอี้ยงผู้อาวุโส อาตมามิใช่คู่มือของเขา"

พลางล่าถอยไปด้านข้าง ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เต้าเจี้ยงมีจิตใจกว้างขวาง เป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก แต่เล่าฮูความจริงนับถือเลื่อมใสท่านเพียงครึ่งหนึ่ง ตอนนี้กลับนับถือเลื่อมใสท่านอยู่เจ็ดส่วน"

เขาบอกว่าเจ็ดส่วน จะอย่างไรก็ยังไม่ถึงสิบส่วน พลางประสานมือต่อเจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ไต้ซือเจ้าอาวาส พวกเราพบกันใหม่"

เหล็งฮัชงเดินถึงเบื้องหน้าซือแป้ซือบ้อ คกเข่าโขกศีรษะ งักปุกคุ้งหลบวูบไปด้านข้าง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"นี่ไม่กล้ารับ"

งักฮูหยินบังเกิดความหดหู่ใจ น้ำตาเอ่อคลอหน่วยแทบหยดหยาด เหล็งฮู้ชงเข้าไปคำนับมกไต้ซิงแซ คาดว่าเขาไม่ต้องการให้ผู้

อื่นล่วงรู้ไมตรีคบหาระหว่างพวกตนทั้งสอง ดังนั้นเพียงโขกศีรษะสามคราไม่กล่าวว่ากระไร

ยิ่มอั้วเกี้ยมือหนึ่งจูงมือเอี่ยงเอี้ยง มือหนึ่งจูงมือเหล็งฮู้ชง กล่าวคำ "ไปกันเถอะ" พลางก้าวยาวๆ ไปยังประตูโบสถ์ หัวหน้าพรรคกระยาจก กระบี่จักรวาล เทียนมึ้งเต้าหยิน อื้อชังไฮ้และพวกสำนึกตัวว่าฝีมือสู้ชงฮือเต้าเจี้ยงไม่ได้ ชงฮือเต้าเจี้ยงเมื่อยอมรับว่ามิใช่คู่มือเหล็งฮู้ชง ทั้งหมดก็ไม่กล้าลงมือโดยพลการ

ยิ่มอั้วเกี้ยขณะจะออกจากโบสถ์ พลันได้ยินเสียงงักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ช้าก่อน"

ยิ่มอั้วเกี้ยเหลียวหน้าไป กล่าวคำ "เป็นอย่างไร?" งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ชงฮือเต้าเจี้ยงไม่ถือสาคนต่ำช้ารอบที่สามไม่ประลอง เหล็งฮู้ชง เราจะทดสอบฝีมือเจ้าเอง"

เหล็งฮู้ชงสะท้านทั้งร่าง ตะกุกตะกักว่า

"ซือแป๋ เรา...เราไหนเลยสามารถ..."

งักปุกคุ้งกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"ผู้อื่นบอกว่าเจ้าได้รับการชี้แนะจากฮวงเช็งเอี้ยง ฝึกปรือถึงแก่นแท้ของเพลงกระบี่ฮั้วซัว ดูท่าเราก็มิใช่คู่มือเจ้า มาตรว่าเจ้าถูกขับออกจากสำนักเราแต่ยังใช้เพลงกระบี่ฮั้วซัว หากเราไม่ลงมือ จะให้ผู้ใดรับภาระนี้ วันนี้หากเราฆ่าเจ้าไม่ได้ เจ้าก็ฆ่าเราเถอะ"

กล่าวถึงตอนท้ายชักกระบี่ออกมา ตวาดว่า

"เราสองไม่มีน้ำใจฉันอาจารย์กับศิษย์อีก ชักกระบี่"

เหล็งฮู้ชงถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"ศิษย์ไม่กล้า"

งักปุกคุ้งแทงกระบี่ออกในระดับเสมออก เหล็งฮู้ชงเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง งักปุกคุ้งแทงออกอีกสองกระบี่ เหล็งฮู้ชงยังคงหลบหลีกปล่อยปลายกระบี่ชี้ลงสู่พื้น หาได้ใช้กระบี่ต้านปะทะไม่ งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เจ้าหลบหลีกสามกระบวนท่า ถือว่าแสดงความเคารพต่อผู้อาวุโสแล้ว ชักกระบี่เถอะ"

ยิ่มอั้วเกี้ยก็กล่าวว่า

"ซงยี้ เจ้ายังไม่ตีโต้ หรือคิดทิ้งชีวิตน้อยๆ ไว้ที่นี้?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ ขวางกระบี่เหนืออก การประลองครั้งนี้สมควรให้ซือแป๋ชนะหรือควรเอาชนะซือแป๋? หากจงใจอ่อนข้อ ยินยอมสู้แพ้ตนเองต่อให้บาดเจ็บก็หาเป็นไรไม่ แต่ยิ่มอั้วเกี้ย เฮี่ยงมุ่งเทียนและเอี่ยงเอี้ยงต้องถูกจองจำบนยอดเขาเสียวซิกฮงสิบปี หากไม่อ่อนข้อให้ตนเองกำพร้าตั้งแต่เล็ก ได้รับการเลี้ยงดูจากซือแป๋ซือบ้อพระคุณยิ่งใหญ่ยังไม่ตอบแทน ไหนเลยโค่นซือแป๋ต่อหน้าผู้กล้าทั้งแผ่นดินได้?

ขณะลังเลยากตกลงใจ งักปุกคุ้งก็จู่โจมออกยี่สิบกว่ากระบวนท่า เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงเก้ากระบี่เดียวดายล้วนเป็นท่าไม้ตาย ดังนั้นไม่กล้าใช้ออกเพียงใช้กระบี่ที่ซือแป๋ถ่ายทอดให้เข้าปิดป้องต้านรับ

เหล็งฮู้ชงนับแต่ฝึกเก้ากระบี่เดียวดาย ก็มีประสบการณ์เพิ่มพูนบวกกับมีกำลังภายในลึกล้ำ มาตรว่าใช้ออกด้วยเพลงกระบี่ฮั้วซัวธรรมดา อานุภาพกระบี่ผิดแผกจากกาลก่อน งักปุกคุ้งเร่งเร้าพลังกระบี่ ยังไม่อาจจู่โจมถึงเบื้องหน้าของเขาได้

ทุกผู้คนเห็นเหล็งฮู้ชงใช้กระบี่เช่นนี้ ย่อมทราบว่าเขามีเจตนาอ่อนข้อให้ ยิ่มอั้วเกี้ยกับเฮี่ยงมุ่งเทียนสบตากันวูบ ล้วนปรากฏแววิตกกังวลขึ้น

หวนนึกถึงวันที่อยู่ในหมู่บ้านเหมยเขาโกวซัว ยิ่มอั้วเกี้ยชักชวนเหล็งฮู้ชงเข้านิกายสุริยันจันทรา แต่งตั้งเป็นเทวทูตขวาโชติช่วง

ทั้งยังจะถ่ายทอดเคล็ดวิชาสลายปฏิกิริยาอันเกิดจากการดึงดูดพลังฝีมือผู้คนให้ แต่บุรุษหนุ่มผู้นี้ไม่หวั่นไหวแม้แต่น้อย แสดงว่าเขายึดมั่นต่อสำนักอาจารย์ ยามนี้เห็นเขาเคารพนบนอบต่อซือแป๋ซือบ้อ คล้ายกับว่ายินยอมให้งักปุกคุ้งทิ่มแทงสังหารในกระบี่เดียว หากมิใช่ทราบว่าเมื่อสู้แพ้ เอี่ยงเอี้ยงและพวกทั้งสามต้องถูกควบคุมตัวบนเขาเสียวซิกฮงคงทิ้งกระบี่ยอมจำนนแต่แรก เมื่อเป็นเช่นนี้ เหล็งฮู้ชงไหนเลยมีความหวังเอาชนะได้

ยิ่มอั้วเกี้ยเหลียวหน้าไปยังเอี่ยงเอี้ยง กล่าวเบาๆ ว่า

"เจ้าไปที่ด้านตรงข้าม"

เอี่ยงเอี้ยงทราบว่า จิตเจตนาของบิดาต้องการให้นางไปยังฝั่งตรงข้ามให้เหล็งฮู้ชงมองเห็นนาง นึกถึงน้ำจิตน้ำใจไมตรีที่นางมีต่อเขาจะได้ลงมือเอาชัย นางรับคำดังอึมม์ แต่หาขยับเคลื่อนกายไม่

ยิ่มอั้วเกี้ยเห็นเหล็งฮู้ชงถูกรุกไล่ถอยร่น สร้างความร้อนรุ่มใจกว่าเดิม กล่าวกับเอี่ยงเอี้ยงอีกว่า

"ไปที่ด้านตรงข้าม"

เอี่ยงเอี้ยงยังคงไม่เคลื่อนไหว กระทั่งขานรับยังไม่ขานรับในใจครุ่นคิดขึ้น

'เราปฏิบัติต่อท่านอย่างไร ท่านควรล่วงรู้แต่แรก หากท่านคำนึกถึงเรา ตกลงใจช่วยเราลงจากเขา ย่อมต้องหาทางเอาชัย หากท่านเคารพต่อซือแป๋ต่อให้เราฉุดดึงแขนเสื้อท่าน เฝ้าวิงวอนก็ไม่มีประโยชน์ เราไยต้องยืนที่ด้านตรงข้ามของท่าน'

รู้สึกว่าความรักระหว่างชายหญิง คุณค่าอยู่ที่ใจ หากให้ตนเองกระตุ้นเตือนเหล็งฮู้ชงค่อยมีการแสดงออก นับว่าจืดชืดไร้รสชาติแล้ว

เหล็งฮู้ชงสะบัดกระบี่ปัดป่าย คลี่คลายสภาวะจู่โจมของ

ซือแป๋ เห็นท่ากระบี่ของซือแป๋เผยช่องโหว่ หากคิดตีโต้ก็คุกคาม งักปุกคุ้งทิ้งกระบี่ยอมพ่ายแพ้แต่แรก แต่ตนเองไม่ตีโต้กลับไป

งักปุกคุ้งเข้าใจความคิดของเขาแต่แรก ดังนั้นเกร็งลมปราณเมฆม่วงร่ายรำเพลงกระบี่ฮั้วซัวอย่างเต็มที่ เมื่อทราบว่าเหล็งฮู้ชงไม่ตีโต้ ทุกกระบวนท่าล้วนเป็นท่ารุก โดยไม่คำนึงถึงเพลงกระบี่ตัวเองมีช่องโหว่หรือไม่ เมื่อเป็นเช่นนี้ อานุภาพย่อมเพิ่มพูนเป็นเท่าตัว

ผู้ที่ชมดูอยู่ด้านข้าง เห็นงักปุกคุ้งมีเปรียบหลายสถาน ยังไม่อาจทิ่มแทงทำร้ายเหล็งฮู้ชง จากนั้นเหล็งฮู้ชงบางครั้งใช้กระบวนท่าบางครั้งไร้กระบวนท่า เมื่อไร้กระบวนท่ากระบี่คล้ายปิดป้องวุ่นวาย แต่กลับคลี่คลายท่ากระบี่ของงักปุกคุ้งไปอย่างแยบยล ยิ่งดูยิ่งเลื่อมใสครุ่นคิดขึ้น

'ชงฮือเต้าเจี้ยงยอมรับว่าเพลงกระบี่ของท่านสู้เหล็งฮู้ชงไม่ได้ที่แท้เป็นความจริง'

งักปุกคุ้งรุกไล่เหล็งฮู้ชงเป็นเวลานาน ต้องร้อนรุ่มใจขึ้นมาพลันฉุกคิดขึ้น

'ไม่ถูกต้อง โจรน้อยนี้ไม่ต้องการถูกกล่าวหาว่าทรยศเนรคุณแต่สู้พัวพันกับเราเช่นนี้ สุดที่เราจะเอาชนะได้ ทุกผู้คนในที่นี้ล้วนเป็นยอดฝีมือที่มีสายตากระจ่างเจิดจ้า ล้วนดูออกว่าโจรน้อยนี้จงใจอ่อนข้อให้แก่เรา เรารุกไล่โดยไม่ยอมเลิกรา นับเป็นเจ้าสำนักอันใด?'

ดังนั้นทุ่มเทลมปราณเมฆม่วงใส่ตัวกระบี่ ฟาดฟันลงยังศีรษะเหล็งฮู้ชงพุ่งเฉียงๆ หลบเลี่ยง งักปุกคุ้งควงกระบี่ฟันข้าง เหล็งฮู้ชงกระโดดข้ามกระบี่ไป งักปุกคุ้งวกกระบี่แทงปราดใส่กลางหลังของเขา

กระบี่นี้พลิกแพลงอย่างรวดเร็ว กลางหลังเหล็งฮู้ชงไม่มีดวงตางอกเงยเห็นแน่ชัดว่ายากจะหลบรอดได้ เหล็งฮู้ชงพลันเสือก

กระบี่ออกตบใส่เสาไม้เบื้องหน้าดังฉาด หยิบยืมพลังกระโดดไปที่หลังเสา เสียงฉึกเมื่อกระบี่งักปุกคุ้งแทงใส่เสาไม้ ตัวกระบี่ทะลุเสาออกไปปลายกระบี่ห่างจากร่างเหล็งฮู้ชงไม่กี่นิ้ว

ทุกผู้คนอุทานดังอา เสียงร้องครั้งนี้เต็มไปด้วยความปลาบปลื้มยินดีและทอดถอนชมเชย ทั้งเลื่อมใสที่เหล็งฮู้ชงหลบหลีกอย่างพิสดารและยินดีที่งักปุกคุ้งแทงไม่ถูก

งักปุกคุ้งใช้ท่าไม้ตายจู่โจมต่อเนื่องสามครา ยังไม่อาจทำอย่างไรเหล็งฮู้ชง ได้ยินเสียงร้องของทุกผู้คนล้วนเห็นอกเห็นใจฝ่ายตรงข้ามถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่

วิชา**โต๊ะเมี่ยเลี่ยงฮ้วงซาเซียนเกี่ยม** *(สามกระบี่สัมพันธ์คร่าชีวิต)* นี้เป็นไม้ตายของฝ่ายกระบี่สำนักฮั้วซัว งักปุกคุ้งเป็นศิษย์ฝ่ายลมปราณ ความจริงไม่ทราบครั้งกระโน้นทั้งสองฝ่ายฆ่าฟันกันเอง ศิษย์ฝ่ายกระบี่เคยใช้เพลงกระบี่นี้สังหารมือดีฝ่ายลมปราณหลายคน หลังจากที่ศิษย์ฝ่ายลมปราณโค่นศิษย์ฝ่ายกระบี่ช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักฮั้วซัวมา มือดีฝ่ายลมปราณก็วิเคราะห์สามกระบี่สัมพันธ์คร่าชีวิตนี้โดยละเอียดในใจอดเลื่อมใสมิได้

งักปุกคุ้งเมื่อต่อสู้กับเหล็งฮู้ชง งักฮูหยินก็เสียใจปิ่มว่าจะสิ้นใจเห็นสามีพลันใส่สามกระบวนท่านี้ถึงกับใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

'ครั้งกระโน้นศิษย์ทั้งสองฝ่ายฆ่ากันเอง เพราะเกิดการพิพาทระหว่างการเน้นลมปราณกับการเน้นกระบี่ เขาเป็นเจ้าสำนักฮั้วซัวฝ่ายลมปราณ ยามนี้กลับใช้ท่าไม้ตายของฝ่ายกระบี่ หากถูกคนภายนอกล่วงรู้ ไยมิใช่เป็นที่เย้ยหยันไยไพ ซึ่งความจริงเขามิใช่คู่มือชงยี้ ไยต้องสู้พัวพันมากความ'

นางคิดเข้าไปเกลี้ยกล่อม แต่เรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวพันใหญ่หลวงมิใช่เพียงเป็นเรื่องภายในสำนัก ต้องหยุดชะงักร่างไว้

งักปุกคุ้งยกมือขวา ถอนกระบี่จากเสา เหล็งฮู้ชงยืนอยู่หลังเสา โดยไม่อ้อมออกมา งักปุกคุ้งกลับภาวนาให้เขาหลบซ่อนอยู่หลังเสา ไม่ออกมาสู้ศึกถือว่ากลัวตนเอง รักษาหน้าตนเองไว้

เหล็งฮู้ชงก้มศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า

"ศิษย์มิใช่คู่มือท่านผู้เฒ่า พวกเราไม่ต้องประลองกันแล้ว"

งักปุกคุ้งแค่นเสียงดังเฮอะคำหนึ่ง ยิ่มอั้วเกี้ยพลันกล่าวว่า

"มันสองอาจารย์กับศิษย์ไม่สามารถพิสูจน์ผลแพ้ชนะ ได้ซือเจ้าอาวาสการประลองทั้งสามรอบถือว่าเสมอกัน เล่าฮูขอขมาต่อท่าน พวกเราแยกจากกันในลักษณะนี้ เป็นอย่างไร?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"อมิตตพุทธ ประสกแซ่ยิ่มกล่าวเช่นนี้ ทั้งสองฝ่ายไม่ผิดพ้องหมองใจนับว่าประเสริฐสุด อาตมาย่อมไม่มีความเห็น..."

คำ "เป็นอื่น" ไม่ทันกล่าวจากปาก จ้อแนเซี้ยงพลันกล่าวว่า

"พวกเราจะปล่อยให้คนทั้งสี่ลงจากเขา ก่อหวอดสร้างเภทภัยฆ่าฟันคนไร้ความผิดปล่อยให้ฝ่ามือทั้งแปดข้างของพวกมันแปดเปื้อนโลหิตผู้คนนับพันนับหมื่นหรือ หลังจากนี้งักซือเฮียยังเป็นเจ้าสำนักฮั้วซัวได้อย่างไร?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งลังเลเล็กน้อย กล่าวว่า

"นี่..."

งักปุกคุ้งพลันอ้อมปราดถึงหลังคา แทงกระบี่ใส่เหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงถลันหลบเลี่ยง เพียงไม่กี่กระบวนท่า ทั้งสองก็มาถึงกลางโบสถ์อีกครา

งักปุกคุ้งใช้กระบี่ไวโหมรุก เหล็งฮู้ชงบางครั้งปิดป้อง บางครั้งหลบเลี่ยงกลายเป็นสภาพเยิ่นเย้อต่อไป ยิ่มอั้วเกี้ยครุ่นคิดขึ้น

'เฒ่าแซ่งักหากบากหน้าสู้พัวพันต่อไป ต้องตั้งอยู่ในสถานะ

ไม่พ่ายแพ้ แต่ชงยี้เพียงชะล่าเลินเล่อแม้แต่น้อย ก็ย่ำแย่แล้ว หากสู้นานไป นับเป็นผลร้ายต่อพวกเรา สมควรกล่าวกระตุ้นมันสักคราๆ

ดังนั้นกล่าวว่า

"น้องแซ่เฮี่ยง วันนี้พวกเรามายังเสียวลิ้มยี่ นับว่าเปิดหูเปิดตาจริงๆ"

เฮี่ยงมุ่งเทียนรับคำว่า

"มิผิด ยอดฝีมือบู๊ลิ้มล้วนชุมนุมอยู่ที่นี้..."

"ในจำนวนนั้นมีอยู่คนหนึ่งฝึกยอดวิชา เป็นที่ทอดถอนชมเชยของทุกผู้คน"

"เป็นยอดวิชาอันใด?"

"คนผู้นี้ฝึกยอดวิชาหนังหน้าเหล็ก คลุมหน้าทอง"

เฮี่ยงม่งเทียนกล่าวว่า

"บริวารเพียงได้ยินว่ามีวิชาภูษาเหล็ก ระฆังทองคลุมกาย ไม่เคยได้ยินว่ามีวิชาหนังหน้าเหล็ก คลุมหน้าทอง"

"วิชาภูษาเหล็กระฆังทองคลุมกาย ฝึกร่างกายคงกระพันดาบกระบี่แทงไม่เข้า วิชาหนังหน้าเหล็กคลุมกายหน้าทองของคนผู้นี้เพียงฝึกให้มีหนังหน้าแข็งแกร่งประดุจเหล็ก"

"วิชาหนังหน้าเหล็กคลุมหน้าทองนี้ ไม่ทราบเป็นวิชาฝีมือค่ายสำนักใด?"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"วิชาฝีมือนี้มีที่มาใหญ่หลวง เป็นเจ้าสำนักฮั้วซัว กระบี่วิญญูชนงักปุกคุ้งชิงแซบัญญัติขึ้น"

"อ้อ งักชิงแซบัญญัติยอดวิชานี้ นับแต่นี้มีชื่อเสียงลือเลื่องเป็นอมตะตลอดกาล"

"ย่อมแน่นอน นับแต่นี้พวกเราพบพานคนของสำนักฮั้วซัว

ต้องระมัดระวังวิชาหนังหน้าเหล็กของพวกมันให้มากไว้"

"ทราบแล้ว บริวารขอจดจำจารึกไว้"

ทั้งสองกล่าวแดกดันงักปุกคุ้ง งักฮูหยินรับฟังจนหน้าแดงสดใส งักปุกคุ้งคล้ายไม่ได้ยินแม้สักคำเดียว พลันแทงกระบี่ออก เหล็งฮู้ชงถลันหลบไปทางซ้าย งักปุกคุ้งเบี่ยงตัวไปทางขวา สะบัดกระบี่เฉียงๆ พลันเหลียวหน้าแทงกระบี่กลับใช้ออกด้วยกระบวนท่าในเพลงกระบี่ฮั้วซัวนามลั่งจื้อฮ้วยเท้า *(คนเสเพลกลับใจ)*

เหล็งฮู้ชงยกกระบี่ปิดป้อง งักปุกคุ้งควงกระบี่จากกลางอากาศใช้ออกด้วยท่า**ชังชังเง่งเขะ** *(สนโบราณรับแขก)* เหล็งฮู้ชงสะบัดกระบี่ปัดป่ายเบนเบือน

งักปุกคุ้งสะบัดขวับขวับสองกระบี่ เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ ถอยกายไปสองก้าว ใบหน้ากลับกลายเป็นแดงฉาน ร้องเรียกว่า

"ซือแป๋"

งักปุกคุ้งแค่นเสียงดังเฮอะ แทงออกอีกกระบี่ เหล็งฮู้ชงถอยกายไปอีกหนึ่งก้าว ทุกผู้คนเห็นเหล็งฮู้ชงมีสีหน้าขวยเขิน ท่าทีทุลักทุเลสร้างความสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'สามกระบี่ของซือแป๋มันธรรมดาสามัญ เหล็งฮู้ชงไฉนไม่อาจต้านทานรับไว้?'

ทุกผู้คนล้วนไม่ทราบ สามกระบี่ที่งักปุกคุ้งใช้ออก เป็นเพลงกระบี่ชงเล้งที่เหล็งฮู้ชงกับงักเล้งซังคิดค้นขึ้น ตอนนั้นเหล็งฮู้ชงเพ้อฝันว่า วันหน้าสามารถครองคู่อยู่ร่วมกับเซี่ยวซือม่วย งักเล้งซังก็ดีต่อเขา ดังนั้นบัญญัติเพลงกระบี่ชงเล้งขึ้น มิคาดงักปุกคุ้งกลับใช้สามท่ากระบี่นี้ออกมา

ยามนั้น เหล็งฮู้ชงทั้งละอายทั้งเสียใจ ครุ่นคิดขึ้น

'เซี่ยวซือม่วยสิ้นเยื่อใยไมตรีต่อเราแต่แรก ท่านกลับใช้เพลง

กระบี่ชุดนี้ออกมาสะกิดแผลหัวใจของเรา ท่านคิดฆ่าเราก็ฆ่าเถอะ'

รู้สึกมีชีวิตอยู่ในโลกไร้รสชาติ มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า

จากนั้นงักปุกคุ้งแทงกระบี่ออก ใช้ออกด้วยท่า**ลั่งเง็กชวยเชียว** *(ลั่งเง็กเป่าขลุ่ย)* เหล็งฮู้ชงคุ้นกับกระบวนท่านี้ ดังนั้นยกกระบี่ปิดป้อง งักปุกคุ้งใช้ตามติดด้วย**เชี่ยวชือเช่งเล้ง** *(เชี่ยวซือขี่มังกร)* สองกระบวนท่านี้ต่อเนื่องตามกันท่วงท่าสวยงามยิ่ง โดยเฉพาะท่าเชี่ยวชือขี่มังกร กระบี่กรีดกรายดุจมังกรเหินหาวก็มิปาน

ตามคำร่ำลือเมื่อสมัยเลียดก๊ก ฉิ้งมกกงมีบุตรีคนหนึ่งนามลั่งเง็กชมชอบเป่าขลุ่ย ปรากฏบุรุษนามเชี่ยวชือขี่มังกรมาถึง สอนลั่งเง็กเป่าขลุ่ย ฉิ้งมกกงจึงยกบุตรีให้เป็นภรรยา นับเป็นที่มาของคำ "เขยขวัญขี่มังกร" ภายหลังสองสามีภรรยาสำเร็จเป็นเซียนสถิตที่เขากลางของฮั้วซัว ยอดเขาเทพธิดาของฮั้วซัวมี**อิ่นหงส์เต้ง** *(เก๋งหงสา)* เขากลางมีศาลบูชาเทพธิดา ถ้ำเทพธิดา อ่างล้างหน้าและโต๊ะเครื่องแป้งเทพธิดา ล้วนมีตำนานที่มาจากเรื่องราวนี้เอง

เหล็งฮู้ชงกับงักเล้งซังเคยเคียงบ่าเคียงไหล่ ท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ เหล่านี้ เรื่องราวของเชี่ยวชือกับลั่งเง็ก ก็ประทับตราตรึงอยู่ในจิตใจ เห็นงักปุกคุ้งใช้ท่าเชี่ยวชือขี่มังกรออก เหล็งฮู้ชงถึงกับจิตใจว้าวุ่นใช้กระบี่ปัดป่ายตามสัญชาตญาณ ครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป๋ไฉนใช้กระบวนท่านี้ เพื่อกระตุ้นเราจิตใจว้าวุ่น จะได้ฉวยโอกาสฆ่าเราหรือ?'

เห็นงักปุกคุ้งหลังจากใช้กระบวนท่านี้ ก็ใช้ออกด้วยท่าคนเสเพลกลับใจ ท่าสนโบราณรับแขก สามท่ากระบี่ชงเล้ง จากนั้นใช้ออกด้วยท่าลั่งเง็กเป่าขลุ่ย และท่าเชี่ยวชือขี่มังกร

ยอดฝีมือประลองยุทธ์ ต่อให้ต่อสู้นับพันกระบวนท่าก็ไม่ทบทวนย้อนใช้กระบวนท่าซ้ำ งักปุกคุ้งใช้กระบวนท่าเหล่านี้เป็น

คำรบสอง ทุกผู้คนล้วนชมดูจนสงสัยใจยิ่ง

เหล็งฮู้ชงพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ เข้าใจในบัดดล

'ที่แท้ซือแป๋ใช้เพลงกระบี่กระตุ้นเตือนเรา ขอเพียงเรากลับตัวเป็นเสเพลกลับใจ จะรับเข้าสำนักฮั่วซัวใหม่'

บนภูเขาฮั่วซวมีสนโบราณหลายต้น กิ่งใบโอบขยาย คล้ายกางแขนรับแขกที่ขึ้นมาท่องเที่ยว ดังนั้นเรียกสนรบแขก กระบวนท่าสนโบราณรับแขกก็ดัดแปลงจากรูปแบบของสนโบราณหลายต้นนั้น เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป๋บอกว่า หากเรากลับเข้าสำนักฮั่วซัว ไม่เพียงศิษย์ร่วมสำนักให้การต้อนรับ แม้แต่ต้นสนบนภูเขาก็ต้อนรับเรา'

จากนั้นฉุกคิดขึ้น

'ซือแป๋ยังบอกว่าเราไม่เพียงสามารถกลับเข้าสำนักฮั่วซัว ยังจะยกเซี่ยวซือม่วยเป็นภรรยา ซือแป๋ใช้เพลงกระบี่ชงเล้งเป็นความหมายอย่างชัดแจ้ง เพียงแต่เราโง่งมไม่เข้าใจ ท่านจึงใช้ท่าลั่งเง็กเป่าขลุ่ยและท่าเซี่ยวซือขี่มังกรออกมา'

การกลับเข้าสำนักฮั่วซัว ตบแต่งงักเล้งซังเป็นภรรยา คือสองยอดปรารถนาของเหล็งฮู้ชง บัดนี้ซือแป๋อาศัยท่ากระบี่รับปากเรื่องสองประการนี้ต่อหน้ายอดฝีมือทั้งแผ่นดิน สร้างความปลาบปลื้มยินดีแก่เหล็งฮู้ชงยิ่ง

เหล็งฮู้ชงย่อมทราบว่างักเล้งซังรักผูกพันกับลิ้มเพ้งจือ แต่เรื่องการแต่งงานของบุรุษสตรี ล้วนแล้วแต่คำสั่งของบุพการี ร้อยพันปีมานี้ล้วนเป็นเช่นนี้ งักปุกคุ้งเมื่อรับปากยกบุตรีแก่ตนเอง งักเล้งซังย่อมไม่อาจขัดคำสั่งได้ ดังนั้นเหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'เราสามารกลับเข้าฮั่วซัว ก็ขอบคุณฟ้าดินแล้ว หากสามารถครองคู่อยู่ร่วมกับเซี่ยวซือม่วย นับเป็นความยินดีอย่างล้นพัน

เซี่ยวซือม่วยตอนแรกคงไม่มีความสุข แต่เราจะคล้อยตามนางทุกประการ เวลาพอนานเข้า นางจะกลับใจทีละน้อย'

นึกถึงตอนนี้ ต้องเผยอยิ้มออกมา

งักปุกคุ้งใช้ออกด้วยท่าคนเสเพลกลับใจ และสนโบราณรับแขกอีก ท่ากระบี่เริ่มเร่งร้อนคล้ายไม่อาจอดรนทนรอ เหล็งฮู้ชงฉุกคิดขึ้น

'ซือแป๋ให้เราคนเสเพลกลับใจ มิใช่กล่าววาจาทางลมปาก หากแต่ให้เราทิ้งกระบี่ยอมรับการพ่ายแพ้ ค่อยรับเราเข้าสำนักใหม่ เราสามารถกลับเข้าฮั้วซัว แต่งงานกับเซี่ยวซือม่วย ยังมีความมุ่งมาดปรารถนาอันใด แต่เอี่ยงเอี้ยง ยิ่มก่าจู้ และเฮี่ยงมุ่งเทียนจะเป็นไร เมื่อประลองพ่ายแพ้ก็ต้องถูกควบคุมตัวอยู่บนเขาเสียวซิกฮง เราหลงระเริงกับความสุขส่วนตัว รานน้ำใจผู้คนเพียงนี้ ยังนับเป็นผู้คนหรือ?'

นึกถึงตอนนี้ ถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบโซมกาย ม่านสายตาเลอะเลือนพร่ามัว

งักปุกคุ้งขวางกระบี่กรีดผ่านมุมปาก จากนั้นผลักคมกระบี่ออกเป็นกระบวนท่าลั่งเง็กเป่าขลุ่ย เหล็งฮู้ชงฉุกคิดอีกครา

'เอี่ยงเอี้ยงยอมตายเพื่อเรา เรากลับละทิ้งโดยไม่แยแส ในโลกยังมีคนรานน้ำใจกว่าเราเหล็งฮู้ชงอีกหรือ ไม่ว่าอย่างไรเราไม่อาจรานน้ำใจเอี่ยงเอี้ยงเด็ดขาด'

รู้สึกสมองเลอะเลือนอลวน ได้ยินเสียงเคร้ง กระบี่เล่มหนึ่งร่วงหล่นลงกับพื้นผู้คนที่ด้านข้างอุทานดังอาออกมา

เหล็งฮู้ชงส่ายร่างโงนเงน ลืมตาขึ้น เห็นงักปุกคุ้งพุ่งถอยไปด้านหลังใบหน้าบูดบึ้งขุ่นเคือง ข้อมือขวาหลั่งโลหิตลงมา เมื่อมองดูกระบี่ตนเองที่ปลายกระบี่ปรากฏโลหิตหยดหยาดมาทีละหยด

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ค่อยทราบว่าเมื่อครู่ตอนที่จิตใจว้าวุ่นปัดป่ายท่ากระบี่ที่จู่โจมมา ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับใช้ท่าเพลงกระบี่ในเก้ากระบี่เดียวดายแทงถูกข้อมือขวางักปักคุ้ง ดังนั้นโยนกระบี่ทิ้งคุกเข่าลงกับพื้น กล่าวว่า

"ซือแป๋ ศิษย์สมควรตายหมื่นครั้ง"

งักปุกคุ้งตวัดเท้าขวาเตะออก พอดีเตะถูกทรวงอกเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงถูกเตะลอยลิ่วไป ยามอยู่กลางอากาศรู้สึกหน้ามืดวูบวาบ ร่างร่วงหล่นลงไปเสียงโครมเมื่อร่างตกถึงพื้น สิ้นสติสมประดีไป

บทที่ 28
เภตภัยกลางหิมะ

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เหล็งฮู้ชงรู้สึกร่างเย็นเฉียบ ลืมตาขึ้นช้าๆ เห็นแสงไฟชอนไชตา ต้องหลับตาลงใหม่ ได้ยินเสียงเอี่ยงเอี้ยงโห่ร้องว่า

"ท่านฟื้นแล้ว"

เหล็งฮู้ชงลืมตาอีกครา เห็นเอี่ยงเอี้ยงเพ่งตามองดูตนเอง สีหน้าเปี่ยมแววปีติ เหล็งฮู้ชงคิดลุกขึ้นนั่ง เอี่ยงเอี้ยงโบกมือกล่าวว่า

"ท่านนอนพักผ่อนอีกครู่หนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงมองดูสภาพรอบข้าง พบว่าอยู่ในถ้ำศิลาแห่งหนึ่ง นอกถ้ำก่อไฟกองหนึ่ง ค่อยฉุกคิดว่าถูกซือแป๋ เตะใส่เท้าหนึ่ง ดังนั้นถามว่า

"ซือแป๋ซือบ้อเราเล่า?"

เอี่ยงเอี้ยงแบะปากกล่าวว่า

"ท่านยังเรียกมันเป็นซือแป๋หรือ ในโลกไม่มีซือแป๋ที่ไร้ยางอายเช่นนี้ ท่านอ่อนข้อให้มันกลับไม่รู้จักดีชั่ว ยังเตะใส่ท่านเท้าหนึ่ง กระแทกกระดูกข้อเท้าของมันหักไป นับว่าสาสมนัก"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"อะไร ซือแป๋เรากระดูกข้อเท้าหัก?"

"ไม่กระแทกมันตายไป นับว่าเกรงใจมันมากแล้ว บิดาบอกว่าท่านไม่ได้ใช้ยอดวิชาดูตดาว ไม่เช่นนั้นคงไม่ได้รับบาดเจ็บ"

เหล็งฮู้ชงพึมพำว่า

"เราทิ่มแทงทำร้ายซือแป๋ ยังกระแทกกระดูกข้อเท้าของท่านผู้เฒ่าหักไปนับว่าไม่บังควรจริงๆ หากมิใช่ซือแป๋ซือบ้อเลี้ยงดูเราจนเติบใหญ่ เราคงเสียชีวิตไปแต่แรก ไหนเลยมีวันนี้ เราทรยศเนรคุณนับว่าต่ำทรามกว่าเดียรัจฉานอีก"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"มันลงมือด้วยอำมหิตหลายครั้งคราว ท่านอ่อนข้อเช่นนี้ถือว่าตอบแทนบุญคุณแล้ว บุคคลเช่นท่านไม่ว่าไปที่ใดต้องไม่ตาย ต่อให้งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาไม่เลี้ยงดูท่าน ท่านร่อนเร่เป็นขอทานน้อยรับรองไม่ตายแน่นอน"

เอ่ยถึงตอนนี้ ลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กัมศีรษะกล่าวว่า

"ซงกอ ท่านล่วงเกินซือแป๋ซือบ้อเพราะเรา เรา...ในใจเรา..."

เหล็งฮู้ชงเห็นนางแสดงท่าทีขวยเขินเอียงอายแสงไฟนอกถ้ำส่องต้องใบหน้านาง ยิ่งผุดผาดสุดเปรียบปาน ถึงกับใจวาบหวิว ยื่นมือเกาะกุมมือซ้ายของนางไว้ ทอดถอนใจคำหนึ่ง ไม่ทราบว่ากล่าวกระไรดี

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ท่านไฉนทอดถอนใจ ท่านเสียใจที่รู้จักเราหรือ?"

"เราไหนเลยเสียใจ เพราะเพื่อเรา ท่านยอมมอบชีวิตแก่เสียวลิ้มยี่ ต่อให้เราแหลกลาญเป็นผุยผง ก็ไม่อาจตอบแทนบุญคุณท่าน"

"ท่านไฉนกล่าวคำพูดเช่นนี้ จนบัดนี้ท่านยังยึดถือเราเป็นคนนอก"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความละอายใจ ในใจเขายังเกิดความห่างเหินต่อนางจริงๆ กล่าวว่า

"เรากล่าวผิดแล้ว นับแต่นี้เราจะทุ่มเทจิตใจดีต่อท่าน"

เอี่ยงเอี้ยงตาทอประกายปีติ กล่าวว่า

"ชงกอ ท่านกล่าวจากใจจริง หรือว่าปลอบโยนเรา?"

"หากเราเพียงปลอบโยนท่าน ขอให้ถูกฟ้าลงทัณฑ์ต้องตายอย่างอนาถ"

เอี่ยงเอี้ยงพลิกมือซ้าย กุมมือเหล็งฮู้ชงไว้ รู้สึกวินาทีนี้เป็นช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุดในชีวิต เพียงหวังแม้สุดสิ้นดินฟ้า ยังคงเป็นเช่นนี้ตลอดไป ผ่านไปเนิ่นนานจึงกล่าวช้าๆ ว่า

"พวกเราชาวยุทธจักร เกรงว่าไม่ตายดี วันหน้าท่านนอกใจเรา เราก็ไม่มุ่งหวังให้ฟ้าลงทัณฑ์ เรา...เรายินยอมสังหารท่านใต้คมกระบี่เอง"

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน คิดไม่ถึงนางกลับกล่าวคำพูดนี้ออกมา งงงันวูบจึงกล่าวว่า

"ชีวิตเรานี้ได้รับการช่วยเหลือจากท่าน เป็นของท่านแต่แรก ท่านต้องการเมื่อใดก็ปลิดปลงไปได้ทุกเมื่อ"

"ผู้อื่นบอกว่าท่านเป็นคนเสเพลอันกลอกกลิ้ง นับว่าเล่นลิ้นจริงๆ ไม่ทราบเป็นบุพเพสันนิวาสใด เรากลับ...กลับชมชอบคนเสเพลเจ้าชู้เช่นท่าน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เราเจ้าชู้ต่อท่านตั้งแต่เมื่อใด ท่านกล่าวเช่นนี้เราจะเจ้าชู้ต่อท่านแล้ว"

พลางผุดลุกขึ้น เอี่ยงเอี้ยงสะกิดเท้าพุ่งถอยไปหลายเชียะ ปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

"พวกเราต้องเรียบๆ ร้อยๆ หากท่านยึดถือเราเป็นหญิงใจง่าย สามารถข่มเหงเราทุกเมื่อ นับว่าดูคนผิดแล้ว"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างขึงขังว่า

“เราไหนเลยกล้ายืดถือท่านเป็นหญิงใจง่าย ท่านเป็นพั่วพั้วสูงด้วยวัยวุฒิ ห้ามไม่ให้เราเหลียวมองแม้สักแวบเดียว”

เอี่ยงเอี้ยงหัวร่อคิก หวนนึกถึงตอนแรกที่รู้จักเหล็งฮู้ชง เขาเฝ้าเรียกตนเองเป็นพั่วพั้ว ต้องแย้มยิ้มดุจบุปผาเบ่งบาน ทรุดกายนั่งลง แต่เว้นระยะห่างจากเหล็งฮู้ชงสามสี่เชียะ

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ท่านห้ามไม่ให้เราเจ้าชู้ต่อท่าน นับแต่นี้เรายังจะเรียกท่านเป็นพั่วพั้ว”

เอี่ยงเอี้ยงหัวร่อพลางกล่าวว่า

“ประเสริฐ หลานที่น่ารัก”

“พั่วพั้ว ในใจเรา...”

“อย่าได้เรียกพั่วพั้วแล้ว รออีกหกสิบปี ค่อยเรียกก็ไม่สาย”

“หากเรียกตั้งแต่ตอนนี้เรียกจนท่านอายุหกสิบปี ก็ไม่เสียทีที่ถือกำเนิดมาแล้ว”

เอี่ยงเอี้ยงใจวาบหวิว ครุ่นคิดขึ้น

‘หากสามารถอยู่ร่วมกับเขาหกสิบปี ต่อให้เป็นเซียนวิเศษก็ไม่สุขสมเท่าแล้ว’

เหล็งฮู้ชงมองดูหน้าด้านข้างของนาง เห็นนางจมูกโด่งเป็นสันขนตางอนยาวหลุบต่ำ สีหน้าอ่อนโยนนุ่มนวล ต้องครุ่นคิดขึ้น

‘โกวเนี่ยงดงามเช่นนี้ เหล่าผู้ห้าวหาญนับพันนับหมื่นในยุทธจักร ไฉนทั้งเคารพทั้งยำเกรงนาง ยินยอมบุกน้ำลุยไฟเพื่อนาง’

ในใจคิดสอบถาม แต่รู้สึกถามไถ่ในตอนนี้ ออกจะทำลายบรรยากาศไป ดังนั้นคิดกล่าวแต่แล้วกลั้นกลืนไว้

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ท่านคิดกล่าวกระไร ก็บอกมาอย่างเต็มที่"

"เรารู้สึกประหลาดใจ เล่าเท้าจื้อ โจ้วโชยชิวและพวกไฉนเกรงกลัวท่านปานนั้น?"

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"เราทราบว่าท่านหากไม่ถามให้กระจ่างชัด ในใจคงยึดถือเราเป็นนางอสูรปีศาจร้าย"

"ไม่ เรายึดถือท่านเป็นเซียนวิเศษผู้ยิ่งใหญ่"

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ท่านกล่าวไม่ถึงสามคำ ก็กล่าวเหลวไหล ซึ่งความจริงท่านไม่ได้ประพฤติเจ้าชู้จริงๆ เพียงแต่ชอบเล่นลิ้นคารม ทำให้ผู้คนเข้าใจว่าเป็นคนเสเพลเหลวแหลก"

"ขณะที่เราเรียกท่านเป็นพั่วพั้ว ก็เล่นลิ้นคารมหรือ?"

"อย่างนั้นท่านเรียกเราเป็นพั่วพั้วไปชั่วชีวิตเรา"

"เราจะเรียกท่านไปชั่วชีวิต แต่ไม่เรียกว่าพั่วพั้ว"

เอี่ยงเอี้ยงหน้าแดงระเรื่อ ในใจวาบหวามดื่มด่ำ กล่าวเบาๆ

"ท่านชอบพูดเล่น ก็พูดให้เพียงพอ ซึ่งความจริงท่านหยอกเย้าเรา เราก็เบิกบานใจยิ่ง"

คนทั้งสองสบสายตา เงียบงันชั่วขณะ จากนั้นเอี่ยงเอี้ยงกล่าวช้าๆ ว่า

"ท่านก็ทราบว่าบิดาเราเป็นหัวหน้านิกายสุริยันจันทรา ต่อมา**ตังฮึงเจ่กเจก** *(อาแซ่ตังฮึง)*...ไม่ ตังฮึงปุกป่าย เรากลับเรียกเขาเป็นเจ่กเจกจนเคยชิน เขาใช้เล่ห์อุบายควบคุมตัวบิดาไว้ หลอกทั้งหมดว่าบิดาถึงแก่กรรมที่เบื้องนอก สั่งเสียให้เขาเป็นก่าจู้สืบแทน ตอนนั้นเรายังเยาว์วัย ไม่ได้ระแวงสงสัย เพื่อตบตาผู้คน ตังฮึงปุกป่ายจึงดีต่อเราเป็นพิเศษ ไม่ว่าเราต้องการอะไร เขาไม่เคยปฏิเสธ

มาก่อน ดังนั้นเรามีศักดิ์ฐานะอยู่ในนิกายสูงส่งยิ่ง"

เหล็งฮู้ชงถามว่า

"ผู้ห้าวหาญเหล่านั้นล้วนสังกัดนิกายสุริยันจันทราหรือ?"

"พวกมันไม่นับเป็นสาวกโดยตรง แต่อยู่ใต้บังคับบัญชาเรา ตลอดมา หัวหน้าของพวกมันส่วนใหญ่รับประทานยาเม็ดสามซาก กร่อนสมองของนิกายเรา"

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงตอนที่อยู่ในหมู่บ้านเหมยเขาโกวซัว ผู้อาวุโสนิกายอสูรเปาไต้ชอ ฉิ้งอุ้ยปังและพวกพอเห็นยิ่มอั้วเกี้ยล้วงยาเม็ดสามซากกร่อนสมองสีแดงเพลิงออกมา ล้วนแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ยามนี้ประหวัดหวนนึกต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวสืบต่อ

"เมื่อรับประทานยาเม็ดสามซากกร่อนสมองลงไป ทุกปีต้องรับประทานยาขจัดครั้งหนึ่ง ไม่เช่นนั้นพิษร้ายกำเริบ ต้องตายอย่างอเนจอนาถ ตังฮึงปุกป่ายควบคุมเหล่าผู้ห้าวหาญอย่างเข้มงวด ขอเพียงขัดใจมันเล็กน้อย จะเก็บกักยาขจัดไว้ ทุกครั้งเป็นเราไปวิงวอนขอไมตรี นำยาขจัดมามอบต่อพวกมัน"

"หมายความว่าท่านเป็นผู้มีบุญคุณช่วยเหลือพวกมันแล้ว"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"มิใช่ผู้มีบุญคุณอันใด พวกมันมาโขกศีรษะวิงวอน เราไม่อาจหักใจอำมหิตได้ ที่แท้นี่เป็นแผนตบตาผู้คนของตังฮึงปุกป่าย ต้องการให้ผู้คนทราบว่ามันให้เกียรติแก่เรา เมื่อเป็นเช่นนี้ ย่อมไม่มีผู้ใดระแวงสงสัยว่ามันช่วงชิงตำแหน่งก่าจู้จากบิดาเรา"

"อืมม์ คนผู้นี้มีความคิดอ่านลึกซึ้งนัก"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"แต่ว่าเอาแต่ให้เราวิงวอนขอไมตรีต่อตังฮึงปุกป่าย เป็นที่น่า

รำคาญนัก อีกประการ ภายในนิกายเริ่มเปลี่ยนไป ทุกผู้คนประจบสอพลอตังฮึงปุกป่ายฟังดูระหายหู เมื่อฤดูใบไม้ผลิปีก่อน เราชักชวนหลานศิษย์ผู้เฒ่าไผ่เขียวออกมาท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องภายในนิกาย และไม่ต้องกล่าววาจาบัดสีไร้ยางอายต่อตังฮึงปุกป่ายอีกคิดไม่ถึงกลับพบพานท่าน"

พลางกวาดมองเหล็งฮู้ชงแวบหนึ่ง หวนนึกถึงเหตุการณ์ที่แรกพบกันในตรอกน้อยเมืองลกเอี้ยง ในใจเต็มไปด้วยความอบอุ่นนุ่มนวล ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าวว่า

"ผู้ห้าวหาญที่มายังเสียวลิ้มยี่ทั้งหลายพันคน มิใช่ล้วนเคยรับประทานยาขจัดที่เราขอมาให้ แต่ขอเพียงมีคนหนึ่งรับบุญคุณของเราญาติสนิทมิตรสหาย ศิษย์และผู้ใต้บังคับบัญชาของมันย่อมซึ้งในน้ำใจเรา อีกประการ พวกมันขึ้นเขาเสียวซิกฮงมิใช่เพราะเราจริงๆ อาจบางทีได้รับการเรียกหาจากเหล็งฮู้ไต้เฮียบ ไม่กล้าไม่มา"

พลางเม้มปากหัวร่อ เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านอยู่กับเราไม่มีประโยชน์ กลับหัดเล่นลิ้นคารมไปสามส่วน"

เอี่ยงเอี้ยงหัวร่อคิกออกมา นับแต่ถือกำเนิดเกิดมา คนของนิกายสุริยันจันทราก็ยึดถือนางเป็นกงจู้สูงศักดิ์ ไม่กล้าขัดใจนางแม้แต่น้อย เมื่ออายุสูงวัยขึ้นยิ่งชี้นิ้วบงการตามอำเภอใจ ไม่เคยมีผู้ใดกล้าล้อเล่นกับนางแม้สักคำเดียว ยามนี้พูดจาหยอกล้อกับเหล็งฮู้ชงนับเป็นความสุขในชีวิต

ชั่วครู่ให้หลัง เอี่ยงเอี้ยงเบือนหน้าไปยังผนังถ้ำ กล่าวว่า

"ท่านยกกำลังผู้คนมารับเราที่เสียวลิ้มยี่ เราย่อมยินดี ผู้คนเหล่านั้นยามอยู่ลับหลัง ล้วนบอกว่า...บอกว่าเราดีต่อท่าน ท่านกลับไม่สนใจไยดีเรา จวบกระทั่งท่านยกกำลังผู้คนมา ค่อยกู้หน้าเรากลับคืนมา"

"ท่านแบกเรามารับการรักษาจากเสียวลิ้มยี่ ตอนนั้นเราไม่ล่วงรู้แม้แต่น้อย ต่อมาถูกคุมขังอยู่ก้นทะเลสาบไซโอ้ว เมื่อกลับออกมา ก็เกิดเรื่องของสำนักเห็งซัว เมื่อทราบต้นสายปลายเหตุค่อยมารับท่าน ทำให้ท่านรับความลำบากไม่น้อย"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เราอยู่ที่หลังเขาเสียวลิ้มยี่ ไม่ได้รับความลำบากอันใด เราอยู่ที่ห้องศิลาเพียงลำพัง ทุกสิบวันจะมีหลวงจีนชรารูปหนึ่งส่งน้ำส่งฟืนมา นอกจากนั้นไม่พบพานผู้ใด จนกระทั่งเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสองมาถึงเสียวลิ้มยี่ ไต้ซือเจ้าอาวาสเรียกเราไป ค่อยทราบว่าเขาไม่ได้ถ่ายทอดคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อแก่ท่าน เราจึงด่าหลวงจีนเฒ่า เตี่ยเอ้ยซือไถ่ปลอบโยนเราอย่าได้ร้อนรุ่มใจ บอกว่าท่านปลอดภัยไร้อันตราย และขอให้พวกนางทั้งสองมาวิงวอนขอไมตรีต่อเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านได้ยินนางกล่าวเช่นนี้ จึงไม่ด่าไต้ซือเจ้าอาวาส"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ไต้ซือเจ้าอาวาสได้ยินเราด่าท่าน ก็ไม่มีโทสะ กล่าวว่า *'สีกาคราก่อนอาตมาชักชวนเหล็งฮู้ชงเสียวเฮียบเข้าสำนักเสียวลิ้มเรา แต่เขาไม่ยินยอม อาตมาก็ไม่เคี่ยวเข็ญบังคับ อีกประการ ตอนที่ท่านแบกเขาขึ้นวัด เขาหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน ตอนที่เขาลงจากเขาสามารถเดินเหินเป็นปรกติ เสียวลิ้มยี่นับว่ามีคุณความดีต่อเขาบ้าง'*

เรานึกดูมีเหตุผล จึงกล่าว *'อย่างนั้นท่านไฉนรั้งเราอยู่บนเขาบรรพชิตไม่มุสาวาจา นี่ไยมิใช่หลอกลวงคน?'*

ไต้ซือเจ้าอาวาสบอกว่า *'อาตมารั้งท่านอยู่บนยอดเขาเสียวซิกฮงคิดอาศัยพระธรรมชะล้างอาถรรพณ์การฆ่าฟันของท่าน'*

เราบอกว่า *'ท่านอายุสูงวัยปูนนี้ กลับหลอกลวงพวกเราที่เยาว์วัย ช่างน่าไม่อาย'*

"ไต้ซือเจ้าอาวาสบอกว่า *'วันนั้นท่านยอมพลีชีวิตให้กับเสียวลิ้มยี่ เพื่อแลกกับชีวิตเหล็งฮู้เสียวเฮียบ พวกเราแม้ไม่ได้รักษาเหล็งฮู้เสียวเฮียบ แต่ก็ไม่ได้ปลิดชีวิตท่าน ซือไถ่สำนักเห็งซัวทั้งสองบอกว่า ระหว่างนี้เหล็งฮู้เสียวเฮียบยื่นมือผดุงคุณธรรมบู๊ลิ้ม อาตมาก็ปีติยินดีแทน เห็นแก่หน้าซือไถ่สำนักเห็งซัวทั้งสอง ท่านลงจากเขาไปเถอะ'*

ท่านยังรับปากปลดปล่อยผู้ห้าวหาญที่ขึ้นมาช่วยเราร้อยกว่าคน ดังนั้นเรากราบขอบคุณ ติดตามซือไถ่สำนักเห็งซัวทั้งสองลงจากเขา ต่อมาพบพานท่องโดดเดี่ยวหมื่นลี้ฉั่งแป๊ะกวงอะไรนั่นที่เชิงเขา บอกว่าท่านนำผู้คนหลายพันคนมารับเราที่เสียวลิ้มยี่ ซือไถ่ทั้งสองบอกว่าเสียวลิ้มยี่มีภัย พวกนางไม่อาจนิ่งดูดาย ดังนั้นแยกทางกับพวกเรา ให้เราขัดขวางท่าน มิคาดผู้อาวุโสที่เปี่ยมด้วยเมตตาธรรมทั้งสองกลับเสียชีวิตในเสียวลิ้มยี่"

เอ่ยถึงตอนท้าย น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นหดหู่ เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่ไม่ทราบเป็นการลงมือของผู้ใด บนร่างของซือไถ่ทั้งสองไม่มีร่องรอยบาดแผล ไม่ทราบเสียชีวิตอย่างไร?"

"ไหนเลยไม่มีร่องรอยบาดแผล เรากับบิดาและเฮี่ยงเจ่กเจกเห็นซากศพของซือไถ่ทั้งสองภายในวัด เราแก้จีวรของพวกนางออกดูเห็นตำแหน่งหัวใจของพวกนางมีจุดสีแดงโตเท่ารเข็ม แสดงว่าถูกคนใช้เข็มเหล็กกล้าทิ่มแทงเสียชีวิต"

เหล็งฮู้ชงกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"เข็มพิษ? ในยุทธจักรมีผู้ใดใช้เข็มพิษ?"

"บิดากับเฮี่ยงเจ่กเจกมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง แต่พวกเขาล้วน

ไม่ทราบ บิดาบอกว่าเข็มนี้มิใช่เข็มพิษ หากแต่เป็นอาวุธชนิดหนึ่ง ใช้ทิ่มแทงใส่จุดชีวิตผู้คน เพียงแต่เข็มที่แทงใส่หัวใจเตี่ยเอ้ยซือไถ่เบนเบี่ยงเล็กน้อย"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เมื่อเราพบหน้าเตี่ยเอ้ยซือไถ่ นางยังไม่สิ้นใจ เข็มนี้เมื่อแทงเข้าทางด้านหน้า แสดงว่าไม่ใช่ลอบทำร้าย หากแต่เป็นการต่อสู้ซึ่งหน้า อย่างนั้นผู้ที่ทำร้ายซือไถ่ทั้งสองคนเป็นยอดฝีมือแล้ว"

"บิดาก็กล่าวเช่นนี้ เมื่อมีเบาะแสสายนี้ คาดว่าเสาะพบฆาตกรได้ไม่ยากนัก"

เหล็งฮู้ชงยื่นมือตบใส่ผนังถ้ำ ร้องดังๆ ว่า

"เอี่ยงเอี้ยง ตราบใดที่พวกเราทั้งสองมีชีวิตอยู่ ต้องล้างแค้นชำระอาฆาตให้กับซือไถ่ทั้งสอง"

เอี่ยงเอี้ยงรับคำ เหล็งฮู้ชงเกาะผนังลุกขึ้นนั่งรู้สึกแขนขาเคลื่อนไหวได้เป็นปรกติ ทรวงอกก็ไม่เจ็บปวด คล้ายไม่ได้รับบาดเจ็บจึงกล่าวว่า

"ประหลาดแท้ ซือแป๋เตะใส่เราเท้าหนึ่ง คล้ายไม่ได้ทำร้ายเราอันใด"

"บิดาบอกว่าท่านดึงดูดพลังของผู้อื่นไม่น้อย มีพลังการฝึกปรือสูงล้ำกว่าซือแป๋ท่านมากนัก เนื่องเพราะท่านไม่ยอมโคจรพลังต่อต้านกับซือแป๋ท่านจึงได้รับบาดเจ็บ แต่ท่านมีลมปราณคุ้มครองกายรับบาดเจ็บสถานเบา เฮี่ยงเจ่กเจกนวดเฟ้นกรุยจุดให้กับท่านกระตุ้นกำลังภายในของท่านรักษาบาดเจ็บ ดังนั้นหายดีโดยเร็ว เพียงแต่กระดูกข้อเท้าซือแป๋ท่านกลับหักไป นับว่าประหลาดแท้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราเมื่อมีกำลังภายในกล้าแข็ง ซือแป๋ตวัดเท้าเตะมา กำลังภายในของเรากระแทกสะท้อน ย่อมทำร้ายท่านผู้เฒ่ากระดูกข้อเท้าหักไป มีอันใดน่าประหลาด?"

"มิใช่ บิดาบอกว่ากำลังภายในที่ดึงดูดจากผู้อื่นแม้สามารถคุ้มครองกาย แต่ต้องโคจรพลัง จึงกระแทกทำร้ายผู้คนได้"

เหล็งฮู้ชงส่งเสียงดังอ้อ เขาไม่เข้าใจสาเหตุความนัย และไม่ขบคิดมากความ หวนนึกถึงตนเองทำร้ายซือแป๋บาดเจ็บและเสื่อมเสียหน้าต่อยอดฝีมือรู้สึกเสียใจยิ่ง

ยามกะทันหันคนทั้งสองนิ่งเงียบงัน บางครั้งกองไฟนอกถ้ำบังเกิดเสียงแตกระเบิดเบาๆ เห็นหิมะปลิวโปรย เปรียบกับตอนขึ้นเขาเสียวซิกฮงหิมะหนักกว่ามากนัก

ทันใด เหล็งฮู้ชงได้ยินนอกถ้ำซ้ายมือ บังเกิดเสียงหอบหายใจอย่างหนักหน่วง ดังนั้นเงี่ยหูสดับฟัง

เอี่ยงเอี้ยงพลังการฝึกปรืออ่อนด้อยกว่า ไม่ได้ยินสุ้มเสียง พอเห็นสีหน้าของเขาจึงถามว่า

"ได้ยินอะไร?"

"เมื่อครู่เราได้ยินเสียงหอบหายใจ แสดงว่ามีคนใช่แล้วบิดาท่านเล่า?"

"บิดาชักชวนเฮี่ยงเจ่กเจกออกไปเดินเล่น"

กล่าวพลางหน้าแดงวูบ ทราบว่าบิดาจงใจปลีกตัวไป เพื่อเปิดโอกาสให้เหล็งฮู้ชงหลังจากฟื้นคืนสติมา สามารถสนทนากับนางสองต่อสอง

เหล็งฮู้ชงได้ยินเสียงหอบหายใจดังขึ้นอีก จึงกล่าวว่า

"พวกเราออกไปชมดู"

ทั้งสองออกจากถ้ำ เห็นรอยเท้าบนพื้นหิมะของยิ่มอั้วเกี้ยกับเฮี่ยงมุ่งเทียนถูกหิมะใหม่กลบไป เหล็งฮู้ชงชี้มือไปยังรอยเท้าทั้งสองแถว กล่าวว่า

"เสียงหอบหายใจดังมาจากทิศทางนี้"

ทั้งสองเดินตามรอยเท้าไปสิบกว่าวา พอลดเลี้ยวมุมเขาเห็นยิ่มอั้วเกี้ยกับเฮี่ยงมุ่งเทียนยืนเคียงบ่าเคียงไหล่อยู่กลางพื้นหิมะโดยไม่ขยับเคลื่อนไหว

ทั้งสองใจหายวาบ วิ่งปราดเข้าไป เอี่ยงเอี้ยงร้องเรียก "บิดา" ยื่นมือเกาะกุมมือซ้ายของยิ่มอั้วเกี้ย พอกระทบถูก ต้องสะท้านคราหนึ่ง รู้สึกมีความเย็นเสียดกระดูกแล่นมาจากมือของบิดา สร้างความแตกตื่นจนร้องโพล่งว่า

"บิดา ท่านไฉน..."

ไม่ทันขาดคำ ถึงกับตัวสั่นงันงก ฟันในปากกระทบกันดังกึกกักในใจทราบว่าหลังจากที่บิดาถูกพลังน้ำแข็งเย็นของจ้อแนเซี้ยงจี้ใส่ก็สะกดกลั้นกลืนยามนี้ระงับไม่อยู่ พลังความเย็นแผ่กระจายออก เฮี่ยงมุ่งเทียนกำลังช่วยต้านทานให้กับบิดา

เหล็งฮู้ชงยังไม่เข้าใจ ใต้แสงสะท้อนของหิมะ เห็นยิ่มอั้วเกี้ยกับเฮี่ยงมุ่งเทียนล้วนมีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง จากนั้นยิ่มอั้วเกี้ยหอบหายใจออกมา ค่อยทราบว่าเสียงหอบหายใจเมื่อครู่เปล่งจากปากของเขาเอง

เห็นเอี่ยงเอี้ยงร่างสั่นระริก เหล็งฮู้ชงจึงยื่นมือออกกุมมือซ้ายนาง รู้สึกมีความเย็นแล่นเข้าสู่ร่าง ค่อยทราบว่ายิ่มอั้วเกี้ยถูกพลังเยียบเย็นของศัตรูจู่โจมใส่กำลังขับสลาย ดังนั้นใช้วิธีสลายพลังซึ่งจารึกบนแผ่นเหล็กในคุกมืดก้นทะเลสาบไซโอ้ว สลายพลังความเย็นที่ชำแรกเข้าสู่ร่างไปช้าๆ

ยิ่มอั้วเกี้ยได้รับการช่วยเหลือจากเหล็งฮู้ชง ค่อยคลายใจลง วิชากำลังภายในของเฮี่ยงมุ่งเทียน เป็นคนละแนวทางกับเขา ได้แต่ช่วยต่อต้านความเย็นไม่สามารถขับสลาย วิธีโคจรพลังของเหล็งฮู้ชงกลับเป็นการชักฟืนจากใต้เตา ชักนำพลังน้ำแข็งเย็นออกจากร่างเป็นเส้นสาย กระจายสู่ภายนอก

คนทั้งสี่กุมมือกันและกันยืนอยู่กลางพื้นหิมะ คล้ายซากรางที่แข็งทื่อ หิมะตกลงบนศีรษะใบหน้าของคนทั้งสี่อย่างแช่มช้า ครอบคลุมผมเผ้า ดวงตา จมูก เสื้อผ้าของคนทั้งสี่ไว้

เหล็งฮู้ชงทางหนึ่งโคจรพลัง ในใจสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'เกล็ดหิมะตกลงบนใบหน้า ไฉนไม่ละลาย?'

เขาไม่ทราบว่าพลังน้ำแข็งเย็นของจ้อแนเซี้ยงเยียบเย็นที่สุดความเย็นที่ระเหยออกมา ยังเย็นกว่าหิมะอีก ตอนนี้นอกจากโลหิตภายในกายคนทั้งสี่รักษาความอบอุ่นแล้ว ผิวกายล้วนเย็นเฉียบดุจน้ำแข็ง หิมะตกต้องร่าง กลับไม่หลอมละลาย ทั้งยังสะสมเร็วกว่าบนพื้นอีก

ผ่านไปเนิ่นนาน ท้องฟ้ารุ่งสางรำไร หิมะยังตกไม่หยุด เหล็งฮู้ชงเป็นห่วงเอี่ยงเอี้ยงร่างกายอ่อนแอ ทนทานความเหน็บหนาวไม่ได้ แต่พลังความเย็นภายในกายยิ่มอั้วเกี้ยยังไม่ขจัดสิ้น ไม่กล้าเลิกรามือ ยังดีที่จากการสังเกตจากฝ่ามือของเอี่ยงเอี้ยงพบว่าร่างของนางไม่สั่นระริกอีก ชีพจรหัวใจก็เต้นอย่างแผ่วเบา

ยามนั้นเปลือกตาเหล็งฮู้ชงสุมหิมะขาวหลายนิ้ว เพียงรู้สึกว่าฟ้าสางสว่างแล้ว นอกจากนั้นมองไม่เห็นอันใด ดังนั้นโคจรพลังไม่หยุดยั้ง ภาวนาว่าสามารถขจัดพลังความเย็นภายในกายยิ่มอั้วเกี้ยจนหมดสิ้นโดยเร็ว

ผ่านไปอีกเนิ่นนาน พลันบังเกิดเสียงฝีเท้าม้าดังจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ควบขับเข้าใกล้มาทุกขณะ ฟังออกว่าม้าหนึ่งอยู่หน้า ม้าหนึ่งตามหลัง จากนั้นได้ยินคนผู้หนึ่งร้องเรียกว่า

"ซือม่วย ท่านฟังเรากล่าว"

เหล็งฮั้ชงแม้สมหิมะเต็มทั้งสองห ยังฟังออกว่าเป็นเสียงของซือแป๋ ได้ยินงักปุกคุ้งร้องว่า

"ท่านไม่เข้าใจสาเหตุความนัย ก็เที่ยวมีโทสะ ท่านฟังเรากล่าว"

จากนั้นได้ยินงักฮูหยินร้องว่า

"เราเองไม่ยินดี เกี่ยวข้องใดกับท่าน มีอันใดต้องกล่าว?"

เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ซือบ้อมีโทสะนัก ไม่ทราบซือแป๋ล่วงเกินนางที่ใด?'

ได้ยินงักฮูหยินควบม้านำหน้ามา จากนั้นอุทานดังเอ๊ะ รั้งบังเหียนหยุดม้าไว้ ไม่นานงักปุกคุ้งก็กระตุ้นม้ามาถึง กล่าวว่า

"ซือม่วย ท่านดูรูปปั้นหิมะสี่รูปนี้ก่อได้ละม้ายเหมือนของจริงยิ่ง"

งักฮูหยินแค่นเสียงดังเฮอะ คล้ายยังไม่คลายโทสะ จากนั้นพึมพำว่า

"ท้องทุ่งกว้างแห่งนี้ไฉนก่อรูปปั้นหิมะขึ้นสี่คน?"

เหล็งฮู้ชงไม่ทราบว่ากลางท้องทุ่งไฉนมีรูปปั้นหิมะ จากนั้นเข้าใจในบัดดล

'พวกเราถูกหิมะสุมคลุมทั่วร่าง กลับกลายเป็นอ้วนฉุ เป็นเหตุให้ซือแป๋ซือบ้อยึดถือพวกเราเป็นรูปปั้นหิมะ'

รู้สึกเรื่องนี้น่าหัวร่อ จากนั้นบังเกิดความประหวั่นพรั่นพรึงขึ้นมาครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป๋หากพบเห็นพวกเราทั้งสี่ คงต้องลงมือฆ่าสิ้น ตอนนี้

ท่านคิดฆ่าพวกเราไม่ต้องเปลืองเรี่ยวแรงแม้แต่น้อย'

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"พื้นหิมะไม่มีรอยเท้า รูปปั้นหิมะเหล่านี้คงก่อเป็นเวลาหลายวันแล้ว ซือม่วยท่านดู คล้ายบุรุษสามคนสตรีนางหนึ่ง"

งักฮูหยินกล่าวว่า

"เราเห็นว่าล้วนเป็นเช่นเดียวกัน ไหนเลยมีการแบ่งแยกบุรุษสตรี?"

พลางส่งเสียงร้อง ดิดไสม้าไป งักปุกคุ้งรีบกล่าวว่า

"ซือม่วย ท่านใจร้อนยิ่ง ที่นี้ไร้ผู้คน พวกเราหารือในรายละเอียดกันดีหรือไม่?"

"ใจร้อนอันใด เราจะกลับฮั้วซัว ท่านคิดประจบจ้อแนเซี้ยงก็ขึ้นเขาซงซัวไปเถอะ"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ผู้ใดว่าเราคิดประจบจ้อแนเซี้ยง เราเป็นเจ้าสำนักฮั้วซัวก้มหัวต่อสำนักซงซัวไยกัน?"

"เราก็ขบคิดไม่เข้าใจ ท่านไยต้องรับฟังคำชี้นิ้วบงการจากจ้อแนเซี้ยง หากว่าห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสำนักเดียว ในยุทธจักรยังมีชื่อสำนักฮั้วซัวอยู่อีกหรือ?"

งักปุกคุ้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซือม่วย พลังฝีมือของเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดแห่งสำนักเห็งซัวเปรียบกับพวกเราเป็นอย่างไร?"

"พวกเราไม่เคยประลองกัน คาดว่าไล่เลี่ยกัน ท่านถามไถ่ไยกัน?"

"เราก็เห็นว่าไล่เลี่ยกัน ซือไถ่ทั้งสองประสบภัยในเสียวลิ้มยี่แสดงว่าถูกจ้อแนเซี้ยงลอบทำร้าย"

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน เขาความจริงระแวงสงสัยว่าเป็นฝีมือของจ้อแนเซี้ยง สำนักซงซัวล้อมจู่โจมสามเตี่ยแห่งเห็งซัวล้มเหลว ครั้งนี้คงเป็นจ้อแนเซี้ยงลงมือด้วยตนเอง ด้วยพลังฝีมือของยิ่มอั้วเกี้ยยังพ่ายแพ้ในเงื้อมมือจ้อแนเซี้ยง ซือไถ่สำนักเห็งซัวทั้งสองย่อมมิใช่คู่มือของมัน

งักฮูหยินกล่าวว่า

"ถูกจ้อแนเซี้ยงลอบทำร้ายแล้วจะเป็นอย่างไร ท่านหากหาหลักฐานได้ควรเรียกระดมผู้กล้าฝ่ายธัมมะ คาดคั้นเอาผิดต่อจ้อแนเซี้ยงล้างแค้นให้กับซือไถ่ทั้งสองจึงถูกต้อง"

"หนึ่งนั้นไม่มีหลักฐาน สองเข้มแข็งอ่อนด้อยแตกต่างกัน"

"เข้มแข็งอ่อนด้อยอันใด พวกเราเชิญเจ้าอาวาสปึงเจ่งชงฮือเต้าเจี้ยงออกมาผดุงคุณธรรม จ้อแนเซี้ยงกล้าทำอย่างไร?"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เกรงว่ายังไม่ทันเชิญเจ้าอาวาสปึงเจ่งและพวก เราสองสามีภรรยาก็มีสภาพเช่นเดียวกับกับซือไถ่สำนักเห็งซัวทั้งสอง"

"ท่านหมายความว่าจ้อแนเซี้ยงจะลงมือต่อพวกเราทั้งสอง เฮอะ พวกเราเมื่อยืนหยัดในยุทธจักร ยังกริ่งเกรงมากความอันใด?"

เหล็งฮู้ชงลอบนับถือเลื่อมใส ซือบ้อแม้เป็นสตรีแต่ยังห้าวหาญกว่าบุรุษ ได้ยินงักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เราสองแม้ตายไม่เสียดายชีวิต แต่จะมีประโยชน์ใด จ้อแนเซี้ยงลอบลงมือปล่อยให้พวกเราทั้งสองตายอย่างลึกลับ สุดท้ายมันยังคงก่อตั้งสำนักห้าบรรพตขึ้น ไม่แน่ว่าจะยัดเยียดข้อหาใส่พวกเรา"

งักฮูหยินนิ่งเงียบงัน งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เราสองสามีภรรยาเมื่อเสียชีวิต เหล่าศิษย์ฮั้วซัวจะกลับกลายเป็นผักปลาใต้คมดาบจ้อแนเซี้ยง ไหนเลยขัดขืนได้ ไม่ว่า

อย่างไรพวกเราควรนึกถึงซังยี้"

งักฮูหยินส่งเสียงดังอืมม์ คล้ายถูกสามีเกลี้ยกล่อมคล้อยตาม ชั่วครู่จึงกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราจะไม่เปิดโปงแผนอุบายของจ้อแนเชี้ยงชั่วคราว แสร้งโอนอ่อนผ่อนตามมัน หาโอกาสเคลื่อนไหว"

"ท่านรับปากก็ประเสริฐ จนใจที่คัมภีร์กระบี่พิชิตมารของเพ้งจือถูกโจรน้อยเหล็งฮู้ชงฮุบไป หากมันยอมคืนแก่เพ้งจือ ให้เหล่าศิษย์ฮั้วซัวฝึกร่วมกันไยต้องกลัวการกดขี่จากจ้อแนเชี้ยง?"

งักฮูหยินกล่าวว่า

"ท่านไฉนระแวงสงสัยว่าชงยี้มีเพลงกระบี่รุดหน้าเพราะฮุบคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของเพ้งจือ การศึกในเสียวลิ้มยี่เจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงล้วนบอกว่ามันสืบทอดเพลงกระบี่ของฮวงซือเจ่กชงยี้คบหากับนิกายอสูรนับว่าไม่ถูกต้อง แต่พวกเราไม่อาจปรักปรำว่ามันฮุบคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร"

เหล็งฮู้ชงได้ยินซือบ้อแก้ต่างแทนตน บังเกิดความตื้นตันถึงกับคิดเข้าไปโอบกอดนาง ทันใดศีรษะของเขาสั่นสะเทือนหลายคราม มีคนตบฝ่ามือใส่ศีรษะ เหล็งฮู้ชงลอบร้องในใจ

'ผิดท่าแล้ว ร่องรอยของเราถูกเปิดโปง พลังความเย็นของยิ่มก่าจู้ยังขจัดไม่หมดสิ้น หากแม้นซือแป๋ซือบ้อลงมือต่อเราอีก จะทำอย่างไรดี?'

รู้สึกกำลังภายในที่ถ่ายทอดจากมือของเอี่ยงเอี้ยงก็บังเกิดความปั่นป่วน คาดว่ายิ่มอั้วเกี้ยจิตใจไม่สงบเช่นกัน แต่หลังจากที่ถูกฝ่ามือตบใส่หลายคราม ไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวอันใดอีก ได้ยินงักฮูหยินกล่าวว่า

"เมื่อวานท่านประมือกับซงยี้ ใช้ท่าคนเสเพลกลับใจ สนโบราณ

รับแขก ลั่งเง็กเป่าขลุ่ย เซี่ยวซือขี่มังกร ทั้งสี่กระบวนท่าหมายความว่ากระไร?"

งักปุกคุ้งหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"โจรน้อยนี้แม้ประพฤตินอกลู่นอกทาง จะอย่างไรได้รับการเลี้ยงดูจากพวกเราจนเติบใหญ่ เห็นมันหลงเดินผิดทาง นับเป็นที่เสียดาย ขอเพียงคนเสเพลเช่นมันกลับใจ เราจะรับเข้าสำนักฮั้วซัวใหม่"

"เราเข้าใจความหมายนี้ แต่สองกระบวนท่าที่เหลือเล่า?"

"ท่านก็ทราบแก่ใจ ไยต้องถามไถ่เรา?"

"หากว่าชงยี้ยอมกลับตัวกลับใจ ท่านจะยกซังยี้เป็นภรรยามันหรือไม่?"

งักปุกคุ้งรับคำ งักฮูหยินกล่าวว่า

"ท่านบอกใบ้มันเช่นนี้ เป็นแผนยืดหยุ่น หรือมีเจตนาเช่นนี้จริงๆ?"

งักปุกคุ้งไม่ตอบคำ เหล็งฮู้ชงรู้สึกมีคนตบฝ่ามือใส่ศีรษะอีกค่อยทราบว่างักปุกคุ้งทางหนึ่งใช้ความคิด ทางหนึ่งตบฝ่ามือใส่ศีรษะรูปปั้นหิมะ หาใช่พบเห็นพวกเขาทั้งสี่ไม่

ได้ยินงักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ลูกผู้ชายมีวาจาหนักแน่นดุจขุนเขา เราเมื่อรับปากมันย่อมไม่กลับกลอกคืนคำ"

งักฮูหยินกล่าวว่า

"มันหลงรักนางปีศาจนิกายอสูร ท่านไหนเลยไม่ทราบ?"

"ไม่ มันไม่ได้หลงรักนางปีศาจนั้น เพียงแต่ตื้นตันใจ ส่วนลึกของจิตใจมันยังรักซังยี้อย่างงมงาย ดังนั้นพอเข้าใจความหมายของท่ากระบี่เรา ถึงกับมีสีหน้าปลาบปลื้มยินดี"

"ดังนั้นท่านใช้ซังยี้เป็นเหยื่อ ล่อให้มันติดกับ ต้องการให้มัน

เห็นแก่ซังยี้ยอมพ่ายแพ้แก่ท่าน"

เหล็งฮู้ชงแม้ถูกหิมะอุดหู ยังฟังออกว่าน้ำเสียงของซือบ้อเต็มไปด้วยความขุ่นเคืองและประชดแดกดัน น้ำเสียงเช่นนี้ไม่เคยได้ยินว่ากล่าวจากปากซือบ้อมาก่อน งักฮูหยินนิสัยเจ้าอารมณ์ เรื่องภายในครอบครัวบางครั้งโต้แย้งกับสามี แต่หากเป็นเรื่องภายในสำนักนางให้ความเคารพต่อศักดิ์ศรีเจ้าสำนักของสามี ไม่เคยขัดใจมาก่อน ยามนี้กล่าวเช่นนี้ แสดงว่าไม่พอใจยิ่ง

งักปุกคุ้งทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ที่แท้แม้แต่ท่านก็ไม่เข้าใจเจตนาของเรา เกียรติยศส่วนตัวของเราเป็นเรื่องเล็กน้อย ความเรืองรุ่งของสำนักฮั้วซัวสำคัญกว่า หากเราสามารถเกลี้ยกล่อมเหล็งฮู้ชงกลับเข้าสำนักฮั้วซัว จะอำนวยประโยชน์สี่ประการ"

งักฮูหยินถามว่าสี่ประการใด งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ยังเหนือล้ำกว่าเรา ไม่ว่ามันฝึกจากคัมภีร์กระบี่พิชิตมารหรือได้รับการถ่ายทอดจากฮวงซือเจ่ก หากกลับเข้าสำนักเรานับแต่นี้สำนักฮั้วซัวจะมีชื่อลือเลื่อง นี่เป็นประโยชน์ประการแรก นอกจากนั้นแผนร้ายที่จ้อแนเซี้ยงคิดกลืนสำนักฮั้วซัวยากประสบผล แม้แต่สำนักไท้ซัว เห็งซัว ฮ่วงซัวทั้งสามยังดำรงอยู่ได้ นี่เป็นประโยชน์ประการสอง ยังมีมันกลับเข้าสำนักฝ่ายธัมมะไม่เพียงลิดรอนผู้ช่วยอันเข้มแข็งของนิกายอสูรคนหนึ่ง ยังเป็นการเพิ่มศัตรูเข้มแข็งอีกคนหนึ่ง นับว่าธัมมะรุ่งเรืองอธรรมเสื่อมโทรม นี่เป็นประโยชน์ประการสาม ซือม่วยท่านว่าใช่หรือไม่?"

งักฮูหยินส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า

"ประโยชน์ประการที่สี่เล่า?"

"ประการที่สี่เราสองสามีภรรยาไม่มีบุตรชาย ยึดถือชงยี้เป็น

เช่นลูกในไส้ มันหลงเดินทางผิด เราเจ็บปวดใจยิ่ง เราอายุปูนนี้ยังนึกถึงชื่อเสียงจอมปลอมอันใด ขอเพียงมันกลับตัวกลับใจ พวกเราได้อยู่ร่วมกันทั้งครอบครัว ไยมิใช่น่ายินดีนัก?"

เหล็งฮู้ชงรับฟังถึงตอนนี้ ถึงกับจิตใจพลุ่งพล่าน แทบร้องเรียกซือแป๋ซือบ้อออกไป งักฮูหยินกล่าวว่า

"ซังยี้กับเพ้งจือผูกสมัครรักกัน หรือว่าท่านหักใจพรากพวกมันทั้งสองจากกัน ปล่อยให้ซังยี้คับแค้นใจไปชั่วชีวิต?"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เพ้งจือแม้คร่ำเคร่งฝึกฝีมือ แต่เปรียบกับเหล็งฮู้ชงยังห่างไกลสุดกู่เกรงว่าชั่วชีวิตนี้ยังตามไม่ทัน"

"มีฝีมือกล้าแข็ง นับเป็นสามีที่ดีหรือ เราภาวนาให้ชงยี้กลับตัวกลับใจคืนส่สำนักเรา แต่มันมีนิสัยปล่อยตัว เมาสราอาละวาดหากซังยี้แต่งงานกับมันจะสร้างความคับแค้นแก่นางไปชั่วชีวิต"

เหล็งฮู้ชงละอายใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ซือบ้อบอกว่าเรา 'มีนิสัยปล่อยตัว เมาสุราอาละวาด' นับว่าวิจารณ์ได้ถูกต้อง แต่หากเราตบแต่งเซี่ยวซือม่วยเป็นภรรยาจริงๆ จะไม่สร้างความคับแค้นใจแก่นางเด็ดขาด'

งักปุกคุ้งทอดถอนใจอีกครา

"จะอย่างไรเราเปลืองสมองสูญเปล่า โจรน้อยนี้ถลำลึกยากแก้ไข ซือม่วยท่านยังมีโทสะต่อเราหรือ?"

งักฮูหยินไม่ตอบคำ ชั่วครู่จึงถาม

"เท้าของท่านยังเจ็บหรือไม่?"

"นั่นเพียงเป็นอาการบาดเจ็บภายนอก หาเป็นไรไม่ พวกเรากลับฮั้วซัวกันเถอะ"

งักฮูหยินส่งเสียงดังอืมม์ ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าเหยียบย่ำหิมะ

ห่างไกลออกไปทีละน้อย

เหล็งฮู้ชงสับสนว้าวุ่น นึกทบทวนคำสนทนาของซือแป้ซือบ้อ กลับลืมโคจรพลัง พลันรู้สึกมีความเย็นทะลักเข้ามาทางใจกลางฝ่ามือ ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ รีบโคจรพลังต่อต้าน ยามกะทันหัน โคจรรีบร้อนไป เลือดลมบริเวณไหล่ซ้ายตีบตันไม่สามารถกรุยผ่าน ดังนั้นรีบโคจรพลัง แต่เหล็งฮู้ชงฝึกยอดวิชาดูดดาวบนแผ่นเหล็กด้วย ตนเอง ยังมีเคล็ดความละเอียดลึกซึ้งที่ยังไม่เข้าใจ เมื่อฝืนใจโคจรพลัง กำลังภายในยิ่งแตกซ่านผิดแนวทางกว่าเดิม ตอนแรกแขนซ้ายแข็งทื่อ จากนั้นอาการชาด้านลามมาทางชอกแขนและชายโครงข้างซ้าย แม้แต่เท้าซ้ายก็ชาด้าน เหล็งฮู้ชงอ้าปากหมายส่งเสียงร้อง แม้แต่ริมฝีปากก็ไม่อาจเคลื่อนไหวขยับเขยื้อนได้

ยามนั้น เสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าอีกสองตัวควบขับเข้าใกล้ สัมเสียงหนึ่งกล่าวว่า

"ที่นี้รอยเท้าม้าสับสน บิดามารดาเคยหยุดอยู่ที่นี้"

กลับเป็นเสียงของงักเล้งซัง ได้ยินผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"ซือแป้รับบาดเจ็บที่เท้า หวังว่าอย่าได้เกิดเรื่องขึ้น พวกเรารีบตามรอยเท้าม้าไป"

นั่นเป็นเสียงของลิ้มเพ้งจือ เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'ใช่แล้ว พื้นหิมะทิ้งรอยเท้าม้าอย่างชัดแจ้ง เชี่ยวซือม่วยกับลิ้มซือตี่ติดตามซือแป้ซือบ้อ สืบเสาะมาตลอดทาง'

งักเล้งซังพลันโห่ร้องว่า

"ลิ้มน้อย ท่านดูรูปปั้นหิมะสี่รูปนี้น่าเล่นนัก กุมมือยืนเคียงคู่กัน"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ละแวกนี้ไม่มีครอบครัวผู้คน ไฉนมีคนก่อรูปปั้นหิมะอยู่ที่นี้?"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"พวกเราก็ก่อรูปปั้นหิมะสักสองรูป ดีหรือไม่?"

พลางพลิกตัวลงจากหลังม้า กอบหิมะหมายก่อรูปปั้น ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"พวกเรายังคงเสาะหาซือแป้ซือบ้อก่อน หลังจากเสาะพบท่านผู้เฒ่าทั้งสองค่อยก่อรูปปั้นหิมะก็ไม่สาย"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"เอาเถอะ เชื่อฟังท่านสักครา แต่หลังจากเสาะพบบิดามารดาท่านต้องเป็นเพื่อนข้าพเจ้าก่อรูปปั้นหิมะที่น่าดูสองรูป"

ลิ้มเพ้งจือรับคำ เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'เราเข้าใจว่ามันต้องกล่าวคำ 'น่าดูเช่นเดียวกับท่าน' หาไม่ก็กล่าวคำ 'คิดก่อให้น่าดเช่นท่าน เกรงว่ายากเย็นยิ่ง' คิดไม่ถึงมันเพียงรับคำคราหนึ่ง'

จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ลิ้มซือตี่นิสัยสุขุมหนักแน่น ไหนเลยเจ้าชู้เช่นเรา หากว่าเชี่ยวซือม่วยให้เราเป็นเพื่อนนางก่อรูปปั้นหิมะ ต่อให้เป็นเรื่องยิ่งใหญ่เทียมฟ้า เราก็สลัดลืมเลือนไป จนใจที่เชี่ยวซือม่วยคล้อยตามมันโดยไม่อาละวาดอย่างแน่นอน ลิ้มซือตี่ทุเลาหายดีแล้ว ไม่ทราบเป็นผู้ใดลอบทำร้ายมัน เชี่ยวซือม่วยกลับจดหนี้บัญชีกับเรา'

เขาเงี่ยหูฟังคำสนทนาของงักเล้งซังกับลิ้มเพ้งจือ ลืมอาการแข็งทื่อชาด้าน เมื่อเป็นเช่นนี้พอดีสอดคล้องกับเคล็ดวิชาดูดดาวที่ว่า "ไม่หวังตั้งใจ อย่าได้รีบร้อน" อาการชาที่เท้าซ้ายกับชายโครงซ้ายค่อยลดทอนลง

ได้ยินงักเล้งซังกล่าวว่า

"ตกลง ไม่ก่อรูปปั้นหิมะ แต่เราจะจารึกข้อความบนรูปปั้น

หิมะเหล่านี้"

พลางชักกระบี่ออกมา เหล็งฮู้ชงใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'นางใช้กระบี่กรีดทิ่มแทงบนร่างพวกเรา ก็ย่ำแย่แล้ว'

ขณะจะส่งเสียงร้อง โบกมือทัดทาน จนใจที่ปากไม่อาจส่งเสียง มือไม่อาจเคลื่อนไหวได้

ได้ยินเสียงซี่ซี่เบาๆ งักเล้งซังใช้ปลายกระบี่ขีดเขียนตัวหนังสือบนหิมะที่สุมร่างเฮี่ยงมุ่งเทียน ขีดเขียนมาตลอดทาง จนถึงตัวเหล็งฮู้ชง ดีที่นางขีดเขียนเบายิ่ง ไม่สะกิดหิมะเห็นเสื้อผ้า ยิ่งไม่ทำร้ายถูกเลือดเนื้อเหล็งฮู้ชง จากนั้นกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านก็เขียนสักหลายตัว"

ลิ้มเพ้งจือรับคำ รับกระบี่มา ขีดเขียนตัวหนังสือบนร่างของรูปปั้นหิมะ ยังคงเขียนจากขวามาซ้าย หยุดที่ร่างเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงไม่ทราบพวกเขาเขียนว่าอะไร ได้ยินเสียงงักเล้งซังกล่าวว่า

"ใช่แล้ว พวกเราจะเป็นเช่นนี้"

ผ่านไปเนิ่นนาน ทั้งสองยังเงียบงันได้วาจา เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่งครุ่นคิดขึ้น

'ต้องเป็นอย่างไรหรือ ได้แต่รอจนพวกเขาจากไป พลังความเย็นของยิ่มก่าจู้ขจัดหมดสิ้น เราค่อยทลายหิมะออกชมดู ไม่ถูกต้องหากขยับตัวหิมะร่วงหล่น ตัวหนังสือที่พวกมันจารึกบนร่างเราก็ถูกทำลายไป'

ชั่วครู่ให้หลัง พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังมาแต่ไกล เหล็งฮู้ชงฟังจากเสียงฝีเท้าม้าพบว่ามีม้าสิบกว่าตัว ยังเข้าใจว่าเป็นซือตี๋ซือม่วยที่เหลือของสำนักฮั้วซัว

เสียงฝีเท้าม้าใกล้เข้ามา แต่งักเล้งซังและลิ้มเพ้งจือคล้ายยังไม่รู้สึกตัว ได้ยินม้าสิบกว่าตัวนั้นควบขับมาจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

พอเข้าใกล้มาก็ปรากฏม้าเจ็ดแปดตัวควบขับไปทางทิศตะวันออก กระจายเป็นแนวขวางโอบล้อมเข้ามา

เหล็งฮู้ชงฉุกคิดว่า ผู้มาไม่มีกุศลจิต พลันได้ยินงักเล้งซังอุทานว่า

"มีคนมาแล้ว"

เสียงฝีเท้าม้าเร่งร้อนขึ้น ม้าสิบกว่าตัวควบทะยานมา จากนั้นเป็นเสียงขวับเขวียว เกาทัณฑ์สองดอกยิงฝ่าอากาศ ม้าสองตัวแผดเสียงร้องหวนโหย ถูกเกาทัณฑ์ล้มลง

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'ผู้มามีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว จิตเจตนาชั่วร้ายยิ่งกว่า ยิงม้าของเชี่ยวชือม่วยและลิ้มชือตี่ก่อน มิให้พวกนางหลบหนีได้'

ได้ยินผู้คนสิบกว่าคนหัวร่อดังๆ กระตุ้นม้าเข้ามาใกล้ คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"หนึ่งเป็น**เชียวตี่ตี่** *(น้องชาย)* หนึ่งเป็น**เชียวม่วยม่วย** *(น้องสาว)* พวกเจ้าสังกัดค่ายสำนักใด?"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวเสียงกังวานว่า

"ข้าพเจ้าลิ้มเพ้งจือแห่งฮั้วซัว ท่านนี้เป็นชือเจ้าเราแซ่งัก พวกเราไม่รู้จักกันมาก่อน ไฉนยิงม้าของพวกเรา?"

คนผู้นั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ศิษย์สำนักฮั้วซัว ชือแป๋พวกเจ้าคือกระบี่วิญญูชนงักซิงแซ อะไรนั่นที่ประลองกระบี่พ่ายแพ้แก่ศิษย์แล้ว?"

"เหล็งฮู้ชงประพฤติมิชอบ ละเมิดกฎของสำนัก ถูกขับออกจากสำนักฮั้วซัวตั้งแต่ปีก่อนแล้ว"

ความหมายในวาจาคือ ชือแป๋แม้พ่ายแพ้ แต่พ่ายแพ้แก่คนนอก หาได้พ่ายแพ้แก่ศิษย์ในสำนักไม่

คนผู้นั้นกล่าวอีกว่า

"ทารกหญิงนี้แซ่งัก เป็นอะไรกับงักปุกคุ้ง?"

งักเล้งซังกระชากเสียงว่า

"นี่เกี่ยวข้องใดกับท่าน ท่านยิงม้าของเรา ชดใช้ม้าแก่เรามา"

คนผู้นั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ดูจากท่าทางร้อนร่านของนาง น่ากลัวเป็นภรรยาน้อยของงักปุกคุ้ง"

ผู้คนที่เหลือสิบกว่าคนหัวร่อครืนออกมา เหล็งฮู้ชงลอบตื่นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้พูดจาหยาบคาย ต้องมิใช่ชนชาวธัมมะ เกรงว่าจะคิดทำร้ายต่อเชี่ยวซือม่วย'

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ท่านเป็นผ้อาวโสบ๊ลิ้ม ไฉนพดจาระคายหเช่นนี้ งักซือเจ้เป็นบุตรีของซือแป๋เรา"

คนผู้นั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ฟังว่าบุตรีของงักปุกคุ้งมีรูปโฉมงดงาม นับเป็นหญิงงามในธิดาบู๊ลิ้มรุ่นหลัง วันนี้ประสบพบพาน ที่แท้มีเพียงนี้เอง"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"ทารกหญิงนี้รูปโฉมธรรมดาสามัญ แต่ผิวพรรณขาว ละเอียดอ่อนหากเปลื้องเสื้อผ้าออกมา เกรงว่าไม่เลว ฮา ฮา ฮา"

ผู้คนสิบกว่าคนหัวร่อออกมา เสียงหัวร่อเต็มไปด้วยความลามกบัดสี งักเล้งซัง ลิ้มเพ้งจือและเหล็งฮู้ชงรับฟังจนบันดาลโทสะ ลิ้มเพ้งจือชักกระบี่ตวาดว่า

"พวกท่านกล่าววาจาไร้ยางอายอีก ผู้แซ่ลิ้มสาบานต่อสู้ถึงที่สุด"

คนผู้นั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พวกท่านดู ชายโฉดหญิงแพศยาคู่นี้เขียนหนังสือใดบนรูปปั้นหิมะ?"

ลิ้มเพ้งจือร้องดังๆ ว่า

"เราขอเสี่ยงกับพวกท่านแล้ว"

ได้ยินเสียงฉี่ แสดงว่าลิ้มเพ้งจือเสือกแทงกระบี่ออก มีคนกระโดดลงจากหลังม้าเข้าต่อกรด้วย จากนั้นงักเล้งซังเสือกกระบี่จู่โจมเข้าไป พลันได้ยินชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งร้องคำราม เสียงร้องเต็มไปด้วยความเจ็บปวด แสดงว่ามีคนรับบาดเจ็บ คนผู้หนึ่งตวาดว่า

"ทารกหญิงนี้ลงมืออำมหิตนัก **ซือเล่าซา** *(อันดับสามแซ่ซือ)* เราจะล้างแค้นให้กับท่าน"

ในเสียงดาบกระบี่ปะทะกัน ลิ้มเพ้งจือแค่นเสียงคำหนึ่ง งักเล้งซังกรีดร้องคำ "ลิ้มน้อย" คล้ายกับลิ้มเพ้งจือได้รับบาดเจ็บ คนผู้หนึ่งร้องว่า

"ฆ่าเด็กน้อยนี้เถอะ"

หัวหน้าขบวนนั้นทัดทานว่า

"อย่าฆ่ามัน ให้จับเป็น หากคร่ากุมบุตรีของงักปุกคุ้งไม่กลัววิญญูชนจอมปลอมไม่รับฟังคำสั่งพวกเรา"

เหล็งฮู้ชงเงี่ยหูฟัง ได้ยินเสียงอาวุธแหวกฝ่าอากาศ จากนั้นเป็นเสียงตังใหญ่ คนผู้หนึ่งแผดด่าคำ "นางโสโครก" เหล็งฮู้ชงรู้สึกมีคนพิงกับร่างตน ได้ยินงักเล้งซังหอบหายใจอย่างเร่งร้อน แสดงว่านางพิงกับ "รูปปั้นหิมะ" ของตน

เสียงติงตังหลายคราว คนผู้นั้นโห่ร้องว่า

"ยังคร่ากุมเจ้าไม่ได้อีกหรือ?"

งักเล้งซังกรีดร้องคำหนึ่ง จากนั้นได้ยินเสียงอาวุธปะทะกันอีก ทุกผู้คนกลับหัวร่อฮาฮาออกมา

เหล็งฮู้ชงรู้สึกว่างักเล้งซังถูกคนฉุดลากไป ได้ยินนางร่ำร้องว่า

"ปล่อยเรา ปล่อยเรา"

คนผู้หนึ่งหัวร่อพลางกล่าวว่า

"**เมี่ยงเล่ายี่** *(อันดับสองแซ่เมี่ยง)* ท่านบอกว่านางผิวขาวละเอียดอ่อน บิดาพานไม่เชื่อ พวกเราเปลื้องเสื้อผ้านางออกดู"

ทุกผู้คนโห่ร้องสนับสนุน ลิ้มเพ้งจือด่าคำ "โจร..." ก็บังเกิดเสียงฉาดถูกคนเตะใส่เท้าหนึ่ง จากนั้นเป็นเสียงฉีกกระชากเสื้อผ้าดังควั้กใหญ่

เหล็งฮู้ชงได้ยินเซี่ยวซือม่วยถูกโจรร้ายหยามหยัน ไหนเลยคำนึงว่าความเย็นภายในกายยิ่มอั้วเกี้ยขจัดหมดสิ้นหรือไม่ พลางรวบรวมเรี่ยวแรงดิ้นรนทะยานออกจากหิมะที่สุมคลุม มือขวาชักกระบี่จากหว่างเอว มือซ้ายคิดปาดหิมะบนดวงตา มิคาดมือซ้ายไม่ยอมเชื่อฟัง ไม่อาจเคลื่อนไหวได้

ในเสียงอุทานของทุกผู้คน เหล็งฮู้ชงยกแขนขวาปาดใส่ดวงตา พอเห็นแสงสว่างก็เสือกกระบี่ปราดออก แทงถูกคอหอยชายฉกรรจ์ทั้งสามคน จากนั้นหมุนตัวกลับไปสะบัดขวับขวับสองกระบี่ ทิ่มแทงผู้คนอีกสองคนล้มลง

เห็นชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งคว้าจับสองมืองักเล้งซัง บิดไพล่หลังในด้านหลัง ชายฉกรรจ์อีกผู้หนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้านาง ชักดาบหมายด้านศัตรู เหล็งฮู้ชงเสือกแทงกระบี่ใส่ชายโครงด้านซ้ายของมัน ตวัดเท้าขาเตะคนผู้นั้นไป ถอนกระบี่จากซากศพผู้ตาย ได้ยินเสียงลมดังขึ้นที่ด้านหลัง มีคนลอบจู่โจมใส่

เหล็งฮู้ชงไม่เหลียวหน้าไป แทงกระบี่กลับหลังสองครั้งครา แทงใส่ตำแหน่งหัวใจผู้คนที่ด้านหลังทั้งสอง จากนั้นคุมกระบี่พุ่งผ่านข้างกายงักเล้งซัง แทงใส่คอหอยชายฉกรรจ์ที่คร่ากุมสองมือนาง

ชายฉกรรจ์นั้นคลายมือทั้งสองล้มลงบนหัวไหล่งักเล้งซัง โลหิตฉีดพุ่งจากคอหอยดุจน้ำพุ

เหตุแปรเปลี่ยนอุบัติอย่างกะทันหัน เหล็งฮู้ชงฆ่าติดต่อกันเก้าคนในชั่วพริบตา หัวหน้าขบวนนั่นส่งเสียงตวาด ควงป้ายเหล็กทั้งคู่กระแทกลงยังศีรษะเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงขยับสั่นพลิ้วตัวกระบี่แทงทะลุช่องว่างระหว่างป้ายเหล็กทั้งคู่เข้าไป แทงถูกตาซ้ายมันหัวหน้าขบวนนั้นส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ล้มหงายไปด้านหลัง

เหล็งฮู้ชงสะบัดกระบี่ขวาแทงตรง สังหารศัตรูอีกสามคน ผู้ที่หลงเหลืออีกสี่คนแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ส่งเสียงร้องชักชวนแตกฮือหลบหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต

เหล็งฮู้ชงร้องว่า

“พวกเจ้าหยามหยันเชื่ยวชือม่วยเรา อย่าหมายมีชีวิตรอดแม้สักคนเดียว”

พลางไล่ตามผู้คนสองคนไป เสือกแทงกระบี่ออก ล้วนแทงใส่กลางหลังทะลุออกทางหน้าอก คนทั้งสองกำลังวิ่งตะบึงอย่างเร่งร้อนพอถูกกระบี่ก็สิ้นใจตาย แต่ฝีเท้ายังไม่หยุดยั้ง วิ่งไปสิบกว่าก้าวค่อยล้มลง

เห็นผู้คนอีกสองคน หนึ่งมุ่งตะวันออก หนึ่งมุ่งตะวันตก เหล็งฮู้ชงวิ่งตะบึงส่ทิศตะวันออก ชัดกระบี่กลายเป็นประกายสีเงินสายหนึ่ง ปักใส่ชายโครงด้านหลังคนผู้นั้น ค่อยสะบัดหน้าไล่ตามผู้คนด้านทิศตะวันตกไป

วิ่งตะบึงสิบกว่าวา ติดตามถึงด้านหลังคนผู้นั้น เหล็งฮู้ชงยื่นมือออกค่อยพบว่าในมือไร้อาวุธ ดังนั้นเกร็งพลังดรรชนีทิ่มใส่กลางหลังคนผู้นั้น คนผู้นั้นเจ็บแปลบที่กลางหลัง พลันหมุนตัวฟาดฟันดาบใส่

เหล็งฮู้ชงมีเพลงหมัดมวยธรรมดาสามัญ เห็นดาบฟาดฟันมาถึงรีบถลันหลบเลี่ยง คนผู้นั้นตวัดดาบโหมฟาดฟัน งักเล้งซังรีบเก็บกระบี่บนพื้นขึ้น วิ่งปราดมาร้องว่า

"ตั่วซือกอ รับกระบี่"

พลางซัดกระบี่มา เหล็งฮู้ชงยื่นมือขวารับกระบี่ไว้ คนผู้นั้นเห็นเหล็งฮู้ชงถือกระบี่แอ่ววับ กลับแตกตื่นจนตะลึงลาน เงื้อดาบค้างไว้ไม่อาจฟันลง

เหล็งฮู้ชงสืบเท้าเข้าไป คนผู้นั้นร่างสั่นระริก คุกเข่าโครมลงบนพื้นหิมะ เหล็งฮู้ชงกระชากเสียงว่า

"เจ้าหยามหยันซือม่วยเรา ไม่อาจอภัยละเว้นเจ้า"

พลางจ่อกระบี่กับคอหอยมัน สืบเท้าไปหนึ่งก้าว ถามเบาๆ ว่า

"ที่เขียนบนรปปั้นหิมะ เป็นตัวหนังสืออะไร?"

คนผู้นั้นกล่าวเสียงสะท้านว่า

"เป็นคำ...แม้...แม้สุดสิ้นดินฟ้า รัก...รักไม่คลายจากใจ"

นับแต่มีคนบัญญัติคำ "แม้สุดสิ้นดินฟ้า รักไม่คลายจากใจ" นี่เป็นครั้งแรกที่ผู้คนกล่าวด้วยความอกสั่นขวัญแขวนเช่นนี้ เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ จึงกล่าว

"ที่แท้เป็นคำแม้สุดสิ้นดินฟ้า รักไม่คลายจากใจ"

ยามหดหูใจ เสือกกระบี่แทงใส่คอหอยมัน เมื่อหันกายเห็นงักเล้งซังประคองลิ้มเพ้งจือขึ้น ตามใบหน้าร่างกายคนทั้งสองล้วนแปดเปื้อนโลหิต ลิ้มเพ้งจือยืนตัวตรง ประสานมือต่อเหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"ขอบคุณ**เหล็งฮู้เฮีย** *(พี่แซ่เหล็งฮู้)* ช่วยเหลือ"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"นี่ไม่นับเป็นอย่างไร ท่านรับบาดเจ็บไม่มากกระมัง?"

ลิ้มเพ้งจือบอกไม่เป็นไร เหล็งฮู้ชงส่งกระบี่คืนแก่งักเล้งซัง ชี้มือไปยังรอยเท้าม้าบนพื้น กล่าวว่า

"ซือแป๋ซือบ้อไปทางด้านนี้"

ลิ้มเพ้งจือรับคำ งักเล้งซังจูงม้าที่ศัตรูทิ้งไว้มาสองตัว พลิกตัวขึ้นหลังม้ากล่าวว่า

"พวกเราไปหาบิดามารดา"

ลิ้มเพ้งจือดิ้นรนขึ้นบนหลังม้า งักเล้งซังพอกระตุ้นม้าถึงข้างกายเหล็งฮู้ชง ก็หยุดม้าไว้ กวาดตาผ่านหน้าเหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"ขอบคุณ...ขอบคุณท่าน..."

จากนั้นกระตุ้นบังเหียนม้า ม้าทั้งสองตัวควบขับตามรอยเท้าม้าของงักปุกคุ้งสองสามีภรรยาไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

เหล็งฮู้ชงเหม่อมองเงาหลังคนทั้งสองหายลับกับดงไม้ที่ห่างไปค่อยหันกายมาช้าๆ เห็นยิ่มอั้วเกี้ย เฮี่ยงมุ่งเทียน และเอี่ยงเอี้ยงสลัดคราบหิมะบนร่างออกจับจ้องมองมาเป็นจุดเดียว

เหล็งฮู้ชงกล่าวด้วยเสียงยินดีว่า

"ยิ่มก่าจู้ เราไม่ได้กระทบกระเทือนถึงเรื่องของท่านกระมัง?"

ยิ่มอั้วเกี้ยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรื่องของเราไม่กระทบกระเทือน เจ้าเองกลับย่ำแย่ แขนซ้ายของเจ้าเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"แขนซ้ายเลือดลมโคจรไม่สะดวก ไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่ง"

ยิ่มอั้วเกี้ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"เรื่องนี้มีปัญหายุ่งยากอยู่บ้าง พวกเราค่อยๆ นึกหาหนทาง เจ้าช่วยงักเสียวเจี้ยะนับว่าตอบแทนบุณคุณสำนักอาจารย์ นับแต่นี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ติดค้างผู้ใด น้องแซ่เฮี่ยง โล้วเล่าตั่วยิ่งมายิ่งไม่รักดี ไฉน

กระทำเรื่องต่ำช้าสามานย์เช่นนี้?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ฟังจากปากคำมัน คล้ายคิดคร่ากุมหนุ่มสาวทั้งสองนี้กลับผาไม้ดำ"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"หรือนี่เป็นความคิดของตังฮึงปุกป่าย มันกับวิญญูชนจอมปลอมมีข้อบาดหมางใด?"

เหล็งฮู้ชงชี้มือไปยังซากศพที่กระจัดกระจายบนพื้นหิมะ ถามว่า

"คนเหล่านี้เป็นบริวารของตังฮึงปุกป่าย?"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"เป็นบริวารของเรา"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะรับ เอี่ยงเอี้ยงกล่าวเสริมขึ้น

"บิดา แขนของเขาเป็นอย่างไรแล้ว?"

ยิ่มอั้วเกี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ต้องร้อนรุ่ม เขยขวัญขจัดพลังความเย็นให้แก่เรา ผู้เป็นพ่อตาย่อมต้องหาทางรักษาแขนซ้ายของมัน"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวเบาๆ ว่า

"บิดา ท่านอย่าได้กล่าวเช่นนี้ ชงกอกับงักเสียวเจี้ยะแห่งฮั้วซัวเติบโตขึ้นมาด้วยกัน เมื่อครู่ชงกอแสดงท่าทีต่องักเสียวเจี้ยะ ท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ?"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"วิญญูชนจอมปลอมงักปุกคุ้งเป็นตัวอะไร บุตรีของมันไหนเลยเปรียบกับบุตรีเราได้ อีกประการ งักเสียวเจี้ยะมีชายอื่น สตรีใจรวนเรเช่นนี้ นับแต่นี้ชงยี้ไม่จดจำใส่ใจอีก"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เพราะเพื่อเรา ชงกอบุกขึ้นเสียวลิ้มยี่ เพราะเพื่อเราไม่ยอมกลับเข้าฮั้วซัวเพียงสองประการนี้ ผู้บุตรีก็พึงพอใจแล้ว อื่นๆ ไม่ต้องเอ่ยถึง"

ยิ่มอั้วเกี้ยทราบว่าบุตรีชอบเอาชนะ เหล็งฮู้ชงเมื่อไม่ออกปากขอแต่งงาน ตอนนี้ไม่สะดวกกับการกล่าวมากความ จะอย่างไรนี่เป็นเรื่องช้าหรือเร็วเท่านั้น ดังนั้นหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ประเสริฐ เรื่องการแต่งงานค่อยสนทนาภายหลัง ชงยี้เราจะถ่ายทอดเคล็ดวิชากรุยชีพจรให้แก่เจ้าก่อน"

พลางกวักมือเรียกเหล็งฮู้ชงไปด้านข้าง บอกวิธีโคจรพลังและกรุยชีพจรให้ทราบ จากนั้นกล่าวว่า

"เจ้าช่วยเราขับพลังความเย็น เราสอนเจ้ากรุยชีพจร ทั้งสองฝ่ายไม่ติดค้างกัน หากจะให้แขนซ้ายคืนส่สภาพเดิม ต้องใช้เวลาเจ็ดวัน ไม่อาจรีบร้อนไป"

เหล็งฮู้ชงรับคำ ยิ่มอั้วเกี้ยค่อยกวักมือเรียกเฮี่ยงมุ่งเทียนและเอี่ยงเอี้ยงเข้ามา กล่าวว่า

"ชงยี้ ตอนอยู่ที่หมู่บ้านเหมย เราชักชวนเจ้าเข้านิกายสุริยันจันทรา ตอนนั้นเจ้าปฏิเสธบอกปัด บัดนี้รูปการณ์แปรเปลี่ยนไป เล่าฮูเท้าถึงเรื่องเดิม ครั้งนี้เจ้าคงไม่ผลักไสบ่ายเบี่ยงกระมัง?"

เหล็งฮู้ชงลังเลไม่ตอบคำ ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวอีกว่า

"เจ้าหลังจากฝึกยอดวิชาดูดดาวของเรา วันหน้าเป็นภัยไม่สิ้นสุด ขณะที่ลมปราณทั้งหลายเกิดปฏิกิริยา มีชีวิตก็ไม่ได้ คิดตายก็ไม่สมปรารถนา เล่าฮูเมื่อลั่นปากไม่กลับกลาย หากเจ้าไม่เข้านิกายเรา ต่อให้เอี่ยงเอี้ยงแต่งงานกับเจ้า เราก็จะไม่ถ่ายทอดวิธีคลี่คลายแก่เจ้า ปัญหาเฉพาะหน้าของพวกเราคือไปคิดบัญชีกับตังฮึงปุกป่าย เจ้าใช่

จะร่วมทางกับพวกเราหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ก่าจู้อย่าได้ตำหนิ ผู้เยาว์ไม่เข้านิกายสุริยันจันทราเด็ดขาด"

คำพูดนี้กังวานปานโลหะกระทบกัน ยิ่มอั้วเกี้ยและพวกทั้งสามรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด เจ้าดูแคลนนิกายสุริยันจันทราหรือ?"

เหล็งฮู้ชงชี้มือไปยังซากศพบนพื้นหิมะทั้งสิบกว่าซาก กล่าวว่า

"ในนิกายสุริยันจันทราล้วนเป็นคนเช่นนี้ ผู้เยาว์ละอายต่อการคลุกคลีด้วย อีกประการ ผู้เยาว์รับปากเตี่ยเอ้ยซือไถ่ว่าจะเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว"

ยิ่มอั้วเกี้ย เฮี่ยงมุ่งเทียน และเอี่ยงเอี้ยงล้วนมีสีหน้าประหลาดพิกล เหล็งฮู้ชงไม่ยอมเข้านิกาย ไม่นับเป็นเรื่องประหลาด แต่คำพูดประโยคสุดท้ายของเขา นับว่าพิสดารจนเหลือเชื่อ

ยิ้มอั้วเกี้ยชี้หน้าเหล็งฮู้ชง พลันหัวร่อฮาฮา สั่นสะเทือนจนหิมะบนต้นไม้ร่วงพรูลงมา หัวร่อชั่วขณะจึงกล่าวว่า

"เจ้า...เจ้าจะไปเป็นแม่ชี เป็นเจ้าสำนักของแม่ชีทั้งหลาย?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"มิใช่เป็นแม่ชี แต่เป็นเจ้าสำนักเห็งซัว เตี่ยเอ้ยซือไถ่ก่อนตายขอร้องเรา หากผู้เยาว์ไม่รับปาก เล่าซือไถ่ตายตาไม่หลับ เตี่ยเอ้ยซือไถ่เสียชีวิตเพราะเรา ผู้เยาว์ได้แต่ปฏิบัติตามคำสั่งเสียของนาง"

ยิ่มอั้วเกี้ยยังส่งเสียงหัวร่อไม่ขาดหู เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เตี่ยเอ้ยซือไถ่เสียชีวิตเพราะบุตรี"

เหล็งฮู้ชงมองดูนาง ดวงตาเต็มไปด้วยสำนึกขอบคุณ

ยิ่มอั้วเกี้ยค่อยชะงักเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

"เอาเถอะ เราเป็นตัวประหลาดเฒ่า เจ้าเป็นตัวประหลาดน้อย ไม่กระทำเรื่องราวน่าตระหนก ไหนเลยเป็นคนสะท้านฟ้าสะท้านดิน เจ้าไปเป็นเจ้าสำนักของแม่ชีใหญ่น้อยเถอะ เจ้าจะขึ้นเขาเห็งซัวในบัดดลหรือ?"

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ ผู้เยาว์จะขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่"

ยิ่มอั้วเกี้ยรู้สึกสงสัยใจ จากนั้นเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ใช่แล้ว เจ้าคิดรับซากศพแม่ชีเฒ่าทั้งสองกลับภูเขาเห็งซัว"

พลางเหลียวหน้าไปยังเอี่ยงเอี้ยง ถามว่า

"เจ้าจะติดตามชงยี้ขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่กระมัง?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ไม่ เราจะร่วมทางกับบิดา"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เจ้าย่อมไม่อาจติดตามมันขึ้นเขาเห็งซัวไปเป็นแม่ชี"

พลางส่งเสียงหัวร่อออกมา เสียงหัวร่อเต็มไปด้วยความขื่นขม

เหล็งฮู้ชงประสานมือคารวะจนจรดพื้น กล่าวว่า

"ยิ่มก่าจู้ เฮี่ยงตั่วกอ เอี่ยงเอี้ยงพวกเราแยกจากกันในลักษณะนี้"

พลางหันกายก้าวยาวๆ ออกไป เดินไปสิบกว่าก้าว ค่อยเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"ยิ่มก่าจู้ พวกท่านจะขึ้นผาไม้ดำเมื่อใด?"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"นี่เป็นเรื่องภายในของนิกายเรา ไม่ต้องให้คนภายนอกกังวลใจ"

เขาทราบว่าเหล็งฮู้ชงถามไถ่เช่นนี้ เพื่อคิดยื่นมือเข้าช่วยเหลือผนึกกำลังจัดการกับตังฮึงปุกป่าย ดังนั้นปฏิเสธบอกปัด

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะรับ เก็บกระบี่จากพื้นหิมะเล่มหนึ่ง
สะพายไว้ที่หว่างเอวหันกายจากไป

บทที่ 29

1. . เนักดนใหม่

ยามพลบค่ำ เหล็งฮู้ชงมาถึงวัดเสียวลิ้มยี่บนเขาเสียวซิกฮง บอกเจตนาการมาต่อหลวงจีนปฏิคม ต้องการรับซากสังขารเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสองกลับภูเขาเห็งซัว หลวงจีนปฏิคมเข้าไปรายงาน ชั่วครู่ออกมาบอกว่า

"เจ้าอาวาสบอกว่าซากสังขารของซือไถ่ทั้งสองได้รับการฌาปนกิจ หลวงจีนวัดเรากำลังสวดส่งวิญญาณ หลังจากนั้นพวกเราจะส่งอัฐิของซือไถ่ทั้งสองไปยังภูเขาเห็งซัวเอง"

เหล็งฮู้ชงเดินเข้าโบสถ์ข้าง ซึ่งใช้เป็นสถานประกอบพิธีให้กับซือไถ่ทั้งสอง คุกเข่าต่อโถอัฐิและป้ายสถิตวิญญาณรูปแท่นบัว โขกศีรษะอย่างนอบน้อมหลายคราอธิษฐานว่า

"ตราบใดที่เหล็งฮู้ชงยังมีชีวิต จะทุ่มเทความเพียรพยายามจรรโลงเกียรติภูมิของสำนักเห็งซัว ไม่ให้เป็นที่ผิดหวังของซือไถ่"

เหล็งฮู้ชงไม่ขอพบเจ้าอาวาสปึงเจ่ง บอกลาหลวงจีนปฏิคมออกจากวัด เมื่อลงจากเขา หิมะยังตกไม่หยุด ดังนั้นขอค้างแรมในบ้านชาวนาหลังหนึ่ง เช้าวันรุ่งขึ้นเดินทางขึ้นเหนือ ซื้อม้าตัวหนึ่งเดินทางแทนเท้า วันหนึ่งเดินทางเพียงเจ็ดแปดสิบลี้ก็เข้าพักโรงเตี๊ยมโคจรพลังกรุยชีพจรตามเคล็ดวิชาที่ยิ่มอั้วเกี้ยถ่ายทอดให้ เจ็ดวันให้หลังแขนซ้ายก็เคลื่อนไหวได้เป็นปรกติดังเดิม

เดินทางอีกหลายวัน ยามเที่ยงวันนี้ ดื่มสุราที่เหลาสุราแห่งหนึ่ง เห็นบนท้องถนนคลาคล่ำด้วยผู้คน ทุกบ้านช่องกำลังเตรียมฉลองวันตรุษ เหล็งฮู้ชงต้องครุ่นคิด

'ที่แล้วมาอยู่บนภูเขาฮั้วซัว ซือบ้อจะคอยควบคุมซือตี๋ ซือม่วยทั้งหลายปัดกวาดสถานที่ต่างๆ ทำขนมโก๋ ซื้อสินค้า เย็บเสื้อผ้าใหม่ เซี่ยวซือม่วยก็ตัดปะหน้าต่างกระดาษใหม่ บรรยากาศเต็มไปด้วยความครึกครื้น ปีนี้เรากลับดื่มสุราอยู่ที่นี้เพียงเดียวดาย'

ขณะกลัดกลุ้มใจ พลันได้ยินเสียงขึ้นบันไดเหลา คนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"คอแห้งยิ่ง ขึ้นไปดื่มสุราสักหลายจอกก็ไม่เลว"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"ต่อให้คอแห้ง ดื่มสุราสักหลายจอกหรือว่าเลวด้วย?"

อีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ดื่มสุราส่วนดื่มสุรา คอแห้งส่วนคอแห้ง ทั้งสองประการไม่อาจกล่าวรวมกันได้"

เหล็งฮู้ชงพอฟัง ทราบว่าหกเซียนหุบเขาท้อมาแล้ว สร้างความยินดียิ่ง กล่าวว่า

"พี่ท้อทั้งหก รีบขึ้นมาดื่มสุราร่วมกับเรา"

ได้ยินเสียงลมดังหวืดหวือ หกเซียนหุบเขาท้อกระโดดโลดแล่นขึ้นเหลามาถึงข้างกายเหล็งฮู้ชง ยื่นมือคว้าจับหัวไหล่ต้นแขนของเขาพากันร้องว่า

"เราจับตัวมันก่อน"

"เป็นเรากล่าววาจาก่อน เหล็งฮู้ชงค่อยได้ยินเสียงเรา"

"หากไม่ใช่เราบอกว่ามายังที่นี้ ไหนเลยพบเห็นมันได้?"

เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่ง ถามว่า

"พวกท่านทั้งหกก่อกวนเลศนัยใด?"

เซียนดอกท้อถลันถึงข้างหน้าต่างเหลาสุรา ร้องว่า

"แม่ชีน้อย แม่ชีใหญ่ แม่ชีเฒ่า แม่ชีไม่ใหญ่ไม่เล็ก เราเซียนดอกท้อเสาะพบเหล็งฮู้ชงแล้ว รีบมอบเงินพันตำลึงมา..."

ได้ยินเสียงขั้นบันได สตรีหลายนางเร่งรุดขึ้นมา คนนำหน้าคือแม่ชีงี้ฮั้วด้านหลังตามติดด้วยแม่ชีสี่นาง หญิงสาวอายุเยาว์สองนางกลับเป็นแต้งักและฉิ้งเกียง

ศิษย์สตรีเห็งซัวทั้งเจ็ดพอเห็นเหล็งฮู้ชง ล้วนมีสีหน้ายินดี บ้างเรียก "เหล็งฮู้ไต้เฮียบ" บ้างเรียก "เหล็งฮู้ตั่วกอ" บ้างเรียก "เหล็งฮู้กงจื้อ"

เซียนลำต้นท้อและพวกกางแขนออก ขวางอยู่เบื้องหน้าเหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"ไม่มอบเงินพันตำลึง ไม่ส่งมอบคนให้"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พี่ท้อทั้งหก เงินพันตำลึงเป็นเรื่องราวใด?"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"เมื่อครู่พวกเราพบเห็นพวกนาง พวกนางถามเราพบเห็นท่านหรือไม่ เราบอกว่ายังไม่เห็น อีกไม่นานจะพบเห็นแล้ว"

ฉิ้งเกียงกล่าวว่า

"**ตั่วเจ่ก** *(อา)* ท่านผู้นี้พูดปดต่อหน้า เขาบอกว่า 'ไม่เห็นเหล็งฮู้ชงมีมือมีเท้าตอนนี้คงไปถึงสุดขอบฟ้าเขาเขียว พวกเราไหนเลยพบเห็น?' "

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง พวกเราคาดการณ์ไว้แต่แรก คำนวณออกว่าจะพบเห็นเหล็งฮู้ชงในที่นี้"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราคาดเดาออกแล้ว ซือเจ้ซือม่วยนี้มีเรื่องเสาะหาเรา ไหว้วานพวกท่านช่วยตามหา พวกท่านออกปากเรียกเงินหนึ่งพันตำลึงใช่หรือไม่?"

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"พวกเราเรียกหนึ่งพันตำลึง เป็นการตั้งราคาสูงเทียมฟ้า พวกนางหากรู้จักทำการค้า สมควรต่อราคาต่ำเท่าดิน มิคาดพวกนางใจกว้างยิ่ง แม่ชีกลางคนนี้บอกว่า 'ขอเพียงสามารถเสาะพบเหล็งฮู้ชงไต้เฮียบ พวกเราจะจ่ายให้หนึ่งพันตำลึง' ใช่หรือไม่?"

งี้ฮั้วกล่าวว่า

"มิผิด ท่านทั้งหกช่วยเสาะพบเหล็งฮู้ตั่วกอ สำนักเห็งซัวสมควรมอบเงินให้หนึ่งพันตำลึง"

พริบตานั้น ฝ่ามือหกข้างยื่นออกโดยพร้อมเพรียง หกเซียนหุบเขาท้อกล่าวว่า

"มอบมา"

งี้ฮั้วกล่าวว่า

"พวกเราเป็นบรรพชิต ไหนเลยพกเงินทองมากมายปานนั้น รบกวนท่านทั้งหกตามพวกเราไปรับที่เห็งซัว"

นางเข้าใจว่าหกเซียนหุบเขาท้อคงกลัวเรื่องยุ่งยาก ปฏิเสธบอกปัดมิคาดคนทั้งหกมีใจตรงกัน กล่าวโดยพร้อมเพรียง

"ตกลง ตามพวกท่านไปที่เห็งซัว มิให้พวกท่านบิดพลิ้ว"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อท่านทั้งหก ขายเราได้ราคามากมายปานนี้"

หกเซียนหุบเขาท้อยิ้มระรื่น ประสานมือกล่าวว่า

"ด้วยบารมีคุ้มครอง"

งี้ฮั้วและพวกทั้งหกกลับหน้าซีดสลด หมอบกราบกรานต่อเหล็งฮู้ชง สร้างความแตกตื่นแก่เหล็งฮู้ชงจนกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายไฉนแสดงความเคารพเช่นนี้?"

พลางคารวะตอบ งี้ฮั้วกล่าวว่า

"คำนับเจ้าสำนัก"

"ที่แท้พวกท่านทราบเรื่องแล้ว รีบลุกขึ้น"

เซียนรากท้อกล่าวเสริมขึ้น

"ใช่แล้ว คุกเข่ากับพื้น เกรงว่าพูดจาไม่สะดวก"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พี่ท้อทั้งหก เรากับคนของสำนักเห็งซัวมีเรื่องคิดหารือพวกท่านไปดื่มสุราที่ด้านข้าง อย่าได้ส่งเสียงรบกวน หาไม่จะไม่ได้เงินหนึ่งพันตำลึงนั้น"

หกเซียนหุบเขาท้อความจริงคิดพิรี้พิไร พอฟังคำพูดประโยคสุดท้ายพากันหุบปากลง เดินไปที่โต๊ะริมหน้าต่างทรุดนั่งลง ร้องสั่งสุราอาหารมา

งี้ฮั้วและพวกผุดลุกขึ้น หวนนึกถึงเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่อย่างอนาถ อดร่ำไห้ออกมามิได้ งี้ฮั้วกล่าวว่า

"วันนั้นเหล็งฮู้ตั่วกอ...ไม่ ท่านเจ้าสำนักขึ้นฝั่งไปดื่มสุราไม่ได้กลับเรือ ภายหลังมกได้ซิงแซแห่งฮ่วงซัวแจ้งต่อพวกเราว่า ท่านขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่ไปพบซือเจ่กเจ้าสำนักและเตี่ยอิดซือเจ่กแล้ว ทั้งหมดหารือกันตกลงว่าจะติดตามมายังเสียวลิ้มยี่ มิคาดเพิ่งถึงกลางทางก็พบพานผู้ห้าวหาญหลายสิบคน บอกว่าท่านนำกำลังบุกเสียวลิ้มยี่ ขู่ขวัญหลวงจีนทั้งหลายพันรูปหลบหนี มีคนอ้วนเตี้ยหัวโตผู้หนึ่งแนะนำตัวว่าแซ่เล่าบอกว่า...บอกว่าซือเจ่กเจ้าสำนักและเตี่ยอิดซือเจ่ก

ประสบภัยในเสียวลิ้มยี่ ซือเจ่กเจ้าสำนักก่อนตายให้ท่าน...ให้ท่านรับตำแหน่งเจ้าสำนัก..."

เอ่ยถึงตอนนี้ สะอึกสะอื้นจนไม่สามารถกล่าวต่อ ที่หลงเหลือหกคนก็สะอึกสะอื้นไห้ออกมา

เหล็งฮัชงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนนี้เตี่ยเอ้ยซือไถ่มอบภาระอันหนักอึ้งนี้แก่เราจริง แต่หวนนึกถึงเราเป็นบุรุษหนุ่ม ทั้งเป็นคนเสเพลเหลวแหลก ไหนเลยเป็นเจ้าสำนักเห็งซัวได้ นับเป็นที่ลำบากยากใจจริงๆ"

งี้ฮั้วกล่าวว่า

"พวกเรา...พวกเราล้วนหวังให้ท่านเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว"

แต้งักกล่าวเสริมขึ้น

"ซือเจ่กเจ้าสำนัก ท่านนำพวกเราบกบั่นฝ่าความตาย ช่วยชีวิตเหล่าศิษย์มากกว่าหนึ่งครั้ง ทั้งหมดล้วนทราบว่าท่านเป็นสุภาพบุรุษอันเที่ยงธรรม ถึงแม้ท่านเป็นบุรุษ แต่กฎของสำนักเราไม่ได้ห้ามบุรุษเป็นเจ้าสำนัก"

แม่ชีกลางคนฉายางี้บุ้นกล่าวว่า

"เพียงชั่วเวลาไม่กี่เดือน อาจารย์รุ่นเตี่ยของสำนักเห็งซัวทั้งสามท่านทยอยมรณภาพ พวกเราไม่ทราบฆาตกรเป็นใคร หากปราศจากท่าน พวกเราไม่อาจล้างแค้นให้กับอาจารย์ทั้งสามท่านได้"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะ กล่าวว่า

"หน้าที่ล้างแค้นชำระอาฆาตให้กับซือไถ่ทั้งสาม ย่อมเป็นภาระของเรา"

ฉิ้งเกียงกล่าวว่า

"ท่านถูกสำนักฮั้วซัวขับออกมา ตอนนี้เป็นเจ้าสำนักเห็งซัว วันหน้าท่านพบพานงักซิงแซ ก็ไม่เรียกเขาเป็นซือแป๋ อย่างมาก

ยกย่องเป็น**งักซือเฮีย** *(บุคคลรุ่นเดียวกันแต่อายุมากกว่า)* สักคำ"

เหล็งฮู้ชงฝืนยิ้ม ครุ่นคิดขึ้น

'เราไม่อาจแบกหน้าไปพบ 'งักซือเฮีย' ท่านนี้อีกแล้ว'

แต้งักกล่าวว่า

"พวกเราหลังจากทราบข่าวร้ายของซือเจ่กทั้งสอง ก็รีบรุดสู่เสียวลิ้มยี่ ระหว่างทางก็พบมกไต้ซือแป๊ะอีก ท่านผู้เฒ่าบอกว่าท่านไม่ได้อยู่ในวัด ให้พวกเรารีบเสาะหาซือเจ่กเจ้าสำนักท่าน"

ฉิ้งเกียงกล่าวเสริมขึ้น

"มกไต้ซือแป๊ะบอกว่าเสาะพบท่านยิ่งเร็วยิ่งดี หากชักช้าก้าวหนึ่งท่านถูกผู้คนเกลี้ยกล่อมเข้านิกายอสูร สำนักเห็งซัวก็ไม่มีเจ้าสำนักแล้ว"

แต้งักค้อนนางวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ฉิ้งซือม่วยพูดจาโดยไม่ยั้งคิด ซือเจ่กเจ้าสำนักไหนเลยเข้านิกายอสูรได้?"

ฉิ้งเกียงรับคำ เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'มกไต้ซือแป๊ะคำนวณเรื่องราวแม่นยำ เราไม่ได้เข้านิกายสุริยันจันทราเพียงคลาดคลาเส้นสายใยเดียวเท่านั้น คราก่อนหากมิใช่ยิ่มก่าจู้ใช้เคล็ดวิชากำลังภายในเป็นเครื่องล่อ หากแต่เชิญชวนเราเข้าร่วมอย่างจริงใจ กอปรกับเราเห็นแก่หน้าเอี่ยงเอี้ยงและเฮี่ยงตั่วกอ ไม่แน่ว่าหลังจากที่เราสะสางเรื่องของสำนักเห็งซัว จะเข้าร่วมกับนิกายสุริยันจันทรา'

ดังนั้นกล่าวว่า

"เพราะเหตุนี้ท่านตั้งรางวัลหนึ่งพันตำลึง ประกาศจับเราเหล็งฮู้ชง?"

ฉิ้งเกียงกัวร่อทั้งน้ำตา กล่าวว่า

"ประกาศจับเหล็งฮู้ชง พวกเราไหนเลยกล้า?"

แด้งักกล่าวว่า

"ตอนนั้นทั้งหมดหลังจากพบพานมกได้ซือแป๊ะก็แบ่งกำลังเป็นหน่วยละเจ็ดคน ออกเสาะหาซือแป๋เจ้าสำนัก เชิญท่านขึ้นเขาเห็งซัวแต่เนิ่นๆ เพื่อสะสางเรื่องราวในสำนัก วันนี้พบพานหกเซียนหุบเขาท้อพวกมันออกปากต้องการเงินหนึ่งพันตำลึง ขอเพียงเสาะพบซือเจ่กเจ้าสำนัก อย่าว่าแต่หนึ่งพันตำลึง ต่อให้เป็นหมื่นตำลึงพวกเราก็จะหาทางบิณฑบาตให้กับพวกมัน"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเป็นเจ้าสำนักพวกท่าน ไม่มีคุณงามความดี แต่ถนัดจัดเจนในการขอบิณฑบาตจากขุนนางฉ้อราษฎร์บังหลวง และคนรุ่มรวยประจำท้องถิ่น"

ศิษย์สตรีทั้งเจ็ดหวนนึกถึงเรื่องที่ขอบิณฑบาตจากแป๊ะถลกหนังมณฑลฮกเกี้ยน ค่อยคลายความเศร้าโศก อดยิ้มออกมามิได้

เหล็งฮู้ชงและพวกเดินทางสู่ภูเขาเห็งซัว ในที่สุดบรรลุถึงเชิงเขา

ศิษย์สตรีเห็งซัวทราบข่าวแต่แรก พากันน้อมรอที่เชิงเขา พอพบเห็นเหล็งฮู้ชงก็หมอบกราบกราน เหล็งฮู้ชงรีบคารวะตอบ เมื่อเอ่ยถึงการตายของเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสอง ล้วนสะทกสะท้อนรันทด

เหล็งฮู้ชงเห็นงี้นิ้มปะปนอยู่ในเหล่าศิษย์ สีหน้าซูบซีดอิดโรย จึงถามว่า

"งี้นิ้มซือม่วย ระหว่างนี้ท่านไม่สบายหรือ?"

งี้นิ้มขอบตาแดงระเรื่อ ปฏิเสธคำหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"ท่านเป็นเจ้าสำนักพวกเรา ไม่อาจเรียกขานข้าพเจ้าเป็นซือม่วยแล้ว"

ตลอดรายทาง งี้ฮั้วและพวกล้วนเรียกหาเหล็งฮู้ชงเป็นซือเจ่กเจ้าสำนัก เหล็งฮู้ชงให้ทั้งหมดเปลี่ยนคำเรียกหา ทุกผู้คนล้วนไม่ยินยอม ยามนี้ได้ยินงี้นิ้มกล่าวเช่นนี้ จึงกล่าวว่า

"ซือเจ้ซือม่วยทั้งหลาย เหล็งฮู้ชงได้รับคำสั่งของซือไถ่เจ้าสำนักรุ่นก่อนเดินทางมาดูแลสำนักเห็งซัว แท้ที่จริงไร้ปัญญาไร้ความสามารถไม่กล้ารับไว้"

ศิษย์สตรีทั้งหลายกล่าวว่า

"ซือเจ่กเจ้าสำนักยอมรับหน้าที่สำคัญเช่นนี้ นับเป็นบุญวาสนาของสำนักเรา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"แต่ทั้งหมดต้องรับปากเราประการหนึ่ง"

"เจ้าสำนักมีคำสั่งใด ศิษย์ทั้งหลายล้วนปฏิบัติตาม"

"เราเพียงเป็นซือเฮียเจ้าสำนักของพวกท่าน ไม่ขอเป็นซือเจ่กเจ้าสำนัก"

งี้ฮั้ว งี้เช็งและเหล่าศิษย์ที่อายุสูงวัยชุบชิบหารือกันชั่วขณะ จากนั้นให้คำตอบว่า

"ท่านเจ้าสำนักถ่อมตนเช่นนี้ พวกเราย่อมทำตามคำสั่ง"

เหล็งฮู้ชงยินดียิ่ง ครั้นแล้วทั้งหมดขึ้นเขาเห็งซัว ยอดเขากลางของภเขาเห็งซัวสงยิ่ง ทกผัคนแม้ฝีเท้ารวดเร็ว เมื่อขึ้นถึงยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮงก็ต้องใช้เวลาครึ่งค่อนวัน

อารามบ้อเส็กอำ *(อารามไร้สีสัน)* ซึ่งเป็นอารามสำคัญของสำนักเห็งซัว เพียงเป็นอารามเล็กๆ ข้างอารามปลูกตึกมุงกระเบื้องสามสิบกว่าหลัง เป็นที่อยู่ของเหล่าศิษย์ เหล็งฮู้ชงเห็นอารามไร้สีสันแบ่งเป็นช่วงหน้าและหลัง เปรียบกับวัดเสียวลิ้มยี่ที่โอ่อ่าตระการเฉกเช่นคชสารกับมดปลวกก็มิปาน

เมื่อเข้าสู่อาราม เห็นภายในประดิษฐานพุทธรูปเจ้าแม่กวนอิม ทุกที่สะอาดสะอ้านไร้ฝุ่นละออง ตกแต่งอย่างรวบรัดสมถะ เหล็งฮู้ชงคุกเข่ากราบกรานต่อรูปปั้นเจ้าแม่กวนอิม จากนั้นอูซ้อนำไปยังที่บำเพ็ญภาวนาของเตี่ยเอ้ยซือไถ่ เห็นผนังทั้งสี่ด้านว่างเปล่า บนพื้นมีอาสนะเก่าคร่ำคร่าผืนหนึ่ง นอกจากนั้นไม่มีของใด

เหล็งฮู้ชงชมชอบความครึกครื้น รักการดื่มกิน ไหนเลยทนบำเพ็ญภาวนาอยู่ในห้องหับเช่นนี้ได้ แต่หากขนย้ายไหสุรา เนื้อสุนัขเข้ามาในห้องหับออกจะล่วงละเมิดไป ดังนั้นกล่าวกับอูซ้อว่า

"เราแม้เป็นเจ้าสำนักเห็งซัว แต่ทั้งไม่ปลงผม และไม่เป็นแม่ชี ซือเจ้ซือม่วยในสำนักล้วนเป็นสตรี เราเป็นบุรุษ ไม่สะดวกกับการพักอยู่ในอาราม ขอให้ท่านจัดห้องที่ห่างไปสักหลังหนึ่ง เรากับหกเซียนหุบเขาท้อจะพักอยู่ด้านนั้น"

อูซ้อรับคำกล่าวว่า

"ด้านทิศตะวันตกมีห้องหับสามหลัง ความจริงเป็นห้องรับแขกสำหรับให้บิดามารดาของศิษย์สำนักเราที่ขึ้นเขามาพักอาศัย เจ้าสำนักหากเห็นว่าเหมาะสม ก็ย้ายไปพักอยู่ที่นั้นชั่วคราว หลังจากนั้นเราค่อยปลูกสร้างที่อยู่ใหม่ให้กับเจ้าสำนัก"

เหล็งฮู้ชงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นใช้ได้แล้ว ไยต้องสร้างที่อยู่ใหม่อีก?"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

'หรือว่าเราจะเป็นเจ้าสำนักเห็งซัวไปชั่วชีวิต วันใดที่เสาะพบบุคคลอันเหมาะสมในสำนัก เราจะถ่ายทอดตำแหน่งเจ้าสำนักแก่นางตัวเองสะบัดก้นจากไป'

เมื่อมาถึงห้องรับแขกที่ยอดเขาตะวันตก เห็นมีโต๊ะเตียงเก้าอี้ครบครัน แม้เป็นเนื้อหยาบ แต่ไม่ถึงกับเวิ้งว่างเปล่าเช่นอารามไร้สีสัน

อูซ้อกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเชิญนั่ง เราจะใช้คนไปนำสุรา"

"อะไร บนเขามีสุรา?"

"มิเพียงมีสุรา ทั้งยังเป็นสุราดี งี้นิ้มเซี่ยวซือม่วยฟังว่าเจ้าสำนักจะขึ้นเขา ดังนั้นบอกต่อเราว่า หากไม่มีสุรา เกรงว่าตำแหน่งเจ้าสำนักของท่านเป็นไม่นาน พวกเราใช้คนลงจากเขาไปซื้อสุราหลายสิบไหมาที่นี้"

เหล็งฮู้ชงรู้สึกกระดากกล่าวว่า

"คนของสำนักเราล้วนสมถะ กลับฟุ่มเฟือยเพราะเราคนเดียว รู้สึกลำบากใจยิ่ง"

งี้เช็งยิ้มพลางกล่าวว่า

"คราก่อนพวกเราบิณฑบาตเงินจากแป๊ะถลกหนัง มาตรว่าเจือจานแก่คนยากไร้ครึ่งหนึ่ง ยังเหลืออีกมากมาย กอปรกับขายม้าไปหลายสิบตัว ซือเฮียเจ้าสำนักต่อให้ดื่มอีกสิบปียี่สิบปี ก็ดื่มไม่หมด"

ค่ำคืนนี้เหล็งฮู้ชงกับหกเซียนหุบเขาท้อร่ำดื่มสุรากัน เช้าวันรุ่งขึ้นก็หารือกับอูซ้อ งี้เช็ง งี้ฮั้วและพวกว่าจะรับอัฐิของซือไถ่ทั้งสองกลับมาอย่างไร ล้างแค้นให้สามเตี่ยแห่งเห็งซัวอย่างไร

งี้เช็งกล่าวว่า

"ซือเฮียเจ้าสำนักเข้ารับตำแหน่ง สมควรประกาศต่อสหายร่วมแนวและแจ้งต่อจ้อซือแป๊ะที่เป็นผู้นำห้าสำนักกระบี่"

งี้ฮั้วร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ซือแป๋เราถูกโจรร้ายสำนักซงซัวทำร้าย ยังมีซือเจ่กทั้งสองน่ากลัวเป็นการลงมือของพวกมันด้วย ยังแจ้งต่อพวกมันทำอะไร?"

งี้เช็งกล่าวว่า

"ตามมารยาทไม่อาจละเลย รอจนพวกเราสืบทราบข้อเท็จจริง

พิสูจน์ว่าเป็นการลงมือต่อสำนักซงซัว ซือเฮียเจ้าสำนักค่อยนำทั้งหมดไปคาดคั้นเอาผิดพวกมัน"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะกล่าวว่า

"งี้เซ็งซือเจ้กล่าวมีเหตุผล เพียงแต่ตำแหน่งเจ้าสำนักของเราไม่ต้องจัดพิธีอันใดแล้ว?"

จำได้ว่าเมื่อเยาว์วัย ซือแป๋เข้ารับตำแหน่งเจ้าสำนักฮั้วซัว ประกอบพิธีไม่น้อย สหายร่วมแนวที่ขึ้นเขามาอวยพรมีมากมายสุดคณานับ ตนเองเป็นบุรุษ รับตำแหน่งเจ้าสำนักของเหล่าแม่ชี หากมีผู้คนมาอวยพรมากเกินไปออกจะน่าขบขันแล้ว

งี้เซ็งเข้าใจเจตนาของเขา จึงกล่าว

"ซือเฮียเจ้าสำนักเมื่อไม่ต้องการรบกวนสหายในยุทธจักร เมื่อถึงเวลาก็ไม่เชิญแขกเหรื่อขึ้นมาชมดูพิธี แต่พวกเราต้องเลือกวันแจ้งให้ทราบเป็นทางการ"

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงสำนักเห็งซัวเป็นหนึ่งในห้าสำนักกระบี่ เจ้าสำนักเข้ารับตำแหน่ง หากรวบรัดเกินไป ออกจะเสื่อมเสียเกียรติภูมิสำนักเห็งซัว ดังนั้นผงกศีรษะเห็นพ้อง

งี้เซ็งล้วงปฏิทินออกมาเล่มหนึ่ง พลิกดูชั่วขณะจึงกล่าว

"วันแรมหนึ่งค่ำเดือนสอง วันนี้แปดค่ำเดือนสาม วันแรมสิบสองค่ำเดือนสามทั้งสามวัน ล้วนเป็นวันศุภมงคล สิทธิโชคโฉลกดี ซือเฮียเจ้าสำนักเห็นว่าวันใดเหมาะสม?"

เหล็งฮู้ชงไม่เชื่อวันศุภมงคลหรือวันมหาอุบาทว์อันใด หวนนึกถึงยิ่งประกอบพิธีเร็วเท่าใด ผู้ที่ขึ้นเขามาร่วมพิธียิ่งน้อยลง สามารถหลบเลี่ยงความทุลักทุเล ดังนั้นกล่าวว่า

"เดือนหนึ่งมีวันมงคลหรือไม่?"

งี้เซ็งกล่าวว่า

"เดือนหนึ่งมีวันมงคลไม่น้อย แต่เหมาะกับการออกเดินทาง วางศิลาฤกษ์แต่งงานเปิดร้านใหม่ ต้องรอถึงเดือนสอง ค่อยมีวันที่เหมาะกับการรับตราสารดำรงตำแหน่ง"

"เราไม่ได้เป็นขุนนาง ไยต้องรับตราสารดำรงตำแหน่ง?"

งี้ฮั้วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านมิใช่เป็นแม่ทัพใหญ่หรอกหรือ เมื่อเป็นเจ้าสำนัก ต้องรับตราสาร"

เหลิงฮู้ชงไม่ต้องการขัดใจทั้งหมด กล่าวว่า

"อย่างนั้นกำหนดเป็นวันแรมหนึ่งค่ำเดือนสองเถอะ"

ครั้นแล้ว ส่งศิษย์เดินทางสู่เสียวลิ้มยี่ รับอัฐิของซือไถ่ทั้งสองกลับมาพร้อมกับแจ้งต่อค่ายสำนักต่างๆ โดยเหลิงฮู้ชงกำชับว่า

"พวกท่านเรียนต่อเจ้าสำนักทั้งหลายว่า เตี่ยเอ้ยซือไถ่มรณภาพความแค้นยังไม่ชำระล้าง เหล่าศิษย์เห็งซัวอยู่ในระหว่างไว้ทุกข์ ไม่ประกอบพิธีเจ้าสำนักเข้ารับตำแหน่ง ไม่ต้องส่งคนขึ้นเขามาแสดงความยินดี"

เหล่าศิษย์เมื่อลงจากเขา เหลิงฮู้ชงเห็นตนเองเป็นเจ้าสำนักเห็งซัวสมควรทำความรู้จักพลังฝีมือและเพลงกระบี่สำนักเห็งซัว ดังนั้นเรียกประชุมเหล่าศิษย์ที่อยู่บนเขา สั่งให้ทุกผู้คนแสดงฝีมือ เริ่มตั้งแต่วิชาขั้นพื้นฐานของสำนักสุดท้ายให้งี้เซ็ง งี้ฮั้วใช้เพลงกระบี่เห็งซัวเข้าหาญหักกัน

เหลิงฮู้ชงเห็นเพลงกระบี่สำนักเห็งซัวแน่นหนาถี่ยิบ มีปมเด่นในการตั้งรับมักจู่โจมสังหารอย่างไม่คาดคิด นับว่าแน่นหนารัดกุมพอ แต่ยังขาดความเกรี้ยวกราดเหมาะสำหรับสตรีฝึกปรือเนื่องเพราะเน้นที่ตั้งรับ ดังนั้นน้อยครั้งจะปรากฏช่องว่างจุดอ่อน

เหลิงฮู้ชงหวนนึกถึงบนผนังถ้ำด้านหลังของผาสำนึกผิด ก็

จารึกเพลงกระบี่เห็งซัว ความลึกล้ำของกระบวนท่า ยังเหนือกว่างี้เช็งงี้ฮั้ว จำได้ว่าเตี่ยแจ๋ซือไถ่ประมือกับผู้คน มีกระบวนท่าเผ็ดร้อน สุดที่งี้ฮั้วและพวกจะทัดเทียมได้ ฟังว่าพลังฝีมือของเตี่ยเอ้ยยังสูงเยี่ยมยิ่งกว่า ดูท่าเหล่าศิษย์เรียนรู้พลังฝีมือของซือไถ่ทั้งสามไม่ถึงครึ่ง ซือไถ่ทั้งสามทยอยมรณภาพในเวลาไม่กี่เดือน เกรงว่าสำนักเห็งซัวมียอดวิชามากหลายที่สาบสูญจากการถ่ายทอด

งี้ฮั้วเห็นเหล็งฮู้ชงยืนซึมเซา ไม่แสดงความเห็นต่อเพลงกระบี่ของเหล่าศิษย์ จึงกล่าว

"ซือเฮียเจ้าสำนัก เพลงกระบี่ของพวกเราย่อมไม่อยู่ในสายตาของท่าน โปรดสอนสั่งให้มากไว้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"มีเพลงกระบี่สำนักเห็งซัวชุดหนึ่ง ไม่ทราบซือไถ่ทั้งสามถ่ายทอดแก่พวกท่านหรือไม่?"

พลางรับกระบี่จากมืองี้ฮั้ว ร่ายรำเพลงกระบี่เห็งซัวที่จารึกบนผนังศิลาออกมาอย่างแช่มช้าทีละท่า

ใช้ไม่กี่กระบวนท่า เหล่าศิษย์ก็โห่ร้องชมเชย เห็นทุกกระบวนท่าของเขาล้วนเป็นแก่นแท้ของเพลงกระบี่ประจำสำนัก ไม่ทราบลึกล้ำกว่าวิชาที่ทั้งหมดฝึกปรือมามากน้อยเท่าใด เพลงกระบี่ชุดนี้จารึกบนผนังศิลาเป็นของตาย เมื่อเหล็งฮู้ชงใช้ออก ก็ร้อยรวมกระบวนท่าเข้าด้วยกัน ระหว่างการเชื่อมต่อ อดสอดแทรกเพลงกระบี่สำนักของตัวเองเข้าไปมิได้ เมื่อร่ายรำจบชุด เหล่าศิษย์เห็งซัวบังเกิดความนับถือเลื่อมใสจนหมดหัวใจ งี้ฮั้ว กล่าวว่า

"ซือเฮียเจ้าสำนัก นี่เป็นเพลงกระบี่เห็งซัวชัดๆ แต่พวกเราไม่เคยเห็นมาก่อน เกรงว่าซือแป๋และซือเจ่กทั้งสองก็ไม่รู้จัก ท่านฝึกปรือจากที่ใด?"

"เราดูจากผนังถ้ำศิลาภายในถ้ำแห่งหนึ่ง พวกท่านหากคิดฝึกปรือ ก็ถ่ายทอดแก่พวกท่าน เป็นอย่างไร?"

เหล่าศิษย์ยินดียิ่ง พากันกล่าวขอบคุณ วันนี้เหล็งฮู้ชงถ่ายทอดแก่พวกนางสามกระบวนท่า อธิบายเคล็ดลับความอันลึกล้ำโดยละเอียด สั่งเหล่าศิษย์ฝึกปรือเอง

เพลงกระบี่นี้แม้มีเพียงสามท่า แต่สามกระบวนท่านี้ลึกล้ำไพศาล ต่อให้เป็นศิษย์รุ่นใหญ่เช่นงี้ฮั้ว งี้เซ็ง ก็ต้องใช้เวลาฝึกปรือเจ็ดแปดวัน แต่แต้งัก ฉิ้งเกียง และพวกยากจะเรียนรู้ได้

เมื่อถึงวันที่เก้า เหล็งฮู้ชงถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่พวกนางสองท่า เพลงกระบี่บนผนังศิลามีไม่มากนัก แต่ต้องใช้เวลาหนึ่งเดือนค่อยถ่ายทอดหมดสิ้น ใช่สามารถร้อยรวมปรุโปร่งหรือไม่ อยู่ที่ไหวพริบปฏิภาณของแต่ละคนแล้ว

ในรอบเดือนนี้ ศิษย์ที่ไปส่งข่าวทยอยกลับสำนัก ส่วนใหญ่มีสีหน้าขุ่นเคือง เหล็งฮู้ชงทราบว่าพวกนางคงเผชิญการหยามหยันหวนนึกถึงเหล่าแม่ชีกลับยกย่องบุรุษผู้หนึ่งเป็นเจ้าสำนัก ดังนั้นไม่ถามไถ่รายละเอียด เพียงปลอบโยนอยู่หลายคำ ให้พวกนางฝึกเพลงกระบี่จากซือเจ้ทั้งหลาย มีที่ใดไม่เข้าใจก็ชี้แนะด้วยตนเอง

จดหมายที่ส่งถึงสำนักฮั้วซัว มอบหมายให้อูซ้อและงี้บุ้นที่สุขุมหนักแน่นส่งไป ฮั้วซัวกับเห็งซัวอยู่ห่างไม่ไกล ตามเหตุผลสมควรกลับมาแต่แรก แต่เห็นวันแรมหนึ่งค่ำเดือนสองใกล้เข้ามายังไม่เห็นร่องรอยของอูซ้อและงี้บุ้น ดังนั้นเหล็งฮู้ชงส่งงี้กวงและงี้เส็กอีกสองคนไปรับตัว

เหล่าศิษย์เห็งซัวคาดว่าไม่มีคนขึ้นมาอวยพร จึงไม่จัดเตรียมอาหารและที่อยู่สำหรับแขกเหรื่อ ทั้งหมดเพียงทำความสะอาดห้องหับหลายสิบหลัง ตัดเย็บรองเท้าใหม่ แต้งักและพวกยังตัดเย็บ

ชุดยาวสีดำให้กับเหล็งฮู้ชงตัวหนึ่ง เพื่อสวมใส่เมื่อตอนรับตำแหน่ง

ห้าสำนักกระบี่ตั้งอยู่บนภูเขาเลื่องชื่อห้าลูกห้าทิศ ประกอบด้วย สำนักไท้ชัวซึ่งตั้งอยู่บน**ตังงัก** *(บรรพตตะวันออก)* ฮั้วชัวซึ่งตั้งอยู่บน **ไซงัก** *(บรรพตตะวันตก)* เห็งชัวซึ่งตั้งอยู่บน **ปักงัก** *(บรรพตอุดร)* ฮ่วงชัวซึ่งตั้งอยู่บน**น่ำงัก** *(บรรพตทักษิณ)* ซงชัวซึ่งอยู่บน**ตงงัก** *(บรรพตกลาง)* สีเสื้อของสำนักเห็งชัวเป็นสีดำ

เช้าตรู่ของวันแรมหนึ่งค่ำเดือนสอง เหล็งฮู้ชงเมื่อตื่นขึ้นมา เห็นห้องหับบนเขาเกี่ยวแซ่ฮงล้วนประดับประทีปโคมไฟ อบอวลด้วยบรรยากาศอันมงคล เหล็งฮู้ชงทั้งละอายทั้งตื้นตัน ครุ่นคิดขึ้น

'เราเป็นต้นเหตุให้ซือไถ่ทั้งสองต้องเสียชีวิต พวกนางมิเพียงไม่ตำหนิเรา กลับให้เกียรติเราปานนี้ เหล็งฮู้ชงหากไม่อาจแก้แค้นให้กับซือไถ่ทั้งสาม นับว่าเสียทีที่เป็นผู้คนแล้ว'

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้นที่หลังเขาว่า

"อานิ้ม บิดามาเยี่ยมเจ้า เจ้าสบายดีหรือไม่?"

สุ้มเสียงก้องกังวาน บังเกิดเสียงสะท้อนสะท้านไม่ขาดหู งี้นิ้มพอได้ยินเสียงรีบวิ่งออกจากอาราม ร้องเรียกว่า

"บิดา..."

ที่หลังเขาปรากฏหลวงจีนสูงใหญ่รูปหนึ่งอ้อมปรากออกมา คือบิดาของงี้นิ้มฉายาหลวงจีนปุกก่าย (ไม่งดเว้น) ที่ด้านหลังยังมีหลวงจีนอีกรูปหนึ่ง

ทั้งสองเดินเร็วยิ่ง ชั่วขณะก็เดินเข้าใกล้ หลวงจีนปุกก่ายร้องดังๆ ว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ ท่านรับบาดเจ็บไม่ตาย ทั้งยังเป็นเจ้าสำนักของบุตรีเรา นับว่าประเสริฐแท้"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ด้วยบารมีไต้ซือคุ้มครอง"

งี้นิ้มเดินเข้าไปกุมมือบิดาอย่างสนิทสนม กล่าวว่า

"บิดา ท่านทราบว่าวันนี้เป็นวันที่เหล็งฮู้ตั่วกอเข้ารับตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัว ดังนั้นรุดมาอวยพรหรือ?"

"อวยพรกลับไม่ต้อง เรามาเข้าสังกัดสำนักเห็งซัว เมื่อเป็นพวกเดียวกัน ยังอวยพรอันใด?"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบกล่าวว่า

"ไต้ซือคิดเข้าสำนักเห็งซัว?"

หลวงจีนปุกก่ายกล่าวว่า

"ใช่แล้ว บุตรีเราสังกัดสำนักเห็งซัว เราเป็นบิดานางย่อมต้องสังกัดสำนักเห็งซัว มารดามันเถอะ เราได้ยินผู้อื่นหัวร่อเยาะท่านบอกว่าท่านเป็นบุรุษกลับเป็นเจ้าสำนักของเหล่าแม่ชี บิดาก็ต่อยหมัดใส่ ต่อยมันฟันร่วงหมดปากตวาดว่า *'ผายลมเด็กน้อยเจ้า สำนักเห็งซัวไหนเลยมีแต่แม่ชีและสตรี บิดาก็สังกัดสำนักเห็งซัว เจ้าเห็นว่าบิดาเป็นแม่ชีหรือ บิดาจะแก้กางเกงให้เจ้าดู' ขณะจะแก้กางเกงออก เด็กน้อยนั้นก็แตกตื่นจนวิ่งหนีไป ฮา ฮา"*

เหล็งฮู้ชงกับงี้นิ้มล้วนหัวร่อออกมา งี้นิ้มกล่าวว่า

"บิดา ท่านมักหนหันว่วาม ไม่กลัวผัดนหัวร่อเยาะ"

หลวงจีนปุกก่ายกล่าวว่า

"หากไม่ให้มันชมดูโดยชัดตา เกรงว่าเด็กน้อยนั้นไม่ทราบว่าบิดาเป็นหลวงจีนหรือแม่ชี น้องแซ่เหล็งฮู้ เราเข้าสำนักเห็งซัว ยังนำหลานศิษย์มาคนหนึ่ง...ปุกคอปุกก่าย (มิอาจไม่งดเว้น) รีบคำนับเจ้าสำนักเห็งซัว"

ขณะกล่าว หลวงจีนที่ขึ้นเขามาด้วย หันหลังให้ตลอดเวลา

ยามนี้ค่อยหันกายมา ยิ้มให้กับเหล็งฮู้ชงอย่างกระดากกระเดื่อง

เหล็งฮู้ชงรู้สึกหลวงจีนนี้คุ้นตายิ่ง พอเพ่งตามอง ค่อยจดจำออกว่าเป็นท่องโดดเดี่ยวหมื่นลี้ ฉั้งแป๊ะกวง สร้างความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง ร้องโพล่งว่า

"เป็น...เป็นฉั้งเฮีย"

หลวงจีนนี้คือฉั้งแป๊ะกวง ยามนั้นฉั้งแป๊ะกวงฝืนยิ้ม น้อมกายคารวะต่องี้นิ้มกล่าวว่า

"คำ...คำนับซือแป๋"

งี้นิ้มก็สงสัยใจยิ่ง กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านไฉนออกบวช หรือว่าปลอมแปลงโฉมมา?"

หลวงจีนปุกก่ายกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"เป็นของแท้แน่นอน ไม่หลอกลวงชราทารก นี่เป็นหลวงจีนจริงๆ เราขนานฉายามันว่าปุกคอปุกก่าย"

"ปุกคอปุกก่ายอันใด ไฉนชื่อยาวปานนี้?"

"เจ้าเข้าใจอันใด พระโพธิสัตว์ชื่อยาวกว่ามากนัก เรียกเจ้าแม่กวนอิมพระโพธิสัตว์ผู้เมตตากรุณา ชื่อของมันมีเพียงสี่คำ ไหนเลยยาวได้?"

งี้นิ้มผงกศีรษะกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ เขาไฉนออกบวช?"

"คนผู้นี้ดีพร้อมทุกสิ่ง มีอยู่หนึ่งเดียวที่ไม่ดี ดังนั้นเราขนานฉายานามว่าปุกคอปุกก่าย"

งี้นิ้มหน้าแดงวูบ เข้าใจจิตเจตนาของบิดา ฉั้งแป๊ะกวงมักมากกามคุณ ก่อนนี้ถูกบิดาจับตัวไว้ ไม่ทราบลงทัณฑ์ทรมานอย่างไร ครั้งนี้กลับบังคับมันบวชเป็นหลวงจีน

ได้ยินหลวงจีนปุกก่ายร้องว่า

"เราฉายาปุกก่าย ไม่ยึดถือกฎวินัยใด แต่ฉั่งแป๊ะกวงชื่อเสียงเหลวแหลกไปหากไม่งดเว้น ไหนเลยเป็นศิษย์ของเจ้าได้ เหล็งฮู้กงจื้อทราบเข้าก็ไม่ยินดี"

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"หลวงจีนปุกก่ายกับปุกคอปุกก่ายเข้าสำนักเห็งซัว พวกเราหกเซียนหุบเขาท้อก็จะเข้าสำนักเห็งซัว"

คนกล่าววาจาคือเซียนลำต้นท้อ ที่แท้หกเซียนหุบเขาท้อมาแล้ว

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'สำนักเห็งซัวเมื่อมีหลวงจีนปุกก่ายกับฉั่งแป๊ะกวง รองรับหกเซียนหุบเขาท้อไว้ ชาวยุทธจักรจะได้ไม่วิพากษ์วิจารณ์ว่า เหล็งฮู้ชงเป็นเจ้าสำนักของเหล่าแม่ชีและสตรี'

ดังนั้นกล่าวว่า

"พี่ท้อทั้งหกยอมเข้าสำนักเห็งซัว ย่อมประเสริฐสุด"

เซียนใบท้อพลันกล่าวว่า

"ศิษย์ของหลวงจีนปุกก่ายเรียกว่าปุกคอปุกก่าย วันหน้าปุกคอปุกก่ายรับศิษย์ขนานฉายาว่าอะไร?"

เซียนผลท้อกล่าวว่า

"ศิษย์ของปุกคอปุกก่าย สมควรเรียกว่า**ตึงเยี้ยงปุกคอปุกก่าย** *(ย่อมมิอาจไม่งดเว้น)*"

เหล็งฮู้ชงเห็นฉั่งแป๊ะกวงตกอยู่ในสภาพกระอักกระอ่วน จึงกล่าว

"เรามีคำพูดถามท่าน"

ฉั่งแป๊ะกวงรับคำ หันกายติดตามเหล็งฮู้ชงไป ได้ยินเสียงเซียนลำต้นท้อที่ด้านหลังกล่าวว่า

"อย่างนั้นศิษย์ของตึงเยี้ยงปุกคอปุกก่าย มีฉายาว่าอะไร?"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"ฉายาของมันเรียกว่า **ลี้ซอตึงเยี้ยงปุกคอปุกก่าย** *(มิอาจไม่งดเว้นโดยชอบด้วยเหตุผล)*"

ฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ คราก่อนเราชื่อฟังวาจาท่าน ไม่ประพฤติเด็ดดมบุปผาอีก แต่ฉั้งแป๊ะกวงมักมากกามคุณ ไม่อาจขาดสตรีได้ จะอย่างไรขอเพียงมีเงินทองสามารถเสาะหานางระบำหญิงคณิกา เมื่อครึ่งเดือนก่อน**ไท้ซือแป๋** *(อาจารย์ปู่)* มาเสาะหาเราอีก บอกว่าท่านเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว ถูกผู้คนหัวร่อเยาะลับหลัง ท่านผู้เฒ่ารักบ้านเผื่อแผ่ถึงนกกา รักบุตรีเผื่อแผ่ถึงบุตรเขย..."

เหล็งฮู้ชงขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ฉั้งเฮีย วาจาไร้สาระเช่นนี้ อย่าได้กล่าวจากปากอีก"

"ถูกแล้ว เราเพียงถ่ายทอดบอกคำพูดของไท้ซือแป๋เท่านั้น ท่านผู้เฒ่าบอกว่าจะเข้าสำนักเห็งซัว ให้เราติดตามมา ขั้นแรกเขาจะรับศิษย์แทนบุตรีเราไม่ยอมรับปาก ไท้ซือแป๋ก็ต่อยหมัดใส่ เราสู้ไม่ได้ คิดหนีก็หนีไม่รอดได้แต่กราบอาจารย์"

เอ่ยถึงตอนนี้ หน้านิ่วคิ้วขมวด ใบหน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก เหล็งฮูชงกล่าวว่า

"ต่อให้กราบอาจารย์ ก็ไม่จำเป็นต้องบวชเป็นหลวงจีนสำนักเสียวลิ้มยี่มิใช่มีศิษย์ฆราวาสหรอกหรือ?"

ฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"ไท้ซือแป๋บอกว่า เรามักมากกามคุณ เมื่อเข้าสำนักเห็งซัว ซือเจ่กซือแป๋ทั้งหลายล้วนเป็นแม่ชีสะคราญโฉม ควรตัดรากถอนโคนจึงถูกต้อง จากนั้นจี้จุดเราล้มลงแก้กางเกงของเราออก ตวัดดาบฟันฉับ ตัดอาวุธของเราขาดไปครึ่งหนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ รู้สึกเรื่องนี้แม้อเนจอนาถ แต่หวนนึกถึงฉั้งแป๊ะกวงทำร้ายสตรีดีงามมากเกินไป สมควรรับกรรมสนองฉั้งแป๊ะกวงกล่าวอีกว่า

"ตอนนั้นเราสิ้นสติไปด้วยความเจ็บปวด เมื่อฟื้นคืนสติมาไท้ซือแป๋ก็พอกยาสมานแผลให้กับเรา ให้เราพักรักษาตัวหลายวัน จากนั้นบังคับเราปลงผมบวชเป็นหลวงจีนขนานฉายาเราว่าปุกคอปุกก่าย เขาบอกว่า 'เราตัดอาวุธเจ้า เจ้ากระทำการเด็ดบุปผาไม่ได้ ความจริงไม่ต้องเป็นหลวงจีน เราให้เจ้าเป็นหลวงจีนเพื่อรักษาชื่อเสียงของสำนักเห็งซัว' "

เหล็งฮู้ชงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"ไท้ซือแป๋ท่านกลับคิดอ่านรอบคอบนัก"

"ไท้ซือแป๋ให้เราบ่งบอกเรื่องนี้ต่อท่าน และให้เราขอร้องท่านอย่าได้โทษว่าตำหนิซือแป๋เรา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เราไฉนโทษว่าตำหนิซือแป๋ท่าน ไม่มีเรื่องเช่นนั้น"

"ไท้ซือแป๋บอกว่า ทุกครั้งที่พบเห็นซือแป๋เรา นางมักซูบผอมลงเมื่อถามไถ่นางเอาแต่หลั่งน้ำตา ไม่ยอมกล่าวว่าอะไร ไท้ซือแป๋บอกว่าคงเป็นท่านข่มเหงนาง"

"เราไม่ เราไม่เคยพูดจารุนแรงต่อซือแป๋ท่านแม้สักคำเดียว อีกประการนางดีพร้อมทุกสิ่ง เราไหนเลยดุด่านางได้"

"เนื่องเพราะท่านไม่เคยดุด่านางแม้สักคำเดียว ดังนั้นซือแป๋เราจึงร้องไห้"

เหล็งฮู้ชงเกาศีรษะกล่าวว่า

"เรื่องนี้เราไม่เข้าใจแล้ว"

"ไท้ซือแป๋บอกว่า ครั้งกระโน้นนางกับไท้ซือบ้อหลังจากเป็น

สามีภรรยามักทะเลาะเบาะแว้ง ยิ่งด่าทอยิ่งรักใคร่ ท่านไม่ดุด่าซือแป๋เราแสดงว่าไม่คิดตบแต่งนางเป็นภรรยา"

"นี่...ซือแป๋ท่านเป็นบรรพชิต เราไม่เคยนึกถึงเรื่องนี้มาก่อน"

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"เราก็กล่าวเช่นนี้ ไท้ซือแป๋บันดาลโทสะ ทุบตีเราพักใหญ่ บอกว่าไท้ซือบ้อความจริงเป็นแม่ชี เขาคิดตบแต่งนาง จึงบวชเป็นหลวงจีน หากบรรพชิตไม่สามารถเป็นสามีภรรยา ในโลกไหนเลยมีซือแป๋เราได้ ท่านหากมิใช่เพราะเพื่อซือแป๋เรา ไฉนเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว"

เหล็งฮู้ชงลอบคร่ำครวญในใจ ครุ่นคิดขึ้น

'ครั้งกระโน้นหลวงจีนปุกก่ายคิดตบแต่งแม่ชีนางหนึ่งเป็นภรรยา จึงปลงผมยาวบวชเป็นหลวงจีน เขาเข้าใจว่าชนชาวโลกบวชเป็นหลวงจีน ล้วนมีความคิดเช่นเดียวกับเขา คำพูดนี้หากเผยแพร่ออกไปไยมิใช่ย่ำแย่ยิ่ง?'

ฉั่งแป๊ะกวงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไท้ซือแป๋ถามเรา ซือแป๋เราใช่เป็นสตรีงดงามที่สุดหรือไม่ เราบอกว่าแม้ไม่ใช่หญิงงามที่สุด ก็งามอย่างยิ่ง ไท้ซือแป๋กลับต่อยเราฟันหักไปสองซี่ ร้องว่าหากซือแป๋เราไม่งดงาม ดราก่อนเราไฉนลวนลามนาง ท่านเหตุใดสละชีวิตช่วยเหลือนาง?"

เหล็งฮู้ชงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"งี้นิ้มซือม่วยความจริงมีรูปโฉมงดงาม ไม่อาจโทษว่าหลวงจีนปุกก่ายยกย่องชมเชยนาง"

"ท่านก็บอกว่าซือแป๋เรามีรูปโฉมงดงาม อย่างนั้นประเสริฐแท้"

"ไฉนประเสริฐแท้?"

"ไท้ซือแป๋มอบหมายหน้าที่ประการหนึ่งแก่เรา ให้เราหาทางเรียกท่าน...เรียกท่านเป็น**ซือกง** *(สามีของอาจารย์)*"

เหลิงฮู้ชงงงงันวูบ กล่าวว่า

"ฉั้งเฮีย หลวงจีนปุกก่ายรักห่วงใยบุตรี แต่ท่านก็ทราบว่าเรื่องนี้ทำไม่ได้"

"ใช่แล้ว เราบอกว่าท่านเคยนำกำลังบุกเสียวลิ้มยี่ เพื่อช่วยเหลือยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะแห่งนิกายสุริยันจันทรา มาตรว่ารูปโฉมของยิ่มตั่วเสียเจี้ยะไม่เท่าซือแป๋เราแม้สักส่วนเดียว แต่เหล็งฮู้กงจื้อหลงงมงายนาง บุคคลอื่นก็จนปัญญา...กงจื้อ ยามอยู่เบื้องหน้าไท้ซือแป๋เรามิอาจไม่กล่าวเช่นนี้ เพื่อรักษาฟันในปากไว้"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางบอกว่าเข้าใจดี ฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"ไท้ซือแป๋บอกว่าเขาก็ล่วงรู้เรื่องนี้ ดังนั้นคิดหาทางฆ่ายิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ โดยไม่ให้ท่านทราบระแคะระคาย เรารีบทัดทานไว้ บอกว่ายิ่มตั่วเสียวเจี้ยะเมื่อเสียชีวิต เหล็งฮู้กงจื้อต้องฆ่าตัวตายแน่นอน

ไท้ซือแป๋บอกว่า *'นั่นก็ไม่ผิด เด็กน้อยเหล็งฮู้ชงหากตายแล้วบตรีเราต้องเป็นม่าย ไยมิใช่ย่ำแย่ยิ่ง เช่นนี้เถอะ เจ้าไปเจรจากับเหล็งฮู้ชง บุตรีเรายินยอมเป็นภรรยาน้อยของมัน'*

เราบอกว่า *'ไท้ซือแป๋ บุตรีของท่านผู้เฒ่า ไหนเลยลดศักดิ์ศรีได้?'*

ไท้ซือแป๋ทอดถอนใจบอกว่า *'เจ้ายังไม่ทราบ บุตรีเราหากไม่แต่งงานกับเหล็งฮู้ชง จะช้าเร็วต้องตาย'*

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันหลั่งน้ำตาออกมา นี่เป็นความผูกพันฉันพ่อลูกหาแปลกปลอมไม่

คนทั้งสองหันมามองหน้ากัน ล้วนบังเกิดความกระอักกระอ่วน ฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ เราถ่ายทอดบอกคำพูดของไท้ซือแป๋ต่อท่านแล้ว เราทราบว่าความนี้มีที่ลำบากใจ โดยเฉพาะท่านเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว

ยิ่งมีข้อกริ่งเกรง แต่เราขอน้อมเตือนท่านว่ากล่าวซือแป๋เราให้มากกว่าเดิม ให้นางปลาบปลื้มยินดี แล้วค่อยคิดอ่านหาทางคลี่คลาย"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะรับ หวนนึกถึงวันเวลาที่ผ่านมา ทุกครั้งที่พบหน้านางผ่ายผอมลงทุกวัน ที่แท้เผชิญกับการเคี่ยวกรำของความคะนึงหา

งี้นิ้มมีน้ำใจต่อตนเอง ตนไหนเลยไม่ทราบ แต่นางเป็นแม่ชีทั้งอายุยังเยาว์ คาดว่าหลังจากผ่านวันเวลาระยะหนึ่ง สามารถระงับจิตใจได้ หลังจากนั้นพบพานนางที่เทือกเขาเซียนเฮี้ยเนี่ย ตั้งแต่ฮกเกี้ยนถึงกังไซ ไม่เคยสนทนากับนางเพียงสองต่อสอง คราครั้งนี้ขึ้นเขาเห็งซัว ยิ่งพยายามหลีกเลี่ยงข้อครหา นอกจากถ่ายทอดเพลงกระบี่แก่ศิษย์สตรีเห็งซัว ปรกติน้อยครั้งจะพูดจาว่ากล่าวอันใด ขณะครุ่นคิด บนทางภูเขาพลันบังเกิดเสียงอึกทึกวุ่นวาย ยอดเขาเกี่ยวแซ่ฮงปรกติเงียบสงบไม่เคยวุ่นวายปานนี้มาก่อน เหล็งฮู้ชงขณะสงสัยใจ ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ผู้คนหลายร้อยคนเร่งรุดขึ้นเขา คนนำหน้าร้องว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ ขอแสดงความยินดีด้วย"

คนผู้นี้ทั้งอ้วนทั้งเตี้ยคือเล่าเท้าจื้อ ที่ด้านหลังติดตามด้วยโจ้วโซยชิว แมวราตรี หัวหน้าพรรคทางช้างเผือก หัวหน้าเกาะปลาวาฬน้าหงส์ฮ้วง ลื่นจับไม่ติดอิ่วซิ่ง สองหมีทะเลทรายและพวก

เหล็งฮู้ชงทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี รีบเข้าไปต้อนรับ กล่าวว่า

"เราได้รับคำสั่งเตี่ยเอ้ยซือไถ่ ได้แต่มารับตำแหน่งที่เห็งซัว ไม่กล้ารบกวนสหายทุกท่าน ทั้งหมดไฉนรุดมา?"

คนเหล่านี้เคยติดตามเหล็งฮู้ชงบุกเสียวลิ้มยี่ ร่วมบุกบั่นฝ่าความตาย ดังนั้นทุกผู้คนเข้ามาห้อมล้อมเหล็งฮู้ชงไว้อย่างสนิทสนม

เล่าเท้าจี้อร้องดังๆ ว่า

"ทั้งหมดฟังว่ากงจี้อรับตัวเสี่ยโกวออกมา ทุกผู้คนล้วนยินดี กงจี้อรับตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัว เรื่องนี้สะท้านทั่วยุทธจักร ทั้งหมดหากไม่ขึ้นเขามาอวยพรนับว่าสมควรตายแล้ว"

หัวหน้าพรรคทางช้างเผือกกล่าวเสริมขึ้น

"พวกเราเป็นอาคันตุกะไม่รับเชิญ สำนักเห็งซัวไม่แน่นักว่าจัดเตรียมอาหารให้กับพวกเรา ดังนั้นหาบสุราอาหารขึ้นเขามาด้วย"

เหล็งฮู้ชงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"อย่างนั้นประเสริฐแท้"

ในใจเห็นว่าสภาพเช่นนี้มีส่วนคล้ายกับการชุมนุมบนสันเขาโหงวป่ากังอยู่บ้าง

ขณะสนทนา มีผู้คนอีกหลายร้อยคนขึ้นเขา บนยอดเขาเกี่ยวแซ่ฮงอีกทีกวุ่นวายเป็นการใหญ่ ศิษย์สตรีเห็งซัวคิดไม่ถึงมีแขกมามากมายปานนี้ ล้วนกระตือรือร้นยินดี มีบ้างบางคนรอบรู้กว้างขวางพบว่าแขกเหรื่อทั้งหลายล้วนเป็นยอดฝีมือฝ่ายอธรรม สำนักเห็งซัวมีกฎเข้มงวดตลอดมา ต่อให้เป็นชนชาวธัมมะ ยังน้อยครั้งจะไปมาหาสู่กับ ชนชาวอธรรม ยิ่งไม่แยแสสนใจ วันนี้กลับฮือขึ้นเขา รู้สึกไม่ใคร่ถูกต้อง

เมื่อถึงยามเที่ยง ปรากฏชายฉกรรจ์หลายร้อยคนหาบหมู เห็ด เป็ด ไก่ ข้าวปลาอาหารขึ้นเขา เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ยอดเขาเกี่ยวแซ่ฮงประดิษฐานเจ้าแม่กวนอิม เราพอเป็นเจ้าสำนักก็ล้มแพะล้มสุกร ออกจะละอายต่อปรมาจารย์สำนักเห็งซัว'

ดังนั้นสั่งชายฉกรรจ์เหล่านั้นตั้งเตาหุงหาอาหารที่ไหล่เขา กลิ่นสุราอาหารโชยขึ้นเขา เหล่าแม่ชีอดขมวดคิ้วมิได้

เหล่าผู้ห้าวหาญรับประทานอาหารเที่ยง จากนั้นนั่งล้อมวงบน

ลานที่ว่างหน้าอารามบ้อเส็กอำ เหล็งฮู้ชงนั่งอยู่ทางทิศตะวันตก ศิษย์สตรีหลายร้อยคนยืนเรียงรายอยู่ด้านหลังตามลำดับอาวุโส รอคอยฤกษ์ยามประกอบพิธีรับตำแหน่ง

พลันได้ยินเสียงมโหรีดังขึ้น นักดนตรีขบวนหนึ่งเป่าขลุ่ยแคนขึ้นเขา ในจำนวนนั้นมีชายชราชุดเขียวสองคนก้าวยาวๆ ขึ้นมา เหล่าผู้ห้าวหาญอุทานดังเอ๊ะ มีอยู่หลายคนผุดลุกขึ้นยืน

ชายชราชุดเขียวทางซ้ายหน้าเหลืองราวขี้ผึ้ง กล่าวเสียงกังวานว่า

"**ตังฮึงก่าจู้** *(หัวหน้านิกายแซ่ตังฮึง)* แห่งนิกายสุริยันจันทรามอบหมายให้เกี้ยโป่ว เซียงกัวฮุ้นมาแสดงความยินดีที่เหล็งฮู้ไต้เฮียบดำรงตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัว ขออวยพรให้สำนักเห็งซัวมีเกียรติภูมิระบือลือลั่น เจ้าสำนักเหล็งฮู้เปล่งอานุภาพสะท้านบู๊ลิ้ม"

คำพูดพอกล่าว ผู้ห้าวหาญทั้งหลายล้วนอุทานดังอาออกมา

ชายอธรรมเหล่านี้ส่วนใหญ่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนิกายอสูร ในจำนวนนี้มีคนเคยรับประทานยาเม็ดสามซากกร่อนสมองของตังฮึงปุกป่าย พอฟังคำ "ตังฮึงก่าจู้" ก็อกสั่นขวัญแขวน เหล่าผู้ห้าวหาญต่อให้ไม่รู้จักชายชราทั้งสอง ก็ได้ยินชื่อมานาน คนทางซ้ายคือ**อึ้งมิ่นจุนเจี้ย** *(ผู้วิเศษหน้าเหลือง)* เกี้ยโป่ว คนทางขวาแซ่เซียงกัวนามฮุ้น **ฉายาเดียวเฮียบ** *(ผู้กล้าอินทรี)*

คนทั้งสองล้วนมีฝีมือสูงเยี่ยม หลายปีมานี้นิกายสุริยันจันทราเกิดการเปลี่ยนแปลง ชนชั้นผู้อาวุโสรุ่นก่อนเช่นเฮี่ยงมุ่งเทียนบ้างถูกลิดรอน บ้างถอนตัวเร้นกาย เกี้ยโป่วและเซียงกัวฮุ้นกลับเป็นผู้มีอำนาจในนิกายคราครั้งนี้ ตังฮึงปุกป่ายส่งคนทั้งสองมา นับว่าให้เกียรติเหล็งฮู้ชงมากแล้ว

เหล็งฮู้ชงเดินเข้าไปต้อนรับ กล่าวว่า

"เรากับตังฮึงซิงแซไม่รู้จักกันมาก่อน รบกวนท่านทั้งสองมาละอายที่ไม่กล้ารับ"

เขาเห็นผู้วิเศษหน้าเหลืองเกี้ยโป่วหน้าเหลืองราวขี้ผึ้ง ขมับนูนสูงเด่น คล้ายยัดเม็ดท้อเข้าไป ผู้กล้าอินทรีเซียงกัวฮุ้นมือยาวเท้ายาวสายตาเจิดจ้าวาววับ แสดงว่าคนทั้งสองมีกำลังภายในลึกล้ำ

เกี้ยโป่วกล่าวว่า

"วันนี้เป็นวันมงคลของเหล็งฮู้ไต้เฮียบ ตังฮึงก่าจู้บอกว่าความจริงสมควรมาแสดงความยินดีด้วยตัวเอง เพียงแต่ถูกภารกิจในนิกายผูกมัดไว้ ไม่สามารถปลีกตัวมาได้ เจ้าสำนักเหล็งฮู้ขออย่าได้ตำหนิ"

เหล็งฮู้ชงกล่าวคำ "ไม่กล้า" ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ตังฮึงปุกป่ายวางก้ามเช่นนี้ ยิ่มก่าจู้ย่อมยังไม่ช่วงชิงตำแหน่งก่าจู้กลับคืน ไม่ทราบตอนนี้เขากับเฮี่ยงตั่วกอและเอี่ยงเอี้ยงเป็นอย่างไร?'

เกี้ยโป่วเบี่ยงตัวเล็กน้อย ผายมือกล่าวว่า

"ของขวัญเล็กน้อยนี้เป็นน้ำใจของตังฮึงก่าจู้ เจ้าสำนักแซ่เหล็งฮู้โปรดรับไว้"

ในเสียงมโหรี ชายฉกรรจ์ร้อยกว่าคนแบกหีบใหญ่ลงรักสีชาดสี่สิบใบขึ้นมา หีบทุกใบใช้ชายฉกรรจ์สองคนแบกหาม ดูจากฝีมืออันหนักหน่วงของทุกผู้คนคาดว่าสิ่งของในหีบมีน้ำหนักไม่น้อย

เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวว่า

"ท่านทั้งสองขึ้นเขามา เหล็งฮู้ชงก็รู้สึกเป็นเกียรติแล้ว ของขวัญล้ำค่าเช่นนี้ไม่กล้ารับไว้ ศิษย์สำนักเห็งซัวอยู่บนป่าเขา ไม่จำเป็นต้องใช้ของล้ำค่าเช่นนี้"

เกี้ยโป่วยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ทราบหรือไม่ว่าในหีบทั้งสี่สิบใบบรรจุไว้ด้วยของใด?"

"เราย่อมไม่ทราบ"

เกี้ยโป่วกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ชงหลังจากเห็นแล้ว คงไม่บ่ายเบี่ยงปฏิเสธของในหีบทั้งสี่สิบใบ ความจริงมิใช่ของขวัญของตังฮึงก่าจู้ทั้งสิ้น มีอยู่ส่วนหนึ่งสมควรเป็นของเจ้าสำนักเหล็งฮู้ พวกเราแบกหามมาเพียงส่งคืนแก่เจ้าของเดิมเท่านั้น"

เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่ง กล่าวว่า

"เป็นของเรา? นั่นเป็นอะไร?"

เกี้ยโป่วสะอึกเข้ามาหนึ่งก้าว กล่าวเบาๆ ว่า

"ของส่วนใหญ่เป็นเสื้อผ้าเครื่องประดับ และสิ่งของเครื่องใช้ประจำวันที่ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะทิ้งอยู่บนผาไม้ดำ ตังอึงก่าจู้ใช้เราส่งมาให้ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะใช้สอย อีกส่วนหนึ่งเป็นของขวัญเล็กน้อยที่ตังฮึงก่าจู้มอบต่อเจ้าสำนักเหล็งฮู้และยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะมีของมากหลายที่คละเคล้าปนกัน แม้แยกก็แยกไม่ออก เจ้าสำนักเหล็งฮู้ไม่ต้องเกรงใจ ฮา ฮา"

เหล็งฮู้ชงมีนิสัยปล่อยตัว ไม่ถือสาข้อปลีกย่อย เห็นในจำนวนนี้มีเสื้อผ้าข้าวของของเอี่ยงเอี้ยงอยู่ด้วย ก็ไม่บ่ายเบี่ยงปฏิเสธ หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"อย่างนั้นขอบคุณมากแล้ว"

เห็นศิษย์สตรีนางหนึ่งสาวเท้าก้าวปราดมา รายงานว่า

"ชงฮือเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึงมาอวยพร"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ รีบรุดถึงริมหน้าผา เห็นเจ้าสำนักบู๊ตึงชงฮือเต้าเจี้ยงนำศิษย์แปดคนขึ้นเขามา เหล็งฮู้ชงน้อมกายคารวะกล่าวว่า

"รบกวนเต้าเจี้ยงรุดมา เหลิงฮู้ชงตื้นตันใจยิ่ง"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เล่าตี๋รับตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัว อาตมาทราบข่าวด้วยความยินดี ปึงเจ่งปึงแซแห่งเสียวลิ้มยี่ก็เดินทางมาอวยพร ไม่ทราบพวกเขาทั้งสองมาถึงหรือไม่?"

เหลิงฮู้ชงตื่นเต้นสงสัยกว่าเดิม ยามนั้นบนทางภูเขาปรากฏหลวงจีนขบวนหนึ่งขึ้น หลวงจีนชราที่นำหน้าสองรูป คือเจ้าอาวาสปึงเจ่งกับหลวงจีนปึงแซจริง ๆ

เจ้าอาวาสปึงเจ่งร้องทักทายว่า

"**ชงฮือเต้าเฮีย** *(พี่ทางธรรม)* **มีฝีเท้ารวดเร็วนัก** มาถึงก่อนพวกเราอีก"

เหลิงฮู้ชงรีบลงไปต้อนรับ ร้องว่า

"ได้ชื่อทั้งสองมาด้วยตนเอง เหลิงฮู้ชงจะรับได้อย่างไร?"

หลวงจีนปึงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"เสียวเฮียบขึ้นเสียวลิ้มยี่สามครั้ง พวกเรามาที่เห็งซัวครั้งหนึ่งถือเป็นการเยี่ยมตอบแทน"

เหลิงฮู้ชงเชื้อเชิญหลวงจีนเสียวลิ้มและนักพรตบู๊ตึงขึ้นสู่ยอดเขา เหล่าผู้ห้าวหาญเห็นเจ้าสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงมาด้วยตนเองล้วนตื่นตระหนกไม่กล้าส่งเสียงดังอีก ศิษย์สตรีเห็งซัวมีสีหน้ายินดี เห็นว่าชือเฮียเจ้าสำนักมีหน้ามีตานัก

เกี้ยโป่วและเชียงกัวฮุ้นสบตากันวูบ ยืนหยัดอยู่ด้านข้างกับการมาของเข้าสำนักปึงเจ่งและพวก แสร้งเป็นมองไม่เห็น

เหลิงฮู้ชงเชื้อเชิญเจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงนั่งประจำที่ครุ่นคิดขึ้น

'จำได้ว่าตอนที่ซือแป้รับตำแหน่งเจ้าสำนักฮั้วซัว เจ้าสำนัก

เสียวลิ้มบู๊ตึงไม่ได้มา ครานี้พวกท่านทั้งสองมาโดยพร้อมเพรียงที่แท้มาอวยพรเราหรือว่ามีเจตนาลึกล้ำเคลือบแฝง?'

ยามนั้นแขกเหรื่อขึ้นเขามาไม่ขาดสาย ส่วนใหญ่เป็นผู้ห้าวหาญที่เคยบุกเสียวลิ้มยี่ แม้แต่สำนักคุนลุ้น เตียมชัง ง่อไบ๊ คงทัง และพรรคกระยาจกก็ใช้คนส่งมอบบัตรอวยพรและของขวัญของเจ้าสำนักมา แต่สำนักซงซัว ไท้ซัว ฮั้วซัว ฮ่วงซัว ทั้งสี่สำนักล้วนไม่ส่งคนมาอวยพร

พลันได้ยินเสียงจุดประทัดสามครั้ง ได้เวลาอันเป็นมงคลฤกษ์เหล็งฮู้ชงยืนอยู่กลางวง ประสานมือคารวะโดยรอบ กล่าวเสียงกังวานว่า

"เจ้าสำนักเห็งซัวรุ่นก่อนเตี่ยเอ้ยซือไถ่พลาดพลั้งถูกลอบทำร้ายมรณภาพพร้อมกับเตี่ยอิดซือไถ่ เหล็งฮู้ชงได้รับคำสั่งเสียจากเตี่ยเอ้ยซือไถให้ดูแลสำนักเห็งซัว ผ้าวโสทั้งหลาย สหายทกท่านให้เกียรติมารับรู้ ทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำของเห็งซัวล้วนตื้นตันใจยิ่ง"

ในเสียงดนตรี เหล่าศิษย์เห็งซัวเดินเป็นสองแถวทยอยเข้ามา คนกึ่งกลางเป็น งี้ฮั้ว งี้เช็ง งี้นจิน งี้เจียะทั้งสี่ศิษย์ใหญ่ คนทั้งสี่ประคองเครื่องใช้ในพิธีทางศาสนา เดินถึงเบื้องหน้าเหล็งฮู้ชง งี้ฮั้วกล่าวว่า

"เครื่องใช้ในพิธีทางศาสนาทั้งสี่นี้ สืบทอดจากปรมาจารย์ผู้ก่อตั้งสำนักเห็งซัวเฮียวฮวงซือไถ่ มอบให้เจ้าสำนักดูแลรักษาตลอดมา เจ้าสำนักคนใหม่เหล็งฮู้ซือเฮียโปรดรับไว้"

เหล็งฮู้ชงรับคำ งี้ฮั้วและพวกทั้งสี่ทยอยส่งมอบของให้ เป็นพระคัมภีร์เล่มหนึ่ง ไม้บักฮื้ออันหนึ่ง ลูกประคำพวงหนึ่ง กระบี่สั้นเล่มหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงพอเห็นไม้บักอื้อและพวกประคำ รู้สึกกระดากเล็กน้อย ได้แต่ยื่นมือรับไว้ โดยไม่กล้าสบตากับทุกผู้คน

งี้เช็งคลี่ม้วนแพรออก กล่าวว่า

"สำนักเห็งซัวมีห้าวินัย หนึ่งห้ามไม่ให้ลบหลู่เบื้องสูง สองห้ามไม่ให้ฆ่าฟันกันเอง สามห้ามไม่ให้ทำร้ายคนไร้ความผิด สี่ห้ามประพฤติไม่สำรวม ห้าห้ามคบหากับชนชาวอธรรม ซือเฮียเจ้าสำนักควรยึดถือเป็นแบบอย่างให้ศิษย์ทั้งหลายปฏิบัติตาม"

เหล็งฮู้ชงรับคำ ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ข้อห้ามสามข้อแรกยังพอทำเนา แต่หลังฮู้ชงประพฤติไม่สำรวมทั้งคบหากับชนชาวอธรรม แขกเหรื่อที่ขึ้นเขามาในวันนี้กลับมีชาวอธรรมอยู่กว่าครึ่ง'

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังจากทางภูเขาว่า

"จ้อเม่งจู้แห่งห้าสำนักกระบี่มีคำสั่ง ห้ามไม่ให้เหล็งฮู้ชงยึดครองตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัว"

ในเสียงตวาด ผัดนห้าคนโลดแล่นมาถึงที่ด้านหลังตามติดด้วยผู้คนหลายสิบคน คนนำหน้าทั้งห้าถือธงคนละผืน เป็นธงประกาศิตของห้าสำนักกระบี่ คนทั้งห้าหยุดยืนในระยะห่างหลายวา คนกึ่งกลางร่างอ้วนเตี้ย มีอายุห้าสิบเศษ

เหล็งฮู้ชงจดจำออกว่าคนผู้นี้แซ่ลักนามเกา ฉายามือร้อนเย็น เป็นมือดีของสำนักซงซัว ครานก่อนอยู่ที่ชานเมืองฮ่อหนำ เคยประมือกับมันใช้กระบี่แทงทะลุสองมือนั้น เพาะเป็นอริบาดหมาง แต่คนผู้นี้ก็มีนิสัยเปิดเผย ตอนนั้นลอบทำร้ายประสบผล กลับไม่ฉวยโอกาสลงมือพุ่งถอยไปชักชวนให้ต่อสู้ใหม่ ดังนั้นประสานมือกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่ลัก ท่านสบาย"

มือร้อนเย็นคลี่ธงประกาศิตในมือ กล่าวว่า

"สำนักเห็งซัวเป็นหนึ่งในห้าสำนักกระบี่ ต้องรับฟังคำสั่งเม่งจู้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงหลังจากรับตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัว คิดเข้าสังกัดห้าสำนักกระบี่หรือไม่ ยังต้องพิจารณาดู"

ยามนั้นผู้คนที่เหลือหลายสิบคนล้วนขึ้นเขา ล้วนเป็นศิษย์สำนักซงซัว ฮั้วซัว ฮ่วงซัว ไท้ซัว คนของสำนักฮั้วซัวทั้งแปดล้วนเป็นซือตี๋ของเหล็งฮู้ชง ในจำนวนนั้นหามีลิ้มเพ้งจือไม่ ผู้คนหลายสิบคนยืนเรียงรายเป็นสี่แถว เลื่อนมือแตะด้ามกระบี่

มือร้อนเย็นร้องดังๆ ว่า

"สำนักเห็งซัวเป็นแม่ชีรั้งตำแหน่งเจ้าสำนักตลอดมา เหล็งฮู้ชงเป็นบุรุษหนุ่มไหนเลยทำลายกฎหลายร้อยปีของสำนักเห็งซัวได้?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"กฎระเบียบเป็นผู้คนตราขึ้น สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ นี่เป็นเรื่องของสำนักเรา ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคนอื่น"

ในเหล่าผู้ห้าวหาญ มีคนแผดด่าใส่มือร้อนเย็นว่า

"เรื่องของสำนักเห็งซัว เกี่ยวข้องใดกับสำนักซงซัวเจ้า?"

"มารดาเจ้าเถอะ ไสหัวไปให้กับเรา"

มือร้อนเย็นกล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"คนกล่าววาจาหยาบคายเหล่านี้อยู่ที่นี้ทำอะไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พี่ท่านเหล่านี้ล้วนเป็นสหายของเรา ขึ้นเขามาชมพิธี"

มือร้อนเย็นกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว สำนักเห็งซัวมีห้าวินัย กฎข้อที่ห้าคืออะไร?"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'ท่านมารังควานหาเรื่องเรา เราก็จะทุ่มเถียงกับเจ้า'

ดังนั้นกล่าวว่า

"สำนักเห็งซัวมีห้าวินัย กฎข้อที่ห้าห้ามคบหากับชนชาวอธรรม

บุคคลเช่นลักเฮีย เหล็งฮู้ชงไม่คบหากับท่านเด็ดขาด"

เหล่าผู้ห้าวหาญพอฟัง ล้วนหัวร่อครืนออกมา พากันร้องว่า

"ชนชาวอธรรม รีบไสหัวไปเถอะ"

มือร้อนเย็นและพวกเห็นศัตรูมีพวกมาก พวกตนมีกำลังน้อยกว่าทั้งสองฝ่ายหากฉีกหน้าลงมือ เกรงว่าไม่อาจต้านติด มือร้อนเย็นยังครุ่นคิดขึ้น

'คราครั้งนี้จ้อซือเฮียคำนวณผิดแล้ว เขาคำนวณว่าบนยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮงมีแต่แม่ชีและสตรีสำนักเห็งชัว อาศัยมือดีของสี่สำนักเราทั้งหลายสิบคนสามารถสยบได้ เหล็งฮู้ชงแม้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมจะฉวยโอกาสที่ในมือมันไร้กระบี่ใช้หมัดเท้ากลุ้มจู่โจม ต้องปลิดชีวิตมันได้ คิดไม่ถึงกลับมีแขกเหรื่อมากมายปานนี้ แม้แต่เจ้าสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงก็มาด้วย'

ดังนั้นหันกายไปยังเจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยง กล่าวว่า

"ท่านทั้งสองเป็นผู้นำของบู๊ลิ้ม เป็นที่นับถือเลื่อมใสของผู้คน โปรดตัดสินโดยยุติธรรม เหล็งฮู้ชงชักชวนหมู่มารอสูรชั่วมายังเห็งชัว ใช่ทำลายกฎที่ห้ามไม่ให้คบหากับชนชาวอธรรมของสำนักเห็งชัวหรือไม่ สำนักเห็งชัวเป็นค่ายสำนักฝ่ายธัมมะที่มีประวัติศาสตร์ยืนยาว เห็นแน่ชัดว่าจะพินาศย่อยยับในมือเหล็งฮู้ชง ท่านทั้งสองจะนิ่งดูดายได้หรือ?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่ง ส่งเสียงกระแอม กล่าวคำ "นี่..." รู้สึกคนผู้นี้กล่าวมีเหตุผล ผู้มาส่วนใหญ่เป็นชนชาวอธรรม แต่จะให้เหล็งฮู้ชงขับพวกมันลงจากเขาได้หรือ?"

ยามนั้นบนทางภูเขา บังเกิดสุ้มเสียงสดใสไพเราะของสตรีดังว่า

"ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะแห่งนิกายสุริยันจันทรามาถึง"

เหล็งฮู้ชงทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี ร้องโพล่งว่า

"เอี่ยงเอี้ยงมาแล้ว"

พลางวิ่งถึงริมหน้าผา เห็นชายฉกรรจ์สองคนแบกเกี้ยวสีเขียวคันหนึ่งวิ่งปราดขึ้นเขา ที่หลังเกี้ยวตามติดด้วยหญิงรับใช้ชุดเขียวสี่นาง

เหล่าผู้ห้าวหาญฝ่ายอธรรมพอฟังว่าเอี่ยงเอี้ยงมาถึง พากันลงไปต้อนรับส่งเสียงโห่ร้องอื้ออึง ห้อมล้อมเกี้ยวขึ้นสู่ยอดเขา

เกี้ยวหยุดยั้งลง ม่านเกี้ยวเลิกวูบ หญิงสาวสะคราญโฉมในชุดเขียวอ่อนเดินออกมา คือเอี่ยงเอี้ยงนั่นเอง

เหล่าผู้ห้าวหาญเปล่งเสียงร้องเรียก "เสี่ยโกว" พากันน้อมกายคารวะ ดูจากสีหน้าท่าทีคนเหล่านี้ แสดงว่าทั้งเคารพยำเกรงทั้งนับถือเลื่อมใสต่อเอี่ยงเอี้ยง

เหล็งฮู้ชงเดินเข้าไป ทักทายว่า

"เอี่ยงเอี้ยง ท่านก็มาแล้ว"

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"วันนี้เป็นวันมงคลของท่าน เราไหนเลยไม่มาได้?"

กล่าวพลางกวาดตามองรอบข้าง ย่อกายคารวะต่อเจ้าอาวาสปึงเจ่งและซงฮือเต้าเจี้ยง กล่าวว่า

"ขอคารวะไต้ซือเจ้าอาวาส และเต้าเจี้ยงเจ้าสำนัก"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งและซงฮือเต้าเจี้ยงพากันคารวะตอบ ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ท่านกับเหล็งฮู้ชงต่อให้สนิทสนมกว่านี้ วันนี้ก็ไม่สมควรมา นี่นับว่าสร้างความลำบากใจแก่เหล็งฮู้ชงกว่าเดิม'

มือร้อนเย็นร้องดังๆ ว่า

"โกวเนี้ยผู้นี้เป็นบุคคลสำคัญของนิกายอสูร เหล็งฮู้ชง ท่านว่าใช่หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ใช่แล้วจะเป็นไร?"

"กฎข้อที่ห้าของสำนักเห็งซัว ห้ามคบหากับชนชาวอธรรม ท่านหากไม่ตัดความสัมพันธ์กับชาวอธรรมเหล่านี้ ก็เป็นเจ้าสำนักเห็งซัวไม่ได้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เป็นไม่ได้ก็เป็นไม่ได้ จะเป็นไรไป?"

เอี่ยงเอี้ยงกวาดตามองเหล็งฮู้ชงด้วยความรักอันซาบซึ้งแวบหนึ่งครุ่นคิดขึ้น

'เพราะเพื่อเรา ท่านไม่นำพาทุกเรื่องราว'

ในใจครุ่นคิด ปากถามว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ สหายผู้นี้มีความเป็นมาอย่างไร อาศัยอะไรถามไถ่เรื่องของสำนักเห็งซัว?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"มันอ้างว่าเป็นเจ้าสำนักจ้อแห่งสำนักชงซัวส่งมา ที่ถืออยู่ในมือเป็นธงประกาศิตของเจ้าสำนักจ้อ อย่าว่าแต่ธงประกาศิตผืนเดียว ต่อให้เป็นเจ้าสำนักจ้อมาด้วยตนเอง ไหนเลยยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของสำนักเห็งซัวเราได้"

เอี่ยงเอี้ยงรับคำ หวนนึกถึงวันที่ประลองฝีมือบนเสียวลิ้มยี่ จ้อแนเซี้ยงคอยสร้างความลำบากใจ ใช้พลังน้ำแข็งเย็นทำร้ายบิดาบาดเจ็บ แทบเอาชีวิตไม่รอด ต้องบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น กล่าวว่า

"ผู้ใดว่าเป็นธงประกาศิตของห้าสำนักกระบี่ มันหลอกลวงคน..."

ไม่ทันขาดคำ ขยับกายวูบ มือซ้ายเพิ่มกระบี่สั้นแววววับเล่มหนึ่ง แทงปราดใส่ทรวงอกมือร้อนเย็น

มือร้อนเย็นคิดไม่ถึงหญิงงามท่วงทาเอียงอายผู้นี้บอกลงมือก็

ลงมือ ก่อนหน้านี้ไม่มีวี่แววล่วงหน้า เห็นกระบี่แทงปราดมา คิดชักกระบี่ปิดป้องก็ไม่ทันท่วงที ได้แต่เบี่ยงตัวหลบเลี่ยง ไหนเลยจะคาดกระบวนท่าของเอี่ยงเอี้ยงนี้เป็นท่าหลอกล่อ พอขยับตัวมือขวาผ่อนคลายเล็กน้อย ธงประกาศิตถูกอีกฝ่ายหนึ่งช่วงชิงไป

เอี่ยงเอี้ยงเคลื่อนไหวไม่หยุดยั้ง แทงติดต่อกันห้ากระบี่ช่วงชิงธงประกาศิตมาห้าผืน ท่าร่างและเพลงกระบี่ที่ใช้ ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน ผู้คนที่หลงเหลือของสำนักซงซัวทั้งสี่ ล้วนเป็นซือเฮียตี๋ของมือร้อนเย็น มีเพลงหมัดเท้ายอดเยี่ยม จ้อแนเชี้ยงส่งพวกมันมาเพื่อใช้เพลงหมัดเท้าโค่นเหล็งฮู้ซง แต่เอี่ยงเอี้ยงลงมือรวดเร็วเกินไปจู่โจมโดยที่พวกมันไม่ทันตั้งตัว จึงพลาดท่าเสียที

เอี่ยงเอี้ยงพอช่วงชิงธงมา ก็อ้อมปราดไปด้านหลังเหล็งฮู้ซงร้องว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ซง ธงผืนนี้ไหนเลยเป็นธงประกาศิตของห้าสำนักกระบี่ หากแต่เป็นธงห้าพิษของนิกายห้าเซียน"

พลางคลี่ธงทั้งห้าผืนในมือออก เห็นบนผืนธงปักรูปงูเขียวตะขาบ แมงมุม แมลงป่องและคางคก สีสันสดใสคล้ายมีชีวิตชีวา

มือร้อนเย็นและพวกชมดูจนปากอ้าตาค้าง ไม่อาจกล่าววาจาได้ เล่าเท้าจื้อ โจ้วโซยชิวและเหล่าผู้ห้าวหาญล้วนโห่ร้องชมเชย ทุกผู้คนทราบว่าเอี่ยงเอี้ยงหลังจากช่วงชิงธงประกาศิต ก็สลับสับเปลี่ยนธงประกาศิตเป็นธงห้าพิษเพียงแต่นางลงมือรวดเร็วเกินไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทันเห็นชัดตา

เอี่ยงเอี้ยงร้องเรียก "น้าก่าจู้" (หัวหน้านิกายแซ่น้า) ในกลุ่มคนปรากฏหญิงงามในอาภรณ์การแต่งกายชาวแม้วนางหนึ่งเดินออกมากล่าวว่า

"เสี่ยโกวมีคำสั่งใด?"

นางคือหัวหน้านิกายห้าเซียนน้าหงส์ฮ้วง เอี่ยงเอี้ยงถามว่า

"ธงห้าพิษของนิกายท่าน ไฉนตกไปในเงื้อมมือของสำนักซงซัว?"

น้าหงส์ฮ้วงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ศิษย์สำนักซงซัวเหล่านี้ ล้วนเป็นสหายกับศิษย์ของนิกายเรา คาดว่าพวกมันใช้วาจาหว่านล้อม หลอกธงห้าพิษของนิกายเราไป"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ธงห้าผืนนี้คืนแก่ท่านเถอะ"

พลางสะบัดเหวี่ยงธงทั้งห้าผืนให้ น้าหงส์ฮ้วงกล่าวขอบคุณยื่นมือรับไป

มือร้อนเย็นแผดด่าว่า

"นางปีศาจไร้ยางอาย ใช้วิชามายากลต่อหน้าบิดา รีบคืนธงประกาศิตมา"

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านต้องการธงห้าพิษ ไม่รู้จักทวงถามจากน้าก่าจู้หรือ?"

มือร้อนเย็นอับจนปัญญา กล่าวกับเจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงว่า

"ไต้ซือเจ้าอาวาส เต้าเจี้ยงเจ้าสำนัก ขอให้ผู้อาวุโสทั้งสองโปรดผดุงความยุติธรรม"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"นี่...สำหรับเห็งซัวมีกฎห้ามไม่ให้คบหากับชนชาวอธรรมจริง แต่วันนี้เหล่าสหายชาวบู๊ลิ้มขึ้นเขามาอวยพร เจ้าสำนักเหล็งฮู้ชงก็ไม่อาจปฏิเสธไม่ต้อนรับ..."

มือร้อนเย็นชี้มือไปยังคนผู้หนึ่งในกลุ่มผู้ห้าวหาญ ร้องว่า

"เราจดจำออกว่ามันเป็นโจรปล้นสวาทฉั้งแป๊ะกวง มันปลอม

เป็นหลวงจีน เข้าใจว่าตบตาเราได้หรือ คนเช่นนี้ก็เป็นสหายของเหล็งฮู้ชงหรือ?"

จากนั้นกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ฉั้งแป๊ะกวง เจ้ามายังเห็งซัวทำอะไร?"

ฉั้งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"เรามากราบอาจารย์"

พลางเดินถึงเบื้องหน้างี้นิ้ม คุกเข่าโขกศีรษะ กล่าวว่า

"ซือแป๋ ศิษย์ขอคำนับ ศิษย์กลับตัวกลับใจ ขนานฉายาปุกคอปึกก่าย"

งี้นิ้มหน้าแดงสดใส เบี่ยงตัวหลบเลี่ยง กล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน..."

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฉั้งซือหูยอมกลับตัวกลับใจ กราบอาจารย์เลิศล้ำ นับว่าประเสริฐสุด มันปลงผมบวชเป็นหลวงจีน ใช้ฉายาปุกคอปุกก่าย ยิ่งแสดงเห็นถึงความจริงใจ ไต้ซือเจ้าอาวาส คำพังเพยว่าไว้ ยอมวางดาบประหาร สำเร็จเป็นอรหันต์ ประตูสงฆ์กว้างไพศาล ยอมเปิดโอกาสแก่ทุกผู้คน ใช่หรือไม่?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ใช่แล้ว ปุกคอปุกก่ายเข้าสำนักเห็งซัว นับแต่นี้เคร่งในวินัย นับเป็นวาสนาของบู๊ลิ้ม"

เอี่ยงเอี้ยงร้องดังๆ ว่า

"ท่านทั้งหลายรับฟังไว้ พวกเรามาในวันนี้ เพื่อเข้าสำนักเห็งซัว ขอเพียงเจ้าสำนักเห็งซัวยอมรับไว้ พวกเราจะมาเป็นศิษย์สำนักเห็งซัว ศิษย์ของเห็งซัวไหนเลยนับเป็นชาวอธรรมได้?"

เหล็งฮู้ชงค่อยเข้าใจในบัดดล ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้เอี่ยงเอี้ยงคาดการณ์ว่า เราเป็นเจ้าสำนักของเหล่าศิษย์สตรีบังเกิดความกระอักกระอ่วน หากว่าในสำนักมีศิษย์บุรุษจำนวนมากก็ไม่มีผู้คนหัวร่อเยาะ ดังนั้นใช้ผู้คนเหล่านี้มาเข้าสำนักเห็งซัว'

พอได้คิดถามว่า

"งี้ฮั้วซือเจ้ สำนักเรามีกฎไม่รับศิษย์บุรุษหรือไม่?"

งี้ฮั้วกล่าวว่า

"ไม่มีกฎไม่รับศิษย์บุรุษ แต่ว่า..."

รู้สึกว่าในสำนักหากเพิ่มศิษย์บุรุษมากมายปานนี้ออกจะไม่ถูกต้อง เหล็งฮู้ชงชิงกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายคิดเข้าสำนักเห็งซัว นับว่าประเสริฐสุด และไม่ต้องกราบอาจารย์สำนักเห็งซัวจะจัดตั้ง...**เห็งซัวเปียกอี่** *(ตึกสำรองเห็งซัว)* ให้ทุกท่านอยู่ที่หุบเขาทงง้วนก๊กทางด้านนั้น"

หุบเขาทงง้วนก๊กอยู่ข้างยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮง ตามคำร่ำลือมนษย์เซียนสมัยราชวงศ์ถังเตียก้วยเล่าเคยปรงโอสถทิพย์ในที่นี้ บนก้อนหินอันแข็งแกร่งมีรอยเท้าของสัตว์สี่เท้า โจษจันว่าเป็นรอยประทับของลาซึ่งเป็นพาหนะคู่ขาของเตียก้วยเล่า ถังไท้จงฮ่องเต้ทรงอวยยศเตียก้วยเล่าเป็น**ทงง้วนชิงแซ** *(ท่านผู้เลิศล้ำ)* หุบเขานี้จึงมีชื่อว่าทงง้วนก๊ก หุบเขาทงง้วนก๊กกับยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮงแม้อยู่ไกล แต่จากหุบเขาถึงยอดเขา ทางภูเขาลาดชันอันตราย เหล็งฮู้ชงจัดให้เหล่าผู้ห้าวหาญอยู่ที่หุบเขาทงง้วนก๊ก เป็นการแยกบุรุษสตรีจากกัน

เจ้าอาวาสปึงเจ่งผงกศีรษะกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก สหายทั้งหลายเข้าสำนักเห็งซัว อยู่ภายในกฎสำนักเห็งซัว นับเป็นบุญกุศลของบู๊ลิ้ม"

มือร้อนเย็นเห็นเจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวเช่นนี้ ฝ่ายตรงข้ามก็มีพวกมา วันนี้ย่อมไม่อาจขัดขวางเหล็งฮู้ชงเข้ารับตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัว

ได้แต่ถ่ายทอดคำสั่งที่สองของจ้อแนเซี้ยง กล่าวว่า

"จ้อเม่งจู้แห่งห้าสำนักกระบี่มีคำสั่ง เช้าวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสาม ห้าสำนักกระบี่จะชุมนุมกันบนภูเขาซงซัว เพื่อเลือกเจ้าสำนักโหงวงักไผ่ *(สำนักห้าบรรพต)* ขอให้เดินทางไปตามนัด"

เหล็งฮู้ชงถามว่า

"ห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสำนักเดียว เป็นความคิดของผู้ใด?"

"สำนักซงซัว ไท้ซัว ฮั้วซัว ฮ่วงซัว ทั้งสี่สำนักล้วนเห็นพ้องต้องการ สำหรับเห็งซัวท่านหากยืนกรานโต้แย้ง เท่ากับเป็นอริกับสี่สำนักโดยเปิดเผย แส่หาความเจ็บปวดใส่ตัว"

พลางเหลียวหน้าไปยังคนของสำนักไท้ซัวและพวก ถามว่า

"พวกท่านเห็นว่าใช้หรือไม่?"

ผู้คนที่ด้านหลังมันหลายสิบคนรับคำโดยพร้อมเพรียงว่า

"ถูกต้อง"

มือร้อนเย็นแค่นหัวร่อหันกายไป เดินไปหลายก้าว อดเหลียวหน้ามองเอี่ยงเอี้ยงมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

'ธงประกาศิตทั้งห้าผืน จะหาทางช่วงชิงกลับมาอย่างไร?'

น้าหงส์ฮ้วงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"**ลักเล่าซือ** *(ครูมวยแซ่ลัก)* ท่านสูญเสียธง จะกลับไปว่ากล่าวกับเจ้าสำนักจ้ออย่างไร เรามิสู้คืนแก่ท่านเถอะ"

พลางสะบัดมือขวาซัดธงผืนหนึ่งให้ มือร้อนเย็นเห็นธงผืนนี้ซัดพุ่งมาด้วยพลังต้องครุ่นคิดขึ้น

'นี่เป็นธงห้าพิษ มิใช่ธงประกาศิต เราต้องการไปไย?"

ชั่วพริบตา ธงผืนนั้นพุ่งถึงเบื้องหน้า ปักใส่คอหอยมัน ดังนั้นยื่นมือรวบคว้าไว้ พลันส่งเสียงร้องออกมา รีบเหวี่ยงธงทิ้งไป รู้สึกใจกลางฝ่ามือแสบร้อนราวถูกไฟลวก พอยกมือขึ้นมาดู เห็นใจกลาง

ฝ่ามือกลับกลายเป็นสีม่วงจางๆ ทราบว่าคันธงฉาบพิษ ตนเองถูกนิกายห้าเซียนลอบทำร้ายถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล แผดด่าว่า

"นางปีศาจ..."

น้าหงส์ฮ้วงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านเรียกเจ้าสำนักเหล็งฮู้คำหนึ่ง วิงวอนต่อเขา เราจะมอบยาขจัดแก่ท่าน ไม่เช่นนั้นฝ่ามือของท่านข้างนี้ต้องตัดทิ้งไปแน่แล้ว"

มือร้อนเย็นทราบความร้ายกาจของพิษนิกายห้าเซียน พริบตาที่ลังเลใจกลางฝ่ามือกลับกลายเป็นชาด้าน หวนนึกถึงพลังฝีมือของตนเองอยู่ที่ฝ่ามือทั้งสองข้าง หากตัดมือทิ้ง เท่ากับกลับกลายเป็นคนพิการ ยามร้อนรุ่มได้แต่กล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้...ท่าน..."

น้าหงส์ฮ้วงยิ้มพลางกล่าวว่า

"รีบวิงวอน"

มือร้อนเย็นกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ เราล่วงเกินท่าน ขอ...ขอให้ท่านมอบยาขจัด"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"น้าโกวเนี้ย ลักเฮียผู้นี้เพียงรับบัญชาจากเจ้าสำนักจ้อ ท่านมอบยาขจัดแก่มันเถอะ"

น้าหงส์ฮ้วงยิ้มเล็กน้อย โบกมือต่อหญิงชาวแม้วข้างกายคนหนึ่ง หญิงชาวแม้วนั้นล้วงห่อกระดาษสีขาวจากอกเสื้อ โยนให้กับมือร้อนเย็น มือร้อนเย็นยื่นมือรับไว้ รีบลงจากเขาท่ามกลางเสียงหัวร่อของผู้ห้าวหาญผู้คนที่หลงเหลือหลายสิบคนล้วนติดตามไป

เหล็งฮู้ชงกล่าวเสียงกังวาน

"สหายทั้งหลาย ทั้งหมดเมื่อยอมอยู่ที่ตึกสำรองเห็งซัว ก็

ต้องเคารพกฎของสำนัก ซึ่งความจริงกฎเหล่านี้ยึดถือไม่ยากนัก เพียงแต่ข้อที่ห้าห้ามคบหาชาวอธรรมมีปัญหาอยู่บ้าง แต่นับแต่นี้ทั้งหมดล้วนเป็นคนของสำนักเห็งซัว ศิษย์สำนักเห็งซัวย่อมไม่ใช่ชาวอธรรม แต่ระหว่างคบหากับคนนอกสำนัก ต้องใส่ใจเป็นพิเศษ"

เหล่าผู้ห้าวหาญรับคำ เหล็งฮู้ชงกล่าวอีกว่า

"พวกท่านคิดดื่มสุรารับประทานเนื้อ ไม่เห็นจะไม่ได้ แต่คนรับประทานของคาว พ้นจากวันนี้ห้ามไม่ให้ขึ้นสู่ยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮงอีก"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งประนมมือกล่าวว่า

"สาธุ เดินแดนบริสุทธิ์ของสถาบันสงฆ์ ความจริงไม่ควรแปดเปื้อนมัวหมอง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เอาเถอะ เรานับว่าเป็นเจ้าสำนักแล้ว ทั้งหมดคงหิวโหยรีบยกอาหารเจมา เราจะรับประทานกับเจ้าสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงและผู้อาวุโสทั้งหลาย พรุ่งนี้ค่อยดื่มสุรากับทุกท่าน"

หลังอาหารเจ เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ อาตมากับชงฮือเต้าเจี้ยงมีเรื่องคิดหารือกับท่าน"

เหล็งฮู้ชงรับคำ ในใจครุ่นคิดขึ้น

'เจ้าสำนักมาตรฐานทั้งสองมายังเห็งซัวด้วยตนเอง ย่อมมีเรื่องสำคัญคิดใคร่กล่าว บนเขาเกี่ยงแซ่ฮงมีผู้คนมากหน้าหลายตา ไม่ว่ากล่าววาจาที่ใดอาจถูกบุคคลอื่นล่วงรู้'

ดังนั้นสั่งงี้ฮั้ว งี้เช็ง และพวกคอยรับแขก ตนเองกล่าวกับเจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงว่า

"เมื่อลงจากเขา ที่ข้างปากช่องเขาจือเอี้ยเค้า มีภูเขาลูกหนึ่งเรียกว่า**ฉุ่ยพิ้งซัว** *(ภูเขาฉากหยก)* ผนังผาดั่งกระจก ขุนเขามีวัด**ฮุ่ย**

คงยี่ *(วัดแขวนกลางอากาศ)* เป็นจุดเด่นของภูเขาเห็งซัว ผู้อาวุโสทั้งสองหากมีความกระตือรือร้นขอให้ผู้เยาว์เป็นคนนำเที่ยว เป็นอย่างไร?"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ฟังว่าวัดฮุ่ยคงยี่ เขาฉุ่ยพิ้งซัว สร้างเมื่อสมัยราชวงศ์ปักงุ่ย อยู่บนที่ซึ่งต้นสนไม่งอกเงย ลิงค่างไม่อาจปีนป่าย ใช้ความพยายามอย่างแรงกล้าปลูกสร้างวัดวากลางอากาศ ถือเป็นความพิสดารหนึ่งของแผ่นดิน อาตมาเลื่อมใสมานาน คิดเปิดหูเปิดตาสักครา"

บทที่ 30
ความลับความหลัง

เหล็งฮู้ชงนำเจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงลงจากยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮง เลียบปากช่องเขาจือเอี้ยเค้า มาถึงเชิงเขาฉุ่ยพิ้งซัว

เจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงเงยหน้าขึ้น เห็นวิหารสองหลังตั้งตระหง่านบนยอดเขา คล้ายเคหาสน์ของเซียนวิเศษปรากฏอยู่บนยอดเมฆ เจ้าอาวาสปึงเจ่งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ผู้ก่อสร้างวิหารนี้ช่างเพ้อฝันจริงๆ แสดงว่าในโลกไร้เรื่องลำบาก ขึ้นอยู่กับความเพียรพยายาม"

คนทั้งสามเดินช้าๆ ขึ้นเขา เดินถึงวัดฮุ่ยคงยี่ วัดฮุ่ยคงยี่มีวิหารสองหลังล้วนสูงสามชั้น อยู่สูงหลายสิบวา ทอดระยะห่างกันหลายสิบก้าว บริเวณชั้นสองสร้างสะพานแขวนเชื่อมต่อกัน ภายในวัดมีหญิงสูงอายุนางหนึ่งคอยปัดกวาดดูแล กับการมาของเหล็งฮู้ชงและพวกทั้งสาม นางหาแยแสสนใจไม่

เมื่อสิบกว่าวันก่อน เหล็งฮู้ชงติดตามงี้ฮั้ว งี้นิ้ม และพวกมายังที่นี้ ทราบว่าหญิงสูงอายุนี้ทั้งหูหนวกทั้งเป็นใบ้ ดังนั้นไม่กล่าวว่ากระไร ชักชวนแขกเหรื่อทั้งสองมาที่สะพานแขวนกว้างไม่กี่เชียะ หากเป็นคนธรรมดาขึ้นมา เห็นเมฆลอยอยู่ใต้เท้าคล้ายอยู่กลางเวหาหาว ย่อมอกสั่นขวัญแขวน แต่คนทั้งสามล้วนเป็นยอดฝีมือ เมื่อเหยียบย่างสถานที่เช่นนี้ล้วนปลอดโปร่งโล่งใจยิ่ง

เจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงกวาดมองขึ้นเหนือ เห็นท่ามกลางปุยเมฆรางเลือน ตัวกำแพงเมืองปรากฏรำไร ที่ปากช่องเขาจือเอี้ยเค้า ภูเขาสองลูกตั้งประจันแม่น้ำสายหนึ่งไหลรินผ่าน เจ้าอาวาสปึงเจ่งต้องกล่าวว่า

"คนโบราณบอกว่า ทหารเดียวเฝ้าด่าน กองทัพยากทะลวงผ่าน ภูมิประเทศของที่นี้เป็นเช่นนี้เอง"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"สมัยปักซ้อง เอี้ยเหล็งกงเฝ้าสามด่าน ตั้งกองทหารอยู่ที่นี้ นี่ความจริงเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่แก่งแย่งช่วงชิงกัน วัดฮุ่ยคงยี่สะท้อนเห็นถึงความมานะเด็ดเดี่ยวของคนโบราณ แต่เมื่อเห็นทางห้าร้อยลี้นี้ วัดฮุ่ยคงยี่ก็ไม่นับเป็นอย่างไรได้"

เหล็งฮู้ชงถามโพล่งว่า

"เต้าเจี้ยงหมายความว่า ทางภูเขาหลายร้อยลี้เป็นมนุษย์ขุดเจาะขึ้น?"

"ตามบันทึกประวัติศาสตร์ งุ่ยบู๊ตี่ฮ่องเต้ปราบแคว้นอี้กะเกณฑ์ผู้คนหลายหมื่นคนขุดเจาะทิวเขาเห็งเนี่ย เป็นทางยาวห้าร้อยกว่าลี้ ปากของเขาจือเอี้ยเค้า นับเป็นตอนเหนือสุดของทางเจาะนี้"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวเสริมว่า

"ที่ว่าทางเจาะห้าร้อยกว่าลี้ ส่วนใหญ่ย่อมเป็นไปตามธรรมชาติ ฮ่องเต้สมัยปักงุ่ยกะเกณฑ์ไพร่พลทหาร เพียงขุดเจาะภูเขาที่ขวางหน้าให้ทะลุปรุโปร่ง มาตรว่าเป็นเช่นนั้น ยังคงเป็นงานก่อสร้างที่น่าตระหนกนัก"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"มิน่าเล่าผู้คนจำนวนมากคิดเป็นฮ่องเต้ ขอเพียงออกปากคำเดียวไพร่พลทหารจำนวนหลายหมื่น ก็จะขุดเจาะภูเขาที่ขวางทางจน

ทะลุปรุโปร่ง"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"นับแต่โบราณกาลมา ไม่ทราบมีวีรบุรุษผู้กล้ามากน้อยเท่าใด ยากผ่านด่านอำนาจได้ อย่าว่าแต่เป็นฮ่องเต้ ในยุทธจักรที่เกิดการแก่งแย่งชิงดี ปั่นป่วนด้วยมรสุมล้วนสืบเนื่องจากคำ 'อำนาจ' ทั้งสิ้น"

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าเข้าสู่ข้อสนทนาแล้ว ดังนั้นกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ไม่เข้าใจ ผู้อาวุโสทั้งสองโปรดสอนสั่ง"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ วันนี้มือร้อนเย็นแห่งสำนักซงซัวยกกำลังมาด้วยจุดประสงค์ใด?"

"มันถ่ายทอดคำสั่งของจ้อเม่งจู้ ห้ามไม่ให้ผู้เยาว์เข้ารับตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัว"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งถามว่า

"จ้อเม่งจู้ไฉนห้ามไม่ให้ท่านเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว"

"จ้อเม่งจู้คิดรวมห้าสำนักกระบี่เป็นสำนักเดียว ผู้เยาว์เฝ้าขัดขวางแผนการใหญ่ของมัน ฆ่าคนของสำนักซงซัวไม่น้อย จ้อเม่งจู้เจ็บแค้นในตัวผู้เยาว์"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งถามว่า

"ท่านเห็นว่าห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสำนักเดียว มีอันใดไม่ถูกต้อง?"

"ตอนนั้นผู้เยาว์ไม่ได้คิดว่าเรื่องนี้ถูกหรือผิด แต่สำนักซงซัวเพื่อบีบบังคับให้สำนักเห็งซัวรับปาก กลับปลอมเป็นสาวกนิกายอสูรฉุดคร่าศิษย์สำนักเห็งซัว กลุ้มจู่โจมเตี่ยแจ๋ซือไถ่ ฝีมือที่ใช้ต่ำช้าเกินไป ผู้เยาว์ประจวบประสบพบเหตุ จึงสอดมือเข้าช่วยเหลือ จากนั้น

สำนักซงซัวจุดไฟเผาหุบเขาหลอมกระบี่คิดครอบเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสองตายทั้งเป็น ยิ่งน่าชิงชังกว่าเดิม ผู้เยาว์เห็นว่าการรวมห้าสำนักกระบี่หากเป็นเรื่องดีงาม สำนักซงซัวไยไม่หารือกับทุกค่ายสำนักอย่างเปิดเผย กลับกระทำลับๆ ล่อๆ เช่นนี้"

ซงฮือเต้าเจี้ยงผงกศีรษะกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเห็งซัวคาดคิดไม่ผิด จ้อแนเชี้ยงมีใจทะเยอทะยานคิดเป็นยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน เห็นว่าไม่เป็นที่ยอมรับของส่วนรวมได้แต่ดำเนินแผนอุบาย"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งทอดถอนใจกล่าวว่า

"จ้อเม่งจู้เปรื่องปราดทั้งบุ๋นและบู๊ นับเป็นบุคคลอันเด่นล้ำในห้าสำนักกระบี่ไม่มีผู้ใดเทียมเทียบได้ เพียงแต่เขามักใหญ่ใฝ่สูงคิดข่มสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง ออกจะไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้แล้ว"

ซงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"สำนักเสียวลิ้มยี่เป็นผู้นำบู๊ลิ้ม เป็นที่ยอมรับโดยตลอดมา ถัดจากเสียวลิ้มเป็นบู๊ตึง รองลงไปเป็นสำนักคุนลุ้น ง่อไบ๊ ดงทัง สำนักหนึ่งคิดสร้างชื่อต้องเกิดจากความเพียรพยายามของวีรบุรุษผู้กล้ามากมายสุดคณานับ วิชาฝีมือแขนงหนึ่งล้วนสั่งสมจากทีละเล็กทีละน้อย ไม่อาจสำเร็จเพียงชั่วครู่ชั่วยามได้ ห้าสำนักกระบี่อุบัติขึ้นในบู๊ลิ้มเพียงหกเจ็ดสิบปี แม้เรืองรุ่งโดยเร็ว แต่พื้นฐานยังไม่เท่าสำนักคุนลุ้น ง่อไบ๊ ยิ่งอย่าหมายเปรียบเทียบกับสำนักเสียวลิ้ม ซึ่งเป็นแหล่งรวมเจ็ดสิบสองยอดวิชา"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะรับคำ ซงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวสืบต่อ

"ในสำนักต่างๆ บางครั้งก่อกำเนิดยอดฝีมือขึ้น คนผู้หนึ่งคิดสร้างชื่อลือเลื่องถือเป็นเรื่องราวปรกติธรรมดา แต่หากคิดอาศัยกำลังเพียงลำพังสะกดทุกค่ายสำนักในบู๊ลิ้มนับว่าไม่เคยมีมาก่อน จ้อแนเชี้ยง

กลับดำเนินการเช่นนี้ ครั้งกระโน้นมันพอรับตำแหน่งเม่งจู้ห้าสำนักกระบี่ไต้ซือเจ้าอาวาสก็คาดเดาว่า ยุทธจักรต้องเกิดเรื่องขึ้น พฤติการณ์ที่ผ่านมาของจ้อแนเซี้ยง นับว่าพิสูจน์คำพูดของไต้ซือเจ้าอาวาสจริงๆ"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งท่องคำ "อมิตตพุทธ" ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"จ้อแนเซี้ยงขึ้นเป็นเม่งจู้ห้าสำนักกระบี่นับเป็นขั้นแรก ขั้นที่สองเป็นการรวมห้าสำนักเป็นสำนักเดียว โดยที่มันเป็นเจ้าสำนักหลังจากที่รวมห้าสำนักเข้าด้วยกัน มีขุมกำลังกล้าแข็ง ทัดเทียมกับสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง เมื่อถึงเวลามันจะกลืนสำนักคุนลุ้น ง่อไบ๊ คงท้งแชเซี้ยเข้าด้วยกันนับเป็นขั้นที่สาม จากนั้นมันจะนำสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงทุกค่ายสำนักถล่มนิกายอสูรนับเป็นขั้นที่สี่"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความประหวั่นพรั่นพรึง กล่าวว่า

"เรื่องเหล่านี้ลำบากยากยิ่ง พลังฝีมือของจ้อแนเซี้ยงไม่แน่ว่าจะพิชิตไปโดยไร้ผู้ต่อต้าน ไยต้องเปลืองเรี่ยวแรงสมองปานนี้?"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"ใจคนยากหยั่งคาด เรื่องในโลกไม่ว่าลำบากยากเย็นปานใดต้องมีคนคิดทดลองดูสักครา ท่านดูทางภูเขาห้าร้อยลี้นี้มิใช่มีคนขุดเจาะทะลวงผ่านหรือ วัดฮุ่ยคงยี่มิใช่มีคนปลูกสร้างขึ้นหรอกหรือ จ้อ-แนเซี้ยงหากสามารถถล่มนิกายอสูร ไม่แน่ว่าจะกลืนเสียวลิ้มบู๊ตึงไม่ได้อีกประการคิดกระทำเรื่องใหญ่เช่นนี้มิใช่เพียงอาศัยวิทยายุทธ์เพียงถ่ายเดียว"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งท่องคำ "อมิตตพุทธ" อีกครา เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ที่แท้จ้อแนเซี้ยงต้องการให้ชาวยุทธจักรทั้งแผ่นดินรับฟังคำบงการของมัน"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"ถูกต้อง เมื่อถึงเวลานั้น เกรงว่ามันคิดเป็นฮ่องเต้แล้ว หลังจากได้เป็นฮ่องเต้ก็คิดคงความเป็นอมตะ มีอายุยืนยาว นับแต่โบราณกาลมาล้วนเป็นเช่นนี้ ชนชั้นวีรบุรุษผู้กล้าน้อยคนที่สามารถรอดจากด่าน *'อำนาจ'* ได้"

เหล็งฮั้ชงนิ่งเงียบงัน ลมเหนือหอบหนึ่งโชยมา เขาอดสยิวกายเฮือกหนึ่งมิได้ กล่าวว่า

"ชีวิตคนไม่กี่สิบปี ขึ้นอยู่กับความพอดี ไยต้องกระทำเช่นนี้ จ้อแนเซี้ยงคิดกำจัดสำนักคุนลุ้น คงทัง กลืนสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง ไม่ทราบต้องฆ่าคนมากน้อยเท่าใด หลั่งโลหิตมากมายเพียงไหน?"

ชงฮือเต้าเจี้ยงปรบมือกล่าวว่า

"ใช่แล้ว พวกเราทั้งสามมีหน้าที่ต้องขัดขวางจ้อแนเซี้ยงไม่ให้มันบรรลุถึงความพยายาม ก่อมรสุมโลหิตขึ้นในยุทธจักร"

"ผู้เยาว์ด้อยประสบการณ์ ยินดีรับคำบัญชาจากผู้อาวุโส"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"วันนั้นท่านนำเหล่าผู้ห้าวหาญขึ้นเสียวลิ้มยี่ไปรับยิ่มตั่วเสียเจี้ยะโดยไม่ทำลายหญ้าสักต้นไม้สักท่อน ไต้ซือเจ้าอาวาสซึ้งในน้ำใจของท่าน หลังจากที่ท่านไปแล้ว จ้อแนเซี้ยงและพวกก็แยกย้ายอำลาไป แต่เราอยู่ในเสียวลิ้มยี่เจ็ดวันสนทนากับไต้ซือเจ้าอาวาส ต่างวิตกต่อความทะเยอทะยานของจ้อแนเซี้ยง วันนั้นยิ่มอั้วเกี้ยใช้เล่ห์เหลี่ยมอุบายมีเปรียบไต้ซือเจ้าอาวาส จ้อแนเซี้ยงยืมหอกสนองคืนผู้ใช้ ความจริงไม่นับเป็นอย่างไรได้ แต่ในยุทธจักรคงต้องมีคนวิพากษ์วิจารณ์ว่า ปึงเจ่งไต้ซือสู้ยิ่มอั้วเกี้ยไม่ได้ ยิ่มอั้วเกี้ยยังสู้จ้อแนเซี้ยงไม่ได้..."

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"นั่นไม่แน่นัก"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"พวกเราก็ทราบ แต่หลังจากผ่านการศึกครั้งนี้ จ้อแนเซี้ยงคงต้องมีชื่อกระเดื่องดังขึ้น เพิ่มความทะเยอทะยานแก่มัน ภายหลังพวกเราได้รับข่าวเล่าตี๋เป็นเจ้าสำนักเห็งซัว ดังนั้นตกลงใจเดินทางมาหนึ่งนั้นแสดงความยินดีต่อเล่าตี๋ สองเพื่อหารือแผนการใหญ่นี้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสทั้งสองให้เกียรติ ผู้เยาว์ไม่กล้ารับจริงๆ"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"มือร้อนเย็นถ่ายทอดคำสั่งจ้อแนเซี้ยง จัดการชุมนุมห้าสำนักกระบี่บนภูเขาซงซัว เพื่อคัดเลือกเจ้าสำนักห้าบรรพต ความเคลื่อนไหวนี้อยู่ในความคาดคิดของไต้ซือเจ้าอาวาสแต่แรก แต่พวกเราคิดไม่ถึงจ้อแนเซี้ยงจะร้อนรนปานนี้

ซึ่งความจริง มกไต้ซิงแซแห่งฮ่วงซัวมีนิสัยพิกล ใฝ่สันโดษต้องไม่คล้อยตามจ้อแนเซี้ยง เทียนมึ้งเต้าเจี้ยงแห่งไท้ซัวนิสัยแข็งกร้าวก็ไม่ยอมก้มหัวให้ งักซิงแซซือแป๋ท่านอ่อนนอกแข็งใน ต้องไม่ยอมให้จ้อแนเซี้ยงลบชื่อฮั้วซัวไป มีแต่สำนักเห็งซัว ซือไถ่ทั้งสามทยอยมรณภาพ ศิษย์สตรีทั้งหลายไม่มีปัญญาต่อต้านกับจ้อแนเซี้ยง ไม่แน่ว่าจะยอมสยบ คิดไม่ถึงเตี่ยเอ้ยซือไถ่สามารถสลัดหลุดจากความยึดเหนี่ยว มอบตำแหน่งเจ้าสำนักแก่เล่าตี๋ แสดงเห็นถึงสายดาอันกว้างไกล ขอเพียงสำนักไท้ซัว ฮ่วงซัว ฮั้วซัว เห็งซัวทั้งสี่สำนักร่วมมือกัน ไม่ยอมรวมเป็นสำนักห้าบรรพต แผนร้ายของจ้อแนเซี้ยงก็ไม่อาจสำเร็จลุล่วงได้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"แต่ดูจากการมาของมือร้อนเย็นในวันนี้ คล้ายกับสำนักไท้ซัว ฮ่วงซัว ฮั้วซัวทั้งสามสำนักล้วนรับการข่มขู่จากจ้อแนซี้ยงแล้ว"

ชงฮือเต้าเจี้ยงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ถูกต้อง ท่าทีของงักซิงแซซือแป๋ท่าน เป็นที่สงสัยใจของอาตมากับได้ซือเจ้าอาวาสยิ่ง ฟังว่าตระกูลลิ้มเมืองฮกจิวมีบุตรหลานคนหนึ่งกราบซือแป๋ท่านเป็นอาจารย์ ใช่หรือไม่?"

"มิผิด ลิ้มซือตี่ผู้นี้เรียกว่าลิ้มเพ้งจือ"

"บรรพบุรุษมันมีคัมภีร์กระบี่พิชิตมารเล่มหนึ่ง ร่ำลือในยุทธจักรมานาน ฟังว่าเพลงกระบี่ในคัมภีร์มีอานุภาพร้ายแรง คาดว่าเล่าตี่คงเคยได้ยินมา"

เหล็งฮู้ชงรับคำ บอกเล่าเรื่องราวที่ค้นพบกาสาวพัสตร์ผืนหนึ่งในบ้านเก่าตรอกทานตะวันเมืองฮกจิว คนของสำนักซงซัวคิดช่วงชิงตนเองรับบาดเจ็บสิ้นสติ ให้ทราบ

ซงฮือเต้าเจี้ยงขบคิดชั่วขณะแล้วกล่าว

"ตามเหตุผลซือแป๋ท่านเห็นกาสาวพัสตร์ผืนนั้น ควรมอบคืนแก่ลิ้มซือตี่จึงถูกต้อง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ถูกแล้ว แต่ภายหลังซือม่วยยังมาทวงถามคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร ผู้เยาว์ถูกปรักปรำเป็นเวลานาน ดังนั้นไม่แยแสสนใจ เพียงแต่เพลงกระบี่พิชิตมารมีข้อเท็จจริงอย่างไร ต้องขอเรียนถามผู้อาวุโสทั้งสอง"

ซงฮือเต้าเจี้ยงกวาดตามองเจ้าอาวาสปึงเจ่งแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ได้ซือเจ้าอาวาส ขอให้ท่านบอกเล่าเรื่องราวต่อเหล็งฮู้เล่าตี่"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งผงกศีรษะกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ ท่านเคยได้ยินชื่อคัมภีร์ทานตะวันหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์เคยได้ยินซือแป๋บอกว่า คัมภีร์ทานตะวันเป็นคัมภีร์วิทยายุทธ์สุดสูงแต่สาบสูญไร้ร่องรอย ภายหลังได้ยินยิ่มก่าจู้บอกว่า

ถ่ายทอดคัมภีร์ทานตะวันแก่ตังฮึงปุกป่าย แสดงว่าคัมภีร์เล่มนี้อยู่ในนิกายสุริยันจันทรา"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ที่นิกายสุริยันจันทราถือครองบกพร่องไม่สมบูรณ์ มิใช่คัมภีร์ดั้งเดิม"

เหล็งฮู้ชงส่งเสียงดังอ้อ ทราบว่านี่เป็นความลับสำคัญประการหนึ่ง กำลังจะได้รับการเปิดเผยจากเจ้าอาวาสปึงเจ่ง

เจ้าอาวาสปึงเจ่งแหงนหน้ามองเมฆขาวบนท้องฟ้า กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นสำนักฮั้วซัวแบ่งเป็นฝ่ายลมปราณและฝ่ายกระบี่ ผู้อาวุโสสำนักฮั้วซัวฆ่าฟันกันเอง สาเหตุที่เกิดจากการแบ่งแยกเป็นฝ่ายลมปราณและฝ่ายกระบี่ ฟังว่าสืบเนื่องจากคัมภีร์ทานตะวันเล่มนี้"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวช้าๆ ว่า

"ในยุทธจักรร่ำลือว่า คัมภีร์ทานตะวันเล่มนี้แต่งโดยขันทีผู้หนึ่งในวังหลวงเมื่อรัชกาลก่อน สำหรับชื่อแซ่ของผู้อาวุโสท่านนี้ไม่สามารถสืบสาวได้ ยอดฝีมือเช่นเขา เหตุใดเป็นขันทีภายในวัง ยิ่งเป็นปมปริศนา วิทยายุทธ์ที่จารึกในคัมภีร์กลับลึกล้ำยิ่ง สามร้อยปีมานี้ไม่มีผู้ใดสามารถฝึกวิชาฝีมือในคัมภีร์สำเร็จ เมื่อร้อยกว่าปีก่อนคัมภีร์เล่มนี้ตกเป็นของวัดล่างเสียวลิ้มยี่ที่เมืองโพวชั้ง มณฑลฮกเกี้ยน เจ้าอาวาสวัดล่างตอนนั้นอั้งเฮียะเซี่ยงซือ *(มหาสมณะใบไม้แดง)* มีสติปัญญาเลิศล้ำ ด้วยพลังฝีมือและภูมิปฏิภาณของท่านผู้เฒ่า สมควรฝึกวิชาฝีมือในคัมภีร์ได้จึงถูกต้อง แต่จากคำบอกของศิษย์ท่านผู้เฒ่าอั้งเฮียะเซี่ยงซือไม่ได้ฝึกสำเร็จ"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ไม่แน่ว่ายังมีเคล็ดลับอื่น ไม่ได้บันทึกอยู่ในคัมภีร์ ดังนั้นแม้แต่อั้งเฮียะเซี่ยงซือก็ไม่อาจตีความแตกฉานได้"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งผงกศีรษะกล่าวว่า

"เป็นไปได้อย่างยิ่ง อาตมากับชงฮือเต้าเจี้ยงไม่มีวาสนาเห็นคัมภีร์เล่มนี้ มาตรแม้ไม่คิดฝึกปรือ แต่หากมีโอกาสเห็นจะขอดูว่าภายในมีข้อความลึกล้ำสุดหยั่งคาดอันใด?"

ชงฮือเต้าเจี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไต้ซือบังเกิดจิตทางโลกไปแล้ว พวกเราผู้ฝึกปรือวิชาบู๊ไม่เห็นคัมภีร์ก็แล้วกันไป เมื่อพบเห็นย่อมต้องฝึกปรือ ไม่เป็นอันกินอันนอนสุดท้ายมิเพียงพลาดการบำเพ็ญภาวนา ทั้งยังตอแยความยุ่งยากใส่ตัว พวกเราไม่มีวาสนาได้เห็นแท้ที่จริงกลับเป็นบุญกุศล"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เต้าเฮียกล่าวถูกต้อง อาตมาไม่อาจขจัดจิตใจทางโลก เป็นที่ละอายนัก"

จากนั้นเหลียวหน้าไปกล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"ฟังว่าสำนักฮั้วซัวมีซือเฮียตี๋สองคน ไปเป็นแขกที่วัดล่างเสียวลิ้มยี่ ไม่ทราบมีโอกาสอย่างไร กลับเห็นคัมภีร์ทานตะวันเล่มนี้"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'คัมภีร์ทานตะวันเมื่อเป็นยอดคัมภีร์วิทยายุทธ์ วัดล่างเสียวลิ้มยี่ย่อมไม่แสดงต่อผู้คน ซือเฮียตี๋สำนักฮั้วซัวทั้งสองมีโอกาสเห็นย่อมเป็นการขโมยดู'

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวอีกว่า

"ตอนนั้นยามฉุกละหุก ทั้งสองไม่ทันพลิกดูคัมภีร์ทั้งเล่มพร้อมกัน ดังนั้นแบ่งเป็นท่องคนละครึ่ง เมื่อกลับถึงสำนักฮั้วซัวค่อยวิเคราะห์ค้นคว้าด้วยกัน มิคาดทั้งสองพอท่องวิทยายุทธ์ในคัมภีร์ออกมา กลับไม่ปะติดปะต่อกัน คนทั้งสองต่างเข้าใจว่าอีกฝ่ายหนึ่งท่องผิด ซือเฮียตี๋ที่ความจริงสนิทสนมฉันพี่น้องต่อมากลับกลายเป็นคู่อริ

สำนักฮั้วซัวก็แบ่งแยกเป็นฝ่ายลมปราณและฝ่ายกระบี่"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ซือเฮียตี๋ผู้อาวุโสทั้งสอง คงเป็นงักเซียวและฉั่วจื้อฮงสองผู้อาวุโสกระมัง?"

งักเซียวเป็นต้นกำเนิดฝ่ายลมปราณ ฉั่วจื้อฮงเป็นต้นกำเนิดฝ่ายกระบี่ สำนักฮั้วซัวแบ่งเป็นสองฝักฝ่าย นับเป็นเรื่องเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ถูกแล้ว เรื่องที่งักเซียวและฉั่วจื้อฮงแอบดูคัมภีร์ทานตะวันอีกไม่นานถูกอั้งเฮียะไต้ซือพบเห็น ท่านผู้เฒ่าทราบว่าวิทยายุทธ์ในคัมภีร์เล่มนี้ลึกล้ำไพศาล มิหนำซ้ำอันตรายยิ่ง ฟังว่าที่ยากลำบากที่สุดเป็นด่านแรก ขอเพียงผ่านด่านแรกได้ หลังจากนั้นก็ไม่มีอุปสรรคใด วิทยายุทธ์ในหล้าล้วนรุดหน้าตามลำดับขั้น ยิ่งฝึกยิ่งยากลำบาก ส่วนที่ยากลำบากที่สุดของคัมภีร์ทานตะวันกลับอยู่ที่ขั้นแรก ระหว่างฝึกปรือขอเพียงผิดเพี้ยนสักเล็กน้อย แม้ไม่ตายก็ต้องบาดเจ็บ ดังนั้นมอบหมายให้โต่วง้วนเซี่ยงซือผู้เป็นศิษย์เดินทางสู่ฮั้วซัว เกลี้ยกล่อมงักเซียวและฉั้วจื้อฮงอย่าได้ฝึกวิทยายุทธ์ในคัมภีร์"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"นั่นก็มิผิด หากไม่มีคนชี้แนะ ฝึกปรือตามคัมภีร์ ย่อมเสี่ยงอันตรายยิ่ง แต่คาดว่าผู้อาวุโสแซ่งักแซ่ฉั่วไม่ปฏิบัติตาม"

"ซึ่งความจริง นี่ไม่อาจโทษว่าพวกเขาได้ ชนชาวเราเมื่อพบเห็นวิทยายุทธ์อันลึกล้ำ ไหนเลยไม่ฝึกปรือได้ การไปของโต่วง้วนเซี่ยงซือกลับเกิดเรื่องขึ้น"

"หรือว่าผู้อาวุโสแซ่งักแซ่ฉั่วไม่แสดงความเคารพต่อโต่วง้วนเซี่ยงซือ?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"นั่นกลับมิใช่ โต่วง้วนเซี่ยงซือขึ้นเขาฮั้วซัว งักเซียวและฉั่วจื้อฮงให้ความเคารพต่อเขา ยอมรับว่าแอบดูคัมภีร์ทานตะวัน ทางหนึ่งแสดงความเสียใจทางหนึ่งขอคำแนะนำจากเขา หาทราบไม่ว่าโต่วง้วนเซี่ยงซือแม้เป็นศิษย์ของอั้งเฮียะเซี่ยงซือ แต่ไม่ได้รับถ่ายทอดวิชาฝีมือในคัมภีร์ ยามนั้นได้ยินพวกเขาท่องคัมภีร์ออกมาก็แสร้งเป็นอธิบายในใจลอบจดจำไว้ โต่วง้วนเซี่ยงซือความจริงมีไหวพริบปราดเปรื่อง พอฟังข้อความในคัมภีร์ประโยคหนึ่ง ก็อธิบายได้หลายประโยค กลับบอกกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่าโต่วง้วนเซี่ยงซือกลับล่วงรู้ข้อความในคัมภีร์ของผู้อาวุโสแซ่งักแซ่ฉั่วแล้ว?"

"มิผิด แต่งักเซียวและฉั่วจื้อฮงความจริงท่องจำได้ไม่มากนัก เมื่อบอกจากปากก็ลดทอนไปอีก ฟังว่าโต่วง้วนเซี่ยงซืออยู่บนฮั้วซัวแปดวัน ค่อยกล่าวคำอำลา แต่ไม่ได้กลับวัดล่างเสียวลิ้มยี่ หลังจากนั้นไม่นานอั้งเฮียะเซี่ยงซือได้รับจดหมายจากโต่วง้วนเซี่ยงซือฉบับหนึ่ง บอกว่ามันบังเกิดจิตผูกพันต่อทางโลกตกลงใจคืนสู่เพศฆราวาส ไม่อาจแบกหน้าพบพานซือแป๋อีก"

เหล็งฮู้ชงรู้สึกเหนือความคาดหมายนัก เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"เพราะเรื่องนี้ระหว่างวัดล่างเสียวลิ้มยี่กับสำนักฮั้วซัวเกิดการผิดพ้องหมองใจ เรื่องที่ศิษย์สำนักฮั้วซัวขโมยดูคัมภีร์ทานตะวันก็โจษจันออกไป ไม่นานให้หลัง สิบผู้อาวุโสนิกายอสูรจึงยกกำลังบุกฮั้วซัว"

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงโครงกระดูกที่พบเห็นบริเวณหลังถ้ำผาสำนักผิด และเพลงกระบี่ที่จารึกบนผนังถ้ำศิลา อดอุทานดังอามิได้ เจ้าอาวาสปึงเจ่งถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"ผู้เยาว์ตัดบทไต้ซือเจ้าอาวาส ต้องขออภัยด้วย"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งผงกศีรษะกล่าวว่า

"ช่วงเวลานั้นแม้แต่ซือแป๋ท่านยังไม่ถือกำเนิด สิบผู้อาวุโสนิกายอสูรบุกฮั้วซัว คิดหมายช่วงชิงคัมภีร์ทานตะวัน ตอนนั้นสำนักฮั้วซัวรวมเป็นห้าสำนักกระบี่กับซงซัว ไท้ซัว ฮ่วงซัว เห็งซัว สี่สำนักที่เหลือพอทราบข่าวก็รุดมาช่วยเหลือ เกิดการต่อสู้ที่เชิงเขาฮั้วซัว สิบผู้อาวุโสนิกายอสูรส่วนใหญ่รับบาดเจ็บกลับไป แต่งักเชียวและฉั่วจื้อฮงก็เสียชีวิตในการต่อสู้ คัมภีร์ทานตะวันฉบับคัดลอกที่คนทั้งสองเขียนขึ้น ก็ถูกนิกายอสูรช่วงชิงไป การศึกครั้งนี้ยากบอกได้ว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ห้าปีให้หลัง นิกายอสูรย้อนกลับมาใหม่ คราครั้งนี้สิบผู้อาวุโสนึกหาวิธีทำลายเพลงกระบี่ของห้าสำนักกระบี่ได้ แต่ในความคิดคิดของอาตมากับซงฮือเต้าเฮีย พวกเขาคงเรียนรู้ยอดวิชาจากในคัมภีร์ทานตะวัน การต่อสู้ครั้งที่สองนี้ ห้าสำนักกระบี่พลาดท่าเสียที เหล่ายอดฝีมือบาดเจ็บล้มตายเกลื่อนกลาดเพลงกระบี่ของห้าสำนักกระบี่ พลอยสาบสูญจากการถ่ายทอด แต่สิบผู้อาวุโสนิกายอสูรก็ไม่มีชีวิตรอดจากฮั้วซัว ความสยดสยองของการสู้ครั้งนั้นนับเป็นที่คาดคำนวณได้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์เคยพบเห็นโครงกระดูกของสิบผู้อาวุโสนิกายอสูรที่ถ้ำศิลาบนผาสำนักผิดเขาฮั้วซัว และเห็นบนผนังศิลาสลักข้อความไว้"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"มีเรื่องเช่นนี้ สลักข้อความว่าอะไร?"

"เป็นข้อความ *'ห้าสำนักกระบี่ ต่ำช้าไร้ยางอาย ประลองไม่*

ได้ชัยใช้อุบายลอบทำร้าย' นอกจากนั้นยังมีอักษรเล็กๆ ด่าประณามห้าสำนักกระบี่ฉ้อฉลโฉดชั่วหน้าด้านไร้ยางอาย"

ซงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"สำนักฮั้วซัวไฉนปล่อยให้ข้อความเหล่านี้จารึกอยู่บนผนังศิลานับว่าประหลาดแท้"

"ถ้ำศิลานี้เป็นผู้เยาว์พบเห็นโดยบังเอิญ บุคคลอื่นหาล่วงรู้ไม่" ครั้นแล้วบอกเล่าเหตุการณ์ที่พบเห็นถ้ำด้านหลังออกมาบอกว่ามีคนใช้ขวานจามภูเขาเป็นระยะทางหลายร้อยวา แต่ลมเหลวในช่วงสุดท้าย ห่างจากถ้ำทางออกไม่กี่นิ้ว ก็สิ้นเรี่ยวแรงเสียชีวิต

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"คนใช้ขวาน? หรือว่าเป็นหนึ่งในสิบผู้อาวุโส ฉายา**ได้ลักซิ้งม้อ** *(จอมมารทรงพลัง)* ฮ่วมซัง?"

เหลงฮูชงรับคำว่า

"ถูกแล้ว บนผนังศิลาสลักอักษรแถวหนึ่งว่า ฮ่วมซังเตี่ยเฮาะทำลายเพลงกระบี่เห็งซัวอยู่ที่นี้"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"เตี่ยเฮาะ? มันเป็นคนในสิบผู้อาวุโส **ฉายาปวยเทียนซิ้งม้อ** *(จอมมารเหินฟ้า)* ใช่ใช้กั้นหยั่นเป็นอาวุธหรือไม่?"

"ผู้เยาว์ไม่ทราบ แต่ภายในถ้ำทิ้งกั้นหยั่นด้ามหนึ่งจริงๆ จำได้ว่าผู้ที่ทำลายเพลงกระบี่สำนักฮั้วซัว เป็นคนแซ่เตียสองคน เรียกว่าเตียเซ่งฮวงเตียเซ่งฮุ้น"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เป็น**กิมเก๊าซิ้งม้อ** *(จอมมารวานรทอง)* เตียเซ่งฮวงกับ**แป๊ะอ้วงซิ่งม้อ** *(จอมมารค่างขาว)* เตียเซ่ง**ฮุ้น** ทั้งสองเป็นพี่น้องใช้กระบองทองเหลืองเป็นอาวุธ"

"ใช่แล้ว รูปภาพบนผนังศิลาใช้กระบองทำลายเพลงกระบี่ฮั้วซัว ความพิสดารของกระบวนท่า เป็นที่ทอดถอนชมเชย"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"คำนวณจากการพบเห็นของท่าน คล้ายกับสิบผู้อาวุโสนิกายอสูรติดกับของห้าสำนักกระบี่ ถูกล่อเข้าถ้ำศิลาคุมขังไว้ เอาตัวรอดไม่ได้"

"ผู้เยาว์ก็คาดคิดเช่นนี้ คาดว่าคนเหล่านั้นบังเกิดความคั่งแค้น จึงสลักข้อความด่าทอห้าสำนักกระบี่ และจารึกเคล็ดวิชาทำลายเพลงกระบี่ของห้าสำนักกระบี่ไว้ เพื่อให้คนรุ่นหลังทราบว่าพวกมันไม่ได้สู้แพ้ หากแต่พลาดพลั้งติดกับ ความนัยของเรื่องนี้ผู้เยาว์ความจริงขบคิดไม่เข้าใจ เมื่อครู่ได้ยินไต้ซือเจ้าอาวาสบอกเล่าความหลัง ค่อยทราบว่าผู้อาวุโสสำนักฮั้วซัวเราเสียชีวิตจากการต่อสู้ครั้งนี้เป็นเหตุให้กระบวนท่าสูงส่งสาบสูญจากการถ่ายทอด คาดว่าสำนักเห็งซัวไท้ซัวที่เหลือก็มีสภาพเช่นเดียวกัน"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งผงกศีรษะกล่าวว่า

"คาดว่าเป็นเช่นนั้น ท่านไม่ได้บอกเล่าเหตุการณ์ที่ถ้ำด้านหลังต่อผู้ใดหรือ?"

"ผู้เยาว์หลังจากพบเห็นถ้ำด้านหลัง ก็เกิดเหตุแปรเปลี่ยนซ้ำซ้อน ไม่มีโอกาสบอกเล่าต่อซือแป๋ซือบ้อ แต่ฮวงไท้ซือเจ่กทราบเรื่องแต่แรก"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งผงกศีรษะกล่าวว่า

"ปึงแซซือตี๋เราเคยพบหน้าผู้อาวุโสแซ่ฮวงหลายครั้ง ได้รับบุญคุณจากท่านผู้เฒ่า ปึงแซซือตี๋บอกว่าเพลงกระบี่ของท่านได้รับสืบทอดจากผู้อาวุโสแซ่ฮวงจริงๆ พวกเราความจริงเข้าใจว่าหลังจากที่ฝ่ายลมปราณและฝ่ายกระบี่สำนักฮั้วซัวต่อสู้แตกหัก ผู้อาวุโสแซ่ฮวงก็

เสียชีวิต ที่แท้ยังเป็นปรกติสุข นับเป็นที่น่ายินดีจริงๆ"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นในยุทธจักรร่ำลือว่า ขณะที่ฝ่ายลมปราณและฝ่ายกระบี่ปะทะกันผู้อาวุโสแซ่ฮวงประจวบไปตบแต่งภรรยาที่กังหนำ พอทราบข่าวเดินทางกลับฮั่วซัว มือดีฝ่ายกระบี่ก็บาดเจ็บลมตายหมดสิ้น ประสบความพ่ายแพ้อย่างยับเยิน ไม่เช่นนั้นด้วยเพลงกระบี่ของเขาหากเข้าร่วมการต่อสู้ ฝ่ายลมปราณไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจมีเปรียบได้ หลังจากนั้นผู้อาวุโสแซ่ฮวงพบว่าการตบแต่งภรรยาที่กังหนำแท้ที่จริงเป็นกลลวง **งักแป๋** *(พ่อตา)* ของเขาได้รับไหว้วานจากฝ่ายลมปราณซื้อตัวนางคณิกาแอบอ้างเป็นเสียวเจี้ยะ รั้งเขาอยู่ที่แดนกังหนำ ผู้อาวุโสแซ่ฮวงเมื่อย้อนกลับบ้านพ่อตาที่กังหนำ พ่อตาปลอมก็หลบหนีไปจนไร้ร่องรอย ดังนั้นในยุทธจักรโจษจันว่าผู้อาวโสแซ่ฮวงอับอายกลายเป็นโทสะใช้กระบี่เชือดคอตาย"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งเฝ้าปรายตาบอกใบ้ให้เขาหยุดพูด แต่ชงฮือเต้าเจี้ยงแสร้งเป็นมองไม่เห็น สุดท้ายกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ อาตมาเคารพเลื่อมใสในผู้อาวุโสแซ่ฮวง ไม่กล้าเปิดโปงเรื่องส่วนตัวของท่านผู้เฒ่า แต่วันนี้รื้อฟื้นถึงเรื่องนี้เพื่อต้องการให้ท่านทราบว่าวีรบุรุษยากผ่านด่านหญิงงาม ชายชาตรีพลาดท่าหลงกลยังไม่นับเป็นอย่างไร แต่อย่าได้ถลำลึกเกินไป"

เหล็งฮู้ชงทราบว่า เขาหมายถึงเอี่ยงเอี้ยง ดังนั้นไม่กล่าวกระไร ครุ่นคิดในใจ

'ฮวงไท้ซือเจ่กที่เร้นกายที่ข้างผาสำนึกผิด ที่แท้เขาไม่อาจแบกหน้าพบพานสหายร่วมแนว ดังนั้นสั่งเราอย่าได้แพร่งพรายร่องรอยของเขา และบอกว่าไม่ต้องการพบคนของฮั่วซัวอีก ท่านผู้เฒ่ามีชะตากรรมอันคับแค้น อยู่อย่างเดียวดายหลายสิบปี รอให้เราเสร็จ

เรื่องสมควรขึ้นผาสำนึกผิดไปสนทนาเป็นเพื่อนกับท่านผู้เฒ่า ตอนนี้เราไม่ใช่ศิษย์สำนักฮั้วซัวอีก สามารถไปกราบพบท่านผู้เฒ่าได้'

ทั้งสามสนทนากันอยู่ครึ่งค่อนวัน ยามนี้อาทิตย์ใกล้ลับขอบฟ้า ย้อมขอบฟ้าเป็นสีแดงฉาน เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวอีกว่า

"งักเซียวและฉั่วจื้อฮงแห่งฮั้วซัวเขียนคัมภีร์ทานตะวันไม่นาน ก็ถูกสิบผู้อาวุโสนิกายอสูรฆ่าทิ้ง คัมภีร์ก็ถูกนิกายอสูรช่วงชิงไป ดังนั้นในสำนักฮั้วซัวไม่มีคนร่ำเรียนวิทยายทุธ์ในคัมภีร์ แต่คนทั้งสองมองคัมภีร์คนละด้าน เน้นลมปราณเน้นกระบี่แตกต่างกันไป กลับอธิบายต่อเหล่าศิษย์เป็นเหตุให้สำนักฮั้วซัวแบ่งแยกเป็นฝ่ายกระบี่และลมปราณ สมควรบอกว่าคัมภีร์เล่มนี้เป็นของอัปมงคล"

ชงฮือเต้าเจี้ยงผงกศีรษะกล่าวว่า

"สีสันทำให้คนตาบอด สรรพเสียงทำให้ผู้คนหูหนวก เป็นเหตุผลนี้เอง"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"นิกายอสูรได้คัมภีร์ฉบับคัดลอกของงักเซียวกับฉั่วจื้อฮงไปก็ไม่มีประโยชน์อันใด ไม่เพียงแต่สิบผู้อาวุโสนิกายอสูรเสียชีวิตที่ฮั้วซัว เจ้าสำนักเหล็งฮู้ยังบอกว่ายิ่มก่าจู้ถ่ายทอดคัมภีร์แก่ตังฮึงปุกป่าย คนทั้งสองแตกหักกัน ไม่แน่ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับคัมภีร์เล่มนี้ ซึ่งความจริงคัมภีร์คัดลอกเล่มนี้ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ เกรงว่าไม่ทัดเทียมกับที่ลิ้มเอี่ยงโต่วตีความได้"

เหล็งฮู้ซึ่งถามว่า

"ลิ้มเอี่ยงโต่วเป็นใคร?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ลิ้มเอี่ยงโต่วเป็น**เจ็งโจ้วแป๋** *(ทวด)* ของลิ้มซือตี๋ท่าน เป็นผู้ก่อตั้งสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี อาศัยเจ็ดสิบสองท่ากระบี่พิชิตมาร

• • • • • • • • • • • • • • • • **กิมย้ง** : **เซียน, น.นพรัตน์** แปล

สยบหมู่มิจฉาชีพ"

"ผู้อาวุโสแซ่ลิ้มท่านนี้ก็เคยเห็นคัมภีร์ทานตะวันหรือ?"

"เขาคือโต่วง้วนเซี่ยงซือผู้เป็นศิษย์ของอั้งเฮียะเซี่ยงซือ ความจริงแซ่ลิ้ม หลังจากคืนสู่เพศฆราวาสก็ใช้แซ่เดิมใหม่"

เหล็งฮู้ชงส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

"ที่แท้ผู้อาวุโสแซ่ลิ้มที่อาศัยเจ็ดสิบสองท่ากระบี่พิชิตมารสร้างชื่อสะท้านบู๊ลิ้มคือโต่วง้วนเซี่ยงซือท่านนั้น นับว่าคาดคิดไม่ถึงจริงๆ"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"เซี่ยงซือผู้อาวุโสท่านนี้หลังจากคืนสู่เพศฆราวาส ก็ใช้แซ่เดิมใหม่ ตั้งชื่อว่าเอี่ยงโต่ว ภายหลังตบแต่งภรรยากำเนิดบุตร ก่อตั้งสำนักคุ้มกันภัยประกอบกิจการระบือลือลั่น ผู้อาวุโสแซ่ลิ้มนี้ประพฤติเที่ยงธรรม ช่วยผู้ตกทุกข์ได้ยาก แม้ไม่อยู่ในสถานบันสงฆ์แต่มีพระอยู่ประจำใจ ไม่นานให้หลังอั้งเฮียะเซี่ยงซือก็ทราบว่าเจ้าของสำนักคุ้มกันภัยแซ่ลิ้มเป็นศิษย์ของท่านผู้เฒ่า แต่ฟังว่าระหว่างอาจารย์กับศิษย์ไม่มีการไปมาหาสู่อีก"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่ลิ้มท่านนี้ทราบข้อใหญ่ใจความของคัมภีร์ทานตะวันจากปากคำผู้อาวุโสแซ่งักแซ่ฉั่ว ไม่ทราบได้คัมภีร์กระบี่พิชิตมารมาจากที่ใด มิหนำซ้ำเพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้มที่สืบทอดมา ไฉนไม่สูงส่งเท่าใด?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"เพลงกระบี่พิชิตมารเป็นวิชาฝีมือที่ตีความจากคัมภีร์ทานตะวันฉบับชำรุดบกพร่อง ทั้งสองประการมาจากต้นตอเดียวกัน แต่เพียงเป็นส่วนหนึ่งของคัมภีร์ต้นฉบับเดิมเท่านั้น"

พลางเหลียวหน้าไปยังชงฮือเต้าเจี้ยง กล่าวว่า

"เต้าเฮีย ท่านเป็นผู้ชำนาญการกระบี่ สาเหตุเลศนัยของเรื่องนี้ลองบอกต่อเจ้าสำนักเหล็งฮู้ดู"

ชงฮือเต้าเจี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากมิใช่เป็นผู้รู้ใจนานปี ท่านกล่าวเช่นนี้ อาตมาจะเข้าใจว่าท่านหัวร่อเยาะเราแล้ว ทอดตาทั้งแผ่นดิน นอกจากผู้อาวุโสแซ่ฮวงแล้ว ยังมีผู้ใดแตกฉานเพลงกระบี่เท่าเจ้าสำนักเหล็งฮู้"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้แม้แตกฉานในเพลงกระบี่ แต่ความรู้ในเชิงกระบี่ไม่เท่าเทียมท่าน ต่างเป็นคนกันเอง ไม่ต้องเกรงอกเกรงใจไป"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง มรรคากระบี่ลึกล้ำไพศาลดั่งมหรรณพ วิชาความรู้ที่อาตมาล่วงรู้กระจ้อยร่อย วันหน้าหากมีวาสนากราบพบผู้อาวุโสแซ่ฮวง ยังคิดขอรับการสอนสั่งจากท่านผู้เฒ่า"

จากนั้นกล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"เพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้มทุกวันนี้ธรรมดาสามัญ แต่ครั้งกระโน้นลิ้มเอี่ยงโต่วผู้อาวุโสอาศัยเพลงกระบี่นี้สร้างชื่อสะท้านบู๊ลิ้มจริงๆ เจ้าสำนักแชเซี้ยรุ่นก่อนเซี่ยงแชจื้อ ได้รับยกย่องว่ามีเพลงกระบี่ที่หนึ่งแห่งสามช่องเขาแยงซีเกียง ยังพ่ายแพ้ในเงื้อมมือผู้อาวุโสแซ่ลิ้ม แต่เพลงกระบี่แชเซี้ยทุกวันนี้ ยังเข้มแข็งกว่าเพลงกระบี่พิชิตมารของสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีมากนัก ความนี้ต้องมีเหตุผลแน่นอน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ลิ้มซือตี๋บ้านช่องพินาศ บิดามารดาตกตายอย่างอนาถ คาดว่าสืบเนื่องจากสาเหตุนี้กระมัง?"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"ถูกต้อง เพลงกระบี่พิชิตมารมีชื่อเกริกไกรเกินไป พลังฝีมือลิ้มจิ้นน้ำต้อยต่ำเกินไป ข้อแตกต่างนี้ทำให้ทุกผู้คนคิดว่าลิ้มจิ้นน้ำโง่เขลาเกินไป ไม่อาจเรียนรู้ยอดวิชาประจำตระกูล ดังนั้นคิดเลยเถิดไปว่า หากคัมภีร์กระบี่ตกอยู่ในเงื้อมมือเราต้องฝึกถึงระดับเดียวกับลิ้มเอี่ยงโต่ว ความต้อยต่ำของฝีมือลิ้มจิ้นน้ำเปรียบเป็นเช่นทารกอายุสามขวบถือทองคำเดินอยู่กลางแดด ไม่ว่าผู้ใดก็คิดช่วงชิง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ลิ้มเอี่ยงโต่วผู้อาวุโสเมื่อเป็นศิษย์ของอั้งเฮียะเซี่ยงซือ เคยออกบวชที่วัดล่างเสียวลิ้มยี่ คงฝึกฝีมือน่าตระหนกได้แต่แรก เพลงกระบี่พิชิตมารอะไรนั่นไม่แน่ว่าเป็นเขาดัดแปลงจากเพลงกระบี่เสียวลิ้มอาจไม่มีคัมภีร์กระบี่จริงๆ"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"ความจริงมีคนคาดคิดเช่นนี้ แต่เพลงกระบี่พิชิตมารแตกต่างกับแนววิชาสำนักเสียวลิ้ม ชนชั้นมือกระบี่มองปราดเดียวก็ดูออก ในยุทธจักรแม้มีคนคิดช่วงชิงคัมภีร์กระบี่อยู่มากหลาย แต่นับอื้อซังไฮ้แห่งแชเซี้ยหน้าหนาที่สุดลงมือเป็นบุคคลแรก น่าเสียดายที่โง่เขลาไปไหนเลยเปรียบกับงักชิงแซซือแป๋ท่านที่นั่งตักตวงผลประโยชน์ได้?"

เหล็งฮู้ชงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"เต้าเจี้ยง ท่าน...ท่านว่าอะไร?"

ชงฮือเต้าเจี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ลิ้มเพ้งจือเข้าสำนักฮั้วซัว ย่อมพกพาคัมภีร์กระบี่พิชิตมารไปด้วย ฟังว่างักชิงแซมีบุตรีโทนคนหนึ่งยังยกให้แก่ลิ้มซือตี่ท่านใช่หรือไม่ นับว่ามองการณ์ไกลจริงๆ"

เหล็งฮู้ชงตอนแรกได้ยินชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวคำ "งักชิงแซซือแป๋ท่านนั่งตักตวงผลประโยชน์" ลบหลู่อาจารย์ผู้มีพระคุณ ความ

จริงมีโทสะ พอได้ยินเขาบอกว่าซือแป๋มองการณ์ไกล พลันฉุกใจได้คิดขึ้น

'คราก่อนซือแป๋ส่งยี่ซือตี๋เล้าเต็กนับปลอมแปลงโฉม นำพาเซี่ยวซือม่วยไปเปิดร้านสุราที่เมืองฮกจิว ตอนนั้นตนยังไม่เข้าใจจิตเจตนาของซือแป๋ ยามนี้ประหวัดหวนนึก ย่อมมีเป้าหมายอยู่ที่สำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี ลิ้มจิ้นน้ำมีพลังฝีมือพื้นเพธรรมดา ซือแป๋ดำเนินการเช่นนี้ หากบอกว่ามิใช่เพราะเพื่อคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร เพราะเพื่ออะไร เพียงแต่ซือแป๋ใช้กลยุทธ์หยิบฉวยอย่างแยบยล ไม่คล้ายกับอื้อชังไฮ้และเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ที่ช่วงชิงอย่างหักโหม จากนั้นหวนนึกถึงเซี่ยวซือม่วยเป็นดรุณีในห้องหอ ซือแป๋เหตุใดให้นางเสนอหน้าไปเปิดร้านสุรา'

พริบตานั้น รู้สึกมีความเย็นแผ่ซ่านจากก้นบึ้งหัวใจ พลันเข้าใจในบัดดล

"ซือแป๋คิดยกเซี่ยวซือม่วยให้แก่ลิ้มซือตี๋ ความจริงเตรียมการไว้ก่อนที่พวกเขาจะพบหน้ากันเสียอีก"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงเห็นเหล็งฮู้ชงหน้าแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก ทราบว่าเขาเคารพในตัวซือแป๋ตลอดมา คำพูดนี้ออกจะทำร้ายจิตใจของเขา เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"คำพูดเหล่านี้เพียงเป็นข้อสันนิษฐานของอาตมากับชงฮือเต้าเฮีย ซือแป๋ท่านประพฤติเที่ยงธรรม ได้รับการยกย่องเป็นกระบี่วิญญูชน เกรงว่าเป็นพวกเราใช้จิตใจคนต่ำช้า คำนวณความคิดของวิญญูชนแล้ว"

ชงฮือเต้าเจี้ยงเพียงยิ้มเล็กน้อย เหล็งฮู้ชงถึงกับใจสับสนว้าวุ่นภาวนาว่าคำพูดของชงฮือเต้าเจี้ยงไม่เป็นความจริง แต่ใจจริงส่วนลึกเห็นว่าทุกถ้อยคำของท่านล้วนเป็นความจริง จากนั้นฉุกคิดขึ้น

'ใช่แล้ว ลิ้มเอี่ยงโต่วผู้อาวุโสความจริงเป็นหลวงจีน ดังนั้นในบ้านเก่าที่ตรอกทานตะวันมีห้องพระหลังหนึ่ง คัมภีร์กระบี่ก็เขียนอยู่บนกาสาวพัสตร์คาดว่าเขาขึ้นเขาฮั่วซัวไปวิจารณ์คัมภีร์ทานตะวันกับผู้อาวุโสแซ่งักแซ่ฉั่ว ท่องจำข้อความขึ้นใจ พอตกกลางคืนก็บันทึกไว้บนกาสาวพัสตร์ ป้องกันมิให้ลืมเลือนไป'

ซงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"เหตุการณ์ลุล่วงถึงบัดนี้ เคล็ดวิชาคัมภีร์ทานตะวันตกอยู่ที่นิกายอสูรส่วนหนึ่ง อยู่ที่งักซิงแซซือแป๋ท่านส่วนหนึ่ง ลิ้มซือตี่ท่านพอเข้าสำนักฮั่วซัว จ้อแนเซี้ยงก็เฝ้ารังควานงักซิงแซ แสดงว่ามีจิตเจตนาสองสถาน หนึ่งคิดฆ่างักซิงแซกลืนสำนักฮั่วซัว สองย่อมคิดช่วงชิงคัมภีร์กระบี่พิชิตมาแล้ว"

เหล็งฮ้ชงผงกศีรษะกล่าวว่า

"เต้าเจี้ยงสันนิษฐานถูกต้อง คัมภีร์ทานตะวันต้นฉบับเดิมอยู่ที่วัดล่างเสียวลิ้มยี่ จ้อแนเซี้ยงใช่ล่วงรู้หรือไม่ หากว่ามันล่วงรู้เรื่องนี้คงต้องไปรังควานวัดล่างเสียวลิ้มยี่แล้ว"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"นั่นไม่ต้องวิตก คัมภีร์ทานตะวันที่วัดล่างเสียวลิ้มยี่ถูกทำลายไปแต่แรกแล้ว"

"อะไร ถกทำลายไปแล้ว?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"อั้งเฮียะเซี่ยงซือก่อนมรณภาพ ได้เรียกตัวศิษย์ทั้งหมดเข้าพบบอกต้นสายปลายเหตุของคัมภีร์เล่มนี้ จากนั้นโยนคัมภีร์เข้าเตาไฟบอกว่าคัมภีร์เล่มนี้ลึกล้ำพิสดาร แต่สร้างปัญหาไว้มากเกินไป โดยเฉพาะด่านแรกยากผ่านได้ มิเพียงยากผ่านได้ถึงผ่านไม่ได้ หากตกทอดถึงอนุชนรุ่นหลังมิใช่วาสนาของบู๊ลิ้ม นอกจากนั้นยังร่าง

จดหมายถึงเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่บนยอดเขาเสียวซิกฮง ซึ่งนับเป็นวัดบนบ่งบอกเรื่องนี้ให้ทราบ"

เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจกล่าวว่า

"อั้งเฮียะเซี่ยงซือคิดอ่านลึกซึ้งจริงๆ หากว่าโลกนี้ไม่มีคัมภีร์กระบี่ทานตะวันก็ไม่เกิดเรื่องมากมายปานนี้ขึ้น"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

'หากไม่มีคัมภีร์ทานตะวันก็ไม่มีเพลงกระบี่พิชิตมาร ไม่มีเพลงกระบี่พิชิตมารซือแป๋ก็ไม่จัดแจงยกเซี่ยวซือม่วยแก่ลิ้มซือตี๋ ลิ้มซือตี๋ก็ไม่เข้าสำนักฮั้วซัว และไม่พบกับเซี่ยวซือม่วย'

จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'แต่เราเหล็งฮู้ชงประพฤติเหลวแหลก คบหากับชนชาวอธรรมมีส่วนเกี่ยวข้องใดกับคัมภีร์ทานตะวัน ถือกำเนิดเป็นชายชาตรีตนเองเพาะเหตุสมควรรับผลไม่ควรโทษฟ้าตำหนิดิน'

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวอีกว่า

"วันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนหน้า จ้อแนเซี้ยงเรียกประชุมห้าสำนักกระบี่ เลือกตัวเจ้าสำนัก เจ้าสำนักเหล็งฮู้ชงมีความเห็นอันสูงส่งใด?"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังต้องเลือกอันใด ตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพตย่อมเป็นของจ้อแนเซี้ยง"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ไม่คัดค้านหรือ?"

"สำนักซงซัว ไท้ซัว ฮั้วซัว ฮ่วงซัว ทำความตกลงกันแต่แรก สำนักเห็งซัวเราต่อให้คัดค้านก็ไร้ประโยชน์"

ชงฮือเต้าเจี้ยงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"สำนักไท้ซัว ฮั้วซัวและฮ่วงซัวสยบต่อสำนักซงซัว อาจไม่

กล้าคัดค้านโดยเปิดเผย หากบอกว่าเห็นด้วยกับการรวมสำนักรับรองเป็นไปไม่ได้"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวเสริมขึ้น

"ในความเห็นอาตมา เจ้าสำนักเหล็งฮู้ควรคัดค้านการรวมห้าสำนัก ยกอ้างเหตุผลอันชอบธรรม สำนักซงซัวไม่แน่ว่าจะพิชิตจิตใจคนได้ หากข้อเสนอรวมห้าสำนักกลายเป็นจริง อย่างนั้นตำแหน่งเจ้าสำนักต้องใช้วิชาฝีมือเป็นเครื่องตัดสินเจ้าสำนักเหล็งฮู้ชงหากทุ่มเทอย่างสุดกำลัง สมควรเอาชัยจ้อแนเซี้ยงในเชิงกระบี่ให้พานช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักมา"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบกล่าวว่า

"เรา...เราจะได้อย่างไร?"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"อาตมากับไต้ซือเจ้าอาวาสหารือเป็นเวลานาน เห็นว่าท่านเป็นคนเปิดเผยปล่อยตัวตามสบาย ทั้งมีการติดต่อกับนิกายอสูร หากท่านเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพตกฎของสำนักห้าบรรพตคงต้องหย่อนยานศิษย์ทั้งหลายก็ปล่อยตัวตามอำเภอใจ..."

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เต้าเจี้ยงกล่าวถูกต้อง หากให้ผู้เยาว์ไปควบคุมผู้อื่น ขื่อบนไม่เที่ยงขื่อล่างเอนเอียง เหล็งฮู้ชงเองเป็นคนเสเพลที่มัวเมาสุราอยู่แล้ว"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"คนเสเพลเป็นภัยไม่มากนัก คนมัวเมาสุรายิ่งไม่มีข้อเสียหาย ท่านหากเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต หนึ่งนั้นไม่กดขี่คนของห้าสำนักกระบี่สองไม่ยกกำลังล้มล้างนิกายอสูร ไม่กลืนสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง สามคาดว่าท่านคงไม่คิดยึดครองสำนักคุนลุ้นง่อไบ๊ทั้งหลายด้วย"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาตมากับชงฮือเต้าเจี้ยงคิดอ่านเช่นนี้ แม้คำนึงถึงสันติสุขของสหายร่วมแนว แต่เกิดจากความเห็นแก่ตัวอยู่ครึ่งหนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ผู้อาวุโสทั้งสองสั่งเช่นนี้ เหล็งฮู้ชงความจริงไม่กล้าบ่ายเบี่ยง แต่ผู้เยาว์เป็นเจ้าสำนักเห็งซัว นับว่าบังอาจมากแล้ว หากคิดเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพตคงต้องถูกผู้คนทั้งแผ่นดินหัวร่อจนฟันร่วงหมดปากเช่นนี้เถอะ วันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสาม ผู้เยาว์ต้องไปก่อกวนที่ภูเขาซงซัว ไม่ว่าอย่างไรไม่ปล่อยให้จ้อแนเซี้ยงเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต เหล็งฮู้ชงทำงานไม่สำเร็จ แต่ยังมีความสามารถในการก่อกวนอยู่บ้าง"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"เอาแต่ก่อกวนก็ไม่ถูกต้อง หากว่าสถานการณ์บังคับ ท่านมิอาจไม่เป็นเจ้าสำนัก ก็ไม่อาจปฏิเสธได้"

เหล็งฮู้ชงเอาแต่สั่นศีรษะ ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"หากท่านไม่ช่วงชิงกับจ้อแนเซี้ยง เมื่อถึงเวลาห้าสำนักรวมเป็นสำนักเดียว จ้อแนเซี้ยงกุมอำนาจการฆ่าฟันอยู่ในมือ ย่อมต้องจัดการกับท่านเป็นบุคคลแรก"

เหล็งฮู้ชงทอดถอนในกล่าวว่า

"นั่นก็เป็นเรื่องอับจนปัญญา"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"ต่อให้ท่านผละจากไป มันจับตัวท่านไม่ได้ จ้อแนเซี้ยงต้องจัดการกับศิษย์สำนักเห็งซัว เตี่ยเอ้ยซือไถ่ฝากฝังศิษย์แก่ท่านมากมายปานนี้ ท่านจะปล่อยให้พวกนางถูกจ้อแนเซี้ยงฆ่าฟันตามอำเภอใจหรือ?"

เหล็งฮู้ชงยื่นมือตบราวลูกกรง ร้องดังๆ ว่า

"ทำไม่ได้"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวอีกว่า

"เมื่อถึงเวลานั้น จ้อแนเซี้ยงก็ไม่ปล่อยปละละเว้นซือแป๋ ซือบ้อและซือตี๋ซือม่วยท่าน ในเวลาไม่กี่ปี พวกเขาจะประสบเภทภัยกรายกล้ำ ท่านสามารถตัดใจไม่แยแสหรือ?"

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน ถอยกายไปสองก้าว ประสานมือคารวะต่อเจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยง กล่าวว่า

"ขอบคุณผู้อาวุโสทั้งสองชี้แนะ ไม่เช่นนั้นเหล็งฮู้ชงไม่เพียรพยายามจะเป็นภัยแก่ผู้คนพวกมาก"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงคารวะตอบ เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"เมื่อถึงวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสาม อาตมากับชงฮือเต้าเจี้ยงจะนำศิษย์ในสำนักขึ้นเขาซงซัว เสริมอานุภาพให้กับเจ้าสำนักเหล็งฮู้"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวเสริมขึ้น

"หากว่าสำนักซงซัวมีการกระทำผิดทำนองคลองธรรม สำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงเราย่อมต้องลงมือขัดขวาง"

เหล็งฮู้ชงยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสทั้งสองรุดไปควบคุมสถานการณ์ คาดว่าจ้อแนเซี้ยงไม่กล้ากำเริบเสิบสานไป"

คนทั้งสามเมื่อหารือเสร็จสิ้น แม้เห็นว่าอนาคตมากขวากหนาม แต่นับว่ามีข้อยุติ รู้สึกคลายใจลง ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"พวกเราสมควรกลับไปแล้ว เจ้าสำนักคนใหม่ชักนำหลวงจีนเฒ่าและนักพรตชรา ไม่ทราบไปยังที่ใด เกรงว่าทั้งหมดเป็นห่วงแล้ว"

คนทั้งสามหันกายไป เดินไปเจ็ดแปดก้าว พลันชะงักเท้าลง เหล็งฮู้ชงตวาดถามว่า

"ผู้ใด?"

รู้สึกอีกปลายหนึ่งของสะพานแขวนบังเกิดเสียงลมหายใจของผู้คนจำนวนมากดังมา แสดงว่าใน**วิหารเล้งกูเกาะ** *(วิหารเต่าศักดิ์สิทธิ์)* ซึ่งอยู่ทางซ้ายมือของวัดฮุ่ยคงยี่มีผู้คนซุ่มซ่อนอยู่

เพิ่งตวาดขาดคำ ได้ยินเสียงโครมคราม หน้าต่างของวิหารเล้งกูเกาะหลายบานถูกผู้คนกระแทกปลิวกระเด็น ปรากฏหัวเกาทัณฑ์สิบกว่าดอกยื่นออกจากหน้าต่าง เล็งตรงมายังคนทั้งสาม พร้อมกันนั้นหน้าต่างของ**วิหารซิ้งจั้วเกาะ** *(วิหารงูวิเศษ)* ก็ถูกผู้คนกระแทกกระเด็น หัวเกาทัณฑ์สิบกว่าดอกยื่นออกจากหน้าต่าง เล็งมายังคนทั้งสาม

เจ้าอาวาสปึงเจ่ง ชงฮือเต้าเจี้ยง และเหล็งฮู้ชงล้วนเป็นยอดฝีมือแห่งยุค ต่อให้ถูกเกาทัณฑ์จ่อคุกคาม ก็ไม่อาจทำอย่างไรคนทั้งสามได้ เพียงแต่บนสะพานแขวนอยู่ระหว่างวิหารสองหลัง เบื้องล่างเป็นหุบเหวลึกล้ำ กอปรกับคนทั้งสามล้วนไม่พกพาอาวุธ เมื่อประสบเหตุแปรเปลี่ยน อดใจหายวาบมิได้

เหล็งฮู้ชงในฐานะเจ้าของสถานที่ รีบถลันไปขวางอยู่เบื้องหน้าคนทั้งสอง ตวาดถามว่า

"ชนชั้นมุสิกบังอาจนัก ไฉนไม่กล้าปรากฏตัว?"

ได้ยินคนผู้หนึ่งตวาดคำ "ยิง" ในหน้าต่างปรากฏน้ำสีดำสิบเจ็ดสิบแปดสายพุ่งออกมา กลับยิงออกจากหัวเกาทัณฑ์ ที่แท้เกาทัณฑ์เหล่านี้มิใช่เกาทัณฑ์ขนนก หากแต่ติดตั้งกลไกใช้พ่นน้ำออกมา

สายน้ำพุ่งเฉียงๆ ขึ้นฟ้า เป็นสีดำคล้ำ จากนั้นกลับกลายเป็นหยาดฝนพร่างพรมลงมา มีบ้างตกลงบนราวของสะพานแขวนเพียงชั่วขณะบนราวลูกกรงถูกกัดกร่อนเป็นรูเล็กๆ เต็มไปหมด

พร้อมกันนั้นเหล็งฮู้ชงและพวกทั้งสามสูดได้กลิ่นเหม็นคละคลุ้ง

คล้ายเป็นซากศพเน่าเปื่อย และคล้ายกุ้งปลาตาย ถึงกับคิดอาเจียนออกมา เจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงแม้มีภูมิรอบรู้กว้างขวางยังไม่เคยเห็นน้ำพิษที่ร้ายแรงปานนี้มาก่อน

หากว่าเป็นเกาทัณฑ์ขนนกหรืออาวุธลับ คนทั้งสามแม้ไม่มีอาวุธยังสามารถแผ่พุ่งพลังใส่แขนเสื้อ โบกสะบัดปัดป่าย แต่เมื่อเผชิญน้ำพิษอันชั่วร้ายขอเพียงถูกกระเซ็นใส่แม้สักหยดเดียว เกรงว่าจะเน่าเปื่อยถึงกระดูกแล้ว

น้ำพิษพอยิงผ่าน ผู้คนที่หลังหน้าต่างกล่าวว่า

"น้ำพิษเหล่านี้ยิงขึ้นฟ้า หากยิงใส่ร่างท่านทั้งสามจะเป็นอย่างไร?"

เห็นเกาทัณฑ์สิบเจ็ดสิบแปดดอกลดลงช้าๆ จ่อมายังคนทั้งสามอีกครา สะพานแขวนกว้างไม่กี่เชียะ มีความยาวสิบกว่าวา เบื้องซ้ายเชื่อมติดกับวิหารเล้งกูเกาะ เบื้องขวาเชื่อมติดกับชิ้งจั้วเกาะ ในวิหารทั้งสองหลังล้วนซุกซ่อนเกาทัณฑ์น้ำพิษ หากยิงจู่โจมโดยพร้อมเพรียงคนทั้งสามต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ก็ยากหนีเอาชีวิตรอดได้

เหล็งฮู้ชงพอได้ยินคนผู้นั้นกล่าววาจา ขบคิดเล็กน้อยก็จดจำออก กล่าวว่า

"ตังฮึงก่าจู้ใช้คนส่งของขวัญมาได้ประเสริฐนัก"

คนหมอบซุ่มในวิหารเล้งกูเกาะส่งเสียงกล่าววาจา คือผู้ที่ตังฮึงปุกป่ายมอบหมายให้ส่งของขวัญมา ฉายาผู้วิเศษหน้าเหลืองเกี้ยโป่วยามนั้นเกี้ยโป่วหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อชาญฉลาดนัก จดจำสุ้มเสียงเราออก เราใช้อุบายอันต่ำช้าชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ คนฉลาดไม่ถือสาพลาดท่าตำตา เหล็งฮู้กงจื้อยอมแพ้ชั่วคราวเป็นอย่างไร?"

มันชิงบอกว่าตัวเองใช้อุบายอันต่ำช้า มิต้องให้เหล็งฮู้ชง

กล่าวตำหนิแล้ว

เหล็งฮู้ชงเกร็งกำลังจากจุดตังชั้ง หัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"เรากับเจ้าสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงสนทนาในที่นี้ เข้าใจว่าคนขี้นเขา ล้วนเป็นสหายสนิท ไม่ได้วางมาตรการป้องกัน ดังนั้นพลาดท่าแก่เกี้ยเฮีย ตอนนี้ไม่ยอมรับการพ่ายแพ้ก็ไม่ได้"

เกี้ยโป่วกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ตังฮึงก่าจู้ให้ความเคารพต่อผู้อาวุโสบู๊ลิ้มยกย่องวีรบุรุษอายุเยาว์ตลอดมา อย่าว่าแต่ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะเดิบโตขึ้นมาพร้อมกับตังฮึงก่าจู้ เห็นแก่หน้ายิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ พวกเราไม่กล้าเสียมารยาทต่อเหล็งฮู้กงจื้อ"

เหล็งฮู้ชงแค่นเสียงดังเฮอะ หาตอบคำไม่

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกับชงฮือเต้าเจี้ยงฉวยโอกาสที่เหล็งฮู้ชงพูดจาโต้ตอบกับเกี้ยโป่วจับตาดูสภาพรอบกาย คิดหาช่องว่างจุดอ่อนเสี่ยงภัยจู่โจม แต่เห็นเกาทัณฑ์พิษแน่นหนาถี่ยิบ หากถูกน้ำพิษสายหนึ่งพุ่งใส่ คนทั้งสามล้วนไม่อาจรักษาชีวิตไว้ได้ หลวงจีนนักพรตสูงอายุทั้งสองสบตากันวูบ แววตาล้วนเป็นความหมาย "อย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ"

เกี้ยโป่วกล่าวอีกว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อเมื่อยอมรับการพ่ายแพ้ ทั้งสองฝ่ายไม่ผิดพ้องหมองใจนับว่าประเสริฐแท้ เรากับน้องแซ่เซียงกัวตอนลงจากเขาตังฮึงก่าจู้สั่งไว้ ให้เชิญเหล็งฮู้กงจื้อกับเจ้าอาวาสเสียวลิ้มและเจ้าสำนักบู๊ตึงไปเป็นแขกที่ผาไม้ดำสักหลายวัน ตอนนี้ท่านทั้งสามอยู่พร้อมหน้า ขอเชิญออกเดินทางเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงแค่นเสียงอีกครา คาดคิดว่าในโลกไหนเลยมีเรื่องสะดวกดายปานนี้ ขอเพียงพวกตนทั้งสามลงจากสะพานแขวน ก็

สามารถสยบเกี้ยโป่วและพวกโดยง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ

จริงดังคาดหมาย เกี้ยโป่วกล่าวสืบต่อ

"แต่ท่านทั้งสามมีฝีมือสูงเยี่ยมเกินไป หากเดินทางถึงกลางคันพลันเปลี่ยนความตั้งใจ ไม่ยอมไปยังผาไม้ดำ พวกเราก็ไม่มีคำว่ากล่าวกับตังฮึงก่าจู้ได้ ดังนั้นได้แต่ขอยืมมือขวาของท่านทั้งสามรวมสามข้าง"

เหล็งฮู้ชงทวนคำว่า

"ขอยืมมือขวาสามข้าง?"

"ถูกแล้ว ท่านทั้งสามโปรดฟันแขนขวาตัวเอง อย่างนั้นพวกเราก็คลายใจลงแล้ว"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ ตังฮึงปุกป่ายกริ่งเกรงพลังฝีมือเพลงกระบี่พวกเรา ดังนั้นขุดหลุมพรางเช่นนี้ ขอเพียงพวกเราฟันแขนขวาตัวเอง ใช้อาวุธไม่ได้มันก็ปราศจากความหวั่นวิตกแล้ว"

"ปราศจากความหวั่นวิตกกลับไม่แน่นัก ยิ่มอั้วเกี้ยเมื่อขาดผู้ช่วยอันเข้มแข็งเช่นกงจื้อ ขุมกำลังก็อ่อนด้อยลงแล้ว"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านกลับกล่าวอย่างเปิดเผยนัก"

เกี้ยโป่วกล่าวว่า

"เราเป็นคนต่ำช้าที่แท้"

หยุดเล็กน้อยจึงส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

"ไต้ซือเจ้าอาวาส เต้าเจี้ยงเจ้าสำนัก พวกท่านยินยอมเสียแขนข้างหนึ่งหรือยอมทิ้งชีวิตไว้ที่นี้?"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"ตังฮึงปุกป่ายคิดขอยืมแขน พวกเราจะยืมแขนให้กับมันเพียงแต่พวกเราไม่พกอาวุธ คิดตัดแขนตัวเอง กลับยุ่งยากอยู่บ้าง"

เพิ่งขาดคำ ในหน้าต่างปรากฏประกายเย็นเยียบวูบขึ้น ห่วงเหล็กอันหนึ่งซัดขว้างออกมา ห่วงเหล็กนี้มีเส้นผ่าศูนย์กลางร่วมหนึ่งเชียะ ริมขอบแหลมคมในห่วงมีเส้นขวางสำหรับยึดถือ หากมีคู่หนึ่งก็เรียกเป็น**เคี่ยงคุนควง** *(ห่วงฟ้าดิน)* แล้ว

เหล็งฮู้ชงยืนอยู่หน้าสุด จึงยื่นมือรับไว้ อดฝืนยิ้มมิได้ หวนนึกถึงเกี้ยโป่วเจ้าความคิด ห่วงเหล็กนี้ริมขอบแหลมคม สามารถตัดแขนผู้คนได้ แต่เป็นอาวุธขนาดสั้น ไม่ว่าร่ายรำรวดเร็วปานใด ยากที่จะปัดกระแทกเกาทัณฑ์น้ำพิษที่ฉีดพุ่งมาได้

เกี้ยโป่วตวาดว่า

"เมื่อรับปากก็รีบลงมือ อย่าคิดหมายถ่วงเวลา หวังรอกำลังหนุน เราจะนับหนึ่งถึงสาม หากไม่ตัดแขน น้ำพิษฉีดพุ่งพร้อมเพรียง...หนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวเบาๆ

"เราจะโถมไปเบื้องหน้า ผู้อาวุโสทั้งสองติดตามหลัง"

ชงฮือเต้าเจี้ยงทัดทานว่า

"ทำไม่ได้"

ได้ยินเกี้ยโป่วร้องคำ "สอง" เหล็งฮู้ชงชูห่วงเหล็กในมือซ้ายขึ้น ครุ่นคิดในใจ

'เจ้าสำนักปึงเจ่งกับชงฮือเต้าเจี้ยงล้วนเป็นแขกของสำนักเห็งซัวเรา ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจปล่อยให้พวกท่านทั้งสองได้รับอันตราย มันพอนับถึงสามเราจะซัดขว้างห่วงเหล็ก โบกสะบัดแขนเสื้อโถมเข้าไป ขอเพียงน้ำพิษฉีดพุ่งใส่ร่างเรา พวกท่านทั้งสองก็มีโอกาสเอาตัวรอดได้'

ได้ยินเกี้ยโป่วร้องว่า

"ทั้งหมดระวัง เราจะนับสามแล้ว"

ทันใด บนหลังคาวิหารเล้งกูเกาะบังเกิดสุ้มเสียงสดใสไพเราะของสตรีเสียงหนึ่งตวาดว่า

"ช้าก่อน"

จากนั้นเมฆเขียวกลุ่มหนึ่งลอยพลิ้วลงจากหลังคาวิหาร ขวางอยู่เบื้องหน้าเหล็งฮู้ชง คือเอี่ยงเอี้ยงนั้นเอง

เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"เอี่ยงเอี้ยงถอยไป"

เอี่ยงเอี้ยงพลิกมือซ้ายมาด้านหลัง โบกมือคราหนึ่ง ร้องว่า

"**เกี้ยเจ่กเจก** *(อาแซ่เกี้ย)* **ผู้วิเศษหน้าเหลืองมีชื่อเสียงเกียรติภูมิในยุทธจักร ไฉนกระทำเรื่องเช่นนี้?"**

เกี้ยโป่วร้องว่า

"นี่...ตั๋วเสียวเจี๊ยะถอยไป อย่าได้เกลือกกลั้วกับปลักนี้"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ท่านมาที่นี้ทำอะไร ดังฮึงเจ่กเจกใช้ท่านกับเซียงกัวเจ่กเจกส่งของขวัญแก่เรา ท่านไฉนรับสินบนจากจ้อแนเซี้ยงแห่งซงซัว เสียมารยาทต่อเจ้าสำนักเห็งซัว"

"ผู้ใดว่าเรารับสินบนจากจ้อแนเซี้ยงแห่งซงซัว เราได้รับคำสั่งลับจากดังฮึงก่าจู้ จับตัวเหล็งฮู้ชงไปยังสำนักใหญ่"

"ท่านกล่าวเหลวไหล ประกาศิตไม้ดำของก่าจู้อยู่ที่นี้ ก่าจู้มีคำสั่งเกี้ยโป่วคิดกระด้างกระเดื่อง ให้สาวกในนิกายคร่ากุมสังหารจะปูนบำเหน็จรางวัลอย่างงาม"

พลางชูมือขวาขึ้น ในมือถือประกาศิตไม้ดำอันหนึ่งจริงๆ

เกี้ยโป่วเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า

"ปล่อยเกาทัณฑ์"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ตังฮึงก่าจู้สั่งให้ท่านฆ่าเราหรือ?"

"ท่านกล้าขัดคำสั่งตังฮึงก่าจู้"

เอี่ยงเอี้ยงร้องสอดขึ้น

"เซียงกัวเจ่กเจก ท่านคร่ากุมศิษย์ทรยศเกี้ยโป่วไว้ ท่านจะได้เลื่อนเป็นผู้อาวุโสแซ่**เล้งตึ้ง** *(ตึกมังกรเขียว)*"

เซียงกัวฮุ้นทระนงตนว่ามีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าเกี้ยโป่ว เข้านิกายนานกว่า แต่เกี้ยโป่วเป็นผู้อาวุโสตึกมังกรเขียว ตนเองเป็นผู้อาวุโส**ตึกแป๊ะโฮ้วตึ้ง** *(ตึกเสือขาว)* ถูกจัดอันดับรองลงไป ความจริงไม่ลงรอยกับเกี้ยโป่ว พอได้ยินเอี่ยงเอี้ยงร้องสั่งเช่นนี้ อดลังเลมิได้

เอี่ยงเอี้ยงเป็นบุตรีของหัวหน้านิกายรุ่นก่อน ตอนนี้ยิ่มก่าจู้กลับเข้ายุทธจักรคิดชิงตำแหน่งกลับคืนมา ก่อนหน้านี้ตังฮึงก่าจู้ให้เกียรติแก่ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะผู้นี้ หลังจากนี้สภาพการณ์คงเปลี่ยนไป แต่หากให้มันบงการบริวารยิงน้ำพิษใส่เอี่ยงเอี้ยงกลับทำไม่ได้

เกี้ยโป่วตวาดสำทับว่า

"ปล่อยเกาทัณฑ์"

แต่บริวารของมันเทิดทูนเอี่ยงเอี้ยงดังเทพธิดา กอปรกับเห็นนางถือประกาศิตไม้ดำ ไหนเลยกล้าเสียมารยาทต่อนาง

ขณะยืดเยื้อ ชั้นล่างของวิหารเล้งกูเกาะบังเกิดเสียงร้องว่า

"เกิดเพลิงไหม้"

ประกายสีแดงแลบแปลบควันดำพวยพุ่งขึ้น ชั้นล่างของวิหารเกิดเพลิงไหม้จริงๆ เอี่ยงเอี้ยงร้องว่า

"เกี้ยโป่ว ท่านอำมหิตนัก ไฉนคิดจุดไฟเผาผู้ใต้บังคับบัญชาของท่าน?"

เกี้ยโป่วกระชากเสียงว่า

"เหลวไหล..."

เอี่ยงเอี้ยงร้องว่า

"อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรนี สาวกนิกายสุริยันจันทราทั้งหลายตังฮึงก่าจู้มีคำสั่ง รีบลงไปดับไฟ"

พลางโถมไปเบื้องหน้า เหล็งฮู้ชง เจ้าอาวาสปึงเจ่ง ชงฮือเต้าเจี้ยงฉวยโอกาสวิ่งตะบึงไป

ที่เอี่ยงเอี้ยงเอื้อนเอ่ยเป็นคำขวัญของนิกาย บวกกันที่ชั้นล่างเกิดเพลิงไหม้ เหล่าสาวกนิกายเพิ่งตะลึงลาน เหล็งฮู้ชงและพวกก็ผ่านสะพานแขวนทะลวงหน้าต่างเข้าไป

เมื่อเป็นเช่นนี้ เกาทัณฑ์น้ำพิษไม่สามารถยิงออกได้ เหล็งฮู้ชงสะอึกถึงหน้ารูปปั้นจินบู๊ได้ตี่ คว้าเชิงเทียนมาถือไว้ ตวัดแขนขวาจู่โจมออก

เหล็งฮู้ชงทราบว่าน้ำพิษร้ายกาจเกินไป ขอเพียงถูกกระเซ็นใส่หยดหนึ่งจะเป็นภัยไร้ที่สิ้นสุด เห็นเจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงต่อยหมัดเตะเท้าจัดการผู้คนเจ็ดแปดคน ตนเองก็ใช้เชิงเทียนต่างกระบี่ แทงใส่ลำคอคนผู้หนึ่ง ชั่วพริบตาก็ปลิดชีวิตผู้คนหกคน

เกี้ยโป่วกับเซียงกัวฮุ้นขึ้นเขาเห็งซัวครั้งนี้ นำหีบมาสี่สิบใบ หีบทุกใบใช้ผู้คนสองคนแบกหาม เป็นชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นแปดสิบคน ผู้คนทั้งแปดสิบคนนี้แท้ที่จริงเป็นสาวกนิกายสุริยันจันทรา มีพลังมือมิใช่ชั่ว ผู้คนสี่สิบคนกระจายอยู่รอบวัดฮุ่ยคงยี่ ที่เหลืออีกสี่สิบคนล้วงเกาทัณฑ์น้ำพิษออกมา แยกย้ายซ่อนอยู่ในวิหารซิ้งจั้วเกาะกับเล้งกูเกาะ เหล็งฮู้ชงและพวกทั้งสามกลับกำจัดบริวารของเกี้ยโป่วทั้งยี่สิบคนจนหมดสิ้น คันเกาทัณฑ์กระจายทั่วพื้นดิน

เกี้ยโป่วถือพู่กันคู่หนึ่ง ต่อสู้กับกระบี่หนึ่งยาวหนึ่งสั้นของเอี่ยงเอี้ยงอย่างดุเดือด คราก่อนเอี่ยงเอี้ยงฆ่าศิษย์ของสำนักเสียวลิ้มต่อสู้กับหลวงจีนปึงแซ เหล็งฮู้ชงเพียงเห็นแต่เงาไม่เห็นตัวตน จนบัดนี้

ค่อยเห็นนางต่อสู้กับผู้คนเป็นครั้งแรก เห็นนางมีท่าร่างปราดเปรียวโฉบแฉลบไปมา ใช้กระบี่ด้วยความพลิกแพลงพิสดาร กระบี่ยาวสั้นบัดเดี๋ยวจริงจังบัดเดี๋ยวหลอกล่อ มาตรว่าเป็นตัวตนอยู่เบื้องหน้า เหล็งฮู้ชงยังรู้สึกคล้ายหมอกควันอันเลื่อนลอย

เกี้ยโป่วถือพู่กันหนักอึ้ง ยามกวัดแกว่งบังเกิดสุ้มเสียงคล้ายพลั่วเหล็ก กระบี่คู่ของเอี่ยงเอี้ยงไม่ปะทะกับพู่กันของมัน เกี้ยโป่วพอลงมือต้องจี้ปลายพู่กันใส่จุดสำคัญของเอี่ยงเอี้ยง แต่มักคลาดคลาอย่างหวุดหวิด

เจ้าอาวาสปึงเจ่งตวาดว่า

"มารร้าย ยังไม่ทิ้งอาวุธยอมจำนนอีก"

เกี้ยโป่วเห็นว่าสถานการณ์ในวันนี้ มีแต่ความตายสถานเดียว ดังนั้นประกบพู่กันทั้งคู่ ทิ่มปราดใส่ลำคอเอี่ยงเอี้ยง เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ กริ่งเกรงเอี่ยงเอี้ยงหลบกระบวนท่านี้ไม่ได้ ดังนั้นทิ่มแทงเชิงเทียนในมือออก เสียงฉี่ฉี่เมื่อทิ่มแทงใส่ชีพจรข้อมือทั้งสองของเกี้ยโป่ว เกี้ยโป่วคลายมือปล่อยพู่กันหลุดจากมือ แต่ยังกางแขนโถมเข้าหาเหล็งฮู้ชง

เจ้าอาวาสปึงเจ่งพุ่งเฉียงเข้ามา ยกมือคว้าจับสองมือของเกี้ยโป่ว เกี้ยโป่วรวบรวมเรี่ยวแรงดิ้นรน แต่ไม่อาจดิ้นหลุดจากเงื้อมมืออีกฝ่ายหนึ่ง พลันตวัดเท้าเตะใส่ร่างท่อนล่างของเจ้าอาวาสปึงเจ่งอย่างดุดัน

เจ้าอาวาสปึงเจ่งทอดถอนใจ ผลักสองมือออก ร่างเกี้ยโป่วก็ลอยลิ่วออกนอกประตุ ได้ยินเสียงแผดร้องโหยหวนเลือนลับไปทุกขณะ กลับร่วงลิ่วลงสู่หุบเขาอันลึกล้ำ

เหล็งฮู้ชงยิ้มให้กับเอี่ยงเอี้ยง กล่าวว่า

"ดีที่ท่านมาช่วยเหลือ"

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"นับว่ารุดมาทันท่วงที"

หยุดเล็กน้อยจึงส่งเสียงร้องว่า

"รีบดับไฟ"

ที่ชั้นล่างมีคนรับคำ ที่แท้ชั้นล่างของวิหารก่อไฟเผาหญ้าฟางกวนสมาธิของเกี้ยโป่ว หาได้เกิดเพลิงไหม้จริงๆ ไม่

เอี่ยงเอี้ยงเดินถึงริมหน้าต่าง ร้องบอกต่อวิหารชิ้งจั้วเกาะที่ด้านตรงข้ามว่า

"เชียงกัวเจ่กเจก เกี้ยโป่วขัดคำสั่ง แส่หาเภทภัยเอง ท่านนำผู้ใต้บังคับบัญชาลงจากวิหารมาเถอะ เราจะไม่สร้างความลำบากแก่ท่าน"

เชียงกัวฮุ้นกล่าวว่า

"เสียวเจี้ยะ ท่านรักษาคำพูดหรือไม่?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เราขอสาบานต่อเทพอสูรนิกายเรา ขอเพียงเชียงกัวฮุ้นรับฟังคำสั่งเรา นับแต่นี้เราจะไม่ทำร้ายมัน หากทวนคำสาบาน ขอให้ถูกหนอนสามซากกัดกร่อนสมองเสียชีวิต"

นี่เป็นคำสาบานที่สาหัสของนิกายสุริยันจันทรา เชียงกัวฮุ้นพอฟังค่อยคลายใจลง นำบริวารทั้งยี่สิบคนลงจากวิหาร

เหล็งฮู้ชงและพวกทั้งสี่ก็ลงจากวิหารเล้งกูเกาะ เห็นเล่าเท้าจื้อโจ้วโชยชิวและพวกหลายสิบคนรออยู่ที่ชั้นล่าง เหล็งฮู้ชงถามเอี่ยงเอี้ยงว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า เกี้ยโป่วและพวกคิดร้ายต่อพวกเรา?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ตังฮึงปุกป่ายไหนเลยมีจิตใจดีงามถึงขั้นส่งของขวัญมาให้แก่ท่าน ตอนแรกเรายังเข้าใจว่าในหีบทั้งสี่สิบใบซุกซ่อนอันใด จากนั้นเห็นเกี้ย

โป่วลับๆ ล่อๆ นำคนมาทางด้านนี้ เราบังเกิดความสงสัย ชักชวนเล่าซิงแซและพวกมาชมดู เหล่าสวะซึ่งเฝ้าอยู่ที่เชิงเขาฉุ่ยพิ้งซัวกลับไม่ยินยอมให้พวกเราขึ้นมา เท่ากับเผยพิรุธออกมา"

เซียงกัวฮุ้นก้มศีรษะ สีหน้าปรากฏแววละอาย เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจกล่าวว่า

"วันแรกที่เรารับตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัวก็แสดงออกว่าใช้การไม่ได้ แม้ทราบว่าตังฮึงปุกป่ายต้องไม่มีเจตนาดียังไม่ระวังป้องกันเหล็งฮู้ชงตายไปนับว่าสาสม แต่ไต้ซือเจ้าอาวาสกับเต้าเจี้ยงเจ้าสำนักกลับถูกคนต่ำช้าลอบทำร้าย...โอ"

พลางสั่นศีรษะทอดถอนใจ เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เซียงกัวเจ่กเจก นับแต่นี้ท่านจะอยู่กับเรา หรือว่าอยู่กับตังฮึงปุกป่าย?"

เซียงกัวฮุ้นหน้าแปรเปลี่ยนไป พริบตานี้ให้มันตัดสินใจทรยศต่อตังฮึงปุกป่าย นับว่าลำบากยากใจยิ่ง เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ในสิบผู้อาวุโส มีอยู่หกคนรับประทานยาเม็ดสามซากกร่อนสมองของนิกายเรา ยาเม็ดนี้ท่านจะรับประทานหรือไม่"

พลางยื่นมือออก ในกลางฝ่ามือเพิ่มเม็ดยาสีแดงสดเม็ดหนึ่ง เซียงกัวฮุ้นกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ตั่วเสียวเจี้ยะ ท่านบอกว่าในสิบผู้อาวุโสนิกายเรา มีอยู่หกท่าน...หกท่าน..."

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"มิผิด ท่านไม่เคยทำงานกับบิดาเรา หลายปีนี้ติดสอยห้อยตามตังฮึงปุกป่าย ไม่นับว่าทรยศต่อบิดา หากท่านผละจากมืดสู่แสงสว่าง บิดาเราย่อมใช้สอยเป็นพิเศษ"

เซียงกัวฮุ้นกวาดตามองรอบข้าง ครุ่นคิดขึ้น

'หากเราไม่ยอมจำนน เห็นแน่ชัดว่าต้องจบชีวิต ในสิบผู้อาวุโสเมื่อหกผู้อาวุโสสวามิภักดิ์ต่อยิ่มก่าจู้ เรายอมไม่อาจรับใช้ตังฮึงก่าจู้อีกต่อไป'

ดังนั้นเดินเข้าไป รับยาเม็ดสามซากกร่อนสมองจากมือเอี่ยงเอี้ยงกลืนกินลงไป กล่าวว่า

"เชียงกัวฮุ้นได้รับการละเว้นชีวิตจากตั่วเสียวเจี้ยะ นับแต่นี้ขอปวารณาตัวรับใช้ ไม่กล้าขัดคำสั่งโดยเด็ดขาด"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งน้อมกายคารวะ เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"นับแต่นี้พวกเราเป็นพวกเดียวกัน ไม่ต้องมากมารยาท พี่น้องของท่านย่อมติดสอยห้อยตามท่านกระมัง?"

เชียงกัวฮุ้นเหลียวหน้าไปยังบริวารทั้งยี่สิบคน ชายฉกรรจ์เหล่านั้นเห็นหัวหน้าขบวนยอมจำนน ทั้งยังรับประทานยาเม็ดสามซากกร่อนสมองลงไป ดังนั้นหมอบกราบต่อเอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ขอรับคำบัญชาจากเสี่ยโกว แม้ตายไม่บิดพลิ้วบ่ายเบี่ยง"

ยามนั้นเหล่าผู้ห้าวหาญดับไฟหมดสิ้น เห็นเอี่ยงเอี้ยงเกลี้ยกล่อมเชียงกัวฮุ้นเข้าเป็นพวก ล้วนแสดงความยินดีด้วย เชียงกัวฮุ้นทั้งมีฝีมือสูงเยี่ยมและมีตำแหน่งสูงส่งในนิกายสุริยันจันทรา คราครั้งนี้สวามิภักดิ์ต่อเอี่ยงเอี้ยงย่อมมีส่วนช่วยยิ่มอั้วเกี้ยช่วงชิงตำแหน่งก่าจู้กลับคืนมา

เจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงเห็นเหตุการณ์สงบลง ก็อำลาลงจากเขา เหล็งฮู้ชงติดตามส่งเป็นระยะทางหลายลี้ ค่อยลำลาจากกัน

เอี่ยงเอี้ยงกับเหล็งฮู้ชงเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กลับขึ้นเขาเกี่ยงแช่ฮง เอี่ยง

เอี้ยงกล่าวว่า

"ตังฮึงปุกป่ายมีการกระทำลึกซึ้งชั่วร้าย เมื่อครู่ท่านก็เห็นกับตา บิดาเรากับเฮี่ยงเจ่กเจกกำลังหว่านล้อมคนเก่าแก่ในนิกาย ให้พวกมันกลับคืนสู่สังกัดเดิม ผู้ที่ยอมจำนนย่อมประเสริฐสุด หากไม่ยอมจำนนได้แต่กำจัดทิ้ง เพื่อลิดรอนกำลังของตังฮึงปุกป่าย ตังฮึงปุกป่ายก็ดำเนินการตอบโต้ มันส่งเกี้ยโป่วและเซียงกัวฮุ้นลงมือต่อท่าน นับเป็นหมากอันร้ายกาจ บิดาเรากับเฮี่ยงเจ่กเจกร่องรอยลี้ลับ ตังฮึงปุกป่ายหาพวกเขาไม่พบ หากสามารถทำร้ายท่าน เรา...เรา..."

เอ่ยถึงตอนนี้หน้าแดงวูบ เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง

ยามนั้น ม่านพลบค่ำรางเลือน ลมยามเย็นโชยพัดผมนุ่มสลวยของนางขึ้น เหล็งฮู้ชงเห็นต้นคอขาวผ่องของนาง ถึงกับวาบหวิวใจ ครุ่นคิดขึ้น

'ความรักที่นางมีต่อเรา เป็นที่โจษจันร่ำลือ แม้แต่ตังฮึงปุกป่ายก็คิดคร่ากุมเราเพื่อใช้ข่มขู่นาง จากนั้นใช้คุกคามบิดานาง เมื่อครู่อยู่บนสะพานแขวน นางทราบว่าเมื่อถูกน้ำพิษพ่นใส่ต้องตาย กลับขวางอยู่เบื้องหน้าเรา เหล็งฮู้ชงมีภรรยาเช่นนี้ ยังมีความมุ่งมาดปรารถนาใด?'

ในใจครุ่นคิด ยื่นสองแขนออกโอบเอวนาง เอี่ยงเอี้ยงหัวร่อคิกเบี่ยงตัวเล็กน้อย เหล็งฮู้ชงก็โอบใส่อากาศธาตุ

เอี่ยงเอี้ยงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ชนชั้นเจ้าสำนักหนึ่ง ไฉนไม่เรียบร้อยปานนี้?"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ในเจ้าสำนักทั้งแผ่นดิน นับเจ้าสำนักเห็งซัวถูกผู้คนหัวร่อเยาะที่สุด"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ท่านไฉนกล่าวเช่นนี้ แม้แต่เจ้าอาวาสเสียวลิ้มและเจ้าสำนักบู๊ตึงยังให้เกียรติแก่ท่าน ยังมีผู้ใดกล้าดูแคลนท่าน ซือแป๋ท่านขับท่านออกจากสำนักฮั้วซัว ท่านอย่าได้จดจำเรื่องนี้ใส่ใจตลอดไป"

คำพูดของเอี่ยงเอี้ยงนี้ พอดีจี้ใจดำของเหล็งฮู้ชง เขาแม้มีนิสัยเปิดเผย แต่เรื่องที่ถูกขับออกจากสำนักอาจารย์ สร้างความละอายและเจ็บปวดใจตลอดมา ต้องทอดถอนใจยาว ก้มศีรษะต่ำลง

เอี่ยงเอี้ยงกุมมือของเขา กล่าวว่า

"ท่านเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว มีชื่อเสียงเลื่องระบือ สำนักเห็งซัวได้รับการเรียกขานคู่กัน หรือว่าชนชั้นเจ้าสำนักเห็งซัวยังสู้ศิษย์สำนักฮั้วซัวคนหนึ่งไม่ได้?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ขอบคุณท่านปลอบโยน เพียงแต่เรารู้สึกว่าเป็นหัวหน้าของแม่ชีออกจะน่าหัวร่ออยู่บ้าง"

"วันนี้นักสู้ผู้กล้าร่วมพันคนเข้าสำนักเห็งซัว ในห้าสำนักกระบี่มีแต่สำนักซงซัวทัดเทียมท่าน สำนักไท้ซัว ฮั้วซัว ฮ่วงซัว ทั้งสามสำนักไหนเลยเปรียบติดได้?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เรื่องนี้เรายังไม่ได้ขอบคุณท่าน"

"ขอบคุณอะไร?"

"ท่านกลัวเราเป็นหัวหน้าแม่ชี ไม่มีหน้าตา ดังนั้นสั่งเหล่านักสู้ผู้ห้าวหาญเข้าสำนักเห็งซัว หากมิใช่เสี่ยโกวมีคำสั่ง สหายร่วมแนวเหล่านี้ ไหนเลยยอมอยู่ภายใต้การควบคุมของเราแต่โดยดี?"

เอี่ยงเอี้ยงเม้มปากหัวร่อ กล่าวว่า

"นั่นไม่แน่นัก ท่านเป็นเม่งจู้พวกมัน นำกำลังบุกเสียวลิ้มยี่ทั้งหมดล้วนยอมรับนับถือท่าน"

สนทนาถึงตอนนี้ ใกล้บรรลุถึงอารามบ้อเส็กอำ แว่วเสียงสรวลเสเฮฮาของเหล่าผู้ห้าวหาญดังมา เอี่ยงเอี้ยงชะงักเท้าลง กล่าวว่า

"พวกเราแยกทางกันชั่วคราว รอจนบิดาสะสางเรื่องใหญ่ เราค่อยมาหาท่าน"

เหล็งฮู้ชงรู้สึกทรวงอกร้อนวูบ กล่าวว่า

"ท่านจะไปยังผาไม้ดำหรือ?"

เอี่ยงเอี้ยงรับคำ เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราร่วมทางกับท่าน"

เอี่ยงเอี้ยงตาทอประกายปีติ แต่ส่ายหน้าช้าๆ เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องการให้เราร่วมทาง?"

"วันนี้ท่านเพิ่งเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว ก็ตามเราไปทำงานของนิกายสุริยันจันทราออกจะเกินเลยไป"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"คิดจัดการตังฮึงปกป่าย เป็นเรื่องเสี่ยงอันตรายยิ่ง หรือว่าเราตัดใจปล่อยให้ท่านไปเสี่ยงภัย โดยไม่เกี่ยวข้องได้?"

"ตกลง ท่านยอมร่วมทางกับเรา เราขอบคุณแทนบิดา"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองขอบคุณเรา เราขอบคุณท่าน ไฉนเกรงอกเกรงใจปานนี้?"

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มอย่างอ่อนโยน กล่าวว่า

"วันหน้าเราไม่เกรงอกเกรงใจต่อท่าน ท่านอย่าได้โทษว่าเรา"

เดินอีกระยะทางหนึ่ง เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"บิดาเราบอกว่า ท่านเมื่อไม่ยอมเข้านิกาย เรื่องที่ท่านผู้เฒ่าช่วงชิงตำแหน่งก่าจู้กลับมา ไม่อาจขอความช่วยเหลือจากท่าน แต่ว่า...แต่ว่า..."

กล่าวพลางหน้าแดงระเรื่อ เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราแม้ไม่สังกัดนิกายสุริยันจันทรา แต่ไม่นับเป็นคนนอกสำหรับท่าน ต่อให้บิดาท่านพบเรา ออกปากขับไล่เรา เราก็จะบากหน้าอยู่ต่อไป"

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"บิดาเราได้รับการช่วยเหลือจากท่าน ในใจคงปีติยินดียิ่ง"

ทั้งสองกลับขึ้นยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮง แยกย้ายออกคำสั่งแก่คนของตน เหล็งฮู้ชงสั่งเหล่าศิษย์เห็งซัวคร่ำเคร่งฝึกฝีมือ บอกว่าตนเองหลังจากส่งเอี่ยงเอี้ยงสักระยะทางหนึ่ง สะสางเรื่องราวเสร็จสิ้นจะเดินทางกลับมา

เอี่ยงเอี้ยงกริ่งเกรงเหล่าผู้ห้าวหาญพักอยู่ที่ตึกสำรองเห็งซัว อาจพูดจาลวนลามศิษย์สตรีเห็งซัว ดังนั้นสั่งต่อพวกมัน นับจากวันนี้เป็นต้นไปหากมีคนขึ้นเขาเกี่ยงแซ่ฮงแม้สักก้าวเดียว ก้าวเท้าซ้ายฟันเท้าซ้าย ก้าวเท้าขวาฟันเท้าขวา ก้าวเดินทั้งสองก้าวจะฟันทั้งสองเท้า

เช้าวันรุ่งขึ้น เหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยงอำลาทุกผู้คน นำเซียงกัวฮุ้นและสาวกในนิกายยี่สิบคนมุ่งสู่ผาไม้ดำ

ผาไม้ดำอยู่ในเขตมณฑลฮ่อปัก เมื่อลงจากเขาเห็งซัว มุ่งหน้าสู่ทิศตะวันออก วันนี้บรรลุถึงเมืองเพ้งเตี่ยจิว

ตลอดรายทาง เหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงแยกย้ายนั่งอยู่ในรถใหญ่สองคัน ม่านรถปล่อยห้อยลง ป้องกันไม่ให้ถูกหูตาของตังฮึงปุกป่ายพบเห็น ค่ำคืนนั้นเอี่ยงเอี้ยงกับเหล็งฮู้ชงพักที่โรงเตี๊ยมเพ้งเตี่ย ที่นี้ห่างจากสำนักใหญ่นิกายสุริยันจันทราไม่ไกล ภายในเมืองมีสาวกนิกายเคลื่อนไหวพลุกพล่าน เซียงกัวฮุ้นสั่งบริวารสี่คนเฝ้าอยู่ทางหน้าหลังของโรงเตี๊ยม ไม่ให้คนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเดินเข้าใกล้

ระหว่างอาหารค่ำ เอี่ยงเอี้ยงดื่มเป็นเพื่อนเหล็งฮู้ชงเล็กน้อย เปลวไฟในกระถางของห้องพักส่องต้องใบหน้าเอี่ยงเอี้ยง ยิ่งเพิ่มความงามเปล่งปลั่ง เหล็งฮู้ชงดื่มสุราหลายจอก ค่อยกล่าวว่า

"วันที่อยู่ในเสียวลิ้มยี่ บิดาท่านบอกว่าในวีรบุรุษทั้งแผ่นดินเขานับถือเลื่อมใสผู้คนสามคนครึ่ง ตังฮึงปุกป่ายจัดอยู่อันดับหนึ่ง คนผู้นี้สามารถช่วงชิงตำแหน่งก่าจู้จากมือบิดาท่าน ย่อมมีสติปัญญาสูงส่ง ในยุทธจักรยังมีคำร่ำลือว่า ตังฮึงปุกป่ายมีฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ไม่ทราบจริงเท็จประการใด?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ตังฮึงปุกป่ายเจ้าอุบายความคิดจริง แต่พลังฝีมือที่แท้เป็นอย่างไร เราไม่ทราบชัด หลายปีนี้เราน้อยครั้งจะพบหน้ามัน"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะกล่าวว่า

"หลายปีนี้ท่านพักอยู่ในตรอกไผ่เขียวเมืองลกเอี้ยง ย่อมน้อยครั้งจะพบหน้ามัน"

"นั่นกลับมิใช่ เราแม้อยู่ที่เมืองลกเอี้ยง แต่ทุกปีจะกลับผาไม้ดำครั้งสองครั้ง เมื่อกลับถึงผาไม้ดำ มักไม่พบหน้าตังฮึงปุกป่าย ผู้อาวุโสในนิกายก็บอกว่า หลายปีนี้ยิ่งมายิ่งยากจะพบหน้าก่าจู้"

"ผู้ที่มีตำแหน่งสูงส่งมักแสร้งเป็นลึกลับ ยากแก่การเข้าพบ เพื่อแสดงว่าแตกต่างจากผู้อื่น"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"นี่ย่อมเป็นสาเหตุประการหนึ่ง แต่เราคาดว่ามันคร่ำเคร่งฝึกวิทยายุทธ์ในคัมภีร์ทานตะวัน ไม่ต้องการให้ภารกิจในนิกายรบกวนสมาธิของมัน"

"บิดาท่านบอกว่า ครั้งกระโน้นเขาคร่ำเคร่งค้นคว้าวิธีขับสลายลมปราณที่ใช้ยอดวิชาดูดดาวดึงดูดมา ไม่ถามไถ่เรื่องราวในนิกาย

ค่อยปล่อยให้ตังฮึงปุกป่ายช่วงชิงอำนาจไป หรือตังฮึงปุกป่ายไม่กลัวประวัติศาสตร์ซ้ำรอย"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"นับแต่ตังฮึงปุกป่ายไม่ถามไถ่เรื่องราวในนิกาย เรื่องใหญ่น้อยในนิกายล้วนตกอยู่ในเงื้อมมือเด็กน้อยแซ่เอี้ยแต่ผู้เดียว เด็กแซ่เอี้ยไม่ช่วงชิงอำนาจของตังฮึงปุกป่าย รับรองประวัติศาสตร์ไม่ซ้ำรอย"

"เด็กแซ่เอี้ยเป็นใคร เราไฉนไม่เคยได้ยินมาก่อน?"

สีหน้าเอี่ยงเอี้ยงปรากฏแววกระอักกระอ่วน กล่าวว่า

"บอกไปเป็นที่ระคายปาก ผู้ที่ทราบความจริงไม่ว่าผู้ใดไม่เอ่ยถึงคนนอกนิกายไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ล่วงรู้ ท่านย่อมไม่เคยได้ยินมา"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความสงสัยอยากรู้ กล่าวว่า

"ม่วยจือ (น้องสาว) อันประเสริฐ ท่านบอกให้เราฟังดู"

"คนแซ่เอี้ยเรียกว่าเอี้ยเน้ยเต้ง มีอายุยี่สิบเศษ พลังฝีมือต้อยต่ำไม่มีสมรรถนะในการทำงาน แต่ระหว่างนี้ตังฮึงปุกป่ายโปรดปรานมันยิ่ง นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ"

เอ่ยถึงตอนนี้หน้าแดงวูบ แบะปากเล็กน้อย ท่าทีเหยียดหยามยิ่ง"

เหล็งฮู้ชงเข้าใจในบัดดลกล่าวว่า

"ที่แท้ตังฮงปุกป่ายแม้เป็นวีรบุรุษผู้กล้า แต่ชมชอบ...ชมชอบเลี้ยงเด็กชาย"

"อย่าได้กล่าวแล้ว เราไม่เข้าใจตังฮึงปุกป่ายก่อกวนเลศนัยใดสรุปแล้วมันมอบหมายทุกเรื่องราวแก่เอี้ยเน้ยเต้ง ในนิกายมีพี่น้องมากหลายจบชีวิตในเงื้อมมือผู้แซ่เอี้ย คนผู้นี้นับว่าสมควรฆ่าจริงๆ"

ทันใด นอกหน้าต่างบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"ผิดแล้ว พวกเราสมควรขอบใจเอี้ยเน้ยเต้งจึงถูกต้อง"

เอี่ยงเอี้ยงร้องว่า "บิดา" สาวเท้าก้าวปราดไปเปิดประตู เห็นยิ่มอั้วเกี้ยกับเฮี่ยงมุ่งเทียนเดินเข้าห้องมาจริงๆ

คนทั้งสองแต่งกายเช่นชาวชนบท ศีรษะสวมหมวกปีกเก่าขาด ปิดบังใบหน้าไปกว่าครึ่ง หากมิใช่ได้ยินเสียง ต่อให้เผชิญหน้ากันก็จำไม่ออก

เหล็งฮู้ชงเข้าไปน้อมคารวะ สั่งผู้รับใช้จัดถ้วยตะเกียบเพิ่มเติมสุราอาหาร เห็นยิ่มอั้วเกี้ยกระตือรือร้นคึกคัก กล่าวว่า

"หลายวันมานี้ เรากับน้องแซ่เฮี่ยงติดต่อกับพี่น้องในนิกายกลับสะดวกดายกว่าที่คาดคิดไว้ เก้าในสิบล้วนบังเกิดความปีติยินดี บอกว่าระหว่างนี้ตังฮึงปุกป่ายประพฤติผิดทำนองคลองธรรม ทุกผู้คนล้วนเอาใจออกห่าง โดยเฉพาะเอี้ยเน้ยเต้ง ความจริงเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม เพียงเพราะประจบสอพลอตังฮึงปุกป่าย กุมอำนาจใหญ่ไว้ในมือ คนเก่าแก่ในนิกายบ้างถูกถอดถอน บ้างถูกทำร้ายหากมิใช่กฎนิกายเข้มงวด คงมีคนลุกขึ้นก่อกวนแต่แรก คนแซ่เอี้ยช่วยเหลือพวกเราเช่นนี้ ไยมิใช่สมควรขอบใจมัน?"

เอี่ยงเอี้ยงเห็นพ้องด้วย จากนั้นกล่าวว่า

"บิดา ท่านทราบได้อย่างไรว่าพวกเรามาแล้ว?"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"น้องแซ่เฮี่ยงต่อยตีกับเซียงกัวฮุ้น ต่อมาค่อยทราบว่ามันสวามิภักดิ์ต่อเจ้าแล้ว"

เอี่ยงเอี้ยงเหลียวหน้าไปยังเฮี่ยงมุ่งเทียน กล่าวว่า

"เฮี่ยงเจ่กเจก ท่านไม่ได้ทำร้ายมันกระมัง?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"คิดทำร้ายผู้กล้าอินทรีแซ่เซียงกัว ยังไม่ง่ายดายนัก"

เอ่ยถึงตอนนี้ เบื้องนอกพลันบังเกิดเสียงหวีดสัญญาณดังขึ้น

ยามวิกาลฟังดูระคายหูยิ่ง

เอี่ยงเอี้ยงอุทานว่า

"หรือว่าตังฮึงปุกป่ายล่วงรู้การมาของพวกเราแล้ว?"

พลางเหลียวหน้าไปอธิบายต่อเหล็งฮู้ชงว่า

"เสียงหวีดนี้เป็นสัญญาณสั่งจับคนร้ายและศิษย์ทรยศ สาวกนิกายพอได้ยินเสียงสัญญาณ ให้ตระเตรียมพร้อม จับกุมคนด้วยห้าวหาญ"

ชั่วครู่ให้หลัง ได้ยินม้าสี่ตัวควบขับผ่านท้องถนน คนบนหลังม้าถ่ายทอดคำสั่งว่า

"ก่าจู้มีคำสั่ง ผู้อาวุโสตึก**ฮวงลุ้ยตึ้ง** *(ตึกลมอสนี)* ทังแป๊ะฮิ้มสมคบคิดกับศัตรูทรยศต่อนิกายเรา ให้คร่ากุมกลับสำนักใหญ่ หากขัดขืนการจับกุม ฆ่าได้โดยไม่เว้น"

เอี่ยงเอี้ยงร้องโพล่งว่า

"**ทังแป๊ะแปะ** *(ลุงแซ่ทัง)* เป็นไปได้อย่างไร?"

ได้ยินเสียงฝีเท้าเคลื่อนห่างไป ถ่ายทอดคำสั่งไปตลอดทาง ดูท่าทีนิกายสุริยันจันทราเหิมเกริมยิ่ง ไม่เห็นเจ้าหน้าที่บ้านเมืองอยู่ในสายตา

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"ตังฮึงปุกป่ายกลับมีหูตาปราดเปรียวนัก เมื่อวันก่อนพวกเราพบหน้ากับ**ทังเหลา** *(ผู้เฒ่าแซ่ทัง)* คราหนึ่ง"

เอี่ยงเอี้ยงระบายลมจากปาก กล่าวว่า

"ทังแป๊ะแปะก็รับปากช่วยพวกเรา?"

ยิ่มอั้วเกี้ยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"มันไหนเลยยอมทรยศต่อตังฮึงปุกป่าย เรากับน้องแซ่เฮี่ยงแจกแจงผลได้ผลเสีย ว่ากล่าวอยู่ครึ่งค่อนวัน สุดท้ายทังเหลาบอกว่า

'เรากับน้องแซ่ตังฮึงคบหาเป็นเพื่อนตาย พวกท่านมิใช่ไม่ทราบ วันนี้กล่าวกับเราเช่นนี้ เท่ากับดูแคลนทังแป๊ะฮิ้ม ยึดถือเราเป็นคนทรยศสหาย ระหว่างนี้ตังฮึงก่าจู้หลงเชื่อคำยุยงต่ำช้า กระทำเรื่องผิดพลาดไม่น้อย แต่ต่อให้มันชื่อเสียงย่อยยับ ผู้แซ่ทังก็ไม่ขอทรยศต่อเขา เรามิใช่คู่มือพวกท่าน จะฆ่าฟันเชิญลงมือ' "

เหล็งฮู้ชงพอฟัง ต้องชมว่า

"ลูกผู้ชายที่เข้มแข็งนัก"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"มันเมื่อไม่รับปากช่วยเหลือเรา ตังฮึงปุกป่ายไฉนคิดจับกุมมัน?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"นี่เรียกว่าผิดทำนองคลองธรรมแล้ว ตังฮึงปุกป่ายยังไม่แก่เฒ่ากลับฟั่นเฟือนเสียสติ สหายที่จงรักภักดีต่อมันเช่นทังเหลา ในโลกจะหาได้จากที่ใด?"

ยิ่มอั้วเกี้ยปรบมือกล่าวว่า

"แม้แต่ชนชั้นทังเหลา ตังฮึงปุกป่ายยังฉีกหน้ากับมัน ครั้งนี้พวกเราต้องกระทำการสำเร็จแน่นอน มา ดื่มจอกหนึ่ง"

คนทั้งสี่ยกจอกดื่มสุราโดยพร้อมเพรียง เอี่ยงเอี้ยงกล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"ทังแป๊ะแปะท่านนี้เป็นผู้อาวุโสเก่าแก่ของนิกายเรา ครั้งกระโน้นประกอบความดีความชอบ เบื้องสูงเบื้องต่ำของนิกายเราล้วนให้ความเคารพต่อมัน ที่แล้วมามันไม่ลงรอยกับบิดาเรา แต่สนิทสนมกับตังฮึงปุกป่ายยิ่ง ตามเหตุผลให้กระทำความผิดกว่านี้ ตังฮึงปุกป่ายก็ไม่สร้างความลำบากแก่มัน"

ยิ่มอั้วเกี้ยลิงโลดยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ตังฮึงปุกป่ายตามจับทังแป๊ะฮิ้ม บนผาไม้ดำย่อมปั่นป่วนวุ่น

วาย พวกเราฉวยโอกาสนี้ขึ้นสู่หน้าผา"

เฮี่ยงมุ่งเทียนเสนอให้เชิญเซียงกัวฮุ้นมาหารือ จากนั้นหันกายออกจากห้อง ไม่นานก็กลับเข้ามาพร้อมกับเซียงกัวฮุ้น

เซียงกัวฮุ้นพอพบหน้ายิ่มอั้วเกี้ย ก็น้อมกายคารวะกล่าวว่า

"บริวารเซียงกัวฮุ้นน้อมพบก่าจู้ ก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"

ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"น้องแซ่เซียงกัว ฟังว่าท่านเป็นบุรุษเหล็กไม่ชอบพูดมาก วันนี้เพิ่งพบหน้า ไฉนกล่าวคำพูดเช่นนี้?"

เซียงกัวฮุ้นงงงันวูบกล่าวว่า

"บริวารไม่เข้าใจ ก่าจู้โปรดสอนสั่ง"

เอี่ยงเอี้ยงชิงกล่าวว่า

"บิดา ท่านได้ยินเซียงกัวเจ่กเจกกล่าวคำ 'ก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี' รู้สึกเกินเลยไป ใช่หรือไม่?"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณีอะไรนั่น ยึดถือเราเป็นจิ๋นซีฮ่องเต้หรือ?"

เอี่ยงเอี้ยงอธิบายว่า

"นี่เป็นของเล่นที่ตังฮึงปกป่ายคิดค้นขึ้น สั่งให้บริวารพอพบหน้ามันล้วนกล่าวคำพูดนี้ ต่อให้ไม่อยู่เบื้องหน้ามัน ระหว่างที่พี่น้องในนิกายพบหน้า ก็ต้องกล่าวเช่นนี้ เซียงกัวเจ่กเจกพูดจนติดปาก ดังนั้นกล่าวกับท่านด้วย"

ยิ่มอั้วเกี้ยผงกศีรษะกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี กลับช่างเพ้อฝันนัก แต่คนมิใช่เซียนวิเศษ ไหนเลยมีอายุยั่งยืนหมื่นปี

น้องแซ่เชียงกัว ฟังว่าตังฮึงปุกป่ายประกาศจับทังเหลา บนผาไม้ดำ คงชุลมุนวุ่นวาย พวกเราจะขึ้นไปในคืนนี้ ท่านเห็นเป็นอย่างไร"

เชียงกัวฮุ้นกล่าวว่า

"ก่าจู้ออกคำสั่งปราดเปรื่อง คำนวณครั้งใดไม่เคยพลาดผิด เปล่งประกายเจิดจรัสฟ้า เป็นสุขวาสนาแก่มวลชน ต่อสู้คราใดประสบชัย พิชิตศัตรูแพ้พ่าย บริวารน้อมรับคำสั่ง แม้ตายหมื่นครั้งไม่ขอบ่ายเบี่ยง"

ยิ่มอั้วเกี้ยขมวดคิ้วครุ่นคิดขึ้น

'ยุทธจักรร่ำลือว่า ผู้กล้าอินทรีเชียงกัวฮุ้นฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งมีนิสัยเที่ยงธรรมไหนเลยกล่าวประจบสอพลอ ดั่งราวกับคนต่ำช้าไร้ยางอาย หรือคำร่ำลือในยุทธจักรผิดเพี้ยนจากความจริง?'

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"บิดา พวกเราคิดปะปนขึ้นผาไม้ดำ ขั้นแรกต้องปลอมแปลงโฉมเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย อย่าให้ผู้คนจดจำออก แต่ประการสำคัญที่สุดต้องหัดท่องคำขวัญของผาไม้ดำ ไม่เช่นนั้นท่านพอเอ่ยปากก็เผยพิรุธออกมา"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"คำขวัญของผาไม้ดำอันใด?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เชียงกัวเจ่กเจกกล่าวคำ *'ก่าจู้ออกคำสั่งปราดเปรื่อง คำนวณครั้งใดไม่เคยพลาดผิด บริวารน้อมรับคำสั่ง แม้ตายหมื่นครั้งไม่ขอบ่ายเบี่ยง'* อะไรนั่นเป็นคำขวัญที่แพร่หลายบนผาไม้ดำ เหล่านี้ล้วนเป็นเอี้ยเนัยเต้งคิดค้นขึ้น เยินยอตังฮึงปุกป่าย มันยิ่งฟังยิ่งชมชอบเมื่อถึงตอนท้าย ขอเพียงมีคนไม่กล่าววาจายกยอถือเป็นความผิดร้ายแรงอาจมีเภทภัยถึงแก่ชีวิต"

ยิ่มอั้วเกี้ยถามว่า

"เจ้าพบพานดังฮึงปุกป่าย ก็ต้องผายลมสุนัขเหล่านี้หรือ?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"คนอยู่บนผาไม้ดำ ยังมีหนทางใดได้ ดังนั้นผู้บุตรีมักอยู่ที่เมืองลกเอี้ยง เพื่อไม่ต้องการได้ยินคำพูดที่ขุ่นใจเหล่านี้"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"น้องแซ่เซียงกัว ระหว่างพวกเรา ให้ยกเลิกคำพูดเหล่านี้ทิ้งไป"

เซียงกัวฮุ้นรับคำว่า

"ทราบแล้ว ก่าจู้สอนสั่งปราดเปรื่อง คงความใหม่อยู่เสมอเฉกเช่นประกายสุริยันจันทรา แผ่กระจายทั่วพื้นพสุธา บริวารย่อมยึดถือปฏิบัติตาม"

เอี่ยงเอี้ยงเม้มริมฝีปาก ไม่กล้าหัวร่อออกมา ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าพวกเราสมควรบุกขึ้นไปอย่างไร?"

เซียงกัวฮุ้นกล่าวว่า

"ก่าจู้มีแผนเป็นมั่นเหมาะ คำนวณปานเทพยดา ในหล้าไม่มีผู้ใดทัดเทียมแม้สักหนึ่งในหมื่น อยู่เบื้องหน้าก่าจู้ บริวารไหนเลยกล้าแสดงความคิดเห็นต่ำต้อย"

ยิ่มอั้วเกี้ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ดังฮึงปกป่ายขณะหารือภารกิจในนิกาย ก็ไม่มีผู้ใดกล้าออกเสียงแม้สักคำเดียวหรือ?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ดังฮึงปุกป่ายมีปัญญาเลิศล้ำ ผู้อื่นความจริงไม่มีภูมิรอบรู้เท่ามันต่อให้มีคนคิดกล่าวกระไร ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ากล่าวเหลวไหล"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ อย่างนั้นประเสริฐมาก น้องแซ่เซียงกัว

ตังฮึงปุกป่ายสั่งท่านจับตัวเหล็งฮู้ชง ตอนนั้นสั่งว่าอย่างไร?"

เซียงกัวฮุ้นกล่าวว่า

"มันบอกว่าเมื่อจับตัวเหล็งฮู้ไต้เฮียบ จะปูนบำเหน็จรางวัลอย่างงาม หากจับกุมไม่ได้ ก็หิ้วศีรษะตัวเองกลับไปพบพาน"

ยิ่มอั้วเกี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐ ท่านมัดตัวเหล็งฮู้ชงไปรับรางวัลเถอะ"

เซียงกัวฮุ้นถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวอย่างประหวั่นลนลานว่า

"เหล็งฮู้ไต้เฮียบเป็นขุนพลรักของยิ่มก่าจู้ มีความดีความชอบต่อนิกายเรา บริวารไหนเลยกล้าล่วงเกิน?"

ยิ่มอั้วเกี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"สถานที่อยู่ตังฮึงปุกป่าย ยากที่จะขึ้นไปได้ ท่านมัดตัวเหล็งฮู้ชงขึ้นผาไม้ดำ มันย่อมต้องเบิกตัวเข้าพบ"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวเสริมขึ้น

"อุบายนี้วิเศษยิ่ง พวกเราปลอมเป็นบริวารของเซียงกัวเจ่กเจกไปพบตังฮึงปุกป่ายด้วยกัน ขอเพียงพบหน้า ทั้งหมดชักอาวุธลงมือต่อให้มันมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ สองหมัดยากต้านทานสี่ฝ่ามือได้"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"น้องแซ่เหล็งฮู้ทางที่ดีแสร้งเป็นบาดเจ็บ มือเท้าพันผ้าพันแผลย้อมคราบโลหิต พวกเราใช้แคร่แบกหาม หนึ่งนั้นคลายการป้องกันของตังฮึงปุกป่าย สองภายในแคร่สามารถซุกซ่อนอาวุธ"

ยิ่มอั้วเกี้ยส่งเสียงสนับสนุน ยามนั้นแว่วเสียงฝีเท้าม้าดังมาตามท้องถนน มีคนร้องว่า

"จับตัวหัวหน้าตึกลมอสนีได้แล้ว"

เอี่ยงเอี้ยงกวักมือต่อเหล็งฮู้ชง ทั้งสองเดินถึงหน้าประตูโรงเตี๊ยม

เห็นผู้คนหลายสิบคนนั่งบนหลังม้า ชูคบไฟขึ้นสูง ห้อมล้อมชายชราร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งผ่านไป ชายชรานั้นผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลน ใบหน้าแปดเปื้อนคราบโลหิต สองมือถูกไพล่หลัง ดวงตาลุกวาวราวกับมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา แสดงว่าเดือดดาลถึงที่สุด

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวเบาๆ ว่า

"เมื่อห้าหกปีก่อน ตังฮึงปุกป่ายพบหน้าทังแป๊ะแปะ ยังเรียกทังเฮียนั่นทังเฮียนี่ คิดไม่ถึงวันนี้จะแตกหักกัน"

ไม่นานให้หลัง เซียงกัวฮุ้นจัดหาแคร่หามมา เอี่ยงเอี้ยงใช้ผ้าขาวพันแขนเหล็งฮู้ชง คล้องกับลำคอของเขา ฆ่าแพะตัวหนึ่ง ใช้เลือดแพะพร่างพรมใส่ร่างเขา

ยิ่มอั้วเกี้ยและเฮี่ยงมุ่งเทียนล้วนผลัดเปลี่ยนเป็นสวมเครื่องแบบของสาวกนิกาย เอี่ยงเอี้ยงก็ปลอมตัวเป็นบรษ ทาหน้าจนดำทุกผู้คนหลังจากรับประทานอาหารก็นำบริวารของเซียงกัวฮุ้นมุ่งสู่ผาไม้ดำ

เมื่อออกจากเมืองเพ้งเตี่ยจิว มุ่งสู่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือสี่สิบกว่าลี้เห็นโขดหินแดงราวโลหิต หาดทรายทอดเหยียดยาว สายน้ำไหลเชี่ยวกราก คือหาดเซ็งเซ็งทัว (หาดคิงคอง) อันลือเลื่อง

ทั้งหมดขึ้นเหนือต่อไป เห็นผนังศิลาสองฟากข้างคล้ายเกราะกำแพง กึ่งกลางปรากฏทางศิลากว้างห้าเชียะสายหนึ่ง ระหว่างทางมีสาวกนิกายสุริยันจันทราเฝ้ารักษาอย่างเข้มงวด พอเห็นเซียงกัวฮุ้นล้วนเคารพนบนอบยิ่ง

ขบวนผู้คนผ่านทางภูเขาสามสาย มาถึงหน้าหาดทรายแห่งหนึ่ง เซียงกัวฮุ้นปล่อยพลุสัญญาณ ฝั่งตรงข้ามปรากฏเรือน้อยแจวมาสามลำรับคนทั้งหมดไป

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'นิกายสุริยันจันทรามีรากฐานหลายร้อยปี นับว่าลึกล้ำจริงๆ หากมิใช่เซียงกัวฮุ้นเป็นสายภายใน พวกเราคิดบุกเข้าไป ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก?'

เมื่อถึงฝั่งตรงข้าม ก็เดินทางขึ้นเขา เซียงกัวฮุ้นและพวกตอนขึ้นเขาล้วนสละม้า ขบวนผู้คนถือคบไฟไม้สนส่องทาง เดินทางขึ้นเนินเขา เอี่ยงเอี้ยงถือกระบี่คู่ เฝ้าอยู่ข้างแคร่หามตลอดเวลา

เมื่อเดินทางถึงสำนักใหญ่ ฟ้ายังไม่รุ่งสางสว่าง เซียงกัวฮุ้นสั่งคนรายงานด่วนต่อตังฮึงปุกป่าย ปฏิบัติตามคำสั่งก่าจู้ กลับมาพร้อมกับความสำเร็จ

ชั่วครู่ให้หลังกลางอากาศบังเกิดเสียงกระดิ่งเงินดังขึ้น เซียงกัวฮุ้นก็ผุดลุกขึ้นยืนรอ เอี่ยงเอี้ยงก็กระตุกมือยิ่มอั้วเกี้ย กล่าวเบาๆ ว่า

"คำสั่งตังฮึงก่าจู้มาถึง รีบผุดลุกขึ้นยืน"

ยิ่มอั้วเกี้ยผุดลุกขึ้นยืน เสียงกระดิ่งเงินดังลงมาจากเบื้องสูง เสียงกระดิ่งพอขาดหาย ปรากฏสาวกเสื้อเหลืองผู้หนึ่งเดินเข้ามา คลี่ม้วนผ้าสีเหลืองผืนหนึ่งออกอ่านว่า

"ประมุขนิกายสุริยันจันทราผู้เปรื่องปราดทั้งบุนบู๊เลิศด้วยปรีชาสามารถมีคำสั่ง เกี้ยโป่ว เซียงกัวฮุ้นปฏิบัติตามคำสั่ง กลับมาพร้อมกับความสำเร็จ ขอชมเชยเป็นพิเศษ ให้คุมตัวเชลยขึ้นสู่หน้าผาเข้าพบ"

เหล็งฮู้ชงเห็นเช่นนั้น ต้องลอบหัวร่อ ครุ่นคิดขึ้น

'นี่มิใช่ขันทีท่องพระบรมราชโองการบนเวทีงิ้วหรอกหรือ?'

เซียงกัวฮุ้นน้อมกายกล่าวว่า

"ก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี ก่าจู้มีบัญชาให้

บริวารเข้าพบ พระคุณยิ่งใหญ่ไม่กล้าลืมเลือน"

บริวารในสังกัดมันก็กล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"ก่าจู้มีบัญชาให้บริวารเข้าพบ พระคุณยิ่งใหญ่ไม่กล้าลืมเลือน"

ยิ่มอั้วเกี้ย เฮี่ยงมุ่งเทียน ขยับเขยื้อนริมฝีปากตามทุกผู้คน แต่ในใจลอบก่นด่า ขบวนผู้คนเดินขึ้นบันไดศิลาสู่หน้าผา ผ่านประตูเหล็กสามชั้น

หน้าประตูเหล็กทุกชั้นล้วนมีคนตวาดถามรหัสประจำตัว ตรวจสอบป้ายประจำตัว

เมื่อถึงหน้าประตูศิลาขนาดใหญ่ เห็นสองฟากข้างจารึกอักษรสองแถว เบื้องขวาเป็นคำ "เปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊" เบื้องซ้ายเป็นคำ "เลิศปรีชาสามารถ" ป้ายขวางเหนือศีรษะจารึกอักษรสีแดง "สุริยันจันทราเจิดจรัส" เมื่อผ่านเข้าประตูศิลา เห็นบนพื้นจัดวางเข่งไม้ไผ่ขนาดใหญ่ใบหนึ่ง สามารถบรรทุกข้าวสารสิบกว่าหาบ เชียงกัวฮุ้นตวาดสั่งว่า

"หามเชลยเข้าไป"

พลางย่อกายพร้อมกับยิ่มอั้วเกี้ย เฮี่ยงมุ่งเทียนและเอี่ยงเอี้ยงหามแคร่ซึ่งบรรทุกร่างเหล็งฮู้ชงก้าวเข้าเข่งไม้ไผ่

เสียงม้าล่อดังสามคราว เข่งไม้ไผ่ลอยสูงขึ้นทีละน้อย ที่แท้เบื้องบนมีเครื่องกว้านม้วนเชือก ชักดึงเข่งไม้ไผ่ขึ้นไป

เข่งไม้ไผ่ลอยขึ้นไม่หยุดยั้ง เหล็งฮู้ชงเงยหน้าขึ้น เห็นเบื้องบนศีรษะมีประกายไฟหลายจุด ผาไม้ดำสูงลิบลิ่วจริงๆ เอี่ยงเอี้ยงยื่นมือซ้ายบีบมือขวาเขาไว้ ในรัตติกาลยังเป็นปุยเมฆพัดผ่านศีรษะ

หลังจากนั้นตกอยู่ในเมฆหมอก เมื่อก้มศีรษะลงมอง เห็นแต่ความมืดมิด กระทั่งแสงโคมไฟก็มองไม่เห็นแล้ว

ผ่านไปเนิ่นนาน เข่งไม้ไผ่ก็หยุดนิ่งลง เชียงกัวฮุ้นและพวก

หามเหล็งฮู้ชงออกจากเข่งไม้ไผ่ เดินไปทางซ้ายหลายวา หามเข้าเข่งไม้ไผ่อีกใบหนึ่ง ที่แท้ยอดผาสูงเกินไป ติดตั้งเครื่องกว้านสามจุด ต้องชักดึงถึงสี่ครั้ง จึงบรรลุถึงยอดผา เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'ตังฮึงปุกป่ายอยู่สูงปานนี้ บริวารในนิกายคิดพบหน้ามันสักครั้งย่อมยากลำบากยิ่ง'

อย่างลำบากยากเย็น ขึ้นถึงเนินยอดผา อาทิตย์ลอยสูงขึ้น แสงอาทิตย์สาดส่องจากบูรพาทิศ ส่องต้องซุ้มประตูเนื้อหยกขาว บนซุ้มประตูจารึกอักษรสีทอง

"บารมีแผ่ไพศาล" เป็นประกายสีทองใต้แสงอาทิตย์

บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความเคารพยำเกรง

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'ตังฮึงปุกป่ายตกแต่งสถานที่เช่นนี้ ในยุทธจักรไม่มีผู้ใดทัดเทียมได้ สำนักเสียวลิ้มซงซัวไม่อาจเห็นหลัง สำนักฮั้วซัวยิ่งห่างไกลลิบลับ มันมีวิชาความรู้ติดตัว หาใช่ผู้ห้าวหาญอันหยาบกร้านไม่'

ยิ่มอั้วเกี้ยกลับกล่าวเบาๆ

"บารมีแผ่ไพศาล เฮอะ"

เซียงกัวฮุ้นกล่าวเสียงกังวานว่า

"บริวารผู้อาวุโสตึกเสือขาวเซียงกัวฮุ้น ขอเข้าพบก่าจู้ตามบัญชา"

ในห้องศิลาเล็กๆ ขวามือปรากฏผู้คนสี่คนเดินออก ทุกผู้คนสวมชุดสีม่วง

คนนำหน้ากล่าวว่า

"ยินดีด้วยที่ผู้อาวุโสเซียงกัวกระทำความดีความชอบ ผู้อาวุโสเกี้ยไฉนไม่มา?"

"ผู้อาวุโสเกี้ยพลีชีพในหน้าที่ ถือว่าตอบแทนบุญคุณของก่าจู้"

• • • • • • • • • • • • • • • • ทีมผัง : เธียน, น.นพรัตน์ แปล

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ อย่างนั้นผู้อาวุโสเซียงกัวจะได้เลื่อนยศแล้ว"

"หากได้รับการเลื่อนตำแหน่งจากก่าจู้ จะไม่ขอลืมคุณความดีของพี่ท่าน"

คนผู้นั้นได้ยินมันติดสินบนถึงกับยิ้มระรื่น พลางกวาดมองเหล็งฮู้ชงแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"ผู้ที่ยิ่มเสียวเจี้ยะพึงตาต้องใจ คือเด็กน้อยนี้หรือ เรายังเข้าใจว่ามีรูปโฉมงดงามดั่งพั่วอันซ่งเง็ก ที่แท้มีเพียงนี้เอง"

จากนั้นทำหน้าที่นำทาง จากซุ้มประตูถึงประตูใหญ่ เป็นทางศิลาทอดเหยียดยาว หลังจากเข้าประตูใหญ่ ปรากฏคนชุดม่วงอีกสองคนชักนำคนทั้งห้าเข้าสู่ห้องโถงหลัง กล่าวว่า

"เอี้ยจังก้วง (พ่อบ้านแซ่เอี้ย) ต้องการพบท่าน ท่านรออยู่ที่นี้"

เซียงกัวฮันรับคำ ยืนห้อยมือสำรวม ผ่านไปเนิ่นนาน "เอี้ยจังก้วง" นั้นยังไม่ออกมา เซียงกัวฮุ้นก็ยืนรอ โดยไม่กล้านั่งลง

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ผู้อาวุโสเซียงกัวมีตำแหน่งในนิกายไม่ต่ำทราม แต่พอขึ้นสู่หน้าผาทุกผู้คนล้วนไม่เห็นมันอยู่ในสายตา เอี้ยจังก้วงที่ว่า คงเป็นเอี้ยเน้ยเต้งแล้ว ที่แท้มันเพียงเป็นพ่อบ้านดูแลเรื่องปลีกย่อยทั่วไป ผู้อาวุโสตีกเสือขาวนิกายสุริยันจันทรา กลับต้องยืนรอมัน ดังฮึงปุกป่ายคกคามคนเกินไปแล้ว'

ผ่านไปอีกเนิ่นนาน ค่อยได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ฟังจากเสียงฝีเท้าแสดงว่าคนผู้นี้ท่อนล่างขาดความหนักแน่น ไม่มีพลังการฝึกปรืออันใด ได้ยินเสียงกระแอมไอ คนผู้หนึ่งเดินอ้อมออกจากหลังฉากกั้น

เหล็งฮู้ชงชำเลืองมอง เห็นคนผู้นี้อายุไม่ถึงสามสิบปี สวมชุดแพรสีเลือดหมู รูปกายสูงใหญ่ ไว้เคราร์กครึ้ม ท่วงท่าเหี้ยมหาญยิ่งต้องครุ่นคิดขึ้น

'เอี่ยงเอี้ยงบอกว่าตังฮึกปุกป่ายโปรดปรานคนผู้นี้ เรายังเข้าใจว่าเป็นชายหนุ่มรูปงามที่อ้อนแอ้นแบบบางดั่งสตรี มิคาดกลับเป็นชายฉกรรจ์สูงใหญ่ผู้หนึ่ง นับเป็นที่เหนือความคาดหมายนัก หรือว่ามันมิใช่เอี้ยเน้ยเต้ง?'

ได้ยินคนผู้นั้นกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสเซียงกัว ท่านทำงานใหญ่สำเร็จ คร่ากุมเหล็งฮู้ชงกลับมาก่าจู้ปีติยินดียิ่ง"

สุ้มเสียงแผ่วทุ้ม ไพเราะน่าฟังยิ่ง เซียงกัวฮุ้นน้อมกายกล่าวว่า

"นั่นล้วนพึ่งพาบารมีก่าจู้ ก่อนหน้านี้เอี้ยจ้งก้วงชี้แนะโดยละเอียด บริวารเพียงทำตามคำสั่งก่าจู้เท่านั้น"

เหล็งฮู้ชงพอฟัง ทราบว่าคนผู้นี้เป็นเอี้ยเน้ยเต้งจริงๆ เห็นเอี้ยเน้ยเต้งเดินถึงข้างแคร่ ดังนั้นแสร้งเป็นสายตาแตกซ่าน อ้าปากเล็กน้อย ทำท่าเป็นเซื่องซึมโง่งมหลังจากรับบาดเจ็บ

เอี้ยเน้ยเต้งถามว่า

"คนผู้นี้ร่อแร่ปางตาย ใช่เหล็งฮู้ชงจริงหรือไม่?"

เซียงกัวฮุ้นกล่าวว่า

"บริวารเห็นกับตาว่ามันรับตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัว เพียงแต่มันถูกผู้อาวุโสจี้ใส่สามดรรชนี และถูกบริวารฟาดใส่สองฝ่ามือรับบาดเจ็บสาหัส ภายในหกเดือนหนึ่งปี ยากที่จะทุเลาหายดี"

เอี้ยเน้ยเต้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านฟาดชายในดวงใจของยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะบาดเจ็บปานนี้ ระวังนางจะเสี่ยงชีวิตกับท่าน"

"บริวารจงรักภักดีต่อก่าจู้ ผู้อื่นจะดีจะร้าย ล้วนไม่นำพา หากสามารถพลีชีวิตเพื่อก่าจู้ ล้วนเป็นยอดปรารถนาของบริวารเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูล"

• • • • • • • • • • • • • • • • **กิมย้ง** : **เซียน, น.นพรัตน์** แปล

"ประเสริฐ เราจะถ่ายทอดบอกความจงรักภักดีของท่านต่อก่าจู้เรื่องหัวหน้าตึกลมอสนีทรยศต่อก่าจู้ ท่านคงทราบแล้วกระมัง?"

"บริวารไม่ทราบรายละเอียด กำลังคิดเรียนถามต่อจังก้วง หากก่าจู้และจังก้วงมีคำบัญชา บริวารแม้บุกน้ำลุยไฟ ต้องตายหมื่นครั้งก็ไม่บ่ายเบี่ยง"

เอี้ยเน้ยเต้งทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ผู้เฒ่าทังแป๊ะฮิ้มถือดีว่าก่าจู้ให้เกียรติมัน เฝ้ายกตนข่มผู้อื่น ระหว่างนี้มันซ่องสุมกำลังคิดก่อการ เราดูออกแต่แรก มิคาดมันยิ่งมายิ่งกำเริบเสิบสาน กลับสุมหัวรวมกับจอมทรยศยิ่มอั้วเกี้ย"

"มันสุมหัวรวมกับยิ่ม...คนแซ่ยิ่มนั้นหรือ?"

น้ำเสียงสั่นสะท้าน แสดงว่าตื่นตระหนกยิ่ง เอี้ยเน้ยเต้งกล่าวว่า

"ทังแป๊ะฮิ้มลอบพบกับยิ่มอั้วเกี้ย สนทนาเป็นเวลาหลายชั่วยาม โดยมีคนทรยศเฮี่ยงมุ่งเทียนอยู่ด้วย ทังแป๊ะฮิ้มเมื่อกลับถึงผาไม้ดำ เราถามมันมีเรื่องเช่นนี้หรือไม่ มันกลับยอมรับ"

"เราถามมันเมื่อไปพบยิ่มอั้วเกี้ย เหตุใดไม่รายงานต่อก่าจู้ มันบอกว่า

'ยิ่มเล่าตี๋ให้เกียรติเราผู้แซ่ทัง กล่าวกับเราอย่างเกรงอกเกรงใจ มันยึดถือเราเป็นสหาย เราก็ยึดถือมันเป็นสหาย ระหว่างสหายพบปะสนทนากัน จะเป็นไรไป' "

เราถามว่า *'ยิ่มอั้วเกี้ยกลับเข้ายุทธจักร คิดรังควานก่าจู้ท่านมิใช่ไม่ทราบ มันเมื่อทรยศต่อก่าจู้ ท่านไหนเลยยึดถือมันเป็นสหายได้?'*

มันกลับกล่าวว่า *'เกรงว่าก่าจู้ทรยศผู้อื่น ไม่แน่ว่าผู้อื่นทรยศต่อก่าจู้'*

เซียงกัวฮุ้นกล่าวว่า

"เฒ่าแซ่ทังกล่าวเหลวไหล ก่าจู้มีคุณธรรมล้ำฟ้า ให้เกียรติแก่สหายไหนเลยทรยศต่อผู้คน มีแต่คนทรยศเนรคุณที่ทรยศต่อก่าจู้"

คำพูดนี้เมื่อเข้าหูเอี้ยเน้ยเต้ง ย่อมเข้าใจว่า "ก่าจู้" ที่ว่าหมายถึงตังฮึงปุกป่ายแต่เหล็งฮู้ชงและพวกทราบว่า มันกำลังกล่าวประจบยิ่มอั้วเกี้ย

เอี้ยเน้ยเต้งไหนเลยทราบความจริง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐ พี่น้องในนิกายหากจงรักภักดีต่อก่าจู้เช่นเดียวกับผู้อาวุโสเซียงกัวท่าน ยังกลัวทำงานใหญ่ไม่สำเร็จหรือ ท่านลำบากมากแล้ว ล่าถอยไปพักผ่อนเถอะ"

เซียงกัวฮุ้นงงงันวูบจึงกล่าว

"บริวารคิดเข้าพบก่าจู้ ทุกครั้งที่บริวารพบหน้าก่าจู้ รู้สึกคึกคักอักโข ทำงานขันแข็งเป็นพิเศษ ตลอดทั้งร่างร้อนผ่าว คล้ายเพิ่มพลังการฝึกปรือสิบปี"

เอี้ยเน้ยเต้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ก่าจู้วุ่นวายยิ่ง เกรงว่าไม่มีเวลาพบท่าน"

เซียงกัวฮุ้นล้วงมือไปในอกเสื้อ พอชักมือออกมา ใจกลางฝ่ามือเพิ่มไข่มุกสิบกว่าลูก เดินเข้าไปกล่าวเบาๆ ว่า

"เอี้ยจังก้วง บริวารออกไปทำงานครั้งนี้ ได้ไข่มุกมาสิบกว่าลูก ล้วนคารวะแก่จังก้วง ขอให้จังก้วงอนุญาตเราเข้าพบก่าจู้ ก่าจู้ยามยินดีไม่แน่ว่าจะเลื่อนตำแหน่งเราเมื่อถึงเวลาค่อยสมนาคุณใหม่"

เอี้ยเน้ยเต้งกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"พี่น้องกันเองไยต้องเกรงอกเกรงใจ ขอบคุณท่านมากแล้ว"

พลางลดสุ้มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

"เมื่ออยู่เบื้องหน้าก่าจู้ เราจะเสนอให้เลื่อนตำแหน่งท่านเป็นผู้อาวุโสตีกมังกรเขียวเอง"

เชียงกัวฮุ้นประสานมือคารวะจนจรดพื้นกล่าวว่า

"เรื่องนี้หากสำเร็จ เชียงกัวฮุ้นไม่กล้าลืมเลือนพระคุณยิ่งใหญ่ของก่าจู้กับจังก้วงไปชั่วชีวิต"

เอี้ยเน้ยเต้งกล่าวว่า

"ท่านรออยู่ที่นี้ ก่าจู้มีเวลาว่าง จะเรียกตัวท่านเข้าไป"

เชียงกัวฮุ้นรับคำ ยัดไข่มุกไปในมือมัน น้อมกายล่าถอยไป เอี้ยเน้ยเต้งผุดลุกขึ้น เดินส่ายอาดๆ เข้าห้องด้านใน

ผ่านไปอีกเนิ่นนาน ปรากฏคนชุดม่วงผู้หนึ่งเดินออกมาหยุดยืนที่กลางห้อง กล่าวเสียงกังวานว่า

"ก่าจู้ผู้เปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊ เลิศปรีชาสามารถมีคำสั่งให้ผู้อาวุโสตีกเสือขาวเชียงกัวฮุ้นคุมตัวเชลยเข้าพบ"

เชียงกัวฮันกล่าวว่า

"ขอบคุณในความกรุณาของก่าจู้ ขอให้ก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปีสยบทุกแคว้นธรณี"

จากนั้นติดตามหลังคนชุดม่วงเข้าไป ยิ่มอั้วเกี้ย เฮี่ยงมุ่งเทียน และเอี่ยงเอี้ยงหามเหล็งฮู้ชงตามติดอยู่ด้านหลัง ตลอดรายทางบนระเบียงเรียงรายเต็มไปด้วยนักบู๊ถือหอก ผ่านประตูเหล็กทั้งสิ้นสามบาน มาถึงระเบียงยาวสายหนึ่ง นักบู๊ทั้งหลายร้อยคนยืนเรียงรายเป็นสองแถว ในมือล้วนถือดาบยาวแววับเล่มหนึ่ง ยกชูไขว้สลับกัน

เชียงกัวฮุ้นและพรรคพวกต้องเดินก้มศีรษะผ่านไป ในดาบยาวหลายร้อยเล่มขอเพียงมีดาบเล่มหนึ่งฟันลงมาศีรษะก็จะหลุดจากบ่าแล้ว

ยิ่มอั้วเกี้ย เฮี่ยงมุ่งเทียนและพวกล้วนผ่านศึกมาอย่างช่ำชองล้วนไม่เห็นนักบู๊เหล่านี้อยู่ในสายตา แต่ก่อนที่จะได้พบตังฮึงปุกป่ายต้องเผชิญความอัปยศเช่นนี้ ต้องลอบขุ่นแค้นใจ เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ตังฮึงปุกป่ายไร้มารยาทต่อบริวาร ไหนเลยให้ทุกผู้คนจงรักภักดีได้ บริวารทั้งหลายที่ไม่กล้าทรยศ เพียงสยบต่ออำนาจบาตรใหญ่ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ ตังฮึงปุกป่ายหยามหยันผู้ห้าวหาญจะไม่แพ้พ่ายได้อย่างไร?'

เมื่อผ่านขบวนดาบ มาถึงหน้าประตูบานหนึ่ง หน้าประตูแขวนผ้าม่านหนาหนัก

เซียงกัวฮุ้นยื่นมือเลิกม่านเดินเข้าไป พลันปรากฏประกายเย็นเยียบวูบหนึ่ง

ทวนแปดเล่มไขว้สลับจ้วงแทงมาทางซ้ายขวา สี่เล่มเฉียดผ่านหน้าอก สี่เล่มเฉียดผ่านกลางหลัง ห่างกันไม่กี่นิ้ว เหล็งฮู้ชงเห็นชัดตา ถึงกับใจหายวาบ ยื่นมือแตะกระบี่ที่ซุกอยู่ใต้ขากางเกง กลับเห็นเซียงกัวฮุ้นยืนแน่วนิ่วไม่เคลื่อนไหว กล่าวเสียงกังวานว่า

"บริวารผ้อาวโสตึกเสือขาวเซียงกัวฮัน น้อมพบก่าจ้ผ้เปรื่องปราดทั้งบุ๊นบู๋ เลิศปรีชาสามารถ"

ภายในบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งอนุญาต นักบู๊ถือทวนทั้งแปดก็ล่าถอยไปสองฟากข้าง เหล็งฮู้ชงค่อยเข้าใจในบัดดล ที่แท้แปดทวนพุ่งพร้อมเพรียงเพียงเป็นการขู่ขวัญผู้คน หากแม้นผู้มามีใจเป็นอื่นเห็นแปดทวนทิ่มแทงถึงชักอาวุธออกปิดป้องเท่ากับเปิดโปงแผนอุบายแล้ว

พอเหยียบย่างเข้าไป เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ตำหนักที่ยาวนัก'

เห็นตำหนักกว้างสามสิบกว่าเชียะ แต่ลึกร่วมสามเชียะ ที่ปลายสุดจัดตั้งที่นั่ง นั่งไว้ด้วยชายชราเครายาวผู้หนึ่ง คือตังฮึงปุกป่ายแล้ว

ในตำหนักไร้หน้าต่าง ที่ประตูตำหนักจุดเทียนไขแววับ

ข้างกายตังฮึงปุกป่ายเพียงจุดตะเกียงน้ำมันสองดวง เปลวไฟสองบัดเดี๋ยวมืดบัดเดี๋ยวสว่าง กอปรกับอยู่ห่างไกล ดังนั้นไม่อาจเห็นโฉมหน้าคนผู้นี้โดยชัดตา

เซียงกัวฮุ้นคุกเข่าลงที่เชิงบันได กล่าวว่า

"ก่าจู้เปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊ เลิศปรีชาสามารถ ทำนุบำรุงนิกายศักดิ์สิทธิ์บารมีแผ่ไพศาล บริวารผู้อาวุโสตึกเสือขาวเซียงกัวฮุ้นคำนับก่าจู้"

คนรับใช้ชุดม่วงที่ข้างกายตังฮึงปุกป่ายตวาดด่า

"บริวารของท่านเข้าพบก่าจู้ ไฉนไม่คุกเข่า?"

ยิ่มอั้วเกี้ยครุ่นคิดในใจ

'ยังไม่ถึงเวลา คุกเข่าต่อท่านสักครั้งจะเป็นไร รอสักครู่ค่อยแล่เนื้อเถือหนังท่าน'

ดังนั้นก้มศีรษะคุกเข่าลง เฮี่ยงมุ่งเทียนเห็นยิ่มอั้วเกี้ยยังคุกเข่าตนเองก็คุกเข่าลง

เซียงกัวฮุ้นกล่าวว่า

"บริวารเราเฝ้าฝันใฝ่ หวังมีวาสนาพบหน้าก่าจู้สักครา วันนี้ก่าจู้อนุญาตเข้าพบนับเป็นบุญที่บรรพบุรุษมันสั่งสมมาสิบแปดรุ่น พอพบหน้าก่าจู้ยินดีจนสั่นงันงก ลืมคุกเข่าลง ก่าจู้โปรดให้อภัย"

เอี้ยเน้ยเต้งยืนอยู่ข้างกายตังฮึงปุกป่าย กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสเกี้ยไฉนพลีชีพเพื่อนิกาย ท่านเรียนบอกต่อก่าจู้"

เซียงกัวฮุ้นกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสเกี้ยกับบริวารรับคำสั่งก่าจู้ หวนนึกถึงหลายปีมานี้พวกเราได้รับการส่งเสริมจากก่าจู้ พระคุณยิ่งใหญ่ยากตอบแทน ก่าจู้คำนวณใดไม่เคยพลาดผิด ไม่ว่าส่งผู้ใดไปจับตัวเหล็งฮู้ชง ด้วยบุญบารมีของก่าจู้ต้องประสบความสำเร็จแน่นอน ก่าจู้ที่ส่งพวกเราทั้งสองไป

นับเป็นเกียรติอย่างสูง..."

เหล็งฮู้ชงนอนอยู่บนแคร่ ลอบแผดด่าในใจ

'ทุเรศนัก ในฉายาของเซียงกัวฮุ้น นับว่ามีคำ "ผู้กล้า" อยู่ด้วย ขณะกล่าวคำพูดเหล่านี้ ใบหน้ากลับไม่แดง ปราศจากยางอายจริงๆ'

ยามนั้น ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า

"น้องแซ่ตังฮึง เป็นท่านส่งคนไปจับตัวเราจริงๆ?"

สุ้มเสียงชราภาพ แต่แฝงพลังเปี่ยมล้น คำพูดพอกล่าว ในตำหนักบังเกิดเสียงสะท้อนกลับมา คาดว่าคนผู้นี้คือหัวหน้าตึกลมอสนีทั้งแปะฮิ้มแล้ว

(จบเล่ม 3)

ทะเบียน
เลือด
ฝูงใหญ่
จักร
4

บทที่ 31
ตังฮึงปุกป่าย

เอี้ยเน้ยเต้งกล่าวเสียงเย็นชา

"ทังแป๊ะฮิ้ม บน**ตำหนักเช่งเต็กตี้ง** *(ตำหนักเปรื่องปราด)* ไหน เลยปล่อยให้ท่านร่ำร้องตะโกนก้อง เมื่อพบพานก่าจู้ ไฉนไม่คุกเข่า และไม่ร้องขาน ก่าจู้เปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊?"

ทังแป๊ะฮิ้มแหงนหน้าหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ขณะที่เรากับน้องแซ่ตังฮึงคบหาเป็นสหาย ไหนเลยมีเด็กน้อยเจ้า ครั้งกระโน้นเรากับน้องแซ่ตังฮึงบกบั่นฝ่าความตาย เด็กโสโครกเจ้ายังไม่ถือกำเนิดมา ไหนเลยมีที่ให้เจ้ากล่าววาจา"

เหล็งฮู้ชงเบือนหน้ามอง เห็นทังแป๊ะฮิ้มผมขาวยาวสยายเคราเงินยวงลุกชี้ชันกล้ามเนื้อบนใบหน้าสั่นกระตุก ดวงตาลึมโพลง คราบโลหิตบนใบหน้าผนึกแข็งตัวมือเท้าถูกล่ามโซ่ตราตรวนลากสายโซ่ยาวเหยียด เมื่อกล่าวถึงตอนเดือดดาลสองมือสะบัดกวัดแกว่ง บังเกิดเสียงดังเครั้งคร้าง

ยิ่มอั้วเกี้ยความจริงดกเข่ากับที่ พอได้ยินเสียงโซ่ตรวน หวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ถูกคุมขังอยู่กันบึงไซโอ้ว ถึงกับพลุ่งพล่านใจจนร่างสั่นระริกคิดใคร่ลงมือ ได้ยินเอี้ยเน้ยเต้งกล่าวว่า

"อยู่เบื้องหน้าก่าจู้ กล้าไร้มารยาทปานนี้ นับว่าสามหาวจริงๆ ท่านลอบสมคบคิดกับจอมทรยศยิ่มอั้วเกี้ย ใช่ทราบความผิดหรือไม่?"

ทังแป๊ะฮิ้มกล่าวว่า

"ยิ่มก่าจู้เป็นหัวหน้านิกายรุ่นก่อน ป่วยหนักสาหัส ถอนตัวเร้นกาย จึงมอบภารกิจในนิกายแก่น้องแซ่ตังฮึง ไฉนบอกว่าเป็นจอมทรยศ น้องแซ่ตังฮึงท่านบอกกล่าวให้กระจ่างชัด ยิ่มก่าจู้ทรยศต่อนิกายอย่างไร?"

เอี้ยเน้ยเต้งกล่าวว่า

"ยิ่มอั้วเกี้ยหลังจากรักษาตัวทุเลา สมควรกลับเข้านิกายเรา แต่มันกลับขึ้นสู่เสียวลิ้มยี่ มั่วสุมกับเจ้าสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง ซงซัว ทั้งหลายมิใช่ทรยศต่อนิกายเป็นอะไร?"

"ยิ่มก่าจู้เป็นผู้บังคับบัญชาเก่าของน้องแซ่ตังฮึง พลังฝีมือและประสบการณ์ไม่แน่ว่าด้อยกว่าน้องแซ่ตังฮึง น้องแซ่ตังฮึง ท่านว่าใช่หรือไม่?"

เอี้ยเน้ยเต้งตวาดว่า

"อย่าได้ยกตนข่มผู้อื่นไปแล้ว ก่าจู้ไม่ถือสาหาความท่าน หากท่านกลับใจได้สำนึก วันพรุ่งนี้ยอมรับผิดกลางสำนักใหญ่ ก่าจู้จะไว้ชีวิตท่านสักครา ไม่เช่นนั้นท่านก็ทราบว่าจะมีผลสุดท้ายอย่างไร"

"ผู้แซ่ทังอายุเกือบแปดสิบ รำคาญในการมีชีวิตสืบไปแต่แรก ยังกลัวผลสุดท้ายอันใด?"

เอี้ยเน้ยเต้งตวาดสั่งว่า

"คุมตัวผู้คนมา"

คนรับใช้ชุดม่วงรับคำ ได้ยินเสียงโซ่ตรวนดังขึ้น คุมตัวผู้คนสิบกว่าคนเข้าสู่ตำหนัก มีทั้งบุรุษและสตรี ยังมีเด็กหลายคน ทังแป๊ะฮิ้มพอเห็นคนเหล่านั้น สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป ตวาดว่า

"เอี้ยเน้ยเต้ง ลูกผู้ชายกระทำการใด ขอรับผิดชอบแต่ผู้เดียว ท่านคร่ากุมบุตรหลานเรามาทำอะไร?"

เหล็งฮู้ชงเห็นดังฮึงปุกป่ายที่นั่งอยู่กลางตำหนัก สะท้านคราหนึ่ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้ยังไม่สิ้นมโนธรรม เห็นทังแป๊ะฮิ้มร้อนรุ่มใจปานนี้ อดหวั่นไหวใจมิได้'

เอี้ยเน้ยเต้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำสอนข้อที่สามของก่าจู้เป็นอะไร ลองท่องมาฟังดู"

ทังแป๊ะฮิ้มร้องเพ้ยไม่ตอบคำ เอี้ยเน้ยเต้งกล่าวว่า

"คนของตระกูลทังรับฟังไว้ ผู้ใดล่วงรู้คำสอนข้อที่สามของก่าจู้ ลองท่องมาฟังดู"

เด็กชายอายุประมาณสิบขวบผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ก่าจู้ผู้เปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊ เลิศปรีชาสามารถคำสอนข้อที่สามคือ กับศัตรูควรดุดัน ขุดรากถอนโคน ไม่ว่าบุรุษสตรีชราเยาว์วัย ไม่ละเว้นแม้สักคนเดียว"

"ประเสริฐ ทารกน้อย คำสอนของก่าจู้ทั้งสิบข้อ เจ้าท่องได้หรือไม่?"

"ล้วนท่องได้ วันใดไม่ท่องคำสอนของก่าจู้ ก็กินไม่ได้นอนไม่หลับ หลังจากท่องคำสอนของก่าจู้ ฝึกฝีมือรุดหน้า ต่อสู้มีพละกำลัง"

เอี้ยเน้ยเต้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"กล่าวถูกต้อง คำพูดนี้เป็นผู้ใดสอนเจ้า?"

"เป็นบิดาสอนให้"

เอี้ยเน้ยเต้งชี้มือไปยังทังแป๊ะฮิ้ม กล่าวว่า

"มันเป็นใคร?"

"เป็น**เอี่ยเอี้ย** *(ปู่)*"

เอี้ยเน้ยเต้งกล่าวว่า

"เอี่ยเอี้ยเจ้าไม่ท่องคำสอนของก่าจู้ ไม่เชื่อฟังคำพูดของก่าจู้

กลับทรยศต่อก่าจู้เจ้าเห็นเป็นอย่างไร?"

"เอี่ยเอี้ยไม่ถูก ทุกผู้คนควรท่องคำสอนของก่าจู้ เชื่อฟังคำพูดของก่าจู้"

เอี้ยเน้ยเต้งกล่าวว่า

"หลานชายเป็นเด็กทารก ยังเข้าใจเหตุผล ท่านอายุสูงวัยปูนนี้ไฉนกลับเลอะเลือนงมงาย?"

ทังแป๊ะฮิ้มกล่าวว่า

"เราเพียงพบปะพูดจากับคนแซ่ยิ่มและคนแซ่เฮี่ยง พวกมันให้เราทรยศต่อก่าจู้ เราหาได้รับปากไม่"

มันเห็นบุตรหลานสิบกว่าชีวิตล้วนถูกคร่ากุม ต้องเสียงอ่อนลง เอี้ยเน้ยเต้งกล่าวว่า

"หากท่านกล่าวเช่นนี้แต่แรก ก็ไม่มีปัญหาแล้ว ตอนนี้ท่านยอมรับผิดแล้วหรือไม่?"

"เราไม่ผิด เราไม่ได้ทรยศต่อนิกาย ยิ่งไม่ได้ทรยศต่อก่าจู้"

เอี้ยเน้ยเต้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านเมื่อไม่ยอมรับผิด เราก็ไม่อาจช่วยท่านได้ พวกเราคุมตัวครอบครัวมันไป นับแต่นี้ห้ามไม่ให้พวกมันรับประทานข้าวสักเม็ดดื่มน้ำสักหยด"

คนรับใช้ชุดม่วงหลายคนรับคำ คุมตัวผู้คนสิบกว่าคนนั้นหมายจากไป ทังแป๊ะฮิ้มร้องทัดทานไว้ กล่าวกับเอี้ยเน้ยเต้งว่า

"ตกลง เรายอมรับผิด ก่าจู้โปรดอภัยละเว้น"

เอี้ยเน้ยเต้งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านบอกว่าขณะที่ท่านบุกบั่นฝ่าความตาย เรายังไม่ถือกำเนิดเกิดมาใช่หรือไม่?"

"เรากล่าวผิดไปแล้ว"

"ท่านกล่าวโดยง่ายดายนัก อยู่เบื้องหน้าก่าจู้ ท่านไฉนไม่คุกเข่า?"

ทังแป๊ะฮิ้มกล่าวว่า

"เรากับก่าจู้สาบานเป็นพี่น้อง หลายสิบปีมานี้นั่งในตำแหน่งเท่าเทียมกัน"

พลันส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

"น้องแซ่ตังฮึง ท่านเห็นเล่ากอกอ *(พี่ผู้ชรา)* ถูกหยามหยันไฉนไม่เอ่ยปากสักคำ ท่านต้องการให้เล่ากอกอคุกเข่าต่อท่านก็ง่ายดายยิ่ง ขอเพียงท่านกล่าวคำเดียวเล่ากอกอแม้ตายเพื่อท่านก็ไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า"

ยามกะทันหันในตำหนักเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง ทุกผู้คนเฝ้ามองดูตังฮึงปุกป่าย รอให้เขาเอ่ยปาก แต่ผ่านไปเนิ่นนาน ตังฮึงปุกป่ายยังไม่ส่งเสียง

ทังแป๊ะฮิ้มร้องว่า

"น้องแซ่ตังฮึง หลายปีมานี้เราคิดพบหน้าท่านสักครั้งยังยากลำบาก ท่านเร้นกายฝึกคัมภีร์ทานตะวัน ทราบหรือไม่ว่าคนเก่าแก่ในนิกายแตกสานซ่านเซ็น ภัยลามถึงหัวคิ้วแล้ว?"

เอี้ยเน้ยเต้งตวาดว่า

"เหลวไหล คุกเข่าลง"

คนรับใช้ชุดม่วงสองคนตวาดโดยพร้อมเพรียง ตวัดเท้าเตะใส่ข้อพับขาของทังแป๊ะฮิ้ม ได้ยินเสียงโครมโครม คนชุดม่วงทั้งสองกลับถูกกระแทกสะท้อนจนกระดูกข้อเท้าหัก ร่างปลิวลิ่วออกไป

ทังแป๊ะฮิ้มร้องว่า

"น้องแซ่ตังฮึง เราต้องการได้ยินท่านกล่าวจากปากเองสักคำ แม้ตายก็ยินยอม สามปีมานี้ท่านไม่ส่งเสียงแม้สักคำเดียว พี่น้องในนิกายถึงกับระแวงสงสัยว่าท่านถูกลอบทำร้าย รับประทานยากลายเป็นใบ้"

เอี้ยเน้ยเต้งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"โอษฐ์ทองของก่าจู้ ไหนเลยยอมเอื้อนเอ่ยเพราะคนทรยศท่านพวกเราคุมตัวมันไป"

คนรับใช้ชุดม่วงแปดคนสะอึกเข้ามาตามเสียง ทั้งแป๊ะฮิ้มพลันกวัดแกว่งโซ่เหล็กสะอึกเข้าหาตังฮึงปุกป่าย ร้องดังๆ ว่า

"น้องแซ่ตังฮึง เราจะขอดูว่าผู้ใดทำร้ายท่านพูดไม่ได้"

คนรับใช้ชุดม่วงทั้งแปดครั่นคร้ามต่ออานุภาพของมัน ไม่กล้าคุกคามเข้าใกล้ เอี้ยเน้ยเต้งร้องสั่งว่า

"จับมันไว้"

นักบู๊ที่หน้าตำหนักได้แต่โห่ร้องตรงหน้าประตู ไม่กล้าเข้าตำหนักมา ในนิกายมีกฎเคร่งครัด สาวกนิกายหากพกพาอาวุธเข้าตำหนักเปรื่องปราดแม้สักก้าวเดียวจะมีโทษถึงประหาร

ตังฮึงปุกป่ายพลันผุดลุกขึ้น คิดเข้าหลังตำหนัก ทั้งแป๊ะฮิ้มร้องทัดทานว่า

"น้องแซ่ตังฮึง อย่าเพิ่งไป"

พร้อมกับเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น แต่สองเท้ามันถูกตราตรวนเคลื่อนไหวไม่สะดวกพลันสะดุดล้มลง ดังนั้นกลิ้งตัวไปตามสภาวะหลายทอด

เอี้ยเน้ยเต้งร้องดังๆ ว่า

"คนทรยศบังอาจนักคิดลอบทำร้ายก่าจู้ นักบู๊ทั้งหลายรีบเข้ามาจับกุมคนทรยศ"

ยิ่มอั้วเกี้ยเห็นตังฮึงปุกป่ายคิดผละจากไป ทั้งแป๊ะฮิ้มยังอยู่ห่างไกลยากที่จะตามทันได้ ดังนั้นล้วงเหรียญอีแปะจากอกเสื้อสามเหรียญเกร็งกำลังใส่ฝ่ามือ ซัดขว้างใส่ตังฮึงปุกป่าย เอี่ยงเอี้ยงก็ร้องว่า

"ลงมือเถอะ"

เหล็งฮู้ชงกระโดดปราดขึ้น ดึงกระบี่จากในผ้าพันแผล เฮี่ยง

มุ่งเทียนก็ดึงอาวุธจากไม้คานบนแคร่หาม แยกย้ายส่งให้กับยิ่มอั้วเกี้ยและเอี่ยงเอี้ยง จากนั้นดึงมือโดยแรงเชือกใต้แคร่หามกลับเป็นแส้อ่อนเส้นหนึ่ง คนทั้งสี่พากันทุ่มเทตัวเบาโลดแล่นไป

ได้ยินตังฮึงปุกป่ายร้องโอยคำหนึ่ง หน้าผากถูกเหรียญอีแปะซัดใส่โลหิตไหลหลั่งออกมา ขณะที่ยิ่มอั้วเกี้ยซัดเหรียญอีแปะออก ยังอยู่ห่างหลายร้อยเชียะ เมื่อซัดต้องหน้าผาก เรี่ยวแรงก็อ่อนโทรมเพียงสะกิดผิวหนังเป็นบาดแผล แต่ตังฮึงปุกป่ายมีฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน กลับหลบเหรียญอีแปะไม่พ้นย่อมเป็นไปไม่ได้

ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ตังฮึงปุกป่ายนี้เป็นตัวปลอม"

เฮี่ยงมุ่งเทียนโบกสะบัดแส้ออก ม้วนพันใส่สองเท้าเอี้ยเน้ยเต้งฉุดลากมันล้มลง ตังฮึงปุกป่ายยกมือปิดหน้าวิ่งหนี เหล็งฮู้ชงวิ่งอ้อมไปดักสกัด จ่อกระบี่ใส่ ตวาดว่า

"หยุดไว้"

มิคาดตังฮึงปุกป่ายกลับไม่ยั้งเท้า พุ่งเข้าหาปลายกระบี่ เหล็งฮู้ชงหดกระบี่กลับตบฟาดฝ่ามือซ้ายออก ตังฮึงปุกป่ายก็หงายร่างล้มลง ยิ่มอั้วเกี้ยกระโดดปราดมา ยื่นมือคว้าจับคอเสื้อตังฮึงปุกป่าย ฉุดลากคนถึงหน้าประตูตำหนักร้องดังๆ ว่า

"เจ้าผู้นี้สวมรอยเป็นตังฮึงปกป่าย สร้างความว่นวายแก่นิกายสุริยันจันทรา เราทั้งหมดดูโฉมหน้ามันให้ชัดตา"

เห็นคนผู้นี้มีเค้าใบหน้าคลับคล้ายตังฮึงปุกป่าย เพียงแต่ตอนนี้มีสีหน้าประหวั่นลนลาน เปรียบกับตังฮึงปุกป่ายที่มั่นใจในตัวเอง นับว่าแตกต่างกันดุจฟ้ากับดิน เหล่านักบู๊หันไปมองหน้ากัน แตกตื่นจนไม่อาจกล่าวกระไรได้

ยิ่มอั้วเกี้ยร้องถามว่า

"เจ้าเรียกว่าอะไร หากไม่บอกมา เราจะฟาดศีรษะเจ้าให้แหลกเละ"

คนผู้นั้นตัวสั่นงันงก กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ผู้...ผู้ต่ำต้อย...เรียกว่า...เรียกว่า..."

เฮี่ยงมุ่งเทียนจี้สกัดจุดบนร่างเอี้ยเน้ยเต้งหลายแห่ง ฉุดลากมันถึงหน้าตำหนักตวาดถามว่า

"คนผู้นี้ที่แท้เรียกว่าอะไร?"

เอี้ยเน้ยเต้งเชิดหน้ากล่าวว่า

"เจ้าเป็นตัวอะไร ไหนเลยคู่ควรถามเรา เราจดจำออกว่า เจ้าเป็นคนทรยศเฮี่ยงมุ่งเทียน นิกายสุริยันจันทราขับเจ้าออกจากนิกายแต่แรก เจ้าอาศัยอะไรกลับผาไม้ดำ?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"เราขึ้นผาไม้ดำ เพื่อจัดการกับคนโฉดชั่วเจ้า"

พลางยกมือขวาฟันลง ฟันกระดูกข้อเท้าซ้ายของมันหักไป มิคาดเอี้ยเน้ยเต้งฝีมือธรรมดาสามัญ จิตใจกลับเข้มแข็งนักตวาดว่า

"เจ้าเก่งกล้าก็ฆ่าเรา ทรมานบิดาเช่นนี้ นับเป็นนักสู้ผู้กล้าอันใด"

เฮี่ยงมุ่งเทียนบอกไม่ง่ายดายปานนั้น ยกมือฟันลงก็ฟันกระดูกข้อเท้าขวาของมันหักไป กดมันลงกับพื้น เอี้ยเน้ยเต้งสองเท้าแตะพื้น กระดูกหักที่เท้าก็ทิ่มขึ้นมาสร้างความเจ็บปวดทรมานยิ่ง แต่มันกลับไม่แค่นเสียงแม้สักคำเดียว

เฮี่ยงมุ่งเทียนชูนิ้วหัวแม่มือ ชมว่าเป็นลูกผู้ชายอันเข้มแข็งไม่เคี่ยวเข็ญทรมานมันอีก ต่อยหมัดใส่ท้องดังฮึงปุกป่ายตัวปลอมเบาๆ ถามว่า

"เจ้าเรียกว่าอะไร?"

คนผู้นั้นร้องโอยออกมากล่าวว่า

“ผู้...ต่ำต้อย...เรียกว่า...เปา...เปา...”

“เจ้าแซ่เปา ใช่หรือไม่?”

“ถูก...ถูกแล้ว เปา...เปา...”

ตะกุกตะกักอยู่ครึ่งค่อนวัน บอกไม่ถูกว่าชื่อเปาอะไร จากนั้นทุกผู้คนสูดได้กลิ่นเหม็นคละคลุ้ง เห็นเป้ากางเกงมันเปียกซุ่มโชก ที่แท้แตกตื่นจนอุจจาระปัสสาวะเรี่ยราดแล้ว

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

“เรื่องไม่อาจชักช้า พวกเราเสาะหาตังฮึงปุกป่ายสำคัญกว่า”

พลางหิ้วร่างคนแซ่เปาขึ้น ร้องว่า

“พวกเจ้าล้วนเห็นแล้ว คนผู้นี้สวมรอยเป็นตังฮึงปุกป่าย สร้างความวุ่นวายแก่นิกายเรา พวกเราจะไปสืบสาวข้อเท็จจริง เราคือก่าจู้ที่แท้จริงของพวกเจ้ายิ่มอั้วเกี้ย พวกเจ้ารู้จักหรือไม่?”

นักสู้ทั้งหลายล้วนเป็นชายหนุ่มอายุยี่สิบเศษ ย่อมไม่รู้จัก นับแต่ตังฮึงปุกป่ายขึ้นครองตำแหน่ง เหล่าคนสนิทล้วนไม่เอ่ยถึงเรื่องของก่าจู้รุ่นก่อน ดังนั้นนักบู๊เหล่านี้กระทั่งชื่อยิ่มอั้วเกี้ยยังไม่เคยได้ยินมา

เซียงกัวฮุ้นร้องดังๆ ว่า

“ตังฮึงปุกป่ายน่ากลัวถูกเอี้ยเน้ยเต้งและพวกทำร้ายถึงแก่ชีวิต ยิ่มก่าจู้ท่านนี้คือก่าจู้นิกายเรา นับแต่นี้ทั้งหมดล้วนจงรักภักดีต่อยิ่มก่าจู้”

พลางคุกเข่าต่อยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

“บริวารน้อมพบก่าจู้ ก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี”

เหล่านักบู๊จดจำออกว่าเซียงกัวฮุ้นเป็นบุคคลชั้นสูงในนิกาย เห็นมันหมอบกราบต่อยิ่มอั้วเกี้ย ตังฮึงปุกป่ายก็เป็นตัวปลอม เอี้ยเน้ยเต้งที่กุมอำนาจใหญ่ก็ถูกผู้คนหักเท้าทั้งสอง จับโยนกับพื้น ดังนั้นผู้คนหลายคนคุกเข่าต่อยิ่มอั้วเกี้ย ร้องขานว่า

"ก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"

นักบู๊ที่หลงเหลือทยอยคุกเข่าลง คำ "ก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี" ทั้งหมดร้องขานวันละหลายเที่ยว ย่อมกล่าวด้วยความสันทัดจัดเจน

ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พวกเจ้าเฝ้าทางขึ้นลงผาไม้ดำ ห้ามไม่ให้ผู้ใดขึ้นลงหน้าผา"

ยามนั้นเฮี่ยงมุ่งเทียนสั่งคนไขโซ่ตรวนให้กับท้งแป๊ะฮิ้ม ท้งแป๊ะฮิ้มห่วงใยกังวลความอยู่รอดปลอดภัยของตังฮึงปุกป่าย กระชากคอเสื้อเอี้ยเน้ยเต้ง ตวาดว่า

"เจ้า...เจ้าคงทำร้ายน้องแซ่ตังฮึงเราแล้ว"

เอี้ยเน้ยเต้งหลับตาลง โดยไม่แยแสสนใจ ท้งแป๊ะฮิ้มตวัดมือตบใส่ตวาดถามว่า

"น้องแซ่ตังฮึงเราที่แท้เป็นไรแล้ว?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนรีบกล่าวว่า

"ลงมือเบากว่านี้"

แต่ว่าไม่ทันการณ์ ท้งแป๊ะฮิ้มใช้พลังเพียงสามส่วน ก็ตบเอี้ยเน้ยเต้งสิ้นสติไป

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวกับเหล่าคนรับใช้ชุดม่วงว่า

"ผู้ใดล่วงรู้ร่องรอยตังฮึงปุกป่ายรีบบอกมา จะปูนบำเหน็จรางวัลอย่างงาม"

ร้องถามติดต่อกันสามครั้ง หามีคนตอบรับไม่ พริบตานั้น ยิ่มอั้วเกี้ยจิตใจเย็นเฉียบ เขาถูกคุมขังอยู่ในคุกมืดกันทะเลสาบไซโอ้วสิบกว่าปี นอกจากฝึกฝีมือ ก็เฝ้าครุ่นคิดว่า หลังจากได้รับอิสระ จะจัดการกับตังฮึงปุกป่ายอย่างไร มิคาดวันนี้บุกขึ้นผาไม้ดำ กลับพบพานตัวปลอม คาดว่าตังฮึงปุกป่ายไม่มีชีวิตอยู่ในโลก อย่างนั้น

เดี่ยวเข็ญทรมานเอี้ยเน้ยเต้งกับเศษสวะแซ่เปานี้ จะมีรสชาติอันใด

ยิ่มอั้วเกี้ยกวาดตาผ่านคนรับใช้ชุดม่วงที่ยืนกระจัดกระจายอยู่รอบตำหนักทั้งสิบกว่าคน ยามผิดหวังบังเกิดอารมณ์หงุดหงิด ตวาดว่า

"พวกเจ้าทราบดีว่าตังฮึงปุกป่ายเป็นตัวปลอม กลับสมคบคิดกับเอี้ยเน้ยเต้งหลอกลวงพี่น้องในนิกาย ทุกผู้คนล้วนไม่อาจอภัยละเว้น"

พลางขยับกายวูบ สะอึกเข้าหา สะบัดฝ่ามือตบฉาดฉาดสี่ครั้ง ฝ่ามือพอตบผ่านคนรับใช้ชุดม่วงสี่คนไม่แค่นเสียงแม้สักคำเดียว ก็ล้มตายลง คนรับใช้ที่เหลือส่งเสียงร้องด้วยความตระหนก แตกฮือหลบหนีไป

ยิ่มอั้วเกี้ยแสยะยิ้มกล่าวว่า

"คิดหนีหรือ หนีไปที่ใด?"

พลางก้มกายเก็บโซ่ตรวนที่ปลดจากร่างทังแป๊ะฮิ้มขึ้นจากพื้น ซัดขว้างใส่กลุ่มคน พริบตานั้นเลือดเนื้อผู้คนสาดกระจาย ปรากฏผู้คนอีกเจ็ดแปดคนล้มตายลง

เอี่ยงเอี้ยงเห็นบิดามีท่าทีผิดปรกติ รีบเข้าไปฉุดมือยิ่มอั้วเกี้ยไว้ ร้องเรียกว่า

"บิดา"

ในกลุ่มคนรับใช้ ปรากฏคนผู้หนึ่งเดินออกมาคุกเข่าลง กล่าวว่า

"เรียนก่าจู้ ตังฮึงก่า...ตังฮึงปุกป่ายยังไม่ตาย"

ยิ่มอั้วเกี้ยยินดียิ่ง สะอึกเข้าไปคว้าจับหัวไหล่มัน ตวาดถามว่า

"ตังฮึกปุกป่ายยังไม่ตาย?"

คนผู้นั้นเพิ่งรับคำ ก็ส่งเสียงร้องออกมาสิ้นสติไป ที่แท้ยิ่มอั้วเกี้ยยามพลุ่งพล่านใช้กำลังเกินไป กลับบีบกระดูกไหล่ของมันแหลกละเอียด ยิ่มอั้วเกี้ยโยกคลอนร่างมัน คนผู้นั้นยังไม่ฟื้นคืนสติมา ดังนั้นเหลียวหน้าไปยังเหล่าคนรับใช้ตวาดว่า

"ตังฮึงปุกป่ายอยู่ที่ใด รีบนำทาง หากชักช้าจะฆ่าให้หมดสิ้น"

คนรับใช้ผู้หนึ่งคุกเข่าลง กล่าวว่า

"เรียนก่าจู้ ที่อยู่ของตังฮึงปุกป่ายเร้นลับยิ่ง มีแต่เอี้ยเน้ยเต้งล่วงรู้วิธีเปิดประตูลับ พวกเราแก้ไขคนทรยศแซ่เอี้ยฟื้นคืนสติมา มันสามารถชักนำก่าจู้ไป"

ยิ่มอั้วเกี้ยร้องสั่งว่า

"รีบตักน้ำเย็นมา"

คนรับใช้ชุดม่วงเหล่านี้ล้วนแคล่วคล่องยิ่งนัก ปรากฏผู้คนห้าคนวิ่งตะบึงออกจากตำหนัก แต่กลับมาเพียงสามคน ทุกผู้คนถืออ่างน้ำคนละใบ ที่หลงเหลืออีกสองคนฉวยโอกาสหลบหนีไป น้ำเย็นทั้งสามอ่างพอสาดใส่ศีรษะเอี้ยเน้ยเต้ง เอี้ยเน้ยเต้งก็ลืมตาฟื้นคืนสติมาช้าๆ

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ผู้แซ่เอี้ย เราเคารพท่านเป็นลกผู้ชายอันเข้มแข็ง ไม่เคี่ยวเข็ญทรมานท่าน ตอนนี้หนทางขึ้นลงผาไม้ดำถูกตัดขาด ตังฮึงปุกป่ายแม้ติดปีกก็บินหนีไม่พ้น ท่านนำพวกเราไปหามัน สะสางบุญคุณความแค้นให้เด็ดขาด ไยมิใช่สมใจยิ่ง"

เอี้ยเน้ยเต้งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ตังฮึงก่าจู้มีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน พวกเจ้ากล้าไปหาที่ตายก็ประเสริฐ ตกลงเราจะพาพวกเจ้าไปพบเขา"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวกับเซียงกัวฮุ้นว่า

"เซียงกัวเฮีย พวกเราทั้งสองทำหน้าที่คนแบกหามชั่วคราว หามเจ้าผู้นี้ไปพบตังฮึงปุกป่าย"

พลางตะปบร่างเอี้ยเน้ยเต้งขึ้น จัดวางลงบนแคร่หาม เอี้ยเน้ยเต้งกล่าวว่า

"เดินเข้าด้านใน"

เฮี่ยงมุ่งเทียนและเซียงกัวฮุ้นหามแคร่นำทาง ยิ่มอั้วเกี้ย เหล็งฮู้ชง เอี่ยงเอี้ยง ทังแป๊ะฮิ้ม ทั้งสี่ติดตามอยู่ด้านหลัง

ขบวนผู้คนเข้าสู่หลังตำหนักเปรื่องปราด ผ่านระเบียงยาวสายหนึ่งมาถึงสวนดอกไม้หลังหนึ่งเข้าสู่ห้องศิลาเล็กๆ ทางซ้ายสุดเอี้ยเน้ยเต้งกล่าวว่า

"ผลักผนังซ้ายมือ"

ทังแป๊ะฮิ้มยื่นมือผลัก ที่แท้ผนังด้านนั้นเคลื่อนไหวได้ ปรากฏเป็นประตูบานหนึ่ง ภายในยังมีประตูเหล็กอีกชั้นหนึ่ง เอี้ยเน้ยเต้งล้วงกุญแจพวงหนึ่งส่งให้ทังแป๊ะฮิ้มเปิดไขประตูเหล็ก ภายในปรากฏเป็นอุโมงค์สายหนึ่ง

ทุกผู้คนเดินลงอุโมงค์ เห็นสองฟากข้างอุโมงค์จุดตะเกียงน้ำมันส่องแสงสลัวรางเลือน บรรยากาศเย็นยะเยือก ยิ่มอั้วเกี้ยครุ่นคิดขึ้น

'ตังฮึงปกป่ายคมขังเราอย่กันทะเลสาบไซโอ้ว มิคาดกรรมตามสนองตัวเองก็เข้าคุกคุมขัง อุโมงค์สายนี้ไม่ประเสริฐเลิศกว่าหมู่บ้านเหมยเขาโกวซัวเท่าใด'

ไหนเลยจะคาดพอเลี้ยวโค้งหลายครา เบื้องหน้าสายตากระจ่างจ้า ทุกผู้คนพลันสูดได้กลิ่นหอมของบุปผชาติ รู้สึกปลอดโปร่งแจ่มใส

พอออกจากทางอุโมงค์ พบว่าอยู่ในสวนดอกไม้กะทัดรัดสวนหนึ่ง เพาะปลูกเหมยแดงไผ่เขียว ต้นสนต้นแป๊ะขจี ตกแต่งอย่างพิถีพิถัน ภายในสระมีนกเป็ดน้ำหลายคู่แหวกว่ายอย่างรื่นรมย์ ข้างสระยังมีกระเรียนขาวสี่ตัว

ทุกผู้คนคิดไม่ถึงจะพบเห็นทิวทัศน์ตระการตาเช่นนี้ อดตื่นเต้นมิได้ พออ้อมภูเขาจำลองลูกหนึ่ง เห็นในสวนดอกไม้ เพาะปลูกแต่กุหลาบสีชมพูและสีแดงสด ประชันสีสันงามละลาน

เอี่ยงเอี้ยงเบือนหน้ามองเหล็งฮู้ชง เห็นเขาเผยอยิ้มออกมา จึงถามว่า

"ท่านเห็นว่าที่นี่ดีหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราหลังจากขับตังฮึงปุกป่ายออกไป เราท่านพักอยู่ที่นี่หลายเดือน ท่านสอนเราดีดพิณ มีความสุขนัก"

"ท่านไม่ได้กล่าวหลอกลวงเรา?"

"เกรงว่าเราเรียนไม่สำเร็จ ขอพั่วพั้วอย่าได้ตำหนิ"

เอี่ยงเอี้ยงหัวร่อคิกออกมา คนทั้งสองชื่นชมทิวทัศน์ ถูกทอดทิ้งล้าหลัง เห็นเฮี่ยงมุ่งเทียนและเชียงกัวฮุ้นหามเอี้ยเน้ยเต้งเข้าสู่ห้องกะทัดรัดหลังหนึ่ง ดังนั้นรีบติดตามไป

พอเหยียบย่างเข้าห้อง ก็สูดได้กลิ่นหอมของดอกไม้อันเข้มข้น เห็นกลางห้องแขวนภาพวาดใบหนึ่ง เป็นรูปหญิงงามสามนาง บนโต๊ะจัดวางเบาะแพรลายดอกไม้ เหล็งฮู้ชงต้องครุ่นคิดในใจ

'นี่เป็นห้องหอของสตรีตังฮึงปุกป่ายไฉนพักอยู่ที่นี้ ใช่แล้วนี่เป็นที่อยู่ของสนมรักมัน มันตกอยู่ในรังรักอันอบอุ่น ไม่สนใจภารกิจในนิกาย'

ได้ยินห้องด้านในบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"เน้ยตี๋ ท่านพาผู้ใดมา?"

สุ้มเสียงแหลมเล็ก แต่หลอดเสียงหยาบยิ่ง คล้ายบุรุษคล้ายสตรี ชวนให้ผู้รับฟังขนลุกเกรียว

เอี้ยเน้ยเต้งกล่าวว่า

"เป็นสหายเก่าของท่าน มันมิอาจไม่พบท่าน"

คนที่ห้องด้านในกล่าวว่า

"ที่นี้มีแต่ท่านเข้ามาได้ นอกจากท่านแล้ว เราไม่ต้องการพบ

ผู้ใดทั้งสิ้น"

คำพูดตอนท้ายออดอ้อนดุจสตรี แต่สุ้มเสียงแสดงว่าเป็นบุรุษชัดๆ

ยิ่มอั้วเกี้ย เฮี่ยงมุ่งเทียน เอี่ยงเอี้ยง ทั้งแป๊ะฮิ้มล้วนคุ้นเคยกับดังฮึงปุกป่าย ฟังออกว่านี่เป็นเสียงของเขา แต่คล้ายดัดสุ้มเสียงเล่นเป็นตัวเอกบนเวทีงิ้ว กลับไม่คล้ายล้อเล่น ต้องหันไปมองหน้ากันด้วยความตระหนก

เอี้ยเน้ยเต้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราไม่พามันมา มันจะฆ่าเรา เราไหนเลยตายโดยที่ไม่พบหน้าท่านได้?"

คนที่ห้องด้านในร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"ผู้ใดกล้ารังแกท่าน เป็นยิ่มอั้วเกี้ยหรือ ท่านเรียกมันเข้ามา"

ยิ่มอั้วเกี้ยได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งกล่าวคำเดียวก็คาดเดาว่าเป็นตนเองต้องเลื่อมใสในสติปัญญาของเขา โบกมือให้ทุกคนเข้าไป เชียงกัวฮุ้นเลิกม่านประตูที่ปักรูปดอกโบตั๋นขึ้น หามเอี้ยเน้ยเต้งเข้าห้องด้านในทุกผู้คนก็ติดตามเข้าไป

ภายในห้องจัดดอกไม้เป็นพุ่มพวง กลิ่นแป้งประทินโฉมอบอวลข้างโต๊ะเครื่องแป้งทางขวามือนั่งไว้ด้วยคนสวมเสื้อสีชมพู มือซ้ายถือสะดึงปักดอกไม้ มือขวาถือเข็มปักดอกไม้ กำลังเงยหน้าขึ้นสีหน้าปรากฏแววเคลือบแคลงสงสัย

แต่ความตื่นเต้นสงสัยของคนผู้นี้ ยังไม่เท่ากับยิ่มอั้วเกี้ยและพวกนอกจากเหล็งฮู้ชงแล้ว ทุกผู้คนจดจำออกว่า คนผู้นี้คือตังฮึงปุกป่ายที่ช่วงชิงตำแหน่งหัวหน้านิกายสุริยันจันทรา สิบกว่าปีมานี้ได้รับการยกย่องว่ามีฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน แต่ตอนนี้เขาโกนหนวดเคราทิ้งใบหน้ากลับพอกแป้ง แบบเสื้อผ้าที่สวมใส่ไม่ชายไม่หญิง ความฉุดฉาด

ของสีสันต่อให้สวมใส่บนเรือนร่างเอี่ยงเอี้ยงยังเห็นว่าบาดตาเกินไป

อัจฉริยะประหลาดที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินผู้นี้ กลับหลบซ่อนตัวปักดอกไม้อยู่ในหอห้อง

ยิ่มอั้วเกี้ยความจริงเดือดดาลดั่งแค้น ยามน้อดขบขันมิได้ตวาดถามว่า

"ตังฮึงปุกป่าย ท่านแสร้งเป็นเสียสติหรือ?"

ตังฮึงปุกป่ายร้องเสียงแหลมเล็ก

"เป็นยิ่มก่าจู้จริงๆ ในที่สุดท่านมาแล้ว เน้ยตี๋ ท่าน...ท่านเป็นไรไป มันทำร้ายท่านหรือ?"

พลันโถมถึงข้างกายเอี้ยเน้ยเต้ง โอบอุ้มมันขึ้น วางบนเตียงอย่างแผ่วเบา สีหน้าปรากฏแววรักเวทนา ปลอบโยนว่า

"ไม่เป็นไร เพียงกระดูกข้อเท้าหัก ท่านวางใจ เราจะเชื่อมต่อให้แก่ท่าน"

พลางถอดรองเท้าให้แก่มัน ดึงผ้าห่มที่ผ่านการรมควันกำยานคลุมลงบนร่างมัน กลับคล้ายภรรยาผู้นุ่มนวลปรนนิบัติสามีก็มิปาน

ทุกผู้คนคิดหัวร่อ แต่สภาพเหตุการณ์ลี้ลับเกินไป กลับหัวร่อไม่ออก ม่านประตูแพรนุ่มนวล ในหอห้องอันเฉิดฉายกลับปกคลุมด้วยกลิ่นอายปีศาจอันชั่วร้าย

ตังฮึงปุกป่ายล้วงผ้าเช็ดหน้าแพรผืนหนึ่ง เช็ดหยาดเหงื่อและคราบสกปรกบนใบหน้าเอี้ยเน้ยเต้งอย่างแช่มช้า เอี้ยเน้ยเต้งกระซากเสียงว่า

"ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า ท่านพิรี้พิไรกับเราทำอะไร ท่านหากสามารถขับไล่ศัตรู ค่อยสนิทสนมกับเราก็ไม่สาย"

ตังฮึงปุกป่ายรับคำอย่างยิ้มแย้มว่า

"ทราบแล้ว ท่านอย่าได้มีโทสะ เจ็บปวดที่เท้ากระมัง ช่าง

ทำให้ผู้คนเจ็บปวดใจนัก"

เรื่องประหลาดเช่นนี้ ยิ่มอั้วเกี้ยและพวกล้วนไม่เคยได้ยินได้ฟังมา ในโลกแม้มีบุรุษชอบเด็กชายอยู่มากหลาย แต่ตังฮึงปุกป่ายเป็นก่าจู้อันยิ่งใหญ่ ไฉนยอมแต่งตัวเป็นสตรี ลดตัวเป็นนางบำเรอ เอี้ยเน้ยเต้งเกรี้ยวกราดต่อเขา เขากลับ *"นุ่มนวลเอาใจ"* พริบตานั้นผู้คนทั้งประหลาดใจ ทั้งสะอิดสะเอียน

ทังแป๊ะฮิ้มอดสืบเท้าออกไปมิได้ร้องว่า

"น้องแซ่ตังฮึง ท่าน...ท่านที่แท้ทำอะไร?"

ตังฮึงปุกป่ายเงยหน้าขึ้น ถามเสียงเครียดว่า

"ผู้ที่ทำร้ายเน้ยตี๋เรา มีท่านอยู่ด้วยหรือไม่?"

ทังแป๊ะฮิ้มกล่าวว่า

"ท่านไฉนยอมรับการจัดการจากเอี้ยเน้ยเต้งมันใช้เศษสวะผู้หนึ่งสวมรอยเป็นท่าน ออกคำสั่งตามอำเภอใจ ท่านทราบหรือไม่?"

ตังฮึงปุกป่ายกล่าวว่า

"เราย่อมทราบ เน้ยตี๋ดีต่อเราเอาอกเอาใจเรา มันทราบว่าเราไม่มีกะใจดูแลภารกิจในนิกาย ดังนั้นรับภาระแทนเรา มีอันใดไม่ดี?"

ทังแป๊ะฮิ้มชี้หน้าเอี้ยเน้ยเต้ง กล่าวว่า

"แต่คนผู้นี้คิดฆ่าเรา ท่านทราบหรือไม่?"

ตังฮึงปุกป่ายส่ายหน้ากล่าวว่า

"เราไม่ทราบ เน้ยตี๋เมื่อคิดฆ่าท่าน คงเป็นท่านไม่ดี ท่านไฉนไม่ปล่อยให้มันฆ่า?"

ทังแป๊ะฮิ้มงงงันวูบ จากนั้นแหงนหน้าหัวร่อฮาฮา เสียงหัวร่อคับแค้นรันทดยิ่ง หัวร่อชั่วขณะจึงกล่าว

"มันคิดฆ่าเราท่านก็ปล่อยให้มันฆ่าเรา ใช่หรือไม่?"

ตังฮึงปุกป่ายกล่าวว่า

"เน้ยตี๋ชมชอบทำอะไร เราจะกระทำให้กับมัน **ทังตั่วกอ** *(พี่ใหญ่แซ่ทัง)* พวกเราคบหาฉันเพื่อนตาย แต่ท่านไม่ควรล่วงเกินเน้ยตี๋เรา"

ทังแป๊ะฮิ้มหน้าแดงก่ำ ร้องดังๆ ว่า

"เราเข้าใจว่าท่านเสียสติแล้ว ที่แท้ท่านยังมีสติแจ่มใส ทราบว่าพวกเราคบหาเป็นเพื่อนตาย"

"ใช่แล้ว ท่านล่วงเกินเราหาเป็นไรไม่ แต่ไม่อาจล่วงเกินเน้ยตี๋เรา"

"เราล่วงเกินมันแล้ว ท่านคิดทำอย่างไร โจรโฉดนี้คิดฆ่าเราไม่แน่ว่าจะสมมาดปรารถนา"

ดังฮึงปุกป่ายลูบคลำผมเผ้าของเอี้ยเน้ยเต้ง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เน้ยตี๋ ท่านคิดฆ่ามันหรือ?"

เอี้ยเน้ยเต้งกระซากเสียงว่า

"รีบลงมือ กล่าวพิรี้พิไร ช่างน่ารำคาญนัก"

ดังฮึงปุกป่ายรับคำอย่างยิ้มแย้ม เหลียวหน้าไปกล่าวกับทังแป๊ะฮิ้มว่า

"ทังเฮีย วันนี้พวกเราตัดสิ้นไมตรี ไม่อาจโทษว่าเราได้"

ทังแป๊ะฮิ้มก่อนที่จะเข้ามา ก็หยิบฉวยดาบจากนักบู๊ในตำหนักเล่มหนึ่ง ยามนั้นถอยกายไปสองก้าว โอบดาบตั้งท่า มันทราบว่าดังฮึงปุกป่ายมีฝีมือสูงเยี่ยม ตอนนี้แม้คลุ้มๆ คลั่งๆ จะอย่างไรไม่กล้าชะล่าใจ

ดังฮึงปุกป่ายทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่นับเป็นที่ลำบากใจของผู้คนนัก ทังตั่วกอ ครั้งกระโน้นที่ภูเขาไท้เกี้ยซัวเจ็ดเสือโล่วตงกลุ้มรุมเรา ตอนนั้นเรายังฝึกฝีมือไม่สำเร็จ มือขวารับบาดเจ็บ เห็นแน่ชัดว่าชีวิตยากรักษา หากมิใช่ท่านเสี่ยงตายเข้าช่วยเหลือผู้น้อง ไหนเลยมีชีวิตถึงบัดนี้?"

ทังแป๊ะฮิ้มแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านุกลับยังจำความหลังเหล่านี้ได้"

ตังฮึงปุกป่ายกล่าวว่า

"เราไหนเลยจำไม่ได้ ครั้งกระโน้นเรารับตำแหน่งหัวหน้านิกายสุริยันจันทรา ผู้อาวุโสล้อแห่ง**ตึกจูเชียบติ้ง** *(ตึกนกกระจิบ)* ไม่ยอมรับนับถือ เป็นท่านฆ่าผู้อาวุโสแซ่ล้อในดาบเดียว นับแต่นั้นในนิกายไม่มีผู้ใดกล้ากล่าวโต้แย้ง ท่านนับว่ามีคุณงามความดีในการสนับสนุนเราไม่น้อย"

"เฮอะ นี่ต้องโทษว่าเราครั้งกระโน้นโง่งมงาย"

ตังฮึงปุกป่ายสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ท่านไม่ได้โง่งมงาย แต่มีคุณธรรมน้ำมิตรต่อเรา เรารู้จักท่านตั้งแต่อายุสิบเอ็ดปี ตอนนั้นฐานะครอบครัวเรายากจนข้นแค้น ล้วนได้รับการจุนเจือจากท่าน บิดามารดาเราหลังจากเสียชีวิต ไม่มีปัญญาบรรจุฝังเป็นท่านช่วยจัดการเรื่องงานศพแทน"

ทังแป๊ะฮิ้มโบกมือร้องว่า

"เรื่องที่แล้วมารื้อฟื้นถึงไยกัน?"

"นั่นมิอาจไม่รื้อฟื้น ทังตั่วกอ มิใช่ผู้น้องไร้มโนธรรม ไม่คำนึงถึงคุณธรรมที่แล้วมา หากแต่ต้องตำหนิท่านล่วงเกินเน้ยตี๋เรา มันต้องการชีวิตท่าน เราก็จนปัญญา"

"เฮอะ แล้วไปเถอะ"

ทันใด ทุกผู้คนรู้สึกมีวัตถุสีชมพูกลุ่มหนึ่งเคลื่อนไหววูบหนึ่งคล้ายกับตังฮึงปุกป่ายขยับตัวเล็กน้อย ได้ยินเสียงตัง ดาบในมือทังแป๊ะฮิ้มร่วงหล่นลงกับพื้น จากนั้นส่ายร่างโงนเงนหลายครา

เห็นทังแป๊ะฮิ้มอ้าปากค้าง ร่างล้มฟุบไปเบื้องหน้า แน่นิ่งไม่เคลื่อนไหวอีก พริบตาที่ล้มฟุบลงยิ่มอั้วเกี้ยและพวกเหล่ายอดฝีมือ

เห็นชัดตาว่า ที่หว่างคิ้วขมับซ้ายขวา เหนือริมฝีปาก อันเป็นจุดสำคัญทั้งสี่แห่งล้วนมีจุดสีแดงเล็กละเอียดจุดหนึ่ง โลหิตไหลซึมออกมาเล็กน้อย แสดงว่าถูกเข็มปักดอกไม้ในมือตังฮึงปุกป่ายแทงใส่

ยิ่มอั้วเกี้ยและพวกตื่นตระหนกยิ่ง ถอยกายไปอย่างลืมตัว เหล็งฮู้ชงยื่นมือซ้ายฉุดดึงเอี่ยงเอี้ยง ตนเองบดบังอยู่เบื้องหน้านางพริบตานั้นภายในห้องเงียบสงัด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ระบายลมหายใจโดยแรง

ยิ่มอั้วเกี้ยดึงกระบี่ออกมาช้าๆ กล่าวว่า

"ตังฮึงปุกป่ายขอแสดงความยินดีที่ท่านฝึกยอดวิชาในคัมภีร์ทานตะวันสำเร็จ"

ตังฮึงปุกป่ายกล่าวว่า

"ยิ่มก่าจู้ คัมภีร์ทานตะวันเล่มนี้เป็นท่านถ่ายทอดแก่เรา เราไม่เคยลืมคุณความดีของท่าน"

ยิ่มอั้วเกี้ยแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"อย่างนั้นหรือ ดังนั้นท่านคุมขังเราอยู่กันทะเลสาบไซโอ้ว ไม่ให้เราเห็นแสงเดือนแสงตะวัน"

"แต่เราไม่ได้ฆ่าท่าน ใช่หรือไม่ ขอเพียงเราสั่งสี่สหายกังหนำหยุดการส่งข้าวส่งน้ำแก่ท่าน ท่านสามารถมีชีวิตเกินสิบวันครึ่งเดือนใช่หรือไม่?"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านยังดีต่อเราไม่เลว"

"ถูกแล้ว เราให้ท่านเสพสุขบั้นปลายของชีวิตที่ทะเลสาบไซโอ้วเมืองฮั่งจิว ทิวทัศน์ของไซโอ้วลือเลื่องทั้งแผ่นดิน หมู่บ้านเหมยเขาโกวซัวยิ่งเป็นจุดที่มีทิวทัศน์งามที่สุดของทะเลสาบไซโอ้ว"

ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ที่แท้ท่านให้เราอยู่ในคุกมืดทะเลสาบไซโอ้ว เพื่อเสพสุข

บั้นปลาย อย่างนั้นต้องขอบใจท่านมากแล้ว"

ตังฮึงปุกป่ายทอดถอนใจกล่าวว่า

"ยิ่มก่าจู้ คุณความดีของท่านที่มีต่อเรา เราจดจำใส่ใจ เราความจริงเพียงเป็นผู้ช่วยคนหนึ่งในสังกัดผู้อาวุโสตึกลมอสนีนิกายสุริยันจันทรา ท่านให้การสนับสนุนเลื่อนตำแหน่งเราติดต่อกัน ถึงกับถ่ายทอดคัมภีร์ทานตะวัน ซึ่งเป็นของวิเศษประจำนิกายแก่เรา ระบุชื่อเราเป็นหัวหน้านิกายสืบแทนท่าน พระคุณเหล่านี้ตังฮึงปุกป่ายไม่กล้าลืมเลือน"

เหล็งฮู้ชงกวาดมองซากศพทั้งแป๊ะฮิ้มบนพื้นแวบหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'เมื่อครู่ท่านยกย่องคุณงามความดีของผู้อาวุโสทั้ง แต่แล้วพลันลงมือ ตอนนี้คิดใช้วิธีเดิมต่อยิ่มก่าจู้อีก เขาจึงไม่หลงกลท่าน'

แต่ตังฮึงปุกป่ายลงมือรวดเร็วเกินไป คล้ายกับประกายสายฟ้าก่อนหน้านี้ไม่มีวี่แววล่วงหน้า เป็นที่น่าสะพรึงกลัวจริงๆ เหล็งฮู้ชงยกกระบี่จ่อใส่ทรวงอกของเขา ขอเพียงตังฮึงปุกป่ายขยับแขนขาเล็กน้อย ก็จะเสือกกระบี่ชิงจู่โจม จึงสามารถสยบเขา หากปล่อยให้ตังฮึงปุกป่ายชิงลงมือ ภายในห้องจะมีผู้คนอีกคนหนึ่งต้องจบชีวิตแล้ว

ยิ่มอั้วเกี้ย เฮี่ยงมุ่งเทียน เซียงกัวฮุ้นและเอี่ยงเอี้ยงก็จับจ้องมองตังฮึงปุกป่ายโดยไม่กะพริบ ป้องกันอีกฝ่ายหนึ่งลงมืออย่างกะทันหัน ได้ยินตังฮึงปุกป่ายกล่าวอีกว่า

"ตอนแรกเราเพียงคิดเป็นหัวหน้านิกายสุริยันจันทรา หวังมีอายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี ดังนั้นเฝ้าวางแผนช่วงชิงตำแหน่งของท่านลิดรอนเขี้ยวเล็บของท่าน น้องแซ่เฮี่ยง แผนอุบายของเรานี้ หารอดพ้นจากสายตาของท่านไม่ ในนิกายสุริยันจันทรานอกจากยิ่มก่าจู้และเราตังฮึงปุกป่ายแล้ว นับท่านเป็นยอดคนผู้หนึ่ง"

เฮี่ยงมุ่งเทียนถือแส้อ่อน ตั้งท่าเตรียมพร้อม ไม่กล้าแบ่งแยก

สมาธิตอบคำ ดังฮึงปุกป่ายทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนแรกที่เราขึ้นครองตำแหน่งก่าจู้ สร้างความกระหยิ่มยิ้มย่องถึงกับบัญญัติคำเปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊ ทำนุบำรุงนิกายศักดิ์สิทธิ์ ช่างประโคมโอ่โดยไร้ยางอาย จวบกระทั่งภายหลังฝึกคัมภีร์ทานตะวัน ค่อยรู้ซึ้งถึงแก่นแท้ของชีวิต หลังจากนั้นฝึกปรือกำลังภายใน หลายปีให้หลัง จึงเข้าใจถึงการถือกำเนิดของสรรพสิ่งมีชีวิตในหล้า"

ทุกผู้คนได้ยินเขากล่าวเสียงแหลมเล็ก รู้สึกมีเหงื่อซึมจากใจกลางฝ่ามือ คนผู้นี้กล่าวแจกแจงอย่างมีเหตุผล แสดงว่ามีสมองแจ่มใส แต่ท่าทีไม่ชายไม่หญิงนี้ ทำให้ผู้คนยิ่งชมดูยิ่งขนลุกเกรียว

ดังฮึงปุกป่ายกวาดตาไปยังใบหน้าเอี่ยงเอี้ยง ถามว่า

"ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ หลายปีนี้เราปฏิบัติต่อท่านอย่างไร?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ท่านดีต่อเรายิ่ง"

ดังฮึงปุกป่ายทอดถอนใจอีกครา กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ไม่ถึงกับดียิ่ง แต่เราเลื่อมใสท่านตลอดมา คนผู้หนึ่งถือกำเนิดเป็นสตรี ยังโชคดีกว่าบุรุษโสโครกร้อยเท่า อย่าว่าแต่ท่านอายุเยาว์สะคราญโฉม หากเราสามารถเปลี่ยนเป็นท่าน อย่าว่าแต่ตำแหน่งหัวหน้านิกายสุริยันจันทรา ต่อให้เป็นฮ่องเต้ เราก็ไม่ต้องการ"

เหล็งฮู้ซงยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากว่าท่านเปลี่ยนเป็นยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ ให้เรารักปีศาจเฒ่าเช่นท่านกลับไม่ง่ายนัก"

ยิ่มอั้วเกี้ยและพวกพอฟัง ล้วนใจหายวาบ ดังฮึงปุกป่ายจับจ้องมองมา เลิกคิ้วทีละน้อย ใบหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ กล่าวว่า

"เจ้าเป็นใคร กลับกล้ากล่าวกับเราเช่นนี้ นับว่าขวัญกล้าบังอาจไม่น้อย"

คำพูดเหล่านี้แหลมเล็กยิ่ง แสดงว่าแค้นถึงที่สุด เหล็งฮู้ชงทราบดีว่าเภทภัยกรายใกล้ แต่ยังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เป็นลูกผู้ชายชาตรีก็ดี เป็นโกวเนี้ยอันหยดย้อยก็ดี ที่เราชิงชังที่สุดคือดาราง้ิวที่เป็นบุรุษปลอมเป็นสตรี"

ตังฮึงปุกป่ายร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"เราถามเจ้าเป็นใคร?"

"เราเรียกว่าเหล็งฮู้ชง"

ตังฮึงปุกป่ายค่อยคลายโทสะ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าคือเหล็งฮู้ชง เราต้องการพบเจ้าแต่แรก ฟังว่ายิ่มตั่วเสียวเจี้ยะลุ่มหลงรักเจ้า กระทั่งศีรษะยังยอมปลิดลงมาเพื่อเจ้า ความจริงเข้าใจว่าเป็นชายหนุ่มรูปงามเยี่ยงไร ที่แท้เป็นคนธรรมดาหาความพิสดารมิได้ เปรียบกับเน้ยตี๋เรานับว่าด้อยกว่ามากนัก"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราไม่มีคุณความดีใด แต่เลิศที่มีรักแท้ ท่านเอี้ยผู้นี้แม้หล่อเหลาน่าเสียดายเกาะแกะและเล็ม ฝากรักอยู่ทุกแห่งหน..."

ตังฮึงปุกป่ายพลันขู่คำรามว่า

"บัดซบ เจ้ากล่าวเหลวไหลอันใด?"

ทันใด เงาร่างสีชมพูเคลื่อนไหววูบหนึ่ง เข็มปักดอกไม้แทงใส่เหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงกล่าววาจาเหล่านี้เพื่อกระตุ้นโทสะเขา เห็นแขนเสื้อตังฮึงปุกป่ายขยับวูบก็แทงกระบี่ใส่คอหอยเขา กระบี่นี้รวดเร็วยิ่งนัก ตังฮึงปกป่ายหากไม่หดตัว ต้องถูกกระบี่แทงทะลุคอหอย แต่ยามนั้นเหล็งฮู้ชงรู้สึกปวดแปลบที่แก้มซ้าย จากนั้นกระบี่ในมือเบนเบี่ยงไปทางซ้าย

ที่แท้ตังฮึงปุกป่ายลงมือด้วยความรวดเร็วสุดคาดคิด พริบตาดุจประกายไฟเขาใช้เข็มแทงใสใบหน้าเหล็งฮู้ชง จากนั้นหดมือกลับใช้

เข็มปัดป่ายกระบี่เหล็งฮู้ชง ดีที่กระบี่ของเหล็งฮู้ชงก็ทิ่มแทงอย่างรวดเร็ว จู่โจมใส่ตำแหน่งที่ศัตรูมิอาจแก้ไข กอปรกับตังฮึงปุกป่ายลงมือด้วยโทสะอารมณ์หุนหันไปบ้าง เข็มนี้จึงแทงเบนเบี่ยงไม่ได้แทงใส่จุดสำคัญเหนือริมฝีปากของเขา เข็มปักดอกไม้ในมือตังฮึงปุกป่ายยาวไม่ถึงหนึ่งนิ้ว กลับสามารถปัดกระแทกกระบี่ของเหล็งฮู้ชงเบนเบือน ความสูงส่งของพลังฝีมือ นับว่าลึกล้ำสุดหยั่งคาดจริงๆ

เหล็งฮู้ชงตื่นตระหนกยิ่ง ทราบว่าวันนี้พบพานศัตรูเข้มแข็งในชีวิต ขอเพียงเปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามลงไม้ลงมือ ตนเองก็ไม่อาจรักษาชีวิตไว้ได้ ดังนั้นสะบัดกระบี่ขวับขวับ แทงออกสี่กระบี่ ล้วนจี้ใส่จุดสำคัญของฝ่ายตรงข้าม

ตังฮึงปุกป่ายอุทานดังเอ๊ะชมว่า

“เพลงกระบี่อันยอดเยี่ยม”

พลางปัดซ้ายปัดขวา ปัดบนปัดล่าง ปัดป่ายสี่กระบี่ของเหล็งฮู้ชงไปสิ้น

เหล็งฮู้ชงจับจ้องมอง เห็นเข็มปักดอกไม้ปัดป่ายสี่ครา ตลอดทั้งร่างปราศจากช่องโหว่แม้แต่น้อย ช่วงเวลานี้ไม่อาจเปิดโอกาสให้ตังฮึงปุกป่ายทิ่มแทงตอบโต้ได้ ดังนั้นตวาดก้องฟาดฟันกระบี่ยังศีรษะตังฮึงปุกป่าย

ตังฮึงปกป่ายใช้นิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือข้างขวาจับเข็มปักดอกไม้ยกชูขึ้น ต้านสภาวะกระบี่ไว้ กระบี่กลับฟันไม่ลง

เหล็งฮู้ชงรู้สึกต้นแขนชาวูบ เห็นเงาร่างสีชมพูเคลื่อนไหวคล้ายมีวัตถุสิ่งหนึ่งทิ่มแทงใส่ตาซ้ายตนเอง ยามนั้นทั้งไม่ทันปิดป้องและไม่ทันหลบเลี่ยง อารามรีบร้อนขยับสั่นพลิ้วกระบี่ จ้วงแทงใส่ตาซ้ายของตังฮึงปุกป่าย เป็นวิธีการต่อสู้บาดเจ็บล้มตายตามกัน

คราครั้งนี้ลงมือคล้ายอันธพาล มิใช่กระบวนท่าที่ยอดฝีมือใช้กัน

แต่เหล็งฮู้ชงฝึกเก้ากระบี่เดียวดาย ความจริงไร้กระบวนท่า กอปรกับเขาเป็นคนปล่อยตัว ไม่ได้ตั้งตนเป็นยอดฝีมือ ยามคับขันยิ่งไม่ขบคิดมากความ รู้สึกปวดแปลบที่หว่างคิ้วข้างซ้าย ตังฮึงปุกป่ายพุ่งถอยไปหลบรอดจากกระบี่นี้

เหล็งฮู้ชงทราบว่าคิ้วซ้ายของตนถูกเข็มปักดอกไม้แทงใส่ ยังดีที่ตังฮึงปุกป่ายถลันหลบท่ากระบี่ เข็มปักดอกไม้จึงพลาดเป้า ไม่เช่นนั้นดวงตาข้างหนึ่งคงถูกทิ่มแทงบอดไป ยามตื่นตระหนกทิ่มแทงฟาดฟันกระบี่ดุจลมคลุ้มฝนคลั่งไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายหนึ่งตีโต้ได้

ตังฮึงปุกป่ายปิดซ้ายป้องขวา ยังกล่าวชมว่า

"เพลงกระบี่ที่ดี เพลงกระบี่ที่ดี"

ยิ่มอั้วเกี้ยและเฮี่ยงมุ่งเทียนเห็นผิดท่า หนึ่งเสือกแทงกระบี่หนึ่งร่ายรำแส้อ่อนกลุ้มจู่โจมเข้าไป สุดยอดฝีมือสามคนผนึกกำลังเป็นอานภาพเกรี้ยวกราดปานใด แต่ตังฮึงปกป่ายใช้นิ้วคีบจับเข็มปักดอกไม้เล่มหนึ่ง พุ่งโฉบไปมาอยู่ท่ามกลางคนทั้งสาม รุกถอยดุจสายฟ้าไม่มีวี่แววพ่ายแพ้แม้แต่น้อย

เชียงกัวฮุ้นชักดาบออก โถมเข้าไปช่วยเหลือ กลับกลายเป็นสี่กลุ้มรุมหนึ่ง ต่อสู้กันชั่วขณะ พลันได้ยินเสียงเชียงกัวฮุ้นส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ดาบร่วงหล่นลงกับพื้นหงายร่างตีลังกาออกไป สองมือกดตาขวา ดวงตาข้างนั้นถูกตังฮึงปุกป่ายทิ่มแทงบอดไป

เหล็งฮู้ชงเห็นยิ่มอั้วเกี้ยกับเฮี่ยงมุ่งเทียน จู่โจมอย่างเกรี้ยวกราด ตังฮึงปุกป่ายไม่อาจปลีกตัวมาลงมือต่อตน ดังนั้นร่ายรำเพลงกระบี่โถมแทงใส่จุดสำคัญบนร่างของเขา แต่ท่าร่างตังฮึงปุกป่ายเร้นลับดุจภูตพรายคล้ายควันจางเบาบางสายหนึ่ง กระบี่เหล็งฮู้ชงมักห่างจากร่างเขาหลายนิ้ว ไม่อาจทิ่มแทงถูก

พลันได้ยินเฮี่ยงมุ่งเทียนร้องโอยคำหนึ่ง จากนั้นเหล็งฮู้ชง

แค่นเสียงดังเฮอะ คนทั้งสองล้วนถูกเข็มแทงใส่ ยิ่มอั้วเกี้ยแม้ฝึกยอดวิชาดูดดาว แต่ตังฮึงปุกป่ายมีท่าร่างรวดเร็วยิ่ง ยากที่จะสัมผัสได้ มิหนำซ้ำ อาวุธที่ใช้เป็นเข็มปักดอกไม้เล่มหนึ่ง ไม่สามารถดูดพลังฝีมือจากเข็มของเขาได้

ต่อสู้อีกชั่วขณะยิ่มอั้วเกี้ยก็ส่งเสียงร้องออกมาที่ทรวงอกลำคอล้วนถูกเข็มแทงใส่ ดีที่เหล็งฮู้ชงจู่โจมอย่างเร่งร้อน ตังฮึงปุกป่ายคิดช่วยเหลือตัวเอง เป็นเหตุให้เข็มหนึ่งพลาดเป้า อีกเข็มหนึ่งแม้แทงถูกแต่ลึกเพียงไม่กี่หุน ไม่อาจทำร้ายศัตรูได้

คนทั้งสี่กลุ้มจู่โจมตังฮึงปุกป่าย แต่ไม่อาจกระทบถูกเขาแม้ชายเสื้อ คนทั้งสี่ล้วนถูกเข็มทิ่มแทงทำร้าย เอี่ยงเอี้ยงที่ชมดูด้านข้างยิ่งมายิ่งหวั่นวิตกครุ่นคิดขึ้น

'ไม่ทราบเข็มของมันมีพิษหรือไม่ หากว่ามีพิษผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด'

เห็นตังฮึงปุกป่ายยิ่งวิ่งวนยิ่งรวดเร็ว กลับกลายเป็นเงาแดงกลุ่มหนึ่ง ยิ่มอั้วเกี้ย เฮี่ยงมุ่งเทียน และเหล็งฮู้ชงส่งเสียงตวาดติดต่อกันสุ้มเสียงทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาล ทั้งสามล้วนแผ่พุ่งพลังใส่อาวุธ บังเกิดเสียงลมดังหวีดหวือ ตังฮึงปุกป่ายกลับปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

เอี่ยงเอี้ยงครุ่นคิดในใจ

'หากเราเข้าส่วงต่อสั รังแต่ขัดมือขวางเท้า ไม่อาจช่วยเหลืออันใด แล้วนี่จะทำอย่างไร ดูท่าตังฮึงปุกป่ายสู้หนึ่งต่อสาม ยังสามารถเอาชัย'

สายตายามกวาดมอง เห็นเอี้ยเน้ยเต้งลุกขึ้นนั่งบนเตียง จับตาดูการต่อสู้ สีหน้าเปี่ยมแวววห่วงใยกังวล เอี่ยงเอี้ยงฉุกใจคิด เคลื่อนกายถึงข้างเตียงพลันตวัดกระบี่สั้นในมือซ้าย แทงใส่ไหล่ขวาเอี้ยเน้ยเต้ง เอี้ยเน้ยเต้งไม่ทันระวังต้องส่งเสียงร้องออกมา

เอี่ยงเอี้ยงใช้ออกอีกกระบี่ ฟันใส่ขาอ่อนของมัน เอี้ยเน้ยเต้ง

ค่อยเข้าใจจิตเจตนาของนาง ทราบว่าต้องการให้ตนเองส่งเสียงร้อง เพื่อแบ่งแยกสมาธิของตังฮึงปุกป่าย ดังนั้นข่มความเจ็บปวด ไม่แค่นเสียงแม้สักคำเดียว

เอี่ยงเอี้ยงกระชากเสียงว่า

"ท่านร้องหรือไม่ เราจะฟันนิ้วท่านออกทีละนิ้ว"

พลันสะบัดกระบี่ฟันนิ้วมือข้างขวาของมันนิ้วหนึ่ง มิคาดเอี้ยเน้ยเต้งแข็งกร้าวยิ่ง มาตรว่าเจ็บแผล ยังไม่ส่งเสียงร้องแม้สักคำเดียว

แต่เสียงร้องครั้งแรกของเอี้ยเน้ยเต้งเข้าหูตังฮึงปุกป่าย สายตาชำเลืองมองเห็นเอี่ยงเอี้ยงยืนอยู่ข้างเตียง กำลังลงมือทรมานเอี้ยเน้ยเต้ง ดังนั้นแผดด่าว่า

"เอียเท้าน่าตาย"

พลางโถมใส่เอี่ยงเอี้ยงดุจเมฆแดงกลุ่มหนึ่ง เอี่ยงเอี้ยงรีบเบี่ยงศีรษะหดตัว โดยไม่ทราบว่าหลบรอดจากเข็มปักดอกไม้ของตังฮึงปุกป่ายได้หรือไม่

เหล็งฮู้ชง และยิ่มอั้วเกี้ยทิ่มแทงกระบี่ใส่กลางหลังตังฮึงปุกป่าย เฮี่ยงมุ่งเทียนหวดแส้ใส่ศีรษะเอี้ยเน้ยเต้ง ตังฮึงปุกป่ายไม่คำนึงถึงความปลอดภัยตัวเอง ตวัดเข็มกลับหลัง แทงใส่ทรวงอกเฮี่ยงมุ่งเทียน

เฮี่ยงมุ่งเทียนรู้สึกตลอดทั้งร่างชาวูบ คลายมือปล่อยแส้อ่อนร่วงกับพื้น ขณะเดียวกันกระบี่ของเหล็งฮู้ชงและยิ่มอั้วเกี้ยล้วนปักใส่กลางหลังตังฮึงปุกป่าย ตังฮึงปุกป่ายสะท้านคราหนึ่ง ล้มฟุบลงบนร่างของเอี้ยเน้ยเต้ง

ยิ่มอั้วเกี้ยลิงโลดยิ่ง ถอนกระบี่ออกมา จ่อปลายกระบี่กับต้นคอตังฮึงปุกป่ายตวาดว่า

"ตังฮึงปุกป่าย ในที่สุด...ในที่สุดท่านตกอยู่ในเงื้อมมือเรา"

พลางหอบหายใจไม่หยุดยั้ง เอี่ยงเอี้ยงไม่อาจระงับขวัญอัน

แตกตื่น สองเข่าอ่อนระทวย ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง เหล็งฮู้ชงถลันเข้าไปประคอง เห็นโลหิตเส้นสายเล็กๆ ไหลลงจากแก้มซ้ายของนาง เอี่ยงเอี้ยงกลับกล่าวว่า

"ท่านรับบาดเจ็บไม่น้อย"

พลางยกแขนเสื้อปาดใส่ใบหน้าเหล็งฮู้ชง เห็นบนแขนเสื้อแปดเปื้อนคราบโลหิตเป็นจุดแต้มๆ เหล็งฮู้ชงเหลียวหน้าไปยังเฮี่ยงมุ่งเทียน ถามว่า

"ท่านรับบาดเจ็บสาหัสหรือไม่?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยังไม่ตายหรอก"

บาดแผลที่กลางหลังตังฮึงปุกป่ายปรากฏโลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ รับบาดเจ็บสาหัสยิ่งปากร้องว่า

"เน้ยตี๋ คนโฉดเหล่านี้ทรมานท่าน ช่างอำมหิตนัก"

เอี้ยเน้ยเต้งกระชากเสียงว่า

"ท่านประโคมโอ่ว่ามีฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน ไฉนฆ่าโจรโฉดเหล่านี้ไม่ได้?"

ตังฮึงปุกป่ายกล่าวว่า

"เรา...เราพยายามอย่างเต็มที่แล้ว พวกมัน...มีฝีมือเข้มแข็งนัก"

พลันส่ายร่างโงนเงน ล้มกลิ้งไปตามพื้นดิน ยิ่มอั้วเกี้ยเกรงว่าอีกฝ่ายหนึ่งฉวยโอกาสกระโดดปราดขึ้น ดังนั้นแทงกระบี่ใส่ข้อเท้าของเขา

ตังฮึงปุกป่ายฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ยิ่มก่าจู้ ในที่สุดท่านชนะ เราแพ้พ่ายแล้ว"

ยิ่มอั้วเกียหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ชื่อฉายาของท่านสมควรเปลี่ยนแปลงแล้วกระมัง?"

ตังฮึงปุกป่ายส่ายศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ต้องเปลี่ยนแปลง **ตังฮึงปุกป่าย** *(ไม่พ่ายแพ้)* เมื่อพ่ายแพ้ก็ไม่ขอมีชีวิตอยู่สืบไป"

สุ้มเสียงของเขาความจริงแหลมเล็กยิ่ง ตอนนี้เปลี่ยนเป็นแผ่วทุ้ม กล่าวว่า

"หากสู้กันตัวต่อตัว ท่านไม่อาจโค่นเราพ่ายแพ้ได้"

ยิ่มอั้วเกี้ยลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว

"มิผิด ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง"

ตังฮึงปุกป่ายกล่าวอีกว่า

"เหล็งฮู้ชง ท่านมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม แต่หากสู้กันตัวต่อตัวก็สู้เราไม่ได้"

เหล็งฮู้ชงรับคำว่า

"ถูกต้อง ซึ่งความจริง ต่อให้พวกเราทั้งสี่ผนึกกำลังก็สู้ท่านไม่ได้ เพียงแต่ท่านห่วงพะวงผู้แซ่เอี้ย ดังนั้นเสียสมาธิรับบาดเจ็บ ความสูงส่งของฝีมือท่าน สมกับเป็นที่หนึ่งแห่งแผ่นดินจริงๆ"

ตังฮึงปุกป่ายยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองกล่าวเช่นนี้ แสดงเห็นถึงธาตุแท้ของลูกผู้ชาย โอบาปกรรม บาปกรรม เราฝึกคัมภีร์ทานตะวัน ตอนตัวเองรับประทานยาตามตำรับลับในคัมภีร์ หนวดเคราหายไปทีละน้อย สุ้มเสียงเปลี่ยนไป นิสัยก็เปลี่ยนไป นับแต่นั้นไม่นิยมชมชอบสตรี ฆ่านางบำเรอทั้งเจ็ดนางจนหมดสิ้น กลับ...กลับทุ่มเทจิตใจทั้งมวลต่อเอี้ยเน้ยเต้งที่เป็นบุรุษ หากว่าเราถือกำเนิดเป็นสตรีก็ประเสริฐ ยิ่มก่าจู้ เรา...เราใกล้ตายแล้ว เราขอร้องท่านประการหนึ่ง ขอให้ท่าน...เห็นแก่ที่เราดีต่อบุตรีท่าน..."

ยิ่มอั้วเกี้ยถามว่าเรื่องอันใด ตังฮึงปุกป่ายกล่าวว่า

"ขอให้ท่านไว้ชีวิตเอี้ยเน้ยเต้ง ขับมันลงจากผาไม้ดำ"

ยิ่มอั้วเกี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราจะสับมันเป็นพันท่อน แล่เนื้อเถือหนังมันเป็นเวลาร้อยวัน วันนี้ตัดนิ้วมือพรุ่งนี้ตัดนิ้วเท้า"

ดังฮึงปุกป่ายกระชากเสียงว่า

"ท่าน...ท่านอำมหิตนัก"

พลันกระโดดปราดขึ้น โถมใส่ยิ่มอั้วเกี้ย ยามบาดเจ็บสาหัสท่าร่างของเขาไม่รวดเร็วเช่นตอนแรก แต่สภาวะถาโถมนี้ยังเกรี้ยวกราดยิ่ง

ยิ่มอั้วเกี้ยแทงกระบี่ปราด แทงใส่ทรวงอกทะลุกลางหลังของเขา มิคาดยามนั้นดังฮึงปุกป่ายดีดนิ้วซัดเข็มปักดอกไม้ออก ปักใส่ตาขวาของยิ่มอั้วเกี้ย ยิ่มอั้วเกี้ยถอนกระบี่พุ่งถอยไปด้านหลัง เสียงโครมเมื่อกลางหลังชนใส่ผนังห้อง ชนผนังพังทลายลงมาแถบหนึ่ง

เอี่ยงเอี้ยงรีบสะอึกเข้าไปตรวจดูตาขวาของบิดา เห็นเข็มปักดอกไม้พอดีปักใส่แก้วตาดำ ยังดีที่ดังฮึงปกป่ายเรี่ยวแรงอ่อนโทรม ไม่เช่นนั้นเข็มเล่มนี้จะจมลึกไปในมันสมอง ต้องจบชีวิตไป แต่ไม่ว่าอย่างไรดวงตาข้างนี้ไม่อาจรักษาไว้ได้

เอี่ยงเอี้ยงยื่นมือจับหัวเข็มของเข็มปักดอกไม้ แต่เข็มสั้นยิ่งโผล่ออกมาเพียงหุนเดียว ไม่อาจยึดจับได้ ดังนั้นหันกายไปเก็บสะดึงที่ดังฮึงปุกป่ายโยนทิ้งไป ดึงด้ายมาเส้นหนึ่ง ร้อยด้ายกับรูเข็ม ถือเส้นด้ายดึงออกมา ยิ่มอั้วเกี้ยส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เข็มปักดอกไม้ติดโลหิตหลายหยด ห้อยแขวนติดกับเส้นด้าย

ยิ่มอั้วเกี้ยเดือดดาลยิ่ง ตวัดเท้าเตะใส่ซากศพดังฮึงปุกป่าย ซากศพนั้นลอยขึ้นมา ชนใส่ศีรษะเอี้ยเน้ยเต้ง เท้านี้แฝงพลังเปี่ยมล้น ศีรษะของดังฮึงปุกป่ายกับเอี้ยเน้ยเต้งปะทะชนกัน กะโหลกศีรษะแหลกละเอียด มันสมองสาดกระจาย

ยิ่มอั้วเกี้ยแก้แค้นสำเร็จ ชิงตำแหน่งหัวหน้านิกายสุริยัน

จันทรากลับคืนมาแต่ก็สูญเสียดวงตาข้างหนึ่ง ยามกะทันหันทั้งยินดีทั้งเดือดดาล แหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน เสียงหัวร่อกลับเต็มไปด้วยความดั่งแค้น

เซียงกัวฮุ้นรีบกล่าวว่า

"ขอแสดงความยินดีกับก่าจู้ วันนี้กำจัดคนทรยศ นับแต่นี้นิกายเราอยู่ภายใต้การปกครองของก่าจู้ ต้องกระเดื่องเกริกไกร ก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"

ยิ่มอั้วเกี้ยด่าอย่างยิ้มแย้ม

"เหลวไหล อายุยั่งยืนหมื่นปีอันใด?"

แต่แล้วรู้สึกว่าหากสามารถมีอายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณีจริงๆ กลับเป็นยอดปรารถนาของชีวิต อดหัวร่อฮาฮามิได้ เสียงหัวร่อครั้งนี้ค่อยเบิกบานสำราญจริงๆ

เฮี่ยงมุ่งเทียนถูกเข็มของตังฮึงปุกป่ายแทงใส่จุดใต้ราวนมซ้ายตลอดทั้งร่างชาด้านชั่วขณะ ยามนี้ค่อยเคลื่อนไหวได้เป็นปรกติ กล่าวเสริมขึ้น

"ขอแสดงความยินดีต่อก่าจู้"

ยิ่มอั้วเกี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"คราครั้งนี้สามารถกำจัดมาร ช่วงชิงตำแหน่งคืนมา ท่านมีความชอบอันดับหนึ่ง"

พลางเหลียวหน้าไปยังเหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"ชงยี้ย่อมมีความดีความชอบไม่น้อย"

เหล็งฮู้ชงเห็นแก้มขาวผ่องของเอี่ยงเอี้ยงมีคราบโลหิตเส้นหนึ่ง หวนนึกถึงการต่อสู้เมื่อครู่ ยังพลาดหวั่นไม่คลาย กล่าวว่า

"หากมิใช่เอี่ยงเอี้ยงจัดการกับเอี้ยเน้ยเต้ง คิดฆ่าตังฮึงปุกป่ายไม่ง่ายนัก ยังมีเข็มปักดอกไม้ของมันไม่ได้ฉาบพิษ"

• • • •

เอี่ยงเอี้ยงสะท้านคราหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

“อย่าได้กล่าวแล้ว นี่ไม่ใช่คน แต่เป็นปีศาจร้าย เราเมื่อเยาว์วัยมันมักอุ้มเราขึ้นเขาไปปลิดผลไม้ วันนี้กลับกลายเป็นมีผลบั้นปลายเช่นนี้”

ยิ่มอั้วเกี้ยยื่นมือไปในกระเป๋าเสื้อของตังฮึงปุกป่าย ล้วงตำราเบาบางเก่าคร่ำคร่าออกมาเล่มหนึ่ง พลิกดูแวบหนึ่งแล้วกล่าวว่า

“นี่คือคัมภีร์ทานตะวัน ในคัมภีร์เขียนบ่งไว้ คิดฝึกยอดวิชาสะบัดดาบสะบั้นอวัยวะสืบพันธุ์ ทำการตอนตัวเอง นับเป็นด่านแรกและด่านเดียวของการฝึกฝีมือ เล่าฮูจึงไม่กระทำเรื่องโง่เขลาเช่นนั้น ฮาฮา...”

จากนั้นกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“แต่วิชาฝีมือในคัมภีร์ร้ายกาจจริงๆ ผู้ฝึกวิชาบู๊เมื่อพบเห็น มิอาจไม่หวั่นไหวใจ ตอนนั้นดีที่เราฝึกยอดวิชาดดดาวแล้ว ไม่เช่นนั้นคงฝึกวิชาในคัมภีร์เล่มนี้ด้วย”

พลางเตะซากศพของตังฮึงปุกป่ายเท้าหนึ่ง หัวร่อพลางกล่าวว่า

“ต่อให้เจ้ากลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ก็คำนวณจิตเจตนาที่เล่าฮูถ่ายทอดคัมภีร์ทานตะวันแก่เจ้าไม่ออก เจ้ามีใจทะเยอทะยาน หรือว่าเล่าฮูดูไม่ออกด้วยฮาฮา...”

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้านครุ่นคิดขึ้น

‘ที่แท้ยิ่มก่าจู้ถ่ายทอดคัมภีร์ทานตะวันแก่ตังฮึงปุกป่าย ไม่มีเจตนาดีแต่แรก คนทั้งสองหักเล่ห์ชิงเหลี่ยม ล้วนมีจิตใจลึกซึ้ง’

ยิ่มอั้วเกี้ยยื่นมือลูบไปที่หว่างขาของตังฮึงปุกป่าย พบว่าอัณฑะทั้งสองลูกของเขากลับตัดทิ้งไป จึงกล่าวว่า

“คัมภีร์ทานตะวันเล่มนี้ หากให้ขันทีที่ผ่านการตอนตัวเองฝึกปรือจึงประเสริฐสุด”

พลางประกบคัมภีร์ทานตะวันกับฝ่ามือทั้งสอง กำลังภายในพอพุ่งผ่านตำรับตำราที่เก่าอยู่แล้ว ถึงกับสลายเป็นผุยผง

เอี่ยงเอี้ยงระบายลมจากปาก กล่าวว่า

"ของที่ทำร้ายคนเช่นนี้ ทำลายทิ้งประเสริฐสุด"

เหล็งฮู้ชงยิ้มกลางกล่าวว่า

"ท่านกลัวเราตอนตัวเองเป็นขันทีเพื่อฝึกปรือหรือ?"

เอี่ยงเอี้ยงหน้าแดงสดใส ร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ไม่เคยพูดจาจริงจังแม้แต่น้อย"

เอี่ยงเอี้ยงล้วงยาสมานแผลออกมา พอกทาดวงตาที่บาดเจ็บให้กับบิดาและเซียงกัวฮุ้น ทุกผู้คนถูกเข็มแทงใส่ใบหน้านับไม่ถ้วน เอี่ยงเอี้ยงส่องหน้าตัวเองกับกระจก เห็นแก้มซ้ายถูกกรีดเป็นริ้วรอยโลหิตสายหนึ่ง มาตรว่าเป็นเส้นเล็กๆ แต่หลังจากแผลหายดี เกรงว่าจะทิ้งริ้วรอยไว้อดหม่นหมองมิได้

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านประมวลส่วนดีในโลกไว้จนหมดสิ้น เป็นที่ริษยาของภูตเทพ ใบหน้าเสียโฉมเล็กน้อย จะเป็นวาสนาไม่สิ้นสุด"

"เราประมวลส่วนดีในโลกอันใด?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านรูปโฉมงดงาม ฝีมือเข้มแข็ง บิดาเป็นหัวหน้านิกายสุริยันจันทรา ตัวเองเป็นที่เคารพยำเกรงของเหล่าผู้ห้าวหาญ บวกกับเป็นสตรี แม้แต่ตังฮึงปกป่ายยังอิจฉาเลื่อมใส"

เอี่ยงเอี้ยงถูกหยอกเย้าจนหัวร่อคิกออกมา ลืมเรื่องที่ใบหน้ารับบาดเจ็บไป

ยิ่มอั้วเกี้ยและพวกทั้งห้าออกจากหอห้องของตังฮึงปุกป่าย ผ่านสวน

• • • • • • • • • • • • • • กมนิ่ง

ดอกไม้ทางอุโมงค์ กลับเข้าตำหนักใหญ่

ยิ่มอั้วเกี้ยถ่ายทอดคำสั่ง ให้ผู้อาวุโสและหัวหน้าตึกทุกคนเข้ามาพบ ตัวเองทรุดนั่งลงยังที่นั่งของก่าจู้ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตังฮึงปุกป่ายเจ้าเล่ห์แสนกลนัก ตัวเองนั่งอยู่เบื้องสูง เหล่าบริวารห่างไกลจากมัน ย่อมบังเกิดความเคารพยำเกรงขึ้น นี่เรียกว่าตำหนักอะไร?"

เซียงกัวฮุ้นกล่าวว่า

"เรียนก่าจู้ นี่เรียกว่าตำหนักเปรื่องปราด หมายความว่าก่าจู้เปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊"

ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"คิดเปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊ เกรงว่าไม่ง่ายนัก"

พลางกวักมือเรียกเหล็งฮู้ชงมาที่เบื้องหน้า กล่าวว่า

"ชงยี้ ตอนอยู่ที่เมืองฮั่งจิว เราชักชวนเจ้าเข้านิกาย ตอนนั้นเราตัวคนเดียวเพิ่งรอดจากเคราะห์กรรม เจ้าไม่แน่ว่าจะเชื่อคำรับรองของเรา ตอนนี้เราคืนสู่ตำแหน่งก่าจู้ เรื่องแรกคือทบทวนถึงเรื่องเก่า..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ยื่นมือขวาตบที่เท้าแขนหลายครา กล่าวว่า

"ที่นั่งนี้จะช้าเร็วต้องเป็นของเจ้า ฮาฮา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ก่าจู้กับเอี่ยงเอี้ยงมีบุญคุณต่อเราดุจขุนเขา ท่านต้องการให้เราทำอะไรเราความจริงไม่ควรปฏิเสธ แต่เรารับปากผู้อื่น มีเรื่องใหญ่ประการหนึ่งรอกระทำ เรื่องเข้านิกายอภัยที่ไม่อาจกระทำตามคำสั่ง"

ยิ่มอั้วเกี้ยเลิกคิ้วขึ้นทีละน้อย กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"ไม่ทำตามคำสั่งเรา เจ้าควรทราบว่าวันหน้าจะมีผลบั้นปลายอย่างไร?"

เอี่ยงเอี้ยงเดินเข้ามากุมมือเหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"บิดา วันนี้เป็นวันดีที่ท่านขึ้นครองตำแหน่งใหม่ ไยต้องขุ่นข้องใจต่อเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ เรื่องให้เขาเข้านิกายเรา ค่อยๆ ว่ากล่าวก็ไม่สาย"

ยิ่มอั้วเกี้ยใช้ตาซ้ายที่เหลือเพียงข้างเดียวชำเลืองมองคนทั้งสองแค่นเสียงออกจากรูจมูก กล่าวว่า

"เอี่ยงเอี้ยง เจ้าเพียงต้องการสามี ไม่ต้องการบิดาผู้เฒ่าแล้วใช่หรือไม่?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนที่ด้านข้างยิ้มประจบ กล่าวว่า

"ก่าจู้ น้องแซ่เหล็งฮู้เป็นผู้กล้าเยาว์วัย เขามีนิสัยยืนกรานบริวารจะค่อยๆ เกลี้ยกล่อมกลับกลายเขาเอง..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ที่นอกตำหนักมีผู้คนสิบกว่าคนกล่าวเสียงกังวานว่า

"ผู้อาวุโส หัวหน้าตึก รองหัวหน้าตึก หัวหน้ากองและผู้ช่วยสังกัดเฮี่ยงบู๊ตึ้ง *(ตึกเลิศนักบู๊)* คำนับก่าจู้เปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊ เลิศปรีชาสามารถ ก่าจู้ทำนุบำรุงนิกายศักดิ์สิทธิ์ บารมีแผ่ไพศาล อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"

ยิ่มอั้วเกี้ยตวาดคำ "เข้ามาได้" เห็นผู้คนสิบกว่าคนเดินเข้าตำหนักมาคุกเข่าเป็นแถวเดียว

ยิ่มอั้วเกี้ยเมื่อครั้งเป็นหัวหน้านิกายสุริยันจันทรา เรียกพี่เรียกน้องกับบริวารในสังกัด เมื่อพบหน้าเพียงประสานมือแก่กัน พอเห็นทุกคนคุกเข่าลงก็ผุดลุกขึ้นกล่าวคำ "ไม่ต้อง..." แต่แล้วฉุกคิดขึ้น

'ไร้พระเดชไม่สามารถปกครองคน ครั้งกระโน้นตำแหน่งก่าจู้ของเราถูกช่วงชิงไป เพราะเมตตาต่อผู้คนเกินไป ดังฮึงปุกป่ายเมื่อเป็นคนกำหนดกฎเกณฑ์คุกเข่า เราก็ไม่ต้องยกเลิกไป'

ดังนั้นกล้ำกลืนคำ *"มากมารยาทไว้"* ทรุดกายนั่งลง

ไม่นานให้หลัง มีผู้คนอีกขบวนหนึ่งเข้าตำหนัก คุกเข่า

ต่อยิ่มอั้วเกี้ย ยิ่มอั้วเกี้ยไม่ลุกขึ้นอีก เพียงผงกศีรษะรับ

ยามนั้น เหล็งฮู้ชงล่าถอยถึงหน้าตำหนัก ห่างไกลจากที่นั่งก่าจู้แสงโคมสลัวเลือนราง มองแต่ไกลไม่อาจเห็นโฉมหน้ายิ่มอั้วเกี้ยชัดตา พลันฉุกคิดขึ้น

'ผู้ที่นั่งในตำแหน่งนี้คือยิ่มอั้วเกี้ยหรือตังฮึงปุกป่าย ยังมีข้อแตกต่างอันใด?'

ได้ยินคำสรรเสริญเยินยอของหัวหน้าตึกและหัวหน้ากองต่างๆ ยิ่งมายิ่งดังแสดงว่าทุกผู้คนบังเกิดความประหวั่นพรั่นพรึง สำนึกตัวว่าสิบกว่าปีที่ผ่านมาทำงานให้กับตังฮึงปุกป่าย ย่อมมีที่ล่วงเกินก่าจู้รุ่นก่อน บัดนี้ยิ่มก่าจู้ขึ้นครองตำแหน่งใหม่ หากตระเตรียมคิดบัญชีเก่า ไม่ทราบต้องรับทัณฑ์ทรมานอย่างไร

เหล็งฮู้ชงยืนอยู่หน้าตำหนัก แสงแดดสาดลอดจากเบื้องหลังนอกตำหนักเจิดจ้าเรืองรอง ในตำหนักอันมืดครึ้ม ปรากฏผู้คนร่วมร้อยคนหมอบกราบกับพื้นปากกล่าวคำสรรเสริญเยินยอ ในใจบังเกิดความชิงชังรังเกียจอย่างบอกไม่ถูก ครุ่นคิดขึ้น

*'เอี่ยงเอี้ยงดีต่อเรา หากว่านางต้องการให้เราเข้านิกายสุริยันจันทราเรายอมต้องคล้อยตามนาง หลังจากที่เราขึ้นเขาซงซัว ขัดขวางมิให้จ้อแนเชี้ยงเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต ค่อยคัดเลือกศิษย์สตรีเห็งซัวรับตำแหน่งเจ้าสำนัก วันใดที่เราเป็นอิสระไม่แน่ว่าจะเข้านิกายไม่ได้ แต่หากให้เราเลียนเยี่ยงคนเหล่านี้ไยมิใช่เสียทีที่เป็นผู้คน วันหน้าเราตบแต่งเอี่ยงเอี้ยงเป็นภรรยา ยิ่มก่าจู้เป็น**งักแป๋** (พ่อตา) เรายอมสมควรคุกเข่าโขกศีรษะต่อเขา แต่ลูกผู้ชายชาตรีพร่ำกล่าวคำ **'ทำนุบำรุงนิกายศักดิ์สิทธิ์บารมีแผ่ไพศาล'** และคำ **'เปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊เลิศปรีชาสามารถ'** อะไรนั่น ไยมิใช่ก่อเกิดเป็นจุดด่างแก่วีรบุรุษผู้กล้า ตอนแรกเราเข้าใจว่านี่เป็นพิธีการที่ตังฮึงปุกป่ายและเอี้ยเน้ยเต้งคิดค้น*

ขึ้นเคี่ยวกรำคน แต่ดูจากสภาพการณ์ยิ่มก่าจู้ฟังคำสอพลอเหล่านี้กลับอิ่มเอมเปรมใจ ไม่รู้สึกสะอิดสะเอียนแม้แต่น้อย'

จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ตอนอยู่บนผาสำนึกผิดเขาฮั่วซัว เห็นเคล็ดวิชาฝีมือที่สิบผู้อาวุโสจารึกไว้ คาดว่าในนิกายอสูรรุ่นก่อนมียอดยุทธ์ผู้ห้าวหาญไม่น้อย ต่อให้เป็นยุคปัจจุบันเฮี่ยงตั่วกอ เซียงกัวฮุ้น เกี้ยโป่ว ทังแป๊ะฮิ้ม สี่สหายกังหนำในหมู่บ้านเหมย ผู้ใดมิใช่อัจฉริยะอันเด่นล้ำ คนเหล่านี้ตกอยู่ใต้อุ้งอำนาจ ทุกวันมิอาจไม่คุกเข่าต่อคนผู้หนึ่งปากกล่าวสรรเสริญเยินยอ ในใจลอบสาปแช่ง ผู้กล่าวไร้ยางอาย ผู้รับไร้มารยาท ซึ่งความจริงผู้รับบีบบังคับผู้คนกระทำเรื่องไร้ยางอาย ตัวเองยังไร้ยางอายยิ่งกว่า เมื่อหยามศักดิ์ศรีนักสู้ทั้งแผ่นดิน ตนเองไหนเลยเป็นนักสู้ผู้กล้าได้?'

ได้ยินสัมเสียงอันภาคภมิลำพองของยิ่มอั้วเกี้ยดังจากสดปลายของตำหนักว่า

"ก่อนนี้พวกเจ้ารับใช้ตังฮึงปุกป่าย พฤติการณ์ที่แล้วมา เราก่าจู้ลอบสืบสาวจนกระจ่างชัด จดบันทึกไว้อย่างละเอียด แต่เราก่าจู้ถือหลักอโหสิ ไม่สืบสาวความผิดที่แล้วมา นับแต่นี้ขอเพียงทั้งหมดจงรักภักดีต่อเราก่าจู้ เราก่าจู้ย่อมดีต่อพวกเจ้า เสพสุขวาสนาร่วมกัน"

พริบตานั้นในตำหนักระงมไปด้วยคำสรรเสริญเยินยอ ล้วนบอกว่าก่าจู้มีเมตตาธรรมล้ำฟ้า ใจกว้างดังมหาสมุทร ผู้ใหญ่ไม่ถือสาความผิดผู้น้อยบริวารทุกหมู่เหล่าย่อมเคารพคำสั่งก่าจู้ ถือคำจงรักนำหน้า แม้บุกน้ำลุยไฟต้องตายหมื่นครั้งก็ไม่บ่ายเบี่ยง

ยิ่มอั้วเกี้ยรอจนสรรพเสียงสงบลง ค่อยกล่าวว่า

"แต่หากมีผู้ใดก่อความไม่สงบ ไม่รับฟังคำสั่ง อย่างนั้นจะลงโทษสถานหนัก คนเดียวมีความผิด ทั้งครอบครัวต้องถูกประหารสิ้น"

ทุกผู้คนล้วนกล่าวคำ *"บริวารไม่กล้า"* เหล็งฮู้ชงได้ยินสุ้มเสียงเหล่านั้นสั่นสะท้าน แสดงว่าหวาดกลัวยิ่ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'ยิ่มก่าจู้ยังคงเป็นเช่นเดียวกับตังฮึงปุกป่าย สร้างความกลัวขึ้นในจิตใจคน ทุกผู้คนเปลือกนอกคล้อยตาม ในใจไม่ยอมรับนับถือคำ 'จงรักภักดี' กล่าวเริ่มจากที่ใด?'

จากนั้นมีคนเปิดโปงความผิดของตังฮึงปุกป่ายต่อยิ่มอั้วเกี้ยบอกว่าเขาเห็นคำเตือนเป็นที่ระคายหู เพียงเชื่อเอี้ยเน้ยเต้งคนเดียวเที่ยวฆ่าคนไร้ความผิดลงโทษปูนบำเหน็จตามอำเภอใจ ทำลายกฎของนิกาย ถ่ายทอดประกาศิตไม้ดำโดยพร่ำเพรื่อ บังคับผู้คนรับประทานยาเม็ดสามซากกร่อนสมอง ยังมีคนบอกว่า ตังฮึงปุกป่ายมีการกินที่ฟุ่มเฟือย ทุกมื้อต้องล้มวัวสามตัว สุกรห้าตัว และแพะสิบตัว

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้หนึ่งต่อให้กินจุกว่านี้ ไหนเลยรับประทานวัวสามตัว สุกรห้าตัวและแพะสิบตัวได้ คาดว่าคงจัดเลี้ยงสหาย หรือรับประทานร่วมกับบริวารทั้งหลาย ตังฮึงปุกป่ายเป็นก่าจู้นิกายหนึ่ง ล้มวัวล้มแพะสักหลายตัว นับเป็นความผิดอันใด?'

ได้ยินทุกผู้คนกล่าวหาตังฮึงปุกป่าย ยิ่งกล่าวยิ่งมาก ยิ่งกล่าวยิ่งปลีกย่อย ด่าว่าเขาอารมณ์ดีร้ายไม่แน่นอน บัดเดี๋ยวหัวร่อบัดเดี๋ยวร้องไห้ ชมชอบสวมใส่เสื้อสวยงดงาม เก็บตัวอยู่ในเคหสถาน มีบ้างบอกว่าเขารอบรู้จำกัด โง่ทึบงมงาย วิทยายุทธ์ต้อยต่ำรู้จักแต่ทำท่าขู่ขวัญผู้คน เหล็งฮู้ชงต้องครุ่นคิดขึ้น

'พวกท่านกล่าวหาตังฮึงปุกป่ายต่างๆ นานา เราไม่ทราบว่าถูกหรือผิด แต่เมื่อครู่เขาอาศัยหนึ่งต้านรับห้า พวกเราแทบจบชีวิตใต้เข็มปักดอกไม้ของเขา หากบอกว่าตังฮึงปุกป่ายวิทยายุทธ์ต้อยต่ำในโลกคงไม่มีคนเลิศฝีมือแล้ว'

จากนั้นมีคนบอกว่าตังฮึงปุกป่ายมักมากกามคุณ ฉุดคร่าสตรีชาวบ้านข่มขืนบุตรภรรยาของสาวกนิกาย กำเนิดลูกชู้มากมายสุดคณานับ เหลิงฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'ตังฮึงปุกป่ายฝึกวิทยายุทธ์ในคัมภีร์ทานตะวัน ตอนตัวเองเป็นขันทีแต่แรกไหนเลยข่มขืนสตรี กำเนิดลูกชู้มากมายสุดคณานับได้ฮาฮา'

นึกถึงตอนนี้ อดส่งเสียงหัวร่อออกมามิได้ เสียงหัวร่อกังวานไกลทุกผู้คนในตำหนักล้วนเหลียวหน้ามาถลึงตาใส่

เอี่ยงเอี้ยงทราบว่าเขาตอแยเภทภัย รีบเข้ามาฉุดมือของเขากล่าวว่า

"ชงกอ พวกเขาพูดถึงเรื่องของตังฮึงปุกป่าย ไม่มีใดน่าฟัง พวกเราลงจากหน้าผาไปเถอะ"

เหลิงฮู้ชงแลบลิ้นออกมา กล่าวเสริมขึ้น

"อย่าได้ตอแย บิดาท่านมีโทสะแล้ว"

ทั้งสองเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ผ่านซุ้มประตูหยกขาว โดยสารตะกร้าไม้ไผ่ลงไป

หนุ่มสาวทั้งสองนั่งคลอเคลียในตะกร้าไม้ไผ่ เห็นหมอกควันพัดผ่านข้างกายแตกต่างกับสภาพในตำหนักเปรื่องปราด เหลิงฮู้ชงมองขึ้นไปบนผาไม้ดำเห็นแสงแดดส่องต้องซุ้มประตูหยกขาว สะท้อนประกายสีทองแวววาวรู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจครุ่นคิดขึ้น

'ในที่สุดเราสามารถไปจากที่นี่ เหตุการณ์เมื่อคืนถือเป็นฝันร้ายตื่นหนึ่ง นับแต่นี้จะไม่ขอเหยียบย่างขึ้นผาไม้ดำอีก'

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ชงกอ ท่านคิดอะไร?"

เหลิงฮู้ชงกล่าวว่า

“ท่านสามารถร่วมทางกับเราหรือไม่?”

เอี่ยงเอี้ยงหน้าแดงวูบ กัมศีรษะกล่าวว่า

“พวกเรา...พวกเรายังไม่ได้แต่งงาน เรา...เราไหนเลยร่วมทางกับท่านได้?”

“ก่อนนี้ท่านมิใช่ท่องยุทธจักรร่วมกับเราหรอกหรือ?”

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

“นั่นเป็นเพราะอับจนปัญญา เมื่อครู่บิดายังบอกว่าเรา...เราเอนเอียงไปทางท่านไม่ต้องการบิดาแล้ว หากเราติดตามท่านไป บิดาคงไม่พอใจ บิดาถูกกักขังอยู่ในคุกมืดสิบกว่าปี นิสัยก็แปรเปลี่ยนไป ขอเพียงท่านไม่เปลี่ยนใจ วันหน้าพวกเราจะอยู่ร่วมกันอย่างยาวนาน”

เอ่ยถึงตอนท้าย สุ้มเสียงแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน ประจวบกับเมฆขาวหอบหนึ่งพัดพลิ้วมา ห่อหุ้มตะกร้าไม้ไผ่และคนทั้งสองอยู่ในปุยเมฆ เหล็งฮั้ชงกวาดตามองรัศีกสลัวรางเลือน เอี่ยงเอี้ยงแม้คลอเคลียอยู่ข้างกาย แต่คล้ายห่างไกลจากนางจนลิบลับราวกับว่านางอยู่ในปุยเมฆ ไม่อาจไขว่คว้าสัมผัสได้

ตะกร้าไม้ไผ่เลื่อนลงมาถึงเชิงผา คนทั้งสองก้าวออกจากตะกร้า เอี่ยงเอี้ยงกล่าวเบาๆ

“ท่านคิดไปแล้ว?”

“จ้อแนเซี้ยงจัดการชุมนุมห้าสำนักกระบี่ในวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสามเพื่อเลือกเจ้าสำนักห้าบรรพต มันมีใจทะเยอทะยาน คุกคามต่อบู๊ลิ้มส่วนรวม การชุมนุมบนเขาซงซัว เราต้องเร่งรุดไป”

เอี่ยงเอี้ยงผงกศีรษะกล่าวว่า

“ซงกอ เพลงกระบี่จ้อแนเซี้ยงมิใช่คู่มือท่าน แต่ท่านต้องระวังแผนอุบายของมัน”

เหล็งฮู้ชงรับคำ เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เราความจริงสมควรร่วมทางกับท่าน แต่เราเป็นนางปีศาจนิกายอสูร หากขึ้นเขาซงซัวกับท่าน จะกระทบกระเทือนถึงแผนการใหญ่ของท่าน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างหม่นหมองว่า

"รอจนท่านเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต มีชื่อสะท้านแผ่นดิน พวกเราฝ่ายธัมมะและอธรรมไม่ดำรงอยู่ร่วมกัน อย่างนั้น...อย่างนั้นจะยากลำบากกว่าเดิมแล้ว"

เหล็งฮู้ชงกุมมือนาง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"จนบัดนี้ท่านยังไม่เชื่อถือเราหรือ?"

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มอย่างหดหู่ บอกว่าเชื่อถือ หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"แต่เราเห็นว่าคนผู้หนึ่งยิ่งฝึกฝีมือสูงเยี่ยม ยิ่งมีชื่อเสียงกระเดื่องดัง นิสัยใจคอมักแปรเปลี่ยนไป ตัวเองไม่ล่วงรู้ แต่ทุกประการมักแตกต่างจากกาลก่อน ดังฮึงเจ่กเจกเป็นเช่นนี้ เราวิตกว่าบิดาก็เป็นเช่นนี้"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"บิดาท่านไม่ฝึกวิทยายุทธ์ในคัมภีร์ทานตะวัน คัมภีร์เล่มนั้นถูกเขาทำลายเป็นผุยผง ต่อให้คิดฝึกก็ทำไม่ได้แล้ว"

"เราไม่ได้หมายถึงวิทยายุทธ์ แต่หมายถึงนิสัยใจคอของคนผู้หนึ่งต่อให้ตังฮึงเจ่กเจกไม่ฝึกคัมภีร์ทานตะวัน เมื่อเขาขึ้นครองตำแหน่งหัวหน้านิกายสุริยันจันทรากุมอำนาจฆ่าฟันอยู่ในมือ ก็จะกลับกลายเป็นเหิมเกริมขึ้นมา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เอี่ยงเอี้ยง ท่านสามารถวิตกผู้อื่น แต่ไม่ต้องวิตกเรา เรามีนิสัยเสเพลมาแต่กำเนิด ไม่รู้จักเสแสร้งแกล้งดัด ต่อให้เราเหิมเกริม

เมื่ออยู่เบื้องหน้าท่าน ก็จะเป็นเช่นวันนี้ตลอดไป"

เอี่ยงเอี้ยงทอดถอนใจบอกว่า อย่างนั้นก็ประเสริฐ เหล็งฮู้ชงพลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"เรื่องของพวกเราโจษจันไปทั้งแผ่นดิน เหล่าสหายที่ถูกท่านเนรเทศไปยังเกาะร้างกลางทะเลน่ำไฮ้ สมควรกลับมาแล้วกระมัง?"

"ตกลง เราจะใช้คนนั่งเรือไปรับพวกมันกลับมา"

เหล็งฮู้ชงฉุดดึงนางเข้ามา โอบกอดนางเบาๆ กล่าวว่า

"เราขออำลาท่าน เมื่อเสร็จเรื่องที่ซงซัว จะกลับมาหาท่าน หลังจากนั้นพวกเราทั้งสองไม่แยกจากกันอีก"

เอี่ยงเอี้ยงตากระจ่างวูบ ทอประกายพิสดาร กล่าวเบาๆ ว่า

"ขอให้ท่านสมมาดปรารถนา กลับมาแต่เร็วไว เรา...เราจะรอท่านอยู่ที่นี่ทั้งวันและคืน"

เหล็งฮู้ชงจูบแก้มนางเบาๆ เอี่ยงเอี้ยงหน้าแดงสดใส เต็มไปด้วยความเอียงอายยื่นมือผลักไสเขา เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮา จูงม้ามาตัวหนึ่ง ขึ้นม้าควบขับออกจากนิกายสุริยันจันทรา

บทที่ 32
รวมห้าสำนัก

วันนี้เหล็งฮู้ชงกลับถึงภูเขาเห็งซัว ศิษย์ที่เฝ้าสังเกตการณ์ที่เชิงเขารีบรายงานขึ้นไป เหล่าศิษย์เห็งซัวล้วนออกมาต้อนรับ จากนั้นเหล่าผู้ห้าวหาญซึ่งอยู่ที่ตึกสำรองเห็งซัวก็รุดมาพบหน้า

เหล็งฮู้ชงถามถึงเหตุการณ์หลังแยกจาก โจ้วโซยชิวรายงานว่าศิษย์บุรุษล้วนอยู่ที่ตึกสำรอง ไม่มีผู้ใดกล้าขึ้นเขากลาง ทุกคนประพฤติเรียบๆ ร้อยๆ ยิ่ง งี้ฮั้วโต้แย้งว่าหุบเขาทงง้วนก็กอึกทึกวุ่นวายตลอดทั้งวัน หาได้เรียบๆ ร้อยๆ ไม่

เหล็งฮู้ชงหัวร่อออกมา บอกเล่าเหตุการณ์ที่ยิ่มอั้วเกี้ยชิงตำแหน่งก่าจู้กลับมาโดยคร่าวๆ เหล่าผู้ห้าวหาญโห่ร้องด้วยความยินดี เห็นว่ายิ่มก่าจู้ชิงตำแหน่งกลับมา เสี่ยโกวย่อมทรงอำนาจ ทั้งหมดคงมีความเป็นอยู่ดีขึ้น

เหล็งฮู้ชงขึ้นสู่ยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮง เข้าอารามบ้อเส็กอำ คำนับป้ายสถิตวิญญาณของเตี่ยเอ้ยซือไถ่และพวกทั้งสาม จากนั้นปรึกษากับงี้ฮั้วงี้เช็งเหล่าศิษย์ว่า ตอนนี้ห่างจากการชุมนุมบนซงซัวไม่นานนัก สำนักเห็งซัวสมควรออกเดินทางแล้ว

งี้ฮั้วเห็นว่า หากคิดขัดขวางการรวมสำนักของจ้อแนเซี้ยงสมควรนำเหล่าผู้ห้าวหาญร่วมทาง แต่กริ่งเกรงจะเป็นที่ครหา เหล็งฮู้ชงจึงไปยังหุบเขาทงง้วนก็ก ลอบบอกต่อเล่าโจ้วแห่งฮวงโหและแมวราตรี

แมวราตรีก็เห็นว่าไม่ควรนำเหล่าผู้ห้าวหาญไป ให้เหล็งฮู้ชงนำเหล่าศิษย์สตรีไปก่อน พวกมันจะอธิบายต่อเหล่าผู้ห้าวหาญเอง

ค่ำคืนนั้นเหล็งฮู้ชงร่ำสุรากับเหล่าผู้ห้าวหาญ ดื่มจนเมามาย ตามกำหนดการ พรุ่งนี้จะออกเดินทาง แต่เมื่อสร่างเมาก็เป็นยามเที่ยง ได้แต่ยืดเวลาไปอีกหนึ่งวัน วันต่อมาเหล็งฮู้ชงค่อยนำเหล่าศิษย์สตรีเดินทางสู่ภูเขาซงซัว

เดินทางเป็นเวลาหลายวัน วันนี้มาถึงตัวเมืองแห่งหนึ่ง ทุกผู้คนพักผ่อนหุงอาหารในศาลบูชาหักพังหลังหนึ่ง แต้งักและพวกทั้งเจ็ดออกไปสืบดูลาดเลา ป้องกันสำนักซงซัวลอบทำร้ายอีก ไม่นานให้หลังแต้งักกับฉิ้งเกียงก็วิ่งปราดกลับมา ร้องว่า

"ซือเฮียเจ้าสำนัก รีบไปชมดู"

เห็นพวกนางยิ้มระรื่น แสดงว่าพบเห็นเรื่องน่าขบขัน เหล็งฮู้ชงและพวกจึงติดตามพวกนางไปยังโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง มาถึงหน้าห้องพักฟากตะวันตกเห็นบนเตียงใบหนึ่งสุมซ้อนด้วยผู้คนหลายคน กลับเป็นหกเซียนหุบเขาท้อ

เหล็งฮู้ชงเห็นคนทั้งหกไม่อาจขยับเคลื่อนไหว รีบถลันเข้าห้องโอบอุ้มเซียนรากท้อซึ่งอยู่ชั้นบนสุดลงมา เห็นในปากมันยัดเม็ดของผลท้อ จึงล้วงออกมา เซียนรากท้อก็แผดด่าว่า

"มารดาเจ้าเถอะ บรรพบุรุษของเจ้าทั้งสิบแปดรุ่นล้วนไม่ตายดี ลูกหลานทั้งสิบแปดรุ่นล้วนไม่มีตาไม่มีทวาร..."

เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"พี่รากท้อ เราหาได้ล่วงเกินท่านไม่"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"เราไม่ได้ด่าท่าน ท่านอย่าได้สอดปากคำ เจ้าอุบาทว์ชาติชั่ว

บิดาพบเห็นมันต้องฉีกกระชากเป็นแปดสิบหกท่อน สามสิบสี่ท่อน"

เหล็งฮู้ชงจัดการโอบอุ้มเซียนดอกท้อที่สุมอยู่ชั้นบนสุดของห้า เซียนที่เหลือลงมาล้วงเม็ดท้อจากปากมัน เม็ดท้อเพิ่งออกจากปาก เซียนดอกท้อก็กล่าวว่า

"ตั่วกอ ท่านกล่าวไม่ถูกต้อง อีกเท่าหนึ่งของแปดท่อนคือสิบหกท่อน อีกเท่าหนึ่งของสิบหกท่อนคือสามสิบสองท่อน ท่านไฉนบอกว่าเป็นสามสิบสี่ท่อน?"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"เราพานบอกว่าเป็นสามสิบสี่ท่อนเป็นไร ไม่ได้บอกว่าเพิ่มอีกเท่าตัวหากแต่เป็นหนึ่งเท่าบวกสอง"

"หนึ่งเท่าบวกสองอันใด ไม่มีเหตุผลเช่นนั้น"

ทั้งสองยังไม่ได้รับการคลายจุด พอพูดได้ก็ทุ่มเถียงขึ้นมา เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกท่านอย่าได้ทุ่มเถียง ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?"

เซียนดอกท้อแผดด่าว่า

"หลวงจีนปุกก่ายและปุกคอปุกก่ายอันโสโครก ท่านจากมาโดยไม่ลำลา เราหกพี่น้องไหนเลยย่อมไม่ขึ้นเขาซงซัวมาชมดูเรื่องสนุกสนานได้ ย่อมต้องติดตามมาทั้งยังล่วงหน้ามาก่อน เมื่อถึงที่นี้ก็พบพานหลวงจีนโสโครกปุกคอปุกก่าย *(มิอาจไม่งดเว้น...หมายถึงฉั้งแป๊ะกวง)* มันบอกว่าเห็นสุนัขหกตัวกัดเสือตัวหนึ่งตาย หลอกพวกเรามาชมดู มิคาดหลวงจีนโสโครกปุกก่ายซ่อนตัวอยู่หลังประตูจี้จุดพวกเราทั้งหก จับสุมซ้อนกัน บอกว่าพวกเราหากขึ้นเขาซงซัว ต้องทำลายแผนการใหญ่ของท่านได้?"

เหล็งฮู้ชงค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว รีบคลายจุดแก่ทั้งหมดเถอะ ทั้งหมดจะได้ไม่

อีดอัดไป"

พลางยื่นมือตบคลายจุดแก่เซียนดอกท้อ จากนั้นล่าถอยออกจากห้องปิดประตูลง ไม่ต้องการฟังมันหกพี่น้องทุ่มเถียงไม่ยอมเลิกรา เหล็งฮู้ชงและพวกรออยู่นอกห้องชั่วขณะ ยังไม่เห็นหกเซียนหุบเขาท้อออกมา เหล็งฮู้ชงจึงผลักประตูเข้าไปใหม่ เห็นเซียนดอกท้อเดินไปเดินมา ไม่ยอมคลายจุดให้กับพี่น้องทั้งห้า

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮา รีบยื่นมือคลายจุดให้กับคนทั้งห้า จากนั้นถอยปราดออกจากห้องได้ยินเสียงโครมๆ ครามๆ ห้าเซียนที่เหลือกลุ้มรุมทุบตีเซียนดอกท้อเป็นการใหญ่

เหล็งฮู้ชงจากมาอย่างยิ้มแย้ม เดินไปหลายวา มาถึงทางน้อยริมคันนา เห็นต้นท้อต้นหนึ่งออกดอกตูม ขอเพียงลมวสันต์โชยพัด ก็จะบานสะพรั่ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'ดอกท้อนี้งามเฉิดฉายเพียงไหน แต่หกเซียนหุบเขาท้อคลุ้มๆ คลั่งๆ ไม่อาจเปรียบเทียบกับดอกท้อแม้แต่น้อย'

หวนนึกถึงหกพี่น้องคงต่อยตีเสร็จแล้ว ขณะจะกลับไปดื่มสุรากับคนทั้งหก พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่ด้านหลัง สุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ"

เหล็งฮู้ชงหันกายไป เห็นเป็นงี้นิ้ม นางเดินเข้ามากล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าคิดถามท่านเรื่องหนึ่ง ได้หรือไม่?"

"ย่อมได้ เรื่องอันใด?"

"ท่านชมชอบยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะมากกว่า หรือชมชอบงักเซี่ยวซือม่วยของท่านมากกว่า?"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ รู้สึกกระดากเล็กน้อย กล่าวว่า

"ท่านไฉนถามถึงเรื่องนี้?"

“เป็นงี้ฮั้ว งี้เช็งเหล่าซือเจ้ใช้ให้ข้าพเจ้ามาถามท่าน”

“พวกนางไฉนถามเช่นนี้?”

งี้นิ้มกัมศีรษะกล่าวว่า

“เหล็งฮู้ตั่วกอ เรื่องของเซี่ยวซือม่วยท่าน ข้าพเจ้าไม่เคยบอกต่อผู้อื่น วันนั้นงี้ฮั้วซือเจ้ ทำร้ายงักเสียวเจี๊ยะ ท่านสั่งงี้จิน งี้เล้งทั้งสองซือเจ้ส่งยาสมานแผลไป สำนักฮั้วซัวมิเพียงไม่รับ ยังขับไล่ซือเจ้ทั้งสองออกมา ทั้งหมดกลัวว่าท่านมีโทสะ ไม่กล้าบอกต่อท่าน ต่อมาอูซ้อกับงี้บุ้นขึ้นเขาฮั้วซัว ส่งข่าวว่าท่านเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว กลับถูกสำนักฮั้วซัวควบคุมตัวไว้”

เหล็งฮู้ชงใจหายวูบ กล่าวว่า

“ท่านทราบได้อย่างไร?”

“เป็นฉั้ง...ปุกคอปุกก่ายบ่งบอก”

“หมายถึงฉั้งแป๊ะกวงหรือ?”

“ถูกแล้ว หลังจากที่ท่านเดินทางไปยังผาไม้ดำ ซือเจ้ทั้งหลายขอให้เขาขึ้นเขาฮั้วซัวไปสืบข่าว”

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะกล่าวว่า

“ฉั้งแป๊ะกวงมีตัวเบาสูงเยี่ยม ถนัดจัดเจนในการสืบข่าว เขาพบเห็นอูซ้อและงี้บุ้นซือเจ้หรือ?”

“ถูกแล้ว แต่สำนักฮั้วซัวเฝ้าควบคุมอย่างเข้มงวด ไม่อาจช่วยเหลือได้ ดีที่ซือเจ้ทั้งสองไม่ได้รับความลำบาก อีกประการข้าพเจ้าเขียนข้อความบอกต่อเขาว่าอย่าได้ล่วงเกินสำนักฮั้วซัว ยิ่งไม่อาจลงมือทำร้ายคน หาไม่ท่านจะมีโทสะ”

“ท่านเขียนข้อความบอกต่อเขา กลับคล้ายเป็นซือแป๋ก็มิปาน”

งี้นิ้มหน้าแดงวูบกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าอยู่บนยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮง เขาอยู่ที่หุบเขาทงง้วนก๊ก

เมื่อมีเรื่องแจ้งต่อเขา ได้แต่เขียนข้อความใช้ให้**ฮุดพั้ว** *(แม่เฒ่าพระ)* ส่งต่อเขา"

"เราเพียงล้อท่านเล่น ฉั้งแป๊ะกวงยังบอกว่าอะไร?"

"เขาบอกว่าพบเห็นเรื่องมงคล อดีตซือแป๋ของท่านรับบุตรเขย..."

พลันเห็นเหล็งฮู้ชงหน้าแปรเปลี่ยนไปสร้างความแตกตื่นจนรีบกล้ำกลืนคำพูดไว้

เหล็งฮู้ชงรู้สึกลำคอตีบตัน หายใจลำบากยากเย็น ปากกล่าวว่า

"ท่านบอกเถอะ เรา...เราไม่เป็นไร"

ได้ยินสุ้มเสียงตนเองแห้งแล้ง ไม่คล้ายเปล่งจากปากตัวเอง งี้นิ้มกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ ท่านอย่าได้ลำบากใจ ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะมีรูปโฉมงดงาม พลังฝีมือสูงเยี่ยม ล้วนประเสริฐเลิศกว่างักเสียวเจี้ยะ"

เหล็งฮู้ชงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราลำบากใจอันใด เซี่ยวซือม่วยเป็นฝั่งฝา เรามีแต่ปีติยินดีมัน...ฉั้งแป๊ะกวงเห็นเซี่ยวซือม่วย..."

"ฉั้งแป๊ะกวงบอกว่า บนเขาเทพธิดาแห่งฮั้วซัวจุดประทีปโคมไฟดึกดักดึกดื่นยิ่ง ทุกค่ายสำนักส่งคนมาอวยพร แต่งักซิงแซไม่ได้แจ้งต่อสำนักเห็งซัวเรา กลับยึดถือพวกเราเป็นศัตรูก็มิปาน"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะ งี้นิ้มกล่าวอีกว่า

"อูซ้อและงี้บุ้นซือเจ้ส่งข่าวไปยังฮั้วซัว พวกเขาไม่ใช้คนส่งของขวัญไม่มาแสดงความยินดีที่ท่านเป็นเจ้าสำนักยังพอทำเนา เหตุใดควบคุมตัวพวกเราไว้ งี้ฮั้วงี้เซ็งทั้งสองซือเจ้บอกว่า เมื่อพบกันที่ซงซัว พวกเราจะถามไถ่ต่อหน้าผู้คนให้พวกเขาปล่อยคนออกมา"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะรับอีกครา งี้นิ้มเห็นเขาคล้ายไม่มีชีวิตจิตใจต้องทอดถอนใจกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“เหล็งฮู้ตั่วกอ ท่านถนอมตัว”
พลางเดินช้าๆ ไป เหล็งฮู้ชงค่อยเรียกรั้งนางไว้ ถามว่า
“ผู้ที่แต่งงานกับเซี่ยวซือม่วยเป็น...เป็น...”
งี้นิ้มผงกศีรษะกล่าวว่า
“เป็นคนแซ่ลิ้มนั้น”
พลางสาวเท้าก้าวปราดถึงเบื้องหน้าเหล็งฮู้ชง ยืดกุมแขนเสื้อข้างขวาของเขากล่าวว่า

“เหล็งฮู้ตั่วกอ คนแซ่ลิ้มนั้นไม่อาจเทียบเทียมท่านแม้แต่น้อย งักเสียวเจี้ยะเป็นคนโง่งมงาย จึงยอมตบแต่งกับเขา ซือเจ้ทั้งหลายเกรงว่าท่านมีโทสะดังนั้นไม่บอกต่อท่าน แต่หกเซียนหุบเขาท้อบอกว่าบิดาเรากับฉั่งแป๊ะกวงอยู่ละแวกใกล้เคียง ฉั่งแป๊ะกวงพบพานท่าน คงต้องบอกต่อท่าน ต่อให้ฉั่งแป๊ะกวงไม่บอก อีกไม่กี่วันจะถึงภูเขาซงซัว คงต้องพบพานงักเสียวเจี้ยะกับสามีของนาง ไม่แน่ว่า...ไม่แน่ว่าจะกระทบกระเทือนถึงแผนการใหญ่ ทั้งหมดล้วนบอกว่า หากว่ายิ่มตั่วเสียวเจี้ยะอยู่ข้างกายท่านก็ประเสริฐ ซือเจ้ทั้งหลายให้ข้าพเจ้ามาเกลี้ยกล่อมท่าน อย่าได้จดจำเรื่องของงักเสียวเจี้ยะใส่ใจ”

เหล็งฮู้ชงฝืนยิ้ม ครุ่นคิดในใจ

‘พวกนางห่วงใยเรา เกรงว่าเราเศร้าเสียใจ ดังนั้นระหว่างทางดแลเราเป็นพิเศษ’

พลันรู้สึกมีหยดน้ำหลายหยด หยดลงบนหลังมือ พอเบือนหน้ามองเห็นงี้นิ้มหลั่งน้ำตา ต้องกล่าวว่า

“ท่าน...ท่านเป็นไรแล้ว?”

งี้นิ้มกล่าวอย่างหดหู่ว่า

“ข้าพเจ้าเห็นท่าน...เศร้าเสียใจปานนี้ เหล็งฮู้ตั่วกอ ท่านคิดร้องไห้ก็...ก็ร้องไห้ออกมา”

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“เราไยต้องร้องไห้ เหล็งฮู้ชงเป็นคนเสเพล ถูกซือแป้ซือบ้อขับออกจากสำนักอาจารย์แต่แรก เซี่ยวซือม่วยไหนเลย...ไหนเลย...ฮาฮา”

พลางเปล่งเสียงหัวร่อ วิ่งตะบึงไปยังทางภูเขา วิ่งเป็นระยะทางยี่สิบกว่าลี้ บรรลุถึงที่เปลี่ยวร้างไร้ผู้คน รู้สึกหดหู่จับใจ ไม่อาจระงับสืบไป ฟุบร่างกับพื้นเปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

ร่ำไห้ชั่วขณะ เหล็งฮู้ชงค่อยสบายใจขึ้น หวนนึกถึงหากกลับไปเช่นนี้งี้ฮั้วและพวกเห็นตนเองตาบวมแดง คงต้องหัวร่อเยาะตนเอง มิสู้รอให้สายกว่านี้ค่อยกลับไป จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

‘เราไม่กลับไป พวกนางคงห่วงใยกังวล ลูกผู้ชายชาตรีคิดร่ำไห้ก็ร่ำไห้ คิดหัวร่อก็หัวร่อ เหล็งฮู้ชงหลงรักงักเล้งซัง ผู้คนในโลกล้วนทราบดี นางทิ้งขว้างเราดจสลัดรองเท้าข้างหนึ่ง หากเราไม่เศร้าเสียใจกลับเป็นการเสแสร้งแกล้งดัดแล้ว’

ดังนั้นเดินกลับศาลบูชา งี้เช็ง งี้ฮั้ว และพวกกำลังแยกย้ายออกตามหาเห็นเหล็งฮู้ชงและพวกกลับมา ล้วนมีสีหน้ายินดี บนโต๊ะจัดเตรียมสุราอาหารไว้แต่แรก เหล็งฮู้ชงทรุดนั่งลง รินเองดื่มเอง ดื่มจนเมามายฟุบหลับกับโต๊ะไป

หลายวันให้หลัง มาถึงเชิงเขาซงซัว ยังห่างจากกำหนดนัดอีกสองวัน เมื่อถึงวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสาม เหล็งฮู้ชงค่อยนำเหล่าศิษย์เดินทางขึ้นเขาแต่เช้า

เมื่อถึงกลางทางปรากฏศิษย์สำนักซงซัวสี่คนลงมาต้อนรับกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“ผู้เยาว์รุ่นหลังของซงซัว ขอต้อนรับเจ้าสำนักเหล็งฮู้แห่ง

เห็งซัว เจ้าสำนักจ้อเราน้อมรออยู่บนเขา"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสริมว่า

"ซือเจ่กซือแป๊ะและซือเฮียสำนักไท้ซัว ฮั้วซัว และฮ่วงซัว ทั้งสามเดินทางมาถึงเมื่อวาน เจ้าสำนักเหล็งฮู้และซือเจ้ทั้งหลายมาถึงเบื้องสูงเบื้องต่ำของซงซัวรู้สึกเป็นเกียรติยิ่ง"

เหล็งฮู้ซงเดินทางขึ้นเขา เห็นทางภูเขาปัดกวาดสะอาดสะอ้านทุกระยะหลายลี้ จะมีศิษย์สำนักซงซัวจัดน้ำชาอาหารว่างคอยต้อนรับ แสดงว่าคราครั้งนี้สำนักซงซัวเตรียมการอย่างรอบคอบ และเป็นที่ทราบได้จ้อแนเซี้ยงหมายมั่นต่อตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพต ไม่ยอมให้ผู้ใดขัดขวางได้

ขึ้นไปอีกระยะทางหนึ่ง ปรากฏศิษย์สำนักซงซัวอีกหลายคนลงมาต้อนรับคารวะต่อเหล็งฮู้ซง กล่าวว่า

"เจ้าสำนักคนล้น คงทัง ง่อไบ๊ แซเซี้ยและผ้อาวโสทั้งหลายล้วนชุมนุมบนเขาซงซัว เพื่อชมดูการคัดเลือกเจ้าสำนักห้าบรรพต เจ้าสำนักเหล็งฮู้มาได้พอดี ทั้งหมดล้วนน้อมรอท่านอยู่บนเขา"

คนเหล่านี้สีหน้าแฝงแวยโสโอหัง ฟังจากน้ำเสียงพวกมันแสดงว่าตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพต ไม่รอดพ้นจากเงื้อมมือเจ้าสำนักซงซัว

เดินทางอีกระยะทางหนึ่ง พลันได้ยินเสียงน้ำครืนครั่น บนผนังผาปรากฏน้ำตกสองสายสาดเทลงมา ทุกผู้คนเดินเลียบริมน้ำตกขึ้นเขา ศิษย์ซุงซัวที่นำทางกล่าวว่า

"นี่เรียกว่า**เช่งกวนฮง** *(ยอดเขาเลิศทัศนา)* เจ้าสำนักเหล็งฮู้เห็นว่าเปรียบกับทิวทัศน์เห็งซัวเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ซงกล่าวว่า

"เห็งซัวงดงาม ซงซัวตระการ ล้วนมีทิวทัศน์น่าชื่นชม"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ภูเขาซงซัวตั้งอยู่กลางประเทศ อยู่ในราชอาณาจักรของราชวงศ์ฮั่นและถัง มิน่าเล่าฮ่องเต้ทุกพระองค์ทรงสร้างราชธานีที่เทือกเขาซงซัว"

ความหมายคล้ายบอกว่า ภูเขาซงซัวตั้งอยู่กลางประเทศ สำนักซงซัวสมควรเป็นผู้นำทุกค่ายสำนัก เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ทราบชนชาวเราเกี่ยวข้องใดกับเจ้าชีวิตอย่างไร เจ้าสำนักแซ่จ้อมักคบหากับทางบ้านเมืองหรือ?"

คนผู้นั้นหน้าแดงวูบ ไม่กล่าวกระไรอีก นับแต่นั้นทางภูเขายิ่งมายิ่งอันตรายผ่านยอดเขาแซกังฮง ลานแซกังปัง ช่องเขาได้ทิเนี่ยเกียบและเซียวทิเนี่ยเกียบ เห็นเบื้องขวาของช่องเขาทิเนี่ยเกียบเต็มไปด้วยโขดหินประหลาดเบื้องซ้ายเป็นหุบเหวลึกล้ำมิเห็นก้น

ยามนั้นศิษย์ซงซัวผู้หนึ่งโยนก้อนหินก้อนหนึ่งลงหุบเหว หินใหญ่ปะทะกับผนังตอนแรกบังเกิดเสียงครืนครั่นจากนั้นสุ้มเสียงยิ่งมายิ่งเบา จวบกระทั่งไม่ได้ยินอีก งี้ฮั้วกล่าวว่า

"ขอถามซือเฮียท่านนี้ ผู้ที่ขึ้นเขาซงซัวในวันนี้มีมากน้อยเท่าใด?"

"อย่างน้อยสองพันคน"

"หากว่าแขกทุกคนขึ้นเขา พวกท่านโยนหินใหญ่ก้อนหนึ่งข่มขวัญ อีกไม่นานหุบเหวนี้คงถูกพวกท่านถมจนเต็มแล้ว"

คนผู้นั้นแค่นเสียงดังเฮอะไม่ตอบคำ พอเลี้ยวโค้งคราหนึ่งเบื้องหน้าปรากฏเมฆหมอกรางเลือน บนทางภูเขามีผู้คนสิบกว่าคนถืออาวุธยืนขวางทาง คนผู้หนึ่งกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"เหล็งฮู้ชงขึ้นเขาเมื่อใด สหายทั้งหลายหากพบเห็น โปรดบอกต่อเราคนตาบอดสักคำ"

เหล็งฮู้ชงเห็นคนกล่าววาจา ไว้เคราชี้ชันปานเส้นลวด ดวงตา

กลับมืดบอดเมื่อมองดูผู้คนที่หลงเหลือ ทุกผู้คนล้วนเป็นคนตาบอด อดสะท้านใจมิได้กล่าวเสียงกังวานว่า

"เหล็งฮู้ชงอยู่ที่นี้ ท่านมีคำสอนสั่งใด?"

พอกล่าวคำ "เหล็งฮู้ชงอยู่ที่นี้" คนตาบอดสิบกว่าคนนั้นพากันส่งเสียงด่าทอถืออาวุธคิดโถมเข้ามา ร้องว่า

"โจรน้อยเหล็งฮู้ชง เจ้าทำร้ายพวกเราสาหัสนัก วันนี้ขอเสี่ยงกับเจ้าแล้ว!"

เหล็งฮู้ชงเข้าใจในบัดดล ครุ่นคิดขึ้น

'คราก่อนสำนักฮั้วซัวเราเผชิญการลอบทำร้ายที่ศาลเจ้าร้าง เราใช้เก้ากระบี่เดียวดายที่เพิ่งฝึกปรือทิ่มแทงดวงตาศัตรูสิบกว่าคน จนบัดนี้ยังไม่ทราบความเป็นมาคนเหล่านั้น ที่แท้เป็นคนที่สำนักซงซัวส่งไป คิดไม่ถึงวันนี้จะพบพานในที่นี้'

เห็นที่นี้มีภูมิประเทศอันตราย คนเหล่านี้หากเสี่ยงชีวิต ขอเพียงถูกคนผู้หนึ่งโอบกอดไว้ ต้องพลัดตกลงสู่หุบเหวลึกล้ำด้วยกัน ดังนั้นกล่าวว่า

"สหายตาบอดเหล่านี้เป็นศิษย์สำนักซงซัวหรือ ขอให้ท่านเรียกพวกเขาหลีกทาง"

ศิษย์ซงซัวที่นำทางยิ้มอย่างยินดีต่อคราเคราะห์ของผู้อื่น กล่าวว่า

"พวกเขาไม่ใช่คนของสำนักเรา ขอให้เจ้าสำนักเหล็งฮู้ชงขับไล่เองเถอะ"

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"บิดาจะขับไล่เจ้าก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

คนกล่าววาจาคือหลวงจีนปุกก่าย ที่ด้านหลังยังตามติดด้วยปุกคอปุกก่าย ฉั้งแป๊ะกวง หลวงจีนปุกก่ายก้าวยาวๆ ออกไป ยื่นมือตะปบคว้าศิษย์ซงซัวสองคนเหวี่ยงใส่คนตาบอดเหล่านั้น ร้องว่า

"เหล็งฮู้ชงมาแล้ว"

คนตาบอดเหล่านั้นสะบัดอาวุธโหมฟาดฟัน ศิษย์ซงซัวทั้งสองนับว่ามีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว ยามลอยอยู่กลางอากาศยังสามารถชักกระบี่ต้านทาน ร้องว่า

"เป็นพวกเดียวกัน รีบหลบไป"

คนตาบอดเหล่านั้นรีบถลันหลบ เบียดเสียดกันวุ่นวาย หลวงจีนปุกก่ายสะอึกปราดไป ตะปบคว้าศิษย์ซงซัวอีกสองคน ตวาดว่า

"เจ้าไม่เรียกคนตาบอดเหล่านี้หลีกทาง เราจะเหวี่ยงพวกเจ้าทั้งสองลงไป"

พลางเหวี่ยงคนทั้งสองขึ้นฟ้า ลอยขึ้นไปเจ็ดแปดวา เห็นแน่ชัดว่าต้องร่วงหล่นลงสู่หุบเหวลึกล้ำ กลับกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน แต่แล้วหลวงจีนปุกก่ายยื่นสองแขนออก คว้าจับคอเสื้อคนทั้งสองไว้ก่อน กล่าวว่า

"ต้องการให้เราลงมืออีกหรือไม่?"

ศิษย์ซงซัวผู้หนึ่งลนลานปฏิเสธ อีกผู้หนึ่งมีไหวพริบปราดเปรียว ร้องว่า

"เหล็งฮู้ชง คิดหนีไปที่ใด รีบไล่"

คนตาบอดสิบกว่าคนนั้นเข้าใจว่าเป็นจริง วิ่งปราดออกไป ฉั่งแป๊ะกวงตวาดว่า

"ชื่อของเจ้าสำนักเหล็งฮู้ ให้เจ้าเรียกหาได้หรือ?"

พลางตวัดมือตบหน้ามันสองฉาด ร้องบอกว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้อยู่ที่นี้ คนตาบอดใดเก่งกล้าสามารถ ก็เข้ามารับทราบเพลงกระบี่ของเขา"

คนตาบอดเหล่านั้นได้รับการยุยงจากศิษย์ซงซัว เดินทางมาเฝ้ารอบนทางภูเขา ยามนั้นวิ่งพลุกพล่านไปมา สองตามองไม่เห็นอันใด

ไม่ทราบทำอย่างไรดี ได้แต่ยืนซึมเซากับที่

เหล็งฮู้ชง หลวงจีนปุกก่าย ฉั่งแป๊ะกวงและเหล่าศิษย์เห็งซัวเดินผ่านข้างกายคนตาบอดเหล่านั้นขึ้นเขาต่อไป พลันเห็นภูเขาสองลูกขาดกลางปรากฏเป็นประตูบานหนึ่งตามธรรมชาติ ลมแรงโชยพัดออกมา หมอกควันโหมหอบมาปะทะหน้า หลวงจีนปุกก่ายตวาดว่า

"นี่เป็นสถานที่ใด ไฉนกลายเป็นใบ้แล้ว?"

ศิษย์ซงซัวที่นำทางกล่าวเสียงละห้อยว่า

"นี่เรียกว่า**เชี้ยวเทียนมึ้ง** *(ประตูมุ่งฟ้า)*"

ทุกผู้คนวกขึ้นตะวันตกเฉียงเหนือ ผ่านทางภูเขาอีกช่วงหนึ่งเห็นพื้นที่ว่างบนยอดเขาชุมนุมด้วยผู้คนมากมายสุดคณานับ ศิษย์ซงซัวที่นำทางเร่งฝีเท้าขึ้นไปส่งข่าว จากนั้นได้ยินเสียงมโหรีดังขึ้นเป็นการต้อนรับเหล็งฮู้ชงและพวก

จ้อแนเซี้ยงสวมชุดยาวสีเหลือง นำศิษย์ยี่สิบคนเดินลงมาหลายก้าวประสานมือต้อนรับ เหล็งฮู้ชงยามนี้แม้เป็นเจ้าสำนักเห็งซัวแต่ก่อนนี้เรียกหามันจ้อซือแป๊ะจะอย่างไรเป็นผู้เยาว์ ดังนั้นน้อมกายคารวะกล่าวว่า

"ผู้เยาว์เหล็งฮู้ชง คำนับเจ้าสำนักซงซัว"

จ้อแนเซี้ยงกล่าวว่า

"ไม่พบพานนานวัน **เหล็งฮู้ซี่เฮีย** *(พี่ผู้เยาว์วัย)* มีบุคลิกเหนือกว่ากาลก่อน ซี่เฮียหล่อเหลาเยาว์วัย รับตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัวสร้างปรากฏการณ์ใหม่ในบู๊ลิ้ม นับเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

คนผู้นี้มีหน้าตาเย็นชาตลอดมา ปากกล่าวคำ *"น่ายินดีน่าอวยพร"* แต่สีหน้าปราศจากแววยินดียินร้ายแต่อย่างไร

เหล็งฮู้ชงทราบว่าคำ *"สร้างปรากฏการณ์ใหม่ในบู๊ลิ้ม"* ของมันเป็นการแดกดันตนเองเป็นหัวหน้าแม่ชี คำ *"หล่อเหลาเยาว์วัย"* ยิ่ง

ไม่มีเจตนาดีจึงกล่าว

"ผู้เยาว์ได้รับคำสั่งเสียจากเตี่ยเอ้ยซือไถ่ ดูแลสำนักเห็งซัว ตั้งปณิธานล้างแค้นให้กับซือไถ่ทั้งสอง หลังจากเสร็จสิ้นการล้างแค้นย่อมสละดำแหน่งแก่ผู้มีความสามารถ"

ขณะกล่าว จับจ้องมองหน้าจ้อแนเซี้ยง ดูว่ามันมีสีหน้าละอายหรือเคียดแค้นหรือไม่ แต่จ้อแนเซี้ยงหน้าเย็นชาไร้ความรู้สึกกล่าวว่า

"ห้าสำนักกระบี่ร่วมแรงร่วมใจตลอดมา หลังจากนี้ห้าสำนักรวมเป็นสำนักเดียว ความแค้นของเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสอง ไม่เพียงเป็นเรื่องของเห็งซัว ยังเป็นเรื่องของสำนักห้าบรรพต เหล็งฮู้ซี่เฮียมีปณิธานเช่นนี้ นับว่าประเสริฐยิ่ง"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"เทียนมึ้งเต้าเฮียแห่งไท้ซัว งักซิงแซแห่งฮั้วซัว มกไต้ซิงแซแห่งฮ่วงซัวและสหายชาวบู๊ลิ้มที่มาชมพิธีล้วนมาถึง เข้าไปพบพานเถอะ"

เหล็งฮู้ชงรับคำกล่าวว่า

"ปึงเจ่งไต้ซือแห่งเสียวลิ้มกับชงฮือเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึงมาถึงแล้วหรือไม่?"

"พวกเขาทั้งสองอยู่ใกล้ยิ่ง แต่ถือดีในศักดิ์ศรี คาดว่าไม่มา"

พลางถลึงตาใส่เหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ จากนั้นเข้าใจในบัดดล ครุ่นคิดขึ้น

'เรารับตำแหน่งเจ้าสำนัก ผู้อาวุโสทั้งสองไปอวยพรด้วยตนเอง จ้อแนเซี้ยงเข้าใจว่าวันนี้พวกท่านไม่มา ดังนั้นไม่เพียงแค้นเจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยง พลอยเคียดแค้นเรายิ่งกว่าเดิม'

ยามนั้นปรากฏศิษย์ซงซัวสองคนวิ่งปราดขึ้นมาอย่างเร่งร้อน ไม่นานมาถึงเบื้องหน้าจ้อแนเซี้ยง รายงานว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อซือแป้ เจ้าอาวาสเสียวลิ้มปึงเจ่งได้ซือเจ้าสำนักบู๊ตึงชงฮือเต้าเจี้ยงนำศิษย์ในสำนักทั้งสองขึ้นเขามา"

จ้อแนเชี้ยงกล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่าทั้งสองก็มาหรือ อย่างนั้นต้องลงไปต้อนรับแล้ว"

น้ำเสียงคล้ายไม่เห็นเรื่องนี้อยู่ในสายตา แต่เหล็งฮู้ชงเห็นแขนเสื้อมันสั่นพลิ้วเล็กน้อย จะอย่างไรไม่อาจข่มความปีติยินดีได้

เหล่าผู้กล้าบนยอดเขาชงชัวพอฟังว่า เจ้าสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึงล้วนเดินทางมาถึงบังเกิดความปั่นป่วนเล็กน้อย มีคนติดตามจ้อแนเชี้ยงลงจากเขาไปต้อนรับ เหล็งฮู้ชงและเหล่าศิษย์เห็งซัวจึงหลบไปด้านข้าง

เห็นเทียนมึ้งเต้าหยินแห่งไท้ซัว มกได้ชิงแซแห่งฮ่วงซัว หัวหน้าพรรคกระยาจกเก้ยฮวง เจ้าสำนักแซเชี้ยอื้อชังไฮ้และเหล่าผู้อาวุโสล้วนมาถึง เหล็งฮู้ชงคารวะต่อทุกผู้คน พลันเห็นผู้คนกลุ่มหนึ่งเดินอ้อมกำแพงออกมาคือซือแป้ซือบ้อและเหล่าซือตีซือม่วยแห่งสำนักฮั้วซัว

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความหดหู่ใจ สาวเท้าก้าวปราดไป คุกเข่าโขกศีรษะกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงกราบพบท่านผู้เฒ่าทั้งสอง"

งักปุกคุ้งเบี่ยงตัวไปด้านข้าง กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ไยต้องแสดงความเคารพ นี่ไยมิใช่ล้อเล่นหรือ?"

เหล็งฮู้ชงกราบเสร็จผุดลุกขึ้นล่าถอยไปด้านข้าง งักฮูหยินขอบตาแดงระเรื่อ กล่าวว่า

"ฟังว่าเจ้าเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว นับแต่นี้ขอเพียงไม่ประพฤติเหลวไหล ไม่แน่ว่าไม่มีที่ยืนหยัดทรงกาย"

งักปุกคุ้งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"วันแรกที่มันเป็นเจ้าสำนัก สำนักเห็งซัวก็รับชนชาวอธรรม

นับพันคน ยังไม่เหลวไหลหรือ ฟังว่ามันร่วมมือกับจอมอสูรยิ่มอั้วเกี้ย ฆ่าตังฮึงปุกป่าย ชิงตำแหน่งหัวหน้านิกายอสูรกลับมาให้กับยิ่มอั้วเกี้ย เจ้าสำนักเห็งซัวกลับมีส่วนร่วมกับกิจการภายในนิกายอสูร ยังไม่เหลวไหลถึงที่สุดหรือ?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ ไม่ต้องการสนทนาถึงเรื่องนี้มากความ หันเหหัวเรื่องว่า

"การชุมนุมบนชงซัววันนี้ จ้อซือแป๊ะต้องการรวมห้าสำนักกระบี่เป็นสำนักเดียว ตั้งชื่อสำนักห้าบรรพต ไม่ทราบท่านผู้เฒ่าทั้งสองคิดเห็นอย่างไร?"

งักปุกคุ้งย้อนถามว่า

"เจ้าคิดเห็นอย่างไร?"

"ศิษย์..."

"คำ *'ศิษย์'* ไม่ต้องเอ่ยถึงแล้ว หากเจ้าคำนึงถึงน้ำใจเมื่อตอนอยู่ที่ฮั้วซัวอย่างนั้นก็..."

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย คล้ายไม่ทราบกล่าวอย่างไรดี เหล็งฮู้ชงนับแต่ถูกขับออกจากสำนักฮั้วซัวไม่เคยเห็นซือแป๋แสดงท่าทีอ่อนโยนต่อตนเองเช่นนี้มาก่อน รีบกล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่ามีคำสั่งใด ศิษย์...ผู้เยาว์ยินดีปฏิบัติตาม"

งักปุกคุ้งตบไหล่ของเขาเบาๆ เป็นเชิงปลอบโยน กล่าวว่า

"วันที่อยู่ในเสียวลิ้มยี่ เราสองอาจารย์กับศิษย์จับอาวุธเข้าหากัน เราใช้ท่ากระบี่เหล่านั้นด้วยเจตนาลึกซึ้ง หวังให้เจ้ากลับตัวกลับใจ คืนสู่สำนักฮั้วซัวเรา แต่เจ้ายืนกรานไม่ยินยอม เป็นที่ผิดหวังของเรานัก"

เหล็งฮู้ชงก้มศีรษะกล่าวว่า

"วันนั้นศิษย์ช่างสมควรตาย หากสามารถกลับเข้าสำนักของซือแป๋นับเป็นยอดปรารถนาในชีวิตของศิษย์"

งักปุกคุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำพูดนี้เกรงว่ากล่าวไม่ตรงกับใจแล้ว เจ้าเป็นเจ้าสำนักเห็งซัวสามารถบงการออกคำสั่ง ไยต้องกลับเข้าสำนักของเราสองสามีภรรยา อีกประการด้วยพลังฝีมือของเจ้าตอนนี้ เราไหนเลยเป็นอาจารย์ของเจ้าได้อีก?"

พลางกวาดมองงักฮูหยินแวบหนึ่ง เหล็งฮู้ชงฟังจากน้ำเสียงงักปุกคุ้งกลับมีเจตนารับตนเองเป็นศิษย์ใหม่ สร้างความยินดียิ่ง คุกเข่าลงกล่าวว่า

"ซือแป๋ ซือบ้อ ศิษย์มีบาปหนาสาหัส นับแต่นี้ย่อมต้องกลับตัวกลับใจเชื่อฟังคำสั่งสอนของซือแป๋ซือบ้อ ขอให้ท่านผู้เฒ่าทั้งสองเมตตารับศิษย์เข้าสำนักฮั้วซัวใหม่"

เอ่ยถึงตอนนี้ บนทางภูเขาบังเกิดเสียงคนสับสน เหล่าผู้กล้าห้อมล้อมเจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงขึ้นส่ยอดเขา งักปกคังจึงกล่าวเบาๆ ว่า

"เจ้าลุกขึ้น เรื่องนี้ค่อยๆ หารือกัน"

เหล็งฮู้ชงโขกศีรษะด้วยความยินดี กล่าวขอบคุณซือแป๋ซือบ้ออีกคำ ค่อยผุดลุกขึ้น

งักฮูหยินทั้งเศร้าโศกทั้งยินดี กล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วยเจ้ากับลิ้มซือตี๋เจ้าแต่ง...แต่งงานกันเมื่อเดือนก่อนแล้ว"

น้ำเสียงแฝงความหวั่นวิตก คาดคิดว่าเหล็งฮู้ชงต้องการกลับเข้าสำนักฮั้วซัวเพียงเพราะงักเล้งซัง พอฟังว่านางแต่งงาน ต่อให้ไม่ร่ำร้องอาละวาด ก็ต้องบังเกิดความผิดหวังอย่างรุนแรง

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความหดหู่ใจ เบือนหน้าไปยังงักเล้งซัง เห็นนางเปลี่ยนเป็นแต่งกายเช่นสตรีมีสามี เสื้อผ้าอาภรณ์งามเฉิดฉาย แต่

รูปโฉมโนมพรรณดุจเดิม ไม่งามเปล่งปลั่งเช่นเจ้าสาวแรกวิวาห์ นางพอสบตากับเหล็งฮู้ชงพลันหน้าแดงสดใสก้มศีรษะลง

เหล็งฮู้ชงคล้ายถูกค้อนเหล็กกระแทกใส่ทรวงอก ดาวทองระยิบระยับเต็มหน้าส่ายร่างโงนเงนไปมา ข้างหูแว่วเสียงผู้คนดังว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ ท่านเป็นแขกแดนไกลกลับมาถึงก่อน เสียวลิ้มยี่กับเจ่งเก๊กเซี้ยงอี่อยู่แค่เอื้อม อาตมากลับมาสาย"

เหล็งฮู้ชงรู้สึกมีคนเกาะกุมแขนซ้ายของตน ค่อยระงับสติเห็นเจ้าอาวาสปึงเจ่งยืนอยู่เบื้องหน้าอย่างยิ้มแย้ม ดังนั้นรีบหมอบกราบกราน

จ้อแนเซี้ยงกล่าวเสียงกังวานว่า

"ทั้งหมดไม่ต้องมากมารยาทแล้ว ไม่เช่นนั้นผู้คนหลายพันคนกราบไปกราบมาต่อให้กราบถึงวันพรุ่งนี้ยังไม่เสร็จ ขอเชิญไปนั่งที่เซี้ยงอี่"

บนยอดเขาซงซัวมีอีกชื่อหนึ่งว่า **จุ่งเก๊ก** *(สุดสูงชัน)* จุ่งเก๊กเซี่ยงอี่บนยอดเขาความจริงเป็นวัดในพุทธศาสนา แต่รอบร้อยปีนี้กลับเป็นที่อยู่ของเจ้าสำนักซงซัว ชื่อของจ้อแนเซี้ยงแม้มีคำ **"เซี้ยง"** *(ฌาน)* แต่มิใช่ศิษย์สถาบันสงฆ์แนววิทยายุทธ์กลับเป็นแนวทางลัทธิเต๋า

เหล่าผู้กล้าเข้าสู่เซี้ยงอี่ เห็นลานตึกปลูกต้นแป๊ะโบราณรกครึ้มภายในโบสถ์ไม่มีพุทธรูป ตัวโบสถ์แม้กว้างขวาง แต่ไม่เท่าโบสถ์ไต้ฮังปัอเต่ยวัดเสียวลิ้มยี่ ผู้คนเข้ามาไม่ถึงพันคน ก็ยืนทั่วลานตึก ผู้มาภายหลังไม่มีที่หยั่งเท้าทรงกายได้

จ้อแนเซี้ยงกล่าวเสียงกังวานว่า

"การชุมนุมของห้าสำนักกระบี่เรา ได้รับเกียรติจากสหายร่วมแนวเดินทางมาอย่างคับคั่ง เป็นที่เหนือความคาดหมายของเรา เป็นเหตุให้ต้อนรับขาดตกบกพร่องต้องขออภัยด้วย"

ในเหล่าผู้ห้าวหาญมีคนร้องดังๆ ว่า

"ไม่ต้องเกรงใจแล้ว เพียงแต่มีคนมากเกินไป ที่นี้ไม่มีที่ยืน"

"จากที่นี้ขึ้นไปอีกสองร้อยก้าว เป็นฮงเซี้ยงไท้ (แท่นสักการะฟ้า) ซึ่งฮ่องเต้โบราณใช้ประกอบพิธี ความจริงกว้างขวางยิ่ง เพียงแต่พวกเราชาวบู๊ลิ้มขึ้นไปประชุมบนแท่นสักการะฟ้า เรื่องราวแพร่สะพัดออกไป จะมีคนวิพากษ์วิจารณ์พวกเราล่วงละเมิดเกินไป"

ฮ่องเต้สมัยโบราณมักเสด็จมาสักการะฟ้าที่ภูเขาซงซัวและไท้ซัวนับเป็นราชประเพณี ชาวยุทธจักรเหล่านี้ไหนเลยทราบว่าการสักการะฟ้าเป็นเรื่องราวใด รู้สึกว่าภายในโบสถ์อึดอัดยิ่ง ดังนั้นกล่าวว่า

"พวกเราไม่ได้คิดก่อการกบฏเป็นฮ่องเต้ เมื่อมีสถานที่ดีงามเช่นนี้ไหนเลยไม่ไปได้?"

ขณะกล่าว มีผู้คนหลายคนโถมออกจากประตู จ้อแนเซี้ยงจึงกล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งหมดพบกันที่แท่นสักการะฟ้า"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'จ้อแนเซี้ยงเตรียมการทุกเรื่องราวโดยรอบคอบ ไหนเลยไม่คาดคิดว่าสถานที่แออัดเบียดเสียด มันคิดนำทั้งหมดขึ้นสู่แท่นสักการะฟ้าแต่แรก แต่ไม่สะดวกกับการเอ่ยปาก ให้บุคคลอื่นเรียกร้องเอง'

จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'แท่นสักการะฟ้าเป็นสถานที่เยี่ยงไร มันบอกว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับฮ่องเต้หรือว่าคิดสถาปนาตนเองเป็นฮ่องเต้จริงๆ มันกับตังฮึงปุกป่ายกลับมีอุดมการณ์สอดคล้องกัน คิดมีอายุยั่งยืนหมื่นปีสยบทุกแควันธรณี'

เขาติดตามทุกผู้คนถึงแท่นสักการะฟ้า ครุ่นคิดขึ้น

'ฟังจากน้ำเสียงซือแป่ แสดงว่าให้อภัยแก่ความผิดพลาดที่แล้วมาของเรา รับกลับเข้าสำนักฮั้วซัวใหม่ ก่อนนี้ซือแป่กราดเกรี้ยว

วันนี้ไฉนโอบเอื้ออารี ใช่แล้ว ท่านผู้เฒ่าคงสืบทราบว่าเราประพฤติเรียบร้อย ไม่สร้างความมัวหมองแก่สำนักเห็งซัว ในใจบังเกิดความยินดี เซี่ยวซือม่วยแต่งงานกับลิ้มซือตี๋ ท่านผู้เฒ่าทั้งสองรู้สึกเสียใจต่อเรา กอปรกับซือบ้อกล่าวเกลี้ยกล่อม ซือแป๋ค่อยกลับใจ วันนี้จ้อแนเชี้ยงคิดกลืนสี่สำนักที่เหลือ ซือแป๋เป็นเจ้าสำนักฮั้วซัว ย่อมต้องแสดงความเห็นคัดค้าน ท่านผู้เฒ่าดีต่อเรา เราจะร่วมมือกับท่านผู้เฒ่า รักษาสำนักฮั้วซัวไว้ เท่ากับเป็นการรักษาสำนักเห็งซัวด้วย'

แท่นสักการะฟ้าสร้างจากหินได้มั่วเจี้ยะทั้งหลัง หินใหญ่ทุกก้อนราบเรียบ คาดว่าฮ่องเต้โบราณเพื่อบนบานสักการะฟ้า ไม่ทราบกะเกณฑ์ช่างหินมากน้อยเท่าใดจึงก่อสร้างสำเร็จได้

เหล็งฮู้ชงมองดูโดยละเอียด เห็นมีแผ่นหินปูใหม่อยู่มากหลาย แสดงว่าแท่นสักการะฟ้าผ่านวันเวลานานปี เริ่มชำรุดทรุดโทรม จ้อแนเชี้ยงสั่งคนมาบูรณะซ่อมแซมใหม่

เหล่าผู้กล้าขึ้นถึงยอดเขาซงซัว รู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจ ยอดเขานี้สูงโดดเด่น ขุนเขาบรรพตทั้งหลายล้วนอยู่เบื้องล่าง เหล็งฮู้ชงกวาดตาไปยังทิศเหนือเห็นแม่น้ำฮวงโหวเป็นเส้นสาย ทิศตะวันตกเป็นเมืองลกเอี๋ยงรำไร ทิศตะวันออกและใต้ล้วนเป็นขุนเขาสลับซับซ้อน

เห็นชายชราสองคนชี้มือไปยังทิศใต้ คนหนึ่งกล่าวว่า

"นี่เป็น**ไต่อิ้มฮง** *(ยอดเขาหมีใหญ่)* นี่เป็น**เซียวอิ้มฮง** *(ยอดเขาหมีเล็ก)*"

ชายชราอีกผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ยอดเขาลูกนี้เป็นเขาเสียวซิกฮง อันเป็นที่ตั้งวัดเสียวลิ้มยี่ คราก่อนเราไปยังเสียวลิ้มยี่ เข้าใจว่าเสียวซิกฮงสูงที่สุด แต่เมื่อมองจากที่นี่ค่อยทราบว่าเสียวลิ้มยี่อยู่ใต้เขาซงซัว"

คนทั้งสามหัวร่อออกมา เหล็งฮู้ชงดูจากการแต่งกายคนทั้งสามมิใช่คนของสำนักซงซัว แต่พาดพิงภูเขา ยกย่องซงซัวลบหลู่เสียวลิ้มยี่ดูท่าคราครั้งนี้จ้อแนเชี้ยงนัดหมายผู้ช่วยมาไม่น้อย หากเกิดการเปลี่ยนแปลง คนลงมือไม่เพียงสำนักซงซัวเท่านั้น

เห็นจ้อแนเชี้ยงกำลังเชิญเจ้าอาวาสปึงเจ่งและซงฮือเต้าเจี้ยงขึ้นสู่แท่นสักการะฟ้า เจ้าอาวาสปึงเจ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราสองบรรพชิตเพียงเป็นผู้มาชมพิธี ไม่ต้องขึ้นเวทีไปแสดงงิ้วแล้ว"

ซงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวเสริมขึ้น

"แขกเหรื่อทั้งหลายล้วนมาถึง เจ้าสำนักจ้อเชิญทำงานใหญ่ไม่ต้องอยู่เป็นเพื่อนพวกเราอีก"

จ้อแนเชี้ยงรับคำ ประสานมือต่อคนทั้งสองเดินขึ้นบันไดขึ้นสู่แท่นสักการะฟ้า ขึ้นบันไดไปหลายสิบขั้น ห่างจากบนแท่นศิลาวาเศษหยุดยืนบนบันได กล่าวเสียงกังวานว่า

"สหายทุกท่าน เชิญนั่ง"

เหล่าผู้กล้าเดินเข้าไป ล้อมอยู่ข้างแท่นศิลา ทรุดนั่งกับพื้นศิษย์ของทุกค่ายสำนักก็นั่งร่วมกับเจ้าสำนักของตน

จ้อแนเชี้ยงประสานมือกล่าวว่า

"วันนี้เป็นวันที่ห้าสำนักกระบี่ร่วมแรงร่วมใจรวมเป็นสำนักเดียวร้อยปีมานี้ห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสหพันธ์ คล้ายเป็นครอบครัวหนึ่ง ผู้น้องก็รักษาการตำแหน่งเม่งจู้ห้าสำนักระยะหนึ่ง เพียงแต่ระหว่างนี้ยุทธจักรเกิดเรื่องใหญ่ไม่น้อย ผู้น้องกับผู้อาวุโสให้ห้าสำนักกระบี่ปรึกษาหารือกัน เห็นว่าหากไม่รวมเป็นสำนักเดียว ยากจะต้านทานภัยพิบัติข้างหน้าได้"

พลันได้ยินใต้แท่นศิลาบังเกิดสุ้มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

"ไม่ทราบจ้อเม่งจู้หารือกับผู้อาวุโสสำนักใด ผู้แซ่มกไฉนไม่ล่วงรู้เรื่องนี้?"

คนกล่าววาจาเจ้าสำนักฮ่วงซัวมกได้ซิงแซ คำพูดพอกล่าวแสดงว่าสำนักฮ่วงซัวไม่เห็นด้วยกับการรวมห้าสำนัก

จ้อแนเซี้ยงกล่าวว่า

"เมื่อครู่ผู้น้องบอกว่า ในยุทธจักรเกิดเรื่องใหญ่ไม่น้อย มีอยู่เรื่องหนึ่งคือคนของห้าสำนักกระบี่เราฆ่าฟันกันเอง มกได้ซิงแซ มือสุริยันฮุยซือตี๋แห่งสำนักเรา เสียชีวิตที่นอกเมืองฮ่วงซัว มีคนบอกว่าเป็นการลงมือของมกได้ซิงแซใช่เป็นความจริงหรือไม่?"

มกได้ซิงแซใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

'ขณะที่เราฆ่าคนแซ่ฮุย มีแต่เหล็งฮู้ชง เล้าซือตี๋ เค็กเอี้ย แม่ชีน้อยสำนักเห็งซัว และหลานสาวของเค็กเอี้ยเห็นกับตา ในจำนวนนั้นเสียชีวิตไปสามคนหรือว่าเหล็งฮู้ชงเมาสุราพลั้งปากออกมา หาไม่เป็นแม่ชีน้อยนั้นแพร่งพรายโดยไม่รู้ความ?'

พริบตานั้นสายตาหลายพันคู่ที่ใต้แท่นศิลาจ้องจับบนใบหน้ามกได้ซิงแซ มกได้ซิงแซสั่นศีรษะ กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้น อาศัยผู้แซ่มกไหนเลยฆ่ามือสุริยันได้?"

จ้อแนเซี้ยงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"หากต่อสู้อย่างเปิดเผย มกได้ซิงแซไม่แน่ว่าฆ่าฮุยซือตี๋เราได้ แต่หากลอบทำร้าย ใช้ท่ากระบี่ร้อยเปลี่ยนพันแปลงของสำนักฮ่วงซัว ต่อให้เป็นยอดฝีมือเข้มแข็งกว่านี้ก็ต้องพลาดท่าเสียที พวกเราตรวจดูริ้วรอยบาดแผลบนซากศพฮุยซือตี๋โดยละเอียด พบว่าปากแผลถูกฟันยับเยิน แต่ตำแหน่งกระบี่ไม่อาจแก้ไขได้"

มกได้ซิงแซคลายใจลง สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ท่านคาดเดาเปะปะ ไหนเลยยึดถือได้?"

หวนนึกถึงมันเพียงคาดเดาจากบาดแผลกระบี่บนซากศพของฮุยปิง มิใช่มีคนแพร่งพรายออกไป ขอเพียงยืนกรานไม่ยอมรับก็ใช้ได้แล้ว

จ้อแนเซี้ยงกล่าวสืบต่อ

"ห้าสำนักกระบี่เรารวมเป็นสำนักเดียว ถือเป็นเรื่องสำคัญที่สุดของห้าสำนักเรา ขอเพียงเอื้ออำนวยผลประโยชน์ต่อห้าสำนักจะพักบุญคุณความแค้นส่วนตัวไว้ มกได้ชิงแซ เรื่องนี้ท่านไม่ต้องวิตกไป ฮุยซือตี่เป็น**ซือตี่** *(ศิษย์ผู้น้อง)* เรา หลังจากที่ห้าสำนักเรารวมเป็นสำนักเดียว เราท่านนับเป็นซือเฮียตี่ ผู้ตายล่วงลับไปแล้ว ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ไยต้องการฆ่าฟันอีก?"

คำพูดเหล่านี้ฟังดูราบเรียบ แต่แฝงความหมายคุกคามคน หากว่ามกได้ชิงแซรับปากรวมสำนัก เรื่องที่ฮุยปิงถูกฆ่าเป็นอันยกเลิกไป ไม่เช่นนั้นต้องคิดบัญชีให้กระจ่างชัด มกได้ชิงแซแค่นเสียงดังเฮอะ ไม่กล่าวว่ากระไร

จ้อแนเซี้ยงจึงกล่าวว่า

"สำนักฮ่วงซัวไม่คัดค้านการรวมห้าสำนัก เทียนมึ้งเต้าหยินแห่งไท้ซัวคิดเห็นอย่างไร?"

เทียมมึ้งเต้าหยินผุดลุกขึ้น ส่งเสียงกังวานปานระฆังมหึมาว่า

"สำนักไท้ซัวก่อตั้งโดยปรมาจารย์ตังเล้งเต้าหยิน มีประวัติศาสตร์สามร้อยกว่าปี อาตมาไร้ความสามารถ ไม่สามารถขจรขจายสำนักไท้ซัวระบือไกล แต่รากฐานสามร้อยกว่าปีนี้ ไม่อาจสิ้นสุดในเงื้อมมืออาตมา ข้อเสนอรวมห้าสำนักไม่สามารถทำตามคำสั่ง"

ในสำนักไท้ซัวปรากฏนักพรตเคราขาวผู้หนึ่งผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"หลานศิษย์เทียนมึ้งกล่าวไม่ถูกต้อง สำนักไท้ซัวทั้งสี่รุ่น มีศิษย์สี่ร้อยกว่าคน ไม่อาจปล่อยให้ความเห็นแก่ตัวของท่านคนเดียว

เป็นอุปสรรคต่อความก้าวหน้าของสำนัก"

ทุกผู้คนเห็นนักพรตเคราขาวเค้าหน้าซูบกรัง แต่น้ำเสียงเปี่ยมพลัง มีคนรู้จักมัน ดังนั้นบอกต่อกันว่า

"มันเรียกว่าเง็กกีจื้อ เป็น**ซือเจ่ก** *(ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์)* ของเทียนมิ้งเต้าหยิน"

เทียนมิ้งเต้าหยินความจริงหน้าแดงระเรื่อ พอฟังถึงกับหน้าแดงกำร้องดังๆ ว่า

"ซือเจ่ก คำพูดนี้หมายความอย่างไร ผู้หลานคัดค้านการรวมห้าสำนักเพราะเพื่อรักษาสำนักไท้ซัวไว้ มีที่ใดเห็นแก่ตัว?"

เง็กกีจื้อหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"ห้าสำนักรวมกัน สำนักห้าบรรพตกล้าแข็งกว่าเดิม ศิษย์สำนักห้าบรรพตผู้ใดไม่มีหน้ามีตา เพียงแต่หลานศิษย์ท่านไม่ได้เป็นเจ้าสำนักต่อไปแล้ว"

เทียนมิ้งเต้าหยินเดือดดาลเป็นการใหญ่ ล้วงกระบี่สั้นสีดำมะเมื่อมจากอกเสื้อเล่มหนึ่ง ร้องดังๆ ว่า

"ตกลง เราไม่เป็นเจ้าสำนักแล้ว ท่านต้องการเป็นก็เป็นเถอะ"

ทุกผู้คนเห็นกระบี่สั้นเล่มนี้ไม่มีความพิสดารใด แต่ผู้ที่มีวัยวุฒิในสำนักห้ากระบี่ทราบว่า นี่เป็นมรดกตกทอดของปรมาจารย์ผู้ก่อตั้งสำนักไท้ซัวตังเล้งเต้าหยิน ตกทอดกันมาสามร้อยปี กลับกลายเป็นสัญลักษณ์ของเจ้าสำนักไท้ซัว

เง็กกีจื้อกล่าวว่า

"อย่างนั้นมอบแก่เรา"

พลางยื่นมือขวาคว้าจับกระบี่สั้นในมือเทียนมิ้งเต้าหยิน เทียนมิ้งเต้าหยินคิดไม่ถึงมันจะหยิบฉวยกระบี่จริงๆ ต้องงงงันวูบ กระบี่สั้นถูกเง็กกีจื้อช่วงชิงไป ยามนั้นไม่ขบคิดมากความ ชักกระบี่ที่หว่างเอวออก

เง็กกีจื้อถอยปราดไป ปรากฏนักพรตชราสองคนสะอึกเข้ามาตวาดโดยพร้อมเพรียง

"เทียนมึ้ง เจ้าละเมิดเบื้องสูง ลืมกฎวินัยของสำนักเราแล้วหรือ?"

เทียนมึ้งเต้าหยินเห็นคนทั้งสองคือซือเจ่กฉายาเง็กเด่งจื้อและเง็กอิมจื้อถึงกับขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริก ร้องว่า

"ซือเจ่กทั้งสอง พวกท่านเห็นกับตาว่าเง็กกี...เง็กกีซือเจ่กทำอะไร?"

เง็กอิมจื้อกล่าวว่า

"พวกเราเห็นกับตาว่า เจ้ายกตำแหน่งเจ้าสำนักให้กับเง็กกีซือเฮีย"

เง็กเด่งจื้อกล่าวว่า

"เง็กกีซือเฮียเป็นซือเจ่กเจ้า ตอนนี้เป็นเจ้าสำนักเรา เจ้าถือกระบี่คิดก่อการร้ายมีความผิดฐานละเมิดเบื้องสูง"

ในสำนักไท้ซัวมีผู้คนร้อยกว่าคนร้องว่า

"เจ้าสำนักเก่าสละตำแหน่ง เจ้าสำนักใหม่รับตำแหน่งแทน"

เทียนมึ้งเต้าหยินเป็นศิษย์รุ่นเชี้ยงมึ้งของสำนักไท้ซัว ความจริงมีกำลังกล้าแข็งที่สุด แต่ซือเจ่กห้าหกคนลอบร่วมมือกัน ตั้งตัวเป็นอริกับเขา ในศิษย์ไท้ซัวที่มายังภูเขาซงซัวทั้งสองร้อยกว่าคน มีอยู่หนึ่งร้อยหกสิบกว่าคนตั้งประจันหน้ากับเขา

เง็กกีจื้อชูกระบี่สั้นขึ้นสูง กล่าวว่า

"นี่เป็นศาสตราวุธของตังเล้งซือโจ้ว *(ปรมาจารย์)* ซือโจ้วมีคำสั่งเสีย *'พบเห็นกระบี่เหล็ก เฉกเช่นเห็นตังเล้ง'* พวกเราสมควรปฏิบัติตามหรือไม่?"

นักพรตหนึ่งร้อยกว่าคนรับคำ ยังมีคนร้องว่า

"ศิษย์ทรยศเทียนมึ้งละเมิดเบื้องสูง ไม่เคารพกฎวินัย ควร

คร่ากุมตัวไว้"

เหล็งฮู้ชงดูจากสภาพการณ์ คาดว่านี่ล้วนเป็นแผนของจ้อแนเชี้ยง เทียนมิ้งเต้าหยินอารมณ์วู่วาม ไม่อาจทนการกระตุ้น ว่ากล่าวไม่กี่คำก็ตกหลุมพราง ยามนั้นเหลียวหน้าไปทางกลุ่มคนสำนักฮั้วซัวเห็นซือแป้ยืนมือไพล่หลังด้วยสีหน้าเป็นปรกติ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เง็กกีจื้อและพวกก่อกวนเช่นนี้ ซือแป้ย่อมไม่เห็นด้วย แต่ท่านผู้เฒ่าตอนนี้ไม่คิดสอดมือก้าวก่าย เราก็จับตาดูเหตุการณ์ต่อไป'

เง็กกีจื้อโบกมือซ้ายหลายครา นักพรตสำนักไท้ซัวหนึ่งร้อยหกสิบกว่าคนพลันชักกระบี่ รายล้อมนักพรตที่เหลือหกสิบกว่าคนไว้ นักพรตที่ถูกล้อมย่อมเป็นศิษย์ของเทียนมิ้งเต้าหยินแล้ว เง็กกีจื้อกล่าวเสียงกังวานว่า

"เทียนมิ้งรับฟังไว้ เจ้าสำนักไท้ซัวมีคำสั่ง ให้เจ้าทิ้งกระบี่ยอมจำนน เจ้ายอมรับคำสั่งกระบี่เหล็กของตังเล้งซือโจ้วหรือไม่?"

เทียนมิ้งเต้าหยินร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ผู้ใดบอกว่าท่านเป็นเจ้าสำนักเรา?"

เง็กกีจื้อกล่าวว่า

"เหล่าศิษย์ของเทียนมิ้ง เรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเจ้า ทั้งหมดทิ้งอาวุธยอมจำนน จะไม่สืบสาวเอาความ หาไม่จะลงโทษสถานหนัก"

ศิษย์ที่สองของเทียนมิ้งเต้าหยินฉายาเกี่ยงตื้อเต้าหยินร้องดังๆ ว่า

"ท่านหากสาบานต่อกระบี่เหล็กของซือโจ้วว่า จะไม่ปล่อยให้สำนักไท้ซัวถูกลบชื่อไปจากบู๊ลิ้ม ทั้งหมดสนับสนุนท่านเป็นเจ้าสำนักก็ได้ แต่หากท่านขึ้นครองตำแหน่ง ก็ขายสำนักเราแก่สำนักซงซัว นับเป็นคนบาปของสำนักเรา ท่านแม้ตายก็ไม่อาจแบกหน้าไปพบซือโจ้วได้"

เง็กอิมจื้อร้องสอดขึ้น

"เจ้าผู้เยาว์รุ่นหลังอาศัยอะไรกล่าววาจาต่อหน้าผู้อาวุโสรุ่นเง็กเมื่อรวมห้าสำนัก สำนักซงซัวมิใช่ถูกลบชื่อด้วยหรอกหรือ ในคำ *'ห้าบรรพต'* ของสำนักห้าบรรพตรวมสำนักซงซัวอยู่ด้วย มีอันใดไม่ดี?"

เทียนมึ้งเต้าหยินกล่าวว่า

"พวกท่านลอบก่อกวน คงถูกจ้อแนเซี้ยงซื้อตัวไป คิดฆ่าเราก็ได้ให้เราสวามิภักดิ์ต่อซงซัวทำไม่ได้เด็ดขาด"

เง็กกีจื้อกล่าวว่า

"พวกเจ้าไม่ยอมรับฟังคำสั่งกระบี่เหล็กของเจ้าสำนัก ชื่อเสียงต้องพินาศย่อยยับ ตายโดยไร้ที่กลบฝัง"

เทียนมึ้งเจ้าหยินร้องว่า

"ศิษย์ที่จงรักภักดีต่อสำนักไท้ซัว วันนี้พวกเราสู้ตายถึงที่สุดหลั่งเลือดชโลมภูเขาซงซัว"

เหล่าศิษย์ที่ยืนอยู่รอบกายเขา ร่ำร้องโดยพร้อมเพรียงว่า

"สู้ตายถึงที่สุด ไม่ขอยอมจำนน"

พวกมันแม้มีจำนวนน้อย แต่ทุกผู้คนสีหน้าเด็ดเดี่ยว เง็กกีจื้อหากสั่งให้กลุ้มจู่โจม ยามกะทันหันไม่แน่ว่าเข่นฆ่าได้หมดสิ้น เจ้าสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงก็คงไม่นิ่งดูดายปล่อยให้ศิษย์ร่วมสำนักฆ่าฟันกันเอง ดังนั้นเง็กกีจื้อและพวกหันไปมองหน้ากัน ไม่สามารถตกลงใจได้

พลันได้ยินด้านซ้ายมือที่ห่างไป บังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งกล่าวอย่างเกรี้ยวกราด

"บิดาท่องทั่วแผ่นดิน พบพานนักสู้ผู้กล้ามากหลาย น้อยครั้งจะพบเห็นหมีหมาที่พูดแล้วคืนคำ"

ทุกผู้คนกวาดตาไปตามเสียง เห็นคนสวมเสื้อปอผู้หนึ่งยืนพิงก้อนหิน มือซ้ายถือหมวกเล้ยโบกกระพืออยู่เบื้องหน้า คนผู้นี้ร่างผอมสูง

หยีตาทั้งสองกล่าวอีกว่า

"ท่านยกตำแหน่งเจ้าสำนักแก่ผู้อื่นชัดๆ หรือคำพูดที่กล่าวเป็นเช่นลมที่ผายออกมา เทียนมิ้งเต้าหยิน คำ **'เทียน'** *(ฟ้า)* ของท่านสมควรเปลี่ยนเป็น **"ผุ่ย"** *(ลมที่ผายออกมา)* จึงถูกต้อง"

เง็กกีจื้อและพวกค่อยทราบว่ามันช่วยเหลือฝ่ายตน ล้วนหัวร่อออกมา เทียนมิ้งเต้าหยินกระซากเสียงว่า

"เรื่องภายในของสำนักไท้ซัวเรา มิต้องให้ผู้อื่นยุ่งเกี่ยว"

คนสวมเสื้อปอยังคงกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"บิดาพบเห็นเรื่องขัดตา มิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว วันนี้เป็นวันมงคลที่ห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสำนักเดียว จมูกโตท่านกลับชักดาบชักกระบี่ร่ำร้องตะโกนก้อง ช่างทำลายอารมณ์สนุกผู้คนจริงๆ"

ทันใด ทุกผู้คนรู้สึกละลานตาวูบ คนสวมเสื้อปอกระโดดปราดขึ้นพ่งฝ่าวงล้อมของเง็กกีจื้อและพวกเข้าไป ตวัดหมวกเลัยในมือซ้ายกราดฟาดลงยังศีรษะเทียนมิ้งเต้าหยิน

เทียนมิ้งเต้าหยินกลับไม่ปิดป้อง ตวัดกระบี่แทงใส่ทรวงอกมัน คนสวมเสื้อปอพลันล้มตัวลง มุดลอดหว่างขาเทียนมิ้งเต้าหยินไป มือขวายันพื้นหมุนตัวกลับ ใช้ส้นเท้าถีบใส่กลางหลังเทียนมิ้งเต้าหยิน กระบวนท่าเหล่านี้ประหลาดพิกลยิ่ง ทุกผู้คนไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน เทียนมิ้งเต้าหยินไม่ทันระวัง ถูกมันเตะใส่จุดสำคัญ

ศิษย์ที่ข้างกายเทียนมิ้งเต้าหยินหลายคนเสือกกระบี่แทงใส่คนสวมเสื้อปอ คนสวมเสื้อปอหัวร่อฮาฮา ยื่นมือคว้าจับกลางหลังเทียนมิ้งเต้าหยิน ใช้ด้านกระบี่ยาวศิษย์ทั้งหลายรีบหดกระบี่ถอยปราดไป คนสวมเสื้อปอตวาดว่า

"หากไม่ทิ้งกระบี่ เราจะบิดศีรษะจมูกโคนี้ลงมา"

พลางยื่นมือขวาจิกมวยผมนักพรตบนศีรษะเทียนมิ้งเต้าหยิน

ขอเพียงสองมือออกกำลังบิด จะบิดกระดูกก้านคอของเทียนมึ้งเต้าหยินหักไป

เกี่ยงตื้อเต้าหยินร้องว่า

"ท่านลอบจู่โจม มิใช่พฤติกรรมของนักสู้ผู้กล้า"

คนสวมเสื้อปอตวัดมือซ้ายตบหน้าเทียนมึ้งเต้าหยินฉาดหนึ่งกล่าวอย่างเกียจคร้าน

"ผู้ใดเสียมารยาทต่อเรา บิดาจะตบซือแป๋มัน"

ศิษย์ของเทียนมึ้งเต้าหยินเห็นซือแป๋ถูกหยาม ทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาลแต่เทียนมึ้งเต้าหยินถูกสยบ คิดขว้างมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ

เทียนมึ้งเต้าหยินพลันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง บิดหมุนศีรษะกลับไปเผชิญหน้ากับคนสวมเสื้อปอ ปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง คนสวมเสื้อปอใจหายวาบ คิดปล่อยมือก็ไม่ทันท่วงที ถูกโลหิตฉีดพุ่งใส่ใบหน้า

ยามนั้น เทียนมึ้งเต้าหยินใช้สองมือโอบรอบคอของมัน เสียงกร๊อบเมื่อบิดลำคอของคนสวมเสื้อปอหักไป จากนั้นตวัดมือซ้ายเหวี่ยงคนสวมเสื้อปอลอยลิ่วไปร่วงฟาดลงยังที่ห่างไปหลายวา ชักระตุกหลายคราก็เสียชีวิต

เทียนมึ้งเต้าหยินความจริงมีรูปร่างสูงใหญ่ ยามนั้นหลั่งโลหิตนองหน้ายิ่งน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง ชั่วครู่ให้หลังพลันตวาดก้อง ล้มตัวไปด้านข้าง

ที่แท้เทียนมึ้งเต้าหยินถูกท่าประหลาดของคนสวมเสื้อปอสยบไว้ มิหนำซ้ำถูกตบตีต่อหน้าผู้คน สร้างความอับอายคั่งแค้นสุดทนทาน กลับยอมสละชีวิตใช้กำลังภายในสะบั้นชีพจร คลายจุดที่ถูกสยบ รวบรวมเรี่ยวแรงจู่โจมสังหารศัตรูแต่ตัวเองสะบั้นชีพจร ก็ไม่อาจมีชีวิตสืบไป

ศิษย์ของเทียนมึ้งเต้าหยินร้องเรียก “ซือแป๋” ถลันเข้าไปประคองพบว่าเขาสิ้นใจตายแล้ว ต้องเปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา ในกลุ่มคนพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

“เจ้าสำนักจ้อ ท่านส่งชนชั้น**แชไฮ้เจ่กเฮียว** *(วิหคราตรีแชไฮ้)* มาจัดการกับเทียนมึ้งเต้าหยิน ออกจะเกินเลยไปแล้ว”

ทุกผู้คนกวาดตาไปตามเสียง เห็นเป็นชายชราแต่งตัวซอมซ่อผู้หนึ่ง มีคนจดจำออกว่าคนผู้นี้เรียกว่าฮ่อซาฉิก มันหาบเกี๊ยวร้องเร่ขาย เคยปรากฏตัวในพิธีอ่างทองล้างมือของเล้าเจี่ยฮวง

ในเหล่าผู้กล้าน้อยคนที่ล่วงรู้ความเป็นมาของวิหคราตรีแชไฮ้ จ้อแนเชี้ยงกล่าวว่า

“ฮ่อเฮียล้อเล่นแล้ว วันนี้เราเพิ่งพบหน้าคุ้นเฮียผู้นี้เป็นครั้งแรก ไฉนบอกว่าเป็นเราส่งมา?”

ฮ่อซาฉิกกล่าวว่า

“เจ้าสำนักจ้อกับวิหคราตรีแชไฮ้อาจรู้จักไม่นาน แต่กับแป๊ะ**ปั่งซัวะแช** *(ดาววิบัติไม้ขาว)* ผู้เป็นซือแป๋ของคนผู้นี้ คงมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งใหญ่หลวง”

คำ *“ดาววิบัติไม้ขาว”* พอกล่าว ในกลุ่มคนพลันบังเกิดความปั่นป่วนเล็กน้อย เหล็งฮู้ชงก็จำได้ว่า เมื่อตอนงักเล้งซังอายุเจ็ดแปดขวบร้องไห้โดยไม่หยุดยั้ง งักฮหยินจึงข่าวหากร้องไห้อีก ดาววิบัติไม้ขาวจะมาจับตัวไป เหล็งฮู้ชงถามว่าดาววิบัติไม้ขาวเป็นตัวอะไร งักฮูหยินบอกว่าดาววิบัติไม้ขาวเป็นคนโฉดชั่ว ชอบจับเด็กทารกไปกินเป็นอาหาร คนผู้นี้ไม่มีจมูกใบหน้าเรียบราวแผ่นไม้ งักเล้งซังนึกกลัวขึ้นมาจึงหยุดร้องไห้

เหล็งฮู้ชงนึกถึงความหลัง กวาดตาไปยังงักเล้งซัง เห็นนางเหม่อมองขุนเขาไกลตาหว่างคิ้วแฝงแววหมองหม่น แสดงว่าไม่ได้

สนใจฟังฮ่อชาฉิกเอ่ยถึงดาววิบัติไม้ขาวต้องครุ่นคิดขึ้น

'เซี่ยวซือม่วยเพิ่งแต่งงาน ลิ้มซือตี่ก็เป็นชายคนรักของนาง สมควรปีติยินดีจึงถูกต้อง ยังมีเรื่องใดไม่สมมาดปรารถนา หรือว่าคู่สามีภรรยามีปากเสียงกัน?'

เห็นลิ้มเพ้งจือยืนอยู่ข้างกายนาง สีหน้าประหลาดพิกล คล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม คล้ายโกรธคล้ายไม่เชิงโกรธ สีหน้านี้คล้ายเคยเห็นจากใบหน้าผู้ใด แต่ยามกะทันหันนึกไม่ออก

ได้ยินจ้อแนเซี้ยงกล่าวว่า

"เง็กกีเต้าเฮีย ขอแสดงความยินดีที่ท่านเป็นเจ้าสำนักไท้ซัวกับข้อเสนอรวมห้าสำนักกระบี่ เต้าเฮียมีความเห็นสูงส่งใด?"

ทุกผู้คนเห็นจ้อแนเซี้ยงไม่ตอบคำถามของฮ่อชาฉิก กลับเลี่ยงไปทางอื่นเท่ากับยอมรับเรื่องที่คบหากับดาววิบัติไม้ขาวแล้ว

เง็กกีจื้อถือกระบี่เหล็กของปรมาจารย์ กล่าวว่า

"ห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสำนักเดียว เป็นประโยชน์ต่อเบื้องสูงเบื้องต่ำของห้าสำนักเรา มีแต่คนเห็นแก่ตัวเช่นเทียนมึ่งเต้าหยิน จึงแสดงความเห็นคัดค้าน จ้อเม่งจู้อาตมาขอสนับสนุนการรวมห้าสำนักสำนักไท้ซัวขอปวารณาตัวรับใช้ท่านผู้เฒ่า ติดสอยห้อยตามท่านผู้เฒ่า หากมีคนคิดขัดขวาง สำนักไท้ซัวจะไม่ให้อภัยละเว้นมัน"

นักพรตสำนักไท้ซัวร้อยกว่าคนรับคำว่า

"สำนักไท้ซัวสนับสนุนการรวมสำนัก หากมีคนคัดค้านสำนักไท้ซัวสาบานไม่ยอมเลิกรา"

เหล็งฮู้ชงได้ยินคนเหล่านี้กล่าวโดยพร้อมเพรียง แสดงว่าท่องจำมาก่อนไม่เช่นนั้นต่อให้ทั้งหมดเห็นด้วยกับการรวมสำนัก ก็ไม่สามารถพูดตรงกันทุกถ้อยคำ จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เง็กกีจื้อเรียกจ้อแนเซี้ยงท่านผู้เฒ่านั่นท่านผู้เฒ่านี่ เต็มไป

ด้วยความเคารพยำเกรง หากมิใช่จ้อแนเชี้ยงหยิบยื่นผลประโยชน์แก่มัน คงใช้ฝีมืออันอำมหิตพิชิตมันยอมศิโรราบ'

ศิษย์ของเทียนมึ้งเต้าหยินเห็นซือแป้เสียชีวิต โอกาสหลุดลอยไป ได้แต่เงียบงันไม่ส่งเสียง มีบ้างบางคนอดกำหมัดกัดฟันมิได้ จ้อแนเชี้ยงกล่าวเสียงกังวานว่า

"สำนักฮ่วงซัวและไท้ซัวเห็นด้วยกับการรวมสำนัก เมื่อเป็นเรื่องที่เอื้ออำนวยประโยชน์แก่ส่วนรวม สำนักซงซัวเราย่อมคล้อยตาม"

เหล็งฮู้ชงลอบแค่นหัวร่อ ครุ่นคิดขึ้น

'เรื่องนี้ล้วนเป็นท่านวางแผนขึ้น ปากกลับบอกคล้อยตาม คล้ายกับว่าผู้อื่นเป็นคนริเริ่ม ท่านเพียงปฏิบัติตามมติส่วนรวมเท่านั้น'

ได้ยินจ้อแนเชี้ยงกล่าวสืบต่อ

"ในห้าสำนักกระบี่ มีอย่สามสำนักเห็นด้วยกับการรวมสำนัก ไม่ทราบสำนักเห็งซัวคิดเห็นอย่างไร เจ้าสำนักเห็งซัวเตี่ยเอ้ยซือไถ่เคยสนทนากับเราหลายครั้ง ท่านผู้เฒ่าเห็นด้วยกับการรวมสำนักเช่นกันเตี่ยแจ๋ เตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสองก็เห็นด้วย"

ในศิษย์สตรีชุดดำของสำนักเห็งซัว บังเกิดสุ้มเสียงสดใสเสียงหนึ่งดังว่า

"เจ้าสำนักจ้อกล่าวผิดแล้ว เจ้าสำนักเราและซือเจ่กซือแป๊ะทั้งสองก่อนมรณภาพ ล้วนคัดค้านการรวมสำนัก ท่านผู้เฒ่าทั้งสามที่ทยอยถึงแก่กรรมเพราะคัดค้านการรวมสำนักเอง"

ทุกผู้คนกวาดตาไปตามเสียง เห็นคนกล่าววาจาเป็นหญิงสาวใบหน้ากลมนางหนึ่ง คือศิษย์สตรีที่ช่างเจรจาที่สุดของสำนักเห็งซัว นามแต้งักนั่นเอง

จ้อแนเชี้ยงกล่าวว่า

"เตี่ยเอ้ยซือไถ่ซือแป้เจ้ามีฝีมือสูงเยี่ยม ภูมิรอบรู้กว้างขวาง

เป็นที่เลื่อมใสของเราตลอดมา น่าเสียดายถูกคนชั่วช้าลอบทำร้ายที่เสียวลิ้มยี่ หากท่านผู้เฒ่ายังมีชีวิตอยู่ ตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพตต้องเป็นของนางแน่นอน"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ครั้งกระโน้นเราหารือเรื่องรวมสำนักกับเตี่ยเอ้ย เตี่ยแจ๋ เตี่ยอิดซือไถ่ ทั้งสามเห็นว่าการรวมสำนักมีอุปสรรคขัดข้อง แต่หากสำเร็จลุล่วง ตำแหน่งเจ้าสำนักควรเป็นของเตี่ยเอ้ยซือไถ่ ตอนนั้นเตี่ยเอ้ยซือไถ่แม้บ่ายเบี่ยง แต่ในที่สุดยอมรับไว้ น่าเสียดายยอดแม่ชีสถาบันสงฆ์ไม่ทันทำงานใหญ่ตัวตายก่อน ต้องจบชีวิตในเสียวลิ้มยี่"

มันเอ่ยถึงเสียวลิ้มยี่สองครั้งครา คล้ายกล่าวหาเสียวลิ้มยี่เป็นคนฆ่าเตี่ยเอ้ยซือไถ่ มาตรว่าคนทำร้ายนางมิใช่คนของสำนักเสียวลิ้ม แต่เสียวลิ้มยี่ปล่อยให้เกิดเหตุร้ายขึ้นไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบได้ พลันบังเกิดสุ้มเสียงหยาบกระด้างเสียงหนึ่งดังว่า

"เจ้าสำนักจ้อกล่าวผิดแล้ว คราก่อนเตี่ยเอ้ยซือไถ่บอกต่อเราว่านางความจริงคิดสนับสนุนท่านเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต"

จ้อแนเชี้ยงบังเกิดความยินดี กวาดตาไปตามเสียง เห็นคนผู้นั้นหน้ายาวดุจม้าสารรูปประหลาดพิกล ไม่ทราบเป็นใคร แต่สวมเสื้อสีดำแสดงว่าเป็นคนของสำนักเห็งซัว ที่ข้างกายยังยืนไว้ด้วยคนรูปโฉมคลับคล้ายอีกห้าคน

จ้อแนเชี้ยงไม่ทราบว่าคนทั้งหกนี้คือหกเซียนหุบเขาท้อ จึงกล่าว

"พี่ท่านนี้มีนามสูงส่งใด เตี่ยเอ้ยซือไถ่แม้เคยกล่าวเช่นนี้ แต่เราไหนเลยเปรียบกับท่านผู้เฒ่าได้?"

คนกล่าววาจาคือเซียนรากท้อ เซียนรากท้อร้องบอกว่า

"เราคือเซียนรากท้อ คนทั้งห้านี้ล้วนเป็นพี่น้องของเรา"

จ้อแนเชี้ยงพอได้ยินอีกฝ่ายหนึ่งประกาศนาม ค่อยทราบว่า

ตัวโง่งมทั้งหกนี้เป็นคนฉีกกระชากร่างเซ้งปุกอิวแห่งฝ่ายกระบี่สำนักฮั้วซัวเป็นสี่ส่วน ดังนั้นกล่าวว่า

"นับถือ นับถือ"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"ท่านนับถือพวกเราฝีมือสูงเยี่ยม หรือว่านับถือพวกเรารอบรู้กว้างขวาง?"

จ้อแนเซี้ยงกล่าวตามมารยาทว่า

"ท่านทั้งหกมีฝีมือยอดเยี่ยม รอบรู้กว้างขวาง เราล้วนนับถือ"

เซียนลำดันท้อกล่าวว่า

"พลังฝีมือพวกเราไม่นับเป็นอย่างไร แต่ภูมิรอบรู้เหนือกว่าเจ้าสำนักจ้อมากนัก"

จ้อแนเซี้ยงขมวดคิ้ว แค่นเสียงกล่าวว่า

"อย่างนั้นหรือ?"

เซียนดอกท้อรับคำกล่าวว่า

"เตี่ยเอ้ยซือไถ่กับเตี่ยแจ๋ เตี่ยอิดซือไถ่สนทนากันในอาราม พูดถึงเรื่องรวมห้าสำนักกระบี่ เตี่ยอิดซือไถ่บอกว่า ห้าสำนักกระบี่ไม่รวมกันก็แล้วกันไป หากรวมสำนักควรให้จ้อแนเซี้ยงเจ้าสำนักจ้อเป็นเจ้าสำนัก

แต่เตี่ยแจ๋ซือไถ่บอกว่า *'เจ้าสำนักจ้อคิดเห็นแก่ตัว จิตใจคับแคบหากให้มันเป็นเจ้าสำนัก ศิษย์สตรีพวกของเราต้องรับความลำบากแล้ว'*

เตี่ยเอ้ยซือไถ่บอกว่า *'หากพูดถึงความเที่ยงตรงไม่ลำเอียงกลับมีผู้กล้าหกท่าน พวกเราไม่เพียงมีฝีมือสูงเยี่ยม มิหนำซ้ำรอบรู้กว้างขวาง สมควรเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต'"*

จ้อแนเซี้ยงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ผู้กล้าหกท่าน เป็นหกท่านใด?"

"เป็นเราหกพี่น้องเอง"

คำพูดพอกล่าว ผู้คนหลายพันคนบนยอดเขาหัวร่อครืนออกมา คนเหล่านี้ส่วนใหญ่ไม่รู้จักหกเซียนหุบเขาท้อ แต่เห็นพวกมันหน้าตาพิกลท่าทางขบขัน กลับอวดตัวเป็นผู้กล้า บอกว่า *"มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมรอบรู้กว้างขวาง"* ย่อมอดขบขันมิได้

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"ตอนนั้นเตี่ยเอ้ยซือไถ่พอกล่าวคำ *'ผู้กล้าทั้งหก'* เตี่ยแจ๋ เตี่ยอิดซือไถ่ ทั้งสองก็ฉุกคิดถึงพวกเราหกพี่น้อง พากันปรบมือสนับสนุน"

เหล็งฮู้ชงยิ่งฟังยิ่งรู้สึกน่าหัวร่อ ทราบว่าหกเซียนหุบเขาท้อจงใจก่อกวนจ้อแนเชี้ยง จ้อแนเชี้ยงแอบอ้างคำพูดของผู้ตาย หกเซียนหุบเขาท้อก็ยืมหอกสนองคืนผู้ใช้ จ้อแนเชี้ยงกลับไม่อาจทำอย่างไรได้ พลันได้ยินคนผู้หนึ่งร้องว่า

"หกเซียนหบเขาท้อ เตี่ยเอ้ยซือไถ่กล่าวคำพดเหล่านั้น มีผ้ใดได้ยิน?"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"ศิษย์สตรีของสำนักเห็งซัวหลายสิบนางล้วนได้ยินกับหู แต้โกวเนี้ยท่านว่าใช่หรือไม่?"

แต้งักกลับหัวร่อ กล่าวอย่างขึงขังว่า

"มิผิด เราล้วนได้ยินกับหู"

เซียนกิ่งท้อกล่าวสืบต่อ

"ภายหลังเตี่ยเอ้ยซือไถ่บอกว่า *'ห้าสำนักรวมกัน เจ้าสำนักมีเพียงคนเดียว หกเซียนหุบเขาท้อมีถึงหกคน ควรให้ผู้ใดเป็นเจ้าสำนัก?'*

เตี่ยแจ๋ซือไถ่บอกว่า *'ห้าสำนักแม้รวมเป็นสำนักเดียว แต่บรรพตตะวันออกไท้ซัว บรรพตตะวันตกฮั้วซัว บรรพตอุดรเห็งซัว บรรพตทักษิณฮ่วงซัว บรรพตกลางซงซัวไม่ได้อยู่ที่เดียวกัน จ้อแน*

เชี้ยงมิใช่เง็กเชียนฮ่องเต้ หรือว่าสามารถย้ายภูเขาทั้งห้าลูกมารวมกัน ได้แต่ให้ห้าพี่น้องในหกเชียนแยกย้ายประจำอยู่ห้าบรรพต ที่เหลืออีกคนหนึ่งเป็นเจ้าสำนักใหญ่'

เตี่ยอิดซือไถ่สนับสนุนว่า *'ซือเจ้คิดเห็นถูกต้อง ที่แท้บิดา มารดาของหกเชียนหุบเขาท้อเห็นการณ์ไกล ทราบว่าวันหน้าจ้อแนเชี้ยงจะรวมห้าสำนักกระบี่ จึงคลอดมันหกพี่น้องออกมาเพื่อรับหน้าที่สำคัญ'"*

เหล่านักสู้ผู้กล้าพอฟัง ถึงกับหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว

จ้อแนเชี้ยงวางแผนรวมห้าสำนัก คิดดำเนินโดยเคร่งขรึม สร้างความระย่นย่อแก่ผู้กล้าทั้งแผ่นดิน มิคาดปรากฏตัวประหลาดหกตนนี้สอดแทรกเข้ามาก่อกวน ทำให้พิธีการอันเอิกเกริกคล้ายเรื่องล้อเล่นเช่นทารก ถึงกับสร้างความเดียดแค้นจับใจ ครุ่นคิดขึ้น

'รอให้งานใหญ่สำเร็จลุล่วงหากไม่ฆ่าตัวประหลาดทั้งหกนี้ เราไม่ขอแซ่จ้ออีก'

เชียนผลท้อพลันร่ำไห้ออกมา ร้องว่า

"ไม่ได้ เราหกพี่น้องนับแต่ออกจากครรภ์มารดา ไม่เคยแยกจากมาก่อน คราครั้งนี้เป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต ต้องประจำอยู่ที่ห้าบรรพตทำไม่ได้เด็ดขาด"

มันร่ำไห้เป็นจริงเป็นจัง คล้ายกับเจ้าสำนักห้าบรรพตกำหนดตัวแน่นอน พวกมันหกพี่น้องต้องพลัดพรากจากกัน

เชียนลำต้นท้อปลอบโยนว่า

"**ลักตี๋** *(น้องหก)* ไม่ต้องลำบากใจ พวกเราหกพี่น้องเมื่อไม่สามารถแยกจากกัน ได้แต่คัดค้านการรวมห้าสำนักแล้ว"

เชียนรากท้อและพวกทั้งห้ากล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"ใช่แล้ว ห้าสำนักกระบี่ยังคงสภาพเดิม รวมมันไยกัน?"

จ้อแนเชี้ยงขุ่นแค้นจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง กล่าวเสียง

เย็นชา

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ ท่านดูแลสำนักเห็งซัว กลับไม่ควบคุมศิษย์ในสำนักปล่อยให้พวกมันพูดจาเหลวไหลต่อหน้าผู้กล้าทั้งแผ่นดิน"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"พี่ท้อทั้งหกปากไวใจตรง มิใช่คนปั้นเรื่องมดเท็จ พวกมันถ่ายทอดคำสั่งเสียของเจ้าสำนักรุ่นก่อน กลับน่าเชื่อถือกว่าคนนอกสำนักกล่าวเหลวไหลอีก"

จ้อแนเชี้ยงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ห้าสำนักกระบี่รวมสำนักในวันนี้ สำนักท่านคงคัดค้านแต่ผู้เดียวแล้ว?"

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"สำนักเห็งซัวไม่ได้คัดค้านแต่ผู้เดียว เจ้าสำนักฮั้วซัว งักชิงแซเป็นอาจารย์ประสิทธิ์ประสาทฝีมือแก่เรา วันนี้เราแม้เข้าสำนักอื่นยังไม่กล้าลืมคำสอนของซือแป๋ผู้มีพระคุณ"

"เช่นนี้เป็นว่า ท่านยังเชื่อฟังคำพูดของงักชิงแซแห่งฮั้วซัว?"

"มิผิด สำนักฮั้วซัวกับเห็งซัวจะเคียงบ่าเคียงไหล่ ร่วมแรงร่วมใจกัน"

จ้อแนเชี้ยงเบือนหน้าไปยังคนของสำนักฮั้วซัว ถามว่า

"งักชิงแซ เจ้าสำนักเหล็งฮู้ไม่ลืมบุญคุณของท่าน เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร ท่านเห็นด้วยกับการรวมห้าสำนักก็ดี ไม่เห็นด้วยก็ดี เจ้าสำนักเหล็งฮู้ล้วนคล้อยตามท่าน ไม่ทราบท่านคิดเห็นอย่างไร?"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"จ้อเม่งจู้ถามไถ่ เรายากที่จะตอบได้ สำนักฮั้วซัวเราก่อตั้งเป็นเวลาสองร้อยกว่าปี ระหว่างนี้เกิดการพิพาทระหว่างฝ่ายลมปราณกับฝ่ายกระบี่ เราหวนนึกถึงสภาพที่ทั้งสองฝ่ายฆ่าฟันกันเอง จนบัดนี้

ยังหวาดหวั่นไม่คลาย”

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

‘ซือแป๋เคยบอกว่า ข้อพิพาทระหว่างฝ่ายลมปราณกับฝ่ายกระบี่ถือเป็นความอับอายของสำนัก ไม่ควรบอกต่อคนภายนอก ตอนนี้ไฉนพาดพิงถึง?’

ได้ยินเสียงของงักปุกคุ้งแหลมเล็ก ถ่ายทอดไปไกลหลายลี้ ยังเข้าใจว่าซือแป๋ฝึกลมปราณเมฆม่วงถึงอีกขั้นหนึ่ง สุ้มเสียงแตกต่างจากกาลก่อน

งักปุกคุ้งกล่าวสืบต่อ

“ดังนั้นเราเห็นว่าค่ายสำนักในยุทธจักร แยกกันมิสู้รวมกัน ร้อยพันปีมานี่ยุทธจักรรบราฆ่าฟัน ไม่ทราบทำลายชีวิตสหายร่วมแนวมากน้อยเท่าใดหากสืบสาวราวเรื่อง มีอยู่กว่าครึ่งเกิดจากความขัดแย้งระหว่างสำนัก เรามักครุ่นคิด ในยุทธจักรหากไม่มีการแบ่งแยกสำนัก ทั้งแผ่นดินเป็นครอบครัวเดียวกันทุกผู้คนคล้ายพี่น้องท้องเดียวกัน อย่างน้อยสามารถหลีกเลี่ยงจากโศกนาฏกรรมนองเลือดได้เก้าส่วน ปัญหาอยู่ที่แนววิทยายุทธ์ของแต่ละสำนักผิดแผกแตกต่างวิธีการฝึกก็ต่างกันไป หากให้ผู้ฝึกวิชาบู๊ไม่แบ่งแยกค่ายสำนัก ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก เราครุ่นคิดถึงเรื่องนี้มานานปี จวบกระทั่งหลายวันมานี้ค่อยได้คิดปรุโปร่ง เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงโชคเคราะห์ของบู๊ลิ้มทั้งแผ่นดิน ดังนั้นคิดขอคำแนะนำจากท่านทั้งหลาย”

เหล่าผู้กล้าพากันร้องบอกให้งักปุกคุ้งบอกออกมา งักปุกคุ้งจึงกล่าวว่า

“เราตั้งใจครุ่นคิด พบว่าสาเหตุเกิดจากคำ *‘เร่าร้อน’* และ *‘เชื่องช้า’* ในยุทธจักรที่ผ่านมา มีคนคิดขจัดข้อแตกต่างระหว่างสำนักมักดำเนินการโดยรีบร้อนเกินไป คิดทำลายขีดคั่นระหว่างสำนักในครา

เดียว หาทราบไม่ว่า ค่ายสำนักในยุทธจักรที่ใหญ่โตมีหลายสิบสำนัก ขนาดเล็กมีจำนวนนับพัน แต่ละสำนักสืบทอดกันมาหลายสิบปีถึงร้อยพันปี คิดกำจัดในคราเดียว นับว่ายากเย็นดุจปีนป่ายขึ้นสวรรค์จริงๆ"

จ้อแนเซี้ยงกล่าวว่า

"ในความเห็นงักซิงแซ คิดขจัดข้อแตกต่างระหว่างสำนัก หมายความว่าเป็นไปไม่ได้?"

งักปุกคุ้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"การนี้แม้ยากลำบาก แต่มิใช่เป็นไปไม่ได้ เราบอกแล้วว่าปัญหาอยู่ที่ความเร่งร้อนกับเชื่องช้า คำพังเพยว่าไว้ ร้อนรนไปกลับไม่ลุล่วงขอเพียงเปลี่ยนแปลงเป้าหมาย สหายร่วมแนวร่วมแรงร่วมใจกำหนดเวลาให้ห้าสิบปี ร้อยปี ไม่มีทางไม่สำเร็จได้"

จ้อแนเซี้ยงทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากใช้เวลาห้าสิบปีร้อยปี นักสัผักล้าที่นี้คงเสียชีวิตไปแทบหมดสิ้นแล้ว"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"พวกเราขอเพียงพยายาม ไม่คำนึงถึงความสำเร็จ มีคนว่าไว้ คนรุ่นก่อนปลูกต้นไม้ คนรุ่นหลังร่มรื่น พวกเราเพียงมุ่งปลูกต้นไม้ให้คนรุ่นหลังได้รับความร่มเย็น ไยมิใช่เป็นเรื่องดีงาม อีกประการกำหนดเวลาห้าสิบปีร้อยปี หมายถึงความสำเร็จโดยสมบูรณ์ หากพูดถึงความสำเร็จขั้นต้น จะเห็นผลภายในแปดปีสิบปี"

จ้อแนเซี้ยงกล่าวว่า

"หากเห็นผลภายในแปดปีสิบปีก็ประเสริฐ ไม่ทราบจะดำเนินการอย่างไร?"

งักปุกคุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่จ้อเม่งจู้กระทำในตอนนี้ ก็เป็นเรื่องดีที่สวรรค์สร้างความ

สุขแก่สหายร่วมแนว หากให้ทุกค่ายสำนักยุบเลิกในคราเดียว ย่อมทำไม่ได้ แต่ค่ายสำนักที่อยู่ใกล้เคียง หรือมีแนววิชาคล้ายคลึงกัน ทำการรวมสำนักก่อน ภายในแปดปีสิบปี ก็จะลดจำนวนค่ายสำนักไปกว่าครึ่ง ห้าสำนักกระบี่เรารวมเป็นห้าบรรพต จะเป็นตัวอย่างอันดีแก่ทุกค่ายสำนัก ถือเป็นการริเริ่มในบู๊ลิ้ม"

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนร้องออกมาว่า

"ที่แท้สำนักฮั้วซัวเห็นด้วยกับการรวมสำนัก"

เหล็งฮู้ชงตื่นตระหนกยิ่งกว่า ครุ่นคิดขึ้น

'คิดไม่ถึงซือแป๋เห็นด้วยกับการรวมสำนัก เราบอกว่าสำนักเห็งซัวคล้อยตามสำนักฮั้วซัว ซือแป๋เห็นด้วยกับการรวมสำนัก เราย่อมไม่อาจคืนคำ'

ยามร้อนร่มใจ กวาดตาไปยังเจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงคนทั้งสองล้วนสั่นศีรษะ สีหน้าปรากฏแววท้อแท้ผิดหวัง

จ้อแนเชี้ยงเฝ้าหวั่นวิตกว่า งักปุกคุ้งจะยืนกรานคัดค้าน คนผู้นี้ช่างเจรจา ไม่ควรใช้ไม้แข็งด้วย คิดไม่ถึงงักปุกคุ้งเห็นด้วยกับการรวมสำนักสร้างความยินดียิ่ง กล่าวว่า

"สำนักซงซัวที่เห็นด้วยกับการรวมสำนัก เพราะเห็นว่ารวมกันเข้มแข็งแยกกันอ่อนด้อย วันนี้ได้ฟังเหตุผลของงักซิงแซ ค่อยจูงเราออกจากความโง่เขลา ที่แท้การรวมห้าสำนัก เกี่ยวพันถึงอนาคตของบู๊ลิ้ม ไม่เพียงเป็นประโยชน์แก่ห้าสำนักเราเท่านั้น"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ห้าสำนักเราหลังจากรวมกัน หากคิดขยายอิทธิพล ชิงดีชิงเด่นกับทุกค่ายสำนัก รังแต่ก่อเกิดเป็นมรสุมในยุทธจักร เป็นเภทภัยมากกว่าวาสนา ดังนั้นอุดมการณ์ของการรวมสำนัก ต้องตั้งอยู่ที่คำ *'คลี่คลายกรณีพิพาท'* จึงถูกต้อง"

จ้อแนเซี้ยงถามย้ำว่า

"เช่นนี้เป็นว่า สำนักฮั้วซัวเห็นด้วยกับการรวมสำนักแล้ว?"

งักปุกคุ้งรับคำ กวาดตาไปยังเหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้แห่งเห็งซัว ก่อนนี้สังกัดสำนักฮั้วซัวเรา หลังจากที่มันออกจากสำนักฮั้วซัว ยังไม่ลืมน้ำใจเก่าก่อน ต้องการร่วมสำนักเดียวกับเรา วันนี้เรารับปากมันว่า คิดร่วมสำนักเดียวกันไม่ยากนัก"

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน เข้าใจในบัดดล

'ซือแป๋รับปากรับเรากลับเข้าสำนัก ที่แท้มิใช่กลับเข้าสำนักฮั้วซัว หากแต่ห้าสำนักเมื่อรวมกัน เรากับซือแป๋ซือบ้อก็อยู่ร่วมสำนักเดียวกัน'

จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เมื่อครู่ซือแป๋บอกว่า ห้าสำนักรวมกันเพื่อคลี่คลายกรณีพิพาท หากเป็นเช่นนั้นจริง การรวมห้าสำนักกลับเป็นเรื่องดี หาใช่เรื่องร้ายไม่ ปัญหาอยู่ที่สำนักห้าบรรพตจะทำตามแนวทางของจ้อแนเซี้ยง หรือแนวทางของซือแป๋เรา หากว่าสำนักฮั้วซัวและเห็งซัวร่วมแรงร่วมใจบวกกับสำนักฮ่วงซัว และนักพรตส่วนหนึ่งของสำนักไท้ซัว พวกเราสามสำนักครึ่งต่อต้านกับสำนักซงซัวและอีกครึ่งหนึ่งของสำนักไท้ซัว ไม่แน่ว่าเอาชนะไม่ได้'

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด เชียนกิ่งท้อพลันร้องดังๆ ว่า

"เรื่องนี้ไม่ถกต้อง"

เชียนลำต้นท้อถามว่ามีอันใดไม่ถูกต้อง เชียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"เตี่ยเอ้ย เตี่ยแจ๋ เตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสามถูกฆ่า คนลงมืออยู่ในสำนักห้าบรรพต ในความเห็นเราหากมิใช่เป็นคนแซ่จ้อ *(ซ้าย)* ก็เป็นคนแซ่อิ๋ว *(ขวา)* หาไม่ก็เป็นคนแซ่ตง *(กลาง)* หากเหล็งฮู้ชงเข้าสำนัก

ห้าบรรพตกลายเป็นซือเฮียตี๋ร่วมสำนักกับคนแซ่จ้อแซ่อิ๋วและแซ่ตงไหนเลยจับดาบจับกระบี่ ล้างแค้นให้กับเตี่ยเอ้ยซือไถ่ได้?"

ห้าเซียนที่เหลือกล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"มิผิดแม้แต่น้อย"

จ้อแนเซี้ยงเดือดดาลเป็นการใหญ่ ครุ่นคิดขึ้น

'พวกเจ้าทั้งหกหยามเราต่อหน้าผู้คน หากปล่อยให้พวกเจ้ามีชีวิตอีกหลายชั่วยาม ไม่ทราบจะกล่าววาจาเหลวไหลอีกมากน้อยเท่าใด'

ในเหล่าศิษย์ซงซัวก็มีคนร้องว่า

"พวกเจ้าหกตัวประหลาดก่อกวนอันใด รีบไสหัวลงจากเขา"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"ประหลาดแท้ สำนักซงซัวคิดรวมห้าสำนัก พวกเราหกผู้กล้าสำนักเห็งซัวให้เกียรติมายังซงซัว พวกเจ้ากลับขับไล่พวกเราลงไป พวกเราหกผักล้าพอจากไปผักล้าน้อย วีรสตรีที่เหลือของสำนักเห็งซัวย่อมติดตามลงจากเขาไปด้วย ตกลง สหายสำนักเห็งซัวทั้งหลาย พวกเราล้วนลงจากเขา ปล่อยให้พวกมันสี่สำนักรวมกัน"

งี้ฮั้ว งี้เช็ง และเหล่าศิษย์สตรีล้วนแค้นจ้อแนเซี้ยงจับใจ พอฟังร้องว่า

"ใช่แล้ว พวกเราไป"

จ้อแนเซี้ยงร้อนใจขึ้นมา ครุ่นคิดขึ้น

'สำนักเห็งซัวพอผละจากไป สำนักห้าบรรพตก็กลายเป็นสำนักสี่บรรพตนับแต่โบราณกาลมา แผ่นดินมีห้าบรรพต ไหนเลยขาดไปหนึ่งได้?'

ดังนั้นกล่าวว่า

"สหายสำนักเห็งซัว มีคำพูดค่อยๆ หารือ ไยต้องรีบร้อนจากไป?"

เชียนรากท้อกล่าวว่า

"เป็นสมุนของท่านร่ำร้องขับไล่พวกเรา หาใช่พวกเราคิดไปไม่"

จ้อแนเชี้ยงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ ชนชาวเรามีวาจาเป็นสัจจะ ท่านบอกว่าจะคล้อยตามงักซิงแซ ไม่อาจคืนคำได้"

เหล็งฮู้ชงกวาดตาไปยังงักปุกคุ้ง งักปุกคุ้งมีสีหน้ามุ่งหวัง กล่าวว่า

"ชงยี้ เราสองสนิทสนมกันฉันพ่อลูก ซือบ้อเจ้ายิ่งดีต่อเจ้าหรือว่าเจ้าไม่ต้องการคืนดีกับพวกเรา"

เหล็งฮู้ชงพอฟัง ถึงกับน้ำตาเอ่อคลอหน่วย กล่าวโดยไม่ขบคิด

"ซือแป๋ ซือบ้อ ศิษย์มีความหวังเพียงนี้ พวกท่านเมื่อเห็นด้วยกับการรวมห้าสำนัก ศิษย์ไม่กล้าขัดคำสั่ง แต่ความแค้นของซือไถ่ทั้งสาม..."

งักปกคังกล่าวเสียงกังวานว่า

"เตี่ยเอ้ย เตี่ยแจ๋และเตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสามพลาดพลั้งถูกลอบทำร้ายสหายร่วมแนวล้วนปวดร้าวรันทด หลังจากนี้พวกเราห้าบรรพตรวมกัน เรื่องของสำนักเห็งซัวก็เป็นเรื่องของผู้แซ่งัก ชงยี้ เจ้าไม่ต้องวิตกไป ต่อให้ฆาตกรเป็นชนชั้นผู้นำของสำนักห้าบรรพตเรา เราก็จะไม่ปล่อยปละละเว้นมัน"

คำพูดพอกล่าว ศิษย์สตรีเห็งซัวโห่ร้องด้วยความยินดีกว่าเดิม คนของค่ายสำนักอื่นก็ปรบมือชมเชย เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป๋ไฉนมั่นใจถึงเพียงนี้ ใช่แล้ว ท่านผู้เฒ่าคงทราบว่าฆาตกรเป็นใครมิหนำซ้ำมีหลักฐานแน่ชัด ภายในสามปีย่อมสามารถจัดการมัน'

ตอนแรกเขาเกรงว่าศิษย์สตรีเห็งซัวไม่ยินยอมที่ตนเองคล้อยตามงักปุกคุ้ง ยามนี้ได้ยินพวกนางโห่ร้องด้วยความยินดี ค่อยคลายใจ

ลงกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก งักซิงแซซือแป๋เราบอกว่า ขอเพียงสืบทราบว่าฆาตกรที่ฆ่าซือไถ่ทั้งสามเป็นใคร ต่อให้มันเป็นชนชั้นผู้นำของสำนักห้าบรรพต ก็ไม่ปล่อยปละละเว้น เจ้าสำนักจ้อ ท่านเห็นด้วยกับคำพูดนี้หรือไม่?"

จ้อแนเซี้ยงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คำพูดนี้กล่าวถูกต้อง เราไฉนไม่เห็นด้วย?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"วันนี้ผู้กล้าทั้งแผ่นดินอยู่ที่นี้ ทั้งหมดล้วนได้ยิน ขอเพียงสืบทราบว่าฆาตกรที่ทำร้ายซือไถ่ทั้งสามเป็นใคร ไม่ว่าเป็นมันลงมือเองหรือบงการศิษย์ในสำนักลงมือ ทุกผู้คนล้วนประหารฆ่าได้"

ในเหล่าผู้กล้าก็มีผู้คนกว่าครึ่งที่ส่งเสียงสนับสนุน จ้อแนเซี้ยงรอจนเสียงคนสงบลง จึงกล่าว

"บัดนี้สำนักไท้ซัว ฮั้วซัว เห็งซัว ฮ่วงซัว และซงซัว ทั้งห้าสำนักกระบี่เห็นพ้องต้องกันรวมเป็นสำนักห้าบรรพต นับแต่นี้ชื่อห้าสำนักกระบี่จะไม่ปรากฏขึ้นในบู๊ลิ้มอีก ศิษย์ของห้าสำนักกระบี่ล้วนสังกัดสำนักห้าบรรพต"

พลางโบกมือซ้ายวูบหนึ่ง เบื้องซ้ายขวาของยอดเขาบังเกิดเสียงประทัดดังขึ้นเป็นการเฉลิมฉลองสำนักบรรพตก่อตั้งอย่างเป็นทางการ เหล่าผู้กล้ายิ้มออกมา ครุ่นคิดขึ้น

'จ้อแนเซี้ยงเตรียมการรอบคอบปานนี้ แสดงว่าต้องดำเนินการให้จงได้ วันนี้หากรวมสำนักไม่สำเร็จ เกรงว่าบนยอดเขาซงซัวต้องกลับกลายเป็นลานประหารฆ่าฟันแล้ว'

พริบตานั้น บนยอดเขาอบอวลด้วยควันดินประสิว เถ้ากระดาษปลิวเวียนว่อนเสียงประทัดยิ่งมายิ่งดัง ผู้ใดก็ไม่สามารถเอ่ยปาก ผ่าน

ไปเนิ่นนานเสียงประทัดค่อยสงบลง

จากนั้นมีคนเข้าไปแสดงความยินดีต่อจ้อแนเซี้ยง ดูท่าคนเหล่านี้เป็นผู้ที่สำนักซงซัวเชิญมาช่วยเหลือ ไม่เช่นนั้นเห็นว่าสำนักห้าบรรพตก่อตั้งขึ้น จ้อแนเซี้ยงมีกำลังกล้าแข็ง ดังนั้นชิงเข้าไปสอพลอมัน จ้อแนเซี้ยงปากกล่าวถ่อมตน ใบหน้าเย็นชากระด้างกลับปรากฏรอยยิ้มขึ้นวูบ พลันได้ยินเซียนรากท้อกล่าวว่า

"ห้าสำนักกระบี่เมื่อรวมเป็นสำนักห้าบรรพต เราหกเซียนหุบเขาท้อก็ปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติ นี่เรียกว่าผู้ทราบสถานการณ์จึงเป็นวีรบุรุษ"

เซียนลำต้นท้อกล่าวเสริมขึ้น

"ไม่ว่าค่ายสำนักใดล้วนมีเจ้าสำนัก เจ้าสำนักห้าบรรพตนี้สมควรให้ผู้ใดดำรงตำแหน่ง หากทั้งหมดลงมติเลือกหกเซียนหุบเขาท้อพวกเราได้แต่รับไว้แล้ว"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"เมื่อครู่งักชิงแซบอกว่า ห้าสำนักรวมกันเพื่อผลประโยชน์ร่วมของบู๊ลิ้มมิใช่หวังประโยชน์ส่วนตัว ถึงแม้เจ้าสำนักห้าบรรพตมีภารกิจใหญ่หลวง งานการผูกมัดตัวเราหกพี่น้องได้แต่ฝืนใจรับไว้"

เซียนใบท้อทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ทั้งหมดล้วนมีความกระตือรือร้น เราหกพี่น้องไหนเลยนิ่งดูดายไม่รับใช้สหายร่วมแนวได้"

คนทั้งหมดกล่าวคนละคำสองคำ คล้ายกับทุกผู้คนลงมติเลือกพวกมันหกพี่น้องเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพตแล้ว

จ้อแนเซี้ยงกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านทั้งหกพูดจามากความจริงๆ ขอให้ผู้อื่นว่ากล่าวสักหลายคำได้หรือไม่"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

“ย่อมได้ มีอันใดไม่ได้ มีคำพูดรีบกล่าว มีลมรีบผาย”

มันพอกล่าวคำ *“มีลมรีบผาย”* ใต้แท่นสักการะฟ้ากลับกลายเป็นเงียบสงัด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ส่งเสียง ไม่เช่นนั้นพอเอ่ยปากจะกลับกลายเป็นผายลม ชั่วครูให้หลังจ้อแนเซี้ยงจึงกล่าว

“ผู้กล้าทั้งหลายโปรดแสดงความเห็นสูงส่ง คนวิกลจริตทั้งหกนี้กล่าววาจาเหลวไหล ทั้งหมดไม่ต้องแยแสสนใจ”

หกเซียนหุบเขาท้อพากันสูดลมหายใจซี้ดซ้าด กล่าวว่า

“ผายลมมากยิ่ง ไม่เหม็นคลุ้งเท่าใด”

ในสำนักซงซัวปรากฏชายชราผู้หนึ่งผุดลุกขึ้น กล่าวเสียงกังวานว่า

“ห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสหพันธ์ หลายปีมานี้เจ้าสำนักจ้อทำหน้าที่เม่งจู้ เจ้าสำนักจ้อปกครองห้าสำนักมานาน วันนี้เมื่อรวมห้าสำนักสมควรให้จ้อเม่งจู้เป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น จะมีผู้ใดยอมรับนับถือ?”

คนผู้นี้เรียกว่ามือกระเรียนวิเศษเล็กแป๊ะ ดราก่อนรวมกำลังกับมือค้ำเจดีย์และมือสุริยัน ทำลายล้างครอบครัวของเล้าเจี่ยฮวงกลางพิธีอ่างทองล้างมือมีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

“ไม่ถูกต้อง ห้าสำนักรวมกัน ถือว่าเก่าไปใหม่มา ตำแหน่งเจ้าสำนักสมควรเปลี่ยนคนใหม่”

เซียนผลท้อกล่าวว่า

“ใช่แล้ว หากใช้จ้อแนเซี้ยงเป็นเจ้าสำนัก เท่ากับเป็นสุราเก่าในขวดใหม่ ไม่มีความแปลกใหม่แม้แต่น้อย ห้าสำนักไยต้องรวมกัน?”

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"เจ้าสำนักห้าบรรพตไม่ว่าผู้ใดล้วนเป็นได้ มีแต่จ้อแนเซี้ยงเป็นไม่ได้"

เซียนลำตันท้อกล่าวว่า

"ในความเห็นสูงส่งของเรา มิสู้ให้ทั้งหมดผลัดกันเป็นคนละวัน วันนี้เราเป็นพรุ่งนี้ท่านเป็น ต่างมีส่วนร่วม เรียกว่าเป็นการค้าโดยยุติธรรมของแท้แน่นอน ไม่หลอกลวงชราทารก"

เซียนรากท้อปรบมือกล่าวว่า

"วิธีนี้ดียิ่ง ควรเริ่มตั้งแต่โกวเนี้ยอายุน้อยที่สุด เราขอเสนอฉิ้งเกียงม่วยจื้อ *(น้องสาว)* แห่งสำนักเห็งซัว เป็นเจ้าสำนักห้าบรรพตประจำวันนี้"

ศิษย์สตรีเห็งซัวทราบว่าหกเซียนหุบเขาท้อกล่าวเช่นนี้ เพื่อก่อกวนจ้อแนเซี้ยง ล้วนส่งเสียงสนับสนุน ยังมีผู้คนพันกว่าคนเห็นว่าเรื่องไม่เกี่ยวข้องกับตัวพลอยส่งเสียงก่อกวนเช่นกัน

บทที่ 33
ประลองเพลงกระบี่

นักพรตสำนักไท้ซัวผู้หนึ่งกล่าวเสียงกังวานว่า

"ตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพต สมควรให้ผู้อาวุโสที่สูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิเข้ารับหน้าที่ไหนเลยผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเป็นเจ้าสำนักได้?"

คนผู้ที่สุ้มเสียงแหลมสูง ในสรรพเสียงวุ่นวาย ทุกผู้คนยังได้ยินอย่างชัดเจน เซียนกิ่งท้อจึงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสที่สูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิหรือในความเห็นเราทอดตาทั่วบู๊ลิ้ม มีแต่เจ้าอาวาสเสียวลิ้มปึงเจ่งได้ซือ"

ทุกครั้งที่หกเซียนหุบเขาท้อกล่าววาจา ผู้อื่นล้วนหัวร่อเยาะไม่ได้ยึดถือเป็นจริงเป็นจัง แต่เซียนกิ่งท้อพอเอ่ยถึงเจ้าอาวาสปึงเจ่ง ผู้คนบนยอดเขาซงซัวล้วนเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง เจ้าอาวาสปึงเจ่งมีพลังฝีมือสูงส่ง กอปรด้วยเมตตาธรรมย่อมนับเป็นผู้อาวุโสที่สูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิ

เซียนรากท้อร้องถามว่า

"เจ้าอาวาสปึงเจ่งแห่งเสียวลิ้มยี่นับเป็นผู้อาวุโสด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิหรือไม่?"

ผู้คนหลายพันคนรับคำโดยพร้อมเพรียง เซียนรากท้อกล่าวว่า

"ประเสริฐ ทั้งหมดเมื่อกล่าวเป็นเสียงเดียว อย่างนั้นขอเชิญเจ้าอาวาสปึงเจ่งเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต"

เง็กกีจื้อแห่งสำนักไท้ซัวอดกล่าวมิได้ว่า

“เจ้าอาวาสปึงเจ่งสูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิจริง แต่พวกเรากำลังคัดเลือกเจ้าสำนักห้าบรรพต หามีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านผู้เฒ่าไม่”

เซียนรากท้อกล่าวว่า

“ไฉนไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง เสียวลิ้มยี่ตั้งอยู่บนเขาเสียวซิกฮง สำนักซงซัวตั้งอยู่บนเขาไท้ซิกซง ยอดเขาทั้งสองล้วนอยู่บนภูเขาซงซัว สำนักเสียวลิ้มไฉนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสำนักซงซัว?”

คำพูดนี้ไม่คล้ายทุ่มเถียงอย่างดื้อด้าน เหล่าผู้กล้ารับฟังจนผงกศีรษะ เซียนกิ่งท้อกล่าวเสริมขึ้น

“เมื่อครู่งักชิงแซบอกว่า ทุกค่ายสำนักรวมกัน เพื่อลดกรณีพิพาทในยุทธจักร ดังนั้นให้สำนักที่อยู่ใกล้เคียง หรือมีแนววิชาคล้ายคลึงกันทำการรวมสำนักก่อน เสียวลิ้มยี่กับซงซัวตั้งอยู่บนภูเขาเดียวกัน หากเสียวลิ้มกับซงซัวไม่รวมกัน อย่างนั้นคำพดของงักชิงแซเท่ากับเป็นการผาย...ผายอากาศเสียชนิดหนึ่งแล้ว”

เหล่าผู้กล้าได้ยินมันกล้ำกลืนคำ *“ลม”* ไว้ ล้วนหัวร่อฮาฮาออกมาเห็นว่าหากให้สำนักเสียวลิ้มกับซงซัวรวมกัน ออกจะพิสดารจนเหลือเชื่อ แต่คำพูดของเซียนกิ่งท้อนี้ยกอ้างเหตุผลของงักปุกคุ้ง กลับสมเหตุสมผล สร้างความสงสัยใจแก่เหล็งฮู้ชงยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

‘หกเซียนหุบเขาท้อถนัดในการขัดคอผู้อื่น แต่คำพูดเหล่านี้ไม่อาจกล่าวจากปากพวกมัน ไม่ทราบเป็นผู้ใดคอยชี้แนะอยู่ด้านข้าง?’

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

“เมื่อมีคนบอกว่า เจ้าอาวาสปึงเจ่งไม่ได้สังกัดสำนักห้าบรรพตอย่างนั้นขอเพียงให้เสียวลิ้มยี่รวมกับสำนักห้าบรรพต กลายเป็นสำนักเสียวลิ้มห้าบรรพตเจ้าอาวาสปึงเจ่งก็สามารถเป็นเจ้าสำนักของสำนักใหม่นี้แล้ว”

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"ถูกต้อง ทอดตาทั้งแผ่นดิน ไม่มีผู้ใดเหมาะสมกับตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพตยิ่งกว่าเจ้าอาวาสปึงเจ่งอีก"

เซียนผลท้อกล่าวว่า

"เราหกเซียนหุบเขาท้อยอมรับถือเจ้าอาวาสปึงเจ่ง ยังมีผู้ใดไม่ยอมรับนับถือ?"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"โหงวกอ *(พี่ห้า)* ไฉนต้องประลองกับชงฮือเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึง?"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงคบหาเป็นเพื่อนตาย มีคนเอาชนะเจ้าอาวาสปึงเจ่งชงฮือเต้าเจี้ยงไหนเลยไม่เสนอหน้าได้?"

เซียนใบท้อกล่าวว่า

"มิผิดแม้แต่น้อย เมื่อเอาชนะชงฮือเต้าเจี้ยงค่อยประลองกับเราหกเซียนหบเขาท้อ"

เซียนรากท้ออุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"มันประลองกับหกเซียนหุบเขาท้อแล้วไฉนยังต้องประลองอีก?"

เซียนใบท้อกล่าวว่า

"ครั้งแรกพวกเราแพ้ หรือหกเซียนหุบเขาท้อจะยอมรับการพ่ายแพ้ ย่อมต้องสู้พัวพันไม่เลิกรา เป็นวิญญาณไม่ยอมผุดเกิด"

เหล่าผู้กล้าหัวร่อดังๆ ออกมา เง็กกีจื้อไม่อาจสะกดกลั้นใจได้กระโดดปราดออกมาร้องว่า

"หกประหลาดหุบเขาท้อ เราเง็กกีจื้อไม่ยอมรับนับถือ คิดประลองฝีมือกับพวกท่าน"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"ท่านย่อมไม่ยอมรับนับถือพวกเรา เพียงยอมรับนับถือ

ผู้ที่มอบทองคำสามพันตำลึง ยกหญิงงามสี่นางแก่ท่าน คิดสนับสนุนมันเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต"

เง็กกีจื้อกระซากเสียงว่า

"เหลวไหล ผู้ใดว่ามีคนมอบทองคำสามพันตำลึง และหญิงงามสี่นางแก่เรา?"

"ที่แท้เราบอกจำนวนผิดไป มิใช่สามพันตำลึงทอง แต่เป็นสี่พันตำลึงทอง มิใช่หญิงงามสี่นาง คงเป็นหญิงงามสามถึงห้านางแล้ว ผู้ใดให้แก่ท่าน"

เง็กกีจื้อชักกระบี่ออกมา ตวาดว่า

"ท่านหากกล่าวเหลวไหลอีก เราจะให้ท่านหลั่งเลือดชโลมพสุธา"

เซียนดอกท้อหัวร่อฮาฮา เดินเชิดหน้ายืดอกเข้าหา กล่าวว่า

"ท่านใช้ฝีมืออันต่ำช้า ทำร้ายเจ้าสำนักไท้ซัวเทียนมึ้งเต้าหยินยังคิดทำร้ายคนอีกหรือ เรากลับคิดทดลองดู"

พลางเดินเข้าไปทีละก้าว ห่างจากเง็กกีจื้อเพียงไม่กี่เชียะ

เง็กกีจื้อเห็นมันหน้ายาวดุจม้า แยกเขี้ยวหัวร่อ เผยเห็นฟันเหลืองอร่าม บังเกิดความชิงชังรังเกียจขึ้น เสือกกระบี่แทงใส่ทรวงอกเซียนดอกท้อ เซียนดอกท้อรีบถลันหลบ แผดด่าว่า

"โจรโสโครกลงมือจริงๆ"

เง็กกีจื้อเรียนรู้ถึงแก่นแท้ของเพลงกระบี่ไท้ซัว พอใช้กระบี่แรกก็ตามด้วยกระบี่สอง ท่ากระบี่รวดเร็วว่องไว เซียนดอกท้อคิดชักกระบี่สั้นที่หว่างเอวออกปิดป้องก็ทำไม่ได้ ในประกายกระบี่แปลบปลาบได้ยินเสียงฉึก ไหล่ซ้ายของเซียนดอกท้อถูกกระบี่แทงใส่

ยามนั้น กระบี่ของเง็กกีจื้อ หลุดจากมือปลิวลิ่วขึ้นสู่ท้องฟ้า จากนั้นร่างลอยขึ้นจากพื้น มือเท้าถูกเซียนรากท้อ เซียนลำต้นท้อ เซียนกิ่งท้อและเซียนใบท้อคว้าจับไว้

เหตุแปรเปลี่ยนนี้อุบัติอย่างรวดเร็ว เห็นเงาสีเหลืองถลันวูบ จากนั้นประกายกระบี่กระจายจ้ามีคนฟาดฟันกระบี่ลงยังศีรษะเซียนกิ่งท้อ เซียนผลท้อคุ้มครองที่ด้านข้างอยู่ก่อน ยื่นกระบองสั้นเข้าปิดป้อง คนผู้นั้นเปลี่ยนเป็นแทงกระบี่ใส่ทรวงอกเซียนรากท้อ เซียนดอกท้อรีบชักกระบองสั้นเข้าปัดป่าย เมื่อเพ่งตามอง พบว่าคนผู้นี้เป็นเจ้าสำนักซงซัวจ้อแนเชี้ยง

จ้อแนเชี้ยงทราบว่า หกเซียนหุบเขาท้อพูดจาเลอะเทอะเหลวไหลแท้ที่จริงมีฝีมือน่าตระหนก ตอนอยู่บนสำนักฮั้วซัว เคยฉีกกระชากยอดฝีมือฝ่ายกระบี่แห่งฮั้วซัวนามเซ้งปุกอิวที่ตนเองส่งไปเป็นสี่ส่วน พอเห็นเง็กกีจื้อถูกสี่เซียนหุบเขาท้อคร่ากุมไว้ทราบว่าหากช่วยเหลือชักช้า เง็กกีจื้อจะประสบชะตากรรมถูกฉีกกระชากสังขาร ได้แต่ชักกระบี่เข้าช่วยเหลือ

จ้อแนเชี้ยงจ่โจมกระบี่ใส่เซียนกิ่งท้อและเซียนรากท้อ คิดคุกคามคนทั้งสองคลายมือล่าถอย มิคาดหกเซียนหุบเขาท้อผสานอย่างเหมาะเจาะสอดคล้องสี่คนคว้าจับมือเท้าศัตรู สองคนที่เหลือคุ้มครองอยู่ด้านข้าง ท่ากระบี่ของจ้อแนเชี้ยงถูกเซียนผลท้อและเซียนดอกท้อปิดป้องปัดป่ายไป

ยามนี้ชีวิตของเง็กกีจื้อแขวนบนเส้นด้าย ดังนั้นจ้อแนเชี้ยงวกกระบี่วูบประกายกระบี่แลบแปลบปลาบ เง็กกีจื้อส่งเสียงร้องคำหนึ่งศีรษะร่วงฟาดลงกับพื้น ในมือเซียนรากท้อและเซียนกิ่งท้อถือมือขาดข้างหนึ่ง เซียนลำต้นท้อถือเท้าขาดข้างหนึ่ง มีแต่เท้าข้างที่เซียนใบท้อยึดจับไว้ยังติดกับตัวเง็กกีจื้อ

ที่แท้จ้อแนเชี้ยงทราบว่าไม่อาจคุกคามหกเซียนหุบเขาท้อคลายมือ ได้แต่ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ฟันสองมือและเท้าข้างหนึ่งของเง็กกีจื้อขาดสะบั้นทำให้สี่เซียนหุบเขาท้อไม่สามารถฉีกกระชากร่างมันได้

นี่เป็นวิธีแก้ปัญหาของนักสู้เมื่อถูกงูพิษกัดข้อมือก็ตัดมือทิ้งอย่างห้าวหาญ จ้อแนเชี้ยงหลังจากตัดสองมือหนึ่งเท้าของเง็กกีจื้อ คาดว่าหกเชียนหุบเขาท้อคงไม่สร้างความลำบากแก่คนพิการอีก ดังนั้นแค่นหัวร่อล่าถอยไป

เชียนกิ่งท้ออุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"จ้อแนเชี้ยง ท่านมอบทองคำหญิงงามแก่เง็กกีจื้อ ให้มันช่วยเหลือท่านเป็นเจ้าสำนัก ไฉนกลับฟันมือเท้าของมัน คิดฆ่ามันปิดปากหรือ?"

เชียนรากท้อกล่าวว่า

"มันกลัวพวกเราฉีกกระชากเง็กกีจื้อเป็นสี่ส่วนจึงลงมือช่วยเหลือล้วนเข้าใจผิดแล้ว"

เชียนผลท้อกล่าวว่า

"นี่เป็นการอวดฉลาดของจ้อแนเชี้ยงเอง พวกเราจับตัวเง็กกีจื้อไว้เพียงล้อมันเล่น วันนี้เป็นวันมงคลที่สำนักห้าบรรพตก่อตั้งขึ้นผู้ใดกล้าฆ่าคนวุ่นวาย?"

เชียนใบท้อลากเง็กกีจื้อที่เหลือเท้าข้างเดียว หลั่งโลหิตโซมกายถึงเบื้องหน้าจ้อแนเชี้ยง คลายมือจากการยึดจับเท้าซ้ายของเง็กกีจื้อสั่นศีรษะกล่าวว่า

"จ้อแนเชี้ยง ท่านลงมืออำมหิตไปแล้ว มันสูญเสียสองมือเหลือเพียงเท้าเดียวจะให้มันอยู่เป็นผู้คนได้อย่างไร?"

จ้อแนเชี้ยงขุ่นแค้นแน่นอก ครุ่นคิดขึ้น

'เมื่อครู่ขอเพียงเราลงมือชักช้าชั่ววูบ เง็กกีจื้อคงถูกพวกเจ้าฉีกกระชากเป็นสี่ส่วน ไหนเลยยังมีชีวิตอยู่ ตอนนี้กลับกล่าวประชดประชันเพียงแต่เรื่องราวไร้หลักฐานไม่มีปัญญาอธิบายได้'

เชียนรากท้อกล่าวว่า

"ต่างสังกัดสำนักห้าบรรพต มีเรื่องใดสามารถหารือ ไฉนลงมือเช่นนี้กลับไม่มีคุณธรรมของศิษย์ร่วมสำนักแม้แต่น้อย"

มือค้ำเจดีย์เต็งเมี่ยงแห่งซงซัวร้องดังๆ ว่า

"พวกเจ้าหกตัวประหลาดอยู่ดีๆ ก็ฉีกกระชากผู้คนเป็นสี่ส่วน จ้อเม่งจู้ช่วยเหลือเง็กกีเต้าเจี้ยง เพราะเห็นแก่ความเป็นศิษย์ร่วมสำนัก พวกเจ้ากลับกล่าวเหลวไหล"

เซียนลำต้นท้อกล่าวว่า

"พวกเราล้อเง็กกีจื้อเล่น จ้อแนเซี้ยงกลับถือเป็นจริงเป็นจัง แยกแยะจริงเท็จไม่ออก นับว่าไร้ปัญญายิ่ง"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"ลูกผู้ชายกระทำการใด ตัวเองรับผิดชอบ ท่านทำร้ายเง็กกีจื้อสมควรยอมรับกลับคิดบ่ายเบี่ยง แสดงว่าปราศจากความกล้าหาญแม้แต่น้อย"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"จ้อแนเซี้ยงไร้เมตตา ไร้คุณธรรม ไร้ปัญญา ไร้ความกล้าหาญไหนเลยเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพตได้?"

ซึ่งความจริง จ้อแนเซี้ยงหากไม่ใช้เพลงกระบี่เลิศพิสดารฟันสองมือหนึ่งเท้าของเง็กกีจื้อ นักพรตชราที่เป็นเจ้าสำนักไท้ซัว ไม่ถึงหนึ่งชั่วยามผู้นี้ ก็ต้องถูกฉีกกระชากเป็นสี่ส่วน ยอดฝีมือที่ข้างแท่นสักการะฟ้าย่อมดูออก ยังนึกชมเชยเพลงกระบี่และปฏิกิริยาของจ้อแนเซี้ยง แต่ผู้ที่ดูไม่ออก เห็นว่าจ้อแนเซี้ยงลงมือด้วยอำมหิตไป

เหล็งฮู้ชงคลุกคลีกับหกเซียนหุบเขาท้อเป็นเวลานาน รู้จักพวกมันโดยลึกซึ้ง ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'คำพูดของหกเซียนหุบเขาท้อในวันนี้ ทุกถ้อยคำล้วนจู่โจมใส่

จุดอ่อนของจ้อแนเซี้ยงมันหกพี่น้องไหนเลยมีมันสมองปราดเปรื่องปานนี้ คาดว่าคงเป็นบุคคลอื่นลอบชี้แนะแล้ว'

พอได้คิด เดินช้าๆ ถึงข้างกายหกเซียนหุบเขาท้อ คิดตรวจดูว่ามียอดคนใดอยู่ข้างเดียง แต่หกเซียนหุบเขาท้ออยู่ร่วมกัน ข้างกายไม่มีบุคคลอื่น ห้าพี่น้องกำลังวุ่นวายกับการห้ามโลหิตที่หัวไหล่เซียนดอกท้อไม่มีสิ่งผิดปรกติใด

เหล็งฮู้ชงเหลียวหน้าไปทางทิศตะวันตก พลันได้ยินสุ้มเสียงแผ่วเบาดุจปีกแมลงหวี่กระทบโสตว่า

"ชงกอ ท่านกำลังมองหาหรือ?"

เหล็งฮู้ชงทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี สุ้มเสียงนี้แม้แผ่วเบา แต่ฟังออกว่าเป็นเสียงของเอี่ยงเอี้ยง สายตายามกวาดมอง เห็นชายฉกรรจ์เคราครึกครึ้มร่างอ้วนอุ้ยอ้ายผู้หนึ่งยืนพิงก้อนหิน กำลังเกาศีรษะอย่างเกียจคร้าน

บนยอดเขาชงชัว มีชายฉกรรจ์เคราครึกครึ้มเช่นนี้อย่างน้อยร้อยสองร้อยคน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สนใจ เหล็งฮู้ชงเพ่งตามอง พบว่าในดวงตาของชายฉกรรจ์ปรากฏรอยยิ้มที่ทั้งกลอกกลิ้งทั้งหยาดเยิ้มขึ้น สร้างความยินดียิ่ง เดินตรงเข้าหานาง

เอี่ยงเอี้ยงส่งเสียงทางลมปราณว่า

"อย่าเข้ามา ไม่เช่นนั้นความลับจะถูกเปิดโปง"

สุ้มเสียงคล้ายสายใยอันละเอียดอ่อน ชอนไชเข้าหูเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงชะงักเท้าครุ่นคิดขึ้น

'เรายังไม่ทราบท่านรู้จักวิชาส่งเสียงทางลมปราณเช่นนี้ คงเป็นเคล็ดวิชาอีกแขนงหนึ่งของบิดาท่านแล้ว'

ยามนั้นเข้าใจในบัดดล คำพูดของหกเซียนหุบเขาท้อ ที่แท้เป็นเอี่ยงเอี้ยงสอนแก่พวกมัน สร้างความยินดียิ่ง อดร้องมิได้ว่า

"คำพูดของเจ็ดเซียนหุบเขาท้อล้วนมีเหตุผล เราเข้าใจว่า

หุบเขาท้อมีหกเซียน คิดไม่ถึงยังมี**ฉิกเซียนนึ่ง** *(เซียนธิดาที่เจ็ด)* ที่ทั้งเฉลียวฉลาด ทั้งงดงามอีกคนหนึ่ง"

เหล่านักสู้เห็นเหล็งฮู้ชงอยู่ดีๆกล่าวคำพูดนี้ออกมาล้วนงงงันวูบเอี่ยงเอี้ยงส่งเสียงทางลมปราณว่า

"ตอนนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง ท่านเป็นเจ้าสำนักเห็งซัวอย่าได้กล่าวเหลวไหล จ้อแนเซี้ยงมีสภาพทุลักทุเล เป็นโอกาสที่ท่านจะขึ้นครองตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพต"

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

'เอี่ยงเอี้ยงปลอมตัวขึ้นเขาซงซัวที่แท้เพื่อช่วยเราเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต นางเป็นบุตรีของหัวหน้านิกายสุริยันจันทรา นับเป็นศัตรูคู่แค้นของนิกายฝ่ายธัมมะ หากถูกคนพบเห็น นับว่าอันตรายยิ่ง นางยอมเสี่ยงอันตรายช่วยให้เรามีชื่อเสียง ความรักลึกล้ำนี้ เราไม่ทราบจะตอบแทนอย่างไร?'

ได้ยินเซียนรากท้อกล่าวว่า

"เจ้าอาวาสปึงเจ่งเป็นยอดคน พวกท่านไม่ยอมให้ท่านเป็นเจ้าสำนัก เง็กกีจื้อมือขาดเท้าขาด จ้อแนเซี้ยงไร้เมตตาไร้คุณธรรม ย่อมไม่อาจเป็นเจ้าสำนัก เราขอเสนอวีรบุรุษอายุเยาว์ที่มีเพลงกระบี่เลิศภพจบแดนผู้หนึ่งเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต"

เอ่ยถึงตอนนี้ผายมือมาที่เหล็งฮู้ชง เซียนลำตันท้อกล่าวเสริมขึ้น

"เหล็งฮู้เสียวเฮียบผู้นี้ ความจริงเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว มีส่วนสัมพันธ์กับงักชิงแซกับฮั้วซัว เป็นสหายกับมกได้ชิงแซแห่งฮ่วงซัว ในห้าสำนักกระบี่มีอยู่สามสำนักที่สนับสนุนเขา"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"นักพรตสำนักไท้ซัวมิใช่ตัวหนอนโง่งม ย่อมสนับสนุนเขามากกว่าคัดค้าน"

เซียนดอกท้อยกมือกดปากแผลบนหัวไหล่ กล่าวว่า

"จ้อแนเซี้ยง หากท่านไม่ยอมรับนับถือ ก็ประลองเพลงกระบี่กับเหล็งฮู้เสียวเฮียบ ผู้ใดชนะผู้นั้นเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต นี่เรียกว่าประลองกระบี่ชิงบัลลังก์"

เหล่าผู้กล้าที่ขึ้นเขาซงซัวครั้งนี้ นอกจากคนของสำนักห้ากระบี่และเจ้าอาวาสปิงเจ่งซงฮือเต้าเจี๊ยงแล้ว ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนคิดชมดูความสนุกสนาน พอฟังปรากฏผู้คนพันกว่าคนร้องสนับสนุนว่า

"ใช่แล้ว ประลองกระบี่ชิงบัลลังก์"

เหล็งฮู้ชงดูจากสภาพการณ์ตอนนี้ ต้องโค่นจ้อแนเซี้ยงลงก่อนเพื่อทำลายความหวังของสำนักซงซัว ดังนั้นถือกระบี่เดินออกไป ร้องว่า

"จ้อชิงแซ ผู้กล้าทั้งแผ่นดินกล่าวเป็นเสียงเดียว ให้พวกเราประลองกระบี่ชิงบัลลังก์ พวกเราก็ประกระบวนท่ากันก่อน เป็นอย่างไร?"

ปากกล่าววาจา ในใจคร่นคิดขึ้น

'พลังน้ำแข็งเย็นของจ้อแนเซี้ยงร้ายกาจยิ่ง เพลงหมัดมวยของเราด้อยกว่ามันมากนัก แต่ด้านเพลงกระบี่รับรองไม่พ่ายแพ้แก่มัน เราหลังจากเอาชนะจ้อแนเซี้ยง ค่อยยกตำแหน่งแก่ซือแป๋ มีแต่ท่านผู้เฒ่าจึงคู่ควรรับหน้าที่นี้'

ขณะครุ่นคิด สะบัดกระบี่ใส่อากาศธาตุดังขวับเขวียว กล่าวว่า

"จ้อชิงแซ ศิษย์ห้าสำนักกระบี่เราล้วนใช้กระบี่ ได้แต่พิสูจน์ผลแพ้ชนะในเชิงกระบี่แล้ว?"

เขากล่าวเช่นนี้ เท่ากับปิดปากจ้อแนเซี้ยงก่อน มิให้มันเสนอประลองเพลงหมัด เหล่าผู้กล้าพอฟัง พากันร้องว่า

"ใช่แล้ว ประลองกระบี่ ไม่ประลองมิใช่ผู้กล้า แต่เป็นหมีหมา"

ในสำนักซงซัวมีคนทราบว่าเหล็งฮู้ชงเลิศเพลงกระบี่ จ้อแนเซี้ยงไม่มีความมั่นใจเอาชัย แต่ก็ไม่อาจยกอ้างเหตุผลว่าจ้อแนเซี้ยงไม่

ประลองเพลงกระบี่ด้วย ยามกะทันหันล้วนขมวดคิ้วนิ่งเงียบงัน

พลันบังเกิดสุ้มเสียงกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"ผู้กล้าทุกท่านต้องการให้ประลองกระบี่เลือกเจ้าสำนักห้าบรรพต พวกเราย่อมไม่อาจขัดเจตนาของทุกผู้คน"

คนกล่าววาจาคืองักปุกคุ้ง ได้ยินเขากล่าวอีกว่า

"เพียงแต่ห้าสำนักกระบี่เรารวมเป็นสำนักเดียว เพื่อลดกรณีพิพาทระหว่างสำนัก หวังให้สหายร่วมแนวรักใคร่ปรองดอง ดังนั้นการประลองเพียงจี้ถึงก็หยุดมือ อย่าได้ทำร้ายถึงแก่ชีวิต"

จ้อแนเชี้ยงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คิดลงมือโดยไม่ทำร้ายถึงชีวิต นับว่ายากลำบากยิ่ง ไม่ทราบงักซิงแซมีความเห็นอันสูงส่งใด?"

"เราเห็นว่าทางที่ดีขอให้เจ้าอาวาสปึงเจ่ง ชงฮือเต้าเจี้ยงหัวหน้าพรรคกระยาจก และเจ้าสำนักแชเชี้ยเป็นสักขีพยาน ทำหน้าที่ตัดสินว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ พวกเราเพียงพิสจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสง ไม่ตัดสินความเป็นตายกัน"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"สาธุ คำ *'เพียงพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูง ไม่ตัดสินความเป็นตาย'* สามารถขจัดภัยโลหิตไปมากหลาย ไม่ทราบจ้อซิงแซเห็นเป็นอย่างไร?"

จ้อแนเชี้ยงกล่าวว่า

"นี่เป็นได้ซือรักเมตตาต่อสำนักเรา เรายอมต้องปฏิบัติตามสำนักห้าบรรพตกอปรด้วยห้าสำนักกระบี่ ให้แต่ละสำนักส่งคนผู้หนึ่งออกมาประลองฝีมือชิงบังลังก์ ไม่เช่นนั้นแต่ละสำนักส่งผู้คนออกมาหลายร้อยคน ไม่ทราบประลองถึงวันเดือนปีใดจึงมีข้อยุติ?"

คำพูดพอกล่าว ในสำนักซงซัวมีผู้คนหลายร้อยคนส่งเสียง

สนับสนุนบุคคลอื่นก็ไม่คัดค้าน เซียนกิ่งท้อพลันกล่าวว่า

"เจ้าสำนักไท้ซัวเง็กกีจื้อมือขาดเท้าขาด จะให้ผู้ใดเข้าประลองฝีมือแทน?"

เง็กเค่งจื้อและเง็กอิมจื้อกล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"เราเอง"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"ประเสริฐ พวกท่านทั้งสองต่อยตีกันก่อน ดูว่าผู้ใดเข้มแข็งกว่า"

เง็กเค่งจื้อแหวกฝ่ากลุ่มคนออกมา กล่าวว่า

"**ซือตี๋** *(ศิษย์ผู้น้อง)* ท่านถอยไปก่อน อย่าให้ผู้อื่นหัวร่อเยาะ"

เง็กอิมจื้อกล่าวว่า

"หัวร่อเยาะอันใด เง็กกีซือเฮียรับบาดเจ็บสาหัส เราคิดแก้แค้นให้กับเขา"

"ท่านคิดแก้แค้นให้ หรือคิดประลองฝีมือชิงบัลลังก์"

"ด้วยฝีมือของพวกเราเพียงนี้ คู่ควรเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต หรือสำนักไท้ซัว เราลงความเห็นแต่แรก ขอให้จ้อเม่งจู้แห่งซงซัวเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต พวกเราทั้งสองไยต้องออกมาแสดงความทุเรศ?"

"อย่างนั้นท่านถอยไปก่อน สำนักไท้ซัวตอนนี้ เรามีอาวุโสสูงสุด"

เง็กอิมจื้อแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านแม้มีอาวุโส แต่เบื้องสูงเบื้องต่ำยอมรับนับถือท่านหรือ?"

เง็กเค่งจื้อหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องคำ "เจ้า..." กลับไม่กล้าลงมือ มันแม้มีศักดิ์เป็นซือเฮีย แต่ปรกติอยู่ในสุรานารี พลังฝีมือเพลงกระบี่สู้เง็กอิมจื้อไม่ได้

ในกลุ่มคนพลันบังเกิดสุ้มเสียงแหลมเล็กเสียงหนึ่ง กล่าวว่า

"ในความเห็นเรา พวกท่านล้วนคลำหาแก่นแท้ของพลังฝีมือไท้ซัวไม่พบ กลับหน้าด้านทุ่มเถียงกันในที่นี้เสียเวลาของผู้กล้าทั้งแผ่นดิน

ในที่นี้"

ทุกผู้คนกวาดตาไปตามเสียง เห็นคนกล่าววาจาเป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา แต่สีหน้าซีดขาว มุมปากปรากฏรอยยิ้มเย้ยหยันผู้หนึ่งคือ ลิ้มเพ้งจือแห่งฮั้วซัวนั่นเอง

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ลิ้มซือตี๋ปรกติสุภาพอ่อนโยน ไม่ใคร่พูดจา คิดไม่ถึงจากกันสามวันต้องประเมินกันใหม่ กลับแดกดันพรตโฉดทั้งสอง ต่อหน้าผู้กล้าทั้งแผ่นดิน'

เมื่อครู่เง็กเค่งจื้อและเง็กอิมจื้อสุมหัวกับเง็กกีจื้อบีบบังคับเทียนมิ้งเต้าหยินเสียชีวิต ประจบประแจงจ้อแนเซี้ยง เหล็งฮู้ชงบังเกิดความไม่พอใจต่อนักพรตทั้งสอง พอได้ยินลิ้มเพ้งจือด่าประณามเช่นนี้ รู้สึกสมใจยิ่ง

เง็กอิมจอกล่าววา

"เราคลำหาพลังฝีมือของสำนักไท้ซัวไม่พบ หรือว่าท่านคลำพบอย่างนั้นท่านลองใช้วิชาฝีมือของสำนักไท้ซัวออกมาให้ผู้กล้าทั้งแผ่นดินเปิดหูเปิดตา"

มันเน้นคำ *"สำนักไท้ซัว"* เป็นพิเศษ หมายความว่าท่านเป็นศิษย์สำนักฮั้วซัว ต่อให้มีฝีมือกล้าแข็งกว่านี้ ก็ไม่รู้จักวิชาฝีมือของสำนักไท้ซัว

ลิ้มเพ้งจือแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พลังฝีมือสำนักไท้ซัวลึกล้ำไพศาล ไหนเลยเป็นที่เรียนรู้ของคนโฉดที่เคารพโจรเป็นบิดา ทำร้ายคนร่วมสำนักเดียวกันเช่นท่าน..."

งักปุกคุ้งตวาดว่า

"เพ้งยี้ เง็กอิมเต้าเจี้ยงเป็นชนชั้นอาวุโส ห้ามไม่ให้เสียมารยาท"

ลิ้มเพ้งจือรับคำ

เง็กอิมจื้อกระซากเสียงว่า

"งักซิงแซ ท่านอบรมศิษย์และบุตรเขยได้ดียิ่ง แม้แต่วิชาฝีมือของสำนักไท้ซัวยังกล่าวเหลวไหลด้วย"

พลันบังเกิดสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร ว่าเขากล่าวเหลวไหล?"

เห็นหญิงสาวสวมกระโปรงยาว สายรัดเอวพัดพลิ้วนางหนึ่งเดินฝ่ากลุ่มคนออกมา นางมีเค้าใบหน้าหมดจดงดงาม จอนผมทัดดอกไม้แดงเล็กๆ ดอกหนึ่ง คืองักเล้งซังเอง นางสะพายกระบี่ที่กลางหลัง ยามนั้นยกมือขวาจับด้ามกระบี่กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะใช้เพลงกระบี่ไท้ซัว รับทราบกระบวนท่าสูงส่งของเต้าเจี้ยง"

เง็กอิมจื้อจดจำออกว่านางเป็นบุตรีของงักปุกคุ้ง งักปุกคุ้งสนับสนนการรวมห้าสำนัก จ้อแนเซี้ยงยังให้ความเกรงอกเกรงใจต่อเขาดังนั้นไม่กล้าล่วงเกินนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"วันมงคลของงักโกวเนี้ย อาตมาไม่ได้ไปแสดงความยินดีหรือว่าท่านมีโทสะด้วย เพลงกระบี่สำนักท่านลึกล้ำพิสดาร อาตมานับถือเลื่อมใส แต่คนของสำนักฮั้วซัวกลับรู้จักเพลงกระบี่ไท้ซัว อาตมาเพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก"

งักเล้งซังเลิกคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า

"บิดาเราคิดเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต ย่อมต้องศึกษาเพลงกระบี่ของทุกค่ายสำนักในห้าสำนักกระบี่ ไม่เช่นนั้นต่อให้บิดาเอาชนะเจ้าสำนักทั้งสี่สำนักเพียงเป็นเอกในสำนักฮั้วซัว ไม่นับเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพตที่แท้จริง"

คำพูดพอกล่าว เหล่าผู้กล้าบังเกิดความปั่นป่วนขึ้นมา งักเล้งซังกล่าวต่อ

"จ้อซือแป๊ะ หากท่านสามารถใช้เพลงกระบี่ของไท้ซัว ฮั้วซัว เห็งซัว และฮ่วงซัวเอาชนะมือดีของพวกเราทั้งสี่สำนัก พวกเราย่อมยกท่านเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต ไม่เช่นนั้นต้องให้เพลงกระบี่ซงซัวเป็นเอกในแผ่นดิน ได้แต่ถือว่าเพลงกระบี่ซงซัวสูงเยี่ยม ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสี่สำนักที่เหลือ"

เหล่าผู้กล้าเห็นว่าคำพูดนี้กล่าวไม่ผิด หากมีคนแตกฉานเพลงกระบี่ของห้าสำนักกระบี่ ย่อมสมควรเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต แต่เพลงกระบี่ของห้าสำนักกระบี่ ล้วนเกิดจากการครุ่นคิดค้นคว้าของมือดีจำนวนมากมายสุดคณานับ คนผู้หนึ่งไหนเลยแตกฉานเพลงกระบี่ทั้งห้าสำนักได้

จ้อแนเซี้ยงกลับครุ่นคิดขึ้น

'บุตรีของงักปุกคุ้งไฉนกล่าวเช่นนี้ ความนี้ต้องมีสาเหตุแน่นอน หรือว่างักปุกคุ้งถูกกิเลสตัณหาครอบงำจิตใจคิดช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพตกับเราจริงๆ'

เง็กอิมจื้อกล่าวว่า

"ที่แท้งักซิงแซแตกฉานเพลงกระบี่ห้าสำนัก นับเป็นเรื่องใหญ่ที่ไม่เคยมีมาก่อน อาตมาคิดขอรับทราบเพลงกระบี่ไท้ซัวดู"

งักเล้งซังกล่าวคำ *"ประเสริฐ"* ยกมือชักกระบี่จากกลางหลังออกมา เง็กอิมจื้ออดบันดาลโทสะมิได้ ครุ่นคิดขึ้น

'เราสูงศักดิ์กว่าบิดาเจ้ารุ่นหนึ่ง ทารกหญิงเจ้ากลับกล้าชักกระบี่ใส่เรา'

มันเข้าใจว่างักปุกคุ้งต้องขัดขวาง ต่อให้ลงมือจริงๆ สำนักฮั้วซัวมีแต่งักปุกคุ้งสองสามีภรรยาที่คู่ควรลงมือ มิคาดงักปุกคุ้งเพียงสั่นศีรษะทอดถอนใจกล่าวว่า

"เด็กทารกไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ ผู้อาวุโสเง็กอิมเง็กเค่งทั้ง

สองเป็นมือดีของสำนักไท้ซัว เจ้าใช้เพลงกระบี่ไท้ซัวประกอบกระบวนท่ากับพวกเขา ไยมิใช่แส่หาความเจ็บปวดใส่ตัว”

เง็กอิมจื้อใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

‘งักปุกคุ้งกลับสั่งบุตรีใช้เพลงกระบี่ไท้ซัวประกระบวนท่ากับเรา’

สายตายามกวาดมอง เห็นงักเล้งซังจ่อกระบี่ข้างขวาชี้เฉียงลงสู่พื้น มือซ้ายงอนิ้วนับจากหนึ่งถึงห้า รวบกำเป็นหมัด จากนั้นยื่นนิ้วหัวแม่มือนิ้วชี้กลางออกถึงกับใจหายวาบ ครุ่นคิดในใจ

*‘ทารกหญิงนี้ไฉนรู้จักท่า***ได้จงยู่ฮ้อ** *(ต้นกำเนิดไท้ซัว) ได้?’*

เมื่อสามสิบกว่าปีก่อน เง็กอิมจื้อเคยได้ยินซือแป๋เอ่ยถึงเคล็ดความสำคัญของท่าต้นกำเนิดไท้ซัว นี่นับเป็นเพลงกระบี่ไท้ซัวอันลึกล้ำ จุดสำคัญไม่ได้อยู่ที่ท่ากระบี่มือขวา หากแต่อยู่ที่การนับคำนวณของมือซ้าย ซึ่งคำนวณตำแหน่งแห่งที่แนววิชาฝีมือ รูปร่างลักษณะ ขนาดของอาวุธศัตรูตลอดจนแง่มุมของแสงอาทิตย์ คำนวณอย่างละเอียดลึกซึ้ง เมื่อคำนวณเป็นมั่นเหมาะ เสือกกระบี่จู่โจม ไม่เคยพลาดเป้ามาก่อน

ตอนนั้นเง็กอิมจื้อไม่เชื่อว่า ในเวลาชั่วพริบตา สามารถคำนวณรายละเอียดปลีกย่อยนานัปการนี้ได้ ดังนั้นไม่มีกะใจฝึกปรือซือแป๋ของเง็กอิมจื้อเห็นเช่นนั้น ก็ไม่เคี่ยวเข็ญบังคับ หลังจากนั้นในสำนักไท้ซัวไม่มีผู้ใดฝึกปรืออีก คิดไม่ถึงหลายสิบปีให้หลังกลับใช้ออกโดยหญิงสาวอายุเยาว์เช่นงักเล้งซัง ถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

เง็กอิมจื้อไม่เคยได้ยินซือแป๋บอกว่าจะรับมือกระบวนท่านี้อย่างไร ยามร้อนรุ่มบังเกิดไหวพริบ เห็นว่าตนเองรีบหักเหเปลี่ยนทิศทาง นางย่อมคำนวณไม่ถูก ดังนั้นกวัดแกว่งกระบี่ แฉลบไปทางขวาสามก้าว ใช้ออกด้วยท่า**ลั้งง้วยบ้อฮุ้น** *(จันทร์กระจ่างไร้เมฆ)* หมุนตัวย่อร่างลงวูบกระบี่ชี้เฉียงห่างจากไหล่ขวางักเล้งซังห้าเชียะก็วกอ้อมเป็นวงใช้ออกด้วยท่า**จุ่งเนี่ยฮ้วยคง** *(ยอดเขาสูงขวางฟ้า)* ใช้กระบี่รวดเร็วตอนรั้งกระบี่

ก็รวดเร็ว

งักเล้งซังยืนหยัดกับที่ไม่เคลื่อนไหว ปลายกระบี่ของกระบี่ข้างขวาส่ายไหวไปมา นิ้วมือข้างซ้ายก็ยืดหดตลอดเวลา เง็กอิมจื้อร่ายรำเพลงกระบี่ออกร่างเคลื่อนไหวตามกระบี่ ลดซ้ายเลี้ยวขวา ยิ่งหมุนยิ่งรวดเร็ว

เพลงกระบี่ชุดนี้เรียกว่า**ไท้ซัวจับโป๊ยพ้วง** *(ไท้ซัวสิบแปดคดเคี้ยว)* บัญญัติโดยผู้อาวุโสสำนักไท้ซัวท่านเห็นทางสิบแปดคดเคี้ยวของไท้ซัวคดเคี้ยวเลี้ยวลดจึงหล่อหลอมภูมิประเทศเข้ากับเพลงกระบี่ ทางสิบแปดคดเคี้ยวยิ่งลดเลี้ยวยิ่งสูง เพลงกระบี่ชุดนี้ยิ่งใช้ยิ่งดุดัน ทุกกระบี่ของเง็กอิมจื้อ คล้ายกับจะแทงทะลุร่างงักเล้งซังไป แต่ตั้งแต่ต้นจนยุติยังไม่ใช้ท่าจู่โจมสังหารที่แท้จริงออกไป

สายตาของเง็กอิมจื้อ ไม่คลาดคลาจากนิ้วมือข้างซ้ายของงักเล้งซังหวนนึกถึงซือแป๋เคยบอกว่า ท่าต้นกำเนิดไท้ซัวถือเป็นสุดยอดของเพลงกระบี่ไท้ซัว ฆ่าคนคราใดไม่ต้องใช้เป็นคำรบสอง เป็นท่ากระบี่ที่สูงส่งสุดยอดเพียงไหน เมื่อครุ่นคิดถึงกลางหลังถึงกับปรากฏเหงื่อเย็นเยียบ ไหลซึมออกมา

เหล็งฮู้ชงเห็นงักเล้งซังทั้งไม่ปิดป้อง และไม่หลบเลี่ยง นิ้วมือข้างซ้ายยืดหดไม่หยุดยั้ง สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง คิดร้องคำ *"เซี่ยวซือม่วยระวัง"* แต่ก็ไม่ได้ร้องออกมา

เง็กอิมจื้อใช้เพลงกระบี่ชุดนี้แทบหมดสิ้น กระบี่ไม่กล้ายื่นถึงเบื้องหน้างักเล้งซังสองเชียะ งักเล้งซังพลันเสือกกระบี่ออก ใช้ติดต่อกันห้ากระบี่ ทุกกระบี่แฝงสำนึกโบราณ เง็กเค่งจื้อที่ด้านข้างร้องโพล่งว่า

"**โหงวไต้ฮู้เกี่ยม** *(ห้ากระบี่บรมครู)*"

สำนักไท้ซัวมีตันสนเก่าแก่ ร่ำลือว่าสมัยราชวงศ์ชิ้นทรงอวย

ยศเป็นห้าสนบรมครู **ซือแป๊ะโจ้ว** *(ศิษย์ผู้พี่ของซือโจ้ว)* ของเง็กเด่งจื้อและเง็กอิมจื้อ ดูจากกิ่งก้านสาขา บัญญัติเป็นเพลงกระบี่ชุดหนึ่ง เรียกว่าห้ากระบี่บรมครู

เพลงกระบี่ชุดนี้กระบวนท่าโบราณ แฝงการเปลี่ยนแปลงพิสดารล้ำ เง็กเด่งจื้อเรียนรู้ตั้งแต่ยี่สิบกว่าปีก่อน แต่เห็นห้ากระบวนท่าของงักเล้งซังนี้คล้ายใช่คล้ายมิใช่แตกต่างจากที่ตนเองร่ำเรียน ยังสูงส่งกว่ามากนัก ขณะตื่นเต้นสงสัยงักเล้งซังพลันบิดเอวอ้อนแอ้น เสือกกระบี่แทงใส่มัน ร้องว่า

"นี่เป็นเพลงกระบี่ไท้ซัวหรือไม่?"

เง็กเด่งจื้อรีบยกกระบี่ปิดป้อง ร้องว่า

"ท่า**ไล้เฮาะเช็งจั้ว** *(กระเรียนริมน้ำใส)* ไหนเลยไม่ใช่เพลงกระบี่ไท้ซัวแต่ว่า..."

รู้สึกเป้ากระบี่ของศัตรู แตกต่างจากที่ตนเองร่ำเรียนมา กระบี่นี้แทบแทงทะลุอกมันไป งักเล้งซังพลันสะบัดกระบี่ฟันย้อนกลับใส่เง็กอิมจื้อ เง็กเด่งจื้อชมดูร้องโพล่งว่า

"ท่า**เจี๊ยะกวนฮ้วนเบ๊** *(หันม้าหน้าด่านศิลา)* ท่านใช้ไม่...ไม่ถูกต้อง"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ท่านกลับจำชื่อกระบวนท่าได้แม่นยำนัก"

พลางร่ายรำกระบี่ สะบัดขวับขวับสองกระบี่ ได้ยินเง็กอิมจื้อร้องโอยคำหนึ่ง ขณะเดียวกันเง็กเด่งจื้อถูกระบี่ที่เข่าขวา ร่างซวนเซเสียหลักคุกเข่าลงข้างหนึ่ง รีบใช้กระบี่ยันพื้น แต่ใช้กำลังรุนแรงไปเสียงเพียะเมื่อปลายกระบี่หักสะบั้น ปากยังกล่าวว่า

"ท่า**ไขว่อัวะชา** *(สามสุขสำราญ)* แต่ว่า..."

งักเล้งซังแค่นหัวร่อ สอดกระบี่คืนฝักที่กลางหลัง

เหล่าผู้กล้าที่ชมดูด้านข้างล้วนโห่ร้องชมเชย หญิงสาวสะคราญโฉมนางนี้เพียงยกมือวาดเท้า ก็ใช้เพลงกระบี่ไท้ซัวโค่นยอดฝีมือไท้ซัว ทั้งสองพ่ายแพ้ความแยบคายของเพลงกระบี่ ชวนให้ผู้คนปลอดโปร่งโล่งใจ

จ้อแนเซี้ยงและเหล่ายอดฝีมือสำนักซงซัวสบตากันวูบ ล้วนครุ่นคิดขึ้น

'ทารกหญิงนี้ใช้เพลงกระบี่ไท้ซัวจริง ๆ แต่ความนี้มีการแก้ไขท่ากระบี่เผ็ดร้อนดุร้าย สุดที่ทารกหญิงนี้จะคิดค้นได้ คงเป็นงักปุกคุ้งลอบถ่ายทอดแก่นาง คิดฝึกเพลงกระบี่ชุดนี้ไม่ทราบต้องใช้เวลานานเท่าใด งักปุกคุ้งพากเพียรวางแผนนัก'

เง็กอิมจื้อพลันร้องว่า

"ท่า...นี่ไม่ใช่ท่าต้นกำเนิดไท้ซัว"

มันหลังจากถูกกระบี่รับบาดเจ็บ ค่อยฉุกคิดว่างักเล้งซังเพียงวาดท่วงท่าของท่าต้นกำเนิดไท้ซัว ความจริงไม่สามารถใช้ออก ไม่เช่นนั้นก็เผด็จศึกในท่าเดียว ไยต้องใช้ท่าห้ากระบี่บรมครู และท่ากระเรียนริมน้ำใสทั้งหลาย แต่ที่น่าคลั่งใจคือ นางกลับดัดแปลงเคล็ดความสำคัญของเพลงกระบี่ไท้ซัว ตนเองและซือเฮียไม่ทันขบคิดมากความจึงหลงกลพ่ายแพ้

เหล็งฮู้ชงเห็นงักเล้งซังใช้ท่ากระบี่เหล่านี้โค่นศัตรู ในใจบังเกิดความเลื่อนลอย พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อ เพลงกระบี่เหล่านี้เป็นท่านสอนแก่นางหรือ?"

เหล็งฮู้ชงเหลียวหน้ามอง เห็นคนกล่าววาจาเป็นหลวงจีนปุกคอปุกก่ายฉั้งแป๊ะกวง ดังนั้นสั่นศีรษะ ฉั้งแป๊ะกวงยิ้มพลางกล่าวว่า

"วันที่อยู่บนยอดเขาฮั้วซัว ท่านประมือกับเรา จำได้ว่าท่านเคยใช้ท่ากระเรียนอะไรนั่น เพียงแต่ตอนนั้นยังไม่ถนัดจัดเจน"

เหล็งฮู้ชงสีหน้าเลื่อนลอย คล้ายไม่ได้ยิน งักเล้งซังพอลงมือ เขาก็ดูออกว่านางใช้ออกด้วยเพลงกระบี่ไท้ซัว ที่จารึกบนผนังศิลาถ้ำด้านหลังของผาสำนึกผิดภูเขาฮั้วซัว แต่ตนเองไม่ได้บอกเรื่องที่พบเห็นท่ากระบี่ต่อผู้ใด ตอนลงจากผาสำนึกผิด จำได้ว่าปิดปากถ้ำของถ้ำด้านหลังไว้ งักเล้งซังพบเห็นได้อย่างไรจากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เราเมื่อพบเห็นถ้ำด้านหลังเชี่ยวชือม่วยย่อมพบเห็นเช่นกันอย่าว่าแต่เราเปิดปากถ้ำโดยไม่ตั้งใจ เชี่ยวชือม่วยย่อมเสาะพบง่ายดายกว่าเดิม'

เขาพบเห็นท่ากระบี่ของห้าสำนักกระบี่ และวิธีทำลายท่าเพลงกระบี่ของผู้อาวุโสนิกายอสูรที่ถ้ำด้านหลัง แต่ไม่ทราบชื่อของกระบวนท่าเหล่านั้น เห็นสามกระบี่สุดท้ายของงักเล้งซังคล้ายเมฆพลิ้วลิ่วล่องในสามกระบี่ทำร้ายยอดฝีมือไท้ซัวทั้งสองต้องลอบทอดถอนชมเชย จากนั้นได้ยินเง็กเค่งจื้อกล่าวคำ *"สามสุขสำราญ"* หวนนึกถึงครั้งกระโน้นเคยติดตามซือแป๋ไปยังภูเขาไท้ซัว หลังจากผ่านถ้ำม่านสายน้ำ ปรากฏเนินดินสายหนึ่งทอดเหยียดยาว เรียกว่าสามสุขสำราญ หมายความว่าเดินลงจากเนินสามลี้ด้วยความสุขสำราญบานใจ คิดไม่ถึงสามกระบี่สัมพันธ์นี้ดัดแปลงจากเนินดินสายนี้

พลันปรากฏชายชราซูบผอมผู้หนึ่งเดินช้าๆ ออกมา กล่าวว่า

"งักซิงแซแตกฉานเพลงกระบี่ของห้าสำนักกระบี่ นับเป็นเรื่องที่ไม่เคยมีมาก่อน เล่าฮูฝึกเพลงกระบี่ของสำนัก มีอยู่มากหลายไม่เข้าใจวันนี้คิดขอรับการสอนสั่งจากงักซิงแซ"

มือซ้ายของเขาถือซออู้ที่ขัดถูจนแวววาว มือขวาดึงกระบี่สั้นแคบเรียวจากในด้ามถือของซออู้ช้าๆ คือเจ้าสำนักฮ่วงซัวมกไต้ซิงแซ

งักเล้งซังน้อมกายกล่าวว่า

"มกซือแป๊ะโปรดยั้งมือไว้ไมตรี ผู้หลานเรียนรู้เพลงกระบี่ฮ่วงซัวได้หลายท่า มกซือแป๊ะโปรดสอนสั่ง"

มกไต้ซิงแซกล่าวคำ *"วันนี้คิดขอรับการสอนสั่งจากงักซิงแซ"* ความจริงท้าสู้ต่องักปุกคุ้ง มิคาดงักเล้งซังรับเอาไป ทั้งยังบอกว่าจะใช้เพลงกระบี่ฮ่วงซัว มกไต้ซิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐ ยอดเยี่ยมยิ่ง"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ผู้หลานหากสู้มกซือแป๊ะไม่ได้ ค่อยให้บิดาเราเข้ามา"

มกไต้ซิงแซพึมพำว่า

"สู้ได้ สู้ได้"

พลางยื่นกระบี่สั้นออกช้าๆ สั่นพลิ้วกลางอากาศ บังเกิดเสียงอึงอลจู่โจมออกสองกระบี่

งักเล้งซังยกกระบี่ปิดป้อง กระบี่สั้นของมกไต้ซิงแซคล้ายภูตพรายกลับวกอ้อมถึงด้านหลังงักเล้งซัง งักเล้งซังรีบหมุนตัวไป ข้างหูได้ยินเสียงอึงอล ผมเฝ้าปอยหนึ่งโรยผ่านหน้าไป ที่แท้ผมเผ้าตัวเองถูกมกไต้ซิงแซหั่นลงมากระจุกหนึ่งต้องครุ่นคิดขึ้น

'นี่เป็นเขายั้งมือไว้ไมตรี ไม่เช่นนั้นกระบี่เมื่อครู่คงฆ่าเราแล้ว เขาเมื่อไม่ทำร้ายเรา เราสามารถจู่โจมโหมรุก'

ดังนั้นไม่สนใจแนวทางกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม สะบัดกระบี่ขวับขวับแยกย้ายทางใส่หน้าผากและท้องน้อยมกไต้ซิงแซ มกไต้ซิงแซใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

*'กระบวนท่า***จั้วเม้งพู่ยัง** *(สายน้ำพุพู่ยัง)* **เฮาะเซี้ยงจี้ก่าย** *(กระเรียนวนจี้ก่าย) เป็นท่าไม้ตายของสำนักฮ่วงซัวเราจริง โกวเนี้ยน้อยนี้เรียนรู้ได้อย่างไร?'*

ภูเขาฮ่วงซัวมีเจ็ดสิบสองยอดเขา นับยอดเขาพู่ยัง จี้ก่าย

เจี๊ยะนิ่ม เทียนเถียว จกยัง ทั้งห้าลูกสูงที่สุด ในเพลงกระบี่ฮ่วงซัวก็มีเพลงกระบี่ห้าชุดตั้งชื่อตามยอดเขาทั้งห้าลูกกระบวนท่าที่งักเล้งซังใช้ออกล้วนเป็นเพลงกระบี่หนึ่งท่าคลุมหนึ่งชุด ในกระบวนท่าหนึ่งแฝงหลายสิบกว่าท่วงท่า มีทั้งรุกและรับแฝงอานุภาพกล้าแข็งยิ่ง

ทุกผู้คนได้ยินเสียงเช้งเช้งดังไม่ขาดหู ไม่ทราบว่าทั้งสองผู้ใดรุกผู้ใดรับและไม่ทราบว่าทั้งสองฝ่ายหักล้างกันกี่กระบวนท่า

มกไต้ชิงแซเป็นคนวางแผนแล้วค่อยเคลื่อนไหว ทั้งหมดเมื่อลงความเห็นประลองกระบี่ชิงบัลลังก์ เขาก็กำหนดแผนการรับมือ เขาไม่มีความคิดเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต และสำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือจ้อแนเชี้ยงกับเหล็งฮู้ชง แต่ในฐานะเจ้าสำนักฮ่วงซัว ย่อมไม่อาจหดหัวในกระดอง ดังนั้นคิดต่อสู้กับงักปุกคุ้งแต่คนลงมือกลับเป็นบุตรีของงักปุกคุ้ง งักเล้งซังสามารถใช้เพลงกระบี่ฮ่วงซัวเป็นที่น่าตระหนกอยู่แล้ว ทั้งยังใช้วิชาหนึ่งท่าคลุมหนึ่งชุด ดังนั้นสร้างความประหวั่นลนลานแก่เขากว่าเดิม

ซือโจ้ว *(อาจารย์ของอาจารย์)* และ**ซือเจ่กโจ้ว** *(ศิษย์ผู้น้องของซือโจ้ว)* ของมกไต้ชิงแซ ครั้งกระโน้นต่อสู้กับสิบผู้อาวุโสนิกายอสูรบนยอดเขาฮั้วซัวล้วนเสียชีวิตไป ดังนั้นมกไต้ชิงแซเรียนรู้ห้ายอดกระบี่หนึ่งท่าคลุมหนึ่งชุดเพียงคร่าวๆ คิดไม่ถึงหญิงสาวอายุเยาว์ของสำนักอื่นนางหนึ่งกลับใช้ออกมา

มกไต้ชิงแซรับสองกระบวนท่านี้ไว้อย่างยากเย็น เห็นงักเล้งซังขยับกระบี่ใช้ออกด้วยท่า**เจี๊ยะนิ่มจือเชีย** *(เสียงท่องหนังสือเจี๊ยะนิ่ม)* จากนั้นตามติดด้วยท่า**เทียนเถียวฮุ้นชี่** *(ละอองเมฆบนเทียนเถียว)* โดยเฉพาะท่าละอองเมฆบนเทียนเถียวดัดแปลงจากเมฆหมอกบนยอดเขาเทียนเถียว แปรปรวนไม่แน่นอนสุดที่จะหยั่งคาดได้

มกไต้ชิงแซเห็นเช่นนั้น ชิงหมุนตัวหลบหนี แต่เพลงกระบี่

ของเขาพลิกแพลงซับซ้อน ระหว่างหลบหนี กระบี่สั้นจี้ซ้ายแทงขวา ก่อกวนจนผู้คนตาลายพร่าพรายกลบเกลื่อนการถดถอยหนี เห็นงักเล้งซังลังเลเล็กน้อย ไม่ทราบควรติดตามหรือไม่ มกไต้ซิงแซลอบร้องคำละอายในใจ ครุ่นคิดขึ้น

'จะอย่างไรหนุ่มสาวขาดประสบการณ์ นางใช้ท่าละอองเมฆบนเทียนเถียวคุกคามเราถดถอยหนี หากฉวยโอกาสรั้งกระบี่กลับ กล่าวคำ 'มกซือแป๊ะได้รับการออมมือ' เท่ากับว่านางเป็นฝ่ายชนะ ด้วยศักดิ์ศรีของเรา ไหนเลยหันกลับไปสู้กับสตรีรุ่นหลังได้?'

เห็นงักเล้งซังลังเล นับเป็นโอกาสอันประเสริฐ พลันขยับกระบี่สั้นบังเกิดเสียงดังอึงอล โถมจู่โจมใส่นาง ..

ท่าจู่โจมครั้งนี้แฝงพลังเปี่ยมล้น กระบี่เปล่งเสียงซออู้ ประกายกระบี่หมุนวนสับสน ชั่วพริบตาห่อหุ้มร่างงักเล้งซังไว้ ใช้ออกด้วยสิบสามท่าเมฆหมอกร้อยเปลี่ยนพันแปลง ซึ่งเคยปลิดชีวิตมือสุริยันฮุยปิงนั่นเอง

งักเล้งซังเมื่อใช้ท่าสายน้ำพุพู่ยังทั้งหลายออก เหล็งฮู้ชงก็ปราศจากความเคลือบแคลงสงสัยต่อไป ทราบว่าเพลงกระบี่ของนางเหล่านี้ เรียนรู้จากผนังศิลาถ้ำด้านหลังของผาสำนึกผิด ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เซี่ยวซือม่วยไฉนไปยังผาสำนึกผิด สถานที่นั้นอยู่ห่างไกลจากเขากลางฮั้วซัวภูมิประเทศอันตราย ซือแป๋ซือบ้อรักถนอมนาง คงไม่ลงโทษนางขึ้นไปขังตัวเองบนหน้าผา หรือว่าลิ้มซือตี๋ถูกลงโทษ เซี่ยวซือม่วยส่งข้าวปลาอาหารไปเช่นเดียวกับที่นางเคยปฏิบัติต่อเรา?'

จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ลิ้มซือตี๋เรียบๆ ร้อยๆ นับเป็นกระบี่วิญญูชนน้อย ดังนั้นเป็นที่รักชอบของซือแป๋ซือบ้อและเซี่ยวซือม่วย ไหนเลยกระทำความผิดถูกลงโทษ หรือว่าเซี่ยวซือม่วย...เซี่ยวซือม่วย...'

ส่วนลึกของหัวใจพลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบขึ้น แต่ความคิดนี้เหลวไหลเกินไป เพียงบังเกิดขึ้นก็ถูกสะกดระงับไว้

ยามนั้น ได้ยินงักเล้งซังอุทานดังอา กระบี่หลุดลอยจากมือเท้าซ้ายลื่นไถลล้มหงายลงกับพื้น มกได้ชิงแซยื่นกระบี่สั้นในมือออกจ่อกับไหล่ซ้ายของนางกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"หลานเราไม่ต้องแตกตื่น ลุกขึ้นเถอะ"

พลันบังเกิดเสียงเพียะ กระบี่สั้นในมือมกได้ชิงแซหักสะบั้นที่แท้งักเล้งซังเก็บหินขึ้นจากพื้นสองก้อนหินมือซ้ายทุบใส่กระบี่มกได้ชิงแซ กระบี่สั้นเล็กเรียวพอถูกทุบก็หักเป็นสองท่อน จากนั้นนางขว้างหินในมือขวาไปทางซ้าย

มกได้ชิงแซอาวุธหัก ต้องใจหายวาบ จากนั้นเห็นนางขว้างหินไปทางซ้ายเบื้องซ้ายไม่มีคน ต้องงงันวูบ มิคาดหินก้อนนั้นพุ่งย้อนกลับมา กระแทกถูกทรวงอกด้านขวามกได้ชิงแซ กระแทกกระดูกซี่โครงหักไปหลายซี่ อ้าปากกระอักโลหิตออกมา

พริบตานั้นทุกผู้คนชมดูจนตะลึงลาน เห็นมกได้ชิงแซชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบแต่ไม่จู่โจมซ้ำเติม คิดไม่ถึงงักเล้งซังเก็บก้อนหินซัดออกล้วนแล้วแต่เป็นกระบวนท่าพิสดารสุดหยั่งคาด

มีแต่เหล็งฮู้ชงทราบว่า สองกระบวนท่าของงักเล้งซังนี้ เป็นไม้ตายที่ผู้อาวุโสนิกายอสูรใช้ทำลายเพลงกระบี่ฮ่วงซัว แต่รูปคนบนผนังศิลาใช้ค้อนทองเหลืองคู่หนึ่ง งักเล้งซังใช้ก้อนหินแทนค้อนทองเหลืองแฝงพลังพิสดาร ก้อนหินหาแตกต่างกับค้อนทองเหลืองไม่

งักปุกคุ้งโลดแล่นเข้ามา ตวัดมือตบหน้างักเล้งซังฉาดหนึ่งกล่าวว่า

"มกซือแป๊ะอ่อนข้อแก่เจ้าซัดๆ เจ้าไฉนเสียมารยาทต่อท่านผู้เฒ่า?"

พลางกัมกายประคองมกไต้ชิงแซขึ้น กล่าวว่า

"มกเฮีย บุตรีเราไม่รู้จักดีชั่ว ผู้น้องเสียใจอย่างสุดซึ้ง ต้องขออภัยด้วย"

มกไต้ชิงแซฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ลูกเสือตระกูลขุนพล สูงส่งเหนือธรรมดาจริงๆ"

กล่าวจบ กระอักโลหิตออกมาอีกคำหนึ่ง ศิษย์สำนักฮ่วงซัวสองคนวิ่งมาประคองเขากลับไป งักปุกคุ้งถลึงตาใส่บุตรี ค่อยล่าถอยไปด้านข้าง

เหล็งฮู้ชงเห็นงักเล้งซังแก้มซ้ายบวมพอง ปรากฏรอยนิ้วมือห้ารอย แสดงว่าฝ่ามือของบิดานางครั้งนี้ตบหนักไม่น้อย งักเล้งซังหลั่งน้ำตาออกมา แต่เชิดปากด้วยท่าทางดื้อรั้น ต้องครุ่นคิดขึ้น

'ก่อนนี้เรากับนางอย่บนฮั้วซัว บางครั้งนางซกซน ถกซือแป๋ ซือบ้อดุด่าได้รับความคับแค้น จะมีท่าทีที่ทั้งน่ารักน่าเวทนาเช่นนี้ ตอนนั้นเราต้องหาทางปลอบโยนนางคืนสู่ความยินดีที่เชี่ยวซือม่วยเบิกบานใจที่สุดคือ ประลองกระบี่เอาชัยเรา เพียงแต่เราต้องแสดงให้ละม้ายเหมือนแสร้งเป็นเลินล่อชั่ววูบ ถูกนางชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ...'

นึกถึงตอนนี้ ความคิดที่เลอะเลือนพร่ามัว พลันกลับกลายเป็นแจ่มชัดขึ้น ครุ่นคิดในใจ

'นางไฉนไปยังผาสำนึกผิด คาดว่าก่อนและหลังการแต่งงาน นางนึกถึงน้ำใจที่เรามีต่อนาง ดังนั้นขึ้นหน้าผาเพียงลำพัง หวนรำลึกถึงความหลัง นางคงขึ้นสู่ผาสำนึกผิดมากกว่าหนึ่งครั้ง ค่อยพบเห็นถ้ำด้านหลังนั้น'

เขาเหลียวมองลิ้มเพ้งจือแวบหนึ่ง ครุ่นคิดสืบต่อ

'ลิ้มซือตี๋เพิ่งแต่งงานกับนาง สมควรอิ่มเอมเปรมใจจึงถูกต้อง

เหตุใดมันมีหน้าตาหมองหม่น เซี่ยวซือม่วยถูกบิดาตบใส่หนึ่งฝ่ามือ มันเป็นสามีทั้งไม่เข้าไปปลอบโยนและปราศจากความห่วงหาอาทรออกจะไร้น้ำใจเกินไป'

พอเงยหน้าขึ้น เห็นงักเล้งซังกัมกายเก็บกระบี่ น้ำตาหยดลงบนต้นหญ้า หญ้าต้นหนึ่งถูกหยดน้ำตากดจมเอนลู่ลง เหล็งฮู้ชงเลือดลมพลุ่งพล่าน ตกลงใจว่าจะปลอบโยนนางหัวร่อทั้งน้ำตา

ในสายตาของเหล็งฮู้ชง ข้างแท่นสักการะฟ้าบนยอดเขาซงซัวกลับกลายเป็นยอดเขาเทพธิดาภูเขาฮั้วซัว นักสู้ผู้กล้าหลายพันคนเพียงเป็นต้นไม้เป็นทิวแถว เห็นแต่นางในดวงใจสะอึกสะอื้นไห้เพราะถูกบิดาตบตี ในชีวิตเขาเคยปลอบโยนนางนับครั้งมิถ้วน วันนี้ไหนเลยนิ่งดูดายได้ ดังนั้นก้าวยาวๆ ออกไปกล่าวว่า

"เซี่ยวซือ..."

หวนนึกถึงหากจะปลอบโยนนางบังเกิดความยินดี ต้องลงมือจริงๆ หัวใจถึงกับเต้นตูมตาม กล่าวว่า

"ท่านเอาชนะเจ้าสำนักไท้ซัว ฮ่วงซัว สำนักเห็งซัวเราไม่ยอมรับนับถือท่านสามารถใช้เพลงกระบี่เห็งซัวประลองกับเราหรือไม่?"

งักเล้งซังหันกายมาช้าๆ แต่ไม่เงยหน้าขึ้น คล้ายครุ่นคิดอันใด ชั่วครู่ค่อยเงยหน้าทีละน้อย พลันหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"ก่อนนี้ท่านก็ไม่ได้สังกัดเห็งซัว วันนี้เป็นเจ้าสำนักเห็งซัวมิใช่แตกฉานเพลงกระบี่เห็งซัวหรอกหรือ?"

เหล็งฮู้ชงได้ยินน้ำเสียงนางอ่อนโยนมีท่าทีเป็นมิตร สร้างความยินดียิ่ง กล่าวว่า

"คำ *'แตกฉาน'* ไม่กล้ารับเราเมื่ออยู่ที่เห็งซัว ย่อมต้องฝึกเพลงกระบี่เห็งซัว ตอนนี้เราใช้เพลงกระบี่เห็งซัว ท่านก็ใช้เพลงกระบี่เห็งซัวเข้าคลี่คลาย หากฝ่ายใดใช้เพลงกระบี่สำนักอื่น แม้ชนะก็ถูกปรับเป็นแพ้

ท่านเห็นเป็นอย่างไร?"

เขาทราบว่าเพลงกระบี่ของตนเองเหนือล้ำกว่านาง หากแสร้งเป็นผู้แพ้ แม้แต่งักเล้งซังก็ไม่เชื่อ ได้แต่รอจนสู้ถึงตอนท้าย ตนเองจงใจใช้เก้ากระบี่เดียวดายหรือเพลงกระบี่ฮั้วซัวโค่นนางพ่ายแพ้ อย่างนั้นแม้ชนะต้องถูกปรับเป็นแพ้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ระแวงสงสัย

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ตกลง พวกเราประลองกัน"

ตวัดกระบี่กรีดเป็นรูปครึ่งวง แทงเฉียงๆ ใส่เหล็งฮู้ชง

ในศิษย์สตรีเห็งซัวอุทานดังเอ๊ะออกมา แสดงว่ากระบวนท่าของงักเล้งซังนี้เป็นเพลงกระบี่เห็งซัวจริงๆ ที่แท้กระบวนท่าที่นางใช้ออกเป็นท่าเพลงซึ่งจารึกที่ถ้ำด้านหลังผาสำนึกผิด เหล็งฮู้ชงก็เคยถ่ายทอดแก่ศิษย์สตรีสำนักเห็งซัว

เหล็งฮู้ชงสะบัดกระบี่ปัดป่าย ทราบว่าเพลงกระบี่เห็งซัวให้เป็นรูปวงกลม มีปมเด่นที่ต่อเนื่องตามกัน เมื่อลงมือสัศัตร เก้าในสิบล้วนเป็นท่ารับ มีเพียงท่าหนึ่งฉกฉวยช่องโหว่จู่โจม เขาอยู่กับศิษย์สตรีเห็งซัวมานาน ยามนี้พอใช้ออกทุกกระบวนท่าเป็นทรงกลม สำนึกกระบี่ไม่สุดสิ้น นับว่าบรรลุถึงแก่นแท้ของเพลงกระบี่เห็งซัว

เจ้าอาวาสปึงเจ่ง ชงฮือเต้าเจี้ยง หัวหน้าพรรคกระยาจก จ้อแนเซี้ยงและพวกรู้จักคุ้นเคยเพลงกระบี่เห็งซัว เห็นเหล็งฮู้ชงไม่ได้ถือกำเนิดจากสำนักเห็งซัว กลับใช้เพลงกระบี่เห็งซัวอย่างถูกต้องตามหลักเกณฑ์ ในกระบวนท่าธรรมดาซ่อนคมไว้ พ้องกับหลักการ *"ซ่อนเข็มในสำลี"* ของเห็งซัวต้องนึกชมเชยในใจ

ที่แท้แม่ชีสำนักเห็งซัวถือหลักเมตตากรุณา สตรีเพศยิ่งไม่เหมาะกับการจับดาบควงกระบี่ ที่ฝึกวิชาบู๊เพียงเพื่อป้องกันตัว เคล็ดซ่อนเข็มในสำลีเฉกเช่นกับซ่อนเข็มเหล็กกล้าในปุยฝ้าย ผู้อื่นหากไม่

กระทบถูกก็ไม่เป็นไร หากรวบมือบีบเค้นเข็มในสำลีจะแทงถูกฝ่ามือ ยิ่งใช้กำลังมาก ยิ่งรับบาดเจ็บสาหัส

ยามนี้ยอดฝีมือทุกค่ายสำนักเห็นเหล็งฮู้ชงถ่ายทอดสำนึกกระบี่ของเพลงกระบี่เห็งซัวออกมา ล้วนครุ่นคิดขึ้น

'ชายหนุ่มนี้เป็นเจ้าสำนักเห็งซัวมิใช่เหตุบังเอิญที่แท้รับถ่ายทอดเพลงกระบี่จากเตี่ยเอ้ยเตี่ยแจ๋ซือไถ่แต่แรก'

มีแต่งี้ฮั้วงี้เช็งเหล่าศิษย์เห็งซัวจึงดูออกว่า กระบวนท่าที่เหล็งฮู้ชงใช้ออกไม่ตรงกับที่ซือแป๋ถ่ายทอดให้ แต่กระบวนท่าแม้ผิดเพี้ยนกลับแสดงสำนึกกระบี่ของสำนักได้โดยลึกซึ้งยิ่งกว่า

เหล็งฮู้ชงกับงักเล้งซังใช้เพลงกระบี่เห็งซัวที่เรียนรู้จากผาด้านหลังของผาสำนึกผิด แต่พื้นฐานเพลงกระบี่ของเหล็งฮู้ชง ลึกล้ำกว่างักเล้งซังมากนัก กอปรกับอยู่ร่วมกับเหล่าศิษย์เห็งซัวเป็นเวลานานขอบข่ายที่เรียนรู้ สุดที่งักเล้งซังจะทัดเทียมได้ หากมิใช่เหล็งฮู้ชงจงใจอ่อนข้อ ในไม่กี่กระบวนท่าก็เอาชัยได้

หักล้างกันสามสิบกว่ากระบวนท่า งักเล้งซังใช้ท่ากระบี่ที่เรียนรู้จากผนังศิลาจนหมดสิ้น ได้แต่เริ่มต้นใช้ใหม่ ดีที่เพลงกระบี่ชุดนี้ละเอียดซับซ้อนนอกจากเหล็งฮู้ชงที่ฝึกเพลงกระบี่บนผนังศิลา ไม่ว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่านางลงมือซ้ำสอง

งักเล้งซังใช้กระบี่อย่างหนาแน่นถี่ยิบ เหล็งฮู้ชงก็คลี่คลายตามวิธีการท่ากระบี่ของทั้งสองล้วนเป็นแก่นแท้ของเพลงกระบี่เห็งซัว เหล่าผู้กล้าชมดูจนโห่ร้องชมเชยออกมา พากันกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว สามารถใช้เพลงกระบี่ชุดนี้ยังพอทำเนา งักโกวเนี้ยเป็นศิษย์สำนักฮั้วซัว ไหนเลยใช้เพลงกระบี่เห็งซัวได้?"

"เหล็งฮู้ชงความจริงก็เป็นศิษย์ของงักซิงแซ หากมิใช่งักซิงแซ

ถ่ายทอดให้ พวกเขาไหนเลยหักล้างได้อย่างกลมกลืนปานนี้?"

"งักชิงแซแตกฉานเพลงกระบี่ฮั้วซัว ไท้ซัว ฮ่วงซัว เห็งซัว สี่สำนักดูท่ายังเรียนรู้เพลงกระบี่ซงซัว ตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพตย่อมเป็นของเขาแล้ว"

ยามนั้น งักเล้งซังใช้กระบี่ยิ่งมายิ่งเร็ว เหล็งฮู้ชงมองดูเงาร่างอ้อนแอ้นของนาง หวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ฝึกซ้อมกระบี่บนฮั้วซัว ถึงกับเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย เห็นนางแทงกระบี่มา ก็ตอบโต้คืนไป มิคาดกระบวนท่านี้หาใช่เพลงกระบี่เห็งซัวไม่

งักเล้งซังงงงันวูบ จึงกล่าวเบาๆ

"**แชบ๊วยยู่เต่า** *(เหมยเขียวแรกตูม)*"

จากนั้นตีโต้หนึ่งกระบี่ ฟันใส่หน้าผากเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงก็งงงันวูบ กล่าวเบาๆ

"**ลิ้วเฮียะสือไบ๊** *(ใบหลิวดั่งขนง)*"

สองกระบวนท่าที่ใช้มิใช่เพลงกระบี่เห็งซัว หากแต่เป็นเพลงกระบี่ชงเล้งที่ทั้งสองบัญญัติขึ้น เมื่อตอนฝึกซ้อมกระบี่บนฮั้วซัว

ชงคือเหล็งฮู้ชง เล้งคืองักเล้งซัง เป็นเพลงกระบี่ที่ทั้งสองคิดค้นขึ้นด้วยนึกสนุก เหล็งฮู้ชงมีภูมิปฏิภาณปราดเปรื่องกว่าซือม่วยมากนัก เก้าในสิบกระบวนท่าเป็นเหล็งฮู้ชงคิดค้นขึ้น ฝึกซ้อมจนช่ำชองชำนาญ เหล็งฮู้ชงพอใช้ท่าเหมยเขียวแรกตูม งักเล้งซังก็ใช้ท่าใบหลิวดั่งขนงออกมา

ทั้งสองความจริงไม่มีเจตนาลึกล้ำ แต่แล้วพลันหน้าแดงวูบ เหล็งฮู้ชงไม่ชะลอชักช้า ใช้ออกด้วยท่า**บู่ตังชอเกี่ยง** *(แรกพบในม่านหมอก)* งักเล้งซังก็ใช้ออกด้วยท่า **โหวเอ๋าจาพัง** *(ประสบหลังสายฝน)*

เมื่อตอนอยู่บนฮั้วซัว ทั้งสองไม่ทราบใช้เพลงกระบี่ชุดนี้หักล้างกันกี่ครั้งแต่เกรงว่างักปุกคุ้งสองสามีภรรยาทราบเข้าจะดุด่า ไม่

เคยให้บุคคลที่สามล่วงรู้ ยามนี้กลับใช้ออกมาต่อหน้าผู้กล้าทั้งแผ่นดิน ชั่วพริบตาหักล้างกันสิบกว่ากระบวนท่า

ไม่เพียงเหล็งฮู้ชงกลับคืนสู่สภาพฝึกซ้อมกระบี่บนฮั้วซัว แม้แต่งักเล้งซังก็ละเลยลืมเลือนว่าตนเองแต่งงานแล้ว กำลังลงมือเพื่อชื่อเสียงของบิดา ที่อยู่ในสายตา มีแต่ตั๋วซือกอที่โอ่อ่าผ่าเผย กำลังฝึกซ้อมเพลงกระบี่กับตนเอง

เหล็งฮู้ชงเห็นสีหน้านางยิ่งมายิ่งอ่อนโยน ดวงตาทอประกายปีติยินดีแสดงว่าลืมเรื่องที่ถูกบิดาตบหน้าไป ต้องครุ่นคิดขึ้น

'วันนี้เราเห็นนางท่าทางหม่นหมอง หน้าตาอิดโรย ในที่สุดตอนนี้ค่อยปีติยินดีขึ้นมา เพียงหวังเพลงกระบี่ชงเล้งมีพันกระบวนท่าหมื่นกระบวนท่า ชั่วชีวิตนี้ใช้ไม่หมดสิ้น'

หักล้างอีกยี่สิบกว่ากระบวนท่า งักเล้งซังฟันกระบี่ใส่แขนซ้ายของเขา เหล็งฮู้ชงตวัดเท้าซ้าย เตะใส่ตัวกระบี่นาง งักเล้งซังลดคมกระบี่ฟันใส่ฝ่าเท้าของเขา

เหล็งฮู้ชงจู่โจมกระบี่ใส่ชายโครงข้างขวาของนาง งักเล้งซังหักเหคมกระบี่เสียงดังเมื่อกระบี่สองเล่มกระทบกัน ปลายกระบี่กระดอนขึ้น ทั้งสองพากันเสือกกระบี่แทงปราดออก แทงใส่คอหอยอีกฝ่ายหนึ่งอย่างรวดเร็ว

ดูจากสภาวะกระบี่ทั้งสองไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถแก้ไขกลับกลายเห็นแน่ชัดว่าต้องต่อสู้จนตกตายตามกัน เหล่าผู้กล้าที่ชมดูอยู่ด้านข้างอดอุทานมิได้ ได้ยินเสียงติง ปลายกระบี่ทั้งสองเล่มจ่อปะทะกันกลางอากาศ ประกายไฟแลบกระจาย กระบี่ทั้งสองเล่มตัดเป็นรูปโค้ง จากนั้นทั้งสองผลักฝ่ามือซ้ายเข้าปะทะ หยิบยืมพลังพลิ้วถอยไป

การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่ากระบี่สองเล่มจะจ่อปะทะกันกลางอากาศ ต่อให้เป็นการประลองกระบี่หลายพันหลาย

หมื่นครั้ง ก็ยากจะพบพานสักครั้ง หาทราบไม่ว่าทั้งสองฝึกซ้อมหลายพันหลายหมื่นครั้ง ในที่สุดฝึกกระบวนท่านี้สำเร็จ

ท่ากระบี่นี้ต้องใช้พร้อมกันทั้งสองคน ตำแหน่งและพลังที่ใช้ควบคุมเป็นมั่นเหมาะ ปลายกระบี่ทั้งสองเล่มจึงสามารถจ่อกระทบกัน ตัวกระบี่ดัดเป็นรูปโค้ง ในสายตาของเหล็งฮู้ชงและงักเล้งซัง เห็นว่านี่เป็นของเล่นที่ยากลำบากและสนุกสนานยิ่ง หลังจากฝึกกระบวนท่าสำเร็จก็ฝึกต่ออีกขั้นหนึ่ง สามารถจ่อปลายกระบี่ปะทะกัน ปรากฏประกายไฟแลบพุ่ง

ทั้งสองหลังจากฝึกกระบวนท่านี้สำเร็จ งักเล้งซังเคยถามว่ากระบวนท่านี้ควรเรียกว่าอะไร เหล็งฮู้ชงย้อนถามความเห็นนาง งักเล้งซังบอกว่ากระบี่คู่แทงปราดอย่างไม่คิดชีวิต ควรเรียกว่า**ตั้งกุยอีจิ๋ง** *(ตกตายตามกัน)* เหล็งฮู้ชงบอกว่าชื่อนี้คล้ายกับว่าทั้งสองฝ่ายมีความแค้นไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน มิสู้เรียกว่า**ลื้อซี้อั้วอัวะ** *(เราเป็นท่านตาย)* งักเล้งซังร้องเพ้ยกล่าวว่า เราท่านอันใดกระบวนท่านี้ต่างก็ไม่ตาย ควรเรียกว่า **ตั้งแซกั่งซี้** *(ร่วมเป็นร่วมตาย)* เหล็งฮู้ชงปรบมือสนับสนุน งักเล้งซังรู้สึกว่าคำ *"ร่วมเป็นร่วมตาย"* สนิทสนมเกินไป ดังนั้นเหวี่ยงกระบี่ทิ้งสะบัดหน้าจากไป

เหล่าผู้กล้าเห็นคนทั้งสองมีชีวิตรอดจากห้วงความตาย นับว่าหวดหวิดหวาดเสียวยิ่ง ล้วนหลั่งเหงื่อจากใจกลางฝ่ามือ เอี่ยงเอี้ยงยิ่งตื่นตระหนกถึงที่สุด

เห็นคนทั้งสองพลิ้วผละจากกัน มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มคล้ายถูกห่อหุ้มอยู่ท่ามกลางลมวสันต์อันนุ่มนวล จากนั้นเสือกกระบี่เข้าต่อสู้สืบต่อ

ทั้งสองเมื่อตอนบัญญัติเพลงกระบี่ชุดนี้ ซือเฮียม่วยรักใคร่กลมเกลียวกัน ดังนั้นเพลงกระบี่น่าเล่นมากกว่าอันตราย ยามนี้พอใช้

ออกล้วนหวนรำลึกถึงความหลัง ท่ากระบี่เปลี่ยนเป็นเชื่องช้า หางตาแฝงความรักอันนุ่มนวลเมื่อตอนเป็นเพื่อนเล่นกัน

ยามนี้หากบอกว่าเป็นการประลองกระบี่ มิสู้บอกว่าเป็นการร่ายรำกระบี่ บอกว่าเป็นการร่ายรำกระบี่ มิสู้บอกว่าเป็นกระบี่รำจะเหมาะสมกว่า เนื่องเพราะกระบี่รำนี้ ไม่ได้เพื่อความบันเทิงของคนดู หากแต่เพื่อความบันเทิงของตนเอง

ทันใด ในกลุ่มคนบังเกิดเสียงแค่นหัวร่อคราหนึ่ง งักเล้งซังใจหายวูบ ฟังออกว่าเป็นเสียงของสามี ค่อยฉุกคิดขึ้น

'เรากับตั่วซือกอประลองเช่นนี้ นับว่าไม่ถูกต้อง'

ดังนั้นควงกระบี่เป็นวง ฟันเฉียงๆ ออกหนึ่งกระบี่ ด้วยท่วงท่างดงามเป็นกระบวนท่าในสิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดาของฮั้วซัว

เหล็งฮู้ชงก็ได้ยินเสียงแค่นหัวร่อของลิ้มเพ้งจือ เห็นงักเล้งซังเปลี่ยนกระบวนท่า ใช้กระบี่โดยไร้ไมตรี ไม่คล้ายกับเมื่อครู่ที่ใช้เพลงกระบี่ชงเล้งอย่างอ้อยส้อย พลันบังเกิดความหดหู่ใจ ความหลังที่ผ่านมาพลันประดังเข้าสู่ห้วงสมอง

หวนนึกถึงตนเองถูกซือแป๋ลงโทษไปอยู่บนผาสำนึกผิด ซือม่วยส่งอาหารแก่ตนเองทุกวัน วันหนึ่งหิมะตกหนัก คนทั้งสองค้างคืนในถ้ำศิลายังมีเซี่ยวซือม่วยล้มป่วย ทั้งสองจากกันเป็นเวลานาน ต่างครุ่นคิดคะนึงหาไม่ทราบเพราะเหตุใด ลิ้มเพ้งจือกลับพิชิตจิตใจนาง นับแต่นั้นคนทั้งสองยิ่งมายิ่งห่างเหิน ต่อมาเซี่ยวซือม่วยฝึกสิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดาจากซือบ้อขึ้นมาประลองกระบวนท่ากับตนเอง ตนยามคับแค้นใจกลับไม่ยั้งมือไว้ไมตรี...

ความคิดคำนึงวูบผ่านห้วงสมองดุจสายฟ้า ยามนั้นกระบี่ของงักเล้งซังปาดถึงทรวงอกของเขา เหล็งฮู้ชงจิตใจว้าวุ่น งอนิ้วกลางข้างซ้ายดีดออก เสียงเช้งเบาๆ พอดีดีดถูกระบี่นาง งักเล้งซังไม่อาจกุม

กระบี่มั่น กระบี่หลุดจากมือปลิวขึ้นสู่ท้องฟ้า

เหล็งฮู้ชงพอดีดนิ้วออก ต้องลอบร้อง *'ผิดท่า'* ในใจ เห็นงักเล้งซังสีหน้าคับแค้น คล้ายคิดฝืนยิ้ม แต่ไหนเลยยิ้มออก ครากก่อนบนผาสำนึกผิด เหล็งฮู้ชงก็ดีดนิ้วเช่นนี้ ดีดกระบี่วารีเขียวที่นางรักถนอมร่วงลงสู่หุบเหวลึกล้ำเป็นเหตุให้ทั้งสองหมางเมินกัน คิดไม่ถึงวันนี้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยอีก

วันเวลาที่ผ่านมา เหล็งฮู้ชงทบทวนหวนนึก ทราบว่าที่ดีดกระบี่ของงักเล้งซังเพราะหึงหวงลิ้มเพ้งจือ พลุ่งพล่านใจสุดระงับ มิคาดวันนี้ได้ยินเสียงแค่นหัวร่อของลิ้มเพ้งจือ เห็นงักเล้งซังเปลี่ยนแปลงท่าที ตนเองก็โรคเก่ากำเริบ ยามนั้นบังเกิดความคิดดุจสายฟ้า

'เราความจริงคิดพ่ายแพ้แก่เซี่ยวซือม่วย หยอกเย้าให้นางยินดี ตอนนี้เรากลับดีดกระแทกกระบี่นางหลุดจากมือ จงใจฉีกหน้านางต่อหน้าผักล้าทั้งแผ่นดินหรือว่าเรากลับใช้ฝีมืออันต่ำช้า ตอบแทนน้ำใจที่เซี่ยวซือม่วยมีต่อตน?'

สายตายามกวาดมอง เห็นกระบี่เล่มนั้นตกวูบลงจากกลางอากาศ ดังนั้นขยับกายวูบ ร้องว่า

"เพลงกระบี่เห็งซัวอันยอดเยี่ยม"

คล้ายกับจะหลบหลีก แท้ที่จริงสะอึกเข้าหาปลายกระบี่ เสียงฉึกเมื่อกระบี่ปักใส่ไหล่ซ้ายด้านหลังของเขา เหล็งฮู้ชงล้มฟุบไปเบื้องหน้า กระบี่กลับตรึงร่างเขาติดกับพื้น

เหตุแปรเปลี่ยนครั้งนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เหล่าผู้กล้าส่งเสียงอุทานล้วนแตกตื่นตะลึงลาน งักเล้งซังร้องโพล่งว่า

"ท่าน...ตั่วซือกอ..."

เห็นชายฉกรรจ์เคราครึ้มผู้หนึ่งโถมเข้ามา ถอนกระบี่โอบอุ้มเหล็งฮู้ชงขึ้น โลหิตก็ฉีดพุ่งจากปากแผลที่หัวไหล่เหล็งฮู้ชง ดุจน้ำพุ ศิษย์

สตรีสำนักเห็งซัวสิบกว่าคนล้อมเข้าไปแย่งกันล้วงยาสมานแผลพอกทาให้แก่เขา

งักเล้งซังไม่ทราบเหล็งฮู้ชงเป็นตายร้ายดีอย่างไรวิ่งเขาไปหมายชมดู พลันปรากฏประกายกระบี่วูบขึ้น กระบี่สองเล่มสกัดขวางหน้าไว้แม่ชีนางหนึ่งตวาดว่า

"สตรีที่อำมหิตนัก"

งักเล้งซังงงงันวูบ ถอยกายไปหลายก้าว ยามกะทันหันไม่ทราบทำอย่างไร พลันได้ยินงักปุกคุ้งเปล่งเสียงหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ซังยี้ เจ้าใช้เพลงกระบี่ไท้ซัว ฮ่วงซัว และเห็งซัวโค่นเจ้าสำนักทั้งสามนับว่ายากยิ่ง"

เมื่อครู่เหล่าผู้กล้าเห็นเหล็งฮู้ชงดีดนิ้วกระแทกกระบี่ของงักเล้งซังหลุดจากมือชัดๆ แต่เหล็งฮู้ชงก็ถูกกระบี่นางทิมแทงทำร้าย กระบวนท่านี้ที่แท้เป็นเพลงกระบี่เห็งซัวหรือไม่ ไม่ว่าผู้ใดก็บอกไม่ถูก ยามนี้ได้ยินงักปุกคุ้งชมบุตรีใช้เพลงกระบี่สามสำนักโค่นเจ้าสำนักทั้งสามพ่ายแพ้ คาดว่าท่ากระบี่ร่วงหล่นจากกลางหาวของงักเล้งซังคงเป็นเพลงกระบี่เห็งซัวแล้ว

งักเล้งซังเก็บกระบี่บนพื้นขึ้น เห็นบนตัวกระบี่แปดเปื้อนคราบโลหิต นางใจเต้นระทึกตูมตาม ครุ่นคิดขึ้น

'ไม่ทราบเขาเป็นตายร้ายดีอย่างไร ขอเพียงเขาไม่ตาย เราก็... เราก็...'

บทที่ 34
ซึงเจ้าพุทธจักร

ในเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของเหล่าผู้กล้า บังเกิดเสียงก้องกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"ภายใต้การค้นคว้าของงักชิงแซสำนักฮั้วซัวยังเรียนรู้เพลงกระบี่สำนักไท้ซัว ฮ่วงซัว เห็งซัว นับเป็นที่นับถือเลื่อมใสของผู้คนนัก นอกจากงักชิงแซแล้ว ไม่มีผู้ใดเหมาะสมกับตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพตอีก"

คนกล่าววาจาสวมเสื้อผ้าซอมซ่อ คือหัวหน้าพรรคกระยาจกเก้ยฮวง เขามีความคิดตรงกับเจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยง เห็นว่าจ้อแนเชี้ยงคิดรวมห้าสำนักกระบี่ คุกคามต่อบู๊ลิ้มร่วมแนว จะช้าเร็วต้องรังควานพรรคกระยาจก หากให้งักปุกคุ้งที่เป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรมเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต ยังดีกว่าจ้อแนเชี้ยงที่มีจิตใจทะเยอทะยาน

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"งักโกวเนี้ยแตกฉานเพลงกระบี่ไท้ซัว ฮ่วงซัว และเห็งซัว นับว่าหายากยิ่ง หากสามารถใช้เพลงกระบี่ชงซัวเอาชนะกระบี่ในมือเราสำนักชงซัวเราย่อมยกงักชิงแซเป็นเจ้าสำนัก"

คนกล่าววาจาคือจ้อแนเชี้ยง กล่าวพลางเดินเข้ามาในบริเวณ มือซ้ายกดฝักกระบี่ กระบี่ก็พุ่งขวับออกมา มันยื่นมือขวาออก ก็คว้า

• • • •

ด้ามกระบี่ไว้

ฝีมือนี้สวยงามยิ่ง มือซ้ายพอกดฝักกระบี่ ก็สามารถใช้กำลังภายในบังคับกระบี่ดีดพุ่งออกมา ความลึกล้ำของกำลังภายใน น้อยครั้งจะพบพาน ไม่เพียงศิษย์สำนักซงซัวเปล่งเสียงโห่ร้อง แม้แต่เหล่าผู้กล้าก็ปรบมือชมเชย

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้ารู้จักเพียงสิบสามกระบี่ ในสิบสามกระบี่หากเอาชนะจ้อซือแป๊ะไม่ได้..."

จ้อแนเชี้ยงบันดาลโทสะ ครุ่นคิดขึ้น

'ทารกหญิงกล้ารับท่ากระบี่ของเรา นับว่าอุกอาจมากแล้ว กลับกำหนดสิบสามกระบวนท่า แสดงว่าไม่เห็นผู้แซ่จ้ออยู่ในสายตา'

ดังนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หากเจ้าไม่สามารถปลิดศีรษะผู้แซ่จ้อภายในสิบสามกระบวนท่าจะเป็นอย่างไร?"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไหนเลยเป็นคู่มือของจ้อซือแป๊ะ เป็นบิดาถ่ายทอดเพลงกระบี่ซงซัวแก่เราสิบสามท่า เพื่อใช้ประลองกับจ้อซือแป๊ะ"

จ้อแนเชี้ยงแค่นเสียงดังเฮอะไม่กล่าวว่ากระไรงักเล้งซังตอนแรกสัมเสียงสั่นสะท้าน ไม่ทราบเป็นเพราะเรี่ยวแรงไม่ปะติดปะต่อ หรือครั่นคร้านต่อผู้เหี้ยมหาญเช่นจ้อแนเชี้ยง กล่าวถึงตอนนี้ น้ำเสียงค่อยสงบลงกล่าวสืบต่อ

"บิดาเราบอกว่า สิบสามท่ากระบี่นี้ เป็นกระบวนท่าอันสูงส่งของสำนักซงซัว แต่เจ้าเพิ่งฝึกปรือ หากสามารถใช้ต่อจ้อซือแป๊ะสักสามกระบวนท่า เราก็ชมเจ้าเป็นบุตรอันประเสริฐแล้ว"

จ้อแนเชี้ยงแค่นเสียงหัวร่อกล่าวว่า

"หากเจ้าสามารถโค่นเราพ่ายแพ้ในสามกระบวนท่า ยิ่งเป็นบุตรีอันประเสริฐของงักชิงแซแล้ว"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"จ้อซือแป๊ะมีเพลงกระบี่สูงสุด ผู้หลานเพิ่งเรียนเพลงกระบี่ซงซัวจากบิดาไม่กี่ท่า ไหนเลยกล้าเพ้อฝันเช่นนี้ บิดาให้ข้าพเจ้ารับมือจ้อซือแป๊ะสามกระบวนท่า ผู้หลานเพ้อฝันว่าสามารถใช้เพลงกระบี่ซงซัวสิบสามท่านั้นออกมา ไม่ทราบสมมาดปรารถนาหรือไม่?"

จ้อแนเชี้ยงครุ่นคิดในใจ

'อย่าว่าแต่สิบสามท่า หากเราปล่อยให้เจ้าใช้ออกสามกระบวนท่า ผู้แซ่จ้อก็เสื่อมเสียหน้ามากแล้ว'

ดังนั้นยื่นนิ้วหัวแม่มือ นิ้วชี้นิ้วกลาง มือซ้ายจับปลายกระบี่ มือขวาคลายออกกระบี่ดีดกระดอนขึ้น ด้ามกระบี่ยื่นนำหน้า สั่นไหวตลอดเวลา ปากกล่าวว่า

"ใช้กระบวนท่าเถอะ"

จ้อแนเชี้ยงพอสำแดงฝีมือนี้ออกมา เหล่าผู้กล้าบังเกิดความปั่นป่วนผู้คนทั่วไปจับกระบี่ด้วยมือซ้าย นับว่าไม่ถนัดอยู่แล้ว จ้อแนเชี้ยงกลับใช้นิ้วสามนิ้วยึดจับปลายกระบี่ หันด้ามกระบี่เข้าหาศัตรู นี่ยังยากลำบากกว่าใช้มือเปล่าชิงอาวุธอีก มันแสดงฝีมือนี้ นอกจากเหยียดหยามต่องักเล้งซัง ยังคิดใช้ยอดวิชาน่าตระหนก สะท้านทั่วบริเวณ

งักเล้งซังเห็นมันจับกระบี่เช่นนี้ ต้องใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'นี่เป็นวิชาฝีมือใด บิดาไม่เคยสอนมาก่อน'

ยามนั้นรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึงอยู่บ้าง แต่แล้วครุ่นคิด เรื่องถึงขั้นนี้เกรงกลัวจะมีประโยชน์ใด ดังนั้นยกกระบี่ขึ้นเหนือศีรษะ น้อมกายใช้ออกด้วยเพลงกระบี่ซงซัวขนานแท้นามบัวนงักเชี้ยวจง *(หมื่นบรรพตมุ่งศูนย์กลาง)*

กระบวนท่านี้แฝงความเคารพ ศิษย์ซงซัวหักล้างกระบวนท่ากับผู้อาวุโสในสำนักต้องใช้กระบี่ท่านี้ก่อน เป็นความหมายว่าไม่กล้าลงมือต่อผู้อาวุโส หากแต่ขอให้ท่านผู้เฒ่าแนะนำสั่งสอน จ้อแนเชี้ยงผงกศีรษะเล็กน้อยครุ่นคิดขึ้น

'เห็นแก่เจ้าใช้กระบวนท่านี้ เราจะไม่ให้เจ้าอับอายขายหน้าเกินไป'

งักเล้งซังหลังจากใช้ท่าหมื่นบรรพตมุ่งศูนย์กลาง พลันเสือกกระบี่ปราดกระบี่กลับกลายเป็นรุ้งขาวสายหนึ่ง แทงใส่จ้อแนเชี้ยง กระบวนท่านี้เคร่งขรึมองอาจ บรรลุถึงแก่นแท้ของเพลงกระบี่ซงซัว แต่จ้อแนเชี้ยงที่แตกฉานเพลงกระบี่ยาวสั้นเร็วช้าทุกแนวทางของสำนักซงซัว กลับไม่เคยพบเห็นมาก่อน ต้องใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

'นี่เป็นกระบวนท่าใด ในเพลงกระบี่ซงซัวทั้งสิบเจ็ดชุด คล้ายไม่มีกระบวนท่านี้'

มันไม่เพียงเป็นปรมาจารย์สำนักซงซัว ยังเป็นผู้ชำนาญการวิชาบู๊แห่งยุค เห็นงักเล้งซังแทงกระบี่นี้ กำลังภายในไม่กล้าแข็งนัก ขอเพียงแทงถึงเบื้องหน้าไม่กี่นิ้ว ตนเองงอนิ้วดีดออก ก็จะกระแทกกระบี่ของนางปลิวกระเด็น ดังนั้นลองดูว่ากระบวนท่านี้มีท่าตามหลังอันใด

เห็นงักเล้งซังแทงกระบี่ถึงเบื้องหน้าเชียะเศษ พลันหดรั้งกลับเบี่ยงตัวควงกระบี่ ฟันใส่ไหล่ซ้ายมัน กระบวนท่านี้คล้ายเป็นเพลงกระบี่ซงซัวนาม**โชยโก้วนั้งเล้ง** *(มังกรโบราณกาล)* แต่ไม่โบราณเท่า และคล้ายท่า**ทะฉุ่ยพู้แช** *(จอกแหนเชียวขจี)* แต่ยังแคล่วคล่องกว่า ทั้งยังคล้ายท่า**เง็กแจ้เทียนตี้** *(บ่อหยกสระสวรรค์)* แต่ไม่เคร่งขรึมเท่า

สายตาจ้อแนเชี้ยงแหลมคมเพียงไหน กอปรกับศึกษาเพลงกระบี่ซงซัวมาชั่วชีวิต ล่วงรู้ข้อดีข้อเสียของทุกกระบวนท่วงท่าโดยปรุโปร่ง ยามนี้เห็นกระบวนท่าของงักเล้งซัง แฝงปมเด่นของเพลงกระบี่ซงซัว

หลายเท่า คล้ายสามารถลบล้างจุดอ่อนของกระบวนท่าต่างๆ ไป ถึงกับตื่นเต้นทั้งยินดี คล้ายพบเห็นของวิเศษร่วงหล่นลงจากฟ้าก็มิปาน

ครั้งกระโน้นห้าสำนักกระบี่สู้ศึกกับสิบผู้อาวุโสนิกายอสูรที่ภูเขาฮั่วซัวสองครั้งครา มือดีของห้าสำนักบาดเจ็บล้มตายแทบหมดสิ้น ท่ากระบี่อันลึกล้ำมากหลายพลอยสาบสูญจากการถ่ายทอด จ้อแนเซี้ยงเคยสั่งให้ผู้อาวุโสที่เหลือของสำนัก จดบันทึกท่ากระบี่เท่าที่จำได้ รวมเป็นคัมภีร์กระบี่เล่มหนึ่ง หลายสิบปีมานี้ มันคายกากเหลือแต่แก่น แก้ไขเพลงกระบี่ของสำนักเที่ยวหนึ่งทำให้เพลงกระบี่ซงซัวทั้งสิบเจ็ดชุดสมบูรณ์เพียบพร้อม

ดังนั้นจ้อแนเซี้ยงแม้ไม่ได้บัญญัติเพลงกระบี่ชุดใหม่ แต่ก็เป็นผู้มีความดีความชอบในการชำระเพลงกระบี่ซงซัว ยามนี้เห็นท่ากระบี่ที่งักเล้งซังใช้ออกไม่เคยปรากฏในคัมภีร์กระบี่ของสำนัก หากแต่ยังลึกล้ำไพศาลยิ่งกว่า ถึงกับชมดจนตะลึงลาน

หากว่าเพลงกระบี่ชุดนี้ใช้ออกโดยศัตรูเข้มแข็งเช่นยิ่มอั้วเกี้ยหรือเหล็งฮู้ชง จ้อแนเซี้ยงย่อมต้องทุ่มเทสติสมาธิรับมือศัตรู ไหนเลยมีกะใจชมดูเพลงกระบี่ของคู่ต่อสู้ แต่งักเล้งซังกำลังภายในอ่อนด้อย หากถึงยามคับขันจริงๆ สามารถกระแทกกระบี่ของนางปลิวกระเด็นได้ทุกเมื่อ ดังนั้นปลุกปลอบสมาธิ ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของสภาวะกระบี่นาง

เหล่านักสู้เห็นงักเล้งซังร่ายรำเพลงกระบี่ ทุกระบวนท่าห่างจากร่างฝ่ายตรงข้ามเชียะเศษก็หยุดลง คล้ายจงใจอ่อนข้อและคล้ายบังเกิดจิตขลาดเขลา จ้อแนเซี้ยงกลับยืนซึมเซา สีหน้าบัดเดี๋ยววิตกบัดเดี๋ยวยินดี นับเป็นการประลองที่ไม่เคยมีมาก่อนทั้งหมดต้องหันไปมองหน้ากันอย่างงุนงง

มีแต่เหล่าศิษย์ซงซัวที่จับจ้องมองโดยไม่กะพริบ เกรงว่าจะ

ตกหล่นไปสักครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลง เพลงกระบี่ของงักเล้งซังนี้ เล่าเรียนจากผนังศิลาที่ถ้ำด้านหลังของผาสำนึกผิด บนผนังจารึกกระบวนท่าหกเจ็ดสิบท่า งักปุกคุ้งหลังจากแยกแยะโดยละเอียด พบว่ามีหลายสิบกระบวนท่าที่จ้อแนเชี้ยงรู้จัก มีแต่สิบสามกระบวนท่านี้ที่สร้างความตื่นตาตื่นใจแก่มัน ดังนั้นถ่ายทอดให้กับงักเล้งซัง

งักเล้งซังพอใช้สิบสามท่านี้จนหมดสิ้น เมื่อถึงท่าที่สิบสี่ก็เริ่มต้นใหม่จ้อแนเชี้ยงฉุกคิดขึ้น

'สมควรชมดูต่อไป หรือกระแทกกระบี่ของนางปลิวกระเด็น?'

เรื่องสองประการนี้ล้วนง่ายดายสำหรับมัน หากชมดูต่อไปต่อให้ท่ากระบี่งักเล้งซังสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่อาจทำร้ายมัน หากคิดกระแทกอาวุธของนางก็ลำบากเพียงยกมือ แต่สองประการนี้ หากให้มันเลือกประการหนึ่ง กลับไม่ง่ายนัก พริบตานั้นบังเกิดความคิดวูบวาบดุจสายฟ้า

'เพลงกระบี่ซงซัวเหล่านี้ลึกล้ำพิสดารปานนี้เกรงว่าวันหน้าไม่มีโอกาสพบเห็นอีก แต่หากปล่อยให้นางแสดงต่อไป เท่ากับว่าผู้แซ่จ้อไม่อาจทำอย่างไรศิษย์สตรีเยาว์วัยของสำนักฮั้วซัว เรายังมีหน้าอันใดใช่แล้ว เกรงว่าผ่านไปสิบสามท่าแล้ว'

พอนึกถึงคำ *"สิบสามท่า"* ความคิดเป็นใหญ่ในยุทธจักรก็สะกดความต้องการศึกษาวิชาบู๊ของมัน นิ้วมือข้างซ้ายวกวูบพลิกกระบี่ในมือขึ้น เสียงดังเมื่อปะทะกับกระบี่ของงักเล้งซัง เสียงฉับฉับสิบกว่าครั้งพอพ้นผ่านงักเล้งซังถือแต่ด้ามกระบี่อยู่ในมือ ตัวกระบี่หักสะบั้นเป็นหลายสิบท่อน ร่วงหล่นทั่วพื้นดิน

งักเล้งซังยืดกายพุ่งถอยไปหลายวา กล่าวเสียงกังวานว่า

"จ้อซือแป๋ ผู้หลานใช้เพลงกระบี่ซงซัวกี่ท่า?"

จ้อแนเชี้ยงหลับตาลงนึกทบทวนท่ากระบี่ที่งักเล้งซังใช้ออกเที่ยว

หนึ่งค่อยลืมตาขึ้นกล่าวว่า

"เจ้าใช้ทั้งสิ้นสิบสามท่า นับว่าไม่ง่ายนัก"

งักเล้งซังน้อมกายคารวะกล่าวว่า

"ขอบคุณจ้อแนเชี้ยงยั้งมือไว้ไมตรี เปิดโอกาสให้ผู้หลานใช้เพลงกระบี่ซงซัวสิบสามท่า"

จ้อแนเชี้ยงใช้ยอดวิชากระแทกกระบี่ในมือหักสะบั้น เพียงแต่งักเล้งซังลั่นปากก่อนว่า จะใช้เพลงกระบี่ซงซัวสิบสามท่า จ้อแนเชี้ยงคล้ายจิตใจไม่อยู่กับตัว กลับปล่อยให้นางใช้ถึงท่าที่สิบสี่ค่อยลงมือ ทุกผู้คนย่อมตื่นเต้นสงสัย มีบ้างคิดเลยเถิดว่า จ้อแนเชี้ยงมากกิเลสตัณหา เห็นอีกฝ่ายหนึ่งเป็นหญิงสาวสะคราญโฉม กลับลุ่มหลงงมงายต่อความงามของนาง

มือกระเรียนวิเศษเล็กแป๊ะพลันเดินออกมา กล่าวเสียงกังวานว่า

"จ้อเม่งจู้มียอดวิชาเลิศล้ำเป็นที่ประจักษ์กับตาทั้งยังมีจิตใจกว้างขวาง งักเสียวเจี้ยะผู้นี้เรียนรู้เพลงกระบี่ซงซัวโดยผิวเผิน ก็คิดอวดโอ่ต่อหน้าท่านผู้เฒ่าจ้อเม่งจู้รอจนนางเข้าตาจน ค่อยสยบนางในคราเดียว แสดงว่าวิชาฝีมือเน้นที่แตกฉานไม่เน้นความฟุ่มเฟือย ไม่ว่าวิชาฝีมือของค่ายสำนักใด ขอเพียงฝึกถึงขั้นสูงสุดยอด ล้วนสามารถยืนหยัดในยุทธจักรอย่างทระนง"

คำพูดเหล่านี้จี้ถึงจิตใจทุกผู้คน เหล่าผู้กล้าล้วนผงกศีรษะรับ มือกระเรียนวิเศษกล่าวสืบต่อ

"งักเสียวเจี้ยะอวดฉลาด ฉวยโอกาสที่สำนักอื่นฝึกซ้อมกระบี่แอบดูเพลงกระบี่ได้โดยผิวเผิน จากนั้นประโคมโอ่ว่าแตกฉานเพลงกระบี่ของห้าสำนักกระบี่ หากเป็นเช่นนี้ ท่านขโมยของเรา เราขโมยของท่าน ไยมิใช่เลอะเทอะวุ่นวาย?"

เอ่ยถึงตอนนี้ ในเหล่าผู้กล้ามีคนหัวร่อครืนออกมา งักเล้งซังใช้เพลงกระบี่ฮ่วงซัวโค่นมกได้ซิงแซ ใช้เพลงกระบี่เห็งซัวเอาชนะเหล็งฮู้ชง ยังเป็นที่ครหาว่าอีกฝ่ายหนึ่งอ่อนข้อให้ แต่นางใช้เพลงกระบี่ไท้ซัวโค่นเง็กเค่งจื้อกับเง็กอิมจื้อ นับเป็นวิชาฝีมือจริงแน่นอน เพียงแต่วิธีที่ใช้ออกจะฉกฉวยเกินไป แสรังเป็นรู้จักท่าต้นกำเนิดไท้ซัว จากนั้นเร่งลงมือเผด็จศึก

มือกระเรียนวิเศษได้รับการสนับสนุนจากทุกผู้คน บังเกิดความภาคภูมิลำพองส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

"ดังนั้นตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพต มีแต่จ้อเม่งจู้ที่เหมาะสม จากความนี้แสดงว่า คนผู้หนึ่งฝึกวิชาฝีมือของสำนักถึงจุดสุดยอด ยังสูงล้ำกว่านักเล่นปาหี่มากนัก"

คำพูดนี้โจมตีงักปุกคุ้ง ศิษย์วัยฉกรรจ์ของสำนักซงซัวหลายสิบคน ส่งเสียงสนับสนุน มือกระเรียนวิเศษกล่าวอีกว่า

"ในห้าสำนักกระบี่ หากมีผู้ใดเข้าใจว่าสามารถเอาชัยจ้อเม่งจู้ขอเชิญออกมาลงมือ"

มันกล่าวย้ำสองครั้งครา ยังไม่มีผู้ใดตอบคำ

ซึ่งความจริงหกเซียนหุบเขาท้อคิดดักคอสักครา แต่ตอนนี้เอี่ยงเอี้ยงวุ่นวายกับการปฐมพยาบาลเหล็งฮู้ชง ไม่มีเวลาชี้แนะหกเซียนหบเขาท้อก่อกวนสำนักซงซัว เซียนรากท้อแลพวกทั้งหกหันไปมองหน้ากัน ยามกะทันหันไม่ทราบทำอย่างไร

มือค้ำเจดีย์เต็งเมี่ยงร้องดังๆ ว่า

"เมื่อไม่มีผู้ใดท้าสู้กับจ้อเม่งจู้ ขอเชิญจ้อเม่งจู้เป็นเจ้าสำนักห้าบรรพตเรา"

จ้อแนเชี้ยงแสรังเป็นถ่อมตน กล่าวว่า

"สำนักห้าบรรพตเต็มไปด้วยผู้มีความรู้ความสามารถ เราด้อย

ปัญญา ไร้ความสามารถ ไม่กล้ารับหน้าที่สำคัญนี้"

ไท้เป้าที่เจ็ดของซงซัวนามทึงเอ็งงัก กล่าวว่า

"ตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพตมีความสำคัญใหญ่หลวง ขอให้จ้อเม่งจู้ฝืนใจรับไว้ นำศิษย์สำนักห้าบรรพตทั้งพันกว่าคน สร้างสันติสุขแก่บู๊ลิ้ม ขอเชิญจ้อเม่งจู้ขึ้นเวที"

ได้ยินเสียงม้าล่อดังขึ้น เสียงประทัดดังระรัว ทุกประการล้วนเป็นสำนักซงซัวจัดเตรียมไว้ล่วงหน้า

ในเสียงปะทะดังเพียะพะ เหล่าศิษย์ซงซัวและสหายที่จ้อแนเชี้ยงเชิญมาหนุนเสริม ส่งเสียงโห่ร้องว่า

"เชิญจ้อเม่งจู้ขึ้นเวที"

จ้อแนเชี้ยงกระโดดปราด ทิ้งตัวลงบนแท่นสักการะฟ้า มันสวมชุดยาวสีเหลืองอ่อน แสงสีสายัณห์ส่งต้องร่าง สะท้อนประกายสีทองแพรวพราย เพิ่มความโอ่อ่าน่าเลื่อมใส จ้อแนเชี้ยงประสานมือคารวะโดยรอบ กล่าวว่า

"ได้รับการสนับสนุนจากสหายทั้งหลาย หากว่าเราไม่รับปากหน้าที่สำคัญกลับแสดงว่าคิดเอาตัวรอด ไม่ยอมรับใช้สหายร่วมแนวแล้ว"

เหล่าศิษย์ซงซัวหลายร้อยคนส่งเสียงโห่ร้อง ปรบมือสนับสนุน พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"จ้อซือแป๊ะ ท่านกระแทกกระบี่ของเราหักไป ก็นับเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพตหรือ?"

คนกล่าววาจาคืองักเล้งซัง จ้อแนเชี้ยงจึงกล่าวว่า

"ผู้กล้าทั้งแผ่นดินอยู่ที่นี้ พวกเขากำหนดให้ประลองกระบี่ชิงบัลลังก์ งักโกวเนี้ยหากสามารถกระแทกกระบี่ของเราหักไป ทั้งหมดจะยกงักโกวเนี้ยเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพตก็ได้"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"คิดเอาชัยจ้อซือแป๊ะ ผู้หลานสำนึกตัวว่าทำไม่ได้ แต่ในสำนักห้าบรรพตเราไม่แน่ว่ามีคนฝีมือเหนือล้ำกว่าจ้อซือแป๊ะ"

ในสำนักห้าบรรพต ผู้ที่จ้อแนเซี้ยงกริ่งเกรง มีแต่เหล็งฮู้ชงคนเดียว เห็นเหล็งฮู้ชงประลองกระบี่กับงักเล้งซัง รับบาดเจ็บสาหัส ถึงกับโล่งอกแต่แรก ยามนี้ได้ยินงักเล้งซังกล่าวเช่นนี้ จึงกล่าว

"ในความเห็นงักโกวเนี้ย คนในสำนักห้าบรรพตที่มีพลังฝีมือเพลงกระบี่เหนือล้ำกว่าเรา เป็นบิดาท่าน มารดาท่าน หรือว่าสามีท่าน?"

เหล่าศิษย์ซงซัวหัวร่อครืนออกมา งักเล้งซังจึงว่า

"สามีเป็นผู้เยาว์รุ่นหลัง ย่อมด้อยกว่าจ้อซือแป๊ะขั้นหนึ่ง มารดาเรามีเพลงกระบี่คู่คี่ก้ำกึ่งกับจ้อซือแป๊ะ สำหรับบิดาเรา คาดว่าเหนือล้ำกว่าจ้อซือแป๊ะอยู่บ้าง"

เหล่าศิษย์ซงซัวส่งเสียงร้องเอะอะ บ้างเป่าปากกระทืบเท้า จ้อแนเซี้ยงก็กล่าวกับงักปุกคุ้งว่า

"งักซิงแซ บุตรีท่านกลับยกย่องพลังฝีมือของท่านนัก"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ทารกหญิงพูดจาโดยไม่ยั้งคิด จ้อเฮียอย่าได้ถือเป็นจริง พลังฝีมือเพลงกระบี่ของเรา เปรียบกับเจ้าอาวาสปึงเจ่งแห่งเสียวลิ้ม ชงฮือเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึง เก้ยปึงจู้แห่งพรรคกระยาจก ไม่อาจทัดเทียบเปรียบได้"

จ้อแนเซี้ยงหน้าแปรเปลี่ยนไป งักปุกคุ้งเอ่ยถึงเจ้าอาวาสปึงเจ่งและพวกทั้งสาม พานไม่พาดพิงถึงจ้อแนเซี้ยง ทุกผู้คนล้วนฟังออกว่าเขายอมรับว่าตัวเองสูงส่งกว่า มือค้ำเจดีย์กล่าวว่า

"เปรียบกับจ้อเม่งจู้เป็นอย่างไร?"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"เรากับจ้อเฮียคบหามานาน เคารพยกย่องกันและกัน เพลง

กระบี่ของซงซัวและฮั้วซัวต่างมีจุดเด่นของตัว คำพูดของเต็งเฮียเรายากที่จะตอบได้"

"แต่ฟังจากปากคำงักชิงแซ คล้ายมั่นใจว่าเข้มแข็งกว่าจ้อเม่งจู้เรา"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ปราชญ์ขงจื้อว่าไว้ *'วิญญูชนไม่แก่งแย่ง นอกจากมีความจำเป็น'* นับแต่โบราณกาลมา ยากหลีกเลี่ยงจากการพิสูจน์ความสูงต่ำของฝีมือ เราคิดรับการสอนสั่งจากจ้อซือเฮียมานาน แต่วันนี้สำนักห้าบรรพตเราเพิ่งก่อตั้ง ยังไม่ได้ตัวเจ้าสำนัก หากเราประลองกระบี่กับจ้อซือเฮียกลับคล้ายเป็นการช่วงชิงเจ้าสำนัก เกรงว่าเป็นที่หัวร่อเยาะของผู้คน"

จ้อแนเชี้ยงกล่าวว่า

"ขอเพียงงักเฮียเอาชัยกระบี่ในมือเรา ตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพตย่อมเป็นของงักเฮีย"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"คนฝีมือสูงเยี่ยม ไม่แน่ว่ามีจริยธรรมสูงส่ง ต่อให้เราสามารถเอาชัยจ้อเฮียก็ไม่แน่ว่าสามารถเอาชัยยอดฝีมือที่เหลือของสำนักห้าบรรพต"

ปากกล่าวถ่อมตน แต่ทุกถ้อยคำแสดงว่าตนเองเหนือกว่าจ้อแนเชี้ยงขั้นหนึ่ง จ้อแนเชี้ยงยิ่งฟังยิ่งมีโทสะ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"งักเฮียมีฉายากระบี่วิญญูชน คำ *'วิญญูชน'* เป็นที่ทราบกระจ่างของผู้คน คำ *'กระบี่'* ที่แท้เป็นอย่างไรน้อยคนที่เคยเห็นมา วันนี้เหล่าผู้กล้าทั้งแผ่นดินชุมนุมอยู่ที่นี้ ขอเชิญงักเฮียแสดงเพลงกระบี่อันสูงส่งให้ทั้งหมดได้เปิดหูเปิดตา"

ผู้คนจำนวนมากพากันโห่ร้องว่า

"ขึ้นเวทีเถอะ เอาแต่พูดจานับเป็นนักสู้ผู้กล้าใด?"

"ขึ้นเวทีประลองกระบี่ ย่อมพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงเอง"

จ้อแนเชี้ยงเมื่อวางแผนรวมห้าสำนักกระบี่ ก็ศึกษาพื้นฐานพลังฝีมือของยอดฝีมือสี่สำนักโดยปรุโปร่ง มั่นใจว่าในสำนักทั้งสี่ ไม่มีผู้ใดสามารถเอาชัยตนเอง จึงดำเนินการผลักดันเรื่องนี้ งักปุกคุ้งมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม พลังลมปราณเมฆม่วงสูงล้ำ ดังนั้นมันเสี้ยมสอนฮงปุกเพ้ง เซ้งปุกอิวเหล่ายอดฝีมือฝ่ายกระบี่ขึ้นเขาฮั้วซัวไปชิงตำแหน่งเจ้าสำนักพร้อมกับส่งชนชาวอธรรมอีกสิบกว่าคน ซุ่มจู่โจมที่ศาลเจ้าโอสถ มาตรว่าแผนการล้มเหลว แต่ก็คำนวณความตื้นลึกหนาบางของฝีมืองักปุกคุ้งโดยกระจ่างรอจนอยู่ที่เสียวลิ้มยี่ เห็นงักปุกคุ้งต่อสู้กับเหล็งฮู้ชง ยิ่งคลายใจกว่าเดิม งักปุกคุ้งเตะเหล็งฮู้ชงตัวเองกลับข้อเท้าหักแสดงว่าพลังการฝึกปรือไม่นับเป็นอย่างไรได้

แต่เหล็งฮู้ชงที่เป็นผู้เยาว์รุ่นหลัง พลันมีเพลงกระบี่รุดหน้านับเป็นที่เหนือความคาดหมาย ไม่ว่าอย่างไรจ้อแนเชี้ยงยังไม่ล้มเลิกแผนการใหญ่ที่ตระเตรียมมาสิบกว่าปี อย่าว่าแต่เหล็งฮู้ชงมีปมเด่นที่เพลงกระบี่ เพลงหมัดมวยธรรมดาสามัญยิ่ง หากประลองฝีมือจริงๆ แม้ไม่สามารถใช้ท่ากระบี่เอาชัยสามารถอาศัยหมัดฝ่ามือปลิดชีวิตเขา ต่อมาเห็นเหล็งฮู้ชงยอมบาดเจ็บใต้คมกระบี่งักเล้งซัง มันยิ่งปราศจากข้อกริ่งเกรง ยามนี้ได้ยินงักปุกคุ้งสองพ่อลูกคุยเขื่องอักโข ต้องครุ่นคิดขึ้น

'ไม่ทราบท่านเรียนรู้ท่าไม้ตายที่สาบสูญจากการถ่ายทอดของห้าสำนักกระบี่ได้อย่างไร ก็อวดโอ่ลำพอง หากว่าท่านประมือกับเรา พลันใช้ออกมากลับสามารถขู่ขวัญผู้คน พานเดินหมากผิดไปแต้มหนึ่ง ให้บุตรีท่านใช้ก่อน เราเมื่อมีการตระเตรียมตัว ยังมีประโยชน์ใด?'

หวนนึกถึงคนผู้นี้เจ้าอุบายความคิด หากไม่โค่นงักปุกคุ้งต่อหน้าเหล่าผู้กล้าจนโงหัวไม่ขึ้น ปล่อยให้คนผู้นี้อยู่ในสำนักห้าบรรพต

ต้องเป็นเภทภัยภายหลัง ดังนั้นกล่าวว่า

"งักเฮีย ผู้กล้าทั้งแผ่นดินเชิญท่านขึ้นเวทีแสดงฝีมือ ไฉนไม่ให้เกียรติแก่ผู้คน?"

งักปุกคุ้งค่อยกล่าวว่า

"จ้อเฮียกล่าวเช่นนี้ เราเคารพมิสู้ทำตามคำสั่ง"

พลางเดินขึ้นบันไดไปทีละก้าว เหล่าผู้กล้าเห็นมีเรื่องสนุกสนานให้ชมดูถึงกับปรบมือดังสนั่นหวั่นไหว

งักปุกคุ้งประสานมือกล่าวว่า

"จ้อเฮีย วันนี้เราท่านนับเป็นคนร่วมสำนักเดียวกัน พวกเราประลองซ้อมมือจี้ถึงก็หยุดยั้ง เป็นอย่างไร?"

จ้อแนเชี้ยงกล่าวว่า

"ผู้น้องจะระมัดระวัง พยายามไม่ทำร้ายงักเฮียก็แล้วกัน"

งักปกคังยิ้มเล็กน้อย เหลียวหน้าไปยังเหล่าศิษย์ฮั้วซัว กล่าวว่า

"ศิษย์สำนักฮั้วซัวรับฟังไว้ เรากับจ้อซือเฮียประลองซ้อมมือไม่มีความแค้นต่อกัน หากว่าจ้อซือเฮียพลั้งมือฆ่าเรา หรือว่าทำร้ายเราบาดเจ็บก็เป็นผลจากการต่อสู้ติดพันยากแก่การควบคุมรั้งยั้งทั้งหมดอย่าได้ผูกใจอาฆาตจ้อซือแป๊ะ ยิ่งอย่าได้รังควานล้างแค้นต่อสำนักซงซัว ทำลายความสามัคคีของสำนักห้าบรรพตเรา"

งักเล้งซังและพวกรับคำ จ้อแนเชี้ยงพอฟัง กลับรู้สึกเหนือความคาดหมาย กล่าวว่า

"งักเฮียคำนึงถึงความสามัคคีของสำนักเรา นับว่าประเสริฐยิ่ง"

งักปุกคุ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"ห้าสำนักเรารวมเป็นสำนักเดียว เป็นเรื่องลำบากแสนเข็ญ หากว่าการประลองกระบี่ของพวกเรา กระทบกระเทือนถึงความสมัครสมานสามัคคีเป็นเหตุให้ศิษย์สำนักห้าบรรพตเกิดกรณีพิพาท เท่ากับ

ขัดเจตนารมณ์ของการรวมสำนักแล้ว"

จ้อแนเชี้ยงรับคำ ในใจครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้บังเกิดจิตขลาดเขลา เราสามารถฉกฉวยโอกาสสยบในคราเดียว'

ยอดฝีมือประลองยุทธ์ นอกจากพึ่งพากำลังภายในและกระบวนท่าภายนอก ความเข้มแข็งและเสื่อมโทรมของจิตใจ จะเป็นการตัดสินผลแพ้ชนะ จ้อแนเชี้ยงเห็นงักปุกคุ้งแสดงความขลาดเขลาต้องลอบยินดีชักกระบี่ออกมาดังเช้ง

การชักกระบี่จากฝักครั้งนี้ บังเกิดเสียงสะท้านทั่วหุบเขา ที่แท้มันลอบโคจรพลังขณะดึงกระบี่จากฝัก คมกระบี่เกิดการเสียดสีกับฝักด้านใน บังเกิดเสียงสะท้านแก้วหู คนไม่ทราบความนัยล้วนตื่นตระหนก เหล่าศิษย์ซงซัวก็โห่ร้องออกมาอีกครา

งักปกคังปลดกระบี่พร้อมฝักจากข้างเอว วางไว้ที่มุมแท่นสักการะฟ้า ค่อยดึงกระบี่ออกมาช้าๆ เพียงดูจากท่วงท่าชักกระบี่ของทั้งสอง การประลองกระบี่ครั้งนี้ นับว่าพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูง แทบไม่ต้องประลองกันแล้ว

เหล็งฮู้ชงถูกกระบี่ปักใส่หัวไหล่ด้านหลัง ทะลุออกทางทรวงอก รับบาดเจ็บสาหัส เอี่ยงเอี้ยงเห็นชัดตา ยามร้อนรุ่มใจ ไม่คำนึงถึงการปกปิดศักดิ์ศรีถลันไปถอนกระบี่ โอบอุ้มคนขึ้นมา

เหล่าศิษย์เห็งซัวก็ห้อมล้อมเข้ามา งี้ฮั้วล้วงยาเม็ดดีหมีเมฆขาวเทออกมาห้าเม็ดส่งเข้าปากเหล็งฮู้ชง เอี่ยงเอี้ยงชิงจี้จุดรอบปากแผลทั้งหน้าหลังของเขา ห้ามไม่ให้โลหิตฉีดพุ่ง งี้เช็งและแต้งักพอกทากาวฟ้าหอมต่อเชื่อมกับปากแผลของเขา เห็นเจ้าสำนักรับบาดเจ็บ เหล่าศิษย์ไหนเลยหวงแหนตัวยากลับพอกยาหนาเตอะอยู่บนปากแผล

เหล็งฮู้ชงแม้รับบาดเจ็บสาหัส ยังมีสติแจ่มใส เห็นเอี่ยงเอี้ยง

และเหล่าศิษย์เห็งซัวร้อนรุ่มกังวล พลันบังเกิดความเสียใจครุ่นคิดขึ้น

'เพราะต้องการหลอกให้เซี่ยวซือม่วยยิ้มออกมา กลับเป็นเหตุให้เอี่ยงเอี้ยงและเหล่าศิษย์เห็งซัวหวาดหวั่นกังวลปานนี้'

ดังนั้นฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ทราบเพราะเหตุใด เราไม่ทันระวัง กลับถูก...กลับถูกกระบี่แทงทำร้ายไม่...ไม่เป็นไรหรอก"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"อย่าได้ส่งเสียง"

นางแม้พยายามดัดสุ้มเสียง แต่ยังไม่อาจปกปิดสำเนียงของสตรีได้ เหล่าศิษย์เห็งซัวรับฟังจนงงงันวูบ

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ให้...ให้เราดู..."

งเชงรับคำ ฉุดดึงซือม่วยทับดบงอยู่เบื้องหน้าเหล็งฮู้ชงสองคนออกไป ให้เขาชมดูการประลองระหว่างงักเล้งซังกับจ้อแนเซี้ยง หลังจากนั้นงักเล้งซังใช้เพลงกระบี่ซงซัวจ้อแนเซี้ยงกระแทกกระบี่ของนางหักสะบั้น ต่อมาจ้อแนเซี้ยงท้าทายงักปุกคุ้งขึ้นสู่แท่นสักการะฟ้า เหล็งฮู้ชงล้วนเห็นอย่างเลอะเลือน

งักปุกคุ้งจ่อกระบี่ชี้เฉียงลงสู่พื้น หันกายไปอย่างยิ้มแย้ม ห่างจากจ้อแนเซี้ยงประมาณสองวา พริบตานั้นเหล่าผู้กล้ากั้นลมหายใจชมดูบนยอดเขาซงซัวเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง เหล็งฮู้ชงกลับได้ยินเสียงสวดอย่างแผ่วเบาดังว่า

"สรรพสิ่งสำสัตว์นับหมื่นแสนตกทุกข์ได้ยาก เมื่อสดับเสียงพระโพธิสัตว์ล้วนได้รับการปลดเปลื้อง ต่อให้ตกอยู่ในกองไฟ ถูกสัตว์ร้ายรายล้อม ก็จะแคล้วคลาดจากอันตราย..."

เหล็งฮู้ชงได้ยินเสียงสวดเต็มไปด้วยศรัทธาจิต ทราบว่างี้นิ้ม

กำลังสวดวิงวอนพระโพธิสัตว์ขอให้ขจัดปัดเป่าความเจ็บปวดรวดร้าวให้กับตน ก่อนนี้ที่ชานเมืองฮ่วงซัว งี้นิ้มก็เคยท่องสวดมนต์ให้กับตน ยามนี้เขาไม่ได้เบือนหน้ามอง แต่ภาพใบหน้าอันนุ่มนวลของงี้นิ้มผุดขึ้นในห้วงสมอง บังเกิดความอบอุ่นซึ้งใจครุ่นคิดขึ้น

'ไม่เพียงเอี่ยงเอี้ยง แม้แต่งี้นิ้มซือม่วยก็เห็นชีวิตของเราสำคัญกว่าตัวเอง ต่อให้เราร่างแหลกลาญเป็นผุยผง ก็ยากตอบแทนน้ำใจของพวกนางได้'

จ้อแนเชี้ยงเห็นงักปุกคุ้งขวางกระบี่อยู่เหนือออก มือซ้ายประกบนิ้วทำท่าคล้ายจับพู่กันเขียนหนังสือ ทราบว่านี่เป็นกระบวนท่าในเพลงกระบี่ฮั้วซัว นามซีเกี่ยมหวยอิ้ว *(กวีกระบี่พบสหาย)* หมายความว่า บัณฑิตคบสหาย แต่งกวีต่อประโยค ผู้ฝึกวิชาบู๊คบสหายประลองซ้อมมือกัน กระบวนท่านี้แสดงว่าไม่เคียดขึ้งอาฆาตต่อค่ต่อสั เพียงประลองกระบี่พิสูจน์ผลแพ้ชนะ อย่าให้หักหาญผลาญชีวิตกัน

จ้อแนเชี้ยงเผยอยิ้มที่มุมปาก กล่าวคำ "*ไม่ต้องเกรงใจ*" ในใจครุ่นคิดขึ้น

'งักปุกคุ้งฉายากระบี่วิญญูชน ดูท่าเป็นวิญญูชนจอมปลอมมากกว่า มันไม่แสดงความเป็นศัตรูต่อเรา ไม่แน่ว่าเป็นกุศลจิต หากแต่หนึ่งนั้นนึกกลัวเกรงในใจ สองต้องการให้เรานึกประมาท จะได้จู่โจมสังหารโดยที่เราไม่ทันตั้งตัว'

ดังนั้นแยกมือซ้ายออก กระบี่มือขวาวาดไปทางขวา ใช้ออกด้วยกระบวนท่าในเพลงกระบี่ซงซัว นาม**ไคมิ้งเกี่ยงซัว** *(เปิดประตูพบภูเขา)* หมายความว่าจะลงมือก็ลงมือ ไม่ต้องเสแสร้งทำท่า ทั้งแดกดันว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นวิญญูชนจอมปลอม

งักปุกคุ้งสูดลมหายใจคำหนึ่ง ใช้กระบี่คีบหน้า ปลายกระบี่สั่น

พลิ้วไม่หยุดยั้งใช้ถึงกลางคัน เปลี่ยนเป็นตวัดขึ้นไป เป็นกระบวนท่าในเพลงกระบี่ฮั้วซัว **นามแชซัวอิ่งอั้ง** *(เขาเขียวแลเลือนลับ)*

จ้อแนเซี้ยงยกกระบี่ฟาดฟันลง ราวกับจะผ่าฟ้าแยกศิลา ผู้กล้าที่ชมดูอยู่ด้านข้างอุทานดังเอ๊ะออกมาที่แท้จ้อแนเซี้ยงดัดแปลงเพลงหมัดมวยเป็นกระบี่กระบวนท่า**ต๊กเพ็กฮั้วซัว** *(ฟาดทลายฮั้วซัว)* นี้ธรรมดาสามัญยิ่ง ผู้ที่เคยฝึกเพลงหมัดมวย ล้วนรู้จักดี

รอบร้อยปีนี้ ห้าสำนักกระบี่สมัครสามัคคีกัน ในเพลงกระบี่ซงซัวอย่าว่าแต่ไม่มีกระบวนท่านี้ มาตรว่ามีอยู่ แต่ติดขัดที่มีชื่อของฮั้วซัวสมควรทอดทิ้ง ไม่ใช่จ้อแนเซี้ยงกลับจงใจดัดแปลงเป็นท่ากระบี่เพื่อกระตุ้นโทสะงักปุกคุ้ง

งักปุกคุ้งถลันหลบเลี่ยง แทงเฉียงๆ หนึ่งกระบี่ ตีโต้ไปด้วยท่า**โก้วแป๊ะชิมชิม** *(ต้นแป๊ะรกครึ้ม)* จ้อแนเซี้ยงเห็นอีกฝ่ายหนึ่งตั้งรับ ไม่คิดเผด็จศึกเพียงหวังไม่เพลี่ยงพล้ำ นับเป็นกลยุทธ์สัสีกอย่างยาวนาน กับความหมายของท่าเปิดประตูพบภูเขา และท่าฟาดทลายฮั้วซัว หามีโทสะอันใดไม่ นับว่าคนผู้นี้เป็นศัตรูเข้มแข็งอย่างแท้จริง ไม่ควรใช้ท่าเพลงวุ่นวาย ดังนั้นฟันกระบี่จากซ้ายไปขวา ใช้ออกด้วยเพลงกระบี่อันเที่ยงแท้ของซงซัว **นามเทียนงั่วเง็กเล้ง** *(มังกรหยกเหนือฟ้า)*

เหล่าศิษย์ซงซัวล้วนเคยฝึกกระบวนท่านี้ แต่ไม่มีผู้ใดสามารถใช้อย่างโอ่อ่าอาจหาญเช่นนี้ เห็นกระบี่จ้อแนเซี้ยงพาดขวางกลางอากาศตัวกระบี่คล้ายตรงคล้ายคดงอดั่งราวกับเป็นวัตถุมีชีวิต ต้องโห่ร้องชมเชยออกมา

ผู้กล้าสำนักอื่นมาถึงภูเขาซงซัว เห็นเหล่าศิษย์ซงซัวบ้างรัวม้าล่อบ้างจุดประทัดไม่ว่าจ้อแนเซี้ยงกล่าวว่ากระไร เป็นต้องปรบมือชมเชย ส่งเสียงสนับสนุน ในใจอดนึกรังเกียจมิได้ แต่ยามนี้ได้ยินเหล่าศิษย์ซงซัวโห่ร้องชมเชย กลับรู้สึกชอบด้วยเหตุผล แม้แต่ตัวเองยังนึก

ชมเชยในใจ จ้อแนเชี้ยงใช้ท่ามังกรหยกเหนือฟ้า ทำให้กระบี่ตายเล่มหนึ่งคล้ายมังกรมีชีวิต ยอดฝีมือสำนักไท้ซัว ฮ่วงซัวทั้งหลายเห็นดังนั้นต้องครุ่นคิดในใจ

'ยังดีที่ผู้ที่เผชิญหน้ากับจ้อแนเชี้ยงบนแท่นสักการะฟ้าในตอนนี้เป็นงักปุกคุ้งหาใช่เราไม่'

เห็นจ้อแนเชี้ยงกับงักปุกคุ้งใช้เพลงกระบี่ของสำนักเข้าหาญหักเพลงกระบี่ซงซัวหนักแน่นเข้มแข็ง คล้ายทัพม้าควรทะยาน ดั่งหอกยาวโถมทะลวง เพลงกระบี่ฮั้วซัวแคล่วคล่องปราดเปรียว คล้ายนางแอ่นบินเคียงคู่ในดงหลิวคราววสันตฤดู บัดเดี๋ยวสูงบัดเดี๋ยวต่ำเหินหวนตามใจปรารถนา

ยามกะทันหันงักปุกคุ้งไม่ปรากฏลางแพ้ แต่บนแท่นสักการะฟ้าปกคลุมด้วยเพลงกระบี่ เพลงกระบี่ซงซัวชิงเป็นฝ่ายรุกเสียแปดส่วน งักปกคังเอาแต่หลบหลีกสัฉาบฉวย มาตรว่ามีเพลงกระบี่พิสดาร แต่เพียงยึดถือความแคล่วคล่องจะอย่างไร สู้เพลงกระบี่ซงซัวที่โอ่อ่าผ่าเผยไม่ได้

ทั้งสองเป็นปรมาจารย์วิชาบู๊ เมื่อประลองกระบี่ ย่อมไม่เดินตามแนวทางทั่วไป จ้อแนเชี้ยงผสมผสานเพลงกระบี่ซงซัวทั้งสิบเจ็ดชุดใช้ออก งักปุกคุ้งใช้เพลงกระบี่น้อยกว่า แต่เพลงกระบี่ซงซัวฮั้วซัวมีปมเด่นที่พลิกแพลงซับซ้อน ใช้กระบวนท่าโดยไม่ขาดตอน หักล้างกันยี่สิบกว่ากระบวนท่า จ้อแนเชี้ยงพลันชูกระบี่มือขวา ฟาดฝ่ามือซ้ายออก

ฝ่ามือนี้ครอบคลุมจุดสำคัญที่ร่างท่อนบนฝ่ายตรงข้ามสามสิบหกแห่ง งักปุกคุ้งหากถลันหลบ ก็ต้องถูกเพลงกระบี่ทำร้าย เห็นใบหน้างักปุกคุ้งปรากฏแววสีม่วงวูบขึ้น ผลักมือซ้ายเข้าปะทะ เสียงฉาดเมื่อฝ่ามือทั้งสองปะทะกัน

งักปุกคุ้งพลิ้วถอยไป จ้อแนเชี้ยงกลับยืนหยัดกับที่ไม่เคลื่อนไหว

งักปุกคุ้งร้องถามว่า

"เพลงฝ่ามือนี้เป็นวิชาฝีมือสำนักซงซัวหรือ?"

เหล็งฮู้ชงเห็นทั้งสองปะทะฝ่ามือ ต้องอุทานออกมา ทราบว่าพลังเย็นของจ้อแนเชี้ยงร้ายกาจยิ่งกว่า ด้วยพลังการฝึกปรือของยิ่มอั้วเกี้ยหลังจากถูกฟาดใส่ตอนกำเริบยังล่อแหลมอันตรายยิ่ง พวกตนทั้งสี่ถูกความเย็นแทรกซึม กลายเป็นมนุษย์หิมะ คราครั้งนี้งักปุกคุ้งหากปะทะฝ่ามือต่อไป แม้ไม่ถึงกับตัวแข็งทื่อกับที่ ก็ต้องทนทานรับไม่ได้

จ้อแนเชี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นเพลงฝ่ามือที่เราบัญญัติขึ้นเอง วันหน้าจะเลือกถ่ายทอดแก่ศิษย์สำนักห้าบรรพต"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ อย่างนั้นต้องขอรับการสอนสั่งจากจ้อเฮียอีกหลายกระบวนท่า"

จ้อแนเชี้ยงกล่าวคำ *"ประเสริฐ"* ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ลมปราณเมฆม่วงของมันกลับยอดเยี่ยมยิ่ง หลังจากรับฝ่ามือน้ำแข็งเย็นของเรา สุ้มเสียงยังไม่สั่นสะท้าน'

ดังนั้นร่ายรำกระบี่แทงใส่งักปุกคุ้ง งักปุกคุ้งตวัดกระบี่ปิดป้องหลายกระบวนท่าให้หลัง บังเกิดเสียงฉาดคราหนึ่ง ฝ่ามือทั้งสองข้างปะทะกันอีกครา

งักปุกคุ้งควงกระบี่ ฟันใส่หว่างเอวจ้อแนเชี้ยง จ้อแนเชี้ยงยกกระบี่ปัดป่ายมือซ้ายเกร็งกำลังภายใน ฟาดใส่กลางหลังของเขา

ฝ่ามือนี้ฟาดจากเบื้องบน แฝงพลังรุนแรง งักปุกคุ้งหมุนตัวดันมือซ้ายขึ้นปะทะ เสียงฉาดเมื่อปะทะฝ่ามือเป็นคำรบสาม งักปุกคุ้งย่อตัวพลิ้วผละออกไป

จ้อแนเชี้ยงรู้สึกปวดแปลบที่ใจกลางฝ่ามือซ้าย พอยกมือขึ้น

เห็นใจกลางฝ่ามือถูกแทงเป็นรูเล็กๆ ปรากฏโลหิตสีดำไหลซึมออกมา ถึงกับทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาลแผดด่าว่า

"โจรโฉดไร้ยางอายนัก"

หวนนึกถึงงักปุกคุ้งซ่อนเข็มในฝ่ามือแทงถูกใจกลางฝ่ามือตนเองคราหนึ่ง โลหิตที่ไหลซึมออกมาเมื่อเป็นสีดำ บนเข็มย่อมฉาบพิษร้ายแรง คิดไม่ถึงคนผู้นี้ฉายากระบี่วิญญูชน กลับมีการกระทำต่ำช้าปานนี้ ยามนั้นสูดลมหายใจคำหนึ่ง จี้นิ้วข้างขวาใส่ไหล่ซ้ายตนเองสามครามิให้เลือดพิษไหลเวียนขึ้นมา ในใจครุ่นคิดขึ้น

'เข็มพิษเพียงนี้ ไหนเลยทำอย่างไรเราได้ เพียงแต่ตอนนี้ต้องเร่งเผด็จศึกไม่อาจเสียเวลาอีกต่อไป'

ดังนั้นใช้กระบี่ดุจพายุฝนจู่โจมโหมใส่ งักปุกคุ้งสะบัดกระบี่ตีโต้ ท่ากระบี่ก็เปลี่ยนเป็นเผ็ดร้อนดุร้าย

ยามนั้น ม่านพลบค่ำเลือนราง คนบนแท่นสักการะฟ้าทั้งสองไม่ได้ประลองกระบี่พิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูง หากแต่หักหาญผลาญชีวิตกัน เจ้าอาวาสปึงเจ่งต้องกล่าวว่า

"สาธุ เหตุใดปรากฏรังสีการฆ่าฟันเพิ่มขึ้น?"

หลายสิบกระบวนท่าพอพันผ่าน จ้อแนเชี้ยงเห็นฝ่ายตรงข้ามปิดป้องอย่างรัดกุม กริ่งเกรงพิษบนฝ่ามือลุกลามขึ้นมา พลังกระบี่ยิ่งมายิ่งรุนแรงงักปุกคุ้งหลบซ้ายเลี่ยงขวา คล้ายต้านไม่อยู่ แต่แล้วเพลงกระบี่แปรเปลี่ยนไปคมกระบี่ยืดหดแปลบปลาบใช้ออกด้วยกระบวนท่าประหลาดล้ำ

เหล่าผู้กล้าที่เบื้องล่างตื่นเต้นสงสัยยิ่ง พากันสอบถามว่าเป็นเพลงกระบี่ใด แต่ไม่มีผู้ใดตอบได้

เหล็งฮู้ชงเอนร่างพิงเอี่ยงเอี้ยง พลันเห็นเพลงกระบี่ของซือแป๋ทั้งรวดเร็วทั้งพิสดาร ผิดแผกแตกต่างจากเพลงกระบี่ฮั้วซัว

สร้างความสงสัยใจยิ่งชั่วพริบตาเพลงกระบี่จ้อแนเซี้ยงก็แปรเปลี่ยนไปกลับคล้ายกับแนวทางกระบี่ของซือแป้

ทั้งสองรุกรับหลบหลีก ผสานสอดคล้องกันอย่างกลมกลืน คลับคล้ายซือเฮียตี๋ร่วมสำนักฝึกเพลงกระบี่ชุดเดียวกัน ยามนี้กำลังซ้อมมือประกระบวนท่าก็มิปาน ยี่สิบกว่ากระบวนท่าพอพ้นผ่าน จ้อแนเซี้ยงบุกรุกคุกคาม งักปุกคุ้งถอยร่นไม่หยุดยั้ง เหล็งฮู้ชงจัดเจนในการค้นหาจุดอ่อนในเพลงกระบี่ของผู้อื่น เห็นท่ากระบี่ของซือแป้ยิ่งมายิ่งเผยช่องโหว่ สถานการณ์ยิ่งมายิ่งเลวร้าย สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง

เห็นจ้อแนเซี้ยงกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ เหล่าศิษย์ซงซัวพากันโห่ร้องหนุนเนื่อง จ้อแนเซี้ยงใช้กระบี่แล้วกระบี่เล่า เห็นเพลงกระบี่ฝ่ายตรงข้ามสับสนวุ่นวายภายในสิบกระบวนท่าต้องกระแทกอาวุธของเขาหลุดจากมือ ต้องลอบลิงโลดยินดี เร่งเร้าพลังกระบี่ตลอดเวลา

จริงดังคาดหมาย จ้อแนเซี้ยงกวาดกระบี่ฟันขวาง งักปกคังยกกระบี่ต้าน พลังมืออ่อนด้อยยิ่ง จ้อแนเซี้ยงควงกระบี่ตวัดขึ้น งักปุกคุ้งไม่อาจกุมกระบี่มั่น กระบี่ปลิวกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า เหล่าศิษย์ซงซัวถึงกับโห่ร้องแทบถล่มทลาย

ทันใด งักปุกคุ้งสะอึกเข้าหาด้วยมือเปล่า สองมือจี้ฝาดตะปบคว้าจู่โจมอย่างเกรี้ยวกราด เขามีท่าร่างพลิกพลิ้วดุจภูตพราย บัดเดี๋ยวซ้าย บัดเดี๋ยวขวา ลงมือด้วยความรวดเร็วสุดเปรียบปาน

จ้อแนเซี้ยงตื่นตระหนกยิ่ง ร้องคำ *"นี่...นี่"* กวัดแกว่งกระบี่ปิดป้องงักปุกคุ้งปล่อยให้กระบี่ร่วงหล่นลงมาปักอยู่บนแท่นสักการะฟ้าหาได้แยแสสนใจไม่

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวเบาๆ ว่า

"ตังฮึงปุกป่าย"

เหล็งฮู้ชงคาดคิดดุจเดียวกัน ที่ซือแป้ใช้ออกตอนนี้ เป็นวิชา

ฝีมือที่ดังฮึงปุกป่ายถือเข็มปักดอกไม้จู่โจมต่อพวกตนทั้งสี่ ยามตื่นตระหนกลืมอาการบาดเจ็บ ผุดลุกขึ้นยืน ที่ด้านข้างปรากฏมือน้อยๆ ข้างหนึ่งยื่นมารองรับที่ซอกแขนของเขา เขายังไม่รู้สึกตัว

ยามนั้นบนยอดเขาซงซัวมีสายตาหลายพันคู่ มีเพียงคู่เดียวที่ไม่ได้ชมดูการต่อสู้ระหว่างงักปุกคุ้งกับจ้อแนเซี้ยง นางคืองี้นิ้มนั่นเอง นับแต่ต้นจนถึงบัดนี้สายตาของงี้นิ้มไม่คลาดคลาจากร่างเหล็งฮู้ชงมาก่อน

พลันได้ยินจ้อแนเซี้ยงส่งเสียงร้องคำหนึ่ง งักปุกคุ้งพุ่งถอยออกไปยืนอยู่ที่มุมแท่นสักการะฟ้าด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ ห่างจากริมแท่นไม่ถึงหนึ่งเชียะ ส่ายร่างโงนเงน ราวกับจะร่วงหล่นลงไป

จ้อแนเซี้ยงมือขวาร่ายรำกระบี่ ยิ่งใช้ยิ่งเร่าร้อน ล้วนแล้วแต่เป็นเพลงกระบี่ซงซัว คุ้มครองจุดสำคัญที่ซ้ายขวาหน้าหลังของตนเองไว้ ทุกกระบี่บังเกิดเสียงลมหวีดหวือ ผู้คนโห่ร้องชมเชยออกมา

ชั่วครู่ให้หลัง จ้อแนเซี้ยงเอาแต่ร่ายรำกระบี่ ไม่ได้จู่โจมใส่งักปุกคุ้ง สภาพการณ์คล้ายไม่ถูกต้อง การใช้กระบี่เช่นนี้ คล้ายเป็นการฝึกซ้อมฝีมือ ไหนเลยเป็นการจัดการกับศัตรูเข้มแข็ง

พลันเห็นจ้อแนเซี้ยงเสือกแทงกระบี่ออก หยุดค้างอยู่กลางอากาศไม่รั้งกลับไปเอียงศีรษะเล็กน้อย คล้ายเงี่ยหูฟังอันใด เห็นสองตามันปรากฏคราบโลหิตเล็กเรียวไหลออกมาสองสาย ผ่านข้างแก้มห้อยย้อยที่ปลายคาง ในกล่มคนมีคนกล่าวว่า

"มันตาบอดแล้ว"

สุ้มเสียงนี้ไม่ดังเท่าใด จ้อแนเซี้ยงกลับบันดาลโทสะ ร้องว่า

"เราไม่บอด โจรสุนัขใดว่าเราตาบอด งักปุกคุ้งเจ้าโจรโฉดหากเก่งกล้าก็เข้ามาสู้กับเราอีกสามร้อยเพลง"

มันยิ่งร้องยิ่งดัง สุ้มเสียงเต็มไปด้วยความเดือดดาลปวดร้าวและสิ้นหวัง คล้ายสัตว์ร้ายรับบาดเจ็บขู่คำรามก่อนตาย งักปุกคุ้งยืน

อยู่ที่มุมแท่นศิลา เพียงยิ้มแย้มไม่ตอบคำ

ทุกผู้คนล้วนดูออกว่า จ้อแนเซี้ยงถูกงักปุกคุ้งทิ่มแทงดวงตาบอดไป สร้างความตื่นตระหนกยิ่ง มีแต่เหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงที่ไม่ตื่นเต้นสงสัยต่อผลการต่อสู้นี้แต่อย่างไร

งักปุกคุ้งหลังจากที่กระบี่หลุดจากมือ กระบวนท่าที่ใช้ละม้ายคล้ายกับตังฮึงปุกป่าย วันที่อยู่บนผาไม้ดำ ยิ่มอั้วเกี้ย เหล็งฮู้ชง เฮี่ยงมุ่งเทียน และเซียงกัวฮุ้น ทั้งสี่กลุ้มจู่โจมตังฮึงปุกป่ายยังสู้ไม่ได้ จวบกระทั่งเอี่ยงเอี้ยงมุ่งเป้าหมายไปยังเอี้ยเน้ยเต้ง ท่าร่างของงักปุกคุ้งไม่รวดเร็วเท่าตังฮึงปุกป่าย แต่หากสู้กันตัวต่อตัวจ้อแนเซี้ยงต้องพ่ายแพ้แน่นอน จริงดังคาดหมาย ต่อสู้ไม่นาน จ้อแนเซี้ยงก็ถูกแทงตาบอดไป

เหล็งฮู้ชงเห็นซือแป๋ได้ชัย ในใจปราศจากความปีติยินดี กลับบังเกิดความกลัวอย่างบอกไม่ถูก งักปุกคุ้งนิสัยอ่อนโยน ปฏิบัติต่อตนดังลูกหลาน ตนเองเคารพรักซือแป๋มากกว่ายำเกรง ต่อมาซือแป๋ขับตนออกจากสำนัก ตนเองสำนึกตัวว่ามีความผิดสาสม เพียงหวังซือแป๋ซือบ้อยกโทษให้ ไม่มีความคิดเคียดชิ้งแม้แต่น้อย

แต่ยามนี้เห็นซือแป๋ยืนอยู่ข้างแท่นสักการะฟ้า แขนเสื้อพัดพลิ้วปลิวไสว ไม่ทราบเพราะเหตุใดในใจเหล็งฮู้ชงกลับบังเกิดความรังเกียจเดียดฉันท์อย่างรุนแรง อาจบางทีวิชาฝีมือที่งักปุกคุ้งใช้ออกทำให้เขาหวนนึกถึงตังฮึงปุกป่ายที่พิกลพิการ อาจบางทีเขาเห็นว่าซือแป๋ได้ชัยโดยขาดความเปิดเผย หลังจากยืนตะลึงลาน ชั่วขณะพลันปวดแปลบที่ปากแผลกระทั่งนั่งลงอย่างท้อแท้

เอี่ยงเอี้ยงและงี้นิ้มพากันยื่นมือประคอง ถามโดยพร้อมเพรียงว่า

"เป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ไม่...ไม่มีใด"

ได้ยินจ้อแนเซี้ยงร่ำร้องอีกว่า

"งักปุกคุ้งเจ้าโจรโฉด หากเก่งกล้าก็เข้ามาพิสูจน์ความเป็นตาย หลบๆ ซ่อนๆ อันใด เจ้า...เจ้าเข้ามา"

ทึงเอ็งงักแห่งซงซัวสั่งว่า

"พวกเจ้าไปประคองซือแป๋ลงมา"

ศิษย์ซงซัวนามซือเต็งตั๊กและเต็กซิวรับคำ ลอยตัวขึ้นสู่แท่นศิลากล่าวว่า

"ซือแป๋ พวกเราลงไปเถอะ"

จ้อแนเซี้ยงร้องว่า

"งักปุกคุ้ง เจ้าไม่กล้าเข้ามาหรือ?"

ซือเต็งตั๊กยื่นมือประคอง กล่าวคำ *"ซือ..."* พลันปรากฏประกายเย็นเยียบวูบขึ้น จ้อแนเซี้ยงฟันกระบี่ใส่ไหล่ซ้ายซือเต็งตั๊ก พาดเฉียงถึงซายโครงด้านขวา จากนั้นประกายกระบี่พอกวาดผ่าน เต็กซิวก็ถูกฟันหว่างเอวขาดเป็นสองท่อน

สองกระบี่นี้เกรี้ยวกราดรุนแรงสุดเปรียบปาน เห็นประกายกระบี่วูบขึ้นดุจสายฟ้า ศิษย์ซงซัวทั้งสองก็ถูกฟันร่างขาดเป็นสี่ท่อน เหล่าผู้กล้าที่เบื้องล่างต้องอุทานด้วยความตระหนกออกมา

งักปุกคุ้งเดินช้าๆ ถึงกลางแท่นสักการะฟ้า กล่าวว่า

"จ้อเฮีย ท่านกลับกลายพิการ เราไม่ถือสาหาความท่าน จนบัดนี้ท่านยังคิดช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพตกับเราหรือ?"

จ้อแนเซี้ยงยกกระบี่ช้าๆ จ่อปลายกระบี่กับทรวงอกของเขา งักปุกคุ้งมือเปล่าไร้อาวุธ กระบี่ของเขาหลังจากร่วงหลนลงมา ก็ปักกับแท่นศิลา งักปุกคุ้งซุกสองมืออยู่ในแขนเสื้อ จับจ้องมองปลายกระบี่ที่อยู่ห่างจากทรวงอกสามเชียะ โลหิตที่ปลายกระบี่หยดหยาดทีละหยด

บังเกิดเสียงติ๊กติ๊กเบาๆ

แขนเสื้อข้างขวาของจ้อแนเซี้ยงเบ่งพองขึ้น คล้ายใบเรือที่กินลมเต็มที่ แขนเสื้อข้างซ้ายตกห้อยลง แสดงว่ามันทุ่มเทพลังฝีมือทั่วร่างใส่แขนขวา แขนเสื้อถูกลมอัดเบ่งพองขึ้น กระบี่นี้พอจู่โจมออก ย่อมต้องเกรี้ยวกราดปานอสนีบาตฟาดทลาย

ทันใด เงาสีขาวถลันวูบ งักปุกคุ้งถอยปราดไปวาเศษ จากนั้นกลับคืนสู่ที่เดิมอากัปกิริยาหนึ่งถอยหนึ่งคืบหน้า เทียบเท่ากับคนผู้หนึ่งกะพริบตาครั้งเดียว ทุกผู้คนเห็นเช่นนั้น ทราบว่าไม่ว่าจ้อแนเซี้ยงจู่โจมด้วยความเกรี้ยวกราดปานใด ยากที่จะกระทบถูกตัวงักปุกคุ้งได้

จ้อแนเซี้ยงบังเกิดความคิดประดัง กระบี่นี้หากไม่สามารถแทงถูกทรวงอกงักปุกคุ้ง ขอเพียงงักปุกคุ้งถลันหลบได้ ตนเองเมื่อตาบอดได้แต่ถูกเชือดเฉือนฝ่ายเดียว หวนนึกถึงตนเองทุ่มเทความเพียรพยายามวางแผนรวมห้าสำนัก คิดไม่ถึงล้มเหลวในวินาทีสุดท้าย กลับถูกลอบทำร้าย ยามพลุ่งพล่านดาลใจต้องอ้าปากกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

งักปุกคุ้งเบี่ยงตัวเล็กน้อย หลบไปด้านข้างแต่แรก ใบหน้าอดปรากฏรอยยิ้มขึ้นมิได้ จ้อแนเซี้ยงขยับมือขวา กระบี่หักกลางกลายเป็นสองท่อน จากนั้นโยนกระบี่หักทิ้ง แหงนหน้าหัวร่อฮาฮา เสียงหัวร่อถ่ายทอดไปไกล บังเกิดเสียงสะท้อนสะท้าน ในเสียงหัวร่อยาวนาน มันหันกายก้าวลงจากแท่นสักการะฟ้า เมื่อถึงริมแท่นเท้าซ้ายเหยียบถูกอากาศธาตุ มันเตรียมตัวก่อน ตวัดเท้าขวาเตะออก ลอยตัวลงจากแท่นศิลา

ศิษย์ซงซัวหลายคนสะอึกเข้ามา ร้องว่า

“ซือแป๋ พวกเราลงมือโดยพร้อมเพรียง สับคนของสำนักฮั้วซัวให้แหลกเละ”

จ้อแนเซี้ยงกล่าวเสียงกังวานว่า

"ลูกผู้ชายรักษาสัจจะเมื่อบอกว่าเป็นการประลองกระบี่ชิงบัลลังก์ ต่างทุ่มเทวิชาฝีมือเข้าเอาชัย งักซิงแซมีฝีมือกล้าแข็งกว่าผู้แซ่จ้อทั้งหมดย่อมยกมันเป็นเจ้าสำนัก ไหนเลยตระบัดสัตย์ได้?"

ตอนแรกที่มันตาบอด ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล อดแผดด่ามิได้ ครั้นเมื่อระงับสติ ก็กลับคืนสู่ความเป็นปรมาจารย์สำนักหนึ่ง เหล่าผู้กล้าเห็นมันยกขึ้นวางลงได้ ล้วนบังเกิดความเลื่อมใส

คนของห้าสำนักกระบี่และผู้ที่มาชมดูความสนุกสนานย่อมมีคนคล้อยตามสถานการณ์อยู่ไม่น้อย พอฟังจ้อแนเชี้ยงกล่าวเช่นนี้ พลันโห่ร้องว่า

"งักซิงแซเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต งักซิงแซเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต"

เหล่าศิษย์ฮั้วซัวย่อมโห่ร้องดังเป็นพิเศษ แต่เหตุแปรเปลี่ยนนี้เหนือความคาดหมายเกินไป เหล่าศิษย์ฮั้วซัวยังไม่เชื่อว่าเป็นความจริง งักปุกคุ้งเดินถึงขอบริมของแท่นศิลา ประสานมือกล่าวว่า

"เรากับจ้อซือเฮียทดสอบฝีมือ ความจริงคิดจี้ถึงก็หยุดยั้ง แต่พลังฝีมือของจ้อซือเฮียสูงส่งเกินไป กระแทกกระบี่เราหลุดจากมือ ยามคับขันเราคิดป้องกันตัว จึงพลั้งมือไป กระทบกระเทือนถึงดวงตาจ้อซือเฮีย รู้สึกไม่สบายใจยิ่ง พวกเราย่อมต้องเสาะหาแพทย์เลิศล้ำทำการรักษาให้จ้อซือเฮีย"

ผู้คนเบื้องล่างพากันกล่าวว่า

"ดาบกระบี่ไร้นัยน์ตา ยากรับรองว่าจะไม่เกิดการบาดเจ็บ ท่านไม่เข่นฆ่าจนสิ้นซาก แสดงเห็นถึงเมตตาธรรม"

"ยังมีผู้ใดคิดเป็นเจ้าสำนัก ก็ขึ้นไปทดสอบฝีมือ"

"ผู้ใดเห็นว่ามีดวงตากระจ่างสุกใสเกินไป ก็ขึ้นไปขอให้งักซิงแซควักออกมา"

"งักชิงแซเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต งักชิงแซเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต"

งักปุกคุ้งรอจนเสียงคนสงบลง จึงกล่าว

"ท่านทั้งหลายเมื่อเมตตา เราก็ไม่กล้าปฏิเสธ สำนักห้าบรรพตเพิ่งก่อตั้ง ทุกเรื่องราวรอสะสาง เราได้แต่เป็นผู้ดูแลทั่วไป ภารกิจของสำนักฮ่วงซัวยังขอให้มกได้ชิงแซดูแล ภารกิจของเห็งซัวยังขอให้เหล็งฮู้ชงดูแล ภารกิจของไท้ซัวขอให้เง็กเค่งเง็กอิมเต้าเจี้ยงทั้งสอง และนักพรตเกี่ยงตื้อผู้เป็นศิษย์ของเทียนมึ้งเต้าเจี้ยงช่วยกันดูแล ภารกิจของซงซัว จ้อซือเฮียมองไม่เห็น ดูแลไม่ทั่วถึง..."

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย กวาดตาไปยังเหล่าศิษย์สำนักซงซัวกล่าวช้าๆ ว่า

"ในความเห็นของเรา ขอให้ทึงเอ็งงักทึงซือเฮีย เล็กแป๊ะเล็กซือเฮียช่วยเหลือจ้อซือเฮียอีกแรงหนึ่ง"

มือกระเรียนวิเศษเล็กแป๊ะรู้สึกเหนือความคาดหมาย กล่าวว่า

"นี่..."

ทึงเอ็งงักเป็นผู้ช่วยของจ้อแนเซี้ยงตลอดเวลา นั่นยังพอทำเนา แต่เมื่อครู่มือกระเรียนวิเศษพูดจาก้าวร้าวงักปุกคุ้ง มิคาดงักปุกคุ้งไม่ถือสาหาความแต่งตั้งให้มันร่วมดูแลกิจการของสำนักซงซัว

เหล่าศิษย์ซงซัวความจริงเจ็บแค้นที่จ้อแนเซี้ยงถกแทงตาบอดมีอยู่มากหลายที่คิดก่อกวนหาเรื่อง พอฟังว่างักปุกคุ้งมอบหมายให้ทึงเอ็งงัก มือกระเรียนวิเศษเล็กแป๊ะและจ้อแนเซี้ยงร่วมดูแลสำนักซงซัว ยังคงสภาพเดิมของสำนักซงซัวไว้ โดยที่งักปุกคุ้งไม่ก้าวก่าย เพลิงโทสะค่อยสงบลง

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"วันนี้ห้าสำนักกระบี่เรารวมสำนัก หากไม่ร่วมแรงร่วมใจ

การรวมสำนักมีแต่ชื่อ นับแต่นี้ทั้งหมดเป็นพี่น้องร่วมสำนัก ไม่แบ่งเขาแบ่งเรา เราไร้ปัญญาความสามารถจะดูแลสำนักเราชั่วคราว การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงนานัปการยังต้องหารือกับพี่น้องทั้งหลายโดยละเอียด ตอนนี้ค่ำมืดแล้ว ท่านทั้งหลายเหน็ดเหนื่อยตรากตรำ ขอเชิญไปพักผ่อนรับประทานอาหารที่สำนักซงซัว"

เหล่าผู้กล้าโห่ร้องด้วยความยินดี พากันลงจากหน้าผา งักปุกคุ้งลงจากแท่นศิลาเจ้าอาวาสปึงเจ่ง ซงฮือเต้าเจี้ยงและพวกต่างเข้ามาแสดงความยินดี

เจ้าอาวาสปึงเจ่งและซงฮือเต้าเจี้ยง ความจริงหวั่นวิตกว่าจ้อแนเชี้ยงเมื่อเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต ความทะเยอทะยานไม่สิ้นสุดคิดกลืนสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง เป็นภัยแก่บู๊ลิ้ม แต่งักปุกคุ้งเป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรมเมื่อขึ้นครองตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพตสามารถวางใจได้ ดังนั้นแสดงความยินดีด้วยความจริงใจ

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวเบาๆ ว่า

"งักซิงแซ ตอนนี้ในสำนักซงซัว เกรงว่ามีคนคิดร้ายต่อท่านงักซิงแซอยู่บนเขาซงซัว ควรระมัดระวังตัว เขาเสียวซิกฮงห่างจากที่นี้เพียงแค่เอื้อมสามารถติดต่อขอความช่วยเหลือได้"

งักปุกคุ้งประสานมือคารวะกล่าวว่า

"น้ำใจของได้ซือ ผู้แซ่งักจารึกซึ้งใจ"

เขาทักทายกับซงฮือเต้าเจี้ยงและหัวหน้าพรรคกระยาจกหลายคำ จากนั้นเดินถึงเบื้องหน้าเหล็งฮู้ชง ถามว่า

"ซงยี้ อาการบาดเจ็บของเจ้าไม่เป็นไรกระมัง?"

นับแต่เขาขับเหล็งฮู้ชงออกจากสำนักฮั้วซัว นี่เป็นครั้งแรกที่เรียกคำ *"ซงยี้"* อย่างอ่อนโยนเช่นนี้ เหล็งฮู้ชงกลับบังเกิดความประหวั่นพรั่นใจ กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ไม่...ไม่เป็นไร"

"เจ้าตามเราไปพักรักษาตัวที่ฮั้วซัว อยู่ร่วมกับซือบ้อเจ้าเป็นอย่างไร?"

หากว่างักปุกคุ้งเอ่ยถึงเรื่องนี้เมื่อหลายชั่วยามก่อน เหล็งฮู้ชงย่อมลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง แต่ตอนนี้กลับบังเกิดความลังเล กล่าวว่า

"ยาสมานแผลของสำนักเห็งซัวดียิ่ง ศิษย์...ศิษย์หลังจากทุเลาหายดีค่อยไปกราบซือแป๋ซือบ้อ"

งักปุกคุ้งจ้องมองหน้าเหล็งฮู้ชง คล้ายกับจะหยั่งจิตใจของเขาชั่วครู่จึงกล่าว

"อย่างนั้นก็ได้ เจ้าพักรักษาตัวอย่างวางใจ หวังให้เจ้าขึ้นเขาฮั้วซัวโดยเร็ว"

เหล็งฮู้ชงรับคำ ดิ้นรนหมายลุกขึ้นคารวะ งักปุกคุ้งยื่นมือประคองแขนของเขากล่าวว่า

"ไม่ต้องแล้ว"

เหล็งฮู้ชงหดตัววูบหนึ่ง สีหน้าปรากฏแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง งักปุกคุ้งแค่นเสียงดังเฮอะ หว่างคิ้วปรากฏโทสะขึ้นวูบ จากนั้นยิ้มออกมากล่าวว่า

"เชี่ยวซือม่วยเจ้ายังคงเป็นเช่นกาลก่อน ลงมือโดยไม่รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบา ยังดีที่ไม่ทำร้ายถูกจุดชีวิตของเจ้า"

พลางผงกศีรษะเป็นเชิงทักทาย งี้ฮั้วงี้เซ็งสองศิษย์ใหญ่เห็งซัวหันกายไปช้าๆ

ที่ห่างไปหลายวามีผู้คนหลายร้อยคนยืนรออยู่ รอจนงักปุกคุ้งเดินเข้าใกล้ ก็ห้อมล้อมเขาเอาไว้ ชมเชยว่าเขามีฝีมือสูงเยี่ยม จิตใจเปี่ยมด้วยเมตตาธรรม ในค่ายกยอปอปั้น ทั้งหมดเดินทางลงจากเขา

เหล็งฮู้ชงใช้สายตาส่งเงาหลังซือแป๋จนลับตา คนของทุกค่าย

สำนักก็ติดตามลงจากเขา พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"วิญญูชนจอมปลอม"

เหล็งฮู้ชงส่ายร่างโงนเงน ปวดแปลบที่ปากแผล คำ *"วิญญูชนจอมปลอม"*

คล้ายค้อนเหล็กกระแทกใส่ทรวงอกของเขา พริบตานั้นแทบหายใจไม่ออก

บทที่ 35
ไล่ล่าล้างแค้น

ท้องฟ้ามืดค่ำลงทีละน้อย ที่ข้างแท่นสักการะฟ้า นอกจากเหล่าศิษย์เห็งซัวแล้วไม่มีบุคคลอื่นอีก งี้ฮั้วถามว่า

"ซือเฮียเจ้าสำนัก พวกเราก็จะลงจากเขาหรือ?"

นางยังคงเรียกเหล็งฮู้ชงเป็นซือเฮียเจ้าสำนัก แสดงว่าทั้งไม่ยอมรับการรวมห้าสำนักยิ่งไม่ยอมรับนับถืองักปุกคุ้งเป็นเจ้าสำนักตนเอง

เหล็งฮู้ชงรู้สึกยิ่งห่างไกลจากงักปุกคุ้งยิ่งดี ไม่ต้องการพบหน้าเขาที่สำนักซงซัวอีก ดังนั้นกล่าวว่า

"พวกเราค้างแรมที่นี้ ดีหรือไม่?"

คำพูดพอกล่าว ศิษย์สตรีเห็งซัวส่งเสียงโห่ร้องออกมา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการลงจากเขา คราก่อนที่เมืองฮกจิว พวกนางทราบว่าสำนักอาจารย์มีภัยเคยขอความช่วยเหลือจากสำนักฮั้วซัว งักปุกคุ้งกลับบอกปัดปฏิเสธ เหล่าศิษย์เห็งซัวล้วนขุ่นข้องหมองใจ วันนี้เหล็งฮู้ชงยังถูกงักเล้งซังทำร้าย ทุกผู้คนย่อมเจ็บแค้น รอจนเห็นงักปุกคุ้งช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพต ล้วนไม่ยอมรับนับถือ ยอมกรำน้ำค้างอยู่ใต้แท่นสักการะฟ้าคืนหนึ่ง

งี้เช็งกล่าวว่า

"ซือเฮียเจ้าสำนักไม่ควรเคลื่อนไหว พักผ่อนที่นี้ก็ประเสริฐ แต่ตั่วกอ *(พี่ใหญ่)* ท่านนี้..."

พลางกวาดตาไปยังเอี่ยงเอี้ยง เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านนี้ไม่ใช่ตั่วกอ แต่เป็นยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ"

เอี่ยงเอี้ยงเฝ้าประคองเหล็งฮู้ชงตลอดเวลา พอฟังเขาเปิดโปงศักดิ์ศรีตัวเองสร้างความอับอายยิ่ง รีบถอนตัวล่าถอย เหล็งฮู้ชงไม่ทันระวัง หงายร่างไปด้านหลัง งี้นิ้มยืนอยู่ข้างกายเขา รีบยื่นมือรับไหล่ซ้ายของเขาไว้

งี้ฮั้ว งี้เช็ง และพวกทราบว่าเอี่ยงเอี้ยงกับเหล็งฮู้ชงผูกพันรักกันคนหนึ่งยอมสละชีวิตบนเสียวลิ้มยี่ คนหนึ่งนำเหล่าผู้กล้าบุกเสียวลิ้มยี่เพื่อช่วยนาง เหล็งฮู้ชงรับตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัว ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะรุดมาอวยพรด้วยตนเอง ทั้งยังทำลายแผนร้ายของนิกายอสูร กล่าวได้ว่ามีบุญคุณต่อสำนักเห็งซัว พอฟังว่าชายฉกรรจ์เคราครึ้มเบื้องหน้าเป็นยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ ล้วนตื่นเต้นยินดียิ่ง

ในสายตาของเหล่าศิษย์เห็งซัว ยึดถือยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะนี้เป็นฮูหยินเจ้าสำนักในอนาคต พอพบพานย่อมให้ความสนิทสนม ครั้นแล้วงี้ฮั้วและพวกล้วงเสบียงกรังและน้ำดื่มออกมาแจกจ่ายรับประทานทั้งหมดล้มตัวลงนอนทั้งเสื้อผ้าที่ข้างแท่นสักการะฟ้า

เหล็งฮู้ชงรับบาดเจ็บสาหัส บังเกิดความอ่อนเพลีย ไม่นานก็เคลิ้มหลับไปหลับไหลถึงกลางดึก พลันได้ยินที่ห่างไปบังเกิดสุ้มเสียงสตรีตวาดถามว่า

"ผู้ใด?"

เหล็งฮู้ชงแม้บาดเจ็บสาหัส แต่มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ พอฟังก็ตื่นขึ้นมา ทราบว่าเป็นศิษย์เห็งซัวที่เฝ้าเวรยามตวาดถามผู้มา ได้ยินผู้มาตอบว่า

"ศิษย์ร่วมสำนักห้าบรรพตในสังกัดงักซิงแซ นามลิ้มเพ้งจือ"

ศิษย์สตรีเห็งซัวที่เฝ้าเวรถามว่า

"ดึกดื่นป่านนี้ มาที่นี้ด้วยเรื่องใด?"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"เรานัดพบกับผู้คนที่ใต้แท่นสักการะฟ้า ไม่ทราบว่าซือเจ้ทั้งหมดพักผ่อนในที่นี้ ต้องขออภัยด้วย"

ยามนั้นด้านทิศตะวันตกบังเกิดสุ้มเสียงชราภาพเสียงหนึ่งดังว่า

"เด็กแซ่ลิ้ม เจ้าซุ่มคนของสำนักห้าบรรพตอยู่ที่นี้ คิดใช้พวกมากเข้าเอาชัยเราพรตเฒ่าหรือ?"

เหล็งฮู้ชงจดจำออกว่า คนกล่าววาจาคือเจ้าสำนักแชเซี้ยอื้อชังไฮ้ต้องใจหายวูบครุ่นคิดขึ้น

'ลิ้มซือตี่กับอื้อชังไฮ้ผูกความแค้นของการฆ่าบิดามารดามันนัดหมายอื้อชังไฮ้มายังที่นี้ ย่อมคิดทวงถามหนี้โลหิตแล้ว'

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ซือเจ้สำนักเห็งซัวค้างแรมที่นี้ ก่อนหน้านี้เราไม่ทราบเรื่องพวกเราหาสถานที่อื่นสะสางกัน อย่าได้รบกวนความฝันของผู้อื่น"

อื้อชังไฮ้หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"เจ้ารบกวนแล้ว ยังแสร้งกล่าวอันใด **มีงักแป๋** *(พ่อตา)* เยี่ยงไรก็มีบุตรเขยเยี่ยงนั้น เจ้ามีคำพูดใดก็บอกมา ทั้งหมดจะได้หลับพักผ่อนอย่างสงบ"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ชั่วชีวิตท่านอย่าหมายหลับพักผ่อนอย่างสงบอีก คนของสำนักแชเซี้ยมายังซงซัวรวมสามสิบสี่คน เรานัดหมายท่านมาโดยพร้อมเพรียง ไฉนมาเพียงสามคน?"

อื้อชังไฮ้แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"เจ้าเป็นตัวอะไร คู่ควรให้เราทำเช่นนั้นหรือ งักแป๋เจ้าเพิ่งรับตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพต เราเห็นแก่หน้ามัน จึงรุดมาดูว่าเจ้ามีคำ

พูดใด เจ้ามีลมอันใดรีบผายออกมา คิดลงไม้ลงมือก็ชักกระบี่ ให้เราดูว่าเพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้มมีความรุดหน้าอันใด"

เหล็งฮู้ชงลุกขึ้นนั่งช้าๆ ภายใต้แสงจันทรา เห็นลิ้มเพ้งจือกับอื้อชังไฮ้ยืนเผชิญหน้า ห่างกันประมาณสามวา ต้องครุ่นคิดขึ้น

'คราก่อนเรารับบาดเจ็บที่ฮ่วงซัว อื้อชังไฮ้คิดฟาดเราตายคามือดีที่ลิ้มซือตี๋เสนอหน้าเข้าช่วยเหลือ หากฝ่ามือนั้นฟาดใส่ร่างเรา เหล็งฮู้ชงไหนเลยมีวันนี้ ลิ้มซือตี๋หลังจากเข้าสำนักฮั้วซัวเรา ย่อมมีฝีมือรุดหน้าแต่จะอย่างไรยังสู้อื้อชังไฮ้ไม่ได้ เราย่อมไม่อาจนิ่งดูดายได้'

ได้ยินอื้อชังไฮ้แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เจ้าหากมีความเข้มแข็ง สมควรขึ้นเขาแซเชี้ยไปล้างแค้นกลับลอบนัดพบกับเราในที่นี้ ทั้งยังซุ่มแม่ชีขบวนหนึ่งไว้ เพื่อลงมือต่อเราพรตเฒ่า ช่างน่าหัวร่อนัก"

งี้ฮั้วฟังถึงตอนนี้ ไม่อาจสกัดกลั้นใจไว้ กล่าวเสียงกังวานว่า

"เด็กแซ่ลิ้มมีความแค้นกับท่าน เกี่ยวข้องใดกับสำนักเห็งซัวเรา พวกท่านเสี่ยงชีวิตได้อย่างเต็มที่ พวกเราเพียงชมดูอยู่ด้านข้าง"

นางไม่พอใจต่องักเล้งซัง พลอยชิงซังต่อสามีงักเล้งซังด้วย

อื้อชังไฮ้กับจ้อแนเชี้ยงมีไมตรีคบหา คราครั้งนี้จ้อแนเชี้ยงยังเขียนจดหมายสองฉบับ เชิญมันมาชมพิธี และเสริมความเข้มแข็ง อื้อชังไฮ้เข้าใจว่าจ้อแนเชี้ยงต้องได้เป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต มิคาดตำแหน่งเจ้าสำนักถูกงักปุกคุ้งช่วงชิงไป อื้อชังไฮ้เห็นว่าอยู่บนซงซัวไร้ความหมาย ค่ำคืนนั้นจึงคิดลงจากเขาไป

คนของสำนักแซเชี้ยขณะลงจากเขา ลิ้มเพ้งจือพลันเดินถึงข้างกายอื้อชังไฮ้ แอบกระซิบนัดพบกับมันที่ข้างแท่นสักการะฟ้ายามเที่ยงคืนสุ้มเสียงแม้แผ่วเบา แต่ท่าทียโสโอหังสุดที่อื้อชังไฮ้จะบ่ายเบี่ยงได้

อื้อชังไฮ้เห็นว่า สำนักฮั้วซัวแม้ได้เป็นผู้นำสำนักห้าบรรพต

แต่ลิ้มเพ้งจือยังไม่ปีกกล้าขาแข็งพอ ตนเองไม่ต้องกลัวเกรง เพียงระวังป้องกันลิ้มเพ้งจือนัดหมายผู้ช่วยกลุ้มรุมต่อตัวเอง ดังนั้นแสร้งเป็นมาสาย สะกดตามหลังลิ้มเพ้งจือ ดูว่าอีกฝ่ายหนึ่งยกกำลังหนุนมาหรือไม่

เห็นลิ้มเพ้งจือขึ้นเขาเพียงลำพัง อื้อชังไฮ้ต้องลอบยินดี เพียงนำศิษย์สองคนขึ้นเขา ทิ้งผู้คนที่เหลืออยู่ที่ไหล่เขา หากมีคนขึ้นมาช่วยเหลือ ให้ส่งสัญญาณแจ้งเหตุ มิคาดพอขึ้นถึงยอดเขา เห็นข้างแท่นสักการะฟ้าหลับใหลด้วยผู้คนจำนวนมากกลับเป็นศิษย์สตรีเห็งชัว

อื้อชังไฮ้ทราบว่าพลังฝีมือเพลงกระบี่สำนักเห็งชัว หาด้อยกว่าสำนักแซเซี้ยไม่ โดยเฉพาะฝ่ายตรงข้ามมีพวกมาก หากแม่ชีหลายร้อยนางก่อตั้งค่ายกลกระบี่กลุ้มจู่โจมนับว่าตึงมือยิ่ง พอฟังงี้ฮั้วกล่าวเช่นนี้ ค่อยคลายใจลง กล่าวว่า

"พวกท่านไม่ช่วยเหลือกันและกัน นับว่าประเสริฐมาก ทั้งหมดลองเบิกตาชมดูว่า เพลงกระบี่สำนักแซเซี้ยเราเปรียบกับเพลงกระบี่ฮั้วชัวเป็นอย่างไร?"

ลิ้มเพ้งจือสืบเท้ามาสองก้าว กล่าวว่า

"อื้อชังไฮ้ ท่านคิดครอบครองคัมภีร์กระบี่ตระกูลเรา ทำร้ายบิดามารดาเราถึงแก่ชีวิต ล้มล้างสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี หนี้โลหิตนี้ต้องใช้โลหิตชำระล้าง"

อื้อชังไฮ้บังเกิดเพลิงโทสะพลุ่งขึ้น ร้องว่า

"บุตรชายเราตายในเงื้อมมือเดียรัจฉานน้อยเจ้า ต่อให้เจ้าไม่มาหาเรา เราก็จะสับเจ้าเป็นร้อยพันท่อน เจ้าพึ่งพิงสำนักฮั้วชัว ขอความคุ้มครองจากงักปุกคุ้ง เข้าใจว่าหนีรอดได้หรือ?"

ขาดคำ ชักกระบี่จากฝัก วันนี้เป็นวันขึ้นสิบห้าค่ำ จันทร์กระจ่างอยู่กลางหาว ตัวมันแม้ต่ำเตี้ย แต่กระบี่ยาวยิ่ง แสงจันทร์ส่องต้องตัวกระบี่

เลื่อมพรายเพียงท่าชักกระบี่ เป็นที่ข่มขวัญผู้คนไม่น้อย

ลิ้มเพ้งจือไม่ชักกระบี่ สืบเท้าไปสองก้าว ห่างจากอื้อชังไฮ้เพียงวาเศษถลึงตามองมัน ดวงตาคล้ายกับมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา

อื้อชังไฮ้เห็นลิ้มเพ้งจือไม่ชักกระบี่ ต้องครุ่นคิดขึ้น

*'เด็กน้อยนี้วางก้ามนัก ตอนนี้ขอเพียงเราใช้ท่า***เพ็กเอียงเท้งเกา** *(มังกรทะยานสมุทร) กระบี่จู่โจมจากเบื้องล่าง ก็จะแทงใส่ท้องน้อยทะลุถึงคอหอยเจ้า แต่เจ้าเป็นผู้เยาว์รุ่นหลัง เราไม่สะดวกกับการลงมือก่อน'*

ดังนั้นตวาดว่า

"เจ้ายังไม่ชักกระบี่อีก?"

มันตั้งท่าเตรียมพร้อม ขอเพียงลิ้มเพ้งจือเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ไม่ทันชักกระบี่จากฝัก มันก็จะใช้ท่ามังกรทะยานสมุทรแทงใส่ท้องลิ้มเพ้งจือ เมื่อถึงเวลานั้นศิษย์สตรีเห็งซัวได้แต่ชมมันลงมือรวดเร็ว ไม่อาจกล่าวห้ามปลอบทำร้าย

เหล็งฮู้ชงเห็นปลายกระบี่อื้อชังไฮ้สั่นพลิ้วตลอดเวลาดังนั้นร้องว่า

"ลิ้มซือตี่ ระวังมันแทงท้องน้อยท่าน"

ลิ้มเพ้งจือแค่นหัวร่อ พลันโถมไปเบื้องหน้า เคลื่อนไหวดุจกระต่ายอันปราดเปรียว ชั่วพริบตาห่างจากอื้อชังไฮ้ไม่ถึงหนึ่งเชียะจมูกของทั้งสองแทบปะทะชนกัน ความพิสดารของท่วงท่าสุดที่ผู้คนจะคาดคิดได้ ความรวดเร็วของปฏิกิริยา ยิ่งไม่อาจเปรียบเทียบบรรยายได้

ลิ้มเพ้งจือพุ่งตัวเช่นนี้ สองมือของอื้อชังไฮ้ตลอดจนกระบี่ในมือขวาล้วนอยู่ที่ด้านหลังลิ้มเพ้งจือ ไม่สามารถวกอ้อมกระบี่แทงใส่ มือซ้ายลิ้มเพ้งจือกลับคว้าใส่ไหล่ขวาของมันมือขวาก็ทาบกับตำแหน่งหัวใจของมัน อื้อชังไฮ้รู้สึกชาวูบที่จุดโกยแจบนหัวไหล่ แขนขวาไร้เรี่ยวแรงกระบี่แทบหลุดจากมือ

เห็นลิ้มเพ้งจือสยบศัตรูในท่าเดียว ความพิสดารของฝีมือ

คล้ายเป็นแนวทางเดียวกับที่งักปุกคุ้งใช้เอาชัยจ้อแนเซี้ยง เหล็งฮู้ชงเหลียวหน้าไปสบตากับเอี่ยงเอี้ยง ส่งเสียงอุทานราวกับนัดแนะกันว่า

"ตึงฮึงปุกป่าย"

จากแววตาของอีกฝ่ายหนึ่ง เห็นถึงแววตาตื่นลนลานและประหวั่นพรั่นพรึง แสดงแน่ชัด กระบวนท่าของลิ้มเพ้งจือนี้ เป็นวิชาฝีมือที่ตังฮึงปุกป่ายใช้บนผาไม้ดำ

ลิ้มเพ้งจืองำพลังที่ฝ่ามือขวาไม่ปล่อยออก เห็นดวงตาอื้อชังไฮ้ทอแววหวาดกลัว ลิ้มเพ้งจือรู้สึกสมใจอย่างบอกไม่ถูก เห็นว่าหากกระแทกศัตรูคู่อาฆาตนี้ตายในฝ่ามือเดียว ออกจะกรุณามันไป พลันได้ยินงักเล้งซังร่ำร้องแต่ไกลว่า

"เพ้งตี๋ บิดาสั่งท่านวันนี้ไว้ชีวิตมัน"

นางทางหนึ่งร่ำร้อง ทางหนึ่งวิ่งตะบึงขึ้นเขา เห็นลิ้มเพ้งจือกับอื้อชังไฮ้ยืนหันหน้าชนกัน ต้องงงงันวูบ ดังนั้นถลันเข้ามา เห็นลิ้มเพ้งจือสยบจุดสำคัญของอื้อชังไฮ้ไว้ค่อยระบายลมจากปาก กล่าวว่า

"บิดาบอกว่าวันนี้อื้อชังไฮ้เป็นแขก พวกเราอย่าได้สร้างความลำบากแก่มัน"

ลิ้มเพ้งจือแค่นเสียงดังเฮอะ มือซ้ายที่บีบเค้นจุดโกยแจของอื้อชังไฮ้เร่งเร้าพลังไป อื้อชังไฮ้ถึงกับปวดชากว่าเดิม จากนั้นพบว่ากำลังภายในของอีกฝ่ายหนึ่งธรรมดาสามัญ จนใจที่ตนเองถกสยบจุดสำคัญ สร้างความคับแค้นเดือดดาลยิ่ง หวนนึกถึงฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือพื้นเพธรรมดา ต่อให้ฝึกปรืออีกสิบปี ก็มิใช่คู่มือของตนเอง น่าเสียดายชะล่าเลินเล่อชั่ววูบ กลับถูกท่าประหลาดของลิ้มเพ้งจือฉกฉวยทำร้าย

งักเล้งซังกล่าวอีกว่า

"บิดาให้ท่านไว้ชีวิตมันก่อน ท่านคิดแก้แค้น ยังกลัวมันหลบ

หนีขึ้นฟ้าหรือ?"

ลิ้มเพ้งจือตวัดมือซ้ายเสียงฉาดฉาดเมื่อตบหน้าอื้อชังไฮ้สองครา อื้อชังไฮ้เดือดดาลเป็นการใหญ่ แต่มือขวาของฝ่ายตรงข้ามยังทาบกับตำแหน่งหัวใจตนเอง ขอเพียงใช้พลังเล็กน้อยก็สามารถกระแทกชีพจรหัวใจตัวเองขาดสะบั้น พริบตานั้นชั่งผลได้ผลเสีย กลับไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว

ลิ้มเพ้งจือตบหน้ามันสองฉาด หัวร่อดังยาวนาน ร่างพุ่งถอยออกไปห่างจากมันประมาณสามวา ถลึงตาจ้องมองมัน ไม่กล่าวว่ากระไร อื้อชังไฮ้ขยับกระบี่คิดโถมเข้าไป แต่หวนนึกถึงตนเองเป็นเจ้าสำนักหนึ่งกลับเพลี่ยงพล้ำในกระบวนท่าเดียว หากเข้าไปสู้พัวพันต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก นับเป็นการต่อสู้เยี่ยงอันธพาล แม้สืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว แต่ไม่อาจก้าวเท้าที่สองออก

ลิ้มเพ้งจือแค่นหัวร่อหันกายไป กลับไม่แยแสสนใจภรรยาสร้างความขุ่นเคืองแก่งักเล้งซังจนขยี้เท้า เหลือบเห็นเหล็งฮู้ชงอยู่ข้างแท่นสักการะฟ้า จึงเดินเข้ามา กล่าวว่า

"ตั่วซือกอ อาการ...อาการบาดเจ็บของท่านไม่เป็นไรกระมัง?"

เหล็งฮู้ชงพอได้ยินคำเรียกหาของนาง ถึงกับใจเต้นตูมตาม ยามนั้นยิ่งพลุ่งพล่านใจ กล่าวว่า

"เรา...เรา..."

งี้ฮั้วกล่าวกับงักเล้งซังอย่างเย็นชาว่า

"ท่านวางใจ ไม่ตายหรอก"

งักเล้งซังแสร้งเป็นไม่ได้ยิน เพียงมองดูเหล็งฮู้ชง กล่าวเบาๆ ว่า

"กระบี่นั้นหลุดจากมือ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ตั้งใจทำร้ายท่าน"

"เราย่อมทราบ เรา...ย่อมทราบ"

เขามีนิสัยโอ่อ่าผ่าเผย แต่เมื่ออยู่เบื้องหน้าเซี่ยวซือม่วย กลับเชื่องซึมเซาราวตอไม้ ได้แต่กล่าวคำ *"เรายอมทราบ"* งักเล้งซังกล่าวว่า

"ท่านรับบาดเจ็บสาหัส ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจ เพียงหวังท่านอย่าได้ตำหนิ"

"ไม่ เรายอมไม่ตำหนิท่าน"

งักเล้งซังทอดถอนใจ กัมศีรษะกล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าไปแล้ว"

"ท่าน...ท่านจะไปแล้ว?"

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความผิดหวัง งักเล้งซังเดินกัมศีรษะจากไป ขณะจะลงจากเขา พลันชะงักเท้าหันกายมากล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ซือเจ้ที่สำนักเห็งซัวส่งไปยังฮั้วซัว บิดาบอกว่าพวกเราเสียมารยาทไป ต้องขออภัยด้วย พวกเราพอกลับถึงสำนัก จะขอโทษต่อซือเจ้ทั้งสอง ส่งพวกนางลงจากเขา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวคำ *"ประเสริฐ"* ใช้สายตาส่งนางลงจากเขา พลันหวนนึกถึงระหว่างที่อยู่บนผาสำนึกผิด นางส่งอาหารมาทุกวัน ก่อนไปมักอาลัยอาวรณ์เฝ้านึกหาคำพูดอยู่ต่อไปจวบกระทั่งนางปันใจเปลี่ยนเป็นรักลิ้มเพ้งจือ เหตุการณ์ค่อยแปรเปลี่ยนไป

พลันได้ยินงี้ฮั้วแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"สตรีนางนี้มีอันใดดี ใจรวนเรปราศจากรักแท้ เปรียบกับยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ กระทั่งหิ้วรองเท้าให้ยังไม่คู่ควร"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ฉุกคิดว่าเอี่ยงเอี้ยงอยู่ข้างกาย ตนเองลุ่มหลงงมงายต่อเซี่ยวซือม่วยปานนี้ ย่อมถูกนางสังเกตเห็น ต้องหน้าร้อนผะผ่าว จากนั้นเห็นเอี่ยงเอี้ยงนั่งพิงแท่นศิลา คล้ายสัปหงก ต้องครุ่นคิดขึ้น

'หวังว่านางม่อยหลับไปเถอะ'

แต่เอี่ยงเอี้ยงละเอียดรอบคอบปานนี้ ในเวลาเช่นนี้ไหนเลยหลับใหลไป เหล็งฮู้ชงคิดกล่าวกับนางสักหลายคำ แต่ไม่ทราบกล่าวกระไรดี

กับเอี่ยงเอี้ยง เหล็งฮู้ชงเปลี่ยนเป็นชาญฉลาดขึ้น ตอนนี้เมื่อไม่มีคำพูดจะกล่าว ทางที่ดีอย่าได้กล่าวอันใด แต่วิธีที่ดียิ่งกว่าคือ เบนความสนใจของนาง อย่าได้นึกถึงเรื่องราวเมื่อครู่อีก ดังนั้นล้มตัวนอนช้าๆ พลันแค่นเสียงเบาๆ แสดงว่ากระทบถูกบาดแผลที่กลางหลัง

จริงดังคาดหมาย เอี่ยงเอี้ยงบังเกิดความกังวล เดินเข้ามาถามเบาๆ ว่า

"กระทบถูกปากแผลหรือ?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวคำ *"ยังดีอยู่"* ยื่นมือออกกุมมือนาง เอี่ยงเอี้ยงคิดสลัดหลด แต่เหล็งฮู้ชงยึดจับแนบแน่น เอี่ยงเอี้ยงเกรงว่าหากใช้กำลังจะกระทบถูกปากแผลของเขาได้แต่ปล่อยให้เขาเกาะกุม เหล็งฮู้ชงเสียโลหิตมากไป บังเกิดความอ่อนเพลีย ชั่วครู่ก็เคลิ้มหลับไปอีกครา

เช้าวันรุ่งขึ้นตื่นมา อาทิตย์ลอยขึ้นสูงมากแล้ว ทุกผู้คนกลัวว่าจะปลุกเขาตื่นขึ้น ล้วนไม่กล้ากล่าววาจา เหล็งฮู้ชงพบว่าในมือว่างเปล่า ไม่ทราบเอี่ยงเอี้ยงดึงมือกลับไปเมื่อใด แต่ยังใช้สายตาที่ห่วงใยกังวลจ้องมองหน้าเขา

เหล็งฮู้ชงยิ้มให้กับนาง ลุกขึ้นนั่งกล่าวว่า

"พวกเรากลับเห็งซัวเถอะ"

ยามนั้นฉั่งแป๊ะกวงโค่นต้นไม้ จัดทำแคร่หาม หามเหล็งฮู้ชงพร้อมกับหลวงจีนปุกก่าย เดินทางลงจากเขา ทั้งหมดพอผ่านสำนักซงซัวเห็นงักปุกคุ้งยืนอยู่หน้าประตู คอยส่งอย่างยิ้มแย้ม งักฮูหยินสองแม่ลูกหา

อยู่ข้างเคียงไม่

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ซือแป้ ศิษย์ไม่สามารถโขกศีรษะล่ำลาท่านผู้เฒ่าแล้ว"

งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ไม่ต้อง รอให้เจ้าทุเลาหายดี พวกเราค่อยสนทนาโดยละเอียด เราเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต ไม่มีผู้ช่วยอันเข้มแข็ง วันหน้ายังต้องพึ่งพาเจ้า"

เหล็งฮู้ชงฝืนยิ้ม หลวงจีนปุกก่ายและฉั้งแป๊ะกวงหามเขาโลดแล่นดั่งเหินบินชั่วพริบตาก็จากไปไกลโข ระหว่างทางพบพานแต่เหล่าผู้กล้าที่เดินทางมาร่วมการชุมนุม เมื่อถึงเชิงเขา ทั้งหมดว่าจ้างรถล่อหลายคันให้เหล็งฮู้ชง เอี่ยงเอี้ยงและพวกนั่งโดยสาร

ยามพลบค่ำมาถึงเมืองน้อยแห่งหนึ่ง เห็นร้านน้ำชาแห่งหนึ่งนั่งเต็มไปด้วยผู้คน ล้วนเป็นคนของสำนักแซเซี้ย อื้อชังไฮ้ก็อยู่ในจำนวนนั้น มันพอเห็นเหล่าศิษย์เห็งซัวมาถึง พลันหน้าแปรเปลี่ยนไปหันหลังให้กับผู้มา

เมืองน้อยไม่มีแผงน้ำชาร้านอาหารอื่น เหล่าศิษย์เห็งซัวได้แต่นั่งพักผ่อนที่เชิงบันไดใต้ชายคาบ้านฝั่งตรงข้าม แต้งักกับฉิ้งเกียงเข้าร้านน้ำชา ขอน้ำชามาให้เหล็งฮู้ชงดื่ม

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น บนทางหลวงปรากฏฝุ่นละอองคละคลุ้ง ม้าสองตัวควบขับมาถึง คนบนหลังม้าเป็นหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี ที่แท้เป็นลิ้มเพ้งจือและงักเล้งซังสองสามีภรรยา ลิ้มเพ้งจือร้องว่า

"อื้อชังไฮ้ ท่านทราบดีว่าเราไม่ยอมเลิกรา ไฉนไม่รีบหนีกลับรอความตายในที่นี้?"

เหล็งฮู้ชงอยู่ในรถได้ยินเสียงของลิ้มเพ้งจือ ดังนั้นถามว่า

"เป็นลิ้มซือตี่และพวกติดตามมาหรือ?"

ฉิ้งเกียงนั่งอยู่ในรถ ปรนนิบัติเขาดื่มน้ำชา พอฟังจึงม้วนม่านรถขึ้นให้เขาเห็นสภาพนอกรถ

อื้อชังไฮ้นั่งบนม้านั่ง ยกถ้วยชาขึ้นจิบทีละคำ หาแยแสสนใจไม่รอจนดื่มน้ำชาหมดถ้วย ค่อยกล่าวว่า

"เรากำลังรอเจ้ามารับความตาย"

ลิ้มเพ้งจือตวาดคำ *"ประเสริฐ"* ชักกระบี่ลงจากหลังม้า เสือกกระบี่แทงปราดออก จากนั้นลอยตัวขึ้นบนหลังม้า ส่งเสียงตวาดพลางควบม้าเคียงคู่ไปกับงักเล้งซังศิษย์แซเซี้ยที่ยืนอยู่ข้างถนนผู้หนึ่งหลั่งโลหิตฉีดพุ่งจากทรวงอก ล้มลงช้าๆ

กระบี่ของลิ้มเพ้งจือนี้พิสดารสุดคาดคิด เขาชักกระบี่ลงจากหลังม้าแสดงว่าคิดจู่โจมใส่อื้อชังไฮ้ มิคาดหักเหทิศทางแต่กลางคันทิ่มแทงสังหารศิษย์แซเซี้ยผู้หนึ่ง จากนั้นควบม้าจากไป อื้อชังไฮ้ทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล กระโดดปราดขึ้นไล่ล่าตาม แต่ฝ่ายตรงข้ามทั้งสองควบม้าอย่างรวดเร็ว ไม่สามารถติดตามทัน

เหล็งฮู้ชงเห็นกระบี่ของลิ้มเพ้งจือรวดเร็วพิสดารสุดคาดคิดต้องแลบลิ้นด้วยความตระหนก ครุ่นคิดขึ้น

'กระบี่นี้หากแทงใส่เรา ในมือเราไม่มีอาวุธไม่สามารถต้านทานรับได้ ต้องถูกมันทิ่มแทงสังหารแน่นอน'

วิจารณ์ตามเพลงกระบี่ ลิ้มเพ้งจือด้อยกว่าตนเองมากนัก แต่กระบวนท่าของลิ้มเพ้งจือรวดเร็วปานนี้ ตนเองไม่อาจคลี่คลายได้

อื้อชังไฮ้กระทืบเท้าด่าทอ แต่ลิ้มเพ้งจือกับงักเล้งซังล้วนจากไปไกลไหนเลยได้ยินเสียงด่าทอของมัน เพลิงโทสะของมันไม่มีที่ระบาย ดังนั้นหันขวับมาแผดด่าว่า

"พวกเจ้าเหล่าแม่ชีโสโครก ทราบดีว่าผู้แซ่ลิ้มจะรุดมา ดังนั้นล่วงหน้ามาเบิกทางให้กับมัน ประเสริฐ เดียรัจฉานน้อยแซ่ลิ้มหนีไปแล้ว

หากเก่งกล้าก็เข้ามาต่อสู้สักครา"

ศิษย์เห็งซัวมีมากกว่าคนของสำนักแซเซี้ยหลายเท่า กอปรกับมีหลวงจีนปุกก่าย เอี่ยงเอี้ยง หกเซียนหุบเขาท้อ ฉั่งแป๊ะกวงอยู่ด้วย หากแม้นลงมือสำนักแซเซี้ยไม่มีทางได้ชัย อื้อชังไฮ้มิใช่ไม่ทราบ แต่ยามเดือดดาลกลับไม่อาจระงับใจได้

งี้ฮั้วชักกระบี่ออกมา กระซากเสียงว่า

"ลงมือก็ลงมือ ผู้ใดกลัวท่านด้วย?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"งี้ฮั้วซือเจ้ อย่าได้สนใจมัน"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวเบาๆ กับหกเซียนหุบเขาท้อหลายคำ เซียนรากท้อ เซียนลำต้นท้อ เซียนกิ่งท้อ เซียนใบท้อ ทั้งสี่พลันโลดแล่นออกไปโถมใส่ม้าที่ผูกอยู่ใต้เพิงพักร้อนตัวหนึ่ง

ม้าตัวนั้นเป็นพาหนะของอื้อชังไฮ้ สี่เซียนหุบเขาท้อแยกย้ายคว้าจับขาม้าคนละข้าง กระซากโดยพร้อมเพรียง ได้ยินเสียงม้าแผดร้องหวนโหย ม้าตัวนั้นถูกฉีกกระซากเป็นสี่ส่วน เลือดม้าและตับไตสาดกระจาย

ม้าตัวนี้พ่วงพีสูงใหญ่ กลับถูกสี่เซียนหุบเขาท้อฉีกกระซากด้วยมือเปล่า ความกล้าแข็งของกำลังข้อคนทั้งสี่น้อยครั้งจะพบพาน เหล่าศิษย์แซเซี้ยหน้าแปรเปลี่ยนไปแม้แต่ศิษย์สตรีเห็งซัวก็ชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"พรดเฒ่าแซ่อื้อ ผู้แซ่ลิ้มมีความแค้นกับท่าน พวกเราไม่ช่วยทั้งสองฝ่าย เพียงชมดูอยู่ด้านข้าง ท่านอย่าได้ตอแยพวกเรา หากต่อสู้กัน พวกท่านหาใช่คู่มือไม่"

อื้อชังไฮ้บังเกิดความขลาดเขลา สอดกระบี่คืนฝัก กล่าวว่า

"เมื่อไม่ก้าวก่ายต่อกัน ต่างฝ่ายต่างออกเดินทาง พวกท่านเชิญก่อน"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ไม่ได้ พวกเราจะติดตามพวกท่านไป"

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

"ขอบอกตามความสัตย์ เพลงกระบี่ของผู้แซ่ลิ้มประหลาดพิกลเกินไป พวกเราต้องการชมดูโดยละเอียด"

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน คำพูดของเอี่ยงเอี้ยงจี้ถึงใจดำของเขา ความพิสดารของเพลงกระบี่ลิ้มเพ้งจือ แม้แต่เก้ากระบี่เดียวดายยังทำลายไม่ได้ นับว่าสมควรชมดูโดยละเอียดจริงๆ

อื้อชังไฮ้กล่าวว่า

"พวกท่านต้องการดูเพลงกระบี่เด็กแซ่ลิ้ม เกี่ยวข้องใดกับเรา?"

คำพูดพอกล่าว ก็ทราบว่ากล่าวผิดไป ตนเองกับลิ้มเพ้งจือมีความแค้นลึกล้ำดั่งมหาสมุทร ลิ้มเพ้งจือย่อมต้องมารังควานล้างแค้นอีก เหล่าศิษย์เห็งซัวต้องการดูว่าลิ้มเพ้งจือจะใช้เพลงกระบี่อย่างไร จู่โจมสังหารศิษย์แซเซี้ยของมันอย่างไร

ผู้ฝึกวิชาบู๊เมื่อล่วงรู้ว่ามีวิทยายุทธ์เลิศพิสดาร ต่างต้องชมดูสักครา เหล่าศิษย์เห็งซัวล้วนใช้กระบี่ ย่อมไม่ยอมพลาดโอกาสเช่นนี้ เพียงแต่พวกนางติดตามสำนักแซเซี้ย คล้ายกับคนของสำนักแซเซี้ยกลายเป็นแพะแกะรอรับการเชือดเฉือน ต้องการดูว่านักฆ่าสัตว์จะลงดาบอย่างไร

อื้อชังไฮ้บันดาลโทสะ ขณะจะตีฝีปากโต้ตอบ แต่แล้วกลั้นคำพูดไว้แค่นเสียงออกจากรูจมูก ครุ่นคิดขึ้น

'เด็กแซ่ลิ้มเพียงใช้ท่าประหลาด ลอบทำร้ายอย่างชั่วช้า ทั้งสองครั้งจู่โจมโดยที่เราไม่ทันตั้งตัว หรือยังมีฝีมือแท้จริงอันใดเอาเถอะพวกเจ้า

ติดตามมาดูว่าเราจะสับเดียรัจฉานน้อยแซ่ลิ้มเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยอย่างไร?'

มันหันกายกลับไปนั่งโต๊ะ ยกป้านน้ำชารินน้ำชา ได้ยินเสียงติ๊กติ๊กดังไม่ขาดหู ฝาป้านน้ำชาสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ต้องถามไถ่ตัวเองในใจ

'เราไฉนมือสั่น เราไฉนมือสั่น?'

ศิษย์แซเซี้ยเข้าใจว่าซือแป๋โกรธจนตัวสั่น แท้ที่จริงส่วนลึกในหัวใจอื้อซังไฮ้ บังเกิดความหวาดหวั่นถึงที่สุด กระบี่ของลิ้มเพ้งจือเมื่อครู่ หากแทงใส่ตนเองรับรองไม่มีปัญญาต้านทานได้

อื้อซังไฮ้ดื่มน้ำชาถ้วยหนึ่ง ยังไม่สามารถระงับจิตใจลง สั่งเหล่าศิษย์หามศิษย์ที่เสียชีวิตไปกลบฝังยังสถานที่เปลี่ยวร้างนอกเมือง ที่หลงเหลือค้างแรมในร้านน้ำชา ชาวเมืองเห็นทางด้านนี้เกิดการฆ่าฟันแตกตื่นจนปิดประตูบ้านช่องแต่แรก ยังมีผู้ใดกล้าเข้ามาชมดู

เหล่าศิษย์เห็งซัวกระจายอยู่ตามชายคาของร้านรวงและบ้านช่องผู้คนเอี่ยงเอี้ยงอยู่ในรถเพียงลำพัง ห่างไกลจากรถของรถเหล็งฮู้ชง เรื่องราวความรักระหว่างนางกับเหล็งฮู้ชง แม้โจษจันไปทั่วทั้งแผ่นดิน แต่นางยังกระดากอาย ขณะที่เหล่าศิษย์เห็งซัวเปลี่ยนยาพันบาดแผลให้กับเหล็งฮู้ชง นางไม่เหลือบแลแม้สักแวบเดียว แต้งักและฉิ้งเกียงล่วงรู้ความในใจนาง เฝ้ารายงานอาการบาดเจ็บของเหล็งฮู้ชงต่อนาง

เหล็งฮู้ชงนึกทบทวนท่าเพลงกระบี่ของลิ้มเพ้งจือ ท่ากระบี่ไม่มีใดพิสดาร เพียงแต่ลงมืออย่างกะทันหันเกินไป ก่อนหน้านี้ไม่มีวี่แววลางบอกเหตุ กระบวนท่านี้ไม่ว่าจู่โจมใส่ผู้ใด ก็ยากที่จะต้านทานรับได้

หวนนึกถึงตอนอยู่บนผาไม้ดำ ตังฮึงปุกป่ายถือเข็มปักดอกไม้เล่มหนึ่ง แม้แต่ยอดฝีมือสี่คนยังสู้ไม่ได้ ตอนนี้ครุ่นคิดโดยละเอียด มิใช่ตังฮึงปุกป่ายมีกำลังภายในลึกล้ำ หากแต่กระบวนท่าพิสดาร ท่าร่างรวดเร็วดุจสายฟ้า ทุกประการล้วนเหนือความคาดหมายผู้คน

ลิ้มเพ้งจือออยู่ข้างแท่นสักการะฟ้าสยบอื้อชังไฮ้ เมื่อครูใช้กระบี่จู่โจมสังหารศิษย์แซเซี้ย เป็นแนวทางเดียวกับตังฮึงปุกป่าย งักปุกคุ้ง ใช้เข็มแทงจ้อแนเซี้ยงตาบอด แสดงว่าก็เป็นวิชาฝีมือนี้ เพลงกระบี่พิชิตมารกับคัมภีร์ทานตะวันที่ตังฮึงปุกป่ายฝึกปรือมาจากต้นตอเดียวกัน แสดงว่าท่าเพลงกระบี่ของงักปุกคุ้งกับลิ้มเพ้งจือคือเพลงกระบี่พิชิตมารแล้ว

นึกถึงตอนนี้ เหล็งฮู้ชงต้องสั่นศีรษะพึมพำว่า

"พิชิตมารอันใด วิชาฝีมือเองก็เต็มไปด้วยกลิ่นอายมารร้ายอยู่แล้ว"

หวนนึกถึงผู้ที่สามารถรับมือกับเพลงกระบี่ชุดนี้ เกรงว่ามีฮวงไท้ซือเจ่ก หลังจากที่ตนเองทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ควรขึ้นเขาฮั้วซัวไปขอให้ฮวงไท้ซือเจ่กบ่งบอกวิธีทำลายเพลงกระบี่นี้ จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ตังฮึงปกป่ายตายแล้ว งักปกคังเป็นซือแป๋เรา ลิ้มเพ้งจือเป็นซือตี่เรา ทั้งสองย่อมไม่ใช้เพลงกระบี่นี้ต่อเรา ไยต้องศึกษาหาวิธีทำลายเพลงกระบี่ชุดนี้?'

พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง รีบลุกขึ้นนั่ง พอขยับเคลื่อนไหวกระทบถูกปากแผล อดแค่นเสียงออกมามิได้

ฉิ้งเกียงยืนอยู่ข้างรถ รีบถามว่า

"ต้องการดื่มน้ำชาหรือ?"

เหล็งฮู้ชงปฏิเสธคำหนึ่ง ขอให้นางไปเชิญเอี่ยงเอี้ยงมา ฉิ้งเกียงรับคำจากไป ชั่วครูให้หลังเอี่ยงเอี้ยงติดตามฉิ้งเกียงมาถึง ถามว่า

"เรื่องอันใด?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราพลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง บิดาท่านเคยบอกว่าคัมภีร์ทานตะวันนิกายท่านเป็นเขาถ่ายทอดแก่ตังฮึงปุกป่ายตอนนั้นเราเข้าใจว่า

วิชาฝีมือในคัมภีร์ทานตะวัน คงไม่เทียบเท่ายอดวิชาที่ท่านฝึกปรือ แต่ว่า..."

"แต่ว่าพลังฝีมือของบิดาแสดงว่าสู้ตังฮึงปุกป่ายไม่ได้ใช่หรือไม่?"

"ถูกต้อง สาเหตุความนัยของเรื่องนี้ เราไม่เข้าใจแล้ว"

ผู้ฝึกวิชาบู๊เมื่อเห็นคัมภีร์วิทยายุทธ์ รับรองไม่ถ่ายทอดแก่ผู้อื่นโดยที่ตัวเองไม่ฝึกปรือ ต่อให้สนิทสนมกันฉันพ่อลูก สามีภรรยา พี่น้องอาจารย์กับศิษย์อย่างมากก็ฝึกปรือร่วมกัน

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เรื่องนี้เราก็เคยถามไถ่บิดา ท่านผู้เฒ่าบอกว่า หนึ่งนั้นวิชาฝีมือในคัมภีร์ฝึกปรือไม่ได้ ฝึกแล้วจะเกิดผลร้ายแรง สอง ท่านผู้เฒ่าก็ไม่ทราบว่าหลังจากฝึกวิชาฝีมือในคัมภีร์สำเร็จ จะร้ายกาจปานนี้"

"ฝึกปรือไม่ได้ นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

เหล็งฮั้ชงส่งเสียงดังอืมม์ ในใจรัสึกว่าซือแป๋คล้ายเดินส่เส้นทางของตังฮึงปุกป่าย คราครั้งนี้งักปุกคุ้งโค่นจ้อแนเชี้ยง ช่วงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพตได้ เหล็งฮู้ชงปราศจากความปีติยินดีแม้แต่น้อย ภาพเหตุการณ์บนผาไม้ดำ คำยกยอปอปั้นทั้งหลายถูกเขานำมาปะติดปะต่อเข้าด้วยกันกับงักปุกคุ้ง

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านพักรักษาตัวเองอย่างสงบ อย่าได้คิดฟุ้งซ่านเหลวไหล เราจะไปนอนแล้ว"

เหล็งฮู้ชงรับคำ เลิกม่านรถขึ้น เห็นแสงจันทร์นวลใยส่องต้องใบหน้าเอี่ยงเอี้ยง พลันรู้สึกว่าตนเองติดค้างต่อนาง เอี่ยงเอี้ยงหันกายไปช้าๆ พลันกล่าวว่า

"ลิ้มซือตี๋ท่านสวมเสื้อผ้าลายพร้อยนัก"

กล่าวจบกลับไปยังรถของตัวเอง ทิ้งให้เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดอย่าง

สงสัยใจ

'นางบอกว่าลิ้มซือตี่สวมเสื้อผ้าลายพร้อย หมายความว่าอย่างไร ลิ้มซือตี่เพิ่งเป็นเจ้าบ่าว สวมใส่เสื้อผ้าตอนแรกวิวาห์จะเป็นไร อิสตรีไม่สนใจเพลงกระบี่ ผู้อื่นกลับสนใจเสื้อผ้าอาภรณ์ นับว่าประหลาดนัก'

พอหลับตาลง ห้วงสมองปรากฏภาพเหตุการณ์ที่ลิ้มเพ้งจือแทงกระบี่ปราดออก ลิ้มเพ้งจือที่แท้สวมเสื้อผ้าแบบใด กลับนึกไม่ออก

หลับใหลถึงกลางดึก ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าแว่วมาแต่ไกล ม้าสองตัวควบขับมาจากทิศตะวันตก เหล็งฮู้ชงลุกขึ้นนั่ง เลิกม่านรถขึ้น เห็นศิษย์เห็งซัวและแชเซี้ยล้วนตื่นขึ้นมา

เหล่าศิษย์เห็งซัวรวมตัวเป็นหลายกลุ่ม กลุ่มละเจ็ดคน ก่อตั้งค่ายกลกระบี่ ยืนนิ่งไม่เคลื่อนไหว คนของสำนักแชเซี้ยบ้างโถมไปที่ถนน บ้างยืนพิงกำแพง ไม่เยือกเย็นเท่าเหล่าศิษย์เห็งซัว

ม้าสองตัวควบขับมาถึง ภายใต้แสงจันทร์สาดส่องเห็นชัดตาเป็นลิ้มเพ้งจือสองสามีภรรยานั่นเอง ลิ้มเพ้งจือร้องว่า

"อื้อชังไฮ้ ท่านคิดขโมยฝึกเพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูลเรา กลับทำร้ายบิดามารดาเรา ตอนนี้เราจะแสดงให้ท่านดูทีละท่า คอยดูให้ดี"

พลางรั้งบังเหียน ลอยตัวลงจากหลังม้า กระบี่สะพายที่กลางหลังสาวเท้าเข้าหาคนของสำนักแชเซี้ย

เหล็งฮู้ชงเพ่งตามอง เห็นลิ้มเพ้งจือสวมเสื้อผ้าสีเขียวมรกตตรงชายและแขนเสื้อปักรูปดอกไม้สีเหลืองเข้ม เดินเส้นขลิบทองหว่างเอวคาดสายรัดทองเส้นหนึ่ง ยามเดินเหินเป็นประกายแววับงดงามเฉิดฉายยิ่งต้องครุ่นคิด

'ลิ้มซือตี่ความจริงมีนิสัยสมถะ พอเป็นเจ้าบ่าวก็แตกต่างไป นี่ยากตำหนิได้ คนหนุ่มประสบความสำเร็จ ตบแต่งภรรยางดงามปานนี้ย่อมต้องแต่งตัวพิถีพิถันเป็นพิเศษ'

ค่ำคืนที่ข้างแท่นสักการะฟ้าลิ้มเพ้งจือสยบอื้อซังไฮ้ด้วยมือเปล่า ก็มีท่าทางเช่นนี้ ยามนี้สำนักแชเชี้ยไหนเลยปล่อยให้เขาลงมือซ้ำสองได้ อื้อซังไฮ้ตวาดคำหนึ่งปรากฏศิษย์สี่คนเสือกกระบี่เข้าไป กระบี่สองเล่มแทงใส่ทรวงอกซ้ายขวา อีกสองเล่มกวาดขวาง ฟันใส่สองเท้าของเขา

หกเชียนหุบเขาท้อชมดูจนใจหายวาบ อดส่งเสียงร้องมิได้ คนสามคนร้องคำ *"เด็กน้อยระวัง"* อีกสามคนร้องคำ *"ระวังเด็กน้อย"* เห็นลิ้มเพ้งจือยื่นมือขวาออก กดใส่ข้อมือศิษย์แชเชี้ยสองคนอย่างว่องไว จากนั้นวกแขนผลักใส่ข้อศอกศิษย์แชเชี้ยที่จู่โจมใส่ร่างท่อนล่างของเขาทั้งสอง ได้ยินเสียงแผดร้องสี่ครั้ง ผู้คนสองคนล้มลง คนทั้งสองความจริงแทงกระบี่ใส่ทรวงอกของเขา พอถูกกดใส่ข้อมือ ก็วกกระบี่ปักใส่ท้องน้อยตัวเอง

ลิ้มเพ้งจือร้องว่า

"เพลงกระบี่พิชิตมารท่าที่สองและสาม เห็นชัดตาแล้วหรือไม่?"

จากนั้นหมุนตัวขึ้นบนหลังม้า ควบขับจากไป

เหล่าศิษย์แชเชี้ยชมดูจนตะลึงลาน กลับไม่ไล่ล่าตาม เมื่อเหลียวดูศิษย์อีกสองคน เห็นกระบี่ของคนหนึ่งแทงจากเบื้องล่างขึ้นมาใส่ทรวงอกฝ่ายตรงข้าม อีกคนหนึ่งก็มีสภาพเช่นเดียวกัน คนทั้งสองล้วนสิ้นใจตาย แต่มือขวายังกุมด้ามกระบี่แนบแน่น ดังนั้นยันกันและกันไว้ยืนหยัดมั่นไม่ล้มลง

กระบวนท่าหนึ่งกดหนึ่งผลักของลิ้มเพ้งจือ เหล็งฮู้ชงเห็นถนัดชัดตา ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเลื่อมใส ครุ่นคิดขึ้น

'สูงส่งยิ่ง นี่เป็นเพลงกระบี่ มิใช่วิชาคว้าจับ เพียงแต่ในมือมันไม่ได้ถือกระบี่เท่านั้น'

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง ร่างต่ำเตี้ยของอื้อซังไฮ้ยืนอยู่ข้างซากศพทั้งสี่เคลิบเคลิ้มจนซึมเซา เหล่าศิษย์แชเชี้ยห้อมล้อมอยู่ที่ห่างไป

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเอ่ยปาก

ผ่านไปเนิ่นนาน เหล็งฮู้ชงมองจากภายในรถออกไป เห็นอื้อชังไฮ้ยังยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว เงาของมันบนพื้นกลับถูกลากยาวออกไป สภาพเช่นนี้ลี้ลับอย่างบอกไม่ถูก เหล่าศิษย์แชเชี้ยบ้างเดินออกไป บ้างทรุดนั่งลง อื้อชังไฮ้กลับคล้ายยืนแข็งทื่อไปแล้ว

เหล็งฮู้ชงพลันบังเกิดความสมเพชเวทนาขึ้น เจ้าสำนักแชเชี้ยผู้นี้กลับถูกผู้คนก่อกวนจนงอมือจนปัญญา ได้แต่รามือรอความตาย อดลำบากใจแทนมันมิได้ จากนั้นรู้สึกง่วงเหงาทีละน้อย ต้องหลับตาลง

ระหว่างหลับใหล รู้สึกรถล่อเคลื่อนไหว จากนั้นได้ยินเสียงร้องตวาด ที่แท้ฟ้าสางสว่างแล้ว ทุกผู้คนล้วนออกเดินทาง เหล็งฮู้ชงมองจากหน้าต่างรถออกไป เห็นอาจารย์กับศิษย์ของสำนักแชเชี้ย บ้างขี่ม้าบ้างเดินเท้าเปล่า ดูจากเงาหลังอันเดียวดายของพวกมัน รู้สึกหดหู่อย่างบอกไม่ถูก คล้ายแพะแกะฝูงหนึ่งเดินเข้าส่ลานประหารเองต้องครุ่นคิดขึ้น

'ผู้คนขบวนนี้ล้วนทราบว่า ลิ้มเพ้งจือต้องย้อนกลับมาและทราบว่าไม่มีทางต่อสู้ได้ หากแยกย้ายหลบหนี สำนักแชเชี้ยคงต้องถูกทำลายล่มสลายแล้ว'

เวลายามเที่ยง มาถึงเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง คนของสำนักแชเชี้ยดื่มกินในเหลาสุรา เหล่าศิษย์เห็งชัวก็ดื่มกินที่ร้านอาหารฝั่งตรงข้าม เมื่อมองข้ามถนนไปเห็นอาจารย์กับศิษย์ของสำนักแชเชี้ยดื่มสุราชามใหญ่ รับประทานเนื้อชิ้นโต ทุกผู้คนทราบว่าคนเหล่านี้ มีชีวิตแขวนบนเส้นด้าย รับประทานมากเท่าใดถือว่ารับประทานเท่านั้น

เดินทางถึงยามบี่ *(สิบสามนาฬิกา)* มาถึงริมแม่น้ำสายหนึ่ง ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ลิ้มเพ้งจือสองสามีภรรยากระตุ้นม้ามาอีก งี้ฮั้วเป่าปากเป็น

สัญญาณ เหล่าศิษย์เห็งชัวล้วนหยุดยั้งลง

ยามนั้นอาทิตย์อยู่กลางหาว ม้าสองตัวพอควบขับเข้าใกล้งักเล้งซังหยุดม้าก่อน ลิ้มเพ้งจือควบม้าสืบต่อ อื้อซังไฮ้โบกมือวูบหนึ่ง คนของสำนักแชเซี้ยพากันหมุนตัววิ่งเลียบริมแม่น้ำไป

ลิ้มเพ้งจือหัวร่อฮาฮา ควบม้าไล่ติดตาม ร้องว่า

"อื้อซังไฮ้ คิดหนีไปที่ใด?"

อื้อซังไฮ้พลันหมุนตัวแทงกระบี่ ประกายกระบี่คล้ายสายรุ้งแทงใส่ใบหน้าลิ้มเพ้งจือ สภาวะกระบี่นี้เกรี้ยวกราดยิ่ง ลิ้มเพ้งจือคล้ายใจหายวาบ รีบชักกระบี่ปิดป้อง

คนของสำนักแชเซี้ยรายล้อมเข้าไป อื้อซังไฮ้จู่โจมกระบี่แล้วกระบี่เล่า บัดเดี๋ยวพุ่งสูงบัดเดี๋ยวหมอบต่ำ ชายชราอายุหกสิบเศษผู้หนึ่งยังแคล่วคล่องปราดเปรียวกว่าบุรุษหนุ่ม ท่ากระบี่ล้วนเป็นท่ารุก คนของสำนักแชเซี้ยแปดคนสะบัดกวัดแกว่งกระบี่ ห้อมล้อมอยู่หน้าหลังของม้าลิ้มเพ้งจือ แต่ไม่ฟันใส่ลำตัวม้า

เหล็งฮู้ชงชมดูอยู่หลายกระบวนท่าก็เข้าใจจิตเจตนาของอื้อซังไฮ้ ลิ้มเพ้งจือมีปมเด่นที่เพลงกระบี่พลิกแพลงสุดหยั่งคาด รวดเร็วดุจสายฟ้า เมื่ออยู่บนหลังม้าปมเด่นนี้ก็ลดทอนลง คนของสำนักแชเซี้ยทั้งแปดสานเป็นแหกระบี่ห้อมล้อมอยู่รอบข้าง ไม่เปิดโอกาสให้ลิ้มเพ้งจือลงจากหลังม้าได้

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'เจ้าสำนักแชเซี้ยไม่ใช่ชนชั้นธรรมดา วิธีนี้ร้ายกาจยิ่ง'

ชมดูอีกหลายกระบวนท่า ค่อยกวาดตาไปยังงักเล้งซังที่ห่างไป การกวาดมองทุกครั้งต้องใจหายวาบ

เห็นคนของสำนักแชเซี้ยหกคนล้อมนางไว้ คุกคามนางไปยังริมน้ำทีละน้อย จากนั้นแทงกระบี่ใส่ท้องม้าของนาง ม้าพ่วงพีแผดเสียงร้อง

ก้อง กระโดดตัวลอยสลัดนางลงจากหลังม้า

งักเล้งซังเบี่ยงตัววูบ ปัดป่ายกระบี่ที่ฟาดฟันมา พลางผุดลุกขึ้น คนของสำนักแชเซี้ยทั้งหกจู่โจมอย่างสุดกำลัง คล้ายคิดเสี่ยงชีวิต เหล็งฮู้ชงเห็นในจำนวนนั้นมีโฮ้วนั้งเอ็งและอั้งนั้งฮ้งอยู่ด้วย โฮ้วนั้งเอ็งใช้กระบี่ด้วยมือซ้าย ยังดุร้ายยิ่ง

งักเล้งซังแม้เคยฝึกเพลงกระบี่ของห้าสำนัก จากถ้ำด้านหลังบนผาสำนึกผิด แต่ไม่เคยฝึกเพลงกระบี่แชเซี้ย อย่าว่าแต่ท่ากระบี่บนผนังศิลาลึกล้ำเกินไป นางไม่ได้เรียนรู้จริงๆ เพียงแต่ได้รับการชี้แนะจากบิดาล่วงรู้โดยผิวเผิน ตอนอยู่ที่แท่นสักการะฟ้าใช้เพลงกระบี่ไท้ซัวจัดการกับยอดฝีมือไท้ซัว ใช้เพลงกระบี่ฮ่วงซัวจัดการกับเจ้าสำนักฮ่วงซัว เมื่อต่อสู้กับคนของสำนักแชเซี้ยกลับไร้ผล

เหล็งฮู้ชงชมดูอยู่หลายกระบวนท่า ทราบว่างักเล้งซังไม่สามารถต้านทานได้ ขณะร้อนรุ่มใจ พลันได้ยินเสียงร้องคำหนึ่ง คนของสำนักแชเซี้ยผู้หนึ่งถูกงักเล้งซังใช้เพลงกระบี่ฮ่วงซัวฟันแขนซ้ายขาดสะบั้น แต่ผู้คนที่เหลือทั้งห้ามิเพียงไม่ล่าถอย แม้แต่คนแขนขาดก็ถาโถมเข้าหาราวคลุ้มคลั่ง

งักเล้งซังเห็นมันหลั่งเลือดโซมกาย ท่าทางน่าสะพรึงกลัว สร้างความแตกตื่นจนถอยร่นไปหลายก้าว เท้าข้างหนึ่งเหยียบถูกอากาศธาตุล้มฟุบลงบนหาด กรวด ทราย ริมน้ำ สร้างความแตกตื่นแก่เหล็งฮู้ชงจนร้องว่า

"ไร้ยางอายนัก"

ได้ยินเอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"วันนั้นพวกเราจัดการกับตังฮึงปุกป่ายก็ใช้วิธีนี้"

ที่แท้นางไม่ทราบมาถึงข้างกายตั้งแต่เมื่อใด เหล็งฮู้ชงเห็นว่าไม่ผิดกับการศึกบนผาไม้ดำ พวกตนทั้งสี่พ่ายแพ้แน่นอน ดีที่เอี่ยง

เอี้ยงเปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่เอี้ยเน้ยเต้ง แบ่งแยกสมาธิของตังฮึงปุกป่าย จึงสามารถปลิดชีวิตมัน กลยุทธ์ของอื้อชังไฮ้กลับพ้องกันโดยบังเอิญ คาดว่าลิ้มเพ้งจือเห็นภรรยาคับขัน ต้องรุดมาช่วยเหลือ มิคาดลิ้มเพ้งจือยังต่อสู้กับอื้อชังไฮ้ ไม่สนใจสถานการณ์ของภรรยา

งักเล้งซังพอล้มลงก็กระโดดปราดขึ้น ร่ายรำกระบี่ยาว คนของสำนักแชเชี้ยทั้งหกทราบว่า การดำรงหรือล่มสลายของสำนักแชเชี้ยความเป็นความตายของตัวเองขึ้นอยู่ที่จู่โจมสังหารคู่ต่อสู้นี้ได้หรือไม่ ดังนั้นรุกไล่อย่างไม่คิดชีวิต คนแขนขาดโยนกระบี่ทิ้งกลิ้งตัวตามพื้นดินใช้แขนขวาโอบใส่ขางักเล้งซัง

งักเล้งซังใจหายวาบ ร้องว่า

"เพ้งตี๋ รีบมาช่วยข้าพเจ้า"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวเสียงกังวานว่า

"อื้อชังไฮ้ต้องการดูเพลงกระบี่พิชิตมาร ให้มันชมดูโดยชัดตาจะได้ตายตาหลับ"

พลางใช้กระบวนท่าพิสดารออก คุกคามอื้อชังไฮ้แทบหายใจไม่ออก

อื้อชังไฮ้เคยศึกษาเพลงกระบี่พิชิตมารมาก่อน แต่กระบวนท่าที่หาความพิสดารมิได้ พลันเพิ่มการเปลี่ยนแปลงมากหลาย กอปรกับใช้ออกดุจสายฟ้าคะนองฝน คุกคามจนอื้อชังไฮ้ส่งเสียงขู่คำราม ยิ่งมายิ่งทุลักทุเล

เหล็งฮู้ชงเดือดดาลเป็นการใหญ่ ตวาดว่า

"ท่าน...ท่าน..."

ตอนแรกเขาเข้าใจว่าลิ้มเพ้งจือถูกอื้อชังไฮ้พัวพันไว้ ไม่สามารถมาช่วยเหลือภรรยา พอฟังลิ้มเพ้งจือกล่าวเช่นนี้ แสดงว่าไม่ห่วงใยกังวลต่อความปลอดภัยของงักเล้งซัง เพียงคิดหยอกเย้าอื้อชังไฮ้

จนสมใจ

ยามนี้เปลวแดดแผดจ้า มองแต่ไกลเห็นลิ้มเพ้งจือแบะปากเล็กน้อย สีหน้าทั้งลิงโลดทั้งเจ็บแค้น แสดงว่าในใจเต็มไปด้วยความสมใจต่อการล้างแค้น หากบอกว่าแมวจับมุสิกได้ ต้องหยอกเย้าจนพอใจค่อยกัดตาย แมวกลับไม่มีความเจ็บแค้นและชั่วร้ายถึงเพียงนี้

งักเล้งซังร้องดังๆ ว่า

"เพ้งตี๋ รีบมา"

นางสุ้มเสียงแหบแห้ง เรี่ยวแรงสูญสิ้น สถานการณ์เร่งร้อนคับขัน ลิ้มเพ้งจือกลับกล่าวว่า

"เราจะไปแล้ว ท่านอดทนอีกครู่หนึ่ง อื้อชังไฮ้กับพวกเราความจริงไม่มีความแค้นต่อกัน ทุกประการล้วนสืบเนื่องจากเพลงกระบี่พิชิตมาร สมควรใช้เพลงกระบี่ชุดนี้ ตั้งแต่ต้นจนจบให้มันชมดูให้ชัดตา ท่านว่าใช่หรือไม่"

เขากล่าวอย่างปลอดโปร่งแช่มช้า แสดงว่าไม่ได้กล่าวกับภรรยาหากแต่บอกต่ออื้อชังไฮ้ ยังกลัวว่าฝ่ายตรงข้ามไม่เข้าใจ กล่าวเสริมว่า

"อื้อชังไฮ้ ท่านว่าใช่หรือไม่?"

เขามีท่าร่างสวยงาม ทุกกระบี่ทุกดรรชนีล้วนอ่อนช้อย ท่าทางคล้ายกับสิบเก้าท่ากระบี่เทพธิดาของศิษย์สตรียั้วซัว แต่ก็แฝงความลี้ลับชั่วร้ายอยู่สามส่วน

เหล็งฮู้ชงความจริงต้องการชมดูเพลงกระบี่พิชิตมาร ยามนี้ลิ้มเพ้งจือร่ายรำใช้ต่ออื้อชังไฮ้ นับว่าไม่ควรพลาดโอกาสนี้ แต่เขาห่วงใยกังวลความปลอดภัยของงักเล้งซัง ไม่มีเวลาชมดูแม้สักท่าเดียว ได้ยินงักเล้งซังร่ำร้องตลอดเวลา ไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป ร้องว่า

"งี้ฮั้วซือเจ้ งี้เซ็งซือเจ้ พวกท่านรีบไปช่วยงักโกวเนี้ย นาง... นางต้านทานไม่ได้แล้ว"

งี้ฮั้วกล่าวว่า

"พวกเราบอกแล้วว่าไม่ช่วยทั้งสองฝ่าย เกรงว่าไม่สะดวกกับการลงมือ"

ชาวยุทธจักรยึดถือสัจจะ ชาวอธรรมบางคนก่อกรรมทำชั่วแต่เมื่อลั่นปากก็ไม่คืนคำ หากเสียคำพูด จะเป็นที่หยามประณามของชาวยุทธจักร แม้แต่โจรเด็ดบุปผาเช่นฉั่งแป๊ะกวงยังรักษาสัจจะ เหลิงฮู้ชงหวนนึกถึงตอนอยู่ที่ข้างแท่นสักการะฟ้า พวกนางบอกต่ออื้อชังไฮ้ว่าจะไม่สอดมือยุ่งเกี่ยวยามนี้หากมีคนรุดไปช่วยเหลืองักเล้งซังจะกระทบกระเทือนถึงเกียรติภูมิสำนักเห็งซัว สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง กล่าวว่า

"นี่...ปุกก่ายได้ซือเล่า ฉั่งแป๊ะกวงเล่า?"

ฉิ้งเกียงกล่าวว่า

"พวกเขาไปกับหกเซียนหุบเขาท้อตั้งแต่เมื่อคืน บอกว่าสภาพของอื้อชังไฮ้น่าอัดอั้นใจ คิดไปดื่มสุรา อีกประการ พวกเขาทั้งแปดก็เป็นคนของสำนักเห็งซัว"

เอี่ยงเอี้ยงพลันกระโดดปราดออกไป วิ่งตะบึงถึงริมแม่น้ำ ชักกระบี่สั้นจากหว่างเอวคู่หนึ่ง กล่าวเสียงกังวานว่า

"พวกท่านดูให้ชัดตาเราเป็นบุตรียิ่มก่าจู้แห่งนิกายสุริยันจันทราหาใช่คนของสำนักเห็งซัวไม่ พวกท่านเป็นบุรุษหกคน ข่มเหงรังแกสตรีนางหนึ่งเราโกวเนี้ยไม่อาจทนดได้ เรื่องนี้ต้องย่งเกี่ยวสักครา"

เหลิงฮู้ชงเห็นเอี่ยงเอี้ยงลงมือ สร้างความยินดียิ่ง ระบายลมจากปากยาวๆ รู้สึกปวดแปลบที่ปากแผล ต้องกระแทกนั่งลงในรถ

คนของสำนักแซเซี้ยทั้งหกไม่แยแสสนใจต่อการมาของเอี่ยงเอี้ยงยังจู่โจมใส่งักเล้งซังอย่างไม่คิดชีวิต งักเล้งซังถอยกายไปหลายก้าว เท้าข้างหนึ่งกลับเหยียบลงในน้ำ นางไม่รู้จักวิชาทางน้ำ เท้าข้างหนึ่งพอตกน้ำเพลงกระบี่ยิ่งสับสนกว่าเดิม

พลันรู้สึกปวดแปลบที่ไหล่ซ้าย ถูกศัตรูแทงใส่กระบี่หนึ่ง คนแขนขาดฉวยโอกาสโถมเข้ามา ยื่นแขนขวาโอบเท้าขวาของนาง งักเล้งซังฟันกระบี่ลงฟันถูกกลางหลังมัน คนแขนขาดกลับอ้าปากกัดใส่เท้านางอย่างดุดัน งักเล้งซังหน้ามืดวูบวาบ ลอบร้องในใจ

'เราต้องตายแล้วหรือ'

มองแต่ไกลเห็นลิ้มเพ้งจือแทงเฉียงๆ ออกหนึ่งกระบี่ ท่วงท่าสง่างามเอาแต่อวดโอ่เพลงกระบี่ สร้างความคับแค้นใจจนแทบสิ้นสติไปทันใด กระบี่ที่เบื้องหน้าสองเล่มปลิวกระเด็นขึ้นฟ้า จากนั้นเป็นเสียงตูมๆ คนของสำนักแซเซี้ยสองคนพลัดตกลงน้ำ

เอี่ยงเอี้ยงร่ายรำกระบี่สั้น เพียงสิบกว่ากระบวนท่า ก็ทำร้ายคนของสำนักแซเซี้ยที่เหลือรับบาดเจ็บหมดสิ้น กระบี่หลุดจากมือ จากนั้น เอี่ยงเอี้ยงเตะคนแขนขาดที่ปางตายพันไป ฉุดดึงงักเล้งซังขึ้นจากน้ำ เห็นกระโปรงของนางเปียกโชก เสื้อผ้าแปดเปื้อนคราบโลหิต ดังนั้นประคองนางขึ้นฝั่ง

ได้ยินลิ้มเพ้งจือร้องว่า

"เพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้ม พวกท่านเห็นชัดตาแล้วหรือไม่?"

ประกายกระบี่พอวูบผ่าน คนของสำนักแซเซี้ยที่รายล้อมอยู่ข้างม้าของเขาคนหนึ่งถูกกระบี่ที่หว่างคิ้ว ลิ้มเพ้งจือหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ปึงนั้งตี่ เจ้าโจรโฉดตายเช่นนี้ ออกจะกรุณาต่อเจ้าไปแล้ว"

พลางกระตุ้นบังเหียนม้า บังคับม้ากระโดดข้ามซากศพปึงนั้งตี่ไป อื้อชังไฮ้เหน็ดเหนื่อยสิ้นเรี่ยวแรง ไหนเลยกล้าไล่ล่าตาม

ลิ้มเพ้งจือหยุดม้า สอดส่ายสายตามอง พลันร้องว่า

"เจ้าคือเกี๊ยนั้งตั๊ก"

พร้อมกับกระตุ้นม้าเข้าหา เกี๊ยนั้งตั๊กเคยข่มเหงลิ้มเพ้งจือ ดัง

นั้นซ่อนตัวอยู่ด้านข้าง พอเห็นลิ้มเพ้งจือติดตามมา ต้องส่งเสียงร้องคำหนึ่ง หมุนตัววิ่งหลบหนี

ลิ้มเพ้งจือไม่รีบร้อนติดตาม กระตุ้นม้ามาช้าๆ เสือกกระบี่ปราดออกแทงถูกเท้าขวาของมัน เกี้ยนั้งตั๊กล้มลงกับพื้น ลิ้มเพ้งจือกระตุกบังเหียน ม้าพ่วงพีก็เหยียบใส่ร่างมัน

เกี้ยนั้งตั๊กแผดร้องโหยหวน แต่ยามกะทันหันยังไม่ตาย ลิ้มเพ้งจือหัวร่อดังยาวนาน หันหัวม้ากระตุ้นม้าเหยียบใส่ร่างมัน เหยียบย่ำไปมาหลายครั้งคราา ในที่สุดเกี้ยนั้งตั๊กนิ่งเงียบงันไป

ลิ้มเพ้งจือไม่แยแสเหลือบแลคนของสำนักแซเซี้ยอีก กระตุ้นม้าถึงข้างกายงักเล้งซังและเอี่ยงเอี้ยง กล่าวกับภรรยาว่า

"ขึ้นมา"

งักเล้งซังถลึงตาใส่เขา ขบริมฝีปากกล่าวว่า

"ท่านไปเองเถอะ"

"ท่านเล่า?"

"ท่านสนใจข้าพเจ้าไยกัน?"

ลิ้มเพ้งจือกวาดมองเหล่าศิษย์เห็งซัวแวบหนึ่ง พลันแค่นหัวร่อสองเท้าหนีบท้องม้า ควบม้าจากไป

เอี่ยงเอี้ยงคิดไม่ถึงลิ้มเพ้งจือจะไร้น้ำใจต่อภรรยาแรกวิวาห์ปานนี้ ต้องงงงันวูบจึงกล่าว

"**ลิ้มฮูหยิน** *(ภรรยาคนแซ่ลิ้ม)* ท่านไปพักผ่อนที่รถของเรา"

งักเล้งซังน้ำตาคลอหน่วย กลั้นกลืนมิให้ไหลหลั่งลงมา กล่าวเสียงสั่นเครือ

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ไป ท่าน...ท่านไฉนช่วยเหลือข้าพเจ้า?"

"มิใช่เราช่วยท่าน เป็นตั่วชือกอท่านคิดช่วยท่าน"

งักเล้งซังบังเกิดความหดหู่ใจ น้ำตาไหลทะลักออกมา กล่าวว่า

"ขอบคุณ ท่าน...ท่าน"

พลางกระโดดขึ้นบนหลังม้า หันหัวม้าสู่ทิศตะวันออก เป็นทิศทางด้านตรงข้ามกับลิ้มเพ้งจือ คล้ายคิดกลับภูเขาซงซัว

อื้อซังไฮ้เห็นนางควบขับม้าผ่านไป รู้สึกสงสัยใจ แต่ไม่แยแสสนใจครุ่นคิดขึ้น

'ผ่านไปอีกคืนหนึ่ง เดียรัจฉานน้อยแซ่ลิ้มจะย้อนกลับมาฆ่าคนของพวกเราอีกหลายคน จวบกระทั่งเหล่าศิษย์ของเราตายหมดสิ้นหลงเหลือเราคนเดียว สุดท้ายค่อยลงมือต่อเรา'

เหล็งฮู้ชงไม่อาจหักใจทนดูท่าทีที่ซึมเซา ราวสูญเสียวิญญาณของอื้อซังไฮ้จึงกล่าว

"ไปกันเถอะ"

คนขับรถรับคำ หวดแส้ใส่อากาศ ล่อเทียมรถลากรถไปเบื้องหน้า เหล็งฮู้ชงอทานดังเอ๊ะ เห็นงักเล้งซังย้อนกลับสู่ทิศตะวันออก ในใจคิดติดตามนางไป มิคาดรถล่อกลับมุ่งสู่ทิศตะวันตก ต้องใจหายวูบ เลิกม่านรถมองไปด้านหลัง แต่ไม่เห็นเงาหลังของนางอีก ต้องครุ่นคิดขึ้น

'นางรับบาดเจ็บ เดินทางเพียงลำพัง ไม่มีคนคอยดูแล จะทำอย่างไรดี?'

พลันได้ยินฉิ้งเกียงกล่าวว่า

"นางกลับภูเขาซงซัว ไปยังข้างกายบิดามารดา ท่านไม่ต้องเป็นห่วงไป"

เหล็งฮู้ชงคลายใจลง ครุ่นคิดขึ้น

'ฉิ้งซือม่วยจิตใจละเอียดอ่อน ล่วงรู้ความในใจเรา'

เที่ยงวันรุ่งขึ้น ขบวนผู้คนหยุดพักผ่อนที่ร้านอาหารเล็กๆ แห่งหนึ่ง ร้านอาหารนี้ไม่นับเป็นร้านรวงอันใด เพียงปลูกเพิงหญ้าฟางที่ข้างทาง จัด

ตั้งโต๊ะเก้าอี้ขายน้ำชาอาหารแก่ผู้สัญจร เหล่าศิษย์เห็งซัวมีจำนวนมากในร้านอาหารไม่มีข้าวสารมากมายปานนั้น ดีที่ทุกผู้คนพกน้ำข้าวสาร ทั้งจัดเตรียมถ้วยตะเกียบหม้อเตา ดังนั้นตั้งเตาหุงข้าวที่เพิงหญ้าฟาง

เหล็งฮู้ชงนั่งอยู่ในรถเป็นเวลานาน รู้สึกอึดอัด ดังนั้นให้แต้งักและฉิ้งเกียงประคองตนเองลงจากรถ นั่งพักผ่อนในเพิงหญ้าฟาง กวาดตาไปยังทิศตะวันออก ครุ่นคิดขึ้น

'ไม่ทราบเซี่ยวซือม่วยจะมาหรือไม่?'

เห็นบนทางหลวงปรากฏฝุ่นละอองคละคลุ้ง ผู้คนขบวนหนึ่งเดินทางมาถึงคืออื้อชังไฮ้และพวกนั่นเอง คนของสำนักแชเซี้ยมาถึงหน้าเพิงหญ้าฟาง ก็นั่งลงหุงอาหารพักผ่อน

อื้อชังไฮ้นั่งอยู่ข้างโต๊ะตัวหนึ่งเพียงลำพัง กลับเคลิบเคลิ้มจนซึมเซา แสดงว่ามันล่วงรู้ชะตากรรมตัวเอง ไม่หลีกหนีคนของสำนักเห็งซัวอีก

ไม่นานให้หลัง เสียงฝีเท้าม้าดังขึ้น ม้าตัวหนึ่งควบขับมาช้าๆ คนบนหลังม้าสวมเสื้อแพรวพราว คือ ลิ้มเพ้งจือนั่นเอง

คนของสำนักแชเซี้ยกลับไม่แยแสเหลือบแลเขา ทุกผู้คนหุงหาอาหารชงชาสภาพเช่นนี้ กลับเหนือความคาดหมายลิ้มเพ้งจือนักหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"พวกเจ้าไม่ลงมือ เรายังคงฆ่าคน"

พลางกระโดดลงจากหลังม้า ยื่นมือตบตะโพกม้า ปล่อยให้ม้าก้าวเหยาะย่างไปเล็มหญ้า เห็นในเพิงหญ้าฟางยังมีโต๊ะว่างอีกสองตัว ดังนั้นเลือกโต๊ะตัวหนึ่งทรุดนั่งลง

เขาพอเหยียบย่างเข้าเพิงหญ้าฟาง เหล็งฮู้ชงก็สูดได้กลิ่นหอมฉุนเฉียวแสดงว่าเสื้อผ้าของลิ้มเพ้งจือรมควันหอมบนหมวกประดับมรกตชิ้นหนึ่ง นิ้วมือสวมวงแหวนทับทิม หัวรองเท้าประดับมุกสองลูก แต่ง

กายดุจกงจื้อตระกูลร่ำรวยไหนเลยมีส่วนคลับคล้ายนักสู้ชาวยุทธจักรต้องครุ่นคิดขึ้น

'ตระกูลมันเปิดสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีความจริงเป็นบุตรหลานคนร่ำรวยได้รับความยากลำบากมาหลายปี ตอนนี้เรียนรู้วิทยายุทธ์สมควรแต่งเนื้อแต่งตัวสักครา'

เห็นลิ้มเพ้งจือล้วงผ้าเช็ดหน้าเนื้อแพรจากอกเสื้อผืนหนึ่งเช็ดใบหน้าเบาๆ เขามีหน้าตาหล่อเหลา การล้วงผ้าเช็ดหน้าเช็ดตานี้ ถึงกับคล้ายตัวเอกบนเวทีงิ้วก็มิปาน

ลิ้มเพ้งจือพอนั่งเรียบร้อย ก็ทักทายว่า

"เหล็งฮู้เฮีย ท่านสบาย?"

เหล็งฮู้ซงทักตอบว่า

"ท่านสบาย?"

ลิ้มเพ้งจือเบือนหน้าไป เห็นคนของสำนักแซเซี้ยผู้หนึ่งยกน้ำชาป้านหนึ่งมารินน้ำชาให้กับอื้อชังไฮ้ จึงกล่าว

"เจ้าเรียกว่าอูนั้งเฮ้า ใช่หรือไม่ คราก่อนเจ้าก็มีส่วนไปฆ่าคนที่บ้านเราต่อให้เจ้าถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน เราก็จดจำออก"

อูนั้งเฮ้าวางป้านน้ำชาลงบนโต๊ะอย่างหนักหน่วง หันขวับไปเผชิญหน้าเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ กล่าวว่า

"บิดาคืออูนั้งเฮ้า ท่านคิดทำอย่างไร?"

ปากแม้พูดจาหยาบคาย แต่สุ้มเสียงสั่นสะท้าน ลิ้มเพ้งจือยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"เอ็งฮังเฮ้าเกี๊ยก สี่อัจฉริยะแซเซี้ย เจ้าจัดอยู่อันดับสาม แต่ปราศจากความองอาจหาญกล้า น่าหัวร่อ น่าหัวร่อนัก"

เอ็ง ฮัง เฮ้า เกี๊ยก สี่อัจฉริยะแซเซี้ยเป็นสี่ศิษย์ที่มีฝีมือกล้าแข็งที่สุดของสำนักแซเซี้ย ประกอบด้วยโฮ้วนั้งเอ็ง อั้งนั้งฮ้ง อูนั้งเฮ้า ล้อ

นั้งเกี๊ยก ในจำนวนนี้ล้อนั้งเกี๊ยกถูกเหล็งฮู้ชงฆ่าตายบนเหลาสุราในเมืองเซียงน้ำ อีกสามคนล้วนอยู่เบื้องหน้า ลิ้มเพ้งจือแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงเคยบอกว่าหมีหมาหมูป่า สี่จัตุบาทแชเซี้ย เขาเปรียบพวกเจ้าเป็นเดียรัจฉาน ยังนับว่าให้การยกย่องพวกท่าน ในความเห็นเราเห็นว่ายังต่ำช้ากว่าเดียรัจฉานอีก"

อูนั้งเฮ้าทั้งหวาดหวั่นทั้งเดือดดาล ใบหน้าเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำมือแตะด้ามกระบี่ แต่ไม่ได้ชักกระบี่ออกมา

ยามนั้นแว่วเสียงฝีเท้าดังอีกครา ม้าสองตัวควบขับมาถึง เมื่อถึงหน้าเพิงหญ้าฟาง คนเบื้องหน้าหยุดม้าไว้ ทุกผู้คนเหลียวหน้ามองมีบ้างบางคนอุทานดังเอ๊ะออกมา

เห็นคนบนหลังม้าตัวแรก นั่งไว้ด้วยคนหลังค่อมร่างอ้วนเตี้ยผู้หนึ่ง กลับเป็นเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่บักเกาฮง คนบนหลังม้าด้านหลังกลับเป็นงักเล้งซัง

เหล็งฮู้ชงพอเห็นงักเล้งซัง รู้สึกทรวงอกร้อนผ่าว สร้างความยินดียิ่ง แต่เห็นงักเล้งซังสองมือถูกมัดไพล่หลัง บังเหียนม้าก็ตกอยู่ในมือเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ แสดงว่าถูกมันจับตัวไว้ ขณะจะอาละวาดแต่แล้วฉุกคิดขึ้น

'สามีของนางอยู่ที่นี้ เราเป็นคนนอกไยต้องเสนอหน้า หากว่าสามีนางไม่สนใจไยดี เมื่อถึงเวลาค่อยหาทางช่วยเหลือก็ไม่สาย'

ลิ้มเพ้งจือเห็นเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่มาถึง สร้างความลิงโลดยินดี ดั่งราวกับเห็นของวิเศษร่วงหล่นจากฟ้า ครุ่นคิดขึ้น

'ผู้ที่ทำร้ายบิดามารดาเราก็มีเฒ่าค่อมนี้อยู่ด้วย มิคาดวันนี้มันกลับเสนอหน้ามานับว่าฟ้ามีทิพยเนตรจริงๆ'

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่กลับไม่รู้จักลิ้มเพ้งจือ วันที่อยู่ในบ้านเล้าเจี่ยฮวงเมืองฮ่วงซัว คนทั้งสองแม้พบหน้ากัน แต่ลิ้มเพ้งจือ

ปลอมเป็นคนหลังค่อมใบหน้าปิดกอเอี๊ยะ เปรียบกับชายหนุ่มรูปงามที่คล้ายต้นไม้หยกต้านลมผู้นี้ ย่อมแตกต่างราวฟ้ากับดิน ดังนั้นหันไปกล่าวกับงักเล้งซังว่า

"ที่นี่มีสหายมากหลาย พวกเราไปกันเถอะ"

มันเห็นคนของสำนักแชเซี้ยและเห็งซัวล้วนอยู่ด้วยกริ่งเกรงว่ามีคนคิดช่วยเหลืองักเล้งซัง มิสู้จากไปแต่เนิ่นๆ ประเสริฐกว่า

ที่แท้งักเล้งซังรับบาดเจ็บ เดินทางเพียงลำพัง คิดกลับไปข้างกายบิดามารดาที่ซงซัว แต่เดินทางไม่นานก็พบกับเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ผู้นี่จิตใจคับแคบ คราก่อนประลองกำลังภายในพ่ายแพ้แก่งักปุกคุ้ง ภายหลังลิ้มจิ้นน้ำสองสามีภรรยาก็ถูกงักปุกคุ้งช่วยเหลือไป ดังนั้นยึดถือเป็นความอัปยศอันยิ่งใหญ่ ต่อมาฟังว่าบุตรชายของลิ้มจิ้นน้ำเข้าสำนักฮั้วซัว ตบแต่งบุตรีของงักปุกคุ้งเป็นภรรยา คาดว่าคัมภีร์กระบี่พิชิตมารเล่มนั้นถูกพกพาเข้าสำนักฮั้วซัวด้วย ยิ่งขุ่นใจกว่าเดิม คราครั้งนี้ห้าสำนักกระบี่รวมสำนักจ้อแนเซี้ยงไม่ได้ส่งบัตรเชิญมัน สร้างความแค้นใจแก่มัน รุดมาซุ่มอยู่ละแวกซงซัว คิดหาโอกาสจัดการกับผู้คนสักหลายคน เป็นการระบายโทสะประจวบกับเห็นงักเล้งซังควบม้าเพียงลำพัง จึงเข้าไปสกัดขัดขวาง

งักเล้งซังความจริงมิใช่คู่มือเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่อยู่แล้ว กอปรกับรับบาดเจ็บ ดังนั้นถูกมันคร่ากุมไว้ งักเล้งซังขู่ว่าตนเองเป็นบุตรีงักปุกคุ้ง เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่พอฟังถึงกับเบิกบานใจ คิดซุกซ่อนนางอยู่ในสถานที่เร้นลับแห่งหนึ่ง ค่อยเสนอให้งักปุกคุ้งมอบคัมภีร์กระบี่พิชิตมารแลกเปลี่ยน ระหว่างทางควบม้าอย่างเร่งร้อน มิคาดพบพานคนของสำนักแชเซี้ยและเห็งซัว

งักเล้งซังเห็นว่า หากปล่อยให้เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่คร่า

กุมจากไปไหนเลยมีคนมาช่วยเหลือตนเองอีก ดังนั้นไม่คำนึงถึงอาการบาดเจ็บบนหัวไหล่ เอี้ยวตัวร่วงหล่นลงจากหลังม้า เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ตวาดคำหนึ่ง กระโดดลงจากหลังม้า ยื่นมือตะปบใส่กลางหลังนาง

เหล็งฮู้ชงคาดว่าลิ้มเพ้งจือต้องไม่ปล่อยให้ภรรยาถูกหยามหยันต้องลงมือช่วยเหลือ มิคาดลิ้มเพ้งจือไม่แยแสสนใจ ล้วงพัดจีบก้านทองจากในแขนเสื้อข้างซ้ายโบกพัดเบาๆ ตอนนั้นเป็นเวลาเดือนสามทางภาคเหนือหิมะเพิ่งละลายไหนเลยต้องใช้พัดโบก เขาเสแสร้งแกล้งทำท่าเพียงเพื่อแสดงท่าทีปลอดโปร่งเท่านั้น

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ตะปบใส่กลางหลังงักเล้งซัง ยกนางขึ้นวางลงบนอานม้า ตัวเองก็กระโดดขึ้นบนหลังม้า กระตุ้นม้าหมายออกเดินทาง ลิ้มเพ้งจือพลันกล่าวว่า

"ผู้แซ่บัก ที่นี้มีคนบอกว่าท่านมีฝีมือธรรมดาสามัญ ท่านเห็นเป็นอย่างไร?"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่งงงันวูบ เห็นลิ้มเพ้งจือยืดโต๊ะเพียงลำพัง ทั้งไม่คล้ายเป็นคนของสำนักแซเซี้ย และไม่คล้ายเป็นศิษย์สำนักเห็งซัว จึงกล่าวว่า

"เจ้าเป็นใคร?"

"ท่านถามไยกัน? ผู้ที่บอกว่าท่านพลังฝีมือธรรมดาสามัญ หาใช่เราไม่"

"เป็นผู้ใดบอก?"

ลิ้มเพ้งจือหุบพัดดังฉาด ชี้มือไปยังอื้อชังไฮ้ กล่าวว่า

"คือ**อื้อกวนจู้** *(เจ้าอารามแซ่อื้อ)* แห่งแซเซี้ยผู้นี้ ระหว่างนี้มันเห็นเพลงกระบี่เลิศพิสดารชุดหนึ่ง นับเป็นสุดยอดของเพลงกระบี่แห่งยุค คล้ายกับเรียกว่าเพลงกระบี่พิชิตมาร"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่พอฟังคำ “เพลงกระบี่พิชิตมาร” ถึงกับคึกคักอักโข ชำเลืองมองไปยังอื้อชังไฮ้ เห็นอีกฝ่ายหนึ่งถือถ้วยชานั่งเคลิบเคลิ้มชืมเชาคล้ายไม่ได้ยินคำพูดลิ้มเพ้งจือ จึงกล่าวว่า

“อื้อกวนจู้ ยินดีด้วยที่ท่านเห็นเพลงกระบี่พิชิตมาร นี่ไม่แปลกปลอมกระมัง?”

อื้อชังไฮ้กล่าวว่า

“ไม่แปลกปลอม เราเห็นตั้งแต่ต้นจนจบทุกกระบวนท่า”

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ทั้งแตกตื่นทั้งยินดี กระโดดลงจากหลังม้าเดินมาที่โต๊ะอื้อชังไฮ้ ทรุดนั่งลงกล่าวว่า

“ฟังว่าคัมภีร์กระบี่นี้ถูกงักปุกคุ้งแห่งฮั้วซัวได้ไป ท่านเห็นได้อย่างไร?”

“เราไม่เห็นคัมภีร์กระบี่ แต่มีคนใช้เพลงกระบี่ชุดนี้”

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

“ที่แท้เป็นเช่นนี้ เพลงกระบี่พิชิตมารมีทั้งจริงและเท็จ ทายาทของสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีเมืองฮกจิว ฝึกเพลงกระบี่พิชิดมารของมารดามันชุดหนึ่งพอใช้ออกมา ทำให้ผู้คนหัวร่อจนฟันร่วงหมดปาก ที่ท่านเห็นคงเป็นของจริงแล้ว?”

“เราก็ไม่ทราบเป็นจริงหรือเท็จ คนใช้เพลงกระบี่ชุดนี้เป็นทายาทของสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีเมืองฮกจิว”

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“เสียทีที่ท่านเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง กระทั่งความจริงเท็จของเพลงกระบี่ก็จำแนกไม่ออก ลิ้มจิ้นน้ำแห่งสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมี มิใช่ตายในเงื้อมมือท่านหรอกหรือ?”

“ความจริงเท็จของเพลงกระบี่พิชิตมาร เราจำแนกไม่ออกจริง บักได้เฮียบท่านมีภูมิรอบรู้กว้างขวาง คงจำแนกออกแล้ว”

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ทราบว่าเจ้าสำนักแชเชี้ยผู้นี้มีพลังฝีมือและประสบการณ์เลิศล้ำ ยามนี้พลันกล่าวคำพูดนี้ ย่อมมีจิตเจตนาลึกซึ้ง สายตายามกวาดมองเห็นทุกผู้คนล้วนจับจ้องมองมันสีหน้าท่าทีประหลาดพิกล คล้ายกับตัวเองกล่าวพลาดผิดอันใดก็มิปาน จึงกล่าวว่า

"หากให้เราเห็น จะดีชั่วย่อมจำแนกออก"

"บักได้เฮียบต้องการดู ก็ไม่ยาก ที่นี้มีคนรู้จักเพลงกระบี่ชุดนี้"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ใจสั่นสะท้าน กวาดตาไปยังทุกผู้คนอีกเที่ยวหนึ่ง เห็นลิ้มเพ้งจือมีท่าทีปลอดโปร่งที่สุด จึงถามว่า

"เด็กหนุ่มนี้รู้จักหรือ?"

อื้อซังไฮ้ชมว่า

"เลื่อมใส เลื่อมใส บักได้เฮียบสายตาหลักแหลม มองปราดเดียวก็ดูออก"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่สำรวจมองลิ้มเพ้งจือขึ้นๆ ลงๆ เที่ยวหนึ่งเห็นชายหนุ่มผู้นี้แต่งกายงดงาม คล้ายกับกงจื้อตระกูลร่ำรวยผู้หนึ่ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'อื้อซังไฮ้กล่าวเช่นนี้ คงวางแผนอุบายต่อเรา ฝ่ายตรงข้ามมีพวกมากไม่ต้องพัวพันกับพวกมัน ยังคงออกเดินทางแต่เนิ่นๆ ขอเพียงบุตรีงักปุกคุ้งตกอยู่ในเงื้อมมือเรา ไม่กลัวมันไม่มอบคัมภีร์กระบี่มาไถ่ตัว'

ดังนั้นแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"อื้อกวนจู้ ไม่พบพานเป็นเวลานาน ท่านยังชมชอบล้อเล่นเช่นนี้ วันนี้เรามีเรื่อง อภัยที่ไม่อาจน้อมสนอง เพลงกระบี่พิชิตมารก็ดี เพลงกระบี่ปราบอสูรก็ดี เราไม่เห็นอยู่ในสายตา ลาก่อน"

กล่าวจบดีดตัวขึ้น ทิ้งร่างลงบนหลังม้า ท่าร่างรวดเร็วยิ่งนัก

ยามนั้นทุกผู้คนรู้สึกละลานตาวูบ คล้ายกับเห็นลิ้มเพ้งจือกระโดดปราดออกไป ขวางอยู่หน้าม้าของเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ จาก

นั้นเห็นเขาโบกพัดจีบนั่งอยู่ข้างโต๊ะคล้ายไม่ได้ลุกจากโต๊ะมาก่อน

ทุกผู้คนขณะสงสัยใจ เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ก็ส่งเสียงตวาดเร่งม้าออกเดินทาง แต่เหล็งฮู้ชง เอี่ยงเอี้ยง อื้อชังไฮ้เห็นชัดตาว่าลิ้มเพ้งจือจี้นิ้วใส่ม้าของเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่สองครา คาดว่าลงมือแล้ว

จริงดังคาดหมาย ม้าตัวนั้นควบขับออกไปไม่กี่ก้าว ก็พุ่งหัวชนใส่เสาของเพิงหญ้าฟาง การชนครั้งนี้รุนแรงยิ่ง เพิงหญ้าฟางพังทลายลงมาครึ่งหลัง อื้อชังไฮ้กระโดดปราดขึ้น โลดแล่นออกนอกเพิงหญ้าฟาง เหล็งฮู้ชง ลิ้มเพ้งจือ และพวกถูกหญ้าฟางโปรยปรายใส่ศีรษะแต้งักยื่นมือปัดต้นหญ้าบนศีรษะเหล็งฮู้ชง ลิ้มเพ้งจือไม่แยแสสนใจถลึงมองเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่โดยไม่กะพริบ

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ลังเลเล็กน้อย ค่อยกระโดดลงจากหลังม้าคลายมือจากการยึดบังเหียน ม้าตัวนั้นโถมไปอีกหลายก้าว พุ่งหัวชนใส่ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งแผดเสียงร้อง พลางล้มลงกับพื้น เลือดม้าไหลเนืองนองทั่วศีรษะ ม้าตัวนี้เคลื่อนไหวประหลาดปานนี้ แสดงว่าตาบอดแล้ว ย่อมเป็นลิ้มเพ้งจือใช้ฝีมืออันรวดเร็วแทงม้าตาบอดไป

ลิ้มเพ้งจือค่อยใช้พัดจีบปัดหญ้าฟางบนไหล่ซ้ายตัวเอง กล่าวว่า

"คนตาบอดขี่ม้าบอด นับว่าอันตรายยิ่ง"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"เด็กน้อยเจ้าโอหังบังอาจ นับว่ามีฝีมืออยู่ท่าสองท่า อื้อกวนจู้บอกว่าเจ้ารู้จักเพลงกระบี่พิชิตมาร ลองใช้ออกมาให้เราชมดู"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"มิผิด เราจะใช้ให้ท่านดู ท่านเพราะต้องการดูเพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูลเรา ถึงกับทำร้ายบิดามารดาเรา มีบาปกรรมความผิดไม่น้อยกว่าอื้อชังไฮ้"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ใจหายวาบ คิดไม่ถึงกงจี้อรูปงาม

เบื้องหน้าเป็นบุตรชายของลิ้มจิ้นน้ำ ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'มันกล้าท้าสู้เราเช่นนี้ ย่อมต้องมีที่ถือดี ห้าสำนักกระบี่รวมเป็นสำนักเดียว เหล่าแม่ชีสำนักเห็งซัวคงต้องลงมือช่วยเหลือกัน'

พอได้คิดวกมือไปด้านหลัง ตะปบใส่งักเล้งซัง คาดว่าสตรีนางนี้เป็นภรรยาของลิ้มเพ้งจือ เมื่อสยบนางไว้ เด็กแซ่ลิ้มไหนเลยไม่ยอมจำนน

พลันรู้สึกมีเสียงลมดังขึ้นที่ด้านหลัง กระบี่เล่มหนึ่งฟาดฟันมาถึง เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่เบี่ยงตัวหลบเลี่ยง เห็นคนฟาดฟันกระบี่กลับเป็นงักเล้งซัง

ที่แท้เอี่ยงเอี้ยงตัดเชือกที่มัดข้อมือนาง คลายจุดที่ถูกปิดสกัดให้กับนาง จากนั้นส่งกระบี่ให้เล่มหนึ่ง งักเล้งซังจู่โจมกระบี่คุกคามเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ล่าถอย ตัวเองปวดแปลบที่ปากแผล ดังนั้นไม่ไล่ล่าตาม

ลิ้มเพ้งจือแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เสียทีที่ท่านเป็นชาวยุทธจักรที่มีชื่อลือเลื่องมานาน กลับไร้ยางอายปานนี้ หากท่านคิดมีชีวิตสืบต่อ ก็คุกเข่ากับพื้น โขกศีรษะสามครั้งเรียกเราเป็น**เอี่ยเอี้ย** *(ปู่)* สามครา เราจะปล่อยให้ท่านมีชีวิตอีกหนึ่งปี หนึ่งปีให้หลังค่อยเสาะหาท่านเป็นอย่างไร?"

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่แหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

"วันที่อยู่ในบ้านเล้าเจี่ยฮวงเมืองลั้งซัว เด็กน้อยเจ้าปลอมเป็นคนหลังค่อมโขกศีรษะต่อเรา เรียกเป็นเอี่ยเอี้ย ให้เรารับเจ้าเป็นศิษย์ เราเอี่ยเอี้ยไม่ยินยอม เจ้าค่อยเปลี่ยนเป็นเข้าสำนักฮั้วซัว หลอกได้ภรรยาคนหนึ่ง ใช่หรือไม่?"

ลิ้มเพ้งจือไม่ตอบคำ ดวงตาฉายเพลิงโทสะ สีหน้ากลับลิงโลดยินดี หุบพัดจีบถือด้วยมือซ้าย มือขวาเลิกชายเสื้อก้าวออกจากเพิงหญ้า

ฟาง เดินเข้าหาเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ คนพอเดินผ่าน ทุกผู้คนล้วนสูดได้กลิ่นหอมชนิดหนึ่ง พลันได้ยินเสียงร้องโอดโอยสองครา อูนั้งเฮ้าและกิกนั้งทงแห่งแชเซี้ยล้มลง โลหิตฉีดพุ่งจากทรวงอก ผู้อื่นอดส่งเสียงอุทานออกมามิได้

ทุกผู้คนเห็นลิ้มเพ้งจือคิดลงมือต่อเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับชักกระบี่ฆ่าอูนั้งเฮ้าและกิกนั้งทง หลังจากที่ลิ้มเพ้งจือชักกระบี่ฆ่าคน ก็สอดกระบี่คืนฝัก นอกจากเหล็งฮู้ชงเหล่ายอดฝีมือแล้ว เพียงเห็นประกายเย็นเยียบวูบขึ้น ไม่ทันเห็นชัดตาว่าเขาชักกระบี่อย่างไร อย่าว่าแต่เห็นเขาสะบัดกระบี่ฆ่าคน

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความคิดวูบขึ้น

'ครั้งแรกที่เราเผชิญดาบไวของฉั่งแป๊ะกวง ยากที่จะต้านทานได้ เมื่อเรียนรู้เก้ากระบี่เดียวดาย ก็ไม่เห็นดาบไวของมันอยู่ในสายตา แต่กระบี่ไวของลิ้มเพ้งจือ ขอเพียงฉั่งแป๊ะกวงเผชิญพบพาน เกรงว่าไม่อาจต้านทานเกินสามกระบี่ อย่างนั้นเราเล่าต้านรับได้กี่กระบี่?'

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ล้วงมือไปที่หว่างเอว ดึงกระบี่ออกมาเล่มหนึ่งกระบี่ของมันมีลักษณะพิกล งอเป็นรูปโค้ง คนค่อม กระบี่ก็ค่อม ที่แท้เป็นกระบี่ค่อมเล่มหนึ่ง

ลิ้มเพ้งจือแค่นหัวร่อ เดินเข้าหามันทีละก้าว เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่พลันคำรามก้อง สุ้มเสียงคล้ายสุนัขป่าหอนโหย กระบี่ค่อมกรีดเป็นรูปโค้ง เกี่ยวใส่ใต้ซอกแขนของลิ้มเพ้งจือ

ลิ้มเพ้งจือชักกระบี่จากฝัก แทงสวนใส่ทรวงอกมัน กระบี่นี้จู่โจมทีหลังบรรลุถึงก่อน ทั้งแม่นยำทั้งดุดัน เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ส่งเสียงคำรามอีกคราดีดกายออกไปเห็นปกเสื้อนวมของมันขาดเป็นทางยาว เผยเห็นขนอกดำรุงรัง กระบี่ของลิ้มเพ้งจือนี้หากเสือกส่งไปอีกสองนิ้ว เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ต้องถูกผ่าอกควักหัวใจออกมาแล้ว

ทุกผู้คนส่งเสียงอุทานด้วยความตระหนก เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่มีชีวิตรอดจากห้วงความตาย แต่คนผู้นี้เหี้ยมหาญดุร้ายยิ่งกลับปราศจากความหวาดหวั่นพรั่นพรึงส่งเสียงขู่คำราม ทั้งคนทั้งกระบี่โถมใส่ลิ้มเพ้งจือ

ลิ้มเพ้งจือแทงติดต่อกันสองกระบี่ เสียงดังดังสองครา ล้วนถูกกระบี่ค่อมปัดป่ายไป ลิ้มเพ้งจือแค่นหัวร่อ ยิ่งลงมือยิ่งรวดเร็ว เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่โผพุ่งสูงหมอบลงต่ำ ใช้กระบี่ค่อมดุจฝาครอบเหล็กกล้าอันหนึ่ง ครอบร่างตัวเองอยู่ภายใน

ลิ้มเพ้งจือแทงกระบี่เข้าไป พอกระทบถูกกระบี่ค่อม รู้สึกชาวูบที่ข้อแขน ฝ่ายตรงข้ามแสดงว่ามีกำลังภายในกล้าแข็งกว่าตนเอง หากไม่ระวังต้องถูกกระแทกกระบี่ปลิวกระเด็น เมื่อเป็นเช่นนี้ ไม่กล้าชะล่าใจเกินไป ซอกซอนสังเกตช่องว่างจุดอ่อนของมัน ค่อยจู่โจมกระบี่ไวใส่

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่เอาแต่ควงกระบี่ค่อม จนสายน้ำยังไม่อาจกระเซ็นเข้าไป ลิ้มเพ้งจือแม้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ยามกะทันหันไม่อาจทำอย่างไรมันได้ แต่สภาพการต่อสู้เช่นนี้ ลิ้มเพ้งจืออยู่ในสถานะไม่แพ้ แม้ไม่สามารถทำร้ายฝ่ายตรงข้าม เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ก็ไม่มีโอกาสตีโต้ได้ ขอเพียงคิดตอบโต้ แหกระบี่จะเผยช่องโหว่ เปิดโอกาสให้ลิ้มเพ้งจือจู่โจมกระบี่ไวแล้ว

ในแหกระบี่ที่สานจากกระบี่ค่อม เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ส่งเสียงคำรามไม่ขาดหู บัดเดี๋ยวสูงบัดเดี๋ยวต่ำ เสียงคำรามผสานกับเสียงกระบี่ เป็นที่น่าเกรงขาม มีอยู่หลายครั้งที่ลิ้มเพ้งจือคิดทลายร่างแหเข้าไป ล้วนถูกกระบี่ค่อมยันกลับมา

อี้อชังไฮ้ชมดูอยู่เนิ่นนาน พลันเห็นแหกระบี่ของเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่หดแคบลงครึ่งเชียะ ที่แท้การควงกระบี่เช่นนี้ สูญเสียกำลัง

ภายในอักโข ทุกกระบวนท่าต้องใช้อย่างสุดกำลัง จึงสามารถต่อเชื่อมกันดุจสายน้ำ เมื่อใช้ถึงตอนนี้ แสดงว่ากำลังภายในเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ไม่ปะติดปะต่อแล้ว

อื้อชังไฮ้พลันกู่ร้องคำหนึ่งตวัดกระบี่สะอึกเข้าไปสะบัดขวับขวับขวับสามกระบี่ล้วนจี้ใส่จุดสำคัญที่กลางหลังลิ้มเพ้งจือลิ้มเพ้งจือวกกระบี่ปิดป้อง เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ฉวยโอกาสสะบัดกระบี่ค่อม ฟันใส่ร่างท่อนล่างของลิ้มเพ้งจือ

ตามเหตุผล อื้อชังไฮ้กับเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่สองยอดฝีมือกลุ้มจู่โจมชายหนุ่มผู้หนึ่ง เป็นเรื่องเสื่อมเสียหน้ายิ่ง แต่เหล่าศิษย์เห็งชัวเห็นลิ้มเพ้งจือ เข่นฆ่าคนของสำนักแชเชี้ยตลอดทาง ลงมือด้วยอำมหิต อื้อชังไฮ้มิใช่คู่มือด้วย ยามนี้เห็นยอดฝีมือทั้งสองผนึกกำลังจู่โจมล้วนไม่รู้สึกประหลาดใจ ทั้งสองหากไม่ผนึกกำลังไหนเลยต้านกระบี่ไวดุจสายฟ้าของลิ้มเพ้งจือได้

เมื่อได้รับการช่วยเหลือจากอื้อชังไฮ้ ท่ากระบี่ของเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ก็แปรเปลี่ยนไป มีทั้งรุกและรับ ทั้งสามหักล้างกันยี่สิบกว่ากระบวนท่า ลิ้มเพ้งจือควงมือซ้ายหันด้ามพัดแทงปราดออกไป บนด้ามพัดปรากฏเข็มยาวนิ้วครึ่งดีดพุ่งออก แทงถูกจุดฮ้วงเถียวที่เท้าขวาของเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ใจหายวาบ กรีดปาดกระบี่ค่อม รู้สึกชาวูบที่เท้าซ้ายอีกข้างหนึ่ง ดังนั้นไม่กล้าเคลื่อนไหวอีก ควงกระบี่ค่อมคุ้มครองกาย เท้าทั้งสองข้างอ่อนแรงทีละน้อย คุกเข่าลงอย่างลืมตัว

ลิ้มเพ้งจือหัวร่อฮาฮา ร้องว่า

“ท่านคุกเข่าโขกศีรษะตอนนี้ ก็สายเกินการณ์แล้ว”

ขณะกล่าว โหมจู่โจมใส่อื้อชังไฮ้สามกระบวนท่า

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่คุกเข่ากับพื้น กระบี่ค่อมไม่ชะลอ

เชื่องช้าระดมทิ่มแทงฟาดฟัน มันทราบว่าพ่ายแพ้แน่นอน ทุกกระบวนท่าล้วนคิดต่อสู้แลกชีวิตกับศัตรู

อื้อชังไฮ้ทราบว่าเวลาไม่เอื้ออำนวย หากไม่เอาชัยศัตรูโดยเร็ว เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่พอล้มลง ตนเองลำพังคนเดียว ยากสู้รบตบมือได้ ดังนั้นร่ายรำกระบี่ดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง พลันได้ยินลิ้มเพ้งจือหัวร่อดังยาวนาน จากนั้นอื้อชังไฮ้สายตามืดมิดมองไม่เห็นอันใด ต่อมารู้สึกเย็นวาบที่สองไหล่ แขนทั้งสองข้างหลุดลอยออกจากร่าง

ได้ยินลิ้มเพ้งจือหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า

"เราไม่ฆ่าท่าน แต่จะให้ท่านออกท่องยุทธจักรโดยที่ไร้แขนไร้ดวงตา ศิษย์และครอบครัวของท่านเราจะเข่นฆ่าสังหารสิ้น ให้ท่านไร้ญาติขาดมิตร"

อื้อชังไฮ้รู้สึกบริเวณแขนขาดเจ็บปวดสุดทนทาน แต่ในใจกระจ่างแจ่มใสครุ่นคิดขึ้น

'มันจัดการกับเราเช่นนี้ ยังโหดเหี้ยมกว่าฆ่าเราในกระบี่เดียวอีก เรากลับกลายเป็นเช่นนี้ ต่อให้เป็นคนไม่มีวิทยายุทธ์ติดตัว ก็สามารถเคี่ยวเข็ญทรมานเรา'

มันฟังเสียงจำแนกตำแหน่ง พุ่งศีรษะชนใส่อ้อมอกลิ้มเพ้งจือ ลิ้มเพ้งจือเปล่งเสียงหัวร่อ เบี่ยงตัวถอยปราดไป

เขาล้างแค้นสำเร็จ ยามลิงโลดยินดีอดขาดความรอบคอบมิได้ ถอยกายไปสองก้าว ก็ถอยถึงข้างกายเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ฟาดฟันกระบี่ค่อมใส่ ลิ้มเพ้งจือยกกระบี่ปัดป่าย พลันรู้สึกตึงวูบที่สองเท้า ถูกเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่สวมกอดไว้

ลิ้มเพ้งจือใจหายวาบ เห็นคนของสำนักแชเซี้ยหลายสิบคนโถมมาจากรอบข้าง ดังนั้นดิ้นรนสองเท้า แต่ไม่อาจดิ้นหลุดจากเงื้อม

มือของเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ จึงยกกระบี่แทงใส่หลังค่อมโหนกนูนบนหลังมัน เสียงปงคราหนึ่ง ในหลังค่อมโหนกนูนปรากฏน้ำสีดำสายหนึ่งฉีดพุ่งออกมา ส่งกลิ่นคาวเหม็นคลุ้งสุดทนทาน

เหตุแปรเปลี่ยนไม่คาดหมาย ลิ้มเพ้งจือถีบเท้าหมายหลบเลี่ยงกลับลืมเลือนว่าเท้าทั้งสองถูกเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่โอบกอดไว้ พริบตานั้นถูกน้ำเหม็นคลุ้งฉีดพุ่งเต็มหน้า เจ็บปวดจนส่งเสียงแผดร้องออกมา

ที่แท้ในหลังค่อมโหนกนูนของเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ซุกซ่อนไว้ด้วยถุงหนังบรรจุน้ำพิษร้ายแรง ลิ้มเพ้งจือยกมือซ้ายปิดหน้าหลับตาทั้งสอง สะบัดกระบี่ฟันใส่ร่างเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่เป็นพัลวัน

หลายกระบี่นี้รวดเร็วถึงที่สุด เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ไม่มีหนทางหลบหลีก เพียงกอดเท้าทั้งสองข้างลิ้มเพ้งจือแนบแน่น ยามนั้นอื้อชังไฮ้ฟังเสียงร้องของทั้งสอง จำแนกตำแหน่งทิศทางโถมเข้ามาอ้าปากกัดใส่แก้มขวาลิ้มเพ้งจือโดยไม่ปล่อย ทั้งสามกอดรัดเป็นก้อนกลม คนของสำนักแชเซี้ยพากันยกกระบี่ฟันใส่ร่างลิ้มเพ้งจือ

เหล็งฮู้ชงอยู่ในรถเห็นชัดตา ตอนแรกตื่นตระหนก รอจนลิ้มเพ้งจือถูกพัวพัน คนของสำนักแชเซี้ยคิดทำร้าย รีบร้องว่า

"เอี่ยงเอี้ยง รีบช่วยเหลือมัน"

เอี่ยงเอี้ยงกระโดดปราดไปเบื้องหน้า สะบัดกระบี่สั้น เสียงตังตังดังไม่ขาดหู กันคนของสำนักแชเซี้ยถอยห่างไปหลายก้าว

เสียงขู่คำรามของเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ค่อยสงบลง ลิ้มเพ้งจือยังปักกระบี่ใส่กลางหลังมันกระบี่แล้วกระบี่เล่าอื้อชังไฮ้ก็หลั่งโลหิตโซมกาย แต่ยังกัดแก้มลิ้มเพ้งจือไม่ปล่อย ชั่วครู่ให้หลัง ลิ้มเพ้งจือค่อยผลักมือซ้ายออก ผลักกระแทกอื้อชังไฮ้ปลิวลิ่วไป ตัวเองส่งเสียงแผดร้องออกมา ที่แท้แก้มขวาของเขาถูกอื้อชังไฮ้กัดเนื้อหลุดไปชิ้นหนึ่ง

เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่สิ้นใจตายแต่แรก แต่ยังกอดเท้าลิ้มเพ้งจือไม่ปล่อย ลิ้มเพ้งจือใช้มือซ้ายคลำหาตำแหน่งแขนของมัน ยกกระบี่กรีดลง ตัดแขนทั้งสองข้างของมันออก ค่อยหลุดพันมาได้ เอี่ยงเอี้ยงเห็นลิ้มเพ้งจือหน้าตาน่าสะพรึงกลัว ต้องถอยกายไปหลายก้าว

คนของสำนักแชเชี้ยรุดถึงข้างกายซือแป๋ทำการช่วยเหลือ โดยไม่สนใจศัตรูสำคัญผู้นี้อีก จากนั้นได้ยินคนของสำนักแชเชี้ยร้องร่ำครำครวญว่า

"ซือแป๋ ซือแป๋..."

"ซือแป๋ตายแล้ว"

ทุกผู้คนหามซากศพอื้อชังไฮ้วิ่งหนีไปไกล กริ่งเกรงว่าลิ้มเพ้งจือจะตามล่าสังหารอีก

ลิ้มเพ้งจือหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เราล้างแค้นได้แล้ว เราล้างแค้นได้แล้ว"

เหล่าศิษย์เห็งซัวชมดูจนอกสั่นขวัญแขวน งักเล้งซังเดินช้าๆ ถึงข้างกายลิ้มเพ้งจือ กล่าวเบาๆ ว่า

"เพ้งตี๋ ยินดีด้วยที่ท่านแก้แค้นสำเร็จ"

ลิ้มเพ้งจือยังหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

"เราล้างแค้นได้แล้ว เราล้างแค้นได้แล้ว..."

งักเล้งซังเห็นลิ้มเพ้งจือหลับตาแนบแน่น จึงกล่าวว่า

"ดวงตาท่านเป็นไรแล้ว ยาพิษนั้นต้องล้างออก"

ลิ้มเพ้งจือองงันวูบ ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง งักเล้งซังยื่นมือซ้อนไปที่ใต้ซอกแขนของเขา ประคองเขาเข้าพิงหญ้าฟาง ยกน้ำสะอาดถาดหนึ่งสาดใส่ศีรษะของเขา ลิ้มเพ้งจือส่งเสียงร้องออกมา สุ้มเสียงเกรี้ยวกราดโหยหวนแสดงว่าเจ็บปวดสุดทนทาน

คนของสำนักแชเชี้ยซึ่งยืนอยู่ที่ห่างไปใจหายวาบ วิ่งหนีไปอีก

หลายก้าว เหล็งฮู้ชงจึงกล่าว

"เชี่ยวซือม่วย ท่านนำยาสมานแผลพอกทาให้กับลิ้มซือตี๋ ประคองมันมาพักผ่อนที่รถของพวกเรา"

งักเล้งซังกล่าวขอบคุณ ลิ้มเพ้งจือร้องดังๆ ว่า

"เราไม่ต้องการ ผู้แซ่ลิ้มจะตายเกี่ยวข้องใดกับมัน?"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'เราล่วงเกินท่านตั้งแต่เมื่อใด ท่านไฉนแค้นเราเพียงนี้?'

งักเล้งซังกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ยาสมานแผลของสำนักเห็งซัวมีชื่อลือเลื่อง ยากนักที่..."

ลิ้มเพ้งจือกระชากเสียงว่า

"ยากนักที่อะไร?"

งักเล้งซังทอดถอนใจ เทน้ำสะอาดลงยังศีรษะมันเบาๆ ครั้งนี้ ลิ้มเพ้งจือแค่นเสียงดังเฮอะ ขบกรามแนบแน่น ไม่ส่งเสียงร้องอีก กล่าวว่า

"มันห่วงใยท่านเพียงนี้ ท่านกล่าวชมเชยมันตลอดมา ไฉนไม่ตามมันไปยังสนใจเราไยกัน?"

เหล่าศิษย์เห็งซัวพอฟัง ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป งี้ฮั้วร้องดังๆ ว่า

"ท่าน...ท่านกลับกล่าววาจาไร้ยางอายเช่นนี้?"

งี้เช็งรีบกระตุกแขนจีวรของนาง กล่าวว่า

"ซือเจ้ มันรับบาดเจ็บถึงขั้นนี้ อารมณ์ย่อมไม่ดี ไยต้องถือสาหาความมัน?"

ยามนั้นงักเล้งซังล้วงผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่ง กดลงบนปากแผลที่แก้มของลิ้มเพ้งจือ ลิ้มเพ้งจือพลันผลักมือขวาออก งักเล้งซังไม่ทันระวัง ถูกผลักปลิวลิ่วไปปะทะชนกับกำแพงดินนอกเพิงหญ้าฟาง

เหล็งฮู้ชงบันดาลโทสะ ร้องคำ "ท่าน..." จากนั้นฉุกคิดว่าคน

ทั้งสองเป็นสามีภรรยา ระหว่างสามีภรรยามีปากเสียง ต่อให้ทุบตีกัน บุคคลอื่นก็ไม่สะดวกกับการยุ่งเกี่ยว อย่าว่าแต่ฟังจากปากคำลิ้มเพ้งจือแสดงว่าบังเกิดอคติต่อตนเอง ตนยามบาดเจ็บย่อมไม่สะดวกกับการก้าวก่ายได้แต่สะกดกลั้นกลืนไว้

ลิ้มเพ้งจือแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"คนต่ำเตี้ยแซ่อื้อ เฒ่าค่อมแซ่บักล้วนต้องการคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร ดังนั้นทำร้ายบิดามารดาเรา มาตรว่าลงมือด้วยอำมหิต ยังมีพฤติการณ์ที่เปิดเผยไหนเลยคล้าย..."

เอ่ยถึงตอนนี้ หมุนตัวชี้มือไปยังงักเล้งซัง กล่าวสืบต่อ

"ไหนเลยคล้ายบิดาท่านกระบี่วิญญูชนงักปุกคุ้ง กลับใช้ฝีมืออันกลอกกลิ้งต่ำช้า หลอกเอาคัมภีร์กระบี่ของตระกูลเราไป"

งักเล้งซังมือเกาะกำแพงดิน ลุกขึ้นช้าๆ พอฟังสะท้านทั้งร่างกระแทกนั่งลงอีกครา กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ไหนเลย...ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้?"

ลิ้มเพ้งจือแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"นางแพศยาไร้ยางอาย พวกเจ้าสองพ่อลูกสมคบคิดกันล่อเราติดกับ งักตั่วเสียวเจี๊ยะของเจ้าสำนักฮั้วซัวยอมลดตัวลงแต่งงานกับเราเด็กน้อยที่บ้านช่องพินาศย่อยยับนั่นเป็นเพราะเหตุใด ยังมิใช่เพราะคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของตระกลลิ้มเรา เมื่อหลอกคัมภีร์กระบี่ได้ ยังต้องการผู้แซ่ลิ้มทำอะไร?"

งักเล้งซังร้องไห้โฮออกมา กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านปรักปรำคนดี ข้าพเจ้าหากมีเจตนาเช่นนั้น ขอให้...ขอให้ฟ้าพิฆาตดินทำลายข้าพเจ้า"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"พวกท่านลอบวางแผนลึกล้ำชั่วร้ายตอนแรกเรางมงายไม่เข้าใจ

ตอนนี้เราตาบอด กลับเห็นกระจ่างชัดตา พวกท่านสองพ่อลูกหากไม่มีเจตนาเช่นนี้ เหตุใด...เหตุใด..."

งักเล้งซังเดินช้าๆ ถึงข้างกายของเขา กล่าวว่า

"ท่านอย่าคิดฟุ้งซ่านเหลวไหล ความรักที่ข้าพเจ้ามีต่อท่านไม่แตกต่างจากกาลก่อน"

ลิ้มเพ้งจือแค่นเสียงดังเฮอะ งักเล้งซังกล่าวสืบต่อ

"พวกเรากลับสำนักฮั้วซัว รักษาตัวให้ดี ดวงตาของท่านหายดีก็ตามไม่หายดีก็ตาม เรางักเล้งซังหากมีใจเป็นอื่น ขอให้...ขอให้ข้าพเจ้าตายอย่างอนาถกว่าอื้อซังไฮ้อีก"

ลิ้มเพ้งจือแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ไม่ทราบท่านคิดอ่านอะไร หวังใช้เล่ห์ลิ้นหลอกลวงเราอีก"

งักเล้งซังไม่ประคารมกับเขา กล่าวกับเอี่ยงเอี้ยงว่า

"เจ้เจ๊ ข้าพเจ้าคิดขอยืมรถของท่านคันหนึ่ง"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ย่อมได้ ต้องการให้เจ้เจ๊สำนักเห็งซัวส่งพวกท่านสักระยะทางหนึ่งหรือไม่?"

งักเล้งซังสะอึกสะอื้นไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

"ไม่...ไม่ต้องแล้ว ขอบ...ขอบคุณ"

เอี่ยงเอี้ยงลากรถมาคันหนึ่ง ส่งบังเหียนผูกล่อและแส้ม้าแก่นาง งักเล้งซังก็ประคองแขนของลิ้มเพ้งจือ กล่าวว่า

"ขึ้นรถเถอะ"

ลิ้มเพ้งจือแสดงว่าไม่ยินยอม แต่สองตามองไม่เห็นยากที่จะเดินเหินได้ ลังเลชั่วขณะในที่สุดกระโดดขึ้นมา งักเล้งซังกัดฟันกรอดกระโดดขึ้นที่นั่งคนขับ ผงกศีรษะเป็นเชิงขอบคุณเอี่ยงเอี้ยง โบกสะบัดแส้ไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือโดยไม่เหลือบแลเหลียงฮู้ชงแม่สักแวบเดียว

เหล็งฮู้ชงใช้สายตาส่งรถลากแล่นห่างออกไป บังเกิดความหดหู่ใจ น้ำตาแทบทะลักจากเบ้า ครุ่นคิดขึ้น

'ลิ้มชือตี่ตาบอด เชี่ยวชือม่วยก็รับบาดเจ็บ คนทั้งสองไร้ที่พึ่งพิง หนทางอันยาวไกลจะทำอย่างไร หากคนของสำนักแซเชี้ยตามไปรังควานล้างแค้น จะรับมือศัตรูได้อย่างไร?'

เห็นเหล่าศิษย์แซเชี้ยใช้ผ้าห่อศพของอื้อชังไฮ้ วางลงบนหลังม้าเดินทางสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้ มาตรว่าเป็นทิศทางด้านตรงข้ามกับงักเล้งซังและลิ้มเพ้งจือ แต่ไม่อาจแน่ใจว่าพวกมันจะไม่วกขึ้นเหนือ ไล่ติดตามลิ้มเพ้งจือสองสามีภรรยาไป

เมื่อวิเคราะห์คำโต้ตอบระหว่างลิ้มเพ้งจือกับงักเล้งซัง รู้สึกความนี้ซุกซ่อนเบื้องหลังซับซ้อน ความรักความชังระหว่างสามีภรรยาแม้ไม่สมควรที่คนภายนอกจะรับรู้ แต่เป็นที่คาดคิดได้ว่าลิ้มเพ้งจือกับงักเล้งซังหลังจากแต่งงานไม่รักใคร่ปรองดองกัน หวนนึกถึงเชี่ยวชือม่วยยังสาวสะคราญ บิดามารดารักถนอมดั่งแก้วตา ชือเฮียตี่ร่วมสำนักก็รักปกป้องนาง กลับถูกลิ้มเพ้งจือหยามเหยียดเช่นนี้ เหล็งฮู้ชงอดหลั่งน้ำตาออกมามิได้

วันนี้ทั้งหมดเดินทางเพียงสิบกว่าลี้ ก็ค้างแรมในศาลบูชารกร้างแห่งหนึ่ง เหล็งฮู้ชงนอนถึงกลางดึก ถูกฝันร้ายรังควานอยู่หลายครา ยามเคลิบเคลิ้มได้ยินเสียงแผ่วเบาเสียงหนึ่งดังว่า

"ชงกอ ชงกอ"

เหล็งฮู้ชงส่งเสียงดังอืมม์ตื่นขึ้นมา ได้ยินเอี่ยงเอี้ยงเรียกหาว่า

"ท่านออกมาที่เบื้องนอก เรามีคำพูดจะกล่าว"

เหล็งฮู้ชงรีบลุกขึ้นนั่ง เดินออกจากศาลบูชา เห็นเอี่ยงเอี้ยงนั่งบนบันไดสองมือเท้าคาง มองดูจันทร์ในเมฆหมอก เหล็งฮู้ชงเดินถึงข้าง

กายนาง ทรุดนั่งเคียงบ่าเคียงไหล่กับนาง

วิกาลดึกดื่นคนสงบเงียบ รอบบริเวณปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด ชั่วครู่ให้หลัง เอี่ยงเอี้ยงจึงกล่าว

"ท่านคิดถึงเชี่ยวซือม่วยท่าน?"

"ถูกแล้ว มีความนัยมากหลาย นับเป็นที่ขบคิดไม่เข้าใจ"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ท่านเป็นห่วงนางถูกสามีรังแก?"

"เรื่องระหว่างพวกนางสองสามีภรรยา คนภายนอกไหนเลยยุ่งเกี่ยวได้?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านกริ่งเกรงคนของสำนักแซเชี้ยตามไปรังควานพวกเขา?"

"คนของสำนักแซเชี้ยเจ็บแค้นที่ซือแป๋ถูกฆ่า เห็นมันสองสามีภรรยารับบาดเจ็บ ย่อมต้องรุดไปคิดร้าย"

เอี่ยงเอี้ยงถามว่า

"เหตุใดท่านไม่รุดไปช่วยเหลือ?"

"ฟังจากปากคำลิ้มซือตี๋ แสดงว่ามีอกุศลจิตต่อเรา เราแม้ช่วยด้วยความหวังดี แต่เกรงว่าจะสร้างความร้าวฉานแก่มันสองสามีภรรยากว่าเดิม"

"นั่นเป็นเหตุผลข้อหนึ่ง ในใจท่านยังมีข้อกริ่งเกรง กลัวว่าจะสร้างความไม่พอใจแก่เรา ใช่หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะยื่นมือออกเกาะกุมมือซ้ายของนางรู้สึกฝ่ามือนางเย็นเฉียบ ดังนั้นกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เอี่ยงเอี้ยง ในโลกนี้เรามีแต่ท่านคนเดียว ระหว่างเราท่านหากเกิดการหมางเมินอันใด อยู่ไปยังมีรสชาติใด?"

เอี่ยงเอี้ยงอิงศีรษะมาช้าๆ พิงกับหัวไหล่ของเขา กล่าวว่า

"ท่านเมื่อคิดเช่นนี้ ระหว่างเราท่านไหนเลยเกิดการหมางเมินอันใดเรื่องไม่อาจชักช้า พวกเรารีบรุดไป อย่าให้ต้องคับแค้นเสียใจไปชั่วชีวิต"

เหลิงฮู้ชงพอฟังคำ *"คับแค้นเสียใจไปชั่วชีวิต"* คล้ายเห็นคนของแชเซี้ยทั้งหลายสิบคนล้อมอยู่ข้างรถของลิ้มเพ้งจือและงักเล้งซัง กระบี่หลายสิบเล่มโถมแทงใส่ภายในรถ ต้องสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เราจะไปปลุกงี้ฮั้วงี้เช็งเจ้เจ๊ ท่านสั่งพวกนางกลับสำนักเห็งซัวก่อน พวกเราลอบคุ้มครองส่งเซี่ยวซือม่วยท่านระยะทางหนึ่ง ค่อยกลับอารามเมฆขาว"

งี้ฮั้วกับงี้เช็งเห็นเหลิงฮู้ชงยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บรู้สึกไม่วางใจ แต่เห็นเหลิงฮู้ชงร้อนรุ่มใคร่ช่วยคน ไม่สะดวกกับการเกลี้ยกล่อมมากความ ได้แต่มอบยาสมานแผลให้ห่อใหญ่ ส่งคนทั้งสองขึ้นรถจากไป

ขณะที่เหลิงฮู้ชงสั่งต่องี้ฮั้วงี้เช็ง เอี่ยงเอี้ยงยืนอยู่ด้านข้างเบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง ไม่กล้ามองงี้ฮั้วงี้เช็งแม้สักแวบเดียว หวนนึกถึงตนเองกับเหลิงฮู้ชงโดยสารรถเดินทางกลางคืน เกรงว่าจะถูกพวกนางหัวร่อเยาะ จวบกระทั่งรถล่อเดินทางเป็นระยะทางหลายลี้ ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

เอี่ยงเอี้ยงจำแนกเส้นทาง มุ่งสู่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ จากที่นี้ไปภูเขาฮั้วซัวมีทางหลวงเพียงสายเดียว คาดว่าคงไม่เกิดการผิดพลาด ล่อเทียมรถมีฝีเท้ารวดเร็วยิ่ง ยามเงียบสงัดได้ยินเสียงล้อรถบดกับพื้น เสียงฝีเท้าล่อกุบกับนอกจากนั้นปราศจากสุ้มเสียงอื่นอีก

เหลิงฮู้ชงตื้นตันใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'เอี่ยงเอี้ยงเพราะเพื่อเรา ยินยอมกระทำทุกสิ่ง นางทราบว่าเรา

ห่วงใยเซี่ยวซือม่วย ดังนั้นชักชวนเราไปคุ้มครอง เราเหล็งฮู้ชงไม่ทราบสะสมบุญวาสนามากี่ชาติ จึงมีโฉมสะคราญผู้รู้ใจเช่นนี้'

เอี่ยงเอี้ยงขับรถเป็นระยะทางหลายลี้ ค่อยชะลอความเร็วลง กล่าวว่า

"พวกเราลอบคุ้มครองซือตี๋ซือม่วยท่าน หากว่าพวกเขาได้รับอันตราย พวกเราจำต้องลงมือ ทางที่ดีอย่าให้พวกเขาล่วงรู้ ในความเห็นเรา พวกเรายังคงปลอมแปลงโฉมเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย"

"ถูกแล้ว ท่านปลอมเป็นคนเคราครึ้มนั้นเถอะ"

เอี่ยงเอี้ยงสั่นศีรษะ กล่าวว่า

"ไม่ได้ ตอนอยู่ข้างแท่นสักการะฟ้า เราปรากฏกายประคองท่านเซี่ยวซือม่วยท่านเห็นกับตาแล้ว"

"อย่างนั้นควรปลอมเป็นอะไร?"

เอี่ยงเอี้ยงยกแส้ชี้ไปยังกระท่อมชาวนาเบื้องหน้า กล่าวว่า

"เราจะไปขโมยเสื้อผ้าสักหลายชุด พวกเราทั้งสองปลอมเป็นคู่...เป็นพี่น้องชนบทคู่หนึ่ง"

นางกล่าวคำ *"คู่"*แต่แล้วเปลี่ยนเป็นพี่น้อง เหล็งฮู้ชงย่อมฟังออกทราบว่านางเอียงอาย ไม่กล้าพูดจาหยอกล้อ ดังนั้นเพียงยิ้มเล็กน้อย เอี่ยงเอี้ยงพอดีเบือนหน้ามาเห็นรอยยิ้มของเขา ต้องหน้าแดงวูบ ถามว่า

"มีอันใดน่าหัวร่อ?"

"ไม่มีอันใด เราเพียงครุ่นคิด หากว่ากระท่อมชาวนานี้ไม่มีหญิงสาว มีแต่สตรีชรานางหนึ่งและเด็กคนหนึ่ง เราต้องเรียกท่านเป็นพั่วพั้วอีกแล้ว"

เอี่ยงเอี้ยงหัวร่อคิก จำได้ว่าตอนแรกเริ่มรู้จักเหล็งฮู้ชง เขาเรียกนางเป็นพั่วพั้วตลอดเวลา ในใจบังเกิดความอบอุ่นซึ้งใจ กระโดด

ลงจากรถล่อ วิ่งตะบึงไปยังกระท่อมชาวนานั้น

เหล็งฮู้ชงเห็นนางกระโดดข้ามกำแพงดินเข้าไป จากนั้นบังเกิดเสียงสุนัขเห่าแต่ร้องเพียงคำหนึ่งก็เงียบหายไป แสดงว่าถูกเอี่ยงเอี้ยงเตะสลบ ชั่วครู่ให้หลัง เห็นนางหอบเสื้อผ้าห่อหนึ่งวิ่งออกมากลับมาถึงข้างรถล่อ สีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม ประหลาดพิกลยิ่ง พลางโยนเสื้อผ้าเข้ามาในรถ ฟุบร่างบนที่นั่งคนขับหัวร่อคิกคักออกมา

เหล็งฮู้ชงหยิบเสื้อผ้าเหล่านั้นขึ้น เห็นเป็นเสื้อผ้าของชาวนาสูงอายุและสตรีสูงอายุ โดยเฉพาะเสื้อของสตรีสูงอายุหลวมกว้าง เป็นแบบโบราณ มิใช่เสื้อผ้าของสาวชาวนา ในกองเสื้อยังมีหมวกของบุรุษผ้าโพกศีรษะของสตรีและกล้องยาเส้นอันหนึ่ง

เอี่ยงเอี้ยงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านคือเซียนวิเศษเหล็งฮู้ ทำนายออกว่ากระท่อมชาวนานี้มีสตรีชรานางหนึ่งน่าเสียดายไม่มีเด็ก..."

เอ่ยถึงตอนนี้หน้าแดงสดใส กลั้วกลืนคำพูดไว้ เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แท้พวกเขาเป็น**เฮียม่วย** *(พี่ชายน้องสาว)* คู่หนึ่ง เฮียม่วยคู่นี้ดียิ่ง คนหนึ่งไม่แต่งเข้า คนหนึ่งไม่แต่งออก อยู่ด้วยกันจนอายุเจ็ดแปดสิบปี"

เอี่ยงเอี้ยงร้องเพ้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านก็ทราบว่ามิใช่"

"มิใช่เฮียม่วยหรือ อย่างนั้นประหลาดแท้"

เอี่ยงเอี้ยงกลั้นหัวร่อ ไปที่หลังรถล่อ สวมเสื้อกระโปรงของสตรีสูงอายุทับลงบนเสื้อผ้า จากนั้นหยิบผ้าโพกศีรษะตัวเอง สองมือกอบดินโคลนข้างทางถูทาลงบนใบหน้าค่อยสวมเสื้อของชาวนาสูงอายุให้กับเหล็งฮู้ชง

เหล็งฮู้ชงห่างจากนางไม่กี่นิ้ว รู้สึกลมหายใจของนางหอมกรุ่นอดวาบหวามใจมิได้ คิดจูบนางสักครา แต่หวนนึกถึงนางมีนิสัยสำรวม หากล่วงเกินนาง ตอแยนางมีโทสะ ไม่ทราบมีผลสุดท้ายอย่างไร ดังนั้นสงบจิตใจไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว

เหล็งฮู้ชงตาทอประกายผิดปรกติ จากนั้นสงบสำรวม เอี่ยงเอี้ยงสังเกตเห็นอย่างชัดเจน ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หลานที่น่ารัก เช่นนี้พั่วพั้วค่อยรักเจ้า"

พลางถูทาดินโคลนลงบนใบหน้าของเขา เหล็งฮู้ชงหลับตาลงรู้สึกใจกลางฝ่ามือของนางอบอุ่นนุ่มนิ่ม ลูบไล้ไปมาบนใบหน้าตนเองสร้างความสบายอย่างบอกไม่ถูก ถึงกับภาวนาให้นางลูบไล้เช่นนี้ไปตลอดกาล

ชั่วครู่ให้หลัง เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เสร็จแล้ว ยามค่ำมืดเชี่ยวชือม่วยท่านคงจำท่านไม่ออก ขอเพียงอย่าได้เอ่ยปาก"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ที่ต้นคอของเรา สมควรถูทาดินโคลนด้วย"

"ผู้ใดสังเกตต้นคอของท่านด้วย?"

จากนั้นเข้าใจในบัดดล เหล็งฮู้ชงต้องการให้นางลูบไล้ต้นคอของเขาต้องงอนิ้วกลางดีดหน้าผากของเขาเบาๆ หมุนตัวกลับขึ้นที่นั่งคนขับ ขับรถล่อออกเดินทาง แต่แล้วอดขบขันมิได้ ยิ่งหัวร่อยิ่งดังกลับหัวร่อจนตัวงอ

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านย่องเข้ากระท่อมชาวนา พบเห็นเรื่องอันใด?"

"ไม่มีเรื่องน่าหัวร่ออันใด ชาวนาสูงอายุคู่นั้นเป็น...เป็นสามีภรรยา"

"ที่แท้มิใช่เฮียม่วย แต่เป็นสามีภรรยา"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่าน หากก่อกวนอีก เราจะไม่เล่าแล้ว"

"ตกลง พวกเขาไม่ใช่สามีภรรยา แต่เป็นเฮียม่วย"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้สอดคำได้หรือไม่ เราพอกระโดดข้ามกำแพงเข้าไป สุนัขตัวหนึ่งก็ส่งเสียงเห่า เราตบสุนัขตัวนั้นสลบไป แต่เสียงเห่าครั้งนี้ ปลุกชาวนาสูงอายุคู่นั้นตื่นขึ้นมา สตรีสูงอายุบอกว่า *'บิดาอาม้อ'* เป็นสุนัขป่ามาคาบไก่หรือไม่?

ชาวนาสูงอายุบอกว่า *'เจ้าดำไม่เห่าอีกแล้ว ไม่ใช่สุนัขป่าหรอก'*

สตรีสูงอายุหัวร่อออกมา บอกว่า *'น่ากลัวสุนัขป่าหัดเยี่ยงท่านเมื่อกาลก่อน ดึกดื่นค่อนคืนย่องเข้าบ้านของเรา มักติดเนื้อชิ้นหนึ่งมาป้อนสุนัข'"*

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"พั่วพั้วท่านนี้เลวยิ่ง วกอ้อมด่าท่านเป็นสุนัขป่า"

เขาทราบว่าเอี่ยงเอี้ยงเอียงอาย นางบอกเล่าความสัมพันธ์ครั้งอดีตของชาวนาสูงอายุสองสามีภรรยาตนเองได้แต่แสร้งเป็นไม่เข้าใจ นางอาจจะเล่าสืบต่อ ไม่เช่นนั้นขอเพียงตนเองสอดแทรกคำเกี้ยวพาแม้แต่น้อย นางจะไม่พูดอีก

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"สตรีสูงอายุนั้นเล่าถึงเหตุการณ์ก่อนแต่งงานกัน"

เอ่ยถึงตอนนี้ ยืดเอวกระตุกบังเหียน เร่งล่อเทียมรถวิ่งเร็วขึ้น เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ก่อนแต่งงานเป็นอย่างไร พวกเขาคงเรียบๆ ร้อยๆ ดึกดื่นค่อนคืนนั่งอยู่ในรถด้วยกัน ไม่กล้ากอดสักครั้งจูบสักครา"

เอี่ยงเอี้ยงร้องเพ้ยคำหนึ่งไม่กล่าวสืบต่อ เหล็งฮู้ชงออดอ้อนว่า

"ม่วยจื้อ *(น้องสาว)* อันประเสริฐ พวกเขาพูดว่ากระไร ท่านบอกให้เราฟังดู"

เอี่ยงเอี้ยงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ หวนนึกถึงคำสนทนาของชาวนาสูงอายุสองสามีภรรยานั้น

ชาวนาสูงอายุบอกว่า "คืนวันนั้นในบ้าน ไม่มีเนื้อแม้สักครึ่งตำลึง ได้แต่ลอบเข้าบ้านข้างเคียง เชือดไก่ตัวหนึ่งนำไปป้อนสุนัขบ้านท่าน สุนัขตัวนั้นเรียกว่าอะไร?"

สตรีสูงอายุบอกว่า "เรียกว่าเจ้าลาย"

ชาวนาสูงอายุบอกว่า "ใช่แล้ว เรียกว่าเจ้าลาย มันกินไก่ครึ่งตัว ไม่ส่งเสียงแม้แต่น้อย บิดามารดาท่านล้วนไม่ทราบเรื่อง อาม้อของพวกเราก็ถือกำเนิดในคืนนั้น"

สตรีสูงอายุบอกว่า "ท่านรู้จักแต่หาความสุข ไม่สนใจผู้อื่นจะเป็นจะตาย ภายหลังท้องของเราโตขึ้น บิดาทุบตีเราปางตาย"

ชาวนาสูงอายุบอกว่า "ดีที่ท่านท้องโตขึ้นมา ไม่เช่นนั้นบิดาท่านไหนเลยยอมยกท่านให้กับเด็กยากไร้เช่นเรา?"

เอี่ยงเอี้ยงกริ่งเกรงเหล็งฮู้ชงเป็นห่วง ไม่กล้าแอบฟังต่อไป ขโมยเสื้อผ้าข้าวของทิ้งเงินไว้แท่งหนึ่งแล้วจากมา ยามนี้นึกถึงคำสนทนาของทั้งสองถึงกับหน้าแดงจรดใบหู ดีที่เป็นเวลาค่ำคืน ไม่เช่นนั้นเหล็งฮู้ชงเห็นสีหน้าของนางคงต้องชำแรกพสุธาหลบหนีแล้ว

นางไม่เร่งล่อเทียมรถอีก รถล่อชะลอความเร็วลง พอเลี้ยวโค้งคราหนึ่งมาถึงริมบึงใหญ่แห่งหนึ่ง ต้นหลิวห้อยย้อยอยู่ริมบึง เงาจันทร์ทอทาบลงในบึง ผิวบึงน้ำสั่นพลิ้ว ประกายสีเงินระยิบระยับจับตา

เอี่ยงเอี้ยงถามเบาๆ

"ชงกอ ท่านนอนแล้วหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เรานอนแล้ว เรากำลังฝัน"

"ท่านฝันว่าอะไร?"

"เราฝันว่าติดเนื้อชิ้นหนึ่งขึ้นสู่ผาไม้ดำ ป้อนสุนัขบ้านท่าน"

"ท่านไม่เรียบร้อย ความฝันก็ไม่เรียบร้อย"

ทั้งสองนั่งเคียงบ่าเคียงไหล่ในรถ มองดูน้ำในบึง เหล็งฮู้ชงยื่นมือขวาออกวางลงบนหลังมือซ้ายของเอี่ยงเอี้ยง เอี่ยงเอี้ยงสั่นสะท้านเล็กน้อย แต่ไม่หดมือกลับไป เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'หากเป็นเช่นนี้ตลอดไป ไม่ต้องพบเห็นมรสุมโลหิตในยุทธจักร ต่อให้เราเป็นเซียน ก็ไม่มีความสุขเพียงนี้'

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ท่านคิดอะไร?"

เหล็งฮู้ชงถ่ายทอดความนึกคิดของตนเองออกไป เอี่ยงเอี้ยงพลิกมือซ้ายยึดกุมมือของเขาไว้ กล่าวว่า

"ชงกอ เรามีความสุขจริงๆ"

"เราก็เช่นกัน"

"ท่านนำเหล่าผู้ห้าวหาญบุกเสียวลิ้มยี่ เราแม้ตื้นตันใจ แต่ไม่ยินดีเช่นตอนนี้ หากว่าเราเป็นสหายท่าน ตกอยู่ในเสียวลิ้มยี่ ท่านก็จะไปช่วยเราด้วยคุณธรรม แต่ตอนนี้ท่านเพียงนึกถึงเรา ไม่ได้นึกถึงเซี่ยวซือม่วยท่าน"

นางพอกล่าวคำ *"เซี่ยวซือม่วยท่าน"* เหล็งฮู้ชงพลันสะท้านคราหนึ่งร้องโพล่งว่า

"ใช่แล้ว พวกเรารีบไป"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวเบาๆ ว่า

"จนบัดนี้เราค่อยเชื่อว่า ในใจท่านคิดถึงเรามากกว่าคิดถึงเซี่ยว

ซือม่วยท่าน"

พลางรั้งบังเหียนหันหัวล่อ ขับรถล่อสู่ทางหลวง ตวัดแส้ใส่อากาศ ล่อเทียมรถก็เร่งความเร็วขึ้น

อึดใจเดียวเดินทางเป็นระยะทางยี่สิบกว่าลี้ล่อเทียมรถเหนื่อยล้าค่อยชะลอความเร็วลง พอเลี้ยวโค้งสองครา เบื้องหน้าเป็นทุ่งราบแห่งหนึ่ง สองฟากข้างทางปลูกเต็มไปด้วยต้นเกาเหลียง ภายใต้แสงจันทร์ลูบไล้ คล้ายแพรพรรณสีเขียว ทอดสุดลูกหูลูกตา พลันเห็นสุดทางคล้ายจอดไว้ด้วยรถใหญ่คันหนึ่ง เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"รถคันนั้นคล้ายเป็นของเซี่ยวซือตี๋"

เอี่ยงเอี้ยงบังคับล่อเทียมรถควบเหยาะย่างไป พอเคลื่อนเข้าใกล้พบว่ารถเบื้องหน้าก็เคลื่อนไหว เพียงแต่แล่นอย่างเชื่องช้า เห็นข้างรถมีคนหนึ่งเดินด้วยเท้า กลับเป็นลิ้มเพ้งจือ ส่วนคนขับรถดจากเงาหลังแสดงว่าเป็นงักเล้งซัง

เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่ง ยื่นมือรั้งบังเหียน กล่าวเบาๆ ว่า

"พวกเขาทำอะไร?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ท่านรออยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าจะไปชมดู"

หากขับรถไปต้องถูกอีกฝ่ายหนึ่งพบเห็น สมควรใช้วิชาตัวเบาโลดแล่นไปลอบดู เหล็งฮู้ชงคิดร่วมทาง แต่ยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ไม่อาจใช้วิชาตัวเบา ได้แต่ผงกศีรษะรับคำ

เอี่ยงเอี้ยงกระโดดลงจากรถ มุดเข้าดงเกาเหลียง ต้นเกาเหลียงแน่นขนัดเมื่ออยู่ภายใน ต่อให้เป็นตอนกลางวันก็มองไม่เห็น เอี่ยงเอี้ยงย่อกายพุ่งตัวในดงเกาเหลียง มุ่งเคียงบ่าเคียงไหล่กับรถของงักเล้งซัง

ได้ยินลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"คัมภีร์กระบี่ของเราถูกบิดาท่านได้ไป ตัวเองไม่ได้ซุกงำไว้แม้สักครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลง ท่านไยต้องติดตามเราอีก?"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ท่านระแวงสงสัยว่าบิดาเราหมายปองคัมภีร์กระบี่ของท่านช่างไม่มีเหตุผลนัก ตอนแรกที่ท่านเข้าสำนักฮั้วซัว ไม่มีคัมภีร์กระบี่อันใด ข้าพเจ้าก็...ก็ดีต่อท่าน หรือว่ามีจิตเจตนาอื่นด้วย?"

"เพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้มเรามีชื่อเลื่องลือ อื้อซังไฮ้เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ค้นจากบิดาเราไม่ได้ ก็มาเสาะหาเรา เราทราบได้อย่างไรว่า ท่านไม่ได้รับคำสั่งบิดามารดา จงใจมาตีสนิทเรา?"

งักเล้งซังกล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"ท่าน หากคาดคิดเช่นนี้ ข้าพเจ้ายังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

"เฮอะ หรือว่าเราเข้าใจท่านผิดไป คัมภีร์กระบี่พิชิตมารเล่มนั้นมิใช่ถกบิดาท่านได้ไปหรอกหรือ ระหว่างอื้อซังไฮ้ เฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ งักปุกคุ้งมีข้อแตกต่างอันใด เพียงแต่งักปุกคุ้งสำเร็จเป็นเจ้าอื้อซังไฮ้และพวกพ่ายแพ้กลายเป็นโจรเท่านั้น"

งักเล้งซังกระชากเสียงว่า

"ท่านก้าวร้าวบิดาเราเช่นนี้ เข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นใคร หากมิใช่...หากมิใช่..."

ลิ้มเพ้งจือชะงักเท้า ร้องดังๆ ว่า

"หากมิใช่เราตาบอดรับบาดเจ็บ ท่านจะฆ่าเราใช่หรือไม่ ดวงตาของเราหาใช่เพิ่งบอดในวันนี้ไม่"

"ที่แท้ตอนแรกที่ท่านรู้จักข้าพเจ้า ดีต่อข้าพเจ้า ก็ตาบอดแล้ว?"

พลางรั้งบังเหียนหยุดรถล่อ ลิ้มเพ้งจือสวนคำว่า

"ถูกต้อง เราไหนเลยทราบว่าท่านคิดการณ์ไกลปานนี้ เพราะคัมภีร์กระบี่พิชิตมารเล่มหนึ่ง กลับเดินทางไปเปิดร้านสุราที่เมืองฮกจิว

เด็กแซ่อื้อแห่งแชเซี้ยรังแกท่าน ท่านความจริงมีฝีมือสูงส่งกว่ามัน แต่แสร้งเป็นไม่รู้จัก ล่อลวงให้เราลงมือ ลิ้มเพ้งจือเจ้าเด็กโสโครกที่ตาบอดแต่แรก อาศัยวิชาแมวสามขากลับกล้ายื่นมือช่วยด้วยธัมมะ ท่านเป็นแก้วตาของบิดามารดา หากมิใช่พวกมันมีแผนการลึกล้ำ ไหนเลยยอมปล่อยให้ท่านไปตากหน้าขายสุรา?"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"บิดาเราความจริงส่ง**ยี่ซือกอ** *(ศิษย์ผู้พี่ที่สอง)* ไปยังเมืองฮกจิว เป็นข้าพเจ้าคิดลงจากเขาไปท่องเที่ยวดังนั้นรบเร้าขอร่วมทางกับยี่ซือกอ"

"บิดาท่านควบคุมศิษย์โดยเข้มงวด หากว่ามันเห็นว่าไม่สมควร ต่อให้ท่านคุกเข่าวิงวอนสามวันสามคืน มันก็ไม่อนุญาต นี่แสดงว่ามันไว้วางใจยี่ซือกอ จึงส่งท่านไปเฝ้าควบคุม"

งักเล้งซังนิ่งเงียบงัน คล้ายเห็นว่าข้อสันนิษฐานของลิ้มเพ้งจือมิใช่ไม่มีเหตุผล ชั่วครู่จึงกล่าว

"ท่านเชื่อก็ดี ไม่เชื่อก็ได้ แต่ก่อนที่ข้าพเจ้าจะไปยังเมืองฮกจิว ไม่เคยได้ยินชื่อคัมภีร์กระบี่พิชิตมารมาก่อน บิดาเพียงบอกว่าตั่วซือกอทำร้ายคนของสำนักแชเซี้ย ทั้งสองฝ่ายผิดพ้องหมองใจกัน ตอนนี้สำนักแชเซี้ยยกกำลังออกมาเกรงว่าจะคิดร้ายต่อสำนักเรา ดังนั้นส่งยี่ซือกอกับข้าพเจ้าไปสืบดู"

ลิ้มเพ้งจือทอดถอนใจ คล้ายใจอ่อนลง กล่าวว่า

"เอาเถอะ เราเชื่อท่านอีกครั้ง แต่ท่านอยู่กับเราเช่นนี้จะมีความหมายใด เราท่านเพียงเป็นสามีภรรยาในนาม ไม่ได้เป็นสามีภรรยาโดยพฤตินัย ท่านยังเป็นสตรีพรหมจารี ยังคงกลับไป...กลับไปหาเหล็งฮู้ชงเถอะ"

เอี่ยงเอี้ยงพอฟังคำ *"เราท่านเพียงเป็นสามีภรรยาในนาม ไม่ได้เป็นสามีภรรยาโดยพฤตินัย ท่านยังเป็นสตรีพรหมจารี"* ต้องใจหาย

วาบไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด จากนั้นอับอายจนหน้าแดงสดใส ครุ่นคิดในใจ

'สตรีแอบฟังคำสนทนาของคู่สามีภรรยา นับว่าไม่สมควรอยู่แล้วกลับครุ่นคิดว่าเป็นเพราะเหตุใด ช่าง...ช่าง...'

พลางหันกายหมายจากไป แต่เดินไปหลายก้าว บังเกิดความสงสัยอยากรู้จนต้องชะงักเท้าลงเงี่ยหูฟังใหม่ ได้ยินงักเล้งซังกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ข้าพเจ้าแต่งงานกับท่านเพียงสามวัน ก็ทราบว่าท่านแค้นข้าพเจ้า แม้ร่วมห้องกับข้าพเจ้า แต่ไม่ยอมร่วมเตียงกับข้าพเจ้า ท่านเมื่อแค้นข้าพเจ้าถึงเพียงนี้ ไยต้อง...ไยต้องตบแต่งข้าพเจ้า?"

ลิ้มเพ้งจือทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราไม่ได้แค้นท่าน"

"ท่านไม่แค้นข้าพเจ้า เหตุใดตอนกลางวันแสร้งเป็นสนิทสนมต่อข้าพเจ้าพอตกกลางคืนกลับเข้าห้อง กระทั่งพูดยังไม่พูดกับข้าพเจ้า บิดามารดาเฝ้าถามว่าท่านปฏิบัติต่อข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้ามักบอกว่าท่านดียิ่ง...ดียิ่ง"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันร้องไห้โฮออกมา ลิ้มเพ้งจือกระโดดขึ้นรถสองมือคว้าไหล่นาง กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านบอกว่าบิดามารดาท่านเฝ้าถามว่า เราปฏิบัติต่อท่านอย่างไร คำพูดนี้เป็นความจริง?"

"ย่อมเป็นความจริง ข้าพเจ้าหลอกลวงท่านไยกัน?"

"เราไม่ดีต่อท่าน ไม่เคยร่วมเตียงกับท่าน ท่านไฉนบอกว่าดียิ่ง?"

"ข้าพเจ้าเมื่อแต่งงานกับท่าน ก็เป็นคนของตระกูลลิ้มท่านเพียงหวังอีกไม่นานท่านจะกลับตัวกลับใจ ไหนเลย...ไหนเลยวิพากษ์วิจารณ์สามีตัวเองได้?"

ลิ้มเพ้งจือขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ชั่วครู่จึงกล่าวช้าๆ ว่า

"เราเข้าใจว่าบิดาท่านเห็นแก่ท่าน ยั้งมือไว้ไมตรีต่อเรา ที่แท้เป็นท่านช่วยปกปิด หากมิใช่ท่านกล่าวเช่นนี้ ผู้แซ่ลิ้มคงจบชีวิตบนเขาฮั้วซัวแต่แรกแล้ว"

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้ สามีภรรยาแรกวิวาห์ ต่อให้ไม่ลงรอยกัน ผู้เป็นงักแป๋ *(พ่อตา)* ไหนเลยฆ่าบุตรเขยได้?"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"มันคิดฆ่าเรา มิใช่เพราะเราไม่ดีต่อท่าน หากแต่เพราะเราฝึกเพลงกระบี่พิชิตมาร"

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจแล้ว หลายวันนี้เพลงกระบี่ที่ท่านกับบิดาใช้ออกประหลาดพิสดารยิ่งแต่มีอานุภาพกล้าแข็ง บิดาโค่นจ้อแนเซี้ยงชิงตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพต ท่านฆ่าอื้อชังไฮ้กับเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ได้ หรือว่า...หรือว่านี่เป็นเพลงกระบี่พิชิตมารจริงๆ ?"

"ถูกต้อง นี่คือเพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้มเรา ครั้งกระโน้นท่านทวดเอี่ยงโต้วใช้เจ็ดสิบสองท่ากระบี่นี้พิชิตหมู่มาร ก่อตั้งสำนักคุ้มกันภัยบุญบารมีขึ้น"

เอ่ยถึงตอนนี้ สุ้มเสียงดังกว่าเดิม น้ำเสียงเต็มไปด้วยความภาคภูมิ งักเล้งซังกล่าวว่า

"แต่ท่านไม่ได้บอกต่อข้าพเจ้าว่าฝึกเพลงกระบี่ชุดนี้ได้"

"เราไหนเลยกล้าบอก เหล็งฮู้ชงชิงกาสาวพัสตร์ผืนนั้นจากบ้านเก่าเมืองฮกจิวจะอย่างไรนำไปไม่ได้ กาสาวพัสตร์ที่จารึกท่าเพลงกระบี่ผืนนั้น กลับตกไปในเงื้อมมือบิดาท่าน..."

งักเล้งซังกรีดร้องว่า

"เป็นไปไม่ได้ บิดาบอกว่ากาสาวพัสตร์ผืนนั้นถูกตั่วซือกอหยิบฉวยไป ข้าพเจ้าเคยขอให้เขาคืนแก่ท่าน แต่เขาไม่ยินยอม"

"เฮอะ เหล็งฮู้ชงแม้กลอกกลิ้ง แต่เปรียบกับบิดาท่าน ยังด้อยกว่ามากนัก มันใช้เพลงกระบี่เปะปะวุ่นวาย ไหนเลยเปรียบกับเพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูลเราได้ ตอนประลองกระบี่ที่ข้างแท่นสักการะฟ้า มันยังสู้ท่านไม่ได้รับบาดเจ็บใต้คมกระบี่ท่าน"

งักเล้งซังกล่าวเบาๆ ว่า

"เขาจงใจอ่อนข้อแก่ข้าพเจ้า"

"เฮอะ มันมีน้ำใจต่อท่านอย่างลึกล้ำนัก"

คำพูดนี้หากเข้าหูเอี่ยงเอี้ยงเมื่อวันก่อน คงต้องมีโทสะ แต่คืนนี้ทั้งสองโดยสารรถคันเดียวกันกลางราตรี สนทนาที่ริมบึงมีใจผูกพันต่อกัน นางกลับบังเกิดความวาบหวามดื่มด่ำ ครุ่นคิดขึ้น

'ก่อนนี้เขาดีต่อท่านจริง แต่ตอนนี้กลับดีต่อเรา นี่ไม่อาจโทษว่าเขา มิใช่เขาเปลี่ยนใจ หากแต่ท่านรังแกเขาเกินไป'

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ที่แท้ตั่วซือกอไม่ได้ใช้เพลงกระบี่พิชิตมาร อย่างนั้นบิดาไฉนโทษว่าเขาขโมยคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของตระกูลท่าน?"

"เหล็งฮู้ชงมิใช่ไม่ช่วงชิงคัมภีร์กระบี่ของเรา หากแต่โจรลักเล็กขโมยน้อยเผชิญยอดขุนโจร มันรับบาดเจ็บสิ้นสติไป บิดาท่านค้นได้คัมภีร์จากร่างมันฉวยโอกาสกล่าวหาว่ามันขโมยไป เพื่อตบตาผู้คนนี่เรียกว่าเป็นโจรร้องจับโจร..."

งักเล้งซังทอดถอนใจกล่าวว่า

"วันที่อยู่ในตรอกทานตะวัน กาสาวพัสตร์ผืนนั้นถูกคนร้ายสำนักซงซัวช่วงชิงไป ตั่วซือกอฆ่าคนทั้งสอง ชิงกาสาวพัสตร์ผืนนั้นกลับมา ไม่แน่ว่าคิดยึดครองไว้จริงๆ ตั่วซือกอมีจิตใจกว้างขวาง ไม่เคยหมายปองสมบัติของผู้อื่นตั้งแต่เล็ก"

"มันเมื่อดีปานนี้ ท่านไฉนไม่กลับไปหามัน?"

งักเล้งซังทอดถอนใจกล่าวว่า

"วันที่อยู่ในตรอกทานตะวัน กาสาวพัสตร์ผืนนั้นถูกคนร้ายสำนักซงซัวช่วงชิงไป ตั่วซือกอฆ่าคนทั้งสอง ชิงกาสาวพัสตร์ผืนนั้นกลับมา ไม่แน่ว่าคิดยึดครองไว้จริงๆ ตั่วซือกอมีจิตใจกว้างขวาง ไม่เคยหมายปองสมบัติของผู้อื่นตั้งแต่เล็ก"

"มันเมื่อดีปานนี้ ท่านไฉนไม่กลับไปหามัน?"

"เพ้งตี๋ จนบัดนี้ท่านยังไม่ล่วงรู้จิตใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากับตั๋วซือกอเติบโตขึ้นมาด้วยกันในจิตใจข้าพเจ้ายึดถือเขาเป็นเช่นพี่ชายร่วมสายเลือด ไม่เคยยึดถือเขาเป็นคนรัก นับแต่ท่านมาถึงฮั้วซัว ข้าพเจ้าก็ถูกชะตากับท่านอย่างบอกไม่ถูก ขอเพียงไม่พบพานชั่วครู่ชั่วยาม ก็ไม่อาจวางใจได้ ความรู้สึกที่ข้าพเจ้ามีต่อท่าน จะไม่แปรเปลี่ยนตลอดกาล"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ท่านต่างกับบิดาท่าน ท่าน...คล้ายมารดาท่านมากกว่า"

น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นนุ่มนวล แสดงว่าตื้นตันใจต่อรักแท้ของงักเล้งซัง

ทั้งสองเงียบงันชั่วขณะ งักเล้งซังจึงกล่าวว่า

"เพ้งตี๋ ท่านมือคติต่อบิดาเรา พวกท่านคงยากจะอยู่ด้วยกันได้ พวกเรายังคงไปให้ไกลแสนไกล เสาะหาสถานที่เร้นลับ ผ่านชีวิตอย่างสุขสงบ"

"ท่านช่างนึกฝันนัก เราเมื่อฆ่าอื้อซังไฮ้และเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ ข่าวคราวคงแพร่สะพัดไปทั่วแผ่นดิน บิดาท่านย่อมทราบว่าเราฝึกเพลงกระบี่พิชิตมารได้ ไหนเลยปล่อยให้เรามีชีวิตอยู่ในโลก?"

งักเล้งซังทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านบอกว่าบิดาเราหมายปองคัมภีร์กระบี่ของท่าน หลักฐานประจักษ์ชัด ข้าพเจ้าไม่อาจแก้ต่างได้ แต่ท่านบอกว่าบิดาจะฆ่าท่านเพราะท่านฝึกเพลงกระบี่พิชิตมาร ไหนเลยมีเหตุผลเช่นนี้ คัมภีร์กระบี่พิชิตมารเป็นของตระกูลท่าน ท่านฝึกเพลงกระบี่ เป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล"

"ท่านกล่าวเช่นนี้ เพียงเพราะท่านไม่เข้าใจนิสัยใจคอของบิดาท่านและไม่ทราบว่าคัมภีร์กระบี่พิชิตมารเป็นของใด"

“ข้าพเจ้าแม้ทุ่มเทจิตใจต่อท่านแต่ไม่เข้าใจจิตใจของท่านจริงๆ”

ลิ้มเพ้งจือฉุนเฉียวขึ้นมา ร้องว่า

“ใช่แล้ว ท่านไม่เข้าใจ ท่านไยต้องเข้าใจ?”

งักเล้งซังไม่กล้ากล่าวมากความ ชักชวนว่า

“พวกเราไปกันเถอะ”

“ไปที่ใด?”

“ท่านต้องการไปที่ใด ข้าพเจ้าก็จะไปที่นั่น ต่อให้ไปถึงสุดหล้าฟ้าดิน ข้าพเจ้าก็จะอยู่ร่วมกับท่าน”

ลิ้มเพ้งจือถามว่า

“คำพูดนี้เป็นความจริง ไม่ว่าภายหน้าจะเป็นอย่างไร ท่านไม่สำนึกเสียใจภายหลัง?”

“ข้าพเจ้าเมื่อตกลงใจแต่งงานกับท่าน ก็ขออยู่ร่วมกับท่านไปชั่วชีวิต ดวงตาของท่านรับบาดเจ็บไม่แน่ว่ารักษาไม่ได้ ต่อให้รักษาไม่ได้ข้าพเจ้าก็จะอยู่เป็นเพื่อนท่าน ปรนนิบัติท่านไปชั่วชีวิต”

ลิ้มเพ้งจือแค่นเสียงดังเฮอะ คล้ายไม่เชื่อถือ งักเล้งซังกล่าวว่า

“เพ้งตี๋ ท่านยังเคลือบแคลงสงสัยข้าพเจ้า ข้าพเจ้า...คืนนี้ข้าพเจ้าขอมอบทุกสิ่งแก่ท่าน ท่าน...ท่านสมควรเชื่อถือข้าพเจ้าแล้ว คืนนี้พวกเราจะแต่งงานกันในที่นี้ เป็นสามีภรรยา...ที่แท้จริง...”

นางยิ่งกล่าวยิ่งแผ่วเบา เมื่อถึงตอนท้ายแทบไม่ได้ยิน เอี่ยงเอี้ยงบังเกิดความกระดาก ครุ่นคิดขึ้น

‘เมื่อถึงขั้นนี้ เราหากฟังต่อไป ภายหน้ายังจะเป็นผู้คนได้หรือ?’

พลางเดินออกไปช้าๆ นึกตำหนิในใจ

‘งักโกวเนี้ยนางนี้ไร้ยางอายนัก ข้างทางหลวงเช่นนี้ ไหนเลยสามารถ...ไหนเลยสามารถ...’

พลันได้ยินลิ้มเพ้งจือส่งเสียงร้อง สุ้มเสียงเกรี้ยวกราดยิ่ง จาก

นั้นตวาดว่า

"ไสหัวไป อย่าเข้ามา"

เอี่ยงเอี้ยงใจหายวาบ ครุ่นคิดในใจ

'ทำอะไร ผู้แซ่ลิ้ม ไฉนดุร้ายปานนี้?'

จากนั้นได้ยินงักเล้งซังร่ำไห้ออกมา ลิ้มเพ้งจือตวาดว่า

"หลีกไป ไปให้ไกลแสนไกล เรายินยอมปล่อยให้บิดาท่านฆ่าตาย ไม่ต้องการให้ท่านอยู่กับเรา"

งักเล้งซังร่ำไห้รำพันว่า

"ท่านเหยียบย่ำข้าพเจ้าปานนี้ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าที่แท้ทำผิดอะไร?"

"ท่าน...ท่าน..."

"หากว่าข้าพเจ้าผิดจริง หรือว่าท่านตำหนิบิดาเรา ไม่ยอมให้อภัยแก่ข้าพเจ้า ก็บอกออกมาคำหนึ่ง มิต้องให้ท่านลงมือ ข้าพเจ้าจะเชือดคอตายเอง"

เสียงเครังเมื่อชักกระบี่จากฝัก ลิ้มเพ้งจือพลันทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"นี่มิใช่ความผิดของท่าน เป็นเราไม่ดีเอง"

งักเล้งซังสะอึกสะอื้นไม่หยุดยั้ง ทั้งอับอายทั้งร้อนรุ่ม ทั้งขุ่นเคืองใจ ลิ้มเพ้งจือจึงกล่าว

"ท่านมีใจจริงต่อเรา เราจะบอกต่อท่านให้กระจ่างชัด นับแต่นี้ท่านจะได้เลิกล้มความตั้งใจ"

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

"เพราะเหตุใดหรือ เพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้มเรามีชื่อลือเลื่องอื้อฉาวไฮ้กับบิดาท่านล้วนเป็นเจ้าสำนักหนึ่งมีปมเด่นที่เพลงกระบี่กลับหมายปองคัมภีร์กระบี่ของตระกูลเราแต่พลังฝีมือบิดาเราใช้การไม่ได้

ต้องถูกผู้คนข่มเหงคะเนงร้าย นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

งักเล้งซังสันนิษฐานว่า

"อาจบางที**กงกง** *(คำเรียกบิดาของสามี)* ไม่เหมาะกับการฝึกปรือวิชาบู๊หรือว่ามีร่างกายอ่อนแอมาแต่กำเนิด"

"ไม่ถูกต้อง มิใช่บิดาฝีมืออ่อนด้อย ความสำเร็จในเชิงกระบี่ต่ำทรามหากแต่เพลงกระบี่พิชิตมารที่ท่านผู้เฒ่าสอนแก่เรา ล้วนผิดพลาดตั้งแต่ต้น"

"นี่...นี่นับว่าประหลาดแท้"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"บอกไปไม่น่าประหลาด ท่านทราบหรือไม่ว่าท่านทวดเอี่ยงโต้วความจริงเป็นอะไร?"

งักเล้งซังบอกว่าไม่ทราบ ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ท่านเทวดาความจริงเป็นหลวงจีน ภายหลังค่อยคืนสู่เพศฆราวาส"

"ท่านทวดพวกเราเมื่อวัยฉกรรจ์ปลงผมออกบวชคงเป็นกงกงบอกต่อท่านแล้ว"

"บิดาไม่เคยบอกมาก่อน คาดว่าแม้แต่ท่านผู้เฒ่าก็ไม่ทราบ ท่านทวดเขียนบอกไว้ในผ้ากาสาวพัสตร์ว่า ท่านผู้เฒ่าความจริงเป็นหลวงจีน หลังจากพบเห็นคัมภีร์กระบี่ ก็ลอบจดลงบนผ้ากาสาวพัสตร์ หลังจากคืนสู่เพศฆราวาส ก็สร้างห้องพระในบ้านเก่าที่ตรอกทานตะวันเพื่อเป็นการขอบคุณพระโพธิสัตว์"

"อ้อ ที่แท้เป็นเช่นนี้"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวอีกว่า

"ท่านทวดยังตักเตือนว่าเพลงกระบี่ชั่วร้ายเกินไป ผู้ฝึกปรือต้องไร้บุตร ไร้หลาน หลวงจีนแม่ชีฝึกปรือนับว่าทำลายหลักมุทิตาของ

พุทธองค์ สามัญชนคนธรรมดายิ่งไม่อาจฝึกปรือได้"

"แต่ท่านผู้เฒ่าเองกลับฝึกปรือแล้ว"

"ตอนนั้นเราก็คาดคิดเช่นนี้ เพลงกระบี่นี้แม้ชั่วร้าย แต่ท่านทวดเอี่ยงโต้วหลังจากฝึกปรือมิใช่ตบแต่งภรรยากำเนิดบุตร มีผู้สืบตระกูลหรอกหรือ?"

"ใช่แล้ว อาจบางทีท่านผู้เฒ่าตบแต่งภรรยากำเนิดบุตรก่อนจากนั้นค่อยฝึกเพลงกระบี่"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"มิใช่เด็ดขาด ผู้ฝึกวิชาบู๊ไม่ว่ากล้าหาญปานใด มีตบะกล้าแข็งเพียงไหน เมื่อเห็นคัมภีร์กระบี่นี้ ต้องฝึกปรือท่าแล้วท่าเล่า ฝึกตั้งแต่ต้นจนจบ แม้ทราบว่าจะเป็นภัยร้ายแรง ก็สลัดลืมเลือนไปสิ้น"

เอี่ยงเอี้ยงฟังถึงตอนนี้ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'บิดาเคยบอกว่า คัมภีร์กระบี่พิชิตมารมาจากต้นตอเดียวกับคัมภีร์ทานตะวันของนิกายเรา มิน่าเล่าเพลงกระบี่ของงักปุกคุ้งและลิ้มเพ้งจือกลับคลับคล้ายตังฮึงปุกป่ายยิ่ง'

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

'บิดาบอกว่าวิชาฝีมือในคัมภีร์ทานตะวันฝึกไปรังแต่เป็นผลร้าย เนื่องเพราะทราบว่าผู้ฝึกวิชาบู๊ลุ่มหลงมงายต่อยอดวิทยายุทธ์ ดังนั้นไม่ยอมพลิกดูคัมภีร์เล่มนั้นแต่ท่านผู้เฒ่าไฉนถ่ายทอดแก่ตังฮึงปุกป่าย?'

นึกถึงตอนนี้ ก็สันนิษฐานได้ในบัดดล

'ที่แท้บิดาดูออกว่าตังฮึงปุกป่ายมีจิตคิดร้ายดังนั้นถ่ายทอดคัมภีร์ทานตะวันให้ หลอกล่อตังฮึงปุกป่ายถลำลึกลงไป แต่คนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต ตังฮึงปุกป่ายไม่เข่นฆ่าถึงที่สุด ไม่เช่นนั้นบิดาไหนเลยมีโอกาสล้างแค้นชำระอาฆาตได้ ซึ่งความจริงพวกเราสามารถฆ่าตังฮึงปุกป่าย ก็เป็นความโชคดี หากมิใช่เอี้ยเน้ยเต้งรบกวนสมาธิของเขา ตังฮึงปุกป่าย

(ไม่พ่ายแพ้) ยังคงไม่พ่ายแพ้'

นึกถึงตอนนี้ เห็นว่าตังฮึงปุกป่ายน่าเวทนาอยู่บ้าง ต้องครุ่นคิดในใจ

*'หลังจากที่เขาคุมขังบิดาไว้ ยังดีต่อเราไม่น้อย เราอยู่ในนิกายสุริยันจันทราได้รับความเคารพยกย่องดั่งกงจู้สูงศักดิ์ ตอนนี้บิดาคืนสู่ตำแหน่งก่าจู้ เรากลับไม่มีอำนาจเช่นกาลก่อน โอ ตอนนี้เรามี**ชงนึ้ง** (คำเรียกชายคนรักนามชง) ยังต้องการอำนาจไปไย?'*

นึกถึงความหลัง อีกทั้งความลึกซึ้งของจิตใจบิดา ต้องลอบหวั่นวิตกครุ่นคิดขึ้น

'จนบัดนี้บิดายังไม่ถ่ายทอดวิธีสลายพลังแก่ชงนึ้ง ชงนึ้งสะสมพลังลมปราณของผู้อื่นไว้ในกาย หากไม่ขับสลาย วันหน้าต้องเป็นภัยร้ายแรง บิดาบอกว่าขอเพียงชงนึ้งรับปากเข้านิกายเรา ไม่เพียงจะถ่ายทอดวิชานี้ให้ ยังจะแต่งตั้งเขาเป็นผู้สืบตำแหน่งก่าจู้ แต่ชงนึ้งพานไม่ยอมก้มหัวให้ ช่างสร้างความลำบากใจจริงๆ'

นางซ่อนตัวในพงเกาเหลียง บัดเดี๋ยวปีติบัดเดี๋ยวกังวล แต่คิดไปคิดมาความคิดคำนึงล้วนวนเวียนอยู่ที่เหล็งฮู้ชง

ยามนั้นลิ้มเพ้งจือกับงักเล้งซังล้วนนิ่งเงียบงัน ชั่วครู่ให้หลังได้ยินลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ท่านทวดเอี่ยงโต้วพอเห็นคัมภีร์กระบี่ ก็ฝึกปรือในบัดดล"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"อย่างนั้นเพลงกระบี่ชุดนี้ต่อให้เป็นเภทภัย ก็ไม่กำเริบในบัดดล จวบกระทั่งอีกแปดปีสิบปีค่อยบังเกิดเป็นผลร้าย"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวคำ *"มิใช่"* หยุดเล็กน้อยจึงกล่าว

"ตอนแรกเราก็คาดคิดเช่นนี้ ผ่านไปหลายวันก็ทราบว่าไม่ใช่**เอี่ยเอี้ย** *(ปู่)* เราต้องมิใช่ลูกในไส้ของท่านทวดเอี่ยงโต้ว คาดว่าเป็น

ท่านผู้เฒ่าอุ้มมาเลี้ยงดูท่านทวดเอี่ยงโต้วตบแต่งภรรยากำเนิดบุตรเพียงเพื่อตบตาผู้คน"

"ตบตาผู้คน? นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

ลิ้มเพ้งจือแค่นเสียงดังเฮอะไม่ตอบคำ ชั่วครู่จึงกล่าว

"ขณะที่เราพบเห็นคัมภีร์กระบี่ กำหนดการแต่งงานก็ใกล้เข้ามาเราคิดรอจนแต่งงานกับท่าน เป็นสามีภรรยาที่แท้จริง ค่อยเริ่มฝึกกระบี่แต่เคล็ดความกระบวนท่าในคัมภีร์กระบี่ สุดที่ผู้ฝึกวิชาบู๊จะขัดขืนได้ในที่สุด...ในที่สุดเรา...ตอนตัวเองฝึกกระบี่..."

งักเล้งซังอุทานว่า

"ท่าน...ท่านตอน...ตอนตัวเองฝึกกระบี่?"

"ถูกต้อง เคล็ดความขั้นแรกของเพลงกระบี่พิชิตมารคือ คิดหวังเป็นใหญ่ในยุทธจักร สะบัดกระบี่ตอนตัวเอง"

"นั่น...นั่นเป็นเพราะเหตใด?"

"คนฝึกเพลงกระบี่พิชิตมาร ต้องฝึกปรือกำลังภายในก่อนหากไม่ตอนตัวเองพอเริ่มฝึกปรือ จะบังเกิดเพลิงราคะลุกฮือโหม ธาตุไฟเข้าแทรกแซงเสียชีวิต"

งักเล้งซังกล่าวคำ *"ที่แท้เป็นเช่นนี้"*สุ้มเสียงแผ่วเบาแทบไม่ได้ยิน

เอี่ยงเอี้ยงก็รำพึงคำ *"ที่แท้เป็นเช่นนี้"* ในใจค่อยทราบว่าตังฮึงปุกป่ายที่เป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค มีพลังฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน เหตุใดแต่งตัวเป็นสตรี ขังตัวเองปักดอกไม้อยู่ในห้องหอ ทั้งหลงรักบุรุษโสโครกเช่นเอี้ยเน้ยเต้งจนหมดหัวใจที่แท้เป็นผลสืบเนื่องจากฝึกอวิชชาชั่วร้ายนี้กลับกลายเป็นคนไม่ชายไม่หญิง

ได้ยินงักเล้งซังสะอึกสะอื้นเบาๆ กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นท่านทวดเอี่ยงโต้วแสร้งตบแต่งภรรยากำเนิดบุตรเพื่อตบตาผู้คนท่าน...ท่านก็..."

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"มิผิด เราหลังจากตอนตัวเอง ยังแต่งงานกับท่าน ก็เพื่อตบตาผู้คน แต่เพื่อตบตาบิดาท่านคนเดียว"

งักเล้งซังเพียงสะอึกสะอื้นไห้ ลิ้มเพ้งจือกล่าวสืบต่อ

"เราบอกความจริงทั้งหมดต่อท่าน ท่านคงแค้นเราจับใจ ท่านไปเถอะ"

งักเล้งซังกล่าวเสียงสั่นเครือ

"ข้าพเจ้าไม่แค้นท่าน ท่านถูกสถานการณ์บีบบังคับ ข้าพเจ้าเพียงแค้น...เพียงแค้นคนเขียนคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร เหตุใดทำร้ายคนเช่นนี้?"

"ผู้อาวุโสท่านนี้เป็นขันทีผู้หนึ่ง"

"อย่างนั้น...อย่างนั้นบิดาเราก็เป็นเช่นเดียวกับท่าน..."

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"เมื่อฝึกเพลงกระบี่ ไหนเลยมีข้อยกเว้นได้ บิดาท่านเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง หากมีคนล่วงรู้ว่ามันสะบัดกระบี่ตอนตัวเอง ไยมิใช่ถูกผู้คนหัวร่อเยาะ ดังนั้นหากว่ามันล่วงรู้ว่าเราฝึกเพลงกระบี่ชุดนี้ ต้องฆ่าเราให้จงได้ มันเฝ้าถามไถ่ว่าเราปฏิบัติต่อท่านอย่างไร เพื่อต้องการทราบว่าเราตอนตัวเองหรือไม่"

"ตอนนี้บิดาคงทราบแล้ว เกรงว่า...เกรงว่าท่านผู้เฒ่าไม่ยอมปล่อยปละละเว้นท่านจริงๆ พวกเราจะหลบซ่อนตัวที่ใดดี?"

ลิ้มเพ้งจือทวนคำ *"พวกเรา"* กล่าวว่า

"ท่านเมื่อทราบว่าเรากลับกลายเป็นเช่นนี้ ยังยินยอมอยู่ร่วมกับเรา?"

"ย่อมแน่นอน เพ้งตี๋ จิตใจที่ข้าพเจ้ามีต่อท่าน ยังคง...ยังคงเป็นเช่นเดิม ท่านมีชะตากรรมน่าเวทนา..."

ไม่ทันขาดคำ พลันกรีดร้องออกมากระโดดลงจากรถ คล้ายถูกลิ้มเพ้งจือผลักลงมา ได้ยินลิ้มเพ้งจือกระชากเสียงว่า

"เราไม่ต้องการให้ท่านเวทนา ลิ้มเพ้งจือเมื่อฝึกเพลงกระบี่สำเร็จก็ไม่กลัวอันใด รอให้ดวงตาของเราหายดี ลิ้มเพ้งจือจะเป็นใหญ่ในปฐพี ไม่ว่างักปุกคุ้ง เหล็งฮู้ชง หลวงจีนปึงเจ่ง นักพรตชงฮือล้วนมิใช่คู่มือเรา"

เอี่ยงเอี้ยงลอบขุ่นเคืองใจ ครุ่นคิดขึ้น

'รอให้ดวงตาของท่านหายดี ดวงตาของท่านหายดีได้หรือ?'

นางความจริงเห็นใจในชะตากรรมของลิ้มเพ้งจือ แต่พอฟังเขาไร้น้ำใจไมตรีต่อภรรยา ทั้งกำเริบเสิบสานปานนี้ อดหยามเหยียดชิงชังมิได้

งักเล้งซังทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านควรเสาะหาสถานที่ซ่อนตัวชั่วคราว รอจนรักษาดวงตาหายดีแล้วค่อยว่ากล่าว"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"เราย่อมมีวิธีรับมือบิดาท่านเอง"

"ซึ่งความจริง เรื่องนี้อื้อฉาวยิ่ง ท่านย่อมไม่บอกออกไป บิดาไม่จำเป็นต้องวิตกกังวลไป"

"เฮอะ เราล่วงรู้นิสัยใจคอบิดายิ่งกว่าท่าน พรุ่งนี้เราพอพบพานคนจะบอกถึงเรื่องนี้"

งักเล้งซังกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"นั่นไยต้องทำเช่นนี้ ท่านไยมิใช่..."

"นี่เป็นวิธีรักษาชีวิตของเราเราพบพานคนก็บอกกล่าวอีกไม่นาน ย่อมล่วงรู้ถึงหูบิดาท่าน งักปุกคุ้งเมื่อทราบว่าเราบอกออกมา ก็ไม่อาจฆ่าปิดปากเรากลับพิทักษ์รักษาชีวิตเรา"

"ความคิดอ่านของท่านช่างประหลาดนัก"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"มีอันใดน่าประหลาด บิดาท่านใช่ตอนตัวเองหรือไม่ มองปราดเดียวดูไม่ออก เคราของมันร่วงหลุดลงมา สามารถปะเข้าไปใหม่ แต่หากเราเสียชีวิตอย่างลึกลับ ทุกผู้คนต้องโจษจันว่าเป็นการลงมือของงักปุกคุ้ง"

งักเล้งซังทอดถอนใจ เงียบงันไม่ส่งเสียง เอี่ยงเอี้ยงรับฟังจนครุ่นคิดขึ้น

'ลิ้มเพ้งจือผู้นี้มีความคิดปราดเปรียว หมากตานี้ร้ายกาจจริงๆ งักโกวเนี้ยคั่นอยู่หว่างกลาง นับว่าลำบากยากใจยิ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้ บิดานางคงชื่อเสียงย่อยยับ แต่หากหาทางขัดขวาง จะกระทบกระเทือนถึงชีวิตของสามี'

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ต่อให้เรามองไม่เห็น แต่ความแค้นของบิดามารดาได้รับการชำระล้างชั่วชีวิตนี้ไม่สำนึกเสียใจ คราก่อนเหล็งฮัชงถ่ายทอดคำสั่งเสียของบิดาเรา บอกว่าห้ามไม่ให้พลิกดูมรดกตกทอดของบรรพบุรุษที่บ้านเก่าตรอกทานตะวัน ตอนนี้เราพลิกดูแล้ว มาตรว่าไม่ได้ทำตามคำสั่งเสียของบรรพบุรุษ แต่ก็ล้างแค้นให้กับบิดามารดาได้"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ตอนนั้นท่านกับบิดาล้วนระแวงสงสัยว่า ตั่วซือกอหยิบฉวยคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้มท่านไป และเสกสรรปั้นคำสั่งเสียของกงกง..."

"ต่อให้เราเข้าใจผิด จะเป็นอย่างไร ตอนนั้นแม้แต่ท่านเองก็ระแวงสงสัยมันเช่นกัน"

งักเล้งซังถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านกับตั่วซือกอรู้จักกันไม่นาน บังเกิดความระแวงสงสัย ยัง

เป็นความรู้สึกของปุถุชน แต่ข้าพเจ้ากับบิดาไม่สมควรระแวงสงสัยเขา โลกนี้มีแต่มารดาเชื่อถือเขา"

"มารดาท่านชมชอบเหล็งฮู้ชงจริงๆ เพราะเด็กน้อยนี้ บิดามารดาท่านไม่ทราบมีปากเสียงกันกี่ครั้ง"

"บิดามารดาเรามีปากเสียงเพราะตั่วซือกอ? บิดามารดาเราไม่เคยมีปากเสียงกันมาก่อน ท่านทราบเรื่องนี้ได้อย่างไร?"

ลิมเพ้งจือแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ไม่เคยมีปากเสียงมาก่อน นั่นเพียงแสร้งแสดงต่อผู้คน แม้แต่เรื่องเช่นนี้ งักปุกคุ้งยังสวมหน้ากากจอมปลอมเราได้ยินกับหู หรือยังแปลกปลอมได้?"

"ข้าพเจ้าไม่ได้บอกว่าแปลกปลอม เพียงรู้สึกประหลาดใจ ข้าพเจ้าไม่ได้ยินท่านไฉนได้ยิน?"

"บอกต่อท่านก็ได้ วันที่อยู่ในเมืองฮกจิว คนของสำนักซงซัว ทั้งสองชิงกาสาวพัสตร์ผืนนั้นไป จากนั้นคนทั้งสองถูกเหล็งฮู้ชงฆ่าตาย กาสาวพัสตร์ย่อมตกอยู่ในมือเหล็งฮู้ชง แต่ขณะที่มันเสียโลหิตสิ้นสติไป เราตรวจค้นร่างมัน กลับไม่พบกาสาวพัสตร์ผืนนั้น"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ที่แท้ตอนอยู่ในเมืองฮกจิว ท่านตรวจค้นร่างตั่วซือกอแล้ว?"

"ถูกต้อง แล้วจะเป็นไร?"

งักเล้งซังปฏิเสธคำหนึ่งลิ้มเพ้งจือกล่าวสืบต่อ

"กาสาวพัสตร์เมื่อไม่อยู่ที่เหล็งฮู้ชง ย่อมถูกบิดามารดาท่านหยิบฉวยไปจากฮกจิวถึงฮั้วซัว เราเฝ้าจับตาดู แต่บิดาท่านกลบเกลื่อนอย่างแนบเนียน ไม่เผยพิรุธแม้แต่น้อย ระหว่างทางบิดาท่านร่างกายไม่สบาย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ามันสะบัดกระบี่ตอนตัวเอง เริ่มฝึกท่าเพลงกระบี่บนกาสาวพัสตร์ ระหว่างเดินทางทั้งหมดอยู่ด้วยกัน เราไม่กล้าแอบดู

ความเคลื่อนไหวของบิดามารดาท่าน พอกลับถึงฮั้วซัว ทุกค่ำคืนเราซ่อนตัวอยู่ที่หน้าผาข้างห้องนอนของบิดามารดาท่าน คิดฟังคำสนทนาของพวกมันสืบเสาะที่ซ่อนของคัมภีร์กระบี่"

"ทุกค่ำคืนท่านล้วนซ่อนตัวอยู่ที่หน้าผา?"

ลิ้มเพ้งจือรับคำ งักเล้งซังทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านมีจิตใจเด็ดเดี่ยวนัก"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"เพราะเพื่อล้างแค้น มิอาจไม่ทำเช่นนี้ เราลอบฟังติดต่อกันสิบกว่าคืนไม่มีเรื่องผิดปรกติใด จวบจนกระทั่งคืนหนึ่งได้ยินมารดาท่านบอกว่า *'ซือกอเรารู้สึกว่าระหว่างนี้สีหน้าท่านไม่ถูกต้อง ใช่เพราะลมปราณเมฆม่วงมีปัญหาหรือไม่?'*

บิดาท่านยิ้มพลางบอกว่า *'ไม่มีอันใด การฝึกฝีมือดำเนินไปโดยราบรื่น'*

มารดาท่านบอกว่า *'ท่านอย่าได้ปิดบังเรา ระหว่างนี้สุ้มเสียงของท่านเปลี่ยนไปทั้งแหลมทั้งสูง คล้ายเสียงสตรีก็มิปาน'*

บิดาท่านบอกว่า *'เหลวไหล เสียงเราเป็นเช่นนี้ตลอดมา'*

เราได้ยินเสียงของเขาแหลมเล็กยิ่ง คล้ายสตรีบังเกิดความขุ่นเคืองแง่งอนจริงๆ มารดาท่านบอกว่า *'ยังบอกว่าไม่เปลี่ยนอีก ในชีวิตท่านไม่เคยกล่าวกับเราเช่นนี้มาก่อน พวกเราเป็นสามีภรรยานานปี ในใจท่านมีเงื่อนปมอันใด ไยต้องปิดบังเรา?'*

บิดาท่านส่งเสียงดังอืมม์ บอกว่า *'การชมนมบนซงซัวอยู่ห่างไม่ไกล จ้อแนเซี้ยงคิดกลืนสี่สำนักที่เหลือ เรารู้สึกกลัดกลุ้มกังวลใจอยู่บ้าง'*

มารดาท่านบอกว่า *'เราเห็นว่าไม่เพียงนี้เท่านั้น'*

บิดาท่านมีโทสะขึ้นมา ร้องเสียงแหลมเล็กว่า *'ท่านเอาแต่คิด*

ฟุงซ่านเหลวไหล นอกจากนี้มีอะไร?'

มารดาท่านบอกว่า *'บอกไปท่านอย่าได้มีโทสะ เราทราบว่าท่านปรักปรำต่อชงยี้'*

บิดาท่านบอกว่า *'ชงยี้? มันคบหากับคนของนิกายอสูร ผูกสมัครรักใคร่กับยิ่มโกวเนี้ยแห่งนิกายอสูร เราปรักปรำมันที่ใด?'*

มารดาท่านบอกว่า *'มันคบหากับคนของนิกายอสูร ย่อมไม่ได้ปรักปรำมัน เราหมายถึงท่านปรักปรำมันขโมยคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของเพ้งยี้'*

บิดาท่านบอกว่า *'หรือว่ามันไม่ใช่เป็นคนขโมยคัมภีร์กระบี่ มันมีเพลงกระบี่รุดหน้า ยังสูงล้ำกว่าเราอีก ท่านมิใช่ไม่เคยเห็นมา'*

มารดาท่านบอกว่า *'นั่นเป็นมันมีประสบการณ์อื่นอีก เราสันนิษฐานว่ามันไม่ได้ขโมยคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร ชงยี้ประพฤติเหลวไหลไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพวกเราจริง แต่มันไม่เคยลักเล็กขโมยน้อยมาก่อนด้วยนิสัยเด็ดเดี่ยวทระนงเช่นมันต่อให้เพ้งยี้ประคองมอบคัมภีร์กระบี่แก่มัน มันก็ไม่ยอมรับเด็ดขาด'"*

เอี่ยงเอี้ยงฟังถึงตอนนี้ บังเกิดความปีติยินดีอย่างบอกไม่ถูก ภาวนาว่าสามารถสวมกอดงักฮูหยินขอบคุณนางสักครา ยามนั้นครุ่นคิดขึ้น

'นี่นับว่าไม่เสียทีที่ท่านชุบเลี้ยงชงนึ้งจนเติบโตทั่วทั้งสำนักฮั้วซัว มีแต่ท่านรู้นิสัยใจคอของชงนึ้ง เห็นแก่คำพูดเหล่านี้ วันหน้ามีโอกาสสมควรขอบคุณนางให้ดี'

ลิ้มเพ้งจือเล่าสืบต่อ

"บิดาท่านแค่นเสียงดังเฮอะ บอกว่า *'ท่านกล่าวเช่นนี้ พวกเราขับเหล็งฮู้ชงออกจากสำนัก ท่านคล้ายสำนึกเสียใจแล้ว'*

มารดาท่านบอกว่า *'มันประพฤติผิดกฎ ท่านชำระสำนัก ไม่มี*

ผู้ใดกล้าวิพากษ์วิจารณ์ แต่ท่านบอกว่ามันคบหาชนชาวอธรรมก็พอแล้ว ไยต้องปรักปรำว่ามันขโมยคัมภีร์กระบี่ ซึ่งความจริงท่านก็ทราบว่า มันไม่ได้หยิบฉวยคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของเพ้งยี้'

บิดาท่านร้องเสียงแหลมเล็กว่า *'เราทราบได้อย่างไร?'*

มารดาท่านบอกช้าๆ ว่า *'ท่านย่อมทราบเนื่องเพราะคัมภีร์กระบี่เล่มนี้เป็นท่านหยิบฉวยไป'*

บิดาท่านขู่คำรามว่า *'ท่าน...ท่านบอกว่าเป็นเรา...'*

กล่าวไม่กี่คำ ก็กล้ำกลืนคำพูดไว้ น้ำเสียงของมารดาท่านราบเรียบยิ่งบอกว่า *'วันนั้นชงยี้เสียโลหิตสิ้นสติไป ขณะที่เราห้ามโลหิตให้กับมัน เห็นในตัวมันมีกาสาวพัสตร์ผืนหนึ่ง เขียนเต็มไปด้วยตัวหนังสือคล้ายเป็นเพลงกระบี่ เมื่อเปลี่ยนยาให้กับมันเป็นครั้งที่สอง กาสาวพัสตร์ผืนนั้นก็อันตรธานไประหว่างนั้นมีแต่เราเท่านั้นที่เหยียบย่างเข้าห้องเท่านั้น'*

บิดาท่านคิดเอ่ยปากสอดคำอยู่หลายครั้ง แต่ส่งเสียงเลอะเลือนคำสองคำ ไม่ได้กล่าวสืบต่อ น้ำเสียงมารดาท่านเปลี่ยนนุ่มนวล บอกว่า *'ชือกอสำนักฮั้วซัวมีเพลงกระบี่เลิศล้ำ ลมปราณเมฆม่วงไม่ต่ำทราม เพียงพอกับการสร้างชื่อในยุทธจักรไม่ต้องฝึกปรือเพลงกระบี่สำนักอื่นระหว่างนี้จ้อแนเชี้ยงคิดกลืนสี่สำนักที่เหลือเมื่อถึงเวลาพวกเรารวมกำลังกับสำนักไท้ซัว เห็งซัว และฮ่วงซัว สู้มันสำนักเดียว คาดว่าสามารถเอาชนะหกส่วน ต่อให้ไม่สามารถได้ชัย ทั้งหมดขอตายอย่างระบือลือลั่นเมื่อลงสู่ปรภพ ก็มิละอายต่อปรมาจารย์สำนักฮั้วซัว'*

บิดาท่านบอกว่า *'ท่านคิดเห็นเช่นสตรีทั่วไปจริงๆ อาศัยความดุดันห้าวหาญรังแต่เสียชีวิตตายเปล่าสำนักฮั้วซัวยังคงถูกจ้อแนเชี้ยงกลืนไป หลังจากตายแล้ว ไม่แน่ว่าแบกหน้าไปพบปรมาจารย์สำนักฮั้วซัวได้'*

มารดาท่านเงียบงันชั่วขณะจึงบอกว่า *'ท่านร้อนรุ่มกังวล คิดรักษาสำนักเราไว้มีเรื่องบางประการที่เราไม่อาจโทษว่าท่าน เพียง*

แต่...เพียงแต่เพลงกระบี่พิชิตมารฝึกไปรังแต่เป็นผลร้าย เราขอเตือนท่านหยุดม้าริมหน้าผา อย่าได้ฝึกปรือแล้ว'

บิดาท่านร้องดังๆ ว่า *'ท่านทราบได้อย่างไร เราฝึกเพลงกระบี่พิชิตมาร ท่าน...แอบดูเราหรือ?'*

มารดาท่านบอกว่า *'เราไยต้องแอบดู เสียงของท่านเปลี่ยนไปทุกผู้คนล้วนฟังออก หรือว่าท่านเองกลับไม่รู้สึกตัว?'*

บิดาท่านยังโต้เถียงว่า *'เสียงของเราเป็นเช่นนี้ตลอดมา'*

มารดาท่านบอกว่า *'ทุกเช้าท่านทำหนวดเคราตกหล่นอยู่ในผ้าห่มจำนวนมาก...'*

บิดาท่านร้องเสียงแหลมเล็กว่า *'ท่านเห็นแล้ว?'*

น้ำเสียงแตกตื่นพรั่นพรึง มารดาท่านทอดถอนใจ บอกว่า *'เราเห็นแต่แรกเพียงไม่บอกออกมา ท่านติดหนวดปลอม สามารถตบตาผู้อื่น ไหนเลยตบตาคนข้างหมอนที่อยู่ด้วยกันมาหลายสิบปีได้?'*

บิดาท่านเห็นความจริงถูกเปิดโปง ไม่สามารถโต้แย้งได้ ผ่านไปเนิ่นนานจึงกล่าว *'ผู้อื่นยังมีผู้ใดล่วงรู้'*

มารดาท่านบอกว่า *'ไม่มีแล้ว'*

บิดาท่านถามว่า *'ซังยี้เล่า?'*

มารดาท่านบอกว่า *'นางไม่ทราบหรอก'*

บิดาท่านบอกว่า *'เพ้งยี้ย่อมไม่ทราบแล้ว'*

มารดาท่านรับคำ บิดาท่านบอกว่า *'ตกลง เรารับฟังคำเตือนของท่าน พรุ่งนี้พวกเราหาทางมอบกาสาวพัสตร์ผืนนี้แก่ลิ้มเพ้งจือค่อยชำระล้างมลทินให้กับเหล็งฮู้ชงนับแต่นี้เราไม่ฝึกเพลงกระบี่ชุดนี้แล้ว'*

มารดาท่านยินดียิ่ง กล่าวว่า *'อย่างนั้นประเสริฐแท้ แต่คัมภีร์กระบี่เป็นผลร้ายต่อผู้ฝึกปรือ ไหนเลยให้เพ้งยี้เห็นได้ ยังคงทำลายทิ้งไป'*

บิดาท่านกลับรับคำ เราตื่นตระหนกยิ่ง คิดส่งเสียงขัดขวาง คัมภีร์

กระบี่เป็นของตระกูลเรา ไม่ว่าเป็นผลดีหรือร้าย บิดาท่านไม่มีสิทธิ์ทำลายได้

ยามนั้นได้ยินเสียงเปิดหน้าต่างดังแอ๊ด เรารีบหดศีรษะ เห็นประกายสีแดงวูบขึ้น กาสาวพัสตร์ผืนนั้นพัดพลิ้วลงมา จากนั้นหน้าต่างปิดลงเห็นกาสาวพัสตร์ผืนนั้นพัดพลิ้วผ่านข้างกายเรา เรายื่นมือตะปบคว้ากลับคว้าไม่ถูกเราทราบว่าความแค้นของบิดามารดาชำระล้างได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับที่ไขว่คว้ากาสาวพัสตร์ได้หรือไม่ ดังนั้นมือขวาเกาะหน้าผาเท้าซ้ายยื่นออกเกี่ยววูบ รู้สึกปลายเท้ากระทบถูกกาสาวพัสตร์ ดังนั้นหดเท้ากลับมา นับว่าโชคดียิ่งสามารถเกี่ยวกาสาวพัสตร์ได้ ไม่ได้ร่วงหล่นลงสู่หุบเหวเบื้องล่าง”

เอี่ยงเอี้ยงได้ยินลิ้มเพ้งจือบอกเล่าอย่างหวาดเสียว ต้องครุ่นคิดในใจ

‘ท่านหากเกี่ยวกาสาวพัสตร์ผืนนั้นไม่ได้ จึงโชคดีอย่างแท้จริง’

งักเล้งซังกล่าวว่า

“มารดาเข้าใจว่าบิดาทิ้งคัมภีร์กระบี่ไป ซึ่งความจริงบิดาท่องจำเพลงกระบี่จนขึ้นใจ กาสาวพัสตร์ผืนนั้นไม่มีประโยชน์ต่อท่านผู้เฒ่าอีก กลับถูกท่านได้ไป ฝึกเพลงกระบี่สำเร็จ ใช่หรือไม่?”

ลิ้มเพ้งจือรับคำ งักเล้งซังกล่าวว่า

“นี่นับเป็นเจตนาของฟ้า ทกประการล้วนกำหนดไว้แต่แรก ให้ท่านล้างแค้นให้กับกงกงพั่วพั้ว *(พ่อผัวแม่ผัว)* เป็นผลสำเร็จ นั่น...นั่นก็ประเสริฐ”

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

“แต่มีเรื่องหนึ่งที่เราขบคิดจนสมองแทบแตกยังนึกไม่ออกเหตุใดจ้อแนเซี้ยงรู้จักเพลงกระบี่พิชิตมารด้วย?”

งักเล้งซังส่งเสียงดังอืมม์ น้ำเสียงเฉื่อยชา แสดงว่าไม่สนใจที่

จ้อแนเซี้ยงรู้จักเพลงกระบี่พิชิตมารหรือไม่ ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ท่านไม่ได้ฝึกเพลงกระบี่ชุดนี้ ไม่ล่วงรู้ถึงความพิสดารของเพลงกระบี่ วันที่จ้อแนเซี้ยงกับบิดาต่อสู้กันบนแท่นสักการะฟ้า ต่อสู้ถึงตอนท้าย ทั้งสองฝ่ายล้วนใช้เพลงกระบี่พิชิตมาร เพียงแต่เพลงกระบี่จ้อแนเซี้ยงคล้ายถูกคล้ายผิดทุกกระบวนท่าล้วนพ่ายแพ้แก่บิดาท่านสุดท้ายถูกบิดาท่านแทงตาบอดไป ที่เราขบคิดไม่เข้าใจคือ จ้อแนเซี้ยงฝึกเพลงกระบี่พิชิตมารจากที่ใด เหตุใดฝึกถูกๆ ผิดๆ"

คำพูดตอนท้ายกล่าวอย่างลังเล แสดงว่าหมกมุ่นครุ่นคิดเอี่ยงเอี้ยงครุ่นคิดในใจ

'ไม่มีอันใดน่าฟังอีกแล้ว จ้อแนเซี้ยงคงขโมยฝึกเพลงกระบี่พิชิตมารจากนิกายเรา มันรู้จักแต่กระบวนท่า ไม่ล่วงรู้วิธีการฝึก ซึ่งต้องสะบัดกระบี่ตอนตัวเอง เพลงกระบี่ของตังฮึงปุกป่ายยังร้ายกาจกว่างักปุกคุ้งมากนัก หากว่าท่านพบเห็น ต่อให้ท่านมีศีรษะสามหัวขบคิดจนสมองแตกพร้อมกัน ก็ยังนึกหาสาเหตุเลศนัยไม่ออก'

ขณะจะล่าถอยจากไป พลันได้ยินเสียงฝีเท้าม้าดังมาแต่ไกล ม้ายี่สิบกว่าตัวควบขับมาตามทางหลวงอย่างเร่งร้อน

บทที่ 38
อาลัยล่วงลับ

เอี่ยงเอี้ยงกริ่งเกรงเหลิงฮู้ชงเพลี่ยงพล้ำ รีบทุ่มเทวิชาตัวเบาเร่งรุดกลับถึงข้างรถล่อ กล่าวว่า

"ชงกอ มีคนมาแล้ว"

เหลิงฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านแอบฟังผู้อื่นเชือดไก่ป้อนสุนัขอีกหรือไฉนฟังนานปานนี้?"

เอี่ยงเอี้ยงร้องเพ้ยคำหนึ่ง หวนนึกถึงเมื่อครู่งักเล้งชังคิดเป็น "สามีภรรยาที่แท้จริง" กับลิ้มเพ้งจือภายในรถ อดหน้าร้อนผะผ่าวมิได้ กล่าวว่า

"พวกเขา...พวกเขาสนทนาถึงวิธีฝึกเพลงกระบี่พิชิตมาร"

"ท่านพูดจาอ้ำๆ อึ้งๆ คงต้องมีเลศนัย รีบขึ้นรถมาบอกให้เราฟังดู"

เอี่ยงเอี้ยงไม่ยอมขึ้นรถ ยามนั้นเสียงฝีเท้าม้าใกล้เข้ามาอีก เอี่ยงเอี้ยงจึงกล่าวว่า

"ฟังจากเสียงเท้าม้า แสดงว่าเป็นคนของแซเชี้ยที่หลงเหลือติดตามมารังควานล้างแค้น"

เหลิงฮู้ชงลุกขึ้นนั่งกล่าวว่า

"พวกเราค่อยๆ ตามไป คาดว่าคงทันพอดี"

เอี่ยงเอี้ยงรับคำ ทราบว่าเหลิงฮู้ชงห่วงใยกังวลงักเล้งชัง เมื่อ

มีศัตรูรุกราน ต่อให้เขารับบาดเจ็บกว่านี้ ก็ต้องรุดไปช่วยเหลือ ดังนั้นประคองเขาก้าวลงจากรถ

เหล็งฮู้ชงเท้าซ้ายแตะพื้น รู้สึกปวดแปลบที่ปากแผล ต้องเบี่ยงตัวกระทบถูกที่นั่งคนขับ ล่อเทียมรถเข้าใจว่าเร่งมันออกเดินทาง เชิดหัวคิดส่งเสียงร้อง เอี่ยงเอี้ยงพลันสะบัดกระบี่สั้น ฟันหัวล่อขาดสะบั้น

เหล็งฮู้ชงชมคำ "ประเสริฐ" แต่ไม่ได้ชมนางมีเพลงกระบี่รวดเร็วหากแต่ชมนางตัดสินใจอย่างฉับพลัน ไม่ปล่อยให้ล่อเทียมรถส่งเสียงร้องออกมาแต่ภายหน้าจะเดินทางอย่างไรเป็นอีกเรื่องหนึ่งแล้ว

เหล็งฮู้ชงเดินไปหลายก้าว ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าใกล้เข้ามาอีก ดังนั้นเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น เอี่ยงเอี้ยงเกรงว่าเขาหากเร่งเดิน จะกระทบถูกปากแผล ดังนั้นกล่าวว่า

"ชงกอ ขอล่วงเกิน"

ไม่รอให้เหล็งฮู้ชงตอบคำ มือซ้ายคว้าจับคอเสื้อ มือขวาคว้าจับสายรัดเอวด้านหลังของเขา หิ้วร่างของเขาขึ้น ทุ่มเทวิชาตัวเบาวิ่งปราดไปตามพุ่มเกาเหลียง

เหล็งฮู้ชงทั้งดิ้นตันทั้งขบขัน หวนนึกถึงตนเองเป็นเจ้าสำนักเห็งซัวกลับถูกนางหิ้วอยู่ในมือราวหิ้วทารก หากถูกผู้คนพบเห็น คงเสื่อมเสียหน้านักแต่หากไม่ทำเช่นนี้เกรงว่าคนของแชเชี้ยจะบรรลุถึงก่อน

เอี่ยงเอี้ยงวิ่งไปหลายสิบก้าว เสียงฝีเท้าม้าดังใกล้เข้ามาอีก พอเหลียวหน้ามองเห็นคบไฟแถวหนึ่งยกชูขึ้นสูง เคลื่อนมาตามทางหลวง จึงกล่าวว่า

"คนเหล่านี้ขวัญกล้าบังอาจไม่น้อย กลับจุดไฟไล่ตามคน"

เหล็งฮู้ชงฉุกใจคิด อุทานว่า

"สำนักแชเชี้ยคิดจุดไฟเผารถ"

พลางเร่งรัดนางไปดักสกัด มิให้พวกมันรุดมา เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ไม่ต้องร้อนรุ่ม คิดช่วยคนสองคน เรายังกระทำได้"

เหล็งฮู้ชงทราบว่านางฝีมือสูงเยี่ยม อื้อชังไฮ้เมื่อเสียชีวิต ที่หลงเหลือไม่เป็นที่น่าวิตก ค่อยคลายใจลง

เอี่ยงเอี้ยงหิ้วร่างเหล็งฮู้ชง รุดถึงข้างรถของงักเล้งซังห่างประมาณหลายวา ประคองเหล็งฮู้ชงนั่งในพงเกาเหลียง กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านนั่งแน่วนิ่งอย่าเคลื่อนไหว"

ได้ยินงักเล้งซังส่งเสียงจากภายในรถว่า

"ศัตรูใกล้มาถึงแล้ว เป็นชนชั้นมุสิกของสำนักแซเซี้ย"

ลิ้มเพ้งจือถามว่า

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

"พวกมันเห็นเราสองสามีภรรยารับบาดเจ็บ กลับถือคบไฟไล่ตามมาโดยปราศจากจิตกริ่งเกรง"

"ทุกผู้คนล้วนถือคบไฟ?"

งักเล้งซังรับคำ ลิ้มเพ้งจือผ่านเคราะห์กรรม มีความคิดอ่านรอบคอบ ดังนั้นกล่าวว่า

"รีบลงจากรถ ชนชั้นมุสิกคิดจุดไฟเผารถ"

งักเล้งซังค่อยได้คิด กระโดดลงจากรถ ยื่นมือกุมมือลิ้มเพ้งจือ ลิ้มเพ้งจือก็กระโดดตามมา ทั้งสองเดินไปหลายวา หมอบซุ่มในพงเกาเหลียง ห่างจากที่ซึ่งเหล็งฮู้ชง กับเอี่ยงเอี้ยงหมอบซ่มอยู่ไม่กี่วา

เสียงฝีเท้าม้าสะท้านแก้วหู คนของแซเซี้ยควบม้าเข้าใกล้รถล่อล้อมรถไว้อย่างแน่นหนา คนผู้หนึ่งร้องว่า

"ลิ้มเพ้งจือ เจ้าโจรสุนัขคิดประพฤติเป็นเต่าหรือ ไฉนไม่ยืดหัวออกมา?"

ภายในรถเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"เกรงว่าลงจากรถหลบหนีไปแล้ว"

เห็นคบไฟอันหนึ่งกรีดฝ่าความมืด ซัดขว้างใส่รถ ภายในรถพลันปรากฏมือข้างหนึ่งยื่นออกมา รับคบไฟเอาไว้ จากนั้นซัดกลับมา

คนของสำนักแซเซี้ยบังเกิดความปั่นป่วนวุ่นวาย ร้องว่า

"โจรสุนัขอยู่ในรถ"

สภาพเช่นนี้ เหนือความคาดหมายเหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยง คิดไม่ถึงภายในรถมีกำลังหนุนอื่นอีก งักเล้งซังยังแตกตื่นยิ่งกว่า นางกับลิ้มเพ้งจือสนทนากันเป็นเวลานาน คิดไม่ถึงภายในรถมีบุคคลที่สามอีก

คนของแซเซี้ยซัดคบไฟเจ็ดแปดอัน คนผู้นั้นรับเอาไว้ซัดย้อนกลับมา แม้ไม่ได้ทำร้ายถูกผู้คน แต่คนของแซเซี้ยที่เหลือไม่ซัดคบไฟอีก เพียงล้อมรถเอาไว้ ภายใต้แสงไฟสาดส่อง ทุกผู้คนเห็นชัดตา มือข้างนั้นซูบกรัง เอ็นเขียวขึ้นโปน เป็นมือของคนสูงอายุ ดังนั้นร่ำร้องว่า

"มิใช่ลิ้มเพ้งจือ"

"และไม่ใช่ภรรยามัน"

"ลูกเต่าไม่กล้าลงจากรถ น่ากลัวรับบาดเจ็บด้วย"

คนของสำนักแซเซี้ยพลันส่งเสียงโห่ร้อง ผู้คนยี่สิบกว่าคนฮือเข้าไปเสือกกระบี่ปักใส่ตัวรถโดยพร้อมเพรียง

ได้ยินเสียงแตกระเบิด คนผู้หนึ่งทะยานออกจากหลังคารถ มือถือกระบี่แวววับทิ้งตัวลงที่หลังขบวนผู้คนสำนักแซเซี้ย สะบัดกระบี่วูบคนของแซเซี้ยสองคนก็ล้มลง

คนผู้นี้สวมเสื้อสีเหลือง ดูจากอาภรณ์การแต่งกายคล้ายเป็นคนของสำนักซงซัว ใบหน้าคลุมผ้าเขียวเพียงเผยเห็นดวงตาแวววับ ใช้กระบี่อย่างรวดเร็ว เพียงไม่กี่กระบวนท่า ก็ปรากฏคนของแซเซี้ยอีกสองคนถูกกระบี่ล้มลง

เหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงเกาะกุมมือกันล้วนบังเกิดความคิดวูบขึ้น

'คนผู้นี้ก็ใช้เพลงกระบี่พิชิตมาร'

แต่ดูจากรูปร่างของมัน มิใช่งักปุกคุ้งเด็ดขาด คิดไม่ถึงนอกจากงักปุกคุ้ง ลิ้มเพ้งจือ และจ้อแนเซี้ยง ยังมีบุคคลที่สี่ที่รู้จักเพลงกระบี่พิชิตมาร

งักเล้งซังกล่าวเบาๆ ว่า

"คนผู้นี้คล้ายใช้เพลงกระบี่ของท่าน"

ลิ้มเพ้งจืออุทานดังเอ๊ะ กล่าวว่า

"มัน...มันรู้จักเพลงกระบี่ของเรา ท่านดูไม่ผิด?"

เพียงชั่วขณะ ปรากฏคนของสำนักแชเซี้ยอีกสามคนถูกกระบี่ทำร้าย แต่เหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยงล้วนดูออกว่า ท่ากระบี่ของคนผู้นี้แม้เป็นเพลงกระบี่พิชิตมาร แต่ท่าร่างเคลื่อนไหวมิเพียงด้อยกว่าตังฮึงปุกป่ายมากนัก ทั้งยังไม่ลึกล้ำพิสดารเท่างักปุกคุ้งและลิ้มเพ้งจือ

งักเล้งซังกล่าวว่า

"เพลงกระบี่ของมันคลับคล้ายกับท่าน แต่ไม่รวดเร็วเท่าท่าน"

ลิ้มเพ้งจือระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อขาดความรวดเร็ว ก็ไม่บรรลุถึงแก่นแท้ของเพลงกระบี่ตระกูลเราแต่ว่ามันเป็นใคร ไฉนรู้จักเพลงกระบี่ชุดนี้"

ระหว่างการต่อสู้ ปรากฏคนของแชเซี้ยอีกคนหนึ่งถูกกระบี่ของมันแทงทะลอก ชายชราชุดเหลืองตวาดก้อง ถอนกระบี่ออกมาฟันใส่หว่างเอวคนของแชเซี้ยอีกผู้หนึ่งขาดเป็นสองท่อน ที่หลงเหลืออกสั่นขวัญแขวนแตกฮือออกรอบข้าง

ชายชราชุดเหลืองตวาดก้อง โถมออกไปสองก้าว คนของแชเซี้ยอุทานออกมาสะบัดหน้าวิ่งหลบหนี ที่หลงเหลือก็แตกฮือหนีตาม มีบ้างสองคนขี่ม้าตัวเดียว มีบ้างไม่ทันขี่ม้า วิ่งด้วยเท้าเปล่า ชั่วพริบตาหลบหนีไปจนหมดสิ้น

ชายชราชุดเหลืองก็ปักกระบี่กับพื้น ส่งเสียงหอบหายใจ เหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยงฟังจากเสียงหอบหายใจ ทราบว่าคนผู้นี้สูญเสียกำลังภายในอักโข คาดว่ายังรับบอบช้ำภายใน

ยามนั้นบนพื้นทิ้งไว้ด้วยคบไฟเจ็ดแปดอัน แสงไฟสั่นไหววูบวาบตลอดเวลา ชายชราชุดเหลืองหอบหายใจชั่วขณะ ค่อยยกกระบี่ขึ้นสอดคืนฝักช้าๆ กล่าวว่า

"ลิ้มเสียวเฮียบ ลิ้มฮูหยิน เราได้รับคำสั่งจากเจ้าสำนักจ้อแห่งซงซัวรุดมาช่วยเหลือ"

สุ้มเสียงมันแหบแห้ง ทุกถ้อยคำเลอะเลือนไม่ชัดเจน คล้ายกับอมวัตถุใดอยู่ในปาก และคล้ายกับลิ้นขาดไปส่วนหนึ่ง เปล่งเสียงออกจากลำคอ

ลิ้มเพ้งจือเดินออกจากพงเกาเหลียงพร้อมกับงักเล้งซัง กล่าวว่า

"ขอบคุณที่ช่วยเหลือ ขอเรียนถามนามสงส่ง"

ชายชราชุดเหลืองไม่ตอบคำ กล่าวว่า

"เจ้าสำนักจ้อทราบว่า เสียวเฮียบกับฮูหยินถูกคนต่ำช้าลอบทำร้ายบาดเจ็บ สั่งเรามาคุ้มครอง ส่งท่านทั้งสองไปพักรักษาตัวยังสถานที่เร้นลับปลอดภัย รับรองว่างักแป๋ท่านหาไม่พบ"

เหล็งฮู้ชง เอี่ยงเอี้ยง ลิ้มเพ้งจือ และงักเล้งซังล้วนครุ่นคิดขึ้น

'จ้อแนเซี้ยงไฉนล่วงรู้ความนัยเหล่านี้?'

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"กุศลเจตนาของท่านกับเจ้าสำนักจ้อ เราสำนึกตื้นตันยิ่ง เรื่องรักษาบาดเจ็บเราสามารถจัดการเอง ไม่กล้ารบกวนท่านแล้ว"

ชายชราชุดเหลืองกล่าวว่า

"ดวงตาของเสียวเฮียบถูกน้ำพิษของเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ทำร้ายยากที่จะมองเห็นได้ มิหนำซ้ำยาพิษของคนผู้นี้ชั่วร้ายยิ่ง หาก

ไม่ได้รับการผ่าตัดเยียวยาจากเจ้าสำนักจ้อ เกรงว่า...เกรงว่าเสียวเฮียบยากรักษาชีวิตไว้ได้"

ลิ้มเพ้งจือนับแต่ถูกน้ำพิษของเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ฉีดพุ่งใส่สองตาและใบหน้าคันชาสุดทนทาน ถึงกับคิดควักดวงตาออกมาทราบว่าคนผู้นี้กล่าวไม่ผิด ดังนั้นกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"เรากับเจ้าสำนักจ้อไม่รู้จักมักคุ้น เจ้าสำนักจ้อไฉนเกื้อกูลเช่นนี้ หากว่าท่านไม่บอกกล่าวตรงๆ อภัยที่เราไม่อาจทำตามคำสั่ง"

ชายชรานั้นหัวร่อเฮอะฮะ กล่าวว่า

"ต่างมีเป้าหมายศัตรูเดียวกัน ย่อมสนิทสนมฉันเครือญาติแล้ว ดวงตาของเจ้าสำนักจ้อถูกงักปุกคุ้งทำร้าย ดวงตาของท่านถูกทำร้าย หากสืบสาวถึงต้นตอ เภทภัยก็สืบเนื่องจากงักปุกคุ้ง งักปุกคุ้งเมื่อทราบว่าเสียวเฮียบฝึกปรือเพลงกระบี่พิชิตมาร ต่อให้เสียวเฮียบหลบหนีถึงสุดขอบฟ้า มันก็จะตามล่าเอาชีวิตท่าน อย่าว่าแต่...บตรีของงักปุกคุ้งอยู่ข้างกายเสียวเฮียบ ต่อให้เสียวเฮียบมีความสามารถเทียมฟ้าก็ยากป้องกันการลอบทำร้ายของคนข้างหมอน..."

งักเล้งซังฟังถึงตอนนี้ พลันร้องว่า

"**ยี่ซือกอ** *(ศิษย์ผู้พี่ที่สอง)* ที่แท้เป็นท่าน"

เหล็งฮู้ชงก็สะท้านคราหนึ่ง รู้สึกสุ้มเสียงของชายชราชุดเหลืองคุ้นหูยิ่งพอได้ยินงักเล้งซังส่งเสียงร้อง พลันเข้าใจในบัดดล คนผู้นี้คือเล้าเต็กนับจริงๆ เพียงแต่ก่อนหน้านี้ได้ยินงักเล้งซังบอกว่า เล้าเต็กนับถูกฆ่าที่เมืองฮกจิว ดังนั้นคาดคิดไม่ถึงว่าเป็นมัน ได้ยินชายชราชุดเหลืองกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เอียเท้ามีไหวพริบปราดเปรียว จดจำสุ้มเสียงของเราออก"

มันไม่ส่งเสียงเลอะเลือนในลำคออีก หากแต่กล่าวชัดคำ ที่แท้เป็นเล้าเต็กนับจริงๆ

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"ยี่ซือกอ ท่านแสร้งเป็นถูกฆ่าที่เมืองฮกจิว อย่างนั้น...อย่างนั้นโป๊ยซือกอ *(ศิษย์ที่ผู้พี่ที่แปด)* ถูกท่านฆ่าแล้ว"

เล้าเต็กนับแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"มิใช่ เด็กน้อยเอ็งแป๊ะล้อ เราฆ่ามันไยกัน?"

งักเล้งซังร้องดังๆ ว่า

"ยังบอกว่ามิใช่ ลิ้มน้อยถูกฟันที่กลางหลัง ก็เป็นการลงมือของท่าน เรากลับปรักปรำต่อตั่วซือกอ ท่านกระทำดียิ่ง ท่านฆ่าชายชราอีกคนหนึ่ง ฟันใบหน้ามันจนแหลกเละ ถอดเสื้อผ้าตัวเองสวมลงบนร่างผู้ตาย ทุกผู้คนล้วนเข้าใจว่าท่านถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิต"

เล้าเต็กนับกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านคาดเดาไม่ผิด หากไม่ทำเช่นนั้น งักปกคังไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้นเรา แต่กระบี่ที่กลางหลังลิ้มเสียวเฮียบ หาใช่เราลงมือไม่"

"มิใช่ท่าน หรือยังมีบุคคลอื่นอีก?"

"มิใช่บุคคลอื่นอันใด เป็นบิดาท่านเอง"

งักเล้งซังร้องว่า

"เหลวไหล ตนเองกระทำความชั่วร้าย กลับปรักปรำผู้อื่น บิดาเราอยู่ดีๆ ไฉนลงมือต่อเพ้งตี่?"

"เนื่องเพราะตอนนั้นบิดาท่านได้คัมภีร์กระบี่พิชิตมารจากเหล็งฮู้ชง คัมภีร์กระบี่นี้เป็นสมบัติของตระกูลลิ้ม บุคคลแรกที่งักปุกคุ้งคิดฆ่าคือเพ้งตี่ของท่าน"

งักเล้งซังอับจนถ้อยคำในใจนางยอมรับว่าคำพูดเหล่านี้มีเหตุผล แต่ยังไม่ยอมเชื่อว่า บิดาจะลอบทำร้ายต่อลิ้มเพ้งจือ ดังนั้นกล่าวคำ "เหลวไหล" ติดต่อกันหลายคำ ลิ้มเพ้งจือพลันกล่าวว่า

"ยี่ซือกอกล่าวไม่ผิด เป็นงักปุกคุ้งฟันกระบี่ใส่เราจริงๆ"

งักเล้งซังร้องโพล่งว่า

"ท่าน...ท่านก็กล่าวเช่นนี้?"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"งักปุกคุ้งฟันกระบี่ใส่กลางหลังเรา เราทราบว่าไม่สามารถตีโต้ได้หลังจากล้มลง ก็แสร้งเป็นเสียชีวิต ตอนนั้นเรายังไม่ทราบ คนลอบทำร้ายเราเป็นงักปุกคุ้ง แต่ได้ยินโป๊ยซือกอร้องเรียก "ซือแป๋" คำซือแป๋ของโป๊ยซือกอช่วยชีวิตเราแต่กลับคร่าชีวิตของมัน"

"ท่านหมายความว่าโป๊ยซือกอก็...ก็ถูกบิดาเราฆ่าทิ้ง?"

"มิผิด เราได้ยินโป๊ยซือกอหลังจากร้องคำซือแป๋ ก็แผดร้องออกมา จากนั้นเราสิ้นสติสมประดีไป"

เล้าเต็กนับกล่าวเสริมขึ้น

"งักปุกคุ้งความจริงคิดแทงซ้ำอีกกระบี่ แต่เราซุ่มดูอยู่ในความมืด ส่งเสียงกระแอมเบาๆ งักปุกคุ้งไม่กล้ารั้งอยู่ รีบกลับเข้าห้อง น้องแซ่ลิ้ม เสียงกระแอมของเราเท่ากับช่วยชีวิตท่านไว้"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"หากว่า...หากว่าบิดาเราคิดทำร้ายท่านจริงๆ หลังจากนั้นมีโอกาสอีกมากหลาย ท่านผู้เฒ่าเหตุใดไม่ลงมือ?"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หลังจากนั้นเราระมัดระวังทกฝีก้าว ไม่เปิดโอกาสให้มันลงมือทั้งหมดนี้ล้วนพึ่งพาท่าน เราอยู่กับท่านตลอดทั้งวัน มันคิดฆ่าเราไม่ง่ายนัก"

งักเล้งซังร่ำไห้รำพันว่า

"ที่แท้...ที่แท้ท่านตบแต่งข้าพเจ้า เพื่อตบตาผู้คน และใช้ข้าพเจ้าเป็นเกราะกำบัง"

ลิ้มเพ้งจือไม่แยแสสนใจนาง กล่าวกับเล้าเต็กนับว่า

“เล้าเฮีย ท่านคบหากับเจ้าสำนักจ้อตั้งแต่เมื่อใด?”

เล้าเต็กนับกล่าวว่า

“เจ้าสำนักจ้อเป็นซือแป๋ผู้มีพระคุณของเรา เราเป็นศิษย์คนที่สามของท่านผู้เฒ่า”

“ที่แท้ท่านเปลี่ยนเป็นเข้าสำนักซงซัว”

เล้าเต็กนับกล่าวว่า

“ไม่ใช่เปลี่ยนเป็นเข้าสำนักซงซัว หากแต่เราสังกัดสำนักซงซัวตลอดมา เพียงแต่ได้รับคำสั่งอาจารย์ เข้าสังกัดสำนักฮั้วซัว จุดประสงค์เพื่อสืบหยั่งพลังฝีมือของงักปุกคุ้ง ตลอดจนติดตามความเคลื่อนไหวของสำนักฮั้วซัว”

เหล็งฮู้ชงค่อยเข้าใจในบัดดล เล้าเต็กนับเข้าสังกัดสำนักโดยที่มีวิชาฝีมือติดตัวอยู่ก่อน แต่วิชาฝีมือที่มันแสดงออกสับสนธรรมดาคล้ายเป็นของสำนักปลีกย่อยแถบมณฑลกยจิว ฮันหนำ คิดไม่ถึงกลับเป็นศิษย์สำนักซงซัว

ที่แท้จ้อแนเชี้ยงคิดกลืนสี่สำนักที่เหลือมานาน วางหมากตานี้ไว้แต่แรกอย่างนั้นการที่เล้าเต็กนับฆ่าวานรหกเล็กตั๋วอู๋ ขโมยคัมภีร์เมฆม่วงล้วนเป็นเรื่องที่ชอบด้วยเหตุผล ไม่มีอันใดน่าประหลาด เพียงแต่ซือแป๋มีไหวพริบปราดเปรียวกลับถูกเล้าเต็กนับตบตาไปได้

ลิ้มเพ้งจือขบคิดชั่วขณะจึงกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นเช่นนี้ เล้าเฮียนำคัมภีร์เมฆม่วงและคัมภีร์กระบี่พิชิตมารออกจากสำนักฮั้วซัว ส่งไปยังสำนักซงซัว ช่วยให้เจ้าสำนักจ้อฝึกเพลงกระบี่ชุดนี้นับว่ามีความดีความชอบไม่น้อย”

เหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงก็ลอบผงกศีรษะ ครุ่นคิดขึ้น

‘เพราะเหตุนี้จ้อแนเชี้ยงกับเล้าเต็กนับรู้จักเพลงกระบี่พิชิตมาร ลิ้มเพ้งจือกลับมีไหวพริบปราดเปรียวนัก’

ได้ยินเล้าเต็กนับกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“บอกต่อน้องแซ่ลิ้มตามความสัตย์ เราท่านตลอดจนซือแป๋เรา ล้วนพลาดท่าเสียทีแก่โจรโฉดงักปุกคุ้ง คนผู้นี้ลึกซึ้งชั่วร้าย พวกเรา ล้วนหลงกลอุบายมัน”

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

“เราเข้าใจแล้ว คัมภีร์เพลงกระบี่พิชิตมารที่เล้าเฮียขโมยไป ผ่านการดัดแปลงจากงักปุกคุ้ง ดังนั้นเพลงกระบี่พิชิตมารที่เจ้าสำนัก จ้อกับเล้าเฮียใช้ออกจึงไม่ใคร่ถูกต้อง”

เล้าเต็กนับขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

“ครั้งกระโน้นเราปะปนเข้าสำนักฮั้วซัว งักปุกคุ้งล่วงรู้ตั้งแต่แรก เพียงแต่ไม่แสดงออก ลอบจับตาดูความเคลื่อนไหวของเรา งักปุกคุ้ง หลังจากขโมยผ้ากาสาวพัสตร์จากเหล็งฮู้ชง ก็จดบันทึกเพลงกระบี่พิชิต มารเป็นตำราเล่มหนึ่ง เพลงกระบี่ที่จดบันทึกไว้แม้ลึกล้ำ แต่ผิดๆ ถูกๆ ทั้งขาดวิธีฝึกกำลังภายใน มันจงใจปล่อยให้เราขโมยตำรากระบี่ปลอมไป ทำให้ซือแป๋เราฝึกเพลงกระบี่ที่ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อพิสูจน์ความ เป็นความตาย ก็ล่อให้ซือแป๋เราใช้เพลงกระบี่ชุดนี้ออกมาใช้เพลง กระบี่จริงสู้เพลงกระบี่ปลอม ย่อมกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ ไม่เช่นนั้น ตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพตไหนเลยตกไปในมือมัน?”

ลิ้มเพ้งจือทอดถอนใจกล่าวว่า

“งักปุกคุ้งลึกซึ้งชั่วร้าย เราท่านล้วนติดกับของมัน”

เล้าเต็กนับกล่าวว่า

“ซือแป๋เราเป็นคนมีเหตุผล มาตรว่าเราเป็นคนทำลาย แผนการใหญ่ทั้งหมด แต่ก็ไม่ตัดพ้อตำหนิแม้สักคำเดียว สร้างความ ไม่สบายใจแก่เรายิ่ง ต่อให้เราต้องฝ่าคมดาบภูเขากระบี่ ก็ต้องฆ่าโจร โฉดงักปุกคุ้ง ล้างแค้นให้กับซือแป๋ผู้มีพระคุณ”

ลิ้มเพ้งจือส่งเสียงดังอืมม์ เล้าเต็กนับกล่าวอีกว่า

"ซือแป๋เราสูญเสียดวงตา ตอนนี้เร้นกายที่ยอดเขาตะวันตกภูเขาซงซัวที่นั้นยังมีคนสูญเสียดวงตาอีกสิบกว่าคน ล้วนถูกงักปุกคุ้งกับเหล็งฮู้ชงทำร้าย น้องแซ่ลิ้มเป็นทายาทเพียงหนึ่งเดียวของสำนักกระบี่พิชิตมาร โปรดติดตามไปพบซือแป๋เรา ซือแป๋เราย่อมให้การต้อนรับดวงตาของท่านสามารถรักษาหายดีก็ประเสริฐสุด ไม่เช่นนั้นเร้นกายอยู่กับซือแป๋เรา วางแผนล้างแค้นชำระอาฆาตไยมิใช่ประเสริฐยิ่ง"

ลิ้มเพ้งจือรับฟังจนหวั่นไหวใจ หวนนึกถึงตนเองถูกน้ำพิษทำร้ายดวงตาย่อมยากจะรักษาทุเลา ตนเองกับจ้อแนเซี้ยงล้วนเป็นคนตาบอด สมควรร่วมมือกัน แต่จ้อแนเซี้ยงเป็นบุคคลร้ายกาจ คราครั้งนี้ดีต่อตนเอง คงต้องมีจุดมุ่งหมายดังนั้นกล่าวว่า

"กุศลเจตนาของเจ้าสำนักจ้อ เราไม่ทราบจะตอบแทนอย่างไร เล้าเฮียสามารถชี้แนะล่วงหน้าหรือไม่?"

"ฮาฮา น้องแซ่ลิ้มเป็นคนกระจ่างแจ่มใส นับแต่นี้พวกเราร่วมแรงร่วมใจย่อมสมควรจริงใจต่อกัน เราหยิบฉวยตำรากระบี่ปลอมจากงักปุกคุ้ง ทำให้เราสองอาจารย์กับศิษย์ล้วนหลงกล ย่อมไม่ยินยอมพร้อมใจ ระหว่างทางเราเห็นน้องแซ่ลิ้มสำแดงอานุภาพ ใช้เพลงกระบี่เลิศพิสดารฆ่าอี้อชังไฮ้ ปลิดปลงเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ แสดงว่าเรียนรู้ถึงแก่นแท้ของเพลงกระบี่พิชิตมาร สร้างความนิยมเลื่อมใสยิ่ง..."

ลิ้มเพ้งจือเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ความหมายของเล้าเฮีย ต้องการให้เราแสดงคัมภีร์พิชิตมารที่แท้จริงให้พวกท่านสองอาจารย์กับศิษย์ชมดู?"

"นี่เป็นคัมภีร์ประจำตระกูลน้องแซ่ลิ้ม คนภายนอกความจริงไม่ควรลอบดูแต่ในสภาพการณ์เช่นนี้ มีแต่ให้เรากับซือแป๋ฝึกเพลงกระบี่พิชิตมาร พวกเราทั้งสามผนึกรวมกำลัง จึงมีโอกาสฆ่างักปุกคุ้งได้"

ลิ้มเพ้งจือหวนนึกถึงตนเองตาบอดไม่ทราบจะดำรงชีวิตอย่างไร อย่าว่าแต่หากไม่รับปาก เล้าเต็กนับจะลงมือฆ่าตนเองกับงักเล้งซัง หากว่าข้อเสนอของเล่าเต็กนับ เกิดจากความจริงใจ นับเป็นผลดีต่อตนเองมากกว่าผลร้ายดังนั้นกล่าวว่า

"เราบ้านช่องพินาศคนล้มตาย สองตามืดบอดพิการ มาตรว่าสืบเนื่องจากอื้อซังไฮ้ แต่งักปุกคุ้งนับเป็นตัวการร้าย ความคิดฆ่างักปุกคุ้งของเรา หาได้ด้อยกว่าพวกท่านสองอาจารย์กับศิษย์ไม่ พวกเราเมื่อตกลงร่วมมือ เรายอมสมควรมอบคัมภีร์กระบี่พิชิตมารให้พวกท่านสองอาจารย์กับศิษย์ศึกษาดู"

เล้าเต็กนับยินดียิ่ง กล่าวว่า

"น้องแซ่ลิ้มจิตใจกว้างขวาง เราสองอาจารย์กับศิษย์ตื้นตันใจยิ่ง นับแต่นี้น้องแซ่ลิ้มจะเป็นแขกของสำนักซงซัว เราสองสนิทสนมกันฉันพี่น้อง ไม่แบ่งเขาแบ่งเราอีก"

"ขอบคุณมากแล้ว เราหลังจากติดตามเล้าเฮียถึงภูเขาซงซัวก็จะท่องเคล็ดวิชากระบี่ออกมา"

เล้าเต็กนับทวนคำ "ท่องออกมา" ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"เล้าเฮียยังไม่ทราบ เคล็ดวิชากระบี่นี้จารึกบนผ้ากาสาวพัสตร์ ผ้ากาสาวพัสตร์ถูกงักปุกคุ้งขโมยไป ภายหลังสิ่งของค่อยตกเข้ามาในเงื้อมมือเรา ผู้น้องกลัวถูกงักปุกคุ้งพบเห็น หลังจากท่องจำเคล็ดวิชากระบี่ก็ทำลายกาสาวพัสตร์ทิ้ง หากว่ากาสาวพัสตร์อยู่ที่ตัวเรามีภรรยาเช่นนี้อยู่เคียงคู่ ผู้แซ่ลิ้มไหนเลยมีชิวิตถึงบัดนี้?"

งักเล้งซังรับฟังอยู่ด้านข้าง ความจริงสงบปากคำตลอดเวลา พอฟังลิ้มเพ้งจือกล่าวแดกดันเช่นนี้ ต้องร่ำไห้ออกมา กล่าวว่า

"ท่าน...ท่าน..."

เล้าเต็กนับอยู่ในรถ ได้ยินคำโต้ตอบของพวกเขาสองสามีภรรยา

ทราบว่าลิ้มเพ้งจือกล่าวไม่แปลกปลอม ดังนั้นกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก พวกเรากลับสำนักซงซัวด้วยกันเป็นอย่างไร?"

ลิ้มเพ้งจือรับคำ เล้าเต็กนับกล่าวอีกว่า

"พวกเราต้องสละรถโดยสารม้า เปลี่ยนเป็นใช้ทางน้อย ไม่เช่นนั้นพบพานงักปุกคุ้งในระหว่างทาง พวกเรามิใช่คู่มือมัน"

หยุดเล็กน้อยจึงเบือนหน้าไปถามงักเล้งซังว่า

"เซี่ยวซือม่วย ท่านจะช่วยเหลือบิดา หรือช่วยเหลือสามี?"

งักเล้งซังชะงักเสียงร่ำไห้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ช่วยทั้งสองฝ่าย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าชะตาอาภัพวันพรุ่งนี้จะปลงผมบวชเป็นชี บิดาก็ดี สามีก็ดี นับแต่นี้ไม่ขอพบหน้าอีก"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านไปยังภเขาเห็งซัว ปลงผมบวชเป็นชี กลับสมมาดปรารถนา"

งักเล้งซังกระซากเสียงว่า

"ลิ้มเพ้งจือ คราก่อนท่านอับจนสิ้นหนทาง หากมิใช่บิดาเราช่วยท่าน ท่านคงตายในเงื้อมมือเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ แต่แรกไหนเลยมีวันนี้ ต่อให้บิดาเราให้ร้ายท่าน เรางักเล้งซังไม่เคยให้ร้ายต่อท่าน ท่านกล่าวเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร?"

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"หมายความว่าอย่างไร เรากำลังจะแสดงความบริสุทธิ์ใจต่อเจ้าสำนักจ้อ"

น้ำเสียงดุร้ายยิ่ง จากนั้นงักเล้งซังส่งเสียงร้องโหยหวนออกมา

เหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยงพากันร้องคำ "แย่แล้ว" พลางกระโดดปราดออกจากดงเกาเหลียง เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"ลิ้มเพ้งจือ อย่าได้ทำร้ายเซี่ยวซือม่วย"

เล้าเต็กนับเกรงกลัวงักปุกคุ้งและเหล็งฮู้ชงที่สุด พอฟังว่าเป็นเสียงเหล็งฮู้ชงถึงกับแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ คว้าแขนซ้ายของลิ้มเพ้งจือกระโดดขึ้นบนหลังม้าของสำนักแชเซี้ยตัวหนึ่ง สองเท้าหนีบท้องม้าควบตะลึงจากไป

เหล็งฮู้ชงห่วงใยกังวลความปลอดภัยของงักเล้งซัง ไม่คำนึงถึงการไล่ล่าศัตรู เห็นงักเล้งซังล้มตัวอยู่บนที่นั่งคนขับ ทรวงอกปักไว้ด้วยกระบี่เล่มหนึ่ง เมื่อยื่นมือรออยู่ที่ริมจมูกนาง พบว่าหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน ดังนั้นร้องเรียกว่า

"เซี่ยวซือม่วย"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"เป็น...เป็นตั่วซือกอหรือ?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ ยื่นมือหมายถอนกระบี่ เอี่ยงเอี้ยงรีบยื่นมือขวางกันไว้ กล่าวว่า

"ถอนไม่ได้"

เหล็งฮู้ชงเห็นกระบี่แทงลึกเข้าไปครึ่งเชียะ หากถอนออกมานางต้องสิ้นใจตายทันที เห็นแน่ชัดว่าไม่มีทางช่วยเหลือได้ สร้างความเศร้าเสียใจจนร่ำไห้ออกมา ร้องว่า

"เซี่ยว...เซี่ยวซือม่วย"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ท่านอยู่ข้างกายข้าพเจ้า นับว่าประเสริฐแท้ เพ้งตี๋...เพ้งตี๋ไปแล้วหรือ?"

เหล็งฮู้ชงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"ท่านวางใจ เราต้องฆ่ามัน ล้างแค้นให้กับท่าน"

"ไม่ เขามองไม่เห็น ท่านหากคิดฆ่าเขา เขาคงต้านทานไม่ได้ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะไปหามารดา"

เหล็งฮู้ชงรับคำว่า

"ตกลง เราจะส่งท่านไปหาซือบ้อ"

เอี่ยงเอี้ยงได้ยินสุ้มเสียงของนางยิ่งมายิ่งแผ่วเบา ชีวิตร่อแร่ ปางตายอดหลั่งน้ำตามิได้ งักเล้งซังกล่าวว่า

"ตัวซือกอ ท่านดีต่อข้าพเจ้าตลอดมา ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเสียใจต่อท่าน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะตายแล้ว"

เหล็งฮู้ชงหลั่งน้ำตากล่าวว่า

"ท่านต้องไม่ตาย พวกเราจะหาทางรักษาท่าน"

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเจ็บปวดยิ่ง ตั่วซือกอ ข้าพเจ้าคิดขอร้องท่านประการหนึ่ง ท่าน...ท่านต้องรับปากข้าพเจ้า"

เหล็งฮู้ชงกมมือซ้ายของนาง กล่าวว่า

"ท่านบอก เราต้องรับปากแน่นอน"

"ท่าน...ท่านต้องไม่รับปาก มิหนำซ้ำ...สร้างความคับแค้นแก่ท่านเกินไป..."

สุ้มเสียงนางยิ่งมายิ่งแผ่วเบา ลมหายใจยิ่งมายิ่งแผ่วล้า เหล็งฮู้ชงจึงกล่าวว่า

"เราต้องรับปากแน่นอน ท่านให้เราทำอะไร เราต้องกระทำให้จงได้"

"ตั่วซือกอ...เพ้งตี๋เขาตาบอด น่าเวทนายิ่ง...ท่านทราบหรือไม่?"

"เราทราบ"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"เขาอยู่คนเดียวในโลก ทุกผู้คนล้วนคิด...คิดรังแกเขา ตั่วซือกอ...หลังจากที่เราตายแล้ว ขอให้ท่านดูแลเขา อย่า...อย่าให้ผู้

อื่นรังแกเขา..."

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ คิดไม่ถึงลิ้มเพ้งจือฆ่าภรรยาด้วยอำมหิต งักเล้งซังคราใกล้ตายยังไม่ลืมความรักที่มีต่อเขา ตอนนี้เหล็งฮู้ชงปรารถนาใคร่คร่าตัวลิ้มเพ้งจือสับเป็นร้อยพันท่อน ไหนเลยยอมรับปากดูแลโจรร้ายที่ทรยศรักผู้นี้

งักเล้งซังกล่าวช้าๆ ว่า

"ตั่วซือกอ เพ้งตี่...ไม่มีเจตนาฆ่าข้าพเจ้า...เขากลัวบิดาเรา...คิดพึ่งพาจ้อแนเซี้ยง ได้แต่...ได้แต่แทงใส่ข้าพเจ้าหนึ่งกระบี่"

เหล็งฮู้ชงกระชากเสียงว่า

"โจรร้าย เห็นแก่ตัว ทรยศเนรคุณเช่นนี้ ท่าน...ท่านยังคิดถึงมัน?"

งักเล้งซังกล่าวว่า

"เขา...เขาไม่ได้ตั้งใจฆ่าข้าพเจ้า เพียงแต่...เพียงแต่พลั้งมือไปตั่วซือกอ...วิงวอนท่านดูแลเขา..."

แสงจันทร์ส่องต้องใบหน้านาง เห็นแววตานางแตกซ่านไร้ประกายไม่กระจ่างสุกใสเช่นปรกติ บนแก้มขาวผ่องกระเซ็นแปดเปื้อนคราบโลหิตหลายหยด สีหน้าเต็มไปด้วยแววิงวอนขอร้อง

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงสิบกว่าปีที่ผ่านมา ตนเองกับเซี่ยวซือม่วยท่องเที่ยวตามที่ต่างๆ ของฮั้วซัว บางครั้งนางให้ตนเองกระทำเรื่องใด สีหน้าก็ปรากฏแววมุ่งหวังเช่นนี้ ไม่ว่าเป็นเรื่องราวยากลำบากปานใด ขัดใจตัวเองเพียงไหน แต่ไม่เคยปฏิเสธนางแม้สักครั้งเดียว ยามนี้คำขอร้องของนางเต็มไปด้วยความเศร้าเสียใจ และเป็นคำขอร้องครั้งสุดท้าย

พริบตานั้น เหล็งฮู้ชงเลือดลมระอุพลุ่งพล่าน แม้ทราบว่าขอเพียงรับปาก นับแต่นี้ต้องถูกบังคับให้กระทำเรื่องที่ตัวเองไม่ต้องการ

กระทำ แต่เห็นสีหน้าและน้ำเสียงของงักเล้งซังเต็มไปด้วยแววววิงวอน ต้องผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตกลง เรารับปาก ท่านวางใจเถอะ"

เอี่ยงเอี้ยงที่ด้านข้างพอฟัง อดกล่าวมิได้ว่า

"ท่าน...ท่านไหนเลยรับปากได้?"

งักเล้งซังกุมมือเหล็งฮู้ชงแนบแน่น กล่าวว่า

"ตั่วซือกอ ขอบ...ขอบคุณท่าน ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าวางใจได้แล้ว"

ขณะกล่าว ดวงตาทอประกายพิสดาร มุมปากปรากฏรอยยิ้มพึงพอใจขึ้น เหล็งฮู้ชงเห็นเช่นนั้นต้องครุ่นคิดขึ้น

'สามารถเห็นนางเบิกบานใจปานนี้ ไม่ว่าเป็นเรื่องยากลำบากเพียงไหนก็สมควรทนทานรับเพื่อนาง'

ทันใด งักเล้งซังร้องเพลงออกมาเบาๆ เหล็งฮู้ชงรู้สึกทรวงอกคล้ายถูกค้อนเหล็กกระแทกใส่ ที่นางร้องเป็นเพลงชาวเขามณฑลฮกเกี้ยน ได้ยินนางครวญเพลง "เจ้เจ๊จะขึ้นเขาไปเด็ดชา" เป็นเพลงชาวเขาที่ลิ้มเพ้งจือสอนแก่นางนั่นเอง

ครานี้เหล็งฮู้ชงอยู่บนผาสำนึกผิด ได้ยินนางร้องเพลงชาวเขานี้ถึงกับเจ็บปวดใจราวถูกบิด ยามนี้นางร้องออกมาอีก ย่อมหวนนึกถึงวันคืนอันหวานชื่นระหว่างที่อยู่กับลิ้มเพ้งจือบนเขาฮั้วซัว

เสียงเพลงของนางยิ่งมายิ่งแผ่วเบา คลายมือจากการยึดกุมมือเหล็งฮู้ชงทีละน้อย ในที่สุดแบมือออก หลับตาลงช้าๆ เสียงเพลงเพิ่งขาดหาย ลมหายใจก็ขาดห้วงไป

เหล็งฮู้ชงหัวใจตกวูบเอง คล้ายกับโลกทั้งโลกล้วนแตกสลาย คิดเปล่งเสียงร่ำไห้ แต่ก็ร้องไม่ออก ยื่นสองมือโอบอุ้มร่างงักเล้งซังขึ้น ร้องเบาๆ ว่า

"เซี่ยวซือม่วย ท่านไม่ต้องกลัว เราจะอุ้มท่านไปหามารดาท่าน

ไม่มีผู้ใดรังแกท่านอีก"

เอี่ยงเอี้ยงเห็นกลางหลังเขากลับกลายเป็นแดงฉาน แสดงว่าปากแผลปริแตก โลหิตไหลซึมออกมา คราบโลหิตบนเสื้อผ้ายิ่งมายิ่งแผ่ลุกลาม แต่ในสภาพเช่นนี้ ไม่ทราบจะปลอบโยนอย่างไรดี

เหล็งฮู้ชงอุ้มซากศพงักเล้งซัง เดินออกไปสิบกว่าก้าว ปากรำพึงรำพัน "เซี่ยวซือม่วย ไม่ต้องกลัว เราจะอุ้มท่านไปหาซือบ้อ" จากนั้นเข่าอ่อนระทวยล้มฟุบลงกับพื้น สิ้นสติสมประดีไป

ยามเคลิบเคลิ้มได้ยินเสียงพิณดังติงตังสดใส ดังในท่วงทำนองคุ้นหู เหล็งฮู้ชงตลอดทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง กระทั่งเปลือกตายังไม่คิดลืมขึ้น เพียงภาวนาให้เสียงพิณดังโดยไม่หยุดยั้ง เสียงพิณก็ดังติดต่อกันจริงๆ เหล็งฮู้ชงฟังอยู่ชั่วขณะก็เคลิ้มหลับอีกครา

เมื่อตื่นขึ้นมาเป็นคำรบสอง หูยังแว่วเสียงพิณเสนาะ นาสิกยังสูดได้กลิ่นบุปผาหอมจรุง เหล็งฮู้ชงลืมตาช้าๆ เห็นดอกไม้แดง ดอกไม้ขาว ดอกไม้เหลือง ดอกไม้ม่วง สมอย่เบื้องหน้า ต้องคร่นคิดในใจ

'นี่เป็นสถานที่ใด?'

ได้ยินเสียงพิณหักเห บรรเลงเป็นเพลงชำระใจใฝ่บริสุทธิ์ พอเบือนหน้ามองก็เห็นเงาหลังของเอี่ยงเอี้ยง นางนั่งกับพื้น กำลังดีดพิณอย่างแช่มช้า เหล็งฮู้ชงพบว่า ตนเองคล้ายอยู่ในถ้ำศิลาแห่งหนึ่ง แสงอาทิตย์สาดส่องเข้ามาจากปากถ้ำ ตนเองนอนอยู่บนกองหญ้านุ่มนิ่ม

เหล็งฮู้ชงคิดลุกขึ้นนั่ง หญ้าที่ปูอยู่ใต้ร่างบังเกิดเสียงสวบสาบ เสียงพิณพลันชะงักขาดหาย เอี่ยงเอี้ยงเหลียวหน้ามา สีหน้าเต็มไปด้วยแววปีติ นางเดินมาทรุดนั่งลงที่ข้างกายเหล็งฮู้ชง จับจ้องมองดูเขา สีหน้าเต็มไปด้วยความรักเวทนา

พริบตานั้น เหล็งฮู้ชงบังเกิดความรู้สึกเป็นสุข ทราบว่าตนเองสิ้นสติต่อการตายของงักเล้งซัง เอี่ยงเอี้ยงช่วยตนเองเข้ามาภายในถ้ำ

สร้างความเสียใจอีกคราแต่จากแววตาของเอี่ยงเอี้ยง บังเกิดความอบอุ่นทีละน้อย

เหล็งฮู้ชงยื่นมือซ้ายออก ลูบคลำหลังมือของเอี่ยงเอี้ยงเบาๆ จากนั้นในกลิ่นหอมของดอกไม้ พลันสูดได้กลิ่นหอมของเนื้อย่าง เอี่ยงเอี้ยงหยิบกิ่งไม้ท่อนหนึ่งขึ้น บนกิ่งไม้ร้อยกบที่ปิ้งย่างสุกพวงหนึ่ง นางยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไหม้อีกแล้ว"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อออกมา ทั้งสองหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ริมธารจับกบปิ้งย่างจนไหม้ การรับประทานกบทั้งสองครั้ง ระหว่างนี้ผ่านการเปลี่ยนแปลงมากมายสุดคณานับ แต่ในที่สุดทั้งสองได้อยู่ร่วมกัน

เหล็งฮู้ชงหัวร่ออยู่หลายคราพลันบังเกิดความหดหู่ใจ หลั่งน้ำตาออกมาอีก เอี่ยงเอี้ยงประคองเขาลุกขึ้นนั่ง ชี้มือไปยังหลุมใหญ่ที่นอกถ้ำ กล่าวเบาๆ

"งักโกวเนี้ยฝังอยู่ที่นี้"

"ขอบ...ขอบคุณท่าน"

เอี่ยงเอี้ยงส่ายหน้าช้าๆ กล่าวว่า

"ไม่ต้องขอบคุณ แต่ละคนมีวาสนาของแต่ละคน และได้รับผลของแต่ละคน"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความเสียใจ กล่าวว่า

"เอี่ยงเอี้ยง เราไม่อาจตัดใจจากเซี่ยวซือม่วย หวังว่าท่านอย่าได้ตำหนิ"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เราย่อมไม่ตำหนิท่าน หากท่านเป็นบุรุษน้ำใจจืดจาง เราก็ไม่ให้ความสำคัญต่อท่านแล้ว"

จากนั้นกล่าวเบาๆ ว่า

"เรา...เรานิยมชมชอบท่าน ตั้งแต่อยู่ในตรอกไผ่เขียวเมืองลกเอี้ยง ท่านอยู่นอกห้อง บอกเล่าความรู้สึกผูกพันต่อเซี่ยวซือม่วยท่านต่อเรา งักโกวเนี้ยความจริงเป็นโกวเนี้ยที่ดี เพียงแต่...เพียงแต่นางไม่มีวาสนากับท่าน หากมิใช่นางเติบโตขึ้นมาพร้อมกับท่าน นางหลังจากพบพานท่าน น่ากลัวจะชมชอบท่าน"

เหล็งฮู้ชงเงียบงันชั่วขณะ จึงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่หรอก เซี่ยวซือม่วยเทิดทูนบูชาซือแป๋ บุรุษที่นางชมชอบต้องเคร่งขรึมสำรวม มิใช่พูดจาเช่นเดียวกับบิดานาง"

"อาจบางทีท่านกล่าวถูกต้อง ประจวบกับลิ้มเพ้งจือคลับคล้ายซือแป๋ท่านที่ปั้นสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง แต่เต็มไปด้วยอุบายความคิด"

เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจกล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วยก่อนตาย ยังไม่เชื่อว่าลิ้มเพ้งจือฆ่านางจริงๆ ยังคงทุ่มเทจิตใจรักมัน อย่างนั้น...อย่างนั้นก็ประเสริฐ นางไม่ได้ตายเพราะความตรอมใจ เราคิดไปดูหลุมฝังศพของนาง"

เอี่ยงเอี้ยงประคองแขนของเขา เดินออกจากถ้ำ เหล็งฮู้ชงเห็นหลุมฝังศพจากก้อนหิน จัดเรียงเป็นระเบียบแบบแผน ทั้งหน้าหลังของหลุมฝังศพล้วนมีดอกไม้สดที่หน้าหลุมศพปักลำต้นไม้ท่อนหนึ่งบนเปลือกไม้ใช้ปลายกระบี่สลักข้อความ "ที่ฝังศพวีรสตรีฮั้วชั่วงักเล้งซังโกวเนี้ย"

เหล็งฮู้ชงหลั่งน้ำตาออกมาอีกครา กล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วยอาจชมชอบให้ผู้อื่นเรียกนางเป็นลิ้มฮูหยิน"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ลิ้มเพ้งจือไร้น้ำใจไร้คุณธรรมปานนี้ วิญญาณในปรภพของงักโกวเนี้ย เมื่อล่วงรู้จิตใจอันชั่วร้ายของมัน คงไม่ต้องการเป็นลิ้มฮูหยินอีก"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

'ท่านยังไม่ทราบ ระหว่างนางกับลิ้มเพ้งจือเพียงเป็นสามีภรรยา ในนามหาได้เป็นสามีภรรยาที่แท้จริงไม่'

เหล็งฮู้ชงเห็นพ้องด้วย สายตายามกวาดมอง เห็นภูเขาราย ล้อมรอบที่แท้อยู่ในหุบเขาแห่งหนึ่ง มีต้นไม้เขียวชอุ่ม ดอกไม้ป่าบาน สะพรั่ง สกุณาบนกิ่งไม้ร้องเซ็งแซ่ไม่ขาดหู นับเป็นสถานที่อันรื่นรมย์ เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"พวกเราพักอยู่ที่นี้ระยะเวลาหนึ่ง ทางหนึ่งรักษาบาดเจ็บ ทางหนึ่งเฝ้าหลุมฝังศพ"

เหล็งฮู้ชงรับคำว่า

"ประเสริฐ เซี่ยวซือม่วยอยู่ในสถานที่เปลี่ยวร้างเพียงลำพัง ต่อให้นางกลับกลายเป็นปีศาจ ก็ขวัญอ่อนยิ่ง"

เอี่ยงเอี้ยงได้ยินเขากล่าวอย่างงมงาย อดทอดถอนใจมิได้

ทั้งสองพักอยู่ในหุบเขาเขียวชอุ่ม ปิ้งกบปลิดผลไม้รับประทาน กลับสงบรื่นรมย์ เหล็งฮู้ชงเพียงรับบาดเจ็บภายนอก เมื่อมียาสมาน แผลของสำนักเห็งซัวบวกกับมีกำลังภายในลึกล้ำพักรักษาตัวยี่สิบกว่าวัน อาการบาดเจ็บก็ทุเลาลงแปดเก้าส่วน เอี่ยงเอี้ยงสอนให้เขาดีดพิณทุกวัน เหล็งฮู้ชงฉลาดเฉลียว วิชาพิณรุดหน้าอย่างรวดเร็ว เช้าวันนี้ตื่นขึ้นมา เห็นบนหลุมฝังศพของงักเล้งซังแตกยอดอ่อนหลายต้น เหล็งฮู้ชงเหม่อ มองยอดอ่อนเหล่านั้น ครุ่นคิดขึ้น

'หลุมฝังศพของเซี่ยวซือม่วยมีหญ้างอกเงยแล้ว นางอยู่ในหลุม ฝังศพไม่ทราบเป็นอย่างไร?'

พลันได้ยินเสียงขลุ่ยวิเวกแว่วดังขึ้นด้านหลัง พอเหลียวหน้าไป เห็นเอี่ยงเอี้ยงนั่งอยู่บนก้อนหิน มือถือขลุ่ยเป่าบรรเลงเป็นเพลงชำระ ใจใฝ่บริสุทธิ์

เหล็งฮู้ชงเดินเข้าไป เห็นขลุ่ยเลานั้นเป็นไผ่เขียว ย่อมเป็น

เอี่ยงเอี้ยงใช้กระบี่ฟันกิ่งไผ่เจาะรูทำเป็นขลุ่ย ดังนั้นขนย้ายพิณมา ทรุดนั่งขัดสมาธิลงดีดพิณคลอตามอย่างแช่มช้า จิตใจจมอยู่กับท่วงทำนอง เมื่อดีดบรรเลงเพลงจบค่อยคึกคักแจ่มใสขึ้น

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"บทเพลงชำระใจใฝ่บริสุทธิ์ ท่านฝึกจนช่ำชองแล้ว นับแต่นี้พวกเรามาฝึกเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักร เป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"บทเพลงนี้ยากบรรเลงได้ ไม่ทราบเมื่อใดจึงสามารถไล่ตามท่าน?"

"บทเพลงนี้ลึกล้ำยากเข้าใจ มีส่วนประหลาดประการหนึ่งคือหากให้ผู้คนสองคนบรรเลงร่วมกัน ยังก้าวหน้ากว่าครุ่นคิดค้นคว้าเพียงลำพังอีก"

เหล็งฮู้ชงปรบมือกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เราได้ยินเล้าซือเจ่กแห่งฮ่วงซัวบรรเลงเพลงร่วมกับผู้อาวุโสแซ่เค็กแห่ง...แห่งนิกายสุริยันจันทรา เสียงพิณและขลุ่ยประสานสอดคล้องไพเราะหูยิ่ง"

"ท่านดีดพิณ เราเป่าขลุ่ย พวกเราค่อยๆ ฝึกทีละตอน"

เหล็งฮู้ชงรับคำ เดินเข้าไปหานาง เอี่ยงเอี้ยงคลี่โน้ตเพลงพิณอธิบายหลักการใช้พิณและขลุ่ย ดีดบรรเลงร่วมกัน

วิชาพิณไม่รวบรัดง่ายดาย บทเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักรยิ่งสลับซับซ้อนแต่เหล็งฮู้ชงฉลาดเฉลียว บวกกับได้รับการชี้แนะจากอาจารย์เลิศล้ำ ตอนนี้บรรเลงร่วมกัน ตอนแรกยากสอดคล้อง จากนั้นตามทันทีละน้อยแม้ไม่ไพเราะเท่าบทเพลงที่เค็กเอี้ยกับเล้าเจี่ยฮวงดีดบรรเลง แต่ก็แฝงจินตนาการอันบรรเจิดอยู่บ้าง

สิบกว่าวันให้หลัง ทั้งสองเฝ้าคลอเคลีย บรรเลงเพลงพิณและ

ขลุ่ยร่วมกัน หุบเขาเขียวชอุ่มคล้ายสวรรค์ในแดนดิน ต่างลืมเลือนเงาดาบประกายโลหิตในยุทธจักรไปทีละน้อย เห็นว่าหากสามารถอยู่ด้วยกันในหุบเขาเขียวชอุ่มจนแก่เฒ่า ไม่ถูกม้วนเข้าสู่มรสุมการฆ่าฟันในบู๊ลิ้ม นับว่ามีความสุขยิ่งกว่าสิ่งใด

หลังเที่ยงวันนี้เหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยงบรรเลงพิณขลุ่ยร่วมกันครึ่งชั่วยาม รู้สึกกำลังภายในโคจรไม่สะดวก ยากที่จะสงบจิตใจได้ ถึงกับดีดผิดพลาดไปหลายตอน เอี่ยงเอี้ยงจึงกล่าว

"ท่านเหน็ดเหนื่อยหรือ พักผ่อนสักครู่ก่อน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เหน็ดเหนื่อยนั้นไม่เหน็ดเหนื่อย แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใดรู้สึกหงุดหงิดใจเราจะไปปลิดผลท้อมา ค่ำคืนค่อยหัดพิณ"

"ตกลง แต่อย่าได้ไปไกล"

เหล็งฮู้ชงทราบว่าด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ของหุบเขา มีต้นท้ออยู่มากหลาย ดังนั้นแหวกต้นไม้ใบหญ้า เดินทางเป็นระยะทางแปดเก้าลี้มาถึงใต้ต้นท้อ กระโดดขึ้นไปปลิดผลท้อมาสองผล เมื่อกระโดดขึ้นเป็นคำรบสอง ก็ปลิดมาอีกสามผล เห็นผลท้อสุกเต็มที่ ร่วงหลุดลงมาไม่น้อย อีกไม่กี่วันก็จะร่วงหล่นลงจากต้นจนหมดสิ้น ดังนั้นปลิดมาหลายสิบผล ครุ่นคิดขึ้น

'เรากับเอี่ยงเอี้ยง หลังจากรับประทานผลท้อ ก็หว่านเมล็ดท้ออยู่รอบหุบเขาหลายปีให้หลังต้นท้องอกเงย หุบเขาเขียวชอุ่มบานสะพรั่งด้วยดอกท้อคาดว่าคงงดงามยิ่ง'

จากนั้นนึกถึงหกเซียนหุบเขาท้อขึ้นมา ครุ่นคิดในใจ

'รอบหุบเขาเพาะปลูกต้นท้อ ไยมิใช่กลับกลายเป็นหุบเขาท้อ เรากับเอี่ยงเอี้ยงไยมิใช่กลับกลายเป็นสองเซียนหุบเขาท้อ วันหน้าเรากับนาง

คลอดบุตรน้อยๆ ออกมาหกคน ไยมิใช่เป็นหกเซียนน้อยหุบเขาท้อ หากว่าหกเซียนน้อยหุบเขาท้อเอาแต่ทุ่มเถียงไม่ยอมเลิกราเช่นหกเซียนเฒ่าหุบเขาท้อ คงย่ำแย่แล้ว'

นึกถึงตอนนี้ ขณะจะหัวร่อดังๆ ออกมา ในพุ่มไม้ที่ห่างไปบังเกิดเสียงสั่นไหว เหล็งฮู้ชงรีบหมอบร่างลง ซ่อนตัวอยู่ในพงหญ้า

ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น กลับเป็นเสียงเดินเหินของผู้คนสองคน เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'หุบเขาร้างไหนเลยมีคนคาดว่ามาหาเรากับเอี่ยงเอี้ยงแล้ว'

ยามนั้นได้ยินสุ้มเสียงชราภาพเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านสืบเสาะไม่ผิดหรือ งักปุกคุ้งมุ่งมาด้านนี้จริง?"

สุ้มเสียงแผ่วทุ้มอีกเสียงหนึ่งดังว่า

"**ซือเฮียจู้** *(หัวหน้ากองแซ่ซือ)* ตรวจสอบรอบบริเวณแล้ว บุตรีและบุตรเขยงักปุกคุ้งหายสาบสูญที่ละแวกนี้ตามตัวเมืองและท่าข้ามต่างๆ ล้วนไม่มีร่องรอยของมันสองสามีภรรยา คาดว่าหลบซ่อนตัวรักษาบาดเจ็บในหุบเขาละแวกนี้ งักปุกคุ้งจะช้าเร็วต้องสืบเสาะมา"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความหดหู่ใจ ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้พวกมันทราบว่าเซี่ยวซือม่วยรับบาดเจ็บ หาทราบไม่ว่านางตายแล้ว ย่อมมีคนสืบเสาะร่องรอยของนาง โดยเฉพาะซือแป๋ซือบ้อ หากมิใช่หุบเขานี้เปลี่ยวร้างคงสืบเสาะมาถึงแต่แรกแล้ว'

ได้ยินสุ้มเสียงชราภาพกล่าวว่า

"หากว่าเราคาดเดาไม่ผิดงักปุกคุ้งจะช้าเร็วต้องสืบเสาะมาถึงที่นี้ พวกเราขุดหลุมพรางกับดักที่ปากหุบเขา"

สุ้มเสียงแผ่วทุ้มนั้นกล่าวว่า

"ต่อให้งักปุกคุ้งไม่มา พวกเราหลังจากขุดหลุมพรางไว้ ก็จะล่อมันมา"

"ประเสริฐ ดูไม่ออกว่าน้องแซ่ซิเป็นคนเจ้าปัญญา"

"**กัวะเจี้ยงเล่า** *(ผู้อาวุโสแซ่กัวะ)* ชมเกินไป บริวารได้รับการสนับสนุนจากท่านผู้เฒ่า หากท่านผู้เฒ่ามีคำใช้สอยใด เรายอมรับใช้อย่างสุดความสามารถ"

เหล็งฮู้ชงค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นคนของนิกายสุริยันจันทราซึ่งเป็นบริวารของเอี่ยงเอี้ยง ทางที่ดีให้พวกมันจากไปไกลแสนไกล อย่าได้รบกวนเรากับเอี่ยงเอี้ยง"

จากนั้นครุ่นคิดสืบต่อ

'ตอนนี้ซือแป๋มีพลังฝีมือรุดหน้า ต่อให้พวกมันมีผู้คนมากกว่านี้ก็มิใช่คู่มือท่านผู้เฒ่า ซือแป๋มีไหวพริบปราดเปรียว พวกมันไหนเลยล่อท่านผู้เฒ่าติดกับได้?'

พลันได้ยินเสียงปรบมือสามครั้งดังมาแต่ไกล คนแซ่ซิกล่าวว่า

"**โต่วเจี้ยงเล่า** *(ผู้อาวุโสแซ่โต่ว)* ก็มาแล้ว"

ผู้อาวุโสแซ่กัวะปรบมือตอบสามครา ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ผู้คนสี่คนวิ่งปราดมา สองในสี่คล้ายหามวัตถุใด ฝีเท้าจึงเชื่องช้ากว่าเดิม

ผู้อาวุโสแซ่กัวะกล่าวด้วยความยินดีว่า

"น้องแซ่โต่ว จับตัวทารกหญิงตระกูลงักได้หรือ นับว่ามีความดีความชอบไม่น้อย"

สัมเสียงก้องกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"แซ่งักนั้นแซ่งักอยู่ แต่มิใช่ทารกหญิง หากแต่เป็นทารกหญิงใหญ่"

ผู้อาวุโสแซ่กัวะอุทานดังเอ๊ะ กล่าวอย่างตื่นเต้นยินดีว่า

"ไฉนจับกุมตัวภรรยาของงักปุกคุ้งได้?"

ความแตกตื่นของเหล็งฮู้ชงครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก คิดโถมออกไปช่วยคนแต่แล้วฉุกคิดว่าตนเองไม่ได้พกพากระบี่ เมื่อไม่มีกระบี่พลัง

ฝีมือยังสู้ยอดฝีมือธรรมดาไม่ได้ ต้องลอบร้อนรุ่มใจ

ผู้อาวุโสแซ่โต่วกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"สตรีโสโครกนี้คล้ายสูญเสียวิญญาณ พอเข้าพักโรงเตี๊ยมก็เทน้ำชาดื่มลงไป ถูกยาสลบของเรามอมทำร้าย"

เหล็งฮู้ชงทั้งแตกตื่นทั้งร้อนรุ่ม หวนนึกถึงซือบ้อตามหาเซี่ยวซือม่วยหลายสิบวันไม่พบพาน จิตใจไม่อยู่กับตัว ดังนั้นพลาดท่าเสียทีแก่คนของนิกายอสูร ยามร้อนรุ่มครุ่นคิดในใจ

'ทำอย่างไรจึงช่วงชิงกระบี่มาได้ มาตรว่าไม่มีกระบี่ มีดาบยังดี'

ได้ยินผู้อาวุโสแซ่กัวะกล่าวว่า

"พวกเราคร่าตัวภรรยาของงักปุกคุ้งได้ก็ประเสริฐ ขอเพียงล่องักปุกคุ้งมา มันคำนึงถึงน้ำใจสามีภรรยา ต้องไม่กล้าต่อสู้ขัดขืน"

ผ้อาวโสแซ่โต่วกล่าวว่า

"กัวะเฮียกล่าวมีเหตุผล กลัวแต่ว่างักปุกคุ้งจิตใจอำมหิต ไม่คำนึงถึงน้ำใจสามีภรรยา เรื่องราวกลับตึงมืออยู่บ้าง"

สนทนาถึงตอนนี้ ด้านทิศตะวันตกเกิดเสียงปรบมือติดต่อกันสามครั้ง ผู้อาวุโสแซ่โต่วกล่าวว่า

"**เปาเจี๋ยงเล่า** *(ผู้อาวุโสแซ่เปา)* มาแล้ว"

ชั่วพริบตา ผู้คนสองคนโลดแล่นมาจากทิศตะวันตกดุจเหินบิน ผู้อาวุโสแซ่กัวะกล่าวว่า

"**มกเจี๋ยงเล่า** *(ผู้อาวุโสแซ่มก)* ก็มาด้วย"

เหล็งฮู้ชงลอบคร่ำครวญในใจ ครุ่นคิดขึ้น

'ฟังจากเสียงฝีเท้าผู้มาทั้งสองคล้ายมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่าคนแซ่กัวะแซ่โต่วอีกเรามือเปล่าหมัดเปลือย จะช่วยซือบ้อได้อย่างไร?'

ได้ยินผู้อาวุโสแซ่กัวะและผู้อาวุโสแซ่โต่วร้องทักทายผู้มา ผู้

อาวุโสแซ่กัวะกล่าวเสริมขึ้น

"น้องแซ่โต่วทำความดีความชอบคร่ากุมภรรยาของงักปุกคุ้งได้"

ชายชราผู้หนึ่งกล่าวว่า

"วิเศษแท้ ท่านทั้งสองลำบากมากแล้ว"

ผู้อาวุโสแซ่กัวะกล่าวว่า

"นั่นเป็นความดีความชอบของน้องแซ่โต่ว"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ทั้งหมดทำตามคำสั่งของก่าจู้ *(หัวหน้านิกาย)* ไม่ว่าเป็นความดีความชอบของผู้ใดล้วนพึ่งพาบารมีของก่าจู้"

เหล็งฮู้ชงรู้สึกสุ้มเสียงชายชรานี้คุ้นหูอยู่บ้าง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'หรือว่าเราเคยพบพานคนผู้นี้ที่ผาไม้ดำ?'

ยามนั้นได้แต่เกร็งลมปราณเงี่ยหูฟังคำสนทนาของทุกผู้คน ไม่กล้าชะโงกศีรษะออกไป ผ้อาวโสนิกายอสรล้วนมีฝีมือสงเยี่ยม ขอเพียงตนเองขยับเคลื่อนไหว จะถูกพวกมันพบเห็นในบัดดล

ผู้อาวุโสแซ่กัวะกล่าวว่า

"เปาเฮีย มกเฮียเรากำลังหารือกับน้องแซ่โต่วว่า จะล่องักปุกคุ้งมาอย่างไร"

ชายชรานั้นกล่าวว่า

"ห้าสำนักกระบี่ชิงตำแหน่งเจ้าสำนักบนแท่นสักการะฟ้า งักปุกคุ้งแทงจ้อแนเชี้ยงตาบอด สะท้านทั่วซงซัว ฟังว่าคนผู้นี้ฝึกเพลงกระบี่พิชิตมารของตระกูลลิ้ม พวกเราไม่อาจดูแคลนมัน"

ผู้อาวุโสแซ่โต่วกล่าวว่า

"เปาเฮีย ท่านคล้ายมีแผนเป็นมั่นเหมาะ ลองบอกมาฟังดู"

ผู้อาวุโสแซ่เปากล่าวว่า

"เราแม้นึกได้แผนอุบายหนึ่ง แต่เป็นแผนธรรมดาสามัญ

เกรงว่าท่านทั้งสามจะหัวร่อเยาะ"

ผู้อาวุโสแซ่กัวะแซ่โต่ว รวมทั้งผู้อาวุโสแซ่มกกล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"เปาเฮียเป็นมันสมองของนิกายเรา แผนอุบายต้องแยบยลยิ่ง"

ผู้อาวุโสแซ่เปากล่าวว่า

"ซึ่งความจริงนี่เป็นวิธีโง่เขลา พวกเราขุดหลุมลึก ปูกิ่งไม้หญ้าแห้งไว้ที่ปากหลุม จากนั้นจี้จุดสตรีโสโครกนี้ วางนางอยู่ข้างหลุม ค่อยล่องักปุกคุ้งมา มันเห็นภรรยานอนกับพื้นย่อมต้องเข้ามาช่วยเหลือ ขอเพียงสืบเท้าเข้ามา ก็ต้องพลัดตกลงในหลุมแล้ว"

ผู้อาวุโสแซ่มกชมว่า

"อุบายนี้ดียิ่ง พวกเราย่อมซุ่มอยู่ข้างหลุม รอจนงักปุกคุ้งพลัดตกลงไปก็ใช้อาวุธปิดสกัดปากหลุมไว้ ไม่ให้มันขึ้นมา"

ผู้อาวโสแซ่เปากล่าวอีกว่า

"คราครั้งนี้พวกเราจัดการกับวิญญูชน สมควรลงมือด้วยอำมหิต เพิ่มสิ่งของอยู่ภายในหลุม"

ผู้อาวุโสแซ่โต่วกล่าวว่า

"เปาเฮียกล่าวถูกต้อง ผู้น้องพก**แป๊ะฮวยเชียวฮุ้นชั่ว** *(ผงร้อยบุปผากร่อนวิญญาณ)* ติดตัวไม่น้อย ให้โรยอยู่ตามกิ่งไม้ใบหญ้าที่ปากหลุม งักปุกคุ้งพอติดกับคงต้องสูดลมหายใจลึกๆ เมื่อถึงเวลานั้น..."

เอ่ยถึงตอนนี้ คนทั้งสี่หัวร่อครืนออกมา ผู้อาวุโสแซ่เปากล่าวว่า

"เรื่องไม่อาจชักช้า ให้ลงมือในบัดดล พวกเราจะขุดหลุมพรางที่ใดดี?"

ผู้อาวุโสแซ่กัวะกล่าวว่า

"จากที่นี้ไปทางตะวันตกสามลี้ ฟากหนึ่งเป็นผาสูงเสียดฟ้า

ฟากหนึ่งเป็นหุบเหวลึกลำ งักปุกคุ้งไม่มาก็แล้วไป ขอเพียงรุดมา ต้องผ่านทางน้อยสายนี้"

ผู้อาวุโสแซ่เปากล่าวคำ "ประเสริฐ" ชักชวนทั้งหมดรุดไปชมดูเหลิงฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'พวกมันไฉนขุดดินที่นี่?'

ดังนั้นซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ ชะโงกศีรษะมองออกไป เห็นสาวกนิกายอสูรสี่คนกัมกายขุดดิน ผู้อาวุโสหลายคนยืนดูด้านข้าง ยามนี้อยู่ใกล้กว่าเดิมสามารถเห็นหน้าด้านข้างของผู้อาวุโสคนหนึ่ง เหลิงฮู้ชงสะท้านใจเล็กน้อย ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้คนผู้นี่คือเปาได้ชอ ซึ่งเคยพบพานในหมู่บ้านเหมยนอกเมืองฮั่งจิว คราก่อนยิ่มอั้วเกี้ยออกจากที่คุมขังกันบึงไซโอ้ว ผู้อาวุโสที่ถกสยบไว้เป็นคนแรก คือเปาได้ชอนี้เอง'

เหลิงฮู้ชงเห็นเปาได้ชอลงมือสยบสามในสี่สหายกังหนำ ทราบว่ามันมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม หวนนึกถึงซือแป๋เป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต ตั้งเผชิญหน้ากับนิกายอสูร นิกายอสูรย่อมไม่นิ่งดูดาย คาดว่ายิ่มอั้วเกี้ยไม่เพียงส่งผู้อาวุโสสี่คนนี้ออกมาเท่านั้น

เห็นสาวกนิกายอสูรทั้งสี่ใช้หอกเหล็กคู่หนึ่ง ขวานคู่หนึ่งฟันดินจนอ่อนร่วนค่อยใช้มือกอบดินขึ้นมา เหลิงฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'พวกมันบอกว่าจะไปขุดหลมพรางที่ผนังผาด้านนั้น ไฉนเปลี่ยนเป็นขุดที่นี่?'

จากนั้นค่อยได้คิด ข้างผนังผาล้วนเป็นโขดหิน คิดขุดหลุมพรางไหนเลยง่ายดายดังใจนัก ผู้อาวุโสแซ่กัวะไม่มีปัญญาความคิดพร่ำกล่าวเหลวไหลแต่เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกมันขวางทางไว้ ทำให้ไม่สามารถกลับไปหยิบฉวยกระบี่ได้

พลันได้ยินผู้อาวุโสแซ่กัวะกล่าวว่า

"งักปุกคุ้งมีอายุไม่น้อย ภรรยาของมันกลับอายุเยาว์สะคราญโฉม"

ผู้อาวุโสแซ่โต่วกล่าวว่า

"นางสะคราญโฉมจริง แต่ไม่อายุเยาว์ คาดว่ามีอายุสี่สิบเศษแล้ว กัวะเฮียหากสนใจ หลังจากคร่ากุมงักปุกคุ้งค่อยเรียนต่อก่าจู้ ขอสตรีโสโครกนี้ไปเป็นอย่างไร?"

ผู้อาวุโสแซ่กัวะหัวร่อพลางกล่าวว่า

"สู่ขอสตรีโสโครกนี้กลับไม่กล้า แต่นำมาเป็นเครื่องเล่นก็ไม่เลว"

เหล็งฮู้ชงได้ยินมันหัวร่ออย่างชั่วช้าลามก อดชะโงกศีรษะมองมิได้ เห็นผู้อาวุโสแซ่กัวะยื่นมือหยิกแก้มงักฮูหยิน งักฮูหยินถูกจี้จุดสำคัญไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว และไม่สามารถส่งเสียงได้

คนของนิกายอสูรหัวร่อฮาฮา ผู้อาวุโสแซ่โต่วกล่าวว่า

"กัวะเฮียร่มร้อนปานนี้ ท่านกล้าจัดการกับสตรีโสโครกในที่นี้หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงเดือดดาลสุดระงับ หากว่าผู้อาวุโสแซ่กัวะล่วงเกินซือบ้อจริงๆ ตนเองแม้ไม่มีกระบี่ ก็จะขอเสี่ยงชีวิตกับคนของนิกายอสูรเหล่านี้

ได้ยินอาวุโสแซ่กัวะหัวร่ออย่างชั่วช้าลามก กล่าวว่า

"เล่นกับสตรีโสโครก มีอันใดไม่กล้า แต่หากกระทบกระเทือนถึงแผนการใหญ่ของก่าจู้ ผู้แซ่กัวะต่อให้มีร้อยศีรษะ ก็ต้องถูกตัดไปสิ้น"

ผู้อาวุโสเปาได้ชอกล่าวว่าเสียงเย็นชาว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว น้องแซ่กัวะน้องแซ่โต่ว พวกท่านมีตัวเบาสูงเยี่ยมให้ไปล่องักปุกคุ้งมา คาดว่าอีกหนึ่งชั่วยาม ที่นี้จะตระเตรียมเสร็จสิ้น"

ผู้อาวุโสแซ่กัวะผู้อาวุโสแซ่โต่วรับคำ โลดแล่นขึ้นเหนือไป หลังจากนั้นในหุบเขามีแต่เสียงขุดดิน บางครั้งได้ยินผู้อาวุโสแซ่มกส่ง

เสียงบงการอยู่หลายคำ เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'เราจากมานานปานนี้ เอี่ยงเอี้ยงคงต้องออกมาค้นหา นางได้ยินเสียงขุดดินรุดมาตรวจดู ย่อมต้องช่วยเหลือซือบ้อเรา ผู้อาวุโสนิกายอสูรเห็นยิ่มตั่วเสียวเจี๋ยะมาถึง ไหนเลยกล้าขัดคำสั่ง เห็นแก่หน้ายิ่มก่าจู้และเอี่ยงเอี้ยง หากไม่ต้องลงมือต่อคนของนิกายอสูรย่อมประเสริฐสุด'

นึกถึงตอนนี้ กลับเห็นว่ายิ่งรอนานยิ่งประเสริฐ ผู้อาวุโสแซ่กัวะที่มักมากกามคุณเมื่อจากไป ซือบ้อก็ไม่ต้องถูกหยามเป็นที่อัปยศ

ในที่สุดคนเหล่านั้นขุดหลุมเสร็จ ปูกิ่งไม้หญ้าแห้ง โรยยาผงเอาไว้จากนั้นเปาได้ชอและพวกทั้งหกซ่อนตัวในพงหญ้าข้างทาง รอคอยงักปุกคุ้งรุดมา เหล็งฮู้ชงก็เก็บหินใหญ่ก้อนหนึ่งขึ้น ครุ่นคิดในใจ

'อีกสักครู่ซือแป๋รุดมา หากเดินเข้าใกล้หลุมพรางกับดัก เราจะทุ่มก้อนหินลงบนปากหลุม ซือแป๋พอพบเห็นย่อมต้องตื่นตัวขึ้น'

ตอนนั้นเป็นต้นฤดูร้อน ในหุบเขาบังเกิดเสียงแมลงร้องระงมบางครั้งปรากฏสกุณาบินผ่าน นอกจากนั้นไม่มีสุ้มเสียงอื่นอีก

ผ่านไปประมาณครึ่งชั่วยาม พลันได้ยินเสียงร้องของสตรีดังมาแต่ไกล กลับเป็นเอี่ยงเอี้ยง เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'เอี่ยงเอี้ยงพบเห็นคนภายนอกรุดมา ไม่ทราบนางเห็นซือแป๋เราหรือผู้อาวุโสแซ่กัวะแซ่โต่ว?'

จากนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าผู้คนสองคนแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลังวิ่งตะบึงมา แว่วเสียงเอี่ยงเอี้ยงร้องว่า

"ชงกอ ซือแป๋ท่านคิดฆ่าท่าน อย่าได้ออกมา"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ไม่ทราบซือแป๋ไฉนคิดฆ่าตัวเอง ได้ยินเอี่ยงเอี้ยงร้องอีกว่า

"ชงกอรีบหนี ซือแป๋ท่านคิดฆ่าท่าน"

นางร่ำไห้ร้องสุดเสียง แสดงว่าต้องการให้เหล็งฮู้ชงได้ยินรีบหนีไป ในเสียงร่ำร้องเห็นนางผมเผ้ายุ่งเหยิง มือถือกระบี่วิ่งปราดมา งักปุกคุ้งมือเปล่าตามติดอยู่ด้านหลัง

เห็นเอี่ยงเอี้ยงหากวิ่งมาอีกสิบกว่าก้าวก็จะเหยียบถูกหลุมพรางเหล็งฮู้ชงและคนของนิกายอสูรร้อนรุ่มใจยิ่ง ยามกะทันหันไม่ทราบทำอย่างไรดี

ทันใด งักปุกคุ้งถลันวูบดุจสายฟ้า มือซ้ายคว้าใส่กลางหลังเอี่ยงเอี้ยงจากนั้นมือขวาจับข้อมือทั้งสองของนางบิดแขนนางมาด้านหลัง เอี่ยงเอี้ยงต้องคลายมือปล่อยกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น

ฝีมือของงักปุกคุ้งคราวนี้รวดเร็วยิ่ง เหล็งฮู้ชงและเปาไต้ชอช่วยเหลือไม่ทันท่วงที เอี่ยงเอี้ยงเองความจริงฝีมือสูงเยี่ยม กลับไม่สามารถหลบหลีกขัดขืน ถูกงักปุกคุ้งคร่ากุมในกระบวนท่าเดียว

เหล็งฮู้ชงตนตระหนกยิ่ง แทบสิ้นเสียงร้องออกมา เอี่ยงเอี่ยงยังร้องว่า

"ชงกอรีบหนี ซือแป๋ท่านจะฆ่าท่าน"

เหล็งฮู้ชงตื้นตันใจจนน้ำตาคลอหน่วย ครุ่นคิดขึ้น

'นางเพียงนึกถึงความปลอดภัยของเรา ไม่คำนึงนึกถึงตัวเอง'

งักปุกคุ้งคลายมือซ้าย จี้นิ้วใส่กลางหลังของเอี่ยงเอี้ยงหลายคราสกัดจุดของนาง ค่อยคลายมือขวา ปล่อยให้นางล้มระทวยลงกับพื้น จากนั้นสายตาเหลือบเห็นงักฮูหยินนอนแน่นิ่งกับพื้นไม่เคลื่อนไหว ถึงกับใจหายวาบ

แต่แล้วงักปุกคุ้งได้คิดละแวกนี้คงซุ่มไว้ด้วยภัยอันตรายดังนั้นไม่เดินถึงข้างกายภรรยา เพียงสำรวจมองรอบข้าง ยามกะทันหันไม่พบเห็นสิ่งผิดปรกติ จึงกล่าวอย่างเฉื่อยชา

"ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ โจรโฉดเหล็งฮู้ชงฆ่าบุตรีเรา ท่านก็มีส่วน

ด้วยหรือไม่?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"บุตรีท่านถูกลิ้มเพ้งจือฆ่าทิ้ง เกี่ยวข้องใดกับเหล็งฮู้ชง ท่านเฝ้าบอกว่าเหล็งฮู้ชงฆ่าบุตรีท่าน นับว่าปรักปรำคนดีจริงๆ"

"ลิ้มเพ้งจือเป็นบุตรเขยเรา พวกเขาเพิ่งแต่งงานกัน ครองรักกันปานใด ไหนเลยฆ่าภรรยาได้?"

"ลิ้มเพ้งจือเข้าสำนักซงซัว เพื่อแลกมาซึ่งความเชื่อถือจากจ้อแนเชี้ยงแสดงว่าไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกับท่าน จึงฆ่าบุตรีท่านทิ้ง"

งักปุกคุ้งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เหลวไหล โลกนี้ไหนเลยมีสำนักซงซัวอีก สำนักซงซัวรวมเป็นสำนักห้าบรรพตแล้ว ลิ้มเพ้งจือจะเข้าสำนักซงซัวได้อย่างไร อีกประการจ้อแนเชี้ยงเป็นบริวารเรา ลิ้มเพ้งจือไม่ติดสอยห้อยตามงักแป๋ที่เป็นเจ้าสำนักห้าบรรพตกลับเข้าร่วมกับจ้อแนเชี้ยงที่ตาบอด ช่วยตัวเองไม่ได้ ในโลกไหนเลยมีคนโง่เขลาถึงเพียงนี้"

"ท่านไม่เชื่อก็แล้วกันไป ท่านเสาะพบลิ้มเพ้งจือ ค่อยถามมันเองเถอะ"

น้ำเสียงงักปุกคุ้งเปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราด กล่าวว่า

"ตอนนี้ผู้ที่เราคิดเสาะหามิใช่ลิ้มเพ้งจือ แต่เป็นเหล็งฮู้ชง ในยุทธจักรล้วนทราบว่าเหล็งฮู้ชงลวนลามบุตรีเรา บุตรีเราต่อสู้ขัดขืนถูกฆ่าถึงแก่ชีวิต เจ้าปั้นเรื่องโป้ปดให้แก่เหล็งฮู้ชง แสดงว่าสุมหัวรวมกัน"

เอี่ยงเอี้ยงแค่นหัวร่อเฮอะฮะ งักปุกคุ้งกล่าวว่า

"ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ บิดาท่านเป็นหัวหน้านิกายสุริยันจันทรา เราความจริงไม่คิดสร้างความลำบากแก่ท่าน แต่เพื่อบีบบังคับเหล็งฮู้ชงออกมา ได้แต่ลงทัณฑ์ต่อท่าน เราจะฟันมือซ้ายของท่าน จากนั้นฟันมือขวา ค่อยตัดเท้าซ้ายและตัดเท้าขวาของท่าน เจ้าโจรโฉดเหล็งฮู้ชง

หากยังมีมโนธรรมอยู่บ้าง สมควรปรากฏกาย"

เอี่ยงเอี้ยงร้องดังๆ ว่า

"คาดว่าท่านไม่กล้า หากท่านแตะต้องถูกเราแม้สักขุมขนหนึ่ง บิดาเราจะล้างสำนักห้าบรรพตให้เหลือแต่ซาก"

งักปุกคุ้งทวนคำ "เราไม่กล้า?" พลางดึงกระบี่จากฝักที่ข้างเอวช้าๆ

เหล็งฮู้ชงไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป โถมออกจากพงหญ้า ร้องว่า

"ซือแป๋ เหล็งฮู้ชงอยู่ที่นี้"

เอี่ยงเอี้ยงอุทานดังอา ร้องว่า

"รีบหนี มันไม่กล้าทำร้ายเรา"

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะ เดินเข้าไปหลายก้าว เรียก "ซือแป๋" คำหนึ่ง งักปกคังกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"โจรน้อย เจ้ายังมีหน้าเรียกเราเป็นซือแป๋อีก?"

เหล็งฮู้ชงคุกเข่าลงกับพื้น กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"สวรรค์เป็นสักขี เหล็งฮู้ชงให้ความเคารพต่องักโกวเนี้ยตลอดมา ไม่กล้าล่วงเกินนางแม่แต่น้อย เหล็งฮู้ชงได้รับบุญคุณเลี้ยงดูจากพวกท่านสองสามีภรรยา ท่านคิดฆ่าเราก็เชิญลงมือ"

เอี่ยงเอี้ยงร้อนร่มใจยิ่ง ร้องว่า

"ชงกอ คนไม่ซายไม่หญิงนี้สูญสิ้นมโนธรรมแต่แรก ท่านยังมิรีบหนีอีก"

สีหน้างักปุกคุ้งพลันปรากฏแววอำมหิตวูบ หันขวับไปยังเอี่ยงเอี้ยงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"คำพูดของเจ้าหมายความอย่างไร?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เพื่อฝึกเพลงกระบี่พิชิตมารท่าน...ท่านจัดการกับตัวเองจนครึ่งเป็นครึ่งตาย ซงกอ ท่านยังจำตังฮึงปุกป่ายได้หรือไม่ พวกมันล้วนเป็นคนวิกลจริต ท่านอย่าได้ยึดถือมันเป็นคน"

นางเพียงภาวนาให้เหล็งฮู้ซงรีบหนี แม้ทราบว่าเมื่อกล่าวเช่นนี้งักปุกคุ้งต้องไม่ปล่อยปละละเว้นตนเอง ก็ไม่คำนึงถึงแล้ว

งักปุกคุ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"คำพูดประหลาดเหล่านี้ เจ้าได้ยินจากที่ใด?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เป็นลิ้มเพ้งจือบอกเอง ท่านขโมยคัมภีร์กระบี่พิชิตมารของลิ้มเพ้งจือ ท่านเข้าใจว่ามันไม่ทราบหรือ ท่านโยนกาสาวพัสตร์ผืนนั้นลงสู่หุบเหว ตอนนั้นลิ้มเพ้งจือซ่อนตัวอยู่นอกหน้าต่างยื่นมือเก็บไป ดังนั้นมันก็...ก็ฝึกเพลงกระบี่พิชิตมารสำเร็จ ฆ่าอื้อซังไฮ้และเฒ่าค่อมนอกกำแพงใหญ่ได้ ท่านฝึกเพลงกระบี่อย่างไรย่อมทราบว่ามันก็ฝึกเช่นนั้น ซงกอ ท่านฟังเสียงของงักปุกคุ้งคล้ายสตรี มัน...มันกลับกลายเป็นตังฮึงปุกป่ายไปแล้ว"

นางแอบฟังคำสนทนาของลิ้มเพ้งจือกับงักเล้งชัง แต่เหล็งฮู้ซงไม่ได้ยิน นางทราบว่าเหล็งฮู้ซงเคารพรักซือแป๋ คำพูดเหล่านี้ไม่สะดวกกับการกล่าวจากปาก หลายเดือนมานี้จึงไม่แพร่งพราย แต่ตอนนี้สถานการณ์คับขัน ได้แต่เปิดโปงออกมา ให้เหล็งฮู้ซงล่วงรู้ว่าบุคคลเบื้องหน้าไม่ใช่ปรมาจารย์สำหนักหนึ่ง หากแต่เป็นตัวประหลาดที่เสียสติแล้ว

งักปุกคุ้งตาทอประกายอำมหิต กล่าวว่า

"ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ เราความจริงคิดไว้ชีวิตท่าน แต่ท่านกล่าวเหลวไหลปานนี้ ไม่อาจอภัยละเว้นท่านได้ นี่เป็นท่านแส่หาที่ตายเอง ไม่อาจโทษว่าเราได้"

เหล็งฮู้ชงทราบว่าซือแป้ลงมือรวดเร็วประกายกระบี่สั่นพลิ้วคราเดียวเอี่ยงเอี้ยงต้องจบสิ้นชีวิต เห็นงักปุกคุ้งยกกระบี่ขึ้น ทำท่าคิดจ้วงแทงออก ดังนั้นร้องว่า

"ท่านคิดฆ่าคน ก็เข้ามาฆ่าเรา อย่าได้ทำร้ายนาง"

งักปุกคุ้งเบือนหน้ามา แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เจ้าฝึกเพลงกระบี่แมวสามขา เข้าใจว่าสามารถท่องทั่วยุทธจักรหรือ เก็บกระบี่ขึ้นมา เราจะให้เจ้าตายอย่างยอมรับนับถือ"

"เราไม่กล้าลงมือต่อซือ...ต่อท่าน"

งักปุกคุ้งร้องดังๆ ว่า

"เรื่องถึงขั้นนี้ เจ้ายังเสแสร้งแกล้งดัดอันใด วันที่โดยสารเรือกลางแม่น้ำฮวงโห บนสันเขาโหงวป่ากัง เจ้าคบหากับชาวอธรรม จงใจฉีกหน้าเรา เราก็ตกลงใจฆ่าเจ้า เมื่ออยู่ที่เมืองฮกจิว เจ้าตกอยู่ในเงื้อมมือเรา หากมิใช่ติดขัดที่ฮูหยินเราคงส่งเจ้าลงนรกไปแต่แรก ครั้งกระโน้นคิดผิดชั่ววูบ กลับเป็นเหตุให้บุตรีเราตายในเงื้อมมือโจรราคะเจ้า"

"เราไม่...เราไม่..."

งักปุกคุ้งกระชากเสียงว่า

"เก็บกระบี่ขึ้นมา ขอเพียงเจ้าสามารถเอาชัยกระบี่ในมือเรา ก็สามารถฆ่าเรา ไม่เช่นนั้น เราจะไม่อภัยละเว้นเจ้าเด็ดขาด นางปีศาจนิกายอสูรนี้พูดเหลวไหล เราจะทำลายนางก่อน"

พลางยกกระบี่ฟันใส่ลำคอเอี่ยงเอี้ยง

เหล็งฮู้ชงมือซ้ายถือหินก้อนหนึ่ง คิดใช้ช่วยงักปุกคุ้ง มิให้พลัดตกหลุมพราง ยามนั้นไม่มีเวลาขบคิดมากความ ทุ่มก้อนหินใส่ทรวงอกงักปุกคุ้ง งักปุกคุ้งเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง เหล็งฮู้ชงกลิ้งตัวตามพื้นดิน เก็บกระบี่ที่ตกอยู่บนพื้นของเอี่ยงเอี้ยงขึ้น แทงใส่ซอกแขนขวาของงักปุกคุ้ง

หากแม้นงักปุกคุ้งแทงกระบี่ใส่เหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงจะรามือรอความตายโดยไม่ปิดป้อง แต่งักปุกคุ้งได้ยินเอี่ยงเอี้ยงเปิดโปงความลับตนเอง ยามแตกตื่นเดือดดาลกลับฟันกระบี่ใส่นาง เหล็งฮู้ชงมิอาจไม่ช่วยเหลือแล้ว

งักปุกคุ้งต้านติดต่อกันสามกระบี่ ถอยกายไปสองก้าว แขนขวากลับถูกกระแทกชาวูบ ครากก่อนสองอาจารย์กับศิษย์เคยหักหาญบนเสียวลิ้มยี่นับพันกระบวนท่า แต่เหล็งฮู้ชงไม่ได้เร่งเร้าพลังใส่กระบี่ยามนี้เหตุการณ์คับขัน สามกระบี่นี้ไม่อดออมรั้งยั้งอีก

เหล็งฮู้ชงพอลงมือต่องักปุกคุ้ง ก็วกมือไปด้านหลัง คิดคลายจุดแก่เอี่ยงเอี้ยง เอี่ยงเอี้ยงร้องว่า

"ไม่ต้องสนใจเรา ระวัง"

ประกายสีขาววูบขึ้น ที่แท้งักปุกคุ้งแทงกระบี่มาถึงแล้ว

เหล็งฮู้ชงเคยเห็นพลังฝีมือของตังฮึงปุกป่าย งักปุกคุ้งและลิ้มเพ้งจือทราบว่าฝ่ายตรงข้ามลงมือรวดเร็วสุดเปรียบปาน รอจนเห็นจุดอ่อนในกระบวนท่าที่จู่โจมมา ตัวเองก็ถูกกระบี่แทงใส่แต่แรก ดังนั้นตวัดกระบี่แทงปราดใส่ท้องน้อยงักปุกคุ้ง

งักปุกคุ้งถีบเท้าพุ่งถอยไปด้านหลัง แผดด่าว่า

"โจรน้อยที่อำมหิตนัก"

ซึ่งความจริงงักปุกคุ้งแม้เลี้ยงดูเหล็งฮู้ชงจนเติบใหญ่ ยังไม่ล่วงรู้นิสัยใจคอของเขา หากว่างักปุกคุ้งไม่สนใจต่อท่าตีโต้ของเหล็งฮู้ชงแทงกระบี่ถึงที่สุด คงปลิดชีวิตเหล็งฮู้ชงแล้ว เหล็งฮู้ชงแม้ใช้กระบวนท่าแลกชีวิต แต่รับรองไม่แทงกระบี่ใส่ท้องน้อยซือแป๋จริงๆ งักปุกคุ้งใช้จิตใจตัวเองคำนวณความคิดผู้อื่น กลับพลาดโอกาสทำร้ายศัตรูไป

งักปุกคุ้งลงมือหลายกระบวนท่าไม่อาจเอาชัย ก็ใช้กระบี่รวดเร็วกว่าเดิม เหล็งฮู้ชงปลุกปลอบสมาธิเข้าหาญหัก ตอนแรกยังคิด

คุ้มครองเอี่ยงเอี้ยง ผ่านไปหลายสิบกระบวนท่า จิตใจค่อยกระจ่างแจ่มใส ที่มองเห็นเพียงเป็นปลายกระบี่ของฝ่ายตรงข้าม

เก้ากระบี่เดียวดายมีเคล็ดความพิสดารอยู่ที่ศัตรูกล้าแข็ง อานุภาพยิ่งกล้าแข็ง คราก่อนเหล็งฮู้ชงประลองฝีมือกับยิ่มอั้วเกี้ยในห้องคุมขังก้นทะเลสาบไซโอ้ว ยิ่มอั้วเกี้ยมีฝีมือสูงเยี่ยม แต่ไม่ว่าท่ากระบี่ของเขาพลิกแพลงกลับกลายอย่างไร เหล็งฮู้ชงต้องนึกหากระบวนท่าเข้าต่อสู้ได้ ยามนี้เหล็งฮู้ชงเรียนรู้ยอดวิชาดูดดาว มีพลังการฝึกปรือรุดหน้ากว่าตอนประลองกระบี่ในห้องคุมขังก้นทะเลสาบไซโอ้ว เพลงกระบี่พิชิตมารของงักปุกคุ้งแม้ประหลาดพิกล แต่ช่วงเวลาที่ฝึกปรือยังสั้น ไม่เทียบเท่าเหล็งฮู้ชงที่ฝึกเก้ากระบี่เดียวดายมานาน

ต่อสู้กันหนึ่งร้อยห้าหกสิบกระบวนท่า เหล็งฮู้ชงใช้กระบี่โดยไม่ขบคิดใคร่ครวญ อย่าว่าแต่งักปุกคุ้งจู่โจมกระบี่อย่างรวดเร็ว เหล็งฮู้ชงไม่มีเวลาขบคิดใคร่ครวญได้

เพลงกระบี่พิชิตมารมีเจ็ดสิบสองท่า ทุกกระบวนท่าแฝงการเปลี่ยนแปลงหลายสิบประการ สลับซับซ้อนยิ่งนัก หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นคงต้องถูกก่อกวนจนตาลายพร่าพราย ไม่ทราบทำอย่างไร แต่เก้ากระบี่เดียวดายไม่มีกระบวนท่าอยู่แล้ว ล้วนเปลี่ยนแปลงตามกระบวนท่าศัตรู หากศัตรูมีเพียงท่าเดียวตนเองก็มีเพียงท่าเดียว หากศัตรูมีร้อยท่าพันกระบวนเพลง ตนเองก็มีร้อยท่าพันกระบวนเพลง

ในสายตาของงักปุกคุ้ง ฝ่ายตรงข้ามมีเพลงกระบี่ซับซ้อนกว่าตนเองอีก ต่อให้ต่อสู้สามวันสามคืน ยังคงนึกหากระบวนท่าใหม่ได้ นึกถึงตอนนี้อดท้อแท้มิได้ จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'นางปีศาจนิกายอสูรเปิดโปงความลับฝึกกระบี่ของเรา วันนี้หากไม่ฆ่าพวกมันทั้งสอง เรื่องนี้แพร่สะพัดเข้ายุทธจักร เราไหนเลยแบกหน้าเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพตได้อีก แต่เจ้าโจรน้อยลิ้มเพ้งจือ เมื่อบอกต่อ

นางปีศาจนิกายอสูร ย่อมต้องบอกต่อผู้อื่น นี่...นี่จะทำ...'

ยามร้อนรุ่มใจ ท่ากระบี่ยิ่งดุร้ายกว่าเดิม แต่เมื่อบังเกิดความวิตก ท่ากระบี่ก็ติดขัดเล็กน้อย เหล็งฮู้ชงฉุกใจคิดพบเห็นจุดอ่อนของเพลงกระบี่ฝ่ายตรงข้ามแล้ว

เก้ากระบี่เดียวดายเน้นที่ค้นหาจุดอ่อนในวิชาฝีมือของคู่ต่อสู้ ไม่ว่าเป็นดาบกระบี่หมัดเท้า ทุกกระบวนท่าล้วนมีช่องว่างจุดอ่อน หากฉวยโอกาสสอดแทรกเข้าไป สามารถจู่โจมเอาชัยในคราเดียว ยามนี้เหล็งฮู้ชงต่อสู้กับงักปุกคุ้งเกือบสองร้อยกระบวนท่า เห็นอีกฝ่ายหนึ่งสะบัดกระบี่ออก ก็เผยจุดอ่อนที่ใต้ซอกแขนขวาขึ้น

ก่อนหน้านี้งักปุกคุ้งใช้กระบวนท่านี้ ครั้งนี้เป็นการใช้ออกเป็นคำรบสองหลายกระบวนท่าให้หลัง งักปุกคุ้งใช้กระบี่ฟันขวาง ก็เผยจุดที่ชายโครงข้างซ้าย กระบวนท่านี้ก็เป็นการใช้ออกซ้ำสอง

พริบตานั้น เหล็งฮู้ชงบังเกิดปฏิภาณวูบขึ้น

'เพลงกระบี่พิชิตมารรวดเร็วถึงที่สุด ดังนั้นในวิชาท่าร่างแม้มีจุดอ่อนแต่จุดอ่อนปรากฏวูบก็หายวับ ไม่อาจใช้จู่โจมได้ ไม่ว่าอย่างไรเรานับว่าค้นพบจุดอ่อนของเพลงกระบี่แล้ว จุดอ่อนนี้คือไม่ควรใช้ท่ากระบี่ซ้ำสอง'

เพลงกระบี่ในใต้หล้าไม่ว่าพลิกแพลงซับซ้อนปานใด ต้องมีวันสุดสิ้นหากยังไม่สามารถสยบศัตรูเอาชัย ได้แต่ใช้กระบวนท่าซ้ำ งักปุกคุ้งใช่กระบวนท่าซ้ำหลายคราเหล็งฮู้ชงก็นึกหาหนทางเอาชัยได้

งักปุกคุ้งเห็นมุมปากของเขาปรากฏรอยยิ้มขึ้น ต้องลอบตื่นตระหนกครุ่นคิดขึ้น

'โจรน้อยนี้ไฉนยิ้มออกมา หรือมันมีวิธีเอาชัยเราแล้ว?'

ดังนั้นเกร็งกำลังภายใน บัดเดี๋ยวรุกบัดเดี๋ยวถอย พุ่งวนอยู่รอบกาย เหล็งฮู้ชงใช้ท่ากระบี่ดุจลมคลุ้มฝนคลั่ง ยิ่งลงมือยิ่งรวดเร็ว

เอี่ยงเอี้ยงนอนกับพื้น กระทั่งร่างงักปุกคุ้งยังไม่อาจเห็นชัดตา เพียงชมดูจนตาลายพร่าพราย อึดอัดแน่นหน้าอก คิดใคร่อาเจียนออกมา

ต่อสู้อีกสามสิบกว่ากระบวนท่าเห็นงักปุกคุ้งยื่นนิ้วชี้ข้างซ้ายออก หดมือขวากลับ เหล็งฮู้ชงจดจำออกว่ากระบวนท่านี้ใช้ออกเป็นครั้งที่สาม หวนนึกถึงภายใต้ท่าจู่โจมดุจสายฟ้าคะนองฝนของงักปุกคุ้ง ขอเพียงตนเองชะล่าเลินเล่อ นอกจากตนเองต้องตาย เอี่ยงเอี้ยงก็ต้องถูกทำร้าย ดังนั้นเห็นงักปุกคุ้งคิดใช้กระบวนท่านี้ออก ก็เสือกกระบี่แทงเฉียงๆ ใส่ใต้ซอกแขนของฝ่ายตรงข้าม ปลายกระบี่จี้ใส่จุดอ่อนของกระบวนท่านี้ เป็นการชิงลงมือสยบศัตรู

กระบวนท่าของงักปุกคุ้งนี้แม้รวดเร็ว แต่เหล็งฮู้ชงชิงแทงกระบี่ออกเพลงกระบี่พิชิตมารไม่ทันพลิกแพลงเปลี่ยนกระบวนท่า ท่ากระบี่ฝ่ายตรงข้ามก็แทงถึงใต้ซอกแขน สุดที่จะหลบหลีกต้านทานได้ งักปุกคุ้งถึงกับร้องเสียงแหลมเล็กออกมา เสียงร้องทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาลและทั้งสิ้นหวัง

ปลายกระบี่เหล็งฮู้ชงพอแทงถูกซอกแขนฝ่ายตรงข้าม พลันได้ยินงักปุกคุ้งส่งเสียงร้องออกมา ค่อยรู้สึกตัว ครุ่นคิดขึ้น

'เราต่อสู้จนสติเลอะเลือนแล้ว ท่านเป็นซือแป๋ ไหนเลยทำร้ายท่านได้?'

ดังนั้นหยุดกระบี่ไว้ กล่าวว่า

"เมื่อพิสูจน์ผลแพ้ชนะ พวกเรารีบช่วยซือบ้อ จากนั้น...แยกทางกันเถอะ"

งักปุกคุ้งหน้าซีดเผือด ผงกศีรษะช้าๆ กล่าวว่า

"ตกลง เรายอมรับการพ่ายแพ้"

เหล็งฮู้ชงทิ้งกระบี่ เหลียวหน้ามองเอี่ยงเอี้ยง ทันใดงักปุกคุ้งตวาด

ก้องแทงกระบี่ใส่ชายโครงข้างซ้ายเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงตื่นตระหนกยิ่ง ยื่นมือหมายเก็บกระบี่ แต่ไหนเลยทันท่วงที เสียงฉึกเมื่อปลายกระบี่แทงถูกชายโครงด้านหลังของเขา ดีที่เหล็งฮู้ชงมีกำลังภายในลึกล้ำ ปลายกระบี่พอกระทบถูกผิวกายก็ดีดกระดอนขึ้น ปลายกระบี่เบนเบี่ยงเล็กน้อย ไม่ได้แทงถูกจุดสำคัญ

งักปุกคุ้งยินดียิ่ง ถอนกระบี่ออกมา ฟันซ้ำอีกกระบี่ เหล็งฮู้ชงกลิ้งหลบไปหลายเชียะ งักปุกคุ้งสะอึกเข้าไป สะบัดกระบี่โหมฟาดฟัน เหล็งฮู้ชงกลิ้งหลบอีกครา เสียงดังเมื่อคมกระบี่ฟันใส่พื้น ห่างจากศีรษะเหล็งฮู้ชงไม่กี่นิ้ว

งักปุกคุ้งแสยะยิ้ม ชูกระบี่ขึ้นสูงสีบเท้าไปหนึ่งก้าว คิดฟันกระบี่ลงยังศีรษะเหล็งฮู้ชง แต่แล้วเท้าข้างหนึ่งเหยียบถูกอากาศธาตุร่างพลัดตกลงยังก้นหลุม งักปุกคุ้งใจหายวาบ รีบสูดลมหายใจคำหนึ่ง เท้าซ้ายพอแตะพื้นก็คิดโผพุ่งขึ้น แต่แล้วรู้สึกฟ้าหมุนวน เสียงโครมเมื่อตกลงในหลุมพราง สิ้นสติสมประดีไป

เหล็งฮู้ชงมีชีวิตรอดจากห้วงความตายมือซ้ายกดปากแผลที่ชายโครงด้านหลัง ดิ้นรนลุกขึ้นนั่ง ในพงหญ้าบังเกิดสุ้มเสียงผู้คนหลายคนร้องเรียกว่า

"ตั่วเสียวเจี้ยะ เสี่ยโกว"

ผู้คนหลายคนวิ่งตะบึงมา คือเปาไต้ชอ ผู้อาวุโสแซ่มกและพวกทั้งหกเปาไต้ชอถลันถึงข้างหลุมพราง กลั้นลมหายใจไว้ หันด้านดาบกระแทกใส่ศีรษะงักปุกคุ้ง ต่อให้งักปุกคุ้งมีกำลังภายใจลึกล้ำ สูดควันสลบสิ้นสติไปไม่นาน การกระแทกครั้งนี้ก็กระแทกงักปุกคุ้งสลบไสลไปครึ่งค่อนวัน

เหล็งฮู้ชงรีบรุดถึงข้างกายเอี่ยงเอี้ยง ถามว่า

"เขา...เขาจี้สกัดจุดของท่านกี่แห่ง?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านไม่เป็น...ไม่เป็นไรหรือ?"

ยามตื่นตระหนก สุ้มเสียงนางสั่นสะท้านสุดระงับ เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราไม่ตายหรอก ไม่...ไม่ต้องกลัว"

เอี่ยงเอี้ยงร้องสั่งว่า

"ฆ่าโจรร้ายนี้ให้กับเรา"

เปาได้ชอรับคำ เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวว่า

"อย่าได้ทำร้ายเขาถึงแก่ชีวิต"

เอี่ยงเอี้ยงได้แต่สั่งว่า

"อย่างนั้นรีบ...รีบคร่ากุมมันไว้"

นางไม่ทราบว่าในหลุมพรางแพร่ยาสลบ ยังกริ่งเกรงงักปุกคุ้งโผพ่งขึ้นมาอีก

เปาได้ชอรับคำ มันไม่กล้าบอกว่า ตนเองเป็นคนขุดหลุมพรางและหลบซ่อนอยู่ด้านข้างไม่เช่นนั้นเอี่ยงเอี้ยงคงต้องสืบสาวราวเรื่องตำหนิพวกมันไม่ออกมาช่วยคน ได้แต่แสร้งเป็นเพิ่งรุดมาทันเวลา

เปาได้ชอยื่นมือคว้าคอเสื้อของงักปุกคุ้ง จี้สกัดจุดบนร่างของเขาสิบสองแห่ง จากนั้นล้วงเชือกออกมามัดมือมัดเท้าของเขาไว้ งักปุกคุ้งสูดควันสลบ ถูกกระแทกศีรษะถูกจี้สกัดจุด จับมันพันธนาการต่อให้มีความสามารถกว่านี้ ก็ไม่อาจหนีรอดได้

เหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงสบตากัน คล้ายตกอยู่ในห้วงความฝันผ่านไปเนิ่นนาน เอี่ยงเอี้ยงค่อยร้องไห้โฮออกมา เหล็งฮู้ชงยื่นมือโอบกอดนาง คราครั้งนี้มีชีวิตรอดจากห้วงความตาย ค่อยล่วงรู้ถึงความเพริศแพร้วของชีวิต

เหล็งฮู้ชงสอบถามถึงจุดที่นางถูกปิดสกัด ตนคลายจุดให้กับ

นางเหลือบเห็นซือบ้อยังนอนกับพื้น ต้องร้องโอยออกมา วิ่งปราดไปประคองนางขึ้นคลายจุดให้กับนาง ร้องว่า

"ซือบ้อ นับว่าล่วงเกินมากแล้ว"

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด งักฮูหยินล้วนเห็นกับตา นางทราบว่าเหล็งฮู้ชงเคารพรักงักเล้งซัง เทิดทูนดั่งเทพธิดา รับรองไม่กล้าล่วงเกิน ที่ว่าข่มขืนไม่สำเร็จลงมือฆ่าทิ้ง ล้วนเป็นเรื่องเหลวไหล เขาใช้กระบี่สยบสามี ไม่อาจหักใจฆ่าทิ้ง สามีกลับลงมือด้วยอำมหิต มีพฤติการณ์ต่ำช้าสามานย์ พริบตานั้นบังเกิดความทอดอาลัยในชีวิต กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ชงยี้ ซังยี้ถูกลิ้มเพ้งจือทำร้ายถึงแก่ชีวิตจริงๆ?"

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความหดหู่ใจ น้ำตาไหลหลั่งลงมา กล่าวเสียงสั่นเครือ

"ศิษย์...เรา..."

งักฮูหยินกล่าวว่า

"เขาไม่ยึดถือเจ้าเป็นศิษย์ แต่เรายังยึดถือเจ้าเป็นศิษย์ ขอเพียงเจ้าพอใจ เรายังเป็นซือบ้อของเจ้า"

เหล็งฮู้ชงตื้นตันใจยิ่ง หมอบกราบกับพื้น ร้องเรียกว่า

"ซือบ้อ"

งักฮูหยินลูบศีรษะของเขา น้ำตาพลอยไหลหลั่งลงมา กล่าวช้าๆ ว่า

"ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะกล่าวไม่ผิดกระมัง ลิ้มเพ้งจือฝึกเพลงกระบี่พิชิตมารเข้าสังกัดจ้อแนเซี้ยง ดังนั้นทำร้ายซังยี้ถึงแก่ชีวิต?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ งักฮูหยินกล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"เจ้าหันหลังมา เราจะดูปากแผลของเจ้า"

เหล็งฮู้ชงรับคำหันหลังให้งักฮูหยินฉีกเสื้อผ้าที่กลางหลังเขาออก

จี้สกัดจุดรอบปากแผล กล่าวว่า

"เจ้ายังมียาสมานแผลของสำนักเห็งซัวหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ เอี่ยงเอี้ยงก็ล้วงยาสมานแผลจากอกเสื้อของเขาส่งให้กับงักฮูหยิน งักฮู้หยินซับโลหิตที่ปากแผลของเขา พอกยาสมานแผล ล้วงผ้าเช็ดหน้าขาวสะอาดจากอกเสื้อกดลงบนปากแผล ฉีกชายกระโปรงพันบาดแผลให้ เหล็งฮู้ชงเคารพงักฮูหยินเป็นมารดาตลอดมา เห็นนางปฏิบัติต่อตนเองเช่นนี้ สร้างความปลาบปลื้มปีติ กลับลืมความเจ็บปวดที่ปากแผลไป

งักฮูหยินกล่าวว่า

"ภายหน้าเรื่องฆ่าลิ้มเพ้งจือ ล้างแค้นให้กับซังยี้ ย่อมเป็นภาระของเจ้าแล้ว"

เหล็งฮู้ชงหลั่งน้ำตากล่าวว่า

"เชี่ยวซือม่วย...เชี่ยวซือม่วยก่อนตาย ขอให้ศิษย์ดูแลลิ้มเพ้งจือศิษย์ไม่อาจทำร้ายจิตใจนาง จึงรับปากนาง เรื่องนี้...เรื่องนี้สร้างความลำบากยากใจจริงๆ"

งักฮูหยินทอดถอนใจยาว รำพึงคำ "บาปกรรม บาปกรรม" กล่าวอีกว่า

"ซงยี้ หลังจากนี้เจ้าไม่ควรมีจิตใจดีงามเกินไป"

เหล็งฮู้ชงรับคำ พลันรู้สึกมีของเหลวอุ่นระอุหยดใส่ต้นคอ พอเหลียวหน้าไปเห็นงักฮูหยินหน้าซีดเผือด ถึงกับใจหายวาบร้องเรียกว่า

"ซือบ้อ"

พลางผุดลุกขึ้นประคองงักฮูหยิน เห็นทรวงอกนางปักไว้ด้วยมีดสั้นเล่มหนึ่ง กลับแทงใส่ตำแหน่งหัวใจ สิ้นใจตายไปแล้ว สร้างความแตกตื่นตะลึงลานต้องอ้าปากค้าง แต่ปราศจากสุ้มเสียงเปล่งออกมา

เอี่ยงเอี้ยงก็ตื่นตระหนกยิ่ง แต่จะอย่างไรนางไม่มีความผูกพันต่องักฮูหยินเพียงแตกตื่นสงสัยและเศร้าเสียใจ ดังนั้นประคองเหล็งฮู้ชงไว้ชั่วครู่ให้หลังเหล็งฮู้ชงค่อยเปล่งเสียงร่ำไห้ออกมา

เปาได้ชอเห็นหนุ่มสาวทั้งสองพบพานหลังเหตุแปรเปลี่ยน คงมีเรื่องคิดสนทนา ดังนั้นคร่ากุมงักปุกคุ้งขึ้น ชักชวนผู้อาวุโสแซ่มกและพวกล่าถอยไป

เหล็งฮู้ชงพลันกล่าวว่า

“พวกมัน...คิดทำอย่างไรกับซือแป๋เรา?”

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

“ท่านยังเรียกมันเป็นซือแป๋?”

“เราเรียกเช่นนี้จนติดปากแล้ว ซือบ้อไฉนฆ่าตัวตาย นั่นเป็นเพราะเหตุใด?”

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“ย่อมสืบเนื่องจากงักปุกคุ้งเจ้าคนโฉด นางแต่งงานกับสามีที่ต่ำช้าไร้ยางอายเช่นนี้ หากไม่ฆ่ามัน ได้แต่ฆ่าตัวตาย พวกเรารีบฆ่างักปุกคุ้งล้างแค้นให้กับซือบ้อท่าน”

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างลังเลว่า

“เขาจะอย่างไรเป็นซือแป๋เรา มีพระคุณเลี้ยงดูเรา”

“ถึงแม้มันเป็นซือแป๋ท่าน มีพระคุณเลี้ยงดูท่าน แต่มันคิดทำร้ายท่านหลายครั้งคราว บุญคุณความแค้นถูกลบล้างไปสิ้น พระคุณน้ำใจของซือบ้อท่านท่านยังไม่ได้ตอบแทนหรือว่าซือบ้อท่านไม่ได้ตายในเงื้อมมือมัน?”

เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจกล่าวอย่างหดหู่ว่า

“พระคุณของซือบ้อ เราแม้ร่างแหลกลาญ ยังยากตอบแทนได้

ต่อให้บุญคุณความแค้นระหว่างเรากับงักปุกคุ้งสางสิ้นเราก็ไม่อาจฆ่าเขา"

"ไม่มีผู้ใดเรียกท่านลงมือ"

พลางร้องเรียกผู้อาวุโสแซ่เปา เปาได้ชอรับคำ ชักนำผู้อาวุโสแซ่มกและพวกรุดมา

เอี่ยงเอี้ยงถามว่า

"บิดาเราใช้พวกท่านออกมาทำงานหรือ?"

เปาได้ชอยืนห้อยมือสำรวม กล่าวว่า

"ถูกแล้ว ก่าจู้สั่งบริวารรวมทั้งผู้อาวุโสแซ่กัวะ แซ่โต่ว แซ่มก ทั้งสามนำพี่น้องสิบคนมาจับกุมตัวงักปุกคุ้ง"

"ผู้อาวุโสแซ่กัวะแซ่โต่วเล่า?"

"พวกมันออกไปล่อลวงงักปุกคุ้งตั้งแต่สองชั่วยามก่อน จนบัดนี้ยังไม่กลับมาเกรงว่า..."

"ท่านตรวจค้นร่างงักปกค้งด"

เปาได้ชอรับคำ เดินไปตรวจค้นร่างงักปุกคุ้ง คันได้ธงประกาศิตของห้าสำนักกระบี่ และเงินสิบกว่าตำลึง ยังมีป้ายทองเหลืองอีกสองใบ เปาได้ชอพลุ่งพล่านดาลเดือดขึ้นมา ร้องว่า

"เรียนตั่วเสียวเจี้ยะ ผู้อาวุโสแซ่กัวะแซ่โต่วประสบภัยจริงๆ นี่เป็นป้ายประจำตัวของผู้อาวุโสทั้งสอง"

พลางตวัดเท้าเตะใส่ชายโครงงักปุกคุ้งอย่างหนักหน่วง เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวว่า

"อย่าได้ทำร้ายเขา"

เปาได้ชอรับคำ เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ใช้น้ำเย็นสาดเขาฟื้นคืนสติ"

ผู้อาวุโสแซ่มกปลดกระติกน้ำข้างเอวออกมา เปิดจุกเทน้ำเย็นลงยังศีรษะงักปุกคุ้ง ชั่วครู่ให้หลัง งักปุกคุ้งลืมตาฟื้นคืนสติมา รู้สึก

ปวดแปลบที่ศีรษะและชายโครง ต้องส่งเสียงคราง ออกมา

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ผู้แซ่งักผู้อาวุโสแซ่กัวะแซ่โต่วของนิกายเราถูกท่านฆ่าหรือไม่?"

งักปุกคุ้งคาดว่าไม่มีหนทางรอด ดังนั้นร้องว่า

"เป็นเราฆ่าเอง มารร้ายนิกายอสูร ทุกผู้คนล้วนฆ่าได้"

เอี่ยงเอี้ยงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านอวดตนเป็นเจ้าสำนักฝ่ายธัมมะ แต่การกระทำยังชั่วร้ายกว่านิกายสุริยันจันทราเราร้อยเท่า ยังมีหน้าด่าว่าพวกเราเป็นมารร้าย แม้แต่ฮูหยินท่านก็ปวดร้าวเสียใจ ยอมฆ่าตัวตาย ไม่ยอมเป็นสามีภรรยากับท่าน ท่านยังมีหน้ามีชีวิตอีกหรือ?"

งักปุกคุ้งด่าทอว่า

"นางปีศาจกล่าวเหลวไหล ฮูหยินเราถูกพวกท่านทำร้ายเสียชีวิตกลับกล่าวหาว่านางฆ่าตัวตาย"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ชงกอ ท่านฟังคำพูดมันไร้ยางอายเพียงไหน?"

เหล็งฮู้ชงตะกุกตะกักว่า

"เอี่ยงเอี้ยง เราคิดขอร้องท่านประการหนึ่ง"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ท่านต้องการให้เราปลดปล่อยมันหรือ เกรงว่าจับเสือง่ายดายปล่อยเสือลำบาก คนผู้นี้จิตใจลึกซึ้งชั่วร้าย มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม วันหน้าหากเสาะหาท่านเกรงว่าพวกเราไม่โชคดีเช่นวันนี้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"วันนี้ปลดปล่อยเขา น้ำใจฉันอาจารย์กับศิษย์ระหว่างเรากับเขาเป็นอันสิ้นสุดลง เราล่วงรู้เพลงกระบี่ของเขาโดยกระจ่าง หากว่าเขากล้าสืบเสาะมาอีกรับรองว่าเขายากที่จะมีเปรียบได้"

เอี่ยงเอี้ยงทราบว่า เหล็งฮู้ชงไม่ปล่อยให้ตนเองฆ่างักปุกคุ้งเด็ดขาด ขอเพียงเหล็งฮู้ชงไม่คำนึงถึงน้ำใจก่อน ก็ไม่ต้องหวั่นวิตกต่องักปุกคุ้ง ดังนั้นกล่าวว่า

"ตกลง วันนี้พวกเราไว้ชีวิตมันครั้งหนึ่ง ผู้อาวุโสเปา ผู้อาวุโสมกพวกท่านปล่อยข่าวออกไปว่า พวกเราไว้ชีวิตงักปุกคุ้ง และบอกว่างักปุกคุ้งฝึกเพลงกระบี่พิชิตมาร ทำลายอวัยวะตัวเอง กลายเป็นไม่ชายไม่หญิง"

เปาไต้ชอและผู้อาวุโสแซ่มกรับคำโดยพร้อมเพรียง งักปุกคุ้งหน้าซีดเผือด ตาทอประกายอาฆาตมาดร้าย แต่หวนนึกถึงตนเองสามารถรักษาชีวิตไว้ ดวงตากลับแฝงแววปีติยินดีอยู่หลายส่วน

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ท่านแค้นเรา หรือว่าเรากลัวด้วย?"

พลางสะบัดกระบี่ตัดเส้นเชือกของเขา เดินเข้าไปตบคลายจุดที่กลางหลังของเขาแห่งหนึ่ง มือปิดปากของเขา มือซ้ายตบใส่ต้นคอ งักปุกคุ้งต้องอ้าปากขึ้น ในปากก็เพิ่มยาเม็ดหนึ่ง

ขณะที่เอี่ยงเอี้ยงตัดเชือกตบคลายจุดให้กับงักปุกคุ้ง จงใจหันหลังให้กับเหล็งฮู้ชง เมื่อยัดยาเม็ดเข้าปากงักปุกคุ้ง เหล็งฮู้ชงก็มองไม่เห็น เข้าใจว่านางเห็นแก่หน้าตนเอง ยอมปลดปล่อยซือแป๋ สร้างความปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง

เอี่ยงเอี้ยงพลันใช้นิ้วมือข้างขวาอุดจมูกงักปุกคุ้ง งักปุกคุ้งหายใจไม่ออก ต้องอ้าปากหายใจแทน เอี่ยงเอี้ยงพลันแผ่พุ่งพลังมือส่งยาเม็ดนั้นไหลลงสู่ลำคอของเขา

งักปุกคุ้งแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ คาดว่านี่เป็นยาเม็ดสามซากกร่อนสมองของนิกายอสูร ฟังว่าเมื่อรับประทานยาเม็ดนี้ ทุกวันขึ้นห้าค่ำเดือนห้าของแต่ละปี ต้องรับประทานยาขจัด เพื่อสะกดตัวหนอนใน

ยาเม็ด ไม่เช่นนั้นตัวหนอนหลุดพ้นออกมาชอนไชเข้าสมอง กัดกร่อนผู้คนกลายเป็นคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนคล้ายสุนัขบ้าตัวหนึ่ง ต่อให้งักปุกคุ้งเจ้าอุบายความคิด ยังหน้าซีดเผือด หน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อไหลรินพรั่งพรู

เอี่ยงเอี้ยงยืดกายขึ้นกล่าวว่า

"ซงกอ พวกมันลงมือรุนแรงไป จุดที่เหลืออีกสองแห่ง ต้องรอสักครู่ค่อยคลี่คลาย"

ในใจครุ่นคิดขึ้น

'เราลอบลงไม้ลงมือ มาตรแม้นหลอกท่าน แต่ก็หวังดีต่อท่าน'

รอคอยชั่วขณะ คาดว่ายาเม็ดในท้องงักปุกคุ้งเริ่มละลาย ไม่สามารถสำรอกออกมาได้ เอี่ยงเอี้ยงค่อยคลายจุดที่เหลือของงักปุกคุ้งอีกสองแห่ง จากนั้นกระซิบที่ข้างหูของเขาว่า

"ก่อนวันขึ้นห้าค่ำเดือนห้าทกปี ท่านขึ้นส่ผาไม้ดำ เราจะมอบยาขจัดแก่ท่าน"

งักปุกคุ้งพอฟัง ทราบว่าตนเองรับประทานเป็นยาเม็ดสามซากกร่อนสมองจริงๆ ต้องกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"นี่...นี่เป็นยาเม็ดสามซาก..."

เอี่ยงเอี้ยงหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"มิผิด ขอแสดงความยินดีด้วย ยาเม็ดนี้ยากปรุงกลั่น มีแต่บุคคลตำแหน่งสูงของนิกายเรา จึงมีคุณสมบัติรับประทาน ผู้อาวุโสเปาท่านว่าใช่หรือไม่?"

เปาได้ชอน้อมกายกล่าวว่า

"ก่าจู้เคยประทานยาเม็ดวิเศษนี้แก่บริวาร บริวารหลังจากรับประทานก่าจู้เพิ่มความไว้วางใจกว่าเดิม ได้รับประโยชน์อเนกอนันต์ ก่าจู้มีอายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบกล่าวว่า

"ท่านให้ซือ...ให้เขารับประทานยาเม็ดสามซากกร่อนสมองลงไป?"

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เป็นเขาอ้าปากกลืนกินลงไปเอง คาดว่าคงหิวโหยสุดทนทาน ไม่ว่าของใดล้วนรับประทาน งักปุกคุ้ง หลังจากนี้ท่านคุ้มครองป้องกันเรากับชงกอย่อมก่อเกิดประโยชน์ต่อท่าน..."

งักปุกคุ้งเคียดแค้นถึงที่สุด ครุ่นคิดในใจ

'หากว่านางปีศาจนี้ถูกคนฆ่าตาย เรา...เราก็ย่ำแย่แล้ว ต่อให้นางมีชีวิตอยู่ หากว่าก่อนวันขึ้นห้าค่ำเดือนห้า นางไม่กลับผาไม้ดำ เราจะเสาะหานางจากที่ใด...'

นึกถึงตอนนี้ อดร่างสั่นระริกมิได้

เหล็งฮัชงทอดถอนใจ รัสึกเอี่ยงเอี้ยงถือกำเนิดจากนิกายอสูร มีพฤติการณ์ประหลาดพิกลอยู่สามส่วน แต่นางกระทำเพื่อตนเอง ไม่อาจโทษว่านางได้

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวกับเปาไต้ซอว่า

"ผู้อาวุโสเปา ท่านกลับไปเรียนต่อก่าจู้ว่า เจ้าสำนักห้าบรรพต งักซิงแซรับประทานโอสถทิพย์ของก่าจู้ รับรองไม่ทรยศต่อนิกายเรา"

เปาไต้ซอรีบกล่าวว่า

"ล้วนเป็นการดำเนินการของตั่วเสียวเจี้ยะจึงประสบความสำเร็จ ก่าจู้ท่านผู้เฒ่าคงยินดียิ่ง ก่าจู้ทำนุบำรุงนิกายศักดิ์สิทธิ์ บารมีแผ่ไพศาล"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวอีกว่า

"งักซิงแซเมื่อเข้านิกายเรา เรื่องราวที่กระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงของมัน ก็อย่าได้กระจายข่าวออกไป เรื่องที่มันรับประทานโอสถทิพย์ยังคงอย่าได้แพร่งพรายออกไป คนผู้นี้มีปัญญาลึกซึ้ง พลังฝีมือ

สูงเยี่ยม ก่าจู้คงต้องใช้สอยมัน"

เปาไต้ชอรับคำ เหล็งฮู้ชงเห็นงักปุกคุ้งมีสภาพทุลักทุเล อดลำบากใจมิได้ มาตรว่างักปุกคุ้งลงมือด้วยอำมหิต แต่ยี่สิบกว่าปีมานี้เป็นเขากับซือบ้อชุบเลี้ยงตนเองจนเติบใหญ่ ตนเองยึดถือเขาเป็นบิดา ยามนี้กลับต้องแตกหักกัน

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวสืบต่อ

"ผู้อาวุโสเปา ผู้อาวุโสมก พวกท่านกลับถึงผาไม้ดำ โปรดฝากความระลึกถึงบิดา ฝากความระลึกถึง**เฮี่ยงเจกเจ่ก** *(อาแซ่เฮี่ยง)* แทนเรา รอให้...รอให้เหล็งฮู้ชงกงจื้อทุเลาจากอาการบาดเจ็บ พวกเราจะกลับสำนักใหญ่ไปเยี่ยมบิดา"

หากเปลี่ยนเป็นโกวเนี้ยอื่น เปาไต้ชอคงต้องกล่าวคำ "ขอให้กงจื้อทุเลาโดยเร็ว กลับผาไม้ดำพร้อมกับตั่วเสียวเจี๋ยะ ทั้งหมดจะได้ดื่มสรามงคลสักจอก" แต่มันทราบว่าเอี่ยงเอี้ยงขวยเขินเอียงอาย ไหนจุ เลยกล้ากล่าวคำพูดนี้ ดังนั้นก้มศีรษะรับคำ

เอี่ยงเอี้ยงเห็นงักปุกคุ้งยืนซึมเซา จึงกล่าวว่า

"งักซิงแซ ท่านไปได้แล้ว ซากศพของฮูหยินท่าน ท่านจะนำไปกลบฝังที่ฮั้วซัวหรือไม่?"

งักปุกคุ้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"รบกวนพวกท่านฝังนางที่ข้างภูเขาเถอะ"

พลางเร่งฝีเท้าจากไป ชั่วพริบตาก็หายลับกับหลังพุ่มไม้ ท่าร่างรวดเร็วยิ่ง

ยามสนธยา เหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงฝังซากศพงักฮูหยินที่ข้างหลุมฝังศพของงักเล้งซัง เหล็งฮู้ชงถึงกับร่ำไห้ด้วยความอาลัย

เช้าวันรุ่งขึ้น เอี่ยงเอี้ยงถามว่า

"ชงกอ ปากแผลของท่านเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ครั้งนี้บาดเจ็บไม่มากนัก ไม่ต้องเป็นห่วงไป"

"อย่างนั้นก็ประเสริฐ พวกเราทั้งสองอยู่ที่นี้ถูกผู้คนล่วงรู้ ดังนั้นรอให้ท่านพักรักษาตัวสักหลายวัน พวกเราค่อยเปลี่ยนสถานที่"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ตกลง เชี่ยวซือม่วยมีมารดาอยู่เป็นเพื่อน คาดว่าไม่กลัวแล้ว"

พลางทอดถอนใจกล่าวอีกว่า

"ซือแป๋เราเป็นบุคคลเที่ยงธรรม เพราะฝึกเพลงกระบี่อันชั่วร้ายนิสัยจึงแปรเปลี่ยนไป"

เอี่ยงเอี้ยงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"นั่นไม่แน่นัก คราก่อนมันส่งเชี่ยวซือม่วยและเล้าเต็กนับไปเปิดร้านสราที่เมืองฮกจิว เพื่อหยิบฉวยคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร ไม่แน่ว่าเป็นพฤติการณ์ของวิญญูชน"

เหล็งฮู้ชงนิ่งเงียบงัน ตนคาดคิดถึงเรื่องนี้แต่แรก แต่ไม่กล้าครุ่นคิดโดยละเอียดลึกซึ้ง เอี่ยงเอี้ยงกล่าวอีกว่า

"ซึ่งความจริง นี่ไม่ใช่เพลงกระบี่พิชิตมาร สมควรเรียกว่าเพลงกระบี่มารร้าย คัมภีร์เล่มนี้แพร่หลายเข้ายุทธจักร เป็นผลร้ายไม่สิ้นสุด งักปุกคุ้งมีชีวิตอยู่ในโลก ลิ้มเพ้งจือก็ท่องจดจำขึ้นใจ คาดว่าคงไม่ยอมท่องต่อจ้อแนเชี้ยงกับเล้าเต็กนับ"

"จ้อแนเชี้ยงกับลิ้มเพ้งจือล้วนตาบอด เล้าเต็กนับตาไม่บอด ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ คนทั้งสามล้วนมีความคิดอ่านลึกซึ้ง สุมหัวอยู่ด้วยกันไม่ทราบผลสุดท้ายจะเป็นอย่างไร ระหว่างสองต่อหนึ่ง ลิ้มเพ้งจือเกรงว่าเป็นฝ่ายเสียเปรียบ"

"ท่านคิดคุ้มครองลิ้มเพ้งจือจริงๆ?"

เหล็งฮู้ชงมองดูหลุมฝังศพของงักเล้งซัง กล่าวว่า

"เราไม่สมควรรับปากเซี่ยวซือม่วยว่าจะคุ้มครองลิ้มเพ้งจื้อ คนผู้นี้ชั่วช้าสามานย์ เราปรารถนาใคร่สับร่างมันให้แหลกเละ ไหนเลยช่วยมันได้ แต่เรารับปากเซี่ยวซือม่วย หากแม้นคืนคำ วิญญาณในปรภพของนางคงไม่อาจนอนตาหลับ"

"ขณะที่นางมีชีวิตอยู่ในโลก ไม่ทราบว่าผู้ใดดีต่อนางอย่างแท้จริงหลังจากตายแล้วมีญาณศักดิ์สิทธิ์ สมควรเข้าใจดี คาดว่าไม่ต้องการให้ท่านคุ้มครองลิ้มเพ้งจืออีก"

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ยากบอกได้ เซี่ยวซือม่วยรักมั่นต่อลิ้มเพ้งจือ แม้ทราบว่ามันคิดร้ายต่อนาง ยังไม่อาจทนดูมันประสบเคราะห์กรรม"

เอี่ยงเอี้ยงครุ่นคิดในใจ

'นั่นก็ไม่ผิด หากเปลี่ยนเป็นเรา ไม่ว่าท่านปฏิบัติต่อเราอย่างไร เรายังคงดีต่อท่าน'

เหล็งฮู้ชงพักรักษาตัวในหุบเขาสิบกว่าวัน อาการบาดเจ็บที่ชายโครงด้านหลังค่อยทุเลา ดังนั้นตกลงใจเดินทางสู่สำนักเห็งซัว คิดถ่ายทอดตำแหน่งเจ้าสำนักแก่งี้เซ็ง หลังจากนั้นจะได้ท่องทั่วแผ่นดินพร้อมกับเอี่ยงเอี้ยง

ทั้งสองคารวะต่อหลุมฝังศพทั้งสองหลุม ชักชวนกันออกเดินทาง

บทที่ 37
บังคับวิวาห์

เหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงเดินทางครึ่งวัน มาถึงตัวเมืองแห่งหนึ่ง แวะรับประทานหมี่น้ำในร้านหมี่แห่งหนึ่ง เหล็งฮู้ชงใช้ตะเกียบคีบเส้นหมี่ขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เราท่านยังไม่ได้กราบไหว้ฟ้าดินแต่งงาน..."

เอี่ยงเอี้ยงหน้าแดงสดใสในบัดดล กล่าวว่า

"ผู้ใดกราบไหว้ฟ้าดินแต่งงานกับท่าน?"

"วันหน้าย่อมต้องแต่งงานกัน หากท่านไม่ยินยอม เราจะจับท่านกราบไหว้ฟ้าดิน"

เอี่ยงเอี้ยงครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง กล่าวว่า

"ตอนอยู่ในหุบเขายังเรียบๆ ร้อยๆ พอออกมาก็พูดจาไม่เรียบร้อย"

"เรื่องการแต่งงานจริงจังยิ่ง เอี่ยงเอี้ยง ตอนอยู่ในหุบเขา เราครุ่นคิดว่าวันหน้าเป็นสามีภรรยากับท่าน สมควรกำเนิดบุตรสักกี่คน?"

เอี่ยงเอี้ยงผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"ท่าน หากกล่าวคำพูดเหล่านี้อีก เราจะไม่เดินทางไปยังสำนักเห็งซัวกับท่านแล้ว"

"ตกลง เราไม่พูด ในหุบเขานั้นมีต้นท้อมากหลาย กลับคล้ายเป็นหุบเขาท้อ หากว่ามีปีศาจน้อยหกคนวิ่งเล่นอยู่ภายใน ไยมิใช่กลาย

เป็นหกเซียนน้อยหุบเขาท้อ?"

เอี่ยงเอี้ยงทรุดนั่งลง ถามว่า

"หกเซียนน้อยหุบเขาท้ออันใด?"

คำพูดกล่าวค่อยได้คิด เป็นเหล็งฮู้ชงพูดจาเกี้ยวพาอีก ดังนั้นค้อนเขาวงหนึ่งกัมศีรษะรับประทานหมี่ ในใจกลับวาบหวามดื่มด่ำยิ่ง

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราท่านขึ้นเขาเห็งซัวด้วยกัน คงมีคนวิพากษ์ว่าพวกเราเป็นสามีภรรยาแล้ว เกรงว่าท่านจะไม่ยินดี"

"ใช่แล้ว ดีที่ตอนนี้เราท่านสวมเสื้อผ้าชาวชนบท บุคคลอื่นไม่แน่ว่าจะจดจำออก"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านสะคราญปานบุปผา ไม่ว่าปลอมแปลงอย่างไร ล้วนสร้างความแตกตื่นแก่ชนชาวโลก ผู้อื่นประสบพบเห็น คงต้องโห่ร้องชมเชย'โกวเนี้ยชนบทที่งดงามนัก ไฉนติดตามเด็กโสโครกที่เชื่องซึมโง่งม ไยมิใช่เฉกเช่นบุปผาปักบนมูลควาย' พอเพ่งตามอง ย่อมจดจำออกว่า บุปผาดอกนี้คือยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะแห่งนิกายสุริยันจันทรามูลควายกองนี้ย่อมเป็นเหล็งฮู้ชงแล้ว"

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางบอกว่าไม่ต้องถ่อมตัวไป เหล็งฮู้ชงกล่าวต่อ

"ในความเห็นเรา พวกเราขึ้นเขาเห็งซัวครั้งนี้ เราจะปลอมเป็นคนที่ไม่สะดุดตา ลอบตรวจตราดู หากว่าบนภูเขาปลอดภัยไร้เรื่องราว เราค่อยปรากฏกาย ถ่ายทอดตำแหน่งเจ้าสำนักแก่ผู้อื่น จากนั้นนัดพบกับท่านที่ใดที่หนึ่งลงจากเขาด้วยกันไยมิใช่ประเสริฐยิ่ง?"

เอี่ยงเอี้ยงพอฟัง ทราบว่าเขาคิดแทนตนเอง สร้างความยินดียิ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ประเสริฐแท้ แต่ท่านขึ้นเขาเห็งซัวไปพบ**ซือไถ่** *(คำยกย่องแม่

ชี) ทั้งหลายได้แต่โกนผมปลอมเป็นแม่ชี ผู้อื่นจึงไม่ระแวงสงสัย"

"นั่นกลับไม่ต้อง แต่เมื่อขึ้นเขาเกี่ยงแซ่ฮง สมควรปลอมเป็นสตรี เพียงแต่เราพอเอ่ยปาก ผู้คนก็ฟังออกว่าเราเป็นบุรุษ ดังนั้นเรามีข้อเสนอประการหนึ่งท่านจำได้หรือไม่ว่าในวัดฮุ่ยคงยี่เขาฉุ่ยพิ้งซัวบนเห็งซัวมีผู้คนคนหนึ่ง?"

เอี่ยงเอี้ยงขบคิดแล้วปรบมือร้องว่า

"ใช่แล้ว ในวัดฮุ่ยคงยี่มีหญิงคนใช้ที่หูหนวกบ้าใบ้คนหนึ่ง คราก่อนพวกเราต่อสู้ในวัดฮุ่ยคงยี่แทบถล่มทลาย นางไม่ได้ยินแม้แต่น้อย ไม่ว่าถามนางอันใด นางเพียงมองดูท่านอย่างโง่งม ท่านคิดปลอมเป็นคนผู้นี้?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ เอี่ยงเอี้ยงจึงดำเนินการปลอมแปลงให้ จ่ายเงินสองตำลึงซื้อผมยาวสตรีชนบทนางหนึ่ง จัดแจงหวีสาง สวมลงบนศีรษะเหล็งฮู้ชงค่อยให้เขาผลัดเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อผ้าของสตรีชนบท ถูทาผงสีเหลืองลงบนใบหน้าแต้มไฝดำเจ็ดแปดเม็ด ปิดกอเอี๊ยะที่ข้างแก้มขวา เหล็งฮู้ชงส่องดูตัวเองกับกระจกแม้แต่ตัวเองยังจดจำไม่ออก

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"รูปหน้าคลับคล้าย แต่ท่าทางยังไม่คล้าย ต้องแสร้งเป็นเซื่องซึมโง่งม"

"ท่าทางเซื่องซึมโง่งมไม่ต้องเสแสร้งแกล้งดัด เหล็งฮู้ชงเป็นคนเซื่องซึมโง่งมอยู่แล้ว"

"ประการสำคัญคือ หากผู้อื่นส่งเสียงร้องที่ด้านหลังท่าน ท่านไม่อาจเผยพิรุธออกมา"

ระหว่างทาง เหล็งฮู้ชงฝึกเป็นสตรีรับใช้ที่หูหนวกบ้าใบนั้น ทั้งสองไม่พักโรงเตี๊ยมอีก ค้างแรมตามศาลเจ้ารกร้าง เอี่ยงเอี้ยงคอยส่งเสียงร้องที่ด่านหลัง แต่เหล็งฮู้ชงแสร้งเป็นไม่ได้ยิน

ในที่สุดมาถึงเชิงเขาเห็งซัว ทั้งสองตกลงกันว่า สามวันให้หลังพบกันที่ข้างวัดฮุ่ยคงยี่ เหล็งฮู้ชงขึ้นเขาเกี่ยงแซ่ฮงเพียงลำพัง ส่วนเอี่ยงเอี้ยงท่องชมทิวทัศน์อยู่ละแวกใกล้เคียง

เมื่อขึ้นถึงยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮง เป็นเวลาพลบค่ำ เหล็งฮู้ชงจึงเสาะหาแท่นศิลาเปลี่ยวร้าง นอนหลับงีบหนึ่ง เมื่อตื่นขึ้นมา จันทรากระจ่างอย่กลางฟ้าจึงเร่งรดไปยังอารามบ้อเส็กอำ เพื่อสืบดลาดเลา

ขณะจะบรรลุถึงอาราม พลันได้ยินเสียงกระบี่ปะทะกันหลายคราเหล็งฮู้ชงใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'ไฉนมีศัตรูบุกรุก?'

ดังนั้นลูบคลำกระบี่สั้นที่ซุกซ่อนติดตัว วิ่งปราดไปยังต้นเสียง

เสียงปะทะกระบี่ดังจากในห้องมุงกระเบื้องข้างอารามบ้อเส็กอำห่างประมาณสิบกว่าวา ปรากฏแสงไฟสาดลอดออกจากหน้าต่าง เหล็งฮู้ชงทาบสายตากับร่องหน้าต่างมองเข้าไป ค่อยคลายใจลง ที่แท้เป็นงี้ฮั้วกับงี้นิ้ม สองซือเจ้ม่วยกำลังฝึกซ้อมเพลงกระบี่ โดยมีงี้เซ็งกับแต้งักยืนชมดูอยู่ด้านข้าง

งี้ฮั้วกับงี้นิ้มใช้เพลงกระบี่เห็งซัวที่จารึกบนผนังศิลาถ้ำด้านหลังของผาสำนึกผิดของฮั้วซัว ซึ่งเหล็งฮู้ชงถ่ายทอดให้ เมื่อต่อสู้ถึงตอนท้าย งี้ฮั้วใช้กระบี่เร็วขึ้น งี้นิ้มชะล่าใจเล็กน้อย งี้ฮั้วก็เสือกกระบี่จ่อจี้ใส่ทรวงอกของนางงี้นิ้มไม่ทันวกกระบี่กลับมาปิดป้อง ต้องอุทานดังอาออกมา

งี้ฮั้วจ่อปลายกระบี่กับตำแหน่งหัวใจของนาง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ซือม่วย ท่านแพ้อีกแล้ว"

งี้นิ้มก้มศีรษะกล่าวด้วยความละอายว่า

"ผู้น้อยฝึกไปฝึกมา ไม่มีความรุดหน้าอันใด"

งี้ฮั้วกล่าวว่า

"นับว่ามีความรุดหน้ากว่ากาลก่อน พวกเราเริ่มต้นใหม่"

พลางฟาดฟันกระบี่ใส่อากาศธาตุ งี้เช็งกล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วยเหนื่อยแล้ว ไปนอนกับแต้ซือม่วยเถอะ พรุ่งนี้ค่อยฝึกยังไม่สาย"

งี้นิ้มรับคำ สอดกระบี่คืนฝัก คำนับต่องี้ฮั้งงี้เช็ง จูงมือแต้งักผลักประตูออกไป ขณะที่นางหันกาย เหล็งฮู้ชงเห็นสีหน้านางซูบซีดอิดโรย ต้องครุ่นคิดขึ้น

'เซี่ยวซือม่วยมักไม่อาจสงบจิตใจลง บรรพชิตเราถือสาจิตใจฟุ้งซ่าน ไม่ทราบปลอบโยนนางอย่างไรดี'

งี้เช็งกล่าวว่า

"ปลอบโยนยากปลอบโยนได้ สมควรได้คิดเอง"

"ซือแป้บอกว่า ทุกประการในโลกปล่อยให้เป็นไปตามวาสนา ไม่อาจบังคับแข็งขืน เซี่ยวซือม่วยเปลือกนอกอ่อนโยน จิตใจระอุ ไม่ควรเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์"

"ประการนี้เราไหนเลยไม่ได้คิด เพียงแต่...หนึ่งนั้น สำนักเราสมควรมีเจ้าสำนักเป็นศิษย์สถาบันสงฆ์ เหล็งฮู้ซือเฮียบอกแล้วว่า เขาเพียงรักษาการแทนชั่วคราวประการสำคัญยิ่งกว่าคือ โจรโฉดงักปุกคุ้งทำร้ายซือแป้ซือเจ่กเรา..."

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'ซือแป้เราไฉนทำร้ายเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่?'

ได้ยินงี้เช็งกล่าวสืบต่อ

"ความแค้นนี้หากไม่ล้าง พวกเราเหล่าศิษย์ยากจะนอนตาหลับได้"

งี้ฮั้วกล่าวว่า

"เรายังร้อนใจยิ่งกว่าท่าน เอาเถอะ พรุ่งนี้เราจะเดี่ยวเข็ญนางฝึกกระบี่"

งี้เซ็งกล่าวว่า

"อย่าได้บีบบังคับนางเกินไปแล้ว ระหว่างนี้เซี่ยวซือม่วยยิ่งมายิ่งหงอยเหงา"

งี้ฮั้วเห็นพ้องด้วย ทั้งสองเก็บอาวุธ เป่าลมหายใจดับโคมไฟเข้าห้องไปพักผ่อน เหล็งฮู้ชงยืนอยู่นอกหน้าต่าง เฝ้าขบคิดเข้าใจครุ่นคิดขึ้น

'พวกนางไฉนบอกว่าซือแป๋เราเป็นคนทำร้ายเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่ ยังมีเรื่องรับตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัว ล้างแค้นแทนอาจารย์ เหตุใดต้องเดี่ยวเข็ญงี้นิ้มเซี่ยวซือม่วยฝึกเพลงกระบี่?'

พอเงยหน้าขึ้น เห็นจันทราแขวนอยู่บนยอดไม้ ในใจพลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งวบขึ้น ร่ำร้องในใจ

'เราสมควรได้คิดแต่แรก เหตุใดพวกนางนึกถึงเรื่องนี้ เรากลับไม่ได้นึกถึง'

ยามนั้นล่าถอยถึงนอกกำแพง ค่อยยืนพิงกำแพง ป้องกันมิให้คนของสำนักเห็งซัวเห็นเงาร่างตนเอง จากนั้นจึงนึกทบทวนสภาพการตายของเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่ในเสียวลิ้มยี่

ตอนนั้นเตี่ยอิดซือไถ่ตายแล้ว เตี่ยเอ้ยซือไถ่หลังจากสั่งเสียตนเองรับตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัว ก็มรณภาพไป โดยไม่ได้บอกว่าฆาตกรที่ทำร้ายพวกนางเป็นใคร ผลจากการตรวจสอบ พบว่าร่างซือไถ่ทั้งสองไม่มีริ้วรอยบาดแผลและไม่มีวี่แววว่าถูกพิษ เพียงแต่ไม่สะดวกกับการเปลื้องจีวรพวกนางออกตรวจดู

ภายหลังออกจากเสียวลิ้มยี่ เอี่ยงเอี้ยงค่อยบอกว่านางเคยเปลื้องจีวรซือไถ่ทั้งสองออกตรวจดู เห็นตำแหน่งหัวใจมีจุดสีแดงโต

เท่ารูเข็ม แสดงว่าถูกคนใช้เข็มทิ่มแทงเสียชีวิต เพียงแต่เข็มที่แทงใส่เตี่ยเอ้ยซือไถ่เบนเบี่ยงเล็กน้อย ดังนั้นเตี่ยเอ้ยซือไถ่ไม่สิ้นใจตายในบัดดล

เหล็งฮู้ชงใช้สองมือยันกำแพงด้านหลัง ร่างอดสั่นระริกมิได้ครุ่นคิดขึ้น

'ผู้ที่สามารถใช้เข็มทำร้ายซือไถ่ทั้งสอง หากไม่ฝึกวิชาฝีมือในคัมภีร์ทานตะวันก็ต้องฝึกเพลงกระบี่พิชิตมาร ดังฮึงปุกป่ายปักดอกไม้อยู่ในหอห้องบนผาไม้ดำ ย่อมไม่มาฆ่าคนที่เสียวลิ้มยี่ ตอนนั้นลิ้มซือตี่ได้คัมภีร์กระบี่ไม่นาน ไม่แน่ว่าฝึกเพลงกระบี่สำเร็จ ถึงกับยังไม่ได้คัมภีร์กระบี่...'

หวนนึกถึงเหตุการณ์ที่พบพานลิ้มเพ้งจือกับงักเล้งซังกลางพื้นหิมะ จำได้ว่าเสียงของลิ้มเพ้งจือยังไม่กลับกลายเป็นสตรี ไม่ว่าเขาได้คัมภีร์กระบี่หรือไม่คาดว่ายังฝึกเพลงกระบี่พิชิตมารไม่สำเร็จ อย่างนั้นผู้ที่สามารถใช้เข็มเล่มหนึ่งปลิดชีวิตเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่ มีแต่งักปุกคุ้งคนเดียวแล้ว

ยังมี งักปุกคุ้งวางแผนชิงตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพตมานานเตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่คัดค้านการรวมห้าสำนัก งักปุกคุ้งย่อมต้องการฉวยโอกาสกำจัดไป เตี่ยเอ้ยซือไถ่ที่ไม่ยอมแพร่งพรายว่าฆาตกรเป็นใครย่อมสืบเนื่องจากงักปุกคุ้งเป็นซือแป๋ตนเอง หากว่าฆาตกรเป็นตังฮึงปุกป่ายหรือจ้อแนเชี้ยง เตี่ยเอ้ยซือไถ่ไหนเลยไม่บอกได้

เหล็งฮู้ชงยังหวนนึกถึงตอนอยู่ในเสียวลิ้มยี่ ตนเองถูกงักปุกคุ้งเตะใส่เท้าหนึ่ง ตนเองไม่ได้รับบาดเจ็บ งักปุกคุ้งถูกกระแทกกระดูกข้อเท้าหัก เอี่ยงเอี้ยงบอกว่าแม้แต่บิดานางยังนึกหาสาเหตุไม่ออก

ยามนี้ประหวัดหวนนึก ที่แท้งักปุกคุ้งจงใจแสดงต่อจ้อแนเชี้ยงเท้าข้างนั้นถูกเขาใช้กำลังภายในกระแทกหักเองเพื่อให้จ้อแนเชี้ยงประมาทต่อพลังฝีมือของเขา จะได้ดำเนินการรวมห้าสำนัก จ้อแนเชี้ยง

ทุ่มเทความเพียรพยายาม ในที่สุดรวมห้าสำนักสำเร็จ แต่เฉกเช่นคนตัดเย็บชุดเจ้าสาว ถูกงักปุกคุ้งชุบมือเปิบไป

เหตุผลเหล่านี้ความจริงเข้าใจได้ไม่ยากนั้น เพียงแต่เหล็งฮู้ชงไม่ว่าอย่างไรก็ไม่เพ่งเล็งสงสัยซือแป๋ อาจบางทีส่วนลึกของจิตใจได้คิดแต่แรก แต่ความคิดเพิ่งปรากฏก็ไม่ต้องการครุ่นคิดถึง และไม่กล้าครุ่นคิดถึงจวบกระทั่งได้ยินคำพูดของงี้ฮั้วงี้เซ็งจึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงต่อไป

หวนนึกถึงซือแป๋ที่ตนเองเคารพรัก กลับเป็นบุคคลเช่นนี้ รู้สึกชีวิตไร้ความหมายเหล็งฮู้ชงไม่อาจปลุกปลอบสมาธิไปตรวจดูที่ตึกสำรองเห็งซัว เสาะหามุมเขาเงียบสงบแห่งหนึ่งล้มตัวลงนอน

เช้าวันรุ่งขึ้น เหล็งฮู้ชงค่อยเดินทางสู่เขาทงง้วนก๊ก ก่อนอื่นหยุดยืนที่ริมลำธาร มองดูรูปโฉมหลังปลอมแปลงของตนเองกับผิวน้ำ ตรวจดูเสื้อผ้ารองเท้า แน่ใจว่าไม่มีสิ่งผิดปรกติ ค่อยเดินไปยังตึกสำรอง

เหล็งฮู้ชงอ้อมประตูหน้า คิดเข้าทางประตูข้าง เพิ่งบรรลุถึงข้างประตูก็ได้ยินเสียงผู้คนวิพากษ์วิจารณ์ดังสับสน ดังนั้นทราบว่าเกิดเรื่องขึ้นเบี่ยงตัวเข้าประตูข้าง เห็นลานตึกและบนระเบียงยืนเต็มไปด้วยผู้คน แหงนมองยอดไม้ต้นหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงเงยหน้าขึ้น ก็บังเกิดความสงสัยดุจเดียวกับทุกผู้คนเห็นบนยอดไม้ห้อยแขวนด้วยผู้คนแปดคน ประกอบด้วยหลวงจีนไว้ผมชิ้วซังนี้ เตียฮูหยิน หลวงจีนไซป้อ นักพรตเง็กเล้ง สองพิสดารท่งแป๊ะ ขอทานโฉดอสรพิษ และลื่นจับไม่ติดอิ้วซิ่ง

คนทั้งแปดแสดงว่าถูกจี้สกัดจุด มือเท้าถูกมัดไพล่หลัง เท้าอยู่เหนือระดับพื้นวาเศษ นอกจากแกว่งไกวไปตามลมแล้ว ล้วนไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้สีหน้ากระอักกระอ่วนยิ่ง

ในกลุ่มคนปรากฏคนผู้หนึ่งทะยานขึ้น คือแมวราตรีโก่ยบ้อซี มันถือมีดสั้นโผพุ่งกายขึ้น ตัดเชือกที่มัดพันธนาการสองพิสดารท่งแป๊ะขาดสะบั้น คนทั้งสองร่วงหล่นจากกลางอากาศ เล่าเท้าจี้อที่ร่างอ้วนเตี้ยก็ยื่นมือรับไว้ วางลงกับพื้น

เพียงชั่วขณะแมวราตรีก็ช่วยคนทั้งแปดลงมา คลายจุดให้กับทุกผู้คนสองพิสดารท่งแป๊ะพอได้รับอิสระ ก็แผดด่าคำหยาบคายออกมา กลับเห็นทุกผู้คนจับจ้องมองมา สีหน้าตื่นเต้นสงสัย ที่แท้บนหน้าผากเตียฮูหยินและพวกถูกผู้คนใช้ดินสอเขียนอักษรตัวหนึ่ง

โจ้วโชยชิวร้อยเรียงตัวหนังสือบนหน้าผากคนทั้งแปดเข้าด้วยกัน ส่งเสียงร้องว่า

"อุบายล้มเหลว ระวังตัวไว้"

ผู้คนที่เหลือเห็นว่าเรียงตัวอักษรได้ไม่ผิด พากันส่งเสียงสนับสนนหลวงจีนไซป้อแผดด่าว่า

"อุบายล้มเหลวอันใด มารดามันเถอะ ระวังตัวอันใด?"

นักพรดเง็กเล้งรีบโบกมือห้ามไว้ ถ่มน้ำลายลงบนฝ่ามือ ลบตัวหนังสือบนหน้าผากทิ้ง

โจ้วโชยชิวกล่าวว่า

"อิ้วเฮียไม่ทราบท่านทั้งแปดถูกลอบทำร้ายอย่างไร สามารถบอกกล่าวหรือไม่?"

ลื่นจับไม่ติดอิ้วซิ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"กล่าวไปละอายยิ่ง เมื่อคืนเราหลับสนิท ไม่ทราบเหตุเพราะเหตุใด กลับถูกผู้คนจี้สกัดจุด จับแขวนบนต้นไม้ โจรร้ายนั้นคงใช้ยาสลบมอมคน ไม่เช่นนั้นต่อให้ผู้น้องใช้การไม่ได้ แต่อาศัยชนชั้นเตียฮูหยิน และพวกไหนเลยถูกลอบทำร้ายได้?"

เหล่าผู้ห้าวหาญส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์ เห็นว่าอิ้วซิ่งกล่าวไม่

ตรงความจริง หวนนึกถึงพวกคนนอนรวมกันหลายสิบคน หากว่ามีคนวางยาสลบ ทุกผู้คนสมควรถูกมอมทำร้ายสิ้นสติไหนเลยเพียงมอมทำร้ายพวกมันไม่กี่คน

ทุกผู้คนวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เหลือบแลเหล็งฮู้ชงในคราบหญิงใบ้ที่โง่งมงายแม้สักแวบเดียว

เหล็งฮู้ชงก็ครุ่นคิดในใจ

'คนทั้งแปดนี้วางแผนอุบายใดน่ากลัวคิดร้ายต่อสำนักเห็งซัวเรา'

หลังเที่ยงวันนี้ เบื้องนอกบังเกิดเสียงร้องเอะอะ เหล่าผู้ห้าวหาญฮือกันออกไป เหล็งฮู้ชงติดตามไปช้าๆ เห็นผู้คนสิบกว่าคนนั่งอยู่ที่เชิงเขา ซึ่งอยู่ห่างจากตึกสำรองลี้เศษ ทุกผู้คนหันหน้าหาภูเขา แสดงว่าถูกจี้สกัดจุดไว้ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว บนผนังผาใช้ดินเหลืองเขียนอักษรแปดตัว ยังคงเป็นคำ *"อุบายล้มเหลว ระวังตัวไว้"*

ดังนั้นมีคนเข้าไปพลิกตัวผู้คนสิบกว่าคนมา ในจำนวนนั้นมีสองหมีทะเลทรายที่ชอบรับประทานเนื้อคนอยู่ด้วย

แมวราตรีเดินไป นวดเฟ้นกลางหลังสองหมีทะเลทราย คลายจุดใบ้ให้กับพวกมัน แต่ไม่คลายจุดที่เหลือ ทำให้พวกมันไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้ สอบถามว่าสองหมีทะเลทรายเข้าร่วมแผนการอันใด แต่สองหมีทะเลทรายเอาแต่แผดด่าไม่ยอมแพร่งพรายอันใด แมวราตรีก็ไม่คลายจุดให้ หันกายกลับไป

เหล็งฮู้ชงเตร็ดเตร่กลับมาช้าๆ เพิ่งถึงลานตึก ภายในก็บังเกิดเสียงหัวร่อร้องร่ำพอเงยหน้าขึ้น เห็นบนยอดไม้ห้อยแขวนด้วยผู้คนสองคน หนึ่งคือฉั่งแป๊ะกวง ซึ่งบวชเป็นหลวงจีน**ปุกคอปุกก่าย** *(มิอาจไม่งดเว้น)* อีกผู้หนึ่งกลับเป็นหลวงจีน**ปุกก่าย** *(ไม่งดเว้น)*

เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ปุกก่ายได้ชื่อเป็นบิดาของงี้นิ้มซือม่วยฉั่งแป๊ะกวงก็เป็นศิษย์ของ

นาง คนทั้งสองไม่ว่าอย่างไรก็ไม่รังควานสำนักเห็งซัว ไฉนถูกคนจับแขวนบนยอดไม้ด้วย?'

เห็นบนร่างหลวงจีนปุกก่ายและฉั่งแป๊ะกวง ล้วนคล้องสายรัดสีเหลืองเส้นหนึ่งเขียนไว้ด้วยตัวหนังสือ สายรัดบนร่างหลวงจีนปุกก่ายเขียนคำ *"คนทรยศขบถรัก มักมากกามคุณไม่สิ้นสุด"* สายรัดบนร่างฉั่งแป๊ะกวงเขียนคำ *"คนกำเริบเสิบสานบังอาจ ทำงานหย่อนยานไม่ได้ผล"*

เหล็งฮู้ชงเห็นว่าสายรัดสองเส้นนี้คล้องผิดแล้ว หลวงจีนปุกก่ายไหนเลยเป็นคน *"มักมากกามคุณไม่สิ้นสุด"* ได้ คำ *"มักมากกามคุณ"* สามควรใช้กับฉั่งแป๊ะกวงจึงถูกต้อง หลวงจีนปุกก่ายไม่งดเว้นฆ่าฟัน ไม่งดเว้นของคาว บวชเป็นหลวงจีน ตบแต่งกับแม่ชี จึงพ้องกับคำ *"กำเริบเสิบสานบังอาจ"* แต่คำ *"ทำงานหย่อนยานไม่ได้ผล"* ไม่ทราบกล่าวเริ่มจากที่ใด

แมวราตรีกับโจ้วโชยชิงปรึกษากันเบาๆ ทราบว่าหลวงจีนปุกก่ายมีการคบหากับเหล็งฮู้ชง สมควรช่วยคนทั้งสองลงมา ดังนั้นแมวราตรีโผพุ่งขึ้นบนต้นไม้ ตัดเชือกที่มัดมือเท้าทั้งสองตบคลายจุดให้

หลวงจีนปุกก่ายและฉั่งแป๊ะกวงล้วนระทดท้อแท้ต่างกับหลวงจีนไซป้อและสองหมีทะเลทรายที่แผดด่าเป็นการใหญ่ แมวราตรีถามเบาๆ ว่า

"ได้ชื่อไฉนพลอยประสบเคราะห์กรรมด้วย?"

หลวงจีนปุกก่ายสั่นศีรษะ ปลดสายรัดผ้าลงมาช้าๆ มองดูข้อความบนสายรัดผ้าชั่วขณะ พลันกระทืบเท้าร้องไห้ออกมา

เหตุแปรเปลี่ยนนี้เหนือความคาดหมายเหล่าผู้ห้าวหาญ ล้วนเหม่อมองเขาอย่างตะลึงลาน เห็นหลวงจีนปุกก่ายตีอกชกหัวร่ำไห้ด้วยความเศร้าเสียใจ ฉั่งแป๊ะกวงจึงเกลี้ยกล่อมว่า

"**ไท้ซือแป๋** *(อาจารย์ปู่)* ท่านไม่ต้องลำบากใจ พวกเราพลั้งมือถูกลอบทำร้าย ต้องเสาะหาคนผู้นั้นจนพบ สับมันให้แหลกเละ..."

ไม่ทันขาดคำ หลวงจีนปุกก่ายตบมันปลิวกระเด็นไปวาเศษครึ่งซีกหน้าบวมพองขึ้น ปากแผดด่าว่า

"โจรโสโครก พวกเราถูกจับแขวนอยู่ที่นี้ นับว่ามีความผิดสาสมเจ้ากลับคิดฆ่าผู้อื่น"

ฉั่งแป๊ะกวงไม่ทราบสาเหตุความนัย ได้ยินไท้ซือแป๋กล่าวเช่นนี้ คาดว่าผู้ที่คร่ากุมตนเองต้องมีความเป็นมาใหญ่หลวง แม้แต่ไท้ซือแป๋ยังไม่กล้าล่วงเกินได้แต่รับคำ

หลวงจีนปุกก่ายร่ำไห้ออกมาอีก ร่ำไห้ชั่วขณะ พลันฟาดฝ่ามือใส่ม้านั่งหินที่ลานตึกตัวหนึ่ง ฟาดพลางร่ำไห้พลาง ยิ่งฟาดยิ่งรุนแรงสิบกว่าฝ่ามือให้หลังถึงกับกระแทกม้านั่งหินพังทลายลง

ฉั่งแป๊ะกวงเห็นผิดท่า รีบกล่าวว่า

"ท่านทั้งหลายโปรดดูแลไท้ซือแป๋ เราจะไปเชิญซือแป๋มา"

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงตนเองแม้ปลอมแปลงโฉม แต่งี้นิ้มจิตใจละเอียดอ่อน หากแม้นางรุดมา เกรงว่าจะสังเกตเห็นพิรุธ ดังนั้นล่าถอยไปยังห้องเก็บฟืนที่สวนหลัง ครุ่นคิดขึ้น

'สองหมีทะเลทรายยังถูกจี้สกัดจุด เราลองหลับสักงีบ ค่ำคืนนี้ค่อยไปฟังดูว่าพวกมันแพร่งพรายว่าอย่างไร'

ได้ยินหลวงจีนปุกก่ายร้องร่ำครำครวญไม่ขาดหูในใจทั้งตื่นเต้นทั้งขบขัน ในที่สุดเคลิ้มหลับไป

เมื่อตื่นขึ้นมา ท้องฟ้ามืดค่ำลง เหล็งฮู้ชงเข้าครัวไปหาข้าวเย็นรับประทานรออีกเนิ่นนาน จวบกระทั่งเสียงคนสงบลง จึงอ้อมไปยังหลังเขา บรรลุถึงที่ซึ่งสองหมีทะเลทรายและพวกถูกสยบ ย่อตัวนั่งยองๆ อยู่ในพงหญ้าคอยเงี่ยหูฟัง

ไม่นานให้หลัง ได้ยินเสียงลมหายใจดังจากจุดต่างๆ อย่างน้อยมีผู้คนยี่สิบกว่าคนกระจายอยู่ในพงหญ้ารอบข้าง เหล็งฮู้ชงลอบหัวร่อครุ่นคิดขึ้น

'เราคิดมาแอบฟัง บุคคลอื่นก็ได้คิด เหล่าผู้ห้าวหาญกลับมีคนชาญฉลาดไม่น้อย'

ได้ยินหมีขาวด่าว่า

"มารดามันเถอะ ที่เชิงเขายุงชุมยิ่ง ดูดเลือดบิดาไปแทบหมดสิ้นแล้ว"

หมีดำกล่าวว่า

"ยุงเพียงกัดท่าน ไม่ได้กัดเรา ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด?"

"เลือดของท่านเหม็นเน่า แม้แต่ยุงยังไม่ดูด"

"เรายินยอมมีเลือดเหม็น ดีกว่ายุงหลายร้อยตัวรุมกัด"

หมีขาวดำออกชั่วขณะ จึงกล่าว

"หลังจากที่จุดเส้นคลายออก บิดาต้องคิดบัญชีกับแมวราตรีเป็นบุคคลแรก จี้จุดของลูกเต่านี้ กัดกินเนื้อที่น่องมัน"

"เรายินยอมรับประทานแม่ชีน้อยเหล่านั้นมากกว่า พวกนางผิวขาวละเอียดอ่อนน่ารับประทานกว่ามากนัก"

"**งักซิงแซ** *(ท่านผู้แซ่งัก)* สั่งให้คร่ากุมเหล่าแม่ชีไปยังฮั้วซัว ห้ามไม่ให้รับประทาน"

"แม่ชีมีหลายร้อยนาง รับประทานสักสามสี่คน งักซิงแซหาทราบไม่"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ ครุ่นคิดขึ้น

'ไฉนเป็นซือแป่สั่งการ เหตุใดให้พวกมันจับตัวเหล่าศิษย์เห็งซัวไปยังฮั้วซัว ที่ว่าแผนอุบาย คงหมายถึงเรื่องนี้แล้ว แต่พวกมันยอมรับฟังคำสั่งซือแป่ได้อย่างไร?'

พลันได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่ด้านหลัง มีคนเดินมา ย่อร่างลงกระตุกแขนเสื้อของเขาเบาๆ เหล็งฮู้ชงใจหายวูบ ไม่ทราบเป็นผู้ใดหรือว่ามีคนจดจำตนเองออก พอเหลียวหน้ามองเห็นเป็นใบหน้าสวยซึ้งผุดผาดใบหนึ่ง ที่แท้เป็นงี้นิ้ม ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้ร่องรอยของเราถูกนางพบเห็น คิดปลอมเป็นสตรีไม่ง่ายนัก'

งี้นิ้มเบือนศีรษะบุ้ยปากเล็กน้อย ลุกขึ้นช้าๆ ยังคงยึดจับแขนเสื้อของเขา เป็นความหมายให้ออกไปสนทนา

เหล็งฮู้ชงเห็นนางเดินไปยังทิศตะวันตก ดังนั้นตามติดอยู่ด้านหลังงี้นิ้มเดินตามทางภูเขาคับแคบ ออกจากหุบเขาทงง้วนก๊ก พลันกล่าวว่า

"ท่านไม่ได้ยินผู้อื่นพูดว่ากระไร ไยต้องแทรกตัวเข้าไป นั่นเสี่ยงอันตรายยิ่ง"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'นางบอกว่าเราไม่ได้ยินผู้อื่นพูดว่ากระไร หมายความว่าอย่างไร?'

เห็นนางวกขึ้นเหนือ ลดเลี้ยวมุมเขาแห่งหนึ่ง มาถึงริมลำธารสายหนึ่งค่อยกล่าวว่า

"พวกเรามักสนทนากันในที่นี้ ท่านฟังจนรำคาญหรือไม่?"

จากนั้นหัวร่อเบาๆ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ท่านไม่ได้ยินข้าพเจ้าพูดว่ากระไร **แอ้พั่วพั้ว** *(แม่เฒ่าใบ้)* หากว่าท่านได้ยิน ข้าพเจ้าก็ไม่พูดกับท่านแล้ว"

เหล็งฮู้ชงได้ยินนางกล่าวอย่างจริงจัง แสดงว่านางยึดถือตนเองเป็นสตรีรับใช้หูหนวกบ้าใบ้ที่วัดฮุ่ยคงยี่นั้น พลันบังเกิดความคึกคะนองขึ้น ครุ่นคิดในใจ

'เอี่ยงเอี้ยงมีวิชาปลอมแปลงโฉมยอดเยี่ยมยิ่ง แม้แต่งี้นิ้มยังจดจำไม่ออก เราก็อย่าได้เปิดเผย ดูว่านางจะกล่าวกับเราอย่างไร'

งี้นิ้มฉุดดึงแขนเสื้อของเขา เดินถึงข้างหินยาวใต้ต้นหลิว ทรุดกายนั่งลง เหล็งฮู้ชงก็นั่งตาม เบี่ยงตัวหันข้างหันหลังให้กับแสงจันทร์มิให้งี้นิ้มเห็นใบหน้าตนเอง

งี้นิ้มมองดูเดือนเสี้ยวบนท้องฟ้าทอดถอนใจออกมา เหล็งฮู้ชงถึงกับคิดถาม "ท่านอายุยังเยาว์ ไฉนกลัดกลุ้มปานนี้" ได้ยินงี้นิ้มกล่าวเบาๆ

"แอ้พั่วพั้วท่านดียิ่ง ข้าพเจ้ามักฉุดลากท่านมา ระบายความในใจต่อท่าน ท่านไม่เบื่อหน่ายรำคาญ ปล่อยให้ข้าพเจ้าบอกกล่าวอย่างเต็มที่ ท่านดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง คล้ายกับเป็นมารดาข้าพเจ้าก็มิปาน ข้าพเจ้าไม่มีมารดา หากข้าพเจ้ามีมารดา ใช่กล้าบอกต่อนางเช่นนี้หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงได้ยินนางบอกว่า จะระบายความในใจออกมา รู้สึกไม่สมควรหลอกฟัง ดังนั้นผุดลุกขึ้นหมายจากไป งี้นิ้มฉุดดึงแขนเสื้อของเขาไว้ กล่าวว่า

"แอ้พั่วพั้ว ท่าน...ท่านคิดไปแล้วหรือ?"

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความผิดหวัง เหล็งฮู้ชงกวาดมองนางแวบหนึ่งเห็นสีหน้านางหดหู่ ดวงตาเต็มไปด้วยแววววิงวอน ต้องใจอ่อนลงครุ่นคิดขึ้น

'เซี่ยวซือม่วยซูบซีดอิดโรย มีความในใจเต็มอก หากไม่มีที่ระบายอัดอั้นไว้ในใจ จะช้าเร็วต้องล้มป่วยลง เราลองรับฟังดู ขอเพียงนางไม่ทราบว่าเป็นเรา จะไม่บังเกิดความเอียงอาย'

ดังนั้นทรุดนั่งลงช้าๆ งี้นิ้มยื่นมือโอบคอของเขา กล่าวว่า

"แอ้พั่วพั้ว ท่านดียิ่ง ท่านนั่งเป็นเพื่อนข้าพเจ้าสักครู่ ท่านไม่

ทราบว่าข้าพเจ้ากลัดกลุ้มใจปานใด"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'เราเหล็งฮู้ชงนับว่าผูกชะตากับพั่วพั้ว ก่อนหน้านี้เรียกหาเอี่ยงเอี้ยงเป็นพั่วพั้ว ตอนนี้งี้นิ้มกลับเรียกเราเป็นพั่วพั้ว'

งี้นิ้มกล่าวว่า

"วันนี้ฉั้งแป๊ะกวงขึ้นเขาเกี่ยงแซ่ฮง มีเรื่องคิดบอกต่อข้าพเจ้าพานถูกงี้ฮั้วชือเจ้พบเห็น เห็นว่ามันบุกรุกขึ้นเขา ชักกระบี่ฟันใส่ ฉั้งแป๊ะกวงทางหนึ่งหลบหนี ทางหนึ่งบอกเล่าเรื่องที่บิดาเราถูกจับแขวนบนต้นไม้ คล้องสายรัดผ้าเขียนคำ *'คนทรยศขบถรัก มักมากกามคุณไม่สิ้นสุด'* ข้าพเจ้าพอทราบข่าวก็รีบรุดไปยังหุบเขาทงง้วนก๊ก กลับไม่พบบิดา

ข้าพเจ้าออกตามหาในที่สุดพบเห็นบิดาอยู่ในหุบเขาบริเวณหลังเขาถกจับแขวนบนกิ่งไม้ ข้าพเจ้าร้อนใจยิ่ง รีบโผพ่งขึ้นบนต้นไม้ เห็นลำคอของท่านมีสายรัดผ้าเส้นหนึ่ง รัดจนใกล้สิ้นลมปราณ นับว่าฟ้าดินคุ้มครอง ดีที่รุดไปทันเวลา *'คนทรยศขบถรัก'* อะไรนั่น จึงกล่าว *'บิดาคนผู้นี้เลวยิ่ง จับท่านแขวนคออีกครั้งหนึ่ง ยังจับท่านแขวนคอเป็นครั้งที่สอง'*

บิดาทางหนึ่งร้องไห้ ทางหนึ่งบอกว่า *'ไม่ใช่ผู้อื่นจับเราแขวนคอ ครั้งนี้เป็นเราคิดผูกคอตายเอง หลวงจีนปุกก่ายเป็นคนทรยศขบถรักมักมากกามคุณไม่สิ้นสุด เรา...เราเสียใจต่อมารดาเจ้า ดังนั้นคิดผูกคอตาย'*

ข้าพเจ้าเห็นบิดาร้องไห้ด้วยความเศร้าเสียใจ พลอยร้องไห้ออกมา ถามว่า *'ท่านที่แท้เสียใจต่อมารดาอย่างไร'*

บิดาบอกว่า *'มารดาเจ้าความจริงเป็นแม่ชี เจ้าก็ทราบดี เรา พอเห็นมารดาเจ้าก็รักอย่างคลั่งไคล้ ไม่ว่าอย่างไรต้องตบแต่งนางเป็น

ภรรยา ดังนั้นบวชเป็นหลวงจีน แต่งงานกับนาง แต่ร้อยไม่ควรพันไม่ควร วันที่เจ้าคลอดออกมาสามเดือน เราอุ้มเจ้าออกมาตากแดดที่หน้าบ้าน'

ข้าพเจ้าถามว่า *'ออกมาตากแดด มีอันใดไม่ถูกต้อง?'*

บิดาบอกว่า *'เรื่องราวไม่ประจวบเหมาะ'* ตอนนั้นมีหญิงสาวสะคราญโฉมนางหนึ่งควบม้าผ่านมา เห็นเราหลวงจีนใหญ่อุ้มทารกหญิงคนหนึ่ง บังเกิดความสงสัยใจ มองดูพวกเราแวบหนึ่ง ชมว่า *'ทารกหญิงที่งามนัก'*

เราบังเกิดความยินดี บอกว่า *'ท่านก็งามยิ่ง'*

หญิงสาวนั้นถลึงตาใส่เรา ถามว่า *'ท่านขโมยทารกหญิงนี้จากที่ใด?'*

เราบอกว่า *'ขโมยอันใด เป็นเราหลวงจีนคลอดเอง'*

หญิงสาวนั้นมีโทสะขึ้นมา กระชากเสียงว่า *'เราถามท่านดีๆ ท่านกลับพูดจาก่อกวน คงรำคาญในการมีชีวิตต่อไปแล้ว'*

เราบอกว่า *'พูดจาก่อกวนอันใด หรือว่าหลวงจีนคลอดทารกไม่ได้ ท่านไม่เชื่อเราจะคลอดให้ท่านดู'*

มิคาดหญิงสาวนั้นดุร้ายยิ่ง ชักกระบี่จากกลางหลัง จ้วงแทงใส่เรา ไยมิใช่ไร้เหตุผลยิ่ง?"

เหล็งฮัชงคร่นคิดในใจ

'ปุกก่ายไต้ชือพูดจาตรงๆ ที่กล่าวแม้เป็นความสัตย์ แต่เมื่อเข้าหูฝ่ายตรงข้ามกลับกลายเป็นถ้อยคำลวนลาม'

งี้นิ้มเล่าว่า

"ข้าพเจ้าบอกว่า *'ฮูหยินท่านนี้ดุร้ายไปแล้ว ท่านไม่ได้หลอกนาง นางอยู่ดีๆ ไฉนชักกระบี่ทำร้ายคน?'*

บิดาบอกว่า *'ใช่แล้ว'* ตอนนั้นเราถลันหลบหลีก ทางหนึ่งบอก

ว่า *'ท่านไฉนลงมือ ทารกหญิงนี้มิใช่เราคลอด หรือเป็นท่านคลอด?'*

หญิงสาวนั้นมีโทสะกว่าเดิม เร่งมือจู่โจมกระบี่ เรากริ่งเกรงนางทำร้ายถูกเจ้า นางพอแทงถึงกระบี่ที่แปด เราก็ตวัดเท้าเตะนางตีลังกาไปทอดหนึ่ง นางผุดลุกขึ้นแผดด่าว่า *'หลวงจีนโฉดไร้ยางอาย ลวนลามสตรีอย่างต่ำช้า'*

ตอนนั้นมารดาเจ้ากลับจากการซักเสื้อผ้าที่ริมธาร ยืนฟังอยู่ด้านข้าง หญิงสาวนั้นด่าทออยู่หลายคำ ก็ขึ้นม้าจากไป กระทั่งกระบี่ที่ตกอยู่บนพื้นก็ไม่ต้องการ เราหันไปกล่าวกับมารดา แต่นางไม่พูดไม่จาเอาแต่ร่ำไห้ เราถามนางเป็นเรื่องราวใด นางก็ไม่แยแสสนใจ

เช้าวันที่สอง มารดาเจ้าก็จากไป บนโต๊ะทิ้งกระดาษแผ่นหนึ่งเขียนข้อความสองประโยค เจ้าคาดเดาว่าเป็นคำพูดใด เป็นคำ *'ทรยศขบถรัก มักมากกามคุณ'* นี่เอง เราอุ้มเจ้าเที่ยวตามหานาง แต่จะหาพบได้อย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'ที่แท้มารดาของงี้นิ้มซือม่วยหึงหวงปานนี้ความนี้เกิดการเข้าใจผิด ขอเพียงถามไถ่ให้กระจ่างชัด ก็ไม่มีเรื่องราวใดแล้ว'

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถามว่า *'ภายหลังเสาะพบมารดาหรือไม่?* "

บิดาบอกว่า *'เราเที่ยวตามหา แต่ไหนเลยหาพบ หวนนึกถึงมารดาเจ้าเป็นแม่ชี คงไปยังอารามแม่ชี ดังนั้นไปตามอารามต่างๆ วันหนึ่งสืบเสาะถึงอารามเมฆขาวภูเขาเห็งซัว เตี่ยอิดซือไถ่เห็นเจ้าน่ารักบังเกิดความชมชอบบวกกับตอนนั้นเจ้าไม่สบายจึงให้เราฝากไว้ในอาราม'*

บิดาบอกว่า ท่านไปยังอารามแม่ชีทั้งหลาย ภายหลังค้นหาถึงมองโกล ทิเบต **ไซฮก** *(ชายแดนตะวันตก)* และนอกกำแพงใหญ่ ยังไม่มีข่าวคราวของมารดาเรา คาดว่านางโทษว่าบิดาเราลวนลามสตรี

วันที่สองก็ฆ่าตัวตายแล้ว

ข้าพเจ้าพอฟัง ค่อยทราบว่าบิดาพอเห็นสายรัดผ้าที่เขียนคำ *'คนทรยศขบถรัก มักมากกามคุณไม่สิ้นสุด'* นั้น เศร้าเสียใจปานนี้ ดังนั้นถามว่า *'มารดาเขียนข้อความด่าท่าน ท่านมอบให้ผู้อื่นชมดูหรือไม่เช่นนั้นผู้อื่นไหนเลยล่วงรู้ได้'*

บิดาบอกว่า *'เราไม่ได้บอกต่อผู้ใด คาดว่าเป็นวิญญาณของมารดาเจ้าเสาะหาเรา เมื่อตามหานางไม่พบ จะไปพบนางในปรภพเอง น่าเสียดายเราตัวหนักไปผูกคอกับต้นไม้ แขวนร่างอยู่ชั่วขณะ เชือกก็ขาดไป'*

ข้าพเจ้าบอกว่า *'บิดา ท่านผิดแล้ว เป็นพระโพธิสัตว์คุ้มครองไม่ให้ท่านฆ่าตัวตาย เชือกจึงขาดไป ไม่เช่นนั้นรอจนข้าพเจ้าเสาะพบท่าน ท่านคงเสียชีวิตแต่แรกแล้ว'*

บิดาบอกว่า *'นั่นก็ไม่ผิด คาดว่าพระโพธิสัตว์ลงโทษเราให้ทนทุกข์ทรมาน ไม่ยอมให้เราลงไปพบพานมารดาเจ้าในปรภพ'*

ข้าพเจ้าบอกว่า *'บิดา ตอนแรกข้าพเจ้ายังเข้าใจว่า สายรัดผ้าที่คล้องตัวท่านกับฉั่งแป๊ะกวงสลับกันเสียอีก'*

บิดาบอกว่า *'ไหนเลยผิดพลาดได้ ก่อนหน้านี้ปุกคอปุกก่ายเสียมารยาทต่อเจ้า ไยมิใช่กำเริบเสิบสาน เราใช้มันไปเป็นพ่อสื่อ ให้เหล็งฮู้ชงตบแต่งเจ้า มันทำงานไม่สำเร็จ ไยมิใช่ทำงานหย่อนยาน?'*

ข้าพเจ้าบอกว่า *'บิดา ท่าน หากใช้ฉั่งแป๊ะกวงทำงานเช่นนี้อีก ข้าพเจ้าจะมีโทสะแล้ว ก่อนหน้านี้เหล็งฮู้ตั่วกอชมชอบซื่อม่วยของเขาภายหลังชมชอบยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะแห่งนิกายอสูร เขาแม้ดีต่อข้าพเจ้า แต่ไม่เคยครุ่นคิดถึงข้าพเจ้า'"*

เหล็งฮู้ชงได้ยินงี้นิ้มกล่าวเช่นนี้ รู้สึกเสียใจเล็กน้อย ตอนแรกตนเองไม่ล่วงรู้ถึงความรักอันงมงายของนาง ต่อมาค่อยเข้าใจทีละน้อย

แต่ตนเป็นเช่นเดียวกับคำบอกของนาง ตอนแรกชมชอบงักเล้งซัง ต่อมาทุ่มเทความรักต่อเอี่ยงเอี้ยง น้อยครั้งจะคำนึงนึกถึงงี้นิ้ม

งี้นิ้มกล่าวว่า

"บิดาพอฟัง พลันบันดาลโทสะ ด่าทอเหล็งฮู้ตั่วกอเป็นการใหญ่ บอกว่า *'เด็กน้อยเหล็งฮู้ชงมีตาแต่ไร้แวว'* คนตาบอดอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินมิใช่จ้อแนเซี้ยง แต่เป็นเหล็งฮู้ชง จ้อแนเซี้ยงถูกผู้คนแทงตาบอด แต่เหล็งฮู้ชงตาบอดยิ่งกว่ามัน

แอ้พั่วพั้ว บิดากล่าวไม่ถูกต้อง เขาไหนเลยด่าเหล็งฮู้ตั่วกอได้ ข้าพเจ้าบอกว่า *'บิดางักโกวเนี้ยกับยิ่มตั่วเสียวเจี๋ยะล้วนงดงามกว่าผู้บุตรีร้อยเท่า ผู้บุตรีไหนเลยเปรียบกับผู้อื่นได้ อีกประการ ผู้บุตรเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์เพียงตื้นตันในพระคุณที่เหล็งฮู้ตั่วกอสละชีวิตเข้าช่วยเหลือ จึงคิดถึงเขา หากปล่อยให้บาปรักพัวพัน พระโพธิสัตว์จะตำหนิ'*

บิดาไม่ฟังเสียง บอกว่าจะเสาะหาเหล็งฮู้ตั่วกอ เรียกเขาตบแต่งข้าพเจ้าเป็นภรรยา ข้าพเจ้าร้อนใจขึ้นมา บอกว่าหากท่านกล่าวกับเหล็งฮู้ตั่วกอเช่นนี้ข้าพเจ้าจะไม่พูดจากับท่านอีก บิดาทราบว่าข้าพเจ้าลั่นปากต้องทำตาม ตะลึงลานชั่วขณะจึงผละจากไป

แอ้พั่วพั้ว บิดาจากไปเช่นนี้ ไม่ทราบเมื่อใดจึงมาหาข้าพเจ้าอีก ไม่ทราบท่านจะฆ่าตัวตายอีกหรือไม่ ภายหลังข้าพเจ้าเสาะพบฉั่งแป๊ะกวงให้เขาตามไปดูแลบิดา หลังจากกล่าวจบ เห็นผู้คนจำนวนมากออกจากหุบเขาทงง้วนก๊ก ซ่อนตัวอยู่ในพงหญ้า ไม่ทราบทำอะไร จึงติดตามมาชมดู กลับพบเห็นแอ้พั่วพั้วท่าน

แอ้พั่วพั้ว ท่านไม่รู้จักวิทยายุทธ์ และไม่ได้ยินผู้อื่นพูดว่ากระไร กลับหลบซ่อนอย่างที่นี้ หากผู้คนพบเห็น จะได้รับอันตราย ภายหน้าอย่าได้ติดตามผู้อื่นมาหลบซ่อนในพงหญ้าอีก ท่านเข้าใจว่านี้เป็นการเล่นซ่อนหาหรือ?"

เหล็งฮู้ชงแทบหัวร่อออกมา ครุ่นคิดขึ้น

'งี้นิ้มซือม่วยไร้เดียงสา เข้าใจว่าผู้อื่นก็เป็นเด็กด้วย'

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ระหว่างนี้งี้ฮั้วงี้เช็งซือเจ้ควบคุมข้าพเจ้าฝึกเพลงกระบี่ ฉิ้งเกียงซือม่วยบอกต่อข้าพเจ้าว่า นางได้ยินซือเจ้ทั้งหลายปรึกษากันว่างักปุกคุ้งเป็นศัตรูฆ่าอาจารย์พวกเรา พวกเราไม่ยอมยกมันเป็นเจ้าสำนักเหล็งฮู้ตั๋วกอไม่ยอมเป็นเจ้าสำนักเห็งซัวสืบต่อไป ดังนั้นทั้งหมดให้ข้าพเจ้าเป็นเจ้าสำนักแทน

แอ้พั่วพั้ว ข้าพเจ้าไม่ยอมเชื่อ แต่ฉิ้งเกียงซือม่วยสาบานอย่างขึงขัง บอกว่าซือเจ้ทั้งหลายเห็นว่า ในแม่ชีรุ่นงี้ทั้งหลาย เหล็งฮู้ตั๋วกอดีต่อข้าพเจ้าที่สุด หากให้ข้าพเจ้าเป็นเจ้าสำนัก คงถูกใจเหล็งฮู้ตั๋วกอที่สุด พวกนางสนับสนุนข้าพเจ้าล้วนเห็นแก่เหล็งฮู้ตั๋วกอ พวกนางภาวนาให้ข้าพเจ้าฝึกเพลงกระบี่สำเร็จ ฆ่างักปกคังกับมือ เมื่อถึงเวลาก็จะเป็นเจ้าสำนักเห็งซัวโดยชอบด้วยเหตุผล

นางพออธิบายเช่นนี้ ข้าพเจ้าค่อยเชื่อถือ แต่ข้าพเจ้าจะเป็นเจ้าสำนักเห็งซัวได้อย่างไรต่อให้ข้าพเจ้าฝึกเพลงกระบี่สิบปีก็ไม่อาจทัดเทียมงี้ฮั้ว งี้เช็งซือเจ้ หากคิดฆ่างักปุกคุ้ง ยิ่งทำไม่ได้แล้ว ข้าพเจ้าความจริงว้าวุ่นใจ นึกถึงเรื่องนี้ยิ่งว้าวุ่นใจกว่าเดิม แอ้พั่วพั้ว ท่านเห็นข้าพเจ้าควรทำอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงค่อยเข้าใจในบัดดล ครุ่นคิดขึ้น

'พวกนางควบคุมงี้นิ้มซือม่วยฝึกเพลงกระบี่ทั้งกลางวันกลางคืนที่แท้ภาวนาให้นางสืบทอดตำแหน่งเราเป็นเจ้าสำนักเห็งซัวรุ่นต่อไป'

งี้นิ้มกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"แอ้พั่วพั้ว ข้าพเจ้ามักบอกต่อท่านว่า กลางวันข้าพเจ้าคิดถึงเหล็งฮู้ตั๋วกอ กลางคืนคิดถึงเหล็งฮู้ตั๋วกอ ยามฝันก็ฝันถึงเขา หวน

นึกถึงเขาช่วยข้าพเจ้าโดยไม่คำนึงถึงชีวิตตัวเอง หวนนึกถึงหลังจากที่เขารับบาดเจ็บ ข้าพเจ้าอุ้มเขาวิ่งหลบหนี หวนนึกถึงเขาหยอกล้อข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเล่านิทานให้เขาฟัง หวนนึกถึงตอนอยู่ในตึกรวมหยกอะไรนั่น ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้านอนเตียงเดียวกับเขา ห่มผ้าห่มผืนเดียวกัน แอ้พั่วพั้ว ข้าพเจ้าทราบว่าท่านไม่ได้ยิน จึงกล่าวโดยปราศจากความอาย ข้าพเจ้าหลังจากกล่าวกับท่าน เรียกชื่อเหล็งฮู้ตั่วกอเบาๆ จะสบายใจไปหลายวัน"

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย เรียกเบาๆ ว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ เหล็งฮู้ตั่วกอ..."

สองคำนี้เรียกด้วยความรักอันซาบซึ้ง ชวนให้กัดกร่อนกินใจ เหล็งฮู้ชงอดสะท้านคราหนึ่งมิได้ คิดไม่ถึงในดวงใจน้อยๆ ของงี้นิ้มกลับซุกซ่อนความรักอันตรึงตราถึงปานนี้ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'นางมีความรักต่อเราปานนี้ ในชีวิตเหล็งฮู้ชงจะตอบแทนได้อย่างไร?'

งี้นิ้มถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"แอ้พั่วพั้ว บิดาไม่เข้าใจข้าพเจ้า งี้ฮั้วงี้เช็งซือเจ้ก็ไม่เข้าใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดถึงเหล็งฮู้ตั่วกอ เพียงเพราะลืมเขาไม่ได้ ข้าพเจ้าสวดวิงวอนให้พระโพธิสัตว์ช่วยข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าลืมเหล็งฮู้ตั่วกอ ข้าพเจ้ายังสวดวิงวอนให้พระโพธิสัตว์ช่วยเหลือตั่วกอ ขอให้เขากับยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะครองคู่อยู่ร่วมกันชั่วฟ้าดินสลาย ข้าพเจ้าพลันครุ่นคิด ข้าพเจ้าเหตุใดร้องขอต่อพระโพธิสัตว์นั่น ร้องขอต่อพระโพธิสัตว์นี่ พระโพธิสัตว์คงรำคาญแล้ว นับแต่นี้ ข้าพเจ้าเพียงสวดวิงวอนพระโพธิสัตว์ ขอให้เหล็งฮู้ตั่วกอสุขสำราญบานใจไปชั่วชีวิต เขาชมชอบมีชีวิตโดยอิสรเสรี หวังว่าภายหน้ายิ่มตั่วเสียวเจี้ยะอย่าได้ควบคุมเขาเกินไป"

นางครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้มชั่วขณะ ท่องสวดมนต์อยู่หลายคำ

ค่อยเงยหน้ามองจันทร์กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องกลับไปแล้ว ท่านก็กลับไปเถอะ"

พลางล้วงหมั่นโถวออกมาสองใบ ยัดไปในมือเหล็งฮู้ชง กล่าวว่า

"แอ้พั่วพั้ว วันนี้ท่านไฉนไม่มองดูเรา วันนี้ท่านไม่สบายหรือ?"

นางรอคอยชั่วขณะ เห็นเหล็งฮู้ชงไม่ต่อคำ จึงพึมพำว่า

"ท่านไม่ได้ยิน ข้าพเจ้าพานถามท่าน ช่างโง่งมจริงๆ"

พลางหันกายไปช้าๆ เหล็งฮู้ชงนั่งบนก้อนหิน มองดูเงาหลังของนางหายลับกับความมืด นึกทบทวนทุกถ้อยคำของนางเมื่อครู่ ถึงกับเคลิบเคลิ้มซึมเซา

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด เหล็งฮู้ชงกวาดมองไปในน้ำแวบหนึ่ง ถึงกับใจหายวาบ เห็นบนผิวน้ำปรากฏเงาร่างสองสายนั่งเคียงคู่กันบนก้อนหิน

เหล็งฮู้ชงเข้าใจว่าตาฝาดไป พอเพ่งตามอง เห็นเป็นเงาร่างสองสายชัดๆ พริบตานั้นถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ตลอดทั้งร่างแข็งทื่อ ไหนเลยกล้าเหลียวหน้ากลับไป

ดูจากเงาสะท้อนในน้ำ คนผู้นั้นอยู่ที่ด้านหลังห่างเพียงสองเชียะ พอลงมือก็สามารถปลิดชีวิตตนเอง คนผู้นี่เร้นกายถึงด้านหลัง โดยที่ตนเองไม่รู้สึกตัว ความสูงส่งของฝีมือ สุดที่จะคาดคิดคำนวณได้

เหล็งฮู้ชงตะลึงลานชั่วขณะ กวาดตาไปในน้ำอีกครา สายน้ำรี่ไหลเงาสะท้อนใต้แสงจันทร์สลัวรางเลือนเห็นไม่ชัดตา แต่เห็นเงาร่างสองสายล้วนมีลักษณะเดียวกัน สวมเสื้อผ้าสตรีหลวมกว้าง มวยผมบนศีรษะไม่ผิดแผกแตกต่างกลับคล้ายเป็นตัวจำแลงของตนเอง

เหล็งฮู้ชงแตกตื่นลนลานกว่าเดิม กระทั่งหัวใจยังแทบหยุดเต้น พริบตานั้นไม่ทราบมีกำลังขวัญจากที่ใด พลันหันขวับไปเผชิญหน้ากับ

“ปีศาจ” ตนนั้น

คราครั้งนี้เห็นถนัดชัดตาว่า อีกฝ่ายหนึ่งเป็นสตรีกลางคนนางหนึ่งที่แท้เป็นสตรีรับใช้หูหนวกบ้าใบในวัดฮุ้ยคงยี่นั้น แต่นางมาถึงด้านหลังตั้งแต่เมื่อใดกลับไม่รู้สึกตัว

เหล็งฮู้ชงคลายความหวาดหวั่น แต่ยังตื่นเต้นสงสัยไม่คลาย กล่าวว่า

“แอ้พั่วพั้ว ที่...ที่แท้เป็นท่าน”

ได้ยินสุ้มเสียงตนเองทั้งสั่นระริกทั้งแหบแห้ง เห็นแอ้พั่วพั้วเสียบปิ่นอันหนึ่งสวมเสื้อผ้าสีเทา กลับเป็นลักษณะเดียวกับตนเอง ยามนั้นระงับสติแล้วกล่าวว่า

“ท่านอย่าได้ตำหนิ ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะมีความทรงจำดียิ่ง จดจำเสื้อผ้าการแต่งกายของท่านได้ ปลอมแปลงโฉมให้กับเรา คล้ายเป็นพี่น้องฝาแฝดของท่านก็มิปาน”

เห็นแอ้พั่วพั้วสีหน้าซึมเซา ทั้งปราศจากความยินดี ทั้งปราศจากโทสะ ไม่ทราบในใจคิดอะไร รู้สึกคนผู้นี้ประหลาดพิกลยิ่ง ตนเองปลอมเป็นนาง ถูกนางพบเห็นไม่ควรอยู่นานไป ดังนั้นผุดลุกขึ้นประสานมือกล่าวว่า

“วิกาลดึกแล้ว ขออำลา”

พลางหันกายกลับเส้นทางเมื่อขามา เดินไปเจ็ดแปดก้าว เห็นเบื้องหน้ามีคนผู้หนึ่งขวางทางไว้ กลับเป็นแอ้พั่วพั้ว

ตังฮึงปุกป่ายตอนลงมือ มีท่าร่างรวดเร็วดุจสายฟ้า แต่ยังมีร่องรอยให้สืบสาวแอ้พั่วพั้วนี้กลับคลายผุดโผล่ขึ้นจากดิน ท่าร่างแม้ไม่รวดเร็วเท่าตังฮึงปุกป่าย แต่เคลื่อนไหวโดยไร้เสียง ไม่คล้ายเป็นคนมีชีวิต

เหล็งฮู้ชงตื่นตระหนกยิ่ง ทราบว่าคืนนี้พบพานยอดคน ตนเองไม่ปลอมเป็นผู้ใด พานปลอมเป็นนาง นางย่อมมีโทสะ ดังนั้น

ประสานมืออีกครา กล่าวว่า

"พั่วพั้ว อภัยที่ล่วงเกิน เราจะเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย จากนั้นไปขอขมาที่วัดฮุ้ยคงยี่"

แอ้พั่วพั้วยังคงมีสีหน้าซึมเซาไร้ความรู้สึก เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"ใช่แล้ว ท่านไม่ได้ยินเรากล่าวว่ากระไร"

ดังนั้นวาดมือทำท่าแก้มวยผมถอดเสื้อผ้า ประสานมือเป็นเชิงขอขมา แอ้พั่วพั้วยังคงยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว เหล็งอู้ชงจนปัญญาเกาศีรษะกล่าวว่า

"ท่านไม่เข้าใจ เราก็จนปัญญา"

พลางเบี่ยงตัวคิดอ้อมผ่านข้างกายนางไป แอ้พั่วพั้วขยับกายวูบก็ขวางหน้าเหล็งฮู้ชงไว้

เหล็งฮู้ชงลอบสดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวคำ "ล่วงเกิน" พลันลอยตัวพุ่งขวับไปทางซ้าย เท้าซ้ายเพิ่งแตะพื้น พั่วพั้วนั้นก็สกัดขวางหน้าไว้

เหล็งฮู้ชงพุ่งติดต่อกันหลายครา ยิ่งมายิ่งรวดเร็ว แอ้พั่วพั้วยังคงขวางอยู่เบื้องหน้า เหล็งฮู้ชงร้อนใจขึ้นมา กัมศีรษะหมายพุ่งผ่านข้างกายนางไป เพิ่งขยับตัว รู้สึกมีพลังฝ่ามือแหวกฝ่าอากาศ แอ้พั่วพั้วกราดฟาดฝ่ามือลงยังศีรษะ

เหล็งฮู้ชงพุ่งเฉียงๆ หลบเลี่ยง แต่ฝ่ามือนี้รวดเร็วยิ่ง เสียงฉาดเมื่อฟาดถูกหัวไหล่ แอ้พั่วพั้วก็ส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง ที่แท้ลมปราณดูดดาวภายในกายเหล็งฮู้ชงบังเกิดปฏิกิริยา กลับดึงดูดพลังฝ่ามือนี้ไป

แอ้พั่วพั้วพลันยื่นมือซ้ายออก งอนิ้วมือที่ทั้งซูบกรังทั้งแหลมคมทั้งสองนิ้วปักใส่ดวงตาเหล็งฮู้ชง สร้างความตื่นตระหนกแก่

ดวงตาเหล็งฮู้ชงยิ่งรีบกัมศีรษะหลบเลี่ยง

แอ้พั่วพั้วงอมือขวาตะกุยขึ้นมา ยังคงควักใส่ดวงตาของเขา ที่แท้นางมุ่งจู่โจมลูกตา ไม่ว่าลมปราณดูดดาวของเหล็งฮู้ชงร้ายกาจปานใด ขอเพียงนิ้วมือกระทบถูกต้องตะกุยตาบอดไป ลูกตาอ่อนนุ่มยิ่ง ไม่สามารถดึงดูดพลังฝีมือผู้อื่นได้

เหล็งฮู้ชงยกแขนปิดป้อง แอ้พั่วพั้ววกมือวูบ งอนิ้วดุจตาขอตะกุยใส่ตาซ้ายของเขา เหล็งฮู้ชงรีบใช้มือซ้ายปิดป้อง มือขวาของแอ้พั่วพั้วก็ตะกุยใส่ใบหูขวาของเขา

ฝีมือเหล่านี้รวดเร็วว่องไว ทุกกระบวนท่าล้วนประหลาดพิกลคล้ายหญิงชนบทที่ดุร้ายตบตีกับผู้คน แต่ทั้งรวดเร็วทั้งชั่วร้าย เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็รุกไล่เหล็งฮู้ชงถอยร่นเป็นพัลวัน

ซึ่งความจริง พลังฝีมือแอ้พั่วพั้วไม่สูงเยี่ยมเท่าใด มีปมเด่นที่เคลื่อนไหวโดยไร้เสียง ลอบจู่โจมอย่างว่องไว แต่เพลงหมัดมวยของเหล็งฮู้ชงยังต่ำทรามยิ่งกว่า หากมิใช่แอ้พั่วพั้วกริ่งเกรงต่อยอดวิชาดูดดาวของเขา ไม่กล้ากระทบถูกมือเท้าของเขาเหล็งฮู้ชงคงถูกทำร้ายหลายฝ่ามือแล้ว

หักล้างอีกหลายกระบวนท่า เหล็งฮู้ชงทราบว่าหากไม่ชักกระบี่คืนนี้ยากเอาตัวรอดได้ ดังนั้นล้วงมือไปในอกเสื้อคิดชักกระบี่สั้นออกมา มือขวาเพิ่งกระทบถูกด้ามกระบี่ พั่วพั้วก็ลงมือดุจสายฟ้าจู่โจมเจ็ดแปดกระบวนท่า เหล็งฮู้ชงปิดซ้ายป้องขวาไม่มีเวลาชักกระบี่ได้

เหล็งฮู้ชงตวาดก้อง ยกมือซ้ายปิดตาทั้งสอง มือขวาล้วงไปในอกเสื้ออีกครา ยินยอมถูกต่อยหมัดเตะเท้า ขอชักกระบี่สั้นออกมา พลันรู้สึกตึงวูบที่ศีรษะ ผมเผ้าถูกจิกดึง จากนั้นสองเท้าลอยขึ้นจากพื้นร่างหมุนวนอยู่กลางอากาศ

ที่แท้แอ้พั่วพั้วจิกผมเหล็งฮู้ชง จับเหล็งฮู้ชงหมุนควง ยิ่งควง

ยิ่งรวดเร็ว เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"นี่ ท่านทำอะไร?"

พลางตะปบมือวุ่นวาย คิดคว้าจับแขนนาง แต่แล้วรู้สึกชาวูบที่ใต้ซอกแขนซ้ายขวา ถูกนางจี้จุดไว้ จากนั้นจุดเส้นที่ทรวงอก ต้นคอกลางหลัง ชายโครงด้านหลังหลายแห่ง ล้วนถูกนางจี้ใส่ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

แอ้พั่วพั่วค่อยหยุดมือ ปล่อยเหล็งฮู้ชงร่วงฟาดกับพื้นอย่างหนักหน่วง เหล็งฮู้ชงแม้ทราบว่าตนเองขาดเหตุผล แต่เมื่อถูกนางจัดการเช่นนี้ ย่อมเดือดดาลเป็นการใหญ่ แผดด่าว่า

"นางโจรโสโครกไม่รู้จักดีชั่ว หากว่าเราพอลงมือชักกระบี่ก็ทิ่มแทงท่านเป็นรูหลายรูแล้ว"

แอ้พั่วพั่วจับจ้องมองเขาอย่างเย็นชา สีหน้ายังปราศจากความยินดียินร้าย เหล็งฮู้ชงคร่นคิดในใจ

'เมื่อสู้ไม่ได้ สมควรด่าให้สมใจ แต่ตอนนี้ถูกนางสยบไว้ หากนางทราบว่าเรากำลังด่าคนคงต้องลงไม้ลงมือต่อเรา'

ดังนั้นนึกได้วิธีหนึ่ง ด่าอย่างยิ้มแย้มว่า

"นางโจรโสโครก เทพยดาฟ้าดินทราบว่าท่านจิตใจชั่วร้าย จึงสาปท่านหูหนวกบ้าใบ้ หัวร่อไม่เป็น ร้องไห้ไม่ได้ คล้ายคนปัญญาอ่อนก็มิปาน"

เขายิ่งด่าอย่างเผ็ดร้อน สีหน้ายิ่งยิ้มระรื่น มิให้แอ้พั่วพั่วเฉลียวใจว่า ตนเองกำลังด่านาง เห็นนางไม่มีปฏิกิริยาใด ทราบว่าแผนนี้ได้ผล ด่าถึงตอนท้ายต้องหัวร่อฮาฮาจริงๆ

แอ้พั่วพั่วเดินเข้ามา จิกผมเผ้าของเขา ลากไปตามพื้น นางยิ่งเดินยิ่งรวดเร็ว เหล็งฮู้ชงร่างเสียดสีกับพื้น เจ็บแปลบปลาบยิ่ง ปากแผดด่าไม่หยุดยั้ง แต่คิดหัวร่อกลับหัวร่อไม่ออก

แอ้พั่วพั้วลากเหล็งฮู้ชงขึ้นเขา เหล็งฮู้ชงเบือนศีรษะสำรวจดูภูมิประเทศ เห็นนางลดเลี้ยวสู่ทิศตะวันตก กลับมุ่งสู่วัดฮุ่ยคงยี่

ยามนี้เหล็งฮู้ชงทราบแล้วว่า หลวงจีนปุกก่าย ฉั่งแป๊ะกวง สองหมีทะเลทราย ชิ้วซังนี้ทั้งหลายล้วนพลาดท่าเสียทีแก่สตรีนางนี้ ตนเองเคยขึ้นสู่วัดฮุ่ยคงยี่ พบเห็นแอ้พั่วพั้วนี้ กลับไม่เฉลียวใจ แม้แต่เจ้าอาวาสปึงเจ่ง ชงฮือเต้าเจี้ยง เอี่ยงเอี้ยง และพวกก็ไม่ระแวงสงสัย สตรีนางนี้นับว่าปกปิดได้อย่างแนบเนียนจริงๆ

ตลอดรายทาง เหล็งฮู้ชงถูกหินภูเขาขูดข่วนตามร่างกายรับบาดแผลเกลื่อนกล่นยังดีที่หน้าแหงนเงยขึ้น ไม่กระทบกระเทือนถึงองคาพยพบนใบหน้า

เมื่อบรรลุถึงวันฮุ่ยคงยี่ แอ้พั่วพั้วกลับฉุดลากเหล็งฮู้ชงไปยังวิหารเต่าศักดิ์สิทธิ์ทางซ้ายมือ เหล็งฮู้ชงถึงกับร้องโอย ฉุกคิดว่าผิดท่า นอกวิหารเต่าศักดิ์สิทธิ์เป็นสะพานแขวน เบื้องล่างเป็นหุบเหวลึกล้ำ แอ้พั่วพั้วคงจับตนเองแขวนที่สะพานแขวนวัดฮุ่ยคงยี่ปราศจากร่องรอยผู้คน ในสิบวันครึ่งเดือนยากจะมีคนย่างกรายมา หากว่านางจับตนเองแขวนอยู่ที่นี้ คงต้องอดตายทั้งเป็น

แอ้พั่วพั้วฉุดลากเหล็งฮู้ชงขึ้นสู่ชั้นสูงสุดของวิหารเต่าศักดิ์สิทธิ์ ทิ้งเหล็งฮู้ชงอยู่ในวิหาร ตัวเองลงจากวิหาร เมื่อกลับขึ้นมาใหม่ ในมือเพิ่มเส้นเชือกจัดแจงมัดมือเท้าเหล็งฮู้ชงไพล่หลัง จากนั้นล้วงสายรัดสีเหลืองจากอกเสื้อเส้นหนึ่ง คล้องลงบนลำคอของเขา

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความสงสัยอยากรู้ ต้องการทราบว่าบนสายรัดผ้าเขียนว่าอย่างไร แต่แล้วเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน นางกลับใช้ผ้าดำผูกตาของตนไว้ ไม่อาจเห็นได้ ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'เหล็งฮู้ชงเป็นคนเสเพลอันอื้อฉาว ชนชาวโลกล้วนทราบดี สายรัดผ้านี้ย่อมไม่ได้เขียนคำสรรเสริญเยินยอ ไม่ต้องชมดูแล้ว'

รู้สึกข้อมือข้อเท้าตึงวูบ ร่างลอยขึ้นกลางอากาศ กลับถูกจับแขวนอยู่บนขื่อ เหล็งฮู้ชงเดือดดาลเป็นการใหญ่ แผดด่าออกมาอีกคราด่าทอชั่วขณะเงี่ยหูฟังดู ไม่ได้ยินเสียงลมหายใจ ที่แท้แอ้พั่วพั้วลงจากวิหารไปแล้ว

ถูกจับแขวนอยู่สองชั่วยาม เหล็งฮู้ชงหิวจนท้องลั่นโครกครากแต่ก็ลอบโคจรพลัง คลายจุดได้ทีละน้อย ขณะปีติยินดี พลันรู้สึกร่างส่ายโคลงเคลงเสียงโครมเมื่อร่วงฟาดลงบนพื้นกระดานอย่างหนักหน่วงกลับเป็นแอ้พั่วพั้วผ่อนคลายเส้นเชือก นางกลับมาตั้งแต่เมื่อใด ตนเองกลับไม่รู้สึกตัว

แอ้พั่วพั้วดึงผ้าดำที่ผูกตาเหล็งฮู้ชงออก หยิบชามบนโต๊ะใบหนึ่งราดรดลงยังศีรษะเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงรู้สึกหนังศีรษะร้อนวูบ ที่แท้ชามใบนั้นกลับบรรจุน้ำร้อน เหล็งฮู้ชงต้องแผดด่าว่า

"นางโจรโสโครก ท่านทำอะไร?"

เห็นนางล้วงมีดโกนจากอกเสื้อเล่มหนึ่ง ได้ยินเสียงขวับขวับหนังศีรษะปวดแปลบเล็กน้อย แอ้พั่วพั้วกลับโกนผมให้กับตนเอง

เหล็งฮู้ชงทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล ไม่ทราบสตรีวิกลจริตนี้มีเจตนาใด ไม่นานให้หลังผมเผ้าทั่วศีรษะถูกโกนหมดสิ้น ต้องครุ่นคิดขึ้น *'วันนี้เหล็งฮู้ชงกลับกลายเป็นหลวงจีนแล้ว ไม่ถูกต้อง เราปลอมตัวเป็นสตรีอย่างนั้นต้องกลับกลายเป็นแม่ชี'*

จากนั้นฉุกคิดขึ้น

'เอี่ยงเอี้ยงความจริงกล่าวล้อเล่น ให้เราปลอมเป็นแม่ชี คิดไม่ถึง คำพูดกลายเป็นจริง เกรงว่าแย่แล้ว นางโจรโสโครกนี้คงทราบว่าเราเป็นใคร เห็นว่าบุรุษไม่ควรเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว ไม่เพียงโกนผมเรายังจะ...ยังจะตอนเป็นขันทีเช่นเดียวกับที่หลวงจีนปุกก่ายตอนฉั่งแป๊ะกวงสตรีนางนี้จงรักภักดีต่อสำนักเห็งซัว เมื่อเสียสติขึ้นมา ไม่ว่าเรื่องใดล้วน

กระทำได้'

เห็นสถานการณ์คับขัน รีบโคจรพลังทะลวงจุดที่ถูกปิดสกัด รู้สึกจุดเส้นที่ถูกปิดสกัดผ่อนคลายเล็กน้อย แต่แล้วชาวูบที่หัวไหล่กลางหลังและชายโครงด้านหลังถูกนางจี้ใส่อีกหลายดรรชนี เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจยาว กระทั่งคำ "นางโจรโสโครก" ก็ไม่คิดด่าแล้ว

แอ้พั่วพั้วปลดสายรัดผ้าที่คล้องคอเหล็งฮู้ชงออก วางลงที่ด้านข้าง เหล็งฮู้ชงค่อยเห็นว่า บนสายรัดผ้าเขียนคำ "คนตาบอดอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน นางโจรโสโครกไม่ชายไม่หญิง" ถึงกับครั่นครวญในใจอย่างหวนโหย

'ที่แท้สตรีนางนี้แสรังเป็นหูหนวกบ้าใบ้นางได้ยินคำพูดของผู้คนไม่เช่นนั้นปุกก่ายได้ซือด่าว่าเราเป็นคนตาบอดอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดินนางทราบได้อย่างไร หากมิใช่แอบฟังตอนที่ปุกก่ายได้ซือกล่าวกับบุตรี ก็แอบฟังตอนที่งี้นิ้มกล่าวกับเรา ไม่แน่ว่าล้วนแอบฟังทั้งสองครั้ง'

ดังนั้นร้องดังๆ ว่า

"ไม่ต้องเสแสร้งแกล้งดัดแล้ว ท่านไม่ได้หูหนวก"

แอ้พั่วพั้วไม่แยแสสนใจ ยื่นมือออกมา เสียงคว้ากเมื่อฉีกกระชากเสื้อผ้าสตรีบนร่างเหล็งฮู้ชงขาดเป็นสองส่วน เหล็งฮู้ชงร้องโพล่งด้วยความตระหนกว่า

"ท่าน หากทำร้ายแม้สักขุมขนหนึ่ง เราจะสับท่านให้แหลกเละ"

จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'นางโกนศีรษะทั่วศีรษะของเราลงมา ไหนเลยเพียงทำร้ายเราแม้สักขุมขนหนึ่ง?'

แอ้พั่วพั้วล้วงหินลับมีดก้อนเล็กๆ ออกมา จุ่มน้ำเล็กน้อย ฝนมีดโกนจนคมค่อยวางไว้ที่ด้านข้าง ล้วงขวดเคลือบออกมาสองใบ กลับเป็นกาวฟ้าหอมต่อเชื่อมและยาเม็ดดีหมีเมฆขาวของสำนักเห็งซัว

เหล็งฮู้ชงแผลเก่าทุเลา ไม่มีแผลใหม่อีก แอ้พั่วพั้วเตรียมการเช่นนี้แสดงว่าคิดเปิดแผลใหม่บนร่างเหล็งฮู้ชงอีกแห่งสองแห่งแล้ว

แอ้พั่วพั้วหิ้วร่างเหล็งฮู้ชงขึ้นวางบนโต๊ะ ยกมีดโกนขึ้นช้าๆ เปลวเทียนส่องต้องมีดโกนเป็นประกายแวววับ เหล็งฮู้ชงถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา ทันใด ห้วงสมองบังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น ไม่ขบคิดมากความ ร้องดังๆ ว่า

"ท่านเป็นภรรยาของหลวงจีนปุกก่าย"

แอ้พั่วพั้วสะท้านคราหนึ่ง ถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า

"เจ้า...ทราบ...ได้...อย่างไร?"

น้ำเสียงแห้งผากกล่าวทีละคำราวกับเด็กทารกเพิ่งหัดพูดก็มิปาน

เหล็งฮู้ชงขณะที่กล่าวคำพูดนี่ ในใจไม่ขบคิดใคร่ครวญ พอฟังต้องขบคิดอย่างเร่งร้อน

*'เราทราบได้อย่างไร ใช่แล้ว นางคล้องสายรัดผ้าบนลำคอปุกก่ายได้ซือ เขียนคำ **'คนทรยศขบถรัก มักมากกามคุณไม่สิ้นสุด'** คำวิจารณ์ **'ทรยศขบถรัก มักมากกามคุณ'** นี้ นอกจากปุกก่ายได้ซือแล้ว มีแต่ภรรยาของเขาจึงล่วงรู้'*

ดังนั้นร้องดังๆ ว่า

"เราย่อมทราบ ท่านยังคิดถึงคนทรยศขบถรัก มักมากกามคุณผู้นี้ ไม่เช่นนั้นเขาคิดผูกคอตาย ท่านไฉนตัดเชือกของเขา?"

พั่วพั้วนั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ให้มัน...ตายอย่าง...สะดวกดาย ไยมิใช่...กรุณามันเกินไป?"

"ใช่แล้ว ท่านปล่อยให้เขาร้อนรุ่มใจเป็นเวลาสิบกว่าปี จากนอกกำแพงใหญ่ ค้นหาถึงทิเบต จากท้องทะเลทรายค้นหาถึงชายแดนตะวันตก ค้นหาอารามต่างๆ จนทั่วตัวเองกลับเสพสุขอยู่ที่นี้"

"มันมี...ความผิดสาสม มันตบแต่ง...เป็นภรรยา เหตุ

ใด...ลวนลามสตรี?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้ใดว่าเขาลวนลาม ผู้อื่นมองดูบุตรีท่าน เขาก็มองดูผู้อื่น มีอันใดไม่ได้?"

"เมื่อตบแต่งภรรยา ห้ามไม่ให้...มองดูสตรีอีก"

"ท่านเป็นสตรีที่แต่งงานแล้ว ไฉนยังมองดูบุรุษ?"

"เหลวไหล เรามองดูบุรุษเมื่อใด?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านมิใช่มองดูเราหรอกหรือ? หรือว่าเรามิใช่บุรุษหลวงจีนปุกก่ายเพียงเหลือบมองสตรี ท่านกลับจิกผมลูกหนังหัวเรา บุรุษสตรีไม่อาจชิดใกล้ทั้งการให้และรับ ขอเพียงท่านกระทบถูกร่างกายเรา เท่ากับละเมิดกฎวินัยดีที่ท่านเพียงกระทบถูกหนังหัวเรา ไม่ได้กระทบถกใบหน้าเรา ไม่เช่นนั้นพระโพธิสัตว์ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

เขาคาดว่านางน้อยครั้งจะออกสู่โลกภายนอก คิดขู่ขวัญนางสักครา พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"ต่อให้เราคิดตัดศีรษะฟันมือเท้าเจ้า ก็ไม่ต้องกระทบถูกร่างของเจ้า"

"คิดตัดศีรษะก็เชิญตามสะดวก"

"ให้เราฆ่าเจ้า ไม่ง่ายดายปานนั้น ตอนนี้ทางสองสายให้เจ้าเลือกหนึ่งคือตบแต่งงี้นิ้มมาเป็นภรรยา อย่าให้นางตรอมใจตาย เจ้าหากวางก้ามไม่รับปาก เราจะตอนเจ้า ให้เจ้ากลายเป็นตัวประหลาดไม่ชายไม่หญิง"

สิบกว่าปีมานี้ นางแสร้งเป็นหนวกใบ้ ไม่ได้เอ่ยปากเป็นเวลานานปลายลิ้นไม่แคล่วคล่อง หลังจากกล่าววาจาชั่วขณะ คอยพูดจา

แคล่วคล่องขึ้น

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"งี้นิ้มซือม่วยเป็นสหายเรา นาง หากทราบว่าท่านบีบบังคับเราเช่นนี้ ต้องมีโทสะแน่นอน"

"เจ้า หากตบแต่งนางเป็นภรรยา นางบังเกิดความปีติยินดี ไม่ว่าโทสะใดก็เสื่อมคลาย"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"นางเป็นบรรพชิต สาบานว่าจะไม่แต่งงาน เมื่อบังเกิดจิตหวั่นไหวพระโพธิสัตว์จะตำหนิ"

"หากเจ้าเป็นหลวงจีน พระโพธิสัตว์ก็จะไม่ตำหนินางคนเดียว เราโกนผมเจ้าหรือว่าโกนโดยเปล่าประโยชน์?"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อกล่าวว่า

"ที่แท้ท่านโกนผมเรา เพื่อให้เราเป็นหลวงจีน จะได้ตบแต่งแม่ชีน้อยเป็นภรรยา ก่อนนี้สามีท่านทำเช่นนี้ ท่านจะให้เราเลียนเยี่ยงมัน"

"ถูกต้อง"

"ในโลกมีคนศีรษะล้านมากหลาย หลังจากโกนผม ไม่นับเป็นหลวงจีน"

"ง่ายดายยิ่ง เราจะใช้ธปจี้ศีรษะเจ้า ก็จะกลายเป็นหลวงจีนแล้ว"

กล่าวพลางคิดลงมือ เหล็งฮู้ชงรีบกล่าวว่า

"ช้าก่อน เป็นหลวงจีนขึ้นอยู่กับความยินยอมพร้อมใจของผู้อื่นไหนเลยขู่เข็ญบังคับได้?"

"เจ้าไม่เป็นหลวงจีน ก็ต้องเป็นขันที"

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงงี้นิ้มอ่อนโยนนุ่มนวล ทั้งมีรักต่อตนเอง แต่ตนเองมอบจิตมอบใจต่อเอี่ยงเอี้ยง แล้วไหนเลยทรยศต่อนางได้

พั่วพั้วนางนี้บีบบังคับโดยไร้เหตุผล ลูกผู้ชายยอมตายโดยไม่ยอมสยบ ดังนั้นกล่าวว่า

"พั่วพั้ว เราถามท่าน บุรุษผู้หนึ่งหากทรยศขบถรัก มักมากกามคุณนับเป็นคนดีหรือไม่?"

"นี่ยังต้องถาม คนเช่นนี้ยังต่ำช้ากว่าเดียรัจฉาน เสียทีที่ถือกำเนิดเป็นผู้คน"

"นั่นก็ใช่แล้ว งี้นิ้มซือม่วยรูปโฉมงดงาม ทั้งดีต่อเรา เราไม่ยอมตบแต่งนางเป็นภรรยา เนื่องเพราะเรามีพันธะหมั้นหมายกับสตรีอีกนางหนึ่ง หากว่าเราสลัดทอดทิ้งนาง ไยมิใช่ทรยศขบถรัก มักมากกามคุณแทนปุกก่ายไต้ซือแล้ว?"

พั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"โกวเนี้ยนั้นคือยิ่มตัวเสียวเจี้ยะแห่งนิกายอสูร คราก่อนสาวกนิกายอสูรล้อมเจ้าไว้ที่นี้ เป็นนางยื่นมือช่วยเหลือ ใช่หรือไม่?"

"ถูกต้อง ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะผู้นี้ ท่านเคยเห็นมากับตา"

"นั่นง่ายดายยิ่ง เราบอกให้ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะสลัดทอดทิ้งเจ้า ถือว่านางทรยศรานน้ำใจเจ้า มิใช่เจ้าทรยศขบถรักต่อนาง"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"นางรับรองไม่สลัดทอดทิ้งเรา นางยินยอมสละชีวิตเพื่อเรา เราก็ยินยอมสละชีวิตเพื่อนาง"

"เกรงว่าเมื่อถึงเวลาไม่อาจตามใจนาง ในตึกสำรองเห็งซัวมีบุรุษโสโครกอยู่มากหลาย เพียงเสาะหาคนผู้หนึ่งมาเป็นสามีนางก็ใช้ได้แล้ว"

เหล็งฮู้ชงกระชากเสียงว่า

"ท่านกล่าวเหลวไหล"

"เจ้าเข้าใจว่าเราทำไม่ได้หรือ?"

พลางเดินออกจากห้อง ได้ยินเสียงเปิดประตูห้องข้าง จากนั้นกลับเข้ามาภายในห้อง ในมือคร่ากุมสตรีนางหนึ่ง ซึ่งถูกมัดมือเท้าไว้ กลับเป็นเอี่ยงเอี้ยง

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ คิดไม่ถึงเอี่ยงเอี้ยงกลับตกอยู่ในเงื้อมมือพั่วพั้วนางนี้ เห็นบนร่างนางไม่มีริ้วรอยบาดแผล ค่อยคลายใจลง ร้องว่า

"เอี่ยงเอี้ยง ท่านก็มาแล้ว"

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำสนทนาของพวกท่าน เราล้วนได้ยิน ท่านบอกว่าจะไม่ทรยศขบถรักต่อเรา เรายินดียิ่ง"

พั่วพั้วนั้นตวาดว่า

"อยู่เบื้องหน้าเรา ห้ามไม่ให้กล่าววาจาไร้ยางอายเช่นนี้ โกวเนี้ยน้อยเจ้าต้องการหลวงจีนหรือขันที?"

เอี่ยงเอี้ยงหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

"คำพูดของท่านจึงระคายหูยิ่ง"

"เราครุ่นคิดดู หากให้เหล็งฮู้ชงทอดทิ้งเจ้า เปลี่ยนเป็นตบแต่งงี้นิ้มมันคงไม่ยินยอม"

เหล็งฮู้ชงร้องชมเชยว่า

"นับแต่ท่านเอ่ยปากกล่าววาจา คำพูดนี้มีเหตุผลที่สุด"

พั่วพั้วนั้นกล่าวต่อ

"เราผู้เฒ่ายอมอ่อนข้อก้าวหนึ่ง ให้เด็กน้อยเหล็งฮู้ชงตบแต่งพวกเจ้าทั้งสองคนแต่หลังจากแต่งงาน ห้ามไม่ให้รังแกบุตรีเรา พวกเจ้าล้วนเป็นหลวงเจ้าอายุมากกว่าหลายปี ให้งี้นิ้มเรียกเจ้าเป็นเจ้เจ๊"

เหล็งฮู้ชงกล่าวคำ "เรา..." เพียงกล่าวคำเดียวรู้สึกชาวูบที่จุดใบ้ถูกนางจี้สกัดจุดไว้ จากนั้นพั่วพั้วนั้นจี้สกัดจุดใบ้ของเอี่ยงเอี้ยง กล่าวว่า

"เรื่องที่เราผู้เฒ่าตกลงใจ ห้ามไม่ให้พวกเจ้าพิรี้พิไร หลวงจีนน้อยเจ้าได้ตบแต่งภรรยางดงามปานบุปผาสองนาง ยังมีคำพูดใดจักกล่าวเฮอะหลวงจีนปุกก่ายใช้การไม่ได้ ปล่อยให้บุตรีหลงรักข้างเดียว เราพอลงมือก็ประสบความสำเร็จ"

พลางพลิ้วกายออกจากห้อง เหล็งฮู้ซงกับเอี่ยงเอี้ยงสบตาฝืนยิ้มแก่กันทั้งสองมิเพียงพูดไม่ได้ กระทั่งยกมือทำท่าก็ไม่ได้

เหล็งฮู้ซงจับจ้องมองนาง ยามนั้นอาทิตย์อุทัยเพิ่งไขแสง แสงอาทิตย์สาดลอดเข้าทางหน้าต่าง เปลวเทียนบนโต๊ะยังไม่ดับ ควันเบาบางโชยพัดผ่านใบหน้างดงามประดุจหยกของเอี่ยงเอี้ยง ยิ่งเพิ่มความผุดผาดกว่าเดิม

เห็นนางลดสายตามองมีดโกนบนพื้น จากนั้นกลิ้งกลอกไปยังขวดยาและผ้าพันแผลบนม้านั่ง สีหน้าปรากฏแววเย้ยเยาะ แสดงว่าหัวร่อเยาะเขาว่าหวาดเสียว แต่แล้วเบือนสายตาไป ใบหน้าแดงระเรื่อขึ้นวูบ ทราบว่าเรื่องนี้มิเพียงพูดไม่ได้ กระทั่งคิดยังคิดไม่ได้

เหล็งฮู้ซงเห็นนางบังเกิดความเอียงอาย อดวาบหวิวใจมิได้ครุ่นคิดขึ้น

'ตอนนี้หากว่าเราเป็นอิสระ คงต้องเข้าไปกอดนางสักครั้ง จูบนางสักครา'

เห็นเอี่ยงเอี้ยงมองดตนเองอีก ครั้งนี้นางไม่เอียงอาย แสดงว่าไม่ได้นึกถึงเรื่องตอนเป็นขันที เห็นนางชำเลืองมองขึ้นมา มุมปากประดับด้วยรอยยิ้มแสดงว่าหัวร่อศีรษะล้านเลี่ยนของตน

เหล็งฮู้ซงหัวร่อฮาฮา แต่ไม่ได้หัวร่อออกเสียง เห็นเอี่ยงเอี้ยงยิ้มอย่างเบิกบานกว่าเดิม จากนั้นกลอกตาหลายครา กะพริบตาซ้ายครั้งหนึ่ง ค่อยกะพริบอีกครั้ง

เหล็งฮู้ซงไม่เข้าใจเจตนาของนาง เห็นนางกะพริบตาซ้ายอีก

สองครั้ง ต้องครุ่นคิดขึ้น

'นางกะพริบติดต่อกันสองครั้ง หมายความว่าอย่างไร ใช่แล้วให้เราตบแต่งภรรยาสองคน'

ดังนั้นกะพริบตาซ้ายครั้งหนึ่ง สลายรอยยิ้ม ปั้นสีหน้าเคร่งขรึม เป็นความหมายว่า "เพียงตบแต่งท่านคนเดียว ไม่ขอมีใจเป็นอื่น"

เอี่ยงเอี้ยงส่ายหน้าเล็กน้อย กะพริบตาซ้ายอีกสองครั้ง คล้ายเป็นความหมายว่า "ตบแต่งสองคนก็สองคนเถอะ"

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะอีกครั้ง กะพริบตาซ้ายคราหนึ่ง เขาคิดสั่นศีรษะแรงกว่านี้เพื่อเป็นการยืนยัน แต่ถูกจี้สกัดจุดหลายแห่ง ยากที่จะใช้กำลังได้ สีหน้าท่าทีกลับจริงจังยิ่ง

เอี่ยงเอี้ยงกวาดตาไปยังมีดโกน ส่ายหน้าช้าๆ อีกครา เหล็งฮู้ชงจับจ้องมองนาง เอี่ยงเอี้ยงเบือนสายตาช้าๆ สบสายตากับเขา

ทั้งสองห่างกันวาเศษ สายตาทั้งสี่ข้างประสานสบ มีกระแสจิตสัมพันธ์กันไม่จำเป็นต้องกล่าวว่ากระไรอีกไม่ว่าตบแต่งงี้นิ้มหรือไม่ก็ตาม เป็นหลวงจีนหรือขันทีก็ตาม ทั้งสองจะเป็นก็ดี จะตายก็ดี เมื่อหัวใจสองดวงหลอมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว ก็พึงพอใจแล้ว ชั่วพริบตานี้จะคงอยู่ชั่วฟ้าดินสลาย ต่อให้ฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย ชั่วพริบตานี้ก็จะไม่สูญสลายไป

ทั้งสองสบสายตากันนิ่งนาน ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด พลันได้ยินเสียงขึ้นบันได มีคนขึ้นสู่วิหาร คนทั้งสองค่อยตื่นจากภวังค์เคลิบเคลิ้ม ได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"**แอ้พั่วพั้ว** *(แม่เฒ่าใบ้)* ท่านพาข้าพเจ้ามาทำอะไร?"

กลับเป็นเสียงของงี้นิ้ม ได้ยินนางเดินเข้าห้องข้าง ทรุดกายนั่งลง พั่วพั้วนั้นแสดงว่าร่วมทางกับนาง ชั่วครู่ให้หลัง พั่วพั้วนั่นค่อยกล่าวช้าๆ

ว่า

"เจ้าอย่าเรียกเราเป็นแอ้พั่วพั้ว เราไม่ได้เป็นใบ้"

งี้นิ้มกรีดร้องด้วยความตระหนก กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่าน...ท่านไม่...ไม่เป็นใบ้ ท่านหายดีแล้ว?"

"เราไม่เคยเป็นใบ้มาก่อน"

"อย่างนั้น...อย่างนั้นก่อนหน้าท่านก็ไม่หูหนวกได้ยิน...ได้ยินคำพูดของข้าพเจ้า"

"เด็กเอย เจ้ากลัวอันใด เราได้ยินคำพูดของเจ้า มิใช่ประเสริฐยิ่งหรอกหรือ?"

น้ำเสียงนุ่มนวลสนิทสนม แสดงออกซึ่งความรักของบุพการี แต่งี้นิ้มยังแตกตื่นลนลานยิ่ง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าจะไปแล้ว"

"เจ้านั่งสักครู่ เรามีเรื่องสำคัญคิดบอกต่อเจ้า"

"ไม่ ข้าพเจ้าไม่ฟัง ท่านหลอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าท่านไม่ได้ยินจึง...จึง บอกต่อท่าน"

กล่าวถึงตอนท้าย ร้อนรุ่มจนร่ำไห้ออกมา พั่วพั้วนั้นตบไหล่นางเบาๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เด็กเอย เราไม่ได้หลอกลวงเจ้า เรากลัวเจ้าจะอัดอั้นจนล้มป่วย ดังนั้นให้เจ้าระบายออกมา เรามายังเห็งซัว ก็ปลอมเป็นคนหนวกใบ้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ล่วงรู้"

งี้นิ้มสะอึกสะอื้นเบาๆ พั่วพั้วนั้นกล่าวเสียงนุ่มนวลอีกว่า

"เรามีข่าวดีคิดบอกต่อเจ้า เจ้าฟังแล้วต้องยินดีแน่นอน"

"เป็นเรื่องของบิดาเราหรือ?"

"เรื่องของบิดาเจ้า เราจึงไม่ยุ่งเกี่ยว เป็นเรื่องของเหล็งฮู้ตั่วกอเจ้า"

งี้นิ้มกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

"ท่านอย่าได้...อย่าได้เอ่ยถึงเขา ข้าพเจ้าจะเอ่ยถึงเขาต่อท่านอีก ข้าพเจ้าจะกลับไปสวดมนต์แล้ว"

"ไม่ เจ้าฟังให้จบ เหล็งฮู้ตั่วกอเจ้าบอกต่อเราว่า มันความจริงรักเจ้า ยังรักมากกว่ายิ่มตั่วเสียวเจี้ยะแห่งนิกายอสูรสิบเท่า"

งี้นิ้มทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านไม่ต้องปลอบข้าพเจ้า ตอนแรกที่ข้าพเจ้ารู้จักกับเขา เหล็งฮู้ตั่วกอ เพียงรักเซี่ยวซือม่วยของเขา ต่อมาเซี่ยวซือม่วยของเขาดูแคลนเขาแต่งงานกับคนอื่นเขาก็รักยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ รักอย่างหมดหัวใจ"

"ซึ่งความจริงเขาแอบรักเจ้า เพียงแต่เจ้าเป็นบรรพชิต มันเป็นเจ้าสำนักเห็งซัวไม่อาจแสดงความรู้สึกนี้ออกมา ตอนนี้มันตกลงใจตบแต่งเจ้า ดังนั้นปลงผมบวชเป็นหลวงจีน"

งี้นิ้มอุทานอีกครากล่าวว่า

"ไม่ ทำไม่ได้ ท่านอย่าให้เขาเป็นหลวงจีน"

"ไม่ทันการณ์แล้ว ตอนนี้มันกลับกลายเป็นหลวงจีน หากว่ามันไม่สามารถตบแต่งเจ้า ก็จะเป็นขันที"

"เป็นขันที ซื้อแป๋เราเคยบอกว่า นี่เป็นคำหยาบคาย บรรพชิตเราไม่ควรกล่าวจากปาก"

"ขันทีไม่ใช่คำหยาบคาย แต่เป็นคนปรนนิบัติฮ่องเต้และฮองเฮา"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอมีจิตใจทระนง ไม่ยอมถูกควบคุมบังคับ ไหนเลยยอมปรนนิบัติฮ่องเต้ฮองเฮา เขาย่อมไม่เป็นขันที"

"เป็นขันทีมิใช่ต้องปรนนิบัติฮ่องเต้ฮองเฮาจริงๆ เพียงแต่เป็นการสมมติ ผู้ที่เป็นขันทีไม่สามารถกำเนิดบุตรธิดาได้"

"ข้าพเจ้าไม่เชื่อ วันหน้าเหล็งฮู้ตั่วกอกับยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ

แต่งงานกัน ย่อมต้องกำเนิดลูกน้อยออกมาหลายคน พวกเขาน่าดูเพียงนี้ บุตรธิดาที่กำเนิดออกมาคงน่ารักน่าชังยิ่ง"

พั่วพั้วนั้นมีโทสะขึ้นมา ร้องดังๆ ว่า

"เราบอกว่ามันไม่สามารถกำเนิดบุตรธิดา ก็ไม่สามารถกำเนิด อย่าว่าแต่กำเนิดบุตรธิดา กระทั่งภรรยาก็ไม่ตบแต่ง มันสาบานว่าต้องตบแต่งเจ้าเป็นภรรยาให้จงได้"

"ข้าพเจ้าทราบว่าในใจเขามีแต่ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะคนเดียว"

"มันจะตบแต่งทั้งยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ และตบแต่งเจ้า ตบแต่งภรรยาทั้งสิ้นสองคน"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ไม่หรอก คนผู้หนึ่งเมื่อรักผู้ใด จะคิดถึงแต่คนผู้นั้น คิดถึงอยู่ทกเช้าค่ำ ยามกินยามนอนก็คิดถึง ไหนเลยคิดถึงบุคคลที่สองได้ สมมติเช่นบิดาเรา นับแต่มารดาเราหลบหนีไป เขาก็เสาะหานางถึงสุดขอบฟ้า เหตุใดไม่ตบแต่งสตรีอีกคนหนึ่ง?"

พั่วพั้วนั้นเงียบงันชั่วขณะ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"มัน...ก่อนนี้มันกระทำผิด ภายหลังคงสำนึกเสียใจ"

"พั่วพั้ว ข้าพเจ้าไปแล้ว หากท่านบอกต่อผู้อื่นว่าเหล็งฮู้ตั่วกอ ...จะตบแต่งข้าพเจ้าอันใด ข้าพเจ้าก็ไม่อาจมีชีวิตต่อไปแล้ว"

"นั่นเป็นเพราะเหตุใดมันบอกว่าจะตบแต่งเจ้าเป็นภรรยาให้จงได้ เจ้าไม่ยินดีหรือ?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้ามักคิดถึงเขา สวดวิงวอนต่อพระโพธิสัตว์ ขอให้เขาสุขสราญบานใจ หมดเคราะห์หมดโศก สามารถแต่งงานกับยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ ข้าพเจ้าเพียงภาวนาให้เขายินดี ไม่เคยมุ่งหวังให้เขาตบแต่งข้าพเจ้า"

"หากมันไม่ตบแต่งเจ้า ก็ไม่มีความสุข สูญเสียความกระตือรือร้นต่อชีวิต"

"เขาเป็นวีรบุรุษผู้กล้า ข้าพเจ้าเป็นแม่ชีน้อยที่ไม่เข้าใจทุกเรื่องราว เขาเคยบอกว่าพอพบพานข้าพเจ้าต้องเคราะห์ร้าย ไหนเลยตบแต่งข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสู่สถาบันสงฆ์ สมควรมีจิตใจสงบดุจน้ำก้นบ่อ ไม่อาจนึกถึงเรื่องเช่นนี้ พั่วพั้วท่านอย่าได้เอ่ยถึงอีก ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าก็จะไม่ขอพบท่านอีก"

พั่วพั้วนั้นร้อนใจขึ้นมา กล่าวว่า

"เอียเท้าเจ้าประหลาดแท้ เหล็งฮู้ชงบวชเป็นหลวงจีนเพราะเจ้าแล้ว หากว่าพระโพธิสัตว์จะตำหนิ เพียงตำหนิมันเท่านั้น"

"เขาก็คิดอ่านเช่นเดียวกับบิดาหรือ คาดว่าคงไม่ มารดาเรานิสัยอ่อนโยน งดงามชาญฉลาด บิดาบวชเป็นหลวงจีนเพราะนางย่อมสมควรอย่ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่อาจทัดเทียมมารดาแม้แต่น้อย"

"เจ้าทราบได้อย่างไร?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ทุกครั้งที่บิดาพบหน้าข้าพเจ้า ล้วนกล่าวขวัญถึงมารดา บอกว่านางสุภาพอ่อนโยน ไม่เคยดุด่าคน กระทั่งมดสักตัวก็ไม่เคยฆ่า นับเป็นสตรีที่ดีที่สุดในโลก"

"มัน...มันกล่าวเช่นนี้จริงๆ ? เกรงว่า...เกรงว่ามิใช่"

ขณะกล่าว สุ้มเสียงสั่นสะท้าน แสดงว่าพลุ่งพล่านใจยิ่ง งี้นิ้มกล่าวว่า

"ย่อมเป็นความจริง ข้าพเจ้าเป็นบุตรีของเขา บิดาไหนเลยหลอกลวงข้าพเจ้า"

พริบตานั้นในวิหารเต่าศักดิ์สิทธิ์เงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง พั่วพั้วนั้นคล้ายจมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิด งี้นิ้มกล่าวว่า

"พั่วพั้ว ข้าพเจ้าไปแล้ว นับแต่นี้ข้าพเจ้าไม่ขอพบเหล็งฮู้ตั่วกออีกเพียงแต่สวดวิงวอนให้พระโพธิสัตว์คุ้มครองเขา"

ได้ยินเสียงลงบันได นางลงจากชั้นบนไป ผ่านไปเนิ่นนาน พั่วพั้วนั้นพึมพำว่า

"เขาบอกว่าเราเป็นสตรีที่ดีที่สุดในโลก เขาเสาะหาเราถึงสุดขอบฟ้า เช่นนี้เป็นว่าเขาไม่ใช่คนทรยศขบถรัก มักมากกามคุณแล้ว"

พลันส่งเสียงดังกว่าเดิม ร้องเรียกว่า

"งี้นิ้ม เจ้าไปที่ใด?"

แต่งี้นิ้มจากไปไกลแล้ว พั่วพั้วนั้นรีบรุดลงจากวิหาร นางติดตามไปอย่างเร่งร้อน เสียงฝีเท้ายังแผ่วเบาแทบไม่ได้ยิน

บทที่ ๓๘
กับมืดในชุดอับ

เหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน ยามกะทันหันบังเกิดความรู้สึกสับสน แสงอาทิตย์สาดลอดหน้าต่างเข้ามา มืดโกนเป็นประกายแววับ เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'คิดไม่ถึงเภทภัยครั้งนี้กลับผ่านไปเช่นนี้'

พลันได้ยินสุ้มเสียงผู้คนดังแว่วมาแต่ไกล เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"มีคนมาแล้ว"

คำพูดพอกล่าว ค่อยทราบว่าจุดใบ้ของตนเองคลายออก การจี้จุดใบ้เพียงจี้แผ่วเบา เขามีกำลังภายในลึกล้ำกว่าเอี่ยงเอี้ยง ย่อมคลายออกก่อน

เอี่ยงเอี้ยงผงกศีรษะรับ เหล็งฮู้ชงคิดเหยียดแขนขา พบว่าไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ได้ยินผู้คนเจ็ดแปดคนสนทนาด้วยเสียงอันดังเข้าสู่วัดฮุ่ยคงยี่ ขึ้นบันไดมายังวิหารเต่าศักดิ์สิทธิ์

ได้ยินคนผู้หนึ่งส่งเสียงแหบห้าวว่า

"ในวัดฮุ่ยคงยี่ไม่มีผู้คนแม้แต่เงา ยังค้นอันใด?"

กลับเป็นเสียงของหลวงจีนไว้ผมชิ้วซังนี้ จากนั้นเป็นเสียงหลวงจีนไซป้อกล่าวว่า

"เบื้องบนมีคำสั่ง ยังคงปฏิบัติตาม"

เหล็งฮู้ชงเร่งโคจรพลังทะลวงจุด แต่กำลังภายในของเขาได้

รับจากผู้อื่นมาตรว่ามีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ แต่ไม่อาจใช้ออกตามใจปรารถนา ยิ่งร้อนรุ่มยิ่งยากจะคลายจุดได้

ได้ยินขอทานโฉดอสรพิษกล่าวว่า

"งักซิงแซบอกว่าหลังจากทำงานสำเร็จ จะถ่ายทอดเพลงกระบี่พิชิตมารแก่พวกเรา เกรงว่าคำพูดนี้เชื่อไม่ได้ การปฏิบัติการที่เห็งซัวนี้แม้สำเร็จลุล่วงแต่ผู้มีความดีความชอบมีจำนวนมาก พวกเราไม่ได้ออกกำลังอันใด มันอาศัยอะไรถ่ายทอดแก่พวกเรา?"

ขณะกล่าว ผู้คนหลายคนขึ้นถึงชั้นบน ผลักประตูห้องออก พลันเห็นเหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงถูกมัดมือเท้า จับแขวนอยู่บนขื่อ ต้องส่งเสียงอุทานออกมา

ลื่นจับไม่ติดอิ้วซิ่งกล่าวว่า

"ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะไฉนอยู่ที่นี้ ยังมีหลวงจีนรูปหนึ่ง"

เตียฮูหยินกล่าวว่า

"ผู้ใดกล้าเสียมารยาทต่อยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะปานนี้?"

พลางเดินถึงข้างกายเอี่ยงเอี้ยง คิดแก้มัดให้กับนาง อิ้วซิ่งร้องทัดทานว่า

"ช้าก่อน เรื่องนี้ประหลาดพิกลอยู่บ้าง"

นักพรตเง็กเล้งพลันร้องว่า

"นี่ไม่ใช่หลวงจีน เป็น...เป็นเจ้าสำนักเหล็งฮู้..."

ทุกผู้คนเหลียวหน้าไปยังเหล็งฮู้ชง ล้วนจดจำออก ผู้คนทั้งแปดนี้ล้วนเคารพยำเกรงเอี่ยงเอี้ยง และกริ่งเกรงต่อเหล็งฮู้ชง ดังนั้นหันไปมองหน้ากัน ยามกะทันหันไม่ทราบทำอย่างไรดี

ขอทานโฉดอสรพิษและชิ้วซ้งนี้พลันกล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"นี้เป็นความดีความชอบประการหนึ่ง"

นักพรตเง็กเล้งกล่าวว่า

"ถูกต้อง พวกมันจับตัวแม่ชีน้อยเหล่านั้นไป นับเป็นอย่างไรได้ หากคร่ากุมเจ้าสำนักเห็งซัว จึงเป็นความดีความชอบใหญ่หลวง เมื่อเป็นเช่นนี้งักชิงแซต้องถ่ายทอดเพลงกระบี่พิชิตมารแก่พวกเราแน่นอน"

เตียฮูหยินถามว่า

"อย่างนั้นจะทำอย่างไร?"

คนทั้งแปดบังเกิดความคิดราวกับนัดแนะกันไว้ว่า

"หากปลดปล่อยยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะอย่าว่าแต่คร่ากุมเหลิงฮู้ชงไม่ได้ พวกเราทั้งหลายก็ไม่อาจรักษาชีวิตไว้ได้"

แต่ภายใต้บารมีของเอี่ยงเอี้ยง หากไม่ปลดปล่อยนาง ก็ไม่กล้าเด็ดขาด

อิ้วซิ่งหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"คำพังเพยว่าไว้ ใจแคบมิใช่วิญญชน ขวัญอ่อนมิใช่ชายชาตรี ไม่เป็นวิญญชน ยังพอทำเนา หากไม่เป็นชายชาตรี ออกจะน่าเสียดายไป"

นักพรตเง็กเล้งกล่าวว่า

"ท่านบอกว่าจะฉวยโอกาสลงมือฆ่าคนปิดปาก?"

อิ้วซิ่งกล่าวว่า

"เราไม่ได้บอก เป็นท่านบอกเอง"

เตียฮูหยินกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"เสี่ยโกว *(อาหญิงศักดิ์สิทธิ์)* มีบุญคุณต่อพวกเรา ผู้ใดไม่คารวะต่อนาง เราไม่รับปากเป็นบุคคลแรก"

ชิ้วซังนี้กล่าวว่า

"จนบัดนี้ท่านค่อยปลดปล่อยนาง นางจะรับน้ำใจของพวกเราหรือ นางไหนเลยยอมปล่อยให้พวกเราคร่ากุมเหลิงฮู้ชง?"

"พวกเราจะอย่างไรเคยเข้าสำนักเห็งซัว ทรยศต่อสำนัก

อาจารย์ถือว่าไร้คุณธรรม”

พลางชักดาบสั้นจากอกเสื้อ ตัดเชือกที่มัดมือเท้าเอี่ยงเอี้ยงขาดสะบั้น

ทุกผู้คนใจหายวาบ โถมปราดถึงข้างประตู คิดชิงลงจากชั้นบน แต่เห็นเอี่ยงเอี้ยงร่วงฟาดกับพื้น กลับลุกไม่ขึ้น ค่อยทราบว่านางถูกจี้สกัดจุดไว้ จึงย้อนกลับมาใหม่

ชิ้วซังนี้ร้องว่า

“ยิ่มตัวเสียวเจี้ยะหากคลายจุดได้ พวกเรายังมีชีวิตอีกหรือ?”

พลางชักดาบพระโถมใส่เตียฮูหยิน ดาบพระสู้ดาบสั้น ต่อสู้กันอย่างดุเดือด

ชิ้วซังนี้รูปร่างสูงใหญ่ ดาบพระหนักอึ้งยิ่ง แต่เตียฮูหยินต่อสู้ในระยะประชิดติดพัน หลวงจีนไว้ผมรูปนี้ไม่อาจชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบได้ อิ้วซิ่งเดินเข้ามากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“อย่าได้ลงมือ มีคำพูดค่อยๆ ว่ากล่าวกัน”

ชิ้วซังนี้ตวาดขับไล่มัน อิ้วซิ่งรับคำหันกายไป แต่แล้วสลัดมือวูบ เตียฮูหยินส่งเสียงแผดร้องคำหนึ่งพัดจีบก้านเหล็กของอิ้วซิ่งแทงใส่คอหอยของนาง พอถอนออกมาคอหอยเตียฮูหยินก็ปรากฏโลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ

คราครั้งนี้เหนือความคาดหมายทุกผู้คน ชิ้วซังนี้ถอยปราดไปด้วยความตระหนก แผดด่าว่า

“มารดาเจ้าเถอะ ที่แท้เจ้าลูกเต่าช่วยเรา”

อิ้วซิ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ไม่ช่วยท่านจะช่วยผู้ใด?”

พลางหันกายไปยังเอี่ยงเอี้ยง กล่าวว่า

“ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ ท่านเป็นบุตรีของยิ่มก่าจู้ ทุกผู้คนเห็นแก่

หน้าบิดาท่าน ล้วนอ่อนข้อแก่ท่านสามส่วน ทั้งหมดที่เคารพยำเกรงท่าน เพราะสืบเนื่องจากท่านมียาขจัดของยาเม็ดสามซากกร่อนสมอง ขอเพียงค้นยาขจัดออกมา เสี่ยโกวท่านก็ปราศจากคุณค่าความหมายแล้ว"

ผู้คนที่เหลือทั้งหกกล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"ถูกต้อง หยิบฉวยยาขจัดของนาง จากนั้นฆ่าปิดปากนาง"

เหล็งฮู้ชงรีบโคจรพลังทะลวงใส่จุดที่ถูกปิดสกัด แต่ไม่มีปฏิกิริยาใดยามร้อนรุ่มใจ ต้องกวาดตาไปยังเอี่ยงเอี้ยง เห็นนางเพ่งตาคู่งามจ้องมองมาสีหน้าปราศจากแววหวั่นวิตก ต้องคลายใจลง ครุ่นคิดขึ้น

'จะอย่างไรต้องตาย เราสองตกตายพร้อมกันก็ประเสริฐ'

ชิ้วซังนี้ร้องชักชวนอิ้วซิ่งว่า

"ท่านลงมือ"

อิ้วซิ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ชิ้วเฮียกล้าหาญองอาจตลอดมา ขอเชิญท่านลงมือ"

ขอทานโหดอสรพิษตัดบทว่า

"ทั้งหมดชักอาวุธออกมา ลงมือใส่ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะโดยพร้อมเพรียง"

คนเหล่านี้แม่ดุร้ายอำมหิต ตกลงใจฆ่าเอี่ยงเอี้ยง ยังไม่กล้ากล่าวลบหลู่นาง

นักพรตเง็กเล้งชักระบี่ออกมาก่อน ที่หลงเหลือก็ล้วงอาวุธออกมาล้อมอยู่รอบกายเอี่ยงเอี้ยง

เอี่ยงเอี้ยงเห็นวาระสุดท้ายใกล้เข้ามา ยังมองดูเหล็งฮู้ชงโดยไม่กะพริบนึกถึงวันคืนอันหวานชื่นที่อยู่ร่วมกับเขา มุมปากปรากฏรอยยิ้มอันนุ่มนวลขึ้น

ขอทานโหดอสรพิษร้องว่า

"เราจะนับหนึ่งถึงสาม ทั้งหมดลงมือโดยพร้อมเพรียง...หนึ่งสองสาม"

คำ "สาม" เปล่งจากปาก อาวุธเจ็ดเล่มจู่โจมใส่เอี่ยงเอี้ยงโดยพร้อมเพรียง มิคาดขณะห่างจากข้างกายของนางครึ่งเชียะ พากันหยุดอาวุธราวกับนัดแนะกันไว้

ชิ้วซังนี้แผดด่าว่า

"ปีศาจขวัญอ่อน ไฉนไม่กล้าเข่นฆ่าเข้าไป ต่อให้ผู้อื่นฆ่านางตนเองก็ไม่พ้นความผิด"

หลวงจีนไซป้อกล่าวว่า

"ท่านขวัญกล้ายิ่ง ดาบพระของท่านไม่ได้ฟันลง"

คนทั้งเจ็ดล้วนมุ่งหวังให้ผู้อื่นฆ่าเอี่ยงเอี้ยงก่อน โดยที่อาวุธตนเองไม่แปดเปื้อนคราบโลหิต ชิ้วซังนี้กล่าวว่า

"พวกเราลงมือใหม่ ครั้งนี้ผู้ใดหยุดอาวุธไว้อีก ผู้นั้นต่ำช้าเลวทรามกว่าสุกร สุนัข เราเป็นคนนับเอง หนึ่ง...สอง..."

คำ "สาม" ไม่ทันเปล่งจากปาก เหล็งฮู้ชงก็ร้องว่า

"เพลงกระบี่พิชิตมาร"

ผู้คนทั้งเจ็ดพอฟัง พากันเหลียวขวับมา งักปุกคุ้งใช้เพลงกระบี่พิชิตมารแทงจ้อแนเซี้ยงตาบอดบนแท่นสักการะฟ้า เรื่องราวสะท้านทั่วยุทธจักร ทั้งเจ็ดล้วนนิยมเลื่อมใส คิดถึงแต่คัมภีร์กระบี่พิชิตมารอยู่ทุกลมหายใจ

เหล็งฮู้ชงท่องว่า

"เพลงกระบี่พิชิตมาร สุดยอดของกระบี่ ฝึกพลังกระบี่ก่อนค่อยฝึกสำนึกกระบี่ ปรับพลังสร้างสำนึก เพลงกระบี่แตกฉานเอง"

เขาท่องคำหนึ่งคนทั้งเจ็ดก็สืบเท้าเข้ามาก้าวหนึ่ง เมื่อท่องห้าหกคำ คนทั้งเจ็ดล้วนผละจากเอี่ยงเอี้ยง มาถึงข้างกายของเขา ชิ้วซัง

นี้กล่าวว่า

"ท่องต่อไป"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"หลักการฝึกลมปราณ อยู่ที่ตั้งจิตมั่น ผนึกสติสมาธิ ในสำนึกไร้ธุลี..."

ท่องถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย หลวงจีนไซป้อเร่งรัดว่า

"ท่องต่อไป ท่องต่อไป"

ซึ่งความจริง เหล็งฮู้ชงไม่เคยเห็นคัมภีร์กระบี่พิชิตมารมาก่อน ที่ท่องออกมาเพียงเป็นเคล็ดเพลงกระบี่ฮั้วซัวแต่ดัดแปลงคำ "เพลงกระบี่ฮั้วซัวแคล่วคล่องสุดไวว่อง" เป็นคำ "เพลงกระบี่พิชิตมาร สุดยอดของเพลงกระบี่" นี่เป็นเคล็ดวิชาของฝ่ายลมปราณดังนั้นมีคำ "ฝึกพลังกระบี่ก่อนค่อยฝึกสำนึกกระบี่"

ไม่เช่นนั้นเหล็งฮู้ชงรู้จักหนังสือไม่มากนัก ยามฉุกละหุกไหนเลยท่องโดยไม่ติดขัดได้ แม้แต่ชิ้วซังนี้และพวกหนึ่งนั้นไม่เคยได้ยินเคล็ดกระบี่ฮั้วซัว สองคิดถึงแต่เพลงกระบี่พิชิตมาร พอฟังก็ลุ่มหลงงมงายไหนเลยมีกะใจจำแนกว่าเป็นจริงหรือเท็จ

เหล็งฮู้ชงท่องสืบต่อ

"พลังกระบี่เปี่ยมปรี่ คล้ายสายชลธี กระบี่พิชิตมารปรากฏ **เข่นฆ่าให้หมดสิ้น**"

คำ *"เข่นฆ่าให้หมดสิ้น"* เป็นเขาโป้ปดขึ้นเอง ท่องถึงตอนนี้ตะกุกตะกักว่า

"นี่...ต่อจากนี้คล้ายเป็นคำ เข่นฆ่าไม่หมดสิ้น เพลงกระบี่ไม่ศักดิ์สิทธิ์แต่ก็คล้ายไม่ใช่"

หลวงจีนไซป้อและพวกพากันถามว่า

"คัมภีร์กระบี่อยู่ที่ใด?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"คัมภีร์กระบี่...ไม่ได้อยู่ที่เรา"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งก้มศีรษะมองดูหน้าท้องตัวเอง พริบตานั้นปรากฏมือสองข้างล้วงมายังอกเสื้อของเขา ข้างหนึ่งเป็นของหลวงจีนไซป้อ ข้างหนึ่งเป็นหลวงจีนไว้ผมชิ้วซังนี้

ทันใด ผู้คนสองคนแผดร้องโดยพร้อมเพรียง หลวงจีนไซป้อศีรษะแหลกเละ ชิ้วซังนี้ถูกกระบี่แทงใส่กลางหลัง ทะลุออกหน้าอก กลับจบชีวิตในเงื้อมมือขอทานโหดอสรพิษและนักพรตเง็กเล้ง

ขอทานโหดอสรพิษแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ทั้งหมดเสาะหาคัมภีร์กระบี่พิชิตมารอย่างยากเย็น ในที่สุดคัมภีร์กระบี่ปรากฏขึ้น ลูกเต่าทั้งสองกลับคิดฮุบไว้เพียงลำพัง ในโลกไหนเลยมีเรื่องสะดวกดายเช่นนี้?"

พลางตวัดเท้าเตะซากศพทั้งสองปลิวกระเด็น

เหล็งฮู้ชงตอนแรกแสร้งท่องคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร เพียงเพื่อชักนำทุกผู้คนผละจากเอี่ยงเอี้ยง หวังยืดเวลาอีกชั่วครู่ชั่วยาม จุดของตนเองและเอี่ยงเอี้ยงก็จะคลายออกคิดไม่ถึงอุบายนี้ประสบผล ไม่เพียงสามารถชักนำคนทั้งเจ็ดมา ยังก่อกวนจนพวกมันฆ่าฟันกันเอง ต้องลอบปีติยินดี

อิ้วซิ่งกล่าวว่า

"คัมภีร์กระบี่ใช่อยู่ที่เหล็งฮู้ชงหรือไม่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่พบเห็น พวกเรากลับฆ่าฟันกันเอง ออกจะร้อนใจไปแล้ว..."

ขอทานโหดอสรพิษถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"ท่านไม่ยอมรับนับถือ ใช่หรือไม่ เกรงว่าท่านคิดฮุบคัมภีร์กระบี่เพียงลำพัง"

"ฮุบเพียงลำพังกลับไม่กล้า แต่คัมภีร์กระบี่พิชิตมารมีชื่อลือ

เลื่องทั้งหมดสมควรเปิดหูเปิดตาสักครา"

"ตกลง ท่านล้วงคัมภีร์กระบี่จากอกเสื้อเด็กน้อยนี้"

อิ้วซิ่งสั่นศีรษะ กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เราไม่มีเจตนาฮุบเพียงลำพัง และไม่กล้าชมดูก่อน ท่านล้วงออกมาให้เราอ่านดูแวบหนึ่งก็พึงพอใจแล้ว"

ขอทานโหดอสรพิษกล่าวกับนักพรตเง็กเล้งว่า

"อย่างนั้นท่านหยิบฉวย"

นักพรตเง็กเล้งกล่าวว่า

"ยังคงให้ท่านหยิบฉวยเถอะ"

ขอทานโหดอสรพิษกวาดตาไปยังสองพิสดารท่งแป๊ะ คนทั้งสองล้วนสั่นศีรษะ ขอทานโหดอสรพิษตวาดว่า

"ให้เราล้วงคัมภีร์กระบี่จากอกเสื้อเด็กน้อยนี้ก็ได้ พวกท่านทั้งสี่ต้องล่าถอยออกนอกประต ไม่เช่นนั้นเราพอยื่นมือออก พวกท่านจะจู่โจมดาบกระบี่ใส่กลางหลังเรา"

สองพิสดารท่งแป๊ะไม่กล่าวว่ากระไร ล่าถอยออกนอกประตูในบัดดล อิ้งซิ่งก็ล่าถอยออกไปอย่างยิ้มแย้ม นักพรตเง็กเล้งลังเลเล็กน้อยในที่สุดก้าวออกจากธรณีประตู

คนทั้งสี่จับจ้องมองขอทานโหดอสรพิษโดยไม่กะพริบ คาดว่าวิหารเต่าศักดิ์สิทธิ์ปลูกสร้างอยู่กลางอากาศมีแต่หนทางขึ้นลงที่บันไดดังนั้นไม่กลัวว่าเมื่อขอทานโหดอสรพิษหยิบฉวยคัมภีร์กระบี่ จะโบยบินขึ้นฟ้าไป

ขอทานโหดอสรพิษหันกายไป หันหลังให้กับเหล็งฮู้ชง สายตาจ้องมองผู้คนนอกประตูทั้งสี่ พลิกมือซ้ายกลับหลังล้วงมือไปในอกเสื้อเหล็งฮู้ชง ล้วงอยู่ชั่วขณะไม่เห็นมีตำรับตำราอันใด ดังนั้นคาบดาบกับปากมือซ้ายตะปบคว้าทรวงอก เหล็งฮู้ชงยื่นมือขวาล้วงแทน

มิคาดมือซ้ายพ้อใช้กำลัง รู้สึกกำลังภายในถ่ายทะลักออกไป ขอทานโหดอสรพิษรีบหดมือด้วยความตระหนกแต่มือข้างนั้นคล้ายถูกดูดติดกับผิวกาย เหล็งฮู้ชงไม่อาจชักกลับมา ดังนั้นรีบเกร็งกำลังถอนดึง ยิ่งใช้กำลัง กำลังภายในยิ่งถ่ายทะลักออกดุจทำนบทลาย

เหล็งฮู้ชงรู้สึกมีกำลังภายในถ่ายทะลักเข้าสู่ร่าง สร้างความยินดียิ่ง กล่าวว่า

"ท่านไยต้องสยบชีพจรหัวใจของเราไว้ เราจะท่องเคล็ดกระบี่ต่อท่านเอง"

พลางขยับเขยื้อนริมฝีปากคล้ายกล่าววาจา นักพรตเง็กเล้งที่หน้าประตูเห็นเช่นนั้น ยังเข้าใจว่าเหล็งฮู้ชงท่องคัมภีร์กระบี่จริงๆ ดังนั้นรีบฮือเข้ามา

เหล็งฮูชงกล่าวว่า

"ใช่แล้ว นี้เป็นคัมภีร์กระบี่ ท่านล้วงออกมาให้ทั้งหมดชมดเถอะ"

แต่มือซ้ายของขอทานโหดถูกดูดติดกับร่างเหล็งฮู้ชง ไหนเลยดึงออกมาได้ นักพรตเง็กเล้งเข้าใจว่า ขอทานโหดอสรพิษคิดฮุบคัมภีร์กระบี่เพียงลำพัง ยื่นมือตะปบใส่อกเสื้อเหล็งฮู้ชง พอกระทบถูกผิวกายกำลังภายในก็ถ่ายทะลักออกจากร่าง มือข้างนั้นถูกดูดรั้งเอาไว้

เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"นี่ พวกท่านทั้งสองไม่ต้องแย่งชิง หากฉีกทำลายคัมภีร์ทั้งหมดล้วนไม่ได้ดู"

สองพิสดารท่งแป๊ะสบตากันวูบ ยกไม้เท้ากระแทกลง ขอทานโหดอสรพิษ และนักพรตเง็กเล้งถูกกระแทกมันสมองแหลกและเสียชีวิต ทั้งสองพอเสียชีวิต กำลังภายในเสื่อมคลาย ฝ่ามือทั้งสองหลุดจากร่างเหล็งฮู้ชง ทอดร่างเป็นซากศพกับพื้น

เหล็งฮู้ชงได้รับกำลังภายในจากคนทั้งสอง เมื่อรวมกับกำลัง

ภายในที่มีอยู่เร่งทะลวงทลาย จุดที่ถูกปิดสกัดก็คลายออก พอใช้กำลังภายในเล็กน้อยเชือกที่มัดมือพลันขาดผึงออก ล้วงมือไปในอกเสื้อ จับด้ามของกระบี่สั้นไว้ กล่าวว่า

"คัมภีร์กระบี่อยู่ที่นี้ ท่านใดต้องการ?"

สองพิสดารท่งแป๊ะมันสมองเฉื่อยชา ไม่ทันเฉลียวใจที่สองมือเหล็งฮู้ชงเป็นอิสระ พอฟังว่าเขายอมมอบคัมภีร์ออกมา พากันยื่นมือออกหมายรับไป พลันปรากฏประกายกระบี่วูบขึ้น เสียงฉับฉับสองคราม มือขวาคนทั้งสองถูกฟันขาดสะบั้นเสมอข้อ ทั้งสองแผดร้องคำหนึ่งพุ่งถอยไปด้านหลัง

เหล็งฮู้ชงทำลายเชือกที่เท้ากระโดดปราดถึงเบื้องหน้าเอี่ยงเอี้ยงกล่าวกับอิ้วซิ่งว่า

"เพลงกระบี่พอศักดิ์สิทธิ์ เข่นฆ่าให้หมดสิ้น อิ้วเฮีย ท่านต้องการดคัมภีร์กระบี่นี้หรือไม่?"

ต่อให้อิ้วซิ่งกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ ยามนี้ก็แตกตื่นจนหน้าถอดสี กล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ขอบคุณ เรา...เราไม่ต้องการดูแล้ว"

"ไม่ต้องเกรงใจ ชมดูแวบหนึ่งก็ไม่เป็นไร"

พลางยื่นมือซ้ายนวดเฟ้นกลางหลังและชายโครงของเอี่ยงเอี้ยงคลายจุดที่ถูกปิดสกัดให้กับนาง

อิ้วซิ่งร่างสั่นระริกไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

"เหล็งฮู้...กงจื้อ เหล็งฮู้ชง...ไต้เฮียบ ท่าน...ท่าน..."

พลันงอเข่าคุกลงกับพื้น กล่าวว่า

"ผู้ต่ำต้อยมีความผิดสมควรตายหมื่นครั้ง กล่าวมากความ...กล่าวมากความ ไร้ประโยชน์ เสี่ยโกวกับเจ้าสำนักขอเพียงมีคำสั่ง ผู้ต่ำต้อยยินดีบุกน้ำลุยไฟ..."

เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"วิธีฝึกเพลงกระบี่พิชิตมาร ขั้นแรกน่าเล่นยิ่ง ท่านลุกขึ้นมาฝึกเถอะ"

เอี่ยงเอี้ยงเห็นสองพิสดารท่งแป๊ะยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ มาตรว่ามือขาดคนละข้าง หลั่งโลหิตไม่หยุดยั้ง แต่สีหน้าปราศจากแววหวาดหวั่นพรั่นพรึง จึงกล่าวว่า

"พวกท่านเป็นสามีภรรยาหรือ?"

สองพิสดารท่งแป๊ะฝ่ายบุรุษเรียกว่าจิวโกวทัง สตรีเรียกว่า โง้ว แป๊ะเอ็ง จิวโกวทังกล่าวว่า

"วันนี้ตกไปในเงื้อมมือท่าน จะฆ่าจะฟันเชิญลงมือ พวกเราทั้งสองรับรองไม่ขมวดคิ้วนิ่วหน้า ท่านถามมากความอันใด?"

เอี่ยงเอี้ยงกลับนิยมชมชื่นต่อธาตุทระนงของมัน กล่าวเสียงเยือนชาวว่า

"เราถามพวกท่านเป็นสามีภรรยาหรือไม่?"

โง้วแป๊ะเอ็งกล่าวว่า

"เรากับเขาไม่ได้เป็นสามีภรรยาโดยชอบธรรม แต่ยี่สิบปีมานี้ยังสนิทสนมกว่าสามีภรรยาโดยชอบธรรมอื่นอีก"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ในพวกท่านทั้งสอง มีเพียงคนหนึ่งที่มีชีวิตรอดสืบไป พวกท่านลงมือฆ่าอีกฝ่ายหนึ่ง ที่เหลือคนหนึ่งจากไปเถอะ"

สองพิสดารท่งแป๊ะรับคำยกไม้เท้าขึ้นกระแทกใส่หน้าผากตนเอง เอี่ยงเอี้ยงร้องคำ "ช้าก่อน" ใช้กระบี่สั้นมือซ้าย และกระบี่ยาวมือขวาโดยพร้อมเพรียง ปัดป่ายไม้เท้าทั้งสองด้านเบนเบือน แต่พลังมือซ้ายอ่อนด้อยกว่าไม้เท้าของโง้วแป๊ะเอ็งสะกิดถูกหน้าผากเป็นบาดแผลโลหิตไหลหลั่งลงมา

จิวโทวทังร้องดังๆ ว่า

"เราฆ่าตัวเอง เสี่ยโกวก็จะปล่อยท่าน มีอันใดไม่ดี?"

โง้วแป๊ะเอ็งกล่าวว่า

"สมควรให้เราตาย ท่านมีชีวิตอยู่ ไยต้องแก่งแย่งไป?"

เอี่ยงเอี้ยงผงกศีรษะกล่าวว่า

"ประเสริฐ พวกท่านสองสามีภรรยารักผูกพัน เราเลื่อมใสยิ่งตอนนี้ไม่ฆ่าทั้งสองคน รีบพันบาดแผลที่มือขาด"

คนทั้งสองพอฟังยินดียิ่ง รีบโยนไม้เท้าทิ้ง พันบาดแผลให้กับกันและกัน เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"แต่หลังจากลงจากเขาพวกท่านต้องกราบไหว้ฟ้าดินแต่งงานกัน คนสองคนอยู่ร่วมกันไม่เป็นสามีภรรยา นับเป็น...นับเป็น..."

นางความจริงคิดบอกว่า "นับเป็นลักษณะใด?" แต่หวนนึกถึงตนเองกับเหล็งฮู้ชงอยู่ด้วยกัน ก็ไม่ได้กราบไหว้ฟ้าดินแต่งงานกัน อดหน้าแดงวูบมิได้

จิวโกวทังและโง้วแป๊ะเอ็งสบตากันวูบ พากันน้อมกายกล่าวขอบคุณ อิ้วซิ่งรีบกล่าวว่า

"เสี่ยโกวมีพระคุณยิ่งใหญ่ มิเพียงไว้ชีวิต ยังนึกถึงความสุขชั่วชีวิตของพวกท่าน นับเป็นวาสนาของพวกท่านนัก"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"พวกท่านมายังเห็งซัวครั้งนี้ ได้รับคำสั่งผู้ใด มีจุดมุ่งหมายใด?"

"ผู้ต่ำต้อยหลงกลโจรสุนัขงักปุกคุ้ง มันบอกว่าได้รับประกาศิตไม้ดำของยิ่มก่าจู้ ให้คร่ากุมเหล่าแม่ชีสำนักเห็งซัวไปยังผาไม้ดำ รับฟังคำตัดสินของก่าจู้"

"งักปุกคุ้งมีประกาศิตไม้ดำ?"

"ถูกแล้ว บริวารตรวจดูโดยละเอียด เป็นประกาศิตไม้ดำของ

นิกายสุริยันจันทราจริงๆ ไม่เช่นนั้นบริวารจงรักภักดีต่อก่าจู้และเสี่ยโกวไหนเลยยอมรับฟังคำสั่งของโจรสุนัขงักปุกคุ้ง?"

เอี่ยงเอี้ยงครุ่นคิดขึ้น

'งักปุกคุ้งไฉนมีประกาศิตไม้ดำ ใช่แล้ว มันรับประทานยาเม็ดสามซากก่อนสมอง ย่อมต้องรับฟังคำสั่งของบิดา นี่เป็นบิดาสั่งการต่อมัน'

ดังนั้นถามว่า

"พวกท่านบอกว่าปฏิบัติการที่เห็งซัวสำเร็จลุล่วง ที่แท้เป็นเรื่องราวใด"

อิ้วซิ่งกล่าวว่า

"มีคนผสมยาสลบในบ่อน้ำบนเขา มอมทำร้ายซือหูสำนักเห็งซัวสิ้นสติไป คนในตึกสำรองที่ไม่ทราบความนัยก็ถกวางยา ตอนนี้ออกเดินทางสู่ผาไม้ดำแล้ว"

เหล็งฮู้ชงรีบถามว่า

"มีคนบาดเจ็บล้มตายหรือไม่?"

"ผู้คนเจ็ดแปดคนถูกฆ่าตาย ล้วนเป็นคนในตึกสำรอง พวกมันไม่ถูกมอมสิ้นสติ คิดต่อสู้ขัดขืน ถูกประหารฆ่าทิ้ง"

เหล็งฮู้ชงซักถามว่า

"เป็นผู้ใดบ้าง?"

"ผู้ต่ำต้อยบอกชื่อไม่ถูก สหายของเหล็งฮู้...ได้เฮียบไม่ได้อยู่ในจำนวนนี้"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะ ค่อยคลายใจลง เอี่ยงเอี้ยงชักชวนว่า

"พวกเราลงไปเถอะ"

เหล็งฮู้ชงรับคำ เก็บกระบี่ของนักพรตเง็กเล้งขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากพบพานนางโจรโสโครกนั้น จะทดสอบฝีมือกับนางสักครา"

อิ้วซิ่งกล่าวว่า

"ขอบคุณเสี่ยโกวกับเจ้าสำนักเหล็งฮู้ไว้ชีวิต"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวคำ "ไม่ต้องเกรงใจ" สะบัดมือซัดกระบี่สั้นออกเสียงฉึกเมื่อปักใส่ทรวงอกอิ้วซิ่ง ปลิดชีวิตลื่นจับไม่ติดผู้กลอกกลิ้งไป

ทั้งสองเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ออกจากวิหารเต่าศักดิ์สิทธิ์ ยามนั้นขุนเขาร้างเงียบสงัด เพียงแว่วเสียงสกุณาร่ำร้อง เอี่ยงเอี้ยงกวาดมองเหล็งฮู้ชงแวบหนึ่ง อดหัวร่อคิกมิได้

เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงปลงผมบวชเป็นหลวงจีน นับแต่นี้เข้าสู่สถาบันสงฆ์ สีกาพวกเราแยกจากกันในลักษณะนี้..."

เอี่ยงเอี้ยงแม้ทราบว่าเขากล่าวล้อเล่นยังอดสะท้านคราหนึ่งมิได้ เกาะกุมต้นแขนของเขา กล่าวว่า

"ชงกอ ท่านอย่าได้...อย่าได้ล้อเล่นเช่นนี้ เรา...เรา..."

เมื่อครู่นางซัดกระบี่ปลิดชีวิตอิ้วซิ่ง กระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ ยามนี้น้ำเสียงกลับปรากฏแววหวาดหวั่น เหล็งฮู้ชงตื้นตันใจยิ่ง งอนิ้วดีดใส่ศีรษะล้านเลี่ยนตนเอง กล่าวว่า

"แต่ในโลกเมื่อมี**เนี่ยจื้อ** *(คำเรียกภรรยา)* ที่สะคราญปานบุปผาเช่นนี้ หลวงจีนใหญ่ได้แต่คืนสู่เพศฆราวาส"

เอี่ยงเอี้ยงแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"เราเข้าใจว่าหลังจากฆ่าอิ้วซิ่ง ในยุทธจักรไม่มีคนปลิ้นปล้อน นับแต่นี้จะได้สบายหู มิคาด..."

"ท่านลองลูบศีรษะล้านของเรา นี้ก็ลื่นจับไม่ติด"

เอี่ยงเอี้ยงหน้าแดงวูบ ร้องเพ้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

"พวกเราพูดเรื่องจริงจัง เหล่าศิษย์เห็งซัวหากถูกคร่ากุมขึ้นสู่

ผาไม้ดำยากที่จะช่วยเหลือได้ มิหนำซ้ำกระทบกระเทือนถึงน้ำใจฉันพ่อลูก..."

"และกระทบกระเทือนถึงน้ำใจฉันพ่อตาบุตรเขย"

เอี่ยงเอี้ยงค้อนเขาวงหนึ่ง แต่ในใจวาบหวามดื่มด่ำ เหล็งฮู้ชงกล่าวต่อ

"เรื่องไม่อาจชักช้า พวกเราต้องรีบรุดไปสกัดขวางทาง ลงมือช่วยคน"

"ต้องเข่นฆ่าให้สิ้นซาก อย่าได้ปล่อยให้มีคนรอดชีวิต ถูกบิดาล่วงรู้"

พลางทอดถอนใจออกมา เหล็งฮู้ชงเข้าใจความในใจของนาง เรื่องสำคัญเช่นนี้ไหนเลยตบตายิ่มอั้วเกี้ยได้ นางกล่าวเช่นนี้เท่ากับอยู่ฝ่ายตนเอง ไม่เสียดายกับการขัดคำสั่งบิดา ดังนั้นยื่นมือซ้ายออกเกาะกุมมือขวาของนาง กล่าวว่า

"เอี่ยงเอี้ยง เรื่องนี้เป็นเหตุให้พวกท่านสองพ่อลูกต้องผิดพ้องหมองใจกัน เรารู้สึกไม่สบายใจยิ่ง"

"หากบิดาเห็นแก่เรา ก็ไม่ควรลงมือต่อสำนักเห็งซัว ในความคาดคิดของเรา เขาคงไม่มีอกุศลจิตคิดร้ายต่อท่าน"

เหล็งฮู้ชงเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ใช่แล้ว บิดาท่านคร่ากมเหล่าศิษย์เห็งซัว เพื่อบีบบังคับเราเข้านิกายสุริยันจันทรา"

"ถูกต้อง ซึ่งความจริงบิดาชมชอบท่าน อย่าว่าแต่ท่านเป็นทายาทรับสืบทอดยอดวิชาดูดดาวของเขา"

"เราไม่ต้องการเข้านิกาย คำเยินยออายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณีเปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊ เลิศปรีชาสามารถอะไรนั่น เราพอฟังก็คิดใคร่อาเจียน"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เราทราบ ดังนั้นเราไม่เคยออกปากชักชวนท่านแม้สักคำเดียว หากท่านเข้านิกาย วันหน้าเป็นก่าจู้ตั้งแต่เช้าจรดค่ำ ฟังแต่คำเยินยอเหล่านี้ คงไม่มีสภาพเช่นตอนนี้ บิดากลับขึ้นผาไม้ดำ นิสัยของท่านผู้เฒ่าก็เปลี่ยนไป"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"แต่พวกเราก็ไม่อาจล่วงเกินบิดาท่าน"

พลางยื่นมือขวาออกเกาะกุมมือซ้ายของนางด้วย กล่าวว่า

"เอี่ยงเอี้ยง หลังจากช่วยเหล่าศิษย์เห็งซัว เราท่านจะกราบไหว้ฟ้าดินแต่งงานกัน ถอนตัวออกจากยุทธจักร แขวนกระบี่เร้นกาย ไม่ถามไถ่เรื่องภายนอก เพียงแต่กำเนิดบุตร"

ตอนแรกเอี่ยงเอี้ยงได้ยินเขากล่าวอย่างจริงจัง ในใจนึกยินดีพอฟังถึงตอนท้ายถึงกับใจหายวาบ รีบสลัดหลุดจากสองมือของเขา

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เมื่อเป็นสามีภรรยา ไหนเลยไม่กำเนิดบุตรได้?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"ท่าน หากกล่าวเหลวไหลอีก เราจะไม่พูดกับท่านสามวัน"

เหล็งฮู้ชงค่อยสงบปากคำ ทั้งสองทุ่มเทวิชาตัวเบาขึ้นสู่ยอดเกี่ยงแซ่ฮง เห็นในอารามบ้อเส็กอำไร้ผัดคน ที่อยู่ของเหล่าศิษย์ก็กลับกลายเป็นห้องหับว่างเปล่าเสื้อผ้าสิ่งของยุ่งเหยิง ดาบกระบี่กระจายทั่วพื้นดิน ดีที่บนพื้นไม่มีคราบโลหิต คล้ายไม่มีผู้คนรับบาดเจ็บ

ทั้งสองรุดไปตรวจดูที่ตึกสำรองของหุบเขาทงง้วนก๊ก ก็ไม่พบเห็นเงาร่างผู้คน บนโต๊ะทิ้งสุราอาหารไว้ เหล็งฮู้ชงบังเกิดความอยากสุรา แต่กลัวถูกวางยา จึงกล่าว

"เราหิวแล้ว รีบลงจากเขาไปดื่มกิน"

เอี่ยงเอี้ยงฉีกแขนเสื้อของเหล็งฮู้ชง โพกศีรษะให้กับเขา เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เช่นนี้ค่อยใช้ได้ ไม่เช่นนั้นหลวงจีนใหญ่ลักพาสตรีดีงามเที่ยววิ่งเพ่นพ่านคงตกเป็นที่ครหา"

เมื่อลงถึงเชิงเขา เป็นเวลาหลังเที่ยง ทั้งสองเสาะหาพบร้านอาหารเล็กๆ แห่งหนึ่งรับประทานจนอิ่มหนำ จากนั้นออกเดินทาง

วิ่งตะบึงประมาณหนึ่งชั่วยาม ได้ยินเสียงตวาดแผดด่าดังจากหลังเขา ทั้งสองชะงักเท้าเงี่ยหูฟัง คล้ายเป็นหกเชียนหุบเขาท้อ ดังนั้นสืบเสาะไปตามเสียง

พอลดเลี้ยวมุมเขา ซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ เห็นหกเชียนหุบเขาท้อส่งเสียงด่าทอล้อมคนผู้หนึ่งไว้ ต่อสู้อย่างดุเดือด คนผู้นั้นมีท่ารวดเร็วยิ่งเพียงเห็นเงาสีเทาสายหนึ่งพุ่งฉวัดเฉวียนไปมาอยู่ท่ามกลางพวกมันทั้งหก กลับเป็นพั่วพั่วที่ปลอมเป็นสตรีหนวกใบ้ในวัดฮุ่ยคงยี่ และเป็นมารดาของงี้นิ้ม

เหล็งฮู้ชงยินดียิ่ง กล่าวเบาๆ ว่า

"หนี้เดือนหกชดใช้เร็วยิ่ง เราก็จะโกนผมของนาง"

พลางเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ ขอเพียงหกเชียนหุบเขาท้อสู้ไม่ได้ก็จะทะยานออกไปแก้แค้น

ได้ยินเสียงฉาดฉาดติดต่อกัน หกเชียนหุบเขาท้อถูกนางตบหน้าคนแล้วคนเล่า คนทั้งหกขุ่นแค้นสุดระงับ คิดคว้าจับมือเท้านางฉีกกระชากเป็นสี่ส่วน แต่แอ้พั่วพั่วมีท่าร่างรวดเร็วดังภูตพราย มือยู่หลายครั้งคล้ายคว้าจับถูก แต่ก็คลาดคลาไปหลายนิ้วถูกนางหลบรอดได้

ต่อสู้อีกชั่วขณะ พั่วพั่วนั้นก็ทราบว่ายากจะเอาชัยได้ ตวัดสองมือตบหน้าผู้คนสี่คน จากนั้นพุ่งถอยไปด้านหลัง หันกายวิ่งตะบึงไป นางมี

ท่าร่างรวดเร็วดุจสายฟ้าชั่วพริบตาก็จากไปหลายวา

เหล็งฮู้ชงขวางกระบี่โลดแล่นออกมา ตวาดว่า

"หนีไปที่ใด?"

ประกายสีขาววูบขึ้น เสือกกระบี่จี้ใส่คอหอยของนาง กระบี่นี้จู่โจมใส่จุดสำคัญ พั่วพั้วนั้นใจหายวาบรีบหดศีรษะหลบเลี่ยง เหล็งฮู้ชงแทงกระบี่เฉียงๆ ใส่ไหล่ขวานางพั่วพั้วนั้นไม่สามารถหลบเลี่ยง ถอยปราดไปสองก้าว

เหล็งฮู้ชงเมื่อถือกระบี่กับมือ พั่วพั้วนั้นไหนเลยเป็นคู่มือเปรียบติด เหล็งฮู้ชงสะบัดขวับขวับสามกระบี่ คุกคามนางถอยติดต่อกันห้าก้าว หากต้องการชีวิตนาง พั่วพั้วนี้คงจบชีวิตแต่แรกแล้ว

ในเสียงโห่ร้องของหกเซียนหุบเขาท้อ เหล็งฮู้ชงจ่อกระบี่ใส่ทรวงอกนางเซียนรากท้อและพวกทั้งสี่โถมเข้ามาคว้าจับแขนขาของนางยกลอยขึ้นจากพื้น เหล็งฮู้ชงตวาดห้ามว่า

"อย่าได้ทำร้ายนางถึงแก่ชีวิต จับนางแขวนกับต้นไม้"

เซียนรากท้อรับคำ ร้องว่า

"หยิบเชือกมา"

แต่คนทั้งหกล้วนไม่ได้พกเส้นเชือก เซียนลำต้นท้อและเซียนดอกท้อเหลียวหน้ามองหา พลันรู้สึกใจกลางฝ่ามือลื่นวูบ พั่วพั้วนั้นดิ้นหลุดไปได้ กลิ้งตัวตามพื้นดินโถมปราดไปหมายหลบหนี พลันรู้สึกปวดแปลบที่กลางหลัง เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"หยุดยืนให้กับเรา"

พลางใช้ปลายกระบี่ทิ่มใส่กลางหลังของนางเบาๆ พั่วพั้วนั้นหน้าแปรเปลี่ยนไป ได้แต่หยุดยืนกับที่

หกเซียนหุบเขาท้อวิ่งปราดมา จี้นิ้วทั้งหกโดยพร้อมเพรียงแยกย้ายจี้สกัดจุดที่มือเท้าและหัวไหล่ซอกแขนของพั่วพั้วนั้นหกแห่ง

เซียนลำต้นท้อลูบแก้มที่ถูกตบจนบวมพอง ยื่นมือหมายตบหน้านาง เหล็งฮู้ชงเห็นแก่หน้างี้นิ้มไม่ต้องการให้นางถูกตบตี กล่าวว่า

"ช้าก่อน พวกเราจับนางแขวนกับต้นไม้แล้วค่อยว่ากล่าว"

หกเซียนหุบเขาท้อรับคำ ถลกเปลือกไม้มาสานเป็นเชือก เหล็งฮู้ชงถามถึงต้นสายปลายเหตุที่ทั้งหกต่อสู้กับนาง เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"พวกเราทั้งหกกำลังอุจจาระอยู่ที่นี้ สตรีโสโครกนี้พลันวิ่งตะบึงมาถามว่า 'นี่พวกเจ้าเห็นแม่ชีน้อยนางหนึ่งหรือไม่?' นางพูดจาไร้มารยาทและทำลายอารมณ์ถ่ายอุจจาระของพวกเรา..."

เอี่ยงเอี้ยงได้ยินมันพูดจาสกปรกโสมม ต้องขมวดคิ้ว เดินห่างออกไป เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ใช่แล้ว สตรีโสโครกนี้ไม่อยู่ในวิสัยผู้คน"

เซียนใบท้อกล่าวว่า

"พวกเราย่อมไม่สนใจนาง ไล่นางไสหัวไป สตรีโสโครกนี้ก็ลงมือตบตีคนทั้งหมดเกิดการต่อสู้ขึ้น พวกเราความจริงสู้ชนะ แต่อุจจาระที่กันเช็ดไม่สะอาด เคลื่อนไหวไม่สะดวก น้องแซ่เหล็งฮู้ชงหากมิใช่ท่านรุดมาทันเวลาแทบถูกนางหนีรอดได้"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"นั่นไม่แน่นัก พวกเราปล่อยให้นางหนีไปก่อน ค่อยติดตามไปหลอกให้นางยินดีสักครา"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"นี่เรียกว่าแมวจับมุสิก ปล่อยให้มันหนีไปหลายก้าว คอยตะปบจับกลับมา"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"แมวตัวหนึ่งจับมุสิกหกตัวยังจับได้ อย่าว่าแต่แมวหกตัวจับมุสิกตัวหนึ่งย่อมคร่าตัวมาได้"

หกเซียนหุบเขาท้อได้ยินเหล็งฮู้ชงคล้อยตาม สร้างความยินดียิ่ง ขณะสนทนาทั้งหมดใช้เปลือกไม้ปั่นเป็นเสันเชือกมัดมือเท้าของพั่วพั้วนั้นไว้ จับแขวนกับต้นไม้ต้นหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงถือกระบี่โผพุ่งขึ้นบนต้นไม้ ปาดเปลือกไม้หลุดออกมาแถบหนึ่ง ใช้กระบี่สลักอักษร **"ไหน้ำส้มอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน"** *(แผลงเป็นหึงหวง)* ลงบนลำต้นไม้ ค่อยถามว่า

"พวกท่านที่แท้เห็นงี้นิ้มซือม่วยหรือไม่?"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"ท่านถามถึงแม่ชีน้อยสำนักเห็งซัวนั้นหรือ แม่ชีน้อยไม่พบเห็นหลวงจีนใหญ่กลับเห็นอยู่สองรูป"

"อยู่ที่ใด?"

เซียนใบท้อกล่าวว่า

"คนทั้งสองล่วงหน้าไปประมาณหนึ่งชั่วยาม ความจริงชักชวนพวกเราไปดื่มสุราในตัวเมืองเบื้องหน้า พวกเราบอกว่าปัสสาวะเสร็จจะตามไป มิคาดถูกสตรีโสโครกนี้พัวพันไว้"

เหล็งฮู้ชงฉุกใจคิด กล่าวว่า

"ตกลง พวกท่านค่อยๆ ปลดทุกข์ เราจะเข้าเมืองไปก่อน พวกท่านหกผู้กล้าหาญ ไม่ตบตีคนถูกมัดพันธนาการ หากตบหน้าสตรีโสโครกนี้ จะเสื่อมเสียชื่อเสียงพวกท่านหกผู้กล้าหาญ"

หกเซียนหุบเขาท้อรับคำโดยพร้อมเพรียง เหล็งฮู้ชงชักชวนเอี่ยงเอี้ยงออกเดินทาง เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่ได้โกนผมของนาง นับว่าเห็นแก่หน้างี้นิ้มซือม่วย แก้แค้นเพียงสามส่วน"

เดินทางประมาณสิบกว่าลี้ มาถึงเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง สืบเสาะถึงเหลา

สุราแห่งที่สอง เห็นหลวงจีนปุกก่ายกับฉั่งแป๊ะกวงนั่งดื่มกินกัน

คนทั้งสองพอเห็นเหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยง พากันกระโดดปราดขึ้นด้วยความยินดี หลวงจีนปุกก่ายสั่งให้เพิ่มเติมสุราอาหาร เหล็งฮู้ชงสนทนาอยู่หลายคำค่อยทราบว่า พวกมันยังไม่ทราบเรื่องที่เหล่าศิษย์เห็งซัวถูกคร่ากุม ดังนั้นกล่าวกับหลวงจีนปุกก่ายว่า

"ไต้ซือ เราคิดไหว้วานท่านเรื่องหนึ่ง ไม่ทราบได้หรือไม่?"

หลวงจีนปุกก่ายกล่าวว่า

"ย่อมได้ มีอันใดไม่ได้?"

"แต่เรื่องนี้เร้นลับยิ่ง ห้ามไม่ให้หลานศิษย์ของท่านเข้าร่วมด้วย"

"นั่นง่ายดายยิ่ง เราจะไล่มันไปไกลแสนไกล อย่าได้ขัดมือขวางเท้าบิดา"

"จากที่นี้ไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้สิบกว่าลี้ มีคนผู้หนึ่งถูกจับแขวนบนต้นไม้..."

หลวงจีนปุกก่ายอุทานดังอา สีหน้าประหลาดพิกลยิ่ง เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"คนผู้นั้นเป็นสหายเรา รบกวนท่านไปช่วยมันสักครา"

"เรื่องนี้ง่ายดายยิ่ง ท่านไฉนไม่ไปช่วย?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ขอบอกตามความสัตย์ คนผู้นี้เป็นสตรี"

พลางบุ้ยปากไปยังเอี่ยงเอี้ยง กล่าวสืบต่อ

"เราร่วมทางกับยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ ไม่สะดวกอย่างยิ่ง"

หลวงจีนปุกก่ายหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เราเข้าใจแล้ว ท่านกลัวยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะหึงหวง"

เอี่ยงเอี้ยงถลึงตาใส่คนทั้งสอง เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"สตรีนางนั้นหึงหวงนัก ครั้งกระโน้นสามีนางมองฮูหยินคนหนึ่ง

ชมว่านางงดงาม สตรีนั้นก็จากไปโดยไม่ล่ำลา สามีของนางสืบเสาะถึงสุดขอบฟ้าตามหาเป็นเวลาสิบกว่าปียังหาไม่พบ"

หลวงจีนปุกก่ายลืมตาโปนโต พลันคว้าแขนเหล็งฮู้ชงไว้ กล่าวว่า

"เป็น...เป็นความจริง?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวสืบต่อ

"เราถามนางว่า เหตุใดไม่ไปพบสามีของนาง นางบอกว่าสามีของนางเป็นคนทรยศขบถรัก มักมากกามคุณไม่สิ้นสุด พบกันก็ไร้ประโยชน์"

หลวงจีนปุกก่ายส่งเสียงร้องคำหนึ่ง หันกายหมายจากไป เหล็งฮู้ชงฉุดดึงเขาไว้ กระซิบที่ข้างหูหลวงจีนปุกก่ายว่า

"เราสอนเคล็ดลับแก่ท่านประการหนึ่ง รับรองนางหนีไม่รอด"

หลวงจีนปุกก่ายทั้งแตกตื่นทั้งยินดี พลันคุกเข่าลงโขกศีรษะสามครา กล่าวว่า

"น้องแซ่เหล็งฮู้ ไม่ เจ้าสำนักเหล็งฮู้ อาจารย์เหล็งฮู้ ท่านรีบสอนเคล็ดลับนี้แก่เรา เราจะกราบท่านเป็นอาจารย์"

เหล็งฮู้ชงกลั้นหัวร่อ ประคองหลวงจีนปุกก่ายขึ้นมา กระซิบที่ข้างหูมันว่า

"ท่านปลดนางลงจากต้นไม้ แต่อย่าได้แก้มัดนาง ยิ่งอย่าได้คลายจุดแก่นาง อุ้มนางไปยังโรงเตี๊ยม เปิดห้องพักหลังหนึ่ง ท่านลองคิดดูต้องจัดการกับสตรีนางหนึ่งอย่างไรนางจึงไม่หลบหนีออกจากห้อง?"

หลวงจีนปุกก่ายเกาศีรษะ กล่าวอย่างลังเลว่า

"นี่...เราไม่เข้าใจ"

เหล็งฮู้ชงกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านปลดเปลื้องเสื้อผ้านางออก ค่อยคลายจุดแก่นาง นางเปลือย

เปล่าล่อนจ้อน ไหนเลยกล้าหลบหนีออกจากโรงเตี๊ยม?"

หลวงจีนปุกก่ายยินดียิ่ง ร้องว่า

"อุบายที่ดี อาจารย์เหล็งฮู้ บุญคุณยิ่งใหญ่ของท่าน..."

ไม่ทันขาดคำ ลอยตัวทะลวงออกจากหน้าต่าง ทิ้งร่างลงที่กลางถนนวิ่งตะบึงจากไป

ยามนั้นประจวบกับหกเซียนหุบเขาท้อขึ้นเหลามา เซียนรากท้ออุทานดังเอ๊ะกล่าวว่า

"หลวงจีนนี้ประหลาดนัก มันไฉนไปแล้ว?"

เซียนกิ่งท้อกล่าวว่า

"มันคงปวดปัสสาวะ ไม่อาจอดรนทนรอ"

เซียนใบท้อกล่าวว่า

"อย่างนั้นมันไฉนเรียกน้องแซ่เหล็งฮู้เป็นอาจารย์ หรือว่าอายุสงวัยปนนี้ ราดปัสสาวะยังต้องให้ผัดนสอน?"

เซียนดอกท้อกล่าวว่า

"ราดปัสสาวะเกี่ยวข้องใดกับอายุมากหรือน้อย หรือว่าเด็กสามขวบราดปัสสาวะยังต้องให้ผู้คนสอน?"

เอี่ยงเอี้ยงทราบว่า คนทั้งหกกล่าวต่อไปก็ไม่มีคำพูดดีงาม ดังนั้นปรายตาบอกใบ้ต่อเหล็งฮู้ชง เดินลงจากเหลาสุรา เหล็งฮู้ชงจึงกล่าว

"พี่ท้อทั้งหกฟังว่าพวกท่านมีความสามารถในเชิงสุราไร้ผู้ต่อต้านพวกท่านค่อยๆ ดื่มเถอะ น้องคอไม่แข็ง ต้องขอตัวแล้ว?"

หกเซียนหุบเขาท้อได้ยินเขาชมความสามารถของตัวเองสร้างความยินดียิ่งเห็นว่าหากไม่ดื่มสุราสักหลายไห ออกจะเสื่อมเสียชื่อเสียงไป ดังนั้นร้องว่า

"ยกสุรามาหกไหก่อน"

"ความสามารถในเชิงสุราของท่านย่อมด้อยกว่าพวกเรามากนัก"

"พวกท่านไปก่อนเถอะ รอจนพวกเราดื่มจนสมใจ ต้องรอถึงพรุ่งนี้เวลานี้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวเพียงคำเดียวก็สลัดหลุดจากการพัวพันของคนทั้งหก เดินลงจากเหลาสุรา เอี่ยงเอี้ยงเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านส่งเสริมสามีภรรยาอยู่ด้วยกัน นับเป็นบุญกุศลนัก เพียงแต่วิธีที่สอนให้กับเขา ออกจะ...ออกจะ..."

นางหน้าแดงวูบ เบือนหน้าไปอีกทางหนึ่ง เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮิฮะมองดูนางอย่างยิ้มแย้ม เอี่ยงเอี้ยงจึงกล่าวว่า

"หัวร่ออันใด?"

"เราคิดว่าปุกก่ายได้ซือสองสามีภรรยาพบกัน ไม่ทราบสนทนาว่ากระไร?"

"อย่างนั้นท่านไฉนมองดูเรา?"

เอ่ยถึงตอนนี้ เข้าใจความหมายของเหล็งฮู้ชงในบัดดล คนเสเพลนี้นึกภาพเหตุการณ์ที่หลวงจีนปุกก่ายถอดเสื้อผ้าภรรยาในห้องพักโรงเตี๊ยม สายตากลับจ้องมองตนเอง จิตเจตนาเป็นที่คาดคิดได้ ถึงกับหน้าแดงสดใส ยกมือหมายตบตี เหล็งฮู้ชงเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง ร้องว่า

"สตรีตบตีสามี ถือเป็นนางโจรดุร้าย"

ยามนั้นที่ห่างไปยังเกิดเสียงหวีดดังขึ้น เอี่ยงเอี้ยงจดจำออกว่านี่เป็นสัญญาณส่งข่าวของสาวกในนิกาย ดังนั้นยกนิ้วชี้ข้างซ้ายแตะริมฝีปากมือขวาโบกวูบ วิ่งปราดไปยังต้นเสียง

ทั้งสองวิ่งไปหลายสิบวา เห็นสตรีนางหนึ่งเร่งเดินมาจากทิศตะวันตก ตอนนั้นทำเลโล่งกว้าง ไม่มีที่ซ่อนตัว สตรีนางนั้นพอเห็นเอี่ยงเอี้ยงต้องงงงันวูบ จากนั้นเข้ามาแสดงความคารวะ กล่าวว่า

"**หัวหน้ากองสังกัดเทียนเฮียงตึ้ง** *(ตึกฟ้าหอม)* ซึงซาเนี้ยกราบพบเสี่ยโกว ก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"

เอี่ยงเอี้ยงผงกศีรษะรับ จากนั้นปรากฏชายชราผู้หนึ่งเดินมาจากทิศตะวันออกเมื่อเร่งรุดเข้าใกล้ ก็น้อมกายคารวะต่อเอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ฉิ้งอุ้ยปังน้อมคำนับเสี่ยโกวก่าจู้ทำนุบำรุงนิกายศักดิ์สิทธิ์บารมีแผ่ไพศาล"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสฉิ้ง ท่านก็อยู่ที่นี้"

ฉิ้งอุ้ยปังกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ผู้ต่ำต้อยได้รับคำสั่งก่าจู้ สืบข่าวคราวละแวกนี้ ซึงเฮียจู้ *(หัวหน้ากองแซ่ซึง)* สืบทราบข่าวคราวใดหรือไม่?"

ซึงซาเนี้ยกล่าวว่า

"เรียนเสี่ยโกว ผ้อาวโสฉิ้ง เช้าวันนี้บริวารรออยู่ที่จดเปลี่ยนม้าลิ้มฮวงพบเห็นคนของสำนักซงซัวหกเจ็ดสิบคนมุ่งสู่สำนักฮั้วซัว"

ฉิ้งอุ้ยปังกล่าวว่า

"พวกมันไปยังฮั้วซัวจริงๆ"

เอี่ยงเอี้ยงถามว่า

"คนของสำนักซงซัวไปยังฮั้วซัวทำอะไร?"

"ก่าจู้ท่านผู้เฒ่าทราบข่าวว่า งักปุกคุ้งแห่งฮั้วซัวหลังจากเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต ระหว่างนี้เรียกระดมศิษย์ของสำนักห้าบรรพตไปยังฮั้วซัว ดูท่าทีคล้ายคิดกำลังบุกผาไม้ดำ"

"มีเรื่องเช่นนี้ เหล็งฮู้กงจื้อเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว เหตุใดไม่ทราบเรื่องนี้?"

ฉิ้งอุ้ยปังกล่าวว่า

"บริวารสืบทราบว่า คนของสำนักไท้ซัว ฮ่วงซัวทยอยเดินทางสู่ฮั้วซัวมีแต่สำนักเห็งซัวไม่มีความเคลื่อนไหว เมื่อวานเฮี่ยงจ้อไช่

(เทวทูตซ้ายแซ่เฮี่ยง) ส่งข่าวว่า ผู้อาวุโสเปาได้ชอนำกำลังไปสืบความเคลื่อนไหวที่ตึกสำรองเห็งซัว สั่งบริวารเดินทางมาประสานงาน ตอนนี้บริวารกำลังฟังข่าวจากผู้อาวุโสเปา"

เอี่ยงเอี้ยงและเหล็งฮู้ชงสบตากันวูบ ล้วนครุ่นคิดขึ้น

'เปาได้ชอปะปนเข้าตึกสำรองเห็งซัว คาดว่าเป็นความจริง ฉิ้งอุ้ยปังไม่ได้ปิดบัง หรือว่าที่มันกล่าวไม่ได้แปลกปลอม?'

ฉิ้งอุ้ยปังกล่าวอีกว่า

"เฮี่ยงจ้อไซ่กำชับเรากับผู้อาวุโสเปาว่า ห้ามไม่ให้เสียมารยาทต่อคนของสำนักเห็งซัว เพียงสืบข่าวคราว ไม่ให้ลงไม้ลงมือเด็ดขาด"

เพิ่งขาดคำ ที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อมีเพลงกระบี่ไร้ผู้ต่อต้านเฮี่ยงจ้อไซ่สั่งพวกท่านอย่าได้ลงไม้ลงมือ เพราะหวังดีต่อพวกท่าน"

เหล็งฮู้ชงเงยหน้าขึ้นเห็นหญิงสาวนางหนึ่งเดินออกจากพุ่มไม้คือหัวหน้านิกายห้าพิษน้าหงส์ฮ้วง ดังนั้นทักทายว่า

"**ม่วยจื้อ** *(น้องสาว)* ท่านสบาย?"

น้าหงส์ฮ้วงก็เรียกเหล็งฮู้ชงเป็นตั่วกอ จากนั้นเหลียวหน้าไปยังฉิ้งอุ้ยปังกล่าวว่า

"ท่านประสานมือต่อเราก็ประสานมือ ไยต้องขมวดคิ้วด้วย?"

ฉิ้งอ้ยปังกล่าวคำ "ไม่กล้า" ทราบว่าสตรีนางนี้มีพิษตลอดทั้งร่างไม่กล้าตอแยด้วย ดังนั้นเดินเข้ามากล่าวกับเอี่ยงเอี้ยงว่า

"หลังจากนี้พวกเราจะเคลื่อนไหวอย่างไร เสี่ยโกวโปรดสั่งการ"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"พวกท่านทำตามคำสั่งก่าจู้เถอะ"

ฉิ้งอุ้ยปังรับคำ ชักชวนซึงซาเนี้ยอำลาเหล็งฮู้ชงและพวกจากไป น้าหงส์ฮ้วงรอจนคนทั้งสองไปไกล ค่อยกล่าวว่า

"แม่ชีสำนักเห็งซัวถูกผู้คนจับตัวไป พวกท่านยังไม่ไปช่วยเหลืออีก?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"พวกเรารีบรุดลงจากเห็งซัว ระหว่างทางไม่พบเห็นร่องรอยของเหล่าศิษย์เห็งซัว"

"นี่ไม่ใช่หนทางทอดสู่ฮั้วซัว พวกท่านเดินผิดทางแล้ว?"

"อะไร พวกนางถูกคร่ากุมไปยังฮั้วซัวหรือ"

น้าหงส์ฮ้วงเล่าว่า

"เมื่อวานเราอยู่ที่ตึกสำรองเห็งซัวรู้สึกน้ำชาประหลาดพิกล แต่ก็ไม่กล้าเปิดโปง เห็นผู้อื่นล้มระเนระนาดก็แสร้งเป็นถูกวางยาสิ้นสติไป ลูกเต่าสองคนเข้าใจว่าเราสลบไปจริงๆ คิดลงไม้ลงมือ ถูกเราแพร่พิษสังหาร ที่หลงเหลือแตกตื่นจนไม่กล้าเข้ามา บอกว่าเราแม้เสียชีวิตตลอดทั้งร่างยังมีพิษ"

พลางหัวร่อคิกคักออกมา เหล็งฮู้ชงซักถามว่า

"ภายหลังเป็นอย่างไร?"

"เราต้องการดูว่าพวกมันคิดก่อกวนเลศนัยใด จึงแสร้งเป็นสลบไสลไม่ได้สติ ภายหลังลูกเต่าเหล่านั้น คร่ากุมแม่ชีน้อยจำนวนมากลงจากเขาเกี่ยงแซ่ฮง คนนำขบวนกลับเป็นงักซิงแซซือแป๋ท่าน พวกมันบอกว่าฉวยโอกาสที่ท่านไม่อยู่บนเห็งซัวรีบออกเดินทางจะได้ไม่เผชิญพบท่าน ยังมีคนบอกว่า ครั้งนี้ไม่ประจวบเหมาะ ท่านไม่อยู่บนเขา ไม่เช่นนั้นจับตัวท่านไปด้วย ไยมิใช่เป็นการขจัดเภทภัยภายหลัง?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"มีม่วยจื้อท่านอยู่ด้วย พวกมันคิดจับตัวเรา เกรงว่าไม่ง่ายนัก"

น้าหงส์ฮ้วงภาคภูมิใจยิ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"นับว่าพวกมันโชคดี หากกล้าแตะต้องท่านแม้สักขุมขนหนึ่ง

อย่างน้อยเราต้องแพร่พิษสังหารพวกมันสักร้อยคน"

พลางเหลียวหน้าไป กล่าวกับเอี่ยงเอี้ยงว่า

"ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ ท่านอย่าได้หึงหวงไป เราเพียงยืดถือเขาเป็นพี่น้องร่วมสายเลือด"

เอี่ยงเอี้ยงหน้าแดงวูบ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เหล็งฮู้กงจื้อมักเอ่ยถึงท่าน บอกว่าท่านดีต่อเขา"

น้าหงส์ฮ้วงยินดียิ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นประเสริฐแท้ เรายังเข้าใจว่าเขาไม่กล้าเอ่ยถึงเราต่อหน้าท่านอีก"

เอี่ยงเอี้ยงถามว่า

"ท่านแสร้งเป็นสลบไสล ไฉนออกมาได้?"

"พวกมันกลัวว่าตัวเรามีพิษ ไม่กล้ากระทบถูกเรา ชักชวนกันจากไป เราติดตามพวกมันระยะทางหนึ่ง แน่ใจว่าพวกมันไปยังฮั้วซัวจริงๆ ดังนั้นออกตามหาเหล็งฮู้ตั่วกอ คิดส่งข่าวต่อพวกท่าน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"นี่ต้องขอบคุณท่านแล้ว ไม่เช่นนั้นพวกเรารุดไปยังผาไม้ดำคงต้องคว้าน้ำเหลว รอจนพวกเรายอนกลับมา แม่ชีเฒ่า แม่ชีน้อย แม่ชีกลางทั้งหลายคงพลาดท่าเสียทีแล้ว เรื่องไม่อาจชักช้า พวกเรารีบไปยังฮั้วซัว"

คนทั้งสองเปลี่ยนเป็นเดินทางสู่ตะวันตก แต่ตลอดรายทางไม่พบเห็นร่องรอยเบาะแสใดวันที่สามกลับพบพานคนของสำนักฮ่วงซัวสี่คนที่ร้านอาหารเล็กๆ แห่งหนึ่ง

ยามนี้เหล็งฮู้ชงปลอมแปลงโฉม คนทั้งสี่ล้วนจดจำเขาไม่ออก เหล็งฮู้ชงและพวกเงี่ยหูฟังคำสนทนาของพวกมัน ทราบว่าพวกมันคิดไปยังฮั้วซัวจริงๆ ดูจากสีหน้าท่าทีปีติยินดีของคนทั้งสี่ คล้ายกับบน

ภูเขามีขุมทรัพย์อันใดรอให้พวกมันไปขุดค้นก็มิปานได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ยังดีที่อึ้งซือเฮียส่งข่าวมา และประจวบกับพวกเราอยู่ที่ซัวไซ สามารถรุดไปทันเวลา แต่เหล่าซือเฮียตี๋ที่ฮ่วงซัวต้องพลาดโอกาสอันดีแล้ว"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"พวกเรายังคงรีบเดินทางไป เรื่องเช่นนี้อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ทุกเมื่อ

เหล็งฮู้ชงต้องการทราบว่า คนทั้งสี่รีบร้อนไปยังฮั้วซัวด้วยจุดประสงค์ใด แต่คนทั้งสี่ล้วนไม่เอ่ยถึง น้าหงส์ฮ้วงถามว่า

"ต้องการให้วางยาพวกมัน เพื่อเค้นถามความจริงหรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงเจ้าสำนักฮ่วงซัวมกได้ชิงแซดีต่อตนเอง ไม่ควรข่มเหงรังแกศิษย์ของเขา จึงกล่าว

"พวกเรารีบไปยังฮั้วซัวก็ทราบเอง อย่าได้แหวกหญ้าให้งูตื่นไป"

หลายวันให้หลัง คนทั้งสามมาถึงเชิงเขาฮั้วซัว เป็นเวลาสนธยาแล้ว เหล็งฮู้ชงเติบโตที่ภูเขาฮั้วซัว ย่อมคุ้นกับภูมิประเทศอย่างดี ดังนั้นกล่าวว่า

"พวกเราอาศัยทางน้อยหลังเขาขึ้นเขา จะได้ไม่พบพานคน"

ภเขาฮั้วซัวมีภมิประเทศอันตรายที่สดในห้าบรรพต ทางน้อยหลังเขายิ่งลาดชัน มีอยู่ครึ่งหนึ่งปราศจากทางสัญจร ดีที่คนทั้งสามมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมสามารถปีนป่ายขึ้นไป มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น เมื่อขึ้นถึงยอดเขาฮั้วซัว ก็เป็นเวลายามสี่แล้ว

เหล็งฮู้ชงนำคนทั้งสองมุ่งสู่ตึกเที่ยงธรรม เห็นภายในมืดมิดไร้แสงไฟเมื่อไปยังที่อยู่ของเหล่าศิษย์ ภายในห้องคล้ายไม่มีผู้คน เหล็งฮู้ชงผลักหน้าต่างเข้าไปกวัดแกว่งชุดไฟส่องดู ภายในห้องเวิ้งว้างว่าง

เปล่าจริงๆ บนโต๊ะและพื้นดินสุมไว้ด้วยฝุ่นละออง ตรวจค้นติดต่อกันหลายห้องล้วนเป็นเช่นนี้ แสดงว่าเหล่าศิษย์ฮั้วซัวยังไม่กลับสำนัก

น้าหงส์ฮ้วงรู้สึกเป็นรสชาติบอกไม่ถูก กล่าวว่า

"หรือว่าหลงกลลูกเต่าเหล่านั้น พวกมันบอกว่าจะมายังฮั้วซัวที่แท้ไปยังสถานที่อื่น"

เหล็งฮู้ชงตื่นเต้นสงสัยยิ่ง หวนนึกถึงคราก่อนบุกเสียวลิ้มยี่ก็ควว้าน้ำเหลวหรือว่างักปุกคุ้งใช้แผนเดิมอีก ผลจากการเงี่ยหูฟัง ได้ยินแต่เสียงสนเอนลู่ลมทั่วทั้งภูเขาเงียบสงบผิดธรรมดา

น้าหงส์ฮ้วงกล่าวว่า

"พวกเราแยกย้ายออกสืบเสาะ หนึ่งชั่วยามให้หลังสมทบกันที่นี้"

เหล็งฮู้ชงรับคำ หวนนึกถึงน้าหงส์ฮ้วงจัดเจนในการใช้พิษ แต่ยังกำชับว่า

"ท่านไม่กลัวผู้อื่น แต่หากพบพานชือแป๋เรา ต้องระวังตัวให้มากไว้เขาใช้กระบี่รวดเร็วยิ่ง"

น้าหงส์ฮ้วงเห็นสีหน้าของเขาเปี่ยมแวววห่วงใยกังวล สร้างความตื่นเต้นใจยิ่ง รับคำแล้วผลักประตูออกไป

เหล็งฮู้ชงนำเอี่ยงเอี้ยงไปตรวจค้นตามที่ต่างๆ แม้แต่ช่องเขา**เทียนคิ้มเกียบ** *(ช่องเขาพิณฟ้า)* อันเป็นที่อยู่ของงักปุกคุ้งสองสามีภรรยาก็ตรวจค้นด้วย สดท้ายไม่พบพานคน เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เรื่องนี้มีเลศนัย ก่อนนี้คนของฮั้วซัวเราลงจากเขาหมดสิ้นยิงทิ้งผู้คนไว้ดูแลปัดกวาดสถานที่ ตอนนี้บนภูเขาไฉนไม่มีผู้คนแม้สักคนเดียว?"

สุดท้ายไปยังที่อยู่ของงักเล้งซัง ห้องหับนั้นอยู่ข้างช่องเขาพิณฟ้า ใกล้กับที่อยู่ของงักปุกคุ้งสองสามีภรรยา เหล็งฮู้ชงมาถึงหน้าประตู หวนนึกถึงคราก่อนมักมาที่นี้ รับเชี่ยวชือม่วยออกไปท่องเที่ยว หรือ

ไปฝึกเพลงกระบี่ด้วยกัน นับแต่นี้ไม่มีโอกาสพบพานนางอีก อดน้ำตาคลอหน่วยมิได้

เหล็งฮู้ชงยื่นมือผลักประตู พบว่าประตูลงกลอน ต้องลังเลเล็กน้อย เอี่ยงเอี้ยงกระโดดข้ามกำแพงถอดกลอนเปิดประตูออก ทั้งสองเดินเข้าห้องจุดเทียนไขบนโต๊ะขึ้น เห็นบนโต๊ะนอนเตียงสุมไว้ด้วยฝุ่นละอองทุกทีทางว่างเปล่ากระทังกระจกและหวีของสตรีก็ไม่มี

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'เซี่ยวซือม่วยหลังจากแต่งงานกับลิ้มซือตี๋ ย่อมมีห้องหออื่นไม่พักอยู่ที่นี้ สิ่งของเครื่องใช้ประจำวันล้วนโยกย้ายไปด้วย'

เมื่อเปิดลิ้นชักออก เห็นภายในมีกรงไม้ไผ่เล็กๆ หินกระสุนตุ๊กตาผ้าม้าไม้ตัวเล็กๆของเล่นเหล่านี้หากมิใช่เป็นเหล็งฮู้ชงทำให้กับนางก็เป็นของที่ทั้งสองเคยเล่นด้วยกัน ยากนักที่นางเก็บรักษาไว้ที่นี้ เหล็งฮู้ชงเจ็บแปลบปลาบน้ำตาอดไหลหลั่งลงมามิได้

เอี่ยงเอี้ยงล่าถอยออกจากห้องอย่างเงียบงันปิดประตูห้องลงช้าๆ

เหล็งฮู้ชงอาลัยอาวรณ์อยู่ในห้องของงักเล้งชังเป็นเวลานานุในที่สุดหักใจดับเทียนไข เดินออกจากห้อง

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ชงกอ บนฮั้วซัวมีสถานที่หนึ่ง มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน ท่านนำเราไปชมดู"

"ท่านหมายถึงผาสำนึกผิดกระมัง ตกลง พวกเราไปชมดูเพียงไม่ทราบฮวงไท้ซือเจ่กยังอยู่ที่นั่นหรือไม่?"

ครั้นแล้วนำทางรุดสู่ผาสำนึกผิด เหล็งฮู้ชงคุ้นกับสถานที่นี้ ผลจากการรุดเดินทาง ไม่นานก็บรรลุถึง

เมื่อขึ้นสู่หน้าผา เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราอยู่ที่ถ้ำศิลานั้น..."

พลันได้ยินเสียงอาวุธปะทะเชังเชังดังจากภายในถ้ำ คนทั้งสองใจหายวาบ รีบเร่งรุดไป ได้ยินผู้คนส่งเสียงร้องคำหนึ่ง แสดงว่าได้รับบาดเจ็บ เหล็งฮู้ชงชักกระบี่ถลันเข้าไปก่อน เห็นปากถ้ำของถ้ำด้านหลังที่ถูกปิดไว้เปิดออกมา แล้วปรากฏแสงไฟสาดลอดออกมา ทั้งสองเข้าสู่ถ้ำด้านหลังต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ

เห็นภายในถ้ำจุดชุดไฟหลายสิบอัน อย่างน้อยมีผู้คนสองร้อยกว่าคนจับตาดูท่ากระบี่ที่จารึกบนผนังศิลา ทุกผู้คนมีท่าทีจดจ่อปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

เหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยงเมื่อได้ยินเสียงแผดร้อง เข้าใจหลังจากเข้าถ้ำหากมิใช่มืดมิดสนิท ก็ต้องเกิดการต่อสู้นองเลือด มิคาดภายในถ้ำด้านอันโล่งกว้างกลับจุดคบไฟสว่างไสว ยืนเต็มไปด้วยผู้คนผู้คนสองร้อยกว่าคนสงบปากคำยืนตัวแข็งทื่อราวผีดายซาก สภาพอันลี้ลับเช่นนี้เป็นที่น่าตื่นตระหนกนัก

เอี่ยงเอี้ยงขยับตัวไปทางขวา ไหล่ขวากระทบกับไหล่ซ้ายเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงเบือนหน้าไป เห็นนางหน้าขาวซีด ดวงตาทอแววหวั่นหวาด ดังนั้นยื่นมือซ้ายออกโอบเอวของนางเบาๆ เห็นคนเหล่านี้สวมเสื้อผ้าคนละสี แสดงว่าเป็นคนของสำนักซงซัว ไท้ซัว ฮ่วงซัว ในจำนวนนี้มีชายกลางคนผมขาวดอกเลา ชายชราผมเผ้าขาวโพลน แสดงว่าเป็นผู้อาวุโสของสำนัก แต่หามีคนของฮั้วซัวและซงซัวไม่

ผู้คนสามสำนักแยกย้ายกันชมดู ไม่ปะปนกัน คนของซงซัวชมดูเพลงกระบี่ซงซัวบนผนัง คนของไท้ซัวและฮ่วงซัวก็แยกย้ายชมดูกระบวนท่าของสำนักตนเอง

เหล็งฮู้ชงพลันฉุกคิดว่า ระหว่างทางพบพานศิษย์ฮ่วงซัวสี่คนบอกว่าโชคดีที่ทราบข่าวรุดมา ที่แท้สืบทราบว่าบนผนังศิลาถ้ำด้าน

หลังภูเขาฮั้วซัวจารึกท่ากระบี่สำนักฮ่วงซัวนั่นเอง พอเพ่งตามอง เห็นในกลุ่มสำนักฮ่วงซัว มีชายชราผมขาวโพลนผู้หนึ่งเหม่อมองผนังศิลา กลับเป็นมกไต้ซิงแซ ยามกะทันหันไม่ทราบสมควรเข้าไปกราบพบหรือไม่?

ในกลุ่มคนสำนักซงซัวพลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งตวาดว่า

"ท่านไม่ใช่ศิษย์ซงซัว ไฉนมองดูภาพเหล่านี้?"

คนกล่าววาจาเป็นชายชราชุดเหลือง ยามนั้นชี้หน้าไปยังชายกลางคนร่างกำยำผู้หนึ่ง ชายกลางคนนั้นกล่าวว่า

"เราดูภาพนี้ตั้งแต่เมื่อใด?"

ชายชราสำนักซงซัวกล่าวว่า

"ท่านยังคิดแก้ตัว ท่านเป็นคนของสำนักใด ท่านแอบดูเพลงกระบี่ซงซัวยังพอทำเนา ไฉนแอบดูกระบวนท่าที่ทำลายเพลงกระบี่ซงซัวด้วย?"

มันพอส่งเสียงร้อง ปรากฏศิษย์ซงซัวสี่ห้าคนหันกายมาล้อมชายกลางคนนั้นไว้ ชายกลางคนเลื่อนมือแตะด้ามกระบี่ กล่าวว่า

"เจ้าสำนักห้าบรรพตงักซิงแซมีน้ำใจไมตรี อนุญาตพวกเราเข้ามาศึกษาเพลงกระบี่บนผนังศิลา ไม่ได้จำกัดว่าสามารถชมดูกระบวนท่านี้ ห้ามไม่ให้ชมดูกระบวนท่านั้น"

ชายชราสำนักซงซัวกล่าวว่า

"ท่านประสงค์ร้ายต่อสำนักซงซัว ไม่อาจปล่อยปละละเว้นท่าน"

"ห้าสำนักรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว ตอนนี้มีแต่สำนักห้าบรรพตไหนเลยมีสำนักซงซัว?"

ชายชราสำนักซงซัวอับจนถ้อยคำ ยามนั้นในกลุ่มสำนักไท้ซัวมีคนส่งเสียงร้องว่า

"ท่านเป็นใคร ไฉนสวมใส่เสื้อผ้าสำนักไท้ซัว ปะปนอยู่ที่นี้แอบดูเพลงกระบี่ไท้ซัว?"

เห็นชายหนุ่มแต่งกายเป็นศิษย์ไท้ซัวผู้หนึ่ง คิดวิ่งออกจากถ้ำที่ข้างประตูถ้ำ ปรากฏคนผู้หนึ่งถลันออกมาตวาดว่า

"หยุดไว้ ผู้ใดมาก่อกวนในที่นี้?"

ชายหนุ่มนั้นเสือกกระบี่แทงใส่ คนข้างประตูยื่นมือออกตะกุยใส่ดวงตามัน ชายหนุ่มนั้นถอยปราดไปหนึ่งก้าว คนข้างประตูกวาดเท้าออก ชายหนุ่มนั้นกระโดดหลบ แต่ทรวงอกถูกฝ่ามือฟาดใส่หงายร่วงล้มลง ศิษย์ไท้ซัวที่ไล่ตามมาทั้งสองตรงเข้าไปจับตัวมันไว้

ยามนั้นศิษย์ซงซัวสี่คนล้อมชายกลางคนนั้นไว้ จู่โจมกระบี่ใส่ชายกลางคนลงมืออย่างเกรี้ยวกราด แต่เพลงกระบี่ไม่ใช่เป็นของห้าสำนักกระบี่ศิษย์ซงซัวที่ชมดูอยู่ด้านข้างร้องว่า

"เจ้าผู้นี้ไม่ใช่คนของสำนักห้าบรรพต แต่เป็นไส้ศึกที่ปะปนเข้ามา"

พริบตานั้นภายในถ้ำปั่นป่วนวุ่นวาย เหล็งฮู้ชงฉุกคิดขึ้น

'ซือแป๋เรียกหาคนเหล่านี้มายังที่นี้ ไม่แน่นักว่ามีกุศลเจตนา เราสมควรบอกต่อมกซือแป๊ะ ขอให้เขานำศิษย์ถอนตัวไป หลังจากออกจากถ้ำ เราจะบอกเพลงกระบี่ฮ่วงซัวต่อเขาเอง'

พอตกลงใจ เดินเลียบผนังถ้ำเข้าหามกได้ซิงแซ เดินไปไม่กี่วาพลันได้ยินเสียงระเบิดกึกก้อง คล้ายฟ้าถล่มดินทลายก็มิปาน

ในเสียงอทานของทกผัคน เหล็งฮู้ชงรีบหันกายไป เห็นปากถ้ำปรากฏดินทรายร่วงพรั่งพรู ดังนั้นไม่คำนึงถึงการไปหามกได้ซิงแซวิ่งกลับไปหาเอี่ยงเอี้ยง เห็นเงาคนวิ่งพลุกพล่าน ดาบกระบี่แปลบปลาบภายในถ้ำปรากฏผงคลีคละคลุ้ง มองไม่เห็นว่าเอี่ยงเอี้ยงอยู่ที่ใด

เหล็งฮู้ชงเบียดผ่านกลุ่มคน หลบดาบกระบี่หลายครั้ง ถลันถึงปากถ้ำต้องลอบคร่ำครวญในใจ เห็นหินใหญ่หนักหลายหมื่นชั่งก้อนหนึ่งร่วงลงมาปิดปากถ้ำไว้ ต้องร้องเรียกว่า

"เอี่ยงเอี้ยง เอี่ยงเอี้ยง..."

รู้สึกคล้ายได้ยินเอี่ยงเอี้ยงขานรับแต่ไกล กลับอยู่ส่วนลึกของถ้ำศิลา เหล็งฮู้ซงครุ่นคิดขึ้น

'เอี่ยงเอี้ยงไฉนกลับอยู่ภายใน?'

จากนั้นได้คิด ขณะที่หินใหญ่ถล่มลงมา เอี่ยงเอี้ยงยืนอยู่ที่ปากถ้ำนางไม่ยอมหนีเอาชีวิตรอด กลับโถมเข้ามาเสาะหาตนเอง ดังนั้นหันกายกลับเข้าถ้ำไป

ภายในถ้ำความจริงจุดคบไฟหลายสิบอัน ขณะที่หินใหญ่ร่วงหล่นลงมาผู้คนยามว้าวุ่นโยนคบไฟทิ้ง คบไฟดับไปกว่าครึ่ง ในฝุ่นละอองคละคลุ้ง เห็นแต่สีเหลืองเลอะเลือน ได้ยินผู้คนร่ำร้องว่า

"ปากถ้ำถูกปิดตายแล้ว ปากถ้ำถูกปิดแล้ว"

"เป็นแผนของโจรโฉดงักปุกคุ้ง หลอกพวกเรามาชมดูเพลงกระบี่ของมารดามัน..."

ผู้คนหลายสิบคนยื่นมือผลักก้อนหินแต่หินใหญ่คล้ายภูเขาเล็กๆ ก้อนหนึ่ง ต่อให้เป็นผู้คนหลายสิบคนออกกำลัง ไหนเลยโยกคลอนได้ มีคนร้องอีกว่า

"รีบออกทางอุโมงค์"

พริบตานั้นปรากฏผู้คนยี่สิบกว่าคน เบียดเสียดไปยังปากทางอุโมงค์ ทางอุโมงค์นี้เป็นผู้อาวุโสนิกายอสูรใช้ขวานใหญ่เจาะทะลวงเพียงอนุญาตคนผู้หนึ่งเข้าไป ผู้คนยี่สิบกว่าคนเบียดเสียดยัดเยียดไหนเลยเข้าไปได้ ผลแห่งความชุลมุนวุ่นวาย คบไฟดับไปอีกสิบกว่าอัน

พลันปรากฏชายฉกรรจ์สองคนเบียดเสียดผู้อื่นพ้นไป โถมไปยังปากอุโมงค์ ปากอุโมงค์คับแคบ คนทั้งสองปะทะชนกัน ไม่ว่าผู้ใดก็เข้าไปไม่ได้ คนทางขวาตวัดมือวูบ ปัดมีดสั้นใส่ทรวงอกคนทางซ้าย ผลักมันฟันห่างไป มุดเข้าทางอุโมงค์ ที่หลงเหลือก็คิดติดตามไป ส่ง

เสียงร้องว่า

"รีบเข้าไป"

"ไฉนหยุดนิ่งไว้?"

"ลากมันออกมา"

เห็นชายฉกรรจ์ที่มุดเข้าทางอุโมงค์โผล่เท้าออกมาคล้ายกับทางอุโมงค์ติดขัด แต่ไม่ยอมล่าถอยออกมา มีคนสองคนแยกย้ายคว้าจับสองเท้าชายฉกรรจ์ ฉุดดึงออกมาผู้คนหลายสิบคนพลันอุทานดังระงม ที่ฉุดลากออกมาเป็นศพหัวขาดศพหนึ่งที่คอขาดปรากฏโลหิตฉีดพุ่งดุจน้ำพุ กลับถูกคนในอุโมงค์ตัดศีรษะทิ้งไป

ยามนั้นเหล็งฮู้ชงเหลือบเห็นที่มุมถ้ำมีคนผู้หนึ่งนั่งกับพื้น ในแสงไฟสลัวรางเลือน คลับคล้ายคลับคลาว่าเป็นเอี่ยงเอี้ยง เหล็งฮู้ชงยินดียิ่ง รีบวิ่งตะบึงไปก้าวออกไปสองก้าว ปรากฏผู้คนเจ็ดแปดคนโถมเข้ามาขวางทางไว้

ภายในถ้ำตอนนี้ชุลมุนวุ่นวายถึงที่สุด ทุกผู้คนคล้ายแมลงวันหัวขาดวิ่งเตลิดวุ่นวาย เหล็งฮู้ชงเบียดเสียดไปไม่กี่ก้าว สองเท้าพลันถูกผู้คนกอดรัดไว้ เหล็งฮู้ชงต่อยหมัดใส่ศีรษะมัน คนผู้นั้นแผดร้องโหยหวนยังไม่ยอมปล่อยมือเหล็งฮู้ชงตวาดว่า

"เจ้าไม่ปล่อยมือ เราจะฆ่าเจ้า"

พลันรู้สึกปวดแปลบที่น่อง กลับถูกคนผู้นั้นกัดใส่ เหล็งฮู้ชงทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล เห็นทุกผู้คนคล้ายเสียสติ คบไฟในถ้ำยิ่งมายิ่งน้อย มีเพียงสองอันที่ยังลุกโชน แต่ก็ตกอยู่บนพื้น ไม่มีผู้ใดเก็บขึ้นมา เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"เก็บคบไฟขึ้นมา เก็บคบไฟขึ้นมา"

นักพรตอ้วนใหญ่ผู้หนึ่งหัวร่อฮาฮา ยกเท้าเหยียบใส่คบไฟอันหนึ่งเหล็งฮู้ชงพลันชักกระบี่ ฟันใส่หว่างเอวผู้คนที่กัดเท้าของตนขาด

เป็นสองท่อนพลันรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน มองไม่เห็นอันใดอีกที่แท้คบไฟอันสุดท้ายดับไปด้วย

คบไฟพอดับ ทุกผู้คนภายในถ้ำพลันเงียบสงัดลง ถูกเหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหันขู่จนตะลึงลาน เพียงชั่วขณะ เสียงแผดด่าร่ำร้องก็ดังขึ้นอีกครา

ทุกผู้คนตกอยู่ในความมืด มือยู่กว่าครึ่งที่แตกตื่นลนลาน ควงอาวุธป้องกันตัว ได้ยินเสียงอาวุธปะทะกัน เสียงแผดร้องดังไม่ขาดหู ยังมีคนแผดด่าครวญคราง แสดงว่าเปล่งจากปากคนรับบาดเจ็บ

เหล็งฮู้ชงได้ยินแต่เสียงคมอาวุธแหวกฝ่าอากาศดังจากรอบข้าง ต่อให้ตนเองมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่อาจทำอย่างไรได้ กลับถูกดาบกระบี่ฟันทำร้าย พลันฉุกใจคิด ร่ายรำกระบี่คุ้มครองร่างท่อนบนไว้ สืบเท้าเข้าหาผนังถ้ำทีละก้าว

ยามนี้ขอเพียงกระทบถูกผนังศิลา เดินเลียบผนังไป ก็จะลดทอนอันตรายมากหลาย เมื่อครู่เหล็งฮู้ชงเห็นคนที่คล้ายเอี่ยงเอี้ยงนั่งพิงผนัง หากเดินไปเช่นนี้ ก็จะสมทบกับนาง จากที่ซึ่งยืนอยู่เดินเข้าหาผนัง ห่างเพียงไม่กี่วาแต่ดาบกระบี่คล้ายพายุฝน แฝงอันตรายทุกฝีก้าว

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

'หากต้องตายในเงื้อมมือยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม ยังยินยอมพร้อมใจแต่สภาพตอนนี้อาจตายอย่างงมงายได้ทุกเมื่อ ผู้ที่ฆ่าเราไม่แน่ว่าจะเป็นตัวโง่งมฝีมือด้อยต่ำ ต่อให้ **ตี๊กโกวได้เฮียบ** *(วีรบุรุษแซ่ตี๊กโกว) เผชิญสภาพเช่นนี้ ก็อับจนปัญญา'*

นึกถึงตี๊กโกวคิ้วป่าย พลันฉุกคิดขึ้น

'ใช่แล้ว วันนี้หากมิใช่เราฆ่าผู้อื่นอย่างเปะปะ ก็ถูกผู้อื่นฆ่าตายอย่างงมงายฆ่าเพิ่มอีกคนหนึ่ง โอกาสที่เราถูกคนฆ่าก็ลดน้อยลงอีกส่วนหนึ่ง'

ดังนั้นตวัดกระบี่ ใช้ท่าทำลายเกาทัณฑ์ในเก้ากระบี่เดียวดาย จี้ไปทางซ้ายขวาหน้าหลัง ท่ากระบี่พอใช้ออก ได้ยินผู้คนรอบข้างหลายคนแผดร้องพลางล้มลง จากนั้นรู้สึกกระบี่แทงถูกร่างคนผู้หนึ่ง ได้ยินเสียงกรีดร้องเบาๆ กลับเป็นเสียงของสตรี

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบ รู้สึกมืออ่อน กระบี่แทบหลุดจากมือ หัวใจเต้นระทึกตูมตาม ครุ่นคิดขึ้น

'หรือว่าเป็นเอี่ยงเอี้ยง เราฆ่าเอี่ยงเอี้ยงแล้ว?'

ในใจครุ่นคิด ร้องดังๆ ว่า

"เอี่ยงเอี้ยง เป็นท่านหรือ?"

แต่สตรีนางนั้นไม่ส่งเสียงสำเนียงใด เหล็งฮู้ชงความจริงคุ้นกับเสียงเอี่ยงเอี้ยงยิ่ง สมควรจำแนกออกว่าเสียงกรีดร้องนี้ เปล่งจากปากนางหรือไม่ แต่ภายในถ้ำบังเกิดสรรพเสียงวุ่นวาย เสียงกรีดร้องของสตรีนางนี้ก็เบายิ่ง ยามร้อนรุ่มกังวล รู้สึกว่าคล้ายใช่คล้ายไม่ใช่

เหล็งฮู้ชงร้องเรียกอีกหลายครั้ง ยังไม่ได้ยินเสียงตอบคำ ดังนั้นก้มกายลงลูบคลำพื้นดิน พลันปรากฏเท้าข้างหนึ่งเตะกราดมา เตะใส่สะโพกของเขาอย่างหนักหน่วง

เหล็งฮู้ชงปลิวลิ่วไปเบื้องหน้า ยามอยู่กลางอากาศ รู้สึกปวดแปลบที่เท้าซ้ายถูกหวดใส่แส้หนึ่ง รีบพับแขนคุ้มครองศีรษะไว้ เสียงโครมเมื่อต้นแขนปะทะชนกับผนังศิลา ร่างร่วงหล่นลง

รู้สึกศีรษะ ต้นแขน สะโพก และเท้าล้วนปวดแปลบปลาบ กระดูกทั่วร่างคล้ายจะหลุดสลายจากกัน ในใจเหล็งฮู้ชงก็บังเกิดความคับแค้น ร้องว่า

"เราฆ่าเอี่ยงเอี้ยง เราฆ่าเอี่ยงเอี้ยงแล้ว"

พลางสะบัดกระบี่บุกจู่โจม ฆ่าฟันผู้คนหลายคน แต่แล้วได้ยินเสียงดิงดังหลายครา กลับเป็นสำเนียงเสียงพิณ

เสียงพิณนี้แม้เบายิ่ง แต่เมื่อกระทบโสตประสาทเหล็งฮู้ชง ถึงกับอกสั่นขวัญผวา ร้องเรียกว่า

"เอี่ยงเอี้ยง เอี่ยงเอี้ยง"

พลางวิ่งไปยังต้นเสียง แต่แล้วฉุกคิดว่าเสียงพิณอยู่ห่างไกลระยะห่างสิบกว่าวานี้ยังอันตรายกว่าเส้นทางยุทธจักรหลายหมื่นลี้ เสียงพิณนี้ย่อมเป็นเอี่ยงเอี้ยงดีดบรรเลง นางเมื่อยังมีชีวิตอยู่ ตนเองไปอาจตายโดยผลีผลามเด็ดขาด

เหล็งฮู้ชงถอยกายไปสองก้าว กลางหลังพิงผนัง เข้าใจว่าที่นี้ปลอดภัยกว่า พลันได้ยินเสียงลมเร่งร้อน มีคนฟาดฟันอาวุธเข้ามา เหล็งฮู้ชงแทงกระบี่ออก พอขยับกระบี่ ก็ฉุกคิดว่าผิดท่า

ปมเด่นของเก้ากระบี่เดียวดาย คือมองปราดเดียวก็พบเห็นจุดอ่อนในกระบวนท่าฝ่ายตรงข้าม ฉวยโอกาสจู่โจมเข้าไป เพียงท่าเดียวก็สยบศัตรูเอาชัยแต่ในถ้ำศิลามืดมิด กระทั่งศัตรูยังมองไม่เห็น อย่าว่าแต่กระบวนท่าของมันยิ่งอย่าว่าแต่จุดอ่อนของกระบวนท่าในสภาพเช่นนี้ เก้ากระบี่เดียวดายไม่อาจใช้ออกได้

เหล็งฮู้ชงเสือกกระบี่ออกไปหนึ่งเชียะ ก็หลบวูบไปทางซ้าย ได้ยินเสียงเพียะจากนั้นเป็นเสียงโครม เสียงแผดร้องคราหนึ่ง คาดว่าคนผู้นั้นฟันอาวุธใส่ผนังศิลา อาวุธหักแทงใส่ร่างมันเองเสียชีวิตไป เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ในความมืดมิด เราแม้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ก็ไม่ต่างกับชนชั้นธรรมดา ได้แต่สะกดอดกลั้นรอโอกาสสมทบกับเอี่ยงเอี้ยง'

ได้ยินเสียงร่ายรำอาวุธ และเสียงร่ำร้องอ่อนลง แสดงว่าช่วงเวลานี้มีผู้คนบาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก ดังนั้นกวัดแกว่งกระบี่ที่เบื้องหน้าสานเป็นแหกระบี่ผืนหนึ่งป้องกันผู้คนบุกจู่โจมเข้ามา

เสียงพิณดังกระท่อนกระแท่น ดังในจังหวะเดียว ผ่านไปเนิ่น

นานเสียงตวาดค่อยสงบลง บนพื้นมีคนแผดด่าครวญคราง บางครั้งบังเกิดเสียงปะทะอาวุธล้วนดังมาจากผนังถ้ำ เหล็งฮู้ชงครุ่นคิด

'ผู้คนที่หลงเหลือล้วนยืนพิงผนัง คนเหล่านี้คงเป็นมือดีที่ความคิดอ่านรอบคอบ'

ยามนั้นอดร้องมิได้ว่า

"เอี่ยงเอี้ยง ท่านอยู่ที่ใด?"

ที่ด้านตรงข้ามบังเกิดเสียงพิณดิงดังหลายคราคล้ายเป็นคำตอบ เหล็งฮู้ชงโลดแล่นออกไป เท้าซ้ายกลับเหยียบถูกคนผู้หนึ่ง จากนั้นปรากฏกระแสลมเร่งร้อน บนพื้นมีอาวุธเล่มหนึ่งฟาดฟันขึ้นมา

เหล็งฮู้ชงดีที่มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ แม้ไม่เห็นสภาวะอาวุธนับว่ารู้สึกตัวทันเวลา ถีบเท้าพุ่งถอยกลับผนังศิลา ครุ่นคิดขึ้น

'บนพื้นนอนไว้ด้วยผู้คน มีบ้างบางคนรับบาดเจ็บไม่ได้เสียชีวิต เราข้ามไปไม่ได้'

ได้ยินเสียงลมหวีดหวือ ผู้คนที่ยืนพิงผนังถ้ำกวัดแกว่งอาวุธคุ้มครองกายช่วงเวลานี้มีคนบาดเจ็บล้มตายอีกหลายคน พลันได้ยินสุ้มเสียงทุ้มหนักเสียงหนึ่งว่า

"สหายทั้งหลาย พวกเราล้วนหลงกลงักปุกคุ้ง ตกอยู่ในจุดอับสมควรร่วมแรงร่วมใจพาตัวออกจากห้วงอันตราย อย่าได้ควงอาวุธฆ่าฟันกันเอง"

ผู้คนจำนวนมากรับคำโดยพร้อมเพรียง เหล็งฮู้ชงฟังจากสุ้มเสียงคล้ายมีจำนวนหกเจ็ดสิบคน คนเหล่านี้ยืนพิงผนัง ความจริงมีจิตใจเยือกเย็นอยู่แล้ว กอปรกับไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิตชั่วคราว ดังนั้นสามารถระงับสติใช้ความคิดใคร่ครวญ สุ้มเสียงทุ้มหนักนั้นกล่าวว่า

"อาตมาเง็กเจ็งจื้อแห่งไท้ซัว ท่านทั้งหลายโปรดเก็บอาวุธ ในความมืดอย่าได้ทำร้ายคน ท่านทั้งหลายยอมรับปากหรือไม่?"

ทุกผู้คนรับคำว่า

"สมควรทำเช่นนี้"

ได้ยินเสียงกวัดแกว่งอาวุธสงบลง มีบ้างบางคนยังควบดาบกระบี่แต่ชั่วครู่ให้หลังก็ทยอยหยุดมือ เง็กเจ็งจื้อกล่าวว่า

"ประเสริฐมาก ท่านทั้งหลายโปรดประกาศนาม"

ครั้นแล้วมีคนประกาศนาม คนเหล่านี้มีทั้งคนของสำนักฮ่วงซัว สำนักไท้ซัว สำนักซงซัว แต่ไม่ได้ยินมกไต้ซิงแซกล่าววาจา รอจนทุกผู้คนกล่าวจบเหล็งฮู้ชงจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าเหล็งฮู้ชงแห่งเห็งซัว"

เหล่าผู้กล้าอุทานดังอา กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ชงอยู่ที่นี้ นับว่าประเสริฐแท้"

น้ำเสียงปลื้มปีติยิ่ง เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'เรายำแย่ยิ่ง มีอันใดประเสริฐ?'

จากนั้นค่อยได้คิด เหล่าผู้กล้าทราบว่าเขามีฝีมือสูงเยี่ยม เมื่ออยู่ที่นี้ทั้งหมดมีความหวังรอดจากห้วงอันตรายอีกหลายส่วน

เง็กเจ็งจื้อกล่าวว่า

"ท่านใดพกพาชุดไฟ ขอให้จุดคบไฟขึ้นก่อน"

ทุกผู้คนโห่ร้องออกมา ค่อยได้คิดขึ้น เมื่อครู่ชุลมุนวุ่นวายทุกผู้คนเพียงคิดป้องกันตัว ไหนเลยมีเวลาจุดคบไฟ เกรงว่าแสงไฟพอสว่างวูบขึ้น ก็จะถูกผู้อื่นฆ่าทิ้งไป

ได้ยินเสียงติ๊กตั๊ก มีคนล้วงหินเหล็กไฟตีขึ้น จุดชุดไฟให้แสงสว่างภายในถ้ำบังเกิดเสียงโห่ร้องอีกครา เหล็งฮู้ชงกวาดตามอง เห็นผนังรอบข้างยืนเต็มไปด้วยผู้คนตามใบหน้าร่างกายแปดเปื้อนคราบโลหิต บางคนถือดาบกระบี่กวัดแกว่งที่เบื้องหน้าช้าๆ แสดงว่าไม่ไว้วางใจผู้อื่น

เหล็งฮู้ชงสาวเท้าไปยังผนังผาด้านตรงข้ามคิดเสาะหาเอี่ยงเอี้ยง

ในกลุ่มคนพลันบังเกิดเสียงตวาดดังว่า

"ลงมือ"

ผู้คนเจ็ดแปดกวัดแกว่งกระบี่ เข่นฆ่ามาจากปากอุโมงค์ เหล่าผู้กล้าร้องคำ "ผู้ใด?" ชักอาวุธเข้าต่อต้าน เพียงไม่กี่กระบวนท่า ชุดไฟที่จุดขึ้นดับไปอีกครา

เหล็งฮู้ชงกระโดดปราดไปยังผนังด้านตรงข้าม รู้สึกมีคนฟาดฟันอาวุธจากทางขวามือ ในความมืดไม่ทราบต้านทานอย่างไร ได้แต่ล้มตัวลงกับพื้น

ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า

"ฆ่าเดียรัจฉานเหล่านี้ให้หมดสิ้น อย่าได้ไว้ชีวิตแม้สักคนเดียว"

ได้ยินผู้คนสิบกว่าคนรับคำโดยพร้อมเพรียง จากนั้นมีคนร้องว่า

"จ้อแนเซี้ยง เป็นจ้อแนเซี้ยง"

ยังมีคนร้องว่า

"ซือแป๋ ศิษย์อยู่ที่นี้"

เหล็งฮู้ชงฟังออกว่าคนออกคำสั่งเป็นจ้อแนเซี้ยงจริงๆ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'มันไฉนอยู่ที่นี้ ที่แท้หลุมพรางนี้เป็นโจรเฒ่านี้ขุดล่อไว้ หาใช่ซือแป๋เราไม่'

งักปุกคุ้งแม้คิดฆ่าเขาหลายครั้งครา แต่ยี่สิบกว่าปีมานี้ ความผูกพันฉันอาจารย์กับศิษย์ และน้ำใจฉันพ่อลูกฝังรากอยู่ในจิตใจของเขาอย่างลึกล้ำ พอคาดคิดว่าคนวางแผนมิใช่งักปุกคุ้ง ค่อยคลายใจลง

ได้ยินจ้อแนเซี้ยงกล่าวอย่างเยือกเย็น

"พวกเจ้ายังมีหน้าเรียกเราเป็นซือแป๋หรือ พวกเจ้าไม่ได้กราบเรียนเราก็รุดมายังฮั้วซัว สำนักเราไหนเลยยอมรับคนทรยศเนรคุณเช่นพวกเจ้า?"

สุ้มเสียงกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"ซือแป๋ ศิษย์ทราบข่าวว่าในถ้ำศิลาผาสำนึกผิด ภูเขาฮั้วซัวจารึกท่ากระบี่สำนักเรา เกรงว่าหากเรียนต่อซือแป๋ค่อยรุดมา ท่ากระบี่บนผนังจะถูกผู้คนทำลายไป ดังนั้นรีบเร่งรุดมา หลังจากชมดูเพลงกระบี่ ย่อมต้องกลับสำนักไปเรียนบอกท่ากระบี่ต่อซือแป๋"

จ้อแนเซี้ยงกล่าวว่า

"เจ้าเข้าใจว่าเราตาบอด ไม่เห็นเราอยู่ในสายตา หลังจากฝึกท่ากระบี่อันลึกล้ำยังยอมรับเราเป็นซือแป๋หรือ?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชง เจ้าก็อยู่ที่นี้ เจ้ามาทำอะไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"นี่เป็นถิ่นฐานเดิมของเรา เราคิดมาก็มา กลับเป็นท่านมาทำอะไร?"

จ้อแนเซี้ยงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ความตายกร่ายถึงศีรษะ ยังเสียมารยาทต่อผู้อาวุโสอีก?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ท่านดำเนินอุบาย ลอบทำร้ายผู้กล้าทั้งแผ่นดิน ทุกผู้คนล้วนประหารได้ ไหนเลยนับเป็นผู้อาวุโสของเรา?"

จ้อแนเซี้ยงร้องสั่งว่า

"เพ้งจือ เข้าไปฆ่ามัน"

ในความมืดมีคนรับคำ กลับเป็นเสียงของลิ้มเพ้งจือ

เหล็งฮู้ชงลอบตื่นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น

"ที่แท้ลิ้มเพ้งจือก็อยู่ที่นี้ เขากับจ้อแนเซี้ยงล้วนตาบอด วันเวลาที่ผ่านมา พวกมันคงฝึกการใช้โสตประสาทแทนดวงตา มีความสามารถในการฟังเสียงจำแนกอาวุธ เมื่อตกอยู่ในความมืดสถานการณ์

พลิกกลับกลาย เปลี่ยนเป็นเราตาบอด พวกมันกลับไม่ตาบอดแล้ว"

ได้ยินลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชง ท่านเป็นใหญ่ในยุทธจักร วันนี้กลับตายในเงื้อมมือเราฮาฮา"

เสียงหัวร่อเยือกเย็นยะเยียบ กล่าวพลางสืบเท้าเข้ามาทีละก้าว เมื่อครู่เหล็งฮู้ชงโต้ตอบจ้อแนเชี้ยง ลิ้มเพ้งจือได้ยินตำแหน่งทิศทางที่เขายืนอยู่ ในความเงียบสงัด มีแต่เสียงฝีเท้าของลิ้มเพ้งจือ มันก้าวออกมาหนึ่งก้าว เหล็งฮู้ชงก็ทราบว่าตัวเองเดินใกล้ประตูนรกไปอีกหนึ่งก้าว

พลันบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า

"ช้าก่อน เหล็งฮู้ชงแทงเราตาบอด ทำให้บิดาไม่อาจเห็นแสงตะวัน เราจะฆ่าโจรโฉดนี้เอง"

คำพูดพอกล่าว ผู้คนสิบกว่าคนส่งเสียงคล้อยตาม สืบเท้ามาโดยพร้อมเพรียง

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน ทราบว่าเป็นผู้คนที่ถูกตนเองทิ่มแทงตาบอดที่ศาลเจ้าร้างกลางวิกาลทั้งสิบห้าคนนั้น วันที่สำนักชงซัวจัดการชุมนุมรวมห้าสำนักกระบี่ ก็พบพานคนเหล่านี้บนเส้นทางขึ้นเขา ผู้คนขบวนนี้ตาบอดเป็นเวลานาน ความสามารถในการใช้โสตประสาทแทนดวงตายังสูงส่งยิ่งกว่า ลิ้มเพ้งจือเพียงคนเดียวก็รับมือไม่ได้ เมื่อเพิ่มผู้คนอีกสิบห้าคน ยิ่งมิใช่คู่มือเปรียบติด

ได้ยินเสียงฝีเท้ากระทบโสต เหล็งฮู้ชงจึงแฉลบร่างไปทางซ้ายหลายก้าวได้ยินเสียงฉึกฉึกหลายครา กระบี่หลายเล่มแทงใส่ผนังศิลาที่เขายืนอยู่เมื่อครู่ ดีที่ผู้คนสิบกว่าคนจู่โจมโดยพร้อมเพรียง เสียงฝีเท้าสลับซับซ้อน กลบเสียงฝีเท้าของตนเองไป ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าเหล็งฮู้ชงเคลื่อนร่างย้ายตำแหน่งไป

เหล็งฮู้ชงก้มกายลง คลำพบกระบี่เล่มหนึ่ง ชัดเหงี่ยงออกไป เสียงเครังเมื่อปะทะกับผนังศิลา คนตาบอดสิบกว่าคนโถมเข้าไป แว่วเสียงปะทะอาวุธดังขึ้น เกิดการต่อสู้ขึ้นมา

ได้ยินเสียงร่ำร้องไม่ขาดหู เพียงชั่วขณะมีผู้กล้าหกเจ็ดคนถูกกระบี่เสียชีวิด คนเหล่านี้ความจริงมีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว แต่ในความมืดมองไม่เห็น ไม่ใช่คู่มือคนตาบอดเหล่านั้น

เหล็งฮู้ชงฉวยโอกาสที่เสียงร้องดังสับสน สลับเท้าไปทางซ้ายอีกหลายก้าวเมื่อลูบคลำดู บนผนังไม่มีผู้คน ค่อยย่อกายลงช้าๆ ครุ่นคิดขึ้น

'จ้อแนเชี้ยงนำลิ้มเพ้งจือและคนตาบอดขบวนนี้มาย่อมคิดอาศัยความมืดกำจัดพวกเราให้หมดสิ้น แต่มันไฉนล่วงรู้ว่าที่นี้มีถ้ำศิลาแห่งหนึ่ง?'

ขบคิดแล้วเข้าใจในบัดดล

'ใช่แล้ว คราก่อนเชี่ยวซือม่วยใช้ท่ากระบี่บนผนังศิลาโค่นยอดฝีมือสำนักไท้ซัว ฮ่วงซัว ใช้เพลงกระบี่ชงซัวต่อสู้กับจ้อแนเชี้ยง และใช้เพลงกระบี่เห็งซัวประลองกับเรา นางเมื่อมายังที่นี้ลิ้มเพ้งจือย่อมล่วงรู้'

ได้ยินลิ้มเพ้งจือร้องว่า

"เหล็งฮู้ชง ท่านซุกหัวหดหางไม่กล้าปรากฏกาย นับเป็นนักสู้ผู้กล้าใด?"

เหล็งฮู้ชงบันดาลโทสะ คิดสะอึกกายออกไปพิสจน์ความเป็นตาย แต่แล้วสะกดข่มกลั้นไว้ ครุ่นคิดขึ้น

'ลูกผู้ชายยืดได้หดได้ ไหนเลยถือความห้าวหาญดุดันกับมัน อย่าว่าแต่เรารับปากเชี่ยวซือม่วยว่าจะดูแลลิ้มเพ้งจือ หากโถมออกไปต่อสู้กับมัน ย่อมไม่ปล่อยให้มันฆ่าทิ้ง และไม่อาจฆ่ามัน'

จ้อแนเชี้ยงตวาดสั่งว่า

"ฆ่าศิษย์ทรยศและไส้ศึกภายในถ้ำให้หมดสิ้น คาดว่าเหล็งฮู้ชง

ไม่มีปัญญาหลบซ่อนได้"

พริบตานั้นเสียงอาวุธปะทะ เสียงร่ำร้องดังสับสน เหล็งฮู้ชงนั่งยองๆ กับพื้น ยามกะทันหันกลับไม่มีผู้ใดจู่โจมต่อตนเอง เหล็งฮู้ชงเงี่ยหูฟังเสียงของเอี่ยงเอี้ยง ในใจครุ่นคิดขึ้น

'เอี่ยงเอี้ยงชาญฉลาดหลักแหลมกว่าเรา ยามนี้ภัยอันตรายล้อมรอบย่อมไม่ดีดพิณอีก เพียงหวังกระบี่เมื่อครู่ไม่ได้แทงถูกนาง'

ได้ยินเหล่าผู้กล้ากับคนตาบอดทั้งหลายต่อสู้อย่างดุเดือด ทางหนึ่งต่อสู้ทางหนึ่งด่าคำ *"ไสหัวมารดาเจ้า"* ฟังดูระคายหูยิ่ง

ผู้คนทั่วไปมักด่าคำ *"มารดาเจ้าเถอะ"* น้อยครั้งจะด่าคำ *"ไสหัวมารดาเจ้า"* เหล็งฮู้ชงยังเข้าใจว่าเป็นคำด่าพิเศษเฉพาะของมณฑลใด ฟังอยู่ชั่วขณะ พบว่าคำ *"ไสหัวมารดาเจ้า"* มักเปล่งจากปากผู้คนสองคน คำพูดพอกล่าวจากปาก เสียงปะทะอาวุธก็ชะงักขาดหาย หากคนผู้หนึ่งตวาดแผดด่า ยังต่อสู้กันไม่หยุดยั้ง

เหล็งฮู้ชงพอฟัง ทราบว่านี่เป็นรหัสของคนตาบอดทั้งหลายในความมืดยากจำแนกศัตรูสหาย คนตาบอดทั้งหลายทำความตกลงล่วงหน้าเมื่อลงมือจะด่าคำ *"ไสหัวมารดาเจ้า"* ผู้คนสองคนด่าพร้อมเพรียงแสดงว่าเป็นพวกเดียวกันไม่เช่นนั้นก็เข่นฆ่าสังหารได้

เหล็งฮู้ชงพอได้คิด ค่อยผุดลุกขึ้น ยกกระบี่ขวางอก ได้ยินคำ *"ไสหัวมารดาเจ้า"* ยิ่งมายิ่งมาก เสียงปะทะอาวุธและเสียงตวาดว่าสงบลงทีละน้อย แสดงว่าคนของสำนักไท้ซัว ฮ่วงซัวและซงซัวถูกเข่นฆ่าสังหารสิ้น จนบัดนี้ปราศจากสุ้มเสียงของเอี่ยงเอี้ยงแม้แต่น้อย

ผ่านไปอีกชั่วขณะ เสียงต่อสู้ค่อยชะงักขาดหาย จ้อแนเชี้ยงร้องสั่งว่า

"ทั้งหมดพุ่งสลับไปมาภายในถ้ำ ฆ่าฟันสักครา"

คนตาบอดทั้งหลายรับคำ ได้ยินเสียงลมกระบี่พุ่งสลับซับซ้อน มี

กระบี่สองเล่มฟันถึงเบื้องหน้าเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงยกกระบี่ปิดป้องดัดสุ้มเสียงด่าคำ “ไสหัวมารดาเจ้า” กลับไม่มีผู้คนฟังออก

ประมาณชั่วน้ำเดือด นอกจากเสียงแผดด่าของคนตาบอดทั้งหลายและเสียงคมอาวุธแหวกฝ่าอากาศ ปราศจากสุ้มเสียงอื่นอีก เหล็งฮู้ชงร้อนรุ่มจนแทบร่ำไห้ออกมา ลอบร้องในใจ

‘เอี๋ยงเอี้ยง ท่านอยู่ที่ใด?’

จ้อแนเซี้ยงพลันตวาดคำ “หยุดมือ” คนตาบอดทั้งหลายรั้งกระบี่ยืนหยัดมั่น จ้อแนเซี้ยงหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“ศิษย์ทรยศทั้งหลายถูกกำจัดสิ้น คนเหล่านี้คิดฝึกท่ากระบี่กลับยอมศิโรราบต่อโจรโฉดงักปุกคุ้ง โจรน้อยเหล็งฮู้ชงย่อมจบชีวิตใต้คมกระบี่ด้วย เหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชง เจ้าตายแล้วหรือไม่?”

เหล็งฮู้ชงกลั้นลมหายใจ หาตอบคำไม่ จ้อแนเซี้ยงกล่าวว่า

“เพ้งจือ วันนี้เจ้ากำจัดบุคคลที่เจ้าชิงชังรังเกียจที่สุดไป คงพอใจแล้วกระมัง?”

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

“นี่ล้วนพึ่งพาความคิดอันลึกซึ้ง การเตรียมการอันแยบยลของจ้อเฮีย”

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

‘มันเรียกพี่เรียกน้องกับจ้อแนเซี้ยง จ้อแนเซี้ยงต้องการคัมภีร์กระบี่พิชิตมาร กลับเกรงอกเกรงใจต่อมันยิ่ง’

จ้อแนเซี้ยงกล่าวว่า

“หากมิใช่ท่านทราบว่ามีทางลับเข้าสู่ถ้ำศิลา พวกเราก็ยากจะล้างแค้นได้”

ลิ้มเพ้งจือกล่าวว่า

“น่าเสียดายยามชุลมุนวุ่นวาย เราไม่สามารถฆ่าโจรน้อยเหล็ง

ฮู้ชงกับมือ"

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'เราไม่เคยล่วงเกินท่านมาก่อน ท่านไฉนแค้นเราถึงเพียงนี้?'

จ้อแนเซี้ยงกล่าวเบาๆ ว่า

"ไม่ว่าเป็นผู้ใดฆ่ามัน ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน พวกเรารีบออกไป คาดว่าตอนนี้งักปุกคุ้งเฝ้าอยู่นอกถ้ำ ฉวยโอกาสที่ฟ้ายังไม่สว่าง ทั้งหมดฮือเข้าไปยามรัตติกาลชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ"

ลิ้มเพ้งจือรับคำ ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้น ขบวนผู้คนเข้าสู่ทางอุโมงค์ เสียงฝีเท้าห่างออกไปทีละน้อย ชั่วครูให้หลังปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด

เหล็งฮู้ชงกล่าวเบาๆ

"เอี่ยงเอี้ยง ท่านอยู่ที่ใด?"

สุ้มเสียงสั่นเครือเล็กน้อย พลันได้ยินสุ้มเสียงแผ่วเบาเสียงหนึ่งดังขึ้นที่เหนือศีรษะว่า

"เราอยู่ที่นี้ อย่าได้ส่งเสียง"

เหล็งฮู้ชงยินดีที่สุด สองเท้าอ่อนระทวย กระแทกนั่งลงกับพื้น ขณะที่คนตาบอดทั้งหลายฟาดฟันวุ่นวาย สถานที่ปลอดภัยที่สุดคือซ่อนตัวอยู่เบื้องสูงอาวุธย่อมฟันไม่ถูก นี่ความจริงเป็นเหตุผลที่ตื้นเขินแต่คนคราคับขันเป็นตายสมองสับสนวุ่นวาย กลับไม่ได้นึกถึงข้อนี้

เอี่ยงเอี้ยงกระโดดปราดลงมา เหล็งฮู้ชงสะอึกเข้าไป โยนกระบี่ทิ้งโอบนางไว้ในอ้อมอก ทั้งสองล้วนสะอื้นไห้ด้วยความยินดี เหล็งฮู้ชงจูบแก้มนางเบาๆ กล่าวว่า

"เมื่อครู่ข่มขวัญเราแทบตายแล้ว"

เอี่ยงเอี้ยงอยู่ในความมืด กลับไม่หลบหลีก กล่าวเบาๆ ว่า

"ขณะที่ท่านด่าคำ *"ไสหัวมารดาท่าน"* เราจดจำเสียงของท่านออก"

เหล็งฮู้ชงอดหัวร่อมิได้ ถามว่า

"ท่านไม่ได้รับบาดเจ็บจริงๆ?"

"เราไม่"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ตอนแรกเราได้ยินเสียงพิณ กลับไม่วิตกเท่าใด ต่อมาแทงถูกสตรีนางหนึ่งเสียงพิณก็กระท่อนกระแท่น ไม่เป็นท่วงทำนอง เมื่อถึงตอนท้ายปราศจากสุ้มเสียงสำเนียงใด ดังนั้นไม่ทราบทำอย่างไรดี"

"เรากระโดดขึ้นสู่เบื้องสูงแต่แรก เกรงว่าถูกผู้คนพบเห็น ไม่อาจร้องบอกต่อท่าน ได้แต่ชัดเหรียญอีแปะใส่ตัวพิณที่ทิ้งอยู่เบื้องล่างเพื่อให้ท่านได้คิด"

เหล็งฮู้ชงระบายลมออกจากปาก กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ เรากลับคาดคิดไม่ถึง ช่างสมควรตี"

พลางจับมือนางตบแก้มตัวเองเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านแต่งงานกับตัวโง่เขลาเช่นนี้ นับเป็นคราเคราะห์ของยิ่มตัวเสียวเจี้ยะ เราก็ประหลาดใจ หากท่านดีดพิณ เหตุใดไม่บรรเลงเพลงชำระใจบริสุทธิ์หรือบทเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักร?"

เอี่ยงเอี้ยงปล่อยให้เขาโอบกอด กล่าวว่า

"เราอยู่ในความมืด หากสามารถชัดเหรียญอีแปะใส่ตัวพิณดีดเป็นท่วงทำนองได้ คงเป็นมนุษย์เซียนแล้ว"

เอี่ยงเอี้ยงได้ยินเขากล่าวสัพยอก ต้องขยับดิ้นรน คิดดิ้นหลุดจากอ้อมอกของเขา แต่เหล็งฮู้ชงกอดนางไม่ปล่อย ถามว่า

"ภายหลังไฉนไม่ชัดเหรียญดีดพิณอีก?"

"เราอยากจนแทบตาย พกเงินไม่กี่เหรียญ ชัดไม่กี่ครั้งก็หมดสิ้น"

เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจ กล่าวว่า

"น่าเสียดายในถ้ำศิลาไม่มีร้านแลกเงิน และไม่มีโรงจำนำ ยิ่มตัวเสียวเจี้ยะเงินหมด กลับไม่มีที่หยิบยืม"

เอี่ยงเอี้ยงหัวร่ออีกครา กล่าวว่า

"ภายหลังเราซัดปิ่นทอง ต่างหูมุกออกไปจนหมดสิ้น รอจนคนตาบอดเหล่านั้นลงมือฆ่าคน พวกมันมีโสตประสาทปราดเปรียวเราไม่กล้าซัดขว้างอันใดอีก"

ทันใด ที่ปากอุโมงค์บังเกิดเสียงแค่นหัวร่อเย็นเยียบดังขึ้น

เหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยงล้วนอุทานดังอา เหล็งฮู้ชงซ้ายโอบเอี่ยงเอี้ยงมือขวาเก็บกระบี่บนพื้นขึ้น ตวาดถามว่า

"ผู้ใด?"

ได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เหล็งฮู้ใต้เฮียบ เป็นเรา"

กลับเป็นเสียงของลิ้มเพ้งจือ จากนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าดังจากทางอุโมงค์แสดงว่าคนตาบอดทั้งหลายไปแล้วย้อนกลับมา

เหล็งฮู้ชงลอบตำหนิตัวเองชะล่าใจไป จ้อแนเซี้ยงกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ไหนเลยบอกไปก็ไป ตนเองกับเอี่ยงเอี้ยงห่วงใยกันและกันเกินไป พบพานหลังเคราะห์กลับลิงโลดจนลืมตน ไม่ทันคาดคิดว่าศัตรูไม่ได้จากไปไกล

เอี่ยงเอี้ยงยื่นมือมาที่ใต้ซอกแขนเหล็งฮู้ชง กล่าวคำ "ขึ้นไป" เบาๆ ทั้งสองโผพุ่งกายโดยพร้อมเพรียง เอี่ยงเอี้ยงเคยหยั่งเท้าบนโขดหินก้อนหนึ่ง ล่วงรู้ตำแหน่งของโขดหิน สามารถทิ้งตัวอย่างมั่นคง เหล็งฮู้ชงกลับเหยียบถูกอากาศธาตุตกวูบลงไป

เอี่ยงเอี้ยงคว้าแขนของเขาไว้ ฉุดดึงเหล็งฮู้ชงขึ้นมา โขดหินนี้มีเนื้อที่เพียงสามสี่เชียะ คนทั้งสองเบียดเสียดกัน ยากที่จะยืนหยัดมั่นได้

ได้ยินจ้อแนเซี้ยงกล่าวว่า

"ปีศาจน้อยทั้งสองกระโดดขึ้นไป"

ลิ้มเพ้งจือรับคำ จ้อแนเซี้ยงตวาดว่า

"เหล็งฮู้ชง เจ้าคิดหลบซ่อนอยู่เบื้องบนชั่วชีวิตหรือ?"

เหล็งฮู้ชงไม่ตอบคำ มือขวาถือกระบี่ มือซ้ายโอบเอวอ้อนแอ้นของเอี่ยงเอี้ยง เอี่ยงเอี้ยงถือกระบี่สั้นด้วยมือซ้าย มือขวาก็ยื่นมาโอบเอวของเขาคนทั้งสองล้วนปลาบปลื้มประโลมใจ เห็นว่าสามารถอยู่ด้วยกันแม้ตายก็ไม่เสียดายชีวิต

จ้อแนเซี้ยงตวาดว่า

"ดวงตาพวกเจ้าถูกผู้ใดแทงบอดไป หรือว่าลืมเลือนแล้ว?"

คนตาบอดสิบกว่าคนส่งเสียงขู่คำราม กระโดดปราดขึ้นแทงกระบี่วุ่นวายเหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยงเงียบงันไม่ส่งเสียง คนตาบอดทั้งหลายก็แทงพลาดผิดเมื่อโถมทะยานขึ้นเป็นคำรบสอง ปรากฏคนตาบอดผู้หนึ่งโถมถึงที่ซึ่งห่างจากโขดหินไม่กี่เชียะเหล็งฮู้ชงได้ยินเสียงลมก็แทงกระบี่ออก แทงถูกทรวงอกมัน คนตาบอดนั้นแผดร้องคราหนึ่งร่วงหล่นลงสู่พื้น

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทุกผู้คนล่วงรู้ที่ซ่อนของคนทั้งสอง คนตาบอดหกเจ็ดคนกระโดดปราดขึ้น สะบัดกระบี่แทงออก เหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงยืนอยู่เบื้องสูงจำแนกเสียงลมได้โดยง่าย ทั้งสองแทงกระบี่ออกทิ่มแทงสังหารผู้คนอีกสองคน คนตาบอดที่เหลือแหงนหน้าแผดด่ายามกะทันหันไม่กล้าบุกขึ้นมาอีก

ยืดเยื้ออยู่ชั่วขณะ พลันปรากฏเสียงลมเร่งร้อน ผู้คนสองคนทะยานขึ้นจากทางซ้ายขวา เหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยงแทงกระบี่ออกเสียงเช้งเช้งสองครากระบี่สี่เล่มปะทะกันกลางอากาศ เหล็งฮู้ชงรู้สึกแขนขวาชาวูบ กระบี่แทบหลุดจากมือทราบว่าคนลงมือคือจ้อแนเซี้ยง

เอี่ยงเอี้ยงอุทานดังอา หัวไหล่ถูกกระบี่แทงใส่ ส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง เหล็งฮู้ชงรีบเกร็งกำลังฉุดรั้งนางไว้

คนทั้งสองทะยานขึ้นเป็นคำรบสอง จู่โจมมาอีกครา เหล็งฮู้ชงแทงกระบี่ใส่ผู้ที่ลงมือต่อเอี่ยงเอี้ยง กระบี่สองเล่มพอปะทะ คนผู้นั้นพลิกแพลงกระบี่อย่างว่องไวฟันกระบี่ลงมาตามสภาวะ เหล็งฮู้ชงทราบว่าฝ่ายตรงข้ามต้องเป็นลิ้มเพ้งจือ ไม่ทันปิดป้องต้านรับ รีบก้มศีรษะเบี่ยงตัวหลบเลี่ยง

รู้สึกมีลมเย็นกระโชกวูบ ลิ้มเพ้งจือฟันกระบี่ใส่เอี่ยงเอี้ยง เขาลอยอยู่กลางอากาศ ทะยานขึ้นมาคราเดียว สามารถพลิกแพลงติดต่อกันสามกระบวนท่า เพลงกระบี่พิชิตมารนี้เกรี้ยวกราดดุร้ายจริงๆ

เหล็งฮู้ชงกริ่งเกรงลิ้มเพ้งจือทำร้ายถูกเอี่ยงเอี้ยง โอบนางกระโดดลงมา กลางหลังพิงผนัง ร่ายรำกระบี่วุ่นวาย พลันได้ยินจ้อแนเซี้ยงหัวร่อดังยาวนาน เสือกกระบี่เข้ามา เสียงดังเมื่อปะทะกระบี่กันอีกครา

เหล็งฮู้ชงสะท้านคราหนึ่ง รู้สึกมีกำลังภายในสายหนึ่งถ่ายทอดมาตามตัวกระบี่ ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ พลันฉุกคิดว่าตอนที่อยู่ในเสียวลิ้มยี่ ยิ่มอั้วเกี้ยใช้ยอดวิชาดูดดาว ดูดกำลังภายในของจ้อแนเซี้ยง มิคาดพลังน้ำแข็งเย็นของจ้อแนเซี้ยงร้ายกาจยิ่ง ยิ่มอั้วเกี้ยถึงกับแทบตัวแข็งตาย ตอนนี้จ้อแนเซี้ยงใช้แผนเดิมอีก ตนเองอย่าได้หลงกลมัน รีบเกร็งกำลังผลักออกไป รู้สึกฝ่ายตรงข้ามใช้พลังกระชากโดยแรง ต้องคลายนิ้วทั้งห้าปล่อยกระบี่หลุดจากมือ

พลังฝีมือของเหล็งฮู้ชงฝากอยู่ที่กระบี่ ดังนั้นก้มกายลง ยื่นมือลูบคลำพื้นดินภายในถ้ำมีคนตายสองร้อยกว่าคน ทิ้งอาวุธเกลื่อนกลาดขอเพียงเก็บดาบเล่มหนึ่ง ก็สามารถต้านทานสักครา มิคาดการลูบคลำครั้งนี้ กลับลูบถูกใบหน้าคนตายคนหนึ่ง รู้สึกทั้งเย็นเฉียบทั้ง

เป็นเมือกลื่น รีบโอบเอี่ยงเอี้ยงถอยปราดไปสองก้าว

เสียงเช้งเช้งสองครา เอี่ยงเอี้ยงสะบัดกระบี่สั้นปัดป่ายสองกระบี่ที่ทิ่มแทงมา จากนั้นเป็นเสียงหวีด กระบี่สั้นในมือเอี่ยงเอี้ยงก็ถูกปัดกระแทกปลิวกระเด็นไป

เหล็งฮู้ชงร้อนรุ่มใจยิ่ง ก้มกายลูบคลำอีกครา คล้ายกระทบถูกกระบองสั้นด้ามหนึ่ง ยามคับขันไม่ขบคิดมากความ รู้สึกมีกระแสลมปะทะหน้า มีกระบี่ฟาดฟันมา ดังนั้นยกกระบองขึ้นต้าน เสียงฉับเมื่อกระบองสั้นถูกกระบี่ศัตรูฟันหักไปท่อนหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงก้มศีรษะหลบกระบี่ ทันใด เบื้องหน้าปรากฏแสงสว่างขึ้นหลายจุด ประกายหลายจุดนี้อ่อนจางยิ่ง แต่ในถ้ำศิลามืดสนิททั่ว คล้ายดาวเรืองดวงหนึ่ง ปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้า จำแนกเงาร่างประกายกระบี่ของศัตรูได้อย่างเลือนราง

เหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงโห่ร้องราวกับนัดแนะกันไว้ เห็นจ้อแนเซี้ยงแทงกระบี่มาอีกครา เหล็งฮู้ชงก็ยกกระบองสั้นเขี่ยใส่คอหอยจ้อแนเซี้ยง ซึ่งเป็นจุดอ่อนในท่ากระบี่ของศัตรู

มิคาดจ้อแนเซี้ยงแม้ตาบอด ยังมีปฏิกิริยารวดเร็ว รีบใช้ท่วงท่า**ลี้เตียบเล้งมึ้ง** *(ปลาหลีฮื้อทะยานประตูมังกร)* พุ่งถอยไปยังด้านหลัง ปากส่งเสียงแผดด่าออกมา

เอี่ยงเอี้ยงก้มกายเก็บกระบี่เล่มหนึ่ง รับกระบองสั้นจากมือเหล็งฮู้ชงส่งกระบี่ให้กับเขากวัดแกว่งกระบองสั้น ภายในถ้ำก็ปรากฏประกายสีเขียวสว่างวูบเป็นจุดแต้ม ๆ เหล็งฮู้ชงคึกคักอักโข ยามคับขันเป็นตาย ไม่ยั้งมือไว้ไมตรีปากด่าคำ "ไสหัวมารดาเจ้า" ก็แทงคนตาบอดตายไปคนหนึ่ง

เหล็งฮู้ชงใช้กระบี่เร็วกว่าคำด่าคน เพิ่งด่าคำ "ไสหัวมารดาเจ้า" หกครั้งคนตาบอดที่เหลือสิบสองคน ก็ถูกทิ่มแทงสังหารสิ้น คนตาบอดหลายคนสมองเฉื่อยชาพอได้ยิน "ไสหัวมารดาเจ้า" ยังเข้าใจว่าเป็น

พวกเดียวกัน ไม่ทันได้คิดก็ถูกกระบี่แทงใส่คอหอย ไสหัวไปหามารดามันในปรภพแล้ว

จ้อแนเซี้ยงกับลิ้มเพ้งจือไม่เข้าใจสาเหตุความนัย ถามโพล่งว่า

"มีคบไฟหรือ?"

เหล็งฮู้ชงรับคำ จู่โจมใส่จ้อแนเซี้ยงสามกระบี่ จ้อแนเซี้ยงฟังเสียงลมจำแนกอาวุธ ปัดป่ายสามกระบี่พันห่างไป เหล็งฮู้ชงรู้สึกข้อแขนชาวูบปรากฏพลังความเย็นแล่นมาตามตัวกระบี่ ดังนั้นหยุดกระบี่ไว้ จ้อแนเซี้ยงไม่ได้ยินเสียงลมกระบี่ สร้างความร้อนรุ่มใจยิ่ง ควงกระบี่คุ้มครองจุดสำคัญรอบกายไว้

เหล็งฮู้ชงอาศัยประกายร่ำไรที่เปล่งจากกระบองสั้นในมือเอี่ยงเอี้ยงหันกระบี่ช้าๆ จ่อจี้ใส่แขนขวาของลิ้มเพ้งจือ ยื่นออกทีละนิ้ว

ลิ้มเพ้งจือเงี่ยหูฟังเสียงลมกระบี่ของเขา แต่กระบี่ของเหล็งฮู้ชงยื่นออกทีละนิ้ว ไหนเลยได้ยินสุ้มเสียงแม้แต่น้อย เห็นปลายกระบี่ห่างจากแขนขวาของเขาเพียงครึ่งเชียะ พลันยื่นปราดไปเบื้องหน้าแทงกระดูกเส้นเอ็นบนต้นแขนของลิ้มเพ้งจือขาดสะบั้น

ลิ้มเพ้งจือส่งเสียงร้องคำหนึ่ง กระบี่หลุดจากมือแต่ยังโถมเข้ามา เหล็งฮู้ชงสะบัดขวับขวับสองกระบี่ แยกย้ายแทงถูกเท้าซ้ายขวาของลิ้มเพ้งจือ ลิ้มเพ้งจือแผดด่าพลางล้มฟาดกับพื้น

เหล็งฮู้ชงหันกายไปจับจ้องมองจ้อแนเซี้ยง ในแสงสว่างเลือนรางเห็นจ้อแนเซี้ยงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน หน้าตาบิดเบี้ยวดุร้าย ร่ายรำกระบี่อย่างเร่งร้อนใช้ท่ากระบี่เลิศล้ำโดยไม่หยุดยั้ง แต่สำหรับกับเหล็งฮู้ชงที่ฝึกปรือเก้ากระบี่เดียวดายล้วนพบเห็นช่องว่างจุดอ่อน ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้เป็นตัวการสร้างความปั่นป่วนในยุทธจักร ไม่อาจปล่อยปละละเว้นได้'

ดังนั้นกู่ร้องดังกังวาน ตวัดกระบี่วูบ แทงถูกหว่างคิ้ว ลำคอ และทรวงอกของจ้อแนเซี้ยงสามแห่ง

เหล็งฮู้ชงพุ่งถอยไปสองก้าว กุมมือเอี่ยงเอี้ยงไว้ เห็นจ้อแนเซี้ยงยืนตะลึงลานชั่วขณะ ค่อยล้มคว่ำลง ปลายกระบี่หันกลับเข้าหาตัว แทงถูกท้องน้อยตัวเองทะลุออกมา

ทั้งสองระงับสติ มองดูกระบองสั้นในมือเอี่ยงเอี้ยง แต่แสงสว่างอ่อนจางเกินไป เห็นไม่ชัดเจน เหล็งฮู้ชงกริ่งเกรงลิ้มเพ้งจือโถมจู่โจมอีก ดังนั้นแทงซ้ำอีกกระบี่ตัดเส้นเอ็นบนแขนซ้ายของเขา ค่อยล้วงหินเหล็กไฟจากร่างผู้ตายล้วงติดต่อกันสองคนในอกเสื้อล้วนว่างเปล่า ค่อยได้คิดขึ้นแผดด่าว่า

"ไสหัวมารดาเจ้า คนตาบอดย่อมไม่พกหินเหล็กไฟ"

เมื่อล้วงมือไปในร่างผู้คนตายคนที่ห้า ค่อยเสาะพบหินเหล็กไฟ ดังนั้นตีจุดขึ้นคนทั้งสองถึงกับอุทานดังอาออกมา

เห็นวัตถุในมือเอี่ยงเอี้ยงมิใช่กระบองสั้นอันใด หากแต่เป็นกระดูกขาวท่อนหนึ่ง

เอี่ยงเอี้ยงงงงันวูบ จึงเหวี่ยงกระดูกขาวทิ้ง ด่าคำ "ไสหัว..." แต่แล้วพบว่าไม่สุภาพ จึงเม้มปากกล้ำกลืนไว้

เหล็งฮู้ชงค่อยได้คิด กล่าวว่า

"เอี่ยงเอี้ยง พวกเราทั้งสองชีวิต ได้รับการช่วยเหลือจากผู้อาวุโสนิกายศักดิ์สิทธิ์ท่านนี้"

"ผู้อาวุโสนิกายศักดิ์สิทธิ์?"

"ครั้งกระโน้นสิบผู้อาวุโสนิกายศักดิ์สิทธิ์บุกฮั้วซัว ถูกกักอยู่ในถ้ำศิลานี้ไม่สามารถดิ้นรนหลุดรอด พกพาความแค้นสู่ปรภพ ทิ้งโครงกระดูกไว้สิบซากกระดูกท่อนนี้ไม่ทราบเป็นของผู้อาวุโสท่านใดเราเก็บขึ้นมาต้านทานไว้ ดีที่ถูกจ้อแนเซี้ยงฟันหักไปท่อนหนึ่ง ในกระดูกคนตาย

มีแสงฟอสฟอรัส เบิกเนตรให้กับพวกเราทั้งสอง"

เอี่ยงเอี้ยงระบายลมจากปาก น้อมกายต่อกระดูกท่อนนั้น กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นผู้อาวุโสนิกายเรา ล่วงเกินแล้ว"

เหล็งฮู้ชงจ่อไฟกับคบไฟสองอัน หวนนึกถึงมกได้ชิงแซ ดังนั้นเปล่งเสียงร้องเรียกว่า

"มกซือแป๊ะ มกซือแป๊ะ..."

กลับปราศจากเสียงขานรับใด เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงมกได้ชิงแซรักเมตตาต่อตน กลับเสียชีวิตภายในถ้ำอย่างสยดสยอง สร้างความเสียใจยิ่ง เห็นซากศพเกลื่อนกลาดทั่วทั้งถ้ำ ยามกะทันหันยากเสาะพบซากศพของมกได้ชิงแซ ดังนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ตอนนี้ยังไม่พ้นจากห้วงอันตราย ไม่ควรอยู่นานไป เราจะกลับมาเสาะหาซากสังขารของมกซือแป๊ะ ทำการบรรจุกลบฝัง'

ในใจครุ่นคิด หันกายไปคว้าปกเสื้อลิ้มเพ้งจือ เดินไปยังทางอุโมงค์ เอี่ยงเอี้ยงทราบว่า เขารับปากงักเล้งซังว่าจะดูแลลิ้มเพ้งจือ ดังนั้นไม่กล่าวว่ากระไร เก็บพิณที่มุมถ้ำขึ้นตามติดอยู่ด้านหลัง

คนทั้งสองเดินไปตามทางเดินคับแคบที่ผู้อาวุโสนิกายอสูรใช้ขวานใหญ่เจาะทะลวง เหล็งฮู้ชงถือกระบี่พรักพร้อม ยิ่งกริ่งเกรงว่าจ้อแนเชี้ยงใช้คนเฝ้าทางคับแคบไว้แต่เมื่อถึงสุดทาง ยังไม่พบพานผู้คน

เหล็งฮู้ชงผลักแผ่นศิลาที่ปิดปากทางออกเบาๆ รู้สึกมีแสงสว่างซอนไชเข้าคลองจักษุ ที่แท้อยู่ในถ้ำศิลา บุกบั่นฝ่าความตายเป็นเวลานานโดยไม่รู้สึกตัว ฟ้าสางสว่างแต่แรกแล้ว เห็นถ้ำด้านนอกเวิ้งว้างว่างเปล่าไร้ผู้คน ดังนั้นฉุดลากลิ้มเพ้งจือ พุ่งตัวออกไป เอี่ยงเอี้ยงก็ติดตามออกมา

เหล็งฮู้ชงมือถือกระบี่ สายตาเห็นแสงสว่าง คนอยู่ในที่โล่ง

ค่อยพ้นจากห้วงอันตรายอย่างแท้จริง ยามนั้นสูดอากาศเข้าปอดลึก ๆ รู้สึกปลอดโปร่งอย่างบอกไม่ถูก

เอี่ยงเอี้ยงถามว่า

"ก่อนนี้ซือแป๋ท่านลงโทษท่านอยู่ในถ้ำศิลานี้หรือ?"

"ถูกต้อง ท่านเห็นเป็นอย่างไร?"

"ในความเห็นเรา ท่านอยู่ที่นี้ไม่ได้สำนึกผิดอันใด หากแต่คิดถึงเซี่ยว..."

นางความจริงคิดกล่าวคำ "เซี่ยวซือม่วยท่าน" แต่เห็นว่าไม่ควรเอ่ยถึงงักเล้งซัง สะกิดความเศร้าเสียใจของเขา ดังนั้นกล้ำกลืนคำพูดไว้

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ฮวงไท้ซือเจ่กพักอยู่ละแวกนี้ ไม่ทราบท่านผู้เฒ่าแข็งแรงดีหรือไม่ เราคิดถึงท่านผู้เฒ่าตลอดมา ท่านผู้เฒ่าความจริงบอกว่าจะไม่ขอพบคนของฮั้วซัวอีก แต่เราไม่ใช่ศิษย์สำนักฮั้วซัวแล้ว"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ถูกแล้ว พวกเรารีบไปคำนับท่านผู้เฒ่า"

เหล็งฮู้ชงสอดกระบี่คืนฝัก วางร่างลิ้มเพ้งจือลง จูงมือเอี่ยงเอี้ยงเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ออกจากถ้ำ

บทที่ ๓๑
กองกำลังอันยิ่งใหญ่

เพิ่งออกจากปากถ้ำ รู้สึกเบื้องบนศีรษะมีเงาดำเคลื่อนไหวคล้ายมีของใดครอบลงมา เหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงกระโดดปราดขึ้นหลบเลี่ยง มิคาดแหขนาดใหญ่ปากหนึ่งคลี่คลุมลงยังศีรษะคนทั้งสอง

คนทั้งสองใจหายวาบรีบชักกระบี่ตัดร่างแหตัดอยู่หลายครั้ง ร่างแหไม่ระคายเคือง ปรากฏว่าร่างแหอีกปากหนึ่งคลี่ลงจากเบื้องสูงคลุมลงบนร่างคนทั้งสอง จากนั้นคนผู้หนึ่งกระโดดลงจากยอดถ้ำ มือถือเส้นเชือกสาวดึงร่างแห

เหล็งฮู้ชงร้องโพล่งคำ *"ซือแป๋"* ที่แท้คนผู้นี้กลับเป็นงักปุกคุ้ง

งักปุกคุ้งยิ่งสาวยิ่งรัดร่างแหแน่นเข้า เหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงคล้ายปลาใหญ่สองตัวถูกจับรัดอยู่ภายใน ตอนแรกยังสามารถดิ้นรน เมื่อถึงตอนท้ายไม่สามารถขยับเคลื่อนไหวเอี่ยงเอี้ยงไม่ทราบทำอย่างไรดี กลับเห็นเหล็งฮู้ชงเผยอยิ้มออกมา

งักปกคังแสยะยิ้มกล่าวว่า

"โจรน้อย เจ้าออกจากถ้ำอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง คงคิดไม่ถึงว่าเภทภัยกรายกล้ำกระมัง?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"นั่นมิใช่เภทภัยกรายกล้ำอันใด คนผู้หนึ่งย่อมต้องตาย สามารถตายร่วมกับภรรยารักของเขา นับเป็นเรื่องเบิกบานใจยิ่ง"

เอี่ยงเอี้ยงค่อยทราบว่าเหล็งฮู้ชงเผยอยิ้มเพราะสามารถตายร่วมกับนาง ความแตกตื่นลนลานค่อยเสื่อมคลาย บังเกิดความวาบหวามดื่มด่ำขึ้น

งักปุกคุ้งกระซากเสียงว่า

"โจรน้อย ความตายกรายถึงศีรษะ ยังเล่นลิ้นอีก?"

พลางใช้เชือกพันอยู่รอบกายทั้งสองหลายรอบ มัดไว้อย่างแน่นหนา เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"แหของท่านปากนี้คงหยิบฉวยมาจากเล่าเท้าจื้อกระมัง ท่านดีต่อเราจริงๆ ทราบว่าพวกเราไม่ต้องการแยกจากกัน จึงใช้เชือกมัดเราสองสามีภรรยาไว้อย่างแน่นหนาปานนี้ ในโลกนี้มีแต่งักซิงแซท่านเป็นผู้รู้ใจเราจริงๆ"

ปากกล่าวเล่นลิ้น เพียงคิดถ่วงเวลาดูว่ามีวิธีเอาตัวรอดหรือไม่ และภาวนาว่าฮวงเซ็งเอี้ยงปรากฏกายขึ้นช่วยเหลือ

งักปุกคุ้งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"โจรน้อยชมชอบกล่าวเหลวไหลตั้งแต่เล็ก จนบัดนี้นิสัยยังไม่กลับกลาย เราจะตัดลิ้นของเจ้าก่อนมิให้เจ้าตายแล้วต้องถูกตัดลิ้นในปรภพ"

พลางตวัดเท้าซ้ายเตะใส่ชายโครงเหล็งฮู้ชง ปิดสกัดจุดใบ้ของเขาค่อยกล่าวว่า

"ยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ ท่านต้องการให้เราฆ่ามันก่อน หรือฆ่าท่านก่อน?"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"นั่นมีข้อแตกต่างอันใด เราพกยาขจัดของยาเม็ดสามซากกร่อนสมองติดตัวเพียงสามเม็ดเท่านั้น"

งักปุกคุ้งหน้าแปรเปลี่ยนไป นับแต่ถูกเอี่ยงเอี้ยงบังคับให้กลืน

กินยาเม็ดสามซากกร่อนสมอง ก็นึกหาวิธีหยิบฉวยยาขจัด เขาเฝ้ารอโอกาสเหมาะ รอจนคนทั้งสองออกจากถ้ำอย่างยิ้มแย้ม คลี่แหใยทองคลุมทั้งสองไว้ ความจริงตั้งใจว่าจะฆ่าเหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงก่อน ค่อยค้นหายาขจัดจากร่างนาง ยามนี้ได้ยินนางบอกว่าพกยาขจัดเพียงสามเม็ด อย่างนั้นหลังจากที่ฆ่าคนทั้งสอง ตนเองก็มีชีวิตอีกเพียงสามปีเท่านั้น

งักปุกคุ้งต่อให้มีขันติหนักแน่นกว่านี้ สองมือออดสั่นระริกมิได้กล่าวว่า

"ตกลง พวกเราทำการแลกเปลี่ยน ท่านบอกวิธีปรุงยาขจัดแก่เรา เราจะไว้ชีวิตพวกท่านทั้งสอง"

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราแม้อายุเยาว์ด้อยประสบการณ์ แต่ก็ล่วงรู้นิสัยใจคอของกระบี่วิญญูชนจักซิงแซ หากว่าท่านมีวาจาเป็นสัจจะ ก็ไม่เรียกว่ากระบี่วิญญูชนแล้ว"

"เฮอะ เจ้าอยู่กับเหล็งฮู้ชง ไม่ได้หัดอันใด หัดแต่เล่ห์ลิ้นคารมเจ้าไม่ยอมบอกตำรายาขจัดแน่แล้ว?"

"ย่อมไม่บอก สามปีให้หลังเรากับชงนี้งจะรอท่านที่หน้าประตูนรกเพียงแต่ตอนนั้นท่านใบหน้าแหลกเละไม่ทราบจำท่านออกหรือไม่?"

งักปุกคุ้งรู้สึกกลางหลังเย็นวะวาบ ทราบว่าคำ *"ใบหน้าแหลกเละ"* หมายถึงตนเองพิษกำเริบ ตะกุยใบหน้าตนเองจนแหลกเหลว ต้องกระชากเสียงว่า

"ต่อให้เราใบหน้าแหลกเละ ก็ต้องรออีกสามปีให้หลัง ตอนนี้เราจะเชือดใบหูตัดจมูกเจ้า กรีดใบหน้าขาวผ่องเจ้าเป็นรอยกระบี่สิบเจ็ดสิบแปดสายดูว่าชงนี้งที่มากรักมากน้ำใจของเจ้า ยังจะรักเจ้าตัวอัปลักษณ์ไม่คล้ายคนไม่คล้ายปีศาจหรือไม่?"

พลางชักกระบี่ออกมา เอี่ยงเอี้ยงต้องกรีดร้องออกมา นางกลับไม่กลัวตาย แต่หากถูกงักปุกคุ้งทำลายโฉมหน้า ปรากฏแก่สายตาเหล็งฮู้ชงแม้ตายยังคับแค้นไม่คลาย

เหล็งฮู้ชงถูกจี้จุดไป มือเท้ายังสามารถเคลื่อนไหว ยามนั้นเข้าใจจิตเจตนาของเอี่ยงเอี้ยง ใช้ศอกกระทบร่างนาง จากนั้นงอนิ้วข้างขวาสองนิ้วปักใส่ดวงตาตนเอง เอี่ยงเอี้ยงต้องกรีดร้องอีกครา ร้องว่า

"ชงกอ ทำไม่ได้"

งักปุกคุ้งไม่คิดทำลายโฉมหน้าเอี่ยงเอี้ยงจริงๆ เพียงแต่คิดข่มขู่ให้นางบอกตำรายาขจัดออกมา หากเหล็งฮู้ชงควักดวงตาตนเองหมากตานี้ก็ไร้ผล ดังนั้นยื่นมือซ้ายคว้าจับข้อมือขวาเหล็งฮู้ชงไว้ ตวาดว่า

"หยดไว้"

ทั้งสองพอกระทบสัมผัสกัน งักปุกคุ้งรู้สึกกำลังภายในกายถ่ายทะลักออกจากร่าง ต้องอุทานคำหนึ่ง รีบสลัดหลุด แต่ฝ่ามือตัวเองคล้ายติดกับข้อมือเหล็งฮู้ชงก็มิปานเหล็งฮู้ชงพลิกมือคว้าจับฝ่ามืองักปุกคุ้งไว้ กำลังภายในของงักปุกคุ้งยิ่งถ่ายทะลักออกอย่างเร่งร้อนกว่าเดิม

งักปุกคุ้งตื่นตระหนกยิ่ง สะบัดกระบี่ฟันใส่ร่างเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงกระตุกมือฉุดลากร่างของเขา กระบี่นี้จึงฟันใส่พื้นดิน งักปุกคุ้งสูญเสียกำลังภายในไม่มีเรี่ยวแรงฟันกระบี่ที่สองออก ฝืนใจยกกระบี่ขึ้นจ่อปลายกระบี่ใส่หว่างคิ้วเหล็งฮู้ชง กระบี่และข้อแขนสั่นระริกไม่หยุดยั้งปักลงอย่างแช่มช้า

เอี่ยงเอี้ยงตระหนกยิ่ง คิดงอนิ้วดีดใส่กระบี่ของงักปุกคุ้ง แต่สองแขนถูกทับอยู่ใต้ร่างเหล็งฮู้ชง ร่างแหก็รัดแน่นยิ่ง ไม่อาจดึงมือออกมาได้ มือซ้ายของเหล็งฮู้ชงก็ถูกเอี่ยงเอี้ยงทับไว้ ไม่สามารถเคลื่อนไหวเช่นกัน เห็นปลายกระบี่แทงลงช้าๆ พลันครุ่นคิดขึ้น

'เราใช้กระบี่เชื่องช้าฆ่าจ้อแนเซี้ยงทำร้ายลิ้มเพ้งจือตอนนี้ซือแป๋ก็ใช้วิธีนี้ฆ่าเรา'

งักปุกคุ้งรู้สึกว่ากำลังภายในเลือนลับอย่างรวดเร็ว ปลายกระบี่ห่างจากหว่างคิ้วเหล็งฮู้ชงไม่กี่นิ้ว ในใจทั้งร้อนรุ่มทั้งยินดี พลันได้ยินสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ด้านหลังว่า

"ท่าน...ท่านทำอะไร รีบทิ้งกระบี่"

พร้อมกันนั้นบังเกิดเสียงฝีเท้าดังขึ้น คนผู้หนึ่งวิ่งปราดมาถึง

งักปุกคุ้งเห็นว่าขอเพียงทิ้งกระบี่ลงไปอีกไม่กี่นิ้ว ก็สามารถฆ่าเหล็งฮู้ชง ไหนเลยยอมเลิกรา รวบรวมเรี่ยวแรงที่หลงเหลือทิ้งแขนลง ปลายกระบี่กระทบถูกหว่างคิ้วเหล็งฮู้ชง แต่แล้วรู้สึกเย็นวาบที่กลางหลัง กระบี่เล่มหนึ่งแทงใส่กลางหลังของเขา ทะลุออกทางทรวงอกข้างหน้า

หญิงสาวนั้นกรีดร้องว่า

"เหล็งฮู้ตั่วกอ ท่านไม่เป็นไรกระมัง?"

นางกลับเป็นงี้นิ้ม เหล็งฮู้ชงเลือดลมพลุ่งพล่าน ไม่อาจตอบได้เอี่ยงเอี้ยงชิงกล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วย เหล็งฮู้ตั่วก่อไม่เป็นไร"

งี้นิ้มคลายใจลง จากนั้นงงงันวูบ ร้องโพล่งว่า

"เป็นงักซิงแซ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าฆ่าเขา"

เอี่ยงเอี้ยงรับคำว่า

"มิผิด ยินดีด้วยที่ท่านแก้แค้นให้กับอาจารย์ ท่านแก้ร่างแหปล่อยพวกเราออกมา"

งี้นิ้มรับคำ เห็นงักปุกคุ้งฟุบร่างกับพื้น บริเวณบาดแผลกระบี่ปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา สร้างความแตกตื่นจนร่างอ่อนระทวย จับเชือกหมายแก้มัดให้แต่สองมือสั่นระริก ไม่ว่าอย่างไรก็แก้ไม่ออก

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งร้องว่า

"แม่ซีน้อยทำร้ายผู้อาวุโส วันนี้ยากหนีรอดจากกฎแห่งกรรมได้"

ในเสียงร้อง ชายชราชุดเหลืองผู้หนึ่งถือกระบี่วิ่งตะบึงมา กลับเป็นเล้าเต็กนับ

เหล็งฮู้ชงอุทานดังอา เอี่ยงเอี้ยงรีบร้องว่า

"เชี่ยวซือม่วย รีบถอนกระบี่ต้านทาน"

งี้นิ้มงงงันวูบ ถอนกระบี่จากร่างงักปุกคุ้ง เล้าเต็กนับสะบัดกระบี่ขวับขวับ สามกระบี่ งี้นิ้มปิดป้องต้านรับ กระบี่ที่สามกรีดผ่านหัวไหล่ซ้ายของนางเป็นบาดแผลสายหนึ่ง

เล้าเต็กนับยิ่งลงมือยิ่งรวดเร็ว มือยู่หลายกระบวนท่าคล้ายเป็นเพลงกระบี่พิชิตมาร แต่ฝึกปรือไม่ถึงขั้น เรียนรู้เพียงผิวเผิน ไม่รวดเร็วเท่าลิ้มเพ้งจือ เล้าเต็กนับความจริงมีประสบการณ์ช่ำชอง ฝึกเพลงกระบี่ของซงซัวและฮั้วซัวระหว่างนี้ยังฝึกเพลงกระบี่พิชิตมาร งี้นิ้มมิใช่คู่มือของมันดีที่งี้ฮั้วงี้เช็งต้องการให้นางเป็นเจ้าสำนักเห็งซัว ระหว่างนี้ควบคุมนางฝึกท่าไม้ตายของเพลงกระบี่เห็งซัวที่เหล็งฮู้ชงถ่ายทอดให้กลับมีฝีมือรุดหน้ากว่าเดิม

งี้นิ้มหวนนึกถึงนางหากพ่ายแพ้ นางกับเอี่ยงเอี้ยงก็ต้องประสบภัย หากว่าฝ่ายตรงข้ามคิดฆ่าเหล็งฮู้ตั่วกอ มิสู้ฆ่านางก่อน ดังนั้นลงมือโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยตนเอง เล้าเต็กนับยามกะทันหันไม่อาจเอาชัยได้ ต้องแผดด่าว่า

"มารดาเจ้าดุร้ายนัก"

เอี่ยงเอี้ยงทราบว่างี้นิ้มไม่อาจยืนหยัดนานไป พลันล้มตัวลงเกลือกกลิ้งทอดหนึ่ง ถอนดึงมือซ้าย คลายจุดให้กับเหล็งฮู้ชง ล้วงกระบี่สั้นจากอกเสื้อเหล็งฮู้ชงก็ร้องว่า

"เล้าเต็กนับ เจ้าดูที่ด้านหลังเป็นอะไร?"

เล้าเต็กนับมีประสบการณ์ช่ำชอง ไม่เหลียวหน้าไปตามเสียง เร่งจู่โจมลงมือ เอี่ยงเอี้ยงถือกระบี่สั้นคิดสะบัดซัดลอดช่องตาข่ายของร่างแหออกไป แต่งี้นิ้มกับเล้าเต็กนับต่อสู้ในระยะประชิดใกล้ หากขาดความแม่นยำ ไม่แน่ว่าจะชัดถูกนางอดรีรอลังเลมิได้

พลันได้ยินงี้นิ้มอุทานดังอา ไหล่ซ้ายถูกแทงอีกกระบี่ ครั้งนี้แทงลึกหลายนิ้วโลหิตกระเซ็นใส่พื้นหญ้าเขียวขจี เหล็งฮู้ชงเห็นเช่นนี้ร้องว่า

"วานร นี่เป็นวานรของลักซือตี๋ *(ศิษย์ผู้น้องที่หก)* วานรที่เชื่องเชื่อรีบเข้าไปกัดมัน นี่เป็นโจรร้ายที่ทำร้ายนายเจ้า"

เล้าเต็กนับเพราะขโมยคัมภีร์เมฆม่วงของงักปุกคุ้ง กลับฆ่าศิษย์ที่หกของฮั้วซัววานรหกเล็กตั่วอู๋ เล็กตั่วอู๋ปรกติเลี้ยงวานรเล็กๆ ตัวหนึ่งเกาะอยู่บนหัวไหล่ หลังจากที่ตัวตายวานรตัวนั้นก็หายสาบสูญไป เล้าเต็กนับพอฟัง อดขนลุกเกรียวมิได้ เบี่ยงตัวฟันกระบี่กลับหลัง แต่ไหนเลยมีวานรอันใด

ยามนั้น เอี่ยงเอี้ยงซัดกระบี่สั้นออก พุ่งใส่ต้นคอมัน เล้าเต็กนับหมอบร่างลง กระบี่สั้นก็พุ่งผ่านศีรษะมันไป พลันรู้สึกตึงวูบที่ข้อเท้าซ้ายถูกเชือกเส้นหนึ่งม้วนพันไว้ ร่างล้มคว่ำลงอย่างเสียหลัก

ที่แท้เหล็งฮู้ชงเห็นเล้าเต็กนับหมอบร่างหลบกระบี่ เห็นเป็นโอกาสอันดีไม่ทันแก้ร่างแหออก ก็ซัดขว้างเชือกของร่างแหออกไปม้วนพันข้อเท้าซ้ายของเล้าเต็กนับ ฉุดดึงมันล้มลง จากนั้นเหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยงพากันร้องว่า

"รีบฆ่า รีบฆ่า"

งี้นิ้มสะบัดกระบี่ฟันใส่ศีรษะเล้าเต็กนับ แต่นางทั้งเมตตาธรรมทั้งขวัญอ่อนเมื่อครู่ฆ่างักปุกคุ้ง เพียงคิดช่วยเหล็งฮู้ชง ยามร้อนรุ่มเสือกแทงกระบี่ออกไม่มีความคิดฆ่าคน ยามนี้เห็นกระบี่ใกล้ฟันใส่

ศีรษะเล้าเต็กนับ พลันใจอ่อนลงคมกระบี่เบนเบี่ยงเล็กน้อย เสียงฉับเมื่อฟันใส่ไหล่ขวาของมัน ฟันกระดูกไหปลาร้าของเล้าเต็กนับหักกระบี่หลุดลอยจากมือ

เล้าเต็กนับกริ่งเกรงงี้นิ้มฟันกระบี่ที่สองลง กล้ำกลืนอาการบาดเจ็บกระโดดปราดขึ้น ดิ้นหลุดจากเชือกของร่างแห โลดแล่นหลบหนีลงจากหน้าผา

ทันใด ผู้คนสองคนโถมขึ้นหน้าผา สตรีที่นำหน้าตวาดว่า

"นี่ เมื่อครู่เจ้าด่าบุตรีเราหรือ?"

ผู้มาเป็นพั่วพั้วที่แสร้งเป็นหนวกใบ้ในวัดฮุ่ยคงยี่ และเป็นมารดาของงี้นิ้มเอง

เล้าเต็กนับตวัดเท้าเตะใส่นาง พั่วพั้วนั้นเบี่ยงตัวหลบเลี่ยงตวัดมือตบหน้ามันฉาดใหญ่ ตวาดว่า

"เจ้าด่า *'มารดาเจ้าดุร้ายนัก'* เราเป็นมารดานาง เจ้ากล้าด่าเรา"

เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"สกัดมันไว้ อย่าปล่อยให้มันหนีไป"

พั่วพั้วนั้นยื่นมือหมายกระแทกลงยังศีรษะเล้าเต็กนับ พอได้ยินเหล็งฮู้ชงร้องบอกเช่นนั้น จึงร้องว่า

"ปีศาจน้อยที่น่าชัง เราพานจะปล่อยมัน"

พลางเบี่ยงตัวเปิดทาง เตะใส่ตะโพกเล้าเต็กนับเท้าหนึ่ง เล้าเต็กนับคล้ายได้รับคำนิรโทษ รีบโถมลงจากเขา

ที่ด้านหลังพั่วพั้วนั้นตามติดด้วยคนผู้หนึ่ง คือหลวงจีนปุกก่าย งี้นิ้มพอพบเห็นเขา จึงกล่าวว่า

"บิดา รีบแก้ร่างแห ปล่อยเหล็งฮู้ตั่วกอและยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะออกมา"

พั่วพั้วนั้นปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

"เรายังไม่ได้คิดบัญชีกับโจรน้อยนี้ปล่อยไม่ได้"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"สามีภรรยาขี้นเตียง เหวี่ยงพ่อสื่อข้ามกำแพง พวกท่านสองสามีภรรยาคืนดีกัน ไฉนไม่ขอบใจเราที่เป็นพ่อสื่อ?"

พั่วพั้วนั้นเตะใส่เหล็งฮู้ชงเท้าหนึ่ง ร้องว่า

"เราขอบใจเจ้าเท้าหนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงร้องว่า

"หกเซียนหุบเขาท้อรีบมาช่วยเรา"

พั่วพั้วนั้นกริ่งเกรงหกเซียนหุบเขาท้อที่สุด พอฟังเหลียวขวับไปด้วยความตระหนก เหล็งฮู้ชงฉวยโอกาสยื่นมือลอดช่องตาข่ายของร่างแห แก้เงื่อนปมของเชือกออก ให้เอี่ยงเอี้ยงมุดออกไป ตนเองขณะจะมุดตามออกไป พั่วพั้วนั้นตวาดว่า

"ห้ามไม่ให้ออกมา"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ไม่ออกมาก็ไม่ออกมา ลูกผู้ชายยืดได้หดได้ พอยืดก็ออกจากร่างแหหดวูบก็เข้าสู่ร่างแห เราเหล็งฮู้ชง..."

ขณะจะพร่ำกล่าวเหลวไหล เห็นงักปุกคุ้งทอดร่างเป็นซากศพกับพื้น รอยยิ้มบนใบหน้าพลันสลายคลาย น้ำตาทะลักจากเบ้า

พั่วพั้วนั้นยังขุ่นแค้นไม่คลายแผดด่าว่า

"โจรน้อย หากไม่ทุบตีเจ้า ยากจะระบายโทสะในอกได้"

พลางตวัดมือซ้าย หมายตบใส่แก้มขวาเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงยกมือขวาขึ้น ในมือเพิ่มกระบี่เล่มหนึ่ง กลับเป็นกระบี่ที่เอี่ยงเอี้ยงยัดเยียดให้ ขณะที่เขาหลั่งน้ำตาเหล็งฮู้ชงพอตวัดกระบี่ ก็จี้ใส่จุดสำคัญที่ไหล่ขวาพั่วพั้วนั้น คุกคามนางถอยกายไปหนึ่งก้าว

พั่วพั้วนั้นเดือดดาลกว่าเดิม เคลื่อนไหวดุจสายลมต่อยหมัด

ฟาดฝ่ามือกระทุ้งศอกกวาดเท้า ชั่วพริบตาจู่โจมออกเจ็ดแปดกระบวนท่า เหล็งฮู้ชงอยู่ในร่างแห ใช้กระบี่ตามอำเภอใจ ทุกกระบี่ล้วนจี้ใส่จุดสำคัญของพั่วพั้วนั้น แต่ปลายกระบี่ขณะจะกระทบถูกร่างนาง ก็หดรั้งกลับมา

เก้ากระบี่เดียวดายนี้นับแต่ใช้ออก พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน หากมิใช่เหล็งฮู้ชงอ่อนข้อให้ พั่วพั้วนั้นคงตายไปเจ็ดแปดครั้งแล้ว ในที่สุดพั่วพั้วนั้นสำนึกตัวว่าฝีมืออ่อนด้อยกว่ามากนัก ดังนั้นทอดถอนใจยาวหยุดยั้งชะงักมือไว้เหล็งฮู้ชงฉวยโอกาสมุดออกจากร่างแห

เอี่ยงเอี้ยงกุมมืองี้นิ้มไว้ กล่าวว่า

"เซี่ยวซือม่วย ดีที่ท่านรุดมาทันเวลา ท่านมาได้อย่างไร?"

งี้นิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากับซือเจ้ทั้งหลายล้วนถูกคนของ...ของงักชิงแซจับตัวมาข้าพเจ้ากับซือเจ้สามคนถูกขังในถ้ำศิลาแห่งหนึ่ง เมื่อครู่บิดามารดาช่วยเราออกมา บิดามารดาเรากับซือเจ้ทั้งสาม ยังมีปุกคอปุกก่ายแยกย้ายช่วยเหลือซือเจ้ที่หลงเหลือ ข้าพเจ้าเดินผ่านเชิงผา ได้ยินเบื้องบนมีเสียงผู้คนคล้ายเป็นเสียงของเหล็งฮู้ตั่วกอ จึงขึ้นมาชมดู"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"เรากับเขาแยกย้ายออกเสาะหา แต่หาคนไม่พบ ที่แท้พวกท่านถูกขังอยู่ในถ้ำศิลา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ชายชราชุดเหลืองเมื่อครู่เป็นคนร้ายอันดับหนึ่งพวกเรารีบตาม"

ขบวนผู้คนทั้งห้าลงจากผาสำนึกผิด เดินทางไม่นานก็เห็นปุกคอปุกก่าย ฉั่งแป๊ะกวง และศิษย์สตรีเห็งซัวเจ็ดนางปีนป่ายขึ้นจากหุบเขาในจำนวนนั้นมีงี้เซ็งอยู่ด้วย ทั้งสองฝ่ายพอพบหน้า ย่อมปีติยินดียิ่ง

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'ภูมิประเทศของฮั้วซัว ไม่มีผู้ใดคุ้นเคยกว่าเรา เราไม่ทราบใต้หุบเขามีถ้ำโพรง ฉั่งแป๊ะกวงเป็นคนนอกกลับล่วงรู้ นับว่าประหลาดแท้'

ดังนั้นฉุดแขนจีวรของฉั่งแป๊ะกวง ทั้งสองจงใจอยู่ล้าหลัง เหล็งฮู้ชงถามว่า

"ฉั่งเฮีย ในหุบเขาฮั้วซัวมีถ้ำลับ แม้แต่เรายังไม่ทราบ ท่านกลับเสาะพบได้เป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก"

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"เรื่องนี้บอกออกไป เจ้าสำนักเหล็งฮู้ชงอย่าได้ตำหนิ"

"ท่านช่วยซือเจ้ ซือม่วยทั้งหลายของเห็งซัว เราควรขอบคุณท่านไหนเลยตำหนิได้?"

"เรามีความสามารถชนิดหนึ่ง ไม่ว่าอยู่ห่างไกลเท่าใด ขอเพียงมีสตรีอยู่รวมกัน เรา...เราก็ตรวจพบได้"

เหล็งฮู้ชงสงสัยใจยิ่ง ถามว่า

"นั่นเป็นวิธีใด?"

"เราก็ไม่ทราบเป็นวิธีใด คล้ายกับว่ากลิ่นอายบนร่างสตรีแตกต่างจากบุรุษ"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ฟังว่าบรรพชิตบางรูปมีวิชาโสตทิพย์ และเนตรทิพย์ปราดเปรื่อง ฉั่งเฮียกลับมีวิชานาสิกปราดเปรื่อง"

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวคำ *"ละอาย ละอาย"* เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ฉั่งเฮียความจริงอาศัยความสามารถนี้กระทำเรื่องเลวร้ายคิดไม่ถึงวันนี้กลับใช้ช่วยศิษย์เห็งซัวเรา"

ฉั่งแป๊ะกวงพลันชะงักเท้า กล่าวว่า

"ละแวกนี้คล้ายมีศิษย์เห็งซัว"

มันสูดดมหลายครา เดินไปยังพงหญ้าเชิงเนิน ก้มศีรษะค้นหา

ชั่วขณะพลันโห่ร้องออกมา ชี้มือไปยังหินใหญ่ที่สุมซ้อนกันสิบกว่าก้อน กล่าวว่า

"อยู่ที่นี้เอง"

เห็นหินใหญ่แต่ละก้อนหนักสองสามร้อยชั่ง ฉั่งแป๊ะกวงขนย้ายออกมาก้อนหนึ่ง เหล็งฮู้ชงและหลวงจีนปุกก่ายเข้าไปช่วยเหลือ ชั่วขณะขนย้ายหินทั้งสิบกว่าก้อนออกมา เบื้องล่างเป็นแผ่นศิลาหินเขียว คนทั้งสามช่วยกันยกแผ่นศิลาขึ้น เผยเห็นโพรงแห่งหนึ่ง ภายในนอนไว้ด้วยศิษย์สตรีเห็งซัวจริงๆ

งี้เช็งและงี้เมี่ยงรีบกระโดดลงไป ประคองศิษย์ร่วมสำนักขึ้นมาเห็นงี้ฮั้ว แต้งัก ฉิ้งเกียง และพวกล้วนอยู่ในจำนวนนี้ มีทั้งสิ้นสามสิบกว่าคน ทุกผู้คนหลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน หากผ่านไปอีกวันสองวัน ทั้งหมดคงต้องตายหมดสิ้น

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงซือแป๋ลงมือด้วยอำมหิตปานนี้ อดประหวั่นพรั่นใจมิได้ชมเชยฉั่งแป๊ะกวงว่า

"ฉั่งเฮีย ท่านยอดเยี่ยมจริงๆ ซือเจ้ซือม่วยเหล่านี้ซุกซ่อนอยู่ใต้ดิน ท่านยังสูดกลิ่นออกได้"

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวว่า

"นี่ยังดีที่ในจำนวนนี้มีซือแป๋ซือเจ่ก *(ศิษย์ผู้พี่และน้องของอาจารย์)* เพศฆราวาส..."

"ซือเจ่กซือแป๋อันใด ใช่แล้ว ท่านเป็นศิษย์ของงี้นิ้มซือม่วย"

ฉั่งแป๊ะกวงกล่าวต่อ

"หากว่า ผู้ถูกคุมขังล้วนเป็นซือเจ่กซือแป๊ะเพศบรรพชิต เราก็สูดไม่ออกแล้ว"

"ที่แท้บรรพชิตกับฆราวาสก็มีข้อแตกต่าง"

"ย่อมแน่นอน สตรีเพศฆราวาสมีกลิ่นหอมของแป้งฝุ่น"

เหล็งฮู้ชงค่อยเข้าใจในบัดดล ยามนั้นงี้เซ็ง งี้นิ้ม และพวกใช้หมวกแม่ชีตักน้ำลำธาร กรอกเข้าปากศิษย์ร่วมสำนัก ยังดีที่หลุมใต้ดินมีช่องถ่ายเทอากาศงี้ฮั้วและพวกหลังจากดื่มน้ำลงไปก็ทยอยฟื้นคืนสติมา

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ที่พวกเราช่วยออกมา มีไม่ถึงเศษหนึ่งส่วนสาม ฉั่งเฮีย ขอให้ท่านสำแดงอิทธิฤทธิ์ค้นหาใหม่"

ยามนั้น ที่ไหล่เขาบังเกิดเสียงเป่าหลอดเขาหลายสิบอันดังพร้อมเพรียง จากนั้นเป็นเสียงกลองตงตง คล้ายเป็นกองทัพม้ายกมาถึงก็มิปาน

ทุกผู้คนล้วนงงงันวูบ เอี่ยงเอี้ยงกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูเหล็งฮู้ชงว่า

"เป็นบิดาเรามาแล้ว"

เหล็งฮู้ชงอุทานดังอา คิดกล่าวคำ "ที่แท้เป็น**งักแป่** *(พ่อตา)* มาถึง" แต่ในใจรู้สึกไม่ถูกต้อง คำพูดนี้ไม่ได้กล่าวออกมา

เสียงกลองหนังดังอยู่ชั่วขณะ เสียงเป่าหลอดเขาดังอีกคราพั่วพั้วนั้นกล่าวว่า

"เป็นกองทหารมาถึงหรือ?"

พริบตานั้น เสียงกลองและเสียงเป่าหลอดเขาชะงักขาดหาย ผู้คนเจ็ดแปดคนตวาดโดยพร้อมเพรียงว่า

"ยิ่มก่าจู้ผู้เปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊ เลิศปรีชาสามารถแห่งนิกายสุริยันจันทรามาถึง"

ผู้คนเจ็ดแปดคนนี้ล้วนมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ส่งเสียงตวาดโดยพร้อมเพรียงบังเกิดเสียงสะท้อนดังจากรอบข้าง เป็นที่ข่มขวัญผู้คนหลวงจีนปุกก่ายและพวกล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

เสียงสะท้อนยังไม่ขาดหาย บังเกิดสุ้มเสียงมากมายสุดคณานับร้องโดยพร้อมเพรียง

"อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแควันธรณี ยิ่มก่าจู้ทำนุบำรุงนิกายศักดิ์สิทธิ์ อายุขัยสูงล้ำเทียมฟ้า"

สุ้มเสียงครั้งนี้อย่างน้อยเปล่งจากปากผู้คนสองสามพันคนรอบบริเวณบังเกิดเสียงสะท้อนดังขึ้นอีกครา ชั่วครู่ให้หลังสุ้มเสียงค่อยสงบลง จากนั้นมีคนกล่าวเสียงกังวาน

"ยิ่มก่าจู้ผู้เปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊เลิศปรีชาสามารถแห่งนิกายสุริยันจันทรามีคำสั่งเจ้าสำนักของห้าสำนักกระบี่และศิษย์ทั้งหลายรับฟังไว้ให้ทั้งหมดรุดไปพบที่หอศิลายอดเขาเชี้ยวเอี้ยงฮง *(ยอดเขาสักการะสุริยัน)*"

มันกล่าวเสียงกังวานติดต่อกันสามครั้ง หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"หัวหน้ากองและรองของสิบสองตึก นำสาวกในสังกัดตรวจสอบยอดของภูเขาทุกลูก เฝ้ารักษาเส้นทางสำคัญไว้ ห้ามไม่ให้ผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเดินเพ่นพ่านวุ่นวายผู้ขัดขืนประหารฆ่าโดยไม่ละเว้น"

ขาดคำ ปรากฏผู้คนยี่สิบสามสิบคนรับคำโดยพร้อมเพรียง

เหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยงสบตากันวูบ ทราบว่าคนผู้นั้นออกคำสั่งให้ตรวจค้นยอดเขาทุกลูกภูเขาทุกแห่ง เฝ้ารักษาเส้นทางสำคัญไว้เพื่อบีบบังคับให้คนของห้าสำนักกระบี่ไปพบยิ่มก่าจู้ที่ยอดเขาสักการะสุริยัน เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงยิ่มก่าจู้เป็นบิดาของเอี่ยงเอี้ยง อีกไม่นานตนจะแต่งงานกับเอี่ยงเอี้ยง ย่อมสมควรไปพบเขาสักครา ดังนั้นกล่าวกับงี้ฮั้วและพวกว่า

"พวกเรายังมีซือเจ้ซือม่วยทั้งหลายไม่ได้ช่วยเหลือออกมา ขอให้ฉั่งเฮียนำทางช่วยเหลือออกมาโดยเร็ว ยิ่มก่าจู้เป็นบิดาของยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะคงไม่สร้างความลำบากแก่พวกเรา เรากับยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะจะไปยังยอดเขาบูรพา ซือเจ้ทั้งหลายหลังจากสมทบรวมกันค่อยไปยังยอด

เขาบูรพา"

งี้ฮั้ว งี้เช็งและพวกรับคำ ติดตามฉั่งแป๊ะกวงไปช่วยคน เหล็งฮู้ชงล่ำลาหลวงจีนปุกก่ายสองสามีภรรยา ชักชวนเอี่ยงเอี้ยงเดินทางสู่ยอดเขาบูรพา

เหล็งฮู้ชงอธิบายว่า

"ยอดสูงสุดของภูเขาฮั้วซัว คือยอดเขาบูรพาประจิม ยอดเขาบูรพามีชื่อโดยตรงว่ายอดเขาสักการะสุริยัน บิดาท่านเลือกสถานที่นี้เป็นที่นัดพบคนของสำนักห้ากระบี่ มีเจตนาให้เหล่าผู้กล้าเคารพสักการะ"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ในห้าสำนักกระบี่ งักชิงแซ จ้อแนเชี้ยง มกได้ชิงแซเสียชีวิตไปในวันนี้ สำนักไท้ซัวฟังว่าไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าสำนัก ในห้าสำนักกระบี่คงเหลือเจ้าสำนักท่านคนเดียว"

"ยอดฝีมือห้าสำนัก นอกจากสำนักเห็งซัวแล้ว ที่หลงเหลือล้วนเสียชีวิตในถ้ำด้านหลังผาสำนึกผิด เหล่าศิษย์เห็งซัวก็อยู่ในสภาพอ่อนล้า เราเกรงว่า..."

"ท่านเกรงว่าบิดาจะฉวยโอกาสนี้กวาดล้างห้าสำนักกระบี่ให้สิ้นซาก?"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงไม่ต้องให้เขาลงมือ ห้าสำนักกระบี่ก็หลงเหลือผู้คนไม่กี่คนแล้ว"

เอี่ยงเอี้ยงก็ทอดถอนใจกล่าวว่า

"งักชิงแซหลอกลวงมือดีห้าสำนักกระบี่มาชมดูกระบี่ที่ฮั้วซัวเพื่อกำจัดยอดฝีมือทุกค่ายสำนัก หมากตานี้ความจริงร้ายกาจยิ่ง มิคาดจ้อแนเชี้ยงพอทราบข่าว ฉวยโอกาสนัดหมายขบวนคนตาบอดมา คิดฆ่าเขาในถ้ำมืด"

"ท่านหมายความว่า คนที่จ้อแนเชี้ยงคิดฆ่าคือซือแป๋เรา หาใช่เราไม่?"

"ท่านมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม ย่อมไม่มาชมดูท่ากระบี่ภายในถ้ำพวกเราเข้าถ้ำศิลา เพียงเป็นเหตุประจวบเหมาะเท่านั้น"

"ท่านกล่าวถูกต้อง ซึ่งความจริง จ้อแนเชี้ยงไม่มีความแค้นใดกับเรา ดวงตามันถูกซือแป๋เราแทงบอดไป ตำแหน่งเจ้าสำนักห้าบรรพตก็ถูกช่วงชิงไปจึงเป็นความแค้นจับใจ"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"คาดว่าจ้อแนเชี้ยงวางแผนล่วงหน้า คิดล่องักชิงแซเข้าถ้ำอาศัยความมืดฆ่าเขา ไม่ทราบเพราะเหตุใด แผนการนี้ถูกงักชิงแซล่วงรู้กลับเฝ้าปากถ้ำ คลี่แหดักรอคน ตอนนี้จ้อแนเชี้ยงกับซือแป๋ท่านล้วนเสียชีวิต ความนัยนี้คงไม่มีผู้ใดล่วงรู้"

เหลงฮู้ชงผงกศีรษะอย่างหดหู่ เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"งักชิงแซล่อลวงมือดีทุกค่ายสำนักมา เป็นแผนการซึ่งวางไว้แต่แรก การประลองชิงเจ้ายุทธจักรที่ซงซัว เชี่ยวชือม่วยท่านใช้เพลงกระบี่สำนักไท้ซัว ฮ่วงซัว และซงซัวย่อมต้องเที่ยวสืบเสาะว่า ท่ากระบี่ของงักเสียวเจี้ยะได้จากที่ใด จากนั้นงักปุกคุ้งลอบปล่อยข่าว นัดวันเปิดถ้ำด้านหลัง มือดีของสามสำนักยังไม่ฮือกันมาหรอกหรือ?"

"ใช่แล้ว ชนชาวเราฟังว่าที่ใดมียอดวิชา ย่อมต้องรุดไปเสาะหาอย่าว่าแต่เป็นกระบวนท่าของสำนัก ดังนั้นแม้แต่มกชือแป๊ะที่ชีดชาชื่อเสียงยังเร่งรุดมา"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวอีกว่า

"งักชิงแซคาดว่าสำนักเห็งซัวท่านไม่มา ดังนั้นวางยามอมทำร้ายทุกผู้คน คร่ากุมมาที่ฮั้วซัว"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เราไม่เข้าใจซือแป้ไยต้องเปลืองมือเปลืองเท้า คร่ากุมศิษย์สำนักเห็งซัวเรารอนแรมเดินทางมา หากฆ่าทิ้งที่เห็งซัว มิใช่รวบรัดหมดจดกว่าหรือ?"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างนึกได้

"เรานึกออกแล้ว หากฆ่าเหล่าศิษย์เห็งซัวไปสิ้น สำนักห้าบรรพตขาดสำนักเห็งซัวไปสำนักหนึ่ง ซือแป้ต้องการเป็นเจ้าสำนักห้าบรรพต หากว่าขาดสำนักเห็งซัวย่อมไม่สมบูรณ์พร้อมแล้ว"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"นอกจากนี้งักซิงแซหวังว่าสามารถคร่ากุมท่าน เพื่อแลกของสิ่งหนึ่งกับเรา ไม่เช่นนั้นก็คร่ากุมศิษย์สำนักท่านให้หมดสิ้น ทำการข่มขู่ท่านเราย่อมไม่อาจนิ่งดูดายได้แต่มอบของสิ่งนั้นเพื่อแลกเปลี่ยนคน"

"ใช่แล้ว ซือแป้เราต้องการยาขจัดของยาเม็ดสามซากกร่อนสมอง"

สนทนาถึงตอนนี้ ทั้งสองเหยียบย่างสู่ทางภูเขาคับแคบสายหนึ่ง เห็นทางภูเขาตรงขึ้นไป ไม่สามารถเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ได้ เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ท่านขึ้นไปก่อน"

"ยังคงเป็นท่านขึ้นไปก่อน หากร่วงหล่นลงมา เราจะอุ้มท่านไว้"

"ไม่ ท่านขึ้นไปก่อน ห้ามไม่ให้เหลียวมองเรา คำพูดของพั่วพั้วท่านมิอาจไม่ฟัง"

พลางหัวร่อออกมา เหล็งฮู้ชงจึงกล่าว

"ตกลง เราขึ้นไปก่อน หากว่าร่วงหล่นลงมา ท่านต้องโอบอุ้มเรา"

เอี่ยงเอี้ยงรีบปฏิเสธ กริ่งเกรงว่าเหล็งฮู้ชงแสร้งพลัดตกลงมาล้อตนเองเล่น ดังนั้นขึ้นสู่ทางภูเขาก่อน

เอี่ยงเอี้ยงเห็นเหลิงฮู้ชงแม้พูดจาหยอกล้อ แต่สีหน้าหม่นหมองหลังจากหัวร่อออกมา ก็ปรากฏแววละห้อยหดหู่ ทราบว่าเขานึกถึงการตายของงักปุกคุ้ง ระหว่างทางจึงพูดจาหยอกล้อ คลายความกลัดกลุ้มให้กับเขา

พอเลี้ยวโค้งหลายครา มาถึงยอดเขาเทพธิดา เหลิงฮู้ชงชี้ให้นางดูว่าที่ใดเป็นอ่างล้างหน้าของเทพธิดา ที่ใดเป็นโต๊ะเครื่องแป้งของเทพธิดา เอี่ยงเอี้ยงทราบว่า ยอดเขาเทพธิดาเป็นที่ซึ่งเขากับงักเล้งซังมักมาท่องเที่ยว กริ่งเกรงสะกิดความเศร้าเสียใจของเขา กวาดมองแวบหนึ่งก็เดินผ่านไปไม่ซักถามอันใด

เมื่อลงจากเนินเขา ก็เป็นทางน้อยทอดสู่ยอดเขาสักการะสุริยัน เห็นบนภูเขาวางยามไว้ทั่วทุกจุด สาวกนิกายสุริยันจันทราสวมเสื้อผ้าคนละสี มีทั้งสิ้นเจ็ดสี ยืนเป็นระเบียบเรียบร้อย เหลิงฮู้ชงต้องลอบเลื่อมใสคร่นคิดในใจ

'ยิ่มก่าจู้มีวิชาความรู้จริงๆ คราก่อนเรานำผู้คนหลายพันคนบุกเสียวลิ้มยี่ก่อกวนจนเลอะเทอะวุ่นวาย ไหนเลยเปรียบเทียบกับนิกายสุริยันจันทรา ที่บัญชาการผู้คนหลายพันคน ราวกับเป็นแขนขาของตนเอง'

สาวกนิกายสุริยันจันทราพอเห็นเอี่ยงเอี้ยง ล้วนน้อมกายคารวะอย่างนอบน้อม และแสดงความเคารพต่อเหลิงฮู้ชง รายงานจากเชิงเขาขึ้นสู่ไหล่เขา จากไหล่เขาขึ้นสู่ยอดเขา แจ้งต่อยิ่มอั้วเกี้ย

เหลิงฮู้ชงเห็นสาวกนิกายสุริยันจันทรามีไม่ต่ำกว่าสองพันคน คราครั้งนี้นิกายสุริยันจันทราทุ่มกำลังออกมาทั้งรังดูท่าเรียกระดมชนชาวอธรรมมาไม่น้อย ผู้นำของห้าสำนักกระบี่ต่อให้ไม่ตาย ยามรับศึกอย่างฉุกละหุก คงประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา อย่าว่าแต่ตอนนี้ผู้คนร่อยหรอตนเองเฉกเช่นไม้ต้นเดียว ยากค้ำตัวอาคารได้

เหล็งฮู้ชงแม้ฉลาดหลักแหลม แต่ปราศจากอุบายความคิด ไม่มีความสามารถในการรับสถานการณ์ใหญ่ เห็นคนของสำนักเห็งซัวติดกับ ก็นึกหาวิธีเอาตัวรอดไม่ได้ทุกประการแล้วแต่โชคชะตา พร้อมกันนั้นหวนนึกถึงยิ่มก่าจู้กับเอี่ยงเอี้ยงเป็นพ่อลูก นางอย่างมากไม่ช่วยทั้งสองฝ่าย ย่อมไม่ช่วยตนเองนึกหาวิธีรับมือบิดา ดังนั้นไม่นำพาปรารมภ์ต่อขุมกำลังเบื้องหน้า พูดจาหยอกล้อกับเอี่ยงเอี้ยงสืบต่อ

เอี่ยงเอี้ยงกลับไม่คล้ายเหล็งฮู้ชงที่ยกขึ้นวางลงได้ ตลอดรายทางหมกมุ่นครุ่นคิด นึกหาวิธีไม่ออก ครุ่นคิดในใจ

'ชงนี้งเป็นคนไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดินต่อให้ฟ้าถล่มลงมาเขาก็ยึดถือเป็นเช่นผ้าห่ม เราสมควรนึกหาวิธีให้กับเขา'

หวนนึกถึงบิดาทุ่มเทกำลังมา ย่อมไม่มีเรื่องดีงาม สถานการณ์คับขันปานนี้ได้แต่พลิกแพลงตามสถานการณ์ ดูว่ามีวิธีงามพร้อมทั้งสองฝ่ายหรือไม่

ทั้งสองขึ้นเขาช้าๆ พอเหยียบย่างขึ้นเขา พลันได้ยินเสียงเป่าหลอดเขาเสียงยิงปืนใหญ่ จากนั้นเป็นเสียงมโหรี กลับบรรเลงเพลงรับอาคันตุกะ เหล็งฮู้ชงกล่าวเบาๆ

"งักแป๋ต้อนรับการกลับมาของเขยขวัญแล้ว"

เอี่ยงเอี้ยงค้อนเขาวงหนึ่ง ครุ่นคิดในใจ

'คนผู้นี้ไม่นำพาทุกเรื่องราว ในเวลาเช่นนี้ยังมีกะใจล้อเล่น'

ได้ยินคนผู้หนึ่งหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่า

"ตั่วเสียวเจี้ยะ น้องแซ่เหล็งฮู้ ก่าจู้รอพวกท่านเป็นเวลานานแล้ว"

ชายชราชุดม่วงร่างผอมสูงผู้หนึ่งสาวเท้าก้าวปราดมากุมมือเหล็งฮู้ชงไว้ คือเฮี่ยงมุ่งเทียนนั่นเอง

เหล็งฮู้ชงพบหน้าเขา ก็ยินดียิ่ง กล่าวว่า

"เฮี่ยงตั่วกอ ท่านสบายดี เราคิดถึงท่านเสมอ"

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราอยู่บนผาไม้ดำ ได้ยินข่าวคราวเกี่ยวกับตัวท่านไม่ขาดระยะ เฝ้าดื่มสุราแสดงความยินดีต่อท่าน อย่างน้อยดื่มสุราไปสิบไห รีบไปคำนับก่าจู้เถอะ"

พลางจูงมือเหล็งฮู้ชงเดินไปยังหอศิลา

หอศิลาอยู่บนยอดเขาบูรพา เป็นหินใหญ่สูงตระหง่าน คล้ายหอสูงตามธรรมชาติ ขวามือของหอศิลาเป็นหัตถ์เซียน ซึ่งเป็นยอดสูงสุดของยอดเขาสักการะสุริยัน หัตถ์เซียนเป็นเสาหินตระหง่านชี้ฟ้าห้าต้น นิ้วกลางอยู่สูงที่สุด บนยอดนิ้วจัดวางเก้าอี้นวมตัวหนึ่ง คนผู้หนึ่งนั่งบนเก้าอี้คือยิ่มอั้วเกี้ยนั่นเอง

เอี่ยงเอี้ยงเดินถึงหน้าหัตถ์เซียน เงยหน้าร้องเรียก *"บิดา"* เหล็งฮู้ชงก็นอมกายกราบกรานกล่าวว่า

"ผู้เยาว์เหล็งฮู้ชง คำนับก่าจู้"

ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"น้องเรามาได้พอดี พวกเราล้วนเป็นคนครอบครัวเดียวกันไม่ต้องมากมารยาท วันนี้นิกายเรานัดพบผู้กล้าทั้งแผ่นดิน ให้สะสางเรื่องส่วนรวมก่อน ค่อยสนทนาเรื่องส่วนตัว เฮี้ยง...**เฮี้ยงตี่** *(น้องอันประเสริฐ)* เชิญนั่ง"

เหล็งฮู้ชงได้ยินยิ่มอั้วเกี้ยเมื่อกล่าวคำ *"เฮี้ยง"* ก็หยุดเล็กน้อย คล้ายคิดเรียกเป็น**เฮี้ยงไซ่** *(เขยอันประเสริฐ)* แต่ตอนนี้พันธะไม่กำหนดแน่นอน จึงเปลี่ยนเป็นเรียก**เฮี้ยงตี่** *(น้องอันประเสริฐ)* ดูท่าเห็นด้วยกับการแต่งงานระหว่างตนเองกับเอี่ยงเอี้ยง สร้างความยินดียิ่ง ผุดลุกขึ้นยืน แต่แล้วรู้สึกมีพลังความเย็นแผ่ซ่านขึ้นจากจุดตังชั่งที่ท้องน้อย ตลอดทั้งร่างคล้ายพลัดตกไปในหล่มน้ำแข็ง อดสั่นระริกมิได้

เอี่ยงเอี้ยงใจหายวาบ สะอึกเข้ามาถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวคำ "เรา..." กลับพูดไม่ออก ยิ่มอั้วเกี้ยแม้อยู่เบื้องสูงสายตากลับคมกล้ายิ่ง ถามว่า

"เจ้าประมือกับจ้อแนเซี้ยงหรือ?"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะรับ ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"ไม่เป็นไร เจ้าดูดพลังน้ำแข็งเย็นของมันไว้ รอสักครู่ขับสลายออกจากร่างก็ไม่เป็นไร จ้อแนเซี้ยงไฉนยังไม่มา?"

เอี่ยงเอี้ยงชิงกล่าวว่า

"จ้อแนเซี้ยงวางแผนอุบายคิดทำร้ายเรากับเหล็งฮู้ตั่วกอ ถูกเหล็งฮู้ตั่วกอฆ่าทิ้ง"

ยิ่มอั้วเกี้ยส่งเสียงดังอ้อ เขานั่งอยู่เบื้องสูง ไม่เห็นสีหน้าของเขา แต่น้ำเสียงเต็มไปด้วยความผิดหวัง เอี่ยงเอี้ยงทราบว่าบิดายกกำลังมาในวันนี้ เพื่อคิดสยบคนของห้าสำนักกระบี่ จ้อแนเซี้ยงนับเป็นศัตรูสำคัญในชีวิตกลับไม่อาจเห็นมันคุกเข่าก้มศีรษะ อดเสียดายมิได้

เอี่ยงเอี้ยงยื่นมือซ้ายออก เกาะกุมข้อมือขวาเหล็งฮู้ชง ช่วยขับพลังความเย็นให้กับเขา ส่วนมือซ้ายถูกเฮี่ยงมุ่งเทียนเกาะกุมไว้ ทั้งสองโคจรพลังโดยพร้อมเพรียง เหล็งฮู้ชงรู้สึกอาการหนาวเย็นค่อยเสื่อมคลายทีละน้อย

ดราก่อนยิ่มอั้วเกี้ยต่อสู้กับจ้อแนเซี้ยงที่เสียวลิ้มยี่ ดูดพลังน้ำแข็งเย็นของมันไม่น้อย ระหว่างขับสลาย ยิ่มอั้วเกี้ย เฮี่ยงม่งเทียน เหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยงถึงกับกลับกลายเป็นมนุษย์หิมะกลางพื้นหิมะ แต่ครั้งนี้เหล็งฮู้ชงเพียงปะทะกระบี่ด้วย ถูกพลังน้ำแข็งเย็นของจ้อแนเซี้ยงแทรกซึมเพียงเล็กน้อย ชั่วครู่ให้หลังร่างก็ไม่สั่นสะท้านอีก กล่าวว่า

"หายดีแล้ว ขอบคุณพวกท่าน"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"น้องเราพอได้รับการเรียกหา ก็ขึ้นเขามาพบเรา นับว่าประเสริฐมาก"

พลางเหลียวหน้าไปยังเฮี่ยงม่งเทียน กล่าวว่า

"ผู้คนของสี่สำนักอื่น ไฉนยังไม่มาถึง?"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"บริวารจะเร่งรัดอีกครา"

พลางโบกมือซ้ายวูบหนึ่ง ปรากฏชายชราชุดเหลืองแปดคนยืนเรียงรายบนยอดเขา เปล่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียงว่า

"ยิ่มก่าจู้ผู้เปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊ เลิศปรีชาสามารถแห่งนิกายสุริยันจันทรา มีคำสั่งให้ผู้คนเบื้องสูงเบื้องต่ำของสำนักไท้ซัว ฮั้วซัว ฮ่วงซัว และซงซัวทั้งสี่สำนักรีบขึ้นเขาสักการะสุริยันมาน้อมคำนับ ให้หัวหน้ากองของทุกตึกทำการเร่งรัด"

ชายชราทั้งแปดล้วนมีกำลังภายในลึกล้ำ เสียงร้องถ่ายทอดไปไกลทุกภูเขาล้วนได้ยินจากนั้นทั่วทั้งสี่ทิศปรากฏผู้คนหลายสิบคนรับคำว่า

"น้อมรับคำสั่ง ก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"

คนขานรับย่อมเป็นหัวหน้ากองของทุกตึก ยิ่มอั้วเกี้ยค่อยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ชงเชิญนั่งที่ด้านข้าง"

เหล็งฮู้ชงเห็นชายมือของหัตถ์เซียน จัดเรียงเก้าอี้ห้าตัว ทุกตัวปูแพรต่วน แบ่งเป็นสีดำ ขาว เขียว แดง เหลือง บนแพรต่วนล้วนปักรูปภูเขาลูกหนึ่งเห็งซัวจัดเป็นบรรพตอุดร สีประจำสำนักเป็นสีดำ บนแพรดำใช้ด้ายสีขาว ปักรูปยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮง เพียงเก้าอี้เหล่านี้ แสดงว่านิกายสุริยันจันทราเตรียมการโดยรอบคอบเพียงไหน

ห้าสำนักกระบี่ความจริงจัดบรรพตกลางซงซัวอยู่อันดับหนึ่ง สำนักเห็งซัวรั้งท้ายสุด แต่เก้าอี้จัดตั้งกลับกัน เก้าอี้ของสำนักเห็งซัวอยู่อันดับแรกเก้าอี้ของสำนักซงซัวอยู่ท้ายสุดย่อมเป็นยิ่มอั้วเกี้ยยกย่องเหล็งฮู้ชงเหยียบย่ำจ้อแนเซี้ยงแล้ว จะอย่างไรจ้อแนเซี้ยง งักปุกคุ้ง มกไต้ซิงแซ และเทียนมึ้งเต้าหยินล้วนเสียชีวิต เหล็งฮู้ชงก็ไม่ถ่อมตน น้อมกายกล่าวขอบคุณ ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ปูแพรดำ

ผู้คนบนยอดเขาสักการะสุริยันรอคอยอย่างเงียบงัน ผ่านไปเนิ่นนานยังไม่เห็นคนของทั้งสี่สำนักขึ้นมา เฮี่ยงมุ่งเทียนจึงกล่าวว่า

"คนเหล่านี้ไม่รู้จักดีชั่ว ไม่มาพบก่าจู้ เรียกพวกเดียวกันขึ้นมาก่อนเถอะ"

ชายชราชุดเหลืองทั้งแปดร้องเรียกโดยพร้อมเพรียงว่า

"พี่น้องของทุกเกาะทุกถ้ำ ทุกค่ายทุกพรรค ทุกตึกทุกภูเขาทั้งแผ่นดินขึ้นเขาสุริยันมาคำนับก่าจู้"

เพิ่งขาดคำ บนยอดเขาข้างเคียงบังเกิดเสียงร้องคำ *"น้อมรับคำสั่ง"* ดังสะท้านฟ้าสะเทือนดิน เหล็งฮู้ชงอดใจหายวาบมิได้ ฟังจากสุ้มเสียงอย่างน้อยมีผู้คนสองสามหมื่นคน

ที่แท้คนเหล่านี้ซ่อนตัวไว้ ไม่ส่งเสียงผิดปรกติ คาดว่าเจตนาของยิ่มอั้วเกี้ย คิดรอจนคนของห้าสำนักกระบี่มาถึง ค่อยเรียกหาผู้คนหลายหมื่นคนนี้ออกมา หวังข่มขวัญห้าสำนักกระบี่ไม่กล้าบังเกิดความคิดต่อต้านขัดขืน

พริบตานั้นปรากฏผู้คนมากมายสุดคณานับขึ้นสู่ยอดเขาสักการะสุริยัน มาตรว่ามีผู้คนจำนวนมาก แต่ไม่ส่งเสียงผิดปรกติแม้แต่น้อย ทุกผู้คนแยกย้ายยืนหยัดตามที่ต่างๆ คาดว่าผ่านการฝึกซ้อมแต่แรก ผู้ที่ขึ้นเขามีประมาณสองสามพันคน ย่อมเป็นชนชั้นผู้นำฝ่ายอธรรมบริวารที่เหลือรอคอยอยู่ที่ไหล่เขา

• • • • • • • • • • • • • • • • กิมผ้ง : เซียน, น.นพรัตน์ แปล

เหล็งฮู้ชงกวาดตามอง เห็นน้าหงส์ฮ้วง เล่าเท้าจื้อ โจ้วโชยชิว แมวราตรีและพวกล้วนอยู่ในจำนวนนี้ คนเหล่านี้บ้างอยู่ในความปกครองของนิกายสุริยันจันทรา บ้างมีการติดต่อกัน ผู้คนส่วนใหญ่เคยร่วมบุกเสียวลิ้มยี่ พร้อมกับเหล็งฮู้ชง พอสบตากับเหล็งฮู้ชง ล้วนยิ้มให้กับเขาแต่ไม่ส่งเสียงทักทาย

เฮี่ยงมุ่งเทียนชูแขนขวาขึ้นกรีดควงเป็นวง ผู้คนหลายพันคนพากันคุกเข่าลงกล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"อนุชนรุ่นหลังคำนับ**เสี่ยก่าจู้** *(หัวหน้านิกายศักดิ์สิทธิ์)* ผู้เปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊ เลิศปรีชาสามารถ เสี่ยก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"

คนเหล่านี้ล้วนมีฝีมือกล้าแข็ง สุ้มเสียงก้องกังวาน สุดท้ายเมื่อกล่าวคำ *"เสี่ยก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"* สาวกนิกายสุริยันจันทราและผู้ห้าวหาญที่เชิงเขาล้วนส่งเสียงร้องตามคล้ายกับฟ้าถล่มแผ่นดินทลายก็มิปาน

ยิ่มอั้วเกี้ยนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว รอจนทุกผู้คนร้องจบ ค่อยโบกมือตอบกล่าวว่า

"ทั้งหมดลำบากมากแล้ว ลุกขึ้น"

ผู้คนหลายพันคนกล่าวคำ *"ขอบคุณเสี่ยก่าจู้"* พากันลุกขึ้นยืน

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดในใจ

*'คราก่อนเราขึ้นสู่ผาไม้ดำ เห็นเหล่าสาวกนิกายสรรเสริญเยินยอตังฮึงปุกป่ายรู้สึกสะอิดสะเอียน มิคาดยิ่มก่าจู้ขึ้นครองอำนาจยังเติมคำ **"เสี่ย"** (ศักดิ์สิทธิ์) อีกคำหนึ่ง กลายเป็นเสี่ยก่าจู้ เกรงว่าขุนนางบุ๋นบู๊เข้าเฝ้าฮ่องเต้ร้องขาน **"ขอพระองค์มีพระชนม์มายุหมื่นๆ ปี"** ก็ไม่พินอบพิเทาปานนี้'*

นึกถึงตอนนี้บังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น พลันปวดแปลบที่จุดตังชั้ง หน้า

มืดวูบวาบแทบสิ้นสติไป

เหล็งฮู้ชงสองมือจับที่เท้าแขน ขบริมฝีปากล่างจนห้อเลือด ทราบว่าเมื่อครู่ตนเองถูกงักปุกคุ้งใช้ร่างแหคลี่คลุมไว้ ได้แต่ใช้ยอดวิชาดูดดาวดูดพลังฝีมือของงักปุกคุ้งตัวเองกลับประสบภัยดังนั้นสะกดข่มกลั้นไว้ ไม่ส่งเสียงครางออกมา

แต่เหล็งฮู้ชงหลั่งเหงื่อโซมหน้า ตลอดทั้งร่างสั่นระริก กล้ามเนื้อใบหน้าสั่นกระตุก ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออก โจ้วโชยชิวและพวกจับจ้องมองมาด้วยความห่วงใยกังวล เอี่ยงเอี้ยงเดินถึงด้านหลังของเขากล่าวเบาๆ

"ชงกอ เราอยู่ที่นี้"

ท่ามกลางสายตาหลายพันคู่ นางได้แต่กล่าวเช่นนี้ หลังจากนั้นก็อับอายจนหน้าแดงสดใส เหล็งฮู้ชงเหลียวมองนางแวบหนึ่ง ค่อยรู้สึกดีขึ้น

หวนนึกถึงวันที่ยิ่มอั้วเกี้ยอยู่ที่หมู่บ้านเหมยเคยบอกว่า เมื่อฝึกยอดวิชาดูดดาวภายในร่างสะสมพลังของบุคคลอื่น สักวันหนึ่งอาการจะกำเริบขึ้น ยิ่มอั้วเกี้ยถูกคุมขังอยู่ก้นทะเลสาบไซโอ้วสิบกว่าปี ในที่สุดคันพบวิธีขับสลายพลังแต่ให้เหล็งฮู้ชงเข้านิกายสุริยันจันทรา จึงยอมถ่ายทอดวิชานี้ให้

เหล็งฮู้ชงได้รับการอบรมจากสำนักอาจารย์ตั้งแต่เล็ก เห็นว่าธัมมะอธรรมไม่ขอดำรงอยู่ร่วม ดังนั้นไม่ยอมสุมหัวรวมกับนิกายอสูร แต่มาเห็นการกระทำของปรมาจารย์ฝ่ายธัมมะเช่นจ้อแนเซี้ยง กลับโหดเหี้ยมชั่วร้าย ไม่ต่างกับนิกายอสูรเท่าใด ความคิดแบ่งแยกธัมมะอธรรมค่อยเจือจางลง บางครั้งเห็นว่าหากยิ่มก่าจู้บังคับให้ตนเองเข้านิกาย จึงยอมยกเอี่ยงเอี้ยงให้ ตนเองก็จะรับปากแล้ว

มิคาดวันที่อยู่บนผาไม้ดำ เห็นผู้คนสอพลอตังฮึงปุกป่ายและ

ยิ่มอั้วเกี้ยทั้งสองกล่าวแต่คำยกยอปอปั้นต้องบังเกิดปฏิกิริยาอย่างรุนแรง ยามนี้ยังเห็นยิ่มอั้วเกี้ยวางอำนาจข่มตน ไม่หวนนึกถึงสภาพในคุกมืดกันทะเลสาบไซโอ้ว ยิ่งบังเกิดความรังเกียจเดียดฉันท์อย่างรุนแรง

ขณะครุ่นคิด ได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งกล่าวเสียงกังวานว่า

"เรียนเสี่ยก่าจู้ ศิษย์สำนักเห็งซัวมาถึง"

เหล็งฮู้ชงใจสั่นสะท้าน เห็นงี้ฮั้ว งี้เช็ง งี้นิ้มเหล่าศิษย์เห็งซัวประคับประคองกันขึ้นเขา หลวงจีนปุกก่ายสองสามีภรรยา และฉั่งแป๊ะกวงก็ติดตามหลัง ผู้อาวุโสเปาได้ชอกล่าวเสียงกังวาน

"สหายทั้งหลายเข้าไปคำนับเสี่ยก่าจู้"

งี้เช็งและพวกเห็นเหล็งฮู้ชงนั่งอยู่ด้านข้าง ทราบว่ายิ่มอั้วเกี้ยเป็นพ่อตาในอนาคตของเขาเห็นแก่หน้าเจ้าสำนัก ควรแสดงความคารวะของผู้เยาว์ ดังนั้นเดินถึงหน้าหัตถ์เชียน น้อมคำนับกล่าวว่า

"ศิษย์ผู้เยาว์สำนักเห็งซัวคำนับยิ่มก่าจู้"

เปาได้ชอส่งเสียงตวาดว่า

"รีบคุกเข่าโขกศีรษะ"

งี้เช็งกล่าวเสียงกังวานว่า

"พวกเราเป็นบรรพชิต กราบพระ กราบโพธิสัตว์ กราบอาจารย์ไม่กราบสามัญชน"

เปาได้ชอร้องดังๆ ว่า

"เสี่ยก่าจู้มิใช่สามัญชน ท่านผู้เฒ่าเป็นเชียนวิเศษผู้เปรื่องปราดเป็นพระโพธิสัตว์"

งี้เช็งเหลียวหน้าไปยังเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะ งี้เช็งจึงกล่าวว่า

"จะฆ่าก็ฆ่า ศิษย์เห็งซัวไม่กราบสามัญชน"

หลวงจีนปุกก่ายหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"กล่าวได้ประเสริฐ"

เฮี่ยงมุ่งเทียนตวาดว่า

"เจ้าเป็นคนของสำนักใด มาที่นี้ทำอะไร?"

เขาเห็นเหล่าศิษย์เห็งซัวไม่ยอมโขกศีรษะต่อยิ่มอั้วเกี้ย กลายเป็นสภาพยืดเยื้อ หากลงมือต่อศิษย์สตรีเหล่านี้ เท่ากับสร้างความลำบากใจแก่เหล็งฮู้ชง ดังนั้นเปลี่ยนเป็นจัดการกับหลวงจีนปุกก่ายเพื่อแบ่งแยกสมาชิกยิ่มอั้วเกี้ย หลวงจีนปุกก่ายหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เราเป็นหลวงจีนเถื่อนที่วัดใหญ่ไม่รับ วัดน้อยไม่ต้องการ ไร้ค่ายปราศจากสำนัก ฟังว่าที่นี้มีการชุมนุม ดังนั้นรุดมาชมดู"

"วันนี้นิกายสุริยันจันทรานัดพบห้าสำนักกระบี่ในที่นี้ ผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องห้ามไม่ให้อยู่พร่ำพิไร เจ้าลงจากเขาเถอะ"

"ภูเขาฮั้วซัวไม่ใช่สมบัติของนิกายอสูร เราจะมาก็มาจะไปก็ไป"

คำ *"นิกายอสูร"* ละเมิดข้อห้ามของนิกายสุริยันจันทรา ชาวยุทธจักรอยู่ลับหลังแม้เรียกเป็นนิกายอสูร แต่หากไม่คิดเป็นศัตรูโดยเปิดเผย เมื่ออยู่ต่อหน้าจะไม่เรียกเช่นนี้ หลวงจีนปุกก่ายปากไวใจตรงกลับกล่าวโดยปราศจากข้อกริ่งเกรง

เฮี่ยงมุ่งเทียนหันไปกล่าวกับเหล็งฮู้ชงว่า

"น้องแซ่เหล็งฮู้ หลวงจีนวิกลจริตนี้มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับสำนักท่าน?"

เหล็งฮู้ชงปวดแปลบที่ทรวงอกท้องน้อย ได้แต่ตอบเสียงสั่นสะท้านว่า

"ปุกก่ายไต้ซือนี้..."

ยิ่มอั้วเกี้ยได้ยินหลวงจีนปุกก่ายบังอาจใช้คำ *"นิกายอสูร"* สร้างความขุ่นเคืองยิ่งกริ่งเกรงเหล็งฮู้ชงบอกความสัมพันธ์กับหลวงจีนนี้

ออกมา ไม่สะดวกกับการลงมือ ดังนั้นไม่รอให้เหล็งฮู้ชงกล่าวจบ ก็ตวาดสั่งว่า

"ฆ่าหลวงจีนวิกลจริตนี้"

ผู้อาวุโสชุดเหลืองทั้งแปดรับคำโดยพร้อมเพรียงจู่โจมหมัดฝ่ามือใส่หลวงจีนปุกก่าย พั่วพั้วนั้นด่าคำ *"หน้าด้านไร้ยางอาย"* มุดเข้าไปในกลุ่มคนหันหลังให้กับหลวงจีนปุกก่าย สะบัดฝ่ามือต้านศัตรู

ผู้อาวุโสทั้งแปดล้วนเป็นยอดฝีมือนิกายสุริยันจันทรา ระหว่างแปดต่อสองเพียงไม่กี่กระบวนท่าก็ชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ฉั่งแป๊ะกวงรีบชักดาบ งี้นิ้มถือกระบี่สอดมือเข้าไป

ผู้อาวุโสสองคนปลีกตัวมารับศึก ฉั่งแป๊ะกวงอาศัยดาบไวยังต้านทานได้ครู่ใหญ่ งี้นิ้มกลับถูกคุกคามจนหายใจไม่ออก หากมิใช่ผู้อาวโสนั้นเห็นว่านางเป็นศิษย์สำนักเห็งซัว คงฆ่านางแต่แรกแล้ว

เหล็งฮู้ชงก้มเอวลง ใช้มือซ้ายกุมท้อง มือขวาดึงกระบี่ออกร้องว่า

"ช้า...ช้าก่อน"

พลางถลันเข้าวงต่อสู้ ขยับสั่นพลิ้วกระบี่ ใช้ติดต่อกันแปดกระบวนท่าคุกคามผู้อาวุโสสี่คนล่าถอย จากนั้นหันกายไปใช้ออกอีกแปดกระบี่

เพลงกระบี่เดียวดายทั้งสิบหกท่านี้ ทุกกระบวนท่าล้วนจี้ใส่จุดสำคัญของผู้อาวุโสเหล่านั้น ผู้อาวุโสทั้งแปดถูกรุกไล่จนมือไม้ปั่นป่วนทั้งไม่กล้าลงมือต่อเขา พากันถอยปราดไป เหล็งฮู้ชงนั่งยองๆ กับพื้นกล่าวว่า

"ยิ่ม...ยิ่มก่าจู้ โปรดเห็นแก่หน้าเรา ปล่อย...ปล่อยพวกเขา..."

คำ *"ไปเถอะ"* กลับไม่สามารถเปล่งจากปากได้ ยิ่มอั้วเกี้ยเห็นเช่นนั้นทราบว่าลมปราณภายในกายเขาบังเกิดปฏิกิริยาขึ้น หวนนึกถึง

บุตรีหลงรักคนเช่นนี้ ตนเองก็ต้องการให้เขารับตำแหน่งก่าจู้สืบแทน ดังนั้นผงกศีรษะกล่าวว่า

"เมื่อเป็นเจ้าสำนักเหล็งฮู้ชงร้องขอ วันนี้จะละเว้นสักครา"

เฮี่ยงมุ่งเทียนขยับกายวูบ ตวัดสองมือขึ้นแยกย้ายจี้จุดของหลวงจีนปุกก่ายสองสามีภรรยา ฉั่งแป๊ะกวงและงี้นิ้มทั้งสี่ ความรวดเร็วของฝีมือพิสดารปานเสกสรร แม้แต่พั่วพั่วนั้นยังไม่อาจรอดพ้นได้ เหล็งฮู้ชงร้องโพล่งว่า

"เฮี่ยง...เฮี่ยง..."

เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านวางใจเสี่ยก่าจู้บอกแล้วว่าจะละเว้นสักครา"

พลางเหลียวหน้าไปร้องสั่งว่า

"ออกมาแปดคน เป็นสี่บุรุษสี่สตรี"

ปรากฏสาวกนิกายสุริยันจันทราแปดคนถลันออกมา เป็นสีบุรุษสี่สตรี เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"คนทั้งสี่นี้กล่าวก้าวร้าว ความจริงสมควรฆ่าทิ้ง เสี่ยก่าจู้มีใจกว้างขวาง เห็นแก่หน้าเจ้าสำนักเหล็งฮู้ ไม่สืบสาวเอาความ แบกพวกมันลงจากเขาคลายจุดปลดปล่อยไป"

คนทั้งแปดรับคำ แบกหลวงจีนปุกก่ายและพวกทั้งสี่ลงจากเขา เหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยงค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก เหล็งฮู้ชงกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"ขอบ...ขอบคุณ"

พลางย่อกายกับพื้น ลุกไม่ขึ้นอีก เมื่อครู่เขาจู่โจมติดต่อกันสิบหกกระบวนท่า สูญเสียพลังฝีมืออักโข ทรวงอกท้องน้อยเจ็บแปลบปลาบกว่าเดิม

เฮี่ยงมุ่งเทียนลอบวิตกกังวล แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า ยิ้มพลาง

"น้องแซ่เหล็งฮู้ รู้สึกไม่สบายหรือ?"

เขากับเหล็งฮู้ชงเคยผนึกกำลังสู้ศัตรูพวกมาก สาบานเป็นพี่น้องมาตรว่าอยู่ด้วยกันไม่นานนัก แต่ยึดถือเป็นเพื่อนตาย ยามนั้นประคองเหล็งฮู้ชงนั่งลงบนเก้าอี้ ลอบถ่ายทอดกำลังภายในช่วยสะกดเลือดลมภายในกายของเขา

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงตนเองฝึกยอดวิชาดดดาว เฮี่ยงม่งเทียน ทำเช่นนี้เท่ากับให้ตนเองดึงดูดพลังฝีมือของเขา รีบสลัดหลุดจากมือของเขา กล่าวว่า

"เฮี่ยงตั่วกอ ทำไม่ได้ เรา...เราหายดีแล้ว"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"ในสำนักห้ากระบี่ มีแต่สำนักเห็งซัวรุดมาตามนัด ที่เหลืออีกสี่สำนักกลับกล้าไม่ขึ้นเขา พวกเราจะไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว"

ยามนั้น เชียงกัวฮุ้นวิ่งปราดขึ้นเขา เมื่อถึงหน้าหัตถ์เชียน น้อมกายกล่าวว่า

"เรียนเสี่ยก่าจู้ ในถ้ำศิลาผาสำนึกผิดมีซากศพหลายร้อยซาก เจ้าสำนักซงซัวจ้อแนเซี้ยงอยู่ในจำนวนนี้นอกจากนี้ยังมีมือดีสำนักซงซัวไท้ซัว ฮ่วงซัว คล้ายฆ่าฟันกันเองถึงแก่ชีวิต"

ยิ่มอั้วเกี้ยส่งเสียงดังออกกล่าวว่า

"เจ้าสำนักฮ่วงซัวมกได้ซิงแซไปที่ใด?"

"บริวารตรวจดูโดยละเอียด ในซากศพหามีมกได้ซิงแซไม่ ทุกที่ทางของฮั้วซัวไม่พบเห็นร่องรอยของเขา"

เหล็งฮู้ชงและเอี่ยงเอี้ยงทั้งคลายใจลง ทั้งเคลือบแคลงสงสัย คิดไม่ถึง มกได้ซิงแซสามารถรอดจากห้วงอันตราย คาดว่าตอนนั้น

เขาแสร้งตายนอนอยู่ในกองซากศพรอจนมรสุมพ้นผ่านค่อยจากไป

ได้ยินเซียงกัวฮุ้นกล่าวว่า

"ที่นอกถ้ำศิลายังมีซากศพอีกซากหนึ่ง"

ยิ่มอั้วเกี้ยถามว่า

"เป็นผู้ใด?"

"เป็นเจ้าสำนักฮั้วซัวหรืออีกนัยหนึ่งเจ้าสำนักห้าบรรพต...กระบี่วิญญูชนงักปุกคุ้ง"

มันทราบว่าวันหน้าเหล็งฮู้ชงจะรับตำแหน่งสำคัญในนิกาย งักปุกคุ้งเป็นซือแป๋ประสิทธิ์ประสาทวิชาฝีมือแก่เขา ดังนั้นกล่าวด้วยความเกรงอกเกรงใจกว่าเดิม

ยิ่มอั้วเกี้ยฟังว่างักปุกคุ้งก็ตายแล้ว ต้องบังเกิดความเลื่อนลอยดั่งราวกับสูญเสียสิ่งใด ถามว่า

"เป็น...เป็นผู้ใดฆ่ามัน?"

"ขณะที่บริวารตรวจดูถ้ำศิลาผาสำนึกผิด ได้ยินปากถ้ำด้านหลังมีเสียงการต่อสู้ พอรุดไปชมดู เห็นศิษย์ฮั้วซัวต่อสู้กับนักพรตไท้ซัวล้วนกล่าวหาอีกฝ่ายหนึ่งทำร้ายซือแป๋ตนเอง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้อย่างดุเดือดบาดเจ็บล้มตายไม่น้อย ตอนนี้ล้วนถูกคร่ากุมมาที่เชิงเขา รอรับการจัดการจากเสี่ยก่าจู้"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"งักปุกคุ้งถูกสำนักไท้ซัวฆ่าทิ้ง ในสำนักไท้ซัวไหนเลยมียอดฝีมือนี้?"

งี้เช็งแห่งเห็งซัวกล่าวเสียงกังวานว่า

"ไม่ งักปุกคุ้งถูกซือม่วยสำนักเห็งซัวเราฆ่าทิ้ง"

ยิ่มอั้วเกี้ยถามว่าเป็นผู้ใด งี้เช็งกล่าวว่า

"คืองี้นิ้มซือม่วยที่ลงจากเขาไปเมื่อครู่ งักปุกคุ้งฆ่าซือแป๋เรา

และเตี่ยอิดซือเจ่ก เบื้องสูงเบื้องต่ำของสำนักเราล้วนเคียดแค้นจับใจ วันนี้พระโพธิสัตว์คุ้มครอง ซือแป๋เจ้าสำนักและเตี่ยอิดซือเจ่กมีญาณวิถี ยืมมือเชี่ยวซือม่วยที่ฝีมือต้อยต่ำของสำนักเราประหารฆ่าฆาตกรร้ายนี้"

ยิ่มอั้วเกี้ยส่งเสียงดังอึมม์ กล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ นับว่ากรรมสนองไม่พลาดแล้ว"

น้ำเสียงบังเกิดความผิดหวังยิ่ง เฮี่ยงมุ่งเทียนและพวกทั้งหลายหันไปมองหน้ากัน รู้สึกไร้รสชาติยิ่ง

คราครั้งนี้นิกายสุริยันจันทรายกกำลังมายังฮั้วซัว ก่อนหน้านี้วางแผนโดยรอบคอบ ไม่เพียงทุ่มเทสาวกในนิกายออกมา ทั้งยังเรียกระดมผู้ห้าวหาญทุกค่ายทุกพรรค ทุกถ้ำทุกเกาะ ซึ่งขึ้นตรงต่อนิกายสุริยันจันทรามาเพื่อพิชิตห้าสำนักกระบี่โดยราบคาบ หากห้าสำนักกระบี่ไม่ยอมจำนนก็จะประหารฆ่าสิ้น จากนั้นค่อยล้มล้างสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงต่อไป มิคาดจ้อแนเชี้ยง งักปกคังและผู้อาวุโสสำนักไท้ซัวประหารฆ่ากันเอง มกได้ชิงแซก็สาบสูญไร้ร่องรอย ศิษย์ของสี่สำนักก็หลงเหลือไม่มากนักแผนการที่ยิ่มอั้วเกี้ยพากเพียรกำหนดขึ้นล้วนสลายเป็นอากาศธาตุ

ยิ่มอั้วเกี้ยยิ่งครุ่นคิด ยิ่งเดือดดาล ร้องดังๆ ว่า

"คุมตัวเจ้าลูกเต่าที่ยังมีชีวิตของห้าสำนักกระบี่ขึ้นเขามา"

เซียงกัวฮุ้นรับคำ หันกายไปถ่ายทอดคำสั่ง ชั่วครู่ให้หลังได้ยินเสียงตวาดว่า ผู้อาวุโสนิกายสุริยันจันทราสองคนนำเหล่าสาวกในนิกาย คุมตัวศิษย์สำนักซงซัว ไท้ซัว ฮั้วซัว และฮ่วงซัวจำนวนสามสิบสามคนขึ้นสู่ยอดเขา

สำนักฮั้วซัวความจริงมีศิษย์ไม่มากนัก มือดีสำนักซงซัว ไท้ซัว ฮ่วงซัวที่มายังภูเขาฮั้วซัว ก็เสียชีวิตระหว่างการต่อสู้เสียเก้าส่วน ศิษย์สามสิบสามคนนี้ไม่เพียงเป็นชนชั้นไร้นาม มิหนำซ้ำทุกผู้คนรับบาดเจ็บ

หากมิใช่สาวกนิกายสุริยันจันทราคอยประคับประคอง ไม่สามารถขึ้นเขาได้

ยิ่มอั้วเกี้ยชมดูจนบันดาลโทสะไม่รอให้ทุกผู้คนเดินเข้าใกล้ตวาดว่า

"เรียกลูกเต่าเหล่านี้มาทำอะไร คุมตัวลงไปให้หมดสิ้น"

ผู้อาวุโสสองคนนั้นรับคำ คุมตัวศิษย์ทั้งสี่สำนักที่รับบาดเจ็บจำนวนสามสิบสามคนลงจากเขา ยิ่มอั้วเกี้ยด่าทออยู่หลายคำ พลันหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ห้าสำนักกระบี่ไม่ต้องให้พวกเราลงมือ กลับฆ่าฟันกันเองนับแต่นี้ในยุทธจักรไม่มียี่ห้อพวกมันอีก"

เฮี่ยงมุ่งเทียนและผู้อาวุโสทั้งสิบน้อมกาย กล่าวว่า

"นี่เป็นสำนักกระบี่ สำนักเห็งซัวกับนิกายเราสมัครสามัคคีกันขอแสดงความยินดีที่เสียก่าจู้มีผู้ช่วยเป็นวีรบุรุษอายุเยาว์ผู้หนึ่ง"

ยิ่มอั้วเกี้ยกล่าวว่า

"**เฮี่ยงจ้อไซ่** *(เทวทูตซ้ายแซ่เฮี่ยง)* กล่าวถูกต้อง น้องแซ่เหล็งฮู้เจ้ายังคงสลายสำนักเห็งซัว บรรดาซือไถ่และศิษย์สตรีทั้งหลาย หากยินยอมติดตามพวกเราไปยังผาไม้ดำ ย่อมยินดีต้อนรับ ไม่เช่นนั้นก็รั้งอยู่ที่เห็งซัว ถือว่าตีกสำรองเห็งซัวเป็นกองกำลังส่วนตัวของฮู่ก่าจู้ *(รองหัวหน้านิกาย)* เจ้าเถอะ ฮาฮาฮา"

ทุกผู้คนพอฟังคำ "ฮู่ก่าจู้" ล้วนงงงันวูบ จากนั้นระเบิดเสียงโห่ร้องออกมาว่า

"เหล็งฮู้ได้เฮียบเป็นฮู่ก่าจู้นิกายเรา นับว่าประเสริฐแท้"

"เสี่ยก่าจู้อายุหมื่นปี ฮู่ก่าจู้อายุเก้าพันปี"

สาวกนิกายทั้งหลายเห็นเหล็งฮู้ชงทั้งเป็นบุตรเขยของก่าจู้ ยัง

เป็นฮู่ก่าจู้วันหน้าย่อมขึ้นครองตำแหน่งก่าจู้ ทราบว่าเหล็งฮู้ชงมีนิสัยปล่อยตัว วันหน้าทั้งหมดคงไม่ต้องประหวั่นพรั่นใจเช่นทุกวันนี้ นอกจากนั้นผู้ห้าวหาญที่เหลือเคยติดตามเหล็งฮู้ชงบุกเสียวลิ้มยี่และได้รับประทานยาจากเอี่ยงเอี้ยง เสียงโห่ร้องสนับสนุนล้วนเปล่งจากใจจริง

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อฮู่ก่าจู้ พวกเราจะดื่มสุราต้อนรับท่านเข้าสังกัดก่อน จากนั้นค่อยดื่มสุรามงคลของท่านกับตั่วเสียวเจี้ยะ"

เหล็งฮู้ชงหลังจากเผชิญการก่อกวนจากลมปราณภายในกายยามนั้นค่อยสงบลงทีละน้อย พอฟังจิตใจเลอะเลือนเลื่อนลอย เพียงทราบว่าเรื่องนี้ทำไม่ได้เด็ดขาด แต่ไม่ทราบว่าจะปฏิเสธอย่างไรดี หวนนึกถึงตนเอง หากไม่คล้อยตาม คงไม่มีความหวังแต่งงานกับเอี่ยงเอี้ยง ยิ่มอั้วเกี้ยยามเดือดดาล ตนเองอาจประสบเภทภัยถึงแก่ชีวิต ตนเองแม้ตายไม่เสียดายชีวิต แต่เหล่าศิษย์เห็งซัวเกรงว่าต้องจบชีวิตในที่นี้จนหมดสิ้น ใช่สมควรปฏิเสธในบัดดล หรือแสร้งเป็นรับปาก รอจนเหล่าศิษย์เห็งซัวพ้นจากห้วงอันตรายแล้วค่อยว่ากล่าว

ได้ยินเซียงกัวฮุ้นกล่าวเสียงกังวานว่า

"พวกเรายึดถือเสี่ยก่าจู้เป็นผู้นำ ฮู่ก่าจู้เป็นรอง บุกเสียวลิ้มพิชิตบู๊ตึงโค่นคุนลุ้นง่อไบ๊ ค่อยล้มล้างพรรคกระยาจก เสี่ยก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี ฮู่ก่าจู้คงอยู่คู่ฟ้าดิน เสพสุขวาสนาไม่สิ้น"

เหล็งฮู้ชงความจริงลังเลใจ พอฟังเซียงกัวฮุ้นเยินยอตนเอง *"คงอยู่คู่ฟ้าดิน เสพสุขวาสนาไม่สิ้น"* หากแม้นเป็นฮู่ก่าจู้ คำเยินยอนี้จะติดตามตนเองไปตลอดกาล นึกถึงตอนนี้รู้สึกขบขันยิ่ง อดหัวร่อคิกมิได้

เสียงหัวร่อครั้งนี้ แสดงว่ามีเจตนาเยาะเย้ย ทุกผู้คนล้วนฟังออก

พริบตานั้นบนยอดเขาสักการะสุริยันเปลี่ยนเป็นเงียบสงัดงัน

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ เสี่ยก่าจู้ยกตำแหน่งฮู่ก่าจู้ให้ นับเป็นตำแหน่งที่เป็นรองคนผู้หนึ่ง อยู่เหนือผู้คนนับหมื่น รีบเข้าไปคารวะขอบคุณ"

เหล็งฮู้ชงจิตใจกระจ่างแจ่มใส ปราศจากความลังเลอีกต่อไป ผุดลุกขึ้นหันหน้าหาหัตถ์เซียน กล่าวว่า

"ยิ่มก่าจู้ ผู้เยาว์มีเรื่องใหญ่สองประการคิดเรียนบอกต่อก่าจู้"

ยิ่มอั้วเกี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ลองบอกมา"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ประการแรกผู้เยาว์ได้รับฝากฝังจากเจ้าสำนักเห็งซัวรุ่นก่อน เตี่ยเอ้ยซือไถ่ให้ดูแลสำนักเห็งซัว ย่อมไม่อาจนำสำนักเห็งซัวเข้าสู่นิกายสุริยันจันทรา ไม่เช่นนั้นจะแบกหน้าไปพบเตี่ยเอ้ยซือไถ่ในปรภพได้อย่างไร ประการสองกลับเป็นเรื่องส่วนตัว เราคิดขอให้ก่าจู้ยกบุตรีแก่เราเป็นภรรยา"

ทุกผู้คนพอฟังเขากล่าวถึงเรื่องแรก รู้สึกเรื่องราวเลวร้าย คิดไม่ถึงเรื่องที่สองกลับขอแต่งงานโดยเปิดเผย อดยิ้มมิได้ ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เรื่องแรกง่ายดายยิ่งเจ้ายกตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัวแก่ซือไถ่ใด เจ้าเองเข้านิกายศักดิ์สิทธิ์ สำนักเห็งซัวจะเข้าร่วมหรือไม่ สามารถหารือในรายละเอียด สำหรับเรื่องที่สอง เจ้ากับเอี่ยงเอี้ยงรักใคร่ชอบพอชาวยุทธจักรล้วนทราบดี เราย่อมยกนางให้กับเจ้า ไยต้องวิตกกังวลไปฮาฮา"

เหล็งฮู้ชงเหลียวมองเอี่ยงเอี้ยงแวบหนึ่ง เห็นนางสองแก้มแดงระเรื่อสีหน้าปรากฏแววยินดี ดังนั้นกล่าวเสียงกังวานว่า

"ก่าจู้เชิญชวนผู้เยาว์เข้านิกาย มอบตำแหน่งสูงส่งให้ แต่ผู้เยาว์เป็นคนไร้ระเบียบแบบแผน หากเข้านิกายท่าน เกรงว่าจะกระทบกระเทือนถึงแผนการใหญ่ของก่าจู้ ขอให้ก่าจู้ทบทวนคำสั่งใหม่"

ยิ่มอั๋วเกี้ยบันดาลโทสะ กล่าวเสียงเย็นชา

"เช่นนี้เป็นว่า เจ้าไม่ยอมเข้านิกายแล้ว?"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ถูกต้อง"

สองคำนี้เน้นย้ำปานโลหะกระทบกัน ไม่แปรเปลี่ยนกลับกลายเด็ดขาดพริบตานั้นผู้คนบนยอดเขาสักการะสุริยันล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

ยิ่มอั๋วเกี้ยกล่าวว่า

"ในร่างกายเจ้าสะสมพลังลมปราณผู้อื่น วันนี้เริ่มแสดงปฏิกิริยา นับแต่นี้อย่างช้าครึ่งปีอย่างเร็วสามเดือนจะกำเริบขึ้นอีกทอดตาทั้งแผ่นดินมีแต่เราล่วงรู้วิธีขับสลาย"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

."ตอนที่อยู่ในหมู่บ้านเหมย และที่เชิงเขาเสียวซิกฮง ก่าจู้เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้ ผู้เยาว์ก็ลิ้มชิมรสชาติของพลังลมปราณกำเริบแล้ว แต่ลูกผู้ชายท่องยุทธจักร ผจญทุกข์สุขไม่ขอคำนึงมากความ"

ยิ่มอั๋วเกี้ยแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"เจ้ากลับปากแข็งนัก วันนี้คนของสำนักเห็งซัวเจ้าล้วนตกอยู่ในเงื้อมมือเรา เราคิดปลิดชีวิตสิ้น นับว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"สำนักเห็งซัวแม้ส่วนใหญ่เป็นสตรี แต่ปราศจากจิตพรั่นพรึงก่าจู้คิดฆ่าทิ้ง พวกเราสาบานสู้ถึงที่สุด"

งี้เซ็งโบกมือวูบ เหล่าศิษย์เห็งซัวก็หยุดยืนที่ด้านหลังเหล็งฮู้ชง งี้เซ็งกล่าวเสียงกังวาน

"ศิษย์เห็งซัวปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าสำนัก แม้ตายก็ไม่พรั่น"

เหล่าศิษย์เห็งซัวกล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

"แม้ตายก็ไม่พรั่น"

ยิ่มอั้วเกี้ยเดือดดาลถึงที่สุด แหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

"วันนี้หากฆ่าพวกเจ้า คงกล่าวหาเราขุดหลุมพรางกับดักดำเนินอุบายทำร้าย เหล็งฮู้ชงเจ้านำศิษย์ในสำนักกลับเห็งซัว ภายในหนึ่งเดือนเราจะขึ้นเขาเกี่ยงแซ่ฮง เมื่อถึงเวลานั้นบนภูเขาเห็งซัว หากยังเหลือแม้สัตว์เลี้ยงสักตัว เราก็ไม่ขอแซ่ยิ่ม"

เหล่าสาวกนิกายโห่ร้องโดยพร้อมเพรียงว่า

"เสี่ยก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี เข่นฆ่าขึ้นเขาเห็งซัวไม่เหลือแม้สัตว์เลี้ยง"

ซึ่งความจริง ด้วยขุมกำลังของนิกายสุริยันจันทรา คิดขึ้นเขาเกี่ยงแซ่ฮง ล้มล้างสำนักเห็งซัว เปรียบกับการลงมือในตอนนี้ เพียงต่างกันที่ตรากตรำเดินทางเท่านั้น ไม่ว่าสำนักเห็งซัวหลังจากกลับไปจะระวังป้องกันอย่างไร ไม่มีทางต้านทานนิกายสุริยันจันทราได้ ยิ่มอั้วเกี้ยบอกว่าจะเข่นฆ่าสำนักเห็งซัวไม่เหลือแม้สัตว์เลี้ยง กลับมิใช่คำโอ้อวดอันใด

ซึ่งความจริง ยิ่มอั้วเกี้ยมีความคิดอ่านอีกประการหนึ่ง เหล็งฮู้ชงแม้มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยม จะอย่างไรมือข้างเดียวตบไม่ดัง สำนักเห็งซัวไม่เป็นที่น่าวิตกที่เขานึกคิดกลับเป็นสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง หวนนึกถึงเหล็งฮู้ชงพอกลับไป คงต้องขอความช่วยเหลือจากสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง สำนักทั้งสองก็จะส่งยอดฝีมือไปช่วยเหลือ แต่เขาพานไม่บุกภูเขาบู๊ตึง สำนักทั้งสองห่างกันไม่กี่ร้อยลี้ สำนักบู๊ตึงเมื่อเกิดเรื่อง ย่อมต้องแจ้งต่อสำนักเสียวลิ้ม ตอนนั้นยอดฝีมือสำนักเสียวลิ้มไปยังสำนักเห็งซัวกว่าครึ่ง ที่เหลือคงต้องรุดไปช่วยสำนักบู๊ตึง เมื่อถึงเวลานั้นนิกาย

สุริยันจันทราจะยึดครองสำนักเสียวลิ้ม เผาวัดเสียวลิ้มยี่ จากนั้นให้หน่วยซุ่มลงมือฆ่าหลวงจีนเสียวลิ้มยี่ที่รุดสู่ภูเขาบู๊ตึงค่อยล้อมภูเขาบู๊ตึงไว้อย่างแน่นหนา รอให้คนของเสียวลิ้มยี่ที่รุดสู่ภูเขาบู๊ตึงที่ขึ้นเขาเห็งซัวทราบข่าว เร่งรุดมายังภูเขาบู๊ตึง นิกายสุริยันจันทราก็จะดักฆ่าระหว่างทาง ย่อมประสบผลแน่นอน

พริบตานั้นยิ่มอั้วเกี้ยกำหนดแผนล้มล้างสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง ซึ่งเป็นศัตรูเข้มแข็งทั้งสอง คาดว่าประสบความสำเร็จเสียเก้าส่วน เหล็งฮู้ชงไม่ยอมเข้านิกาย แม้ฉีกหน้าตนเอง แต่กลับส่งเสริมนิกายสุริยันจันทราสามารถสยบทุกแคว้นธรณี สร้างความปลาบปลื้มยินดีเหลือประมาณ

เหล็งฮู้ชงกล่าวกับเอี่ยงเอี้ยงว่า

"เอี่ยงเอี้ยง ท่านไม่ตามเราไปแล้ว?"

เอี่ยงเอี้ยงน้ำตาเอ่อคลอหน่วยแต่แรก ยามนี้ไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไปปล่อยให้น้ำตาไหลรินลงอาบแก้ม กล่าวว่า

"เรา หากติดตามท่านไปยังเห็งซัว ถือว่าอกตัญญู หากทอดทิ้งท่านถือว่าไร้น้ำใจ ชงกอ นับแต่นี้ท่านอย่าได้คิดถึงเราแล้ว จะอย่างไรท่าน..."

"เราเป็นอย่างไร?"

"จะอย่างไรท่านไม่มีชีวิตยืนยาว เราก็ไม่ขอชีวิตยืนยาว เราก็ไม่ขอมีชีวิตยาวกว่าท่านอีกหนึ่งวัน"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"บิดาท่านออกปากยกท่านแก่เราแล้ว เขาเป็นเสี่ยก่าจู้ที่มีอายุยั่งยืนหมื่นปีสยบทุกแคว้นธรณี ไหนเลยไร้สัจจะได้ เราจะกราบไหว้ฟ้าดินกับท่านเป็นสามีภรรยาในที่นี้ เป็นอย่างไร?"

เอี่ยงเอี้ยงงงงันวูบ นางแม้ทราบว่าเหล็งฮู้ชงเป็นคนปล่อยตัวไม่สำรวม แต่คิดไม่ถึงกลับกล่าวคำพูดเช่นนี้ออกมา ถึงกับหน้าแดงสดใส

กล่าวว่า

"นี่...นี่จะได้อย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราจากกันในลักษณะนี้"

เขาทราบว่าหลังจากที่ยิ่มอั้วเกี้ยบุกเห็งซัวฆ่าตนเอง เอี่ยงเอี้ยงก็จะพลีชีพบูชารัก แต่หากให้นางแหวกม่านประเพณีเป็นสามีภรรยาบนยอดเขาสักการะสุริยันออกจะเกินเลยไป ดังนั้นหัวร่อฮาฮาประสานมือคารวะยิ่มอั้วเกี้ย จากนั้นประสานมือต่อเฮี่ยงมุ่งเทียนและผู้อาวุโสทั้งหลาย กล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชงขอน้อมรอท่านทั้งหลายบนยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮง"

พลางหันกายไป เฮี่ยงมุ่งเทียนร้องว่า

"ช้าก่อน นำสุรามา น้องแซ่เหล็งฮู้ วันนี้หากไม่เมามายสักครากี็ไม่มีโอกาสอีก"

เหล็งฮู้ชงยิ้มพลางกล่าวว่า

"วิเศษแท้ เฮี่ยงตั่วกอเป็นผู้รู้ใจของเราจริง ๆ"

นิกายสุริยันจันทรายกกำลังมายังฮั้วซัว ทุกประการตระเตรียมพรักพร้อม เฮี่ยงมุ่งเทียนพอกล่าวคำ *"นำสุรามา"* ก็ปรากฏสาวกในนิกายยกสุรามาหลายไห เปิดจุกไหรินสุราลงในชาม เฮี่ยงมุ่งเทียนกับเหล็งฮู้ชงดื่มคนละชาม

ยามนั้นในกลุ่มคนปรากฏคนอ้วนเตี้ยผู้หนึ่งเดินออกมา กลับเป็นเล่าเท้าจื้อ เล่าเท้าจื้อกล่าวว่า

"เหล็งฮู้ชง บุญคุณของท่าน เราจดจำไม่รู้ลืม วันนี้ขอคารวะท่านชามหนึ่ง"

พลางยกชามดื่มสุราหมดสิ้น มันเพียงเป็นคนพเนจรที่ขึ้นตรงต่อนิกายสุริยันจันทรา ต่างกับเฮี่ยงมุ่งเทียนราวฟ้ากับดิน วันนี้เหล็งฮู้ชง

ไม่ยอมเข้าร่วมนิกาย ล่วงเกินยิ่มอั้วเกี้ยโดยเปิดเผย ชนชั้นเล่าเท้าจื้อกลับกล้ามาคารวะสุราต่อเขา เกรงว่าจะประสบเภทภัยถึงแก่ชีวิตในบัดดล

จากนั้นโจ้วโชยชิว แมวราตรี น้าหงส์ฮ้วง หัวหน้าพรรคทางช้างเผือกและพวกทยอยเข้ามาคารวะสุรา ต้องครุ่นคิดขึ้น

'สหายมากมายเหล่านี้ให้เกียรติเราปานนี้เหล็งฮู้ชงนับว่าไม่เสียทีที่ถือกำเนิดมา ไยต้องทำร้ายชีวิตของพวกเขาด้วย?'

ดังนั้นยกชามสุราขึ้น กล่าวว่า

"สหายทั้งหลาย เหล็งฮู้ชงมีความสามารถในเชิงสุราอ่อนด้อย วันนี้ไม่สามารถดื่มต่อ สหายทั้งหลายเมื่อบุกสำนักเห็งซัว เราจะจัดเตรียมสุราที่เชิงเขา ทั้งหมดดื่มจนเมามายค่อยต่อยตีกัน"

พลางดื่มสุราจนหมดสิ้น ค่อยโยนชามสุราทิ้ง พกความมึนเมาเดินลงจากเขา งี้ฮั้ว งี้เช็งและเหล่าศิษย์เห็งซัวตามติดอยู่ด้านหลัง

ขณะที่เหล็งฮู้ชงดื่มสุรากับเหล่าผู้ห้าวหาญ ยิ่มอั้วเกี้ยเพียงแย้มยิ้มไม่กล่าววาจา ในใจครุ่นคิดว่าจะแสร้งบุกเห็งซัวอย่างไร จึงชักนำให้สำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงรุดไปช่วยเหลือ และบุกภูเขาบู๊ตึงอย่างไร จึงปล่อยให้คนของสำนักบู๊ตึงออกมาขอความช่วยเหลือจากสำนักเสียวลิ้ม รอจนเหล็งฮู้ชงเมามายลงจากเขา ยิ่มอั้วเกี้ยก็กำหนดข้อปลีกย่อยทั้งหลายเป็นที่เรียบร้อย จากนั้นครุ่นคิดขึ้น

'ตัวบัดซบเหล่านี้กล้าคารวะสุราต่อหน้าเรา หนี้บัญชีนี้จะค่อยๆ สะสางตอนนี้กำลังต้องการใช้คน จะสะกดอดกลั้นชั่วคราว หลังจากที่ล้มล้างสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงและเห็งซัวค่อยจัดการกับผู้ที่คารวะสุราต่อเหล็งฮู้ชงทุกคน'

พลันได้ยินเฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ทั้งหมดรับไว้ เสี่ยก่าจู้ทราบว่าเหล็งฮู้ชงนิสัยดื้อรั้น ไม่รู้จักดี

ชั่ว แต่ยังกล่าวเกลี้ยกล่อม นอกจากสืบเนื่องจากจิตใจอันกว้างขวาง เสี่ยก่าจู้ยังมีเจตนาลึกล้ำสุดที่เหลิงฮู้ชงจะทราบได้ วันนี้พวกเราสามารถกำจัดสำนักซงซัว ไท้ซัว ฮั้วซัว และฮ่วงซัว โดยไม่ลำบากยากเย็น เสริมสร้างเกียรติภูมินิกายสุริยันจันทราเลื่องระบือไกล"

เหล่าสาวกนิกายโห่ร้องว่า

"เสี่ยก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"

เฮี่ยงมุ่งเทียนรอจนเสียงร้องทุกผู้คนสงบลง ค่อยกล่าวต่อ

"ในยุทธจักรยังมีสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง เป็นภัยต่อนิกายเรา เสี่ยก่าจู้คิดอาศัยตัวเหลิงฮู้ชง วางแผนล้มล้างเสียวลิ้มพิชิตบู๊ตึง เสี่ยก่าจู้คำนวณแน่ว่าเหลิงฮู้ชงไม่ยอมเข้านิกาย มันก็ไม่ยอมเข้านิกายจริงๆ ทั้งหมดคารวะสุราต่อเหลิงฮู้ชง เป็นเสี่ยก่าจู้สั่งการไว้แต่แรก"

เหล่าสาวกนิกายค่อยเข้าใจในบัดดล โห่ร้องอีกว่า

"เสี่ยก่าจู้อายุยังยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"

เฮี่ยงมุ่งเทียนติดสอยห้อยตามยิ่มอั้วเกี้ยนานปี ล่วงรู้นิสัยใจคอของเขาเป็นอย่างดี ตนเองบังเกิดอารมณ์พลุ่งพล่าน คารวะสุราต่อเหลิงฮู้ชง เขาคงไม่ยินดี ตนเองยังพอทำเนา แต่ผู้คนที่หลงเหลือยากรอดจากชะตากรรมได้ ดังนั้นเสกสรรปั้นเรื่องขึ้นช่วยชีวิตเล่าเท้าจื้อและพวก เมื่อเป็นเช่นนี้การที่ทุกผู้คนคารวะสุราต่อเหลิงฮู้ชง มิเพียงไม่เสื่อมเสียหน้ายิ่มอั้วเกี้ย กลับแสดงออกถึงสายตาอันกว้างไกลของเขา

ยิ่มอั้วเกี้ยพอฟังลอบยินดี ครุ่นคิดขึ้น

'จะอย่างไรเฮี่ยงจ้อไซ่ติดตามเรานานปี ล่วงรู้จิตใจของเราเป็นอย่างดี แต่มันแม้ทราบว่าเราคิดล้มล้างเสียวลิ้มพิชิตบู๊ตึง คงคาดเดาไม่ออกว่าจะล้มล้างอย่างไร?'

เซียงกัวฮุ้นร้องดังๆ ว่า

"เสี่ยก่าจู้เกาะกุมมุกปัญญา ทุกประการในหล้าล้วนอยู่ในความคำนวณของท่านผู้เฒ่า ท่านผู้เฒ่ากล่าวกระไร ทั้งหมดก็ทำเช่นนั้นรับรองไม่ผิดพลาด"

เปาไต้ชอกล่าวว่า

"เสี่ยก่าจู้ขอเพียงชี้นิ้วออกไป ทั้งหมดแม้บุกน้ำลุยไฟ แม้ต้องตายหมื่นครั้งก็ไม่บ่ายเบี่ยง"

ฉิ้งอุ้ยปังกล่าวว่า

"เสี่ยก่าจู้ส่องประกายไปทั่วหล้า นิกายสุริยันจันทราบารมีแผ่ไพศาล เฉกเช่นสายพิรุณจากฟ้า ให้ความชุ่มชื่นแก่พสุธา ทุกผู้คนล้วนสำนึกในพระคุณ"

ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"นับแต่โบราณกาล เหล่าวีรบุรุษผู้กล้า ปราชญ์ผู้เลิศล้ำ ไม่มีผู้ใดเทียมเสี่ยก่าจู้ วิทยายุทธ์ของขงจื้อ ไหนเลยสูงส่งเท่าเสี่ยก่าจู้ กวนอูมีแต่ความห้าวหาญดุดัน ไหนเลยมีสติปัญญาเท่าเสี่ยก่าจู้ ขงเบ้งวางแผนแยบยล ลองถือกระบี่มาประลองกับเสี่ยก่าจู้เรา"

เหล่าสาวกนิกายโห่ร้องออกมาว่า

"ใช่แล้วไม่ว่าขงจื้อ กวนอู ขงเบ้ง ล้วนไม่อาจเทียบเทียมเสี่ยก่าจู้เรา"

เปาไต้ชอกล่าวว่า

"นิกายศักดิ์สิทธิ์เราหลังจากสยบทุกแคว้นธรณี ก็ขนย้ายรูปปั้นขงจื้อในศาลเจ้าบุ๋นทั้งแผ่นดิน ขนย้ายรูปปั้นกวนอูในศาลเจ้าบู๊ทุกแห่งหนออกมา ประดิษฐานป้ายอมตะของเสี่ยก่าจู้เราแทน"

เซียงกัวฮุ้นกล่าวว่า

"เสี่ยก่าจู้เรามีอายุพันปีหมื่นปี บุตรหลานเหลนของพวกเราทั้งสิบแปดรุ่นล้วนปวารณาตัวรับใช้เสี่ยก่าจู้"

ทุกผู้คนส่งเสียงร้องโดยพร้อมเพรียงว่า

"เสี่ยก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"

ยิ่มอั้วเกี้ยฟังคำยกยอปอปั้นของเหล่าสาวกในนิกาย แม้มีบ้างบางคนกล่าวเลอะเทอะเหลวไหล แต่เมื่อกระทบโสต รู้สึกสบอารมณ์ยิ่งครุ่นคิดขึ้น

'คำพูดเหล่านี้กล่าวไม่ผิด ขงเบ้งมิใช่คู่มือเรา เขาออกศึกหกครั้งไม่ได้ประกอบความดีความชอบใด กล่าวถึงสติปัญญา ไหนเลยทัดเทียมเราได้ กวนอูฝ่าห้าด่านประหารหกขุนพล มาตรว่าห้าวหาญชาญศึก แต่หากสู้กันตัวต่อตัวไหนเลยสู้ยอดวิชาดูดดาวของเราได้ ขงจื้อมีศิษย์สามพัน เราปกครองบริวารกว่าสามหมื่น เขานำศิษย์ทั้งสามพันระหกระเหินอดๆ อยากๆ เรานำบริวารทั้งหลายหมื่นคนท่องทั่วยุทธจักรสามารถกระทำการตามใจปรารถนา'

ได้ยินเสียงร้องขาน *"อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"* ดังสะท้านฟ้าสะเทือนดิน เหล่าผู้ห้าวหาญที่ไหล่เขาก็ส่งเสียงร้องตามขุนเขา รอบข้างล้วนบังเกิดเสียงสะท้อนสะท้าน ยิ่มอั้วเกี้ยบังเกิดความภาคภูมิลำพองผุดลุกขึ้นยืน

เหล่าสาวกนิกายเห็นเช่นนั้นพากันหมอบกราบลง พริบตานั้นบนยอดเขาสักการะสุริยันเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง แสงอาทิตย์ส่องต้องใบหน้าร่างกายยิ่มอั้วเกี้ย หัวหน้านิกายสุริยันจันทราผู้นี้คล้ายเทพเจ้าแห่งการต่อสู้จุติลงจากฟ้าก็มิปาน

ยิ่มอั้วเกี้ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เพียงหวังอายุยั่งยืนหมื่นปี เป็นเช่นดังทุกวัน..."

เมื่อกล่าวถึงคำ *"วัน"* สุ้มเสียงพลันเปลี่ยนเป็นแหบแห้ง เขาโคจรพลังคิดเปล่งคำ *"นี้"* ออกมา รู้สึกทรวงอกบิดกระตุก ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจเปล่งคำ *"นี้"* ออกมาได้

บทที่ 40
ยิ้มเย้ยยุทธจักร

เหล็งฮู้ชงเมามายลงจากเขา จวบกระทั่งเที่ยงคืนค่อยตื่นขึ้นมา เมื่อสร่างเมาค่อยทราบว่าอยู่กลางท้องทุ่งกว้าง เหล่าศิษย์เห็งซัวนั่งเฝ้าอยู่แต่ไกล เหล็งฮู้ชงปวดศีรษะแทบระเบิด หวนนึกถึงนับแต่นี้ไม่ได้พบหน้าเอี่ยงเอี้ยงอีก สร้างความเจ็บปวดใจยิ่ง

คนทั้งหมดเดินทางกลับภูเขาเห็งซัว ขึ้นสู่ยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮง กราบป้ายสถิตวิญญาณของเตี่ยเอ้ย เตี่ยแจ๋ เตี่ยอิดซือไถ่ทั้งสาม อธิษฐานว่าแก้แค้นสำเร็จ ทุกผู้คนคาดคิดว่า นิกายสุริยันจันทราเมื่อบุกจู่โจมมาสำนักเห็งซัวย่อมต้องล่มสลาย ทุกผู้คนกลับปล่อยตัวปล่อยใจปราศจากความห่วงใยกังวลแต่อย่างไร

หลวงจีนปุกก่ายสองสามีภรรยา ฉั้งแป๊ะกวง งี้นิ้มทั้งสี่สมทบกับทุกผู้คนที่เชิงเขาฮั้วซัว มายังภูเขาเห็งซัวด้วย ทุกผู้คนเห็นว่าต่อให้คร่ำเคร่งฝึกฝีมือ อย่างมากก็ฆ่าสาวกนิกายสุริยันจันทรา อีกไม่กี่คนไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราวทั้งหมดพานไม่ฝึกเพลงกระบี่ผู้ที่มีจิตศรัทธาพร่ำสวดมนต์ภาวนา ที่หลงเหลือท่องเที่ยวชมทิวทัศน์อย่างรื่นรมย์

ผ่านไปหลายวัน พลันปรากฏหลวงจีนสิบรูปขึ้นสู่ยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮง คนนำขบวนคือเจ้าอาวาสเสียวลิ้มปึงเจ่งไต้ซือ

เหล็งฮู้ชงกำลังดื่มสุราในอาราม ตบโต๊ะร้องเพลง พอฟังว่าเจ้าอาวาสปึงเจ่งมาถึง ทั้งแตกตื่นทั้งยินดี รีบออกมาต้อนรับ เจ้า

อาวาสปึงเจ่งเห็นเหล็งฮู้ชงเปลือยเท้าเปล่าไม่ทันสวมรองเท้า บนร่างส่งกลิ่นสุราคละคลุ้ง ต้องยิ้มออกมากล่าวว่า

"คนโบราณใส่รองเท้าผิดข้างออกมาต้อนรับแขกไม่ลืมสวมรองเท้า เจ้าสำนักเหล็งฮู้ออกต้อนรับโดยไม่สวมรองเท้า นับว่ามีความจริงใจกว่าคนโบราณอีก"

เหล็งฮู้ชงน้อมกายคารวะกล่าวว่า

"ได้ซือเจ้าอาวาสให้เกียรติมา เหล็งฮู้ชงไม่ได้ออกต้อนรับแต่ไกลปึงแซได้ซือก็มาด้วย?"

หลวงจีนปึงแซยิ้มเล็กน้อย เหล็งฮู้ชงเห็นหลวงจีนที่หลงเหลืออีกแปดรูปไว้เคราขาวพัดพลิ้ว เมื่อเรียนถามชื่อฉายาล้วนเป็นบรรพชิตรุ่นปึงของเสียวลิ้มยี่ ดังนั้นเชิญหลวงจีนทุกรูปเข้าสู่อาราม ทรุดนั่งลงบนอาสนะ

อารามนี้ความจริงเป็นที่บำเพ็ญภาวนาของเตี่ยเอ้ยซือไถ่ ปรกติสะอาดสะอ้านไร้ฝุ่นละออง นับแต่เหล็งฮู้ชงพักอาศัย ภายในห้องก็สุมเต็มไปด้วยไหสุราชามสุรา เหล็งฮู้ชงหน้าแดงวูบกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ไร้กิริยามารยาทได้ซือทั้งหลายอย่าได้ตำหนิ"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาตมามาเยี่ยมคำนับในวันนี้ เพราะมีเรื่องสำคัญคิดหารือเจ้าสำนักเหล็งฮู้ไม่ต้องเกรงใจ"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

"ฟังว่าเจ้าสำนักเหล็งฮู้เพื่อปกป้องสำนักเห็งซัว ไม่ยอมรับตำแหน่งฮู่ก่าจู้นิกายสุริยันจันทรา สหายร่วมแนวล้วนนิยมเลื่อมใส"

เหล็งฮู้ชงงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'เราไม่ต้องการให้สำนักเห็งซัวสร้างความยุ่งยากแก่สหายร่วมแนว ดังนั้นห้ามไม่ให้เหล่าศิษย์แพร่งพรายเรื่องนี้ออกไป มิคาดเจ้า

อาวาสปึงเจ่งยังทราบข่าวนี้'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ได้ซือชมเกินไป ระหว่างผู้เยาว์กับยิ่มก่าจู้นิกายสุริยันจันทรา ผูกบุญคุณความแค้น จำเป็นต้องรานน้ำใจของยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ ได้ซือไม่กล่าวตำหนิกลับให้การชมเชยผู้เยาว์ไม่กล้ารับเด็ดขาด"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ยิ่มก่าจ้คิดยกกำลังรังควานสำนักท่าน เจ้าสำนักเหล็งฮ้ชง ไม่ส่งข่าวไปยังวัดเรา หรือเข้าใจว่าหลวงจีนเสียวลิ้มยี่เป็นคนขลาดเขลากลัวตาย ไม่คำนึงถึงคุณธรรมบู๊ลิ้ม?"

เหล็งฮู้ชงผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ไม่กล้า ครั้งกระโน้นผู้เยาว์ไม่สำรวมความประพฤติคบหากับผู้นำนิกายสุริยันจันทรา ก่อเกิดเหตุเภทภัยตามหลัง ผู้เยาว์สร้างความยุ่งยากแก่สำนักเห็งซัวก็ไม่สบายใจอยู่แล้ว ไหนเลยกล้ารบกวนได้ซืออีก หากเป็นเหตุให้สำนักเสียวลิ้มประสบความสูญเสีย ผู้เยาว์แม้ตายหมื่นครั้งก็ไม่อาจถ่ายถอนโทษทัณฑ์ได้"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้กล่าวผิดแล้ว นิกายอสูรคิดทำลายล้างสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงและห้าสำนักกระบี่ตั้งแต่ร้อยกว่าปีก่อน ตอนนั้นอาตมายังไม่ถือกำเนิดมีส่วนเกี่ยวข้องใดกับเจ้าสำนักเหล็งฮู้?"

"ได้ซือเจ้าอาวาสสั่งสอนถูกต้อง"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ยิ่มก่าจู้เมื่อบอกว่าจะล้างสำนักเห็งซัว ฆ่าไม่เหลือแม้สัตว์เลี้ยงเขาเมื่อลั่นปากคงไม่กลับกลาย ตอนนี้มือดีของสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง คุนลุ้น คงทัง ง่อไบ๊ ทุกสำนัก ล้วนชุมนุมอยู่ที่เชิงเขาเห็งซัวแล้ว"

เหล็งฮู้ชงใจหายวาบอุทานดังอา กระโดดปราดขึ้นกล่าวว่า

"มีเรื่องเช่นนี้ ผู้อาวุโสทุกค่ายสำนักมาช่วยเหลือ ผู้เยาว์ไม่ทราบระแคะระคาย นับว่าสมควรตายจริงๆ"

สำนักเห็งซัวเมื่อทราบว่านิกายอสูรบุกจู่โจมมา ทุกผู้คนล้วนไม่มีหนทางรอด ดังนั้นถอนกำลังหน่วยยามที่เชิงเขาแต่แรก เหล็งฮู้ชงพอทราบข่าวจึงกล่าวว่า

"ไต้ซือทุกท่านโปรดพักผ่อนบนภูเขา ผู้เยาว์จะนำศิษย์ในสำนักลงไปต้อนรับผู้อาวุโสทุกค่ายสำนัก"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งสั่นศีรษะกล่าวว่า

"คราครั้งนี้ทุกค่ายสำนักลงเรือลำเดียวกัน รวมกำลังต้านทานศัตรูไม่ต้องมีมารยาทไป ทั้งหมดล้วนเตรียมการรับมือไว้แล้ว"

เหล็งฮู้ชงรับคำ จากนั้นถามว่า

"ไม่ทราบไต้ซือเจ้าอาวาสทราบได้อย่างไรว่า นิกายสุริยันจันทราคิดบกสำนักเห็งซัว?"

"อาตมาได้รับจดหมายจากผู้อาวุโสท่านหนึ่ง จึงทราบเรื่องทั้งหมด"

เหล็งฮู้ชงกล่าวถามว่า

"เป็นผู้อาวุโสท่านใด?"

"เป็นผู้อาวุโสสำนักฮั้วซัวเคยสอนเพลงกระบี่แก่เจ้าสำนักเหล็งฮู้"

เหล็งฮู้ชงส่งเสียงร้องด้วยความยินดีว่า

"เป็นฮวงไท้ซือเจ่ก?"

"ถูกแล้ว ผู้อาวุโสแซ่ฮวงส่งสหายหกท่านมายังเสียวลิ้มยี่ถ่ายทอดบอกถ้อยคำบนยอดเขาสักการะสุริยันของเจ้าสำนักเหล็งฮู้สหายทั้งหกพูดจาสับสนเลอะเลือน และชมชอบทุ่มเถียงกัน แต่อาตมาตั้งใจฟังอยู่หลายชั่วยามในที่สุดนับว่าเข้าใจแล้ว"

กล่าวถึงตอนท้าย อดยิ้มมิได้ เหล็งฮู้ชงถามว่า

“เป็นหกเซียนหุบเขาท้อกระมัง?”

“เป็นพวกเขาทั้งหกเอง”

เหล็งฮู้ชงกล่าวด้วยความยินดีว่า

“ผู้เยาว์เมื่อขึ้นเขาฮั้วซัว ตั้งใจไปกราบพบฮวงไท้ซือเจ่ก แต่แล้วเกิดเรื่องประดังมา จวบจนกระทั่งลงจากเขา ยังไม่ได้ไปกราบคำนับท่านผู้เฒ่า คิดไม่ถึงท่านผู้เฒ่าทราบเรื่องทั้งหมดแล้ว”

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

“ผู้อาวุโสแซ่ฮวงเฉกเช่นมังกรเทพยดาเห็นหัวไม่เห็นหาง ท่านผู้เฒ่าเมื่อเร้นกายที่ฮั้วซัว นิกายสุริยันจันทรากำลังยึดครองฮั้วซัว ท่านผู้เฒ่าไหนเลยนิ่งดูดายได้หกเซียบหุบเขาท้อประพฤติวุ่นวายที่ฮั้วซัว ถูกผู้อาวุโสแซ่ฮวงจับตัวไว้กักขังอยู่หลายวัน ภายหลังค่อยสั่งพวกเขาส่งจดหมายมายังเสียวลิ้มยี่”

เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

‘หกเซียนหบเขาท้อถกฮวงไท้ซือเจ่กจับตัวไว้ พวกมันคงต้องปกปิดเรื่องนี้แต่ระหว่างกล่าวนี่ อดแพร่งพรายออกมามิได้’

ดังนั้นกล่าวว่า

“ไม่ทราบฮวงไท้ซือเจ่กต้องการให้พวกเราทำอย่างไร?”

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

“ผู้อาวุโสแซ่ฮวงเพียงบอกว่านิกายอสูรคิดบุกสำนักเห็งซัว ใช้คนส่งข่าวต่ออาตมา และบอกว่าเจ้าสำนักเหล็งฮู้เป็นศิษย์รักของท่านผู้เฒ่า ครั้งนี้ปฏิเสธคำเชิญของนิกายอสูร ท่านผู้เฒ่าบังเกิดความยินดียิ่งให้อาตมาช่วยเกื้อกูลดูแล ซึ่งความจริงเจ้าสำนักเหล็งฮู้ฝีมือเหนือล้ำกว่าอาตมา คำ *“เกื้อกูลดูแล”* ท่านผู้เฒ่ากล่าวหนักไปแล้ว”

เหล็งฮู้ชงน้อมกายคารวะกล่าวว่า

“ได้ซือเจ้าอาวาสเกื้อกูลดูแลผู้เยาว์ไม่ต่ำกว่าหนึ่งครั้งแล้ว”

"ไม่กล้ารับ อาตมาเมื่อทราบเรื่องนี้ เพียงไมตรีคบหาระหว่างเจ้าสำนักเหล็งฮู้ชงกับอาตมา ก็ไม่อาจนิ่งดูดายได้ อย่าว่าแต่เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงการดำรงหรือล่มสลายของทุกค่ายสำนัก นิกายอสูรหลังจากล้มล้างสำนักเห็งซัว หรือจะปลดปล่อยสำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง ดังนั้นอาตมาส่งสารถึงทุกค่ายสำนัก นัดชุมนุมกันที่เห็งซัว เพื่อพิสูจน์ความเป็นตายกับนิกายอสูรสักครา"

เหล็งฮู้ชงนับแต่ลงจากฮั้วซัว ก็ท้อแท้ทอดอาลัย ทราบว่าสำนักเห็งซัวไม่ใช่คู่มือของนิกายสุริยันจันทรา เพียงรอให้ยิ่มอั้วเกี้ยยกกำลังบุกขึ้นมา เบื้องสูงเบื้องต่ำของสำนักเห็งซัวจะสู้ศึกถึงคนสุดท้าย ยอมพลีชีพบูชาธรรม

ส่วนลึกของจิตใจเหล็งฮู้ชงไม่ต้องการต่อสู้กับยิ่มอั้วเกี้ยและเฮี่ยงมุ่งเทียนเมื่อไม่สามารถครองคู่อยู่ร่วมกับเอี่ยงเอี้ยงก็บังเกิดความคิดย่ำยีตัวเองขึ้น รัสึกอยู่ไปจืดชืดไร้รสชาติ มิสู้ตายเสียให้สิ้นเรื่องราว ยามนี้เห็นเจ้าอาวาสปึงเจ่งได้รับไหว้วานจากฮวงเช็งเอี้ยงยกกำลังมาช่วยเหลือค่อยคึกคักอักโข แต่หากให้พิสูจน์ความเป็นความตายกับสาวกนิกายอสูรไม่อาจปลุกปลอบความกระตือรือร้นได้

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวอีกว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ บรรพชิตถือหลักมุทิตา อาตมามิใช่คนชมชอบต่อสู้ เรื่องนี้หากสามารถเลิกราโดยสันติ ย่อมประเสริฐสุด แต่คราครั้งนี้ยิ่มก่าจู้คิดล้มล้างทุกค่ายสำนักเรา นอกจากพวกเราทุกผู้คนยอมคุกเข่าโขกศีรษะต่อเขา ร้องขานเสี่ยก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี อมิตตพุทธ"

ท่านเติมคำ *"อมิตตพุทธ"* อยู่หลังคำ *"เสี่ยก่าจู้อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"* ฟังดูขบขันยิ่ง เหล็งฮู้ชงอดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

"ใช่แล้ว ผู้เยาว์พอฟังคำ เสี่ยก่าจู้อะไรนั้น คำอายุยั่งยืนหมื่นปี

สยบทุกแคว้นธรณีประดานั้น ถึงกับขนลุกเกรียว ผู้เยาว์ดื่มสุราสามสิบชามไม่เมามาย ขอเพียงฟังคำอายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณีสักหลายเที่ยว อดหน้ามืดวิงเวียนมิได้"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำสาปของนิกายสุริยันจันทรา นับว่าร้ายกาจยิ่ง"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

"ผู้อาวุโสแซ่ฮวงเห็นเจ้าสำนักเหล็งฮู้หน้ามืดวิงเวียนบนยอดเขาสักการะสุริยัน ดังนั้นฝากเคล็ดวิชากำลังภายในบทหนึ่งมากับหกเซียนหุบเขาท้อ ให้อาตมาถ่ายทอดต่อเจ้าสำนักเหล็งฮู้ หกเซียนหุบเขาท้อพูดจาเลอะเทอะวุ่นวาย กลับท่องเคล็ดวิชาได้อย่างชัดเจน คาดว่าผู้อาวุโสแซ่ฮวงบีบบังคับพวกเขาท่องจำอย่างแม่นยำ เจ้าสำนักเหล็งฮู้โปรดนำทางไปยังห้องด้านใน เพื่อรับฟังเคล็ดวิชา"

เหล็งฮู้ชงรับคำ นำเจ้าอาวาสปึงเจ่งไปยังห้องสงบหลังหนึ่ง นี่เป็นฮวงเช็งเอี้ยงฝากให้เจ้าอาวาสปึงเจ่งถ่ายทอดแทน เฉกเช่นไท้ซือเจ่กมาด้วยตนเอง ดังนั้นเหล็งฮู้ชงคุกเข่าต่อหน้าเจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ฮวงไท้ซือเจ่กมีพระคุณต่อศิษย์"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งรับการคุกเข่าจากเขา กล่าวว่า

"ผู้อาวุโสแซ่ฮวงฝากความหวังต่อเจ้าสำนักเหล็งฮู้ ขอให้ท่านคร่ำเคร่งฝึกตามเคล็ดวิชา"

จากนั้นท่องเคล็ดวิชาออกมาทีละประโยค เหล็งฮู้ชงก็ตั้งใจจดจำเคล็ดวิชานี้ไม่ยาวนัก มีทั้งสิ้นพันกว่าตัว เจ้าอาวาสปึงเจ่งท่องทั้งสิ้นห้าครั้ง เหล็งฮู้ชงก็ท่องจำได้จนหมดสิ้น

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"เคล็ดวิชากำลังภายในของผู้อาวุโสแซ่ฮวงนี้ แม้มีเพียงไม่กี่คำ

แต่กินความลึกล้ำไพศาล พวกเราคบหาอย่างสนิทสนม อภัยที่อาตมากล่าวตรงๆ เจ้าสำนักเหล็งฮู้ชงแม้แตกฉานเพลงกระบี่ แต่คล้ายไม่จัดเจนวิชากำลังภายใน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์ฝึกวิชากำลังภายในเพียงผิวเผิน ได้ซือ หากไม่ทอดทิ้งโปรดสอนสั่งให้มากไว้"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งผงกศีรษะกล่าวว่า

"เคล็ดวิชากำลังภายในของผู้อาวุโสแซ่ฮวงนี้ ย่อมแตกต่างกับแนวทางกำลังภายในของสำนักเสียวลิ้ม แต่วิทยายุทธ์ในหล้าเกิดจากต้นตอเดียวกันเคล็ดความสำคัญไม่ผิดเพี้ยนเท่าใด เจ้าสำนักเหล็งฮู้หากไม่ตำหนิอาตมามากเรื่องอาตมาจะทดลองอธิบายดู"

เหล็งฮู้ชงทราบว่า เจ้าอาวาสปึงเจ่งเป็นยอดคนบู๊ลิ้ม หากได้รับการชี้แนะจากท่าน ไม่แตกต่างกับฮวงไท้ซือเจ่กถ่ายทอดด้วยตนเอง รีบน้อมกายกล่าวว่า

"ผู้เยาว์น้อมรับการสอนสั่ง"

ครั้นแล้วเจ้าอาวาสปึงเจ่งอธิบายเคล็ดวิชากำลังภายในเหล่านั้นทีละประโยคแนะนำวิธีการสูดลมหายใจโคจรพลัง เหล็งฮู้ชงเพียงแต่ฝืนใจท่องจดจำเมื่อได้รับการแยกแยะจากเจ้าอาวาสปึงเจ่ง ค่อยทราบว่าเคล็ดวิชาทุกคำกินความลึกล้ำไพศาลจริงๆ

เหล็งฮู้ชงแม้ฉลาดหลักแหลม แต่เคล็ดวิชาทุกถ้อยคำทำให้เขาต้องครุ่นคิดอยู่ครึ่งค่อนวัน ดีที่เจ้าอาวาสปึงเจ่งอธิบายโดยไม่เบื่อหน่าย ชักนำเขาเข้าสู่อาณาจักรอันพิสดารอีกชั้นหนึ่งของวิชาฝีมือ ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"ได้ซือเจ้าอาวาส วันนี้ผู้เยาว์ได้รับการชี้แนะจากท่าน คล้ายคนตาบอดเห็นแสงสว่าง ต่อให้ไม่มีเวลาฝึกปรือ ก็ปีติยินดีเช่นกัน"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ตอนนี้ค่ายสำนักฝ่ายธัมมะเราชุมนุมอยู่ที่เห็งซัว เฝ้าเส้นทางสำคัญทุกสายไว้เตรียมรับมือนิกายอสูร ผลแห่งการร่วมแรงร่วมใจไม่แน่ว่าจะพ่ายแพ้เจ้าสำนักเหล็งฮู้ไยต้องท้อแท้ใจ เคล็ดวิชากำลังภายในนี้ต้องใช้เวลาฝึกปรือหลายปี แต่ฝึกวันหนึ่งจะเกิดประโยชน์ส่วนหนึ่ง ระหว่างนี้ไร้เรื่องราว เจ้าสำนักเหล็งฮู้ฝึกปรือดู ฉวยโอกาสที่อาตมารั้งอยู่ที่นี้ ลองค้นคว้าร่วมกัน"

"กุศลเจตนาของไต้ซือ ผู้เยาว์สำนึกตื้นตันยิ่ง"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวอีกว่า

"ตอนนี้**ชงฮือเต้าเฮีย** *(พี่ทางธรรม)* คงมาแล้ว พวกเราออกไปชมดูเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงรีบผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ที่แท้ชงฮือเต้าเจี้ยงมาถึง ไหนเลยกล้าชักช้าได้?"

ทั้งสองกลับออกไปยังห้องด้านนอก เห็นในห้องพระจุดเทียนไขที่แท้การถ่ายทอดเคล็ดวิชากำลังภายในใช้เวลาสามชั่วยามเต็มๆ ท้องฟ้ามืดค่ำแต่แรกแล้ว

เห็นนักพรตชราสามรูปนั่งบนอาสนะ กำลังสนทนากับหลวงจีนปึงแซหนึ่งในจำนวนนั้นคือเจ้าสำนักบู๊ตึงชงฮือเต้าเจี้ยง นักพรตทั้งสามเห็นเจ้าอาวาสปึงเจ่งกับเหล็งฮู้ชงออกมา พากันผุดลุกขึ้น

เหล็งฮู้ชงหมอบกราบลง กล่าวว่า

"สำนักเห็งซัวมีภัย รบกวนเต้าเจี้ยงทั้งหลายรุดมาช่วยเหลือเบื้องสูงเบื้องต่ำของสำนักเรา ไม่ทราบจะตอบแทนอย่างไร?"

ชงฮือเต้าเจี้ยงรีบประคองเหล็งฮู้ชงขึ้น กล่าวว่า

"อาตมามาได้ครู่หนึ่งแล้ว ทราบว่าไต้ซือเจ้าอาวาสกำลังฝึก

เคล็ดวิชากำลังภายในกับน้องเรา ดังนั้นไม่กล้ารบกวน น้องเราฝึกยอดวิชากำลังภายในชื้อเข้าขายออกไปรอจนยิ่มอั้วเกี้ยขึ้นเขามา ก็ลงมือต่อมัน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เคล็ดวิชากำลังภายในนี้ลึกล้ำไพศาล ในเวลาไม่กี่วัน ผู้เยาว์ไหนเลยเรียนรู้ ฟังว่าผู้อาวุโสสำนักคุนลุ้น คงทัง ง่อไบ๊ล้วนมาถึงสมควรเชื้อเชิญขึ้นเขาร่วมหารือแผนการใหญ่ ไม่ทราบผู้อาวุโสทั้งหลายเห็นเป็นอย่างไร?"

ชงฮื้อเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"พวกเขาซ่อนตัวอย่างมิดชิด ป้องกันไม่ให้สายสืบของมารเฒ่าแซ่ยิ่มสืบทราบได้ หากเชิญทั้งหมดขึ้นเขา เกรงว่าข่าวคราวจะรั่วไหลออกไป ขณะที่พวกเราขึ้นเขาก็ผ่านการปลอมแปลงโฉม ไม่เช่นนั้นศิษย์สำนักท่านไหนเลยไม่ส่งข่าวมา?"

เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงตอนแรกพบชงฮือเต้าเจี้ยงท่านผู้เฒ่าปลอมเป็นชายชราขี่ลา โดยมีผู้คนอีกสองคนติดสอยห้อยตาม แท้ที่จริงล้วนเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้ม ยามนี้เพ่งตามอง จดจำออกว่านักพรตอีกสองรูปคือผู้ที่เคยประมือกับตนเอง ดังนั้นน้อมกายกล่าวว่า

"เต้าเจี้ยงทั้งสองแตกฉานวิชาปลอมแปลงโฉม หากมิใช่ชงฮือเต้าเจี้ยงเอ่ยถึง ผู้เยาว์กลับนึกไม่ออก"

คราก่อนนักพรตชราทั้งสองนี้ปลอมเป็นชาวชนบทหนึ่งหาบฟืนหนึ่งหาบผัก หอบหายใจราวไม่สบาย ยามนี้กลับกระตือรือร้นคึกคัก เพียงแต่จดจำเค้าหน้าออกเท่านั้น

ชงฮือเต้าเจี้ยงชี้มือไปยังนักพรตชราที่ปลอมเป็นคนหาบฟืนกล่าวว่า

"**นี่เป็นเช็งฮือซือตี่** *(ศิษย์ผู้น้อง)*"

จากนั้นชี้มือไปยังนักพรตชราที่เคยปลอมเป็นคนหาบผัก กล่าวว่า

"นี่เป็นหลานศิษย์เรา ฉายาเซ้งเกา"

นักพรตเช็งฮือและเซ้งเกาพากันชมเชยเพลงกระบี่ของเหล็งฮู้ชง เหล็งฮู้ชงกล่าวถ่อมตน ชงฮือเต้าเจียงกล่าวว่า

"ซือตี่และหลานศิษย์เรามีเพลงกระบี่ธรรมดาสามัญ แต่เมื่อตอนหนุ่มฉกรรจ์เคยอยู่ที่**ไซฮก** *(ชายแดนตะวันตก)* สิบกว่าปี ทั้งสองศึกษาวิชาความรู้พิเศษเฉพาะคนหนึ่งจัดเจนในการประดิษฐ์กลไกกับดัก คนหนึ่งถนัดในการสร้างอาวุธระเบิด เราพาพวกมันมา เพราะต้องการให้พวกมันทำงานใหญ่ให้กับพวกเราประการหนึ่ง"

เหล็งฮู้ชงไม่เข้าใจ ทวนคำว่า

"ทำงานใหญ่ประการหนึ่ง?"

"อาตมาอุกอาจ นำของสิ่งหนึ่งมายังสำนักท่าน...เช็งฮือซือตี่สังพวกมันนำเข้ามาเถอะ"

นักพรตเช็งฮือรับคำออกไป ไม่นานก็ชักนำคนแต่งกายเช่นชาวชนบทมาสี่คน ทุกผู้คนเปลือยเท้าเปล่า หาบผักมาเข่งหนึ่ง นักพรตเช็งฮือสั่งว่า

"คำนับได้ซือเจ้าอาวาสและเจ้าสำนักเหล็งฮู้"

คนทั้งสี่พากันน้อมกายคารวะ เหล็งฮู้ชงทราบว่าคนทั้งสี่ต้องเป็นบุคคลสำคัญในสำนักบู๊ตึง ดังนั้นคารวะตอบ นักพรตเช็งฮือกล่าวอีกว่า

"นำออกมาประกอบเถอะ"

คนทั้งสี่หยิบผักสดหัวผักกาดในเข่งออกมาใต้ผักสดกลับเป็นห่อผ้าหลายใบ เมื่อแก้ห่อออกเห็นเป็นท่อนไม้ เครื่องโลหะ ตะปูเกลียวและขดลวด คนทั้งสี่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ประกบต่อเชื่อมโลหะของเหล่านั้นเข้าด้วยกัน ชั่วขณะก็ประดิษฐ์เป็นเก้าอี้นวมตัวหนึ่ง

จากนั้นคนทั้งสี่หยิบเบาะเก้าอี้ ผ้าคลุมเก้าอี้จากในห่อผ้าอีกสองใบปูลงบนเก้าอี้ พริบตานั้นประกายนวลใยปกคลุมทั่วทั้งห้อง เห็นผ้าคลุมเก้าอี้เป็นแพรสีเหลืองอ่อนใช้ด้ายทองปักรูปมังกรทองเก้าตัวกึ่งกลางเป็นรูปดวงอาทิตย์โผล่พ้นขึ้นจากท้องทะเล เบื้องซ้ายปักอักษร *"ทำนุบำรุงนิกายศักดิ์สิทธิ์ บารมีแผ่ไพศาล"* เบื้องขวาปักอักษร *"อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"*

มังกรทองทั้งเก้าตัวแยกเขี้ยวกางเล็บ คล้ายกับมีชีวิต ข้อความทั้งสองแถวลายมือตวัดงดงาม เข้มแข็งเปี่ยมพลัง รอบตัวอักษรยังประดับด้วยไข่มุกอัญมณี สกาวพราวแพรวไปทั่วทั้งห้อง

เหล็งฮู้ชงปรบมือชมเชยหวนนึกถึงคำบอกเล่าของชงฮือเต้าเจี้ยงที่ว่านักพรตเซ็งฮือเคยหัดวิธีประดิษฐ์กลไกกับดักที่ดินแดนไซฮก ต้องกล่าวว่า

"ยิ่มก่าจั้เห็นเก้าอี้วิเศษตัวนี้ ย่อมต้องนั่งสักครา กลไกบนเก้าอี้พลันทำงานคร่าชีวิตของเขาไป ใช่หรือไม่?"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวเบาๆ ว่า

"ยิ่มอั้วเกี้ยมีปฏิกิริยาว่องไว เคลื่อนไหวดุจสายฟ้า เก้าอี้นี้แม้ติดตั้งกลไก ขอเพียงมันพบว่าผิดท่า ก็สามารถกระโดดปราดขึ้น ไม่อาจทำร้ายมันได้ ใต้เก้าอี้นี้ผูกสายชนวน เชื่อมโยงถึงดินระเบิดกองหนึ่ง"

คำพูดกล่าว เหล็งฮู้ชงและหลวงจีนเสียวลิ้มยี่ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวคำ *"อมิตตพุทธ"* ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวอีกว่า

"ประโยชน์ของกลไกนี้คือ หากว่าทดลองนั่งเก้าอี้นี้ จะไม่เกิดเหตุแปรเปลี่ยนใด ต้องนั่งประมาณชั่วธูปไหม้หมดดอก สายชนวนค่อยลามถึงดินระเบิด ยิ่มอั้วเกี้ยมีความคิดอ่านลึกซึ้ง นิสัยมากระแวง เห็นบนยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮงมีเก้าอี้เช่นนี้ตัวหนึ่งต้องไม่นั่งในบัดดล หากแต่สั่งให้บริวาร

ทดลองนั่งดู เก้าอี้ตัวนี้คลุมผ้าแพรปักรูปมังกรทองล้อมอาทิตย์ จารึกข้อความอายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแควันธรณีอะไรนั่น ลิ่วล้อของนิกายอสูรย่อมไม่กล้านั่งนาน ยิ่มอั้วเกี้ยพอทรุดนั่งลงก็ไม่คิดลุกขึ้น"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"เต้าเจี้ยงคิดอ่านรอบคอบจริงๆ"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวสืบต่อ

"หากว่ายิ่มอั้วเกี้ยไม่ยอมนั่ง สั่งให้ผู้คนถอดผ้าคลุมเก้าอี้ หรือว่ารื้อเก้าอี้ออกดูขอเพียงกระทบกระทั่งถูก ยังคงสะกิดถูกกลไก หลานศิษย์เซ้งเกาเดินทางมาครั้งนี้ พกพาดินระเบิดมาสองหมื่นชั่ง เกรงว่าจะระเบิดทำลายความงามของภูเขาเห็งซัวไปแล้ว"

เหล็งฮู้ชงใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

'ดินระเบิดสองหมื่นชั่ง...อาวุธระเบิดจำนวนมากปานนี้พอระเบิดขึ้นหยกศิลาล้วนแหลกลาญ มิเพียงยิ่มก่าจู้ต้องถูกระเบิดเสียชีวิตเอี่ยงเอี้ยงและเฮี่ยงตั่วกอก็ไม่อาจมีชีวิตรอด'

ชงฮือเต้าเจี้ยงเห็นเหล็งฮู้ชงหน้าเปลี่ยนสี จึงกล่าว

"นิกายอสูรประกาศว่าจะล้มล้างสำนักท่าน หลังจากทำลายสำนักเห็งซัวย่อมต้องบุกเสียวลิ้มบู๊ตึงก่อการฆ่าฟันไม่สิ้นสุด พวกเราวางแผนร้ายนี้จัดการกับยิ่มอั้วเกี้ย เพื่อช่วยชีวิตชาวยุทธจักรนับพันนับหมื่น"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งประนมมือกล่าวว่า

"อมิตตพุทธ พระองค์โปรดปรานี เพื่อช่วยชีวิตสำสัตว์ จำต้องปราบภัยพานกำจัดมาร ฆ่าทรราชผู้หนึ่ง ช่วยชีวิตผู้คนนับพันนับหมื่นเป็นพฤติการณ์แสดงออกซึ่งความเมตตากรุณา"

เหล็งฮู้ชงทราบว่าเจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวมีเหตุผล นิกายสุริยันจันทราคิดล้มล้างสำนักเห็งซัว เข่นฆ่าไม่เหลือแม้สัตว์เลี้ยง ค่ายสำนัก

ฝ่ายธัมมะวางกับระเบิดทำลายยิ่มอั้วเกี้ย นับเป็นเรื่องอันชอบธรรม แต่หากให้ฆ่ายิ่มอั้วเกี้ยมิใช่ความต้องการของเขา ให้ฆ่าเฮี่ยงมุ่งเทียนตนเองยินยอมตายก่อน สำหรับเอี่ยงเอี้ยงกลับไม่คำนึงถึง จะอย่างไรทั้งสองผูกความเป็นตายร่วมกันอยู่แล้ว

เห็นสายตาทุกคนจับจ้องมองเป็นจุดเดียว เหล็งฮู้ซงกล่าวว่า

"นิกายสุริยันจันทราบีบบังคับพวกเราไม่มีหนทางอื่นอีก แผนของซงฮือเต้าเจี้ยงคาดว่าทำร้ายคนน้อยที่สุดแล้ว"

ซงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"น้องแซ่เหล็งฮู้กล่าวไม่ผิดคำ *"ทำร้ายคนน้อยที่สุด"* คือความปรารถนาของชนชาวเรา"

เขามีนิสัยปล่อยตัว ไม่สำรวมเช่นเจ้าอาวาสปึงเจ่ง ดังนั้นเรียกเหล็งฮู้ซงเป็นน้องแซ่เหล็งฮู้อีกผู้หนึ่งกลับเรียกเป็นเจ้าสำนักเหล็งฮู้

เหล็งฮู้ซงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์อายุเยาว์ด้อยประสบการณ์ เรื่องบนภูเขาเห็งซัว ขอให้ได้ซือเจ้าอาวาสและเต้าเจี้ยงเจ้าสำนักดำเนินการ ผู้เยาว์จะนำศิษย์ในสำนักรับคำบัญชา"

ซงฮือเต้าเจี้ยงถ่อมตนหลายคำ ในที่สุดรับปากกล่าวว่า

"เส้นทางที่ทอดสู่เห็งซัวทุกสาย พวกเราล้วนจัดวางกำลังไว้ นิกายอสูรพอบุกขึ้นมา สำนักเห็งซัวจะต้านทานรับไว้ สำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงก็คัดเลือกผู้คนเข้าร่วมรับมือแต่สำนักคุนลุ้น คงทัง ง่อไบ๊ไม่จำเป็นต้องเสนอหน้า ล้วนซุ่มอยู่ในถ้ำศิลา ปล่อยให้พวกเราทั้งสามสำนักรับศึก หวังว่าฆ่าฝ่ายตรงข้ามยิ่งมากยิ่งดีตัวเองกลับพยายามหลีกเลี่ยงการสูญเสีย"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งทอดถอนใจกล่าวว่า

"นิกายอสูรมียอดฝีมือคับคั่ง ครั้งนี้ยกกำลังมา ผลจากการ

ปะทะทั้งสองฝ่ายคงต้องบาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"พวกเราเสาะหาหน้าผาหลายแห่ง เตรียมเชือกยาวลวดเหล็กไว้ เมื่อสู้ไม่ได้ก็เหนี่ยวเชือกทิ้งตัวลงสู่หุบเหว ยิ่มอั้วเกี้ยหลังจากเผด็จศึก เห็นเก้าอี้วิเศษตัวหนึ่ง ย่อมบังเกิดความลิงโลดลำพอง ทรุดกายนั่งลงดินระเบิดพอระเบิดขึ้น ต่อให้มารเฒ่าแซ่ยิ่มมีฝีมือสูงเยี่ยมเทียมฟ้า ก็ยากติดปีกโบยบินไปได้ จากนั้นวางทุ่นระเบิดบกบนเส้นทางที่ทอดขึ้นเขาเห็งซัวทั้งแปดสายจำนวนทั้งสิ้นสามสิบสองจุดจะระเบิดพร้อมกัน เหล่าสาวกนิกายอสูรก็ไม่สามารถลงจากเขาได้"

เหล็งฮู้ชงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ทุ่นระเบิดบกสามสิบสองจุด?"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"ถูกต้อง พรุ่งนี้เช้าหลานศิษย์เซ้งเกาจะลงมือฝังทุ่นระเบิดบกที่มีอำนาจร้ายแรงอยู่ตามทางภูเขาทั้งแปดสาย สายละสี่จุด ทุ่นระเบิดบกพอระเบิด จะตัดทางภูเขาขาดไปสิ้น สาวกนิกายอสูรบุกขึ้นเขามาหมื่นคน ก็ปล่อยให้พวกมันอดตายทั้งหมื่นคน บุกขึ้นมาสองหมื่นคนก็อดตายสองหมื่นคน"

เหล็งฮู้ชงพลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"ยิ่มก่าจู้หากขึ้นมาเห็งซัว พบเห็นเก้าอี้วิเศษตัวนี้ ย่อมยินดียิ่งแต่คงต้องระแวงสงสัย สำนักเห็งซัวไฉนจัดทำเก้าอี้เช่นนี้ หากไม่ทำความเข้าใจเกรงว่าไม่หลงกล"

นักพรตเซ้งเกากล่าวว่า

"เจ้านักเหล็งฮู้ ฟังว่าท่านหมั้นหมายกับยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะเพียงแค่ธัมมะอธรรมไม่ยอมดำรงอยู่ร่วมจึงเป็นอุปสรรคขวากหนาม หากว่าเจ้าสำนักเหล็งฮู้สั่งศิษย์สำนักเห็งซัวสองคนไปพบยิ่มก่าจู้ บอก

ว่าเห็นแก่หน้ายิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ เสาะหาช่างฝีมือเยี่ยมจัดสร้างเก้าอี้วิเศษเช่นนี้ตัวหนึ่ง มอบต่อยิ่มก่าจู้ หวังว่าทั้งสองฝ่ายสงบศึก ยิ่มก่าจู้คงไม่ระแวงสงสัยแล้ว"

ชงฮือเต้าเจี้ยงปรบมือกล่าวว่า

"อุบายนี้ดียิ่ง หนึ่งนั้น..."

เหล็งฮู้ชงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ได้ ยิ่มก่าจู้คิดล้มล้างสำนักเห็งซัว เราจะต้านทานอย่างสุดกำลัง ไม่ว่าสู้ด้วยกำลังหรือสู้ด้วยปัญญาก็ได้ แต่จะไม่ขอโป้ปดหลอกลวงเขาเด็ดขาด"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"ประเสริฐ น้องแซ่เหล็งฮู้โอ่อ่าเปิดเผย เป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก พวกเราตกลงตามนี้ มารเฒ่าแซ่ยิ่มระแวงสงสัยก็ดี ไม่ระแวงสงสัยก็ดี ขอเพียงมันขึ้นเขาเห็งซัวหมายทำร้ายคน จะให้มันพลาดท่าเสียที"

ครั้นแล้วทุกผู้คนหารือรายละเอียดข้อปลีกย่อยว่าจะรับมือศัตรูอย่างไร ล่าถอยอย่างไร จุดสายชนวนอย่างไร ชงฮือเต้าเจี้ยงละเอียดรอบคอบ ยังวางตัวมือสำรองสำหรับจุดสายชนวนไว้ด้วย

เช้าวันรุ่งขึ้น เหล็งฮู้ชงนำทุกผู้คนตรวจดูทำเลสถานที่ต่างๆ นักพรตเช็งฮือและเซ้งเกาเลือกสถานที่ฝังดินระเบิด วางสายชนวนกระจายทุ่นระเบิดบกและซุ่มกำลังคนไว้ เหล็งฮู้ชงและชงฮื้อเต้าเจี้ยงเลือกทำเลหวาดเสียวอันตรายสี่จุดเป็นหนทางถอย โดยให้เหล็งฮู้ชงเจ้าอาวาสปึงเจ่งหลวงจีนปึงแซและชงฮือเต้าเจี้ยงเฝ้ารักษาคนละแห่งคอยคุ้มครองผู้คนไต่เชือกลงสู่หุบเหว ค่อยตามลงไป จากนั้นทำหน้าที่สะบัดกระบี่ตัดเส้นเชือกมิให้ศัตรูไล่ล่าตาม

หลังเที่ยงวันนั้น สำนักบู๊ตึงมีผู้คนอีกสิบคนปลอมเป็นชาวนาคนตัดฟืนเดินทางขึ้นเขา ทำหน้าที่ฝังระเบิดตามคำสั่งของนักพรตเช็ง

ฮือและเชังเกา เหล่าศิษย์สตรีเห็งซัวเฝ้าอยู่ตามปากทางต่างๆ ป้องกันไม่ให้ผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องขึ้นเขา และมิให้สายสืบของนิกายสุริยันจันทราระแคะระคาย วุ่นวายอยู่สามวันค่อยเสร็จเรียบร้อยรอคอยนิกายสุริยันจันทราบุกขึ้นมา

เมื่อนับคำนวณดู พบว่าใกล้กำหนดหนึ่งเดือนที่ยิ่มอั้วเกี้ยลั่นปากไว้แล้ว ระหว่างนี้ชงฮือเต้าเจี้ยงและพวกล้วนวุ่นวาย เหล็งฮู้ชงกลับไร้เรื่องราว ทุกวันฝึกเคล็ดวิชากำลังภายในที่เจ้าอาวาสปึงเจ่งถ่ายทอดให้มีที่ใดไม่เข้าใจ ก็เรียนถามต่อเจ้าอาวาสปึงเจ่ง

หลังเที่ยงวันนี้ งี้ฮั้ว งี้นิ้ม แต้งัก ฉิ้งเกียงเหล่าศิษย์สตรี ฝึกซ้อมกระบี่ที่ห้องโถงฝึกกระบี่ เหล็งฮู้ชงคอยชี้แนะอยู่ด้านข้าง เห็นฉิ้งเกียงอายุเยาว์กลับเรียนรู้แก่นแท้ของเพลงกระบี่ ต้องชมว่า

"ฉิ้งซือม่วยฉลาดหลักแหลม กระบวนท่านี้เรียนรู้เคล็ดความสำคัญเพียงแต่..."

ไม่ทันขาดคำ พลันรู้สึกปวดแปลบที่จุดตังชั้ง ต้องกระแทกนั่งลง เหล่าศิษย์สตรีใจหายวาบรีบเข้ามาประคอง ถามว่า

"เป็นไรแล้ว?"

เหล็งฮู้ชงทราบว่าลมปราณภายในกายกำเริบอีกครา จนใจที่บอกจากปากไม่ได้ เหล่าศิษย์สตรียามชุลมุนวุ่นวาย พลันได้ยินเสียงพึ่บพั่บนกพิราบขาวสองตัวบินเข้าห้องโถง สร้างความแตกตื่นแก่พวกนางจนร้องโอยออกมา

สำนักเห็งซัวเลี้ยงนกพิราบจำนวนมาก คราก่อนเตี่ยแจ๋ซือไถ่เผชิญศัตรูที่มณฑลฮกเกี้ยน เตี่ยเอ้ยเตี่ยอิดซือไถ่ถูกกักที่หุบเขาหลอมกระบี่ ล้วนส่งนกพิราบขอความช่วยเหลือ นกพิราบที่บินเข้าห้องโถงทั้งสองตัวเป็นศิษย์ที่เฝ้าอยู่ที่เชิงเขาปล่อยขึ้นมา บนหลังนกทาสีแดง

แสดงว่ากองกำลังนิกายสุริยันจันทรามาถึงแล้ว

นับแต่เจ้าอาวาสปึงเจ่ง ชงฮือเต้าเจี้ยงมาถึงสำนักเห็งซัว เหล่าศิษย์สตรีเห็นกำลังหนุนมาถึง ทุกประการตระเตรียมพรักพร้อม ความจริงคลายใจลงมิคาดยามคับขันจวนเจียน เหล็งฮู้ชงโรคเก่ากำเริบ นับเป็นที่เหนือความคาดหมายนัก งี้เช็งร้องว่า

"งี้เจียะ งี้บุ้นซือม่วยทั้งสอง รีบรายงานต่อไต้ซือเจ้าอาวาส และเต้าเจี้ยงเจ้าสำนัก"

แม่ชีทั้งสองรับคำออกไป งี้เช็งกล่าวอีกว่า

"งี้ฮั้วซือเจ้ ขอให้ท่านย่ำระฆัง"

งี้ฮั้วผงกศีรษะรับ โลดแล่นออกจากห้องโถง มุ่งไปยังหอระฆัง พลันบังเกิดเสียงระฆังสามยาวสองสั้นดังจากหอระฆังกระจายไปทั่วทั้งยอดเขา จากนั้นอารามที่หุบเขาทงง้วนก๊ก ฮุ่ยคงยี่ และอึ้งเล้งเค่าก็บังเกิดเสียงย่ำระฆังดังขึ้น

ที่แท้เจ้าอาวาสปึงเจ่งสั่งไว้ หากพบเห็นร่องรอยศัตรู ให้ย่ำระฆังสามยาวสองสั้นส่งข่าว พริบตานั้นคนของสำนักเห็งซัว เสียวลิ้มบู๊ตึงรุดไปยังสถานที่ต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ ตระเตรียมรับมือศัตรู เพื่อหลีกเลี่ยงการบาดเจ็บล้มตาย เส้นทางตั้งแต่เชิงเขาถึงยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮงไม่มีผู้คนเฝ้ารักษา พานเปิดประตูกว้าง ปล่อยให้ศัตรูขึ้นเขามาแล้วคอยรับศึก

เสียงระฆังพอขาดหาย ทั่วทั้งภูเขาเงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง กำลังหนุนของสำนักคุนลุ้น คงท้ง ง่อไบ๊ล้วนซุ่มอยู่ที่เชิงเขา รอจนสาวกนิกายอสูรขึ้นเขา พอได้รับสัญญาณ ก็จะสกัดหนทางถอยของทั้งหมดไว้ เพื่อมิให้ข่าวคราวรั่วไหล ชงฮือเต้าเจี้ยงไม่ได้บอกเรื่องที่วางทุ่นระเบิดบกบนเส้นทางภูเขาต่อคนของค่ายสำนักอื่น

เหล็งฮู้ชงพอได้ยินเสียงระฆัง ก็ทราบว่านิกายสุริยันจันทรา

บุกจู่โจมมา แต่ท้องน้อยปวดแปลบราวถูกมีดดาบทิ่มแทง เจ็บปวดจนยกมือกุมท้อง เกลือกกลิ้งตามพื้นดิน งี้นิ้มและฉิ้งเกียงแตกตื่นจนมือไม้ปั่นป่วน ไม่ทราบทำอย่างไรดี งี้เซ็งกล่าวว่า

"พวกเราประคองเจ้าสำนักไปยังอารามบ้อเส็กอำ ดูว่าไต้ซือเจ้าอาวาสและเต้าเจี้ยงเจ้าสำนักมีความคิดใด?"

อูซ้อและแม่ชีชรานางหนึ่งยื่นมือมาที่ไต้ซอกแขนของเหล็งฮู้ชงครึ่งหิ้วปีกครึ่งหาม ประคองเขาเข้าสู่อารามบ้อเส็กอำ

เพิ่งถึงหน้าประตูอาราม ได้ยินที่เชิงเขาบังเกิดเสียงยิงปืนใหญ่ไม่ขาดหู จากนั้นเป็นเสียงเป่าหลอดเขา เสียงย่ำกลองดังขึ้น นิกายสุริยันจันทรายกกำลังบุกภูเขาจริงๆ

เจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงทราบว่า เหล็งฮู้ชงโรคเก่ากำเริบพากันเร่งรุดออกจากอาราม ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"น้องแซ่เหล็งฮู้วางใจ เราสั่งให้เล่าฮือซือตี่คุ้มครองศิษย์สำนักบู๊ตึงล่าถอยแทนเรา หน้าที่คุ้มครองศิษย์สำนักท่าน เป็นภาระของอาตมาเอง"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะเป็นเชิงขอบคุณ เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ชงยังคงล่าถอยลงสู่หุบเหวก่อน"

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ทำ...ทำไม่ได้ นำ...นำกระบี่มา"

ทันใด เสียงเป่าหลอดเขาชะงักขาดหาย จากนั้นบังเกิดเสียงดังว่า

"เสียก่าจู้อายุยังยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณี"

ฟังจากสุ้มเสียง อย่างน้อยมีผู้คนสี่ห้าพันคน เหล็งฮู้ชง เจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงสบตายิ้มให้แก่กัน ฉิ้งเกียงประคองกระบี่ของเหล็งฮู้ชงยื่นส่งมาเหล็งฮู้ชงยื่นมือหมายรับไว้ มือขวากลับสั่นระริกไม่หยุดยั้ง ฉิ้งเกียงจึงสะพายกระบี่กับสายรัดเอวของเขา

พลันได้ยินเสียงหวีดสัญญาณดังขึ้น เสียงดนตรีดีดบรรเลง ดังในทำนองไพเราะเพราะพริ้งปราศจากกลิ่นอายฆ่าฟัน ผู้คนหลายคนกล่าวเสียงกังวานว่า

"เสี่ยก่าจู้นิกายสุริยันจันทราคิดขึ้นเขาเกี่ยงแซ่ฮง เพื่อพบกับเจ้าสำนักเหล็งฮู้"

คนกล่าววาจาเป็นเหล่าผู้อาวุโสนิกายอสูร เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"นิกายสุริยันจันทราใช้มารยาทก่อนทหารตามหลัง พวกเราไม่อาจแสดงความใจแคบไป เจ้าสำนักเหล็งฮู้ให้พวกเขาขึ้นเขามาเป็นอย่างไร?"

เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะรับ ยามนั้นท้องน้อยปวดแปลบอีกครา เจ้าอาวาสปึงเจ่งเห็นเหล็งฮู้ชงหลั่งเหงื่อโซมหน้า จึงกล่าวว่า

"เจ้าสำนักเหล็งฮู้ ท่านเจ็บปวดที่จดตังชั้ง ลองโคจรพลังตามเคล็ดวิชาที่ผู้อาวุโสแซ่ฮวงถ่ายทอดให้"

เหล็งฮู้ชงรู้สึกกำลังภายในสิบกว่าสายหักล้างกันวุ่นวาย เจ็บปวดถึงที่สุดพอฟังไม่ขบคิดมากความ โคจรพลังตามเคล็ดวิชา พอโคจรพลังท้องน้อยปวดแปลบปลาบกว่าเดิม แต่หลังจากโคจรหมุนเวียนหลายคราลมปราณสิบกว่าสายนั้นคล้ายแม่น้ำไหลสู่ธารเล็กธารน้อยเฉกเช่นแควใหญ่น้อยรวมเป็นแม่น้ำสายใหญ่ ไม่พลุกพล่านวุ่นวายอีกค่อยมีสติมาทีละน้อย

ได้ยินเจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวช้าๆ ว่า

"เจ้าสำนักเห็งซัวเหล็งฮู้ชง เจ้าสำนักบู๊ตึงชงฮือเต้าเจี้ยง เจ้าสำนักเสียวลิ้มปึงเจ่ง ขอน้อมต้อนรับยิ่มก่าจู้แห่งนิกายสุริยันจันทรา"

เสียงของท่านไม่ดังเท่าใด กล่าวอย่างแช่มช้า กลับถ่ายทอดไปไกลโข

เหล็งฮู้ชงโคจรพลังได้ผล พานทรุดนั่งขัดสมาธิ สำรวมจิตสำรวมใจมือซ้ายลูบไล้ทรวงอก มือขวากดท้องน้อย โคจรพลังตามเคล็ดวิชาที่เจ้าอาวาสปึงเจ่งถ่ายทอดให้ รู้สึกลมปราณทั้งสิบกว่าสายค่อยรวมตัวกันทีละน้อย ดังนั้นไม่กล้าชะล่าใจ ชักนำพลังโคจรหมุนเวียนอย่างจดจ่อ

เจ้าอาวาสปึงเจ่งชมดูจนยิ้มเล็กน้อย ได้ยินเสียงมโหรีอึกทึกครึกโครม สาวกนิกายสุริยันจันทราร้องว่า

"เสี่ยก่าจู้ผู้เปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊ เลิศปรีชาสามารถแห่งนิกายสุริยันจันทรา เดินทางขึ้นเขาเห็งซัวแล้ว"

ทางภูเขาที่ทอดขึ้นสู่ยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮงมีความยาวยิ่ง สาวกนิกายสุริยันจันทราแม้มีฝีเท้ารวดเร็วเดินอยู่ชั่วขณะค่อยบรรลุถึงไหล่เขาผู้คนที่ตระเตรียมรับศึก ถึงกับใจเต้นระทึกตูมตาม

ตามแผนซึ่งวางไว้ สาวกนิกายอสูรพอบุกขึ้นเขาทั้งหมดก็จะทะยานออกมา ฆ่าฟันศัตรูจำนวนหนึ่ง รอจนศัตรูยิ่งมายิ่งมาก ก็จะไต่เชือกลงสู่หุบเหว มิคาดยิ่มอั้วเกี้ยวางก้ามเชื่องโข คล้ายฮ่องเต้เสด็จประพาส ดีดสีตีเป่าขึ้นมาตลอดทาง ทั้งหมดไม่สะดวกกับการลงมือก่อน

ผ่านไปเนิ่นนาน เหล็งฮู้ชงรู้สึกพลังลมปราณที่จุดตังชั้งถูกสะกดลงทีละน้อยอาการเจ็บปวดค่อยลดทอน ฉุกคิดถึงเรื่องยิ่มก่าจู้บุกขึ้นเขา ดังนั้นกระโดดปราดขึ้นมาถามโพล่งว่า

"ลงมือแล้วหรือ?"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวว่า

"ยังไม่มาถึง"

เหล็งฮู้ชงชักกระบี่ออกมา แต่เห็นเจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงมือเปล่าไร้อาวุธ งี้ฮั้ว งี้เซ็งเหล่าศิษย์สตรียืนเรียงรายบนพื้นที่ว่างหน้าอารามบ้อเส็กอำ แบ่งเป็นหลายแถว แฝงค่ายกลกระบี่ของเห็งซัว

...ประวัติศาสตร์ เสด็จ ๆ ๆ ๆ

หยุดยั้งยืนหยัดอยู่ทางซ้ายขวา เสียงมโหรีพลันชะงักขาดหาย ผู้อาวุโสทั้งสิบกล่าวโดยพร้อมเพรียง

"เสี่ยก่าจู้ผู้เปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊ เลิศปรีชาสามารถแห่งนิกายสุริยันจันทรามาถึง"

เห็นเกี้ยวใหญ่สีครามคันหนึ่งหามขึ้นเขา เกี้ยวคันนี้ใช้ผู้คนสิบหกคนแบกหาม ดังนั้นเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วและมั่นคง เหล็งฮู้ชงเพ่งตามอง เห็นในกลุ่มคนแบกเกี้ยวมีโจ้วโชยชิว แมวราตรี หัวหน้าพรรคทางช้างเผือกและพวกอยู่ด้วย คาดว่าหากมิใช่เล่าเท้าจื้อร่างต่ำเตี้ยเกินไป คงถูกบังคับให้แบกเกี้ยวด้วยถึงกับบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น ครุ่นคิดในใจ

'โจ้วโชยชิวและพวกเป็นผู้ห้าวหาญแห่งยุค ยิ่มอั้วเกี้ยกลับบังคับพวกเขาแบกเกี้ยวใช้สอยราวข้าทาส บันดาลให้ผู้คนต้องคลั่งใจตายจริงๆ'

ที่ข้างเกี้ยวแยกย้ายยืนหยัดด้วยผู้คนสองคน คนทางซ้ายคือเฮี่ยงมุ่งเทียน คนทางขวาเป็นชายชราผู้หนึ่ง เหล็งฮู้ชงจดจำออกว่าเป็นเฒ่าไผ่เขียวแห่งลกเอี้ยง ซึ่งเคยสอนตนเองดีดพิณ คนผู้นี้เรียกเอี่ยงเอี้ยงเป็นโกวโกว ตนเองจึงยึดถือเอี่ยงเอี้ยงเป็นพั่วพั้วสูงอายุ นับแต่ออกจากเมืองลกเอี้ยง ก็ไม่พบพานเขาอีก วันนี้กลับติดตามยิ่มอั้วเกี้ยขึ้นเขาเกี่ยงแซ่ฮง พริบตานั้นใจเต้นระทึก ครุ่นคิดขึ้น

'ไฉนไม่เห็นเอี่ยงเอี้ยง?'

พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง สาวกนิกายสุรันจันทราผูกสายรัดเอวสีขาวคลายไว้ทุกข์ หรือว่าเอี่ยงเอี้ยงเห็นบิดายกกำลังบุกสำนักเห็งซัวกลับตรอมใจจนฆ่าตัวตาย?

บนยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮงแม้ชุมนุมด้วยผู้คนหลายพันคน แต่เงียบสงัดปราศจากสุ้มเสียง เกี้ยวใหญ่คันนั้นพอหยุดลง สายตาทุกคู่ล้วนจ้องจับที่ม่านเกี้ยวรอให้ยิ่มอั้วเกี้ยออกมา

ทันใด ในอารามบ้อเส็กอำบังเกิดเสียงเอะอะวุ่นวาย คนผู้หนึ่งร้องดังๆ ว่า

"หลีกไป ให้เรานั่งก่อน"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"ทั้งหมดอย่าได้แก่งแย่งกัน ตั้งแต่ใหญ่ไปหาเล็ก ผลัดเปลี่ยนกันนั่งเก้าอี้เก้ามังกรตัวนี้"

คนกล่าววาจากลับเป็นเซียนดอกท้อและเซียนกิ่งท้อ

เจ้าอาวาสปึงเจ่ง ซงฮือเต้าเจี้ยงและเหล็งฮู้ซงล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป หกเซียนหุบเขาท้อไม่ทราบบุกเข้าอารามบ้อเส็กอำตั้งแต่เมื่อใดกำลังแย่งกันนั่งเก้าอี้มังกร หากนั่งนานไป สะกิดสายชนวนระเบิด จะทำอย่างไรซงฮือเต้าเจี้ยงรีบถลันเข้าอารามตวาดว่า

"รีบลุกขึ้น เก้าอี้ตัวนี้เป็นของยิ่มก่าจู้แห่งนิกายสุริยันจันทราพวกเจ้านั่งไม่ได้"

หกเซียนหุบเขาท้อส่งเสียงจากในอารามว่า

"ไฉนนั่งไม่ได้ เราพานจะนั่ง"

"เก้าอี้ตัวนี้นุ่มนิ่ม นั่งสบายยิ่ง คล้ายนั่งบนกันของคนอ้วนฉุก็มิปาน"

"ท่านเคยนั่งกันของคนอ้วนฉุหรือ?"

เหล็งฮู้ซงทราบว่า หกเซียนหุบเขาท้อกำลังแย่งกันนั่งเก้าอี้เก้ามังกรขอเพียงนั่งสักครู่ จะทับถูกกลไกเบื้องล่าง กระตุ้นให้ดินระเบิดที่ฝังอยู่ใต้อารามบ้อเส็กอำทั้งหลายหมื่นชั่งเกิดการระเบิดขึ้น คนของนิกายสุริยันจันทรา สำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง เห็งซัวบนยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮง ล้วนต้องถูกระเบิดแหลกลาญ ตอนแรกคิดโถมเข้าอารามไปขัดขวาง แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด ส่วนลึกของหัวใจกลับภาวนาให้เกิดระเบิดขึ้น จะอย่างไรเอี่ยงเอี้ยงตายแล้ว ตนเองก็ไม่ขอมีชีวิตสืบต่อ ทั้งหมด

จบชีวิตพร้อมกัน ไยมิใช่รวบรัดหมดจดยิ่ง

สายตายามกวาดมอง พลันเห็นงี้นิ้มเพ่งตาคู่งาม จ้องมองมาแต่พอสบตากับตนเอง ก็เบือนหน้าไป เหล็งฮู้ชงครุ่นคิดขึ้น

'งี้นิ้มซือม่วยอายุยังเยาว์ กลับต้องถูกระเบิดเป็นผุยผง ไยมิใช่น่าเสียดายยิ่งแต่ในโลกมีผู้ใดไม่ตาย ต่อให้วันนี้ทุกผู้คนอยู่รอดปลอดภัยอีกร้อยปีก็กลายเป็นกระดูกขาวกองหนึ่ง'

ได้ยินหกเซียนหุบเขาท้อยังทุ่มเถียงไม่หยุดยั้งว่า

"ท่านนั่งเป็นครั้งที่สองแล้ว เรายังไม่ได้นั่งแม้สักครั้งเดียว"

"ครั้งแรกเราเพิ่งนั่งลง ก็ถูกฉุดลากลงมา ไม่อาจนับได้"

"เรามีความเห็นประการหนึ่ง พวกเราหกพี่น้องเบียดเสียดขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ ดูว่านั่งได้หรือไม่"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งเห็นเหตุการณ์คับขันถึงที่สุด แต่กริ่งเกรงความลับรั่วไหล ไม่สามารถส่งเสียงห้ามปราม พลันสาวเท้าก้าวปราดเข้าอารามร้องดังๆ ว่า

"แขกผู้มีเกียรติอยู่เบื้องนอก อย่าได้ทุ่มเถียงกัน"

คำ *"อย่าได้ทุ่มเถียงกัน"* ใช้วิชา**กิมกังเชี้ยงไซจื้อฮ่อ** *(ฌานวชิระราชสีห์คำราม)* ของสำนักเสียวลิ้ม แผ่พุ่งพลังพ่นใส่หกเซียนหุบเขาท้อ

ชงฮือเต้าเจี้ยงที่ด้านข้างรู้สึกสมองมึนงงแทบล้มคว่ำลงหกเซียนหุบเขาท้อก็สิ้นสติไปโดยพร้อมเพรียง ชงฮือเต้าเจี้ยงยินดียิ่ง ลงมือดุจสายลมกระชากผู้คนสองคนที่นั่งบนเก้าอี้ลงมาก่อน จากนั้นจี้สกัดจุดของคนทั้งหก ผลักไสไปยังใต้โต๊ะบูชาของรูปปั้นพระโพธิสัตว์ กัมกายสดับฟังอยู่ข้างเก้าอี้ดีที่ไม่มีสุ้มเสียงผิดปรกติรู้สึกมือเท้าอ่อนระทวยหลั่งเหงื่อโซมหน้า หากแม้นเจ้าอาวาสปึงเจ่งเข้ามาชักช้าชั่ววูบ สายชนวนเริ่มทำงาน ทุกผู้คนก็ต้องตกตายหมดสิ้นแล้ว

ชงฮือเต้าเจี้ยงและเจ้าอาวาสปึงเจ่งเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ออกจากอารามกล่าวว่า

"ขอเชิญยิ่มก่าจู้เข้าอารามมารับน้ำชา"

แต่ม่านเกี้ยวสงบนิ่ง ภายในเกี้ยวไม่มีความเคลื่อนไหว เฮี่ยงมุ่งเทียนก้มกายลงเล็กน้อย คล้ายสดับฟังคำบอกของคนในเกี้ยว จากนั้นยืดกายขึ้นกล่าวว่า

"ยิ่มก่าจู้นิกายเราบอกว่า ปึงเจ่งไต้ซือแห่งเสียวลิ้ม ชงฮือเต้าเจี้ยงแห่งบู๊ตึงรออยู่ที่นี้ ช่างไม่กล้ารับ วันหน้าจะเดินทางไปขอขมาโทษที่สำนักเสียวลิ้มบู๊ตึง ยิ่มก่าจู้มายังเห็งซัววันนี้ เพื่อพบพานเจ้าสำนักเหล็งฮู้ ขอเชิญเจ้าสำนักเหล็งฮู้เจ้าอารามแต่ผู้เดียว"

พลางโบกมือวูบ คนแบกเกี้ยวทั้งสิบหกคนก็หามเกี้ยวเข้าอาราม จากนั้นล่าถอยออกมา ทิ้งเกี้ยวอยู่ในอารามเพียงคันเดียว

ชงฮือเต้าเจี้ยงครุ่นคิดในใจ

'ความนี้มีเลศนัย ไม่ทราบภายในเกี้ยวซุกซ่อนกลไกอันใด?'

พลางกวาดตาไปยังเจ้าอาวาสปึงเจ่งและเหล็งฮู้ชง เจ้าอาวาสปึงเจ่งไม่จัดเจนในการรับเหตุเปลี่ยนแปลง ไม่ทราบทำอย่างไรดี เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ยิ่มก่าจู้เมื่อต้องการพบผู้เยาว์เพียงลำพัง ท่านทั้งสองโปรดรออยู่ที่นี้"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวคำ "ระวังให้มากไว้" เบาๆ เหล็งฮู้ชงผงกศีรษะรับก้าวยาวๆ เข้าอาราม บ้อเส็กอำเป็นตึกมุงกระเบื้องเล็กๆ คนในอารามกล่าวว่ากระไร ผู้คนเบื้องนอกได้ยินอย่างชัดเจน ได้ยินเหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้เยาว์เหล็งฮู้ชง น้อมพบยิ่มก่าจู้"

ยิ่มอั้วเกี้ยไม่ได้กล่าวว่ากระไร จากนั้นเหล็งฮู้ชงอุทานดังอา

ออกมา

ชงฮือเต้าเจี้ยงใจหายวาบ เข้าใจว่าเหล็งฮู้ชงประสบภัย คิดโถมเข้าไปช่วยเหลือแต่แล้วฉุกคิดขึ้น

'น้องแซ่เหล็งฮู้มีเพลงกระบี่ไร้ผู้ต่อต้าน เขาพกพากระบี่เข้าอารามคงไม่ถูกมารเฒ่าแซ่ยิ่มสยบไว้ในท่าเดียว ต่อให้ถูกสยบ มารเฒ่าแซ่ยิ่มอยู่ในอารามคนเดียวคงทรุดนั่งลงบนเก้าอี้เก้ามังกรเราหากโถมเข้าไปกลับทำลายแผนการใหญ่'

ยามกะทันหัน ใจเต้นระทึก ครุ่นคิดขึ้น

'ตอนนี้มารเฒ่าแซ่ยิ่มคงนั่งลงบนเก้าอี้แล้ว อีกครู่หนึ่งจะกระทบถูกสายชนวนยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮงจะถูกระเบิดทำลายไปครึ่งหนึ่ง เราหากหลบเลี่ยงตอนนี้ออกจะแสดงความขลาดเขลา ถูกเฮี่ยงมุ่งเทียนและพวกดูออก แต่หากเกิดการระเบิดขึ้น ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ก็หนีไม่รอด'

เขาความจริงวางแผนโดยละเอียดว่า นิกายสุริยันจันทราพอบุกขึ้นมาจะรับศึกอย่างไร ล่าถอยอย่างไร ตามแผนการที่วางไว้ ขณะที่ยิ่มอั้วเกี้ยนั่งเก้าอี้มังกร คนของสำนักเสียวลิ้ม บู๊ตึง เห็งซัว ล้วนล่าถอยลงสู่หุบเหวแล้ว มิคาดนิกายสุริยันจันทรากลับไม่ลงมือ แสร้งเป็นมารยาทก่อนทหารตามหลัง ยิ่มอั้วเกี้ยยังนัดพบกับเหล็งฮู้ชงในอารามเพียงลำพังทุกประการ ล้วนไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้

เจ้าอาวาสปึงเจ่งก็ทราบว่าสถานการณ์คับขัน และห่วงใยความปลอดภัยของเหล็งฮู้ชง แต่ท่านปล่อยใจกว้าง เห็นว่าความเป็นความตาย ความสำเร็จล้มเหลวแท้ที่จริงมิใช่เรื่องใหญ่โตอันใด แผนการอยู่ที่คน ความสำเร็จอยู่ที่ฟ้า หากเกิดการระเบิดจริงๆ ถูกระเบิดเป็นผุยผงมีอันใดน่าพรั่นพรึง?

เรื่องที่ใต้เก้าอี้มังกรฝังดินระเบิดเป็นความลับสุดยอด นอกจาก

เจ้าอาวาสปึงเจ่ง ชงฮือเต้าเจี้ยงและเหล็งฮู้ชงแล้ว นักพรตเซ็งฮือ เซ้ง เกาที่ทำหน้าที่ฝังดินระเบิดล้วนรออยู่ที่ไหล่เขา รอให้บนยอดเขาเกิดการระเบิดก็จะจุดสายชนวนของทุ่นระเบิดบกทันที ดังนั้นผู้คนบนยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮงล้วนไม่ทราบเรื่อง

ชงฮือเต้าเจี้ยงรออยู่เนิ่นนาน ในอารามไม่มีความเคลื่อนไหวใด ดังนั้นเกร็งลมปราณเงี่ยหูฟัง ค่อยได้ยินเหล็งฮู้ชงกล่าวเบาๆ ว่ากระไรสร้างความยินดียิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'ที่แท้น้องแซ่เหล็งฮู้ปลอดภัยไร้อันตราย'

พอแบ่งแยกสมาธิ กำลังภายในไม่รวมตัว ไม่ได้ยินอันใดอีก ผ่านไปอีกครู่หนึ่งได้ยินเหล็งฮู้ชงร้องว่า

"เฮี่ยงตั่วกอขอให้ท่านมาเป็นเพื่อนส่งยิ่มก่าจู้ออกจากอาราม"

เฮี่ยงมุ่งเทียนรับคำ ชักชวนเฒ่าไผ่เขียวนำคนแบกเกี้ยวทั้งสิบหกคนเดินเข้าอารามบ้อเส็กอำ หามเกี้ยวใหญ่คันนั้นออกมา จัดวางลงยังที่เดิม เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"เสนอของขวัญที่เสี่ยก่าจู้มอบต่อเจ้าอาวาสเสียวลิ้มยี่"

สาวกนิกายชุดแพรสองคนถือถาดเดินถึงเบื้องหน้าเจ้าอาวาสปึงเจ่ง น้อมส่งถาดให้ เจ้าอาวาสปึงเจ่งเห็นถาดใบหนึ่งจัดวางพวงประคำเก่าแก่พวงหนึ่งอีกใบหนึ่งจัดวางตำราโบราณฉบับคัดลอกเล่มหนึ่ง ตำราเขียนเป็นภาษาสันสกฤตจดจำออกว่าเป็นคำ *"คัมภีร์วชิระ"* สร้างความยินดียิ่ง

เจ้าอาวาสปึงเจ่งศึกษาทางธรรมค้นคว้าคัมภีร์วชิระจนแตกฉาน แต่ที่อ่านพบเป็นฉบับแปลเป็นจีนของ**มหาสมณะคิวม่อล้อจับ** *(พระกุมารชีพ เป็นพระภิกษุชาวชมพูทวีปที่แปลคัมภีร์พระพุทธศาสนาเป็นภาษาจีน ถึงสามร้อยคัมภีร์สมัยตังจิ้น)* ในชีวิตต้องการอ่านต้นฉบับภาษาสันสกฤต แต่ในแผ่นดินตงง้วนยากพบพาน ยามนี้พอพบเห็น บังเกิด

ความปีติยินดี ประนมมือกล่าวว่า

"อมิตตพุทธ อาตมาได้พระคัมภีร์นี้ บังเกิดความสำนึกตื้นตันใจยิ่ง"

พลางยื่นสองมือประคองคัมภีร์วชิระฉบับภาษาสันสกฤตขึ้น ค่อยหยิบฉวยพวงประคำ กล่าวว่า

"ได้รับการประทานจากยิ่มก่าจู้ ไม่ทราบตอบแทนอย่างไร"

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ก่าจู้เราบอกว่า นิกายเราเสียมารยาทต่อผู้กล้าทั้งแผ่นดิน รู้สึกละอายยิ่งได้ซือเจ้าอาวาสไม่ตำหนิ ก่าจู้เราก็ตื้นตันใจมากแล้ว"

พลางเบือนหน้าไป สั่งว่า

"เสนอของขวัญที่เสี่ยก่าจู้มอบต่อเจ้าสำนักบู๊ตึง"

ปรากฏสาวกนิกายชุดแพรสองคนเดินออกมา จนถึงเบื้องหน้าชงฮือเต้าเจี้ยงยื่นเสนอถาดมา ชงฮือเต้าเจี้ยงเห็นถาดใบหนึ่ง จัดวางกระบี่เล่มหนึ่ง ฝักกระบี่เป็นทองเหลืองคร่ำคร่า ใช้ลวดทองแดงมัดเป็นอักขระโบราณคำ *"จินบู๊"* อดอุทานดังอามิได้

ปรมาจารย์ผู้ก่อตั้งสำนักบู๊ตึงเตียซำฮงใช้กระบี่จินบู๊ ความจริงเป็นของวิเศษประจำสำนักบู๊ตึง เมื่อแปดสิบกว่าปีก่อน ผู้อาวุโสนิกายสุริยันจันทราหลายคนบุกภูเขาบู๊ตึงยามวิกาล ขโมยกระบี่วิเศษพร้อมทั้งคัมภีร์หมัดไท้เก๊ก ซึ่งเตียซำฮงแต่งขึ้นไปตอนนั้นเกิดการต่อสู้อย่างดุเดือด สำนักบู๊ตึงสูญเสียมือดีสามคนมาตรว่าฆ่าผู้อาวุโสนิกายสุริยันจันทราสี่คน แต่ไม่สามารถช่วงชิงหนึ่งคัมภีร์หนึ่งกระบี่กลับมา สำนักบู๊ตึงถือเป็นความอัปยศอันยิ่งใหญ่ แปดสิบกว่าปีนี้ สำนักบู๊ตึงบุกผาไม้ดำหลายครา คิดช่วงชิงของวิเศษกลับมา ล้วนประสบความล้มเหลวทุกครั้งล้วนทิ้งชีวิตอยู่บนผาไม้ดำคิดไม่ถึงกระบี่นี้กลับปรากฏขึ้นบนยอดเขาเกี่ยงแซ่ฮง

ชงฮือเต้าเจี้ยงชำเลืองไปยังถาดอีกใบหนึ่ง เห็นภายในถาดจัดวางตำราฉบับลายมือเล่มหนึ่ง เนื้อกระดาษเหลืองซีด มองปราดเดียวก็ทราบว่านี่เป็นคัมภีร์ *"หมัดไท้เก๊ก"* ชงฮือเต้าเจี้ยงเคยเห็นลายมือของเตียซำฮง มองปราดเดียวก็ทราบว่า นี่เป็นคัมภีร์หมัดไท้เก๊กฉบับแท้จริง

ชงฮือเต้าเจี้ยงสองมือสั่นระริก ประคองกระบี่ขึ้น มือขวาจับด้ามกระบี่ดึงออกมาครึ่งหนึ่ง รู้สึกมีความเย็นพุ่งปะทะหน้า ทราบว่าปรมาจารย์เตียซำฮง เมื่อย่างเข้ามัชฌิมวัย มีเพลงกระบี่เทียมเทพยดา ไม่ใช้เพลงกระบี่โดยง่ายดาย หากจำต้องประมือกับผู้คน เพียงใช้กระบี่เหล็กกระบี่ไม้ธรรมดา กระบี่จินบู๊เล่มนี้เป็นอาวุธที่ใช้เมื่อวัยฉกรรจ์ เป็นกระบี่วิเศษเล่มหนึ่ง

ชงฮือเต้าเจี้ยงยังกริ่งเกรงถูกยิ่มอั้วเกี้ยหลอกลวง พลิกดูคัมภีร์หมัดไท้เก๊กพบว่าเป็นเตียซำฮงแต่งขึ้นจริงๆ ดังนั้นวางคัมภีร์ลงในถาด คุกเข่าโขกศีรษะต่อคัมภีร์และกระบี่แปดครั้ง ค่อยผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ยิ่มก่าจู้มีใจกว้าง ช่วยให้มรดกของโจ้วซือเอี้ย *(ปรมาจารย์)* แห่งบู๊ตึงกลับคืนสู่อารามจินบู๊กวน ชงฮือแม้ร่างแหลกลาญเป็นผุยผงยังยากตอบแทนพระคุณได้"

จากนั้นรับคัมภีร์และกระบี่มา พลุ่งพล่านใจจนสองมือสั่นระริก

เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวว่า

"ก่าจู้เราบอกว่า ครั้งกระโน้นนิกายเราล่วงเกินสำนักบู๊ตึง รู้สึกเสียใจยิ่ง วันนี้ขอคืนสมบัติแก่เจ้าของเดิม ขอให้เบื้องสูงเบื้องต่ำของบู๊ตึงให้อโหสิ"

หยุดเล็กน้อยจึงสั่งว่า

"เสนอของขวัญที่เสี่ยก่าจู้มอบต่อเจ้าสำนักเห็งซัว"

เห็นสาวกของนิกายชุดแพรทั้งยี่สิบคนประคองถาดเดินถึงเบื้องหน้าเหล็งฮู้ชงของในถาดเป็นชุดยาว หมวก รองเท้า ป้านสุรา ถ้วยสุรา ถ้วยชา ซึ่งเป็นสิ่งของเครื่องใช้ประจำวัน ยังมีขลุ่ยหยกเลาหนึ่งพิณโบราณตัวหนึ่ง แต่หากเปรียบกับของขวัญที่มอบต่อเจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยง ไม่อาจเทียบเปรียบได้

เหล็งฮู้ชงประสานมือกล่าวขอบคุณ สั่งอูซ้อและเหล่าศิษย์เห็งซัวรับของมา เฮี่ยงมุ่งเทียนกล่าวอีกว่า

"ก่าจู้เราบอกว่า การมายังเห็งซัวครั้งนี้ ออกจะรบกวนไป ขอมอบจีวรใหม่ชุดหนึ่ง กระบี่เล่มหนึ่งแก่**ซือไถ่** *(คำยกย่องแม่ชี)* ทุกท่าน และขอมอบเครื่องประดับชิ้นหนึ่ง กระบี่เล่มหนึ่งแก่ซือเจ้ซือม่วยเพศฆราวาสทุกคน นอกจากนั้นนิกายเรายังจัดซื้อที่นาเชิงเขาเห็งซัวสามพันโป่ว *(ไร่จีน)* เพื่อเป็นสมบัติของอารามบ้อเส็กอำ ขอให้รับเอาไว้"

จากนั้นประสานมือกล่าวคำอำลาเจ้าอาวาสปึงเจ่ง ชงฮือเต้าเจี้ยงและเหล็งฮู้ชงหันกายหมายจากไป

ชงฮือเต้าเจี้ยงร้องเรียก **"เฮี่ยงซิงแซ"** *(ท่านผู้แซ่เฮี่ยง)* กล่าวว่า

"ได้รับการประทานจากก่าจู้ท่านโดยที่ไร้ความดีความชอบ รู้สึกไม่สบายใจยิ่งไม่ทราบ...ไม่ทราบ..."

เขาคิดกล่าวคำ *"ไม่ทราบมีเจตนาใด"* แต่คำพูดนี้ไม่อาจกล่าวจากปากได้ เฮี่ยงมุ่งเทียนยิ้มพลางกล่าวว่า

"สมบัติคืนเจ้าของเดิม นับว่าชอบด้วยเหตุผล เต้าเจี้ยงไยต้องไม่สบายใจ?"

พลางหันกายไป ตวาดสั่งว่า

"ก่าจู้ออกเดินทาง"

เสียงดนตรีดังขึ้น สิบผู้อาวุโสเบิกทาง คนแบกเกี้ยวทั้งสิบหก คนหามเกี้ยวใหญ่ลงจากเขา โดยมีขบวนมือกลอง นักเป่าหลอดเขา คณะมโหรี และสาวกนิกายสังกัดตึกต่างๆ ตามติดอยู่ด้านหลัง

ซงฮือเต้าเจี้ยงและเจ้าอาวาสปึงเจ่งเหลียวมองเหล็งฮู้ชง ล้วนคร่นคิดขึ้น *'ยิ่มก่าจั้ไฉนเปลี่ยนความตั้งใจ ความนัยของเรื่องนี้ มีแต่ท่านทราบได้'*

แต่สีหน้าเหล็งฮู้ชงคล้ายยินดีคล้ายเศร้าใจ สังเกตอันใดไม่ออก ได้ยินสาวกนิกายสุริยันจันทราจากไปครู่หนึ่ง เสียงดนตรีก็ชะงักขาดหาย ปราศจากเสียงร้องคำ *"อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแควันธรณี"* อีก คิดไม่ถึงนิกายสุริยันจันทรามาอย่างเอิกเกริก แต่จากไปอย่างสงบเงียบ

ซงฮือเต้าเจี้ยงอดกล่าวมิได้ว่า

"น้องแซ่เหล็งฮู้ ยิ่มก่าจั้แผ่พระคุณ ย่อมเห็นแก่หน้าท่าน ไม่ทราบ...ไม่ทราบ..."

เขาคิดถามคำ *"ไม่ทราบกล่าวกระไรกับท่าน"* แต่แล้วครุ่นคิดหากเหล็งฮู้ชงยอมบอกความนัย ย่อมบอกออกมา หากไม่ยอมบอก ถามมากความกลับไม่เหมาะสม ดังนั้นกล้ำกลืนคำพูดไว้

เหล็งฮู้ชงกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสทั้งสองโปรดให้อภัย เมื่อครู่ผู้เยาว์รับปากยิ่มก่าจู้ จะไม่บอกสาเหตุความชั่วคราว แต่เรื่องนี้ไม่ใช่ความลับยิ่งใหญ่ใด อีกไม่นานท่านทั้งสองจะทราบเอง"

เจ้าอาวาสปึงเจ่งหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เภทภัยร้ายแรงถูกขจัดปัดเป่า นับเป็นวาสนาของบู๊ลิ้ม ดูจากท่าทีของก่าจู้วันนี้แสดงว่าไม่มีอกุศลจิตต่อค่ายสำนักฝ่ายธัมมะเรา สามารถคลี่คลายการฆ่าฟัน เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

ซงฮือเต้าเจี้ยงไม่ทราบสาเหตุความนัยรู้สึกคันที่หัวใจยากจะเกา

พอฟังเจ้าอาวาสปึงเจ่งกล่าวเช่นนี้ รู้สึกว่ามีเหตุผล ชั่วครูให้หลังเหล่าศิษย์ส่งข่าวมาว่า กองกำลังนิกายสุริยันจันทราล่าถอยถึงไหล่เขา คนที่เฝ้าทางไม่ได้รับสัญญาณไม่ได้สกัดขัดขวาง และไม่จุดสายชนวนของทุ่นระเบิดบก ชงฮือเต้าเจี้ยงก็สั่งนักพรตเช็งฮือและเซ้งเกาตัดสายชนวนใต้เก้าอี้เก้ามังกร และทุ่นระเบิดทุกจุดทิ้งไป

เหล็งฮู้ชงเชิญเจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงเข้าอารามบ้อเส็กอำไปพักผ่อน มิคาดยามนั้นใต้โต๊ะบูชาบังเกิดเสียงดังว่า

"อา เอี่ยงเอี้ยง เป็นท่าน"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"ชงกอ ท่าน...ท่าน.."

กลับเป็นเสียงของหกเซียนหุบเขาท้อ เหล็งฮู้ชงพลันกระโดดปราดขึ้นจากเก้าอี้ได้ยินโต๊ะบูชายังเกิดเสียงดังไม่หยุดยั้ง

"ชงกอ บิดา...ท่านผู้เฒ่าถึงแก่กรรมแล้ว"

"ไฉนถึงแก่กรรม?"

"วันที่อยู่บนยอดเขาสักการะสุริยัน ท่านลงจากเขาไม่นานบิดาพลันร่วงหล่นลงจากหัตถ์เซียน **เฮี่ยงเจ่กเจก** *(อาแซ่เฮี่ยง)* และเรารับร่างท่านผู้เฒ่าไว้เพียงชั่วขณะ ท่านผู้เฒ่าก็สิ้นใจตาย"

"นั่น...มีคนลอบทำร้ายท่านผู้เฒ่าหรือ?"

"ไม่ เฮี่ยงเจ่กเจกบอกว่า ท่านผู้เฒ่าอายุสูงวัย ทนทุกข์ทรมานอยู่กันทะเลสาบไซโอ้วสิบกว่าปี ระหว่างนี้ยังใช้กำลังขับสลายลมปราณภายในกาย ครั้งนี้ทุ่มเทสติสมาธิหมายล้มล้างห้าสำนักกระบี่ นับว่าสิ้นอายุขัยแล้ว"

"อ้อ ช่างคิดไม่ถึงจริงๆ"

"วันที่อยู่บนยอดเขาสักการะสุริยัน เฮี่ยงเจ่กเจกหารือกับสิบผู้

อาวุโสลงมติให้เราเป็นหัวหน้านิกายสุริยันจันทราสืบแทนบิดา"

"ที่แท้ยิ่มก่าจู้ไม่ใช่**ยิ่มเล่าชิงแช** *(ชายชราผู้เฒ่าแซ่ยิ่ม)* แต่เป็นยิ่มตั่วเสียวเจี้ยะ"

เมื่อครู่หกเซียนหุบเขาท้อแย่งกันนั่งเก้าอี้เก้ามังกร เจ้าอาวาสปึงเจ่งใช้วิชาราชสีห์คำราม กระแทกคนทั้งหกสิ้นสติไป ชงฮือเต้าเจี้ยงกลัวความลับรั่วไหลจึงจี้จุดคนทั้งหกอยู่ใต้โต๊ะบูชา มิคาดคนทั้งหกมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ไม่นานก็ฟื้นคืนสติมา ได้ยินคำโต้ตอบระหว่างเหล็งฮู้ชงกับ *"ยิ่มก่าจู้"* ยามนี้ถ่ายทอดออกมาทุกถ้อยกระทงความ

เจ้าอาวาสปึงเจ่งและชงฮือเต้าเจี้ยงฟังว่ายิ่มอั้วเกี้ยเสียชีวิตเอี่ยงเอี้ยงรับตำแหน่งสืบแทน ทุกเรื่องราวก็เข้าใจในบัดดล ในใจทั้งแตกตื่นทั้งยินดี เอี่ยงเอี้ยงมอบของขวัญล้ำค่าแก่ทั้งสอง แต่มอบเสื้อผ้าของใช้แก่เหล็งฮู้ชง ย่อมเป็นของขวัญที่ทั้งสองหมั้นหมายแลกเปลี่ยนกันแล้ว

ได้ยินหกเซียนหุบเขาท้อยังกล่าวสืบต่อ

"ชงกอ วันนี้เราขึ้นเขาเห็งซัวมาหาท่าน หากถูกฝ่ายธัมมะล่วงรู้คงต้องหัวร่อเยาะแน่นอน"

"ท่านมักเอียงอายเช่นนี้ เอาเถอะ เรารับปากท่านว่าจะไม่บอกออกไป"

"เราสั่งพวกเขายังร้องขานว่า เสี่ยก่าจู้เปรื่องปราดทั้งบุ๋นบู๊เลิศปรีชาสามารถอายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแคว้นธรณีอะไรนั่น เพื่อมิให้ผู้อื่นพบเห็นพิรุธหาใช่ไร้มารยาทต่อสำนักเห็งซัวและเสียวลิ้มบู๊ตึงไม่"

"นั่นไม่ต้องกังวล ได้ซือและเต้าเจี้ยงหาทราบไม่"

"อีกประการ เราไม่ต้องการให้ชาวยุทธจักรบอกว่า นิกายสุริยันจันทรากับฝ่ายธัมมะกลับกลายจากศัตรูเป็นสหาย เป็นความประสงค์ของเรา ไม่เช่นนั้นผู้อื่นคงต้องบอกว่าเราไม่ต่อยตีกันเพราะ...

เพราะท่าน"

"ฮิฮิ เรากลับไม่กลัว"

"ท่านหนังหน้าหนาย่อมไม่กลัว นิกายสุริยันจันทราปิดข่าวที่บิดาสิ้นบุญไว้คนภายนอกเข้าใจว่าหลังจากบิดามายังเห็งซัว สนทนากับท่านชั่วขณะก็คืนดีกัน นี่นับว่ามีส่วนช่วยรักษาชื่อเสียงของบิดา รอให้เรากลับผาไม้ดำ ค่อยประกาศข่าวการตายออกไป"

"ใช่แล้ว เราที่เป็นบุตรเขยต้องไปเคารพศพแล้ว"

"ท่านไปได้ย่อมประเสริฐ วันที่อยู่บนยอดเขาสักการะสุริยันบิดาความจริงรับปากเรื่องการแต่งงานของพวกเรา แต่...แต่ต้องรอให้เราครบกำหนดไว้ทุกข์..."

เหล็งฮู้ชงได้ยินคนทั้งหกพาดพิงถึงการแต่งงานระหว่างตนเองกับเอี่ยงเอี้ยงต้องตวาดว่า

"หกเซียนหุบเขาท้อ หากพวกท่านพร่ำกล่าวเหลวไหลอีก เราจะถลกหนังดึงเส้นเอ็นของพวกท่าน"

ได้ยินเซียนลำต้นท้อเลียนเสียงของเอี่ยงเอี้ยงกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ที่เราเป็นห่วงคือร่างกายของท่าน บิดาไม่ได้ถ่ายทอดวิธีขับสลายลมปราณแก่ท่าน ซึ่งความจริงต่อให้ถ่ายทอดก็ไม่มีประโยชน์ บิดาท่านผู้เฒ่าเองก็..."

เจ้าอาวาสปึงเจ่ง ชงฮือเต้าเจี้ยงพอฟัง อดสลดใจมิได้ ยิ่มอั้วเกี้ยมีวาระสุดท้ายเช่นนี้ เป็นที่สะทกสะท้อนของผู้คนนัก โดยเฉพาะเหล็งฮู้ชงมีความผูกพันกับยิ่มอั้วเกี้ยเป็นพิเศษ ต้องครุ่นคิดขึ้น

'นับแต่โบราณกาลมา ฮ่องเต้เจ้าแผ่นดิน ปราชญ์ผู้ลุโสดา วีรบุรุษผู้ห้าวหาญ คนโฉดชั่วสามานย์ ล้วนไม่อาจรอดพ้นจากความตาย'

เซียนผลท้อดัดสุ้มเสียงของเอี่ยงเอี้ยง กล่าวคำ *"ชงกอ"* ชงฮือเต้าเจี้ยงเห็นว่าหากปล่อยให้พวกมันกล่าวต่อ เหล็งฮู้ชงไม่อาจ

รักษาหน้าได้ จึงกล่าว

"พี่ท้อทั้งหก เมื่อครู่อภัยที่ล่วงเกินแต่พวกท่านกล่าวมาพอแล้ว หากตอแยเจ้าสำนักเหล็งฮู้มีโทสะ อาจจี้จุดใบ้ตลอดกาลของพวกท่าน"

หกเซียนหุบเขาท้อพากันถามว่า จุดใบ้ตลอดกาลอันใด ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"เมื่อถูกจี้จุดใบ้ตลอดกาล ชั่วชีวิตจะกลายเป็นใบ้พูดไม่ได้ แต่ยังสามารถดื่มสุรารับประทานอาหาร"

หกเซียนหุบเขาท้อพากันร้องว่า

"พูดจาสำคัญที่สุด ดื่มสุรารับประทานอาหารยังรองลงไป"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกล่าวว่า

"อย่างนั้นคำพูดของพวกท่านเมื่อครู่ อย่าได้แพร่งพรายออกไปแม้สักคำเดียว เจ้าสำนักเหล็งฮู้ เห็นแก่หน้าอาตมาและไต้ซือเจ้าอาวาสอย่าได้จี้จุดใบ้ชั่วชีวิตของพวกเขา"

หกเซียนหุบเขาท้อรีบรับคำว่า

"ตกลง พวกเราไม่พูด"

เซียนรากท้อกล่าวว่า

"แต่คำขวัญของเสี่ยก่าจู้นิกายสุริยันจันทราเปลี่ยนไปแล้ว ไม่ทราบพูดได้หรือไม่?"

เหล็งฮู้ชงตวาดว่า

"พูดไม่ได้ ยิ่งพูดไม่ได้"

ชงฮือเต้าเจี้ยงลอบสงสัยใจ ครุ่นคิดขึ้น

'คำขวัญของนิกายสุริยันจันทราเปลี่ยนไปแล้ว? คำขวัญที่ว่าย่อมเป็นคำอายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแควันธรณี ยิ่มตั่วเสี้ยวเจี้ยะเมื่อเป็นก่าจู้ย่อมไม่สยบทุกแควันธรณีอีกไม่ทราบเปลี่ยนว่าอะไร?'

วันนี้ของสามปีให้หลัง หมู่บ้านเหมยริมทะเลสาบไซโอ้ว นอกเมืองฮั่งจิว จุดประทีปโคมไฟ ประดับประดางามเฉิดฉาย ที่แท้เป็นงานวิวาห์ระหว่างเหล็งฮู้ชงกับยิ่มเอี่ยงเอี้ยง

ยามนั้นเหล็งฮู้ชงมอบตำแหน่งเจ้าสำนักเห็งซัวต่องี้เช็ง งี้เช็งความจริงคิดยกตำแหน่งให้กับงี้นิ้ม บอกว่างี้นิ้มล้างแค้นให้กับอาจารย์สมควรรับตำแหน่งเจ้าสำนักแต่งี้นิ้มไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยินยอม ถึงกับร้อนรุ่มจนร่ำไห้ออกมาในที่สุดคล้อยตามข้อเสนอของเหล็งฮู้ชงให้งี้เช็งดูแลสำนักเห็งซัวสืบแทน

เอี่ยงเอี้ยงก็ลาออกจากตำแหน่งหัวหน้านิกายสุริยันจันทรามอบตำแหน่งแก่เฮี่ยงมุ่งเทียน เฮี่ยงมุ่งเทียนแม้เป็นบุคคลอันเหี้ยมหาญแต่ไม่มีความคิดกลืนค่ายสำนักฝ่ายธัมมะ หลายปีมานี้ยุทธจักรกลับสงบไร้เรื่องราว

วันนี้ผู้ห้าวหาญที่มาอวยพรแน่นขนัดไปทั่วหมู่บ้านเหมย หลังจากประกอบพิธีกราบไหว้ฟ้าดิน เลี้ยงสุราอาหาร เมื่อถึงตอนหยอกล้อเจ้าสาวเหล่าผู้ห้าวหาญให้คู่บ่าวสาวร่ายรำเพลงกระบี่ให้ทั้งหมดชมเป็นขวัญตา เหล็งฮู้ชงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"วันนี้จับดาบควงกระบี่ ออกจะทำลายบรรยากาศไป เรากับเจ้าสาวจะร่วมบรรเลงบทเพลงสักเพลง เป็นอย่างไร?"

เหล่าผู้ห้าวหาญโห่ร้องสนับสนุน เหล็งฮู้ชงจึงหยิบพิณและขลุ่ยหยกมา ส่งขลุ่ยหยกให้กับเอี่ยงเอี้ยง เอี่ยงเอี้ยงไม่เลิกผ้าคลุมหน้าขึ้น ยื่นมือเรียวงามรับขลุ่ยมาบรรเลงร่วมกับเหล็งฮู้ชง

ที่คนทั้งสองบรรเลง คือบทเพลงยิ้มเย้ยยุทธจักร สามปีมานี้เหล็งฮู้ชงได้รับการชี้แนะจากเอี่ยงเอี้ยง แตกฉานวิชาพิณสามารถบรรเลงเพลงนี้อย่างลึกซึ้งถึงแก่น เหล็งฮู้ชงหวนนึกถึงคราก่อนที่ภูเขาร้างนอกเมืองฮ่วงซัว เล้าเจี่ยฮวงแห่งสำนักฮ่วงซัวและเค็กเอี้ยแห่ง

• • • • • • • • • • • • • • • • ทิมผัง เขียน, น.นพรัตน์ แปล

นิกายสุริยันจันทราร่วมกันบรรเลงเพลงนี้คนทั้งสองคบหาเป็นผู้รู้ใจแต่สังกัดคนละค่ายสำนัก ในที่สุดต้องตกตายร่วมกัน วันนี้ตนเองแต่งงานกับเอี่ยงเอี้ยงข้อแตกต่างระหว่างสำนักไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางอีกเปรียบกับผู้แต่งบทเพลง นับว่าโชคดีกว่ามากนัก พร้อมกันนั้นถึงเล้าเจี่ยฮวงและเด็กเอี้ยร่วมกันแต่งบทเพลงนี้ มีเจตนาสมานข้อแตกแยกระหว่างสำนักคลายความแค้นที่สั่งสมมาแต่ปางก่อน ยามนี้พวกตนสองสามีภรรยาบรรเลงร่วมกัน ถือว่าเสริมสานปณิธานผู้อาวุโสทั้งสองนึกถึงตอนนี้ เสียงพิณและขลุ่ยสอดคล้องกลมกลืนกว่าเดิม

เหล่าผู้ห้าวหาญส่วนใหญ่ไม่เข้าใจดนตรีการ ยังรับฟังจนเคลิบเคลิ้มดื่มด่ำเมื่อจบเพลงลง ทุกผู้คนล้วนโห่ร้องชมเชย แสดงความยินดีพลางล่าถอยออกจากห้องหอ สตรีผู้ติดตามเจ้าสาวคำนับแล้วปิดประตูห้องลง

ทันใด นอกกำแพงตึกบังเกิดเสียงซออู้ดังอ้อยอิ่ง เหล็งฮ้ชงร้องโพล่งว่า

"มกซือแป๊ะ..."

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวเบาๆ ว่า

"อย่าได้ส่งเสียง"

ได้ยินเสียงซออู้บรรเลงเป็นเพลง**หงส์ถวิลฮ้วง** *(หงส์ตัวเมีย)* อันเป็นบทเพลงแห่งความรักแต่ยังเศร้าสร้อยหดหู่ไม่คลาย เหล็งฮู้ชงบังเกิดความปีติยินดี ครุ่นคิดขึ้น

'มกซือแป๊ะยังไม่ตายจริงๆ ท่านบรรเลงเพลงนี้ แสดงความยินดีต่อเรากับเอี่ยงเอี้ยงแต่งงานกัน'

เสียงซออู้ห่างหายออกไปทีละร้อยบทเพลงยังไม่สุดสิ้น เสียงซออู้ก็ไม่ได้ยินอีก

เหล็งฮู้ชงหันกายมา ปลดผ้าแดงคลุมหน้าให้กับเอี่ยงเอี้ยง

เอี่ยงเอี้ยงแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน ใต้เปลวเทียนสาดส่อง นับว่าหญิงสาวงามประดุจหยก แต่แล้วเอี่ยงเอี้ยงตวาดว่า

"ออกมา ไม่เช่นนั้นเราจะใช้น้ำสาดแล้ว"

ที่ใต้เตียงปรากฏผู้คนหกคนมุดออกมา กลับเป็นหกเซียนหุบเขาท้อ คนทั้งหกซ่อนอยู่ใต้เตียง คิดแอบฟังคำสนทนาของคู่บ่าวสาวจะได้ไปประโคมโอ่ต่อผู้ห้าวหาญที่ห้องโถง เหล็งฮู้ชงยามเคลิบเคลิ้มงมงาย ไม่ทันสังเกตสนใจ เอี่ยงเอี้ยงจิตใจละเอียดอ่อน กลับได้ยินเสียงลมหายใจอย่างแผ่วเบาของคนทั้งหก

เหล็งฮู้ชงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"พี่ท้อทั้งหกแทบหลงกลพวกท่านแล้ว"

หกเซียนหุบเขาท้อเดินออกจากห้องหอ พลันเปล่งเสียงร้องว่า

"อายุยั่งยืนหมื่นปี เป็นสามีภรรยาตลอดกาล อายุยั่งยืนหมื่นปี เป็นสามีภรรยาตลอดกาล"

ชงฮือเต้าเจี้ยงกำลังสนทนากับเจ้าอาวาสปึงเจ่งที่ห้องโถงจำลอง พอได้ยินเสียงร้องของหกเซียนหุบเขาท้อ อดยิ้มมิได้ ปมปริศนาที่สั่งสมมาเป็นเวลาสามปี จนบัดนี้ค่อยคลี่คลาย ที่แท้วันนั้นเหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงสาบานรักกันในอารามบ้อเส็กอำ หกเซียนหุบเขาท้อกลับเข้าใจว่านิกายสุริยันจันทราเปลี่ยนคำขวัญแล้ว

สี่เดือนให้หลัง เป็นฤดูใบไม้ผลิที่บุปผาบานสะพรั่ง เหล็งฮู้ชงกับเอี่ยงเอี้ยงจูงมือกันขึ้นเขาฮั้วซัว

เหล็งฮู้ชงพาภรรยามากราบไท้ซือเจ่กฮวงเซ็งเอี้ยง เพื่อขอบคุณที่ท่านถ่ายทอดเพลงกระบี่แนะนำเคล็ดวิชา แต่ทั้งสองค้นทั่วภูเขาฮั้วซัว ยังไม่พบร่องรอยของฮวงเซ็งเอี้ยง

เหล็งฮู้ชงบังเกิดความเศร้าหมอง เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ไท้ซือเจ่กเป็นยอดคนเหนือโลกีย์ เฉกเช่นมังกรเห็นหัวไม่เห็นหาง ไม่ทราบท่องเที่ยวถึงที่ใดแล้ว"

เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไท้ซือเจ่กมิเพียงมีเพลงกระบี่เลิศล้ำ วิชากำลังภายในของท่านผู้เฒ่าก็ไร้ผู้ต่อต้าน สามปีครึ่ง เราฝึกวิชากำลังภายในที่ท่านผู้เฒ่าถ่ายทอดให้ แทบขับพลังลมปราณที่ดึงดูดมาจนหมดสิ้น"

"อย่างนั้นต้องขอบคุณเจ้าอาวาสปึงเจ่งแล้ว พวกเราเมื่อไม่พบฮวงไท้ซือเจ่กวันพรุ่งนี้จะไปยังเสียวลิ้มยี่ กราบขอบคุณเจ้าอาวาสปึงเจ่ง"

"เจ้าอาวาสปึงเจ่งถ่ายทอดวิชาแทน ทำหน้าที่อธิบายชี้แนะเฉกเช่นอาจารย์ครึ่งหนึ่ง สมควรไปขอบคุณจริงๆ"

เอี่ยงเอี้ยงเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"ซงกอ จนบัดนี้ท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ ที่ท่านฝึกปรือคือวิชากำลังภายในของคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อสำนักเสียวลิ้ม"

เหล็งฮู้ชงอุทานดังอา กระโดดปราดขึ้นร้องว่า

"นี่...นี่เป็นคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อ ท่านทราบได้อย่างไร?"

"คราก่อนท่านบอกว่าฮวงไท้ซือเจ่กใช้หกเซียนหุบเขาท้อบอกเคล็ดวิชาต่อเจ้าอาวาสปึงเจ่ง เราก็ระแวงสงสัย หวนนึกถึงเคล็ดวิชากำลังภายในลึกล้ำปานใด ไหนเลยฝากมากับหกเซียนหุบเขาท้อได้ เมื่อถามไถ่พวกมันทั้งหก พวกมันยืนยันว่ามีเรื่องเช่นนี้ แต่ให้พวกมันท่องเคล็ดวิชา คนหนึ่งบอกว่าลืมไปแต่แรก คนหนึ่งบอกว่าไม่อาจบอกต่อผู้อื่นกล่าวไปกล่าวมาเผยพิรุธ ในที่สุดยอมรับว่า เป็นเจ้าอาวาสปึงเจ่งต้องการช่วยชีวิตท่าน แต่ไม่ต้องการให้ท่านล่วงรู้จึงอ้างว่าเป็นฮวงไท้ซือเจ่กถ่ายทอดเคล็ดวิชาให้ หากท่านถามถึง ก็ช่วยปกปิดแทนด้วย"

เหล็งฮู้ชงอ้าปากค้าง ชั่วครู่ไม่อาจส่งเสียงได้ เอี่ยงเอี้ยงกล่าวอีกว่า

"แต่ฮวงไท้ซือเจ่กใช้พวกมันส่งข่าวไปจริง เพียงแต่ให้พวกมันบอกต่อเจ้าอาวาสปึงเจ่งว่า นิกายสุริยันจันทราคิดบุกสำนักเห็งซัวขอให้สำนักเสียวลิ้มบู๊ตึงยกกำลังไปช่วยเหลือ"

เหล็งฮู้ชงตำหนิว่า

"ท่านเลวยิ่ง ทราบเรื่องนี้แต่แรก จนบัดนี้ค่อยบอกออกมา"

"คราก่อนที่วัดเสียวลิ้มยี่ เจ้าอาวาสปึงเจ่งให้ท่านเปลี่ยนเป็นเข้าสังกัดสำนักเสียวลิ้ม ก็จะถ่ายทอดวิชาในคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อให้ แต่ท่านไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยินยอม ผละออกจากวัด เจ้าอาวาสปึงเจ่งหากพูดถึงเรื่องถ่ายทอดคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้ออีก เกรงว่าท่านบังเกิดความดึงดันยอมตายไม่ยอมฝึกปรือ"

"ใช่แล้ว ท่านปิดบังเราไว้ เพราะเกรงว่าเราบังเกิดความดึงดันไม่ยอมฝึกต่อ ตอนนี้ทราบว่าเราขับสลายพลังลมปราณหมดสิ้นค่อยบอกความจริงออกมา"

เอี่ยงเอี้ยงเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"นิสัยอันดื้อรั้นของท่าน ทุกผู้คนทราบว่ายากตอแย"

เหล็งฮู้ชงทอดถอนใจ กุมมือนางไว้ กล่าวว่า

"เอี่ยงเอี้ยง คราก่อนท่านยอมสละชีวิตที่เสียวลิ้มยี่ เพื่อต้องการให้เจ้าอาวาสปึงเจ่งถ่ายทอดคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อแก่เรา เจ้าอาวาสปึงเจ่งถือคำมั่นสัญญาในที่สุดถ่ายทอดยอดวิชานี้แก่เรา นี่เป็นของที่ท่านใช้ชีวิตเข้าแลกมา หรือเรายังจะไม่ฝึกได้?"

"เราก็ฉุกคิดถึงข้อนี้ แต่ยังนึกกลัวเกรง"

"พรุ่งนี้พวกเราจะลงจากเขาไปยังเสียวลิ้มยี่ เมื่อฝึกคัมภีร์เปลี่ยนกล้ามเนื้อ เราได้แต่ปลงผมบวชเป็นหลวงจีนที่เสียวลิ้มยี่แล้ว"

เอี่ยงเอี้ยงทราบว่าเขากล่าวล้อเล่น จึงกล่าวว่า

"หลวงจีนเถื่อนท่านวัดใหญ่ไม่รับ วัดเล็กไม่ต้องการ เสียวลิ้มยี่มีกฎวินัยเข้มงวด ไม่ถึงครึ่งค่อนวัน ก็ขับหลวงจีนสุราและเนื้อเช่นท่านออกมา"

ทั้งสองจูงมือเดินสนทนาตลอดทาง เหล็งฮู้ชงเห็นเอี่ยงเอี้ยงเหลียวซ้ายแลขวา จึงถามว่า

"ท่านค้นหาอะไร?"

"ไม่บอกต่อท่าน เมื่อเสาะหาพบท่านย่อมทราบเอง ครั้งนี้มายังฮั้วซัวไม่ได้กราบพบฮวงไท้ซือเจ่ก เป็นที่น่าเสียใจ แต่หากไม่พบคนผู้นั้นนับว่าน่าเสียดายยิ่ง"

"พวกเรายังจะพบคนผู้หนึ่ง เป็นผู้ใด?"

เอี่ยงเอี้ยงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ กล่าวว่า

"ท่านขังลิ้มเพ้งจืออยู่ในคุกมืดก้นทะเลสาบไซโอ้ว นับว่าเหมาะสมยิ่ง ท่านรับปากเซี่ยวซือม่วยท่านว่าจะดูแลลิ้มเพ้งจือไปชั่วชีวิต มันอยู่ในคุกมืด มีข้าวรับประทาน มีเสื้อผ้าสวมใส่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทำร้ายมัน นับว่าดูแลมันไปชั่วชีวิตจริง ๆ แต่เรากลับนึกหาวิธีดูแลสหายอีกคนหนึ่งของท่าน"

เหล็งฮู้ชงสงสัยใจกว่าเดิม ไม่ทราบสหายอีกคนหนึ่งของตนเป็นใคร ทราบว่าภรรยามีการกระทำเหนือความคาดหมายผัดคน นางไม่ยอมบอก ถามมากความก็ไร้ประโยชน์

ค่ำคืนนั้น ทั้งสองอยู่ในบ้านเก่าของเหล็งฮู้ชง ดื่มสุราหันหาจันทร์เพ็ญ เหล็งฮู้ชงนึกถึงเรื่องราวความหลัง อดสะทกสะท้อนมิได้ ดื่มสุราสิบกว่าจอกต้องบังเกิดความมึนเมา เอี่ยงเอี้ยงพลันมีสีหน้ายินดี วางจอกสุรากล่าวเบา ๆ

"คาดว่ามันมาแล้ว พวกเราไปชมดู"

เหล็งฮู้ชงได้ยินภูเขาด้านตรงข้ามยังเกิดเสียงร้องของวานรดังขึ้น ไม่ทราบเป็นผู้ใดมาแล้ว ดังนั้นติดตามนางออกจากห้อง ขึ้นสู่เนินเขาด้านตรงข้ามภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นวานรเจ็ดแปดตัวรวมฝูงกันบนภูเขาฮั้วซัวมีวานรมากมายเหล็งฮูชงไม่สนใจ แต่เห็นในฝูงวานรกลับมีคนผู้หนึ่ง ที่แท้เป็นเล้าเต็กนับ

เหล็งฮู้ชงทั้งยินดีทั้งเดือดดาล คิดกลับเข้าห้องไปหยิบฉวยกระบี่เอี่ยงเอี้ยงฉุดรั้งไว้ ชักชวนเหล็งฮู้ชงเดินเข้าใกล้ไป เห็นเล้าเต็กนับถูกกระหนาบอยู่หว่างกลางวานรใหญ่สองตัว ถูกวานรสองตัวฉุดลากไปมา เสียทีที่มีฝีมือติดตัวกลับไม่อาจขัดขืนดิ้นรนได้

เหล็งฮู้ชงถามโพล่งว่า

"นี่เป็นเพราะเหตุใด?"

เอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านดูไปก่อน แล้วค่อยบอกต่อท่าน"

วานรนิสัยไม่อยู่สุข กระโดดขึ้นๆ ลงๆ เล้าเต็กนับถูกวานรใหญ่สองตัวฉุดลากไปมา บางครั้งส่งเสียงร้องคำรามออกมา วานรใหญ่ก็กางเล็บตะกุยใส่หน้ามันเหล็งฮู้ชงค่อยเห็นชัดตาว่า มือขวาเล้าเต็กนับถูกล่ามติดกับข้อมือซ้ายของวานรใหญ่ทางขวา ข้อมือซ้ายถูกล่ามติดกับข้อมือขวาวานรใหญ่ทางซ้าย แสดงว่าถูกโซ่ตรวนพันธนาการไว้ จึงกล่าว

"ท่านทำลายพลังฝีมือเล้าเต็กนับหรือ?"

"นั่นกลับมิใช่เป็นมันประสบผลกรรมสนองเอง"

ฝูงวานรได้ยินคนส่งเสียงร้องเจี๊ยกเจี๊ยก ฉุดลากเล้าเต็กนับข้ามเนินเขาไป

เหล็งฮู้ชงความจริงคิดฆ่าเล้าเต็กนับ ล้างแค้นให้กับวานรหกเล็กตัวอู๋ แต่เห็นมันยังทนทุกข์ทรมานยิ่งกว่าถูกฆ่าในกระบี่เดียว

บังเกิดความสมใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

'คนผู้นี้กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ยังชั่วร้ายยิ่งกว่าลิ้มซือตี๋ สมควรให้มันรับความเจ็บปวดทรมาน'

ดังนั้นกล่าวว่า

"ที่แท้หลายวันมานี้ ท่านตามหามันเพื่อให้เราชมดู"

เอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"คราก่อนบิดาเราขึ้นเขาฮั้วซัว คนผู้นี้ก็มาสอพลอ บอกว่าได้คัมภีร์กระบี่พิชิตมาร คิดมอบต่อบิดา ขอแลกกับตำแหน่งผู้อาวุโสนิกายสุริยันจันทรา บิดาไม่มีเวลาสนทนามากความ สั่งคนควบคุมมันไว้ ภายหลังบิดาถึงแก่กรรมทั้งหมดวุ่นวายเป็นการใหญ่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สนใจมัน คุมตัวมันไปยังผาไม้ดำผ่านไปสิบกว่าวัน เราค่อยนึกถึงเรื่องนี้ เบิกตัวมันมาสอบปากคำ ที่แท้มันฝึกเพลงกระบี่พิชิตมารผิดวิธี สูญเสียพลังฝีมือไปสิ้น คนผู้นี้เป็นฆาตกรทำร้าย**ลักซือตี๋** *(ศิษย์ผู้น้องที่หก)* ท่านลักซือตี๋ท่านชมชอบเลี้ยงวานร ดังนั้นเราสั่งคนหาวานรใหญ่สองตัวพันธนาการพวกมันเข้าด้วยกัน ทิ้งอยู่บนฮั้วซัว"

พลางยื่นมือออกกุมมือเหล็งฮู้ชงไว้ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงเรายิ่มเอี่ยงเอี้ยงก็ถูกวานรใหญ่ตัวหนึ่งผูกมัดไว้ไม่อาจแยกจากกัน"

กล่าวจบแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน อิ่มเอิบด้วยความสุข

(จบบริบูรณ์)

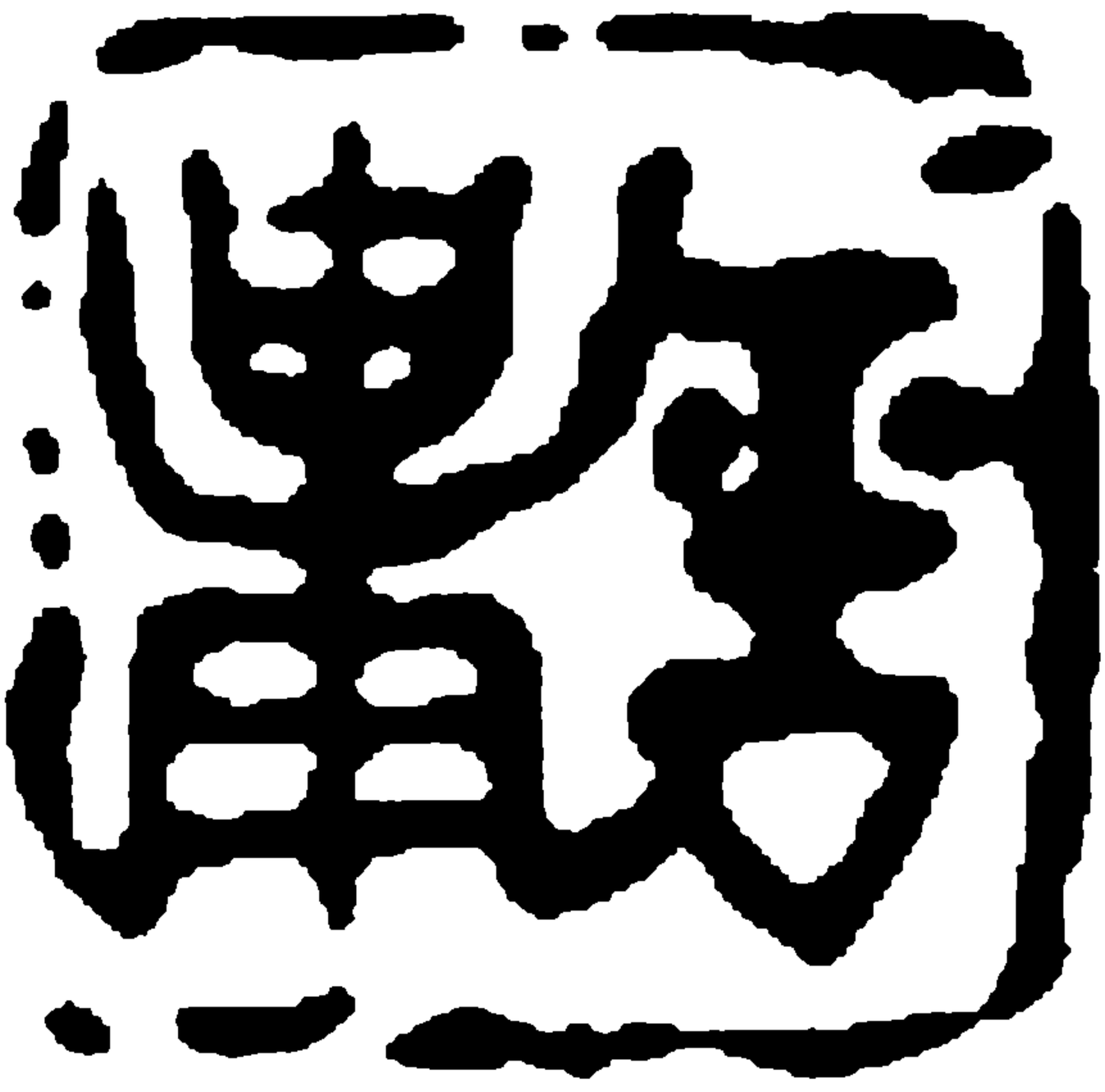

คำถาม

บุคคลที่ชาญฉลาดเจ้าปัญญา ผู้ที่ห้าวหาญมีกำลัง ส่วนใหญ่ล้วนมักใหญ่ใฝ่สูง บรรทัดฐานของธรรมจริยาแบ่งแยกพวกเขาเป็นบุคคลสองประเภท ผู้ที่มีเป้าหมายอยู่ที่สร้างสรรค์ความสุขส่วนรวม นับเป็นคนเลว ผู้ที่เห็นแก่ลาภยศสรรเสริญส่วนตนทำร้ายผู้อื่น นับเป็นคนเลว ความเป็นคนดีหรือเลวใหญ่หลวงเพียงไหนขึ้นอยู่กับระดับและจำนวนของการเอื้ออำนวยประโยชน์และสร้างความเสียหายขึ้น

ประวัติศาสตร์ทางการเมืองส่วนใหญ่เป็นคนเลวครองอำนาจ ดังนั้นมีคนคิดอุบัติขึ้นแทนที่ มีบ้างคิดกระทำการเปลี่ยนแปลง แต่มีผู้คนอีกประเภทหนึ่งไม่ฝากความหวัง ต้องการเปลี่ยนแปลง และไม่ต้องการสุมหัวรวมกับผู้ครองอำนาจทางเลือกของพวกเขาคือถอนตัวจากวังวนแห่งการแก่งแย่งช่วงชิง ครองตัวอยู่อย่างสงบ ดังนั้นจึงก่อเกิดฝ่ายครองอำนาจ ฝ่ายกบฏ ฝ่ายเปลี่ยนแปลงและสันโดษขึ้น

ทัศนคติที่สืบทอดต่อกันมาของจีน กระตุ้นเตือนให้ผู้คนมมานะหมั่นศึกษาเพื่อเข้ารับราชการหัดเยี่ยงขงจื้อที่กระทำในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ แต่กับผู้สันโดษก็ให้คำวิจารณ์อย่างสูง ผู้สันโดษไม่ได้มีส่วนสร้างสรรค์ต่อสังคม แต่การกระทำของพวกเขาแตกต่างกับผู้แก่งแย่งชิงอำนาจ ชี้นำขอบข่ายของการดำรงคงอยู่อีกประการหนึ่ง ด้านธรรมจริยา ชายจีนให้การเรียกร้องต่อผู้คนอย่างกว้างๆ ขอเพียงไม่ทำร้ายถึงผู้

อื่น ก็นับเป็นคนดี

ในหนังสือลุ่นงื่อ *(ตรรกบท)* เขียนถึงผู้สันโดษมากหลาย ประกอบด้วยคนเฝ้าประตูผู้แกลังบ้าซอเล็กทง แป๊ะอี้ เจ่กฉี้ ง้อตง อี้อิด จูเจียง ลิ้วเหียหุยทั้งหลาย ขงจื้อให้การยกย่องพวกเขาเหล่านั้น ถึงแม้ว่าจะไม่เห็นด้วยกับวิธีการของพวกเขาก็ตาม

ขงจื้อแบ่งสันโดษเป็นสามชนิด เช่น แป๊ะอี้เป็นผู้ไม่ละทิ้งปณิธานตัวเอง ไม่ยอมสูญเสียศักดิ์ศรีตัวเอง เช่นลิ้วเหียหุยยอมสูญเสียปณิธานและศักดิ์ศรี แต่ประพฤติชอบด้วยเหตุผล เช่นบ้อตงที่ถอนตัวเร้นกาย วิจารณ์อย่างอุกอาจ ไม่กระทำเรื่องชั่วร้าย ไม่เข้าร่วมกับการเมือง

เมื่อเข้าร่วมกับบทบาททางการเมือง มิอาจไม่ละทิ้งปณิธานและศักดิ์ศรี ประการสำคัญอยู่ที่ **"ตัวบุคคล"** หากรับราชการเพื่อผลประโยชน์ของปวงชน มิเห็นจะไม่ได้ ขอเพียงยึดมั่นในหลักการรับใช้ปวงชน ไม่คำนึงถึงชื่อเสียงลาภยศส่วนตัว ถึงแม้มิอาจไม่ทำตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา แต่ก็กล่าวได้ว่าเป็นผู้สันโดษ

ข้าพเจ้าเขียนนวนิยายกำลังภายใน เพื่อต้องการเขียนธาตุแท้ในคอของคนเช่นเดียวกับนวนิยายส่วนใหญ่ ระหว่างเขียนกระบี่เย้ยยุทธจักรสาธารณรัฐประชาชนจีนเกิดการปฏิวัติวัฒนธรรมแก่งแย่งชิงอำนาจอย่างรุนแรง ฝ่ายครองอำนาจกับฝ่ายกบฏเพื่อช่วงชิงซึ่งอำนาจดำเนินวิธีการต่างๆ นานา แสดงออกซึ่งจุดด่างในธาตุแท้ใจคอของคน ข้าพเจ้าเขียนบทนำให้กับหนังสือพิมพ์เม้งป่อแสดงปฏิกิริยาต่อการกระทำอันสกปรกโสมมทางการเมืองอย่างรุนแรง ย่อมเกิดผลสะท้อนต่อนวนิยายกำลังภายใน ซึ่งเขียนติดต่อกันเป็นประจำทุกวัน

นวนิยายเรื่องนี้ไม่ได้มีเจตนาโจมตีการปฏิวัติวัฒนธรรม หากแต่อาศัยตัวละครให้หนังสือตีแผ่ปรากฏการณ์ โดยทั่วไปในประวัติศาสตร์

ทางการเมืองของจีนซึ่งดำเนินติดต่อกันมาสามพันกว่าปี นิยายที่เขียนโจมตีไม่มีความหมายเท่าใด เหตุการณ์ทางการเมืองผันผวนอยู่ทุกเมื่อ มีแต่การดีแผ่ธาตุแท้ใจคอของคนจึงมีคุณค่าระยะยาวกว่า การแก่งแย่งชิงอำนาจโดยไม่คำนึงถึงทุกสิ่งเป็นสภาพการณ์ขั้นพื้นฐานในวิถีชีวิตทางการเมืองทั้งในและนอกประเทศ หลายพันปีที่ผ่านมาเป็นเช่นนี้ หลายพันปีให้หลังเกรงว่ายังคงเป็นเช่นนี้

ยิ่มอั้วเกี้ย ตังฮึงปุกป่าย งักปุกคุ้งและจ้อแนเซี้ยง ขณะที่ข้าพเจ้านึกวาดมโนภาพไม่ใช่ยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม หากแต่เป็นนักการเมืองลิ้มเพ้งจือ เฮี่ยงมุ่งเทียนเจ้าอาวาสปึงเจ่ง ชงฮือเต้าเจียง เตี่ยเอ้ยซือไถ่มกได้ชิงแช อื้อชังไฮ้ทั้งหลายก็เป็นนักการเมือง บุคคลหลายสีหลายสันเหล่านี้ มีอยู่ในทุกยุคทุกสมัยคาดว่ามีอยู่ในประเทศอื่นด้วย

คำขวัญ *"อายุยั่งยืนหมื่นปี สยบทุกแควันธรณี"* ได้เขียนในหนังสือตั้งแต่ยุคปี ค.ศ. 60 ยิ่มอั้วเกี้ยครองอำนาจใหญ่ ก่อเกิดเป็นสภาพฟอนเฟะ นับเป็นปรากฏการณ์โดยทั่วไปของธาตุแท้ใจคอผู้คนเหล่านี้ ไม่ได้ต่อเติมหรือแก้ไขในการปรับปรุงใหม่ครั้งนี้แต่อย่างไร

ขณะที่กระบี่เย้ยยุทธจักรนำลงในหนังสือพิมพ์เม้งป่อ หนังสือพิมพ์ภาษาจีน ภาษาเวียดนาม ภาษาฝรั่งเศสในไซง่อนจำนวนยี่สิบเอ็ดฉบับได้นำลงพร้อมกันระหว่างมีการประชุมในรัฐสภาเวียดนามใต้ มักมีสมาชิกรัฐสภากล่าวหาอีกฝ่ายหนึ่งเป็นงักปุกคุ้ง ซึ่งเป็นตัวแทนของเผด็จการคาดว่าสถานการณ์ทางการเมืองของเวียดนามใต้ตอนนั้นเกิดการผันผวน บุคคลทั่วไปบังเกิดความสนใจต่อการต่อสู้ทางการเมืองเป็นพิเศษ

เหล็งฮู้ชงมีนิสัยสันโดษมาแต่กำเนิด ไม่มีความสนใจต่ออำนาจ เอี่ยงเอี้ยงก็เป็นผู้สันโดษ นางมีอำนาจฆ่าฟันผู้ห้าวหาญชาวยุทธจักร แต่ยินยอมเร้นกายในตรอกคับแคบเมืองลกเอี้ยง ดีดพิณเป่าขลุ่ย

บำเรออารมณ์ ในชีวิตนางเน้นถึงอิสระส่วนตัว ความสำคัญเพียงหนึ่งเดียวคือความรัก โกวเนี้ยนางนี้ขวยเขินเอียงอายแต่ด้านความรักนางเป็นฝ่ายเสนอ เหล็งฮู้ชงตกหลุมรักงักเล้งซังโดยไม่อาจควบคุมตัวเอง มีแต่ตอนอยู่บนทางหลวงข้างดงเกาเหลียง ระหว่างที่โดยสารรถคันเดียวกับเอี่ยงเอี้ยง ความรักอันงมงายที่มีต่องักเล้งซังค่อยสูญสลาย ได้รับการปลดเปลื้องทางใจ ตอนจบของนิยายเรื่องนี้ เอี่ยงเอี้ยงเกาะกุมมือเหล็งฮู้ชงไว้ทอดถอนใจกล่าวว่า **"คิดไม่ถึงเรายิ่มเอี่ยงเอี้ยงก็ถูกวานรใหญ่ตัวหนึ่งผูกมัดไว้ ไม่อาจแยกจากกัน"** ความรักของเอี่ยงเอี้ยงลงเอ่ยอย่างสุขสม แต่อิสระของเหล็งฮู้ชงกลับถูกผูกมัดไว้ อาจบางทีมีแต่ความรักข้างเดียวของงี้นิ้ม อิสระของเขาจึงไม่ได้ถูกผูกมัด

คนมีชีวิตในโลก ไม่สามารถมีอิสระสมบูรณ์พร้อม คิดหวังปลดเปลื้องทุกสิ่ง ได้คิดโดยปรุโปร่ง มิใช่วิสัยของผู้คนธรรมดา ผู้คนที่กระตือรือร้นต่อการเมืองและมัวเมาในอำนาจ ถูกความทะเยอทะยานผลักดันให้กระทำเรื่องราวที่ผิดมโนธรรมประจำใจแท้ที่จริงเป็นบุคคลที่น่าเวทนา

ในศิลปวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาของจีน ไม่ว่ากาพย์กลอนร้อยแก้วบทละคร ภาพวาดการแสวงหาความปลดปล่อยของนิสัยจำเพาะเป็นหัวข้อที่โดดเด่นที่สุด ยุคสมัยยิ่งปั่นป่วนชีวิตราษฎรยิ่งลำบากยากแค้น หัวข้อนี้ยิ่งโดดเด่นกว่าเดิม

"คนอยู่ในยุทธจักร ไม่เป็นตัวของตัวเอง" คิดถอนตัวเร้นกายมิใช่เรื่องง่ายดาย เล้าเจี่ยฮวงแสวงหาอิสระแห่งศิลปะ ยึดมั่นในมิตรจิตมิตรใจ คิดล้างมือในอ่างทอง สี่สหายกังหนำซ่อนตัวเร้นกายในหมู่บ้านเหมย หวังเสพสุขจากพิณหมากรุกพู่กันภาพวาด พวกเขาล้วนทำได้ต้องพลีชีวิตไป ทั้งนี้เพราะไม่เป็นที่ยอมรับของการแก่งแย่งชิงอำนาจทางการเมือง

สำหรับก๊วยเจ๋งที่เป็นวีรบุรุษที่แท้ พลีชีพเพื่อชาติเพื่อราษฎร ยิ่งเป็นที่เด่นชัดด้านธรรมจริยา เหล็งฮู้ชงมิใช่วีรบุรุษ หากแต่เป็นผู้สันโดษที่แสวงหาอิสรเสรีและการปลดปล่อยของนิสัยจำเพาะ เหล็งฮู้ชงกลับมีนิสัยคึกคะนอง ไม่ยอมถูกควบคุมบังคับ ระหว่างอยู่บนผาไม้ดำไม่ว่าเอี้ยเน้ยเต้งหรือยิ่มอั้วเกี้ยครองอำนาจ ผู้อื่นเพียงเผยอยิ้ม จะเผชิญเภทภัยฆ่าฟันถึงแก่ชีวิต เขากลับไม่นำพา ความอิสรเสรีของการยิ้มเย้ยยุทธจักร คือเป้าหมายที่ชนชั้นเหล็งฮู้ชงเสาะแสวงหา

ทั้งนี้เพราะต้องการเขียนอปนิสัยโดยพื้นเพทั่วไป และปรากฏการณ์ปรกติวิสัยทางการเมือง ดังนั้นนิยายเรื่องนี้ไม่ได้มีฉากประวัติศาสตร์ เพื่อแสดงออกว่าเหตุการณ์ที่คล้ายคลึงเหล่านี้สามารถเกิดขึ้นในทุกยุคทุกสมัย